

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08161556 3

NRL

Digitized by Google

Homes

9553
Digitized by Google

HOMERI CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDUNT

VARIAE LECTIOINES ET OBSERVA-
TIONES VETERVM GRAMMATICO-
RVM CVM NOSTRAE AETATIS
CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS OCTAVVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD L PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCLXII

VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES
IN
ILIADEM
CVRANTE
C. G. HEYNNE

VOLVMINIS SECVNDI PARS TERTIA
LIB. XX-XXIV

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD L PAYNE ET MACKINLAY
M D C C C I I

I N I L I A D E M
V A R I A E L E C T I O N E S
E T
O B S E R V A T I O N E S

Off. Vol. II P. III

A

IN LIBRVM XX. (T) ILIADIS
VARIAE LECTIO NES
ET OBSERVATIONES

Si, quod in carminis principio praefixum est exordium, nihil aliud exsequi voluit poeta, quam ut ira Achillis, per Agamemnonis resipiscientiam et satisfactiōnem pro iniuria, placata argumentum Iliadis constitueret: absolutam iam carminis argumentum videri poterat. Effectum iam erat id, quod Thetidi promissum erat a Ioue, τιμῆσαι Φλεύνιόν. A, 508. Vltio tamen Patroeli caesi ab Hectorē sumenda cum argumenti summa hactenū necessario erat coniuncta, ut Achillis virtus tantopere desiderata opinioni de ea factae fidem faceret. Quod itaque nunc in hoc libro expectabatur, erat noua pugna, Achillis virtus insignis et Hectoris caedes: haec quidem in tertium hinc librum (XXII) differtur; episodiis pluribus, magna ingenii vertate interpositis, deorum maxime interventu; quo Homerici carminis indoles tanquam fonte summae admirationis vtitur; eumque parat poeta et instruit concilio deorum a Ioue habito, et venia data, vi praeliis Achiuorum cum Troianis, a quibus abstineret se fuisse erant inde a libro VIII. (Θ) et iterum, minis adiectis, libro XV. (Ο) dii iterum interessent. Poeta, nihil praefatus, nec, quorsum haec spectent, monens, initium facit a concilio deorum et venia diis data: cuius causam inde a v. 26 exponere orditur, speciosam satis: vereri Iouem, si Achilli soli omnis pugnae fortuna permittatur, ne nimis magna Troianorum caedes fiat, et ipsa vrbs expugnetur. Poptur his, quod e superioribus

nouimus, fata prohibere ne, vrbs ab Achille capiatur. Dicas, ita satis fuisse, vt dii Troianorum rebus studentes in pugnam prodire et Troianis suppetias ferre iuberentur. Enimvero ita et iniqua conditio fuisset, et Iuno cum diis suarum partium, quod de Iouis inquis consiliis conquererentur, habebat. Danda itaque erat diis omnibus copia immiscendi se praelio; negata antea a Iove; eo tamen attemperanda erant omnia, vt Achilles, et si victor, ab internecione exercitus Troiani et ab urbis expugnatione auerteretur. Hoc quidem tanquam generale aliquod poetae consilium bene perspicere licet; non autem omnia, quae narrata sunt, eo spectare putanda et sollicitate ad rerum summam referenda sunt; verum agit hoc unum poeta, vt euentorum factorumque magnitudine et varietate mirationem moueat et animos detineat. Re iam ad ακμὴν deducta, diis ipsis inter se pugnantibus ipso terrore miratio increscit. Notabimus sigillatim nonnullas, quae suspicionem mouere possint, etiam hanc carminis partem aduentitiam esse; et principio tantum Achillis strenue facta narrata fuisse. Verum de his pro suo cuique sensu statuendi libertas relinquenda est.

i. Naves κορωνίδας ab inflexa puppi vidimus iam B,
392.

2. ἀμφὶ σὲ, Πηλέος νῖσ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοῖ. (excidit stigme {-}) „quod Achilles nunc totius exercitus dux constituitur.“ Schol. A. Scilicet poeta ad eum unum omnium maxime animos nostros conuertit. Nec tamen statuendum est, Achillem summo imperio totius exercitus exuisse Agamemnonem; verum suos tantum Myrmidores ille educit, et de his v. i. 2. agitur; et si hi duo versus nexus causa interpositi esse videri possunt, quo tempore in rhapsodias, quas nunc habemus, distributum fuit carmen. Lectum quoque fuit μάχης ἀκόρητον Ἀχαιοῖ, vt ex Schol. A. B. apparet: minus bene; quandoquidem maior vis epitheti est in Achille; exhibent tamen idem Schol. br. Vrat. A. duo Vindob. et pro var. lect. Townl. etiam add. excepta ed. Romana, e qua Barnes reprobat ἀκόρη-

τῷ codicum quoque assensu. add. Apollon. Lex. ἀκόρη-
ττ. ἀπλήρωτον. adscripto hoc versu.

Porro Schol. A. monet de tono: αὐτῷ σὲ scriben-
dum esse, non αὐτῷ σε. Addit idem: quinque esse per-
sonas heroicas, Achillem, Melanippum, Patroclum, Eu-
maeum, Menelaum, quos alloquatur poeta, et inter
deos, Apollinem, αὐτῷ σὲ, τῇ Φοῖβῃ. (inf. 152.) nimis
subtilis, et si recte iudico, inanis obseruatio, cum illa
appellatio nihil aliud sit, quam poetica inuersio metro
agitante.

Πηλέος οὐδε. Πηλέως Mori. quod alibi vidimus ex-
pulsum. T, 216.

3. Τρῶας δ' αὐτῷ ἐτέρωθεν. αὗτ' δ. vitium est ed.
Turneb. et Steph.

τῷ Θρωσμῷ πεδίοι. Schol. A. et B. cum br. hanc
campi, accliviorem versus urbem, planitiam confundunt
cum Callicolone, quam v. inf. 53. At Θρωσμὸν πεδίον in-
ter Simoentem et Scamandrum inde a castris versus ur-
bem fuisse iam ad K, 160 vidimus, ubi Schol. br. recte
vtrumque locum discernunt; quod et iisdem verbis facit
Etymologus in Θρωσμός. Verbo, est h. l. appellatio
campus βουνοιδῆς, ut a Suida redditur.

4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κάλεντος θεούς ἀγοράνθε καλέσσαι.
„quod non Iride vtitur.“ Schol. A. Disertiora ha-
bent Schol. B. „cum alias ab Iride, aut si maius quid in-
cidisset, a Mercurio iussa Iouis nuntientur: nunc Themis
de Iouem vti ad conuocandum deorum concilium, ὡς
ταπεινώτατης τῆς ἀγορᾶς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλού-
σης τοῖς πρόγυμασι. nec tamen tanquam praeconem eam
adhibet, sed quia illa est τῇ ἀνθρώπῳ ἀγορᾷ τὴν λένι τὴ-
δε καθίζει. (Od. B, 69.) vt ex lege omnia agantur.“
Bene haec; et similia sunt ap. Eustath. notabile tamen
est, hoc solo loco praeter morem a Themide geri id
quod alibi ab Iride et Mercurio. Ceterum respondet
hoc concilium deorum alteri sup. Θ. pr.

Θέμιστα κάλεντος laudat quoque sic Apollon. Lex. in
Θέμις. Schol. A. et B. dictum notant pro Θέμιστι. ei hoc

ipsum Θέμιστη κέλευσα habet Townl. Cant. cum edd. Flor. et Alld. mutatum e Rom. a Turnebo. — Θέμιστης εκέλευσε. vita Hom. Ζεὺς δ' εκέλευσε Θέμιστη Lips.

5. *χρατὸς ἀπ' Οὐλύμπου πολυπτύχου.* „quod Olympus nunc mons est, vnde epitheton πολύπτυχος, *conhallofus*. v. ad A, Excurs. VIII, nec audienda sunt inepta commenta ap. Eustath. et al. Monent quoque veterque Schol, esse iungenda κέλευσας χρατὸς ἀπ' Οὐλύμπου καλέσσαι. ibi enim Iouem habitare.“ Volunt ita Iovem e vertice, in quo sedet, Themidi mandata dedisse. At naturalia verborum ordo erat θεὺς ἀγοράγεις καλέσσαι χρατὸς ἀπ' Οὐλύμπου π. Haeserunt in voc. χρατὸς, quod nimis subtiliter dictum accepere. Puta simpliciter dictum esse pro *toto Olympo*, in quo passim dii habitant; quemadmodum familiae per agros sparsae olim in Graecia habitabant. Fateor tamen vel sic malle me scriptum esse χρατὸς ἀπ' Ο. In quod etiam Bentleium incidisse video.

„ἀρα. proinde ut iussicerat Iupiter.“ Clarke.

7. *οὐτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέγν, νόσφ' Ωκεανοῖς.* „quod Oceanum facit Fluminum. (id sane saepius iam vidimus; etiam circumfluentem terras; et ex Homero repetitum a multis: v. Schol. Eurip. Or. 1384.) poetam autem eum non adduxisse in Olympum, ne auctoritate sua contentiones deorum comprimeret, aut, ne ipse πρόγονος interesset posthac ἀπογόνων pugnae; et ut Scamandrum eo absente induceret; aiunt Schol. A. cum Schol. br. prius illud, alterum Schol. Townl. et Victor. Alias argumentias addit Schol. B. cum Oceanus abfuerit, mirandum non esse, quod nec Terra adfuit in deorum concilio; et recte hoc factum esse, ne rerum elementa loco mouerentur.“ Ea ipsa, et plura, inepta subtilitate, κατ' ἀλληγορίαν, affert Eustathius ex antiquioribus.

Omnino de *toto* hoc loco ita erat pronuntiandum: aduersari omni antique doctrinae de diis terrestribus, marinis, uno Neptuno, Iouis fratre, excepto, et inferis, quod in Olympum adducuntur, eumue adeant. Non ita-

que tam mirandum erat, Oceanum abesse, quam, Nymphas et Fluuios admetti; eoque ipso grauissima suspicio suboritur, versus 7. 8. 9. esse senioris commenti: cuius caussam subodorari licet fuisse hanc, quod Scamander infra in pugnam deorum inducitur; credidit itaque rhapsodus, locum quoque ei esse debuisse in concilio deorum, addiditque ei comites ceteros Fluuios.

Locum inde a v. 7 lepide ταρπόδη̄ Lucian. in Ioue Trag. 6 consutis varlis laciniis ex his et Θ, 7. B, 281. Ζ, 70. Ante oculos habuit versus Philostratus Imag. II, 27. in natalibus Mineruae, quibus adesse iussi omnes dii una cum Nymphis et Fluuiis.

8. Νυμφάων, ται τ' ἀλεσσα καλὰ νέμονται. Sunt Nymphae ἀλεσθίδες. Plura Nymphae genera et nomina apponunt Scholia A. B. br. Nymphae rara est in Iliade mentio: Oreades Ζ, 420 ad Acheloum, Ω, 616 in Odyssea frequentissima: in qua Ζ, 123. 124. hi ipsi versus occuruntur. Schol. Townl. et Victor. obseruant Latona a poeta inter Nymphas referri: οὐδεν καὶ ταῖδυσι μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος αἱ Νύμφαι. γέγγῳ δέ τε Φρένα Νύμφαι. (Od. Ζ, 106.) Scilicet Latona infra interest pugnae deorum Φ, 497.

ται τ'. αἵ τ' Barocc. Vrat. b. A. Mosc. 2. cum Veneto; vulgatum erat ται τ'. nulla, dixeris, de caussa τ' ponni post Νυμφάων. Videbatur itaque tollendum esse; atqui est hoc Ionicum, cuius generis lectiones innumeræ in Homero mutatas esse fit probabile. v. Excurs. ad h. v. de Ionismo Homeri.

9. καὶ πίσσα ποιήστα. Legitur πίσσα ex ed. Rom. inde ab H. Stephano: conueniunt codd. in his Ven. tum Etymol. Suidas, cum Schol. Townl. a πίσ, ποτίζω. unde est πίσσα sp. Pindar. At Schol. B. πάσσα a πίσ, παίω, ποτίζω, cum Schol. Vict. sicque edd. Flor. Alld. Schol. br. ms. Lips. Cant. Vrat. A. Mosc. 2. πίσσα Harl. πείσσα Vrat. d. πάσσα et πίσσα Hesych. Variat quoque scriptura in Apollon. Arg. I, 1266. III, 1218. In notione

conueniunt omnes, et primo loco Apollon. Lex. πείσαται, οἱ πότιμοι τόποι καὶ πόταν ἀνιέντες.

II. ξεστῆσ' αἰθούσησιν ἐνίζανεν. εἰ „quod Zenodotus scribit ἐφίζανεν.“ Sch. A. Haec tamen fuit vulgata lectio, absurdia per se, cum porticibus non insiderent, sed sub porticibus in sedilibus; quod non sensit Eustathius, qui haec adnotauit: αἰθούσησιν. ἔδραις στυλωταῖς, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, φιλομέναις, ὁ ἐστι, καταλαμπομέναις Φωτὶ. ἐφίζανουσι δὲ ταῦταις οἱ κῦν ἀγροθέντες, οὐχ ὡς Θρόνοις, ἀλλ' ἐν αὐταῖς περὶ τὸ ἔδαφος (cur hoc, humi? nec in sedilibus?) καθεζόμενοι. Miscentur in his ex antiquis descriptis plura; quod etiam in Scholiis factum videmus. Sic αἴθουσαι, inquit Schol. A. non sunt sedilia, (Θρόνοι δὲ καθέδραι) quibus insideri possit; sed sunt porticus, στοιχοὶ καὶ στυλωταὶ ἔδραι, η τόποι ὑφ' ἥλιου καταλαμπόμενοι. aut ut Schol. B. τόποι πρόστοις, ὑφ' ἥλιου καταλαμπόμενοι. de his v. Obss. ad Z, 243. Schol. Towl. et Victor. αἴθουσαι. ἐξέδραι στύλων τα (leg. στυλωταὶ) εἰσίν. Sedilia in portico columnis ornata. Etymol. αἴθουσαι αἱ στυλωταὶ καθέδραι, περίστυλα ἔχουσαι (saltē ab una parte; ab altera enim potest paries quoque esse) apponitur Jl. I (IX, 468) ad quem v. Obss. de portico ante aedes. pergit: σημαίνει δὲ τὴν καταφωτιζόμενην στοάν. καὶ τὴν μετὰ τὸν πυλῶνα παστάδα (sic quoque reddit Schol. ad Apollon. Arg. III, 39. at Apollon. Lex. παραστάδα. De his v. sup. ad I, 669 p. 634.)

Dixi misceri in his plura ac diuersa: modo αἴθουσαι sunt *porticus*; et hoc recte ac propriè; porticus ante aedes, interdum cum vestibulo; modo intelligunt grammatici *sedilia* in his porticibus. hac opinione imbuti legerunt ἐφίζανεν.

Nunc autem difficultas exoritur haec: sic necesse esset deos consedisse ante aedes et consultasse; quod et praeter morem fieret, et repugnat verbis: ἀλθόντες δὲ ἐς δῶμα Διός. si intrarunt, non federunt ante aedes. Nec satisfacit, si memores sup. Z, 242. 3. vbi ξανεν δὲ Πριάμοιο δόμου, ξεστῆσ' αἰθούσησι τετυγμένου, αὐτῷ ἐν αὐτῷ

*πεγκάμοντ' ἔνεσαν Θάλαμοι, vt δῶμα quoque sit, vt δόμος, totus plurium aedium complexus intra unum ἔρχος. nam nunc consultantes sedent ἐν δώματι et sequitur: αἴς εἰ μὲν Δίος ἔνδον ἀγρυπέρατο. Nec magis placet iungi δῶμα ξε-
στῆρ' αἰθώσησιν domum habentem, porticus, ambientes
externos parietes, aedium frontem.*

Restat itaque alterum, vt δῶμα sit magnus ille oe-
cūs, atrium Latini dicunt, (*Saal*) in quod per vestibulum columnis plerumque suffultum, intratur. Ita vero
nec minus est, ipsum δῶμα, atrium interius, ab utroque
pariete columnarum ordinem habuisse, ad morem tem-
plorum; si modo ad Homericā tempora haec renoscere
licet. δώματα, seu oecos solitarios, ad coetus populi et
conclaves recipiendas, non ad habitationem, factos tem-
poribus heroicis memorari non memini: alioqui et hi pro
parietibus habere poterant porticos columnis submixas, ad
quas sedilia essent, in quibus sederent qui conuenerant.

Addit Schol. A. cum Townl. et Victor. fuisse, qui,
accipientes et ipsi αἰθέρας pro sedilibus, ἐνίδρανον scri-
berent; (nona vocis forma, ex ἰδρύω, ἰδρύνω. τὸ ἐδρανον)
αἰθέρας εἰηθέντας εἶναι τὰς αἰθαύσας.

Scribitur αἰθέρυσσος in Ven. A. B. vt sup. Z, 243.

12. ἀς Διὸς πετρὶ "Ηφαιστος τοίσσεν θύμησι πρατίθεσσι." Sch. A. „εὗτας, διὰ τοῦ ἵ. τὸ τέλειον τὸ τοίσσα." Grammaticus scriptum reperit τοίσσα id. cum in aliis τοίσσον esset εἰδυλήσι. distinxere quoque inter duo haec, vt εἰδυλή^η esset ἡ γνωσκουσα, θύμη ἡ ἀπιστημενική. v. Eustath. ad h. v. Mirum tamen, haec nunc deinceps moneri, cum toties iam corrupta hæc lectio occurrerit. v. ad A, 608. Nunc nosiro in loco ubique legitur θύμησι.

13. αἴς εἰ μὲν Δίος ἔνδον ἀγρυπέρατο. — quod Δίος ἔν-
δον est pro ἐν Δίος. vt εἴσω ἄλλος εὐρέα κόλπον. (Φ, 145) Schol. A. diças verius εὑν esse omissum et subintelligen-
dum, pro ἔνδον εὑν Δίος δώματι. Eustath. supplet ἔνδον τοῦ
πετρὰ τὸν Διὰ δώματος.

οὐδ'. Ἔνοσίχθων μηκούστης Θεᾶς. Schol. A. B. br. obseruant, Neptunum, et si antea e pugna inuitum recentem O, 211. nunc tamen Iouis imperio parere.

15. οἵσι δ' ἄρ. alii οἵσι scribunt, vt Eustath. sic et alibi.

Δοῦς δ' ἐξέρετο. βουλήν. tuetur ἐξέρετο vslus. v. ad E, 756. At ἐξέρετο et h. l. Barocc. Mori. Lips.

16. τίπτ' αὖ, Ἀργυκέραυνος. ita edd. αὖ. quod retinui, quia sic aliis in locis pro emendatione lectione illud habitum est. Attamen h. l. αὖ ipse Venetus, tum Barocc. Lips. Mori. Harl. Vat. etiam Vita Homeri Vrat. b. d.

ἀγοράνθε κάλεσσας Lips. recte si κάλεσσας, et hoc habent Cant. Mori. Vat. Ven. Eustath. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. quod reposui pro vulgato ἀγοράνθ' εκάλεσσας.

17. ἦ τι περιστᾶσθαι monet accurate Sch. A. idque propter alia loca: Od. Λ, 171. et A, 175. Nouimus fluctuantes in hac vocula grammaticos. — „γρ. ἦ τε. ἦ τι et ἦ τι.“ Barnes.

18. ἀγχιστα μάχη πόλεμος τε δέδης hoc de pugna bene nouimus: v. sup. N, 736. At ἀγχιστα de tempore desiderabat futurum: *confestim fiet pugna: in eo res est vt fiet.* Est ergo pro δαίτεια.

20. ἔγνως, Ἐννοστύγατε, δμῆν — Versum non aliter landat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. f. hiatus tamen in eo occurrit ab Homericis poesi alienus; nec tam parata medicina, quam alibi. Sed sunt in hoc libro plura huius generis, vtī mōx 22. vt inter ea sint, quae de auctore dubitationes moueant. Possit φλοις vel τσοῖς ἐν στήθεσι: vt solet γνῶμαι ἐν φρεσὶ dicere suspicari. Bentl. μετή hic et aliquoties alibi, adscriperat: vocem cuius auctoritatem ignoror. ἐν Lips. Eustath. male ante τι.

21. ὁν ἔνεκα ξυνάγειρα. posse haec et superioribus adiungi, ait Sch. A. et sequentibus. Alterum hoc vix commode; videatur tamen amplecti Sch. B. dum supplet ὁν scil. ἀνθρῶν.

· ὅλλα μενοι περ. Schol. B. παρέλκει ὁ πέρ. atqui περ est quidem. siquidem pereunt.

22. μενέω πτυχί Οὐλύμπιο. Vidimus iam κατὰ πτύχας Οὐλύμπιο de iugis et conuallibus montis Olympi sup. Δ, 77. At h. l. hiatus ineft versui. Videtur adeo fuisse Pindarica forma, πτυχή. eamque iam Benil. adscriperat.

23. ἥμενος. δύο δ' ὄρδων Φρένα τέρψομαι. Fuisse apparet e Sch. A. B. qui hungerent ἥμενος δύο δ' ὄρδων. De delectatione hac deorum ex aspectu pugnae, seu potius virtutis pugnantium v. sup. ad H, 61. Θ, 51 et al.

26. εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἵος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται. Venit antiquioribus in mentem, quod Sch. B. cum aliis monuit, deorum interuenta hoc non impediri, quo minus Achilles sit superior; siquidem dii ei aderunt validiores, quam illi qui auxiliantur Troianis. Soluit ille quaestionem sic, vt Apollinem tamen nunc inductum esse dicat, cuius fraude mox vtendum erit ad fallendum Achillem, (inf. Φ, 599 sq.) nec non vt inducere posset Scamandrum. “ Verius dixeris: poetam hoc spectare, vt inducendo in pugnam deos, pugnam efficeret tanto magis horrendam, Achillis autem virtutem tanto illustriorem et vt varietate rerum delectaret. Eustathius quoque hanc inter veteres ἀπορεῖται et λύσιν attigit. „γρ. μαχῆται et μάχηται.“ Barn. εὐ Τρ. Vrat. A. b. male. Mox ἔξουσι v. ad 51.

27. ἔξουσι. sic sup. N, 51 pro *sustinebunt*, auertent; vt aliquoties. Hesych. ἐφέξουσι. καλύσσουσι Vrat. A. gl. ὑπομενοῦσι.

28. „καὶ δέ τέ μιν.“ Aristarcheum est μιν.“ Sch. A. Fuit ergo in aliis μὲν καὶ δέ τι Cant. Koeppen desiderabat particulam: vel *conspectum modo*. sed supplendum est, vt alibi quoque καὶ τι vel γε.

ὑποτροπέσσον. *contromiscere solebant*. Clarke.

29. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χάσται αἰνῶς. Obseruant. A. B. in ἐταίρου supplendum esse περὶ, et αἰνῶς

hungi posse et cum χάσται et cum δεῖδω. Bentl. coni. κατὰ θυμόν. At καὶ h. l. auget, *insuper*.

30. ὑπὲρ μόρου. Aristophanes vna voce extulerat ἀπέρμορον; (quod est in ed. Rom.) in Cant. et Alcalonita līc, vt pro aduerbio positum sit, vt ὑπέρμορα B, 155. Sic καλὸν et καλὰ variare ll, Z, 3a6. et Qd. T, 294. Pronocat grammaticus ad librum suum τῆς προσῳδίας. (vnde patet Scholion esse ductum ex Herodiani Ἰλιακῆς προσῳδίας.) Adiicit tamen posse hic et Qd. A, 35 et disincte ὑπὲρ μόρου accipi, vt ὑπὲρ μοῖραν inf. 336. Sch. A. attingunt duplēm scripturam, Schol. B. Eustath. hic pro Aristophane memorat Aristarchum; vnde suspicio firmitatur, aliis quoque in locis, quae vidimus, nomina haec esse apud eum corrupta. In Townl. et Victor. legitur: τικὲς γρ. ἀντὶ τοῦ δεῖδω μὴ καὶ τεῖχος.

, οὐ μέν τοι μοῖρ ἔστιν ἐπὶ ζώου Ἀχιλῆος“

, Ἰλιον ἐπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολεθρον“

, ἐπερσε (f. πέρσε δὲ) δουράτεος ἐπκος καὶ μῆτρις Ἐπειοῦ“ πῶς γὰρ ὁ εἰδὼς τὴν μοῖραν ἀμμορήην τα (ex Od. T, 76) νῦν διστάζει; Non meminerat is, cui haec debentur, Iovem Homericum non ad subtilem doctrinam esse adumbratum. Videntur tamen hi tres versus non tam pro vs. 30 scripti, quam potius in margine aliunde adscripti fuisse.

31. πόλεμον δ' ἀλίστον Κύσιρ. πόλεμον ἀλίστον. Pugnam pertinacem, iam vidimus ad B, 797. In fine ὅρωρε Vat. ἄγειρε Vrat. d.

32. βάν δ' ἡμεναι πόλεμόνδε. „ἱέναι et ἡμεναι“ Harl.

33. — adscriptia stigme, sed Scholion excidit, quod spectasse suspicor ad ἀγῶνα νεῶν. v. ad O, 428. Interponit ad h. v. et ad 38. Schol. B. cauſas, cur dii hi ex ceteris in pugnam descendant, a grammatico acumine petitatis; quas etiam cumulat Eustath. p. 1194. Adscriptis idem Schol. B. quaesitum esse, cur Pluto, Dionysus et Ceres absint a pugna. At quaeras potius, cur non omnes dii, et cur hi potissimum in pugnam prodeunt? Quaeras nec minus, vnde repente Mercurius, qui alias nullis par-

tibus in rebus Troianis studet, in hunc deorum Troianis infestorum ordinem adscitus sit? unde Diana et Latona? et vero Vulcanus? qui tamen arcessitus esse videtur, ut Seamandi aquas exsiccaret. Praeparatum tamen videtur esse drama versu O, 214. quem tamen ab interpolatore profectam esse iam tum suspicabam. Nam de Iunone, Neptuno et Minerue in Troianos saeuientibus iam saepe moniti eramus. Forte antiquiore fama et carminibus hoc ante Homerum iam erat constitutum, utri parti adfuerint dii hi vel illi. Pugnas deorum omnino reprehensas esse a Platone notum est: de Rep. II. sub f. p. 377 sqq. et Euthyphr. p. 5 sqq. et a Numenio ap. Euseb. Praep. Eu. XIII, 5. Addit Barnes Proclum defendere eas ad Plat. de Rep. f. 6. dum theologice exponit: Quod idem facit auctor Allegor. Homeric. 52 et al. ap. Barnes ad h. L. Vide inf. ad 68. 69. vbi plura in Schol. B.

34. ηδ' ἐριούνης Ἐρμείας. ἐριούνης. Patet ab ὀνέω ductum esse, ut sit ὁ μεγάλως ὄφελῶν. sicque Hesych. Sch. br. Infra 72 et al. ἐριούνης idem est; in quo tamen ad alia deflectunt grammatici. Vtrumque tamen nomen non nisi hac rhapsodia et in Ω. et Od. Θ, 322 occurrit.

35. ὃς ἐπὶ Φρεσὶ πενκαλίμυσι κέκασται. Legebatur κέκαστο. Est tamen prudentia illa perpetuum aliquid quod Mercurio inest: praferendum ergo alterum, quod Schol. A. ait Aristarchum legere. Sicque legitur in Lips. Vrat. b. d. Mosc. 2. vno Vindob. cum edd. Flor. Ald. 1. Rom. probarat quoque Ernesti contra Clarkium. Intulit κέκαστο Ald. 2.

Aliam difficultatem facit ἐπὶ vel ἐν, quod vulgo legebatur. Nam κέκασται τις Φρεσὶ πενκαλίμυσι, simpliciter, ornatus, insignis est, ut semper tertio casu; sic γάχειγ κέκαστο B, 530 et al. quoties quartus casus adiicitur, subintell. κατά. περὶ pro ὑπέρ. v. ad N, 431. Iungenda itaque, nam alia ratio grammaticae consentanea haud suppetit, praepositio cum verbo. Nec tamen vnu probari potest, γκάζεοθαι. Per analogiam tuearis forte ἐπικάζεσθαι, iungitur enim ἐπὶ saepe sine vlla vi, vt

ἐπιμάχεσθαι, pro *μάχεσθαι*, modo vñ. 26. Legunt autem ἐπὶ Φρεσοῦ h. l. Eustath. Vrat. b. et Venetus.

36. "Ηφαιστος — σθένει βλεμαίγων. pro *σθεναρός*. seu, vt Apollon. Lex. ἐπιβραυνύμενος. est enim βρεμαῖγειν, βλεμαίνειν, tremere, viribus collectis et ex ira intentis. v. ad Θ, 337. Vulcano autem robur proprie tribuitur ex opere fabrili faciendo; et si idem pedibus claudis incedit.

δ' ἄμα τοῖσι μὲν. Cant. δ' ἄρα.

37. ὑπὸ δὲ κυῆμαι φάνητο ἀραιαι. est pro *ὑπεκμεῖντο*, vt iam vidimus sup. Σ, 411. vbi idem versus lectus, cf. ad 417. Λ, 50. Scholia et h. l. sequuntur vulgare: ἐρρωμένος ἐπειρῶντο βαδίζειν, Schol. B. et ἐρρώνυντο αἱ ἀσθευτῖς Schol. A. Add. Eustath.

38. "Αρης κορυθαίολος. de epitheto v. ad B, 816 vñ. sq. ἀνερσικής hoc uno loco occurrit, *intonitus Apollo* propter perpetuam iuuentam: agunt de voce Apollon. Lex. ex eo Hesych. Etymol. Schol. B. et br. *ἰοχέαιρας* v. ad E, 53.

40. Ξάνθος τε. ξ „quod, cum nondum docuisset, Xanthum et Scamandrum eundem esse, nunc tanquam exploratum illud aut notum ponit. cf. inf. 74.“ Non sat is allequor grammaticum; Ξάνθον iam memoratum vidi mus diserte Ζ, 4. Θ, 185. 556 et al. Σκάμανδρου quoque E, 774 et al.

Φιλομυσιδής τ' Ἀφροδίτη. Pro epitheto lectum fuit ab aliis Διὸς θυγάτηρ Ἀ. Sch. Townl. et Victor. „γρά-Φεται“ Διὸς θυγάτηρ. ἀποκου γὰρ Φιλομυσιδής ἐπὶ τῆς πολεμούσης.“ perperam, cum epitheta perpetua non spectent ad contextum et sententiam. De voce vidimus ad Γ, 424. Duplex scriptura per unum vel duo μ εtiam h. l. occurrit: uno μ Townl. aliisque.

41. ἔως passim, vt in edd. Ald. sec. et hinc ductis. μὲν ἀπάντεις sine δ Townl.

42. τέως ἄρ' Ἀχαιοι — ἄρ' extat in ed. Wolsii priorre; recte receptum, vel sine auctoritate. Vulgata: τέως Ἀχαιοι haud dubie est corrupta, et si omnes libros obli-

det. Vitium natum ignoratione metri; quod nunc Barnes pro amphibrachy habet; quem pedem in heroice locum habere, nondum persuasum mihi est. Promuntiatum autem esse τῶς Ἀχαιοῖς sine fundo tradit Clarke. Etiam Bentl. emendauerat inserto ἄρ. sicque dudum refinxeram et unusquisque facile refingat. Sch. A. δι' ἀλλων τόφρας Ἀχαιοῖς. male cum hiatu. Nisi fuit quod vere suspicari arbitror, τόφρα δ' Ἀ. Porro μέγα κύδαγον vni. Vindob. et al. scriptum in Eustath. incerta tamen fide, sed certior est Lips. Harl. Vrat. A. b. Vindob. pro vulgato μέγην ἔκυδαρον. Ceterum κύδαγειν, quod ubique transitius dictum occurrit, h. l. absolute positum est pro κυδιάν, animo, laetitia, efferti. cf. ad E, 448.

43. οὐρὸν δὲ μάχης ἐπέταυτ' ἀλεγονῆς. Ἐπέταυτ' h. l. consenserter in edd. lectum: donec Barnes reposuit ἀπέταυτ' ut constaret sibi lectio in hoc versu bis iam lectio T, 46 et Σ, 248. Contra vero mutanda fuit lectio ibi in edd. obvia in hanc alteram, ἐπέταυτ', quam codd. tuentur, etiam h. l. meliores, Ven. Townl. Vrat. b. v. ad Σ, 248.

44. Λίγμε fine Scholio: quod spectasse suspicor ad γυῖα ἔκαστον. quod vulgari usu γυῖα ἔκαστον esset. Pro ὑπῆλιθος γυῖα est ἐπήλιυθο in Mosc. 2.

48. Λίγμον δ' abundat in αὐτεῖ δ' Ἀθήνη. Sch. A. Apodosin igitur hinc ab αὐτεῖ δ' Ἀθήνη constituit. Immo vero a priore membro: ὥρτο δ' Ἔρις illa facienda est; nam deorum aduentu mutata rerum facies; nunc conseruere manus, facta pugna, ὥρτο Ἔρις. Tum quoque exortus est clamor bellicus: quem inde a Minerua, hinc a Marte editum narrat poeta, ut tanto augustius esset phantasma. Sane alibi etiam Eridi hic hortatus pugnantem in primo conflictu tribuitur.

Eris λαοσσός, vidimus iam Athenen λαοσσόν N, 128. et Martem λαοσσόν P, 398. Mox vñ. 79 etiam Apollinem videbimus. Nunc Eridem, cum et ipsa, pro furore pugnantium posita, ad arma concitet: v. ad N, 128. τοὺς λαοὺς σεύουσα, καὶ παρορμῶσα. Male ex etymo prae-

constituto per σάζουσα reddentes haesers in loci sententia grammatici: Schol. B. et hinc ducti. Malueret itaque λασσόσ αὐτὸς δὲ Ἀθῆνη iungere. Meminit quoque Eustath.

49. στᾶσ' ἐτὲ μὲν παρὰ τάφρου ὄρυχτὴν τείχεος ἐκτός. Barocc. Ven. τείχεος ἀντός. male, ut ε τειχοτοίτα con-
stat; extra vallum erat fossa: Excurs. II ad lib. VII.
p. 402.

50. επὶ ἀκτῶν ἐριδούπων. Lipr. ἐριγδούπων. sic fane alibi. poterat et hic ita scribi, sed pronuntiatione γ ex-
trudi.

51. αὖτε δὲ Ἀρης ἐτέρωθαν. Strabo XIII. p. 893 A.
ἄρπτο δὲ Ἀρης. ubi vll. 51. 2. 3 recitat. coortus est, in-
ruit, instar procellae, λαλατὶ Ἰσα. vt Λ, 746 αὐτὰρ ἐγὼ
ἐνόρουσα καλαινῇ λαλατὶ Ἰσα. Verum seqq. tuentur αὖτε
hortatus est vociferando Mars Troianos, vt Athene Achiv-
vos. Legerat quoque αὖτε Etymologus in αὐτῷ.

ἔρεμηνῇ λαλατὶ Ἰσα. Mars, procellosae, eoque atrae,
nubi similis, ad terribilem eius aspectum declarandum;
mirifice est inuentum; vt Apollo A, 47 incessit νυκτὶ ἐν
αὐτῷ. ubi cf. Obss.

52. κατ' ἀκροτάτης πόλιος. h. e. κατ' ἀκρης. κατ' ἀκρο-
πόλεως. a Pergamo. πόλιος erat in Flor. Alld. Recepit
Turnebus πόλεως e Romana. Nil refert; sed habent πό-
λιος Barocc. Vrat. A. b. d. vterque Venetus, Victor. et
Townl. etiam Strabo I. c. πόλεως cod. ap. Dionem
Or. II, p. 91.

53. ἄλλοτε πάρ Σιμόσυτι Θέων ἐπὶ Καλλικολάνῃ. In
Veneto A. et B. Θεῶν ἐπὶ Καλλικολάνῃ. — „quod lo-
cūs hic in Ida vocatur Θεῶν καλλικολάνῃ, nec bene non-
nulli accepere Θέων pro τρέχω.“ Schol. A. E seqq. ap-
paret, fuisse eam lectionem Aristarchi, eodem modo, quo
Ἀχαιῶν λιμῆν dictus fuit. Et Schol. br. Θέων ἐπὶ Κ. ὁ
ἐστι, τρέχων. Ἀρίσταρχος ἀνέγνω τερισκωμένως, τὸ χω-
ρῶν Θέων λέγων. Bene haec, si Θεῶν κολώνῃ esset; et
probabile fieret, nomen hoc collī inditum fuisse ex v.
151 quod dii in eo considerant.

Ad hanc lectionem spectat id, quod notatur in Schol. A. nonnullos scripsisse θέαν, quis est θεῖον θέαν. Alcalonita tamen (Ptolemaeus) vetuit hoc facere, dicit enim cum Καλλικολάνη iungendum esse: καὶ εὐταῖς θεῖον θέαν οὐ παράδοσις. probabile fit, eum et ipsum θεῖον legisse.

Altera lectio θέαν fuit Herodici, eaque in codd. nostris recepta, ut sit pro τρίχων, hanc dubie connentius, modo huc, modo illuc procurrens Mars. nec aliter ipse Strabo legere potuit. θέαν non video e codd. notatum; praeterquam ex Harlei. sicque glossa ap. Hesychium.

Callicolone iterum inf. 151 memoratur. Notas loci suppeditat poeta, collem *apud Simoentem* esse et in parte aliqua *ab urbe diuersa*. Minerua hortatur Achivos stans modo propius modo remotius ab acie; putas itaque in altero quoque Pergama esse remotiora, Callicolonen propius ad aciem Trojanorum: a dextro utique cornu; num vero cis, an ultra Simoentem, haud apparet; hoc tamen alterum probabilius. In Strabone XIII p. 892. 3. e Demetrio Scepsio, qui, in vicinia natus locorum peritissimus esse debuit, XXX stadiis supra Ilium nouum fuisse narrat *Iliensium pagum*, et X stadiis supra hunc, *Callicolonen*, collem quem Simois alluit; unde Strabo argumentatur, non Ilium nouum, sed Iliensem pagum, Τίλεων κάμψη esse locum, in quo veteris Ilii vestigia quaerenda sint, utpote remotiore a littore loco fisi. Difficultatem facere potest in Strabone usus τοῦ ὑπέρ. Ait enim ὑπὲρ δὲ τούτου (scil. τοῦ αὐχένος τῶν ἀγράνων, quo loco duo collum iuga, quorum medio Campus Trojanus continetur, in angustum coeunt,) μηχρὸν ἡ τῶν Τίλεων κάμψη δύτην, — ὑπὲρ δὲ τῆς Τίλεων κάμψης δύτη σταδίους, δύτην ἡ καλὴ Κολάνη, λόφος τις, παρὸν ὁ Συμβεῖς φεῦ, πενταστάδιον ἔχων. Si ὑπὲρ est linea recta accipiendo inde a littore, utique in iugis Idae supra Ilium Callicolone est quaerenda; nisi ὑπὲρ, supra urbem, etiam a dextra vrbis versus borealem plagam accipi potest; ita collis ille a boreali parte vrbis abesse

potuit X stadiis. In tabula Lechevalerii Callicolone rete in boreali Simoentis ripa notatur, sed infra Ilium versus mare. Cum plures sint in eo tractu colles, nihil sane definiri potest. Callicolonen cum Θρωσμῷ πεδίῳ confundi a viris doctis, monni iam ad vſ. 3.

Ex Strabone sua petiere Schol. A. B. br. additis his: in eo colle deas, iudice Paride de forma certasse, (pro eo colle vulgo Ida commemorari solet, in Luciano remotior ad austrum Idae pars, Gargarum: D. D. Dial. XX, 1. vbi multa congesta sunt ab Hemsterh.) nomen autem collem habere, quia maxime insignis esset inter loca vicina. (At in Schol. Townl. et Victor. θεοῖς δὲ ἀνατίθησιν αὐτὴν, ὡς πλήθουσαν λιβάσι καὶ λειμῶσι) Subiicitur: ἡ ἱστορία παρὰ τῷ Δημητρίῳ Σκῆψιᾳ. admodum tamen dubito, grammaticis ipsum Demetrium iis fuisse inspectum; probabilius fit eos exscriptisse ea, quae apponunt, e Strabone.

Ad vſ. 53 Scholion B. habetur, doctum quidem, sed corruptum: Δημήτριος ὁ Σκῆψις εἶναι Φησὶ μεταξὺ Ἰλιέων (non Ἡλιέων. et adde κώμης) καὶ Σιμοῦντος. ὃς ἀπέχει κατὰ Σιμοῦντος μὲν στάδια πέντε, Ἰλιέων δὲ (adde κώμης) στάδια δέκα.“ Luxata haec, et refingenda: ὃς ἔχει κατὰ περίμετρον στάδια πέντε. ἀπέχει δὲ Ἰλιέων κώμης στάδια δέκα. Ita conuenit locus Strabonis p. 892 D. paullo ante memoratus, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόβις ρεῖ, πενταστάδιου ἔχων. pro περίμετρον πέντε σταδίων. Habet paria Eustath. p. 1195, 29. Eripimero vel sic plura excidisse, docet Schol. Townl. et Victor. in quibus haec habentur: Δημήτριος ὁ Σκῆψις Καλλικόλωνος αὐτὸν καλεῖσθαι Φησὶ λόφον, σταδίων πέντε τὴν περίμετρον. κεῖσθαι δὲ μεταξὺ Ἰλιέων κώμης καὶ Σιμοῦντος. ἀπέχειν δὲ Σιμοῦντος μὲν στάδια ἕ, Ἰλιέων δὲ κώμης ἕ. Sed nec his satis confidere licet.

Occurrunt ex iis, quae dicta sunt, pleraque ap. Eustathium quoque p. 1195, 28. 39 ἔστι δὲ Καλλικόλωνη, ἡ κατὰ τιγας Καλλικόλωνος, τόπος ἡ λόφος σταδίων πέντε τὴν περίμετρον, ἐπὶ τῆς Ἱδης κειμένη, μεταξὺ κώμης Ἰλιέ-

ετ καὶ Σμενυτίων. (Σμενυτίος) Μοχ τὸ δὲ θέαν ἐπὶ Καλλικολάνη γράφεται καὶ θέαν, ἡγοι τρέχων, ὁ Ἀρης ἐπὶ τῷ Καλλικολάνῃ. ταύτην δέ τινες Φασίν εἶναι καὶ τὸν παρὰ τοιητῷ λεγόμενον Θρωσμὸν πεδίον. Φαίνεται δὲ καλός τις εἶναι ὁ Θρωσμός. διὸ καὶ κλῆσιν θύσης τὸ Καλλικολάνη, καὶ θέαν εἶναι διατριβὴ πέπλασται ἡς εἰς καὶ βραχύτατός τις. Ὁλυμπος. τερὶ ταύτης καὶ ὁ ΓεωγράΦος Φησί· (p. 892 D.) Καλλικολάνης λόφος τις τενταστάδιος, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις φεῖ. ἔστι δὲ ὑπεράνω τῆς Ίλιου πώας, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν Ίλιον θύριτο. ἀπέχει δὲ τοῦ νῦν Ίλιου στάδια μᾶ.

Liquet ex his unum esse omnium fontem, locum Strabonis ex Demetrio Scopio petitum, ita tamen descriptum, ut iis quidem, qui tum viuerent, cum noui Ilii et pagi Iliensis situm nosset, notitiam aliquam Homericae Troadis impertire posset, nobis autem parum lucis affert. Cum Strabo ipse loca non adiisset, cumque ipse non tam tanquam geographus, verum grammaticē et critice respectu Homerici carminis, de his agat, multo minus subtiliter satis de his egit. Est locus Scylacis p. 85 ed. Gronou. in quo XXV stadiis a mari abfuisse dicitur Ilium. Putes non nisi de Ilio nouo hoc accipi posse, quod tum erat. Nec tamen hoc conuenit cum reliquis rationibus, et ambigua sunt ipsa verba: De Hellesponto dixerat: Inde, inquit, ἐντεῦθεν δὲ Τρωὰς ἄρχεται, καὶ τόλμες Ἑλληνίδες αἰσθεῖν δυ αὐτῷ αἴδε. Δάρδανος, Ροΐτειον, Ίλιον. ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς Θαλάσσης στάδια κέ, καὶ δυ αὐτῷ τεταμὸς Σαμάνδρος. Quaeras ad ἀπέχει δὲ, quoniam sit subiectum? num Ἰλιον? atqui sequitur καὶ δυ αὐτῷ haud dubie Τρωάδι. ergo et Troas ἀπέχει. quomodo tamen hoc ἀπέχει ἀπὸ τῆς Θαλάσσης? et quidem XXV stadia? Erit itaque pro interposita sententia habendum et interpunctione quoque ad Ίλιον referendum, hunc in modum: — "Ιλιον ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς Θαλάσσης στάδια κέ· καὶ etc. Nunc autem difficultas in numero oritur.

Omnino ex ipso poeta petenda est locorum, qualēm siue seu nouisset seu finxisset, ratio et facies; et secun-

dum hanc vñ. 52. 53. vix aliter ea se habuisse videtur, quam vt infra acropolin ad Simoentem, versus mare decurrentem, collis aliquis fuerit, Callicolone dictus. Excusa haec sigillatim sunt iam aliquoties, necdum ita, vt ad liquidum res perduci posset, in *Commentar. Soc. R. Scient. Gotting.* tum in *Troade Lecheval.* germanice versa p. 260 sq. iterum a Lenzio nostro in *Ebene von Troja nach dem Grafen Choiseul Gouffier* p. 293 sqq. et noua Lecheval. recensione, *Reise nach Troas* p. 157 add. sup. *Excurs. ad lib. VI.* p. 304.

54. μάχαρες θεοι. ὄτρύνοντες. Ven. ὄτρύγαυτες.

55. σύμβαλον. ambigua est, si subtiliter excusleris, loci sententia; et diuersissimis modis accipi potest, vnde diuersa iudicia de toto loco duci possunt. Scilicet aut ipsi dii inter se conflixerunt, aut utramque aciem vt pugnaret commiserunt. Possunt enim verba: ὡς τοὺς ἀυθόριοὺς μάχαρες θεοι ὄτρύνοντες σύμβαλον transitine accipi, si θεοὶ συνέβαλον αὐτοῖς, vt sit, συνῆγον τοὺς Ἀχαιοὺς τὰς Τρῶας οἱ θεοὶ εἰς μάχην. vel etiam ipsi dii congressi sunt pugna, vt absolute συμβάλλειν dicitur Π, 564. 565. fere vt conserere, configere. Ambiguum quoque est, quod sequitur: εν δ' αὐτοῖς ἔριδε βρήγυνυτο βαρεῖαν, ipfne dii? et inter se? an, εν αὐτοῖς, inter Troianos et Achiuos?

Vt de ipso deorum conflictu intelligamus, monere nos potest vñ. 66 τόσσος ἄρα κτύπος ὥρτο Θεῶν ἔριδι ξυλίγυτων. et postulare videtur ipsa res: nam ingens ille caeli terrarumque tumultus, non nisi diis in aciem progressus, probabilis fieret: vt iterum iteratur ille tumultus renouata deorum pugna Φ, 387. 388.

Altera tamen ex parte pugna deorum nulla in seqq. nunc committitur, sed in librum sequentem Φ differtur. Videri itaque potest nunc tantum hoc commemorari: utramque aciem Troianorum et Achiuorum a diis commissam esse vt pugnam inirent; et pro auspiciis fuisse ingentes tombarum fragores. Ita autem locus, qui sequitur, plus tumoris habet, quam sublimitatis; versus autem 66

omnino erit tollendus propter verba: Ταῦν ἔριδι ξυνίερτων et vñ. sequ. usque ad vñ. 75. Manet tamen vel sic importunum, quod cum terrae motus et tremor ex tonitrui describendus esset, Neptunus accedit, terram concutens. In his omnibus iudicium poetae subactius defidero.

Ex his ipsis duci videbimus alia, quae dubitationes de toto hoc loco faciunt.

Ἐρίδα φέγγυντο. non est, vt alibi, perrumpere, nec potest esse σκεδάσαι, quod Eustathius consebat p. 1195, 57. Sed est φέγγυμα et φέγγυμα, facio erumpere; quo sensu a scriptoribus φῆξαι Φωνὴν, δάκρυα, dici coepit, et a Latinis vocem rumpere. Sollenane est, δγάλειν μάχην.

56. δαινὸν δὲ βρόντησι vel fine codice scripsisse, pro vulgato δαινὸν δ' εβρόντησε. Nunc codd. tuantur, Vrat. b. Venetus.

57. αὐτὰρ νέρφις. „Ita Aristarchus Ionice.“ Schol. A. pro vulgato δινέρφις. etiū nil interest. δινέρφις, κάτινθεν, unde Neptunus est δινοσήχθων.

58. γαῖαν ἀπειροσήν, ὄρεων τ' αἰγαίνα πάργαν. — „quod poeta terram et montes distinxit: γαῖαν et ὄρεων.“ Schol. A. non distinxit, sed coninxit, vt totum cum parte.

ἀπειροσήν Schol. B. ad formam rotundam refert, male. Est terra immensa, vt ἀπείρονa alibi dixit, v. H, 446.

59. τόδες τελυτίθανος Ἰδης. Duplex est forma et lectio: τελυτιθάκου vt antea edebatur, et τελυτίθανος, nec quicquam interest. Hoc loco tamen τελυτίθανος scriptum in prioribus codd. Townl. Victor. Veneto utroque, tum in Vindob. cum Schol. A. αὕτας Ἀρισταρχος, τελυτίθανος. ἄλλοι δὲ, τελυτιθάκου. alterum hoc, τελυτίθακου obseedit edd. etiam Eustathium: adde. Hesych. Ariſtideſm Quintil. loco πονχ landando. τελυτίθανος firmatur vñ Homericō Θ, 47. Σ, 283; O, 151. versu ter repetito. Variat tamen lectio quoque Σ, 157 et inf. 218.

Versum recitat et sublimitatem inesse obseruat Aristides Quintil. de Musica lib. II. p. 82. in eo, quod motum et tumultum ad ipsas res immotas et inanimatas transtulit poeta.

60. Τρώων τε πόλις καὶ νῆσος Ἀχαιῶν. πόλις Vrat.
b. καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν Cantabr.

61. ἔθεισε δ' ὑπέρφερεν ἀναξ ἐνέρων, Ἀίδωνεύς. Versus 61 — 65. praemissio vñ. 388 ex. Φ, αὐτῷ δὲ σάλπιγξ μέγας οὐρανὸς, ἄνε δὲ Ζεὺς, quasi eodem loco lectos, recitat Longinus l. 9, 6. et ὑπερφυᾶ Φαντάσματα in iis miratur. Sunt in verbis omnia scripta ad vulgarem lectionem.

62, δαίσας δ' ἐκ Θρόνου ἄλτο, καὶ γαχε, μή εἰ ὑπερφερεῖς, aut interpolata haec sunt, aut a seriore poëta profecta, qui digamma haud norat: καὶ γαχε. nam Homero est γαχε. Facilis tamen est medicina: ἄλτ' ίδε γαχε, aut γαχε. v. Excurf. II ad T. At Eustathius p. 1195, 49 recitat: ἐκ Θρόνου ἄλτο, καὶ ὑπέρθορεν, ἥ, γαχε, μή δὲ ὑπερθεν — idemque expressum in ed. Rom. ἄλτο, καὶ ὑπέρθορεν, μή εἰ ἥ. Saltēm scriptum ita esse debebat ἄλτο καὶ ὑπέρθορε. aut, quod metrum requirit, καὶ ἐκθορε. proprium tamen vocabulum esset ἀνέθορεν. Bentl. coniiciebat ἄλτ' ίδε ὑπέρθορε. Addit tamen et alterum: ἄλτ' ίδε γαχε. Non tamen dubito Eustathii lectionem glōssema esse τοῦ ἄλτο.

ἄλτο. „in alio ὥρτο. sicque Massiliensis“ Sch. A. vt alibi: Λ, 644 τὸν δὲ ίδῶν ὁ γεραιὸς ἀπὸ Θρόνου ὥρτο Φαστοῦ. Nec aliter legerant Townl. et Victor. vt e Schol. apparet.

μή εἰ ὑπερθε. Longin. l. l. μή εἰ ἐκσιτα.

64. εἶδε δὲ Θυντοῖς καὶ ἀδανάτοις Φανῆ. ita scripsi, vt: scriptura sibi constaret: v. sup. ad T, 375. Ζ, 81. B, 34. E, 598. Vulgo: Φανῆ, quod et in Platone editur de Rep. III, pr. p. 386 C. vbi vñ. 64. 65. recitantur, et in Sexto Empir. p. 280. Variat scriptura hoc quoque loco; Φανῆ Lips. Mosc. 2. Φανῆ Harl. Φανῆ Ven. Vrat. b. d. Φανῆ Townl. simili modo trini codd. Vindob. variant.

Ceterum hic Hades terrae fundo subiectus parum conuenit cum Odyssae locis K et L. Frustra tamen labores in his inter se conciliandis: cum sint antiquae opiniones diuersimode traditae a maioribus et ornatae a poetis. In eoque peccarunt, qui σύργημα aliquod mythorum ex Iliade et Odyssaea contextum condere voluerent, immemores, pro variis locis utrinque carminis veria esse phantasmata. Videtur autem mibi totus hic locus translatus esse ex aliqua Titanomachia, aut alio carmine, in quo deorum praelia similem in modum erant descripta. Vide vel fragmentum in Hesiodi Theog. 665 sq. et de pugna cum Typhoeo 842 sqq. vbi 850 conuenit cum vñl. 62. h. l.

Indigna diis haec ac similia esse visa senioribus, qui philosophica placita in poetam antiquissimum intulere, et iam Platoni de Rep. II. sub f. et III pr. vt iam ad v. 33 monitum est, haud miraberis; itaque ad allegorias confugerunt; quas etiam Longinus attigit loco memorato. Vide paullo post ad vñl. 68.

65. σφεδαλέ', σύρωντα, τά τε στυγέοντι θεοί περισύρωνται, squalida. haud dubie ab σύρος. mucilago e situ, humiditas immoto aere; vt fit in loco tenebricoso, vnde est pro σκοτεινός. occurrit iterum in Odyss. tum in Hesiodi Epy. 153. et Theog. 731. versu aliunde illato. Mirum est grammaticos, ipsumque Apollonium Lex. eo aberrasse, vt mallent ducere ab σύρος, aduersante grammatica, vt sint loca σύρεια, αὐτοτεμένα. Coniungunt utrumque Hesych. et Elymol. Apud Sophoclem est σύροδης Τροία, Ai. 1177. vbi v. Schol.

τά τε στυγέοντι θεοί περ. Schol. br. δεδείκασι. Φαβοῦνται. Sic quoque Schol. Apollonii II, 630. versu adscripto. Immo vero est, auersantur. bene Virgil. VIII, 245 in loco hinc expresso reddidit regna pallida, dis inuisa. Versus recitatur a Plutarcho de facie in orbe Lunae p. 940 F.

περ, est pro καὶ περ θεοὶ σύρεις.

66. τόσσος ἄρα κτύκος ὥρτο. „τόσσος ἄρα, tantus utique.“ Clarke.

Post hunc versum Barnes inferit versum:

Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάνων καὶ Ἀπόλλων
etiam inter fragmenta Homericam relatum; quem ille sublegit Etymologo in δῆρις, ubi versus sine auctore laudatur. Est tamen ille non modo otiosus, sed et iuncturae sententiarum et structurae infestus.

67. οἱ τοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάνων ἀνακτος. Vrat.
d. οἵτοι γὰρ ἐσ' ἄντα.

Ποσειδάνωνος ἀνακτος peccat in digammum: quod te nebis, si modo meinineris sup. O. 8. et 57. Viderat Bentleius et medelam paraauerat Ποσειδάνων ἀνακτη. Obstat tamen, quod ἄντα, ἔναντα, semper cum casu secundo iuncta video. vt statim vſ. 69 ἄντα δ' Ἐνναλοιο. Dicas casum tertium iungendum esse cum ἔστη, vt ἔναντα absolute posatum sit. Ita tamen ἀντέστη locum habuisse; vt vſ. 70 "Ηρῷ δ' ἀντέστη Ἀρτεμις. Suspicari licet totum locum profectum esse a rhapsodo seriore antiquae rationis ignaro. Paullo acerbius sententiam pronuntiat Dawes p. 152. „si locum hunc, inquit, ab Homero profectum crederem, leui satis negotio scribi posset: οἱ τοι μὲν γὰρ ἀνακτος ἔναντα Ποσειδάνων. verum in hac pugna deorum plura reperiuntur ridicula, stolida, absurdia ac barbara, quam quae huius sunt loci.“ Ernesti, qui haec ipsa verba apposuit, adscripsit: „haec sunt absoluta decreta!“

Versus 66—72 recitantur a Instino Cohortat. ad Graecos p. 8. cum exprobatione leuitatis Graecanicae; et vſ. 67—74. a Cyrillo in Julianum p. 27. sine vlla varietate lectionis, probata interpretatione allegorica.

68. ξ 69. ξ „quod a secundo saepe ad prius rediit poeta; vt h. l. dum primum Neptunum Achiuorum rebus studentem superiore versu memorat, altero loco subiungit deum Troianis fauentem, Martem.“ Schol. A. subtilitas grammatici aliquoties recocita.

Ad hos versus 66. 67. 68. in Schol. A. B. (psuiciora sunt in Schol. Townl. et Victor.) et ad v. 75 in Schol. A. cum Schol. br. inserta sunt Excerpta variorum auctorum, qui pugnam deorum allegorice exposuerant, partim ut ad elementa rerum referrent, partim ut ethice de pugna virtutum et vitiorum acciperent, et si non omnia eundem ad modum. Est in his scriptoris antiqui fragmentum, in quo reperio memoratum: οὗτος μὲν οὐκ τρόπος ἀτολογίας ἀρχαῖος ὡν πάνυ, καὶ ἀπὸ τοῦ Θεαγένους Ἀργίνου, ὃς τρόπος ἔγραψε περὶ Ὁμίρου, τοιοῦτος δοτινὸς τὸ τῆς λέξεως. Heraclides tandem Alleg. Hom. 52—58 adscriptio hoc loco haec ita interpretatur, ut partim ethice partim physice ea exponat. Adde inf. ad Φ, 385. Repetita ea sunt sine nomine auctoris in Sch. B. ad v. 69. et potest locus mutuam emendationem comparatione facia lucrari. Adscripti quoque sunt versus 67—73 sed sine varietate. Quod primo loco in Sch. B. positum est p. 451. extat quoque in Sch. br. Corrasit plura vndeque et uno more contexuit Eustathius. — Ad Scholion de Ἔρνάλῳ v. 69 et Schol. ad P, 21.

68. Φειβας ἔχειν λὰ πτερόεντα notabile, quod hoc solo loco τὰ λὰ dicta sunt, quae in toto Homero λαὶ sunt, et licebat enuntiare λὺς πτερόεντας. Notatum iam ab Eustath. et Barnes. An et hoc diuersum auctorem homini versuum arguit? Quod Barnes adscriptis: „γρ. πτερόεντας ὄιστοὺς, variatio ex aliis locis est, non varietas lectiōnis. Bentl. etiam coni. βέλαι πτερόεντα.

70. "Ηργ δ' αὐτότη. fuit quoque scriptum ἀντ' ἔστη, ut esset ἄντα. nam Sch. A. B. monent ita casum secundum adiungendum fuisse, ut 69. 73.

χρυσηλάκατος. η̄ χρυσᾶ βέλη ἔχουσα Ἀρτεμίς. χρυσέτερος apud Sophocl. Trach. 647. (638) χρυσαλάκατος κέρας de hoc iam vidimus ad II, 183. ubi et de καλαθεύη, quae clamores venaticos excitat. Suidas: κυνηγός. θέρυθον κατὰ τὰς ἄγρας πεισσα. Hemisticchium est ap. Hesych. in γλακάτη.

71. Ἀρταμίς ιοχέαιρα. pro hoc ἀγροτέρη ap. Apollon. Lex. voc. κελαθειν legitur, sed permutatis locis. Φ, 471. vt Villois. notauit.

'Εκάτοις. vidimus iam A, 385. antiquum nomen, cuius notionem tantum ex etymo constitueri licet, τὸν ἐκαὶ θύτα, et βάλλοντα ἐκ τοῦ ἐκάς.

72. σῶκος. Tyrannio voluerat σωκῆς scribere; meliora docet Schol. A. aut is, quem exscripsit. Est autem σῶκος varie expositum a grammaticis, cum ea vox vnu exoleuisset. v. Scholion disertum in Apollonii Lex. h. v. Ex eo hoc vel illud reperias in Schol. Etymol. Hesych. Suid. Eustath. Praefero ceteris quod redditur σῶκος, ὁ ἵπχυρὸς, ἀπὸ τοῦ σώκειν, ἵπχύειν. Ita idem Hermes epitheton habet κρατὺς Ἀργειφόντης vt Π, 181 et al. Laudatur iam ab Apollonio, tum in aliis, ex Electra Sophocelis 120 μούνη γὰρ ἄγειν σώκεται σωκῶ. Λυπῆς ἀντίρρεθον ἔχθος, vt est in Apollonio l. c. vulgg. ἀντίρροπον.

ἔριούνιος. supra 34 ἔριούνης, vbi ὁ μεγάλως ὄνεων, οἱ ὄντοιν, οἱ φελῶν, communi assensu redditur; in ἔριούνιος tamen variat sententia, nam ab aliis ὁ χρήσιος redditur ab ἔρωτι, χρῶν. vid. in primis Etymologus a quo et ἔρι-
χρήσιος Ἐρμῆς laudatur. Apollonius tamen p. 299 et 628 recentiores ita statuere monet. Inter eos quoque, qui alterum sequuntur, acceptum est ἔριούνιος, non qui aliis utilitates, sed qui sibi lucrum parat, nam Etymol. in ἔριούνιος locum ex Phoronide recitat; (quem adscriperat quoque Barnes sup. ad 34 et recte pro ἔξανυτο, legit
δικαίνυτο.)

73. μέγας ποταμὸς βαθύδινης. Quod Scamander exiguus amnis, vorticofus appellatur, mirationem facit: δινῆσυται tamen dictum vidimus aliquoties, iam B, 877. Scilicet licuit poetae in meius efferre omnia, vt mirationem faceret, nec geographicam aut physicam subtilitatem curare. Narratur tamen hic amnis nunc quoque aquis insigni modo augeri hiberno tempore.

74. ὁ Σάνθος καλέσουται θεοί, ἄνθρης δὲ Σχάμανδρον. — „quod duplex appellatio fluii nunc a poeta constitui-

tur “ scilicet cum nomina iam saepe fuerint commemorata. cf. sup. ad vſ. 40. Versus extat ap. Platon. in Cratyllo p. 391. E. vbi ille de nominum origine argutatur verius quam philosophatur. Alio modo versum memorat et miro errore cum Haly confundit Maximus Tyr. Disſ. XXVIII, p. 83. To. II. De etymo Scamandri ἄντε τῶν οὐαράνων est ineptum commentum in Schol. B. idem cum aliis commemoratum in farragine Eustathiana. De colore autem ouium Xanthi aqua pota mutato famam fuisse, ipſe Aristoteles meminit H. An. III, 2.

Kάμανδρον etiam h. l. Harlei. vn. Vindob. vt alibi alii. nec inficiabor, pronuntiando sibilum omitti potuisse. v. ad B. 465 et al. Potuit & serius adiectum esse, potuit quoque serius a grammaticis eiici vel omitti.

De diuersa appellatione a diis et a mortalibus petita v. ad A. 403. 4. Domesticum nomen fuisse Scamandrum probabile fit; at in priscis carminibus frequentatum fuisse nomen Xanthi, probabile fit.

75. Ως εἰ μὲν θεοὶ ἄγρα θεῶν γένεται. Expectabamus iam ingens certamen, diis pugna congressis. At ecce poeta ad Achillem, Hectorem, Aeneam digreditur. Quorum igitur terribiles illae minae et terrores vſl. 56 sqq.? Dicas, interea deos pugnare; quae ratio per se iejuna esset, nam de ipsis diis memorandum erat; nec tamen vel sic excusat poeta, cum paullo post vſl. 112 sqq. 143 sqq. prorsus recedant e pugna dii; vt adeo magnifica illa pugnae ineuntis descriptio inutiliter apposita sit; nec illa pugna deorum pugnatur, nisi libro demum sequente vſl. 385 sqq. vbi otiose interposita est. Interea omnis deorum opera vſl. 134. 154. 291 sq. eo reditatur, vt adhinc dii pugnae spectatores; neque illud quidem faciunt, cuius rei potestas iis a Ione data erat sup. vſ. 25. vi sane quisque parti suæcurreret. Vnus est Scamander, qui Achillis audaciam indignatus fluctus in eum monet, quo facto ei timens Itno hortatu suo Vulcanum in Seamantrum excitat. Atque hic vetus carmen substi-
tute videtur; attexta esse videntur reliqua ex alio carmi-

ne. Neque ergo haec operis descriptio referri potest ad notum illum artis dramaticae morem, quo expectatio spectantis fallitur et ad alia traducitur παρὰ τὸ δοκοῦν; neque potest comparatione alterius loci Jl. Γ. defendi, ubi similis carminis oeconomia occurrit, dum pugna, magnifice parata et instructa, Paride iam progreſſo, ad singulare certamen deducitur: nam hic ordine suo aguntur omnia, at Jl. Φ. pugna deorum nullum usum ad rerum summam, nullum nexum, habet. Itaque nec satisficit, si dixeris, dilata pugna tanto maiorem expectationem moueri. (v. locum mox ex Eustathio apponendum).

Sensere vanitatem apparatus ad pugnam deorum commemorandam viri docti; praeeunte iam Popio; videatur talis sensus inesse iam iis, quae ab Eustathio apposita sunt p. 1203, i3. ad v. 186. ex veteribus: σημείωσις δὲ καὶ, ὅτι ὁ μὲν ἀκροατής μεγάλα τινὰ καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προθύρων, ὁ, Φασι, καὶ νῦν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ· ὁ δὲ ποιητής καὶ ὡδὲ μαλακοτέραν τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχήν, ὡς καὶ ἐν τῇ γραψιδίᾳ ἐποίησε, καὶ μονομαχίαν Ἀχιλλέως καὶ Αιγαίου συνιστᾷ τῶν ἀριστῶν, καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀταλλάσσει ἄλλήλων, ἐν μόνῃ λογομαχίᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς. — Aīsī γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν οὐδέλει, καὶ ὡς οὐκ ἀν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατής. cf. inf. ad v. 177. 178. Proclive est, suspicari, quod et Koeppen bene suspicatus est, vll. 56 δεινὸν δὲ βρόντησε usque ad 78. aliunde esse illatos. Attamen nec minus aliunde insertos esse necesse est vll. 112 usque ad 156.

76. λιλαίστε δύνας ὄμιλον μάλιστα ἄντα "Εκτορος. h. e. ὡς στῆναι ἄντα. Antea λέναι. Θεοί ἄντα θεῶν ίσται. Reddit Sch. A. εἰς τὴν καθ' "Εκτορος δύαντίαν μάχην.

77. 78. τοῦ γὰρ μάλιστά ἐν μοδες ἀνάγει αἴματος ἄστας Ἀρηα. μάλιστά γε vulgg. cum ipsa Ven. nec male per se. Sed, quod docent Schol. A. Aristarchea lectio erat μάλιστά ἐστι, non sane ab ipso inuenta, sed in libris reperta. Habet quoque illam Ven. B. Schol. Townl. et Victor

cum Mosc. 2. vt sit ἐ Θυμὸς ἀνάγει ἔ, μὴν, εὐτὸν ἄστα
Ἄργα μάλιστα αἰματος τοῦ (τούτου τοῦ "Εὐτρόπος.)

ἄστας "Ἄργα αἴματος. Versum iam vidimus E, 289.
vbi v. disputata; (male et ad h. l. "Ἄργα per ensem red-
dunt. Eustath. etiam ταλαιριγὲν, ὑπεμονητικὲν, vel vt ad
h. l. Sch. B. καρφορικόν.) φα in τοῦ γάρ φα haud vaca-
re, sed connectere, diligenter monet Clarke. (Est uti-
que. ἄρξ.)

79. — Excudit Scholion: quod forte ad λαοσσόν,
pugnam concitantem, spectauit. cf. sup. ad 48. — Cete-
rum non male obseruat Sch. A. obiuci nunc Achilli Ae-
neam ad retundendum Achillis impetum: ἀμβλύνων αὐ-
τῷ τῷν καὶ "Εὐτρόπος δρμῆν.

80. ἐνῆκε δέ οἱ μένος φῦ. „ἐνῆκε et alibi. inf. 110
ἔμπτυσσε“ Clarke.

82. Τῷ μη διεσάμενος. Non male Koeppen versum
immitilem expungere suasit insertum ex simili loco P, 74.

83. Prius hemistichium Αἰνεῖν, Τρώων βουληθόρε, re-
citat Strabo XIII p. 876 C. vt doceat etiam Dardanios
dictos fuisse Troes.

τῷ τοι ἀπειλα — ἀς ὑπέσχεο. magnifica promissa.
Comparat Koeppen loca similia, Π, 200 sq. H, 96.
Θ, 229.

84. τὰς — ὑπέσχεο εἰνοκετάζων. — quod gloriatio
bit inter potum; respectu oblationis ad Θ, 231 δεῖνο-
τες κρέα πολλὰ βοῶν ἐρθαραιράσων qui versus repudiatur.
At h. l. recte siunt, gloriatur inter vina, εἰνοκετάζων, non
inter vescendum: quasi non utrumque iunctum esse possit.

ἀς Τρώων uterque Venetus. Barocc. Cant. Mori. Vat.
Vrat. A. b. d. et ὑπέσχεο. Ven. A. B. cum Schol. Vrat.
d. Townl. Victor. Mosc. 2. cum Suida in τλάστιγξ sup-
peditant, pro τὰς et ὑπέσχεο. Nil refert. βασιλεῦσι.
esse simpliciter ἄρχουσιν, vt Od. Θ, 390 et respici eru-
llas a regibus praeberti solitas, Schol. monent.

89. οὐ μὲν γάρ δὴ πρῶτα edd. Fl. Alld. νῦν illatum
ex Rom. a Turnebo. quod et codd. tuentur; in his duo
Vindob. δὴ et νῦν Eustath. habet.

ne. Neque ergo haec operis descriptio referri potest ad notum illum artis dramaticae morem, quo expectatio spectantis fallitur et ad alia traducitur παρὰ τὸ δοκοῦν; neque potest comparatione alterius loci Jl. Γ. defendi, ubi similis carminis oeconomia occurrit, dum pugna, magnifice parata et instructa, Paride iam progreſſo, ad singulare certamen deducitur: nam hic ordine suo aguntur omnia. at Jl. Φ. pugna deorum nullum usum ad rerum summam, nullum nexum, habet. Itaque nec satisfacit, si dixeris, dilata pugna tanto maiorem expectationem moueri. (v. locum mox ex Eustathio apponendum).

Sensere vanitatem apparatus ad pugnam deorum commemorandam viri docti; praeeunte iam Popio; videtur talis sensus inesse iam iis, quae ab Eustathio apposita sunt p. 1203. 13. ad v. 186. ex veteribus: σημείωσαι δὲ καὶ, ὅτι ὁ μὲν ἀκροατής μεγάλα τινὰ καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προδύρων, ὁ, Φασι, καὶ νῦν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ· ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ὡδὲ μαλακωτέρων τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχήν, ὃς καὶ ἐν τῷ γράψῳδίᾳ ἐποίησε, καὶ μονομαχίαν Ἀχιλλέως καὶ Αιγείου συνιστᾷ τῶν ἀριστῶν, καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀταλλάττει ἀλλήλων, ἐν μόνῃ λογομαχίᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς. — Alie γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν οἴθεται, καὶ ὡς οὐκ ἀν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατής. cf. inf. ad v. 177. 178. Proclive est, suspicari, quod et Koeppen bene suspicatus est, vll. 56 δεινὸν δὲ βρόντηστε usque ad 78. aliunde esse illatos. Attamen nec minus aliunde insertos esse necesse est vll. 112 usque ad 156.

76. λιλαστο δῆναι ὄμιλον μάλιστα ἄντα "Εκτορος. h. e. ὡς στῆναι ἄντα. Antea λέναι. Θεοὶ ἄντα θεῶν θεαν. Reddit Sch. A. εἰς τὴν καθ' "Εκτορος ἔγαντιαν μάχην.

77. 78. τοῦ γὰρ μάλιστά ἐνικὲς ἀνάγει αἴματας ἄστας Ἀρηα. μάλιστά γε vulgg. cum ipsa Ven. nec male per se. Sed, quod docent Schol. A. Aristarchea lectio erat μάλιστά ἐ, non sane ab ipso innenta, sed in libris reperta. Habet quoque illam Ven. B. Schol. Townl. et Victor

cum Mosc. 2. vt sit ὁ θυμὸς ἀπόγειος ἐστιν, μήν, αὐτὸν ἄστειον Ἀργα πάλιστα αἴματος τοῦ (τούτου τοῦ "Εὐτερος.)

Ἄστειον Ἀργα αἴματος. Versum iam vidimus E, 289. ubi v. disputata; (male et ad h. l. Ἀργα per ensem reddit. Eustath. etiam ταλαιπριγὸν, ὑπεμονητικὸν, vel vt ad h. l. Sch. B. χαρτερικόν.) ꝑt in τοῦ γάρ ꝑt haud vacare, sed connectere, diligenter monet Clarke. (Est utique. ἔρα.)

79. — Excidit Scholion: quod forte ad λαοσσόον, pugnam concitantem, spectauit. cf. sup. ad 48. — Ceterum non male obseruat Sch. A. obiici nunc Achilli Aeneam ad retundendum Achillis impetum: ἀμβλύνων αὐτοῦ τὴν καύ "Ευτερος δρμάν.

80. ἐνῆκε δέ εἰ μένες ꝑt. „ἐνῆκε et alibi. inf. 110 ἐμπνευστας“ Clarke.

82. Τῷ μηνὶ δαισάμενος. Non male Koepken versum innitem expungere squalit insertum ex simili loco P, 74.

83. Prius hemistichium Αἰγαῖα, Τρῶων βουληφόρε, recitat Strabo XIII p. 876 C. vt doceat etiam Dardanios dictos fruisse Troes.

τοῦ τοι ἀπειλαὶ — ἀς ὑπέσχεο. magnifica promissa. Comparat Koepken loca ἴmilia, Π, 200 sq. H, 96. Θ, 229.

84. τὰς — ὑπέσχεο οἰνοπετάξων. — quod gloriatio sit inter potum; respectu obseruationis ad Θ, 231 οἰνοπετάξων τὰς χρέα τελλὰ βοῶν ὄρθακραιράων qui versus repudiatur. At h. l. recte siunt, gloriatur inter vina, οἰνοπετάξων, non inter vescendum: quasi non vitrumque iunctum esse possit.

ἀς Τρῶων vterque Venetus. Barocc. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. et ὑπέσχεο. Ven. A. B. cum Schol. Vrat. d. Townl. Victor. Mosc. 2. cum Suidas in τλάστιγξ suppeditant, pro τὰς et ὑπέσχεο. Nil refert. βασιλεῦσιν. esse simpliciter ἔρχουσιν, vt Od. Θ, 390 et respici eruulas a regibus praeberi solitas, Schol. monent.

89. οὐ μὲν γὰρ δὴ πρᾶτα edd. Fl. Alld. νῦν illatum ex Rom. a Turnebo. quod et codd. tuentur; in his duo Vindob. δὴ et νῦν Eustath. habet.

92. Λυρησσάν, v. B, 691. dupli σ et h. l. codd. vt Townl. Aeneas sedes, Dardanum, aliquantum aberat a Lyrnesso et Pedafo ad finum Adramyttenum sitis. Credendum ergo est, armenta in Idae remotioribus locis errasse: vnde Aeneas opportunior fuga erat Lyrnessum. Eo enim ille configerat: ἔγθεν δ' ἐς Λυρησσάν ὑπέκΦυγες, inf. 190. Itaque Achilles eam urbem obsederat, e qua tamen iterum fuga se subtraxit Aeneas; ibid. Recitat verbum Strabo XIII p. 875 C.

93. *Feipusx⁹* effet ab *ἀρύω*, traho, *Feipus*, media brevi: quod alienum ab h. l. ductum esse debet ab *ἀρύω*, *feruo*: Ita vero difficultas inest prosodica. *ῥύουαι* et *ἀρύουαι*, *feruo*, medium habet productam. Licet suspicari siuisse *εἴρυος* pro *εἰρύστο*, quod Π, 542 Ὁς Λυκίην εἴρυτο δίκησι — v. Excur. IV ad A. vbi p. 180 hic ipse locus affertur.

ὅς μει ἐπῶρσε μένος λαμψηρά τε γυῖα. Iterum sic X, 204. Alias ἐνῶρσε, quod etiam Townl. h. l. habet et simpl. ὤρσε. vt H, 38 Ἔκτορος ὄρσαμεν κρατερὸν μένος.

95. οἱ οἱ πρόσθεν ιοῦσα τίθει Φάος. Dii, qui aliquem tuentur, adesse, comitari, et antecedere eum, quem tuentur, dici solent. Ita et in anaglyphis dii, in primis Minerua Herculem modo antecedit modo ad latu incedit.

τίθει Φάος, ἐποιήσατο, follenni loquendi more, de salute, victoria, et gloria ex victoria, vt ap. Pindarum. v. sup. Obss. ad Z, 6. Minerua eum semper incolumem praefixit, quod vſ. 98 αἰσὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, δὲ λαγῆὸν ἀμύνει. Etiam Schol. B. Φάος δὲ, τὴν σωτηρίαν. αἰς τὸ, ην τού τι Φώως Δαναοῖς γένωμαι (Π, 39. adde Θ, 282. Λ, 796. Eustathio in mentem venerat Minerua vere facem gestans, ΦωςΦόρος, ex Od. T, 33. 34. vnde ille in hanc sententiam descendit, vt noctu Achillem armenta Aeneas aggressum putaret, quemadmodum Lycaonem noctu ceperat, (inf. Φ, 37 ἐγγύχιος) face itaque indigebat, et dicitur ὁδηγεῖσθαι ὑπ' Ἀθηνᾶς ΦωςΦορούσης. Forte ad imitationem huius loci et interpretationi Mar-

cellus Carmine in Regillam, Herodis Attici vxorem Mercurio Aeneam Troia educenti tribuit lucem fulgentem ad pedum talos, vsl. 24 sq. v. ad Virgil. Disquis. II. de Aeneide l. 7. p. LXXXIII.

ἡδὲ κέλευν. Ionicum ex cod. Vindob. Vulgo ἡδ' ἐκέλευσ. conuenit cum τιθει. Mori et Mosc. 2. ἐκέλευσεν.

96. Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐγκέρειν. Non illi aderant Aeneae, cum opprimeretur ab Achille; nam ille tum solus erat apud armenta, vsl. 198 μοῦνον ἔόντα. verum Aeneam in fugam se coniicientem insegnatus cum Lyrcensem ille petiisset, urbem cepit et diripuit. Lyrcensem autem et Pedasum Leleges illo tempore incoluere: v. sup. Obll. ad B, p. 438.

98. αἰεὶ γὰρ παρὰ εἰς γε θεῶν. Est in his hiatus. Mutat Benileius: παρὰ τίς γε θεῶν. vt in loco simili E, 185 sq. ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκ' ἀθανάτων. Omnino hoc episodium plura habet, quae suspicionem faciant, expressum id esse ex episodio de Pandaro, loquacissimo homine.

99. τοῦ γ' ἢνυ βέλος πέτετ'. quis expectet vitium tam apertum codices et edd. Flor. Alld. Rom. insidere, vt Αἴνυ metro violato scribant! Ipse Venetus ιθύς. adscriptum in Schol. A. ἐν ἀλλῳ, Αἴνυ. Emendauit Turnebus, eti codd. non habuit; sed ex Eustathio nunc video eum sapere didicisse. Pro τοῦ γ'. Clarke ait al. τοῦδ' legere.

εὐδ' ἀπολήγει scil. πέτετος. οὐ καύεται.

100. τρίν χρόδες ἀνδρομέου διελθέμεν. {Venetus διελθεῖ. Scholion tamen A., „γρ. διελθέμεν.“}

101. si δὲ θέος περ (quidem) ἴσου τείνει πολέμου τέλος. sin pugna vtrinque aqua fuerit, vt Achilli numen non adsit. A lancibus ductum esse, ἀπὸ τῶν ζυγῶν observat Schol. B. Non tamen τείνει de lancibus dici credo, sed τιταίνει. Liceret ad iugum boum referre. Sed comparatione aliorum locorum satis constare arbitror, dictam esse formam loquendi a fune qui vtrinque intenduntur. v. ad Λ, 336. Aliquoties fortuna pugnae, cum pa-

res vtrinque sunt viribus animisque, ita declaratur, vt M, 436. O, 413.

πολέμου τέλος pro pugna iam aliquoties vidimus, interdum cum notione euentus, aut vt sit summa belli seu pugnae, cf. ad Π, 630. interdum sine vi, periphrastice, vt quoque θανάτου τέλος dicitur, sicque h. l. Ex critico vñ scriptum esse debet τελείως πτολέμου.

ἴσον, ἐπὶ τὸ ἴσον. ίσως. ἐπὶ τὰ ίσα.

οὐ με μάλα φέα νικήσει. φέα legebatur iam in ed. Flor. Apertum est vna syllaba efferri, vt iam P, 461 vidimus: φέα μὲν γὰρ Φεύγεσιν. vt nolim in eo haerere, aut offendere. Ita quoque legebat Eustath. sicque codd. Cant. Barocc. Mori. Vat. vn. Vindob. cf. inf. ad 263. φεῖα inuito metro habent edd. Aldd. Rom. Turn. et ceterae ante Barnes. Venetus cum Harl. Townl. οὐ κε μάλα φέα. ita οὐ νικήσει κε dictum erit, quod melius cum Bentleio scribas νικήσει' pro νικήσεις. In Vat. est νικήση. Ex lectione cod. Veneti modo laudata Payne Knight suspicatur fuisse οὐ κε με φεῖα. In Lips. et uno Vindob. οὐ με καὶ μάλα φεῖα. Verum με aegre manibus dimittam.

104. ἀλλ' ἄγε καὶ σύ. iam Ernestio probatum ex ed. Rom. et Eustath. pro vulgato ἀλλά γε. add. Harlei. Ven.

105. καὶ δὲ σά Φασι. δὲ σά scribere iussit Alcalonita, non δέ σα, vt solet scribi: quia vis in σά spectatur. Idem accipiebat δὲ pro γάρ, et recte. Schol. A. B.

107. ή μὲν γὰρ Διός ἐστ' — ξ „quod parum opportune interponitur hoc verfu Aeneae genealogia; et quod Venus h. l. est Iouis filia.“ Sch. A. quae iam alibi, vt Γ, 374 vidimus.

ἢ δ' εξ ἀλίοιο γέροντος. vt dicta erat iam A, 538. Versus, si sublatuſ effet, sane a nemine requiretur: multo minus ab ipso Aenea. Iterum genus Aeneae exponitur inf. 206 sq.

109. λευγαλέοις ἀπέσσοι, σεπασσοι pro χαλεποῖς, αφ-
peris. Sch. A. videtur stigma habuisse; ait enim: „ὅτι λευγαλέοις, οὐ διύγροις, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ', ἔλευθροις

μετὰ τὸν λόγον. Spectant haec ad alium locum sup. I, 119 vbi v. Obff. Sch. B. σύγελέσι καὶ ἀχρεοῖς πρὸς τεὺς ἐκδεχομένους (*audientes*). ἀρεῖη pro ἀτειλῆ iam vidimus P, 431. sunt *dicta minacia*, add. Φ, 339 ab ἀρά. At Sch. B. c. Sch. br. τινὲς τὸ ἀρεῖη, τῇ ἀπὸ τοῦ Ἀρεως βλάβῃ. — Videntur autem haec viam parare iis quae inf. 177 sq. sequuntur in Achillis verbis et in Aeneae responso 200 sq.

110. ὡς εἰπών. Versus recitatur. ap. Plutarch. de Virt. mor. sub f.

111. 112. Βῆ δὲ, Αeneas. Potest interpungi post χαλκῷ. possunt et iungi χαλκῷ, εὐδ' ἔλαζε. Praefiat prius, imprimis si scribas εὐ δ' ἔλαζε. Nec vero. aut potius εὐ δὲ λάζε. si tamen diligentius expenderis, videbis versum 111 βῆ δὲ διὰ insertum structuram et iuncturam turbare. De oeconomia carminis cf. ad 75.

113. ἀνὰ εὐλαμβόν. Alias ἀνὰ κλένον. ἀν' ὄμιλον. De voce v. Δ, 251.

114. η̄ δ' ἄμυδις καλέσασα Θεοὺς μετὰ μῆδον ἔειπε. Ex quod Zenodotus scribit: Θεοὺς φεῦσα γώντας. unde apparet eum initio versus legisse η̄ pro ξφη. η̄ δ', ἄμυδις καλέσασα Θεοὺς φεῦσα γώντας. vt in illo η̄ καὶ κυανέγους (A, 528) Contra quod monetur: eum ignorasse, η̄ sic non in principio eorum, quae dicta sunt, sed in fine orationis poni, vt in modo laudatis A, 528 praecellerant iam verba Ionis, et subiicitur: dixit haec, η̄, ξφη. Aristarchus η̄ pro articulo accipiendum esse docuit, quod et Herodianus probauit: hic tamen praeterea δ' pro δη dictum esse voluit. atqui nihil est quod reprehendas in hoc: η̄ δὲ, at illa. illa vero. Sicque Schol. br. η̄ δὲ τοὺς Θεοὺς ὄμοι συγκαλέσασα.

In Schol. A. praeterea legitur: „Ἀρισταρχος δὲ, η̄ δ' ἄμυδις στήσασα, καὶ αἱ τλεῖσται.“ at e nostris codd. στήσασα nusquam notatum est. nec video qua ratione grammatica ita scriptum esse potuerit.

ἄμυδις. scriptum fuit et ἄμυδις ex ἄμια. Schol. A. ait debuisse esse ἀμάδις, ut χαμάδις, factum tamen esse Aeolicē ἄμυδις, ut ἄλλυδις. De voce v. ad I, 6.

115. Ποσείδαινον. Harl. Cant. Ποσειδάνων. vt saepe.

116. τάδε ἔργα. pro τοῦτο. v. B, 252 et al.

119. ἀπετρωτῶμεν. Cant. ἀπετρωτόμεν. et ipsum recte.

120. αὐτόθεν. ὃ τις ἔκειται. αὐτόθεν, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου, vel τοῦ χρόνου, illoco. Eustath. ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. εἰτὶ Vat. Vrat. b.

121. 122. παρσταή, δοῃ τε κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ δεύεσθω. οὐαί εἰδῆ. Parum haec cohaerent. Includi possunt in parenthesi hacc: (μηδέ τι θυμῷ δεύεσθω.) aut per inuersionem dicta sunt, pro δοῃ τε — μηδέ τι θυμῷ δεύειτο, δεύηται. Praefiat tamen interpunctione loco consulere, vt feci.

δοῃ δὲ (τις) μέγα κράτος, det victoriam, faciat vt superior sit pugnando. v. N, 743. Z, 387. O, 216. Redundat vulgo: det ei robur. quo sensu vox semel et unico loco dicta occurrit Π, 524 κοιμησον δ' ὁδύγας, δος δὲ κράτος.

μηδέ τι θυμῷ δεύεσθω. Graeca ratio est δεύεσθαι τινος. Itaque est supplendum: μηδὲ δεύεσθω τινὸς (δι) θυμῷ (κατά) τι. ne qua re indigeat. omnia adfunto ipsi quae efficiant, vt superior sit: b. e. suppetiae a diis ipsi obtingant. Eustathius supplet: μὴ δεένθω κράτεος μεγάλου. aut: μὴ δεένθω τοῦ παραστῆναι αὐτῷ τινα ἡμῶν. Nec vero potest suppleri μὴ δεύεσθω τοῦ Αἰγαίου ne inferior sit Αἴενα. Nam dicitur quidem δεῖσθαι τινὲς, superari ab aliquo: non vero θυμῷ adiicitur. At animo concide-re esset δεύεσθαι: θυμοῦ, quod Koeppen quoque vidit.

123. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι. De rebus vanis occurserat dictum E, 216 et al. Nunc sunt μεταμώνιοι, μεθεναῖται, imbellies.

124. οἱ τὸ πάρος περ, ἐξαρχῆς, ἀμύνουσι Τρωαῖν (ἀπὸ τῶν Τρώων, a Troianis propulsant) τόλεμον καὶ δηιδυτῆται. vt λοιγὸν, ἀρὴν, ὅλεσθρον ἀμύνειν, scil. τινι, ἀπό τι-

sec. hoc autem facit is qui auxiliatur. Ergo h. l. qui Troianis auxilium ferunt, ab eorum partibus sicut. — τὸ πάρος, antea, pro, ad hoc tempus, adhuc, ex more, h. c. semper. Erat πτόλεμον et hic scribendum post — ει.

125—128. — ἀθετοῦται οὐχὶ δ. quod Iupiter contraria dixerat sup. 26—30. Si Achilles in pugnam processerit, fore ut nemo e Troianis eum sustineat; at nunc descenderunt dii, ίνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι πάθη Achilles. Sch. A. B. Nullas dubito, esse haec a rhapsodo efficta ex illis vñ 26 sq. et recordatione versus A, 416 ἐπει συ αἴσα etc.

126. ίνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι πάθησι. Turnebi ed. μὴ τι μέγα. errore operarum. πάθη τε Lips.

127. ὄσσα, ἄτινα, οἱ Αἴσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, κενδῷ destinavit. hic manifestum est vestigium Parcarum nentium filia. Sunt duo alii loci, quibus occurunt ea- dem Od. H, 196. 7. ἔνθα δ' ἔπειτα Πείστας ὄσσα οἱ Αἴσα κατακλῶθες τε βαρεῖαι Γεινομένῳ υῆσαντο λίνῳ, ὅτε μν τέκε μάγτηρ et Λ. Ω, 210 τῷ δ' ὡς ποθι Μοῖρα κρατεῖ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μν τέκον αὐτῇ. vbi Schol. A. contendunt „versum (qui hic 128 est) ibi repetitum, recte legi, at de Achille male.“ Saltem h. l. per hunc versum protrahitur sententia; et videri potest vñ 127 ὄσσα οἱ Αἴσα, quod per se bonum sensum habet, ab alio rhapsodo amplificatum esse adiecto vñ 128. Tandem et ad ipsum Iouem translatum Od. Δ, 208 ἀγέ-ρας, φ τε Κρούτεν "Ολβεν ἐπικλώσῃ γαμέοντι τε γεινομένῳ τε. Ernesti laudat ad h. v. Spanhem. ad Callim. L. P. 204. — ὄσσα — γεινομένῳ ap. Theod. Gazam p. 115. γεινομένῳ praeue vn. Vindob.

129. Θεῶν ἐκταύσεται διμῆτῆς. seu proprio de voce ex ex deo audita, seu omnino significacione aliqua per obliuentium.

„γρ. Θεῶν ἐκ π.“ Barnes.

130. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ. Lips. cum vno Vindob. ἔλθει At recte ὅτε κέν ἔλθῃ. ὅταν ἔλθῃ.

131. χαλεποὶ δὲ θεοὶ Φαίνεσθαις ἐναργεῖς. Schol. br. -χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ, Φανεροὶ Φαινόμενοι τοῖς αὐτῷ τοῖς. Ex graecis mo est dictum pro: χαλεπὸν δέ ἔστι, h. e. δεινὸν, τοὺς θεοὺς Φαίνεσθαις ἐναργεῖς. terrible est, terrorem iniicit, si dii manifeste in conspectum veniant, h. e. ita, ut agnoscantur. Paullo aliter inflectitur sententia ab aliis ad communem opinionem de vitae discrimine in occurso numinum. ut accepit Aelian. H. An. XI, 17. periculosa res est, cernere deos specie sua diuina. Pausan. X, 35. τὸ ἔπος οὖν ἀληθεύειν ἔοικε τοῦ Ὄμηρου, σὺν οὐδενὶ αἰσιῷ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὀρᾶσθαι. Récitat hemisticthium Macedonius in epigrammate Anthol. IV, 19, 33. Br. Anal. III, XXX. p. 119 quae iam Barnes laudauit.

ἐναργεῖς, manifesti, quod Virgil. Aen. IV, 358 manifesto in lumine vidi. Od. Π, 161 οὐ γάρ πω πάντας θεοὶ Φαίνονται ἐναργεῖς. add. Od. Γ, 420. H, 201.

133. μὴ χαλέπαινε πάρεκ νόον. οὐδέ τι σε χρῆ. Schol. A. πάρα τὸν καθήκοντα νοῦν. Vidimus iam K, 391. Scribitur et h. l. πάρεκ ut in Flor. Alld. et una voce παρέκυον Cant. οὐδέ τα σε χρῆ. Eustath.

134. θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. ξυνελάσσαι pars codd. et edd. ante Barnes. contra metrum: qui correxit. Addunt Schol. Victor. et Townl. ad ξυνελάσσαι. λείπει τὸ μάχεσθαι. (f. ὥστε μάχεσθαι.) ήν γ, ὡς τὸ τίς δ' ἄρ σφῶς θεῶν ξυνέηκε; (ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;)

135. Versus abest a Rom. nec Eustath. eum videtur legisse. Legitur tamen in edd. Flor. Alld. eti si statim in Flor. adscriptum est: νόθας. Et manifeste aliena sunt verba a sententia: ἔπειτα πολὺ Φέρετροι ἐσμεν adscriptum forte ad verba οὐδέ τι σε χρῆ. Animaduertit versum esse spurium Ernesti. In Lips. erat scriptus in margine, ut et in Cant. Harl. Abest a Vat. Townl. Vrat. b. d. vno Vindob. At Venetus habet, nec quicquam monuit; habuit quoque eum Mori codex.

In fine γημενον erat in edd. ειμενον Venetus. sic quoque Cant. Harl. Mosc. 2. ειμενον Barocc.

137. ἐκ πάτου, ἐς σπονδύν. „Ἐξω. πόρφω.“ Schol. Townl. Victor. ἐκ στίβου. εἰς ὅδον. Hesychius reddit ἐκ τελέν. v. ad Z, 202.

138. εἰ δέ καὶ Ἀργεῖς ἄρχωσι μάχης ἢ Φειβος Ἀπόλλων. (ξ.) „quod Zenodotus scribit: ἄρχησι. Aristarchus autem praetulerat ἄρχωσι, nota figura, qua pluralis ponitur ante alterum cum priore copulandum: quod Alcmanicum schema vocant.“ Schol. A. adde B. Eustath. Videlius iam E, 744 ἔχει φάσι Συμβούς συμβάλλετον ἢδε Σχέμανδρος. vbi v. Schol. et Obll. adde Od. K, 513. 514. Fuisse quoque qui legerent: εἰ δέ καν ὡς ἄρχωσιν Ἀργεῖς καὶ Φειβος Ἀπόλλων. disco e Schol. Townl. et Victor. Eadem Scholia: ἢ Φειβος Ἀπόλλων. οὕτως Ἀρισταρχος. καὶ οὐ η̄ ἀτί τῶν, καὶ.

In codd. ἄρχησι erat in Cant. Harlei, et uno Vindob. etiam Flor. Ald. 1. Induxit ἄρχωσι Ald. 2. accessit ed. Rom. Redierant tamen ad alterum Turnebus et Stephanus. iterum expulit hoc Barnes. Vitiose λάχωσι est apud Lesbonactem de figuris p. 179.

μάχης ἢ Φ. Barnes intulerat καὶ, satis audacter. At Cant. ίδε, hoc praeferam.

140. αὐτίκ' ἔτειτα καὶ ἄμμις παρ' αὐτόφι: γεῖκος ὄρεῖται Φυλότιδος. παρ' αὐτοῦ τοῦ τόπου vel χρόνου. εὐθέως. Schol. br. et Eustath. παρ' αὐτὰ καὶ εὐθωρόν. At Schol. B., παρ' αὐτοῖς. εὐ παρ' αὐτά προσῆτε γὰρ αὐτίκα“ non vuli bis eandem notionem reddi; atqui hoc non insolens est, aliquid quod cum maxime agitur, binis ita verbis declarari.

ὄρεῖται. Eustath. ὄρηται ἢ ὄρεῖται. διεγερθῆσεται. Agnoicit ὄρεῖται Etymol. p. 633, 13.

141. διακριθέντας. vitiose διακριθέντας Cant. Mori. Lips. ed. Rom. ut alibi quoque. v. ad Γ, 102.

143. ἀνάγκη Ἡριδαμέντας. Schol. A., γρ. ἀναγκαῖη φι. “ vitrumque bene. Nam Ἡριδαμῆναι aliquoties occurrit, vt T, 417 et ἀνάγκη δαμῆναι, vi exhibita, vt Σ, 113 θυμὸν ἐν στήθασσι Φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη. Alterum tamen ἀναγκαῖη φι; praeferam equidem. Occurrit quoque

Δ, 300 ὅφρα καὶ οὐκ ἀθέλων τις ἀναγκαῖη πολεμίζῃ. Legitur quoque in Vrat. d. et forte Turnebus exhibere voluit, qui edidit: ἀναγκαῖη φί. Harlei. ἀνάγκης ἦφι male.

144. Κυανοχαῖτης. Cant. Κυανοχαῖτης καὶ Κυανοχαῖτης.

De oeconomia carminis v. ad v. 75.

145. τεῖχος ἀμφίχυτον. περικεχυμένου, ut χεύσιν Ψ, 257 et quidem εξ ἀναχωμάτων. Sch. B. (terra aggesta: e qua vallum fit, et hoc declaratur per τεῖχος, ut de vallo calitorum Achiuorum vidimus.) Similia Apollon. Lex. περικεχωσμένου εξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὡς τε προβάπτεις (an προβάτσις?) ἔχειν. versu adscripto: Paria Hesych. add. Eustath.

146. τό φα εἰ. Fabulam de Hesione ab Hercule liberata exponit Scholion in Sch. A. B. br. ex Apollodoro II, 5, 9. vbi cf. Not. adde Sturz. ad Hellanici fragm. CXXXVII.

τό φα quem scilicet Clarke.

147. ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέσαιτο. — „quod τὸ κῆτος cum articulo, tanquam de re per narrationes vulgata.“ Sch. A. (notam illam belluam) bona nota! Notat articuli usum h. v. Plutarch. Qu. Platon. p. 1010 D. (p. 199. To. X.)

ἀλέσαιτο § ἀλέσαιτο Euostath. et explicat ἀκκλίνοι, ἀλέγραι Barocc. Mori. ἀλέσαιτο Lips. Margo Steph. Vat. viii. Vindob. Vulgatum habet Schol. Pind. Nem. I, 96.

148. ὄπτότε μην σεύσαιτο ἀπ' ἥδενος peccat non modo in metrum hiatu, verum etiam in grammaticam rationem; nam σεύσσαι seu passionem seu actionem imminentem habet, conoitare se, ὄρμᾶσσαι, eoque insolens est μην σεύσαιτο. Bentleium vitium non latuit. Tentabat: ὄπτότε καν μην σεύσαι ἀπ' ἥδενος. Sic inf. 189 Σεῦσα κατ' Ἰδαῖον. h. ἀδίωξα et 325 Alcibiad. δ' ὄπέσσειν. Dubitat tamen de subiecto: dubium non est, τὸ Κῆτος sugalle Herculem, ut ille in vallum se reciparet. Expeditione tamen est ratio, si statuas μὲν fuisse: ὄπτότε μὲν τεύγηται ἀπ' ἥδενος παθίοντα. cum ipse quidem sugeret

inde a littore versus campum: scil. ut vallum ipsi esset pro refugio, propugnaculo. Nec aliter potuit legere Schol. br. qui σύναυτο reddit, ἐπείγετο δικόμενος. Potest tamen et hic versus serius interpretationis causa a rhapsodo adiectus esse. Pro σύναυτο in Harl. Vrat. A. erat σύναιτο, in Vat. σύνατο.

150. ἀμφὶ δ' ἔρ — ἄμοισι θάντο. ἄμοις ἄσσαντο Vrat. b. ἄδρητον νεθέλην. luci haud perniam. Comparat Eustath. ὑπερβάγη ἀστερος αἰθήρ. Θ, 554 h. e. αἰθρία γέρους διαρραγέντος ταυτὸς γέφους ἐπικροσθοῦντος, officientis, offuscantis, nubis.

151. ἐπ' ἐΦρύσι Καλλισθώνης. Frequens post Hominem et notatus multis vocis usus, ut sint τὰ χρηματῶδη καὶ τραχῖα τῶν ὄρῶν (ut Hesych. reddit) etiam superoculum montis apud Romanos: ut Virgil. Ge. I, 108. et inf. X, 411 ὁΦρυόσσα Ἰλιος, in aspero colle sita.

152. ἀμφὶ σὲ cum tono scribendum esse monent Schol. A. B. ut in illo: ἀμφὶ σὲ, Πηλέος υἱός. (sup. v. 2.)

Ad ἥτις Schol. B. affert follennia illa, esse aut ἀπὸ τῶν λένων τὰ βέλη tumque ἥτις scribi, aut ταρὰ τὴν γαστιν, et scribi ἥτις. De his iam dictum satis ad O, 365 ὡς φασὶ, ἥτις Φεῦβα. Hiatus infertur, in τα της. Cui facile medearis, ἀμφὶ σέ γ' ἥτις. aut ἀμφὶ σ' ἥτις, nam et sic pronuntiatum esse vidimus ibid. Emendarat quoque sic Bentlei.

153. ὡς οἱ μέν φ' ἐκάτερθε, fuit μεν γενατερθε. Monuit Bentl. „μέν φα. ut iam dictum est“ Clarke. μέν φ' ἐκάτευθε Cant. Vrat. d.

καθείσατο. Barocc. Lips. Mori. cum uno Vindob. καθήσατο. v. ad Λ, 76.

154. δυσχλεγέος τολέμοιο. hoc solo occurrit loco et Od. X, 325 θάνατον γε δυσχλεγέα. Itaque vox grammaticis notabilis visa. Aristarchus de morte dictum, μακροχάρητον, de pugna, κακοκοίμητον exposuerat: ap. Apollon. Lex. h. v. p. 233. Duxit ideo ἀπὸ τοῦ λέγοσθαι, *cubare*, ἀλεγῆς, et δυσαλεγῆς, ut sit δυσκοίμητος. qui facit male cubare, scil. seu vulneratum seu caecum. Et

iam Sch. B. κακοκομήτου. sed alio sensu: οὐκ ἔστι γὰρ αὐτὸν κοιμηθῆναι δίχα πολλῶν Θανάτων. quod pugna seu bellum non potest sopiri, finiri, sine caedibus. Addit tamen ἡ κακὰς Φροντίδας ἔχοντος. Paria sunt in Schol. Exc. Vtrumque habet analogiam; prius, quod est etiam ταυτεγής Θάνατος, Θ, 70. Ita quoque Etymol. add. Hesych. Eustath. alterum, quod est ἀπηλεγής, v. ad I, 309 qd. fine omni respectu et cura. Praetermitto alia deteriora in Sch. Exc. Suida. In Sch. br. generalis est notio ex ipsa re: δεινοῦ χαλεποῦ δυσκόλου. Ut est quoque ap. Hesiod. Theog. 652 δυσγλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ. et Ἔργ. 505 de glacie: δυσγλεγέσ τηγάδες. Bene in h. v. versatus est Koepen.

155. ὄχυσον. „secundum nonnulla exemplaria ὄχυσον“ Sch. A. hocque est in Townl. et est Ionicum.

156. καὶ ἐλάπτετο. Sch. br. Aristarchus καὶ λάρπτετο. Ionice. Ergo arripiamus hoc.

157. κάρκαρε δὲ γαῖα πόδεσσιν. Sch. A. nil monet. Sch. B. ἐκραδαύετο. ἐσείτετο. ἐψόφει. Sch. br. ἐκινεῖτο. ἥχει. ὄνοματοκατὰ δὲ τρόπος. — Apollon. Lex. hemistichio adscripto hoc unum habet: ίδιωμα ἥχου. Sic et Hesych. ad quem excitatur Schol. Aristoph. Acharn. 3. (translatum in Snidam To. III p. 699. 700) vbi γαργαρεῖν de multitudine pro eodem habetur. Est ergo ad sonum factum (vt nostrum Krachen). Sic et Eustath. At Etymol. a σκαρφα duxit quod fuit καρφω, σείμαι.

160. Aberat versus a Barocc. sed exciderat primae vocis repetitione. At Cant. 159. 160. mutato ordine exhibebat.

161. πρῶτος. ἔστι εἰκαῖν πρότερος. Schol. Townl.

162. νευστάζων. ἐπιγεύων Apollon. Lex. h. v. Iterum sic inf. X, 314 κόρῳδι δὲ ἐπένευσε Φασινῆ. Alias ipsa critica νεύει vt Γ, 227 et al.

165. λέων. ὁς σίντης. epitheton iam vidimus Λ, 481. videtur h. l. cum vi positum: Schol. B. λέοντι εἰκασται, οὐ πεινάοντι, ἤτοι πᾶντα ἐλεῖν θέλοντι, ἢ σκυμναγωγοῦντι, ἢ σταθμοὺς περιθῶντι, ἀλλὰ ὅλην χάραν λυματινομένην. ἦν

γεωργεῖν μὴ δινάμενοι συνίασσι κατ' αὐτοῦ. quia etiam ap. Euſtath. sunt. ὃν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμενοι μεμάσσου. hae-
reο in καὶ, nam ἔντε pro ἐν, nihil amplius, frequentia-
tur. Visitatus erat ἐν ταῖς τοι.

166. ἀγρόμενος, πᾶς δῆμος. — propter figuram: πᾶς
δῆμος cum ἀγρόμενοι. Schol. A. br. Suidas in ὥς.

ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίξων ἔρχεται. ἀτίξων, ἀτιμάζων
Apollon. Lex. Schol. br. ὑπαροφῶν addit Etymol. h. v. et
καταφρονῶν, Schol. A. occurrit vox hoc uno loco: quod
Δ, 412 erat αὐδὴν τίειν. αὐδὴν ζτισας. At post Homeram
vix frequens fuit: quod et glossae Hesychianae testan-
tar: in his exemplum est ex Aeschyl. Cercyone. Adde
aliud Sept. in Theb. 443. Eurip. Alcest. 1058. Apollon.
Arg. IV, 1100 vbi Brunck. ἀτίσσαι scripsit. Si tamen
prior in τίοι producitur, debet quoque ἀτίξω productam
syllabam habere. Plinius VIII, l. 19. generositas in po-
rificulis maxime apprehenditur: — spernens tela, diu-
se terrore solo tueretur, ac velut cogi testatur; coori-
turque non tanquam periculo coactus, — vulneratus,
obseruatione mira, percussorem nouit, et in quantali-
bet multitudine appetit. Praeinerat Aristot. H. A. IX,
44. Haec sunt decantata illa de leonum generosa virtute,
quam recentiores iis denegant. Ita non mortalibus mo-
do inuidetur gloria et nomen; animantibus quoque de-
trahitur. Ceterum locua est ex nobilissimis cum altero
Δ, 113 sq.

Pro verbis: ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίξων est in ms. Lips.
i. à πρῶτοι (πρῶτην) ἀπατίξων, ex Δ, 550. et P, 660. no-
tante quoque Ernestio.

168. εἴλη τε χανών. εἴλη fuit. ergo scrib. εἴλη. v.
sup. ad N, 408. et Excur. de digamno. iterum inf. 273
occurrit. Scribitur vulgo εἴλη. Est tamen εἴλη etiam
in codd. et grammaticis: Sic Townl. Est ab ἕληι, quod
erat ἕλημ, ut ἕλεω. ἕλεω. ἕλεω. contraho me. εἴλη.
Schol. B. συνεστράψῃ πρὸς τὸ πηδῆσαι. Rem graphicō de-
clarat Theocr. XXV, 245 κυρτὴ δὲ φύχις γένεται, ἡντε τό-
ξον, κάντοθεν εἰλυσθέντος, ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἤξυν, quo

facto ille confessim irruit in aduersarium. Confundit versum cum Ο, 607 Apollon. Lex. in ἀφλοισμός.

Iungenda: ἀλλ' ἐάλη τε. non ut apodosis vñ 172 decum sequatur.

169. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἥτορ Schol. B. cum inde ductis, etiam Eustath. monet, „etiam κραδίῃ legi, casu recto: ita esse κραδίῃ et ἥτορ per appositum; et esse hoc Ὁμηρικώτερον. ut in illo: τέτλαθι κραδίῃ. Od. T, 18 vbi sequitur vñ. 22 καθαπτόμενος Φίλον ἥτορ.“ recte quidem haec per se; at h. l. durior ita sit oratio.

Idem: Θερμὸς δὲ Φύσει ὁν, ἐπὶ πλέον θερμανεται. διὸ στένει. hoc ut intelligas, reputandum est στένει ingemiscere, esse proprie στενὸν αἴναι, angustari, copia quam capere vas nequit, ita nec sanguine a bile in praecordia congesto. Solent sane pro diuersis haberi στενω et ἔστενω, quod tantum cum notatione ingemiscendi occurrit; at praestat dicere, duas fuisse formas στένω et στενω, proprio et tropico sensu usurpari solitas. Gemitum autem nunc de sono indignantis accipio, quem latini per fremitum reddunt. Apud Virgil. fremit ore cruento; et Lucan. I, 208 et vasto graue murmur hiatu infremuit.

γίγνεται. Etiam hic in aliis libb. γίγνεται. v. ad B, 468.

170. καὶ ἴσχια ἀμφοτέρων μαστίγεται. Schol. A. „γρ. ἀμφοτέρων δὲ τισι, οὐ φαύλως.“ per se puto nil refert; hoc est in utramque partem, illud ab utramque parte.

At ἴσχια ἀμφ. facit hiatum ingratum; et si sic quoque versus memoratur in Schol. Apollonii IV, 1614. Etymol. p. 66, 7. 642, 8. Bentlei. coniiciebat ἴσχιον. idque editur in Longino l. 15, 3 vbi vñ. 170. i. landantur, quibus vtitur de Euripide se interdum ad magnitudinem orationis stimulante. Non bene Toup. illud. refinxit in vulgare; et si ap. Nonnum quoque est XIV, p. 396 οὐρῆι ἴσχια μαστίγεται. quid enim hoc ad rem? Attamen fin-

gularis *ἰσχίον* non conuenit cum πλευράς τε. Corrigebam itaque *ἰσχία*.

Vix vocis μαστίγιον hac in re pro πλέγματι est notabilis. A grammaticis tantum forma notatur, quod μαστίον est pro visitatione μαστίζω. Cum media brevis sit, debuit vox fuisse, μάστις, nam a μάστιξ, μάστιγος, media producitur. Apud Hesiod. Sc. 466 est ἕπτους μαστιέτην. male tamen ibid. in vñl. e nostro ductis vñl. 431 editur οὐρῆ μαστιγών et vñl. 389 μαστιγόντι.

Tandem in Ven. B. est Scholion, repetitum in Townl. Victor. Schol. br. et Eustath. habere leonem sub canda aculeum, quo se Hagellet, ἔχει γὰρ ὑπὸ (an in extrema cauda?) τὴν οὐρὴν κέντρον μέλαν, ὡς κεράτιον, δι' εὗ ἐκτὸν μαστίζει, καὶ ὑφ' εὗ τυπτόμενος πλέον ἀγριοῦται. vana haec esse, docent viri docti. Omnino popularis haec opinio, ita leonem se ipsum stimulare ad iram, unde et οὐρὰ leonia proprie dicta ἀλλατα, nimis operose petita est ab interpretatione ignotae caussae; cum tamen is omnino naturalis motus sit animantium ira effervescentium. Monnit quoque Kœppen,

171. ἐς δ' εἴτὲ τὸν ἐκτρύνει μαχέσθαι. quod alias simpliciter δ — αὐτόν. Notatum grammaticis: Sch. A. Apollon. Dysc. ap. Reiz. p. 426. Apollon, h. v. adscripto vñl. II. Ω, 134. Hesych. δὲ δὲ, ἐκτρέψεις δέ. Scribitur utroque loco et ap. Eustath. nec non in ed. Rom. Steph. et ap. Longin. l. c. δ — at ἐς apud Etymol. cf. ad Ω, 134. sicque factum ex εἰς εἴς non εἰς. in Theog. 145. δὲ αὐτὸν Barocc. interpolate. et pro ἐς, αἰτεῖ Vrat. A. inscite; multo magis Cant. μαστίζει, αἰτεῖ δ' αὐτόν. a Toup. editum in Longino αὐτὸν, minus bene. nam δ — αὐτὸν Homericum est. μαχέσθαι Barocc. cum Lips. Hart, et uno Vindob.

172. γλαικίδων. hoc uno loco occurrit et in Sc. Herc. 430. (de quo cf. dicta ad Λ, 416.) Γλαικίδων ὄσσας δειγδν, πλευράς τε καὶ ἄμεινος Οὐρῆ μαστιγόν (leg. μαστιόν) πεσοι γλάφει quod v. 426 erat δεινὸν δρῶν ὄσσας, λέων ὡς — Ibid. 429 διμενέας δ' ἄρχε τοῦτος κα-

λαιγὸν πίμπλαται ἥτορ. leg. ἐν μένεος. h. δημπίμπλαται μένεος ut I, 675 et iam A, 104 in nostro loco 172 iθὺς Φέρεται μένει. σὺν μένει. διὰ μένεος. γλαυκῶν oculis terribilibus intueri esse, ex ipsa re patet. proprie γλαυκοῖς ὅμματι βλέπειν. Apollon. Lex. p. 208. laudato hemistichio γλαυκιόν — οἷον πυρῶδες βλέπων. paullo latius. Et Hesych. κατατληγτικὸν, ἔμπυρον καὶ Φοβερὸν βλέπων. Et iam Sch. B. et Eustath. ἔμπυρον ὄραν· et dicit vocem ἀπὸ τοῦ γλαύσαιν, ἀφ' οὗ καὶ γλαύξ. et hoc venit a λάω, βλέπων. v. ad A, 206. — γλ. ὁ δ' ιθὺς Cant. aduerso metro.

173. ἡ αὐτὸς Φθίσται. post πένθη debebat esse Φθίσται. cf. sup. in Obss. ad A, 192. sed potest videri structuram mutasse, et haec absolute efferre, aut, nisi hoc efficerit, perit.

177. 178. τὸν πρότερος προσέειπε. Sermones in media acie haberi inter promachos, ex heroicae vitae usu feram equidem; at h. l. intolerabili modo ineptire videtur poeta, qui Achillem tanto cum impetu in pugnam ruentem et in solum Hectorem oculis animoque defixum longos sermones cum eo, qui primus obuius factus erat, seu ille narrat. Agnosco imitatorem congressus Diomedis cum Glauco in Jl. Z. Nec latuit τὸ ἀπρεπὲς veteres. Est praeclarus ex antiquioribus locus ap. Eustath. p. 1203, 13 sq. quem supra adscripti ad vñ. 75. vbi etiam perhibetur poeta agere hoc studiose, ut expectationem factam fallat, et auditorem, rerum exitum iam in prospectu habentem, traducat ad alia quam quae ille sperauerat; laudandum quoque esse in eo, quod in oratione Achillis et altera Aeneae narrationes antiquarum aetatum inferuit, quarum notitiam lucrantur legentes: κερδαίνουσι δὲ καὶ ἐκ τούτων τῶν τόπου οἱ Ὀμηρίδαι (sunt ergo nunc Homeri interpretes? an studiosi?) τολλά τε ἄλλα τεχνικὰ, καὶ στοιβὴν δὲ ἱστοριῶν, αἵς ἡ διμιλία τῶν ἥρωών τούτων καταπέπλυνται. Simile Scholion est in Ven. B. ad vñ. 214. vbi vide.

178. ὄμιλου τολλὸν ἀτελθάν, πρὸ διελθάν, τὸ accipi potest: τολλὴν δὲ ἀτελήνυθα γαῖαν Od. Δ, 268. nam διελθάν et προελθάν nequibat Aeneas, nisi per turmas via facta. Et si vulgaris notio τοῦ ἀτελθάν est *accedere* ad aliquem; quod si sequendum ac retinendum putabis, expediendum erit cum Enstath.: ἀτελθάν (έμοι) τόσον τολλὸν (διὰ vel πρὸ) ὄμιλου. vt sup. Γ, 22 ἐρχόμενος προτάραιοντες ὄμιλου. Erat ἀτελθάν in Harl. Vat. uno Vindob. et ἀποστὰς laudat Bentl. ex L. qui Lips. cod. est; ex eo tamen non hoc apposuit Ernesti, sed τί νυ τόσσον idque probat.

179. μαχέσασθαι. γρ. μαχέσσασθαι Barnes. scil. sup.
181. At μαχέσσασθαι adscripterat Bentl.

180—186. Spectat ad hos versus Scholion in Schol. A. at in Ven. B. (et ex eo in aliis repetitum) ad vſ. 178 perperam adscriptum: quo damnantur versus septem: — ἀθετῶνται στίχοι ἐκτὰ, ὡς καὶ τὴν διάνοιαν ἀπρεπαῖ, καὶ τὴν σύνθετην εὐτελεῖς. πῶς γὰρ δὲ τοσοῦτον σκεύδων κατὰ τῶν ἔχθρῶν, ἥμβλυνται τοσοῦτο; h. e. quomodo enim Achilles, qui tam concitatus in hostem prodibat, nunc tantopere impetum remittit?) Subiiciuntur statim nonnulla ad tuendum poetam: „esse versus cum arte appositos: si Aeneas perterreferi potuerit, magnum hoc terrorem injecturum fuisse Trojanis; esse hoc imperatoriae artis, hostem superare sine pugnae discrimine; tum Hectori Achilles imminebat.“ Possunt haec quae partim iam a Popio disputata sunt, recte memorari siue ad reprehendendum siue ad excusandum locum; at vim criticam non habent. Constat hoc unum, esse locum personae Achillis et poetae sagacioris partum consentaneum.

181. τιμῆς τῆς Πράμου. Schol. B. „λείπει αὐτὶ, ἣ μετά“ malim διὰ, substituere, vt sit idem ac ἀνάξειν σὺν τιμῇ. si quidem τιμὴ h. l. esse debet dignitas, locus regia. Schol. br. „Ἐγεγενέτη τῆς βασιλείας“ respondere enim aiunt vſ. sequ. εὗται τούτου γε, τούτου Ἐγεγενέτη.

Iuxtero veteres ἀνάξειν Τρώσσοι· et iungitur verbum cum casu tertio, vt in illo: Μυρμιδόνεσσιν ἀνάξσει. Iun-

gitur tamen etiam cum secundo casu: ut in illo: Τεγέδοι τε ίφι ἀνάστατις. itaque innixere alii ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου (ἐν) Τρώεσσιν. Dubitari tamen potest, an recte dicatur ἀνάστατιν τῆς τιμῆς, τοῦ γέρατος, τῆς ἀρχῆς. Laudes forte Od. Ω, 30 ὡς ὁΦελος, τιμῆς ἀπονήμανος, ἣς περ ἄναστατος, δήμων εὐ Τρώων θάνατον πατότμον ἐπιστεῖν. verum hic est δι' ἧς, vel ἔνεκα, ut etiam Eustathius eo loco reddit; οὐ γὰρ τιμῆς ἀνάστατη τις, ἀλλὰ χάριν, ἡ ἔνεκα τιμῆς.

ἀτὰρ, εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρθέης. ἐξεναρθέεις Barocc. Cant. Mori. praestat vulgata. εἴ κεν μ' ἐξεναρθέης Vrat. A.

183. στὸν γάρ οἱ παιδεῖς· δο δὲ ἔμπεδος. In Flor. Alld. et Rom. erat στὸν γάρ οἱ παιδεῖς. quod cum metarent viri docti sic, ut putarent στὸν γάρ | οἱ παιδεῖς, esse: mutarunt Turneb. Stephanus: δο δὲ ἔμπεδος in δο δὲ ἔμπεδος et hiatum intulerunt. Barnes εἰσὶ mutauit in εἰσὶν, alterumque vitium sustulit, quod Ernesti repeters non debebat. Eisi non dubito, veteres in hoc positu τὸν ἐΦελκυστικὸν ignorare, admittam tamen ἀστὴν, ne offendat lector. Exhibit quoque codd. Barocc. Cant. Mori. Vat. Lipſ. Townl. Ven.

δο δὲ ἔμπεδος, οὐδὲ ἀστίΦρων. Schol. A., καύφας καὶ ἀσύγετος τὴν Φρένα. In Schol. br. redditur ματαιόΦρων. et, Hesych. δο ματαιόΦρων. δο καύφας ἔχων τὰς Φρένας. Idem quod sup. Γ, 108 αἰτο δο δο ὅπλοτέρων ἀνδρῶν Φρένες γερέθονται. Infra Ψ, 603 iunguntur παργόρος η ἀστίΦρων. Non putes aliunde esse dictum, quam a notione τοῦ flare: ἔω, δέω, ἄημι.

At Apollon. Lex. p. 5. ἀστίΦρων et ἀστίΦρων memorat, et ex eo Hesych. cum Eustath. qui alia admisceret. Idem Apollonius τὸν ἔχοντα πακομημένας τὰς Φρένας, καὶ οὐ διγγηγερμένας reddit, et p. 44. in ἀστίΦρωντύχοι. Sic quoque Etymol. ex Orione. Duxere ergo ἀτὸ τοῦ ἀστατος quod pro dormire dictum occurrit Odyss. O, 40. et alibi. Et sane verum est, in notione τοῦ flare, spirare, non occurrere, in Homero, nisi ἄημι.

184. η μή τι τοι Τρῶες τέλενος τάμεν. Quid sit τέλενος, notum est. v. Z, 194. I, 574.

185. καλὸν, Φυταλῆς καὶ ἀρεύρης. Venetus: δοθλὸν φ. Schol. A., γρ. καὶ καλόν.“ Est quoque δοθλὸν in Barocc. Mori. Repetiti hi duo versus ex Z, 194. 195. ad quos vide.

186. χαλεπᾶς δέ σ' ξολπα τὸ φέξαιν. De εξολπα v. Excurſ. de Digammo. τόδ' ἔρξειν Barocc. τόδε φέξειν praeue Lips. τόδ' ἔρδειν vn. Vindob. alter φέξαι a m. sec.

187. ἥδη μέν σέ γε, Φημί, καὶ ἄλλοτε θουρὶ Φέβησα. Φοβῆσαι Harlei. Cant. Vat. Vrat. A. d. Mosc. 2. cum Lips. et binis Vindob. quod cum Ernestio facile probem; forte etiam praefstat ex vñ Homericō; vt in illo: μοῖραν δ' οὔτινα Φημί πεφυγμένον δύμεναι ἀνθρῶν. et Il. O, 165 ἐτεί ζῷ Φημί βίῃ τοὺς Φέρτερος εἶναι. potest ergo nec minus placere: σέ γε Φημί — Φοβῆσαι.

188. η οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε. η οὐ vna syllaba. vt O, 18. η οὐ μέμνησ' Barocc. ὅτε vn. Vindob. male.

βαῦν ἄπο, μαῦνην ἔδυτα. Esse ἄπο scribendum, monent Schol. A. B. Ait Schol. A. fuisse, qui ἄπο ad σεῦς referrent.“ Iungenda tamen hand dubie: θενά σε ἄπο βαῦν. non enim esse potest μαῦνην ἔδυτα, ἄπο βαῦν. seorsum ab armentis. sed erat apud armenta. „Chia recensio habuit βαῦν ἔπει μοῦνον δόντα, idemque ed. Rhiani et Aristophanis, nec inscite!“ οὐκ ἀχαρίστας. et potest hoc recipi, si quis totum Homerum refingere velit ad labinetum; nunc intempestivus id hoc uno loco fieret.

Apposuit vñ. 188. g. et 191. 2. Strabo XIII, p. 905 A. ex vulgata lectione.

190. τότε δ' οὕτι μετατρεπαλίζεο Φεύγων. In Ety-
m. p. 345, 36. recitatur τρὴν δ' οὕτι: μετατρεπαλί-
ζεο. οὐκ ἀτέστρεψε. forma vocis haeret animo ex ἀντρε-
παλίζομενος Δ, 546. P, 209. Z, 496. Corrupta vox est ap.
Hesych. μετετρεπαλίζεο erat in Cant. Harl. Mosc. 2.
et in edd. ante Stephanum, qui adscivit alterum ex ed.
Rom. idque consensus codicum tuerit.

191. οὐθεν δ' ἐς Λυρησσὸν ὑπέκφυγες. Strabo, qui quatuor versus recitat, lib. XIII p. 305 A. habet: καὶ θεν δ' ἐς Λυρησσὸν ὑπέκφυγες. Λυρησσὸν et Λυρησσὸν variant et hic, ut sup. v. 92. ὑπέκφυγες Barnes se emendasse putabat e cod. Bodlei. pro ὑπέκφυγες, quod tamen nil nisi vitium operarum erat editionis Turnebi, quam Stephanus expressit, et eum sequentes omnes, etiam Cantabrigienses. ὑπέκφυγες tamen recte Flor. et Alld. cum Rom.

193. ληίδας δὲ γυναικας — ηγον. Harlei. ληίδας. vitiōse, etiam Apollon. Lex. ληίδας, τὰς ἀπὸ τῆς λείας εἰλημφένας καὶ αἰχμαλώτους. Emendate voc. legitur ap. Hesych. Etymol. Schol.

ἀλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας, ἀφελόμενος, αὐτάς. Vidi-
ximus iam Z, 455. et de ἀπούραιν ad A, 356.

194. ἀτάρ σε Ζεὺς ἀφένσατε καὶ θεοί ἄλλοι. recte ἀφ-
ένσατο seruauit a φύεσαι. v. Excur. IV ad A. modo ante
v. ad v. 93.

Ceterum vel hic locus docere potest, ad meram lo-
quendi formulam rediisse hanc dearum compellationem
in rerum eventis. Achilles v. 194 Iouem ait Aeneam
seruasse, at paulo ante 192 eundem Iouem ait se ad ag-
grediendum Aeneam duxisse. Non ita cogitandum est in
sermone antiquo de villa subtilitate, quoties ad deos ali-
quid refertur. Ita quoque, cum paulo ante dixisset με-
Τερμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ, nunc memoratur
Ζεὺς καὶ θεοί ἄλλοι, ut vice versa aliis locis, quod Ioui
tributum erat, aliis diis, et quod aliis diis, Ioui tribui-
tur. Quidni similia in antiquis libris Hebraeorum eue-
nille putemus!

195—198. ✧ — Appoliti asterisci cum obelo decla-
rant, quatuor hos versus ex alio loco, vbi recte legebantur,
male huc esse translatos. Scilicet tres saltē, 196.
7. 8. lecti sunt P, 30, 31, 32. vbi in pugna Menélaï
cum Euphorbo locum suum bene habent, Achilles vero
nunc prorsus ignave agere videtur, eadem pronuntiando.

195. ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύσεθαι ὄτομαι. Versus hic multo magis interpolatorem rhapsodum arguit. Vidimus superiore versu ἐρύσεθαι, a ρύομαι. In Veneto erat οὐ νῦν σε φύεσθαι ὄτομαι. recte, ad sensum; nam requirit sensus notionem τοῦ σεμναρι, τυρι. Iam autem, ut Exe. IV. ad lib. A. declaratum est, φύομαι priorem habet longam. Sane est alterum verbum ἐρύω, media breui; sed illud significat trahō. Dicas esse subduco: recte; tum vero alterum obstat, nam ubique cum digrammo scriptum fuit φέρω. ergo nec hoc legi potuit: σ' φέρεσθαι. Attamen Schol. A. εὗτας Ἀρίσταρχος, ἐρύσεθαι, χωρὶς τοῦ σ. At quam durum hoc: ἀλλ' οὐ νῦν ἐρύσεθαι ὄτομαι. Immo vero in Scholio scriptum fuit: χωρὶς τοῦ σ. Lectio Aristarchi ea ipsa fuit, quam Venetus exhibit: νῦν σε φύεσθαι. eti si vitiosa est, et manet; nisi aliunde operem feras. Scilicet scriptum esse potuit: νῦν σε φύεσθαι, contraite, aut φύεσθαι binis syllabis, vt K, 259 φύεται pronuntiatum φύται. Hactenus ita disputeui, vt versus antiqui poetae esse concederem, si tamen senioris rhapsodi sunt, potuit ille φύεσθαι et φύεσθαι scribere, v̄ correpta, ex ignorance rei metricae. Retraxi tamen σε φύεσθαι, quia id quoque offerunt, cum Eustathio, Barocc. Harl. Townl. Vrat. A. duo Vindob.

197. μήδ' ἀντίος Υπαρξ' ἐμεῖδ. Male ἐμοῖδ et h. l. Eustath. Vrat. b.

198. φεγχθὲν δέ τε ηγήτιος ἔγνω. „γρ. φεγχθὲν δέ τι“ Barnea. quod et P, 32 apposuerat, de suo liberalis, plus quam velles; videtur enim sic ipse variasse, vt multa alia.

200. 201. μὴ δὴ μ' ἐπέεσσι γε — Ἐλπεος δειδίξεσθαι. Fuisse με γε τὸ aperto est; monuitque iam Beni. Aberat με ab Cant. ynde legi possit: μὴ δὴ ἐπέεσσι γε. Iterantur hi duo versus inf. 431. 432. Est utroque loco δειδίξεσθαι pro ἐκφεβῆσαι. de qua notione v. ad B, 190. vbi erat pro Φεβεῖσθαι. Ibidem etiam notatatum est esse δειδίσσομαι et δειδίσσεμαι. δειδίξασθαι Vrat. b. exhibet, quod et in Hesychio est: qui addit: ἐκφεβῆσαι τὰ παιδία (vt h. l. ηγητίου ὡς.) ἀπὸ Φρέατος εἰς δέος

ἀξειν, (f. ἄγειν) διώσειν. Emendavit Ruhnken. ἀπὸ τέρατος, in Not. ad Timaeum p. 182 vbi vocem δεδίσσεσθαι ευη μερμολύττεσθαι comparat. δεδίττεσθαι autem, pro ἐκφοβεῖν, in Atticorum usum cessisse, docet Moeris, ad quem v. Pierson. p. 118 qui etiam h. l. illustrat.

202. ημέστη περιομίας γέδει αἰσυλα μυθήσασθαι. haec supra erant λευγαλέα vñ. 109. μηδέ τε λευγαλέοις ἀπέστην ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ, contumeliose dictis et minis, et inf. 246 δύείθαι. Sunt proprie αἰσυλα, nefaria, iniusta. v. ad E, 403. refert tamen ad minas etiam h. l. Schol. B. τὰς παρὰ τὸ καθῆκον λεγομένας ἀπειλάς; et περιομίας reddit σφρασμούς.

204. πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεια. Vox hoc uno loco obvia; πρόκλυτα, Schol. B. προηκουσμένα, προγγυωμένα. Schol. br. τὰ ὑπὸ τῶν προτέρων πεφυμασμένα. παλαιά. Apollon. Lex. τὰ ἔμπροσθεν ἀκούοντα. In eundem modum Hesych. h. v. et in πρόκαυτα. quod iam BentL emendauerat. Koerpen πρόκλυτα accipiebat e longinquo, procul, auditam famam; scilicet alterius Troiani, alterius ex Achiniis. „γρ. προκλύτ“ Barnes ex Etymologo in βροτολογιé. Idem „γρ. ἀκούοντές β' ἔπεια“ indocte.

205. 6. 7. 8. 209. — „ἀθετοῦται στήχοι πάντες, quia non necessaria haec ad generis notitiam sunt. Schol. A. Praeclare haec; valent tamen ad iudicium quidem de poeta ferendum, non vero ad rationem criticam tollendi aut seruandi versus: nisi quatenus ingenio magni aliqui poetae et subtiliore iudicio indigni sunt. Si tamen totus hic locus a rhapsodis, uno an pluribus, consarcinatus est, potuere et haec eorum esse commenta. Ita nec pronuntiare licet de vñ. 347. 348 qui ad h. l. respiciunt.

Leguntur vñ. 203—208. omisso versu 205. ap. Plutarch. de nobilitate p. 177. 178. qui liber et ipso fetu adueterinus est.

205. σὺ δμούς, hiatum facile explebis, σύγ' ἐμούς. εὗτ' ἀρ' ἔγω στύς. οὐτ' αὖτ' ἀρ', vitiōse edd. Rom. Ald. eum sequacibus.

207. μητρός δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλεκάμον, ἀλοσύδηγη. Occurrit nomen hoc, et altero loco Od. Δ, 404. Elle deam *marinam* in aperto est; eti ratio grammatica ob- scurior est. Apollon. Lex τὴν δὲ ἄλλην επειρένηρ. εἶναι διά- λογον. Hesych. ἀλοσύδηγης, τῆς θαλάσσης, ὑδωρ. obscure. Nec multo clarius Eiyomol. ἀλοσύδηνας· καὶ δέ τοι αὐτῆς τῆς θαλάσσης. "Ουμηρος" νίκεος καλῆς ἀλοσύδηγης (Od. Δ, 404) λέγεται δὲ καὶ ἀπιθετικός ἐπὶ τῶν Φαικῶν. Atqui sunt eo loco phocae progenies pulcræ *deas marinæ* sive Amphitrite est sive Thetis ut h. l. Apollon. Arg. IV, 1599 θύγατρες ἀλοσύδηναι Nereides, vbi Schol. θαλάσσιαι. ἐπει τοῦ δὲ ἄλλην δύνειν, ὁ δοτιν, δὲ τῇ θαλάσσῃ ὄρμην. alterum videtur respondere τῷ επισεδαι. Recitat haec et alia Etymologias l. c. praestat ceteris hoc, quod fuit adiectiva forma ἀλόσυνης, ut γηθόσυνης, inde interposito δ factum ἀλόσυδηνης. ut μόλιβδος ex μόλιβδος. Ad Hesychiam nam glossam ὑδεῖν, τρέφειν, πρόβειν, καῦξειν, et ὕδατα, ἔγγεια, σύντροφοι, configurerem, si apertiora et certiora ea essent.

Apud Clarke est: „al. ἀλοάδηγης“ debebat saltem monere, vbi sic legatur. Scilicet in Hartlei. est ἀλοάδηγης ἢ ἀλοσύδηγης. Putabatur hoc vocabulum latere in veriss. nondum expeditis Arati Diol. 186. 7. πολλάκις δὲ ἀγριάδης τῆτος, ἢ εἰναι ἄλλη δίναι: αἴθυνας χαρσαῖς τινάσσουται πτερ- γεσσι. cum inter prognostica sit, si anates in secco: plan- gunt alii: si forte ἢ αἱ ἀλοσύδηναι locum habereint. Ve- rum nec hoc, nec aliud quid satisfacit; nam εἰναι ἄλλη διη alienum est a sensu loci: cum in secco, non in mari, plangere dicantur.

μητρός τοι εft in Mori eod. vno Vindob. et in Eiyomol. l. c. corrupte μητρός τοι καθετα καλῆς ἀλοσύδηγης.

Interprata post καλλιπλεκάμον, nam sunt duo diversa epitheta: pulricoma, marine, Thetis. Etiam in Odyss. θεᾶς est suppleendum. recte ergo Schol. br. δυαλίας θεῶν. τῇ θαλάσσῃ κατοικεῖσθαις.

208. αὐτὰρ ἐγὼν οὐδέ. grammatis debet ἐγών et h. l. censeo pro ἐγώ.

210. τῶν δὴ νῦν ἔτεροι γε. Observat. Schol. B. ergo Homernum quocquā nouisse Anchisen adhuc vinere. Schol. br. argutantur in οὐλαύσονται σῆμαρον, quod non eodem pugnae die ad Peleum in Thessalia degentem nuntius peruenire potuit; ή λάκρει τὸ, αὐαρέθέντα aiunt: flebunt filium hodie occisum. Non reputauit, multa poti sic, ut causa cum effectu permisceantur.

211. εὐ γάρ Φημί ἐπέσσεται γε. Barocc. τε. γητυρίον. Bentl. coni. γητυτίων διός. potest hoc commendari per similia: paullo ante vſ. 200. item 244. N, 292. H, 235. X, 127.

212. ὁδὸς διακριθέντα. Barocc. cum al. et edd. Aldr. Rom. vitiose διακριθέντα. μάχης εξ ἀπονέσθα. directa sunt ut sup. II, 252.

213. εἰ δ' ἀθέλεις καὶ ταῦτα δακύμεναι, ὅφρα εὐ εἰδῆς. „quod infinitus pro imperante δέχθι.“ Sch. A. Distinxit ergo post si δ'. ἀθέλεις, et δακύμεναι noto more accipit, (μέμνησο) δακύμεναι h. e. δέχθι. Versus iam vidi- mus Z, 150. 1. — „γρ. ὅφρα εὖ εἰδῆς“ Barnes. h. e. pu-tauit ille ita scribi potuisse: pluribus metricis vitiis cumu-latis. Si quid est quod coniūcere liceat, malim ὅφρα εὖ scribere. Potest autem quoque accipi ταῦτα, κατὰ ταῦτα, οὕτας, δακύμεναι, ὅφρα εὖ εἰδῆς, ἡμετέρην γενεὴν. ut iungan-tur δακύμεναι γενεὴν. v. sup. ad eundem versum Z, 151.

214. αὐδρες θισσα. vitiose. De utroque versu 215. 214. vide sup. ad Z, 150. 1. vbi iam lecti erant; vbi et alter hic 214. pro spurio est habitus.

Est porro ad h̄os vſ. obseruatio Schol. B. „factam esse a poeta digressionem, ut discamus origines Troianas, fac-cere etiam generis claritatem ad virtutis opinionem in-pugnante; tandem: poetae hoc solenne esse, ut pr̄sca stemmata interponat: ut fecit in pugna Glauci et Diome-dis.“ Recte. quidam; et opportunius quam hic; vbi ae-sinaans ira et mortae impatiens; cum vni Hectori imimi-neat, longam orationem imbabit Achilles; Forte ex illa ipsa totus hic lochs imitatione expressus est. Disputatum est de his sup. ad vſ. 177. 178. et ad 180 — 6.

Versus a 215 ad 240 exscripti sunt ap. Plutarch. de nobilitate p. 180 sq. sed ad vulgatam lectionem. 215 cum seq. hemistichio laudat Strabo XIII p. 885 B. et Maximus Tyr. Disf. XXVIII, p. 63. Est in his quoque ἦν quod alienum ab h. l. esse videtur, cum nihil praecellerit, cui hoc subiungatur, ut sit *porro*. In Lips. est Δάρδανον ἐπ τῷ πρῶτον quod recte Ernesti praeferabat et Wolf. recepit. Nunc video et in Cant. legi et a Bentl. probari, it. Vrat. d. Impugnat versum inepte Theophil. ad Antolycum I, 30. Conditum Ilium ab Ilo: vnde et eius monumentum, σῆμα Ἰλιου δύ τῷ πεδίῳ sup. Λ, 160. v. Strab. XIII. p. 886 B.

216. κτίσσεις δὲ Δαρδανίην, ἔτει δὲ τῷ Ἰλιος ἵρῃ. Τὸν quod ἡ Ἰλιος est, non τὸ Ἰλιον et quod diversa est Dardania ab Ilio, ὕστερον καὶ τὸ Φρυγίαν Schol. A. Ultima, Sch. A. nisi pannus attextus sunt, mutila tamen, et ad Phryges Troianosque confundi solitos spectant, non affluerunt. At prius eo spectat, quod recentiores Dardaniam et Iham pro synonymis habent, v. c. Euripides et Virgilinus. Δάρδανος urbs est ap. Stephan. Byz. τὸ πρότερον Τευχίς. vid. Strabon. XIII, p. 885 A. B. 889 B. cf. ad B, 819. Strabonis tempore ne vestigium quidem supererat urbis. Ab Abydo LXX stadiis absuisse Dardanum, Strabo ait l. l. p. 889 B. cumque Abydus ab Ilio CLXX stadia absuerit ib. p. 883 D. patet, a Dardanio ad Ilium iter trium fere milliarum nostrorum fuisse. Memorantur vñl. 216. 217. 218 a Strabone l. c. et a Platone, quem ille nominat.

κτίσσεις recte ed. Rom, pro κτίσσεις quod ἀμέτρως alii. κτίσσεις vñl. Vindob. et Ald. 2. cum seqq.

218. ἀλλ' ετ' ὑπερείας φύκεος πολυπίδακος Ἱδης. Vulgo editum et h. l. πολυπιδάκου Ἱδης, quod et Apollon. Lex. habet, et edd. Platonis de Legg. III, p. 681. ibi vñl. 216. 7. 8. recitantur, et ap. Strabon. XIII. p. 886 A. Norat quoque Schol. A. Agnoscunt tamen h. l. vñl. sup. vñl. 59. πολυπίδακος codd. Mori. Harl. Lips. Ven. cum uno Vindob.

Pro ἄκεσι probabile sit fuisse ex more ἄκεσι iudice quoque Bentleio.

In Platone quoque editur ἄκεσι. Docet ille ex h. l. quomodo a primis sedibus in montium ingis sensim ad camporum planitiam processerint mortales.

Apollonius l. c. in ὑπωρείας. τὰς πρὸς τοῖς κάτω μέρους τῶν ὅρους, versum sic laudat: αἱ δὲ θεοὶ τῆς ὑπωρείας ἄκεσι πελευπιδάνου Ιδης.

De Dardano, cuius fata attingunt Schol. ad h. l. nihil moneo, quia de eo eiusque stirpe dicta sunt potiora in Excurso VI ad Aen. lib. III. Virgilii. cf. sup. ad B. 819. et primo loco Apollod. III, 12. et Not.

220. ὃς δὴ ἀφυιότατος. pronuntiatum esse δὲ δὴ Φυιότατος, censet Clarke cum Barnes; vt sup. 188 ἡ οὐ vna syllaba; et recte. Ernesti malebat αφι pro breui habere.

221. τοῦ τρισχήλιαι ἕπτας ἔλος κάτα βουκολέοντα. ἔλος κάτα scribendum esse, monent Schol. A. B. fuere enim alii qui vna voce καταβουκολέοντο scriberent; vt Eustath. ed. Rom. Vrat. A. Mori.

τρισχήλιαι ap. Maximum Tyr. Disf. XXXIX, p. 239. quod probabat Barnes, ne θύλαιαι otiosum esset. Assentitur Clarke; repugnat Ernesti, quia v̄lus fert, femininum genus promiscue, adeoque etiam de maribus ponit; non itaque otiosum esse θύλαιαι. Vulgata lectio est quoque apud Julian. Or. II, p. 52 B. et apud Aelian. H. An. IV, 6. vbi τὰ ἔλη amare equorum armenta docet.

βουκολέοντο de equis, vt apud Euripidem ἵπποβουκόλοις ἄνδρες Phoeniss. 28. vbi Schol. h. l. excitat. add. Eustath. qui pluribus exemplis illustrat. Res nunc nota. v. Valken. ad l. laud. cf. sup. ad Δ, 3.

Duo versus 220. 221. Diodor. IV, 75 recitat, vbi ex Homericō loco stirpem Trois enarrat.

222. πάλαισι — ἀταλῆσι. ἀταλῆσιν Barocc. Lips. Vrat. b. cum uno Vindob. ἀταλῆσιν Vrat. A. ἀταλῆσιν est vitium Ald. 2. πάλησιν Harlei.

223. τάντιν καὶ Βορέης ἡράστατο βοσκομενῶν. Σ— „quod ad τάντιν supplendum est τινῶν, τεύτων τινῶν. non enim equas omnes amavit“ Schol. A. B. εἰ τάντιν, εἰ τοι— ταν Schol. br. Memorat versum Aelian. l. c. Observat Schol. B. incertum esse, τάντιν spectetne ad πάλιρος. ait enim: ἀδηλον, μὴ τῶν πάλων ἡράσθη.

224. ἦπτῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο χιανοχαίτη. Σ— „quod παρελέξατο impropositum dictum pro ἐπεβήσατο. utique, si de equo; at si de Borea ut dso, recte. Schol. A: Victor. et Townl. et br. cum Suida in h. v. In hi—dem notatum, legi a nonnullis: ἦπτῳ δ' εἰσάμενος ἀμύγγ φιλότητι καὶ στήνῃ.

In δ' εἰσάμενος vñi digamni repugnat; et si Bentley. non iprorfus damnat. Apud Aretaeum de Morbis diu—turn. II, 13. ed. Wigan. codices habent ἦπτῳ εἰσάμενος. quod Homericum est. Non tamen δὲ abesse potest, nisi mutes interpunctionem, ut plene interpungas post βοσκο—μενῶν. Υπτῷ εἰσάμενος παρελέξατο χιανοχαίτη· al δ' ὑπο—χιανοσάμενος etc. Ni si versus fetus est rhapsodi, qui diser—tus esse volebat in sententia dilatanda; nam in codd. Cant. Harley. praemissus erat alias quoque post βοσκομε—νῶν· ἐν παλαιῷ λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν ελαφινοῖς, quem e—ml. Mediceo notarat et damnarat Dorvill. ad Chérif: p. 618.

225. al δ' ὑποχιανοσάμενος. Duplicatum σ vt syllaba brevis producatur. Dubitari potest, recte ne hoc statua—tur. v. ad Z, 26. Editionum auctoritas nulla in metricis rebus est. vnum σ exstatum in codd. nescio an omnibus.

226. al δ' ὄτα δῇ versum scribit Schol. Apoll. Arg. I, 184. pro ὄτα μέν.

227. ἄλφον ἐπ' ἀνθέρικον παρτοὺς θέου, οὐδὲ πατέ—κλειτ. Σ— „quod ἀνθέρικες nunc sunt al δῇ τοῖς στάχυσι λεπτοὶ ἀθέρικες (acumina in aristis Hesychio πέντρα sunt). Cum proprie ἀνθέρικες sit ἐ τῶν ἀσφεδέλου καυλός. Pro ipsis aristis vt ἀθέρικες, ita nunc ἀνθέρικες (pro ἀθέρικες) dicti sunt. Hesiodus quoque dixit: ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρικες Φερα—τες πόδεσσι.“ Sch. A. Plenius est et variatum fragmentum

Hesiodeum de Iphiclo ap. Eustath. h. l. et pluribus locis memoratum: ἔχοντις ἐπί αὐθέριων καρπῶν θέειν εὐδή κατάλληλα, 'Ἄλλοι' εἰσὶ πυραμίνων αὐθέρων δρομάσους πόδεσσι. Prioreū versum laudat Lucian. pro Imag. 20. tanquam exemplum laudis augentis quidem rei virtutem, non tamen menipientis, quod adulator ficeret. Locum meminerat Ernesti. At plenius fragmentum proposuit iam Ruhnken. Epist. crit. p. 108. 9. Alia grammaticorum loca apponere necesse non est: eum adscripta sint Hesychianae glossae. Copiose de hac voce egit Spanhem. ad Callim. Del. 193, ut notatum est ad Hesych. Proprie dixit Nicander Ther. 535. improprie τὸ ἀνθεῖος τῆς σκλήλης Arat. 1060. ut asphodeli florem ἀνθέρινα interpretati erant alii. — ἀπὸ δὲ καρπῶν vitiōse Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2. et Rom. εὐδή κατέκλανη non *infringebant culmina*: unde in Virgil. Aen. VII, 808 *infraactae inferebat* Wakefield Silu. Crit. P. III, p. 140.

228. ἄλλος δῆ — Schol. A. „Ἀρισταρχος: ἄλλος οὐτε δὲ σκ. (At Sch. B. ‘Ἀρισταρχος ἄλλο τε, οὐ δὲ Ἡραδιαγός, ἄλλος δῆς. Vtri fidem habebimus?) ἄλλοι δὲ, ἄλλος δῆς διὰ τοῦ γ.’“ Concinunt Schol. Townl. et Victor. ai ‘Ἀριστάρχου’ ἄλλος δέ. ai ποιναι, ἄλλος δῆς δή. hocque receptum vulgo.. Iti nil intereat, videtur tamen δὲ in alterum mutatum esse vano metri metu. Ap. Schol. Apollonii I, 184 recitatur ai δ’ οὐτε δῆ σκ.

229. ξ., σημειοῦνται τινες, οὐτι ἄλλος πολυτελεῖς εἴτεν“ Sch. A. De hoc v. ad A; 350.

Θέσποντο currere solebant Clarke.

εἰτι, ὑπὲρ, τὰ ἔχοντα φρυγιῖνος ἄλλος, τῆς ἐπιφανεῖταις, ὡς τὸ ὑμεῖς μὲν καπηλούν ἄλλος φρυγιῖνος βαθεῖαν τύπτεται” (Od. M, 214.) Schol. B. et A. cum in aliis locis sit littus, ad quod fluctus franguntur, tum, ipsi fluctus. v. Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath.

231. Τρωὸς δ’ αὐτὸς τρεῖς κατὰς ἀμύμονες δέσμευεντες, ἀμύμονας Vrat, A. b. Masc, a. vn. Vindob.

Suscepit liberi tres ex Callirrhoe; ap. Apollodor. III, 12, 2. Schol. Townl.: Τρωὸς καὶ Καλλιφόρης, τῆς Σκαμάν-

δρους οὐκ Ἑλλάνικος. scil. εὐ τοῖς Τρωίκοις. εἰ quibus nonnulla sunt in Sturzii Fragmentis Hellanici. Apparet inde, ex Hellanico petita esse ea, quae in Apollodoro habentur, et Hellanico pro fundo suisse Homericā.

232. Ἰλλος δ'. Ἰλλος hic et 230. Lips. Cant. Vrat. d. cum aliis. edd. Flor. Alld. Turn. nec emendatum nisi ab Henr. Stephano ex ed. Rom.

233. ὃς δὴ καλλιστος γένετο Θυγῆτην ἀνθρώπων. Ση „quod καλλιστος positum est εὐκαμπιαστικῶς. Nam et alios dixit καλλίστους (ergo dictum puta, pro, valde pulcros) — et quod ultimo loco positum Ganymedem nunc primo loco memorat, Ilium autem altero“ Sch. A. B.

234. τὸν καὶ αὐγρείψαντο θεόν Δίτι οἰνοχεύειν. Ση „quod repugnat recentioribus, qui a Ιούσι reptum edant Ganymedem propter amorem“ Schol. A. Ganymedem nouit Homerus, hic et E., 265. vbi. Jupiter equos pro pretio Ganymediis Troi dedit: vnde hoc ipsum ductum esse videtur, quod de amore adiectum est a senioribus, et de raptu, aquilae ope facto; in primis comparato loco hoc, quo dīi raptuerunt Ganymedem propter pulcritudinem, ut Ιούσι παρισταρετ: nulla de Iouis amore memoratiōe facta: notante Scholiaſta Apollon. Arg. III, 115 verſū hoc allato. cf. Hemsterh. ad Lucian. D. D. IV, 2. Anterior est narratio Hymn. in Ven. 203 sq. De sa v. ad Virgil. Excurs. IV. ad Aen. V. Argutias in flagitio Iouis ad virtutis amorem, et in Ganymedis laude ad animi, non corporis, pulcritudinem reuocanda, memorare nil attinet; eſi iam in Χειροφορῃ. Sympos. 8, 30 occurrit cum etymo ἀπὸ τοῦ γάνυσθαι τοῖς μήδεσι, ἡδεσθαι τῷ συνέσσετ. quia Cicero respicit Tusc. Qu. I, 26. Illud saltem ποιεῖθο, esse hoc inter exempla mythorum doctorum ex ſimpliſi formula loquendi priscorum hominum; pulcher adolescentis dignus est qui a diis appetitur; et vere amatūr; inde a diis in Olympum abductus; iuuentia cauſa, vt effet a porculis; natum hinc ornamētum ex amore Iouis,

Iam alia a grammaticis notata apponemus. Ait Sch.
A. καὶ abundare; at legi in nonnullis τὸν μὲν αὐτῷ.

ἀνηρσίψαντο una voce scriptis Aristarchus, ut sit ἀνήρ-
πασαν. Alii δὲ γραιψάντο, in quibus Apollonius Theonis
f. ut sit: et rappresentent eum: quia, vere factum esse,
apud Homerum non reperitar memoratum, nec ille mi-
nistrat Ioui, sed Vulcanus aut Hebe. Respondet inter
alios Ascalonita: primo: γραιψάντο, voc. simplex, inquit,
non occurrit in Homero; secundo: post ἄν deberet ali-
quid sequi: εἰ μὴ, ut Λ, 504. 505. (suppletur quidem in
Schol. B. si μὴ ἔτεθνήσει. valde importune!) Tertio,
quod. in duobus locis, in quibus ministerii inter deos
memoratio fit, Il. A. sub fin. et Δ, pr. Vulcanus et He-
be locum suum recte occupabant, Ganymedes non aequo
memorari poterat. Tandem καὶ ἄν iungi nequeunt: hoc
et Schol. B. contendit: in quo eadem, quae supra com-
memorata sunt ex Ven. A. repetuntur. Adduntur praeterea
haec mythica quae multo pleniora et emendatoria
sunt in Townl. et Victor. Mnaseam narrare, reptum esse
Ganymedem a Tantalo, et in venatione necatum sepul-
tum esse in Olympo Myfiae apud templum Iouis Olym-
pii; pro Tantalo memorari Minoem a Dosiada, inde et
dictum esse portum Ἀρτάγλαυ, ap. Euflath. Ἀρτάγην,
(in Creta puto; nam fuit alias ad Cyzicum τὰ Ἀρτάγια
et Ἀρτάγεια ap. Strabonem et Stephan. Byz. alias τὸ
Ἀρτάγιον apud Chalcidenses, quo loco Ganymedem a
Ioue reptum siebant ap. Athen. XII. p. 601 F) Ganymedem autem, compellatum a Minoe de stupro, de rupe
se praecipitasse, Minoem vero patri nuntiassisse a procella
eum esse abreptum; Alios narrasse, eum in venatione
sonno oppressum a feris esse dilaniatum; alii fulmine
percussum; γρέπατο δὲ ἀπὸ Λακόνων ταῦθεράτεια (ita scri-
bitur) τῶν γυμνασίας ἀτινογέντων. βῆτος δὲ Φρεσι, ὅτι
οὐ Σαδες ἔργασσον, ἀλλ' οἱ θεοὶ, καὶ οὐανθοχοῖ. Κατὰ τὰρ
ἥν, ὡς καὶ Σατφώ Φρεσι, νέους εὐγενεῖς εὐτρεπεῖς οὐνοχοῖν
(cf. Athen. X, p. 424 ext.) additur κοῦροι μὲν πρητῆρας
etc. Il. A. 470 et Od. O, 141. Ἰστος οὖν, γίου ἀποθανόντος

αὐτοῦ, ἐπλάσαντε, καὶ δὲ παρτῆς δὲ τὸ αἰλαζόνικὸν τῶν βαρ-
βάρων εἶδε, οὐκέτι διανοῦ τὸν μῆνον εἶπεν, ἀλλ' "Ηβην
Φρεσὶν φύοντος. τῷ γὰρ αὐξήσῃ τὸν εὐφέτεν διαιρέθησεν
καὶ ἀλλήλουν. Editum erat Scholiion e Leideni a Valken.
disf. de Scholiis p. 136. sed truncatum; exscripterat non-
nulla iam Eustath. p. 1205, 10. et addidit de εἰνοχόοις
alia, quae ex Athanaeo petita sunt, lib. X. p. 424 ext.

ἀνηρείψαντο. ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναβάσσασαν. Schol. A. In
Hesychio legebatur ἀνηρείψαντο. Occurrunt quoque in eo
ἀνηρείψασαν et ἀνερείψαντο. Legebatur quoque ἀνερείψαντο
in Apollon. Rh. I, 214. In Apollonii Lex. haec haben-
tut: εἴρηται δὲ, (sic) ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν, ἀπερ-
επταινεῖν. quae etiam Etymologus habet. Certe communem
habent originem δράπτω, δράπτω, et δράπτω, ab δράπω,
quod potuit esse eruo e terra; unde δράπτομαι abiit usq[ue] in
notionem vescendi, pabulandi, et δράπτω, everti, unde
τὰ δράπτω. ἀνηρείψαντο occurrit aliquoties in Odyssea.
addo Apollon. Rh. II, 505 et al.

Vltima versus: Διτ εἰνοχοεύειν excitat Aristoteles de
poet. 25. p. 202. Harlej. p. 102. Tyrwh. et versus 234.
235. Achilles Tatius de Cl. et C. Amor. lib. II, 36. vbi
etiam editum erat ἀνηρείψαντο. ὁν καὶ ἡ. recitat Apol-
lon. de syntaxi lib. II, p. 155.

235. κάλλος αἴνειν οἰ. ※ „quod idem hic versus
occurrit de Clito Od. O, 251. sed parum commode“
Schol. A. Mili quidem inuersa ratione a loco nostro
melius abesse videbatur, ex interpretatione vocis κάλλι-
στος submissus; absolute tamen iam erat sententia post
εἰνοχοεύειν. et si et hic versus a tali narratione inter duas
acies abesse debebat.

Peccat quoque versus hiatu: οἰ δὲ εἴ τι in mediis
versus caesura ferri potest. Bentlejus adscripterat εἴνεχ'
δέο, quod necesse non est; nam fuit εἴνεχα fere. ex fere,
Fz, Fer, quod nunc δέο. Ut tollatur hiatus, mutari potest
δέο διενεκτεῖς μετάγη, in καὶ διενεκτεῖς μετατίθηται, ut iunga-
tur cum Διτ εἰνοχοεύειν. Similis fere iunctura est in Hym-
no in Venetum 204. 5. ητοι μὲν γενθὰν Γαυμαίδεα μη-

είστα Σεδς ἥρπασ' ἀδὲ διὰ κάλλος, οὐδὲ αἰδενότεροι μετέη, καὶ τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἔπι οἰνοχοούσι.

Notant quoque Schol. A. posse verba κάλλος εἴνεκα οὖ iungi et cum antecedentibus et cum seqq. utrumque recte; prius tamen praeferendum.

„γρ. κάλλος εἴνεκα σῖο et κ. εἴνεκεν σῖο.“ Barnes. Voluit dicere, ita scribi posse. Est tamen σῖο in Vrat. b. ecce et hoc. Vulgata scriptura est in Schol. Pindari, Ol. X, 122 vbi de Ganymede ob formam rapto, versum hunc laudat Apollonius de Syntaxi lib. II, p. 155. vt doceat esse σῖο ab ὄτε, quod non modo est fons, sed etiam αὐτὸς, haec habet: κάλλος εἴνεκα οὖ. ἔστι γάρ, εἴνεκα αὐτοῦ κάλλους. Ipse Ganymedes ἥρπαγη ένεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλλους, at dīi eum ἥρπασαν διὰ τὸ κάλλος τὸ αὐτοῦ, εἰπεν.

236. „Ιλος δ' αὖτεσθ' οὐδόν. ἐξ Εὐρυδηῆς τῆς Ἀδράστου· (quod etiam ap. Apollodor. III, 12, 3 extr. legitur) ἐκ Βατίας τῆς Τευκρού, ὡς Ἐλλανικός. Schol. Townl. et Victor. Vix ultima sana. Teucer ille multo antiquior, cuius filiam duxerat Dardanus advena. v. Apollod. III, 12, 1. vbi est Βάτεια. de hac v. Sturz Fragm. Hellanici p. 100.

237. Λαομέδων δ' ἄρα. „ἄρα, deinceps“ Clarke. τέκετο. ἐκ Τρυμοῦς τῆς Σκαμάνδρου. Schol. Townl. et Vict. Legē Στρυμοῦς. v. Apollod. l. c. p. 246 et Not. p. 752.

238. Λάμπων τε K. versus iam supra lectus Γ, 247.

240. Πρίαμος δ' ἔτεχ' "Εκτορα δῖον. Magis Ioni. cum effet δὲ τέχ' et habet hoc Vrat. d.

242. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσι — respectu fugae vñ. 191. dicta sunt haec, quam Aeneas excusat. Similis est Hectoris oratio, P, 177. 178. Hoc melius, quam alterum, quod Schol. B. affert, ad dignitatem regiam haec referens, quam affectare Aeneam suspicatus erat Achilles vñ. 180 seq. Est ergo ἀρετὴ, η ἀνδρεία, non ἀρχηνή ἐξουσία, vt est apud Eustathium. Reddunt Schol. br. εὐθυ-
μογίαν, ἀνδρείαν, duo interpretamenta cumulans. Improbata.

tur sententia a Plutarcho de aud. poet. p. 24 E. Versus uterque 242. 3. etiam ap. Stobaeum legitur Ecl. phys. I, 3, 4. p. 26. ed. Heer. et prior ap. Theoph. ad Anatolyc. I, 8. corrupte.

243. ὅππος καν διθέλγεται. duriores numeri. Sed non per alibi: ὅππος κ' διθέλγ. Conuenit id, quod pro altero hemisphario: ο γαρ πάριστος ἀτάγτων in Veneto legitur: ο γαρ κ' ὅχ' ἄριστος ἀτάγτων, non minus durum; Schol. A. tamen: εν ἄλλῳ πάριστος. Veram lectionem esse censeo: ο γαρ ὅχ' ο. electo κ' quod importanum est, interpositum forte ab eo, qui ρ̄ geminari pronuntiando haud norat.

244. ἀλλ' ἄγε, μηδέπι τῶντα λεγόμεθα, τητύπιοι οἵ. Beniū. ἀλλά γε. perpetua fluctuatione, ut sup. vñ. 104.

λεγόμεθα. pallim a grammaticis obsernatum est, in Homero haud occurrente λέγεται pro στειλίν (et si loca contraria memorantur) multo minnis λέγεσθαι. v. ad B, 435. et ad N, 292 ubi hic idem versus iam est lectus, et ad N, 275. Itaque Eustath. bene monet, hunc locum aduersari grammatiorum obseruationi. Evidem dicere malum, damnari potius hunc versum ex ea ipsa obseruatione, si nullum aliud exemplum istius usus τοῦ λέγεσθαι pro διαλέγεσθαι, μυθεῖσθαι, memorari potest; est tamen vñiam N, 275 et τοῦ λέγεται, B, 222 λέγ' οὐεῖθαι.

245. εν μέσοις οὐειδή τοις. Nouum hoc, quod iuncta sunt duo hoc modo. Alibi perpetua sunt: εν τολέμαιοις καὶ Φύλοις. máχῃ καὶ Φύλοις. vel Simpleriter εν τολέμαιοις καὶ Φύλοις. máχῃ καὶ Φύλοις. vel Simpleriter Φύλοις. nunquam τολέμαιοι Φύλοις, nisi uno loco Od. N, 313 Φύλοις τοτέσσειν τολεμίκοις τολέμαιοι. voc. autem οὐειδή nunquam iunctum cum alio.

246. Vix dubitari potest, sequentia esse a rhapsodis profecta, vix ab uno: nam dicta 246—250 iterantur aliis verbis vñ. 251—255.

247. οὐτ' αν τηῦς ἐκατόντυγος ἄχθος ἄροιτο. Prodit se interpolatio senioris aei, nam Homericā aetate naues C. remigium fuisse vix credas: cum maximus numerus L.

temorum erat, et ipsa Argo πεντηκόντερος ναῦς. Est ita oratio ab epica gravitate abhorrens cum ipsa re; mitra est comparatio: probrorum facile tantam eopiam ingeri posse, ut etiam nauem oneret. multo magis miseris ab Eustathio addi: Scilicet si perscrivantur in charta: εἰναι γραφαῖς θηλαδή, καὶ βιβλίοις γραφαῖς. Magis probabilius dictum est quod in proverbio habetur, ap. Lucian. Eunuchus pr. obuium: ἔλας ἀμάξας βλασφημῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων. quod nimis acute Jensius a plaustrō Thespidis ductum esse volebat.

Nauis quae centum γύρας, καθέδρας, transtra habet, dicta ἐκατόνγυρος. ut ἐκατόγχαιρ. ἐκατόμπεδος et alia. sicque legitur inde ab Alld. Schol. br. Hesych. Exhibit tamen ἐκατόγυρος meliores magno consensu Townl. Victor. Ven. cum Vrat. A. d. Eustath. edd. Flor. et Rom.

Schol. Townl. et Victor. ad ἐκατόγυρος. ἵδη εἴτε καὶ ἄτι τῶν Τρωϊκῶν τηλικαῦται μῆνες; (haec sagacitatem arguunt) ἢ τὴν τελύκαρπον Φησι. omniā frugibus centum iugorum, s. plaustrorum. Schol. Pindari P. IV, 505 προτελύγυρον dictum accipit.

248. στρεπτή δὲ γλῶσσος οὐτι βροτῶν. est volubilis. Schol. br. εὐκίνητος. Eustath. ἡγρὰ καὶ εὐλύγιστος. Schol. A. τολύστροφος. εὐπτάθετος. alienum: id. ab h. I. conueniens aliis locis: sic sup. O, 203 στρεπται μέν τε Φρένες ἐσθλῶν. et ipsi dī στρεπτοι. I, 493 qui facile flexuntur et placantur. Koeppeii meminerat ex Xenoph. Hell. VI, 3, 7 φύτωρ ἐπιστρέψας. sollers, ὥγχησος, ut Lexica reddunt; quod potius est ὁ ἐπιστρέψων τὸν μεῖν. Conueniret potius ὁ ἐπιτροχάδην ἀγρεύειν sup. Γ, αι3. In Vrat. d. et uno Vindob. est τρεπτή. Locus aliquoties a Scriptoribus excitatus, a Diog. Laert. IX, 73 in Pyrrhone, vll. 248. 9. 250. Eosdem recitat Clemens Alex. I. Strom. p. 280. ed. Par. qui laudat: στρεπτή γάρ καὶ γλῶσσα βροτῶν. et Dio Or. XII p. 408. R. στρεπτή γάρ γλῶττα στι βροτῶν.

249. τολέες δ' εἴτι μύθοι. ἔνεισι. Vrat. b. cum al. εἴτι, ut εἴτι etiam pro ἔνεισι.

τέλος δὲ πολὺς νόμος ἔνθα καὶ ἔνθα.. Νομοὶ νόμοις, ἀπὸ τοῦ νόμου distribuere, νόμουν τὰ δέται, disferere. νόμος autem pro visitatione forma νομή. distributio. Schol. A. redditus νέφεσις. Eustath. στινέμησις. Schol. br. διάραγις. a rixantibus verba hinc et inde iacentur, volant, utrumque sunt. Landatus iam est versus Hesiodi: "Εργ. 403 εὐ δ' ἐπάστια τόλλ' ἀγορεύεις, ἀχρεῖς δ' ἕστεις ἐπίστια νόμοι. atque hoc sensu erat accipendum, si quis vellet in Hymno in Apoll. 20 πάντη γάρ τοι, Φοῖβε, νομοὶ βεβλήσται φόδης scribere: ubique materia carminis sparsa est tibi. νομοὶ φόδης, pro ipsis φόδαις, et haec pro materia ipsa carminis. βάλλεσσις ita a satis duci posset. Clarke laudat Menag. ad Diog. Laert. IX, 73. qui scilicet et ipse νομὸν distinguit a νόμος et adscribit ad v. 252 verba Lib. vii: (lib. III, 68) *sedemus desides domi; mulierum ritu alteroantes inter nos.* Clemens L. l. παντοῖς ἐπέντεν δὲ πολὺς νομὸς recitat et Dio l. l. παντοῖς δ' ἐπέντεν πολὺς νομὸς. et Diog. Laert. l. c. ἐπέντεν δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. νόμος pro lege in Homero non occurrere vulgatum est. De accentu monuere iam Scholia. Editur quoque νομὸς statim inde a Flor. ed. solus Turnebus discellit scribendo νόμος.

250. ὁπτοῖς κ' αἴγρωσα δέος. Inest vitium κ' αἴγρωσα. Racienda est copula, ut sit: ὁπτοῖς αἴγρωσα. quod iam Bentleius monuit. Verum versum aliunde, et forte ex gnomio aliquo, esse adsumptum nunc copulae defectus multo magis arguit. Laudatur ad Hesiodum a Proclo et Tzetza p. XCII. b. in hoc est σταυρόσις. repetitur a Diogene Laert. l. c. .

251 ad 255. — „ἀθερούσαι στῆγαι ἐστο, τανquam inepti et molesti, cum iam antecessisset v. 244 αἱλλ' ἄγε — quorsum nunc initio facto eadem, et personis tam indigna, iterantur? Est quoque hoc mulierum, apud barbaros, non apud Graecos, prodire domo in viam et sibi mutua probra facere: vt apud Aegyptios“ Schol. A. Ultima respiciunt locum Herodot. II, 35. Tenebimus hoc: a rhapsodis fuisse locum communem interpositum hanc

vno modo; omninoque e laciniis diuersis carmen hoc coauisse.

251. Άλλα τι;. Mirum grammaticos A. B. br. Eustath. ad hunc demum locum de voce, τι monere: quae iam toties occurserat, et statim A, 365. nisi Scholia ad e. l. exciderint. Volunt scilicet scribi τι (non τη) et έπειτη (non έπειη). Vide Etymol. p. 356 in έπειη et in τη p. 758. et Eustath. in Ind. In nostro loco est, vel πρὸς τι vel διὰ τι; τίνος ὕστεκα. *quid nos cogit* mutuo facere iurgia?

ἐν ἄλλῳ· καὶ δυάδες νῶτην ἀνάγκη. Sch. A. quod conveniret cum 254. 255.

252. γυναικες Vrat. A.

253. χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροι. Sch. B. περὶ ἔριδος εἰς χόλου ἀχθεῖσαι. Debebat monere περὶ esse h. l. διὰ — Vidimus iam H, 301. et ἔρις θυμοβόρος, aliquoties: H, 210. Π, 476. T, 58.

254. γεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσον ἐς ἄγυιαν ιοῦσαι. ἄγυιαν scripsi cum Barthesio auctoritate veterum grammaticorum ex metrica obseruatione, quia ἄγυιὰν ὁξυόμανον extremam haberet productam. v. Etymol. in ἄγυια. et in εἰς p. 305, 36. Similis obseruatio est de ὄργυιὰν quod est ὄργυιαν Od. I, 325. K, 167. — μέσων ἐς ἀ. Barocc. Dio Or. XL p. 173. R. Vol. II. memoriter recitat: αἵτε χολωσάμεναι ἀγορῆς ἐς μέσουν ιοῦσαι Νεικεῦσ' ἀλλήλησι, χόλος δὲ τὰ καὶ τὰ κελεύει. Tum γεικεῦν h. l. cum tertio casu bis iunctum occurrit, quod alias ubique est γεικεῦν τινα. Nisi supplendum est ἐν ἀλλήλησι.

255. πόλλ' ἔτεα καὶ οὐκ!. Emendatores in hoc versu habemus edd. quam codices. In Venetis A. et B. expressum est: πολλὰ τά τε καὶ οὐκ!. Adscribam Scholia: εὗτας Ἀρισταρχος. πολλὰ τά τε καὶ οὐκ!. (in Schol. Townl. et Victor. πολλά τε ὄντα καὶ οὐκ!. ἀντὶ τοῦ) τά τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα, καὶ μή. τὰ δὲ Φωιδότερα (apud Eustath. εἰκαστέρα, siveque Schol. Townl. et Victor.) τῶν ἀντιγράφων. ἔτεα ἔχειν, (f. ἔτεα τε καὶ οὐχ! scriptum erat) τουτέστιν ἀληθῆ. (Corrupta superiora arbitror. Ari-

flarchus legerat: πολλά τάτ' ὄντα καὶ οὐκι.) "Αλλως· οὐ-
τος Ἀρισταρχος. ἄλλοι δέ· πολλά τ' εύντα τὰ δ' οὐκι. (in
quibus vestigia emendationis sunt) In Sch. B. γρ. πόλλοι'
ἔτει τε καὶ οὐκι. "Αλλως· πολλά τα ὄντα (f. πολλά τ'
ἔντα) καὶ οὐκ ὄντα. πολλά τῆς ἀληθείας ἔχομενα, καὶ
πολλά ψευδῆ. Ita et Eustath. videtur legisse p. 1206, 53.
54. Norat tamen et nostram lectionem l. 58. et iterum
l. 63. 64. πολλά τα ὄντα καὶ οὐκι. Ex omnibus apparet,
veriorem esse lectionem πολλά τ' εύντα καὶ οὐκι. aut Ari-
starcheiam emendationem: πολλά τάτ' ὄντα καὶ οὐκι. Vul-
gata est quoque in Sch. br. Townl. Victor. et in codd.
Mori. Barocc. Townl. etiam in ceteris nostris. Nihil enim
notatum video. Bentleius eleganter eam refingit πόλλοι'
ἔτει οὐκ καὶ οὐκι. Est autem iungendum γεικεῦσι πολλά
ut antea γείκεα γείκειν — χόλος δέ τα καταπελεύει πι-
lera corruptela Vrat. b.

256. οὐ μ' ἐπέσσοις ἀποτρέψεις. „γρ. ἀποστρέψεις“
Sch. A. Cant. Vat. Mosc. 2. Sic et Eustath. ἀποτρέ-
ψις Vrat. A. ἐπέσσοις μετατρέψεις Ven.

257. μαχέσσωσι Harl.

258. γευσόμενοι ἄλλήλων. γεύσασθαι. ἀποπειρᾶσθαι,
primo nunc occurrit. Verbum laudat Schol. Pind. P. IX,
61 et adscribit: γευσόμενα ἀντὶ τοῦ τελεμήσομεν. proprie-
tatis eiusdem.

259. ἐν δινῷ σάκει ἥλασσον ὅβριμον ἔγχος. In Vene-
to: ἐν δινῷ σάκει. Schol. A. „οὕτως ἡ Ἀριστάρχου. διαι-
ρεόν τὸ σάκει, καὶ Τακῶς τὸ ἥλασσον. καὶ τὸ δινῷ δὲ ἔξω
τοῦ ἑ, ἀπὸ τοῦ δινασθαι. δινωτὴν Φορέουσα.“ (N, 407. δι-
νωτὴν Φορέσσα sc. ἀστίδα) Haec partim obscurā, partim
corrupta, partim falsa sunt. ἐν δινῷ σάκει Aristarchus ac-
cepérat dictum pro δινωτῷ. δινωτὸν autem σάκος, seu scul-
ptis signis ornatus clipeus, seu rotundus, τορυωτὸς, ap.
Apollon. IV, 222. et sup. N, 407 δινωτὴ ἀστίς. δινωτὰ
λέχη Od. Γ, 391. δινωτὴ αἰλούη ἀλέφαντι καὶ ἀργύρῳ Od.
Τ, 55. 56. Credere itaque debuit Aristarchus esse adie-
ctionem δινῶς, δινὴ, δινὸν, ut infra Φ, 25 alii legerant πο-
ταμοῖο κατὰ δινοῖο, qui alias δινῆσις ποταμός. quod utinam

ille aliis exemplis docuisset! Nunc praestat retinere ἐν δεινῷ σάκει. quod iam de Aiacis scuto vidimus H, 245. est terribile, ingens, scutum. Porro Aristarchus scripsierat: σάκει ἔλασσε, vt *is* contracae unam syllabam facerent; non video quam bene. debebat saltem σάκει ἔλασσε scribere; quod etiam est in Mosc. 2. Schol. B. agnoscit ἐν δεινῷ σάκει ἔλασσεν, vt sit ἐπληξεν. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν Ω, 421.

Ὀβριμον ἔγχος. depositum ex Cant. Mori. Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Ven. et si mox v. 267. iterum occurrit. In edd. vulgatum erat ἔλασσε χάλκεον ἔγχος, quod et codd. pars habet.

Subiicitur in Schol. B. longa γέντησις, quae versui 269 apposita esse debebat, de diuersis clipei πτύχεσι. cuius summam ad e. v. apponemus.

260. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκης δουρὸς ἀκωκῆ. „quod μύκη, ἔχησε καὶ οὐ διεκόπη“ Schol. A. quorsum hoc spectet, videbis ad v. 269. De voce μύκον v. ad E, 749.

ἀκωκῆ depositum est a Barnes ex Eustathio, qui monet ita quoque lectionem fuisse, et melius, quam alterum, quod et edd. ante ipsum obsidebat, ἀκωκῆ. p. 1207, 19. Ita ἀκωκῆ δουρὸς ἔμυκεν ἀμφὶ σάκος. melius utique dicitur resonare id, quod percuditur, quam qui percudit. Itaque praeferenda altera lectio, quam habet Vrat. b. Mosc. b. cum aliis, quae etiam e Veneio expressa est, et si in Scholio ἀκωκῆ legitur. Nunc σάκος ἔμυκεν ἀμφὶ ἀκωκῆ δουρὸς. vel ἀμφὶ — ἔμυκε τῇ ἀκωκῇ δουρὸς, per, διὰ τῆς ἀκωκῆς, qua percussus erat clipeus. Aliquoties ἀμφὶ et περὶ ambiguitatem talem inferunt. N, 571 δ' ὁ ἐσπόμυνος περὶ δουρὶ ἤσπαιρε. Clarke comparat P, 295 ἦρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ.

In capite versus σμερδαλέῳ induxit Stephanus ex edit. Rom. sive codices, praeter Cant. Vrat. A. et vn. Vindob. a pr. m. in quibus est σμερδαλέον, quod et ante eum editum erat. Displacet sane epitheton germinatum. Si duo epitheta iunguntur, id fit eo modo, vt al.

terum alteri continuo submittatur; ita deberet esse σάκει δαινῶ, σμερδαλέω. non sciunctim, ut h. l. Altera tamen ex parte σμερδαλέου non bene conuenit, si ἔγχος σμερδαλέου iungitur, quod non facile occurrit: nec cum verbo iungi potest, σμερδαλέου, pro — ως, ηλαστ. Sollenne est de clipeo σμερδαλέου σάκος, ita ut suspicari liceat fuisse: σμερδαλέου δὲ μέγ' ἀμφὶ σάκος μύκη. ita σάκος μέγα μύκη σμερδαλέως. seu malis, σμερδαλέου σάκος μύκη μέγα.

261. σάκος μὲν ἀπὸ ἔο — εἰχε. Λ „quod Zenodotus scriperat ἀπὸ αὐτοῦ. Sane ἔο abiit in αὐτῷ, aut hoc in illud, certe utrumque in usu fuit: απὸ οὐσία et απὸ φύσεω bene se habet. v. Excurs. VII. ad lib. I. cf. ad B, 293 et al. At Zenodotus incusat, qui crediderit αὐτῷ esse ex ὅτι οὐτὶ ἔο. v. Apollon. de Syntaxi p. 164. Barnes ait, scribi posse ἀπαίδεια perperam. Sensus autem verborum est: τὸ σάκος ἔξω (longius a se, interius) ἀνέτρεψεν δαυτῶν. Schol. A.

263. φέα διελεύσσεσθαι. Vulgatum erat φεῖα δ' ἐλεύσσεσθαι, quod mireris non correctum esse vel sine libris; cum sensum non haberet; cum Eustathius tamen ipse apposuisset, Φάμενος φεῖα τὸ ἔγχος διελεῖται.

φεῖα δ' ἐλεύσσεσθαι Λ Schol. A. „Ἀρισταρχός, Λέω τοῦ 1, φέα. ita vero versus claudicabat; nisi ille scriperat, quod verum est, φέα διελεύσσεσθαι, ut φέα una syllaba pronuntietur, vt sup. v. 101. cf. ad N, 144. Contra φέα mutandum erat in φεῖα M, 58. Est quoque διελεῖται proprium hac in re, vt H, 247. 251. Conuenit mox v. 269 διελέσσαι. Reperit tandem verum φέα δι' Ernesti in Lipf. φεῖα διελεύσσεσθαι est in Townl.

264. νήπιος αὐδὸν διέσχεται. formula, haud inelegans, aliquoties obvia, vt B, 38. ubi v. Obss. adde B, 873 et inf. 466. hoc libro. nescio an h. l. satis congrua.

265. ως φύσιδι δετὴ θεῶν ἀρικνέα δῶρα ἀνδράτος γε θηγγοῖσι δαμάζεναι. Schol. A. „Ἐν τισιν Ἀργα.“ haud dubie melius; nam Vulcani opus vulgari hominum operi par haberi indignum erat: ηφαιστότευκον σάκος ἀδάμαστος, impenetrabile esse, Achilli persuasum esse debuerat.

repetitur quoque paullo post vñ. 263 δῶρα. θεοῖς, vnde mutatio fieri potuit.

„ρῆθιστα, τὰ δυνατά.“ Schol. B. spectat et hoc ad grammaticum acumen: non quidem facile, possibile tamen fuisse, vt arma deorum ita penetrarentur, vt Martis E, 857. Areithoi H, 146. Diomedis E, 281. et ipso hoc loco vñ. 269. Schol. Townl. et Vict. siū δὲ τρωτὰ τὰ φ. Φαιστότευκτα. ὡς δῆλον εξ ὧν "Εκτῷρ Φέρων τὰ Αχιλλέως ὑπὸ Ιδομενέως βάλλεται· ἐν καυλῷ δ' εἴγη δελιχὸν δόρυ P, 607. et de ipso Achille, ab Asteropaeo petito Φ, 164. 5. Addit alia; et hoc: fuisse quoque qui δλασσεν, ξκρουσσεν redderent, non potuisse συγκρούσθαι πάσας τὰς πτύχας.

266. ἀνδράσι γε θυητοῖς δαμάζεται, οὐδὲ ὑποβίκειν. Σ., πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν. ἄτρωτα γὰρ καὶ ἀθλαστα τὰ φ. Φαιστότευκτα.“ Schol. A. Spectat et hoc, quod contrarium est superioris Scholii, ad vñ. sequ. 269. hinc patere non penetrare intra clipeum potuisse hastam.

οὐδὲ ὑποβίκειν b. e. οὐ δὲ αὐτὰ ὑποβίκειν. repetitum hoc in quod codd. consentiunt, Turnebus ex edit. Rom. cum in edd. Flor. Alld. esset ηδὲ ὑποβίκειν. Est sane varietas frequens in hoc verborum positu. Qui nolebant, clipeum pertrumpi hasta potuisse, vim quaerebant in his: οὐχ ὅσον τρωθῆναι, ἀλλ' οὐδὲ ἕρδοῦναι. πρὸς τὰ ἐξῆς ἀθετούμενα. Schol. Townl. et Vict.

267. 8. οὐδὲ τότ' — σύγχος ρῆξε σάκος — Comparat Clarke e Scuto Herc. 414 σάκοις ἔμβριλς χαλκὸν, οὐδὲ ρῆξεν χαλκὸν, ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖς. Occurrunt haud semel illud οὐ ρῆξε σάκος, vel χαλκέν. Γ, 348. H, 259. P, 44. saepe autem id fieri debuit, vt hasta ab aerea superficie clipei resiliret, aut in vna vel altera clipei lamina fixa haereret: quod et alii poetae ornarunt, vt Virgil. Aen. II, 545. Ouid. Met. XII, 95 sq. Conuenit cum loco nostro H, 246. 7. 8. vbi Hector proiicit hastas et ferit Aiacis clipeum, ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὕδος ζεν, ἐπ' αὐτῷ. εξ δὲ διὰ πτύχας ηλθε δακῶν χαλκὸς ἀτεργής, ἐν τῷ δὲ ἔβδομάτῳ φίνῳ σχέτο.

οὐ δῆξε εἴτε οὐ διέρρηξε. Contra inf. 276. 7. de Ae-
neae clipeo, quem Achillis hasta penetrauit: ή δὲ διὰ πρὸ^τ
Πηλίας ἥξε μελίγ. Laborant tamen in hoc quoque gram-
matici propter seqq. et volunt esse οὐ τάντως διέτλασε.
Schol. B.

269—272. ἀλλὰ (Aeneae hasta clipeo Achillis im-
missa) δῶν μὲν ἔλασσος διὰ πτύχας, αἱ δὲ ἄρ' ἔτι τρῖς
ζουν, ἕπει τέντε πτύχας ἥλασε Κυλλοπόδιον, τὰς δὲ
χαλκεις, δύο δὲ ἐνδεδικαστέροις, τὴν δὲ μίαν χρυσέην.
τῇ δὲ κατέστη χάλκεον ἔγχος. Expeditissimus est locus, si
teneas, e quinis illis laminis, quibus Achillis clipeus in-
ductus erat, Σ, 481. duas superiores fuisse aeras, duas
inferiores ex cassitero, medium intercessisse autem: ab
hoc resilientem hastam haesisse in medio clipeo.

At grammatici tanquam exploratum posuerant hoc:
auream esse debuisse superficiem clipei; intra eam duas
laminas ex aere, tum duas ex cassitero: Nunc non vide-
bant, quomodo hasta in auro haerere potuerit, binis ta-
men laminis iam perruptis.

Fuit itaque hic locus inter cruxes aut potius inter
ineptas grammaticorum quaestiones: quam etiam Gellius
attigit XIV, 6. et ex quinque experimentis, quibus
Achilles clipeus munitus est, quod factum ex auro est,
summum sit, an medium. Inde commenti sunt pluri-
ma, et fuere qui multa immiserent, haud relatu digna.
Sunt enim Scholia plura, eaque sibi repugnantia, qui
dixerint tuentur; habuit eorum partem ante oculos Eu-
fratius. Accipere itaque ἥλασε vs. 259 et 269 non pro
διέκοψε, sed διέτλασε, contudit, pertudit; voluere quo-
que nonnulli scribere δέν μὲν ἔλασεν, laminas aeras,
ut recederent introrsum, depressiorque fieret ea pars, cum
ipsum aurum in extima superficie tanquam in sinus paul-
lulum reductum et hastae impetu depresso esset, ca-
vum aliquod, non foramen. ἐκοιλάνθη, καὶ σγένετο κε-
λέτης, οὐ τρῶσις.

Inter eos, qui primam ac summam superficiem au-
team esse contenderant, πρώτην, οἰς τιμίαν, memoratur

Autochthon aliquis in Schol. B. ad vſ. 271. et in Euſtath. p. 1207, 41. Idem de laminarum, τῶν πτυχῶν, ordine diuerso modo statuerat, alii alio: quae, cui lubet, videnda sunt in Schol. B. et Euſtath. in his modis est vnuſ, quem Heraclides sequitur Alleg. c. 51. qui in clipeo zonas mundi expressas fuille credebat, cf. ad Σ, 581.

Longa hac de re est γράπται, Porphyrii haud dubie, quod et firmatum video in Euſtathii verbis p. 1208, 12. inserta Schol. B. ad vſ. 259. in qua omnis haec difficultas ad taedium usque enarratur; ipſe tamen Porphyrius perſpexit id, quod verum est, medianam inter ceteras laminam interiectam fuille auream τῆς εὐτονίας χάριν et ἐις συνοχὴν τοῦ ταυτὸς σάκους. Ex aere fuille superficiem exteriorem, apparere quoque ex eo, quod in ὀπλούσιᾳ narrat poeta anaglypha aurea expressa in aere, vt Σ, 516. Martem et Athenen; item 541. 8. 9. 561. 573. 597. alia ex argento et cassitero, nulla autem, ait, memorantur in aere facia, vel caelata: figurae itaque ex eius sententia seu signa erant extantia et habebant aeream laminam pro fundo, cui non tam inferta erant, emblematum more, quam ferruminatione illigata: fecerat ea Vulcanus οὐδὲ γυκυκλῶν, οὐδὲ ἔγκαλλῶν οὐδὲ ἀντορείων. Quantopere errant veteres in notione τῶν πτυχῶν, vidimus ad Σ, 481.

Cum ex his expedire se non possent, fuere, qui totum locum damnarent; itaque est in Ven. A. in seqq.

269 ad 272. — ἀγρεῦνται στίχοι τέσσαρες ὅτι διεπενασμέναι εἰσὶν (interpolatione insiti sunt; vides διεπεναστὰς non esse eos qui redegerunt rhapsodias in corpus) ὑπό τιγος τῶν βουλομένων πρόβλημα τοιεῖν. (an qui voluere quaestionem proponere, eiusque λύσιν?) μάχεται δὲ σαφῶς τοῖς γυνησίοις. ἄγρετα γάρ τὰ ἡφαιστότευκτα συνίσταται. apposuisse quoque istum hominem λύσιν, quod hasta per auream superficiem impetu fracto ad tertiam laminam elanguisse, vt de Menelai vulnere Δ, 138 ex hypothesi modo memorata, quod laminam superiorem ex auro esse volebant, quodque hoc repugnabat, si aurum inhibuit hastam, et hasta tamen per duas laminas trans-

ierat. Schol. Townl. et Victor. οὗτοι καὶ πρεμπτοῦστο
ταῦτα ἔνθει τῶν σοφιστῶν· ἐν ἑνίσις δὲ οὐδὲ ἀφέρουσι.

269. ἂλλὰ δύο μὲν ἥλασσε διὰ πτύχας. δύο erat in
edd. Ernesti ex Lips. protulerat δύο, cum verbis: „non
male, ut post. sic et Eustath.“ vnde Wolf. adscivit. No-
lebam iterum mutationem inferre, cum res tanti non sit.
δύο etiam Ven. δύο Townl. Victor. Scripsisse nonnullos
e veteribus ἂλλὰ δύο μὲν ἥλασσε, aut quod debebat scribi
ἥλασσε, iam supra narravi: est quoque ap. Eustath. p.
1208, 9. et p. 1207, 50 Antiochtoni tribuitur. Barnes
hinc effingere volebat μὲν ἥλασσα. ita quoque fuisse
emendatum ait in Cant. ἥλασσε. Occurrebat vox sup.
E, 307. M, 384. cf. Od. Σ, 96. Scilicet adsciverant hanc
emendationem, ut interpretationem tuarentur de supersig-
nie clipei aurea. Nam amplexus quoque est Schol. br.

270. πάντα πτύχας ἥλασσε. Dictum nunc vt M, 295,
6. de metallo ducendo et fabricando; aliter superiore
versu.

271. τὰς δύο χαλκοῖ, haud dubie extiores; vnde
δύο δ' ἔνθει, interius. nunc μίαν, quae sequitur, me-
diā esse necesse erat.

272. τῇ φ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχες. χάλκεον est quoque
in Aristotele. In ed. Rom. erat μετίνεον, firmatum
per Vrat. A. Mosc. 2. et Venetum. itaque recepi: et si nil
refut.

ἔσχετο. τῇ δρυῆς ἐπεύσατο. ἐνεργείᾳ. „τῇ φ', qua
vique, qua scilicet“ Clarke. Grauior est obseruatio, pri-
mo quod omnes veteres non modo auream laminam in
superficie positam esse vellent, verum etiam τῇ φα ad
hanc ipsam referrent ex proximo: τὴν δὲ μίαν χρυσέην:
cum tamen ad superiora referri posset ac debere: ἂλλα
δύο μὲν ἥλασσε διὰ πτύχας. τῇ φα (χάραξ) quod inten-
dit: χρυσὸς γὰρ ἀρύκας. Grauior quoque est litera,
quod Aristot. de poet. 25. hoc hemistichium lau., pro
exemplo: quomodo in interpretatione interdum / us,
contraria rei reputare; δεῖ δὲ καὶ, ὅταν ὄνομά τη
τίκη τι δοκεῖ σημαίνειν, διπλοκεῖν, ποσαχῶς /

νεις τοῦτο ἐν τῷ εἰρημένῳ. οἶον τὴν δὲ ἔσχετο χάλκου ἄγχος, τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. τὸ δὲ ποσαχῶς; (scil. σημάνειν ἐν τῷ κωλυθῆναι, vox ἔχεσθαι,) ἐνδέχεται (ἐκοπεῖν) ἀδίκως μάλιστα, ἢν τις ὑπολάβει (εἰρημένου) κατὰ τὴν κατ' ἀντικρύ. (sc. πληγήν.) Cum respectu haec dicta esse vindicentur ad istam grammaticorum disputationem, quam supra memoravi; unde loco quem omnes in obscurissimis habent, lucem affundi posse censeo; hoc, quod hasta substituit, quia prohibebatur viterius procedere, ita potest intelligi, si quis cogitet esse dictum respectu totus, quo traiicitur totus olipeus; scilicet, possunt esse plures gradus, quam alte descendere possit hasta; scilicet ut ita non necesse sit in superficie aurea haesire hastam. Videletur itaque nec ad proximum retulisse: τὴν δὲ μάλα χρυσέην, τὴν δὲ. sed iuxtisse cum superioribus: δύο μὲν ἥλαστα διὰ πτύχας. omnino hastam traeiecisse laminas binas, ibique substituisse. Conuenire videtur huic ipsi loco quod sequitur de Glaucone, qui obseruat grammaticos male aliquid e coniectura ponere, idque tum pro perperam dictu habere, quod eorum praeiudicatae opinioni hanc conueniat. Itaque ἡ ante ᾧ Γλαύκων delendum esse censeo, quod nec in Victorii libro erat. Glaucon autem inter rhapsodos Homeri fuit.

273. δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προτεις δολιχόσκους ἄγχος ξ., quod Zenodotus mutauit (μετεποίησεν; potuit tamen ille hoc ex aliis libris habere) sic: δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ιθυττίωνα ἀσπίδα νύξ' ἐς χαλκὸν ἀμύμονος Αἴνειαο. Sane quidem μελίην ιθυττίωνα inf. Φ, 169 videbimus; unde potuit huc traductum esse; potuit quoque ex superioribus ἥλασσα repeti; aut scriptum esse μελίην ιθυττίωνι. Ex Townl. et Victor. colligere licet scriptum fuisse ab Zenodoto altero versu νύξεν ἔπειτα δὲ χαλκὸν ἀμύμονος Αἴνειαο. Nam in his est: post ιθυττίωνα ἔπειτα νύξε χαλκὸν &c. A. ἔστε ἐπ χειρὸς τετράσθαι μὴ βεβλῆσθαι. Atqui, aiunt βεβλῆται, ut ex βέλος patet vñ 283. et ex toto iactu.

274. τάχτος ἵσην. ubique variat; numc ubique obtinet πάντος ἵσην. Ita sollennis varietas mox διεκρό, pro diā πρό.

275. ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην. Sch. A. τὴν ἄκραν. vt, δι πρώτῳ φυμῷ. Z, 40. In extrema hac parte attenuatam credere necesse est et corium et aereum laminam, vt clavis facilis affigi et firmari ora posset. Eustath. p. 1208, 30. 3o. 31.

ἢ λεπτότερος θέε χαλκός. οὐθε, τερίκετο. pro τῷ. iam Z, 320. Θ, 495.

276. λεπτότητη ἐπέχη φύνος. Si ἐπέχη proprio dictum est, necesse est superficiem clipei fuisse e corio, et aereum laminam ei subiectam. Id quod iis, quae de clipeis memorantur, repugnare videtur, cum σάχη sint Φασιά, ἀστίδες Φασιγια, et saepe splendore celebrentur. Aiacis clipeus erat ἐπταβόσιος, et ἐπὶ δ' ὅγδοον ἥλας χαλκὸν H, 222. Suspiceris itaque fuisse ὑπέχην. Videtur quoque aereae laminae subiectum in ora corium memorari per ἄντυγα δέρμα καλαινὸν in clipeo Hectoris, sup. Z, 117. 118. Forte tamen ἐπέχη non alienum est, si accipias, ἀνῆν, in ea erat.

ἢ δὲ διὰ πρὸ utitur h. l. ad illustrandum v. Δ, 138. Scholion ad e. l.

277. λάκη. Sch. B. διεκόκη. οὐ καὶ δι ματέος λακέσσι λέγονται αἱ διεκόκαι. At Apollon. Lex. h. v. εὑρέθησεν. ἔχησεν quo sensu N, 616 iam vidimus. Vtrumque commemorant Sch. br. Hesych. Quaeri potest, vtrum prius sit vi et significatu, num sonitus ex ruptura, an declaratio rupturae per sonum; pronior sum in hoc, vt λακεῖν de sono antiquius sit, et accipio hic quoque: resonuit perrupto aere clipeus ἔχησε διεκοτεῖσα. vt bene Eustath.

278. συνειλήθη Sch. B. συνεστράφη Etymol. hoc versu adscripto, et Apollon. h. v. c, Hesych. συνήχθη. συνεστάλη. (cum Sch. br.) συνεστράφη. Eustath. συνεστράφη συσταλεῖς ή καὶ συνιδήσας. Est ab ἀλέω. ἀλημι. idem quod εἴλέω. v. ad N, 408. add. sup. 168. Possit putare fuisse Aineias ὃς ἤταγε vi eis ἤταξε, et potuit ita

νεις τοῦτο δύ τῷ εἰρημένῳ. οἶον τὴν δὲ ἔσχετο χάλκου ἔγχος, τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. τὸ δὲ ποσαχῶς, (scil. σημάντεν ἀν τὸ κωλυθῆναι, νοξ ἔχεσθαι,) ἐνδέχεται (συκεῖν) ὡδί πως μάλιστα, ἀν τις ὑπολάβεις (εἰρημένου) πεπά την κατ' ἀντικρύ. (sc. πληγήν.) Cum respectu haec dicta esse videtur ad istam grammaticorum disputationem, quam supra memorauit; unde loco quem omnes in obscurissimis habent, lucem affundi posse censeo; hoc, quod hasta substituit, quia prohibebatur viterius procedere, ita potest intelligi, *si quis cogitet esse dictum respectu ictus, quo traiicitur totus olipeus;* scilicet, possunt esse plures gradus, quam alte descendere possit hasta; scilicet ut ita non necesse sit in superficie aurea haesisse hastam. Videletur itaque nec ad proximum retulisse: τὴν δὲ μάλη χρυσέην, τὴν δὲ. sed iuxta cum superioribus: δύο μὲν ἔλασσος διὰ πτύχας. omnino hastam traeccisse laminas binas, ibique substituisse. Conuenire videtur huic ipsi loco quod sequitur de Glaucone, qui obseruat grammaticos male aliquid e conjectura ponere, idque tum pro perperam dictu habere, quod eorum praeiudicatae opinioni hanc conueniat. Itaque η ante ὁς Γλαύκων delendum esse censeo, quod nec in Victorii libro erat. Glaucon autem inter rhapsodos Homeri fuit.

273. δεύτερος αὐτὸς Ἀχιλεὺς προτεινόντων δολοχόσκοντος ἔγχος ξ., quod Zenodotus mutauit (μετεποίησεν; potuit tamen ille hoc ex aliis libris habere) sic: δεύτερος αὐτὸς Ἀχιλεὺς μελίην ιδυπτίωνα ἀσπίδα νύξεν δὲ χαλκὸν ἀρύμνονος Αἴτιαο. Sane quidem μελίην ιδυπτίωνα inf. Φ, 169 videbimus; unde potuit huc traductum esse; potuit quoque ex superioribus ἔλασσος repeti; aut scriptum esse μελίη ιδυπτίωνι. Ex Townl. et Victor. colligere licet scriptum finisse ab Zenodoto altero versu γύνεν ἔπειτα δὲ χαλκὸν ἀρύμνονος Αἴτιαο. Nam in his est: post ιδυπτίωνα ἔπειτα νύξε χαλκὸν & A. ὅπεις ἐξ χειρὸς τετράσθαι μὴ βεβλῆσθαι. Atqui, siunt βέβληται, ut ex βέλος patet vñ 283. et ex toto iactu.

274. τάντοσες ἕστη. ubique variat; nunc ubique obtinet τάντοσες ἕστη. Ita follennis varietas mox διακρό, pro diu πρό.

275. ἄντην' ὑπὸ πρώτην. Sch. A. τῆς ἀκραν. ut, ἐν πρώτῃ φύμῳ. Z, 40. In extrema hac parte attenuatum credere necesse est et corium et aereum laminam, ut clavis facilias affigi et firmari ora posset. Eustath. p. 1208, 30. 30. 31.

ἢ λεπτότερος θέσις χαλκός. θέσις, ταρίχευστο. pro ἦ. iam Z, 320. Θ, 495.

276. λεπτοτάχη ἐπέζην φύνος. Si ἐπέζην proprio dictum est, necesse est superficiem clipei fuisse e corio, et aeram laminam ei subiectam. Id quod si, quae de clipeis memorantur, repugnare videtur, cum σάκη sint Φανύα, ἀστίδες Φανύαι, et saepe splendore celebrantur. Aiacis clipeus erat ἐπταβόσις, et στὶ δ' ὅγδεον ἥλασσα χαλκὸν H, 222. Suspiceris itaque fuisse ὑπέζην. Videtur quoque aereae laminae subiectum in ora corium memorari per ἄντην δέρμα κελαινὸν in clipeo Hectoris, sup. Z, 117. 118. Forte tamen ἐπέζην non alienum est, si accipias, ἐνην, in ea erat.

ἢ δὲ διὰ πρὸ utitur h. l. ad illustrandum vñ. Δ, 138. Scholion ad e. l.

277. λάκη. Sch. B. διακότη. οὐ καὶ ἐν ἰματίοις λακίδες λέγονται αἱ διακόται. At Apollon. Lex. h. v. ἀψέφησεν. ἔχησεν quo sensu N, 616 iam vidimus. Vtrumque commemorant Sch. br. Hesych. Quaeri potest, vtrum prius sit vi et significatu, num sonitus ex ruptura, an declaratio rupturae per sonum; prior sum in hoc, ut λακεῖν de sono antiquius sit, et accipio hic quoque: *resonuit* perrupto aere clipeus ἔχησε διακόταισα. ut bene Eustath.

278. εάλη. συνειλήθη Sch. B. συνεστράφη Etymol. hoc versu adscripto, et Apollon. h. v. c, Hesych. συνήχη. συνεστάλη. (cum Sch. br.) συνεστράφη. Eustath. συνεστράφη συσταλεῖς ή καὶ συνίχθεται. Est ab ἄλεσ. ἄλημ. idem quod εἴλεω. v. ad N, 408. add. sup. 168. Possit putare fuisse Αἰγειας ὃς γαλη ut est γαλεις, et potuit ita

scribi. Est tamen reliquis locis quoque τῇ ὑπὸ πᾶς εἴη λη N, 408. et sup. 168 δούρι βαλη. εβαλη.

279. ἐγχείη δ' ἄρ — ιεμένη. — „quod aperte emines iactam hastam haec declarant, et βάλε tuentur v.

274.“ Sch. A. v. ad v. 273. 4.

„ἄρ' ut par erat. ut fieri oportebat.“ Clarke.

280. ἔστη ιεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους. Ιεμένη. vidimus O, 543 διεῖλεν, ἔκοψε Sch. br. occurrit hoc uno loco. Possit suspicari ἔχε. Sed hac in re usurpatur Homero δέσχε. vt inf. 416. E, 100. N, 519. ἀμφοτέρους κύκλους, τὸν βύρσιν. καὶ τὸν χαλκοῦν Schol. B. in ipsa ora clipei.

282. καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίου ὁφθαλμοῖσι. Primo τὸ ἄχος per se parum accommodatum est; vnde enim in tali casu ἄχος, dolor? Erat τάρβος. stupor, cum hasta posse eum terrae infigeretur et ipse vix morti ereptum se sentiret. (nec satisfacit de his Eustath. p. 1208, 45.) Compare modo similem casum in Dolone K, 373 δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὄμον εὐξένου δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαλη ἐπάγῃ· quid nunc? δ' δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε βαμβακῶν, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνεται ὀδόντων, χλωρὸς ὑπὸ δείους. Vides nullum ἄχος. sed δέος. Recurri tamen posset ad ἄχος νεφέλην P, 591. Σ, 22. At enim peccatur in adspirationem aeolicam καὶ δ' ἄχος fui. Aduerit vitium Bentl. eiusque medelam facile inuenit comparatione similiūm locorum, in quibus vbiique ἄχλυς κατέχυτο ὁφθαλμῶν est: E, 696 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὁφθαλμῶν κέχυται ἄχλυς. Π, 344. et sup. 321. hoc ipso libro. Od. H, 42. Od. X, 88. Vnde iusta emendatio enascitur: καὶ δ' ἄχλυς χύτο μυρίου ὁφθαλμοῖν. Abeat quoque οἱ ab ed. Flor. et Ald. 1. μυρίου retinet Bentleius aduerbialiter dictum vt Φ, 320. alioqui μυρίος esse potuit, vt πάνθος μυρίου, Σ, 88 ingens.

283. — quod βέβληκε τὸ δόρυ Achilles, non autem menu cominus hastam impedit: οὐ γέννηται ἐκ χειρός. ἀπτερ Ζηνόδοτος τεποίηκεν. spectant haec ad Schol. 273. 4.

284. ἐπόρουσε. ἀπόρουσε Vrat. d. male.

Versus 285. 6. 7. iam lecti E, 302. 3. 4. vbi vide.

285. σμερδαλέα λέχων. „γρ. σμερδαλέως.“ Barnes. perperam.

286. δύο γ' ἄνδρες. Barnes receperat δύω ἄνδρες ex Barocc. temere. Non vidi aliunde notatum; nec sup. E, 303.

288. Εὐθα κεν — εἰ μὴ ἀρ' Schol. A. comparat B, 257—261.

ἀποστύμενος Cant. Mosc. 2. pro var. lect. At ἀποστύμενον tuetur vñ. 284 διμεραῖς ἀπόροστος.

289. οὐ κόρυθ' οὐδὲ σάκος. Versum, tanquam inutilem expungere volebat Bentl. Verum est is habendus necessarius, propter sequentia. Nam Neptunus vni Aeneae timet; non Achilli, quippe bene tenens, arma eius esse ἀτρωτα. nihil itaque efficere potuisse iactus saxi; nam Achillis galea et scutum frangi aut penetrari nequibant. τὸ εἰ ad postremum retulit poeta; alioqui poterat τὰ locum habere.

290. οὐ τὸ δέ κε — θυμὸν μητήρα. οὐ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ δὲ τὴν ψυχὴν ἀφείλετο Sch. A. Nondum alsequor, quid veteri grammatico in hoc notabile sit visum, quod tam saepe obuium est.

291. εἰ μὴ ἀρ' ὁὖν νόχος. Sch. A. et B. „cogitare et dicere, dñs vnum idemque esse“ notant. Quod notare voluere, hoc erat: cum in eo esset Aeneas, vt saxis e terra sublatum emitteret, oratio haec Neptuni 293—308. (cum verbis Iunonis 309—317.), sane satis intempestiva, interposita est, nec iactus saxi tam diu in suspenso esse potuit. Deorum igitur cogitata poeta oratione extulit, et est summa deorum celeritas in cogitando et agendo a poeta declarata. Est tamen aliud quod mireris: τῶς φέ γ' Ἀφροδίτη οὐ βογδᾶι τῷ νῦν; ὅτι δέδιε τὴν Παλλάδα. Sch. A. B. Nescio an hoc satisfaciat. Mireris non minns, nec in sequentibus Veneris in seruando Aenea filio villam mentionem fieri. Omnino iner γητήσει fuit, cur a Neptuno seruatus sit Aeneas, deo Troianis infesto. cf. Sch. br. ad 329. Enimvero causa satis idonea

pius rei suppetit: seruauerat Venus Aeneam iam antea e pugna cum Diomede subductum E, 311 sqq. non ad ipsos idem faciens ea induci potuit. Variata autem res est egregia, quod nunc ille seruatur a numine aduersorum partium, Neptuno. Variatum hoc quoque sfp. E, 302. in pugna Diomedis cum Aenea saxum a Diomede in Aeneam proiicitur; nunc ab Aenea intentatur Achilli.

293. ἄχος μεγαλύτορος Αἰνείας. — quod subintelligitur τῷ Αἰνείᾳ.

295. παιθόμενος — In Cant. versus erat in margine.

296. οὐκτιος οὐδὲ τι οἱ. De formula v. ad vs. 264. χραιστήσει λυγρὸν ὅλαθρον. sc. ὁ θεός, πρὸς δ. nihil prodierit, funabit, contra, h. e. ad exitium auertendum. v. ad A, 567. p. 149.

297. ἀλλὰ τῇ νῦν. Etiam hic disfidium in τῇ et τῇ, v. Eustath. et sup. 251. et saepe. v. ad A, 365.

298. μάψ ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἄχεσσον. — „ἢτι Αἰνείας οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν τολέμῳ“ διὸ καὶ ὁ Πριαμος ὑπάκτενον αὐτὸν. οὐχ, ὡς ἔνειος Φασιν, ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείᾳ“ Schol. A. Primo, quaeras, quorūm hoc Scholion spectet? scilicet, quod ita aequum est, Aeneam seruari in pugna; fuit enim inter γῆτῆσις et haec; cur Aeneas a Neptuno seruatus sit: v. modo ad vs. 291. Si itaque bellum non probauit, indigna res erat, eum in bello interire. Melius hoc, quam si ἀλλοτρια ἄχεσσα accipiāntur omnino de bello inter Achiuos et Troianos mōto, aut de iniuriis quas Troiani intulere Achiuis. Non itaque desideramus correctionem, et si ingeniosam, Bentleii ἀτέων. (ξτῶν) ex K, 391. De similitate inter Priamum et Aeneam fuere multa narrata: v. Excur. I* ad lib. IX. Aeneidis. Vidimus similitatem iam supra N, 460. 1. In Scholio erat: οὐ συνεγράφη τῷ τῶν Πριαμιδῶν τολέμῳ non est, non interfuit, sed non probauit bellum. Eustathius Scholion reddidit: οὐτὲ συνεπιγράφεις τῷ τῶν Πριαμιδῶν τολέμῳ.

299. δῆρα θεοῖς δίδωσι. { „quod θεοῖς dixit,
εοι, τινῖς“ Schol. A. Similiter λέγεται Od. A. 66. 67
Iupiter.

301. μήτης καὶ Κρονίδης παχελώσοται. μήτης cum fu-
turo indicatiui, cum cauentis est, aut iubentis cauere,
v. sup. Γ, 416 μή μ' ἔρεθε, μή. — μητίσομαι ἔχθει λο-
γιά. cf. Excurf. II ad lib. VII p. 407. In Harlei. erat μή
της οὐ Κρ. dubito an cum futuro in hoc positu iun-
gatur.

εἴ κεν ἀχιλλεὺς — Mori εἰπαρ.

302. τόνδε χατακταίνῃ, μέριμνον δὲ οἱ δοτοί ἀλέασθαι.
pro cum tamquam per fatum ei liceat mortem effugere.
χατακταίνεις Barocc.

μέριμνον. τὸ τεπρωμένον. η τὸ αἰμαράνον. δι τοῦ μέ-
ρος. Etymol. Schol. br. ita scriptum hoc uno loco; alibi
μέριμνος frequentatur, ex eo factum: idque et h. L. in
codd. cum vītio versus legitur, etiam in Veneto, metri
incaria. Ernesti putabat ita scriptum, sed pronuntiatum
esse μέριμνον. Haec obsernatio locum habet in litteris ge-
minandis pronuntiando. cum antiqui semel litteram ap-
ponant.

303. ὅφρα μὴ ἄστερμος. γενεῇ καὶ ἄφαντος ὅληται.
Maximus Tyr. XXVI fin. vbi versu vñtitur vt a nefaria
libidine anocet: ὃς οὐ μὴ ἄστερμος γενεῇ μετόκισθεν ὅ-
ληται. ἄστερμος, ἄτεκνος. ἄγονος. Schol. br.

304. περὶ πάντων Φίλατο τάκνων. Est hoc Φίλατο,
priore longa, de quo Clarke bene monuit, antiquioreum
formam fuisse Φίλω, sequiorem Φίλέω. De quibus v.
sup. Excurf. I ad lib. XVII p. 405.

305. εἴ οὐδεν εξεγένετο. εἰδὲ αὐτοῦ. Scripti οὐδεν, non
οὐδεν, quod facere neglexeram. A, 114. v. sup. Obll.
O, 165.

τυπαικῶν τα θηγάνων. ταθηγάνων edd. ante H. Stephanum
cum ipso Eustathio.

306. ἔχθηρε Κρονίου. Sic etiam Venetus. vbi Schol.
A. „Aristophanes ἔχθηρε. Sicque Ven. B. Causa autem
odii repetita est a periuriis sp. Schol. B. διὰ τὴν τῶν ὄρ.

καν ταράβασιν μισητὸν δὲ Ζεὺς ἡγήσατο τὸ τοῦ Πριάμου γένος. quaeas quaenam illa periuria sint? Laomedontis, scilicet mercede diis negata, in muris urbis eductis.

307. Nūn δὲ δὴ Alvelao βῆ. — {,, σημειοῦνται τινες πρὸς τὴν ἴστορίαν· (propter euentum) καὶ ἔπει μεταγράφουσι τινες·“ Nūn δὲ δὴ Alvelao γενεὴ πάντεσσιν ἀνάξει. “ ὡς προθεσπίζοντος τοῦ τοιητοῦ τὴν Ρωμαίων ἀρχήν. “ Sch. A. B. De hoc oraculo v. ad Virgil. Aen. III, 97. 98. et cf. Disquiſ. II, de reruin in Aeneid. tract. inuenit. l. 3. et l. 2. Leguntur versus 306. 7. ap. Dionyſ. I, 53 ubi refellit eos, qui collegerant ex iis, Aeneam regnum in Phrygia condidisse. Fuit ex his Strabo, qui in Troade Aeneam et posteros regnasse ex his tribus versibus manifestum esse ait XIII lib. p. 906 A. Idem lectionem a nonnullis interpolatam ibidem (et ex eo Eustath.) memorat, eo consilio ab iis factam, ut vaticinium ad Romanos referrent: Nūn δὲ δὴ Alvelao γένος πάντεσσιν ἀνάξει καὶ παιδες παῖδων etc. Ab his repetiit, non autem quod Wood putabat, primus effunxit, Maro: *cunctis dominabitur oris.* Non πάντεσσι, sed Τρώεσσι recitat quoque auctor Hymni in Ven. 197 ubi Venus vaticinium hoc Anchise aperit: Σοὶ δ' Μοταὶ Φλος υἱός, δὲ δύ Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παιδες παῖδεσσοι διαμπερὲς ἐγεγάνται. Inepte grammatici etiam vaticinandi vim tribuerunt poetae aut a Sibylla acceptam narrarunt in Schol. Townl. ap. Eustath. et in Schol. Dionysii, Thracis ap. Barnes ad v. 307. qui et ex commentitiis Orac. Sibyll. lib. IV. locum adscripsit. Tale Sibyllae oraculum norat quoque Silius in loco pulcherrimo de Homero lib. XIII, 790. *Atque haec cuncta prius, quam cerneret, ordine terris Prodidit, et vestram tulit usque ad sidera Troiam.* Sunt verba Sibyllae ad Scipionem. Scholion istud ad Dionysium Thracem, (quod Porphyrium auctorem habet, interpolatum tamen esse videtur, exscriptum a Fabric. B. Gr. Vol. I. lib. II, 2, 22 iterum, idque diligentiam Harlesii haud fugerat, a Villois. Anecd. Vol. II. p. 186.) fertur habere ἐπονται, aut quod Barnes

edit, ἔπειτα. At in Villois. est θύεται, et Fabricii lec-
tio vitio legentis deberi videtur. In Schol. A. Pe-
subiicitur mox expositio mythica ex Acusilao petita, quam
quoque Schol. br. Vict. et Townl. attingunt: iam olim
Venerem compertum habuisse vaticinium, χρησμοῦ εὐτε-
σόρτες (non ἐμπεσόντος, quod legitur) a Priamidarum
stirpe ad Anchilae progeniem regnum Troianorum trans-
latum iri; eam itaque in Anchilae amplexus venisse, et
altera ex parte, ut excidium Troianorum acceleraret, Pe-
ridem ad Helenae raptum insligasse. Adiūcit Schol. B.
alia: τὸ γὰν τὸ μέλλον δῆλοι. οἱ δὲ Αἰγαίου ἀπόγονοι καὶ
Πάραρητοι κτίζουσι. Voluit, aut debuit, hoc monere: γὰν
non esse, quasi tempore praesenti regnaturi sint; sed γὰν
καὶ τοις res se habent, ex caulis quae nunc subnatae sunt,
Priamidis in Iouis odium adductis. — Fuisse et qui βίη
pro γενεᾷ dictum acciperent. Verum tale est Scholion,
quod integrum apponendum fit. In Townl. et Victor.
est: Αἴγαιοι βίη, τινὲς Αἴγαιοι γενεῇ. Putes fuisse qui ita
legerent; et esse debuisse Αἴγαιων γενεῇ metrica lege. At
Schol. B. rem ita effert: οἱ δέ Φατνι, (ὅτι) οὐδὲ τὸ Ἰλευ
Αἴγαιας ἔχοσσεν. (f. ἀπήσατο, non tenuit) ἀλλὰ (leg.
"Ἄλλοι") τὸ βῆτη ἄντι τοῦ γενεᾶ λαμβάνουσι.

508. τοὶ καὶ μετόπισθε γένωνται. Sch. A. „αἱ διὰ τῶν
πόλεων, (puta Massiliense exemplar, Chium etc.) λίπον-
ται, εἶχον. ἄντι τοῦ, γένωνται.“ non male, qui excidio
Troiae superflites erunt. requirit tamen haec lectio anti-
quum ordinem: καὶ ταῖδες ταῖδεν, τοὶ.

ταῖδεν ταῖδες. hoc aurum iudicio probatum a Tollio p. 734. receptum auctoritate codd. Mori. Barocc. Vrat. b. Mosc. a. Eustathii, ipsius Veneti: pro vulgato
ταῖδες ταῖδεν.

τοὶ καὶ μετόπισθε γένωνται. Mosc. a. τοὶ καὶ μ.

Ceterum ex hoc versu viri docti declarare voluere,
tertia a Troiae excidio aetate vixisse Homerum: sic Ior-
tin, (Tracts To. II. p. 71). Wood (p. 203) et inde Mit-
ford, elegantis operis, hist. of Greece, auctor, To. I.
p. 162. quarta aetate. Attamen in poeta, et multo ma-

gis in vaticinio, non tam accurate παλδων παιδας dici, sed pro omni posteritate et progenie, excellimandum est.

311. αυτὸς σὺ νόησον — Αἰγελαν, ἡ κέν μιν ἐρύσσεαι
ἡ κεν δάσεις Πηγλείδη Ἀχιλῆι δαμήσυσαι. Εἰ „ἡ δικλῆ,
ὅτι περιστὸς ὁ κάν. καὶ εστι τὸ ἔξηρ. ἡ ἐρύσης ἡ αὐτὸν δά-
σεις. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀναγγώσεις, ὅτι πρῶ-
του μὲν, ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὄνήσεαι, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς
ἀνέγνω.“ Schol. A. Videtur doctrinae speciem habere
Scholion, obscuram tamen. Primo ἐρύσης substituit pro
ἐρύσσεαι. Tum non apparet, quomodo κεν vacare dixe-
rit: cum sit: (*ei*) ἡ ἐρύσσεαι κεν (pro ἀν) μιν, ἡ δάσεις
κεν. Videtur tamen hoc ipsum declarare voluisse, et
notasse tantum hoc: non esse h. l. pro καὶ positum, ut
aliis nonnullis locis. Nam ita se res habet in locis lau-
datis Z, 260 πρῶτον; ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸς ὄνήσεαι pro καὶ
αὐτὸς. et N, 734 μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω, pro δὲ καὶ,
vnde et scribendum δὲ κ' non δέ κ'.

Enimuero alias ineit versui scopulus ἡ κέν μιν ἐρύσ-
σεαι scriptum esse debuit μιν *σερυσσεαι*, quod in metrum
peccat: si quidem est a *σερυω* traho. v. Exc. IV ad A.
Atqui nec inde ductum esse potest; nam est h. l. num
eum *σερυαλις*, *σερυare* volueris. Etiam Schol. br. ἐρύσ-
σεαι. φύση. σώσεις. Atqui hoc est φύσεθαι priore produ-
cta. Legendum itaque et h. l. est ἡ κεν μιν φύσεαι, ἡ
κεν δάσεις. Benileius nil notarat, vt nec ad alia loca, in
quibus ἐρύσην et φύσεθαι occurunt permutata.

εἴ κεν μιν Harl. δάσης Vrat. A. Mosc. 2. vn.
Vindob.

Vulgarius est illud, quod Ernesti h. l. diserte expo-
nit, inesse graecissimum in verbis: νόησον Αἰγελαν, ἡ κεν
μιν ἐρύσσεαι. pro: σὺ νόησον, ἡ κεν (*εἴ κεν ἡ*) Αἰγελαν
ἐρύσσεαι. vt Latini: *fæpse eum audiui cuna diceret*.

312. Πηγλείδη Ἀχιλῆι Versus abeat a Veneto, Lips.
Mosc. 2. Vrat. b. vno Vindob. et est in marg. Vrat. d.
Omissus quoque est ab Eustathio, quod. vidit Ernesti, et
recte censuit, versum ab interpolatore insertum esse pro
supplemento ad δάσεις. Vocabulum hoc absolute positum

et alibi occurrit: vt inf. 452 τὸν μὲν ἄλλος. et E, 148. Λ, 148 et al. Idem tamen pari modo per interpolacionem suppletur Od. K, 444. vbi post τεῦτον μὲν ἀσέμεν, εἰ σὺ κελεύεις, subiicitur versus, qui in metrum peccat, αὐτοῦ τῷρ νῆτ τε μάνειν καὶ νῆτη ἔρωσθαι. legendum saltem νῆτας ἔρωσθαι a ρύθμῳ, custodio. qui versus legitur sic Od. Ζ, 260. et P, 429. Plura de hoc δῆν dicantur ad Ω, 557.

315. μήτορ' ὅπι Τρώοσσιν ἀλεξῆσειν κακὸν ἡμαρ. Plene h. l. dictum est ἀταλεξεῖν τινι τὸ κακὸν, vt ἀπαρίνειν τινὶ τὸ κακὸν, propulsare ab aliquo, quod deinde simpliciter dicitur ἀταλεξεῖν τινι, vulgo redditum, auxiliari; vt Θ, 365. Λ, 428. Ita et, quod ἀλεξεῖν τινι pleniusque effertur, iam vidimus plene dictum I, 251 Φράζειν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξῆσεις κακὸν ἡμαρ. μαλερῆ πυρ, v. ad I, 242.

317. δαιομένη, δαιοσις δ' Ἀρέβῃ υἷς Ἀχαιῶν. δαιομένη post δάγραι et totus versus merus est pleonasmus. Potest ille condonari antiquorum hominum ingenii; defendi quoque exemplis, etiam ratione, quia sic notio primaria animo infigitur; potest tamen nec minus rhapsodorum fetus esse. Repetuntur tres versus hi 315. 6. 7. inf. Φ, 373. 4. 5. — δαιοσις ed. Rom. cum Eustath. male positi ὄτεν. — Ernefti voluit de frequentatione eiusdem verbi agere ad Od. T, 250 sed videtur ei animo excidisse. — Nunc video versum vncis inclusum esse quoque a Benkleio.

320. οἵδε ςλυτὸς. Ita emendaui e Lips. et uno Vindob. pro vulgato οἵδε ςλυτὸς quod ab Homericō vñ aberrare aliis in locis iam est notatum: et si hoc loco reddi possit: et ille nobilis A. illes.

321. Aelian. H. Anim. I, 34 hunc locum memorans confundit cum eo alterum II. E, 344 sq.

322. 323. 324. — (non 323. 4. 5.) ἀδιτεῦνται οὐτις γε. quia repugnant versui 279 vbi hasta Achillis traejecto Aeneas scuto solo infigitur. Sic A. B. Respondetur in Sch. B. (et habet quoque Eustath.) „remansisse hastile

fixum in clipeo.“ Potest sic responderi; habent tamen versus interpolationis speciem vel inde, quod explicant id quod antea breuiter dictum erat: τῷ — χέν αχλύν. Absoluta sic erat sententia. Nec vll. 345. 6 aliud postulant. Accedunt alia metrica: hiatus in Ἀχιλῆρ ὁ δὲ, serendus tamen in medio versu, nisi medearis cum Bentl. Ἀχιλῆρ, ὁ δὲ δῆ. At 3a3 ἐξέρυστ exemplum est neglecti digamma in compositis; et si esse potuit εξέρυστ. Voluit autem Neptunus Aeneam vna cum clipeo e pugna educere, non clipeo amissio indecora.

325. Ατελαν δ' ἔστενεν. Editum erat inde a pr. ed. Ατελαν δ' ἔπεστενεν. sensu contrario, irruit; etiam Schol. A. ὄφησεν. ἔδωξε. At meliora ἔστενεν dederunt Barocc. Harl. Cant. Mori. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Mosc. a. vn. Vindob. add. Eustath. quod Homericum esse vidit et praetulit Ernesti in Corrigendis.

ἄπο χθονὸς ὑψόσ' ἀσίρας. scriptum erat ὑψός ἀσίρας in Lips. perperam.

327. Θεοῦ ἄπο χειρὸς ὄρουσας. Schol. A. B. notant et θεοῦ ἄπο scribi posse, et ἄπο — ὄρουσας. Praesert vterque hoc. Ita vero addere debebant intelligi διὰ χειρὸς θεοῦ, manu Neptuni actus, impulsus. Praefstat ὄρουσας ἄπο χειρὸς θεοῦ, pro διὰ θεῶν Lips.

329. Καύκωνες. Paphlagoniae populum fuisse recte notant Sch. B. Eustath. Erronea alia sunt ibid. et in Sch. br. vide de iis Obss. ad lib. B. p. 439. Eadem Scholia quaerunt, cur non in Catalogo supra lib. II. memorati sint, *Cancones*, causamque addant, quia aut serius Caucones aduenerunt, η ἔτι δι τοῖς λέξεσι περιέχονται. Leg. Λέλεξι. quod et in Townl. scribitur; ex eodem et Victor. adscribam aliud Scholion: τινὲς δὲ καὶ Φέρουσι τὸ Καύκωνας αὐτήγα (leg. αὐτ' οὐγά) Πολυκλέος νιὸς ἀμειβός, (ἀμεινόν) οἱ περὶ Παρθένιον ποταμὸν πλυντὰ δώματα ναον. Haec quorundam pertineant, intelliges ex Obss. ad B. 855.

τόλεμον μέτα Θωρήσσοντο. Editum erat μεταθωρήσσοντο. Adscripsit Barnes: „γρ. τόλεμον μεταθωρήσσοντο. (Sic Harl. et vn. Vindob.) et τόλεμον μετά θ.“ Sed iam N,

301. Seiuncta fuerunt Ἐφύρους μέτα θωρήσαντο, πρὸς τὸν Ἐφύρους. et praecunt h. l. codd. etiam Venetus. Sensus est, *armati stabant, non, se armabant.* — Erat δῆθα καὶ in Cant. Harl. perperam.

331. καὶ μη Φαινότας. Zenodotus, καὶ μη νεκαῖσθαι. Rhianus τὸν καὶ νεκαῖσθαι.

332. ἀτέοντα Sch. A. „οὗτος δὲ ἀπάσαις· ἀτέοντα, ἀφρούτιστοῦντα. Καλλίμαχος· Μουσῶν καῖνος ἀνὴρ ἀτέαι.“ Sed ἀτέαι prima corripi non potuit; fuit puto Μουσῶν καῖνος ἀνὴρ ἀτέαι, ut hoc disyllabum sit; vt et in nostro Homericō loco, ἀτέοντα trinis syllabis, nam prima est longa, pronuntiatum est forte fuit καῖνος, pro κανές. Μουσῶν καῖνος ἀνὴρ ἀτέαι. h. e. homo ἀμουσος desipit. In fragmentis Callimachi occurrit Μουσέαν δ' οὐ μάλα φιδὸς ἔγα. p. 580. Notionem grammaticus verbo subiecit spernendi, haud curandi. Vterque porro Scholiaſtes comparat sup. 166 σφράτον μὲν ἀτίχων ἔρχεται, et Hesych. ἀτιμάζοντα reddit. Ab τῷ tamen ἀτέω non potuit esse duetum, sed ab ἄτῃ. unde ἀτέω. Doctius itaque ac vereius est alterum, quod in Schol. A. B. subnotatum: Φρεγοβλαβῶντα. Sch. br. εὐ ἄτῃ ὄντα. ὁ ἐστι, βλαπτόμενον καὶ ἀφρούτιστοῦντα σαυτοῦ. Vrat. A. ἀτέοντα. ἀφράνοντα. Hoc Apollon. Lex. h. v. summat hoc versa adscripto: ἀτέοντα ἀτώμενον. βλαπτόμενον. Eiymol. εὐ ἄτῃ ὄντα. βλαπτόμενον recte. v. de ἄτῃ sup. ad T. 88. vbi dixi primitivum fuisse, ἀτέω. unde ἀτέω, et ἀτέω. fuit et ἄτῃμι nam in Hesych. est ἀτήμενον. βλαπτόδενον. Ad Hesychium: statuunt viri docui, quos sequitur Valkenar. ad Herodot. VII, 223. seriores vocem ἀτέω pro ἀτίχω accipisse; apparero id ex loco Herodoteo. Si tamen accuratis expendas, nec ibi alia sententia est, quam αἰτονίτο αἴτιο εἴσε, Φρεγοβλαβῶν. nam vide: Adiunguntur pugnantes a tergo ut in mortem ruant, ita roboris plurimum exferunt, παραχρεώμενοι τοι (quod apud Diodorum est, ἀφειδῶς χρέμενοι τοῖς σώμασι) καὶ ἀτέοντες, et tanquam αἰτονίτο, monte capti. Eustathius cum Phauorino tantum hoc dicit: ἀτέοντα Homerum, seriores ἀτέων

formasse. Nam ipse reddit ἀτέοντα τὸν βεβλημένον εἰς Φρόνησιν. ὃς ἀπὸ τῆς ἀγης. Sch. A. B. addunt: καὶ ἀτίξω. τὸ μεραρχὸν δὲ ἡoc dubitare licet; nec firmamentum est in Etymol. ἀτύχων, nec in Nicandri Alexiph. 193 vbi δ' ὁ φέρα παῦρον ἀτίξαι οἷα κατηβολέων. Schol. legille videatur παῦρος ἀτίξαι οἷα κατηβολέων. h. e. βλέπει.

Ignoratio eorum, quae dicta sunt, corruptelas perperit. χατέοντα erat in Mori. Harl. Barocc. et uno Vindob. (cum ἀτέοντα in marg.) Lips. ad quem Ernesti statuere videtur ἀτέοντα esse idem, sed omisso χ molliore sono. quod nolim factum. ἀέκοντα Cant. et vn. Vindob. a m. sec. at in marg. ἀτέοντα. Ald. 2. pessime intulerat ἀέκητι. quod et in uno Vindob. legitur.

333. ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμου μάχεσθαι. haec est lectio codd. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et Veneti, Eustathii quoque; nisi quod ἀντί habet. rotundior vulgari lectione: ἀντί Ἀχιλλῆος πόλεμίζειν γὰρ μάχεσθαι. Eisi versus refiectus esse videri potest ex vñ. 88.

334. ὃς σεν ἄμα κρείσσων. Schol. A. iubet acuere ὃς σεν, vt quoque B, 27 ὃς σεν ἀγενθεν ἐών. esse enim ait ἀντιδιασταλτικόν. recte tamen, si hunc in sensum accipitur, vt vis sit in σεν, quam equidem non sentio.

335. ὅτε κεν συμβλήσσεαι αὐτῷ. Si nobis constare volumus, scribendum est: ὅτε κε ξυμβλήσσεαι. Et est in Vrat. A. Mosc. 2. Townl. ὅτε κεν ξυμβλ. In ms. Mori est ξυμβήσσεαι. quod et ipsum de congressu dixeris.

336. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἀΐδος εἰςαφίηται. Versum adscripsit Gellius XIII, 1. de re parum subtiliter disputatione. Quisquis temeritate sua malum, quod evitari potuit, sibi arcessit, ille ὑπὲρ μοῖραν, praeter fatalem necessitatem, perire dicitur. v. ad Z, 487. 488. Comparat Gellius versum Virgilianum Aen. IV extr. nam quia nec fato, merita nec morte peribat. At in hoc opposita sunt: ante diem, h. ante diem fatalem; et subito accusa furore, non iustis de caussis arcessita morte. Melius laudatur e Cicerone Philipp. I, 4. multa autem impenderet. videntur, praeter naturam etiam, praeterque fa-

tum. Laudat hunc versum cum altero Z, 487. Aristides Quintil. de Musica III. p. 160 et sic digerit, ut aliud statuat esse fatum τὸ ἐξ τῶν τῆς πρότης γενέσεως αἰτιῶν, aliud ex mutationibus, quae succedunt partim casu, partim arte, h. consilio et opera: ita Il. A, 3 πολλὰς δ' Ἀριδίους, esse μοιρίδιον Φεράν τῶν Ἀχαιῶν, at Od. A, 9 νῆποι, εἴ — opera et culpa sociorum factam perniciem declarari. Atqui et haec subtiliora sunt quam pro Homero. Poteſt alioqui, praeter duo illa, quae naturali more, aut fatali necessitate, quae euitari nequibat, discerni tertium, cum caſu fortuito aliquid accidit: quem per εἰμαρμένην interdum designant. Subſannat verſum Lucian. in Ioue conſutato pr.

337. αὐτὰρ ἔτει. Licebat ergo per fatum, Aeneam ſuperftitem eſſe excidio Troiae, et incolumem feruari in praeliis ad urbem; at in congressu cum fortiore ſe, Achille, mortem ſibi arceſſiturns fuifet.

338. θαρρήσας δὴ πειτα. In codd. plerisque ſcriptum eſt δὴ πειτα, etiam in edd. excepta Romana, e qua defendit Barnes δὴ πειτα. iusta de cauſa, quia nulla vox eſt πειτα. v. ad O, 163. niſi ſcriperis δέπειτα cum Vrat. b. d. Clarke probabat δὴ πειτα, non ſibi conſians Od. A, 290. 294.

μετὰ πρώτοιſι μάχεſθαι. In Mori. Townl. μετὰ Τρώοιſι, etiam in Barocc. ſed ἐν πρώτοιſi in margine. θαρρήſας Harlei.

340. ἄτει διεπέφραδε πάντα. Apollon. Lex. διεπέφραδε, ἐνεπελατο.

342. οὐδὲ ἔξιτα μέγ' ἔξιδεν οὐφελμοῖσιν. insolens loquendi forma, μέγα τὸν, ἔξιδεν, de qua nihil monent Scholia; ſolus Euſtathius: τὸ δὲ — τὸ λαμπρὸν καὶ ἀντιρέθητον τῆς Θέας δηλοῦ, h. e. vt nihil offuſcet prospectum. Dictum ut μέγα γηθεῖν, λάχαιν et ſimilia. remota caligine vidit clare. Apud Heliod. Θ. 429 Hecate φειδέλει, μεγάλως παραγίνεται, non eſt, valde accedit, ad eſt, ſed, prodeſt, nam adiicitur ἢ ἀνίηται.

343. εἴτε πρὸς ὃν μ. versum ex vitio in digamma laborantem iam aliquoties vidimus; proposita medela ἔχθρος δ' ἀρ' ἔφη πρὸς ὃν, Σον. v. ad Σ, 5. Λ, 403.

345. ἔγχος μὲν τόδε καίτιαι ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα λεύσσω. Barocc. ἐπὶ χθονὶ, male, cum sequatur, οὐδέ. Idem Barocc. cum aliis distingunt οὐδ' ἔτι.

346. τῷ ἔφερκα. — „quod ἔφερκα manifeste docet, επὶ βέβληκε τὸ δέρυ ἐπὶ τὸν Αἰνειαν, καὶ οὐκ ἐκ χειρὸς ἔτρωσεν, ut Zenodotus scribit.“ Schol. A. Iterum in Zenodotum haec dicta, non tenentem βάλλειν esse eminus hasta petere aliquem. Et erat sup. 274 καὶ βάλεν. cf. ad 279.

τῷ ἔφ. Barocc. Venetus τῷδ' sed Schol. agnoscit alterum.

349. ἀφέτω. Φειρέσθω. Vidimus sup. ἀφέτε κακὴ γλώσση Θ, 164. adde ad I, 367.

350. δέ καὶ νῦν Φύγεν. Pro δέ est αἰς καὶ Harl.

353. ἐπὶ στίχας ἄλτο. Alio modo dictum est, quem aliquoties vidimus, pro *irruere*, ἔφάλλεσθαι. sed sic ferre cum casu tertio: ἄλτ' ἐπὶ Πεισάνθρω N, 611.. At nunc ἄλτο ἐπὶ στίχας, est ἐπῆλθεν, *accessit ad turmas*, sed num *hostiles*, an *suas?* cum ante aciem modo progressus esset versus Aeneam. Odyss. X, 2 ἄλτο δ' ἐπὶ μάγαν οὐδόν. Cf. Notam.

354. μηκέτι νῦν Τρώων διὰς θοτατε. θοτατε recte, state, ἔφεστατε. non, θοτατε, statuisse vt Φ, 60 et alibi.

355. ἀλλ' αγ' ἀνήρ ἄντ' ἀνδρὸς ίτα. possit esse ἀντί, sed virus Homericus est ἄντα. vt ἄντα Αἴαντος στῆναι· ἄντα πολεμίζειν. v. c. P, 29. 167. et saepe. et sup. Υ, 75 αἰς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ίσαν. Infra Φ, 331 ἄντα σέθεν εῖναι, vbi v. Obll.

ἀλλά γ' Vrat. A. d.

356. ἀργαλέον δέ μοι θοτί. δέ μοι. praeferit h. l. Schol. hanc scriptionem alteri δὲ μολ, de quo cf. sup. 334. Latet h. l. vis sententiae in ἀργαλέον. Forma dicendi aliquoties est obvia, vt. P, 252. M, 410. et 176. Od. B,

244. Tota tamen oratio Achillis personae non magis conveniens quam superiora.

357. τόσσους δ' ἀνθρώπους ἀφέτειν. Εἰ „δὲ Ἀσκαλωνίτης προπεριστᾶ, ἔτει, Φῆσι, κατὰ δαιδῶν λέγεται. καὶ τὸ τοσσόνδ' ὑσμίνης.“ non potest verum esse προπεριστᾶ, verum περιστᾶ, nisi dictum de pleniore voce τοσσοῦς est quoque περιστᾶ in Schol. Townl. et Victor. At in Schol. br. est προπεριστᾶ. Eisi nec sic appareret, quomodo in circumflexum inciderit Ptolemaeus, cum satis sit acui, τοσσός. Alterum exemplum scribi debet: τοσσῆς δὲ ὑσμίνης v. 359. et ad hunc versum suspicor Scholion pertinere. κατὰ δαιδῶν λέγεσθαι, est demonstratiue dictum, δεικτικῶς, ut recte Clarke exponit, *hosce tot viros, hanc tantam multitudinem*, et, *huius tantas acies*. Obsfiterat Ari. flarchus, et δὲ in τοσσοῦς expletius, ex abundantia, dictum, παρέληξειν, acceperat: Ἀρίσταρχος μόντοι καὶ οἱ τλάνοις παρολεκήν δέξεσθαι τοῦ δέ. καὶ δεικνύη ταῦτη τῇ ἀνηγόνῃς η̄ παράδοσις. addit tamen: εὐκάλοπτος δὲ καὶ η̄ τῷ Ἀσκαλωνίτου.“ Scriptum itaque vulgo τόσσουςδ“. Omissum δὲ in aliis, vt in Harlei. Mori. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. hic et v. 359. Verbo: variarunt grammatici in acuendi ratione alii scribendo τόσσος. alii τοσσός. v. Ety-
mol. Apollon. de Syntaxi p. 116.

ἀφέτειν ἀνθρώπους. disertius mox ὑσμίνης στόμα ἀφέτειν. alibi στίχας ἀφέτειν, obire et adorari. Schol. br. ἐπίρχονται. ἐπιδιάποι.

Erat quoque in Harlei. τόσσους ἀνθρώπους.

358. Θεός ἄμβροτος. Mori, ἄζροτος.

359. τοσσῆς δὲ ὑσμίνης. alii τόσσης ὑσμίνης, ut modo vidimus. In Schol. A. ad v. 357 τοσσόνδ' ὑσμίνης memorari, modo vidimus.

ὑσμίνης στόμα esse, aciem, primos ordines cum pro-machis, vidimus iam alibi: v. ad K, 8. totam aciem, quam longa est, obire quis ausit et pugnare, sc. cum to-ta acie, πολεόποτα.

361. εὖ με τι Φημί μεθητέμεν. εὖ με τι reponere suavit ratio cum ed. Rom. et Eustath. pro εὖ μ' ἔτι. Sae-

per aberratur in his voculis. μεθιέναι τι solenne est, vt Δ, 234. Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίστε θούριδος ἀλκῆς. vi-
tiose μεθυσόμεν in Rom. Ald.

362. ἄλλα μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές. — „ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον, ὅτι δὶ’ ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι δὶ’ ἀνταλας ἀτ’ ἀρχῆς ἔως τοῦ πέρατος τῆς Φάλαγγος.“ Schol. A. B. videtur in δὶ’ ἀνταλας rescindendum esse δὶ’, aut scrib. τῆς ἀνταλας. nam notari credas hoc: „quod per totam aciem discurret ab uno cornu ad alterum.“ videtur grammaticus dilucidare velle τὸ διαμπερές (διὰ) στιχός. per totam aciem hostilem, irruendo in eam et ubique adoriendo eam. Spectat ad h. v. Hesychii glos-
sa: στιχὸς εἶμι. δὶ’ ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύομαι. Et Schol. Townl. Victor. στιχὸς εἶμι διαμπερές. ἔως τοῦ πέ-
ρατος τῆς Φάλαγγος. Est autem εἶμι pro εἴσομαι.

„γρ. μάλ’ ἀν στίχας“ Barnes.

363. ὅστις σχεδὸν ἔγχος ἔλθη. Barocc. Vrat. A. b.
vn. Vindob. Moſc. 2. ἔλθοι ex vulgari ratione. in Vin-
dob. etiam σχεδὸν ἀντίος.

365. Φάτο δ’ ἴμεναι ἀντ’ Ἀχιλῆος. scribendum erat
Ἴμμεναι, vt, ἴμμεναι. nam pronuntiando saltem sic syllaba breuis est producenda. Sup. 3a βὰν δ’ ἴμεναι πό-
λεμόνδε.

367. ἐπέσσοι — μαχοίμην. ἐπαγγελίαι. gloriando:
quod Achilles fecerat. ἔγὼν grammaticis puto et hic
deberi pro ἔγῳ ἐπέσσοι.

368. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. Etiam h. l. alii ἐπειῆ,
vt ed. Rom. Euflatih.

370. τὸ δὲ καὶ μεσσηγὸν κολούει. Schol. B. „ἀτελὲς ποι-
σῖ. ᾧ τὸ πῆλ’ αὐτὸς (αὐτῶς) ἐν χειρὶ κόλου δόρι.“ (Π, 117.) Opportunius Schol. Vict. et Townl. ᾧ τὸ ἐνικλᾶν
ὅ τι νοήσω. Θ, 408. Euflatih. ἀντὶ τοῦ κολοβοῖ καὶ ἀτελὲς
ἀφίησι. Scilicet κολούειν, proprie, mutilare, omnino po-
nitur ea vi, vt fit, deminuere, attērere, tum intercipe-
re, impedire, et sic infectum reddere. frequentatum quo-
que ab Aristotele, Plutarcho et aliis. In Homericis qui-
dem occurrit Od. Θ, 211 ἵστο δ’ αὐτοῦ τάντα κολούει sua

commoda ipse interuerit: quod Il. Π, 120 erat, ὁ δὲ τύγχαν μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. et Il. Θ, 408 Iuno: αἰσι τῷρ μει ἔωθεν ἐνικλῆν ὁ ττι νοήσων. Porro Od. Λ, 339 μῆδε τὰ δῶρα οὐτω χρηζόντες κελούσεται, imminuite, ne tam parua dona ei date; In gnomicis numen dicitur κελούσειν potentes et superbos. Et Callimachus: in Iou. 89 τῶν δὲ ἀτὸ τάμπταν αὐτὸς ἄνην (pro ἄνυσιν) ἐκόλουσας, ἐνέκλασας τε μενομῆνος effectisti, ut conatus esset inanis et effectu careret. et Apollon. III, 1059 μῆτως τὰ ἔκαστα κελούσας — Schol. ἀτελῆ καὶ ἀπραντα ποιήσας ἔκαστα τῶν ἐνεργευμένων. Hesychius h. l. respiciens: κελούσει, καταστεῖσι, σάττει, καλύσει, ἐμποδίζει, κολοβοῖ. Bene Schol. br. adiiciunt: τοῦτ' ἀστιν· ἀτοτεύξεται, πρὸ τοῦ ποιῆσαι. κελούσει. Townl. κελούσεται.

Non autem iungenda τὸ μεσσηγὸν, ut sit τὸ μεσσηγὸν ἄν, sed μεσσηγὸν absolute, κατὰ τὸ μ. in medio cursu, conatu, antequam ad effectum perductum sit: ἐν μέσῳ πρὸ τοῦ τελεσθῆναι.

371. τοῦ δὲ ἕγω ἀντίος εῖμι. Venetus τῷ δὲ ἕγω. Schol. A. „εν ἄλλῳ τοῦ δὲ ἕγω.“ et hoc sollenne.

καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας θοίκε. Benil. emendat χεῖρε θοίκε. scilicet persuadens sibi non aliter digammum in ea voce locum habuisse: sed probabilius est ex θείκω fuisse θοίκη, εἴσικα et θείοικα. v. Exeurl. de Digammo hac voce.

372. εἰ πυρὶ χεῖρα θοίκε. Σε „πρὸς τὴν ἑπανάληψιν. (Eustath. πρὸς τὴν ἑπαναστροφήν.) ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς, εὐ δὲ Ὁδυσσεῖα ἀπαξ.“ Schol. A. Observatiuncula aliquoties adpersa, et a grammaticis passim inculcata adscriptio quoque versū nostro; etiam a rhetore Hermogenes Method. eloqu. c. 9.

373. εἰ δὲ ἀντίος ἔγγος ἀειραν. Schol. A. „γρ. οἱ δὲ ἀντίοις ἔστεν Ἀχαιῶν.“ Pro ἀειραν legebatur ἀειρεν, quod tempus nusquam alibi occurrit; at frequentatur aoristis: ἀειραν, et sic quoque codd. Cant. Vrat. A. b. d. Mosc. a. duo Vindob. cum Veneto.

374. τῶν δὲ ἄμαδις μῆδη μένεσ. ίψι βιβλιοθησαν. διέδοσε ἐχώρησαν. διέσετε ἔγένοντο.

375. καὶ τότ' ἄρ' "Εὐτορα εἰτε παραστὰς Φοῖβος Ἀπέλλων. Λέγεται „quod deest πρὸς αὐτὸν" Εὐτορα cum posset dicere Εὐτορι. Omittit tamen praepositionem e more, ut P. 237 καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἰτε βοὴν ἀγαθὰν Μενέλαου.

377. ἐκ Φλοίσβου δέδεξο. „κατὰ πληθὺν (ῶν subsistens et turba septus) σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν ἐκδέχου.“ (Supplet ἔγχει Koerpen) Sch. B. qui bene monet, poetam hoc ideo interponere, ut Hectoris persona seruetur ad nouissima. ἀντίστητο; reddit Eustath. Φλοίσβου de tumultu pugnae vidimus iam E, 322.

378. μή πως σ' οὐδὲ βάλῃ, οὐδὲ σχεδὸν ἀφει τύψῃ. Λέγεται „quod distinguit poeta τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι, addito huic σχεδὸν, ut doceret, hoc esse cominus, illud eminus ferire“ Sch. A. ad fastidium iterata obseruatio! — τύψαι Townl.

379. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνθρῶν. ἐδύσατο Vrat. A. forma alibi obvia. v. ad Γ, 328. O, 120. Vulgata est apud Julianum Or. II. p. 67 C. ἐδύσατο Lips. vitio et alio obvio.

381. Φρεσὶν εἴμενος ἀλκῆν. ut ἀγαθεῖην ἀπαιμένος, indutus, habens: A, 149 ubi vide. Τράσσει: Θέρε. Γόρας, Vrat. b.

382. πρῶτον δ' ἔλευ. πρῶτος Vrat. b.

383. Obseruat Sch. B. et Eustath. p. 1212, 43. 1213, 1 sqq. (quae ad singula loca habet Sch. B. 395) et valde variatas esse a poeta caedes ab Achille factas, et primam, ut expectationem sustineret, valde ornatam esse. Οὐρυντίδην Lips. vitiato metro.

384. ὃν ΝύμΦη τέκε Νηῆς — Sch. A. „Ἐν τοῖς τῶν Φαύλων ἀντιγράφων τὸν Ν.“ quasi magni hoc discriminis sit!

385. "Τέης δὲ πίονι δῆμῳ. „οὔτως, "Τέης, διὰ τὸ δέης Λυδίας. "Τλη δὲ τῆς Βοιωτίας.“ Sch. A. Paria Sch. B. cum Townl. Vict. Sch. br. Apollon. in "Τέη." Τλη non vidi in codd. praeterquam in Vrat. A. Mosc. 2. Townl. Hylen Boeotiae iam vidimus E, 708. nomen illud confusum esse cum Hyde, Maeonum, discimus quoque e Strabone IX p. 625 B. ubi versus adscribitur, et

iterum lib. XIII p. 929 B. qui ignorari ait; quae illa
vrbis fuerit; fuisse, qui Sardes esse putarent, (sic Sch.
br.) alias acropolin. Intulerant per errorem *Hyden* in
loc. Il. H. 221. pro "Τλυ, et versum, quem hic habe-
mus, inculcauerant post B, 866 et post B, 783. ad quae
loca vide Obili. *Tmolus* nūibus conspersum dixit poe-
ta; vt Sipylum aestate viderat Chandler Itin. Afiae c. 79.
— Ceterum videtur fuisse γραφεστις θύης. Apud Barnes:
„γρ. τηφάσις“ Τδης“ quod videtur ejus commentum es-
se; scil. ita scribi posse. "Ιδης ed. H. Steph. praeve.

386. τὸν δ' Αθὺς μεμάῶτα λεγεbatur. Et ita scribi
melius esset. Nititur tamen hoc δ' vna ed. Aldina et
vno Vindob., in reliquis est τὸν δ' etiam in optimis codd.
Cant. Mori. Harl. Ven. Lipſ. Townl. Victor.

Θὺς μεμάῶτα Schol. Townl. Victor. συμεμῆται τι-
κις, ὅτι, εἰς εὐθὺν ὄρμαντα.

βέλ' ἔγχει. Contendit Barnes ἔγχει h. l. dictum es-
se pro δόρυ, remittens ad Etymol. h. v. Acumen non ca-
pio. Achilles hasta vtitur et ante et postea; vtiturque ea
sic, vt eam modo emittat, vt 274 et mox 413. modo co-
minas manu immittat 402.

387. μέσογην καὶ πεφαλήν οὐδὲν δ' ἄνδριχα πᾶσα πεάσθη.
— Notatur quod πᾶσα est ὄλη. Observatio aliquoties
iam obvia. Loca v. ap. Eustath. ad h. v.

καὶ πεφαλήν v. ad Θ, 441. vulg. vna voce.

388. ξ., quod δεύπησε δὲ πεσὼν, δι τοῦ παρακελευ-
θῶντος, pro ἀτέθαντος. Schol. A. cum ceteris.

389. καῖσαι, Ὁτρυντείδη. ξ., quod Achilles eum
nouit, nomine eum appellando." Sch. A.

390. ἐνθάδε τοι Θάνατος. ξ., quod ἐνθάδε vna vo-
ce, (ἐν δοτι) vt et Ascalonita accepit, δειπτικῶς, vt in
illo: ἐνθάδε καὶ καθι μένου. " Od. E, 208. Scilicet oppo-
nitur, γενετὴ δέ τοι ἔστιν ἐπι ληρη Γούαλη. Moriendum
tibi fuit alia in terra, extra solum natale. — , al. δι
ληρη. " Clarke: et praefert Erneſti, tanquam exquisitus.
Nec tamen adscriptum, vbi sic legatur. Ex Benileio di-
scō, legi in Harl. Et. vel siv.

390. 391. ἐπὶ λίμνη Γυγαῖη. siue a rege siue ab heroe indigete dicta Sch. A. B. Sch. br. hoc probabilius, nam cum Gyges rex, qui Candauli successit, inde ab Olymp. XV regnasse tradatur, auctorem huins versus multo serius vixisse necesse foret. Haud longe aberat ea a Sardibus, appellata serius Coloe. v. sup. ad B, 865. ubi iam memorata illa fuit: secundum Herodot. I, 93. Strab. XIII p. 929. Pylaemenis filii Maeonibus duces sunt: τῷ Γυγαῖῃ τέκε λίμνη. Situs est ille lacus, vna cum agris adiacentibus, subter *Hermium*. Hunc *rapidum* appellat quoque Chandler qui haec loca adiit in Itin. Asiae c. 78. et 79. pr. In eum *Hyllus*, ab Euroaquinone veniens, defertur. haud longe a Magnesia ad Sipylum dicta: Strabo XIII, p. 928 C. Herodot. I, 80. In Townl. est Scholion: "Τλλος νῦν Ὀφρύγιος καλεῖται. ἐκβάλλει δὲ μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σαρδέων. quae paullo latius designata sunt. Eadem sunt in Schol. Victor. Appositum est in vitroque aliud Scholion, in quo ex Herodoto memoratur res, in scriptore I, 80. haud obvia: ὅτι τοι τέμενος πατρώιον. κώμη ἔστι Λυδίας ἄλαδα. ἐνθα Φησὶν Ἡρόδοτος βωμὸν ΤΦιτίωνος, καὶ ἄγαλμα λιθίνου κολοσσικὸν ἡκρωτηριασμένον, ἀρχαίῳ τύπῳ ειργασμένον, καὶ τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλάμους συνδουεῖσθαι εἰλειδοίς. ὃς Φησὶν. ὅτι τοι τέμενος πατρώιον ἔστι. Simile quid de lacu aliquo memoratum obuerlatur animo; nec tamen expedio.

393. ὁς Φάτ' ἐπευχόμενος. Cant. ὁς ἔΦατ' εὐχόμενος. tum ὅσσε κάλυψε. in edd. Flor. Ald. I. ὅσσ' ἐκάλυψε. sic quoque Lips. et al.

394. δατέοντο. διέκοπτον Sch. br. διαιροῦντο. Eustath. ed. Rom. ἐπιστωτροῖσι δατέοντο, vt hoc trisyllabum sit. Mox Δημολόσυτα Mosc. 2.

396. ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης. „ἀγαθὸν ἐν τῇ μάχῃ βοηθὸν. (et inde simpl. pugnatorem) Sch. A. recte: κατὰ μάχης. non, vt Sch. br. μάχης ἀτοτρεπτικόν. Nam et ἀλεξεῖν μάχην, esset, κατὰ μάχην. Aliud est ἀλεξεῖν τινες κακού, propulsare, κακὸν ἥμαρ et similia. Idem observat cum Sch. B. posse et ἐσθλὸν absolute dictum accipi.

399. εὐδ' ἄρα Ιεμένη. Townl. Vrat. d. Ιεμένη. at est Iudea. ut cap. 280 et saepe, noto tropo de impetu, cu- piens, tendens.

400. ἀγκέφαλος δὲ ἔνδειν ἄτας πεπάλακτο. conquassa- tum est, a ταλάσσαιν, pro τάλλειν. de quo v. sup. ad Δ, 98. vbi iidem fere versus.

δάρασσε δέ μνυ μεμαῶτα scil. λύας ἐπ' αὐτόν. seu omnino ruentem, qui cum impetu ferebatur. Haerebat Eustathius.

401. καὶ τὸν ἄλξαντα. Ita Vrat. b. Mosc. 2. viii. Vindob. Lips. Ven. melius, quam, quod vulgatum est, ἄλξαντα. quod et Schol. A. norat: γρ. ἄλσαντα. κατα- βάντα τῶν Ηττῶν. Atqui sequitur Φεύγοντα, ergo curru iam ante descendebat.

403. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄισθε καὶ ἡρυγή. ἄισθε efflavit animam. de voce v. ad II, 468. Similis glossa Hesychii est: ἄισθε. ἐξέκνυει. ab ἄημι. Vix enim ita potuit scri- bi pro ἄισθε, ἐξέκνυει.

ἐρεύγειν est, quod μυκᾶπειαι.

VII. 403. 4. adscripti sunt apud Strabon. VIII, p. 589 C. vbi sacrum memorat, quod Iones Neptuno Heli- conio fecerunt.

404. ἡρυγεγενέλκόμενος. Σ- „quod ἡρυγεγενέλκόμενος bis dixit“ Schol. A.

Ἐλικόνιον ἀμφὶ ἀνακτα. Grammatici in Schol. A. B. Townl. Vict. br. Leid. (ap. Valk. ad Ammon. p. 248) admodum ambigunt de *Heliconio* deo, *Neptuno*. Du- cunt vocem vel ab Helicone monte, in quo tamen non constat Neptunum sacra habuisse; vel ab Hélice, Achaiae vrbe, Neptuno sacra. Quomodo tamen ex Ἐλίκη fit Ἐλικόνιος? Aeolicum hoc esse ait Schol. B. (etiam ap. Eustath. p. 1214, 26.) et format, miro modo, possellua ex genitiuo plurali: Ἐτέρων, Ἐτερώνιος. ἀνεμος. ἀνέμων. ἀερώνιος. et alia. ergo et Ἐλίκη, Ἐλικῶν, Ἐλικόνιος. Praestabat saltem dicere, fuisse nomen Ἐλικῶν, vnde es- set Ἐλικόνιος. aut, fuisse vrbum Ἐλίκην dictam quoque Ἐλικῆ. quod censuere quoque viri docti adducti frag-

mento Hymni in Neptunum: (XX, 3.) ὅστις Ἐλικῶνα καὶ εὐρεῖας ἔχει Αἰγάς. et si ibi facile est refingere ὅστις Ἐλικῆν τε. et iterum in fragmento Hymni, quod inter Epigrammata, n. VII. adscriptum est, petitum ex Vita Homeri Herodoto tributa c. 17 εὐρυχόρου μεσέων ἦδε ξενοῦ Ἐλικῶνος. quod emendabat Ruhnk. ἦδε ζαθέου. Stephanus Byz. in Ἐλίκη lacunosus ait: ὁ τελίτης (Ἐλικῆς) Ἐλικώνος ἀπὸ πτιστοῦ Ἐλικῶνος. paullo ante ei erat Helicas: ἀπὸ Ἐλίκη τοῦ Λυκάονος. Additur: „forte a monte dictum esse.“ promontorium utique fuit, non tammen Heliconium dictum, sed Rhium, et longius ab Helice remotum: vade nec Ἐλίκης φίον in Theocr. I, 125 probari potest, sed emendatio amplectienda: Ἐλίκης δὲ λίπις ἡρόν, sepulcrum. Aristarchus nomen ab Helice ductum haud admittebat; fore enim ab Ἐλίκη Ἐλικήδες manebat ergo in eo, vt ab Helicone monte dictam Neptunum esse mallet, ἐπειδὴ οὐ Βοιωτίᾳ ὄλη ἱερὰ Ποσειδῶνος. Seruata haec sunt in Etymol. voc. Κύπρις p. 547, 14 et Schol. br. ad E, 422. In Etymologico grammaticus addit inscrite: dictum esse posse Ἐλικώνιον, διὰ τὰς ἐλικὰς καὶ περιφερεῖς εἶναι τὰς δίνας τῆς θαλάτσης. Sententiam Aristarchi adscivit Apollon. Lex. Ἐλικώνιον. τὸν Ποσειδῶνα. ἀπὸ Ἐλικῶνος τοῦ εὐ Βοιωτίᾳ, (καὶ bene supplet Villoison) ἱερὸν τοῦ θεοῦ. οἱ δέ Φασι γὰρ Ἐλίκης. περὶ δὲ Φασι· οἱ δέ τοι εἰς Ἐλίκην τε καὶ Αἴγας δῶρον ἀνάγεσθι. (JL. Θ, 203).

Interea constat hoc: fuisse in Caria, posthaec Ionia dicta, antiquissimum Neptuni Heliconii fanum, cuius origines referebantur ad coloniae ab Ionibus in Asiam ductae primordia: Memoratum quoque hoc a Clitophonte: in Schol. A. et Schol. br. quem Rhodium illum, qui India, Italica et alia similia, etiam πτίσεις, scriperat, esse, probabile fit. Etenim Iones postquam in Asiam advenierant, ad Mycalen templum consecrarent Ποσειδεῶνας Ἐλικῶνα, in quo conuentus habiti, dicti Panonia: Herodot. I, 148 Refertur res ad Neleum, migrationis auctorem; cuius nomen in Townl. et Vict. corruptum est

Ἀρλεύς. Narrat Strabo VIII, p. 589 C. probatum esse
hoc ipso versu, Homerum ναύτερον εἶναι τῆς Ἰωνικῆς
ἀπεστάλας. qua tamen probatione ipsa res, iam aliunde sa-
tis probata, vix indigebat. Fuit tamen Neptuni religione
non minus clara Helice Achiae, vna cum Aegis: vt ex
ipso Homero nouimus sup. Θ, 202. 3. Et Callimachus in
Del. 101 Ἐλίη τα Πεσειδάνειος ἔταρη. Nomen Heliconii
in ea quoque vrbe frequentatum fuisse traditur. Religio
itaque ab Ionibus fuerat adducta ex antiquis sedibus in
Achiae; traditur enim fuisse illud templum Neptuni He-
liconii in vrbe Achiae Helice, (Strabo l. l. Pausan. VII,
24 p. 585.) antiquissimum: quod vel ex eo patet, quod
Strabo VIII p. 590 B. narrat Iones Helice electos simu-
lacrum Neptuni petuisse παρὰ τὸν Ἐλικέν. Ita quoque
nomen Neptuni Heliconii ipsa migratione in Asiam anti-
quius fuisse appareret. Vnde Strabo, laudatis vll. 403.
404. dubitatum esse narrat, an potius ad istam Helicen
Homerus respexerit; addit Strabo, ad utramque opinionem
trahi solere, quod proprium ei sacro fuit, vt pro bono
omine haberetur, si taurus ad aram ductus mugisset. Le-
guntur paria in Scholiis. Etsi ex Homericō loco asseri
id haud potest; nam, in γάνυται δέ τα τοῖς Ἔρεσιχθων,
potest quidem τοῖς neutrum; potest vero etiam esse τοῖς
κούραις θλοντι.

Fuere serius alia quoque Ioniae loca sacra Neptuno
Heliconio, quae Pausan. l. l. memorat, vbi addit: εἰσὶ^{τοῦ}
δὲ καὶ Ὁμήρος πεποιημένα εἰς Ἐλίην καὶ τὸν Ἐλικώνιον
Ποσειδάνεια. Admisit igitur et ipse hanc fidem: ad Heli-
con Achiae spectare poetam, et nomen Heliconii iam in
antiqua Ionum patria Neptuno fuisse: et in hoc videtur
acquiescendum, de etymo autem disputatio abiicienda
esse, cum ad liquidum perduci res nequeat. Apollinem
Panionium pro Neptuno a Virutio landari lib. IV pr.
notatum est a viris doctis.

405. γάνυται δέ τα τοῖς Ἔρεσιχθων. ἡδεται. v. ad
N, 493.

406. ὡς ἄρα τὸν γ' ἀρυγόντα. Acuebatur ἀρύγοντα ante Barnes. Sed aoristum esse monent quoque Scholia; nam praececcelerat ἄρυγεν; Eustathio quoque monente. Ex analogia autem ἀρύγω media est producta, at ἀρυγέν, media breui. De voce cf. ad Σ, 580.

λίπ' ὁστέα θυμὸς ἀγήνωρ. Narrat Eustathius, p. 1214, 21. cum Schol. B. Townl. Victor. veteres ad h. l. notaſſe, θυμὸν esse membranulam, in osse intra humerum et iugulum, quae caueat, ne arteria aspera ab osse alteratur: θυμὸς δέ ἐστι μεταξὺ τῶν κλειδῶν καίμανος υμῆν, (in Eustath. ἀδὴν) πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὁστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. (male Eustath. τὴν βραχεῖαν α.). Quae κλειδὲ sit, vidimus ad Θ, 328. Alienā tamen obſervatio est ab h. l. non enim ſic θυμὸς ἀλιτευ ὁστέα. et ſpectat ad cauſam reperiendam, cur mugitus pro omnino laeto habitus fuerit: celerrima morte ita conſectam fuisse victimam, cum arteria aspera percufſa mugiens taurus expiraret.

409. οὐνεκά οἱ μετὰ ταῖσι. vulgo legebatur μετὰ ταῖσι, propagatum ex errore Ald. 2. Nam Flor. Ald. 1. iam exhibuerat μετὰ ταῖσι, cum codd. et Eustath. et ed. Rom. μετὰ Τρωὶ Cant.

υεώτατος ἔσκε γόνοιο. Plures notiones vocis γόνος cumulat Apollonius et Hesych. At h. l. eſt progenies, proles. ή γονή.

410. πέδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα. Schol. B. nimis ſubtiliter: ἐνίκα πρὸς τοὺς νόθους μόνου. ſcil. quia Polites iam curſu celerrimus fuit memoratus Jl. B, 792 — πέδεſſι τε Harlei.

411. ηγκιέρσι. ηγκιέρη, διὰ ηγκιέρης, ἀφροſύνη. ἀγοίᾳ. Vidimus iam O, 363.

413. ἄκοντι. ergo iaculo nunc uſus eſt Achilles. Dubites enim, an ἄκον possit pro generali voce haberri, vt etiam fit δόρυ. ἔγχος. At paullo post 416 eſt ἔγχεος αἰχμῇ. Scilicet heroes instructos vides interdum eo haſtarum genere, quod et ὄρεκτὸν eſt, et παλτόν. quod et emitterent et quod manu adigerent.

414. *νῦτα παραίσσοντες.* Schol. A. οὕτως κατὰ γενι-
κὸν, παραίσσοντες. Scilicet, non varietatem declarat, sed
vsum genitiui, cum ad τὴν βάλε (scil. κατὰ τὰ) νῦτα ex-
pectabatur, παραίσσοντα quod et legitur in Townl. Vrat.
A. Moſc. 2. παραίσσοντ' Vrat. b. Sic debet esse ὅδις εἰς ζ.
At Schol. B. παραίσσοντος νῦτα iungit, nam τὰ νῦτα τὰ,
μακέντως reddit. Sic et Schol. Excerpta. Apud He-
lych. παρπαρισσῶντα Bentl. corrigit: παραίσσοντα. παρα-
τρέχοντα. vt iam factum ab Alberti.

415. { η̄ μπλῆ, ὅτι κατὰ τὴν τοῦ γώματος ἐπιβολὴν
τρὸς τὸν θώρακα. καὶ ὅτι διπλοῦς η̄ γ δ θώραξ Sch. A. Nec
incidentiora dat Sch. B. Dictum est de his ad Δ, 132.
133. vbi et de σύνεχον. ibi enim iidem duo hi versus oc-
currebant. Superact difficultas in eo, quod, si praeter-
euntem a tergo percussit, γωτῆρος ὀχῆς, h. κόκοι seu
τρόχι, vincula, quaecunque tandem ea fuerint, in ter-
go esse debuere. Quod vix verisimile. Nec disertius de-
claratur vulneris et fibulae locus sup. Δ, 132 sqq. nec ab
Eustath. p. 1215. pr.

416. ἀντικρὺ Bentl. et h. l. corrigit ἀντικρὺς. —

418. προτὶ εἰ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς. προτὶ
οἱ scribere inbent Sch. A. B. esse enim πρὸς ἁυτόν. De
quo v. ad A, 368. cf. paullo ante ad T, 384. Etiam
τινὶ Ven. B. et al. λιασθείς, Sch. br. ἐκκλίγας. Sch.
B. ἐπωλεθείς. cf. Not. Eustath. ἀντὶ τοῦ πεσόν. et mox
421 λιαζόμενον, ἐπὶ τοῦ κυλίσθαι. Hoc est ariolari e
contexto. Melius Sch. br. πρὸς τῷ γῇ πειλημένον ἐστι
παρεν. De voce v. ad O, 520.

προτὶ εἰ δὲ λάβ' ἔντερα. postulat hoc auris, et Ionica
ratio, et Vrat. b. pro δ' ἔλαβ'. Est autem pro προελα-
βίοις, πρὸς ἁυτόν, viscera vulnera elabentia reduxit, re-
traxit ad se, alio recondidit.

421. κάρ φα εἰ ὄφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. κάρ φα. (κα-
τί μέ εἰ) vulgg. κάρφα, una voce, more grammaticorum
copulandi voces. ἀχλύς κατεκέχυτο κατ' ὄφθαλμῶν αὐτοῦ.
nunc de animi perturbatione summoque dolore. cf. ad
282. et Nota ad 318.

κέχυτο χόλος Harlei.

In cod. Lips. erat *κέχυτο χλοες* cum glossa, ἀχρότης.
verius *χλόες*. quod Ernesti probabat; monens quoque in
ἀχλὺς ultimae producenda rationem nullam esse. Enim-
vero ultima in ἀχλὺς est natura longa, et sunt *χέλος* et
χλόες meri errores ex ἀχλὺς orti.

422. δηρὸν δκάς στρωθεσθ'. peccat in digammum δη-
ρον *κεκας*. Emendauit iam Bentl. δηδὰ *κεκας*. Sup. Σ,
110 ἀγγὺς ἀνήρ, οὐ δηδὰ ματεύσομεν. cf. Excurſ. de di-
gammo h. v.

ἄλλ' ἀντίος ἥλθ' Ἀχιλῆς: ita edd. excepta Ald. 2.
et firmat Venetus. At Ἀχιλῆς est in aliis optimis,
Cant. Harl. Lips. Vrat. A. Mosc. 2. Townl. quod Ernesti
praeferit tanquam exquisitus; praeferam et ipse. Sic oc-
currerit mox X, 113. Vtrumque tamen paſſum frequenta-
tum, et variat plerumque lectione.

423. Φλογὶ εἴκελος. ἔκελος male edd. ante Barnes;
vt et alibi.

424. ὡς εἰδ', ὡς ἀνεπάλτο. Ita rescripsi, grammati-
ca ratione adductus pro ἀνεπάλτο. nam est ab ἄλλοισι,
ἥλτο, ἄλτο. et Schol. A., ἀνεπήδησεν, ἀνήλτατο. v. sup.
ad Θ, 86. cf. ad O, 645. Tum ὡς ἀ. vt ὡς ἔδει, ὡς
ἀρ. Hesych. in ὡς. Sup. Σ, 294.

425. ἀγγὺς ἀνήρ, δὲ εμόν γε μάλιστ' ἐξεμάσσατο θυ-
μόν. Reposiū ἐξεμάσσατο cum Townl. et Ven. quod iam
lectum erat in Flor. Ald. 1. et Rom. suadente ratione
grammatica, vt sup. P, 564 ad quem vſ. vide Obſ. et
de voc. μάομαι, εμασάμην, μάσσοθαι, ad Δ, 190. habet
similem vim quam ἀδσσειν, δρμᾶν. Ergo εἰξεμάσσατο θυ-
μόν, penetrare, se infinuare, in animum. fere vt καθι-
ζέσθαι. h. l. de alto dolore. Ad sensum itaque bene
Schol. br. καθίκετο. δλύπησεν. Male grammatici ducunt
α μάσσειν subigere; vnde esset εμάξατο.

Illatum erat ἐκεμάσσατο per Ald. 2: quod tueri pot-
erat ms. Mori et laudatus a Bentleio Schol. Nicandri,
qui miro modo trepidat: p. 70. nam ἐμμάσττειν ait esse
τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλου τόπου. tum apponit

locum nostrum, et recitat ἐπεμάσσατο, ταῦταστι, καθήψετο τῆς ψυχῆς, καὶ οὖν εἰσέβαλεν εἰς αὐτὴν χεῖρα. legit, puto, et ipse ἐξεμάσσατο. Eīt ἐπεμάσσατο in Hesych. cum interpretatione: εἰνετάραξεν. ἐφήψατο. ἀψηλάφετο. Ad nostrum locum tantum media spectaret, possum ad Od. N, 429. cf. exempla in Argon. Apollon. III, 106 τὸς δ' Ἡρακλεῖ τὸν ἐπεμάσσατο χειρός. et IV, 18 πυκνὰ δὲ λαυκανῆς ἐπεμάσσατο. At in Apollonii Lex. est ἐξεμάσσατο, οἷον καθήψετο τῆς ψυχῆς. Iterum redditum est ad antiquas ἐξεμάσσατο a Turnebo et Stephano. Pro quo ἐξεμάσσατο, quod et Ven. B. habet, reposuit Berne, ut fecerat sup. P, 564. id tamen iterum expulit Clark, et ἐξεμάσσατο recte reposuit; non ἐξεμάσσετο, quod prosodiae repugnat.

Dixi paullo ante grammaticos vocem a μάσσειν ducere, unde tamen fit ἐμάζετο. Fatendum tamen est ἐμάζετο ap. Theocritum eodem modo ac sensu occurrere, quo Ionicam ἐμάσσατο. nam Id. XVII, 37 τῆς μεν Κύπρις — μόλτον ἐς εὐάσθη φαίνεται ἐξεμάζετο χειρας, quod reposuit Valken. e codd. pro vulgato ἐπεμάζετο, prorsus convenit cum ἐξεμάσσατο, εἰσέβαλε, εἰσέφαρε. eīi vis sententiae non satis perspicua est, si Venus in finum Berenices manum immisit, hoc ipso tactu eam ei seu prudentiam indidisse, seu, quod ex seqq. elicias, amabilitatem. Nec tamen magis grata et apta sententia ex lectione Scholiafis prodit ab Hemsterhusio probata, qua Venus ἐπεμάζετο, abstersit manus in finu: scilicet manus vnguentis madentes: pro quo laudatur fragmentum Callimachi ex Schol. Pindari Nem. IV, 10, in fragm. Bentl. CXXL p. 488 ubi simili in sensu dictum est ἀνθήσασθαι quod item illustravit Valk. ad Elegiaca Callimachi p. 276. Tueritur tamen Hemsterhusii iudicium, epigramma Crinagorae, quo pleniū enuntiata est res Analect. To. II, p. 144. No. XVI. Nec vero dubitari potest μάσσειν, ἐξεμάσσειν, προεμάσσειν, commode sensu admouendi et attingendi, dici posse, ut in altero loco Theocriti XII, 32 δέ δέ κα προεμάζει γλυκερώτερα χειλες χειλη. ad quae

landatur Italian. Misopog. To. II, p. 58. Opp. qui memorat χείλεσι χείλη προσμάττειν. Ex confusis his vocibus nouam interpretationem intulit Schol. B. qui ἐξεμάσθη legerat, dum adscripsit: ὅψατο τῆς ψυχῆς. (ἢ) ἐκπλάθωσε. quae et ex Schol. Exc. laudant Cantabrig. quod est, maculauit, foedauit. Et Eustath. postquam generalem ex loci sententia notionem attulerat, subiicit: αἱληπται δὲ μεταφορικᾶς ἀπὸ τῶν προσμασσόντων, η̄ πολλώντων τινὶ, καὶ ἀντηκόντων, καὶ λίθα. οὐ τὸ ἔναντίον ἐκμάσσεσθαι, καὶ ἀπομάσσεσθαι, et reiicit nos ad Od. T, 92 p. 1857 pr. σῇ χεφαλῇ ἀναμάξεις. Scilicet insederat animis grammaticorum usus loquendi petitus ab antiquo more cæde facta, ut τὸ ἄγος expiarent, ferrum cruentum abstergendi in capite caesi: v. Sophocl. Electra 447. 8. cum Schol. Et eo refertur locus Od. T, 92 vbi v. Not.

426. οὐδ' ἄρ' ἔτι δήν. Aristarchus οὐδ' ἀν δ. Schol. A. Et hoc erat in Harlei.

427. ἀνὰ πτολέμου γεφύρας. „εν τοῖς μεταξὺ τῶν στάσεων (τάξεων πuto) διαστήμασι.“ Schol. B. de eo v. ad Δ, 371 est τὸ μεταχμίον.

ἀλλήλους πτώσαιμεν. Ald. 2. ἀλλήλων cum sequacibus; nec hoc male.

429. δλέθρου τείραδ' v. ad H, (VII,) 102.

431. 2. 3. versus iam lecti supra vll. 200. 1. 2.

434. οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν δεθλός. Schol. Thucyd. III, 63 p. 206, 87. ironice dicta ab Hectore censebat. Pro ὅτι Barnes ὁ τοι sine auctoritate.

435. θεῶν δν γεύνασι καῖται. De hac formula v. dicta ad P, 514. ἐπὶ γεύνασι Mori. Barocc. at δν in ceteris, et in aliis locis. iidem duo καῖσθω cum καῖται in marg. κεῖται Lips.

437. ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὁδὸν πάροιθεν. in cuspide. At fuere ap. Eustath. qui pro temporis nota haberent, antea. Eustath. et Rom. ἐπειὴ hoc quoque loco.

439. δόρυ Ἀθήνη πνειῇ Ἀχιλλῆος τάλιν ἔτρετε. in diuersam ab Achille partem: ὁ ἔστι, τὸ ἔναντίον. Schol. B. br. verbo, est retro, vt sæpe. Mirabar, quorsum

vterque Schol. moneret, post πνοή distinguishingum esse; nunc video, alios, et ipsum Eustathium πνοή Ἀχιλλῆς tunxisse. In Schol. Townl. additur: καταγέλαστα ταῦτα, ὡς Φησιν Ἡρακλέων. Melius acceperat Virgil. Aen. IX, 746. Inno νυῖν δεοφεί νενίσε.

440. ἥπα μάλα ψύξασα. { „quod ψύξασα, φυεῖσα. τῷ ἐαντῆς πνεύματι ἀπέστρψε τὸ δόρυ. Sch. A. Consentient Schol. br. et Apollon. Lex. ψύξασα. ἐπὶ τοῦ βεβλημένου δάρετος ὑφ' Ἐκτορες. ἥπα μάλα ψύξασα, οἷον τῷ ἀκέρῳ παρενήκυνασκ vbi cf. Tollii nota. At Sch. B. aura mota ex leui manus agitatione: τῇ κινήσῃ τῇς χειρὸς ἥριπα ἔξαναμίσασα. vt redeat fere ad id, quod Δ, 130. 131. in Menelao fecisse dicitur Athene. Memorat vitrumque Eustath. p. 1216, 27. — „γρ. αἵψ' ἤσθ' Barnes, pro ἄψ.

442. ἀπόρευσα. Cant. ἀπόρευσα permutatione follenni. vi R, 297.

443. σμερδαλέα λάχων. sup. vi. 285. Reliqua 443 et 444 lecta iam erant Γ, 380. 381.

447. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον. — Apposita est stigma { sed excidit Scholion. Forte notatum erat, quod vterque versus iam E, 437. 438 et Π, 705. 6. occurrebat; ant quod hic versus ab aliis aberat. Abest utique a Townl. uno Vindob. ms. Lips. et in ed. Rom. et Eustath. Itaque Ernesti eum aliunde illatum censemus. Recte utique; totus tamen locus ex laciniis aliunde collectis constitutus est. Etiam 449—454. translatus est ex Λ, 362—367.

448. δεινὰ δ' ὁμοιλόγας. Iterum δὲ in apodoſi. Barnes encliticum esse et hic volebat scribebatque δεινάδ' ὅμ. potuisse et δεινὸν scribi.

449. εἰς αὖτε δὲ ἔφυγες θάνατον, κύον. νῦν δὲ margo Steph. αὖτε δὲ νῦν ἔφυγες Βrat. d.

450. νῦν αὖτε σ' ἀρύσσεται Φειδίος Ἀτόλλων. { „ἀρύσσεται. Schol. A. γρ. ἀρύσσεται“ cui erat obtemperandum. id que refutari; nam si ἀρύσσεται erat ab ἀρύω h. l. pro subduco; νῦν αὖτε σ' ἀρύσσεται, vitiasset metram. At est

seruauit a ρύματι priore longa. νῦν αὖτε σ' ἀρύσσετο, Townl. Vrat. b. d. duo Vindob. edd. ante Barnes habebant. Verius esset νῦν αὖτε τοις ρύσσετο cf. Λ, 363. Recte Sch. br. reddunt σώσεται. cf. Exc. IV. ad Α.

451. ὃ μέλλεις εὑρίσθαι. Σ „quod est pro: ὃ διαιτάς εὑρίσθαι παραγινόμενος εἰς πόλεμον.“ Sch. A. et B. De hoc τοῦ μέλλειν vnu iam vidimus aliquoties, vt N, 777. Porro Sch. A. ἐν ἄλλοις ὃ στήχεις οὗτος οὐ κεῖται. Scilicet tota Achillis inde a vñ. 449—454 oratio iam Diomedis ore fuit prolata in Hectorem sup. Λ, 362—367. potuit adeo ex illo versus suppleri.

452. ἡ θῆται σ' ἔξαντι γε καὶ ὕστερον. Observat Sch. A. „ἡ esse circumflectendum, esse enim βεβαιωτική, εἰ τὸ ἔξαντι, non ἔξαντι, esse scribendum, esse enim praeiens pro futuro.“ Similia notata Λ, 365.

453. De ἐπιτάρροδος v. ad E, 808 et cf. h. l. Eustath.

εστι. εἴη Lips. Vrat. A. b. vñ. Vindob.

454. νῦν δ' ἄλλους Τρῶων ἐπιείσομαι. Σ „propter figuram ἄλλους Τρῶων sequente ὅν. (scil. pro ἐπιείσομαι, διὰ τῶν ἄλλων κιγέλων.) ἐπιείσομαι, ἐπιτορεύσομαι. Sch. A. ἐπελεύσομαι Sch. br. cf. ad Λ, 367. vbi et de hiatus monitum, quem Bentleius hoc quoque loco expletει. Επιείσομαι. quod fieri nequit. Sed est εἶμι, επείμι, inter verba composita, in quibus duas vocales se excipiunt. v. Exc. de digammo III, libri T. „γρ. νῦν ἀν τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι“ Sch. A. quod est in Harlei. Vrat. A. b. Mosc. 2. „γρ. ἐπὶ εἴσομαι“ Barn.

455. Δρύσεπ' οὔτα — ἄκοντι. ἄκοντι iterum de hasta missili nunc communis impacta: v. ad vñ. 413. et de οὔται v. ad Λ, 319.

456. ὃ δὲ τὸν μὲν ἔσταις. ἔσταις, quod Barnes ingerere solet iudicio suo, edd. inde a Flor. habent, cum Ven. B.

Μοx 457 Φιλοντερίδην Vrat. A.

458. καὶ γέννου δουρὶ βαλάν. Scripti et hic καὶ γέννων, pro καγγένων, ex καὶ γέννων. In codd. Lips. Harl. Mosc.

2. vno Vindob. erat κακγόν. saltem esset κατ' γόν. γράπεται κακο. κατέσχε τοῦ Φηγεῖν. Sch. A.

461. ἄμφω ἀφερμηθαίς — Barnes: „γρ. ἄμφω ἄφ' ὅρμη.”

462. τὸν μὲν διαριθμήταν — εἰ „quod iterum distinguuntur βαλῶν et τύψας.“ Schol. A.

463. Τρῶα δ' Ἀλαστερόθην, interpositis in medio aliis, absoluuntur 469. ὁ δὲ Φασγάνω σύντα καθ' ἔταρ. Sch. A. B. Eustath. Male alii ex antecedente suppleuerant ἔτυψ.

464. εἰ τις σὺ. Ita ed. Rom. et sic voluere scribere ceterae, in quibus est εὗ. sicque Apollon. Lex. in εὐ p. 308. Sch. A. vult εὐ ἀγκλίσειν τὸν τόνεν. scribi adeo voluit εἰ πάσι εὗ. nec tamen quasi cum Alcalonita sentiat, qui πάσι semper acuendum esse censuerat; esse enim μάζῃ πάσι. εὐ πάσι. at Aristarchus hoc unum docuerat esse εὑ asperandum et tonum inclinandum. — Similia sunt in Townl. Est autem εὐ ex Σε. Ιερο. Ιεν. Este pro διανοῦν Apollon. notat Lex. in εὐ p. 308. non ex εὐ. Alias ad sollempnem usum scribi poterat εἰ πάσι εὑ. — εἰ πάσι qd Harl. Lips. vn. Vindob.

ἀφετή hic ubique. Solus Eustath. monet nonnulla exemplaria αφετῆ habere. margo Steph. αφέγγει.

466. εὐδὲ τὸ ἔδη. „γρ. ἔδει.“ Barnes. Varietate certe alibi obvia.

467. εὐ γάρ τι γλυκύθυμος — Sch. A. „γρ. εὐ γάρ τι.“ (minus bene) Plutarch. ad Demosthenem hoc transfert in vita Demosth. p. 851 D. ubi additur: ἀλλ' ἔντονες καὶ βίαιοι ταρί τὰς αἴρουν. ubi legitur τοιις cum uno cod. Vindob. quod non necesse ante γλ. Recitat quoque versum alio loco Plutarchus sympos. V. probl. 4. p. 678 B. Dicta autem ista sunt pro contrariis σκληροῖς καὶ χαλεποῖς γν. Sch. B. γλυκύθυμος, ἔπιος Apollon. Lex. Idem ἀγανόφρεν εὖν προειηγής. Admiserunt alia aliena. add. Hesych. Etymol.

468. ἀλλὰ μάλ' ἀμματᾶς — idem quod μαματᾶς, ut iam vidimus P. 735. 746.

469. ιέμενος. ιέμενος Townl. εὐτα υλιμα breui: vt modo 455.

470. ἐκ δέ οἱ ἥπαρ ὄλισθεν. ἐξάλισθέ οἱ. felicis quam ἐξέπτεσε.

471. αἵλπον ἐνέπλησσε vulgata est lectio. Si tamen criticum canonem sequi et Aristarchea exhibere volumus, recipienda erit, tanquam doctior, lectio ἐνέπρησσεν dummodo haberem, quomodo eam satis bene expedirem. ἐμπρῆσσω est inſlo, statu tumidum facio: sic ἀνεμος ἵστον A, 481. Ita sanguis in eo ebulliens fecit intumescere ſinum uestis. Atqui hoc ipſum nimis inflatum est pro Homerica simplicitate. Poterat ipſe Tros πρῆσιν αἷμα, eiaculari cruentem, vt Π, 350 αἷμα ἀνὰ στόμα παι κατὰ φίνας πρῆσε χαυδὸν, iaculatus est, emisit, vel ἀναπρῆσιν, ἀναφυσᾶν, ἀκφυσᾶν. Poterat quoque τὸ ἥπαρ ἀναπρῆσιν αἷμα πατὰ τὸν κόλπου αὐτοῦ. et si hoc durius fieret. At ἐμπρῆσιν eodem ſenſu accipi vix potest. Ceterum diſertum est Scholion in Veneto: „ἐνέπρηſſεν Φιλόξενος καὶ Ἀρισταρχος. περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου ἐν τοιῷ ματὶ Φῆσιν εὔτως· τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρευνίζεται χύδην, καὶ τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπου ἀνεφύσησε. Philoxenus ille fuit vel περὶ σημείων τῶν ἐν τῇ Ἰλιάδι, vel περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ γλωσσῶν. Niſi, quod probabilius, fuit libellus singularis. Nam fuere Philoxeni libelli plares: vt vel in Fabricio videbis notatum. Partim inde ſna repetiūt alter Sch. B. τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκρευνίζεται, τὸν τοῦ χιτῶνος ἐπλησσεται κόλπον. At Schol. Townl. et Victor. idem hoc Scholion exhibentes etiam hic legunt: — τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπου ἀνεφύσησε. διὰ οὐ τὸ ρὸ τὸ ἐνέπρηſſεν γραπτέον. Eſt quoque haec lectio in Vrat. d. uno Vindob. et Townl. ms. Quod ſi eam recipimus, erit ſaltēm alio modo ex viſu loquendi exponenda: τὸ ἥπαρ ἐνέπρηſſε τὸ αἷμα κατὰ κόλπου αὐτοῦ. intra Trois ſinum hepar ebullire fecit ſanguinem. Vulgata lectio hunc ordinem verborum habet: τὸ μέλαν αἷμα κατὰ αὐτοῦ (τοῦ ἥπατος emicans) ἐνέπλησσε τὸν κόλπον. etiā nec hoc omni ex parte ſatisfacit. Malim, vt dixi, Aristarchum dediſſe ἀνέπρηſſε.

Εἴτε πρῆσαι: idem quod Φυσῆσαι, supra vidimus: δάκρυ
ἀναπρήσας I, 433 docent Apollon. Lex. in πρῆσαι, et
Etymol. qui tamen ἐνέπρησεν non memorat ut nec He-
sych. cum Apollonio. quid quod Virgilius lectionem ex-
prefisse videri potest: *Implorauitque sinum sanguis* Aen.
X, 619.

,,γρ. ὅσσ' ἐκάλυψε.“ Barnes. Sic Lipſ. Townl. alii.

472. αὐτα. modo 455.

473. δουρὶ κατ' εὐç. Sch. A. „γρ. παρ' εὐç.“

474. Echeclum, Agenoris f., ab Achille, ipsum Αγε-
νοrem ab Achillis filio Neoptolemo, apud Lescheum, cae-
sum memorari obseruat Pausan. ad Polygnoti tabulam
lib. X, 27 p. 865.

475. καὶ καθαλῆν diuinim pro κακκαθαλῆν. ΞΦαι κα-
τήντι. iam Π, 332. μέσσεν vn. Vindob.

477. Versus iam lectus K, 83 et cum superiore Π,
333. 334. ad quos vide.

478. Ήντι τε ξυνέχουσι τένοντας ἀγκῶνος. Σ „ὅτι τὰς
τὰ τετραπλάγια νεῦρα, τένοντας“ Ομηρος λέγει Sch. A.
lege τεταράγνοι. Alio vitio Apollon. Lex. τένοντα, διατε-
ταγδέντα νεῦρα. leg. διατεταμένα. τὰ τενόμενα νεῦρα Sch.
br. et ad Od. Γ, 449 πάντα τὰ διατεταμένα νεῦρα “Ομη-
ρος τένοντας καλεῖ. add. Etymol. τένοντας τραχήλονς, τὰ
διατεταμένα νεῦρα. Emenda: τένοντας τραχήλου — ut est
quoque in Suida. Schol. Victor. et Townl. τενοντας, τὰ
συτείνοντα τὰς συναφὰς τῶν νευρῶν. Nam a τενειν τέ-
νοντας dici obnium est. add. Eustath. Optime Hesych. τέ-
νοντας. τὰ διατεταμένα νεῦρα ἀπὸ καθαλῆς θεος τῶν ποδῶν.
καὶ ἡ συνάφεια τῶν νεύρων. ultima fere ad h. l. Sch. B.
τένοντές εἰσιν αἱ ἀπονευρώσεις τῶν μυῶν, δι' ᾧν γίνονται
αἱ ἔστάσεις καὶ πάμψεις. τένοντες Vrat. A. b. ξυ-
νέχουσι, iterum neutraliter. συνέχονται. συντεσι. vt sup.
414. 5. Praefero hoc; et si substitui quoque potest συ-
νέχουσι τῶν ἀγκῶνα vel τὴν χεῖρα. Ceterum τένοντες, qui
alias duo nerui eerricis maiores in Homericis sunt, ll.
Π, 587. K, 456. Z, 466. Od. Γ, 450. πυρὶ sunt cibili,

ut quoque femoris et pedum Jl. E, 307. Δ, 521. Notatum quoque a Foesio ad Hippocratem.

479. τῆς τόν γε Φλγ. Est τόν τε in Ven. altamen: „γρ. τῆς τόν γε“ Sch. A. nil refert. Schol. Victor. et Townl. πρόσδι όρον. Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ θ. προσορόν.“ forte disiunxit θ' ut sit pro τε. ut sit, χεῖρα βαρυγάτες προσορῶν τε θάνατον.

480. ἔπειρεν αἰχμὴ χαλκείη. Est αἰχμῇ χαλκείη in Mosc. 2. alludunt et alii cum vn. Vindob.

483. μυελὸς αὐτε (h. l. copula, porro) σΦονδύλίων ἔκπαλθ'. — Ambigitur de voc. σΦονδύλων. Alii a στόνδυλος seu σφόνδυλος ducunt σφανδύλος vel τὸ σφονδύλου. Sch. br. σΦονδύλων. σΦονδύλων, οἵ εἰσι καὶ ἐν τῇ φάρξῃ. vertebræ, numero XXIV, (recte; at ap. Polluc. II, 178 XVII eduntur; scilicet et duodena thoracis, et quinae lumborum; septem aliis ceruicis vertebris haud annumeratis, quae aī ἄρμογαν τῶν μελῶν — τὰ τῆς φάρξεως ὅσται sunt ap. Hesych. — οἱ σφονδύλοι sunt quoque ap. Eustath. ad Od. K. p. 1669, 61. Etymologus non satis differte rem eloquitur. Aliis ὁ σφονδύλων μυελὸς iungitur. Sic Sch. B. Concinuit Pollux II, 130. Ἀφέστηκε δὲ σφονδύλοις ἑπτὰ ὁ τράχηλος, εἴς “Ομήρος ἀντραγάλοις καλεῖ, καὶ σφονδύλων τὸν μελὸν τὸν ἀντοῖς. conf. ibi Lüngermann. — Apud Polluc. II, 18a etiam τὸ σφονδύλων alio modo dictum de extrema parte inferiorum vertebrarum, qui culus dicitur, τὸ ὄφροπύγον. Contra apud Hippocratem est στόνδυλος secunda ceruicis vertebra. — Quantus continetur medulla in his vertebris, idem aī: ἢ μέντοι διὰ τῶν σφονδύλων πορείᾳ, δι᾽ ἣς ὁ μυελὸς τέταται, σωλὴν καλεῖται καὶ ἵσπα σύριγξ. De μυελῷ v. ibid. II, 44, 45.

ἔκπαλτο, volunt esse pro ἔξεπάλλτῳ, ut ἀνταλτο et similia accipiunt, quae ab ἄλλοις dacta esse, diximus sup. ad Θ, 86 et T, 351. Magis ex analogia est esse pro ἔξεπάλτῳ, ex τάλλῳ, τονεῳ, vibro, πέπαλμαι, ἔπεπάλμην, ἔπεπαλτο, et inde τάλτῳ, unde ἔκπαλτο, οχισιτι.

Latere vocem ἔχταλτο in ἔκπλαστο δέσποτάς του ερ.
Hesych. viderat Benil.

484. μετ' ἀμύμονα Πείρων νῖον. Σι· „quod Zenodus scripsit Πειρως ὑιον, inuito metro, (at poterat conuabi, ex Πειρως, Πειρέας, binis syllabis. Ionica tamen forma fuisset Πειρέος vel Πειρῆος et in Schol. Townl. et Victor. traditur Zenodotus scripsisse Πειρέος.) praeus: cum sit Πείρων (ut B, 844) nunc formatum Πειρως, Πείρων, ut Μενέλως, Μενέλεω.“ Schol. A. addit Sch. B. in aliis legi Πείρως et Πείρων. Potest esse idem, qui B, 844. potest quoque esse diuersus.

σ βῆ δ' ιέναι. σ βῆ τ' ιέναι Λιψ.

485. Ρίγμον scribi docet Schol. A. Ductum esse a
voce Aeolica, pro ῥηγμὸς, et alias habuisse Ρίγμον' a
Ρίγμην, obseruant Schol. Townl. et Victor. Θράκης
Harl. pro Θρῆκης.

486. τάγη δ' ἐν τῷδέ τοι χαλκέ. ἐν πνεύμονι Harl. Mo-
n. Mosc. a. Venetus. ἐν πνεύμονι Vrat. A. b. At Sch.
A. „in alio ἐν τῷδέ.“ — virum verius fit, nemo dixerit.
— ἐν τῷδέ est in Cod. Cant. Vat.

490. *βεβδός* ἔγκα. Sch. B. synonyma enumerans: τὰ
τοῦ, ἔγκη. Vidimus iam Σ, 321. Idem recte miratur
verba potentia comparationis huins. Cum qua compara-
locum Λ, 155 sq.

ἀπεμαράσαι ματράσαι εὐκά τα ἔγκεα. Apollon. ἀναφέρεται πατὰ μίστησιν ἔχεον. (quid ad sonum spectet, non sensu; sed impetum) Hesych. ἀναφέλυσται. ἀναφέγγει. ἀναζεῖ. Sch. br. ἀναφέρεται η εὐθεοσιά. — δεσπιδικὲς iam vi- dimus aliquoties, inde a M, 177.

491. ὁρεος ἀξιλέσιο. est ergo ὁρος pro filius dictum, quae esse δάνδρων ξηρῶν potest.

492. Φλόγα εἴλυφάζει. εἴλει. συστρέψει. Sch. br. ut
Δ, 156 εἴλυφάν. idem quod εἴλειν vel εἴλειν, εἴλύειν. No-
nunt formam Etymol. Hesych. ubi v. Not. Est lat. *voluit*
de flammis. — In Etymol. p. 300, 1. ex Hesiodo landa-
tur ἄνθρος δὲ φλόγ' εἴλυφάζειν. potest corrupte noster lo-
cus innui. In Sc. Herc. 275 est: τῆλε δ' αὐτὸν αἰθομένων

δαίδων σάλας εἰλύθαξε. quod esset, valuebat se. Sed idem peccat versus in digamma, cum γειλυθαξε esse deberet.

492. πάντη τε κλονέων. et ὡς ὄγε πάντη θύε. πάντη
492 et 3. Alld. et ipse Ven. c. al. ut aliis quoque locis. At altero hoc versu pro πάντη πάντας habet Flor. Ald. 1.

494. οὐτεινομένους δφέπων Sch. br. „ἔδει εἰπεῖν· δφέπων οὐτεινον.“

495. ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας. Praeclaros hos versus libri nouissimos esse, nemo neget; suspicandum tamen est esse eos aliunde attextos; nam superius narrata omnia gesta erant ab Achille pedibus incedente; punc repente ille de curru pugnat,

ἄρρενας Vrat. d. quod Homericum non est.

496. εὐκτιμένη ἐν ἀλωῆ. haec est librorum lectio, etiam Lipf. Veneti, Townl. Vrat. d. binor. Vindob.: et si Schol. A., „γρ. δύτροχάλω“ quae et in edd. venit ex Ald. 2. est et in Vrat. b. et uno Vindob. per se docta et probanda; sed nimis manifestum sit, esse hue illatam ex noto Hesiodi loco, Ἔργ. 599. quem locum Ernesti iam considerat. Est ibi triturrare, δινέμειν, — χώραι ἐν εὐαέταις εὐτροχάλω ἐν ἀλωῇ, plana, δυαλῶ. ad quem locum spectat Etymol. in εὐαής. Nam aliter dicta est σφαιραὶ εὐτρόχαλος ap. Apollon. Rh. III, 135. Manus agiles, flexibiles, εὐτρόχαλοι, sunt ibid. II, 46. et ap. Quintum Smyrum, IV, 344. At εὐκτιμένη ἀλωῇ ad litum refertur, ut exposita sit vento ad recte ventilandas fruges; iterum occurrit; Φ, 77. De agro arboribus consito Od. Ω, 225. 335 dicitur. Ad ultimum locum spectat Etymol. p. 90, 49. At nostri loci nullam video a grammaticis mentionem factam. Norat utramque lectionem Eustath. De voce ἀλωῇ quam et hic nonnulli ἀλωῇ scribunt, ut Vrat. b. d. dictum est ad E, 499. τρίβειγ h. l. est ἀλογη.

497. φίμφα δὲ λέπτη ἀγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσοντο εριμύνων, monet Sch. A. non βοῶν ὑπετο esse scribendum; sed

ιτὸ τοσσὸν εἴτε οὐνγένα. Suspiciari licet fuisse Ionice λεπτὰ γένουτο. λεπτὰ quorū refetas? mutauit numerum. Sant τὰ τριβόμενα. Eustath. τὰ πατούμενα vel χρατούμενα (l. χροτούμενα.)

498—502. Versus iam lecti sup. A, 534—537. de Hectore. ad quos vide.

501. *ἀλ. „γρ. τὰς“ Barnes. „ἢρ’ quoas utique. quoas scilicet“ Clarke.*

503. *λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας.* Versus iam lectus A, 169. Sup. Z, 268 *Αἴματι καὶ λύθρῳ πεταλαγρένοις αὐχετάσσασθαι vbi vide de voc. παλάσσεσθαι; et de voc. τὸ λύθρον, s. ὁ λύθρος, ut est in Etymol. et in Sch. A. ad h. v. it. Sch. br. λύθρος ὁ ἐκ πολεμικῆς ἔνεργειας μολυγμός. ἢ τὸ μετὰ κονιορτοῦ καὶ ιδρῶτος ἀνθράκεων αἷμα.*

ἢ πεπλάσσετο Ald. 2. cum sequacibus.

EXCVRSVS AD LIBRVM XX (T)

EXCVRSVS

de praelio quarto inter Troianos et Achivos facto.

Post praelia superiora exposita consentaneum est, etiam nouissimi praelii fortunam paucis exponere, in quo, reliquorum principum inter Achinos nulla fere memoratio ne facta, vnius Achillis res gestae enarrantur; ut quinque hi libri postremi vere Achilleidem constituere videri debeant.

Itaque reconciliatione concordiae inter Achillem et Agamemnonem facta arma sumunt Achiui, nouisque armis a matre acceptis ipse Achilles se armat: XIX, (T.) 351 sq. 364 sq. iunctis quoque currui equis, vs. 392 sq. Sic in pugnam ab Achille educantur copiae lib. XX, (T.) ita ut Agamemnon ductu exercitus tantum non cefisse Achilli hoc die videri possit: adeo omnium rerum summa ad unum Achillem a poeta refertur. Altera ex parte Troiani quoque, qui superiore die a castris Achivorum oppugnandis, Achille conspecto, recesserant et in medio campo pernoctauerant (XVII, (Σ.) 255. 6. 263. 298. 303. 314), armati in campum procedunt: (ibid. vs. 3.) ventum erat ad manus, cum vtrinque ante aciem procedunt Achilles et Aeneas: (XX, 106 sq.) animis, per interpositos vtrinque sermones, diu suspensis habitis; tandem (vs. 259) hastis ab utroque incassum emissis, cum Achilles ensim flinxisset, certae morti eripitur Aeneas

Neptuni opera. (— 340.) quo animaduerso Achilles irruit in Troianorum turmas, magnamque virorum stragem edit, (vſ. 341—363. 381 ad extr.) dum Hector intra turmas se continet nec ante aciem procedit: Apollinis iuſſu (vſ. 375—380.) cuius tamen ille, fratre Polydoro, immemor cum Achille congressus iterum ab Apolline e pugna educitur (419—451.)

Coniectis sic in fugam Trojanis peruentum erat ad Xanthum seu Scamandrum. Locorum facies a poeta proditur haec: vt, qui ad urbem se recipere vellent, cis et trans amnem viam eo ducentem haberent. Pars Trojanorum fugit versus urbem citeriore ripa per eundem campum, quo superiore die Achiuī ab urbe relecti fuerant, h. e. campo Iliaco inter Simoentem et Scamandrum; et hi quidem Trojanī incolumes evaſerunt, (XXI, 1—7) alteram autem partem Trojanoram ultra Scamandrum fugam captantem inseguitur Achilles, et, amne sufficientibus obiecto, magnam eorum stragem facit, quae inde a vſ. 7. libri XXI copioſe exponitur: v. argumentum eius libri. Nunc illud notare sufficiat, locorum faciem memorari paullo diuerſam a superioribus narrationibus, secundam quas haud longa a caſtris Scamander deflexo et iis praetexto curſu ad Simoentem deuertebat: E. 774 ἦχε πολὺς Σιμόεις συμβάλλεται γέτε Σκάμανδρος. v. Excuf. de locis ad Troiam, ad lib. VI, (Z.) p. 305. 306. nunc autem libero incſu aliquantum progreſſi Trojanī ad Scamandrum perueniant, nec omnes amnem traiiciunt, sed partim secundum ripam eius borealem fugiunt; altera parte ultra amnem saluti suae fuga consulente. Atqui haec esse videtur ea loci facies, quae nunc est. Nam, si praetentius fuisset Scamandi alueus caſtris Achiuorum, locus pugnae in medio inter caſtra et alveum Scamandri nimis angustus fuisset, vt vtrinque acies explicare ſe potuiffet, tum, si fugiebant Trojanī, non parti, sed omnibus erat amnis traiicendus. Nunc autem fuga Trojanorum ita facta eſt, vt illi versus Scamandrum, ad quem inde a caſtris ab Achiuorum dextra via

ferro debuit, receptum circumspicerent; Myrmidones autem, a dextra castrorum parte progressi, ab eadem parte in Troianos duci debuere. Nec obstat his videri debent ea, quae de Priami profectione in castra memorantur; commode enim ea ita disponi potest, ut inde a Troia australi ripa Scamandri profectus ad locum peruenierit, quo amnis traiiciendus erat Ω, 349. 350. i. et iterum in reditu vf. 692. 693. de quibus v. ad ea loca.

Fuga elapsi Trōiani ad muros Troiae cum peruenissent, Priami iussu portis apertis recipiuntur: XXI, 526 sq. solus Hector subsistit ante urbem, nullis suorum precibus permotus, vt intra urbem receptus saluti suae et urbis consulat. lib. XXII, (X.) pr. Achille tamen aduersus se tendente conturbatus in fugam se conuertit, persequente eum Achille (vf. 131 sq.) Cum Hector iuxta murum cursum teneret, Achilles eum interiore cursu in campum auertere studet; ita certamine cursus facto tandem Hector, subsistere coactus, cum Achille pugnans occubbit (— 369). Quod expectandum erat, vt victor exercitus, sublato urbis propugnatore, ipsam urbem agredetur, an expugnari illa posset, ab Achille postulabit; (vf. 376 — 384) contra ille copias in castra reducit, canentes Paeanem, et Hectoris corpus cruentum, illigatis e curru pedibus, capite per solum tracto, raptat; (vf. 385 — 404) tuncque in castra venisset, circa Patrocli corpus decursu curruum ter facto Hectoris cadauer iuxta Patrocli sererum humi extentum proiicit. (XXIII, pr.)

IN LIBRVM XXI. (Φ) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Inscribitur liber ταραχοτάμιος μάχη. in qua ipsi dii inter se manus miscent: qua de re v. inf. ad vſ. 385. Est haec pugna quarta et ultima: in qua caelo Hectore Iliadis argumentum, absolutum erat. v. disputata Excurſu L ad lib. antec. XX.

i. αλλ' ὅτε δὴ τόρου Έξον εὑρέσιος ποταμοῦ. τόρου τερπᾶς. Dubitant Schol. A. B. br. sitne locus in amnē vadofus, qua ille traiicitur, an ipse amnis periphrastice. Alterum hoc haud dubie, ex vſu poetico.

VII. i. a. iam lecti sunt Σ, 433. 434 et Ω, 692. 3. Tantum tamen abeat, vt locorum comparatione expediri possit res, vt potius obſcuretur. Si amnes Xanthus et Simois fuere in vnum alueum delati: fieri id debuit ante Achiuorum castra; quod firmatum est nostra aetate reperto alueo antiquo Scamandri per campum ante littus deducto in Simoentem. Ita vero caſtris egressi, aut ad ea profecti, eum traiicere debuere; atqui ea de re nulla fit mentio; potest quodammodo in eum sensum trahi locus ΙΙ. Ω, 692. 3. Altera ex parte eodem alueo, quo nunc defertur, si iam olim descendebat Scamander, a caſtris profecti dextra amnem traiiciebant, aliaque via ad urbem perueniebant. Ita vero actum est de toto illo alueo antiquo, praeterlabente caſtro, quem nuper inuestigatum esse audiuius. Haec est illa impedita disputatio de ſpatio et loco, quo configere potuere copiae. v. ſup. lib. extr. et Excurſu ad lib. VI. p. 306. 307. et cf.

ad Ω, 349. 692. vbi quoque suspicor ut 693 esse aliunde insertum. Licet tamen in aliam quoque suspicionem descendere, a diuersis auctoribus diuersorum temporum versus profectos esse; et quidem prioribus locis E, 755 et Z, 433. 4. ab auctore ex ea aetate, qua Scamander cursu suo praeveniebat castris Achiuorum; posterioribus autem locis ab auctore ex ea aetate qua cursum tenebat Scamander, quo etiamnum in mare defertur.

εὐρέτος. Lips. et vn.; Vindob. εὐρῆτος. De εὐρήτης, εὐρέος, v. dicta ad Z, 508.

Igou. Sic quoque locis laudatis; at Bentl. ad Achilem potius referre volebat nunc et emendat Ηεν. Atqui *sugientes* eo peruererant, ab Achille insequente perterriti, qui adeo pone illos alueum attigit.

Tandem notandum, pro πόρου Aristophanem legisse πόρων. Schol. Townl. et Victor.

a. Ξάνθου δινήντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. Στ. „quod Zenodotus scriperat ἀθάνατον. vt ὃν ἀθάνατον ad Scamandrum spectaret. Monet Sch. A. etiam de Sperchio eadem formula occurrere dictum: Σπερχειοῦ ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.“ Locus est Π, 174. Atqui ibi vbiique legitur Τίος Σπερχειοῦ Διάτετος ποταμοῦ. vt memoriae errore pronuntiatum illud esse videatur. Et recte me iudicasse, video nunc in Schol. Townl. et Victor. firmatum; versus enim in his excitatur: υἱὸς Πειριθόος, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. (B, 741.) Memorandum quoque erat hoc, quod. ἀθάνατος Ζεὺς solenne dictu est, et ἀθάνατος Θεος; quodque grauissimum est, hoc ipsum de Xentho iam lectum esse, binis versibus supra Z, 433. 434. appositis: ad quos cf. Obss. Ad eundem locum iam memorata erat quaestio, quae iterum ad h. v. mouetur in Schol. A. B. br. ex quibus Eustath. sua habet et iterum ad v. 194 in Sch. B. sur Xanthus nunc Louis filius dicatur, cum ceteri amnes Oceani sint progenies? in primis cum hoc ipso libro paullo post 196 Oceanus dictus sit ἐξ οὐτερού πάντας ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα. Respondentur varia; nam γέγραπται ea sicut veterum grammatico-

rum; exscripta quoque ex Porphyrio, ut probabile fit, ea legitur in Sch. A. B. alia mox in Sch. B. solo et in Sch. Townl. Melior ratio ex antiquo vñu, forte ex carmine petenda erat, in quo Scamander Ioni filius prouniciatus erat, quia διπτερῆς est, nomine fluviorum communis, qui imbrium aquis augentur.

"Ενδια ματμήσας. ματμήσας Bentl. accipiebat: cum traeceisset βίνιον ex Od. E, 409 (vbi de natante Vlyfse:) τέσσερας λαῖτημα ματμήσας ἐπέργησα.

3. πεδίονδε δίωκε haud dubie verum pro vulgato πεδίονδε' εδίωκε. Habet quoque Harl. Vrat. b. vn. Vindob. Lipf. Ald. 2 sqq.

4. Σε quod pro γῆτερ Αχαιοι scribitur γῆτερ οἱ ἄλλοι. Sic et legebat Ven. B. cum Townl. Vrat. A. b. d. Moſc. 2. sicque edd. ante Barnes, qui e Cant. et Eustath. emendauit; visum ei est οἱ ἄλλοι irrepsille inf. ex v. 554. Et sane hoc est prorsus alienum a rerum et sententiarum ordine. Obsidet tamen οἱ ἄλλοι plerosque codices; excepto Ven. A. Etiam Bentleius, alia tamen via ingressus, hanc lectionem probat, versu quinto γῆματι τῷ damnato, et refingendo: γῆτερ οἱ ἄλλοι ἀτυχόμενοι Φοβέονται. Quae non satis se probant. — Post Φοβέοντο sustuli importunam interpunctionem.

5. ὅτε μαίνετο Φ. "Εκτερ. Ex Schol. A. et B. apparet, lectum quoque fuisse ὅτε ἐμάρνατο, ut etiam variatum erat O, 609 τηνάσσετο μαρναμένοιο et μανομένοιο. Haud dubie μαίνεσθαι, ἐνθουσιώδῶς μάχεσθαι, accommodatum. ὅτε μαίνετο praeiuit Ald. 2. inde ceterae. Nec deferenda est Ionica forma, quam et codd. habent, ut Vrat. d.

6. τῇ φ' οὐγε προχέοντο πεφυζότες. Suidas reddit διαιλογίας. nimis laxe. Vox tantum hoc et sequ. libro occurrat. Etymol. a verbo Φυζέω, ex Φύξα factio. deducit. Sic et Eustath. Sufficit πέφυξα esse, quod alias πεφυγα.

τῇ φα. „ea utique. ea inquam.“ Clarke.

7. ηέρα δ' Ἡρη πίνυαι πρόσθις βαθεῖαι ερυκέμεν πίτυαι. δέξειν Seh. B. et Exc. cum Suida a fertilissima stirpe πάτω. ποτάω. πίνυαι πίνηαι. πίτυαι. expando. Corrupte ap. Galen. in Epidem. VI, 19. p. 496. To. IX. laudatur πίτυαι πρόσθις β.

ερυκέμεν. ὥστε ερύκειν τοὺς φεύγοντας, ne effugerent; vt solet in magno metu fieri, vt retineatur aliquis nec loco se moueat. Hanc contra Daceriam, quae ad Achilleum referebat, (ὥστε τὸν Ἀχιλλῆα ερύκειν) interpretationem tuitus est Clarke, esse enim ερύκειν *impedire*, vt Jl. Π, 369. Σ, 126. Od. H, 315. Atqui haec Troianorum pars incolumis et intacta ad urbem peruenit, nec ei fuga fuit impedita. Bentleius adscriperat: „ερυκέμεν Achilleum? quia alia via persequi eos voluit“ et hoc acutius, haud dubie, nam poeta narrat, obiecta quasi caligine Achilli eruptos esse Troianos hac parte secundum flumini fugientes, eumque conuersum esse ad alteram fugientium partem, quae Scamandrum trahi cōrēre volebat; maiorem enim inter hos stragem edere potuit. Non itaque Iuno, vt Achilli eriperet Troianos, eosque seruaret caliginem obiecisse putanda est, sed, vt Achilli tanto ilustrior esset virtutis exercendae facultas caede Troianorum.

8. ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, Sch. B. συναθῶντο. non male: quippe perturbati. εἰλεῦντο quod et codd. vt Vrat. b. et ποταμόν εἰλ. Barnes coni. Fuit utique εἰλεῖν et εἰλεῖν, hocque θειλεῖν, per συγκλείειν redditum. iam saepè vidimus. Mox αὐτὰ δέσθρα l. alta, h. e. profunda, l. propter altas ripas. Priore modo Sch. br. νῦν βαθέα.

9. ἐν δ' ἔπεσον. vn. Vindob. ἐς δ' ἔπεσον. Expressit h. l. Virgil. Aen. V, 804 sq.

11. ἔνεσον ἔνθα — „ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις, μήχοντες“ Sch. A. quod facile pro interpolatione habeas. Esse pro ἔνεσον probabile sit.

έλισσόμενοι κατὰ δίνας. Pro hoc est τερ. δίνας Ven. A. parum commode sed Schol. „γρ. κατὰ δίνας.“ Conf. ad h. l. sup. M, 21. et ibi Obss.

12. ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ βίτης πυρὸς ἀκρίδες ηὔρεθονται. ὑπὸ βίτης recte Wolf. Sic codd. ipse Ven. Lipſ. Vrat. b. d. Moſ. 2. Male edd. ὑπαι βίτης. Vtus ignis in fugandis loculis etiam a Schol. Townl. et Victor. memoratur, frequentatus in primis Cypriis: ἐνταῦθαν τινας Κύπρου Φασὶ τὸν ποταμὸν. (em. τὸν ποιητὴν) κατὰ τινας γὰρ χρόνος ἀχεῖται (leg. ὀχλεῖται) ή Κύπρος ὑπὸ ἀκρίδων, ὡς Κυρήνη καὶ Βέρην. Similia sunt in Eustath.

ἀκρίδες. Nil ad Homerum spectant etymologiae in Etymol et in Sch. A. ad h. l. In hoc et in Sch. Townl. inter alia est, παρὰ τὸ κρᾶν, (vel γρῆν) ὃ εστιν σοθίειν, (unde κράνος. κρᾶς.) δὲ αἰγῆῶν ἔκρας κηδεμόνας (in Townleι κηδεμόνος.) Est Callimachi versus. De quo v. Eustath. p. 1220, 43. et Callim. fragm. CC. c. Bentleii et Ruhnkenii nota. Emendanda hinc est glossa Hesychii ζηρουειν, ζηθιειν. leg. ζηρανειν.

ηὔρεθονται. Sch. B. ἐρεθίζονται. Male est pro άειρηται· videtur iam ad B. 448. Vnus Vindob. ηὔρεθονται.

14. ὄρμενον δξα/θηγες. Schol. vtraque monent ὄρμενον scrihendum esse, non ὄρμενον, et ducunt ab ὄρμενον vel ὄρμανον. Malo statuere esse ꝑτ ὄρμη, ὄρμαι. vt iam professus sum ad Λ, 571. Est quoque ὄρμενον in codd. ut Vindob.

15. πλῆτο βός κελάδην. vt: πλέπ ποταμὸν κελάδηνται (Σ, 576) non κελαδην· monent Schol. A. B. Eustath.

17. αὐτὰρ ἐ διεγαγῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ. ἐπ' ὄχθη
ξ. quod mox vñ. 67 non, refumens hastam, sed, ea
vtiens, Achilles inducitur: contra Zenodotum ironetur,
inde constare, multa κατὰ τὸ σιωπάμενον in poeta esse
supplenda. « Schol. A. Townl. Vict. Eustath.

ἐπ' ὄχθη recepi auctoritate codd. Mori. Cant. Ba-
rocc. Harl. Townl. Lipſ. Eustath. Vrat. A. Moſ. 2. duor.
Vindob. et Ven. pro vulgato ἐπ' ὄχθαις, quod saltem
esse debebat ἐπ' ὄχθης. Pluralis sane et alibi occurrit,
vt paullo ante vñ. 10. ὄχθαις, et Γ, 187 παρ' ὄχθαις Σαγ-
γερίος. ipſe Etymologus in ὄχθαις, τὰ χειλὰ τοῦ ποταμοῦ

τὰ ἔχειντα, versum excitans ἐπ' ὅχθη legit. Ibidem διογενὲς δόρυ legitur miro lapsu.

18. κεκλιμένου μυρίκησιν· ὁ δ' ἔνθορε, δαίμονι θεος. κεκλιμένου εἴσε αἴκεκλιμένου, ἀγακείμενου προσερηρεισμένου, quis dubitet? attamen Schol. Victor. et Townl. περικλεισμένου. κεκρυμένου, et Schol. br. ὑπὸ μυρικῶν περιχόμενου, κεκαλυμένου. Si errorem, et erroris causam aßequi volueris, v. dicta ad E, 356.

ὁ δ' ἔνθορε. Corrupte legebatur in edd. ἔνθορε, donec ex ed. Rom. correxit ἔνθορε Henr. Stephanus. nec hoc male. Est tamen ἔνθορε in Mori. Cant. Barocc. Harl. Vrat. A. Townl. Ven. Supra M, 462 ὁ δ' ἄρ' ἔνθορε Φαθίμος "Εκταρ. Additum tamen in Veneto: „γρ. καὶ ἔνθορε. in Townl. et Victor.“ γρ. καὶ ἔνθορε. Eustath. ὁ δ' ἔνθορεν ἢ ἔνθορε. subiiciunt iidem: Venetus: ἐν ἐντοις· αἰψ' ἐσόρουσεν. Townl. et Victor. ἐνιοις δὲ γράφουσιν: αὐτὸς δ' αἰψ' ἐπόρουσε. non apparet, quomodo versus sic constare potuerit, nisi scriptum fuit: αὐτὸς δ' αἰψ' ἐσόρουσεν Ἀχιλλεὺς, δαίμονι θεος. In Schol. Townl. et Vict. memoratur praeterea Pythocles: iunctim ὅδε exaralle, ἵν' ἡ ἀντὶ τοῦ καὶ, ὡς ὃδε καὶ ἰδε. Vix tam absurdē a grammatico censeri potuit; voluit ille forte accipere ὅδε pro οὗτος, vt ὡς ὃδε οἶνος Γ, 300 et al.

Scholion de pugna deorum habetur in Townl. et Victor. cuius inf. ad 385 usus erit.

20. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. vidimus iam K, 483. et στόνος ἀεικῆς, δεινὸς καὶ χαλεπὸς στυναγμός. Schol. B. recte sic; v. ad K, 483. et sic quoque λογός ἀεικῆς erat accipiendus A, 341 et alibi. Laudat in his, quod ἐπ' ὅψιν ἤγαγε τὸ πρᾶγμα, Schol. Townl. et Victor. vii M, 430 sq.

21. ἐρυθαῖνετο δ' αἴματι ὕδωρ. In ultimis est hiatus ab Homeri usq; abhorrens: eoque, si vera est lectio, se riorem poetam arguens. Bentl. coni. αἴματι κῦμα. Utique versus 20. 21. adumbratus ex similibus aliis, in quibus est ἐρυθαῖνετο δ' αἴματι γαῖα.

22. δελφῖνος μεγαλήτεος. simpl. 'μεγάλου, ut recte
Schol. A. cf. ad Θ, 222.

τχθύεις ἄλλοι, ceteri, respectu delphinis. At veteres
ἄλλοφυσις γένει ειδει. διὸ καὶ Πίνδαρος· τχθύν ταῦτοφά-
γων ἐπὶ τοῦ κήρτους. Schol. Townl. et Vict. quae Eustath.
quoque habet: unde in Fragm. Pind. CXXXIX.

23. πιπτλᾶσι μυχοὺς λιμένος σύόρμου. Townl. πι-
πτλᾶσι. Barocc. σύόρμους, ut ad μυχοὺς referatur.

24. μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν τε λάβησι. Barocc. Mo-
ti. γάρ κε. Vict. A. κατέσθει. Townl. ὅν τε λάβησι.

25. ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο φέθρα. Vict. b. d. cum
Veneto δίνειο. Notatur quoque ab Eustathio, πονητός
olim δίνειο scripsisse, accipiendo τὸν δίνας καὶ συστροφὰς
ἔχοντα. ut sup. δίνας σάκος T, 259. quo spectat Schol.
Townl. eisi praefixum est δεινοῖο, δίνας ἔχοντος καὶ ἥδη
ἀκροκελαινιόοντος. (inf. 249) Melius Schol. A. δεινοῖα με-
γάλου καὶ θαυμαστοῦ. nisi malis reddere h. l. horrendum.
πτῶσσον autem est κατεδύσαντο.

26. ἐτεί κάμε χεῖρας ἀναίρεν. ridiculum est, quod
Eustathius vniuerso narrat veteres fecisse, in Scholio Vi-
ctor. et Townl. tamen uni Hermodoro rhapsodo tribuitur,
qui χεῖρας ἀναίρεν iunxit, et χειροκοπῶν redditum.
Addit Schol. ἀναίρεν h. l. esse καταχρηστικῶς dictum,
cum ἀναίρεν proprio sit, σκυλισύειν. ὅθεν καὶ κατηναρισμέ-
νας Φησίν δ Σοφοκλῆς. (Ai. 26.)

27. τοὺς δέξηγε. Harlei. Eustath. τούςδε'.

31. ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶνι „ὅτι στρεπτοὺς χιτῶ-
νας τοὺς ηγετούς. (leg. ηγετές.) ὑπεδύτας (subuckles) γάρ
εἰχεις ὑπὸ τοὺς στατοὺς (θώρακας), μαλάγματος ἔνεκα. αἴ-
μα δ' ἀνηκόντικε διὰ στρεπτοῦ χιτῶνος. E, 113 ad q. l.
vide. unde tamen nec thoracem, nec subculam sub tho-
race, in nostrum locum inserti posse patet, si reputau-
ris, h. l. de externa veste agi, e qua religata lora facile
tolli poterant. Est alterum Schol. Ven. A. ἀντὶ τοῦ εὐ-
κλάστοις. (Schol. Vict. Townl. κλαστοῖς). ἀνήθετο γάρ οὐ-
κρόκη. καὶ διὰ στρεπτοῦ χιτῶνος. (sic interpuinge.) οὐδέ
κατε δέ ἐγινώσκετο τὸ βοδαμίζειν, ἀλλὰ ηγέθειν. Μέναγδρος.

χρέουν δὲ νῆσαι καὶ στήμονά. Hic enim φαδανίζειν. Ait scilicet: nondum spatha textoria fila coacta fuisse, sed torquendo et nectendo: τῷ στρέφειν, καὶ δικτύλειν. Apud Hesych: φαδανίζεται. τινάσσεται. add. Etymol. in φαδανίζειν. Idem in Schol. Townl. est: οὐδέποτε δὲ ἀγνώσκετο τρέψις χρόνης, ἀλλὰ νῆσις. In Menandri loco καὶ ab. vndat. In Townl. est χρόνην δὲ νῆσσις στήμονα. Secundum omnia haec fatendum est, ignorari, si certum genus vestimenti hoc est, quale illud fuerit: potuit enim e tortis filis in torquis vel laquei speciem esse factum. Quid tamen, si simpliciter vestes circa corpus retortae et loris religatae fuerunt?

In Schol. br. est ἐπιστρέψτοισι, οἵτοι εὐκλώστοις una voce editum. „Φορέσσον ferre solebant.“ Clarke.

33. αὐτὰρ ὁ ἄψ. fuisse statuendum ἐγ' ἄψ.

Ἐν δαιδέμεναι. „ἢ διπλῇ πρὸς τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ χρόνου esse enim pro δαιδέσαι.“ Patet hinc, quod δαιδέμεναι fuit lectio antiqua; et si enallages necessitatem non perspicio. In Sch. A. adscriptum quoque: „γρ. κατακτάμεναι.“ quod edd. obfederat inde ab Ald. 2. Nam edd. Flor. Ald. 1. cum ed. Romi. vt et codd. δαιδέμεναι, in his Barocc. Mori. Harl. duo Vindob. tum Ven. Lips. exhibent. δαιδέμεναι Vrat. d.

34. Ἔνθ' οἰεῖ Πριάμοι. Quod poeta narrationis habitum et colorem mutat ac variat, bene a Schol. B. obseruatur. εἴτε Cant. sed οἰεῖ tuentur Schol. Mox 35 „τόνα γὰς quem soñicet.“ Clarke.

36: οἵτε λαβὼν ἐπ ταπρὸς ἀλωῆς. Εἰ quod ἀλωὴν nunc dixit δαιδροφόρου γῆν. Sequitur enim ὁ δ' ἐριγεὸν — Sch. A. it. B. ἀμπελόφυτον γῆν Eustath. ἀλωῆς et h. l. Vrat. b. d. et 77. οἵτε λαβὼν iungenda, sine interpunktione. Non enim bene iungi possunt λαβὼν ἐξ ἀλωῆς, sed οἵτε ἐξ ἀλωῆς. Alia ratio est in hoc: λάβειν ἐπ χηλοῦ Π, 228. In Schol. Vict. et Townl. adiectum: περισσέος ὁ καὶ. Κανές δὲ τὸ Φιλόφυχον αὐτοῦ κωμῳδεῖ καὶ διὰ τοῦ πρώτου. Vitiosa haec. non καὶ, sed verba: οὐκ ἀθλοντα sunτ τὸ περισσόν. et πρώτου leg. διὰ τοῦ πρὸ τοῦ

τούτου. Verum totum Scholion est retrahendum ad v. 48. καὶ οὐκ ἀθέλοντα νέεσθαι.

37. ὁ δὲ ἐρινεὸν τάμνε, νέεις ὄρτυκας. — „quod causa mutato dixit ἐρινεὸν — ὄρτυκας pro ἐρινεῷ. quod tamen antiquo errore in alterum abiisse censembat Bentl. Sic et Od. Σ, 395 ὁ δὲ εἰνοχόεν βάλε χεῖρα. Et Sch. B. Il. Ω, 58 γυναικά τε θήσατο μαζῶν. Est hoc, quod nos dicimus, apposita esse iuncta; aut supplemus altero loco satā. Eustath. *caprificum* miratur memorari, cum partem idoneam fabricandis rotis illa arbor sit.

38. ὄρτυκας. Non ὄρτυκας scribi more inductum esse docent grammatici, et ex iis in primis Ascalonita; v. Sch. A. Etymol. Scilicet duount ab ἔρω, Apollon. Lex. ab ἐρεύω: quem etiam ὄρτυξ voluisse appareat, et si ὄρτυκας editur.

ἢ ἄρτυκης εἶν. Est ἄρτη in Vrat. A. et uno Vindob. vitiis.

39. τῷ δὲ ἄρτῳ ἀνώστον πακὸν ἥλεθε δίος Ἀχιλλεύς. — vix dubites esse ductum ab ὅμηροι. quod et Etymol. facit, qui ad h. l. ἀνώστον. τῷ ἀπροσδέκτεν καὶ ἀνυπόγραφον. add. Apollon. p. 138. Hesych. h. v. Sch. br. Schol. B. tamen nouam vocem proculudit ρωτασθαι, τῷ τῆται. Apud Apollon. Arg. aliquoties legitur; in Homero hoc uno loco; Apollon. Lex. h. v. p. 122 subiungit alterum Qd. Γ, 306 ubi nunc τῷ δέ οἱ ἐγδοάτῳ legitur. τῷ δὲ ἄρτῳ. ut dictum est“ v. 36. 37. Clarke.

40. καὶ τότε μέν μιν Δῆμνον — ἐπέρασσε. — „quod deest sic ante Δῆμνον“ Schol. A. ἐπέρασσε. recte, ait Clarke, duplice σ, nam πέρας penultimam corripit; quippe ex τιτράσκω, non ex περάω deducta, in quo scilicet πας necessario producitur. Ernesti aduersatur, ad Eustathium prouocando, qui simplex σ habet et a περᾶν dicit. Enimvero Eustathii auctoritas in prosodicis exigua est nulla est. Et id quod controuersum est alias habet causam. Scilicet, est sane & productum in περάω, soritis tamen tunc est in Homero ἐπέρηστα, περῆσται. ut inf. 594 de hasta σὺν ἐπέρησται. Δ, 460. 502 et Sacpe. et

Ψ, 70 πύλας αἰδαο περίσσω. et significatus est, traiicio. At in notione mercandi ac vendendi frequentatur πέρασσα, περάσαι, media breui. Od. Ζ, 297 καὶ δέ μ' ὡς περάσησι. Ο, 427 Ἀγρόθεν δρχομένην, πέρασαν δέ με, δεῦρ' ἀγαγόντες. add. 452. Analogum igitur ἐπέρασσε, eadem notione, etiam a breue habere, et, vbi producitur, στο scribendum esse, Od. Ο, 386 — λάβον ἥδ' ἐπέρασσαν inf. Φ, 78. 102 et hoc versu 40. Vides manifestum discrimen prosodiae. Ratio forte latet in dupli forma πέρασσα et πέρημι, πέραμα. vt περγάσω, πέρημι, in vsu fuit. Discesserunt ab vsu Homericō sequiores poetae in quibus est ἐπέρασσα, περάσας, etiam notione traiiciendi et nauigandi, itaque nec geminari debet σ, vt ap. Apollon. ΙΙ, 608. vbi retinendum erat διὰ νῆτ περάσῃ, et a semper producitur. Relinquendum igitur est secundum disputata etiam h. l. ἐπέρασσε. vti scribit Ven. Erat ἐπέρασσα in edd. Flor. Ald. 1. et Rom. Eustath. Intulerat ἐπέρησσα Ald. 2, quod et in vno Vindob. legitur. pro eo ἐπέρασσε H. Steph. e Sch. br. quantum video, in quibus est ἐπέρασσε, πέραν θαλάσσης ἐπώλησεν. cf. inf. 78.

Ad Δῆμνου εὑπημένην Schol. Townl. et Victor. notant: ἥδη γὰρ αὐτὴν ὄνον "Ελλῆνες τὸν ἄργον αὐτῶν. ἀνθρώπως δὲ περάσαι, τὸ εἰς πέραν ἀπεδέσθας. priora corrige "Ελλῆνες τῶν Ἀργοναυτῶν.

41. ὄνον ἔδωκε. τιμῆν. Occurrit aliquoties in Odyssea. Apollonii Lex. glossa ὄνον, τὴν καταβαλλομένην τιμὴν ἀντί τινος, spectat ad h. v. Adde Hesych.

νησοὺς ἄγων. siue ipse, siue per alium. Hoc volunt Schol. Victor. et Townl. ἄγων. ἕστις κελεύσας Πατρόκλῳ· ὡς καὶ λούσας ἐν ποταμῷ. forte ex Od. Ζ, 210 λούσατε δ' ἐν ποταμῷ vel H, 296 λοῦσεν δ' ἐν ποταμῷ.

42. πολλὰ δὲ δῶκεν iam Ald. 2. ediderat. Ceteri δὲ ἔδωκε post ὄνον ἔδωκε.

43. πέμψει δ' ἐς. Erat πέμψει δ' ἐς in Flor. Ald. 1. Eustath. Professus sum iam ab initio, de vsu τοῦ N Homericō nondum mihi liquere.

45. Θυμὸν ἀτέρπετο οἵτις Φίλοισι. Θυμὸς ἀτέρπετο Ald. 2. cum sequacibus.

46. δυνάσκατη δέ μιν αὐτὶς. hinc corrigit Benil. Hesych. δυνάσκατη. δυνάσκατη.

αὐτὶς etiam h. l. alii.

48. καὶ abundare ait Sch. B. immo vero est καί τερ. etiam. vel. εἴσι.

50. γυργὸν — οὐ δ' ἔχειν ἔγγον. Schol. Vict. et Townl. ὄμοιον τὸ σχῆμα τῷ· τοῖσι τε τιτυσκόμεναι λάσσοι τὸ ἔβαλλον. Schema seu figura potius sic erat declaranda, quod inuersa est oratio, cum deberet sequi γυργὸν — οὐδὲ ἔχοντα ἔγγον. Recte autem Schol. B. monet, ordinem verborum esse: τὸν δ' αἷς οὐν ἐνόησαν, ὁχθήσας δὲ ἄρα εἰπεν. reliqua esse in medio constituenda. Positum δὲ in apodosi vñ. 53. e more; alias h. l. abesse poterat.

51. τεῖρε δὲ Ιδράς. Harl. at Ιδρῶς non habuit digamma. Sic O, 241 ἄσθμα καὶ Ιδράς. Retinendum itaque γάρ.

53. ἄρα θεύκε πρεσ βού. Alterum hoc vitiatum: vt iam aliquoties vidimus: v. c. ad Σ, 5. Λ, 403. Benil. em. εἴτεν δὲν μ.

55. η μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, εὔεπερ. Duplici modo interpungi et inflecti sententia potest: aut vt absolute sit sententia hoc versu: si substituas εἰσὶ post μεγαλήτορες. Sans Troiani sunt animosi homines. Sic sero Pius accepisse videtur: οὐ δὲ Πλος οτίζει εἰς τὸ μεγαλήτορες. tum iungenda: εὔεπερ ἔκεφον, (οὗτοι) αὐτὶς ἀ. Potest vero etiam continuari, vt editum est: Si hic ex captiuitate redire potuit: sane etiam, η μάλα δὴ, τάχα Τρῶες καὶ ἐξ "Άδου Φεύξονται. At Schol. A. aliam rationem init: iungi etiam posse cum antecedentibus, vt sit: μέγα τοῦτο καὶ θαυμαστὸν εἴτω, εἰ οἱ Τρῶες ἐξ "Άδου ἀνατηγόνται, οὓς ἀνεῖλον. modo scribatur η — Sic ille. Ita tamen foret scribendum, εἰ μάλα δὴ — neque hoc absurdum. sane, si hic ab insula, in quam venditus erat, redire potuit, verendum est, ne etiam ab ipsis inferis

redeant Troiani caesi. Itaque 60—63 experiri vult, an Lycaon necatus in vitam redditurus sit. — η μὲν δὴ Harl.

56. αὐτὶς ἀναστήσονται. vt nunc est, habendum loco optatiui vel coniunctini aoristi: ἀναστήσαιντο ἄν, ἀναστήσωνται ἄν.

57. Φυγῶν ὑπὸ νηλεὰς ἡμαρ. Est ὑπονηλεὰς una voce in edd. Flor. Ald. Turn. et in Veneto. Recepit ὑπὸ Henr. Stephanus ex ed. puto, Rom. et Eustath. Sollenni vñu expectes scribi ὑπὸ vt iam factum N, 408 τῇ ὑπὸ τὰς ἐάλη, nam est pro ὑποΦυγῶν manifeste. etenim Φυγῆν ἔτὸ v. c. Θάμνον habet alium sensum. Schol. A. Vict. Townl. tamen haec habet: „ἘΦαμεν, (non μεμίνι νβι;) ἔτι, δὲν πρόθεσις ἀντὶ ἀτέρας προθέσεως κάηται, μὴ γνεσθαι ἀναστροφήν. ἀπτερ ἀνθάδε.“ Neç tamen apposuit quae illa praeponatio sit, pro qua ὑπὸ positum sit. Est tamen canon grammaticus: Πρόθεσις ἀντὶ ἀτέρας προθέσεως λαμβανομένη τὸν ἴδιον τόνου Φυλάσσει, etiam ap. Etymol. in ἀπὸ, p. 124 pr. An potest ὑπὸ h. l. accipi dictum pro ἀποΦυγῶν, ἀπΦυγῶν? νηλεὰς ἡμαρ. primo loco erat Λ, 484.

58. πεπεριμένος. si superius dicta ad 40. recolueris animo, facile expectes πεπεραμένος nunc scriptum fore; multo magis, si verum est Schol. A. εἰς τὸ τέρας (leg. πέραν) πεπραμένος. Est ergo h. l. traiectus, transuestus, a περάω, περήσω.

59. ὁ τολεῖται δέκεντας ἀρύκαι. unus Vindob. ἀρύκαι.

62. οἱ ἄριόμως. supplendum si οἱ — καὶ κεῖθεν abundare καὶ ait Aristarchus. Sch. A. minime est etiam inde, κακεῖθεν e recentiorum vñu Vrat. d.

63. γῇ Φυσίζος. vidimus iam Γ, 243. η Φύεσσα τὰ πρὸς ζόην. I. ζωήν. Φυσίζως Barocc. Lipſ. Townl. vi ali. bi alii.

65. ἄψασθαι. „γρ. ἄψασθαι.“ Barn. πέρι Flor. Ald. i. Mosc. a. perpetua varietate, et correctius; nam est pro περισσῶς. ne īungas περὶ θυμῷ.

67. η τοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο. ξ „ὅπως ἀνέλλε τὸ φητῶς οὐκ εἴπε.“ voluit dicere, quomodo Achil-

les hastam, supra in ripa fixam, vñl. 17. recuperit, non moneri a poeta: ὅπως αὐτῆς τὸ δόρυ, φητῶς οὐκ εἴπε. ἀνέσχεθε Vrat. b. Mosc. 2. Eustath. pro var. lect. At ἀνέσχετο est ἀνέσχετο. ἀνέτανε. procul insensam cum ierederet hastam, Illo agitu subit: reddidit Virgil. Aen. X, 521.

68. λάβε γούνα�. ex bonorum scriptorum vñl nunc esset ἀλάβετο γούνα�. At Homerus subint. Ἀλαβεν αὐτὸν κατὰ γούνα�. καὶ βάλε vitiūm Ald. 1. οὐτέπειναι εκ σῦγμα recte deducit Clarke. Mox 70. ἥπ idem: „ut neceſſe erat.“

In uno Vindob. omitti erant 69. 70. 71. sed incuria ex dupli exitu in γούνα�.

70. οἱ μόνη χροὸς ἄμεναι ἀνδροράσιο. Mirum de voce ἄμεναι nil moneri nec in Sch. A. nec in Etymol. At in Schol. B. ἄμεναι, γεύσασθαι. in Schol. Townl. et Victor. ἄμεναι. ἀσασθαι οἰλαυθμοῖο. Sch. br. πληρωθῆναι. κερασθῆναι. Apollon. Lex. ἄμεναι, πληρωθῆναι. adscripto hoc versu. add. Hesych. in ἀμέναι et ἀμεῖναι et χρωτάμενος pro χροὸς ἄμεναι.

Porro dicensitas est in scriptura: ἄμεναι edd. Flor. Ald. 1. ἄμεναι edd. Rom. Ald. 2. et hinc ceterae, sic etiam Sch. br. cum Eustath. (qui tamen et alterum norat p. 1223, 60. add. p. 1224. l. 13.) Cod. Cant. et Barocc. ἄμεναι, cum gl. „γρ. καὶ ἄμεναι.“ Vrat. A. ἄμεναι cum gl. ἀψασθαι. attamen ἄμεναι exhibent laudati Apollon. Lex. Hesych. et codd. optimi, Venetus. Townl. c. Schol. sive Victor. Vrat. b. Mosc. 2. itaque hanc scripturam recepi, quam et ratio tuetur. Fuit ἄω, (*αϝω*), quod postea factum est ἄῶ, *satio*, expleo, vnde ἄμεναι idem quod ἄω. cur ergo geminabitur τὸ μ? Aliter se habet ἄμεναι. ἄμεναι. Ipsa autem loquendi ratio iam familiaris nobis est, tribui a poeta sitim, famem, cupiditatem, rebus inanimatis; Ita hastas in corpus penetrantes δοῦρα λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι iam vidimus: Λ, 573. Ο, 317 et al. et h. l. 168 iterum videbimus.

71. αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλαν. ἐλλίσσετο γούνων. ἐλλίσσετο et ἐλίσσετο variant in scriptis hic et aliis locis: v. c. Z, 45 In edd. erat ἐλίσσετο, quod Barnes correxit. Clarke laudat Od. Λ, 35 et N, 273. Potest autem iungi ἐλλίσσετο (ὑπὲρ) γούνων. sed probabilius: ἔλαν (αὐτὸν κατὰ) γούνων, ut modo 68 λάβε γούνων. Alias dictum, ἀψάμενος γούνων. ἐλίσσετο γούνων ed. Rom. quasi ab ἐλίσσεσθαι, sed est merum sphalma.

72. τῇ δ' ἐτέρῃ ζήσει γέγχος. ἔλεν γέγχος. Harl. οὐδὲ μεθίσι. Vrat. b. d. vn. Vindob. μεθίση. perperam. de μεθίσι a μεθίσεον dictum ad lib. XVII p. 409.

73. καὶ μιν λισσόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσγύδα. καὶ μιν Φωνήσας, Mori cum Barocc. Venetus. Addit Sch. A. Vict. Townl. versum apponi a nonnullis, non autem haberi in Aristarcheis. Legi quoque in aliis καὶ β' ὄλοφυρόμενος. (sic Vrat. d. et vn. Vindob.) in aliis καὶ μιν λισσόμενος. Apparet adeo de lectione nil statui posse, mediisque relinquī quod receptum est.

75. ἀντὶ τοι εἴμ' ινέται. Σ., „quod ἀντὶ ινέται pro ινός ινέτη εἰμι. vt Odyss. Θ, 546.“ Sch. A. B. Apollon. p. 120. Hesych. in ἀντὶ τοι εἴμ' I.

76. κὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτήν. „Quaeritur, (ἀποροῦσι) quomodo πρώτῳ. Steimbrotus caussam reddiderat, quia Troiani hordeo non velcebantur: ὅτι οἱ βάρβαροι ἄλφιτα εὐκ εσθίουσι, ἀλλ' ἄρτους κριθίνους. quod falsum esse ait Schol. ἡ δὲ λέσις, quod primus inter Graecos Achilles erat, qui eum menae adhibuit“ Sch. A. B. πρώτῳ, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδὴ Eustath. Quod in simpl. πρώτῳ pro πρότερον. antea. Sicque Sennachirim acceperat in Schol. e Cod. Leid. ap. Valken. Disl. p. 133. De ἀκτῇ v. dicta ad Λ, 630. Male Schol. ἡ ἀγούσα ἥμας καὶ πορεύεσθαι πεισθε. Conuenit πρῶτον in ed. Rom.

78. καὶ μ' ἐπέρασσας. Sch. A., δν ἄλλω· καὶ με πέρασσας. recte, si πέρασσας scripsitis: v. ad 40. καὶ μ' ἐπέρασσας Harl. Townl. Sic etiam Apollon. legere debuit in πέρας, p. 543 emendatum iam ; πέρασσας, sic τὸ πέ-

μεν τῆς γῆς μικτέρασις. ἐπώλησας.“ nam ad h. v. non ad Φ, qo spectat glossa. cf. ibid. Not. Idem Apollon. p. 275
ἴτερασις. ἀπέδως, vt recte Vilhois adscripto hoc versu
τι μὲν ἔτερασις — φίλων τα.

79. ἐκατέρυβοιν. τιμὴν, ἐκατὸν βοῶν αἴξαν. res nunc
nota. v. Sch. B. add. Suid. in Ἀλφω. et Ἑλφων. σύρον. fre-
quens de lucro: notabat Ernesti, laudato Salmasio ad
Vopiscum.

80. Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. sic editum ubi-
que ante Barnes; sicque Sch. br. nec aliter Ven. Cant.
Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Intulit Barnes ἐλύμην ex Etymol.
add. Hesych. Schol. A. Townl. Vict. „εὐκτικῶς. λυτρωθεί-
ση ἄν, — λυθησαίμην — eique respondere 99 μή μοι ἄ-
τανε. in Vrat. A. gl. εἰ λυθεῖην. Accepere ergo pro λυ-
θημην contracte. Ita tamen prima esset producta. Ait
Eustathius secundum veteres, metri causa corripi. Non
viderunt viri docti, ne Barnes quidem, qui emendauit,
itaque nec Ernesti eum allequebat, loqui Lycaonem
de sua redemptione ab Eatione in Lemno facta, pergit
enim: τὰς δέ μοι δοτὸν — Est adeo λύμην pro ἐλελύμην,
vnde aliquoties λύτρο γούνατα. Vedit verum Eustathius,
sed esse putat, plusquamperfectum pro futuro; etiam
Sch. br. λύμην. λυτρωθείμην. et Etymologus, non in λυ-
τη, vbi caecutit cum ceteris, sed in ἐλύμην p. 333, 14.
ὧν δοτὸν εὐκτικὸν ἀλλ' ἐριστικόν. putat esse aoristum H.
Hesych. ἐλύμην, ἐλυτρωθείμην. ἐλυτρώθην. Latere hoc
verbum quoque in Apollonii Lex. glossa ἐλούμην, ἐλυτρώ-
θη, acute suspicatus est Tollius.

81. ὁτ' ες σιλου. vitiōse. leg. ὁτε σιλου. quod Bentil.
quoque notauerat.

82. τεῖς δὲ χερσὸν ἔθηκε. quod 47 et 104 ἔμβαλεν.
84 θάνατος.

83. μέλλω που ἀπόχθεσθαι Διὸς πατρὸς. — „quod μέλ-
λω pro θάνατο“ Sch. A. θάνατος ἀπόχθηκε γεγονέναι.

84. ὃς με σοι αἴτις θόλων. Sch. A., Aristarchus Ια-
νᾶς, δόκε “ 84. 5. 6. adscripti a Strabone XIII p.
921 B.”

85. Λαοθόη. Λαοδόκη. Vrat. b. γάνετο viciose vn.
Vindob.

86. Ἀλταο, ὃς Λαλέγεσσος Φιλοπτολέμωνος ἀνάστηε.
— „quod Leleges memorantur, qui in Catalogo non
occurrunt (aliquoties monitum; accurate a Strab. XIII
p. 921.) et propter epanalepsin in Ἀλταο.“

„Obseruandum et illud, quod duae diversae formae
se excipiunt, Ἀλταο et Ἀλταο“ Sch. A. B. (quod ne-
cessitate factum non est: nam poterat poeta Ἀλταο’ ὃς
Δ. scribere. In Ald. 2. est 85 ἄλταο et 86 ἄλγεων. vi-
tiose. Benil. altero loco Ἀλτης refinixerat; forte voluit
Ἀλτης δὲ Δ. Addit Sch. A. ἔναι τῶν πατὰ πόλεων, ἄ-
γασσε. Sic Lips. et vn. Vindob.

Schol. Townl. et Victor. haec habent: Ἀρίσταρχος
σὺν τῷ Ν τὸ ἀνάστηειν, εἰ δὲ χωρίς. οὐκ ἄλγεως γάρ περ
Πηδάσου, ὡς πεπορθμένης πέρσε δὲ Δυριηστὸν καὶ Πή-
δασον. Corrigē ἄνασσεν. At Strabo XIII. p. 921 A. di-
ferte ἀνάστηειν, vt inde doceat, regem adhuc tunc super-
fuisse adeoque et Leleges cum vrbe Pedaſo. Idem Ἀλταο
et Ἀλταο exhibit et idem adscriptis versus p. 876 B.
vbi hos Leleges tertio loco inter terras et populos Tro-
ianis accenses memorat. Eundem yl. cum sequ. iterum
excitat p. 902 C.

87. ὑπὸ Σατνίόεντι: vbique legitur: perperam tamen.
Veram lectionem cum cod. Victor. et Townl. seruauit
vnice Strabo XIII p. 902 C. vbi duo versus 85. 86 re-
citat: ἐπὶ Σατνίόεντι. damnata simul altera tanquam pau-
corum scriptura: γράφουσι δέ τινες οὐκ εἴ τὸ Σατνίόεν-
τι, ὡς ὑπὸ ὅρει Σατνίόεντι καιμένης τῆς πόλεων. οὐδὲν δέ
δετιν ὅρος ἐνταῦθα Σατνίοεις προσαγορευθμένην, ἀλλὰ πο-
ταμὸς, ἐφ' ᾧ ἕρεται ἡ πόλις. νῦν δ' δετιν ἀρίμη. Me-
morat quoque poeta fluuium diserto sup. Σ, 445 et Z,
34. et Strabo de eo p. 903 A. mirum tamen post omnia
haec Euſtathium p. 1225, 48 hunc Strabonis locum ante
oculos habentem haec ex eo tradere: λέγει δὲ καὶ,
ὅτι γράφουσι τινες, Πηδαſον Τροσατνίόεντα, ὡς ὑπὸ ὅρει
Σατνίόεντι καιμένης τῆς πόλεων. — Schol. Townl. et Vict.

ἔπει Σατυρόεντι. ἔπει τοῖς ποταμοῖς Φαμέν κεῖσθαι τὰς πολλάς. *lego* τὰς πόλεις.

88. πολλάς δὲ καὶ ἄλλας. „*Maffiliensis*: πολλῶν τε καὶ ἄλλων“ Sch. A.

89. σὺ δ' ἀμφῷ δειρογράψεις. per interrogationem effert Schol. Townl.

91. ὁξέτις δουρή. χαλκῷ Harl. pro var. lect.

92. μοι κακὸν ἔσσεται. in alio, κακὸν ἔσσεται. Sch. A. sicque Lipsi.

93. ἔπει δὲ τέλασσας γε δαίμων. ἐπέλασσε με Vrat. A. quod sequerer, si grauior auctoritas esset.

95. ἔπει εὐχ ὁμογάστριος "Εκτορός εἰμι. Schol. A. εἴ „quia Zenodotus scribit: ἔπει εὐκλ ὁγάστριος.“ leg. εὐκ λογάστριος, quod et Schol. Townl. et Victor. diserte exhibent. „Sicut dixit: ήγες ἐκ νηδύος ἔστι Ω. 496. At, inquit Schol. nec τὰ apud Homerum pro ὅμοιοι dicuntur, nec composita ex τὰ habentur; sed τη̄ προ μία ponitur: vt Π, 173 τῆς μὲν ἡγεστιχὸς ἥγε. Iterum haec apposuit Schol. A. ad Ω, 47.

96. ὃς τοι ἔταιρον θεοφυεν Cant. ὃς τις. omissus versus in Vrat. b.

98. λασσόμενος ἐπέσσεται. ἀμειλικτον δ' ὅπ' ἄκουστε. Clarke: „Alii μειλιχίοις ἐπέσσεται, vt Λ, 137. cui lectio ni et aptius respondet sequens ἀμειλικτον.“ In fraudem induxit Clarkium Barnes, qui more suo apposuit: „γρ. μειλιχίοις. Non lectio est, sed variatio, quam ipse apposuit ex Λ, 137 vbi idem versus iam lectus erat eo modo. ἀμειλικτον, τικρὰν καὶ οὐ προσηγῆ, Apollon. Lex. h. v. apposito hemistichio.

99. μή μοι ἄποινα πιφάνσκεο. δύσείκυνθο, monstra, nunc quidem, verbis: vt a Φάω, Φαίνω, Φάσκω, Φαύσκω, ductum sit, non a Φάω, Φημί. cf. Eustath. et v. ad M, 280. Male itaque et hic πιφάνσκεο codd. vt Vindob. μή μοι ταῦτα τ. pro var. lect. ex Eustathio exculpit Barnes perperam.

100. ἐπισπεῖν αἰσιμον ἥμαρ. de ἐπισπεῖν iam dictum in nota ad B, 359. αἰσιμον depositum est e codd. Cant.

Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Lips. utroque Veneto; quod iam erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in μόρτιμον in Ald. 2. forte aliis ex locis. habet tamen etiam cod. Alteri, qui est ex vilioribus.

101. τόΦρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ Φρεσὶ. Insolens prorsus oratio: τόΦρα τί μοι. etī omnes libros et edd. obſidet, niſi quod Ald. 2. cum turba ſequace, Turnebo quoque, aberrauit τε. Haud dubie fuit δΦρα δὲ, quod toties legitur; v. c. Δ, 220. 1 ὅΦρα τοι ἀμΦεπένοντο — τόΦρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἔλυθον. I, 546. 7 ὅΦρα μὲν οὖν — τόΦρα δὲ Κουρῆτεσσι. Et ſic ſaepere, etiam in Odyllea; vt K, 125. 6. nunc mireris, in Schol. A. B. nude legi: εν ἄλλῳ ὅΦρα δέ μοι. et Schol. B. τόΦρα τι. τότε. πλεονάζει τὸ τι. Exhibit quoque δὲ Vrat. d. et vn. Vindob.

102. ἔλου γέδ' ἐπέρασσα. Venetus cum aliis ἐπέρασσα Schol. A: γέδ': ἐπέρασσα. εν ἄλλῳ γέδε πέρασσα. de his v. ad v. 40. Bentlei agnoscit lectionem in Hesychio: ἐπέρυσσα, ἐπόνησα corrigendam elle ἐπέρασσα, ἐπάλγησα.

103. ὅστις θάνατον Φύγοι. ὃς τις lectio erat edd. ante Turnebum, quam tuentur codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Lips. Ven. Turnebus ex ed. Rom. intulerat ὃς κεν. Φύγη erat ubique editum, et bene poterat ferri ὃς Φύγη κεν. Erat tamen cum ὅστις recipiendum quoque alterum ex iisdēm libris Φύγοι; quod est praeterea in Vrat. A. Townl. et vn. Vindob.

105. καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὐτῷ Πριάμοιο γε παίδων. Ita, καὶ πάντων Τρώων edd. Flor. Ald. 1. Rom. codd. Harl. Mori. Barocc. duo Vindob. Townl. Ven. Addit Schol. A., γρ. καὶ συμπάντων. quod per Ald. 2. illatum erat. Vtrumque norat Eustathius.

πέρι δ' αὐτῷ pro περισσῶς. in primis. iterum alii περι, recte, si ſibi conſtarent, nec modo hoc, modo alterum arriperent.

106. ἀλλὰ, Φίλος, θάνε καὶ σύ. τῇ δὲ φύρει σύτος. Vtebatur verſu Pyrrho ap. Laert. IX, 67. Olim alii diſtinixerant ἀλλὰ Φίλος θάνε. (h. e. Φίλος θάνεν ὁ Πλά-

τροκλος) καὶ σὺ τῇ ὁ. vt esset: τίγ ὀλοφύρεαι οὔτως; Schol. A. οὔτως, διὰ τοῦ ο. (non αὕτως) ἄπασαι, οὔτως. Scilicet lectum quoque αὔτως, vt in Eustath. et edit. nec refert utrum scribas. οὔτως tamen codd. Cant. Mori. Vrat. b. Mosc. a. Townl. Ven. duo Vindob.

Φίλος pro vocandi casu. Knight tamen p. 91. vult esse Φίλος περ ἄν, δὲ Φίλος εἰδ.

107. Nobiles sunt vii. sequentes multorum usu. ~~χάρ.~~
Τούτος καὶ Πάτροκλος. Variarunt quoque alii; vt notum illud Lucretii: *Ipsæ Epicurus obit decurso lumine vi-*
tae etc. laudatum a Clarkio, quem vide. Versum a Cal-
lisihene coram Alexandro pronuntiatum recitat Plutarch.
in Alex. p. 695 F. et a Callianacte medico ad aegrotum arcessito Galenus in Hippocr. Epidem. VL (p. 483. To.
IX. Chart.)

108. οὐχ ἔρας, εἰδὲ κἀγὼ καλός τε μέγας τε. Barnes: „γρ. εἰδὲ μὲν ἐγὼν γῆς τε μέγας τε.“ nec dixit, ubi. Nusquam equidem ocurrere vidi. Videtur ipse versum variasse pro more suo.

109. θάτε δέ με γείνατο. Cant. Vrat. A. b. Mosc. a.
Lipſ. Ven. pro vulgato δέ μ' γείνατο.

110. ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἔμοι Θάνατος καὶ Μοῖρα
κραταιὴ ἔσσεται, η̄ ἡῶς, η̄ δεῖλης, η̄ μέσου η̄μαρ, ὀπτότε
τις etc. Non dubito, grallatum in his esse acumen rha-
psodi, qui per 111. forte et per 112. 113. explore vo-
luit sententiam elliptice expressam omisso γέσται. cum ἐπὶ¹
esse pro ἐκέσται, ἐκιγνήσται, ἐκελεύσται ita nec mi-
rum est, ista: η̄ ἡῶς, η̄ δεῖλης, η̄ μέσου η̄μαρ, inepta per
se, expediri commode haud posse. Verum videamus co-
natus grammaticorum.

Appicta est stigme { „Aristarchus (adiungit Niciam
Schol. Townl. et Victor.) hunc locum ita constituerat,
vt interpungeret et scriberet: ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἔμοι Θάνα-
τος καὶ μοῖρα κραταιὴ. ἔσσεται η̄ ἡῶς η̄ δεῖλη η̄ μέσου η̄μαρ.
ie iuna oratio! grammatica tamen ratio minus dura. ἐπὶ¹
pro ἐκέσται. simile illis Od. Λ, 366 σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφὴ¹
ἐπέλων. et si haec sensu diuerso dicta sunt. Iunxere hoc

modo τοι καὶ ἐμοί, vt esset pro τοι. lectum quoque τοι in Harlei. et contenderunt esse acuendum ἐπί τοι καὶ ἐμοί. vt sit pro καὶ ἐπ' ἐμοί ἔσται. Videtur tamen magis consentaneum esse, si τοι sit particula, sanc, ἀλλά τοι ἐπέσσται καὶ ἐμοί θάνατος. Male autem scriptum in edd. καὶ μοί, quae seniorum scriptio esse solet.

Alia ratio est, vt continuetur oratio, vti nunc editur, usque ad ἔσται. Ita quoque Scholion Victor. et Townl. et addunt: ἄμεινον δὲ hoc, ὥσπερ ἔχει καὶ τὰ τῆς παραθόσεως.

Aliam difficultatem habent quae tam otiose interpolantur: η̄ ηώς, η̄ δεῖλης, η̄ μέσον ημαρ. Aristarchus scripsierat η̄ δεῖλη. δεῖλην η̄ ὥρα. idem Didymo visum erat δη τῇ διορθώσαι. et videntur recte emendasse; legitur quoque sic in Mori. Vrat. A. et adoptauerat Ald. a. Est tamen δεῖλης recepta lectio codicum, etiam Veneti, Townl. Victor. et ex utraque quidem interpunctione. Etiam versum sic laudat Porphyr. ad K, 25a. Apollonius et Suidas, uterque in ηώς, et Etymologus in δεῖλη p. 261. qui δεῖλης aduerbialiter dictum esse ait, vt, δεῖλης ηλιθεν. Dicendum saltem erat esse pro ἐπί, κατὰ δεῖλης. Eustathius: η̄ δεῖλη. κατὰ δέ τινας δεῖλης. δεῖλης καιρὸς, ὥρα, η̄ ἐπί δεῖλης. Structuram tamen sic esse duram, nemo negabit. Dura tamen et altera ratio, si suppleas: si η̄ ηώς — γένορο ἄν. aut simile quid. Poterat molliri versus non una ratione; vt suspicari liceat, aut studio duriorem rationem esse adoptatam, aut ab interpolatione incerta et claudicante vitium esse profectum.

De partibus diei ex sensu aetatis priscae, laudari solet hic versus: ηώς ἐπί τῇ πρωΐᾳ, ηώς ὥρας ἔκτης, ait Apollon. Lex. h. v. et Hesych. cum Suida.

112. ὄπιότε τις καὶ ἐμοί "Ἄρει ἐκ Θυμὸν ἔλγει. In Venetis αρη cum Schol. B. τῷ σιδήρῳ. τινὲς δὲ, αρη βλάβη. Male habet, quod a. Villoisono omitti sunt accentus. Prius, cum per σιδήρος reddatur, pro "Ἄρει acceptum esse debuit; sic enim saepe exponitur "Ἄρης. Casus tamen tertius "Ἄρης effet, non "Ἄρη. Ita tamen sta-

tuerunt veteres; Schol. Townl. et Victor. ἄρη τῷ σιδήρῳ, συνεληγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄρης. Erat quoque ἄρη in Lips. Harl. Vrat. b. d. Mosc. a. Townl. et Victor. Eustath. ἄρει et ἄρη, ἐκ τοῦ ἄρης. Intulit ex ed. Rom. ἄρει in edd. Henr. Stephānus; quae lectio grammaticae est consentanea; at ἄρη auctoritate codd. et grammaticorum sequitur. Melius tamen scribi puto Ἅρη et pronuntiari per duas syllabas.

Alia lectio fuit ἄρη pro βλάβῃ accepta, ideoque scriptum ἄρη. Ita Schol. Townl. et Vict. τινὲς δὲ ἄρη, βλάβῃ, βέλους η̄ δέρατος. Etiam Schol. B. τινὲς δὲ ἄρη, βλάβῃ. Ita vero res redit ad obseruata ad M, 334 pescare hoc in metrum, cum prior breuis sit.

Supereft tertia lectio edd. ante H. Stephanum, ὅπτε τις καὶ ἐμεῖο Ἅρης ἐκ θυμὸν ὀλεύτε. Est quoque in Cant. et uno Vindob. (in ceteris ἄρει et ἄρη) etiam in Schol. br. ita vero Ἅρης τις parum bene iungendum erat.

Hiatus tandem est in istis: ἐμεῖο ἄρει. nisi cum Bentleio emendes: ἐμεῖο γ' Ἅρει. Recreari facile sententia possit extrusis mediis, vt sit ἀλλ' — ἔσσεται, ὅπτε τις καὶ ἐμεῖο ἐκ θυμὸν ὀλεγεται. Verum hoc est mutare, non probabiliter verba vitiis liberare. ἐμεῖο follenni vitio Barocc.

113. ἀπὸ νευρῆφιν: „γρ. ἀκαὶ“ Barnes. Miror eum hoc non intulisse vt alibi fecit! ἀπὲ νευρῆφι cum iota passim scribitur; male. v. ad Θ, 300.

114. λέτο. priore breui ex ἀλέλυτο vt saepe iam vidimus. Opportune Clarke comparat λέκτο pro ἀλέλυτο. priore breui: v. Exc. I ad lib. XVII p. 407.

115. Ἀχιλλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος. ἐρυσάμενος et h. l. Lips. cum al.

117. τίψε κατὰ κληρός. κληρός, vt aliis locis, Occupauit recentiores editiones vitium κληρός.

121. ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευσν. Sch. A. „γρ. πτερόεντα προσκύδα.“ Sic Barocc. Vrat. A. b. Mosc. a.

122. ἐνταυθεῖ τὸν κεῖσθαι. Sch. A. et B. notant, etiam η̄σθαι legi, quod Sch. B. exponit δικεῖς. ūπαρχε. Sicque

legit Townl. cum Victor. Petutum puto ex Od. Σ, 104
Ἐνταῦθοῖς νῦν ἡσο πάνυας τε σύας τ' ἀπερύκων.

τὸ δύταῦθοῖς περισπαστέον. ἔστι γάρ ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα
Ἀττικοῦ. Sch. A. sic quoque B. Et Schol. ined. e Cod.
Parisi. prolatum a Ruhnken. praeſ. Hesych. p. VIII. Διο-
νύσιος ὁ Θρῆξ, Τίμαρχος καὶ Ἀριστοτέλης, Ἐνταῦθοῖς δ-
μοίως τῷ δύταῦθα, περισπωμένως ἀνέγνωσαν.“ Sic putes
ἐνταῦθοι illos ſcripſiſſe. Verum comparatur ἔνδον, ἐνδοῖ.
πέδον, πεδοῖ. v. Euſtath. ad Od. Σ, p. 1839, 56.

αἵ σ' ἀτειλὴν Venetus; et addit Sch. A., οὕτως διὰ
τοῦ — ηγ ἄπασαι.“ Receptum ergo pro vulgato ἀτειλῆς,
quod minus doctum est.

123. αἱ̄ ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, „μηδεμίαν Φροντί-
δα ἔχοντες. οἱ μὴ κηδόμενοι:“ Sch. A. B. οὐ κηδόμενοι in
Apollon. Lex. et Hesych. poſſis ad funus trahere, etiam
proprieſ sequentia, non curantes funus hominis: quor-
um et inf. X, 465 ἀκηδέστως. sed Homericus is' viſus
haud esse videtur. Sch. br. ἀΦρόντιſτοι. Schol. Exc. οὐ
κηδόμενοι. οἱ δὲ ἀνηλέες. ὡς ἐπὶ τοῦ Λυκάονος. add. Ety-
mol. in ἀκηδῆς. Est haec vox quoque ap. Apollon. Arg.
III, 597. — ἀπολιχμήſονται. obvio errore. Est quoque
in Hesych. λικμάζειν. At Apollon. ἀπολιχμήſονται. ἀπο-
λείξουσι ſicque alii.

124. ἀλλὰ Σκάμανδρος. Κάμανδρος Harl. vn. Vindob.
vt alibi.

125. εἴσο ἀλός. { „quod εἴσω idem est atque εἰς.“
Sch. A. B. quasi res noua fit! omiſſum est poſt εἴσω, εἰς.
ἀλός εἴσω Vrat. A.

126. 127. Θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν Φρῆχ'
ὑπαλύξει ἵχθὺς, ὃς καὶ Φάγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν. {
Sunt plura Scholia ad h. l. etiam longum Porphyrii
Scholion in Ven. B. ſeruatum; idem in Quæſt. Hom.
legitur f. VIII. p. 92 et 93. ed. Barnes. Duplicem in-
iere interpretandi et ſcribendi rationem veteres. Errant
inter utrumque Schol. br. et Euſtath. Videamus an ali-
quid diſtincte et perſpicue ex iis tradi poſſit.

Primo lectio variat: Φρίχ' ὑπαλύξει et Φρίχ' ὑπαι-
ξει. hanc habet Venetus: de qua statim videbimus; eam-
que intulerat Ald. 2. & qua propagauit H. Steph. Obti-
net in codd. Cant. Mori. vn. Vindob. Philetas et Calli-
stratus scribebant prius Φρίχ' ὑπαλύξει; quae eadem
erat in edd. Flor. Ald. 1. Rom. et reducta est a Barnes.
Legerat quoque sic Apollon. Lex. „Φρίκα. τὴν ἐπιφά-
νειαν τοῦ κύματος μέλαιναν Φρίχ' ὑπαλύξας.“ immo —
ξει. In Hesychio nulla fit huius loci mentio, vt nec in
Etyμοι. Utramque lectionem notauit Eustath. et Harl.
at miro modo illi grammatici veteres interpretabantur
Φρίκα per ψύχος, frigus, quod vt enitaret, satiatus car-
nibus in fundum maris se demittat piscis, et multo absur-
dins referebant eo, quod adipē saginatus pīsei frigus
non sentit.

Recte adeo monitum est: Φρίκα Homero dici pri-
mitum horrorem maris moti: τὸ ἐκ γαλήνης πρῶτον ἐξορ-
θαύμανον κῦμα; et tum ipsum ventum, mare turbare in-
cipientem. Ita Ζεφύρου Φρίξ Π. H. 63 vbi cf. Obll. et
Βερέκο Ψ, 692. Porphyrius Simonideum laudat tanquam
rem ante oculos ponens: ἐς ἄλα στίγματα πνεύ. De quo
non habeo quod dicam. Addo Φρίκα mox pro ipsa ma-
ris Superficie et pro ipso mari poni, vt Od. Δ, 402.
prodit Proteus μελαίνη Φρίκη καλυφθεῖσε.

Aristarchus ergo (et vt ex Porphyrio intelligo; iam
ante eum Aristophanes, et forte hic nominandus erat,
nam Aristarchus Φρίκ' ἐπαίξει legisse infra dicetur) alte-
rām praetulerat lectionem ὑπαιξει, τὸ μέλαιν κῦμα ὑπο-
τροχάσται, ὃς Φάγοι ἀν τοῦ Λυκάονος τὸν δημὸν, πλοά-
ζεντος καὶ ἐπιπολῆς Φερομένου τοῦ νεκροῦ. Sententia
quidem sic satis conuenit: natat cadaver in maris super-
ficie, vt solet fieri, et ex interiore mari prodiens et οὐδι-
cans piscis illud adedit. Possis laudare B, 310 de dra-
cone: βωμοῦ ὑπαιξει. ὑφορμήσας.

Attamen vel ex hac ipso versu, quem memoravi, in-
telligas vitium prosodicum ei lectioni subesse, quod gram-
maticos non sensisse mireris, nisi prosodiae eos incurio.

sos fuisse ex innumeris locis constaret: in ἀλλοις prior
vbique est producta; neque vlo modo in hoc ac simili-
bus fieri potest, quod Ernesti sibi persuaserat fieri posse,
vt vocalis ante vocalem corripiatur.

Itaque nec admitti potest altera lectio, quam Ari-
starchi esse ait Schol. B. cum Townl. Vict. „Φρίκ' ἐπατ-
ξει. ἄλλοι δὲ, ὑπαγένει.“ Additur: οὗτως δὲ Ἀρίσταρχος
ἐξηγεῖται· τῶν δὲ ἰχθύων τις κατὰ τὸ κῦμα θράσκων, ὁ
ἔστι, κολυμβῶν, ἐπὶ τὴν Φρίκαν ἀτέξει, (non, ὑπαγένει) ἵνα
Φάγη τε Φερόμενον. δεῖ γὰρ τὸν μέλλοντα ἰχθὺν Φερομέ-
νου τινὸς γενέσθαι, ἄνω μετάφερον ἐπὶ τὴν Φρίκαν τῆς θα-
λάσσης ελθεῖν. Haec eadem sunt in Townl. et Victor.
Quae subiiciuntur, ad aliam lectionem et interpretatio-
nem spectant. Nec lectio e Chia in Scholio Townl. et
Victor. enotata: ὑπαγένει. „ἡ δὲ Χῖα· μελαίνη Φρίκ' ὑπα-
γένει. Fuisse puta scriptum: μελαίνη Φρίκ' ὑπαγένει (sc. ἀν)
pro Φρίκῃ.

Relinquaenda igitur omnino est lectio haec; et si au-
toritate idonea et bonis codd. subnixa, vt Veneto. Moſc.
z. uno Vindob. et retinenda altera ὑπαλύξει, circumspi-
cienda autem melior interpretatio, quam a Phileta in
medium allata. Institui ea potest modo duplice; aut vt
piscis, qui comedetur, ὃς καὶ Φάγης, postquam se satia-
vit, cadavere in fluctu summo natante, se submerget
ὑπαλύξει Φρίκα, ὑποδυόμενος. vt solent pisces modo sum-
ma aquarum petere, modo ima. Apparet ὑπαλύξει ha-
bere sensum alterius ὑπαγένει, sed esse exquisitus, ὑπαγένει
autem esse interpretationem. Aut, vt piscis e profundo
versus superficiem tendat; ita piscis θράσκων κατὰ κῦμα,
subsiliens, exiliens, in mari, emicat supra aquarum su-
perficiem, ὑπαλύξει Φρίκα μέλαινην, atque ita cadauer,
in maris superficie supernatans, adedit.

Scholia brevia, vt saepe fit, miscent diuersa. Primo
loco, et si quid legerint, non apponitur, fuisse tamen
ὑπαγένει arbitror, priorem rationem sequuntur: ἐΦαλλόμε-
νος καὶ νηχθμενός τις τῶν ἰχθύων κατὰ θάλασσαν, παὶ ἐ-
πληροῦται τῆς Δικάονος πιμελῆς, πάλιν ὑπὸ τὴν μέλαιναν

Φρίκα ὑπελεύσεται. Μόx tamen idem: „ὑταῖσι. ὁ δὲ
νοῦς· ὁ δὲ ἵχθυς οὐκ ἀπιτολῆς γενήσεται, ἀλλ' ἐπὶ τῷ
Φρίκα αἰξει. τὰ γὰρ νεοσφαγῆ τῶν σωμάτων ἄνωθεν ἔτε-
πλαι. (Fuit ἀταῖσι, et σὸν pro οὐκ, et delendum ἀλλ').)
paullo post: αἰξει. ὑπονήξεται. ὑπεκυλεῖ. iterum ad prius
referendum.

Argutatur Porphyrius multa, quae aut refellere aut
iurare nihil attinet. In eodem pro Phileta est Polycle-
tus. Respicit quoque ad Philetae mirum acumen Schol.
ad Z, 459 vbi εἴτης explicatur per εἴτες ἄν. vt h. i. sit
ὅς κε Φάγης pro Φάγῳ ἄν. item Schol. ad Δ, 191 et ad
Χ, 505.

ὅς κε Φάγης. Schol. A. „διπλῆ, ἔτι ἀντὶ τοῦ. ὅς
Φάγεις ἄν.“

At ὡς κε Φάγης erat Aristophanis lectio; quod
Schol. Victor. cum Schol. A. testatur eaque per H. Ste-
phanum in edd. venerat ex ed. Rom. cum in Flor. Alld.
et hinc ductis esset ὅς κε, quod est in codd. Mori. Harl.
Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Schol. br. videntur pronuntiare,
ὅς κε Φ. esse eadem vi, qua ὡς κε. „οὐ δεῖ τὸ, ὅς κε Φάγησιν
ἀρθρου ὑπετακτικὸν λαμβάνειν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ· ὡς κεν. ἐπίρ-
ρημα.“ Schol. A. laudat ex Odyssea: ὡς κεν τις τόδ' ἔχη-
σι. voluit: ὅς κεν ἔχησι. Od. Δ, 756. nam Od. A, 396
non satis conuenit: τῶν κεν τις τόδ' ἔχησι.

ἀργέτα δημὸν iam vidimus Λ, 817 pro τὸν λευκὸν
ἐπίπλουν.

Notandum adhuc in Veneto et aliis scribi Θρόσκιαν.
quod subtiliores voluere, quia est ex Θρόσκω factum, et
hoc pro Θρόσκειν, a Θρέψ. v. Eustath.

Restat quaesito, quam pro suo quisque sensu diiudi-
cat, an hi versus a prima manu profecti sint; deficit co-
pula in Θρόσκων τις, et, sensu usque edoctus facile
agnoscas ingenium rhapsodorum, ea, quae simpliciter ac
breviter enuntiata sunt, locupletantium et ornantium, co-
pia inani saepe et aliena. De tota Achillis oratione inde
a vi. 126—136 equidem dubito. Nec tamen propter

hanc confessionem mihi irascatur seuerior aliquis: μὴ βαλέτω με λέθῳ τραχεῖ Φθόνος.

128. εἰςόκεν ἀστὸν κιχείμεν Ἰλίου ἱρῆς. Σ „quod τὴν Ἰλίου feminino genere usurpat. Homerus.“ notatiuncula saepe repetita. Grauius est, κιχείμεν Ἰλίου repugnare metro. Esse debuit κιχῶμενον. aut, ut Bentl. corrigit, κιχείω Φίλιου.

130. 1. — Aristophanes sex versus seqq. usque ad 135 οὐς ἐπὶ υγοῖς θόγοῖς — damnauerat, tanquam inseritos ab iis, qui caussas desiderabant, cur Fluvius irascetur: atqui, inquit, aperte caussae declarantur inf. 146.

147. “ Haec diserte Schol. Townlei, et Victor. at Schol. A. prioribus verbis corrupte: Ἀριστοφάνης διὰ τῶν τοιημάτων Ἀριστοφάνη Φησὶ στίχους ἐξηγεῖτε θηκέναι. hoc corrig. στίχους δὲ ηθεγκέναι. priora non afferuntur. Scripterat ille τὰ κατ’ Ἀριστοφάνην ὑπομνήματα. Porro Schol. A. obseruant, τὸ θηθὲ non esse Homericum (scil. hoc sensu, ἐκ πολλοῦ χρόνου, nam communi γενὶ est διὰ πολλοῦ χρόνου, διη) — Suspicatur quoque, et merito, Schol. A. Aristarchum πολέας scripsisse. — ὑμᾶν ἀρκέσσι, ἐπαρκέσσι. βοηθήσει. proprie ἄρχιος Φανήστατη.

135. νόσφιν ἐμεῖο scil. ἐμοῦ νόσφιν ὄντος Sch. B.

137. ὅπως παύσεις πόνοιο. Harl. Vrat. A. b. Mosc. a. Φόνεο (ut 134) accommodatus: et praefert Bentl. cum Ernestio, et merito. Ocurrat similis versus inf. 249. ubi eadem est varietas.

138. λοιγὸν ἀλάλκει. Eustath. cum ed. Rom. ἀμύνη. Margo Steph. ἀμύνοι. Aliquoties hoc libro vox haec legitur cum hac varietate 250. 539. 548. Olim quoque lectum fuit ἀλάλκη ut recte ex Apollonio et Hesychio colligitur a Tollio.

140. Ἀστεροπαῖω ἐπάλτῳ. vocem iam N, 643 lectam vidimus ad Θ, 85. Habetur in Sch. B. ζῆτησις ad h. l. quomodo, cum catalogum ante quinque dies fecisset (scil. poeta in rhapsodia secunda) et hic Asteropaeus ante XI dies aduenisset (inf. 156) eius non meminerit (in recensu,) sed Pyraechmen memorauerit B, 848 Paphlagonum

ducem. Scilicet hic primo loco dux fuit. Asteropaens secundo, et in primum locum successit Pyraechme caelo (II, 287.) « Lucem accipit haec crisis, si compares Obſl. ad B, 848. vbi videbis fuisse quoque qui eo loco versum de Asteropaeo inculcarent. Eadem Schol. Townl. et Victor. ad h. v. repetunt. Inserit eadem Eustath. p. 1228, 30 sq. v. Obſl. ad B, 848. Alia crisis est in Schol. Townl. ad 156. εἰλήσευθα ibi non esse *veni* aut *venio*, sed pro ἀχόμην. ἐξηρχέμην. ante XI dies domo exibat, quinis diebus in itinere consumtis non nisi quinto vel sexto die Troiam peruenierat. Et si nimia est subtilitas, delectat tamen acumen. Sufficit dicere: in pugnam induci a poeta Asteropaeum aliquem, e Paeonum ducibus antea aut non (potest enim is qui M, 102 memoratur, e Lyciis esse) aut obiter memoratum, Achilli adhuc ignatum, et non nisi ante undecim dies inter Troianorum socios versantem.

141. Πηλαγόνος ex Πηλεγάν, at Ούκαλέγων, Πελάγος scribendum, quia Ούκαλέγοντος, Πελάγοντος inde dicitur. Sch. A. Add. Eustath. p. 1228, 13 sq. Memoratur Pelegonus a Iustinio VII pr. hist. sanquam priscis regibus Macedonise annumeratus.

“Αξιος multi. Sed recte monet Barnes, esse ‘Αξιος scribendum, e canone grammaticorum, ut ab appellativo discernatur: de quo ibid. Eustath.

142. καὶ Περίβεια ‘Ακασσαμενοῖ Θυγατρῶν. tolerandus forte hiatus in medii versus caesura. ‘Ακασσ. Lips. Vrat. A.

143. τῇ γάρ ρα μῆτη. „In alio τῇ γάρ ρ' εμίγη“ Sch. A.

144. τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἀπέρουσαν. τῷ ρ' Ἀχ. Barocc. Vrat. b. Mosc. 2.

146. πεχόλεπτο δαιταμένων αἰζηῶν. § „quod περι deest ante αἰζηῶν.“ Schol. A.

147. τοὺς Ἀχιλεὺς ἀδαίγε κατὰ ρόον οὐδ' ἀλέκτε. ἀδαίγε. Sic codd. Ven. Schol. B. br. Eustath. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. vñ. Vindob. ex edd. præter Romanam, e

qua Stephanus ἐδάχε intulerat; sequitur tamen ἐλέσιρε. Sch. B. obseruat, Pium frigere putasse adiecta οὐδ' ἐλέσιρεν, siue Achilli siue Flunio tribuatur. " Potest sane frigere, si ad elegantiam Atticam ab Homericā simplicitate auocatus est animus. κατάρροον Townl. e more composita effingendi.

149. τὸν πρότερος προσέσωπε. τὸν πρότερου προσέφη. Mosc. 2.

150. ἔτλης ἀντίος ἀλλαῖν. ἀντίον Mosc. 2.

151. Διετήγων δέ τα παιδες, versus iam pronuntiatus ore Diomedis ad Glaucum sup. Z, 127. Sunt omnino plura hic ex illo loco adumbrata. „γρ. ἀντιφέρονται. Barnes. ex suo commento, puto pro ἀντιδώσι.

154. εἰμ' ἐκ Παιονίης. est, venio. si esset ex εἰμὶ, scribendum erat εἴμ' ἐκ. Paullo ante τὴν γενεὴν ἐρεί-
νεις; in ed. Ern. γενετὴν vitium est, non varietas.

155. Παίονας ἄνδρας ἄγων. ξ „quod alius hic Paeanum dux memoratur, quam in Catalogo. Sch. A., Scilicet Pyraechmes B, 848 sq. Vidimus eandem ἀστεραν sup. notatam ad v. 140. Addit aliam Sch. B. quod nunc Paionas *a longis hastis* designauit, at sup. B, 848 ἄγ-
κυλοτόξεως eos appellauerat. Forte, inquit, duo Paeanum erant agmina. De his iam actum est ad l. l. B, 848. Obli.

ἄνδρας ἄγων Ven. quod nusquam praeterea enota-
tum vidi.

156. ὅτ' ἐς Ίλιον. Debuit esse ὅτε Ίλιον. poterat
quoque Bentl. Indoctius δ. δ' ἐς Ίλιον pars codi. et
edd. Hemistichion vll. 155. 156. laudant grammatici, vt
doceant, ἥτις dici de toto die. Apollon. Lex. Suidas.
Hesych. η δὲ μὲν ἥτις ἐνδεκάτη. in ἥτις. add. Schol. Odyss. B, 1. Emendanda lectio Etymol. in ἥτις, Ἡτις δέ μοι
ἐστι δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ίλιον εἰλήλουθα. Super hac vlti-
ma voce est crux acuta Schol. Townl. Victor. de qua
dictum sup. ad 140.

157. αὐτὰρ ἐμοὶ γενεῇ. εἰπὴ γενεῇ Vrat. A. Mosc. 2.

158. Ἀξιοῦ δὲ κάλλιστον ὕδωρ εἴτε γαῖαν ἔγοιν. Est hic versus, qui iam sup. B, 850 varie lectus occurserat: Ἀξιοῦ, (non Ἀξίου) δὲ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αὐτῷ. Nunc Sch. A. Townl. Viet. etiam ad b. l. excidit; aut dicendum potius est, ab iis codd. versum exulasse. At Sch. B. monet, Eudoxum legisse sine ν. (non αὖται, sed αὖτα) Ἀξιοῦ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴας limpidissimus fons in Axium aliis aquis receptis turbidum exiens.⁶ Molestem est, turbatam esse scriptionem in versu recitato: excidit post Ἀξιοῦ, δὲ καὶ οὐταντας Αἴας erit cum apposito iungendum: Αἴας, κάλλιστον ὕδωρ, ἐπικίδναται. aut ἐπικίδναται active accipiendum.

Nunc altera est quaesitio, an omnino hic versus a primo poeta profectus sit. Omissus est in Veneto, in Townl. Vrat. d. at in marg. Lips. et vnius Vindob. adscriptus est: et videtur ab h. l. cum non de amne, sed de deo quaeratur, aliena sententia et ex B, 850 confictus esse; turbat quoque δὲ — δὲ. Ἀξίος δὲ et h. l. emendat Bentleius.

159. τόνδ' ἐμὲ Φασὶ γείνασθαι. Ascalonita plene legerat ἐμέ. at alii δέ με monente Schol. A. Scilicet illi non τόνδ' iunxerant, sed τὸν δ' ἐμὲ, et τὸν δέ με. hoc in Vrat. A. Itaque comparat Schol. A. Od. A, 215 μῆτηρ μέν τ' ἐμὲ, aliis μέν τέ με, Φασὶ. Et sane verius hoc τὸν δ' ἐμὲ vel τὸν δέ με. hoc erat in ed. Rom. et in Ven. Mosc. a. illud τὸν δ' ἐμὲ Turn. at τόνδ' ἐμὲ iam in Flor. Alld. H. Steph. et hinc ductis: et codd. Vrat. b. d.

160. γείνασθαι. γῦν αὗται μαχώμεθαι. Ven. γείνεσθαι c. Schol. ἐν ἄλλῳ, γείνασθαι. γῦν δ' αὗται Harl. nec male.

161. ἀς Φάτε' ἀτειλήσας. Narrationem in sequentem impeditam esse, facile sentias; et notauit iam Eustathius; structura poetam excidisse, δούρατιν esse dictum, cum requireretur δούρατα ad ἀνέσχετο. Occurrebat Wolfsius continuando sententiam et parenthesi includendo ἀτειλήσας θέτεν. v. praefer. ed. p. XVI. Verum oratio sic alio modo est impedita: satis enim appareat, nouam

sententiam procedere: *ναὶ δὲ ἀτέρῳ μὲν — τῷ δὲ ἀτέρῳ.* Video quoque nunc inspecta altera editione abiectum esse inuenit. Non infrequens est illud in scriptoribus, ut sentiant alia quam scribunt; estque δούρασιν subintelligendum ἀμάχετο, ἡκόντιθε. quod toties occurrit, et iam Δ, 490. 496. vel ἔβαλεν ex v. sequ. 164. Maior scabrities est in δ δ' — ὁ δ'. — verum saepe ea in poeta obvia.

ἀπειλήσας. νῦν αὐχήσας η ὄργισθεις. Sch. br. prius recte. — , γρ. αἵσχεθε Barnes. " scil. aliis in locis.

162. ὁ δὲ ἀμαρτῆ δούρασιν ἀμφίσ ηρως Ἀστεροταῦδε. Schol A. cum Townl. et Victor. obseruat iterum, Aristarchum scripsisse ἀμαρτῆ, ex ἀμαρτῆδην; Massiliensem tamen ἀμαρτῆ exhibere, hocque vnu esse receptum; repetit haec Eustathius. De hac voce et grammaticorum disputationibus collecta sunt potiora sup. ad E, 656.

ἀμαρτῆ ed. Flor. subscriptis iota Ald. 1. Rom. neglexit hoc iterum Ald. 2. eamque secuti, H. Stephanus, Clarke. A Turnebo editum est ἀμαρτῆ. (non ὀμαρτῆ) Barnes per structuram turbatam in fraudem inductus audacter reposuit ὀμάρται δούρασιν ἀμφῶν, a multis propterea objurgatus. adscripsit more suo: γρ. ὀμάρται. ὀμαρτῆ et ἀμαρτῆ. miscens variam lectionem et ariolationem, tanquam eodem loco haberet. Laudat idem ἀμάρτη e Barocc. et ἀμαρτῆ e Schol. Excerptis: utroque loco suspicitor scriptum fuisse ἀμαρτῆ, quae Aristarchea erat lectio. At ἀμαρτῆ, quae antiqua fuit forma, nunc restituta est, ad stipulantibus Apollonii Lex. h. v. (in quo: ἀμαρτῆ. ἀμα. ὀμοῦ. — .δ' ἀμαρτῆ δούρασιν ἀμφίσ. ad quem locum v. Excursum IV. Tollii) et Venetis, cum Townl. Victor. ἀμαρτῆ sine iota est in Cant. Harl. Mori. Vrat. A. b. Lips. ἀμαρτῆ vn. Vindob. aker ὀμαρτῆ.

ἀμφίσ. quod varium vnum habere, docent lexica; et saepe iam vidimus. h. l: esse videtur, utrinque, ut Σ, 502 ἀμφίσ ἀρωγοί. Schol. B. tamen ἀμφίσ, δίχα. ut N, 345. 706. E Massiliotica recensione laudat Schol. A. ἀμφίσ. forte fuit ἀμφῶν.

163. ἐπεὶ περιδέξιος ἡσ. „περιδέξιος vna voce, vt ἀμφιδέξιος.“ Est ἡ ἀμφιδέξιον δεξιός. Vox illustrata in glossis Hippocratis ab Eritiano in ἀμφιδέξιος, et in glossis Galeni: quae ad Aphor. VII, 43 spectant: meminit quoque eius Sextus Empir. p. 380 vbi v. Fabric. Apollon. Lex. h. v. οἱ μὲν περιστῶς δεξιός περὶ τὴν τοῦ δέρατος βολήν. (fere vt ἀμφίγυες dictum esse videtur ap. Sophocl. Trach. 504) οἱ δὲ κατ' ἀμφιτέρων τῶν χειρῶν, ὡς τῇ δεξιᾷ, βάλλων. hi hand. dubie melius. Ut ex Schol. B. intelligo, fuere, qui πέρι δεξιὸς scriberent; hi accepere etiam περιστῶς δεξιός. vti et Schol. Townl. Victor. τινὲς, ἀντὶ τοῦ ὑπερδέξιος. μεγάλως δεξιός. ὡς περισσοις γυναικῶν. (Od. Σ, 247) Est hemistichium: αἰεὶ περιδέξιος ἥρως, quod habetur inter fragmenta Callimachi, CCCIII. e Suida.

164. οὐδὲ διὰ πρὸ in aliis διαπρὸ vna voce vt alibi quoque.

165. μῆχε σάκος { „ὅτι ἄτρωτα τὰ ἡφαιστότευκτα ὄπλα.“ Reuocant nos Scholia ad T, 268 sq. vbi idem versus iam erat lectus.

166. τῷ δ' ἔτέρῳ μν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρός. { „quod μὲν πῆχυν ἀρχαῖνας dictum est pro τὸν πῆχυν αὐτοῦ.“

ἐπιγράβδην. ὅσου ἐπικαταξύσαι, versu adscripto Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Schol. br. ἐπιξεστικῶς, ἀχρι μένου τοῦ δέρματος. Schol. Victor. αἱς ἐπιξέειν. De voc. cf. Δ, 139. Idem ἐπιλγόδην, P, 599 strictim, strin- gendo cutem. In Lips. Vrat. b. scriptum, vt solet, per v. ἐπιγραύδην. Vrat. A. ἐπιγραύδων.

167. σύτο δ' αἷμα. Vrat. A. χύτε.

ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ. at praecesserat δόρυ. suppleuit ergo in animo μελίῃ, αἰχμῇ, δυγχείῃ. Notat quoque Eustath. et Schol. Exc. exemplum aliud apponunt. Od. M, 75. νέφελη — τὸ μὲν (sc. νέφες.) Μοχ λλαιομένη, tropo toties obuio, vide vel ad Δ, 373. Ο, 317. Ατ- ιδυπτίλωνα, τὴν εἰς εὐθὺν Φερομάνην Sch. A. vt in illo: τοῦ δ' Ιδὺς βέλος πέτετο (N, 99.) add. T, 99 de ipsius Achillis hasta.

et τὴν εἰς αὐθὺν πετομένην versu adscripto Apollon. Lex. h. v. Similia Hesych. Sch. br. et Eustath. Nam ab Etymol. vtraque vox exulet. Credendum igitur est, antiquitus non modo πτέω, πτῆμι, sed et πτῖμι fuisse.

169. μελίνη θυκτίωνα. „quod Zenodotus θυκτίωνα scripserat, a κτεδώγ, fibra ligni. διὰ τὸ κτεδόνας λέγεται τῶν ξύλων τὰς γραμματοσεις διαφύσεις.“ Schol. A. At Schol. Townl. Vict. Ἀρίσταρχος θυκτίωνα. ὁ δοτιν, ἐπ' εὑθείας ἔχουσαν τὰς ἀκτεδόνας καὶ τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις. Aristarchum itaque scripsisse tradit Schol. Townl: Victor. cum Eustathio: Ἀρίσταρχος δὲ, Φασίν, θυκτίων γράφει. τευτέστιν, ἐπ' εὑθείας ἔχουσαν τὰς κτεδόνας, ἥγουν τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, ἃς οἱ Ιδιῶται ἔνας Φασίν. ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτεδόνων δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λιθων γραφῇ. Sunt ergo κτεδόνες vel κτιδόνες, et ἀκτεδόνες, ap. Theophrastum hist. Plant. V, a κτιδόνες venae lignorum, de quibus docte disputat H. Stephanus in Thes. Ind. h. v. Difficile tamen dictu est qua analogia ab hac voce ductum esse potuerit θυκτίων. debuisse saltem esse θυκτηδῶν. θυκτηδῶνα.

172. μεσσοταλὲς δ' ἄρ τιθηκε πατρ' ὅχθης μελινον ἔγγονος. „quod ὅχθη dicta est, quae mox κρημνὸς, quia omnia alta dicuntur ὅχθαι.“ Sch. A. Observatio saepe memorata, ὅχθη omnino esse τὸ δέξεχον. cf. sup. ad 17.

μεσσοταλὲς Venetus et Sch. uterque. οὔτως Ἀρίσταρχος. Addit aliis: „ἄλλοι μεσσοταγὲς — εὐκαὶ εὖ. velle enim poetam dicere, ἔως μέσου ταλλόμενον, ad declarandum Achillis robur.“ Atqui haec eadem vis inept alteri: si hasta terrae infigitur usque ad medium partem. Nihilque adeo habet alterutra lectio cur praeferatur. Contra μεσσοταλὲς ambiguum est, siue hasta in media sui parte vibrata; et cur non hasta tota se moueat? mouet autem se potissimum in extrema seu infima parte, quae οὐρίαχος est, ut alibi vidimus: Π, 612. P, 528 ἀπ' οὐρίαχος τελεμήχθη. Ceterum μεσσοταλὲς agnoscit Apollon. Lex. ὅτι ἐκ τοῦ μέσου πάλλεται, ὁ δοτιν, κραδαίνεται. utrumque Hesych. Schol. br. et Eustath. Moſc. a. a m.

pr. *Solum μεσσοταγὲς* Sch. br. *μέχρι τοῦ ἡμίσεως κατατετγγός.*

Porro vis τοῦ θῆκε est notabilis. expectabatur θη-
κεν ἔνος τοῦ μέσου. aut ἄλλα, ab Ἰητ. pro hoc dictum
θῆκε μεσσοταγές. Ernelli senserat insolentiam usus τοῦ
θῆκε, at putabat eam sic expedire, ut compararet alterum,
quod *stare hasta* dicitur in corpore; ergo et eum,
qui immittit, dici posse τιθέναι. Quod vix placere pot-
est. τιθέμι est Homericum, pro τοιεῦμαι.

,,γρ. χάλκου θύχος Barnes.

173. Πηλείδης δ' ἀρ ὅξε. — ξ quod, cum Ἀχιλ-
λεὺς praeceſſisset, vs. 169 nunc subiicitur Πηλείδης, tan-
quam de alio antea dixillet. " Schol. A. Otiosi hominis
obſeruatio !

174. ἀλτ' ἐπὶ οἴ μεμαώ. Ita scribi volebat Schol.
A. Alii, scilicet e schola Aristarchea. (cf. ad A, 368)
scripſere, ἐπὶ οἴ, quod et edd. habent ante Clarkium.
Poterat etiam scribi ἀλτ' ἐπι. pro ἐπῆλτε vel ἐπιμεμαώ.
Possunt rationes afferri pro unoquoque.

176. ἐρύσσεσθαι μενεῖναι. Edd. ante Turnebum
ἐρύσσεθαι, quod ille correxit ἐρύσσεσθαι, eaque erat lec-
tio vulgata. At ἐρύσσεσθαι Eustath. Barocc. Cant. Mori.
Mosc. 2. Vrat. b. et melius, dummodo ἐρύσσεσθαι scri-
pferis, quod exhibet Venetus; et expressum est in edd.
Ody. Φ, 125. vbi hic versus iterum legitur.

177 τρ. δὲ μεθῆκε βίγ. Barnes edidit βίη, et ad-
dit: „γρ. βίη. hoc reduxit Clarke. Scilicet variat lectio:
Barnes sequutus est Cantabrigensem Edit. et est βίη in
ed. Flor. Ald. a. sic quoque cod. Harlei. At βίη est
in Ald. 1. Rom. Turneb. Steph. cum Eustath. et codd.
Sane μεθίεναι absolute dicitur, ergo et βίη μεθήσιν, h.
ο. λέλυται, ut μεθίσιν aliquis, remittit, deficit. si βίη
adiucitur, deficit ille viribus, vel remittit, necessitate co-
actus, ut h. 1. cum sine successu vires exserit. Visitation
est casus secundus, μεθῆκε βίης, ut χύλου et alia. sive
scribitur in iisdem veribus Od. Φ, 125. 126 repetitis:
τρις δὲ μεθῆκε βίης.

μεθέηκες Lipſ. debuit ergo esse: τρὶς μεθέηκε. Mox ἄξαι, θαξαι, v. ad Γ, 367.

179. ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄστος Θυμὸν ἀπηύρα. „πρὶν, λείπει τὸ ἐλέθων.“ Sch. B. excidit membrum, πρὶν τοῦτο τελειῶσθαι.

ἀλλὰ εἰ πρὶν Cant. quae est bona lectio, et miror Bentleium hinc facere ἀλλάγει. Nam duplici accusatiuo iungitur ἀπαυρᾶν, vt Z, 17 ἀλλ' ἀμφῷ Θυμὸν ἀπηύρα.

ἄστος. Ad h. v. notat Schol. Townl. Vict. „τῷ δέρατι. Φιλήτας· καὶ κεύ Ἀθηναῖς δολιχάρου. ἀντὶ τοῦ, μάχη δόρυ ἔχοντος.“ quod fragmentis Philetae a Kaysero collectis erit adiiciendum.

181. γαστέρα γάρ μιν τύψε. „γρ. μιν ἔτυψε“ Barnes. γαστέρι Moſc. 2. In verbis χύντο χαμαὶ χελάδες (h. e. τὰ ἔντερα) Clarke rem turpem consulta verborum κακοφωνίᾳ expressam obſeruat.

182. τὸν δὲ σκότος ὅστε κάλυψεν. „γρ. ὅσσε' ἐκάλυψεν.“ Barnes. sicutque Vrat. A.

182. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' οὐκὶ στῆθεσσιν ὄρεύσας. grauius quod alibi usurpat: λαξ ἐν στήθεσι βὰς Z, 65 et ὁ δὲ λαξ ἐν στήθεσι βαίνων Π, 503. Vide an lenior sit oratio, si iungas: Ἀχιλλεὺς ἐνορούσας ἐξενάριξε τεύχεα στήθεσι, pro ἐκ τῶν στηθέων.

δ' ἄρ'. Barocc. γάρ. Clarke sollempne ſum appingit: „ἄρ' deinceps. vt facere solitus erat.“

εὐ. „γρ. ἐπί.“ Barnes.

ὄρεύσιν. Vrat. d. et b. a m. sec. duo Vindob.

183. καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδε. ξ „quod εὐχόμενος pro καυχώμενος“ Sch. A. quasi nouum hoc effet!

185. Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι. ξ „quod περ abundat; vt in illo: Φυγόντι περ αἰπὺν ὅλεθρον“ (Od. P, 47) Schol. A. non abundat; sed est καὶ περ. licet ſi natus ex Fluvio deo.

Porro ad ἐκγεγαῶτι Schol. A. notat, ſi Aristarchum legere. Fuit ergo et alia lectio; haud dubie ἐκγεγαῶται. eaque lectio est in Ald. 2. et in Lipſ. et uno Vindob. etiam Schol. A. notat Κρονίωνος παισὶν esse pro ἐκγόνοις.

quod ipsa res docet; nam Achilles a Peleo, is ab Aeaco, hicque a Ioue ortus.

186. Φῆρα σὺ μὲν Ποταμοῦ. Tyrannio Φῆρα scriperat, ut sit praesens; tesiē Schol. B. Vict. Townl. (et habet hoc rationem, Φηι, Φῆς, Φηι. contra pro ἈΦῆς, Φῆς. Ergo in praesenti a Φῆς, Φῆρα, et a Φῆς, Φῆρα.) At Schol. A. siue praesens siue aoristus secundus sit, scribendum esse contendit Φῆρα. Additur tamen: „ταύτῳ δὲ μόνῳ διαλλάξαι, τῷ σὺν τῷ γράφεσθαι τὸ γέτε τῷ ἐνεστῶτος.“ Ita esset in praesenti Φῆρα, quod non occurrit, sed Φῆς alii scripsere, non Φῆς. Huius tamen iota nulla ratio idonea reddi potest; nisi quod praesens ab aoristo discernere voluere grammatici. v. Eustath. ad Od. H, 239. p. 1578, 18. Hoc igitur ipsum vello putandum est Schol. A. Φῆς in praesenti. Ex Schol. Victor. et Townl. disco, ipsum Tyrannionem iota addidisse Τυρρηνίῳ δὲ βαρύνει, ὡς ἐνεστῶτος χρόνου. καὶ μετὰ τοῦ τῷ γράφει. scripsit ergo Φῆρα. Contra scripturam Φῆς multis disputat Etymologus h. v. Ad hanc controuersiam spectat locus Apollonii Lex. in Φῆρα. λέγεις. laudato versu Od. Γ, 357. εἰ δὴ ταῦτά γε Φῆρα. ἄνευ δὲ τοῦ τῷ γραπτέσι. ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Φῆρα λέγουσι. cf. ad A, 397. In edd. constanter legitur Φῆρα.

187. αὐτὰρ ἔγὼ γενεὴν μεγάλου Δίος εὔχομαι εἶναι. — appicata siigme, sed excidit scholion; respexit, puto, notata ad vñ. 185 de παισιν. Et supplant Schol. Townl. et Victor., Ποταμοῦ γένος. ἀλλὰ καὶ Αἴγινα Ἀσωτοῦ. οὐκ εὐτελίζει οὖν τοὺς Ποταμούς. ἀλλὰ Δία προκρίνει. ἀλλως τὰ τῶν τατέρων αἱ προκρίνει δὲ ποιητής.

γενεὴν Δίος εὔχομαι εἶναι. Bentl. corrigit γενεῆς. vt Z, 211 ταῦτης δὴ γενεῆς τε καὶ αἴματος εὔχομαι εἶναι. ille T, 241. Adde T, 105. Attamen nec minus Od. O, 225 αὐτὰρ γενεὴν γε Μελάμποδος εὔχομαι εἶναι. εἴ τι κατὰ γενεὴν. νι (κατὰ) γένος. Ξ, 213 πατρὸς δ' εξ ἀγαθοῦ καὶ ἔγὼ γένος εὔχομαι εἶναι.

188. τίκτε μ' ἀνήρ. hoc versu apposito Nestych. probat τίκτειν etiam de maribus dici.

189. ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς εὐ Διός ἐστιν. Vrat. ὁ δ' ἄρ' εὐ Διός Αἰακός ἐστι.

190. Ποταμῶν ἀλιμυρηγέντων. Venetus B. legerat ἀλιμυρηγέντων. (quo spectat Moſc. 2. ἀλιμοιρεέντων) nec μύρεσθαι aptum esse censens, cum proprie sit τὸ ἔτι μόρω τινὸς Θρηνεῖν, reprehendit Aristarchum qui per u. scripsit: δηλοῦ γάρ, inquit, τοὺς τὴν ιδίαν μοῖραν (scil. aquarum) εἰςβάλλοντας εὐ ἀλ. et comparatur inf. v. 219 οὐδέ τι — Consentient tamen in ἀλιμυρηγέντων, quod iterum occurrit Od. E. 460. ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήσεται, certi omnes; et μύρεσθαι esse Huere, φέειν nemo dubitet; vt est in Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Schol. br. Euſtath. Etiam Apollon. Arg. I, 913 ἐκ πέτρης ἀλιμύρεος. vbi cf. Schol.

191. χρείσσων δ' αὖτε Διός γενεῇ Ποταμοῖο τέτυκται. Aristarchus sine δ', vt modo vñ. 160º νῦν αὖτε. perpetua varietas. Barnes: „γρ. Διός γενεῇ.“ supplendum esse γενεῆς ποταμοῖο, quis non videat!

192. 3. καὶ γάρ σοι Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι χραισμεῖν. Varie interpungi posse obſeruant Schol. vtraque. posse enim χραισμεῖν et ad μέγας et ad δύναται referri; aut etiam, εἰ δύναται τι, χραισμεῖν, pro χραισμεῖτω.

μέγας πάρα Ald. 2. εἰ δύναται τοι Cant. τις Vrat. d.

194. τῷ οὐδὲ χρείων Ἀχελώϊς ἵσοΦαρίζει. Legebatur in edd. οὔτε. sed οὐδὲ postulat ratio grammatica, cum sequatur οὐδὲ vñ. 195. et exhibent codd. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. etiam Venetus. Etiam ap. Etymol. in Ἀχελώϊς est οὐδέ. In Apollon. de Syntaci p. 96 est τῷ δ' οὐδὲ, sicque Vrat. A.

Interpongunt τῷ, οὐδὲ, vt sit δι' ὅ. atqui durior sic oratio fit; et est τῷ pro ὥ Δι. itaque fustuli interpunctionem. Etiam Apollon. de Synt. l. c. τῷ per ὥ reddit.

Ἀχελώϊς θισοΦαρίζει. habet vitium in digamma pec- cans. Sup. I, 390 ἔργα δ' Ἀθηναίγ γλαυκάπιδι ισοΦαρίζει. Niſi itaque totus qui sequitur locus rhapsodi senioris est, probabile fit fuisse ἀγνιΦαρίζει, quod inf. 357. 411.

483. in simili re obtinet, quodque iam Bentley in medium protulerat hic et sup. VI (Z) 101. Forte tamen nec hoc necesse, sed seu scribendum seu pronuntiando contrahendum Ἀχελῷος Φ quod serius sine iota Ἀχελῶς scribi coepit. Aeolum fuisse Ἀχέλοες narrant; forte verius, antiqua scriptura O pro Ω. Dawes non modo Ἀχελήιος damnat hoc loco, verum omnino ex Homero et Hesiodo eiiciendum esse pronuntiat, etiam inf. Ω, 616. nec tale nomen fuisse fluvii, sed Ἀχελῷος, imperiose pro viri ingenio: Milc. crit. p. 175. 6. Est tamen hoc frequens, nomina fluviorum proprie esse adiectiuæ formæ, dum subintelligitur ποταμός.

195. οὐδὲ βαθύρρετας μέγα σθένος Ὁκεανοῖο εἰς „quod Zenodotus versum non habuit“ Schol. A. Dicas, sic tamen et vll. sqq. abesse debere, quae de Oceano proprie aliquo modo dicuntur; at Schol. Townk. et Victor. post illa: κυάς δὲ οὐ γράφουσι τὸν στίχον, Θέλοντες εἰς Ἀχελῷον φέν. τὸν γὰρ αὐτὸν Ὁκεανῷ Ἀχελῷον φασί. Quod sane valde insolens esset; contra de Oceano saepius haec praedicata sunt; et notantur hi versus, propter notiones priscorum hominum, quounque tandem sensu haec dicta sunt, amnum, maris et omnium aquarum originem ex Oceano duci.

Nec minus tamen Acheloi notio aliqua esse debuit antiquissima, qua ille inter nobilissimos et praecipuos amnes haberetur, et, quoties omnino amnis declarandus esset, ille nominaretur: ita ut, quemadmodum ipsum elementum aquae per Oceanum, ita πᾶν πηγαῖον ὕδωρ, per Acheloum designaretur: quo vsu adductus Maro simpliciter *Acheloia pocula* dicere potuit. Praciuerant Graeci, ut exemplis docuit Macrobius V, 18. qui ex Aristophanis Cocalo landat: — ἡμουν ἄγριον βάρος. — ἔτειρε γάρ τοι μὲν οὐ μηδὲ, πόμα, Ἀχελῷος euomni graue onus stomachi: male enim me habebat vinum cum aqua non mixtum seu ut Macrobii ipse vertit: grauabar vino cui aqua non suisset admixta, id est, mero. Disertus ad hanc rem locus est ex antiquioribus petitus in Eustathio:

οὐ παλαιὸς λόγος πάνυ τὸν Ἀχελῶν σεμνύνει, ὃς καὶ πᾶν
ὑδωρ εἴ αὐτοῦ Ἀχελῶν κληθῆναι. καθὰ καὶ Ὁμεανὸν, ἐκ
τοῦ Ὁμεανοῦ. Φησὶ γοῦν τις „Ἀχελῶν φύσατε.“ τουτέ-
στι, τὴν γῆν φύσατε τῷ ὑδατί. *I. g.* φύσατε, quod etiam
Od. T. 150 occurrit. Inde obuium est in poetis *Acheloum*
poni pro *aqua* v. c. Eurip. Bacch. 625. Androm. 167. Aristoph. Lystr. 381.

Canſſam cur Achelous tantam auctoritatem habuerit,
inde repetitam videbis in Excerptis ap. Euſtath. et me-
lius in Schol. Townl. et Victor. quia Achelous erat ma-
ximus amnium Epiri et Aetoliae, in quibus locis anti-
quissima Hellas suit, circa Dodonam, a Sellis habitatam.
Saepè eius mentio facta in responsis Iouis Dodonaei, et
iussi, qui consuluerint, θύειν Ἀχελώφῳ. Itaque nec
mirum aras Acheloo positas memorari apud Pausaniam.
Fundus his est Ephorus, cuius locus ipsaque scriptori-
ria verba, apposuit Macrob. l. c. V, 18 quem vide: vbi,
communi nomine Acheloum pro aqua dici Ephorus aſſe-
rit, quod ex Dodonaeis oraculis profectum sit σχεδὸν γὰρ
εἴφερον αὐτοῖς προσάγειν. (omnibus oraculis adiicere)
οὐ θεός εἰωθεν, Ἀχελώφῳ θύειν. — μάλιſta γὰρ τὸ ὑδωρ
Ἀχελῶν πρασαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐ-
χαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. ἀπέρ πάντα περὶ τοὺς θεούς.
Repetierunt hinc alii, in his Didymus περὶ τῆς τραγῳδου-
μένης λέξεως, ap. Macrob. eod. l. qui ex Agesilaō (my-
thicarum rerum scriptore) recitat: οὐ γοῦν Ἀγγησίλαος διὰ
τῆς πρώτης λεπτίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῶν πάντων τῶν
ποταμῶν πρεσβύτατος. ἔφη γάρ. „Ὀμεανὸς δὲ γαμεῖ Τη-
θὺν ἐαυτοῦ ἀδελφήν. τῶν δὲ γίνονται τριεχλίοι ποταμοί
(ex Hesiodi Theogonia) Ἀχελῶν δὲ αὐτῶν πρεσβύτατος,
καὶ τετίμηται μάλιſta.“ Cum itaque tam celebre Ache-
loī esſet nomen, potuit eum noster poeta primo inter
Amnes loco memorare. Aliam canſſam attulit Euſtathius:
non ignotus, inquit, fluvius Achilli Thessalo esse potuit
ex vicinis locis. Aliae de eo fabulae fuere, quas tem-
pus obſcurauit: vt de eius aquis cum Inacho militis ap.
Sophoclem, (v. Strab. VI p. 416 C.) de controuerſia

Acheloi cum Ioue exercita. Occurrit Acheloi memoria in antiquioribus fabulis de Sirenibus, quae ex eo et Mel-pomene natae feruntur, ignota de causa: Apollod. I, 3. 4. v. Not. p. 37.

In Schol. A. B. br. alia mythica de Acheloo adposita sunt, e quibus apparet, fabulam in primis in Heracliius suis tractatam, lyrice a Pindaro.

χρείων Ἀχελώϊδες. respicit locum Pausan. VIII, 38 f. ubi tres Acheloos memorat, et hunc Acarnaniae et Aetolie ait Homerum in Iliade ποταμὸν τῶν πάντων ἀρχοντα dicere.

αὐδὲ βαθυβρέπτας. οὔτε Aristarchus legerat: Schol. A. debuit igitur ille etiam antec. versu οὔτε legere, non αὐδέ.

196. *εἴξει πάκτες ποταμοί* — atqui Xanthus supra erat Iouis filius. De hac ἀπορίᾳ v. ad Φ, 2.

καὶ πᾶσα θάλασσα. ὅλη Schol. A. B. mare interius, mediterraneum. Vrat. A. πᾶσα τε θάλασσα.

Allusum est ad h. v. ab iis, qui Homerum, e quo omnes poetae riuulos duxere, cum Oceano compararunt: Dionys. Hal. de composit. l. 24. Quintil. X, 1, 46. *Hic enim (Homerus) quemadmodum ex Oceano dicit ipse omnium viarum fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit.*

197. *καὶ Φρεάτα μακρὰ νάουσιν*. h. e. βαθέα. ut contra B, 92 γῆσόνος προπάροιθε βαθείης, Schol. B. reddebat μακρῆς.

νάουσι, πιδύουσι. Schol. Townl. et Vict. νάουσι. Cant.

199. *ὅτ' απ' οὐρανόθεν σμαραγδηγ*. σμαραγήσει Battoc. Cant. Mori. Vrat. A.

200. *άπειρημοῖο*. *„quod αρημνὸς nunc, quae amea erat ὄχθη.“* Schol. A. v. 171. 2.

οὐβριμον ἔγχος, unus Vindob. indocte.

201. *τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπε*. Flor. Ald. 1. καταυτόθι una voce.

203. *ἔγχελνες τε καὶ ἵχθύες*. Argutantur grammatici in Scholiis utrisque et in Eustath. et iterum ad 353.

(loco ceteroqui propter superstitiones opiniones de anguillis notabili) in reperiendis caulis, cur discernantur anguillae a piscibus. Dicendum erat simpliciter ponere genus cum aliqua specie, priore loco apposita, more et usu. Schol. A. laudat: Ζεῦς δὲ ἐκαὶ οὖν Τρᾶς τε καὶ Ἐκτόρας κατὰ τὸ ἔξοχόν, ubi tamen indiuiduum cum toto ponitur.

Notatur quoque duplex forma, ἔγχελυς, νος. et ἔγχελις, εως. quod ad Lexica est reiiciendum. Barnes: „γρ. ἔγχέλιας.“ debebat saltem scribere ἔγχέλεες. unde ἔγχέλεις. v. Eustath. p. 1331, 33.

ἀμφεπένοντο. quod de cura et ministerio, quo occupati sumus aliqua in re, dicitur, ut sup. Δ, 200 in vulnerato Menelao, et Π, 28. nunc ad pisces transfertur occupatos in cibo parando, et de canibus Ψ, 184 ut πενεσθαι aliquoties de cibo parando dictum vidimus. Ex Ven. B. praefixum video ἀμφεπένοντο. nec hoc male. αὐτὸν μὲν ἄρ. Iterum Clarke: „ut fieri solet.“

204. δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιαν κείρουντες. Monent Scholia A. B. δημὸν ἐπινεφρίδιον esse iungenda. Seuferre igitur molestiam geminati participii ἐρεπτόμενοι κείρουντες. Aliunt eadem et Sch. br., „ἐρεπτόμενοι καὶ κείρουντες διλογίται.“ parum commode. E grammatica ratione esse potest ἐρεπτόμενοι κείρουντες pro τῷ κείρειν. denorantes arrodendo. Sed videtur accipendum esse: ἀμφεπένοντο ἐρεπτόμενοι, δημὸν κείρουντες. Sch. A. B. Townl. Eustath. κείρουντες ἀπλήστως ἐσθίοντες. ὅτεν δὲ κόρος. De voc. ἐρεπτεράς v. ad B, 776, Mirum errorem, cum δημὸς pro δῆμος acciperet, Ammonii p. 89. v. ad e. l. Valk. p. 144. κείρουντες a m. pr. vn. Vindob.

205. ἡ βῆ φ' ἵνατι omissum p' in uno Vindob. itaq. κερυστὰς iam vidimus B, 1.

208. χέρσ' ὑπὸ Πηλεύδαο. Melius esset χέρσ' ὑπο. nam δαμῆκαι ὑπὸ χερσὶ sollempne est v. c. B, 860. 874. et ὑπὸ δουρὶ.

209. ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχαν. ἔλετ' Ὀρσίλοχον Vrat. b,

210. Θράσιον τε. ex Eustath. pro Θράσιον τε.

213. αὐέρι οἰστάμενος. Sch. A. „γρ. καὶ, εἰδόμενος.“ Additur: τὸ δὲ βαθέης χωρὶς τοῦ δ’. Videtur δ’ abfuisse alius, minus bene.

βαθέης δ’ οὐφεύξατο δίηγε. Ita legitur versus in edd, et codd. Ionicum erat δὲ Φεύξατο. Emendauit Calaub. δ’ οὐφεύξατο, quod receptum a Barnes et Clarke, malum latet βαθέης ἐκ Φεύξατο, per se non male; et firmatum nunc ab Ernestio e cod. Lips. Sed totum versum insititum esse, arguit hoc, quod otiosus est, et quod in fine ingrata repetitiu est; βαθύδιης et δίηγε.

214. πέρι μεν πρατέας, πέρι δ’ αἴσυλα φέγεις. περὶ scribere iubent A. B. non πέρι. esse enim pro περισσῶς, (Atqui hoc inuerse se habet,) αἴσυλα sunt injusta, nefaria. v. ad E, 403.

216. εἴ ται εἴ σας vn. Vindob.

217. εἴ δρέθεν γέ ἀλάσσα. Probat γέ Sch. A. vnde patet fuisse quoque τ’.

τεδίου κάτα μέρμερη φέγεις. Erat φέγειν illatum a Turnebo ex edit. Rom. Verum ubique φέγεις in codd. obtinet; nisi quod in φέγειν. et φέγεις ex codd. Vindob, notatur.

218. ἔρατεινά φέσθρα. Σ. „ὅτι ἄκαρον τὸ άπίθετον, περιόντας γὰρ ὑπὸ τοῦ αἴματος“ — Sch. A. inepta observation! Aqua Scamandri natura erat pellucida, adspersa incunda, ἔρατεινή. In Vrat. A. pro eo αἴκεινά φέσθρα.

219. εἰς ἄλλα διαν. μεγάλην Sch. B., Vidimus iam A, 141.

220. στεινόμενος γεκύεσσι. σὺ δὲ πτενεῖς αἰδηλῶς. αἰδηλῶς. Σ. „quod στεινόμενος, pro στενοχωρεύμενος ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν γεκρῶν. Vrat. d. δειγομένος. vitiose.

αἰδηλῶς. ὄλεθρώς. de voc. cf. ad B, 455.

221. ἄλλ’ ἄγε δὴ καὶ ἔστον. Sch. A. Ψιλῶς, ξτες ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄδων. Scilicet fuere qui ἔστον scribebant, ab ἄδων, ἄδων. Vnde et Schol. B. πληρωθῆτι. καὶ, φέσθρη. ἀπὸ τοῦ ἄδων. Debuere ergo esse, qui ἄδων fissio, etiam ἄδων scriberent, unde scriptura varianit: ἔστον,

χασα et **χασιν**, pro **χασα** et **χασιν**. vt Ω, 557 scripsere ετει
με τρωτον εχασας. sp. Etymol. in ενις et in εχασας pro χα-
σας, ab χθω. — Addit tamen Sch. B., vel εχασον του (f.
το) μανειν τῷ Φόνῳ τὰ φεύματα. Melius tamen χασον
accipitur dictum absolute, omittre quod agis, vt E, 517.
et γχρ ἔα πόνος ἄλλος vel αὐτοὺς, vt Π, 731 "Εκτωρ δ'
ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα οὐδ' ἐνάριζεν. Sic Δ, 226. I, 697.
Δ, 323 et al.

ἄγη μ' ρχει. ἄγη, Apollon. Lex. Θάμβος καὶ κατά-
πληγέις. et Hesych. Θάμβος, εκπληγέις. add. Suidas, Schol.
Sophocl. Oed. Tyr. 656. (670) Iterum occurrit Od. Γ,
227. Π, 243. at βασκανία est apud Herodot. VI, 61. no-
tante Etymologo in h. v. in quo vitio obuio Ἡραδιανῷ
scriptum est: v. Valken. Disf. de Scholiis ined. p. 120 et
ad ipsum Herodotum.

228. **χεται** ταιτα, Σκάμανδρε. Κάμανδρε Harl. et h.
I. vt alibi.

229. πρὶν ελσαι κατὰ ελστι, ελσαι, quod et ελσαι
scribitur, fuit φελσαι, a φελω, φειλεω. Male ελάσαι Harl.
Cant. et pro var, Eustath. v. ad A, 409. et Excurs. de
digammo.

καὶ "Εκτορι πειρηθῆναι.. πειρηθῆναι absolute, (καὶ')
ἀντιβίην "Εκτορι" pro "Εκτορος, vidimus iam A, 278 μή-
τε σὺ θέλει εριζέμεναι βασιλῆς ἀντιβίην.

230. Monent Schol. A. aut interpungā posse post
ἀντιβίην, aut sequentia iungi cum antecedentibus: si hoc,
vt sit λόγος διαπορητικὸς, τότερον αὐτὸς ἀνέλθει με, η ἐγώ
αὐτόν. (scilicet subintelligendum, vt alibi quoque, εἰ η
— η —) Sin prius, erit affirmativa oratio. (et scriben-
dum η καν — η καν —)

231. καὶ τότε' Απόλλωνα. Versus sequentes de Apol-
line parum tempestive subiecti sunt, et adducaris facile
in suspicionem, serius eos accessisse, vsque ad 233. Fac-
dici posse, mandata esse data Apollini a Ione κατὰ τὸ
σιωπῶμενον, aut, quod Schol. B. ad v. 229 censet, con-
tineri iussum illud in verbis T, 25. 26. nihil tamen facit
ad rem inuocatio Apollinis h. l. nec sius aliquis est ef-

sector. Lenz (*Ebene von Troia* p. 262) obseruauerat, in Eustathii interpretatione nullam occurrere memorationem verium 222—232. (occurrit vero p. 1234 extr. et 1235) itaque suspicabatur eos versus abfuisse ab eius codice; nec tamen desiderati sunt in vlo alio codice, nec in Schol. antiquis. Eisi versus hand desideres, si absurint. Male habet, quod versus 232 η xxii Ἀχιλλεὺς μὲν — quocunque τε verteris, nullam bonam iuncturam praebet.

229. 230. εὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσας Κρονίενες. Corruptum est εἰρύσας, nam media correpta esse debet ab ἔρω, traho, seruo. At h. l. requiritur notio τοῦ φυλάξαι, media longa: vt A, 216 χρὴ μὲν σφωτέρον γε, θεᾶς ἐτος εἰρύσασθαι. a φύομαι, vel ερύομαι, seruo. obseruo. v. Excar. IV ad lib. A. Est ergo scribendum εἴρυσο, ab εἰρύσῃ. v. ibid. p. 180.

230. ὁ τοι μάλιστάλλ' ἀπέτελλε. duo Vindob. ὁ, τι et ὅτι. Poteft esse ὁ τοι pro ὁς et pro καθ' ὁ.

231. Τρωῖ παριστάμεναι. duo Vindob. παρεστάμεναι. εἰς ὁ τεν ἄλιγ. Vrat. A. οὐδεῖται.

232. δείσιλος ὄψις δύων. „quod δείσιλος pro δείληγητι ἔστερος, ἔστερα.“ Sch. A. scilicet est adiectivum, δείληγμέρα. et subintelligendum δείσιλος ἔλιος. cf. sup. ad 111.

ὄψις δύων, binis vocibus, vt E, 272 ὄψις δύοντα Βερνητρι, alias esse ὄψιδύων, vt ὄψιμαθής. ὄψιτάλευτον, Sch. A. ex Herodiano δη τῷ ιδ' τῆς καθόλου.“ Sch. B. Addit. Apionem et Herodorum Eustathius, p. 1235, 5. monentque omnes τὴν θύσιν ὄψικαν, Attice dici solitam δείληγηται esse δείσιλον. Hinc corr. Etymol. in δείσιλος.

σκάσης δ' εἰς ἄρρεναν. „al. σκιάσαι“ Clarke nescio qui.

233. δορρὶ πλυτάς et h. l. alii, vt ed. Rom. forte melius. v. ad B, 645.

234. κρημνοῦ ἀταΐξας. Ita meliores, etiam Ven. sic quis edd. Rom. Turnebi, Steph. cum Flor. Alld. habuerunt ἀταΐξαν, quod est in uno Vindob. ἀταΐξας Barocc. Mori. ἀταΐξας Harl. Lips. duo Vindob. Sane et hoc non

male. Turbas facit Barnes in sententia loci: non dece-
re Achillem quod mendax sit, cum promisisset, se, quod
iussicerat Scamander, esse facturum; vultque adeo *a ripa*
eum abire: nec satis expedit rem Ernesti. Enim uero Achilles in medium alueum se immittit, et aquis obrus-
tus, ulmo in ripa arrepta vix enat: ὁ δὲ ἄρδενος πεδίος
ἀνορούσας nunc demum per campum fugit, οὐτέ τεθόιο.
Dicta Achillis igitur erant sarcastice accipienda.

236. Vulgo lectum: οἵ φα κατ' αὐτὸν ἀλις ἔσται. Enim uero e lege digammi ἔσται ἀλις debuit esse. κατ' αυ-
τὸν εσται φαλις. Sicque laudat Eustath. p. 1232, 21. et
habet Harl. Mosc. 2. Bentl. hic et inf. 344 tentabat κατ'
αὐτὸν φαλις. At postea ad alterum transiit.

237. τοὺς ἐκβαλλάς. In Sch. A. ἐν ἀλλῳ τοὺς δεξῆγε.
τοὺς δὲ ἐκβαλλάς est in Schol. Eurip. Orest. 1384 cf. Schol.
Sophocl. Trach. 13.

μεμυκὼς γῆρε ταῦρος. Ratio simplicissima dueitur a
fragore amnium e longinquo audito. Nouam coniectu-
ram proposuit nuper Boettiger, (v. *Teutsch. Mercur.*
1801. Ianuar. p. 68.) Scholia A. B. br. hinc ductum es-
se, vt post Homerum Flunii fingerentur *tauriformes*:
ταυρόπωροι. Tum aliis in Sch. B. ἀντεῦθεν ὄρμυζέντες
τὸν Ἀχελῶνα ἐταύρωσαν (non ἐσταύρωσαν) Ἡρακλεῖ ἀγω-
νιζόμενον. idque fecisse Archilochum. At Homerus, in-
quit, ausus est primus Fluum cum heroe componere.

238. ζωοὺς δὲ σάω. uterque Venetus cum Sch. br.
Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Eustath. et ed. Rem.
add. Lips. Harl. σάωσε Barocc. male. Antea edd. δὲ
σάω. De voc. v. ad Π, 363. ζωοὺς δὲ σάω. hoc poeti-
cum esse iam in Nota ad h. v. monui. Nam vero mer-
gi debuere Troiani aquis increascentibus. Videntur sensi-
le rem ii e veteribus (ap. Eustath. p. 1233 extr.) qui
magnos sinus in ripa fuisse dixerunt. Non magis probabi-
le est, quod inf. 343 sq. flamma per campum omnia
comburit, solo Achille incolumi: v. ad eum vs.

Omnino peruentum est in eum locum, quo de tota
hac Scamandri cum Achille pugna aliquid monendum

et. Est haec terminis pars haud dubie e splendidissimis,
 Percollitur animus, specie dei Fluui et audaciae Achillie:
 mox discriminis, in quo ille versatur, omninoque nouita-
 te pugnae, qua variatur narratio, et post reliqua praelia
 nouissimo hoc Troianoꝝcum cum Achiniis congressu insu-
 ditam terum speciem menti; hoc est phantasiae, obiicit.
 Hactenus non omnino aspernanda est obseruatio Scholia
 Townlei. et Victor. ad vſ. 18. τᾶσαν θέαν μάχης θελ-
 θῶν ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ περὶ τὸ τεῖχος, καὶ ἐν ταῖς ναυσὶ,
 καὶ νόν τι ἔξενρεν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἔξοδῳ, τὴν περὰ τῷ πο-
 ταμῷ μάχην, οὐ μόνον τὴν μουσίδαιαν περιστάμενος, ἀλλα
 καὶ παντὶς διαθέσεις ἐπειςφέρων τῇ ποιήσει. τετάρτην γὰρ
 ταῦτην συνιστάς μάχην ἐπὶ λῆξι τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ μὴ
 ἀξιομάχους οἶδε βαρβάρους Ἀχιλλεῖ, καὶ ἄτοτον, εἰς ἀκα-
 τέργαστον λῆξαι τὴν ποιήσιν, θεῶν τα μάχην παρειςάγει,
 καὶ τὸ τοταμὸν καθίστησιν, εὐλογον ἀφορμὴν λαβὼν τὴν
 ἀπὸ τῶν νεκρῶν στήνωσιν. Scilicet poeta non modo se-
 quitur id, quod omnibus annibus commune est, qui
 praestructo alueo aquis subeuntibus ripas egrediuntur; ve-
 rum habuit quoque aliquid quod naturae fluuiorum Troa-
 dis proprium est, qui, praecipites ex Idae iugis per im-
 bres ingentem in molem augentur et plana loca inun-
 dant. Etsi autem torrentium verius loco habendi sunt,
 saltem Simois, narrant tamen ii, qui haec loca adierunt,
 aequoris instar planitiem aquis obrui. Scamander qui-
 dem breui cursu vim aquarum minorem colligere vide-
 tur; at poeta iure suo omnia in manus, quam natura
 fluuii fert, angere potuit. Quid? quod aliqua fama fuisse,
 saltem ex Homericō carmine viguisse, videtur, de
 enunto aliquo intra belli Troiani tempus, et de Achilli
 casu in hac ipsa fluuiorum inundatione, quae tempore
 auctumnali solito accidere debuit: Colligas hoc e Scho-
 lio, quod adscriptum vides Obſl. ad 242. in quo ex
 Hellanico antiquissimo scriptore narratur Achilles aquis
 in immensum auctis vix vimi (*πτελέας*) ope quam pre-
 henderat saluum evanisse, ceteris Achiniis ad loca editiora
 profugientibus.

240. ἀνθ' Ἀχιλῆα κυκώσαντον ὅτατο κῦμα. Cantabr.
ὅτατο δέεμα. Ita quoque Hellanicum pates legille in lo-
co ad 242 memorato.

242. οὐδὲ πόδεσσί τε εἶχε στηρίξασθαι. εἴτα στηρίξασθαι,
vñ. Vindob. et Lipſ. vt referatur ad ρόος, nec male, ins-
quit Ernesti: ὁ ρόος οὐκ εἴτα αὐτὸν στηρίξασθαι. Est στη-
ρίξασθαι in Dionys. Hal. de composit. l. 16. vbi locum
laudat propter verba rei seno quoque congrua.

ὁ δὲ πτελέηγε ἔλε χερσίν. „πτελέην. vt inf. 350
πτελέας τε ἴτεα τε. At fuere qui πτελέην scriberent, id-
eoque etiam πτελεά. Ex Herodiano ἐν τῇ μὲν τῆς καθό-
λου“ Sch. A.

Ceterum est in Schol. B. et Leid. ap. Valken. ad
Ammon. p. 248. fragmentum memorabile ex Hellanico
ἐν β' Τρωϊκῶν, vbi de bello Trolano egerat: „ὑπὸ δὲ
τοῦτον τὸν χρόνον ἐν τῇ Ἰδῃ, Φησὶν, ὅθεν καὶ ὁ Σκάμαν-
δρος, (sc. δεῖ. nisi adiiciendum est) τὸ ρεῖδρον ὑπερβαλὼν
(lego ὑπερβαλὸν superans sc. ripam), ὑπὸ τοῦ διμβρίου
ὑδατος, τὸ ἔχον κοῖλα χωρία (leg. τὸ ἔχον κοῖλα χωρίου.
Μοx ἐν deleo) ἐπῆλθεν. ἐν τῷ δὲ τούτῳ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἥ-
γούμενος τοῦ στρατοῦ, πρῶτος ἐνέτυχε, καὶ δείσας τὸν δοῦν,
μή τι μιν καὶ πημήνη, ἐν πεδίῳ πτελέας πεφυκυίας λαβό-
μενος, ἐμετεώρισεν ἀσυτόν. οἱ δὲ ἄλλοι, προϊόμενοι τὸν
δοῦν, ἐτρέποντο ὅπου ἐδύναντο ἔκαστος, ἄλλος ἄλλη, καὶ
ἕτερος τὰ τῶν δρῶν ὑπερέχοντα τοῦ πεδίου ἀνέβαινε. vel po-
tius ἀνέβαινον. Apparet, id quod saepe factum est, poe-
tica esse in rem et euentum mutata, ac si essent histori-
ca fide tradita: Scamandrum. imbribus auctum, inun-
dasse planitiem, et Achillem ulmo prehensa aquarum im-
petum sustinuisse, ceteros ad edita loca se recepisse. Ad-
ditur mox e Seruio ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν, (quem e re-
centioribus scriptoribus fuisse necesse est) accumulatis in
alveo cadaveribus amne intercepto ac represso exundasse
aqua per campos. Vniuersitate quidem saepe accidere po-
tuit ac debuit, vt in campo montibus Idaeis subiecto
eternas imbribus aucti eluviis aquarum planitiem obrue-
rent; potuit quoque fama acceptum esse, in Troiae op-

pugnatione ingentem aliquam aquarum eluniem factam esse qua ipse Achilles in discrimen adductus esset, qua fama poeta in rem suam vteretur; quae tamen ipse apposuit, poetica sunt, non historica. Vastationem agri per similem Simoentis et Scamandri extra alueos euagantium diluniem vedit Comes de Choiseul Gouffier (p. 19. *die Ebene von Troia*) Per quae omnia tanto maiores difficultates subortae nos premit in castrorum Achiuorum ad littus campi Iliaci metatione.

244. κρημυὸν ἄπαντα διῶσ. „διέλυσε τὴν συνεχομένην ὑπὲ τῶν φίζων γῆν. nec esse διῶσ.“ Sch. A. B. διῶσ, κατέβαλς. Hesych. c. Schol. Exc.

245. γε Φύρωσε δέ μιν αὐτόν. Sch. A. „ἐν ἔλλωφ. γ. δὲ κέλευθον. (ex altero scil. loco, O, 357) Simplicior oratio vulgatae. Nec vero putandum, quod viros doctos facere vidimus, vlmum prolepsam ad alteram ripam pertinuisse, ut tanquam ponte vtraque ripa iungeretur. Sed ipsum amnum pernium Achilli ex loco intra alueum, nam in ipsum amnum desilierat, fecit quo stabat, ut in alteram ripam escendere posset.

246. ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορεύσας. — „quod duplex est lectio ἐκ λίμνης et ἐκ δίνης. haec est Aristarchi, habeturque in Ven. Harl. Mori. Mosc. 2. Norat quoque Eustath. p. 1235, 26. Vtraque est bona et accommodata: vorticofus amnis potest designari per δίνας, aut δίνην. At nec λίμνης habet quod displiceat, fluvio iam ripas egredio, πληγμαροῦντες ποταμοῦ. Est ἐν δίνης in Vrat. A. Nonnullos etiam φτῆς scribere, notat Schol. Townl.

247. ηἱξε πεδίον. — Scholion excidit, quod ad πεδίον spectare debuit: quod est pro διὰ πεδίου. Aliis verbis notatur: „γρ. πεδίονδε. et in alio, Φέρσεθαι pro πετεῖαι“ quod non spreuerim.

248. οὐδ' εἴτ' ἄληγες. ut alibi variat οὐδ' εἴτ'. οὐ δ' εἴτ'. οὐ δέ τ' hoc melius. Θεὸς μέγας Vrat. b. d. εἴτ' αὐτῷ. In hanc scripturam consentiunt Barocc. Ven. Lips. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. b. d. et sic legebatur in Flor. Aldd. εἴτ' αὐτὸν Turnebus intulit ex ed. Rom.

249. Ήνα μιν παύσεις τόνοιο. — „quod τόνοιο. recte dictum pro τοῦ πολεμικοῦ ἔργου. Est autem Aristarchea lectio; nam Aristophanes Φόνοιο legerat; et, addit Schol. hoc recte: καὶ λόγος ἔχει est saltem expeditior lectio; accommodatior tamen erat supra vñ. 137. vbi legebatur idem fere versus. Placebat Φόνοιο Bentleio; at πόνοιο legitur quoque in Apollonii Lex. in ἀκρονελαινιόων.

ἀκρονελαινιόων. vocem recte laudat Schol. B. bene declarantem naturam amnis alti et concitati: κυμαίνομέν των γὰρ αὐτῶν (τῶν ποταμῶν) μέλαινα ἡ ἐπιφάνεια δρᾶται. Apollon. Lex. h. v. τὰ ἄκρα μέλαινα ἔχειν Φαινόμενα διὸ τὸ πλῆθος τῶν υδάτων, adscripto versu; ex quo emendandus est Hesychius h. v. add. Etymol. Suidas. Eustath. Schol. br. Occurrit vox hoc vno loco.

250. δῖον Ἀχιλλῆα. praeceperat ίνα μιν — nunc subiicitur Ἀχιλλῆα, tanquam per appositum. Ernesii hoc μιν durum et insolens esse pronuntiat et malit μὲν scribere vel delere versum sequentem, qui nec ab Eustathio lectus esse videtur, et abest a cod. Vindob. a pr. m. Me tamen non tam hoc male habet, cum hunc modum loquendi alibi quoque occurrere meminerim, quam hoc, quod tota versus fabrica expressa est ex sup. 138 ὅτας παύσεις τόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λογίον ἀλάλκοι. μὲν languet; toniecit tamen idem Bentl. In addendis Ernesii ipse obseruat, Od. Z, 48 occurrere etiam μιν — Ναυσικάαν.

Τρώεσσι δὲ λογίον ἀλάλκει. Barnes: „ηρ. ἀμύνει“ ex vñ. 138.

251. Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἔρωή. Debebat utique scribi ἔπι, hic et Iup. O, 358. 9. nam est εφ' ὅσον ἡ δουρὸς ἔρωή. η, ὅσον ἐπὶ δουρὸς ἔρωή. οφησιν ἀλλαχόθι, δουρηνεκές. (K, 357) Bene haud dubie

Alia lectio: est ἔρωήν. quam Ald. a. cum sequacibus, etiam Turnebo, intulerat; item pro var. lect. Eustathius, et codd. Lips. Venetus, cum cod. Alteri. Scholia excerpta: εφ' ὅσον ἡ δουρὸς ἔρωή. η, ὅσον ἐπὶ δουρὸς ἔρωή. οφησιν ἀλλαχόθι, δουρηνεκές. (K, 357) Bene haud dubie

et illa lectio se habet et visitatio^r est, ὅσον το, αίς, επὶ δουρός ἔρωτήν. At altera, ἔρωτή, conuenit cum altero loco Ο, 358. 9. et tuetur se codd. Victor. et Townl. cum Schol. ἡ μεθ' ὄρμῆς βολή· (non βοή) modo suppleueris: ἀπέρουσαν ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον γίγνεται ἔρωτή δουρός.

252. αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανοστου Θηρητῆρος. ξ
Nescio an vetus Scholion interciderit. Nunc notata sunt sequentia. In Veneto scriptum οἴματ', et hoc grammatis-
cus probat, nec addita causa; quam diu quærebam,
cum tandem alio loco in Eustathio reperiebam p. 1270,
48 quia ductum esse voluere ab ὁμῷ, ὁμοῦ γίνομαι. (Ξ,
209.) Collegisse hoc videntur ex Χ, 308 οἴμησεν δὲ ἀλεῖς
vbi legebant quoque οἴμησεν. Volebant quoque alterum
inde ducere, ὁμώ, ὁμηνυμι. (v. eund. ad Od. M, 304. p.
1723.) οἴμα λέοντος ἔχων iam vidimus Π, 752 pro
ἔρωτα ut et hoc versu laudato οἴματα exponit ὄρμηματα
Hesych. cum Schol. br. Infra ad Χ, 308 Schol. A. et
nostro loco Eustathius p. 1235, 39 notat, Philetam legi-
se αἰετοῦ οἴματ' ἔχων. quod alienum ab h. l.

Si meām causā agerem, rescriberem haud. cun-
ctanter αἰετοῦ — μέλανοστου Θηρητῆρος. ut pronuntietur
quatuor syllabis μέλανοστου. quod enim vulgatum est,
prosuis abhorrens est: μέλανος, τοῦ Θηρητῆρος. Doctum
est ad h. v. Scholion, Porphyrii. puto ζήτησις, quam plen-
iorem adscriptam videbis in Schol. B. ad Ω, 315 vbi
eandem aquilam poeta memorare videtur, μόρφου Θη-
ρητῆρα, appellat, ὃν καὶ τερκυὸν καλέουσι. a nigredine.
Apprenam potiora. Aristotelem μέλανοστου legisse, τοῦ
μέλανα ὅστα ἔχοντες. vbi Aristoteles hoc professus sit,
non additur; in loco Hist. An. IX, 32 nil occurrit. In
Schol. Townl. et Vict. inf. ad 259 alieno loco lego: ὅτι
μέλανα ὅστα ἔχοντιν οἱ ἀετοί. αἵ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐ^{τερ} ζῶν. Nihil tamen in libro V. hist. anim. reperiatur.
Etiam Democritum dixisse, nigra esse aquilae ossa. hoc
falsum esse, ὅστον γὰρ μέλαν ωδενὸς ζῶν εὑρίσκεται. Ad-
ditur: nec poetam dicero ὅστον, led ὅστον, et eum
agere de eo, qui est ὁ μέλας, ὁ Θηρητήρ, ὃν Ἀριστοτέ-

λης μὲν μράτιστον ἔφη, "Ομῆρος δὲ, ὃς οὐ μακάριστός τε καὶ ὕπιστος πετεγμῶν. In Schol. B. aliud est, quod de Aristotele pronuntiatur: ἀγνοεῖ δὲ ὡς οὐ δεῖ ἀπὸ τῶν ἀφαγῶν ποιεῖσθαι τὰ ἐπίθετα. Notum tamen et adspectui facile obuium esse potest, etiam sine dissectione, ossa esse nigricantia. Fuere qui μέλανόστου legerent, μέλανας ὁ φθαλμοὺς ἔχοντος. Aristarchus μέλανός του πρτινός. hoc ieune et perquam fatue; nec scribit poeta του, sed τεῦ vel τέο. Repetit eadem fere ex antiquioribus Eustathius p. 1235, 40. Persistunt itaque in lectione μέλανος τοῦ Θηρητῆρος, tanquam certum genus designetur, dictum, αἰτοῦς μέλας, ὁ Θηρητήρ. idem qui et morphnus appellatur, inf. Ω, 315 et Φασσοφόνος Ο, 238. vulgo μέλαναίστος. Coniectura viri docti, μέλανάτου probari nequit, cum esse deberet μέλανονάτου.

255. ὑπαιθα δὲ τοῦ λιασθεὶς Φεῦγε. — „quod ὑπαιθα pro ἔμπροσθεν. — Eustath. οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ τλαγίου τοῦ Ποταμοῦ, καὶ ἔξω τοῦ εὐθέος. καλλιον δὲ ἐν νοεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, καὶ ὑπαὶ τὸ ιδὺ ἥγενυ κατὰ ὁρθόν. coll. v. 303. De λιασθεὶς v. sup. ad Ο, 520 ὁ δ' ὑπαιθα λιάσθη.

257. Recte laudat Schol. B. tanquam ornatu et sede sua locum inter pulcerrimos: ἀπὸ τοῦ ἀδροῦ στὶ τὸ ισχυὸν ἔρχεται καὶ ἀνθηρόν, — et pro exemplo mirae ἐναργεῖας locum apposuit Demetr. de Elocut. l. 215. Laudat versum in ὄχετούς, τὰς ἐκχύσεις τῶν ὑδάτων. Erotian. Lex. Hippocr.

258. ἀμ Φυτὰ, vulgg. ἀμΦυτα vt noua vox procudatur. ἀν Φ. Cant. Vrat. A. vn. Vindob. Melius utique ἀν vel ἀν Φυτὰ pro ἀνά. Pro ὑδατος ρόον ἥγεμονεύει. ὑδατι ρόον ἥ. Eustath. p. 1235, 49. et Barocc. Harl. Townl. Victor. vn. Vindob. — ἥγεμονεύη Harl. c. Ven. vt saepe post ὡς ὅτε. Sic quoque Eustath. Vrat. d. Moſc. 2. et Vindob. ἥγεμονεύοις Vrat. A.

259. χεροὶ μάκελλαν ἔχων. μάκελλαν distinguunt a δίκελλα, qui ligō est duas cuspides habens; at illa habet partem latam, palam, eum manubrio. Huc redeunt

notata a grammaticis in Scholiis; Apollon. Lex. Hesych.
Polluc. — Legitur quoque ap. Hesiod. Ήργ. 468.

ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων. Schi. B. τὰ κωλύματα
τῆς διώρυγος ἐκβάλλων. Apollon. Lex. hoc versu adscripto
ἀμάρη. η ὑδροφρόζη. δ' Ἀπίων, ἐμοῦ, καὶ διοῖσος, καὶ ἀ-
μα, καὶ δύμαλῶς φέουσσα. vnde et ἀμάρη scribitur: v. Eu-
stath. p. 1235, 56. Melius Schol. B. παρὰ τὸ, τῇ ἄμη
βῆν ligone effossa terra. Vox ex Theocrito nota, et ex
Callim. in Cer. 30. ἀμάρην. αὐλακα reddit Hesych. Ple-
nior ceteris est Etymol. h. v. Verbo, est idem quod
ἔχετος. ἀμάρης δ' ἐξ ε. βάλλων scripsit Barnes. Quid-
ni iungemus ἐκβάλλων? Porro δ' deest ed. Flor. et Ald.
i. Rom. et codd. Cant. Mori. ἀμάρησ' ἐξ Mosc. 2.

ἔχματα, κωλύματα exponit quoque Apollon. Lex. h.
v. versa adscripto. Similiter Hesych. Etymol. Eustath.
Vocem iam vidimus M, 260 ubi vide. add. Apollon. Arg.
I, 1200. arborem προσφύς εξέψιρε σὺν αὐτοῖς έχμα.
ει γαῖς.

260. τοῦ μέν τε προρέουτος. προρρέουτος nonnullos le-
gisse notat Eustath. Hos necesse est eo una syllaba extin-
tisse. Barnes hinc γρ. προρρέευτος. πρὸ ρέουτος scriptum in
Veneto. Atqui iam aliquoties προρέων vidimus: vt E,
598. M. 19. et hoc ipso libro 366. τοῦ μέν τοι Vrat. d.
non male cum uno Vindob. alterum est pro τοῦ τε
μὲν τρ.

260. 1. ὑπὸ ψηφίδες ἀπασαι δχλεῦνται. ὑποχλοῦνται.
ὑποχλοῦνται Sch. B. ὑποψηφίδες una voce Townl. et
Victor.

τὸ δὲ — κελαρύζει. μετὰ κελάδου φεῖ. Schol. A. κε-
λαρύζει. ιδίωμα ψόφου Apollon. Lex. h. v. ηχεῖ. ψοφεῖ.
alii Hesych. Suidas, quem illustrat Toup. Vidimus iam
vocem Λ, 812. de sanguine ex vulnere stridente.

262. χώρῳ ἐν τροαλσῖ. Notio est satis constituta,
κατιφερεῖ. κατάγεται, declini. At pugnat de origine.
Sch. A. nonnullos ait scribere τροάλση, vt sit ab ἄλλοις.
Sic ap. Quintum IV, 510 properabant ὅπκως τις τροάλοι-
τα. alios anteiret. Praestare tamen, inquit, cum Ascalo.

nita scribere προαλεῖ ab ἀλίξεσθαι, ἀθροίξεσθαι, Sch. B. ab ἄλις. καθ' ὃν τὸ ὕδωρ ἔρχεται ἄλις. Apollon. Lex. τῷ καταφερεῖ καὶ προαλίζοντι τὸ ὕδωρ. ex eo Hesych. καταφερεῖ. καταβατῶ. Vocem exhibuit Apollon. Arg. loco e cod. emendato a Brunckio, III, 73. Iuno de Iasone: καὶ μ' ἀναίρας αὐτὸς ἐστις ὁμοισις δι' ἐκ προαλέες Φέρει ὕδωρ. Aliud est inf. Ψ, 420 ἀλὲν ὕδωρ, ἀθρόον. Apparet tamen ex hoc, vocem esse ductam ab antiquo ἄλημι, quod idem est; atque εἴλεω. de quo v. Excurs. de Digammo. cf. ad E, 823.

Φθάνει. Sch. A. ἀκτατέον τὸ α διὰ τὸ μέτρον. ὥσπερ καὶ Ἀρίσταρχος ηξίου. Erant haec iam ex Eustathio nota. In Townl. et Vict. „Ζηνόδοτος Φθάνει, ὡς τὸ νοτεῖ.“ an pro futuro? Nullus dubito, lectum olim suisse Φθάνει. v. dicta ad I, 502 et de duplii verborum forma Excurs. I ad P. p. 405 sq.

265. ὀσσάκι δ' ὄρμήσεις. Sch. A. „τιγὲς ἀντὶ τοῦ διανοήσειν. γράψεται καὶ οἰμήσεις. προκρίνει δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ. non additur, quis: sed probabile sit, Aristarchum intelligi. At B. ait προκρίνει δὲ Ἀρίσταρχος τὴν διὰ τοῦ: γραφήν. Alteruter locus itaque peccat. Cum Sch. A. sentit Schol. Townl. et Victor. vt appareat pro: esse reponendum ρ. Sane οἰμήσεις exquisitius esset; legemus iterum X, 140. 308. 311. at poterat vox insidere animo scribentis vel recitantis ex 252.

267. ἀθάνατοι· Φθέσουσι. „, alii Φθέωσι.“ Clarke.

269. πλάξ² ὡμους καθύπερθεν. Sch. B. e vetere grammatico: „πλάξειν, τὸ στροφοδιγεῖν καὶ οἰνοὶ σκοτίζειν (στρεφεδιγανῆν, Π, 792)“ Accepit ergo πλάξω, quod proprius est, facio aberrare, quodque adeo h. l. est σφάλλειν, de statu deiicere uti est repello, depello Jl. P, 751. ubi agger ρόον πλάξει, facitque ut ille se diffundat, eo sensu, quo ad mentem transferitur: vt Od. B, 396. Quod longe petitum est. Verum πλάξειν est etiam πελάξειν, admouere, et admouere se, adeoque κῦμα ἐπλαξε (πρὸς, ἐπί) μιν, καθύπερθε (κατ') ὡμους. (ώστε καὶ τοὺς ὡμους ἐπικλύζειν τοῦ Ἀχιλλέως. vt Schol. B.)

Vidimus iam M, 285 κῦμα προσπλάζον. pro προσπελάζον. Eustath. utrumque effert: — ἥγουν εἰς τοὺς ὄμους ἐπέλαζεν, η̄ ἐπέλανα καὶ μεσάλευεν αὐτούς. ὅτερ ἀντιταράκεται πρὸς τὸ τὴν κόνιν ὑπερέπτεσθαι (v. 271) p. 1234. 18. 3o. Est quoque utraque ratio in Schol. br. Miscent plura Schol. Townl. et Victor. πλάζε ὄμους. πλάσσεν, ἐπέλαζεν. ὡς καὶ δύο ἔτι (l. δύο δ') ἥματα κύματι πηγῷ πελάζετο. (πλάζετο). ἀλλὰ καὶ πλάζει τίνοντας. (Od. B, 396) καὶ πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴγε (Od. A, 75) Video nunc nūm vocis illustratam esse a Wakefield Silu. P. IV p. 220.

Ceterum idem grammaticus B. monet, probabiliter haec a poeta dicta esse, quando de solo Achille cogitamus; at quid interea ceteris Achiniis factum, aquarum elouie deprehensis? Occurri potest ex Hellanico sup. ad 242 adscriptio, cetero sibi fuga consuluisse.

271. κονίγνον δ' ὑπέρσπει τοδεῖν. ὑπέρσπει. ὑπήσθιε. ὑπέστηεν. (Sch. br.) ὑπέσπει. Sch. B. ὑποκατήσθιεν Apollon. Lex. adscriptis verbis, unde explesas Hesych. ὑπέρσπει. ἥσθιε leg. ὑπήσθιε. cf. ibi Notam. Accommodatum verbum, δράπτειν, vt sup. 204 de piscibus corpus arroden-tibus. — ὑπερέπτετο δίειν corrupte verba adscripta sunt in Eustath. ad Il. B, p. 344 extr.

κονίγνον. „γρ. γαῖαν“ Barn. ex Eustath.
τοδοῖσιν Lipſ.

272. ἥμαξεν ιδῶν δὲ οὐρανὸν ubique in edd. expres-som; mirum neminem digitis saltē metiri versum voluisse. haud dubie. εἰς erat reddendum. Nunc video Bentle-ianum notasse, etiam codd. hoc exhibere, ipsuī Venetum.

273. 4. ὡς αὖ τις με θεῶν ἀλειπονὸν ὑπέστη δικ ποτα-μοῦ σαῦσται. ἐμὲ ἀλειπονὸν, ἀλέους ἄξιον θύται, οὐ τις θεῶν ὑπέστη σαῦσται. ὑποστῆγαι nunc non est, vt alibi, ὑποσχέ-σθαι, promittere, recipere, sed ὑπομένειν, τλῆναι, susti-nere, audere vel in animum admittere. vt bene notauit Eustath.

ἔτεστα δὲ καὶ τι πάθειμ. quam indigna res est, me miserum nunc in aquis perire! nam, dummodo ab

hac morte seruatus sim, mortem haud deprecor. Optime Schol. br. σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ. ἔπειτα δὲ, καὶ πάθοιμι τι· κατὰ τὸ δὲ Φάσι καὶ ὄλεσσον Jl. P. 647. Alioqui possit et sic accipi: ita vero, si nemo mihi succurrit, mihi gravius quid accidere posse, h. e. mortis periculum instat.

Schol. B. addit: τὸν ἀκλέη δὲ θάνατον ἀδύρται. καὶ Δεωνίδας, τὴν χεῖρα βληθεὶς, ἀποδυήσκων ἀδύρτο, ὅτι μὴ ἔχων τὴν χεῖρα τελευτῆ. Quae alium quenquam de Leonida memorare haud memini. In Townl. et Victor. Scholion sic legitur: καὶ Δεωνίδας ὁ δὲ ἀκλών βληθεὶς. Corrige, καὶ Δεωνίδας Δάκων βληθεὶς etc.

276. ἀλλὰ Φίλη μήτηρ. iterum ἀλλὰ pro εἰ μῆ. Partim suauiter excipiunt se ὡς ψεύσσοντι θελγεν, ὡς μὲν φατο. Nec tamen hoc unum huius supinae orationis exemplum habetur in Homero. Nisi tamen omnia me fallunt: interpolatus est locus per vll. 275 — 278. vt ferre factum est in locis, in quibus fata Achillis diserte praedicta leguntur. Nam diuersis locis ea exponuntur. v. Obss. ad Σ, 9.

ψεύσσοντι θελγεν. Hesych. ἥπτα. κατεκόνει. Idem θάγυς, ἥπτα quod Bentl. quoque corrigit θελγε.

278. λαιψηροῖς ἀλέσθαις Ἀπόλλωνος βελέσσοι. „γρ. λαιψηροῖσιν ὀλεῖσθαις vt αὐτὰρ ὀλεῖσθαι pro vulg. ἀλλ’ ὀλέσθαις, Jl. O, 700.“ Barn. Debuit dicere, ita legi posse. λαιψηροῖσιν ὀλεῖσθαι Schol. Sophocl. Philoct. 334.

279. δὲ εὐθάδε τέτραφ' ἄριστος. erat vulgata lectio tum edd. tam plerorumque codd. (e codd. Vindob. certe nihil enotatum video) eaque etiam in edd. Dionis Or. XI. p. 368. Sententia satis aperta, vt sit dictum pro ἄτραφῃ. at grammatica ratio non satis expedita hic et altero loco Ψ, 348 Laomedontis equi, οἱ εὐθάδε τέτραφεν δοθεῖσι. Vulgaris opinio est: τέτραφ' esse praeteritum a τρέφω, et actuum habere vim passiuam: „τέτραφ' ἀντὶ τοῦ ἄτραφη. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ τούτου τοῦ ὕγματος ἀντὶ παθητικῶν τάσσου“ Schol. A. Townl. et Vict. debet ergo constitui verbo τις, nutritur, educatur; ex ipsa Clarkii

praeceptione de praeteritis perfectis. Quod parum com-
mode fieri vides. Praefaret sic dicere esse verbum no-
vae formae τέτραφω, et τέτραφε pro ἐτέτραφε, cum no-
tione adolescendi.

In Ven. A. est εὐθάδε γ' ἐτραφ' ἄριστος. cum Schol.
et ἄλλῳ εὐθάδε τέτραφ' ἄριστος. "Ἄλλως παροξυντέου.
(scribendum ἐτράφ') τὸ γὰρ τέλειόν δοτιν, ἐτράφη. καὶ
μέμνηται αὐτοῦ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἀρχῇ τῆς Σ (ad Il. Σ,
21) ὅπου διαλαμβάνει περὶ τοῦ διχθαδίης μετ' ὁμιλον.
(quae ille accipiebat διχθαδίης μετ' ὁμιλον. pro διχθαδίης μετ'
μ. ut γ. esset elatum) δεῖ διὸ διὰ τοῦ γ' γράφειν. ὃς ἐνθά-
δε, ἄτα ἐτράφετ' ἄριστος (debuit scriptum esse: ὃς εὐθά-
δε γ', εἶτα ἐτράφ' ἄριστος.) οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ, τέτραφ'
ἄριστος, ἀπὸ τούτων (f. ἀπὸ τοῦ ταῦ) ποιοῦντες τὴν ἀρχὴν
τῶν φίματος, καὶ προταροξύνοντες. Senserat itaque Schol.
A. cum Herodiano ἐτράφ' esse pro ἐτράφη, cum Eta eli-
to: quod fieret durissime, nec eius rei exemplum in Ho-
mero idoneum esse puto.

Si veri speciem habent ea, quae disputata sunt ad
B, 661. et E, 555. fuit verbum τράφω, alia forma pro
τρέψω, actione immanenti, nutrio me, adolesco, cresco;
et si que adeo γ' ἐτραφ' scribendum pro ἐτραφε, adolenit,
vinit. Tale verbum fuisse, docet E, 555 ἐτραφέτην, tem-
pore imperfecto. Est quoque τράφω, essi actiue, ap.
Pindarum. Firmat scriptionem Veneti A. mſ. Mori.

E Townlei. video notatum τ' ἐτράφ' etiſi Schol. in-
terpretatur τέτραφεν ἀντὶ τοῦ ἐτράφη. potuit tamen hoc
scriptum esse τ' ἐτραφ' quod rediret ad eandem ratio-
nem, quam paullo ante in Veneto A. reperiebamus.
Nec me offenderet illud τ' in εὐθάδε τ' appossum, cum
id toties sine vi occurrat. Alterum tamen εὐθάδε γ' ha-
bet exempla similia, vt E, 172 ὡς οὔτις τοι ἐρίζεται εὐθά-
δε γ' ἀνήρ.

Ex his sequitur de trinis locis, in quibus hoc τέτρα-
φε occurrit, non uno loco posse statui. Inf. Ψ, 348 of
εὐθάδε τέτραφεν εὐθλοί, aut erit εὐθάδε τ' (vel γ') ἐ-
τραφεν (pro ἐτράφησαν vel τε τράφεν, quod praeferen-

dum, vti habetur Od. K, 417. de quo egit Bergler. prae-
sat.) aut legendum ἄτραφον. E, 555 ἄτραφέτην α τράφω
imperfecto tempore. et B, 666 recte esse emendatum επει
εὖ τράφη εν μεγάρῳ. v. ad utrumque locum.

280. τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἄπειρον, ἀγαθὸν δέ καν σχενά-
ριξ. Mutatis sedibus ἀγαθὸν et ἀγαθὸς δέ καν scribeba-
tur inde a Steph. ex ed. Rom. et Eustath. Praestat ta-
men ἀγαθὸς priore loco, quod vim habet, et legebatur
iam in edd. Flor. Alld. Turn. tum in codd. quos noui
omnibus.

281. τὸν δέ με λευγαλέῳ θάνατῳ εῖμαρτο ἀλλάναι. — „quod ex h. l. ol. νεώτεροι accepere λευγαλέος pro δια-
γρος. At esse ἀλέθριον, παρὰ τὰ λοιγόν. (de hoc v. ve-
riora ad I, 119) Additur: καὶ ἐν Ὁδύσσεϊ λευγαλέος τ' ἐσόμεσθα“ Od. B, 61. quod posset sorte ad δίνυρος,
referti, est enim eo loco, imbecillus. Melius tamen
Schol. Townl. et Victor. λευγαλέῳ, χαλεπῷ. οὐ δίνυρῳ
οὐκ Ἡελοδος. τι γὰρ ἐπὶ τοῦ λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα. In
Hesiode est Ἔργ. 754 λευγαλέη πτ.η. et 525 ἐν Ἡθεσι
λευγαλέοισι. pro χαλεποῖς. Nostro loco θάνατος λευγα-
λέος est mors inhonesta, ingloria, ignobilis. Schol. br. re-
cite, χαλεπῷ. ἀδόξῃ. Nimis argute infertur detestatio
mortis aquis submersi, cum ἄταφος ille maneat, qui aqua
mersus ab inferis exulat; sic Synes. Epist. IV, p. 165.
iam a Barnes excitatus.

εῖμαρτο ἀλέσθαι Vrat. d. et vn. Vindob. interpolate
vel oscitanter. Iteratur versus Od. E, 312 et Ω, 34.

282. ἔρχθέντ' εν μεγάλῳ ποταμῷ. — Stigme sine
Scholio: quod haud dubie spectauit ad ἔρχθέντ', ab aliis
cum aspero scriptum ἔρχθέντ'. ab ἔργῳ et ἔργῳ, εἴργῳ
et εἴργῳ, εἰεργῷ, εἴργῳ. Schol. B. ἔρχθέντα. Ψιλωτέου
δὲ, οἵτι γὰρ παρὰ τὸ εἴργῳ. Ἀττικοὶ δὲ δασύνοντι (suo
more, in primis quoties digamma in vsu fuerat). Pleniora
sunt in Victor. et Townl. ἔρχθέντα. παρὰ τὴν ἔραν.
(in epte) πυρίως τὸ εν ὑδάτι ἀπολέσθαι. Ψιλωτέου δὲ ετο,
Schol. Aristoph. Acharn. 329 εἴρξας. ἐποκλείσας. δασέως.
Ἀττικοὶ τὸ μέντοι παρ' Ομήρῳ. ἔρχθέντ' εν μεγάλῳ πο-

ταῦθι, ψιλῶς. Addit, si sit πρίγας, εἴτε ἔρξας, δασέως.
vt Od. Σ, 196. de quo sic loco.

Apollon. Lex. ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι πνιγέντα. e contexto. nam per se est, inclusus, deprehensus. atque hoc repetunt Hesych. Suidas, Etymol. p. 377, 45. Schol. br. Benil. etiam alterum Hesychii locum, ἐρχθέντα. ἐν ὕδατι ἀποχυγέντα emendat ἐρχθέντα. quod iam fecerat Epist. ad Mill. p. 36. nec aliter videtur emendandum esse in Hesych. ἐραθέντι, ληφθέντι. corr. ἐρχθέντι.

In iisdem, Victor. et Townl. ἐν τῇ Ματσίλιατικῇ
ἐρχθέντα.

ὥς παιδε συφορβόν. Cur συφορβὸν prae aliis memor-
ret, causa est ex eo repetenda, quod in filiarum salti-
bus ad extremum usque anustum lues pascuntur. Vn.
de Virgilianum: *vividus hiberna venit de glande Me-*
nales. Schol. B. καὶ παιδε συφορβῷ έαυτὸν εἰνάζει ὁ λέ-
γων· ἦγὼ παλός τα μέγας τε. (sup. v. 108) Addunt his
Schol. Townl. et Victor. σημαιοῦνται δέ τινες, φές ἄπαξ
ιμρμένον. scil. in Iliade.

283. ὅν ἡ τ' ἔκαυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα. —
ἢ διπλῆ· ὅτι ἀντὶ τοῦ, χειμῶνος διπερῶντα ἐναύλεος, διφ-
τὴς πέταμον τοὺς ἀπιμήνεις. Schol. A.

ἔκαυλος. Schol. B. Townl. Vict. χειμάρρονς, διὰ στε-
νοῦ τότου καὶ περιμήκοντος παιούμενος τὴν βύσιν. Sic et Schol.
br. Eustath. Actum de hac voce ad Π, 74.

ἀποέρση. depositum ex Eustath. Baroce. Mori. Harlei.
Townl. Vrat. A. b. d. accedit Venetus. exquisitiore vnu,
pro vulgato ἀποέρσαι. sollenni varietate. Est tamen hoc
in Etymol. in ἔρσαι, et Hesych. ἀποέρσαι, ἀποστερήσῃ
(ergo hoc spectat ad alteram lectionem) ἀποκυλίξαι, eas-
dem Eustath. addito περισύρων, f. παρασύρων, ad Γ, p.
497. extr. ἀποέρσαι est in Lips.

Laborant in causa syllabas in ατο productas nec
eliseae reperienda. Clarke comparabat ἀποειταν T, 35 et
pronuntiatum ait ἀπούρσαι vel apowærsei. ergo accedit
tandem in hoc ad neglectum digamma; fuit enim haud
dubie ἀπεισθηση, pronuntiatum ἀποεισθηση. etiam Benil.

adscripsit ἀποφέρσῃ. Dawes omnino locum tentet suda-
cius p. 185. ὅν δια κ' (vel ὅν κεν) θραυλος ἀποφέρεται ut sit
ab ἀποφέργω. Coniicit quoque αποφέρεται. ἀποφέργεται oc-
currere haud sum impunemor, v. c. Θ, 325. Atqui esse
ἀποφέρσῃ ab ἔρρειν ductum fatis docet hoc, quod ab anti-
quioribus scriptum fuit ἀποφέρεται. quod Atticorum est, in
asperum mutantiam digamma. ἔρρειν fuisse ξερρειν, iam
aliquoties vidimus: v. Excurl. de Digammo h. v. Est ἔρ-
ρειν proprie fluere, diffluere, perire; tum etiam actio
pro Φθείρειν, perdere. v. Etymol. in ἔρρω, et ἀπόφερσην.
ab ἔρρω, ἔρσω. Lectum binis locis de submersis in aqua,
inf. v. 329 ubi vide. et sup. Z, 348 ubi v. Obss. Schol.
B. ἀποφέρσῃ. παρὰ τὴν ἔρσων. (hoc perperam) κυρλας τὸ
δὲ ὑδάτι ἀπολέσθαι. Schol. Exc. Cantabr. ἀποφέρσαι. ἀπο-
κνίξαι. ἀπὸ τοῦ ἔρρω, ἐρῶ, καὶ ἔρσω, ἀπόφερσε γίγνεται.
Fuere tamen in Etymol. voc. ἔρσαι, qui ἀπὸ τοῦ εἶρω du-
cerent, et εἴργω confunderent:

285. δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐπέτηγν. Vrat. b. Σῆκτον.

286. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες. vn. Vindob. χερσί.
ἐπιστώσαντ' ἐπέσσοι. fide data firmarunt. Iam sup.
Z, 233. cf. Od. O, 435. Φ, 218.

287. τοῖσι δὲ μύθῳ θρήσε. — „quod τοῖσι de duobus dictum.“ Sch. A.

288. μήτ' ἄρτι λίγην τρέμε. ἄρτι una voce edd. ante Barnes. Occurrit quoque μήτ' ἔτι.

289. τοῖσι γάρ τοι νῷ θεῶν ἐπιτάρροθω εἰμέν. formula
iam aliquoties obuia vt O, 254. Ω, 182. Et similes
versus sunt E, 828. Δ, 390. ἐπιτάρροθαι Vrat. A. — εἰ-
μέν et εσμέν lectum: Euſtath.

290. Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, οὐκανταὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
— „ἀθετεῖται. quod absurdum est, cum aliam formam
adsciuisset, dicere, οὐκανταὶ — ita enim, quis ille sit, non
poterat Achilles nosse.“ Sch. A. Poteſt addi: si ſe deos
elle proſteri voluit Neptunus cum Athene: quorsam ad-
ſciuit formam hominis. Enim uero ſpecie diuina, ſi ſe ob-
tulerit, adipici deus ab homine impune nequit.

292. ἀλλ' ὅδε μὲν τύχα λαθήσει. „λαθήσει. λήξει πτυχίσεται.“ Hoc uno Iliadis loco obovium; iterum Od. I, 460. ideoque grammaticis notatum. At aliis, vt Apollo-
nio Arg. freqnens. Argutantur grammatici, cum a λόφος ducunt et proprie de iumentis dici volunt.

293. αἴ τοι πτυχίαι. parum commode hoc adiectum esse siebat Pius in Sch. B. quidni enim obsequeretur diis vtilia consulentibus! forte spectare ea ad v. 396. 397. “At reponi potest; esse eam formulam vulgarem suadendi et consolandi.

294. μὴ πτύσειν χεῖρας cum ὑπερηγόμεθα licet iungere. At A. et B. nonam esse orationem valunt, et πτύσειν pro imperatiuo habendum. — Cum δμοῖσιν peccet in leges metras, Benil. et h. l. emendat δμοῖσθε πτύλευμα v. I, 440. vbi et de sensu vocis dictum.

295. κατὰ Ἰλίοφι. De hoc adiecto Φι v. Excurr. ad lib. VIII p. 523. Schol. Townl. et Victor. συνήθης καὶ Θηβαῖος ὁ σχηματισμός. Ex hoc loco apparet, et alibi ut sup. 104. recte sic emendasse Benileium pro Ἰλίου. v. ad Q, 66.

296. ὃς τοι Φύγοις σὺ δι "Εκτορι Θυμὸν ἀπαύρας. Ex quod "Εκτορι dictum pro "Εκτορας, et Φύγοις pro Φύγη. Tum quod ιμεν pro imperandi modo. Sch. A. B. Φύγοι in Victor. et Townl. ἀπαύρας Harl. Saltem deb. ἀπαύρας. v. ad A, 356.

297. δίδαμεν δέ τοι εὐχος ἀρέσθαι. Vidimus iam in Aristotelea lectione B, 15. ad q. l. vide.

298. πλῆθ' ὕδατος. pro ἔπληθε accepit Eustath. Melius est ἔπληθο pro ἔπεπληθο, vt πλῆθο. vt P, 499. mo-
nente Barnes. a πλέω, πλῆμα, unde πληθήμα.

299. δαὶ πταμένων diuinum cum Ven. scripsi: monen-
te quoque antiquo grammatico A. B. T. Vulgo una vo-
ce δάικταμένων.

300. πλῶν καὶ γένεσ. Apud Apollon. Lex. πλῶν
ἔπλεσσ. ex vitio: vix enim est var. lectio, cum ἔπλεσσ sit additum. Adscripsit Sch. B. ἀλλὰ τριταῖς πλέουσι. (Sci.
licet corpora humana primo subsidunt in fundo; altera

die demum in superficie natant) posse tamen fluminis impetum corpora fundo propellere.¹⁶ Habemus arma fluentia, et si ex aere, ut Aen. I, 100. 104.

303. οὐδέ μν̄ ἔσχεν. „Aristarchus ἔσχεν.“ Sch. A. quod est quoque in Cant. Referebat ad h. v. glossam Apollonii et Hesychii ἔσχεν. ἐπέσχε. Alberti. — πρὸς ρόου αἴσσοντος. „ἀνὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὑδατος ὄρμῶντος.“ Sch. B. Iunctura verborum fieri potest haud uno modo. Veriorem puto esse: τοῦ δὲ, αἴσσοντος ἀν' ιδὺν, γεύναται ἐπήδης ύψος, πρὸς ρόον, prouti fluctus aduolueretur ei a tergo, κατὰ τὸ κῦμα, cum ipse recta contuleret in loca editiora, vt effugeret aquas a tergo in eum subeuntes inde ab aliis coortas et explicitas per campum. Nec esse potest αἴσσοντος πρὸς ρόον ἀν' ιδὺν, non enim aduersae in eum incurrebant vndae, nec ille iis obnitezatur.

305. τὸ ὄν μένος. τὸ ὄν, male τιὸν μένος Ald. a. et hinc al. ἀληγη, τὸ ὄν μένος iam vidimus, v. ad N, 424. Κάμανδρος hoc quoque loco Harl.

306. κέρυσσε δὲ κῦμα ρόοιο. „ἐμετεώριζεν, ἢ ὥπλιζε κατὰ Ἀχιλλέως.“ Sch. B. Ita enim solent duplicem vim subiicere grammatici ex etymo. Etiam Sch. br. a κόρυς χόρυσσεν. ὕψωσεν. galea. quasi esset quod κορυφῶν.

307. ὑψός αἰρόμενος Scamander. αἰρόμενον Vrat. b. cum κῦμα iunctum. Sup. B. 151 κενῆ ἔστατ' αἰρομένη.

308. Φίλα καθίγνητε. Φίλα priore longa, seu quod Φίλα seu quod Φίλα pronuntiatum. v. ad Δ, 155. Versu argute vtitur Plato in Protagora p. 340 A.

310. ἐκπέρσει. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον ὃν μεγέουσι: sc. τὸν ἄνδρα, Achillem. Schol. B. τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν μάχην.

Pro κατὰ μόθον fuit lectum κακὸν Θεὸν teste Schol. Townl. οἷον κακὸν επίκουρον. An Scamander norat Neptunum adesse Achilli?

ἐκπέρσει. ἐκπέρδαι Vrat. d. et vn. Vindob. a m. pr.

312. τάντας δ' ὄροθυνον ἀναύλους. τοὺς χειμάρρους δὲ στενὰς διώρυγας; Hinc Bentleius corrigit Hesych. γρόθυνον. τάραξον. leg. ὄροθυνον.

313. πολὺν δ' ὄρυμαγδὸν ὅρινε. Paullo post ad vñ.
309 excitatur hemistichium in Schol. Victor. et Townl.
τ. δ' οὐ διπήρε.

314. ἦν ταύτωμεν. Vindob. ταύτωμαι. alter ταύτωμεν.

315. μέμονε δ' ὅγε ἵστα θεῖσι. μέμονε, προθυμεῖται.
νι iam aliquoties, v. ad E, 482. nunc, cum vi, animose
audet, μενεαλύει. μενοιγῆ.

317. οὗτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που — εἰ „ὅτι τὰ
τεύχεα καλά, ἀντί, τὰ καλὰ τεύχεα. ὡς οὐγενα τὸν Χρύ-
σην ἥτιμηδ' ἀρρητῆρα.“ Sch. A. Spettat eo, quod vulgari
vñ dici solet τὰ καλὰ τεύχεα, vel τὰ τεύχεα, τὰ καλά.
Eustath. ergo Schol. Townl. et Victor. aiunt μετάθεσιν
ἀρθρου esse. Aliud monitum esset, quod grammatici haud
innuunt, quod usus articuli occurrit Homero haud fami-
liaris. Dici potest, esse h. l. ἐκεῖνα τὰ τεύχεα καλά,
quae quoque iam 301 memorata erant. Nullus tamen
dubito, fuisse τι. οὗτε τι εἰδος, οὗτε τι τεύχεα καλά, τὰ
τεῦ. Bentl. coni. δίνης. ex vñ. 246. puta.

318. νεισόθι λίμνης κατεστρέψαντες οὐκέτι θάλασσαν μεμένα.
Monent Scholia A. et Eustath. cum Etymol. p. 477, 19.
in θάλασσαν medium esse productam διὰ τὸ μέτρον. esse enim
natura breuem, ut λιχύς, λιχύος. Alterum hoc in Ho-
mero non occurrit, at in Pindaro et Tragicis. corripitur
prius hoc uno loco. Sunt tamen alia eius formae quae
brevia sunt in Homericis, ut δυχέλαις τε καὶ λιχύνες ἀμ-
φιστάνονται sup. 203. Sic κρατὺς Π, 181. Θρῆνος Ο, 729.
στάχυς Ψ, 598. βότρυς. μέλαγες δ' ἀνὰ βότρυνες ησαν Σ, 562. cui tamen aduersatur B, 89 βότρυδεν δὲ πέτενται.
Et θάλασσα breui in aliis occurrit, ut statim Apollon. I, 10.
Etymologus ait Dorice id fieri, ut producatur media bre-
vis in θάλασσα. Accedo Bentleio corridenti θάλασσῃ, quomo-
do vidimus refungi ab eo θάλασσῃ pro θάλαν quod ἀμέτρως
occurrebat. Knight p. 46 interponebat digamma, θαλασσα.

319. εἰλύσω ψαμάθεοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας μυ-
πάρεν. εἰ „διπλῆ, ὅτι ἀπαξ τὸ χέραδος“ Schol. A. mani-
feste sic constituit lectionem Venetus interpunctione, et

Schol. A. lectione. Nam Eustathio excepto, vulgo scribitur χεράδος, quod est a χεράς, quod et ipsum bene se habet alia forma. Similis controversia est ap. Pindar. P. VI, 13. vbi vide notata (χεράδος ibi etiam Schol. Vict. cum Townl. ad h. l. agnoscit). Iam quod ad vim vocis attinet, Schol. A. addit: έστι δὲ τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ρύσῃ πλῆθος ίλύος καὶ ὄστρακων καὶ λιθῶν. Φησί γοῦν· (sup. 313. 4.) τολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὅρινε Φιτρῶν καὶ λάου. Tenebimus haec ex pluribus argutiis in Schol. A. B. br. T. et V. Apollon. Hesych. Suid. Etymol. in primis Eustath. Ad solam saxonum congeriem reuocabat vocem et ad ipsos fluvios Aristarchus; est quoque hac notione pro lapillis, quibus ara construitur, ap. Apollon. Arg. I, 1123. vbi v. Schol. Scilicet deriuarunt vocem ex χείρ, uti est χερμάδος, χερμάδια, μεγάλα, Jl. II, 744 proprie, quae manu capi possunt, saxe. adde Philemonis glossam ap. Villois. ad Apollon. Lex.

Dixi esse formam duplicem. Legebatur ubique χεράδος, ab ή χεράς. Et Aristarchus χεράδος esse statuebat, ut λιθάδας. Schol. A. Itaque iungebatur: ἄλις χεράδος περιχεύσω. Atqui Homerus ἄλις absolute effert. Ap. Apollon. Lex. editur χεράδος. additur tamen, σωρὸς λιθῶν μετ' ίλύος. debuit ergo ille legere (τὸ) χέραδος. Schol. Pindari l. c. χεράς δὲ ὁ μετὰ ίλύος καὶ λιθῶν ευρφετός.

εἰλύσω, pro εἰρήσω, χώσω. Od. Σ, 136 ὄστρα δ' αὐτοῦ κεῖται ἐκ' ἡπείρου ψαμμίῳ εἰλυμένα πολλῷ. Fuere tamen qui scriberent ίλύσω, ab ίλύς, pro ίλύι καλύψω, περικαλύψω. v. Schol. Exc. Cantab. Vnde est in Apollon. et Hesych. ίλύσω. ίλύι περικαλύψω. v. dicta a Tollio p. 362. Agnoscit quoque unus e Schol. A. Schol. Vict. Townl. In Harlei. εἰλύσσω. At υω est producta syllaba. v. ad Δ, 156.

περιχεύσας cod. Gotting. Pindari l. c.

320. μυρίου, οὐδέ οἱ ὄστρα ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι. Ξ „quod ἐπιστήσονται pro δυνήσονται. laudato loco ex Od. N, 207. Addit Schol. B. Jl. II, 142. ut Lat. noſſe pro posse. De μυρίου v. ad Σ, 88.

321. ἀλλέξαι. „ἀνλέξαι Aristarchus“ Sch. A. τόσηγ
et alii ex more, vt supra.

ἄσιγ. τὸν δὲ ὑδατὶ συρφετόν. Sch. A. τὴν ἵλυν versu
adscripto Apollon. Lex. et Hesych. facile hinc emendan-
dus; altero loco, ubi ex ordine litterarum ἄσην legi po-
tuit (quod et h. l. Lips. ms. habet) nam est ἄσις, ἄση,
ἢ ἀσαθαρσία. vt Etymol. ἄσηγ Vrat. A. De etymo mul-
ta argutantur Schol. add. Eustath. Sch. br. Etymol. κα-
λύτταν insolita structura h. l. pro follenni τόσῃ ἄσης κα-
λύψω αὐτόν. Notauit Eustath. ξπιθεῖναι εἰς καλύμμα. Iter-
num hic vñs occurrit X, 313.

322. αὐτοῦ εἰ καὶ σῆμα. αὐτοῦ εἰ καὶ μοῖρα recitat
Etymol. in voc. αὐθι μένειν. οὐδέ τι margo Steph. Sed
in follenne: I, 197. Ψ, 308 et al. Ceterum hos duo ver-
sus 322. 323 plus acuminis, quam pro Homericā simpli-
citate habentes, attextos esse a seriore rhapsodo suspicor.
Praedare dicta erant illa: humatione non indigebit cor-
pus Achillis; nunc, ecce, addit aliquis: statuemus quo-
que ipsi tumulum, seu monumentum ex coeno.

323. οὐδέ τι μιν χρειώ ἔσται τυμβοχόησ' { „quod
τυμβοχόησ' ὅτε scribendum est; quod et Aristarchus
(Ascalonitam addunt Sch. br. et οἱ πλεῖον) facit; esse
enim pro τυμβοχόησαι Sch. A. Probat hoc Eustath. add.
Hesych. c. ποτα. τυμβοχόησαι occurrit quoque in fragm.
ap. Apollon. Dysc. ed. a Reiz. ad Maitt. p. 425, l. 4.
αὐθρυφής δὲ τάλαινα τσοῦ κατὰ τυμβοχόησα. pro κατά
σω. διέ σω. At Crates esse τυμβοχόης siebat, vt οὐδο-
χόη. In Hesych. et Schol. Townl. Victor. vtrumque le-
gitur et in Schol. br. e diuersis auctoribus. Ita est: οὐκ
ἔσται αὐτῷ χρειώ χωστος τάφου. Et habet hoc, quo se-
tueatur. Non meminerant grammatici vñs voc. χρειώ,
cum plene sit: οὐδὲ ἔσται κατ' αὐτὸν ἢ χρειώ τῆς τυμβο-
χόης. vt alias θάνατοι. cf. ad I, 75. Edebat τυμβοχόης.

ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοι. θάπτουσιν Lips. Harl.
Mosc. 2. de futuro tempore. At ὅτε cum subiunctivo
frequens in Homero.

324 sq. Recte miratur locum Schol. B. οὐ γὰρ μόνον τὴν μεγαληγορία τῶν ὀνομάτων ἀλλὰ καὶ τὴν ἀντεῖξαν πατώρ-
θαται.

325. μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἷματι. μορμύρων poten-
tiss., quam ἀναζέων, πληθύων. Lectum iam fuit E, 599.
ποταμὸν — ἀφρῷ μορμύρουστα.

326. τορφύρεον δ' ἄρα — Sic Od. Λ, 242 sq. διῆτε-
τῇ ποταμὸν vidimus iam Π, 174.

327. κατὰ δ' ὕρες καθήρει κατέβαλλε. κατετόνει.
κατελάμβανεν Schol. A. B.

328. δὲ μέγ' ἄστε. „γρ. δὴ μέγ’“ Barnes.

περιδδεσσασ' Ἀχιλῆi. Scriptura utique vix est aeuī
Homerici. Bentl. em. περὶ δείσασα. Malim et ipse, πέρι
tamen. Verum sic multa effent alia mutanda in Homero.

329. μή μιν ἀτοέρεσις. Dicta satis multa de hac vo-
ce sup. ad v. 283. In Schol. A. et Schol. Exc. Gantab.
Κυπρίων η λέξις. Dicendum erat, vocem antiquam in
vſu mansisse apud Cyprios; et, quod suspicor, de sub-
mersis aqua.

330. προσεφώνεεν ὃν Φλον νιόν. accessit ὃν ex ed.
Róm. omissum in Flor. et Alld.

331. ὄρσο. Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκδ. — „ἀθετεῖται,
quoniam alienum est in matris verbis nomen a corporis
vitio petitum; ὡς χωλέ.“ Schol. A. Eustath. Igitur ἀθε-
τῶν manifeste h. l. est, improbare; non vero, pro inter-
polato et spurio habere. Plutarcho tamen de aud. poet.
p. 35 C. argutum hoc vñsum, nam inter laudes Homeri
refert hoc, quod nec virtus nec virtutes corporis in prae-
cipua laude posuit, sed ad animum omnia refert.

Κυλλοπόδιον. Scribit sic Aristarchus; recte ε γραμ-
matica ratione: Contra quam alii ut Lips. κυλλοπόδιον;
cum sit ex δ Κυλλοποδίων, Σ, 371. Τ, 270. v. Etymol.
Eustath.

332. ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήντα μάχῃ φτονομεν
εῖναι. Schol. B. εἰκότως νομίζομεν, (ὑπονοοῦμεν Eustath.)
ὅτι διαντίστη δοτὶ τὸ ὑδωρ τῷ πυρὶ. quod friget. Potest
esse εἶναι h. l. ab ἔνεσι, quod et in Eustathio habetur:

sic supra T, 355 ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς οὐτω, μεμάτω δὲ μέχεσθαι. quae tamen causa erat suspicandi, fore ut Xanthus Vulcanum adoraretur, qui nondum in pugnam prodierat? Vellem veteres meliora dedisse. ἄντα τινὸς εἰναι, στῆναι, potest sane esse: alicui parem esse; ita vero esse debebat, γῆσκομεν σὲ ἄντα Ξάνθου εἶναι. Nunc vero est Ξάνθου εἶναι ἄντα σοῦ. quod saltem reddendum erit: esse Xanthum dignum te aduersarium: sic fere Schol. br. κατά σου γὰρ ἄξιον ἀνταγωνιστὴν γενούμεθα τὸν Ξάνθον. Sententia, quae requiritur, esse debet: auguramur te esse eum, cui cum Xantho congrediendum sit pugna; cui conueniat haec pugna, seu, cui assignatus sit pro aduersario Xanthus. Suspicor confictum esse versum ex T, 73 ubi dii ex aduerso sibi consituti enarrantur: ἄτα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας Ποταμὸς scil. Λευκη.

γῆσκομεν. Eustath. εῖσκομεν. vnde Bentl. suspicabatur εἴσκομεν. Verbum est ισκω, Od. Δ, 279 ισκω. εἰσκω. vt Od. I, 321. Λ, 362 ιεσκω. vt Γ, 197. ἔγωγε ιεσκω. E, 181. et saepo. videtur ergo ιεσκω fuisse.

333. τιΦαύσκεο δὲ Φλόγα πολλήν. ἐνδείκνυε. ἐξίΦαττε. Schol. B. br. Eustath. v. sup. ad v. 99.

334. ἀργέσταο Νότοιο. Etiam h. l. fuit duplex scriptura: ἀργεστᾶο· vt est quoque in ed. Rom. Eustath. Mosc. 2. Etymol. et ἀργέσταο. quod in edd. receptum est pro εριθετο Noti habendum; sicque laudat Strabo lib. I p. 51 Α. quem exscripsit Eustath. De controuersia v. ad Λ, 306. In Schol. A. „τοῦ λαγομέγου λευκονότου.“ v. ibid.

335. εῖσομαι δὲ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα Θύελλαν. Εἰ „quod Zenodotus legerat ὄρσασα. accepit ita εῖσομαι pro γνώσομαι, et mox scripsit pro ᾧ κεν, ᾧ κεν ἀτὸ. Τρ.“ Schol. A. debuit quoque κῆς scribere, modo infinitiuo. Atqui εῖσομαι est πορευθῆσομαι. ὄρσουσα recitatur in Vita Homeri.

ἐξ ἀλόθεν. Bentlei. hinc emendat Hesychium ἄλλοθεν, ἐκ τῆς θαλάσσης (p. 246 post ἄλλη πη ἀλός, pro ἄλλη).

336. ἥ κεν ἀπὸ Τρῶων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆρις.
 „Τρῶων κεφαλὰς πρὸ αὐτοῦ τοὺς Τρῶας. Schol. B. κῆρις
 recepta est lectio, etiam in edd. κῆρις vel κῆρις. est autem
 κῆρις κεν, pro καύσει, ut Schol. br. id redditum; in Townl.
 erat κῆρης, in Vrat. b. κῆρης. In Schol. A. monitum est
 κῆρις esse legendum, infinito modo: περισπαστέον τὸ κῆρις
 ἔστι γάρ ἀπαρέμφατον.“ Addunt Schol. Townl. et Vict.
 οὐ γάρ ἔστι εὐκτικόν, ἀλλ' ἀπαρέμφατον. Nec tamen af-
 sequor, quomodo locum habeat post ἥ κεν infinitiuus.

337. Φλέγμα κακὸν Φορέουσα. — „quod τὸ Φλέγμα
 πρὸ τὴν Φλόγα dixit“ Schol. A. Eadem fuit in Apollon.
 Hesych. Etymol. Repugnat Pollux IX, l. 156. qui τὸ κακό-
 μα esse vult. Etiam Eustath. τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικής
 θνέλλης πύρωσιν reddit.

338. εὐ δ' αὐτὸν ἵει πυρί. ipsum inuolue flamma.
 quod alias ἐνείει πῦρ αὐτῷ. immitte flammam ei. Bene
 Schol. br. αὐτὸν περίβαλλε πολλῇ Φλογί. Eustath. αὐτὸν
 πρὸ σαυτέν. minus commode.

339. καὶ ἄρειῆ. ἀτειλῆ. Schol. B. vi oppositi h. l. v.
 ad P, 431. In ed. Rom. et Eustath. erat ἥ ἄρειῆ, quod
 commendabat Ernesti, receperat Wolf. damnauerat Hein-
 rich Obll. p. 95. Supra T, 109 idem fere versus erat
 lectus: λευγαλέοις ἀπέσσοιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῆ. In pri-
 sco sermone καὶ pro ἥ ponit, nemo dubitat; monent quo-
 que Schol. Exc. Autem h. l. καὶ proprie possum copulat.

340. μηδὲ πρὶν ἀπόκαυς τεὸν μένος, ἀλλ' ὄπόταν δὴ
 Φθέγξομ' ἐγὼ λέχουσα. πρὶν — ἀλλ' ὄπόταν. sollenni di-
 cendi more erat, μὴ πρὶν, πρὶν ἥ ὄπόταν.

ἀλλ' ὄπόταν δὴ. codd. passim, ut Ven. Vrat. b. d.
 etiam h. l. discretim scribunt ὄπότ' ἀν δὴ. Hoc leue. at
 graue est, quod vitium grammaticum loco infidet non
 animaduersum: ὄπόταν Φθέγξουαι. Necessario legendum
 extruso ἐγὼν, ἀλλ' ὄπότ' ἀν δὴ Φθέγξωαι λέχουσα. Nam
 ὄπότας in oratione obliqua, et in conditionali aut optati-
 vum aut subiunctivum postulat, hunc saepe cum ἦ. In
 Lipſi. erat aduerso metro: Φθέγξωμ' ἐγὼ ἦ.

342. Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεοτίδας πῦρ. in cam-
pum, versus fluvium direxit, aut, insulatus est; iniecit,
immisit pro telo. Eustathius: εὐστόχως ἤτελμαζε, cum
Schol. Exc. simpliciter κατεσκεύαζεν. ηὔτρετιζεν Schol. br.
nimis laxe. Deerat versus in Barocc.

343. πῦρ δαίτε. καὶς δὲ νερούς. Eustath. καὶς οὐ δαῖτε.
Vrat. A. b. Mosc. a. δαῖτε. nec caussa apparet, cur non
vtrumque eodem modo pronuntiatum fuerit.

344. τολκούς, οἴ φα κατ' αὐτὸν ἄλιον ἔσαν. Primo vi-
tium est in versu ex digammo: αυτον οιλιον. quod facile
tollas, vt sup. 236 reponendo κατ' αὐτὸν ἔσαν οιλιον. At
enim inesse apparet aliud vitium in κατ' αὐτὸν, nam re-
ferendum est ad τὸ πεδίον. legendum itaque οἴ φα κατ' αὐ-
τὸν ἄλιον ἔσαν. adscripterat quoque Bentl. αὐτό. Sane τὸ
πεδίον Hamma saecut usque ad vſ. 349. Totus tamen ver-
sus insitius esse videtur ex vſ. 236.

Secundo ad h. v. est stigma Λ „πρὸς τὸ ζητούμενον.
quomodo Achilles non cremetur, aqua tamen efferves-
cente, et cadavera cremante. Respondet Aristarchus:
quod primo exsiccabatur campus, tum flamma in annem
vertitur, quem Achilles iam deseruerat.“ Schol. A. Be-
ne hoc se haberet, dummodo Achilles non dudum reli-
quisset alienum (οὐ δέ ἀρέτη λίμνης ἀπορύσας ἥπεις πεδίοιο
vſ. 246. 7) ita vt in medio campo fuderet, amne, qui
in fluctus exsurgebat, eum persequente. Plura disputa-
runt veteres in Schol. B. ad 343. 365 et 269. Nolim
equidem poetam veterem agitare. Dicendum est, οὐτοί οἱ
hoc esse per se, non in eo loco, in quo dii interue-
niunt; per hos enim ubi res aguntur, prodigia et mira-
cula incidere necesse est. Itaque combustionem campi
nolim ad cauſas certas reuocare; saltem dicere licet, poe-
tam phantasma suum petuisse ab eo, quod interduin vi-
deri potuit evenire, vt gramina et arbusta igni fortuito
exorto conflagrarent. Cum poeta semel Vulcanum aduo-
casset in auxilium, contra deum fluvium, praeſentissimae
fane erant suppetiae per ignem aquas in vaporem mu-
tantem.

Argutias veterum in ratione reddenda, Iunonis, tanquam aeris, partes in hac narratione agentis, nolo attin-
gere. Videat haec, qui volet, in Vita Homeri Plutarcho
tributa; Heraclid. Allegor. Homer. Eustath. Manet tamen
illud: poetam haud inscite Iunoni et Vulcano partes
suas assignasse; nec mirum, tam proclives fuisse homines
ad statuendum, physice non minus quam poetice haec
esse narrata; vt ap. Plutarchum est de primo frigido p.
950 E.

345. τὰν δ' ἔξηράνθη πεδίον. Σ „quod τὰν pro ὄ-
λον. et quod primo loco siccatur campus, tum fluvius.“
Schol. A. respectu ad Schol. A, 344.

σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. κατεύχετο. vt H, 248. Sic
πῦρ ἔσχετο.

345. 6. ὡς δ' ὅτ' ὁταρινὸς Βορέης νεοαρδές ἀλωῆν αἴψ
ἀν ξηραίνῃ, χαίρει δὲ μιν ὅστις διθείρει. — Boreas ὁταρι-
νὸς, quia εν τῷ ὁτώρᾳ validior est, et lactatur agricola,
quia vento ingruente superficies agri humore ita liberat-
tur, vt retineatur eius pars sub solo, nec solis aëstu in
vapores resolutus dissipetur.“ Schol. A. quem hoc modo
interpretor. Est autem ὁτώρα pro ratione et natura soli
caelique Ionici de ea anni parte accipienda, quam nos
per dies caniculares declaramus; eam praecesserat τὸ θέ-
ρος cum messe: v. Nota ad E, 5. 6. restat tum arbusto-
rum vineaeque maturandae tempus iustum et idoneum.
ἀλωῆ enim et h. l. de loco arboribus et vitibus consito
est accipienda. v. ad E, 90. Sub illud tempus per to-
tum Archipelagum aquilones spirant, quos per etesias
vulgo declaratos intelligere necesse est; biduo enim post
Caniculae exortum oriuntur, et constanter perflant die-
bus XL. vt e Plinio notum est, II, 47. quem etiam Bar-
nes ad h. l. laudat. Vide de his ad Virgil. Aen. III.
Excurs. II. Iterum ὁταρινὸς Βορέης memoratur Od. E, 328.

νεοαρδές ἀλωῆν. νεωστὶ πεποιημένην. Apollon. Lex.
h. v. At ibidem: „ἔνιοι δὲ νεοαλδέα, διὰ τοῦ Λ., νεοαὔξη-
τον. ἀλδανεῖν γὰρ τὸ αὐξάνειν σημαίνει. Non mala lectio:
nec tamen alibi memoratam vidi. At quaeritur de quo

genere irrigationis poeta accipiendus sit. Vix de aqua per canaliculos ducta: ea enim opera data inducitur in solum, vt illud humescat. Videtur ergo imbribus mersum et oneratum solum esse eo anni tempore, quo calore solis recreandum erat.

αἰψίν, scribitur hic quoque in Ald. a. et sequacibus et Cod. Vrat. b. Vide ad T, 496. et Eustath. p. 1218, 97.

347. *αῖψιν* ἀν ξηράνη. Inuitus hanc lectionem recepi. Legebatur *αὶ* ξηράνη. Aristarchea lectio est *αὐξηράνη*, docente Schol. A. Townl. et Victor. Melius *ἀν* ξηράνη est in codd. Ven. Townl. Vrat. b. d. Mosc. 2. nec aliter edd. Flor. Aldd. Rom. Steph. donec a Barnes editum video *αῖψιν* ἀν ξηράνη, nec monitum, unde; nisi quod cod. Alteri ita legere videtur. Verum quidem est, si aoristo κτιν voluisse Ionicus poeta, credas eum dictum fuisse, ξηράνη. ut ex λειπόντων est πᾶν δ' αὖ λειπόντας Δ. III. Θερμήνη Σ, 7. Eramque hactenus et ipse pronus in alterum: *ξηράνη*. At retinuit impetum Scholion Townl. quod et Victor. est: *αὐν ξηράνη*, μετὰ ταῦ ν. καὶ, θερμήνη μὲν Φησι (sup. Σ, 7.) αἴλλ' εὐ ξηράνη λ. διὰ τὸ κακόφωνος ώς ψαρῶν καὶ ψῆφας. (v. ad Π, 583) Nolo equidem celare me valde suspicari, esse has argutias grammaticorum ex ipsa codicis antiquioris scriptione natas; nam quale illud κακόφωνος sit, mihi saltem non sati liquet.

Iam si ξηράνη admiseris, suboritur altera quaestio, sine ἀν ξηράνη en *αὐξηράνη* una voce legendum. Vtrumque ferri potest, eti Aristarchus probauit posterins. Eustathius: *αῖψιν* ἀν ξηράνη. ηγουν πεχύ *αὐαξηράνη*. Iungenda autem sunt ἀν cum ὅτε, ὅταν. in comparatione autem obuium hoc δέ ὅταν. In Vrat. A. est *αῖψιξ* ξηράνη. Legitur quoque sic sp. Galen. de temperam. I, 2. versibus landatis. hocque praefixerem equidem, tanquam simplicitati Homericae et prosodiæ conuenientissimum, nisi veterum auctoritas obsteret.

Grauius est, quod in Townl. et Vict. subiicitur: „Αριστοφάνης δὲ γράφει: αῖψιξ εξεγαλύσιν.“ Legerat ille:

αῖν' ἀξανακήν, siccat, praedclare. vt vulgatum eius interpretamentum haberi queat.

χαίρει δέ μιν ὄστις ἔθειρη. vulgg. ἔθειρει, cum Eustathio: ἔθειρει, ὃς τὴν τουαύτην ἀλογήν συνήθως ἀργάζεται. At codd. Cant. Mori. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. cum cod: Alteri, Schol. br. et exc. Apollon. Lex. Hesych. ἔθειρη. Subiunctiviū vñs in his saepè iam fuit notatus. Notionem vocis constituunt Apollon. εἰς ἔθοντας κεσμῆ καὶ θεραπεύη. Schol. B. ὁ γεωργὸς, ὄστις ἔθος ἔχει σκάττειν αὐτὴν. Schol. br. εἰς ἔθοντας ἐπιιελοῦτα. Schol. exa. τῆς ἐπιμελεῖας ἀξιώσῃ. Sic et Hesych. Idem mox: ἔθειρόμενον, κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον. ac si a caesarie ἔθειρα ductum esset. Enimvero ductum esse patet ab ἔθαι, frequente more et vñ, sup. I, 536. Errat inter utramque rationem Etymologus; add. Eustath. Etiam Sch. B. ὁ γεωργὸς, ὄστις ἔθος ἔχει σκάττειν αὐτὴν. Sed recte monet Ernesti, etymologiam non nimis in talibus esse vrgendam. Tandem **χαίρει** δέ, μιν. Vrat. b. **χαίρει** γε μιν. Mosc. δὲ μὲν, ὄστις. Est autem **χαίρει**; non **χαίρη**, quoniam interpositum est in medio; nec iunctum cum ἔται.

348. ἄρα. vt fit. vt par erat. Clarke.

349. — excidit Scholion: quod ad κῆρυ forte spectavit. v. ad VII, 377. IX, 88.

350. πτελέας τε καὶ ἵτεα Bentl. em. πτελέας καὶ ἵτεα. quia probabile fit, fuisse olim ἵτεα. v. de Digamo, hæc voce.

ἡδὲ μυρῖναι, obseruante Barnes, media producta, vt et Z, 39. cum tamen ea correpta sit Jl. K, 466. 467. et sup. 28. Suspicer pronuntiatum fuisse duplicato z. μυρίκναι, id quod ipse tonus efficere debuit, si ita loqui malueris. vt et in τὰ περὶ 352. pronuntiatum ταττερο.

αἴθε μυρῖκαι Lips.

351. ηδὲ κύταιρον. Sch. A. „al ἐκ τῶν τόλεων· ηδὲ κύταιρον.“ Corruptum hoc: fait κύταιρον, quod et in Schol. Townl. et Victor. legitur. Doricum est, quodque vulgari vñ in certis saltē locis haberi potuit, vnde in poetam Ionicum fuit illatum. Dores ss in αι mutabant;

idque in hac ipsa voce docent grammatici: Etymol. in *αὐγεῖρος*. cf. Koen. ad Gregor. p. 114, 87. et ipse Eustath. ad Od. K, p. 1648, 7. ex Alcmene. τὸ κύταρον, quod aliis γῆ et οὐ κύπειρος, iuncii odorati palustris genus esse editur, etiam in latinis scriptoribus obuiam, *cyparis*. Memoratur inter herbas pratenses cum *lotu* Od. Δ, 603. Etiam θρύον est inter palustres herbas ap. Theocritum, v. Hesych. h. v. et not. permotatum cum altero: τὸ θρίξ. Ernesti notat ad h. v. ex h. l. esse ductas descriptiones poeticas Callimachi H. in Cer. Ouidii et aliorum, in quibus varietates arborum copiose enarrant; luxuriosus tamen Ouidius. λωτός τοις ίδης eedd. Flòr. Ald. 1, Rom. male, cum hiatu; et sic quoque codd. Harl. Cant. Vindob. Heraclid. p. 40. qui ait hos versus testari, tempus aestivum tum fuisse.

352. τὰ, ἀ τεφόκαις ἄλις περὶ καλὴ βέσθρα. Renth. coni. τὰ περὶ ο.

353. (—) quod distinxit δυχέλωσα et δχθύκε, Sch. A. quasi *anguillae* non essent inter osteros pisces. VI dūmus iam sup. 203. Multa sunt in Eustath. ex Athenseo. Videntur illae amni huic frequentes innatae. Indagandum erit in iis locis, num res etiamnum ita se habeant, an naturae vicissitudo successerit. Laudat vñl. Athenseus VII, 13 vbi anguillae imos amnes petere narrantur.

354. οἱ κατὰ καλὰ βέσθρα κυβίστεν. Laudat vocia κυβίστρην vñl. h. l Schol. B. cum σκαράλλεσθαι pisces soleant etiam sine flamma.

VII. 353. 354. recitat Maximus Tyr. Dis. XXXII p. 132. To. II ubi philosophos totum locum ad elementorum discordiam referre narrat.

355. πνεῦ — Ἡφαιστοι. „In nonnullis φίτῃ.“ Schol. A.

356. καίστο δ' ἵς Πτολαιοῖς, ἔπεις δ' ἐφατ' εἰς δ' ὀνόμαζε. Si versus vere Homericus fuit, debuit esse καίστο sic Πτολαιοῖς. Mirum fuit acumen Ptolemaei Pindarionis in Schol. Victor. et Townl. memoratum, qui legerat: καὶ εἰ τόδ' ἵς πτολαιοῖς ἔπεις ἐφατ'. ut sit: καὶ ἵς πτολαιοῖς

Μαρός (πρὸς αὐτὸν) ἔπος τόδε. et habuit, qui sequerentur; nam τινὲς ita legisse, addunt eadem Scholia. οὐ. Ποταμοῖο ut βῆ Ήρακλέος.

357. "Ηφαιστός", οὐ τις σοὶ γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν. Eustathius: ἀντιφερίζειν, οὐ ισοφερίζειν. et est hoc in Harl. Mosc. 2. virumque in Hesychio. At Apollon. Lex. ἀντιφερίζειν, ξέσωσθαι. Importunum h. l. esse ισοφερίζειν, docet digamini virus, ut I, 390 γλυκυκάπιδει ισοφερίζειν, male inculcatum erat hoc vocabulum iam sup. vi. 194. et Z, 101.

358. οὐδὲ ἀν εγώ σοὶ γ' ὡδε πυρὶ φλεγόθοντι μαχοίμην. Dictum pro πυρὶ σου. Male iungeres: σοὶ φλεγόθοντι (σὺν) πυρὶ, διὰ πυρός.

359. Τρῶας — ἄστεος ἐξελάσσεις. Bendlet: coni. elçə-lás-sis. video quid voluerit; verum sic debebat esse ἄστεος' έσω ἐλάσσεις. ut aliquoties vidimus "Ιλιον εἶσω. Cogitandum de urbe capta; et si de tali casu non satis commodum est verbum illud; nam aut caeduntur aut in captiuis habentur oppidani, non fugantur. Parum quoque Scamandri personam tuetur poeta: qui tantopere studiosus ciuibus suacē urbēs, nunc repente ait, nullam sibi cūram eorum esse. τι μοι ἄριδος καὶ ἀφωγῆς scil. τι πρᾶγμά εστι;

361. ἀνὰ δὲ φλυα καλὰ βρέθρα. „ἀνέζει. de aqua igne subiecto excandescente. et ebulliente.“ Schol. B. br. Conueniunt grammatici: Hesych. ἀνὰ δὲ ἐφλυειν. ἀνέβαλλε et, ἀνέφλυειν, ἀνέβλυζεν, ἀνέζει. Apollon. Lex. p. 135 ἀνέφλυς, ἀνέζει. τῶν δὲ πετομένων (supple η λέξις) adscripto versu. et iterum p. 314. in ἐφλυειν. In eodem tamen legitur quoque p. 138 ἐβλυσθειν, τῶν πετομημένων η λέξις. quod et Hesychius exhibet. Φλύω, τὸ ἀναδίδωμι. ἀναπέμπω. ἀναζέω, est apud Etymologum haud uno loco, laudato versu. Φλύειν, οὐ εστι καχλάζειν. δικ τούτου ἀφρὸν ἀποβάλλειν, Schol. Aristoph. Vesp. 85. laudato versu nosiro. Add. Suidas in παφλάζω.

ἀνὰ δὲ φλυα Vrat. b. Neipo ἀνὰ δέ φλύειν.

Rem ipsam ornatiss extulit Virgilius Aen. VII, 462
sqq. *Famidus atque alte spumis exuberat omnis* (ἀνα.
φλύει), *Neo iam se' capit unda; volat vapor ater ad
auras.* Copiosius quoque Quint. Cal. V, 579 — 385.

362. ὃς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον — ἐ „quod nouit poe-
ta carnes elixas, neq; tamen iis viantes inducit heroes“
Schol. A. Obseruatio alibi quoque obvia: etiam in Pol-
lute IX, l. 68. qui vñl. hos recitat, et Athenaeus I. p.
25. Additur in Schol. Townl. ad vñl. 363 τῶς εὖν βεσ-
τάς δεσθίουσι μηνοτῆρες; od γαρ δὲ ὀπτηταν τέδας.
respicitur Od. T, 229.. Sunt eadem in Athenaeo l. c.
quid vero, inquit, si totum bouem affarunt?

Ordine mutato: ὃς δὲ λέβης ἔνδον ζεῖ est ap. Apol-
lon. Lex. in λέβης.

ἐπεγύρμανες πυρὶ τολλῶ. pro τοῦ πυρὸς ἐπεγύοντος τὸ
χεῖν τὴν κνίσσην. Similiter erat E, gos ἵππος ἐπειγόμενος
motu circumactus, κυκώμενος. In Virgilio est l. c. vir-
gea suggestus eostis undantis aheni, exultant aestu la-
tices, surit iactus aquilaes uis.

563. κνίσσην μελδόμενος ἀπελογεθέος σιάλοις. Tur-
bas in hoc versu fecere veteres; nec eas satis componue-
re recentiores. Vulgata erat κνίσση μελδόμενος, at Ald.
2. κνίσση μ. quam iterum defecit Turnebus. Erat ta-
men κνίσση μελδόμενος Aristarchea lectio: Sic Venetus, et
Schol. A. „οὔτως Ἀρίσταρχος. (quod repetitur bis vel ter
appositis aliis Scholiis etiam Ven. B. et Porphyrt.) ἄλλος
δὲ κνίσσης.“ Ita habemus lectionem triplicem: κνίσσην. κνί-
σης. κνίση. Utinam constaret, sintne lectiones variae, an
emendationes. Qui κνίσσης scripsere, debuere quoque scri-
bere μελδόμενης. uti quoque legiuit κνίση μελδόμενη.
Aut debuere illi suppleret, μελδόμενος κνίσσης ὕντα. Quod
autem miraberis, est hoc, quod bonam lectionem
κνίσση μελδόμενος, tam male interpretatus est Ari-
starchus. Nam in Schol. Ven. A. appositum est: „sci-
licet acceperat μελδόμενος, pro μέλδων, τήνων.“ Non vi-
derat vir docens, et qui eum sequuntur, quam parum
conveniant hanc *lebedes liquefaciens adipem seruet intus.*

Debeat saltem, si ita scribebat, meminisse, *lebetem* ponni poetae pro eo quod in *lebere* est, adeoque μελόμενος *ραφίως* h. l. accipendum esse, et, si κυλσσα μέλδεται δι λέβητι, dici ipsum *lebetem liquefere* (κατὰ τὴν) κυλσσην, quae in eo est. Hactenus non improbo Aristarcheam lectionem, quin etiam doctiorem habeo, quam vulgatam κυλσσην, et si haec eodem sensu dicta et accipienda est.

Laudatur in Sch. B. Hermogenes ἐν τῷ τερποβλημάτων, (quem librum alibi memoratum non reperio,) qui κυλσση μελόμενος accipiebat κυλσση λιπανόμενος *ρίγουσ* factus, *υντειν*. E. Schol. Townl. intelligo non recte laudari lectionem; nam it: Ἐρμογένης δὲ ἐν τῷ ἐ προβλημάτων γράψει κυλσση μελόμενου δῆ συὸς, τηκομένου τὴν κυλσσαν. Eustath. ex parte verum videbat, dum comparat illa: ἔφριξε μάχη δυχεῖσθαι et λήσην ἀσταχύσσει. conferendus idem ad Jl. H, p. 668, 33.

Ex Ven. B. et ex Porphyrii Scholio inserto, quod in Quaeſt. Hom. 10. est, discimus suisse qui κυλσση neutro genere scriberent, τὰ κυλσση. ut τὰ τερπάνη. At recte monetur, apud Homēdum ausqāam τὸ κυλσσες, sed ubique τὴν κυλσσην occurtere. Debuillet quoque in Homero scribi κυλσσα. non enim ille aliter, ut τελχεια βέλσα. Potuit in aliquo libro excidere iota subscriptum; ut factum est in ed. Flor.

κυλσση. κυλσση. una littera scribi in Veneto et aliis, sed perperam, iam vidimus ad A, 66. de vi et notione satis constat, et accurate actum est in Sch. B. add. Hesych. Etymol. e Porphyrio. est enim κυλσσα proprijs ἐκ ψρᾶσιν ἀναθυματισις ut A, 317. Od. M, 369 tam τὸ λίπειν ut Od. Σ, 118. (καν τὸ πιμελές est in Sch. A. B.) tandem et ἐπίπλους ut Jl. A, 460.

σῦκ σλελον iam vidimus I, 208.

Tandem μελόμενος. νέχ hoc uno loco obuius. μέλδειν in Sch. B. Etymol. et copiosius in Porphyrio dicitur proprijs esse τὰ μάλη θέειν, η ἀλδαίειν, et comparatur: μέλε' ηλδανε πειράντι λαῶν Od. Σ, 69. Interpretes

h. l. μελέμενος modo passiuē modo actiuē accipere iam vidimus. Etiā Apollon. Lex μέλδαι. τάκειν κύσηγ μελέμενος. ὃ δοτὶ τήκων. nisi ultima ab alia manu sunt. τήκων τὸ λίπας τοῦ χρέωτος. Eustath. et: τὰ λίπη τήκων, τα-θητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ Schol. br. Porro Suidas: μέλ-έοντες. τήκοντες. οὐ γέντα θεῶν μέλδοντες“ θέν-τες. (Est Callimacheum: v. fragm. CCCIX. γέντα sunt τὰ ἔντερα. τὰ μέλη. v. Snidam h. v.) καὶ „κυίσση μελέ-μενος“ ἀντὶ τοῦ „μέλδων τὰ κυίσση. quod exponendum es-set: μελέμενος (κατὰ) τὰ κυίσση. sed veteres accepero pro μέλδων. Et per μέλδων. τήκων exponitur quoque in Hesych. At Etymol. μελέμενος. τηκόμενος.

ἀσαλητρεφέος vn. Vindob. quod notari dignum ef-
fet, si e meliore codice.

364. πάντας εἰς ἀμβολάδην scil. ζεῖ λέβης θύμαν. ἀνα-
βίλλων. αναζέαν, ut Hesych. interpretatur; ab Eustathio
iam monitum est eo sensu vocem in Herodoto quoque
occurrens. Diversa notio est, cum de cantu adhibetur.
Remittit de hac voce Ernesti ad Gallium. H. in Dian. 6L
ἀμβολάδης τετύποντες Cyclopes, vbi ille contendit non
alternis significare illud posse, sed summa vi, elatis
brachiis. non innotuerat Pindar. Nem. X, 62 vbi victor
erat bis Athenias ἀμβολάδαν, alternis, annuis ludis inter-
iectis. Nec in loco Herodoti IV, 182 aliter, quam in
Homero accipi potest, fons Amonis alias tepidus aut
frigidus ζεῖς ἀμβολάδην, fernet ebulliendo; et si ambiguum
manet fitne a tempore interuallis, an a motu ipso, τοῦ
ἀνεβάλλειν, emittere sursum, petitum. — οὐτὸ δὲ pro γάρ.

ξύλα καργκανα. iterum Od. Σ, 307. ξύλα ξηρὰ, ἄλα-
φρὰ, interpretatur Hesych. Plura dat Etymol. ducium
ἢ τὸ τοῦ καλειν, ὃ δοτὶ, τὸ κόπτειν. At Schol. br. κατά-
ξηρα, καρὰ τὸ κῆρα. Occurrit quoque in Apollon. Rh.
et Theocrita.

365. „Si omnia ardent, mirum est Achillem non
tremari:“ Sch. R. Vide ad v. 344.

366. εὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἤσχετο. ἢ „quod
εὐδ' ἔθελε pro εὐε ψέψυχτο. vt Od. I, 121.“ (et alibi)

Notant quoque Sch. br. Eustath. hic et ad H. 169. p. 673, 63. et ipse Apollon. Lex. p. 344. Utuntur grammatici hoc versu quoties notionem τοῦ ἔθελεν pro δύνασθαι declarare volunt, v. c. ad Aristoph. Au. 582 et al. Suidas in ἔθελήσαι et οὐ θέλήσαι. Galenus ad Hippocr. περὶ ἄρθρων lib. III. l. 106.

ἡδ' ἔθελε. vn. Vindob.

προχέειν, Harl. Mosc. a. quod et alibi cum illo variat; et locum habebat sup. 219. recte quoque restitutum a Barnes H. in Apoll. 380.

368. πολλὰ λισσόμενος. Pronuntiatum arbitror τολλαλλισσόμενος. in uno Vindob. πολλά τε a m. sec. Maile interpolaueret Barnes πολλὰ εἰ λισσόμενος. Bentl. em. πολλά γε λισσόμενος.

369. Ἡρη, τίπτε σὸς υἱὸς βρόν φόον ἔχρας κῆδειν. ἔχρας. ἐπέχρας, ἐπῆλθε. ἐφώρμησε. Sch. B. ἐπηγέχθη σΦοδρῶς Sch. br. ἐπεβάρησε πρὸς τὸ βλάπτειν Hesych. Eustath. vertit: conatur. Recte: χρῆν antiquo vnu, irritio. ἐρὸν φόον εἴξ ἄλλων θεῶν, συμμάχων τοῖς Τρωοῖς. Et Apollon. Lex. p. 269 in εἴξ. notat h. l. εἴξ ἄλλων προτέρ τοὺς ἄλλους.

372. ἀλλ' οὐτοι μὲν ἐγῶν ἀποταύσομαι. ἀποταύμα Lipſ. et vnu Vindob. ἐγῶν etiam hic grammaticis debetī censēo pro ἐγώ.

374. μῆποτε ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν θυμῷ. pro ἀπαλεξήσειν Τρωοῖς, depellere a Troianis exitium. Mox μαλερὸν κῦρον v. ad I. 242. Ceterum versus hi 374. 5. 6. iam lecti erant sup. T. 315. 6. 7. Mirum vero in v. 376 non aequē legi δαιομένη, δαιῶς: δὲ cum Harl. Mosc. a. vt T. 317.

378. αὐτίκ' ἥρ' „statim deinceps. statim proinde.“ Clarke.

379. οὐ γὰρ ἔστει Bentleio videbatur peccare in digamma, corrigenti οὐδεὶς Σεοίκης, vt inf. 436. v. Excurs. de Digammo, ybi dixi fruisse virumque Σεοίκης et Σεοίκης, non vero Σεοίκης.

380. στυφελίξειν. σκληρῶς τύπτειν καὶ βλάπτειν. Sch. B. ταράσσειν. Θλίβειν. κακοῦ Sch. br. *mulcare*, v. ad ll. A, 581. στυφελίξειν Cant. Vrāt. A. d.

382. κατέσσυτο. Sch. br. „κατέσχετο. γράφεται καὶ κατέσσυτο· ἵν’ ἦ· τὰ (recte Barn. em. κατὰ) καλὰ φεύγει ὄρμησε.“

383. 4. οἱ μὲν ἔκσιται καυσόσθηγοι. Vulcanus et Xanthus. more passim notato iungendi pluralem et dualem.

385. ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἕρις πέσει βεβριθυῖα· εὐτεσσεν ἄλλοις f. aliis quoque diis f. pro τοῖς ἄλλοις ceteris qui ad suppetias alterutri parti ferendas processerant. ἕρις βεβριθυῖα vīsus insolens vocis: vīstatum βαρσῆα. δεινή, vt Sch. br. At in Sc. Herc. 160 Κῆρος καναχῆσι τε βεβριθυῖα vix defendi potest, sed est cum Guyeto leg. βεβρηχυῖα.

Initur tandem pugna deorum, quam superiore iam libro expectabamus et dilatam segre ferebamus: v. ad T, 75. Si ex animo dicendum est, neque nunc eius vīla est necessitas nec vīsus, et si, si felicius res tractabatur, esse poterat; neque ea ad ipsum argumentum, ad praeclūm inter Achiuos et Troianos, vīlam vim habet; putes pugnam deorum id tantum consilii habere, vt dii e praeclūo submoneantur, vtque Achilles sibi iterum soli relinquatur; tam otiosa tota est opera. Cur nunc tandem congregiantur dii, repente in medium progressi, cum nimis diu hi in vallo Herculis, illi in Callicolone consedissent, caussa nulla memoratur, nec memorari potest: nisi forte dicas, Mineruam et Neptunum ad confirmandum Achillem 284 sq. in medium progressos Marti suspicione inieciisse. Totum ideo Episodium ab alia manu accessisse videtur, forte eadem, quae primam superioris libri partitulam elaborauerat. Animum ad hoc tentandum admouebat pugna Scamandri cum Achille, quae fundum habet in ipso libri argumēto. Monni haec de Episodio, quatenus cum ipsa narratione et summa carminis coniunctum esse debebat. At idem Episodium spectatum per se, carmen est haud omnino cōtemnendum, et habet

nōnnulla magni spiritus, adumbratum hēud dubie ad exempla antiquiora pugnae deorum in Titanomachiis: • quibus seruatū est egregius locus in Theogonia Hesioda. Cum haec deorum pugna multa habeat notionē et naturā deorum indigna, censuras ac reprehensiones adhibere alii, alii excusationes, allegoricam interpretationem, satis ineptam, inferendo; in his est Herachides de Alleg. Hom. c. 52 sqq. Alia passim in Scholiis occurunt: et apud Eustathium, in primis p. 1249. cf. sup. ad T, 68 sq.

386. δίχα δέ σφιν ἐνὶ Φρεσὶ Θυμὸς ἄγτο. Sch. B. φρεῖτο. η ὄρμα. Sch. br. ἔκινεῖτε, ὄρμα. διάφορον ἔσχον τὸν γυνώμην. Hesych. ἔφερτο. ἔπνει. prius ad h. l. alterum ad Apollonii loca I, 1359. II, 902. Supra erat Σ, 510 δίχα δέ σφισιν ἡγεμόνες βουλή. et sup. T, 32 δίχα Θυμὸν ἔχειν, de diuersis partibus, quas sequuntur. disidere. δίχαγνωμονεῖν. Apud Eustath. redditur, δίχα Φρονεῖν. δίχανος. — δίχα δέ σφισιν ἐνὶ Φ. praeve edd. Flor. Alld. Emendatum a Turnebo ex Rom.

387. σὺν δ' ἔπεσσιν μεγάλῳ ὁμάδῳ. Schol. br. Barocc. Mori. Vrat. A. b. cum Veneto πατάγῳ. At Schol. A. »γρ. ὁμάδῳ, quod in ceteris legitur, et in edd. vulgatum est, quodque retineadum censeo. Potuit irrepere πατάγῳ e vñ. 9. Vtrumque memorat Eustath. Nusquam video σὺν δὲ πέσσοιν.

388. ἀμφὶ δὲ σάλπιγξ αἴγας τύρανός. { „quod Homerus nouit σάλπιγξ, heroes tamen ea vlos esse non dixit“ Schol. Observatio trita. Dictum nunc ἑσάλπιγξ pro περιήγησι, grauiore tamen voce. Schol. B. multa cumulat Eustath. Λαχεσ σάλπιγγος δίκην Schol. br. et sic ferre Demetrius de Elocut. l. 84 qui propterea vocem nimis exitem arbitratur. Verum est simpliciter, resonuisse, temuguisse; quo verbo Virgilius vtitur de magno clamore et tumultu pugnantium. Non vero de tonitru agi putandum. Aristid. Quintil. de Musica II, 84. et si vocem ἑσάλπιγξ de caelo indecorē dictum censem, vim tamen verborum ad phantasiam mouendam agnoscat, et augeri

rem per μέγας et ἀμφί. Apud Hesiod. Theog. 679 minus potenter εὐρανὸς Οὐρανός et Terra σμαραγδοῦ. Ingenititia phantasmata huius loci praeter Aristidem et Demetrum agnoscit quoque Longin. s. 9, 6. sed idem attingens temere vñl. 61—65 ex Il. T. idem recitat μέγας εὐρανὸς Οὐλυμπός τε. Vulgatum tuerit Apollon. Lex. in αἰών, ἔκουον. Versu vñsum se esse narrat inter prodigia visa Dio Call. LXXVIII, 3o.

δ' ἐσάλτηγξεν ed. Rom. Vrat. A. cum Dione l. l. ἦν δὲ Ζεύς. potuit esse αἵμα. v. de Digammo. Noli vero eo descendere, vt putes ἦν δὲ Ζεύς. aut sit, vociferatus est, vt de Minerua et Marte vidimus T, 48. 51., aut vt sit, tonuit. nam media in αἰών est longa. Et audiit Iupiter in Olympo sedens, quia εὐρανὸς ἐσάλτηγξε, resumerat clamore ad caelum perlato.

389. ἐγέλασσε δέ οἱ Φίλοιον ἤτορ. Quæstio fuit, quid sit quod Iupiter laetetur? v. Schol. A. B. et, qui multa inepte argutatur, ex antiquioribus puto, Euclath. cum auctore Vitae Homer. et Dione Or. XXXVI To. II. p. 100. Respondendum erat, quia, sensu ab heroibus ad deos traducto, Iupiter gaudet tumultu bellico.

390. ἐδέ οὐρανὸς θεοὺς ἔριδι δικιόντας. repetit ex ed. Rom. Stephanus. firmanique codd. cum Ven. οὐρανὸς erat in edd. Flor. Alld. Turnebo. et Vrat. b. a pr. m. Alienus tamē optatius ab h. l. melius conueniret aliis locis, vt M, 333. Schol. A. laudat verba Menandri, ad illustrandam Iouis oblectationem ex contentione deorum: καὶ Μένανδρος Φρονι· οὐδέποτε θύων εὐχάριψην ἄλλως εὐχαρισθαί τὴν οἰκίαν, η̄ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ. quae pleniora exhibet, corrupta tamē, Schol. Townl. Vict. καὶ τοῦτο θύων οὐδέποτε τρυχάριψην ἔγο, τὸ οὐρανὸν τὴν οἰκίαν. ἄλλα παρέλιτον οἰκετῶν εἶναι στάσιν ἐνδον παρ' αὐτῷ πρᾶγμα χρησιμότατον. Non vacat inquirere, an alibi iam verfas lectii sint, aslutiā cum illūnitā prōdentes.

391. ἡρχε γὰρ Ἀργε. Vrat. A. δὲ Ἀ.

392. φίνοτόρος Mars, ὁ διακόπτων τοὺς φίνους, τὰς ἀ-επίδαις. Schol. A. Br. br. Eustath. ex antiquioribus. at utroque modo, ut et clipei et corpora intelligantur, interpretatur Apollon. Lex. h. v.

393. καὶ ὄνειδειον Φάρο μῆθην. Scripsisse nonnullos ὄνειδεον notat Schol. Lips. Sicque scriptum in Mori. Vrat. d. et Eustath. Vidimus vocem iam A, 519 et al.

394. τίπτ' αὐτὸν ω κυνόμυια. ξ „quod voc. κυνόμυια ipse poeta composit: ὁ μὲν γὰρ κύων ἀναιδῆς, η δὲ μυῖα θρασεῖς“ Schol. A. Illustrant simili modo vocem ceteri Etymol. Hesych. Eustath. Eosdem esse κροτόνους notant Victor. et Townl. qui alias κρότωνες in cute boum et canum ouis depositis nascentes; unde iidem habentur κυνοραισται. Ernesti adscripsit: „proprie insectum, cuius mentio fit in Exodo et Psalmis (scil. vers. gr.)“ laudatque Philonem, cuius locus est classicus de Vita Mosis I. (p. 622) et Bochart. Hieroz. IV, 15.

Ceterum in hac voce scriptura variat: κυνάμυια est in Ven. hic et inf. 421. Townl. Vrat. d. in Apollon. Lex. Suida: κυνάμυια, η ἀναιδεστάτη. erat quoque in edd. ante Steph. inf. 421. Egere de voce viri docti ad Hesych. qui vtrumque apposuit, et Etymologus cum Eustathio, qui mutatam vocalem ο in α aliis exemplis illustrat; et si semper dubium manet, vtrum a ratione grammatica in his serius recessum sit, an ab depravatione ad veriorem scripturam serius sit procellum. Eustath. memorat quoque nonnullos qui scriberent κυνάμυιαν τὴν κινοῦσαν συνεχῶς τοὺς μῆνας τῶν ὁφθαλμῶν. Hoc voluere Schol. Victor. et Townl. η κινοῦσα τὴν μυλαν (leg. τὸν μῦν) τῶν ὁφθαλμῶν, καὶ μὴ ηρεμαῖον ἔχουσα τὸ βλέμμα μέγα παρὰ τὴν δίλα. ultima corrupta sunt et ad θάρσος ἄγτον 395 spectant, quod μέγα, παρὰ τὴν αἰλαν interpretantur.

τίπτ' αὐτόν. Vita Homer. Cant. Mori. Harl. probante Bentl. vt vbique alibi. Sicque Ven. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. Vulgo τίπτ' αὐτόν. Εριδι ξυνελαύνεις, μάχη συνάγεις. εἰς μάχην.

395. θάρσος ἄγτον. Vox hoc uno loco lecta. Sch. B. μέγα παρὰ τὴν αἰλαν. (mireris hoc a grammatico proficiisci potuisse. Non minus indocte ab ἄριστη dicit Eustathius.) Sch. br. μέγιστον. Lips. cum vno Vindob. legit ἄγτητον glossema. Est ἄγτος idem quod ἄτος ex ἄτος, cui noceri nequit, adeoque validus, ingens, unde αἴστος factum: de quo sup. actum ad Ε, 271. Recio adeo apud Apollon. p. 47 ὅταν δὲ λέγῃ θάρσος ἄγτον ἔχοντα τὸ μεγαλοβλαβὲς θέλαι δηλοῦν. ap. Hesych. ἄγτον. πολὺ, μέγα. vt ἄτος. χαλεπός, δυσχερής. Sed adiicitur ἀκόρεστος, ἀχόρτωστος, vt ἄγτοι, ἀκόρεστοι. ἄπλοτοι. fuere enim, qui ab ἄδω, *satio*, ducerent. Eo sensu dixit quoque Nicand. Ther. 783 τοκφάγος αἰλὺν ἄγτος *infaciabilitis*, vbi et Schol. memorat: καὶ "Ομηρος· ἄγτος πολέμου. quod tamen non nisi ἄτον πολέμου in Homero esse memini. V. sup. E, 383. Et Σ. 410 erat πέλαιρ αῆγτον. vbi vide Obll.

396. ἡ οὐ να syllaba, vt iam vidimus Ο, 18 et al.

397. αύτῇ δὲ πανόψιον ἔγχος ἀλοῦσα ἦθὺς δμεῦ ἀσας. πανόψιον hoc uno loco obnium interpretes veteres in diversa duxit. Duxerunt modo ab ὅπτομαι, modo ab ὄψε. Prus tuitus est Aristarchus: τὸ εἰοντα πανόφρατον καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανὲς, vt est in Sch. A. accendentibus aliis: ita tamen vt modo pro epitheto πανόψιον ἔγχος haberent, modo aduerbiale, in conspectu ἀπλιτοῦ, palam. πάντων ὄφανταν. ἐν τῇ ὄψει πάντων. (vt ἐνωπῇ in Jl. E, 371.) At, qui ab ὄψῃ ducebant, (κατὰ τὸ) πανόψιον, ποστέμον, tandem, τὸ δὲ πάντων ἔσχατον, exponebant. Haec disputata videoas a Schol. A. B. br. Eustath. Etymol. Hesych. et Apollon. Lex. et in notis ad utrumque. Contorius in Sch. A. ἄλλως. — τὸ ὄπισθίδιον (τὸ ἔγχος) ἔχοντα ἀπὸ τοῦ στύρακος. Ex Eustathio Schol. Townl. Vict. discimus, Antimachum emendassem ὑπενόσφιον. ignorari tamen quo sensu hoc dictum esse voluerit. (Non dubito eum accepisse pro λαθραῖον, νοσφίδιον. νόσφι, ὑπό-νοσφι; posuisse autem poetam Antimachum simili in loco, unde colligi posset, eum Homericam vocem in suum carmen transtulisse. Bentl. em. πανόψιον ab ὅπτομαι.

Interponxi post οὐτάμεναι, et post ἀλοῦσα deleni. οὐτάμεναι μ' ex Eustath. Barnes. εἷς erat insertum Mosc. 2.

399. τῷ σ' αὖ τὸν ὅτῳ ἀποτίσθεντον Vrat. b. ὅσσα πόργας. Iam sic Γ, 57 et iterum inf. X, 347. Est et in Ηείχη. ὅσσα πόργας. ὅσσα πόργας.

400. ὡς εἰτὸν οὐτῆς, percussit, κατ' αἰγίδα θ. In Veneto est ασπίδα. at Sch. A. γρ. κατ' αἰγίδα. Etiam Eustath. prius legit, at alterum pro var. lect. Immo vero ασπίδα translatum est ex eodem versu iam lecto Λ, 434. P, 43. αἰγίδα Θυσσανόεσσαν. iam vidimus etiam varietatem Θυσσανόεσσαν Ε, 738. B, 448.

401. σμερδαλέην aegidem. — „quod proprie de aegide σμερδαλέην. Sch. A.“ Sane conuenit, *terribilis aegis καταπληκτική. ἐκπλήσσουσα.* At non appareat, quae proprie de ea dicatur.

ἢν οὐδὲ Διὸς δάμνος περικυνέος. τὴν οὐδὲ Vrat. A. ἢν Aristid. Or. in Mineru. T. I p. 10. δάμνος Rom. Eustath. et ipse Ven. Ita erit subiunctiunc. Vulgatum δάμνος. penetrat, perforat, alibi, τιγρώσκει.

402. τῇ μην Ἀρης οὐτῆς. τῇ. ἔκει Sch. B.

403. λιθον εἴλετο χειρὶ παχεῖῃ. Sch. A. „εὐ ἄλλω· λιθον εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη“ siue casu variatum a rhapsodo, siue ab aliquo qui deae nolle latam, magnam manum tribui. Atqui poeta, nostram decori notionem haud animo tenens, ne id quidem dea indignum putavit, quod non hasta petit Martem, sed saxum ingens e solo attollit et in deum iaculatur. Nec oīnino caussam exputes, cur dea non armis suis vtatur, cum tamen hastam manu teneat; nisi memineris, hasta vulnus illatum fuisse iam in simili pugna a Minerua in Diomedis curvantate sup. E, 855 sqq. Erit igitur res varianda.

405. οὔρον ἀρούρης. οὔραν χώρας. bene Sch. br. οὔρειν γῆς Sch. B. add. Etymol. h. v. ὄροθέσιον gl. Vrat. A. v. sup. M, 421. ἄμφ' οὔροισι. σημαῖνει δὲ καὶ τὸν τῆς γῆς Apollon. Lex. apposito versu, in quo legit τὸν πρότερον δ' ἄνδρα. —

407. ἔπειτα δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσῶν, ἐκόνισσε δὲ γῆ. Plethrum esse C pedum et LX cubitorum adnotat Sch. A. At Schol. B. LXVI et cum duabus partibus cubiti: quod et in Eustath. legitur p. 1244, 12. hoc qui-dem paullo subtilius; siquidem cubitus exaequat apud Graecos pedem unum cum dimidio: pes autem continet pedem unum cum sex digitis mensurae nostrae quam Regiam vocamus. μέλαθρα miro errore cum uno Vindob. Lipf. ἐκόνισσε. Alii, ut Mosc. 2. ἐκόνισε. forte hoc melius a ξενίῳ. et alterum dactum a ξενίῳ putandum. Vidimus iam E. 145.

409. καὶ οἱ ἐπευχομένη — καὶ μην ἐπευχ. Mori. Ven. Vrat. A. at Schol. A. γρ. „καὶ οἱ“ et hoc minus visitatum videtur mutatum in vulgarius.

410. οὐδέ τούτων τερ τέτσφράσω. οὐδέ τοι δὲ ed. Rom. vitoise.

411. εὐχομένη ἐγών θρεψαι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις. Iterum occurrit damnatum toties ἐγών pro ἐγώ. Tum μένος ισοφερίζεις Barocc. Mori. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. Ven. sed Sch. A. „ἐν ἀλλῳ ἀντιφερίζεις.“ perpetua variationes. Vtrumque Eustath. memorat. vide sup. ad v. 194.

412. μητρὸς δρινύας διεπεισίνοις. Sch. A. τιμωρίας αἰτοῦσας τῇ Ἡρᾳ. quo significatu ap. Hesiod. Theog. 472 νὴ Ερινύας sunt Croni immanitas liberos denorantis: si tamen versus est genuinus. Sch. B. τὰς κατάρας. sic et Eustath. Sch. Exc. Ερινύας Townl. et al. ut alibi quoque monni scribi, seu incuria seu antiquo more.

414. ἀμύνεις. Sch. A. „γρ. καὶ, ἀρήγεις.“ Hoc erat in Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2.

415. πάλιν τρέπεται Eustath. Harl. Lipf. Ven. Mori. Vrat. A. vñ. Vindob. vulg. τράπεται. varietate iam nostra, ut E. 676.

416. τὸν δ' ἄητον χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς Σηγάντηρ Ἀφροδίτη. — „quod qui Iliadem a diuerso auctore, quam Odysseam scriptam esse contendunt (οἱ χωρίζονται) obseruant, in Iliade Marti, in Odyssea Vulcano iunctam

elle Venerem" Sch. A. cf. ad Σ, 382. Pro Διὸς Θυμάτηρ
Αφροδίτη scribitur Φιλεμμεθής Αφροδίτη. Sch. A. sicque
Harlei. Vrat. b. Mosc. 2.

417. μόγις δ' ἔσαγείρετο θυμόν. ἔσαγείρετο Ven.
Townl. Schol. Townl. Victor. „ἐν παρατατικῷ δὲ τῷ συνχ-
γείρετο ὁ Ἀρίσταρχος“ debuit scribere συναγείρετο. quod
est imperfectum. Vulgo ἔσαγείρετο. de quo v. ad O, 240.

420. Ἀτρυτάνη. Iam B, 157 et al.

421. καὶ δ' αὐτὸς ἢ κυνόμυια ἄγει βροτολαγὸν Ἀρηζ.
Excidit Scholion quod tanto magis desidero, quia ver-
sus laborat hiatu: κυνάμυια ἄγει. Niisi putes fuille Φέρει,
quod Bentl. suspicatur. Sane Φέρει παιδὶ nutrix Z, 389
et vulnerati Z, 429. 432 et al. Attamen totus hic locus
418—434 est tam iejunus, vt vix potuerit a bono poe-
ta proficisci; quod si ille senioris aequi fuit, non mirum
est, occurres et hoc et tot alia persona Mineruae pa-
ram digna.

κυνάμυια nunc ubique legitur, etiam in edd. ante
ed. Steph. contra quam sup. 394. καὶ δ' αὐτε. post illa,
quod in acie stat, etiam abducit.

422. ἀλλὰ μέτελθε' sc. αὐτήν. μετέρχεσθαι, vt E,
456 et al. de hostili impetu; quo aggreditur illam: quod
mox μετέσσυρο.

424. καὶ βέπτεισαμένη, πρὸς στήθεα — εἰ,, quod
βέπτεισαμένη est βέπειθουσα. βέφρομήσατε εἰς εἴρη. ὡς τὸ
ἢ τάχα καὶ δελῶ βεβλημένος. (Est ex Od. T, 69. omissa
clausula versus εἰσθα θύρας. in qua tamen causa loci
memorati posita erat) Est quoque notatio in Sch. br.
Hesych. Vidimus ἐπιεισματα eadem diligentia notatum
I. Λ, 367. T, 454. Tandem hiatus in βέπτεισαμένη aut
est defendantus exemplis aliis (sup. Exc. IV. ad XIX p.
767. 8.) aut, quod praefero, altera forma βέπτεισαμένη
scriendum, vt toties δεῖστο pro εἰστο occurrit. v. ad
Δ, 138.

425. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα — τὴν δ' αὐτοῦ
Vrat. b.

426. καίντο τοτὶ χθονι — Ven. ἐτὶ cum Barocc. Harl. Vrat. A. b. Mosc. 2. et cum Heraclide p. 175. male cum hiatu. Pro καίντο Benil. coniiciebat τλῆντο.

427. ἔπει ττερόεντ' ἀγόρευς. „γρ. πτερόεντα προσχύ-δε“ Sch. A. Sicque Lips. Vrat. A. b. Mosc. 2. vñ. Vindob.

428. τοιοῦτοι νῦν τάννες. E Schol. A. B. colligo suis-
se qui scriberent τοιοῦτοι νυν. quod h. l. facere necesse
non est, cum νυν non sit corripiendum: ut est K, 105.
Ψ, 485.

429. Θωρηκταῖσιν Barnes ait omnes edd. habere. At
id non illatum nisi ab Ald. 2. nam Flor. Ald. 1. Rom.
habent. Θωρηκτῆσιν cum libris Ven. Cant. Lips. add. He-
sych. h. v. Et Θωρηκτής alibi ap. poetam M, 317. O,
689. 739. et sup. 277. Esse tamen Θωρηκτοῖσιν in Mori
et Barocc. testatur Barnes. Versus deerat Vrat. b. nec
nisi a m. rec. adscriptus.

430. ὡδέ τε θαρσαλέοις καὶ τλήμονες. — Excudit Schol.
A. sed esse debuit idem cum Schol. B. notatur vox τλή-
μονες h. l. quod est σύντολοις. At tragicis de misero po-
nunt. (cf. Not. Hesych. ad τλήμαν. Eustath. Schol. exc.)
Scilicet etiam τλᾶ est καρτσρῶ et καποταδῶ. prius autem
cum audacia coniunctum est.

431. ἥλθεν Ἀρει ἐπίκουρος. Ἀρη Ven. Ἀρη Lips.
quod ducere putatur Harl. et Townl. cum Mosc. 2. Ἀρη.
Ἀρη Vrat. d. et b. Eadem varietas est in aliis locis ut E,
757. vbi v. Obll. ἐπίκουρος. „εὐ ἄλλῳ ἐπίκουρος“ Sch. A.
quod minus accommodatum.

433. Ἰλίου — τολμεθρον. Sch. A. „γρ. Ἰλίον.“

434. ὁς Φάτε — Versus abest a Ven. Harl. Vrat. b.
d. Mosc. 2. et vno Vindob. In Cant. Townl. erat: ὁς
ἔφετ'. ή δ' ἀγέλασε. quod idem cod. Vindob. in margi-
ne habet.

436. Φεῖβε, τῇ δὴ νῷ διέσταμεν. „ἀφέσταμεν τῇς
μάχῃς“ Sch. A. οὐ τολμεθρον. οὐ μιγνύμεθα Sch. B. Su-
prīa 391 ένθ' αἴγ' αἰκέτι δηρὸν ἀφέστασαν. Vrat. b. „διέ-
σταμεν. γρ. ἀφέσταμεν.“

437. αὐτὸν ἀμαχητὶ θεμεν. pro θεμεν. v. Excurf. III ad A. p. 176 extr.

439. Ἀρχες. Synesiorum Epist. 116. ad h. l. respice-
cere, notat Barnes. add. Suidam in Ἀρχες. vbi ad δικαιοῖ
supple: poeta. πολέμου γὰρ ἄρχεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον. Φι-
λοφρεσύνης δὲ, (sc. ἄρχεσθαι) τὸν πρεσβύτην.

440. ἐπειδὴ πρότερος γενόμενος πρώτος Townl. καὶ τλεί-
ενα οἶδα. perpetuum attributum aetatis maturae: vt vidi-
mus N, 355. itaque versus aliquoties repetitur.

441. ηγάπτιον ὡς ἄνεον πραεδίην ἔχει. Fuisse, qui αὐτο-
ρον legerent, suspicatus sum sup. ad E, 25. ἔχει manifeste pro ἔχεις.

442. μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἰλιον ἀμφὶ μέ-
μνηαι. de forma agit Etymol. p. 484, 28. ἀμφὶς erat in
Cant. Townl.

443. νῦν pro νῦν Iphalma Ald. 2.

444. πᾶρ Διὸς εἰλέθοντες θητεύσακεν εἰς δυιαυτόν. —
„quod caussam non addit, quare dii seruierint Laomedonti.“ Sch. A.’ At seriores tradidere; varie tamen: v. Eustath. p. 1244. l. 44 sq. siue quod Laomedontis ὑβρίν experiri voluerant; siue quod Iupiter, quem vincire voluerant, hanc poenam iis inflixerat. cf. Apollod. II, 5, 9 p. 129 Not. p. 382. et sup. ad A, 400. e Sch. br. quod h. l. Schol. Townl. recitat et Victor. Dubitarunt, πᾶρ Διὸς sitne e caelo, an, Iouis iuslū. hoc haud dubie.

Quæstio fuit ad h. l. cur Neptunus μητσικακεῖ, non Apollo? ap. A. B. et br., Dicendum erat: fabularum non esse systema aliquod logicum; sed e diuersis farraginem.

445. μισθῷ ἐπειδὴ φῆτῷ „ώμολογουμένῳ καὶ ὀρισμένῳ.“
Sch. A. B. br. add. Hesych. Eustath. et mox: σημαίνων,
Homericō vñ, ἐπιτάσσων, vt statim A, 289. B, 805. ἐπειδὴ
φῆτῷ Cant. male. alii ἐπιφῆτῷ, vt Townl. ἐπιφῆτῷ
Vrat. d.

446. ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι. — „quod haec (in quibus
sibi murum circa urbem ductum, Apollini passionem
boum tribuit) non consentiant cum iis quae supra dicta
sunt: τότε ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.“ scil. JL H, 452. quae

propter hanc ipsam offensionem inter ἡθηγμένα habita sunt: (v. ad vſ. 443) id quod per ſe non magnam vim potest habere; potest enim idem poeta diuerſis certo conſilio modis rem narrare; verum erant alia, quae locum illum in ſuſpicionem adducebant.

τόλιν τέρπι τεῖχος. ſic Ven. uterque, Vrat. A. b. Moſc. 2. et iam in edd. Flor. Alld. **τόλιν πέρι τ.** mutauit in **τόλιν καὶ τεῖχος** Turnebus ex ed. Romana. Sch. A. notat, **τέρπι — ἔδειμα** eſſe iungenda, adeoque non eſſe ſcribendum **τόλιν τέρπι.** vt editur quoque in Pausan. VII, 20. p. 574. vbi tres uerſus appoſiti ſunt, et in Cant. Mori. Harl. Ariſtophanea habebat **τόλιν.** quod erat in Vrat. d. et **τέρπι τεῖχος.**

447. 448. **Φαιῶς, σὺ δ' αἴτιος** — Alienæ huc aduocant Sch. A. B. br. Eufraſti. quod Neptunus eſt ἀσφάλιος et θευλοῦχος, et Apollo Nόμιος, itaque eum nunc oues paſcere. Mutuatus ex iis eſt nonnulla Macrob. I, 17. Contra illud notabile, quod nunc *solus* Neptunus urbem munit: vt iam ad 446 monitum.

448. **αἴτιος ἀλικας βεῦς.** iam aliquoties vidimus: v. ad I, 462.

450. **ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέσις** ^{τ'}Ωραι εἰξέφερον. **μισθοῖο τέλος,** vel vt πολέμου, γάμου, θανάτου τέλος, vt μιſθὸς ſit perſoluenda merces, *perſolutio mercedis* vel vt τέλος ſit dies dicta mercedi ſoluendae, vel vt μιſθὸς ſit ipſa μιſθωſis annua. Ad primum videntur ducere ſqq. Horae πολυγηθέſις respectu ipſius operaे mercenariae finiendae, vt Schol. br. et ſpe mercedis accipientiae. Alioqui generali notione ita dici poterant, respectu frugum prouentus. Ap. Eufraſth. multi ſcribebant μιſθοῖο τέλος πολυγηθέος. Sicque Vrat. b. εἰξέφερον εμῆνος. ἐφανέρουν.

451. **τότε νῦν βιήσατο μισθὸν — μετὰ βίας ἀφελέτο.** Sch. br. **μετὰ βίας** τοχε παρ' ēautr̄. Sch. B. Scilicet eſt βιᾶσθαι τινὰ τι. (κατά τι quod et Eufraſth. monet,) *vim inſerre aliqua in re*, nunc dicta mercede neganda.

Laomedon autem ἔκταγλος, ἔκταγλόν τι καὶ ἀεικὲς ποιη-
τάμενος.

452. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. ἀπέπεμψεν Vrat. A. b.

453. 4. Suspicer hos versus serius accessisse, multo-
que magis vñ. 455. Certe non bene conueniunt minae
vtrique primum, tum alterutri, Apollini, factae, et qui-
dem τοῦ ἀκρωτηριῶντος, et iterum virique recidenda-
rum aurium: quod genus ὕβρεως est et contumeliae.

453. σὺν μὲν ὅγ' ἡπειλῆσε. υπα cum hoc. praeterea.
Ernesti quidem συνδῆσεν iungebat. Lectio melior quam
vulg. τοι μὲν ὅγ'. vel vt Vrat. b. τοι μὲν ὅδ'. Tuentur
σὺν μὲν ὅγ' Harlei. Townl. Mosc. a. vñus Vindob.
Lipſi. Ven.

πόδας καὶ χεῖρας δῆσειν. Res dicta antiquis εξαγκω-
νίζεσθαι, manus in tergum religare.

454. περάκυ νῆσων ἐπὶ τηλεδακάων. Aristarchea lec-
tio: docente Sch. A. Townl. Victor. additur: αἱ ἀπὸ τῶν
πόλων, Θηλυτεράων.“ Insolens haec lectio primo adipe-
ctu; habet tamen vñum doctum et exquisitiorem vulgata.
Scilicet Θῆλυς et Θηλύτερος dictum etiam est de frugibus
et de fertilitate. Sunt itaque *insulas fertiles*. Conuenit
Θῆλυς δέρση, et fragmentum Callimachi CCXCVI. Θηλύ-
τατον πεδίον ex Eustathio ad Odyll. Θ. Spectant porro
ad h. l. ea, quae apud Etymologum in Θηλυτεράων le-
guntur post vulgaria super γυναικῶν Θηλυτεράων· de qui-
bus v. dicta ad Θ, 520. pergit enim: ἡ σὺν καταφεράν
(leg. καταφερῶν scil. πρὸς τὰ ἀφροδίσια v. Fragmenta
Apollodori p. 1141. ita quoque in Diodoro lib. I, 88
esse debebat hircus τὸ ζῶν — καταφερέστατον πρὸς τὰς
συνευσίας) ἡ Θαλλουσῶν, ἡ εὐκάρπων. καρπὸς γὰρ αὐτὸς
ἄνθρωπος, οὐ βελτίων οὐδεὶς, οὐ βέλτιον οὐδέν. ὡς ἐπὶ τοῦ
νῆσων Θηλυτεράων. Fatendum tamen alterum, τηλεδα-
κάων conuenientius esse, vt insulae longe disstas, in
quas ad vendendum abducantur. Est autem et hoc in-
ter exempla vetustissimi mercatus inter ipsos Graecos,
mancipiōrum.

455. στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀπόκοψέμεν εὑατα χαλ-
ῆτ. Σ „quod στεῦτο, κατὰ διάνειαν ἀρίζεται, διεβεβα-
ῶτα. (paria habet Eustath. cum Schol. br. Schol. B. κα-
τὰ ψυχὴν ἔσπευδε.) respectu habitu ad locum in Nestyia
improbatum, πρὸς τὰ ἐν τῷ Νεστού πρόστευμα.“ Est
locus Od. Λ, 583 στεῦτο δὲ διψάσ. quod accepere, sta-
bat. Sunt haec aliquoties a grammaticis inculcata: ad
B, 597. (Catal. 104.) Γ, 83. I, 241. Σ, 191.

ἀπόκοψέμεν. In Barocc. Ven. A. est ἀποκόψεν. At
Schol. A. „γρ. ἀπολεψέμεν. et paullo post ad stigma: οὐτὶς καταχρηστικῆς, ἀπολεψέμεν, ἀντὶ τοῦ, κατακόψεν. In codice ergo grammatici fuit lectio haec, per
se illa doctior, quia tropus inest, cum proprio λέξεω sit
de cortice vel libro detrahendo; v. A, 236. expressa quo-
que in cod. Lips. et in Schol. br. Etiam in Ven. B. eti
prae scriptum legitur, ἀπόκοψέμεν, Schol. tamen, λεψέ-
μεν δὲ, τῷ σιδήρῳ τομεῖν. Agnoscit ἄριστον Eustath.
ἀπόκοψέμεν η ἀπολεψέμεν. In Hesychio occurrit forte
hinc depravatum: ἀπολεψώμεν. ἀποδέρωμεν. λεψίας γὰρ,
τὸ ἀποδέρωμεν. (pro λεψίᾳ ἀπολεψώμεν, quod aperium
est.) Supereft tamen p. 1246, 37. in Eustathio tertia le-
cio: „ἄλλος δὲ, ἀπολουσέμεν, ἡτοι κολοβώσειν. λοῦσον γὰρ
φασι τὸ κολοβὸν οἱ Κύκριοι. Sunt eadem in Hesychio in
λούσον et in ἀπολουσέμενα mutandum in ἀπολουσέμενα,
ut iam monnere viri docui. Argutias suspicor esse has
ortas ex vitiosa lectione, et confusione vocum κολοδὸς κο-
λούσ. Necdum suppetit ratio satis idonea, ut expella-
mus lectionem receptam ἀπόκοψέμεν. Verbum sapere τὸ
ἔρβλημα haud diffiteor. στεῦτο δ' ὅγ' non bene coalescit
cum antecedentibus. Deberet saltem esse στεῦτο δέ γ'
vel δέ τ'.

456. νῷτ δέ τ' ἄψερδοι πλόμεν κεκοτηρότι Θυμῷ. Bentl.
malebat κεκτηρότε. Sed firmat vulgatam vñus Homericus
in Odyss. I, 501. T, 71. X, 477. et similia τετληρότι Θυ-
μῷ, τελμηρότι Θυμῷ et alia.

457. μισθοῦ χωρίσενοι, τὸν ὑποστάτης οὐκ ἐτέλεσσεν.
ἰτεστάτης, συνταξέμενος. ὑποσχόμενος. Sic I, 445 ὑποστάτη.

459. οὐδὲ μεν ἡμῶν παιρᾶ. Carl. Lips. Vrat. A. b.
vn. Vindob. παιρᾶς.

460. ἀπέλωνται πρόχυν κακῶς. πρόχυν iam vidimus
I, 566. σὺν αἰδοῖς ἀλόχουστ Barocc. Mori. ἀλόχουσι.

463. εἰ δὴ τοί γε βροτῶν ὄντα πτολεμίζω. Variat
lectio, ut solet, quoties ὁ et οὖς occurunt. πτολεμίζω
erat in ed. Flor. at Ald. i. statim edidit πτολεμίζω. ed.
Rom. πτολεμίζω, quod a Stephano est receptum, et au-
ctoritate fe tuerit Veneti. At πτολεμίζω exhibent Cant.
Townl. πτολεμίζω Barocc. Vrat. d. Futurum requirit sen-
tentia: si pugnauero tecum. nam πτολεμίζειν est μάχεσθαι.
nondum autem pugna inita erat inter Apollinem et Ne-
ptunum. Ap. Plutarch. de Consolat. p. 104 F. recitantur
vsl. 463—466. parum diligenter: est ibi πτολεμίζειν.
quia iungitur cum antec. Φησὶν οὕτω. Etiam Stobaeus de
vita breui Serm. XCVIII. (al. 96) p. 409. Grot. lau-
dat, τι γὰρ δὴ δεῖ θυγτῶν ὄντα πτολεμίζειν. vbi versum
expletum vides ad explendum sensum, ut saepissime in
Stobaeo factum. Acute tamen Porson ad Orest. 659 ob-
seruat hoc tanquam alterum exemplum usus τοῦ δεῖ in
Homero: apud quem χρῆ alias solenne est: v. sup. ad
I (IX), 337.

464. δειλῶν, εἰς Φύλλωσιν δοκότες — VII. 464—6.
praeclarus locus de vitae humanae fragilitate, recitatus
a Plutarcho et Stobaeo, ut modo est notatum; alienus
tamen ab h. l. et, si suspicari licet, ex altero loco Z,
146—9 expressus.

ἄλλοτε μέν τε. Plutarch. μέν τοι.

Mirum est ad h. v. Scholion B. δειλῶν. ἀσθενῶν. Δει-
λῶς γὰρ, ὁ Θράξ, ἀφεῦρε πρῶτον τὸν εἰς Φόνους κλῆρον
Paria Townl. Vict. et addunt: ὡς Φησὶ Θεόκλυτος. repe-
tiit quoque ex antiquis Eustath. p. 1246. extr.

465. ζεφλεγές τελέθευσιν. Vox ζεφλεγής hoc uno
loco occurrit; proprie est valde ardens. Etymol. ζεφλε-
γής, τὸ πελύφλογον. ideoque lucidus; inde quoque con-
spicuus; porro autem ardens animo, studio, opera; fero-
cians, pollens, viribus.

Iam inter hos significatus ex etymo ductos errant grammatici: Apollon. Lex. μεγάλως Φλέγοντας. Sch. B. μεγαλόφρονες. addit. Eustath. καὶ λαμπροὶ καὶ ἀρίστησι. Sch. br. μεγάλως ἐκθερμοὶ. ἐνεργεῖς. δραστήρεις. οὐ λαμπροὶ. Sch. Exe. λαμπροὶ, καὶ μεγαλόφρονες καὶ αὐξανόμενοι. Hesych. σφόδρα λάμποντες. εὐθαλεῖς. μεγάλως τυέοντες. οὐ μεγαλοφεγγεῖς. Conuenit vox ἁμενῆς. it. ἁμένης.

Ut efficias aliquid, quod cogat sensum certum, vindendum est de contrario ἄλλοις δ' αὖ Φθινύθουσιν ἀκήριοι. decidunt folia arida, succo priuata, decidua; sic homines, viribus cum vita enaeſcentibus, moriuntur; ut est ἀκήριος, imbellis, infirmus: cf. H, 100. Contra folia, virescentia et florida sunt ζαψκλεγῆ, adeoque homines vigore et robore valentes. Similis sententia, non eadem, est, quae sup. Z, 146 Οἷη περ Φύλλων γενεὴ, τοῦτο καὶ ἀνδρῶν. Φύλλα τὰ μὲν τὸ ἄνεμος χαμάδις χέει ἄλλα δέ θ' ὑλῇ Τηλεθέωσα Φύει, θαρος δ' ἐπιγίγνεται ἄρη. Ως ἀνδρῶν γενεὴ η̄ μὲν Φύει, η̄ δ' ἀπολήγει (adeoque homines Φθινύθουσιν ἀκήριοι.) ut folia decidunt, alia vere naſcuntur; sic alia hominum progenies interit, alia in lucem prodit.

ἀρούρης παρκὸν ἔδεντες cum vi adiectum esse volunt: eti terrefires, mortales, non nectare et ambrosia vescentes. Poteſt tamen antiqua copia esse adiectum pro ofi ἀνέρες, vel βροτοί.

466. ἄλλοις δὲ Φθινύθουσι sine αὖ Lips. Mori. vn. Vindob. quod recte se habet.

ἀκήριοι, οὐδέ τις ἀλκή. ap. Plutarch. suppletum memoriter. De voc. ἀκήριοι v. ad E, 812.

467. πανσώμεσθα μάχης. πανώμεσθα Cant. Ven. Lips. Mori. Townl. Vrat. A. quo spectat Flor. πανώμεσθα. duo Vindob. πανώμεσθα. at Ald. a. cum Rom. πανσώμεσθα induxit. πανσώμεσθα Vrat. d. Vidimus iam H (VII) 290. et H, 29 μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δημοτῆτα.

468. εἴδετο γάρ φα Barnes γάρ δὴ — πάλιν ξ- τρέπετο, retro se conuertit, Clarke. auertit se, Virgil.

469. Sollenne est μιγῆναι τινὶ χεροῖ, πολέμῳ, ergo et παλάμαις. vel μιγῆναι ἐν μάχῃ, ἐν δατ, τινὶ ut E, 386.
7. At h. l. μιγῆναι ἐν παλάμαις τινὸς, vel ἐμπιγῆναι.

470. πότνια Θηρῶν forma a multis notata: unde Horat. potens siluarum. Pind. P. IV, 380 πότνια δέντατου βελέων Venus. Laudatur a Schol. ex Anacreonte: δέσποιν' Ἀρτεμίς Θηρῶν.

471. Ἀρτεμίς ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδειον Φάτο μῆθον. — ἀθετεῖται tanquam otiosus Sch. A. v. inf. ad 511. ὄνειδειον μῆθον. De voc. v. ad A, 519. Iterum occurrit mox 480. utroque loco passim per i scribitur. De scriptura est ad h. l. Scholion A. — ἀγροτέρα Diana, quo nomine passim dicta occurrit et templo habuit, (v. Pausan.) accipitur Diana venatrix, κυνηγεταῖ, Θηρευτική, vt ἀγρόται dicuntur pro venantibus. Proprie tamen est ἡ ὄρεια, vt est quoque ap. Hesych. vbi cf. Not. nam ἀγρὸς late ipsas silvas et montes declarat, unde et ἀγρότεραι ἔλαφοι, 486. Schol. Vict. et Townl. „οὕτω δὲ (ἀγροτέρα) παρὰ Συρακουσίοις καὶ Ἀθηναῖοις τιμᾶται. τῇ δὲ ἀγροτέρᾳ παρένεσσα κατὰ χιλίου εὐχὴν ποιήσασθαι. (Ex Arioph. Equ. 657.) Ἀρτεμίς λοχέαιρα Vrat. b.

473. πᾶσαν ἐκέρεψας, μέλεον δέ οἱ εὐχος ἔδωκες. „πᾶσαν, πάντας. μέλεον εὐχος. ἀμοχθον καὶ ἄλυτον“ Sch. B. μάταιον, Sch. br. quod inter plura est ap. Hesych. vt sup. P, 336.

474. νηπύτιος, τι νη τόξον ἔχεις ἀνεμάλιον αὔτως. ἀνεμάλιον. ἀνεμωλίως. ἀντὶ τοῦ ἀπράκτως. Sch. B. γη πύτιος correxit Barnes, temere.

475. 6. 7. — ἀθετοῦνται non enim Neptunum, patrum, preuocare potest in Olympo, in primis deus non bellicosus“ Sch. A. Structuram ergo verborum putauit esse hanc: πολεμίζειν ἄντα Ποσειδάνωνος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Enimuero iungenda sunt: εὐχομένου, ὡς τὸ πρὸν ἐν ἡ θεοῖσι scil. σὺ ηγέρου, tu praedicare solebas, te congregsum esse cum Neptuno; ita esset πολεμίζειν pro πετολεμηγέναι. Erit ergo lenius: gloriabar, te velle contendere pugna cum Neptuno. Ita verba suppeditant haec:

Apollinem antea solitum esse in consesso deorum praedicare congressum olim cum Neptuno factum. Sane, unde hoc petitum sit, aut quorsum pertineat, non constat. Suspiciari licet rhapsodum haec adumbrasse ex Jl. A, 396 Πολλάκις γάρ τοσ τατρός ἐν μεγάροισιν ἀκούσατε Εὐχοράνης, ὅτε ἔφησθα — quod et Schol. Vict. Townl. fecere.

477. πολεμίζειν Flor. Ald. 1. pro πολεμίζειν.

479 & 480. Aberat hic alter versus 480 a Veneto A. et B. Inde Schol. A. B. Townl. Vict. repetendum esse aiunt ad ἄλλα χ. — scil. προσέφη vel ἔφη. et laudant Jl. A, 442. 3. ubi ἀγέμεν repetendum est ad ἔκατόμβην, sublato vñ. sequ. 444. — Διὸς κυδρὴ ταράχαις Eustath. et ed. Rom. cum vitio versus.

480. νείκεσσεν — ἔπεισσοι. Abesse versum in Venetiis iam vidimus; tum in ed. Flor. ed. Rom. cam Ernesti. (qui etiam, quod iam notauit Ernesti, vim et artificium poetae in eo ponit, quod Iunonis ira morae sit impatiens) codd. Harl. Vict. Townl. c. Schol. Mosc. 2. Accessit versus in ed. Ald. 1. ὀνειδίσαι Vrat. A. b. d. qui versum habent.

481. χύνον ἀδδεῖς — v. ad Θ, 423. ἀντὶ ἐμεῖο. Bentl. em. ἀντας γε ἐμεῖο.

482. στήσεσθαι Barocc. Ven. Lips. Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. A. b. d. Mosc. 2. Edd. Flor. Aldd. Rom. et reliquae ante Steph. qui στήσασθαι ex Eustathio recepit. Bene monet Ernesti μέμονας cum futuro quoque legi H, 36. et Σ, 88. 89 etiā latine est; audes fiare.

χριστῆ τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι. actiue hoc accipit Sch. B. „εἴ τινας τὸ δμὸν μένος Φέρειν“ vix bene. ἀντιφέρεισιν Steph. in marg. ex v. 488. suspicor; est quoque in Vrat. A. b. d. nam est ferre se obuiam alteri, occurtere pugnando: vt statim A, 589 ἀργαλέος γὰρ Ὁλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, pro, ἃς τινα ἀντιφέρεσθαι αὐτῷ. add. E, 701.

483. ἐπεί σε λέωντα γυναικί Ζεὺς θῆκε. pro λέωναν. sed bac voce Homerus haud utitur, quod iam aliquoties

monitum. Diana autem *laena* pro *valetatrice*, *interferatrice* seminarum (ἐν) γυναιξί. κατὰ γυναικῶν.

484. ἦν καὶ ἐθέλησθα. *quancunque volueris seminam.* Respicit adeo opinionem de mulieribus, subita morte extinctis, Diana telis configi solitis. Fuere qui ad praesidem partuum Dianam Lucinam, hoc referrent: ut ex Sch. B. et Eustath. patet; Schol. B. Townl. et Vict. etiam addunt, quod in plenilunio quidem εὐτοιχώτατοι sunt mulieres, at noctibus illunibus δύστοκοι ἄγει. ὡς Φῆσι Χρύσιππος. — ἦν καὶ ἐθέλησθα Harl. Sane Jota subscriptum abest a pluribus.

485. ξ quod ἐναίρειν dictum pro Φονεύσιν, impropter: nam nulla sunt ἔναρες, spolia, occisorum ferarum. Sch. A. B. Eustath. Suid. et versu hoc laudato Hesych. in ἐναρίζειν cum Schol. Sophocl. Ai. 26. Ex notato iam ab aliis errore nonnullorum, qui primam notionem τοῦ ἐναίρειν et ἐναρίζειν esse statuebant *spoliare*; atqui erat proprie occidere; tum spoliare. Schol. Victor. tamen et Townl. Φονεύειν η σκυλεύειν. περιάπτεται γὰρ νεῳδεῖς. Ἀλημάν. ἐπάμεναι (leg. ἐπάμεναι, h. e. ἐφάπτεσθαι) πάρα δέρματα Θηρῶν. σημειοῦνται δέ τινες, ὅτι ἔναρες ἀλόγων ζώων οὐκ ἔστι.

487. εἰ δὲ ἐθέλεις τολέμοιο δαήμεναι ὁ φρέσκος εἰδῆς. — *Γειδης* ξ „quod δαήμεναι pro δάκτι.“ Scilicet interpungitur post εἰ δὲ ἐθέλεις, δάκτι. Sic Sch. A. B. et si in Sch. A. altera ratio proponitur, ut post δαήμεναι interpungatur, subintelecto ἄγε δάκτι, experire, vt Z. 150. ad q. l. vide. Clarke addit A. 235 et 340. Aut, ut cetera, ipsa deae actione explicantur. Hoc quoque Eustath. sequitur.

488. ὅτεον Φερτέρη εἰμι. Φέρτερες Vrat. A.

ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις v. ad 482. ὅτι πολὺ, quandoquidem. non incommodum esset ὅτα.

490. τόξα. „ἀντὶ βελῶν Φῆσι“ Sch. B. et Townl. quod alibi quidem saepissime, hic vix locum habet. Idem tamen mox totum apparatum τοξείας intelligendum est statuunt; Eustath. autem substitit in pharetra. At-

qui arcus suspensus erat hameris ut A, 45 Apollo τόξον μυοσιν ἔχειν. et Diana ictibus percussa et, ut se subducet iniuriae, se mouente, pharetra inclinata excidunt sagittae. Nam nec pharetra illa percuti potuit, nec illa οἰστος εἰς extraxisse dicitur. At inf. v. 503 τόξα πεπτεῖται ἄλλωδις ἄλλα sagittas esse necesse est. Et ad hunc versum referenda ea, quae habet Suidas in καμπύλα τόξα, quā Homerum duo consudisse ait: συνέμεξε τὸν κατὰ τοῦ τόξου λόγον τῷ κατὰ τῶν βελῶν.

492. ἐντροπαλιζόμενην. Sic quoque Ven. et Sch. A. εὕτης διὰ τοῦ ν. At Ven. B. ἐντροπαλιζόμενη. έξ αἴστοτροφῆς ἀνθισταμένης. legerat ergo ἐντροπαλιζόμενης. de Diana euitante colaphos auerfa facie. Nam vt ipsa Iuno sit ἐντροπαλιζόμενη, locum non habet; notatur tamen haec lectio ἐντροπαλιζόμενη etiam e codd. Cant. Harlei. Townl. Molic. 2. Additur tamen in Schol. Townl. Vict. Ven. B. ai δὲ πλείους κατ' αἰτιατικήν. ήν' οὖτις ἐντρέπεται τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. Vocem vidimus Z, 496. vbi Andromache discedit saepe retro conuerfa ad abeuntrem Hectorem. v. Obll. ad e. l. Similiter Λ, 546. et P, 109.

493. δακρύεσσα δ' ὑπαιθε θεὰ Φύγεν, ὥστε τέλεια. Suppedant ὑπαιθε Cant. Townl. Vict. Vrat. d. cum Veneto, et si Schol. A. agnoscit alterum, quod vulgo legitur: δακρύεσσα δ' ἔκπειτα. Sane ὑπαιθε doctiorem esse lectionem, nemo dubitet; licet tamen suspicari, ex aliis locis eam infedisse animo librarii vel rhapsodi, in quibus plerumque columba ὑπαιθε Φεύγει, h. e. ὑπερφύγει, defuper accipitre ingruente. Sic inf. X, 141 circa irruente in columbam η δέ οὐτε ὑπαιθε Φοβεῖται.. Similiter ὑπαιθε λασθεὶς Ο, 520 et sup. 255. Σ, 421 dictum de subennib[us] ad suffientandum Vulcanum, pedibus haud valentem: αἱ μὲν ὑπαιθε ἄγακτες ἐποίησεν. Ita h. l. Diana vapulans subter manibus Iunonis se subducit et fugit, ὑπαιθε Φύγεν, vt columba fugiens ὑπὸ Υρηκος.

494. οὐ μέν οὐτε οὐρανος κοιλην εἰσέπεπτο πέτρην. Recite scribitur οὐτε οὐρανος. v. ad N, 62. 519 et al.

ἢ βάθιον, quae sic licet. — Clarke.

495. χηραμόν οὐδ' ἄρα τῷ γε ἀλώμεναι αἰτίουν ἔστιν.
„quod ipse poeta declaravit, quid sit χήραμος, κοιλὴ τέτρα. Apollon. Lex. reddit: ἡ κατάθυσις. καὶ ἔστιν οὖς χωραμός, εἰς ἣν χωρεῖται ἡ πέλεια. cf. Schol. B. Eustath. additur tamen, dici proprie sic lustrum serpentis. cf. Hesych. Apud Apollon. Arg. IV, 1299 et 1452 dictum est quoque de μῆδις μῆδιμ, et de cauerna formicarum in antro. Nec tamen vox duxa esse potuit a χωρέω; sed ἡ χέω, antiquiore, σαρπί, unde χειδί, et scribitur quoque χειραμός, apud Etymologum. Apud Nicandrum sunt τὰ χήραμα κοῖλα Ther. 55. ubi Schol. χήραμα δὲ τὰ κοιλώματα, ταῦτα τὸ χειδόθαι καὶ χωρεῖν εὐ αὐτοῖς.

497. Λητῶ δὲ προεύπε. Λη-ῶ correxerat Barnes, analogia nixus, quia ex δα. siveque αἰδῶ esse ex αἰδόᾳ. ut editum sup. N, 122 et al. Hoc tamen ex αἰδώς; at repugnat usus in Λητῶ, δα, Λητώ. sic et τὴν πειθῶ, τὴν Σακφῶ, τὴν Ἐρχτῶ, τὴν Ἔγγω, τὴν Γοργῶ.

διάκτορος Ἀργείφοντῆς. eum iam vidimus B, 103.

498. ἐγὼ δέ τοι οὐ τι μαχήσομαι. ἀργαλέου δὲ, pro γάρ, et est γάρ in Vrat. A. Mori. Ven. obuius tamen in Homericis usus ille τοῦ δέ. μαχέσσομαι. Harlei. Mosc. 2. perpetua variatione:

499. πληγτίζεσθι ἀλόχοισι Διός — Hoc uno loco occurrit vox πληγτίζεσθαι: redditur a Schol. B. μάχεσθαι. ὑβρίζειν (hoc spectat potius ad locum Aristoph. Eccles. 958) Schol. br. διαπληγτίζεσθαι, σταυρίζειν. Eustath. πληγτίζεσθαι, τὸ μὲν διαπληγτίζεσθαι, μάχεσθαι, ἢ ἐρίζειν ἔως πληγῆς.

Our Mercurius nolit cum Latona pugnare, multa sunt veterum commenta in Schol. et Eustath. Caussam idoneam nec ipse video, nisi quod e diis supra T, 38 sq. 67 q. memoratis nulli alii supererant, qui inter se pugnare possent.

500. ἀλλὰ μάλα πρόφρεσσα. Scribitur passim πρόφρασσα, ut in Lips. πρόφρασσα edd. Flor. πρόφρασσα Ald. 2. πρόφρασσα ex Rom. Stephanus. v. dicta ad K, 290.

501. σύχεσθαι διὸ τικῆσαι ξ „quod σύχεσθαι pro ὕψους καυχῶ“ Sch. A. εἰ βούλει, καυχῶ οὐδὲ διὸ τικῆσαι σε Sch. B. Bentl. em. σέ με vel σ' διὸ τικῆσαι.

502. 3. τόξα πεπτεῖτ' ἄλλυδις ἄλλα. manifeste τόξα sylleptice dicta comprehendunt sagittas. Sch. A. B. Suidas in καμπύλα τόξα. v. ad v. 490.

503. καμπύλα τόξα πεπτεῖτ' ἄλλυδις ἄλλα. πεπτεῖτ' repositum ex Ven. add. Harl. Eo alludit Vrat. b. πεπτηῖτ', quod aliquoties in Homero occurrit. Mosc. 2. πεπτεῖτ'. Antea editum πεπτεῖτ' obnium in Sch. br. quod non damnandum erat per se, sed alterum, prouuentiatum binis syllabis, πεπτῶτ', quod et erat in Lips. Vrat. A. binis Vindob. habet auctoritatem meliorum codicium. Ex πτέω, πτῆμι, erat πέπτα. πεπτώς, ὥτος, πεπτώς, εότος et εῦτος. Tandem etiam πεπτηῶς, ηότος. et γῆτος. ut alia similia. Minus bene a πεπτωκῶ ducitur.

μετὰ στροφάλγης κονίς Sch. br. reddunt συστροφῇ. at Apollon. Lex. ὑποστροφῇ. glossa haud dubio hinc emendanda.

506. πατρὸς ἐφέζετο γεύασι κούρη. „scil. tanquam filia. Sch. B.“ videtur Diana tanquam valde iuuenula puella exhiberi. Verum res alio modo, quam ad sensum nostrum, est diiudicanda ex more veterum. Tuebene sic Alcamium insidentem gremio Didonis Aen. I, 717. IV, 84.

507. αμβρόσιος θανός scribi potest; nec tamen neccelle. v. Excur. de Digammo ad T. p. 737. θανός media breui, poplus. v. sup. ad Γ, 385. αμβρόσιος L diuinus L bene olens. v. ad A, 529.

τὴν δὲ προτὶ εἴλε τατήρ Κρονίδης. Edd. constanter προτὶ εἴλε scil. quia est sibi. at εἴλε encliticum, quando est pro αὐτῷ. προτὶ autem iungendum cum εἴλε, προεῖλε, προσήγετο ἀντη. Haec puta innuere Scholion A. τὴν ἀντηνηίαν ὁρθοτονοῦσιν (non — σαν) οὐ διὰ τὴν πρόθεσιν, ἀλλ' ὅτι εἰς σύνθετον μέρος λαμβάνεται. pro his Schol. Townl. Vict. εἶτε εἰς σύνθετον παρελαμβάνετο. (leg. — γε-

ται) προσελάβετο δαυτῷ, τουτότι, προσεπτύξετο. De oī
αὐτῷ nemo dubitet. Aliter res se habebat E, 64. 800.
II, 48. προτὶ oī scriptum in Townl. et Vict.

508. εἶλε πατήρ Κρονίδης καὶ ἀνέρετο ἥδὺ γελάσσας.
ἀνέρετο cum codd. Harl. Cant. Ven. Vrat. A. b. d. vno
Vindob. pro vulgari ἀνέρετο repositum, vt sup. A, 513
et E, 756. εἴρετο pro ἥρετο. vbi vide. Norat quoque
varietatem Barnes, nec addit unde.

510. μαψιδίως, ὡς τι πακὸν φέζουσαν δυωκῆ. Abeit
versus a Ven. A. Lipf. Vrat. b. d. Harl. Eustath. Mosc.
a. binis Vindob. Idem cum 509 lectus iam erat sup. E,
373. 4. vt iusta sit suspicio, eum inde esse iteratum. ὡς
εἴ τι Townl. ἀνωκ? Vrat. A. v. ad E, l. c.

511. τὸν δ' αὖτε προσέβεικαν δύστεΦανος κελαδεινή.
„ὅτι ἡρκέσθη τοῖς ἐπιθέτοις περιττὸς οὖν κάκεῖ τὸ „Ἀρ-
τεμις ἀγροτέρη“ Sch. A. Respiunt haec vñ. 471 qui
versus ἀθετεῖται, quia satis esse viñum erat πέτυις Θηρῶν.
vt h. l. εὐστεΦανος κελαδεινή, non adiecto deae nomine.
Vidimus iam κελαδεινή sup. II, 183 et T, 70. tanquam
κυνηγετοῦσαν, διὰ τοὺς κελάδους ἡ Θερύβους. εὐστεΦανος
autem communi dearum et feminarum nomine a diadé-
mate, στεΦάνη. Sch. br. Hesych. στεΦελίξειν iam sup.
v. 380 dictum sic erat.

• 513. εἰς ἣς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐΦῆται. Schol.
A. πληθυντικῶς, νείκει αἱ Ἀριστάρχου. et Schol. B. τι-
νὲς δὲ καὶ νείκει πληθυντικῶς γράφουσι. Sane occurrit
hoc alias quoque in locis, numero plurali, νείκει ἐΦῆ-
ται. B, 15. A, 445 et al. Sic et κήδεις ἐΦῆται; ποκ
κήδεις ἐΦῆκε. κήδεις ἐΦῆκε. 524. 5. Attamen h. l. melius
conveniunt ἔρις καὶ νεῖκος. Et sic quoque Od. T, 267
μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄργηται. Et sup. M, 348 εἰδὲ σφι
καὶ κεῖδι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεγ. Contra B, 376 ὃς με-
μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεια βάλλει.

Enimvero Aristearchea lectio ne sic quidem se ha-
buit, ἔρις καὶ νείκει ἐΦῆται, sed, ἔρις καὶ νείκει ἐτύχει
quod ex Schol. Vict. et Townl. disco, cum in ipsis codd.

εἴης εὐέκος ἐτύχθη. Agnoscunt tamen Scholia quoque alterum ἀφῆται.

εὐέκος ἀφῆται. Schol. Townl. Victor. ἀντὶ τοῦ, συνδέσται, ἐπισυνδέσται. ηὔξηται. an voluit: ἔργηται? ἐπίρηται? „γρ. ὑφῆται et ἀφῆται“ Barnes. est pro vulgaris, ἐπήλθε incidit.

515. αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσατο Ἰλιον ἵραν. — „quod Ἰλιος feminino genere etiam h. l.“ ἐδύσατο h. l. fine controuersia legitur; cum alias plerumque ἐδύσατο varietur. cf. ad Γ, 328.

516. μέμβλετο γάρ οἱ μέμβλετο iam T, 343 vidi-
mus. v. ad Δ, 11. μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος. Mo-
ment Schol. Townl. et Vict. interpungendum esse μ. γάρ
οἱ, τ. alterum graecismus tuetur.

517. ὑπὲρ μόρον. ὑπέρμορον Cant. Mori. vt fere aliis
locis variat. cf. ad B, 155.

519. οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδίωντες. — „οἱ
τι σαφῶς χωόμενοι, συγχείμενοι.“ leg. συγχεόμενοι. Sci-
licet est haec obseruatio, quam iam N, 165. et Z, 406.
vidimus, esse χώσθαι interdum idem ac συγχεῖσθαι, συ-
χεχύσθαι. Adeoque h. l. victi sunt confusi, turbati, συ-
χεχυμένοι. quod melius quam, irati, respondet opposito:
οἱ δὲ κυδίωντες. — χωόμενοι, τοι δὲ. Bentl. em.

520. τὰρ Ζηνὶ Ven. et Mori. Sch. A. γρ. ταρὰ τα-
τροὶ, quod vulgo edebatur. Aliquoties facta est obvia
haec dubitatio, num declarantia nomina, seu epitheta,
cum aliis epithetis iungantur v. c. h. l. vt dicatur τα-
τρὸς καλαινεψής. καθδίζον ex more multi.

521. αὐτούς τ' ὅλους καὶ μάνυχας ἥπτους. αὐτές τ'
Vrat. b. non bene.

522. ὡς δὲ ὅτε κακὺς τὸν εἰς οὐρανὸν εύρεν ἴκανοι.
„γρ. ἴκηται.“ Schol. A. Nec male, cum post ὅτε pro
ὅτε καὶ saepe occurrat subiunctiuus. Ald. a. ἴκανοι. nescio
an casu.

523. θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνῆκε. ἀνῆκε explicat Sch. A.
ἀφῆκε. est incitat, (v. ad Z, 131 et al.) puto vehemen-
te vento exorto. hactenus locum habeat e Sch. B. θεῶ-

πεπτον τῦρ. non autem fulmine. Eustath. de vrbe capta accipit.

524. πᾶσι δὲ θῆκε πόνου, πολλοῖς δὲ κῆδες ἀφῆκε.
— At Scholion excidit. πᾶσι δὲ θῆκε πόνου. Lips. Ionice. vulgg. δ' θῆκε. Omissus versus in vno Vindob.

525. ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνου καὶ κῆδαι θῆκεν. Est hoc in Lips. pro vulg. κῆδες ἀθηκεν — Pro πόνου, Φόνου in Ven. Harl. Mori. Sane Φόνου καὶ κῆδαι iuncta aliunde non memini; singula quidem occurruunt: πόλεμος καὶ κῆδαι, et Φόνου τιθέγαι. Achilles vere caedem facit; et variatur oratio. Comparationi tamen melius inseruit alterum. Potest vndeque in utramque partem disputari. Tonus versus aberat a pr. m. in Townl.

526. ἐστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ τύργου.
— quod θείου ἐπὶ πύργου παρόστον θεοπαγήτον ἐστι τὸ τεῖχος. Sch. A. B. Θεόδημητον Eustath.

ἐστήκει Ven. Vrat. A. Ionice; vulgg. εἰστήκει. v. ad Δ, 329. Σ, 557 et al.

527. ἐς δ' ἐνόηστον Ἀχιλῆα πελώριον. Schol. Vict. et Townl. τινὲς, „Ἀχιλλέα Πηγείωνα“ πρὸς ἐπιθετον ξενισθέντες. (scil. quia Aiacis epitheton est πελώριος) ἀλλ' ἥδη αὐτὸς εἶπε· δώδεκα δὲ σὺν ηγετὶ πόλεις ἀλάταξα. (Il. I, 328) ἐπὶ δὲ Ὁδυσσεῖ πλεονάζει τῷ ἐπιθέτῳ (scil. πελάτωρδος Ὁδυσσεὺς) διὰ τὴν τοῦ Ἰλίου πόρθησιν. Obseruata res de altero hoc ab aliis quoque, ut aliquoties ap. Eustath.

528. Τρῶες ἄφερ χλονέοντο πεφυζότες. „πεφυζότες. ὅτινι ἄφεζαν τὸν λάοντα Ήσιεδάς Φησι.“ Sch. A. et B. Cum Φύξα iam aliquoties occurrit, vt I, 2 et al. et πεφυζότες sup. Φ, 6. mirum nunc demum ista notari. ἄφερ nunc est φρδίως.

530. ἐτρύνων Ven. et Schol. „sic Aristarchus. Alii ἐτρυνέων.“ nil interest.

531. πεπτωμένας πύλας. ἀνεφυγμένας v. ad P, 371. et quidem nunc πύλας ipsae θύραι, quae vñ. 535 σκηνές, non apertura, vt plerumque dictum occurrebat — πυ-

λεωροδς, των τύλας Φυλάσσοντας Ηεγχ. h. v. ad h. l.
iudem qui τύλωροι.

533. ἄγγες ὅδε (sc. δοτι). κλονῶν. ut T, 140 ἀγε
ὅδε εἰς ταύτην. Vrat. A. κλονέει.

534. ἀλέντες. Sch. B. ἐκπλήναντες. ή συστραφόντες.
alterum hoc verum. συγκλεισθέντες. ἀθροισθέντες. Eu-
stath. v. ad II, 403. ἥστο ἀλείς, et ad E, 823. ἀλέντες
et h. h. Flor. Ald. 1.

535. αὐτὶς ἐπ' ἄψ θέμεναι. „in alio ἐπενθέμεναι“
Sch. A. et mox additur esse Aristarcheam lectionem εἰν,
ἀναθεῖναι. τινὲς δὲ τῶν κατὰ πόλεις, ἐπ' ἄψ θέμεναι. Ob-
tinuit haec lectio communi vnu. In Etymol. p. 354 l.
25 ἐπάψ (vna voce) θέμεναι. πάλιν ἐκκλεῖσαι καὶ ἐπι-
θένται. Ap. Sch. B. ad M, 122 laudatur αὐτὶς ἐπι-
θέμεναι.

τανίδαις τυκνῶς ἀραρύνται vel ἐπιπελιμένται, πολληγτάς,
pro τύλαις vidimus iam I, 579. M, 121. et videbimus in
Odyssaea: B, 344 et al.

536. δείδια γάρ, μὴ εὔλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄληται. Da-
cit ab ἄλημι, ἄληγαι, Schol. A. hic et ad Λ, 192 et lan-
dat cum v. 534 quem modo vidimus, et inf. 607. plurū
loca: ή λαεὺς ἐς τεῖχος δμοκλήσειεν ἄληγαι (Π, 714) οἴ-
μησέν τε ἀλείς (Χ, 308) οἱ δῆ τοι εἰς ἄστυ ἄλευ (Χ, 12)
etiam ἄστη (Ν, 408). Atqui in his omnibus peccat,
cum ea compareat cum praesenti loco: nam in ipsis est
falso: falso: συστραφώ. συστραφῆναι. At h. l. est &
τεῖχος ἄληται ex ἄλλομα: Homero ἄλλομα, quod ex com-
positis patet, ἄστητο. ἄστημενος. ἀνεστῆτο. μετάλμενος,
ut suis locis vidimus: ad Θ, 85. Λ, 192 et al. Itaque
et ἄλτο. Debuit adeo etiam esse h. l. ἄληται, non ἄλη-
ται, ut editum est inde a Flor. Sic ἄληται Λ, 192.

ἄλος ἀνὴρ — Sch. B. Etiam Callimachus εὔλος μῆ-
τρος Ἀρηος, pro ὀλοθρεύτικοῦ. nisi μητέρ' fuit. De vo-
ce v. ad B, 6.

537. ἀνεσάν τε τύλας. relaxarunt, spernerunt por-
tam. Poteat et ab ἀνέσαις esse, et ab ἀνέσαις, vnde N, 657
ἀνέσαιτες erat.

538. αἱ δὲ περισθεῖσαι τεῦξαν φάσε. § „quod Zenodotus verum improbauit; ridiculum enim porta aperata lucem fieri. At φᾶς pro σωτηρίᾳ vt Z. 6.“ Sch. A. et B. cum Vict. Townl. Vix haec ignorare potuit Zenodotus; improbauit forte ambiguitatem. φᾶς pro σωτηρίᾳ dictum etiam Suidas notat hoc versu adscripto.

539. Τρώων ἡνα λοιγὸν ἀλάλκοι. in' alio ἀμύναι Sch. A. sicque Cant. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. Agnoscent tamen ἀλάλκοι quoque ab aliis scriptum Schol. Townl. Vict. vnuis Vindob. ἀλάλκη a pr. m.

540. ιθὺς τόλες Apollon. in ιθὺς p. 361 κατ' εὐθὺ (non εὐθὺς) τῆς τόλεως.

541. δήψη χαρχαλέοι. § „quod δήψη pro ὑπὸ δήψῃ.“ Sch. A. δήψει Barocc. Vrat. A. quod serius in usum venit, vt ex Eustath. monuit Ernesti. Posto δήψη χαρχαλέοι, sic codd. Ven. A. B. cum Schol. Eustath. Townl. binis Vindob. atque ita editum a Stephano ex ed. Rom. et Schol. br. antea legebatur vt in aliis codd. χαρφαλέοι. quod a κάρφῳ, *arefacio*; bene dictum esse videtur h. l. de siti, quibus exsiccantur humores corporis: vt Od. N, 398. et Od. E, 369 sunt paleae χαρφαλέαι. et *aridum* de sano sup. Jl. N, 409. Attamen auctoritas librorum tuetur alterum. Etiam Apollon. Lex. χαρχαλέοι, κατάξηροι his verbis laudatis; et ex eo Hesych. eti in hoc quoque χαρφαλέην et χαρφαλέα occurrit. Iam χαρχαλέος diuersam vim habet, est enim idem quod χαρχαρέος. χεχαραγμένος, ὁξὺς, vnde canis χαρχαρόδας. et χαρχαρέοι κύνες ap. Apollon. III, 1058. vbi variant alii χαρχαλέοι eodem sensu; v. Etymol. h. v. et Northmore ad Tryphiod. 613.. Ergo hanc sensu eodem pronuntiatione forte variatam lectionem δήψη χαρχαλέοι relineo: quam et inebatur Ernesti ex Eustathio et antiquitate; et si de cod. Lips. nil monuit. Bentl. aduocat Hesych. αρχαλέον. ξηρόν. et χαρχαλέον. ξηρόν, σκληρόν. Schol. B. ξηρανει γὰρ καὶ τραχύνει τὴν γλῶσσαν ἢ δήψη ἢ τολλή. κεκοιμένοι. γρ. κεκοιμένοι. Barn. at κούτῳ iam. vidimus N, 820. X, 405.

542. ὁ δὲ σφεδαῖον ἔφεπ' ζήχει. οὐ „quod σφεδαῖον pro σφοδρῷ διόπτων. Ἀτραίδης δὲ ἐπέφεπτο Δαναοῖς σπασθάνων.“ (Si est versus Λ, 165 Ἀτραίδης δὲ ἔπειτο σφεδαῖον Δαναοῖς καλεύσων, valde eum interpolatum dixeris.) Sch. A. in quo plures grammatici firmant hoc σφεδαῖον, ut Φονᾶν a Φονάῳ. σφοδρὸς ὑπάρχων. ὑπέρβαμβος τῷ θυμῷ καὶ καταπείγων αὐτούς. Sunt similia in Schol. Vict. et Townl. sed corrupta. Etiam Apionem et Herodorum sic legisse docet Eustath. Firmantibus ergo Townl. a pr. m. et Veneto, recipiendum erat. At Sch. B. cum Sch. br. lectionem profitentur σφεδαῖον, σφοδρός, quae erat vulgata edd.; eadem est in Eustath. qui plerosque sic legere ait, et in Lips. esse videtur; nam Krueffii: „atque hoc scripti et editi omnes sequuntur recte.“ Lectionis erga vetustati nunc nihil tribuens! Fuerat et qui σφεδαῖον μέθεπ' interpolarent; unde simili modo aliquem, qui metro veritus erat, σφεδαῖον refinxisse, suspicetur aliquis. Sane Apollon. Lex. σφεδαῖον. ὁ μὲν Ἀτίανος σκληρόν. ζτι δὲ, μᾶλλον, ἐπιτεταμένον. At hoc iam Villoison. monuit spectare ad Π, 372 Πέτροκλος δὲ ἔπειτο σφεδαῖον Δαναοῖς καλεύσων. Siue malis ad Λ, 165. supra adscriptum: ad quem v. Obll. Virumque σφεδαῖον et σφεδαῖον est in glossis Hesych. illud: σφεδαῖον. ἐπιτεταμένον. συντονώτατον. σφοδρόν. ἀξύ. hoc vero: σφεδαῖον. Φονέων. ὄλλος, κτείνων. τινὲς ἐπεσκευαμένον. ἄλλοι, σύνθετοι εἴναι δὲ τοῦ σφεδαῖον καὶ δανῶν, ὁ δοτι κτείνουν. (hoc ineptum!) ζτι δὲ φηματικόν. Conueniunt fere Schol. Leid. et Paril. ap. Ruhnken. praef. Hesych. p. IX. In uno Vindob. est σφεδαῖον ἐπ'. an ζτετο? Inter haec fateor, si sensui obtemperare liceret, me praferre σφεδαῖον ἔφεπ' pro σφεδαῖος, σφοδρός, quod et locis laudib. occurrit; ubi etiam σφεδαῖον ἐπειτο et habere alterum pro commento grammatici, qui syllabam producendam esse putabat.

543. μενέαντε δὲ, τροπήμεντο. secundum Apollon.
Lex. p. 452.

544. οὐδε κανύψιπολον Τροίην οἶν. εἰ, quod vrbem. Nam nomine regionis dixit Τροίην.“ Sch. A. B. Vict. Townl.

545. εἰ μὴ Ἀπόλλων Φειβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε, Φῶτ', — ita interpungebatur, atqui sic ponitur nude Φῶτα, admodum ieune. Clarke hoc sensit, et opinatur, Φῶτα virum inclitum denotare. Velim doceri: quo loquendi νῦν ac iure? Inimo vero δῖον Φῶτα inunge, et Ἀγήνορος νιὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

547. εὐ μὲν οἰ. male Barnes em. εὐ μὲν δοῦ.

548. 9. 550. abeant a Townl. suppleta a seriore manu in margine. Errore librarii propter idem versuum 548. 551. caput: ἔστη.

548. Θανάτῳ βαρείας χεῖρας ἀλλέλοι. Bene Barnes vidit insolenter hoc dictum esse, nec θανάτου χεῖρας alibi dictas, sed θανάτου κῆρα vel κῆρας. quod ille repone-re ausus est: hoc forte nimis licenter; et si emendatio ad-modum probabilis est. Clarke repugnans laudat tan-quam similem locum A, 67 οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῦ βαρείας χεῖρας ἀφέξει. At ibi non sunt χεῖρες λοιμοῦ. sed αἴθε-ζετ χεῖρας ἀπὸ τοῦ λοιμοῦ. Atqui h. l. sunt χεῖρες θα-νάτου.

549. Φηγῷ κακλιμένος ilici acclinis. Sch. br. ἀντὶ τοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ Φηγοῦ καὶ περικακλιμένος αὐτῷ. Miro in hac voce errore, de quo v. dicta ad E, 709. 356. O, 740. II, 68.

550. εἰ quod saepe πτολικορθος Ὄδυσσεας, epitheto otioso; semel h. l. de Achille πρὸς τούς χωρίζοντας h. e. propter eos qui Odylleam alium auctotēm habere volunt; hi enim vii solent his ipsiis. Nonnulli (qui contra filos disputabant) refinxerant Ἀχιλλέα Πηλείωνα. Similia tentari vidiuntur sup. v. 527 pro Ἀχιλῆι πελάριον.

551. τολλὰ δέ οἱ κραδῆ πόρφυρε μένοντι. Sch. B. πόρφύρω, διανεοῦμαι καὶ σπέκτομαι. Sch. br. in etymo haerens: κατὰ βάθος ἐμερίμνα καὶ διενοεῖτο. Semel h. l. in Iliade. aliquoties in Odyssea: Δ, 427. 572. K, 309. Ex his locis repetita est lectio Barocc. πόρφυρε κάνειτι.

552. ὄχθησας δ' ἔρα εἶτε πρὸς τὸν μεγαλήτορα Θυμόν.
Verius in digamma peccans: πρὸς τὸν μ. saepe interpositus; hoc quidem loco facile inferi potuit a rhaptoidis, qui digamma ignorarunt. Actum de versu ad Λ, 403. ubi et de modis emendandi. Bentl. ad h. l. ξεῖται ἀδύν. Praefero ὄχθησας δ' ἄρ' ἐφη πρὸς τὸν τόν.

553. εἰ μέν καν ὑπὸ κρατερῶν Ἀχιλῆος Φεύγω. ἀπὸ
κρ. vitium Ald. 2. pro ὑπό.

554. τῷ περ οἱ ἄλλοι ἀτυχόμενοι κλενέονται. Vulgg.
Φοβέονται. „Φοβέονται ή κλενέονται“ Eustath. Habet hoc
Barocc. Mori et Venetus. prius vidimus iam sup. 4 πρὸς
τόλυ, ὥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυχόμενοι Φοβέουτο. Et est Φοβέον-
το in Lips.

556. εἰ δ' ἀν ἐγώ τούτους μὲν ὑπὸ κλενέσθαις δάσος
Πηλείηγ Ἀχιλῆοι. Vulgo edd. ὑποκλονέσθαι. Suauius
vulnū ὑπὸ feiungere, cum vñi cognitum sit hoc, vt Ε, 93 ὡς ὑπὸ Τύδειηγ τυχίναται κλενέοντο Φάλαγγες. Ο, 637,
ἔφορθεν ὑφ "Εκτορὶ καὶ Διὶ πατρὶ" sic alibi: Λ, 121. et
saepe ὑπὸ cum tertio casu, pro quo vñitatis casus alter
ponitur.

557. ἄλλῃ. hic pro εἰς τόπου ἄλλον Sch. B.

558. Φεύγω πρὸς τεῖχον Ἰλέαν. νῦντος, inquit, Sch.
Α. μὰ τοῦ λ', ἀντὶ Ἰλαιάν. At Crates Ἰδέαν, τὸ Ἰδαιον.
Similia habet Sch. B. Townl. Vict. Digamma ergo Crates
quoque ignorauit, quod in Ἰλέαν est, non in Ἰδέαν.
Porro Sch. B. Ἰλέαν, τὸ πρὸς τῷ τέφῳ τοῦ Ἰλων recte,
pro, τὸ Ἰλεάν. Paria Eustath. Sch. br. Vict. Townl.
Hesych. Scilicet ab urbe Ἰλιον ductum esse deberet Ἰλ-
έαν. Occurrit autem vox hoc uno loco.

559. πατέται τε βούτημα δύο. Post δύο distinguit Sch.
B. ad 556 cum Eustathio. vt δοκέριος δ' ἀν sit apodosis;
quo factu δὲ otiosum est. Aut, vt ei δ' ἀν sit optatus
dictum: quo facto δὲ abundat. Malim vel sic post δύο
aploipesis statuere, vt omissione sit: saluus sic easurum
esset, vesperi autem in urbem redirem: 560. In edd.
continuatur oratio usque ad ἀπονεοίμενη, et hoc recte.

Mutantur autem tempora: έστω. Φεύγω. καταδύω. ἀπο-
νοέμην.

560. ἀρχέριος δ' ἀν. ἔκειται. Ἐft δ' ἄρ. ἔκειται, in
Vrat. A.

561. πρετι¹ Ἰλίου ἀπενεόμην. Variat πρετι¹ et πρετι²
hoc quoque loco. ἀπενέσθαι, alii, Clarke, nescio qui.
ἀποψυχθεῖς τὸν ιδρῶτα (πνεύμασιν aura).

562. Ἀλλὰ τῇ — Vereor ut hic versus loco parum
commodo interpositus sit ex aliis locis, in quibus itera-
tur: Λ, 407. P, 97. X, 122. 385. cum propter ellipsis
in verbis μή μ' ᾧ sententia hiare videretur. Interpel-
lat enim alieno loco, totum sententiarum ordinem qui
recte procedit inde a 556 si δ' ἀν. ἔγω — ἀπονεόμην
(δέδοικα) μή μ' ἀπαντρόμενον sqq.

563. ἀπαντρόμενον. ἀπαροντα καὶ ἀποχωροῦντα bene
Sch. B. Sch. br. Addit elius in Sch. B. petitum esse a na-
yigantibus et malum tollentibus ut Od. B, 424. Sed hoc
alienum. Est ἀπαντρόσθαι, tollere, auferre sc. Melius
sic aliqua saltem ex parte conueniret alterum, ibi lauda-
tum (ex Od. Φ, 18) μῆλα μὲν ἐξ Ιθάκης Μεσσήνιοι ἀν-
δρες ἀπιραν, ἀντὶ τοῦ ἀπιραντες ἀπήλασαν.

πόλιος. ubique lectum hoc Barnes in τόλεος muta-
verat. Melius hoc tentauerat paullo post vſ. 567.

565. οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται. Barocc. οὐσται. forte lucun-
dius ad aurem.

566. λίην γὰρ χρατερός. In codd. Vindob. λίαν et
χρατερώς sunt corruptelae.

567. εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε τόλεος κατεναυτοὺς ἔλ-
ω. Mirae lectionis turbae in hoc verfu.

Primo Schol. A. τοῦτο ὁμολογουμένως διαπορητικόν
δοτιν, ἀντὶ τοῦ ἄρα κειμένου τοῦ συνδέσμου. Quae Schol.
Vict. et Townl. sic efferrunt: ἐνταῦθα ὁμολογουμένως οἱ εἰ
διαπορητικός δετιν, (quomodo de hoc dubitari potuit!)
ἀντὶ τοῦ ἄρα κειμενος. (f. ἄρα) Prorsus corruptit Barnes
et Schol. excerptis: νῦν ἐνταῦθα ὁμολογουμένως ἀντὶ τοῦ
ἄρα κεῖται τὸ κεν, ultima de suo adiiciendo. Atqui εἰ
δέ κεν dictum est, ut sup. 552 εἰ μέν κεν et 556 εἰ δ'

ἀν. retinuit tantum Agenor apodosin: hoc melius factu erit. Recte Schol. br. δὲ δὲ αὐτῷ ἐμπροσθεν τῆς πόλεως reddunt; forte respectu ad superiora.

προπάροις τόλεος *κατεναυτέον*. Edd. Flor. Alld. ex preflum habent: πόληος κατεναυτέον, corruptio metro. sic quoque ms. Lipſ. cum cod. Alteri. Ed. Rom. cum Euſtath. et ex eo Henr. Stephanus cum ceteris inde ductis: τόλεος quod non magis elle potest disyllabum. Ita tamen Vrat. b. d. Townl. et Venetus cum uno Vindob. (in quo est si δ' αὐτῷ πρὸ πάροις πόληος) et Vrat. A. προπάροις τόλεος. Intulit tandem Barnes τόλεος e correctione, secundum parilem correctionem sup. B, 811 faciam, quam ibi poshabui. Restitui quod illo quoque loco adoptaueram, πόλεος, ut disyllabum sit. quod et nunc in uno Vindob. legi video.

Veriorem tamen vel sic lectionem arbitror fore: si δέ καν εἰ προπάροις τόληος ἐναυτέος θλῶν. Ita apparet ortus corruptelae ex inserto κατ ut fieret κατεναυτέον. Erat τόληος κατεναυτέον in Lipſ. et uno Vindob.

κατέναυτον ex preflum est ex Veneto, sed Scholio praeſum est *κατεναυτέον*.

568. καὶ γάρ θην τούτη. θην pro δή. ut iam monitum sup. ad Θ'(VIII) 448. K, 104. O, 288.

569. εὐ δὲ οὐ ψυχή, θυητὸν δέ εἰ Φάσ' ἄνθρωποι ἔμεναι. Ita editur et legitur, etiam in Veneto, et ex Apollon. Lex. p. 356. cum metri vitio. Scilicet aut μία est legendum, aut εὐ δέ τ' οὐ. quod iam Bentl. monuit. Idem vitium vidimus sup. I, 319 εὐ δὲ οὐ τιμῆ. ubi v. ObII.

570. αὐτάρ εἰ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος διπάξει. Schol. A. — ἀθετεῖται. insertus ab aliquo, quasi oratione imperfecta relicta post: θυητὸν δέ εἰ Φάσ' ἄνθρωποι.“ quem fontem multarum interpolationum passim suspicatus sum. Eadem habent, et melius eloquuntur Schol. Townl. et Vict. ἀθετεῖται, εἰς λέσην τὴν ἐπιλογισμόν. πρέμασθαι γάρ τις νομίσας τὸν λόγον προσέθηκε τὸν στίχον.

571. Ἀχιλῆα ἄλεις μένεγ. ἄλεις, συστρέψας τὸ σῶμα, vt Schol. B. συστράφεις. cf. sup. ad vi. 534. Inf. X, 308 οὔμησέν τε ἄλεις, ὡς τ' αἰστός. Et leo ἀλη τε χανών; T, 168. ἄλεις edd. Aldd. 2 et sqq.

572. ὥρματο πτολεμίζειν. minus bene πολεμίζειν alii vt Townl.

573. ἤτε πόρδαλις εἴσι βαθέης ἐκ ξυλόχου. Nunc πόρδαλις libri in his. Harl. Townl. Vict. Vrat. d. Mosc. 2. et ipse Venetus, cum Flor. Rom. At editi inde ab Ald. 2. πόρδαλις, quod Aristarcheum esse, meminimus ex Obss. ad Γ, 17. N, 103. P, 20. et h. l. testantur iterum Schol. A. Townl. Vict. Ex veterum doctrina, pardalim feminam esse pugnaciorem, eamque πόρδαλιν, matrem πόρδαλιν scribi, appareat h. l. πόρδαλιν esse scribendam. Quo etiam dicit h. l. Schol. Townl. et Vict.

Docte autem adiectum ἐκ ξυλόχου, quia ea habitatio propria pardo, docente Polluce V, 14.

574. ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐγαντίον. Ald. 2. cum sqq. ἐγαντίον.

575. ταρβεῖ, οὐδὲ Φοβεῖται, ἔπει καν ς λαγμὸν ἀποστολοῦ. — „quod Φοβεῖται dictum est pro Φεύγει, et quod in nonnullis scribitur: ἔπει κανυλαγμόν. Nec tamen opus est voce composita; est enim ς λαγμὸν per se canum; et καν bene se habet“ Schol. A. et prudenter admodum Schol. B. Victor. Townl. Ἀρίσταρχος τινάς Φησὶ γράφειν, κανυλαγμόν. καὶ Στησίχορος ἔστιν εὕτως ἀνεγνωκέναι. Φησὶ γὰρ ἀπειρέσιοι κανυλαγμῷ. in Schol. Vict. Townl. ἀπειρέσιοι κανυλαγμοῖ. Ap. Euflath. est — ιον — γμοῦ. putes ex ἀπειρέσιοι κανυλαγμῷ dorice. Locum habuit fragmentum in Συνθήραις, quas venationem apri Calydonii suspicor fuisse. Addit Schol. B. se nō videre, quid lucremur ex voce composita, nam latratus, ς λαγμὸς iam per se est canum, vt hinnitus, χρεμετισμὸς, equorum. nec esse aliud compositum vocum in ιημος.“ Legerat hoc Scholion et exscripsit Eustathius. In Schol. Townl. et Vict.

praeterea habetur: τινάς Φησιν Ἀρισταρχος γράφειν κανονι-
λαγμὸν, εἶναι, κυνῶν ὑλαγμόν. εὗτας καὶ Ζηνόδοτος.

576. εἰπερ γὰρ Φθάμανός μιν ἢ οὐτάσῃ γέτε βαλρσον
ξ „ad discriminem (notissimum) inter οὐτάσαι et βαλεῖ,
cominus vel eminus“ Schol. A.

Schol. Townl. et Vict. „αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων· Φθάμα-
νός τις. nec male. Sic quoque in uno Vindob. κτά-
μενός μιν Vrat. b.

577. ἄλλα τα καὶ περὶ δουρὶ πεταρμένη — haud du-
bito scribendum esse ἄλλα γε. Peccatum aliquoties vidi-
mus. v. ad A, 82. Recitatur versus ab Aeliano H. Ap.
XVII, 43 ubi editur ἢ φά γε.

578. τρὴν γ' ἡδὲ ξυμβλήματα γέτε δαμῆγαι. Oppositum
spectandum in eo, quod aut eminus telo transfigitur,
aut irruit.

580. τρὴν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος. Vrat. b. τρὴν πειρή-
σαι Ἀχιλῆος.

581. ἄλλ' ὁ γὰρ ἀσκίδα μὲν πρόσθε σχέτο πάντος
ἴσηρν. In Lips. erat, ἄλλ' ὅγ' αὐτός, quod verum se putar-
re ait Ernesti, et recepit Wolfius. Nil interest; et saepo
sic distrahi voces possunt; probum tamen et illud, ἄλ-
λα γάρ.

πρόσθε σχέτο Harl. Vrat. A. b. Mosc. a. Ionice.
vulg. πρόσθ' ἔσχετο.

ἀσκίδα — πάντος ἔσχετο. Etiam h. l. variat πάντος
ἴσηρν. cf. ad Γ, 347.

Scholion B. ad h. v. „Φησὶν Ἡρακλέων, ἐν Ρώμῃ
τοὺς τεθανόντας. ὁ δὲ βαλάν, Φησι, τὸ Θωράκιον, ὁ περι-
έκυτο, ἀτέρῳ περιέθηκεν ὀπλισμένῳ καὶ ἀκμῆτι, ἵνα δικ
εύτον τραγῷ.“ Fateor me nec sensum satis perspicere,
nec quid locus ad poetam nostrum faciat. In Schol.
Townl. et Vict. pro τὸ Θωράκιον est τὸ παλίον. nec ma-
gis accommodatum est si legas τὸ παλτόν.

582. ἐγχείη δ' αὐτοῖς ττύσκετο. (κατ' αὐτοῦ) κατε-
στοχάζετο. Schol. B.

583. οὐδὲ του μάλιστας ἐν Φρεστί. Alii, γέδη,
nunc, quod improbant Schol. A. B,

μάλ' ἔσλκας. malit Bentl. μάλ' εύλπε' εὐ Φρεσι.
(εὐλπε')

584. ἔσλκας — πόλυ πέρσαιν. Vrat. A. πέρσαι.

585. ηητύτι', ητ'. ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῷ. Harlei. et Ven. η μάλα πολλά. Attamen Schol. A. „γρ. η τ' ἔτι πολλά.

τετεύξειν. Lips. Harlei. Vrat. d. vn. Vindob. perpetram. Iam sup. M, 345 ἐτελ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰκὺς θλεθρος.

ἄλγε' ἐπ' αὐτῷ. Vrat. b. ita in anteced. saltam exit scribendum ητε τι π.

ἐπ' αὐτῷς Lips.

586. εὐ γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλλιμοι αἰνέρες εἴμεν. Barnes edidit εὐ γάρ τοι sine auctoritate. legitur tamen sic in Townl. Lips. Vrat. d. vno Vindob. εὐ γάρ δὲ οἱ Mosc. 2. Enim uero γάρ οἱ iam canino sono produc-ta effet, et fuit γάρ θοι.

Schol. A. Townl. Vict. „in plerisque ἄνδρες ἔνειμεν, nec improbandum.“

587. οἵ καὶ πρόσθε Φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ νιῶν. Schol. A. „Aristarchae, οἱ καὶ πρ. Additur tamen: οἵ τις τῶν εἰκαιοτέρων· οἵ καὶ πρ. Atqui inter vulgares hos codd. est ipse Venetus, qui idem exhibet; et praefero hoc ex ipsa re: οἵ εἰρυόμεσσθά καу.

Eustath. obsernat diuerso ordine in aliis legi Φίλων ἀλόχων τοκέων τε καὶ νιῶν. Porro in Lips. est τοκέων.

588. Ἰλίου εἰρυόμεσσθα. Corruptam vocem metrum arguit: nam δύω, ἐρύω, εἰρύω, penultimam habet produc-tam. v. Excurs. IV ad A. Scilicet scriptum fuit εἰρύμε-sθα, ab εἴρυμι. εἴρυμαι. In Eustath. legitur: εἰρυόμεσσθα η εἰρυσόμεσσθα. hoc alterum, quod et vn. Vindob. exhibet, erat in Flor. et Ald. 1.

σὺ δὲ ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις. Nicias apud Schol. A. legerat: πότμον ἐφ' ἔψεις. Improbat Schol. hec ana-strophes genus; at probauerat: στεῦτο γάρ ἩΦαιστοι πάρ' αἰσέμεν. Σ, 191. Iterum occurrit Ω, 470 ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψεις. Dictum ut πότμον ἐπιστεῦν. διώκειν.

καταλαβεῖν. Hesych. ἀφέψει, καταλήψεται. cf. Eustath.
Lat. mortem appetere.

590. (ἐκ) βαρσίης χειρὸς ἀφῆσε. Sch. A. et Eustath.
„γρ. παχείης.“ Legitur quoque παχείης in Harl. Vrat.
b. Mosc. a. quatenus ab ipsa manu via hastae emissae
additur, praeferam prius.

591. ἀμφὶ δέ μιν κυημὶς γεοτεύκτου κασσιτέροιο. ἀμφὶ¹
δέ εἰ τ. Vrat. d. et hoc Homericum est. Ex hoc versu
est, quod ap. Aristot. Poet. c. 26, 18 (c. 25, 8) legitur
recte emendatum, etiam a Bublio ed. p. 276 καὶ χαλ-
κίας τοὺς τὸν σίθηρον ἔργαζομένους, ὅθεν εἴρηται· κυημὶς
γεοτεύκτου κασσιτέροιο. Scilicet quia γεοτεύκτου proprio
dicitur de opere ex aere facto; cum vice versa χάλκεος
quoque de ferro adhibeatur.

594. Ταῦ δ' ἥρύκας δῶρα. Λ „ὅτι ἄτρωτα τὰ φ-
φιστότευκτα ὄτλα. τρὸς τοὺς ἥθετημένους“ Schol. A.
Respicit ruto vñ. 365—368. Jl. T.

595. ὠρμήσατ' Ἀγήνορος. ὠρμήσατο (κατὰ) τοῦ Ἀγή-
νορος, loco secundo, deinceps.

596. οὐ δέ τ' ἔσσει Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι. sc. Achil.
lem. „ἐν ἄλλῳ ἔσσει ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων“ Sch.
A. εὐθ' ἔτ' Vrat. A.

ἴασσεν h. l. non modo Barnes sed etiam Eustath. et
ed. Rom. cum Ald. a.

598. ἡσύχιον. „ἡσύχιον. λάθρα. κρυφῆ καὶ ἀθορύ-
βως.“ Sch. B.

ἔρα. deinceps. Clarke. Sane contextus hoc non re-
spuit. At ἔρα alleuerat; nil amplius; est quod δῆ.

δ' ἔρα μιν τολέμου ἐπειρπτε γέσθαι. Versum omittit
vñus Vindob. et poterat abesse.

599. αὐτῷ δὲ οἱ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαεῦ. λαεῦ
Lipf. vitio. - ἀποέργαθεν. ἔχώριζεν. ἥφοριζεν. pro ἀφώρι-
ζεν. Hesych. notante Bentleio.

600. αὐτῷ γάρ Ἐκάργος. Sic e Veneto, Lipf. Vrat.
A. Et Schol. A. „οὗτος Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δέ· γάρ δέ
ει.“ scilicet metuentes metro. hocque in edd. erat.

601. ἐκέσσουτο κασσι διάκειν. διάκην Vrat. b. nec id male.

602. οὐς ὁ τὸν πεδίον διάκετο πυροφόροιο. ξ „quod noua hinc sententia procedit et antapodosis est τόφρα 606.

Pronuntiatum putamus ὡς ὄπται π. v. ad A, 193 (διὰ) πεδίον πυροφόροιο. εὐθέτου πρὸς ἄροσιν. Sch. B. Scilicet tum non erat segete impeditus.

603. τρέψας πάρ ποταμὸν βαθύδινήντα Σκάμανδρου. τρέψας codd. Barocc. Ven. Cant. Mori. Townl. Vrat. A. Vindobb. sicque edd. Flor. Ald. i. Rom. Eustath. At Ald. 2. inuixerat στρέψας. Est tamen τρέψας αὐτὸν, insequendo fugientem versus Scamandrum, ut mox X, 16. Virumque agnoscunt Schol. Exc. Καμάνδρου Harl. cum uno Vindob. vt ceteris locis.

604. δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀτέλλων. Ionica ratio esse debuit δ' ἄρα θέλγεν. δόλῳ γάρ. H. Stephanum maluisse improbat Clarke. At non is excogitauit lectionem; fuit enim ea in Flor. Alld. Turneb. nec mutata in δ' ἄρη nisi ex ed. Rom. et Eustath. Consentientibus tamen codd. in his Ven.

606. τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ηλθον δυλλω. ξ „quod πεφοβημένοι dicti pro Φεύγοντας. (ἐν) δύλλῳ, τῷ πλήθει. δύλλαδὲν, non ὑπὸ τοῦ δύλλου vt alii in Schol. ilis. explicatur per seqq. οἵς εἰχε ποδῶν ἔκαστος ἐσώζετο, τῶν συμμάχων οὐ μεμνημένος, ἔκαστος δὲ τὸ καθ' ἑαυτοῦ σκοπῶν.“ Sch. A. B.

607. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων. ἀλέντων. nunc ab ἄλητι, vt sup. 534 ἐς τεῖχος — ἀλέντες. vbi vide. Schol. A., παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Ριάνῳ πύλαι δ' ἔμπλητο ἀλέντων.“ Scriptum ἀλέντων et h. l. a nonnullis ex Ald. 2. ἔμπλητο Mori. Barocc. et ipsum bene. nam est ex πλῆμι, πέπλημαι et ex πλήθω, πέπλησμαι. unus Vindob. ἔπληστο.

608. πόλιος vbiique legitur. Perperam mutauit, πόλεως Barnes.

609. μεῖγαι ἐτ' ἀλλήλους. Est μεῖγαι ἐπαλλήλους in Vrat. b. d. ετ' ἀλλήλους in uno Vindob.

610. ἀλλ' ἐσσυμένως ἔσέχυντο. Sic Venetus cum Barocc. Mori. haud dubie accommodatius, quam ἀλλ' ἀστα-
εῖως ἔσέχυντο, quod vulgo lectum est. Agnoscit tamen
et hoc Sch. A. „γρ. ἀσταγίως.“

Porro pro ἔσέχυντο est ἐπέχυντο in Vrat. A. quod
et Barnes pro var. lect. memorat, nescio unde. forte ex
O, 654. Π, 295. vbi tamen melius locum habebat. ἐκ-
χυντο, Vrat. d. et vn. Vindob. At ἔσέχυντο recte. vt
M, 470 οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἔσέχυντο τύλας.

ὅς τ' ἔθαν· Ionice fuit ὅς τε θάν. Iuncta autem
vides πεφεύγοι et ἔθαυς.

611. ὄντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν. „Ari-
starchus optatius σαώσαι pro σαώσειαν“ Sch. A. σάωσ,
cum altero σάωσαν. at Schol. Townl. et Vict. εὐτικὸν τὸ
σαώσαι, ἀντὶ τοῦ σαώσειν. Supra adscripto, Vrat. b.
Barnes: „γρ. γοῦν' σαώσαν“ ingenii lusu.

τῶνδε vn. Vindoh.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXI (Φ)

E X C V R S V S

de dialecto Homeri Ionica.

P assim in verborum augmentis tollendis paullo licentius versatus esse videbor, vt v. c. ederem ὅς με κέλσος πρός μὲν ἐκέλσος. hoc enim postulare dixi Ionicam formam, de qua saepe monent veteres grammatici, nec tamen in pari ratione pariter ubique: firmatur tamen monitum vsu Herodoteo. Hactenus recte me facere arbitratus sum, si, quoties bonus codex Ionicum praeberet, illud representerem. Saepe tamen me ipse tacite incusavi inconstitiae, quod non idem vel sine codice feceram ubique, vt per totum carmen idem tenor et propositum seruetur. Codicum utique aut nulla aut exigua in his est auctoritas; variant enim temere, et recentissimi saepe, veram rationem tenentes, verba augmento expuncto apponunt, contra vetustiores, importune saepe, et interdum aduerfante metro, augmentum inseriunt. Quid? quod ipsi antiquiores grammatici morem suum, cui adsueta erant, sequuti, etiam hoc, vt alia, ad Atticum morem, refinixerunt, Ionici moris oblii. Est hoc illud, quod et nostratibus patrii sermonis satis gnaris accidere solet, vt sequamur sollennia, quae grammatica seuerior damnavit. Ut augmentum in dramaticis magis frequentaretur, necessitatem fecerat vsus Iamborum, qui sine augmentatione verborum vix bene procedere possunt; itaque illud Tragicis visum est tam proprium ac necessarium, vt viri docti in

Tragicis emendandis occupati illud quoque, quoties de-
bet, restituendum esse putarent, v. c. Brunk. ad Bacchae
1123 et al. adeo eius omissio abhorcre videbatur a sol-
lenni more. In mentem etiam venit viris doctis, an
praeflet, vocali in fine vocis antecedentis elisa, potius
statuere elisum esse augmentum vocis sequentis, et eius
elisionem signo solito notare; v. c. τοῦτ' αὐτὸν χρῆσον.
non αὐτὸν χρῆσον. et si hoc ipsum scribi quoque poterat
τοῦτ' αὐτὸν χρῆσον. Sophocl. Trach. 408. Habeant se haec
prout quisque statuerit, in Atticis; nos agimus de Ionica
antiqua ratione, et cum maxime Homericis. Debebam
forte sicut in primis Iliadis versibus edere ἄλγεα θῆκε,
ut scripsi vs. 15 καὶ λίσσετο, et in seq. libro X vs. 422
μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ τάγτων ἄλγεα θῆκε. et T. 497 φίμω-
φα δὲ λεπτὰ γένουτο, vs. 94 οὐ καὶ δάμην. et sic centies.

Nec tamen, quod per se intelligitur, augmenta
omnino exulant carmine nec exulare possunt; contra
vero suspicari licet, a poetis primum, metro suadente,
assumta esse augmenta, et inde in vulgarem quoque ser-
monem transiisse. An vero lege aliqua, et, quanam le-
ge, in vulgari oratione modo adhibitum, modo negle-
ctum fuerit augmentum, vix expediri potest, quandoquidem
quid librariorum licentia mutarit, non assequi pos-
sumus. In Hippocraticis scriptis plerumque augmentum
est receptum: sed suspicari licet, seniorum hominum usq;
id factum esse. Certe poetae, et Iones, et eorum ex-
emplo Attici, praefigunt augmentum, etiam in iis, in
quibus vulgo omittit prosaica oratio: v. c. ἐωνοχόαι Δο-
3 quod φωνοχόαι alibi est, interposito quoque digamma
pronuntiatum εἰωνοχόαι, ut alia, quae in recensu signa-
tarum digamma vocum vidimus; quandoquidem etiam
aliae voces fuerunt, quibus a praefixum est, ut κεῖνος,
κεῖνες. unde apparet, proclives homines fuisse ad tale
augmentum vocibus praesigendum. Hoc tamen in dubi-
tationem voco, an statui possit, temere et pro lubitu
veteres augmentum praemississe vel omisisse; quod statuis-
se video viros doctos et iam olim grammaticum veterem

ad Catal. Nau. 315 (Jl. B, 808) αἰψα δὲ λῦσ' ἀγορῆν. ubi alii αἰψα δὲ λῦσ' ἀγορῆν. legerant. contra statuere licet, principio a poetis non admissum esse, nisi metro seu con gente seu suadente, forte auris quoque iudicio; in plurimis autem locis deberi illud librariis et grammaticis; forte quoque iis ipsis, qui primi seripto exararunt carmina Homerica; nam in multis ignorarunt iam illi priscam Homericam rationem.

Ad hunc modum, puto, iudicare licet de innumeris varietatibus in toto hoc genere: quas recensere nihil attinet. Ita miratus sum in compositis cum praepositione augmentum non modo variare, metro seu ferente seu exigente: ἔκθορε, ἔξεθορε. ἔκφερον, ἔξέφερον. ἔκφυγεν, ἔξέφυγον. ἔκχεον, ἔξεχέοντο. παραδραμέτην, παρέδραμον. ἐπιάλμενος, ἐπιάλμενος. ἐπεβήσετο, ἐπιβήσετο et alia, verum esse quoque verba, quae augmentum ubique habent in libris. Sic composita cum ἀμφι, cum expectes scriptum esse ἀμφικάλυψε, ἀμφινέμοντο, ἀμφιπένοντο, ubique scribi videas: ἀμφεκάλυψε, ἀμφινέμοντο, ἀμφεπένοντο; sive alia, ἀμφεμάχοντο, ἀμφέχυτο, et al. At in περὶ diligenter contrarium seruatur, ut περίβησαν, περίβαλλε. in quibus ipsa res dissuadebat, metro aduersante augmentum inculcare.

Secundum haec fatendum est, in dialecto Homerica restituenda nondum omnes numeros nos esse assequutos; et superesse adhuc viro docto, cui otii satis obtigerit, largam segetem et messem ex opera ea in re collocanda expectandam; legendum est totum carmen animo ab omnibus aliis auocato et in unam hanc rem intento, ut intelligat, an, vel intuitis grammaticis, certa aliqua ac perpetua per totum carmen ratio inferri possit; explorata sunt ea, quae ipsum metrum et usus poeticus suadet; at sunt alia locorum comparatione exploranda, ad analogiam refingenda. an v. c. ubique sit restituendum τὰ pro, ἀ etiam, ubi prosodia haud exigit, ut A, 300 τῶν δὲ ξέλλων, ἀ μοι ἐστι, quid ni τὰ, ut perpetuo apud Herodotum, ut: τὰ δέ οἱ παρέσχε, — τούτων ἐπιμνήσουμε.

Ex hoc genere est, Φ, vñ 8 οὐδ' ἄρα Νυμφάων, ταὶ τοι
et mutarunt meliores codd. in αῖ τοι perperam utique;
nam ταὶ τοι Ionicum est et antiquius. εῶν pro ὥν est
non minus Homericum, quam Herodoteum; sic quoque
ἔστι. ἔργοι. erit ergo Od. T. 23a scribendum χρύσους εὐ-
τες, ut prior vox sit disyllaba ut alibi; versus autem 94
Od. H ἀθανάτους ὄντας senioris manus esse censendus est.

Haec tamen et similia ex Ionica forma in Atticam
et vulgarem mutata minus aegre sunt ferenda, quam lo-
ca a senioribus per interpolationem inserta. haec graui-
ra sunt; illa leniora. Nam eorum, qui primi litteris
consignarunt audita e rhapsodis, ingenia ipsa re et natu-
ra et usu ferente proclivia esse debuerat ut exprimerent
ea iis sonis ac verbis, quibus ipsi maxime essent affueti.
Forte mirandum potius est hoc, quod alia nonnulla re-
liquerunt Ionice pronuntiata et scripta.

At supereft aliud, quod sibi persuasile viros doctos
video, ut dialectum Ionicam Homeri aestiment ex diale-
cto Ionica Herodotea, alteramque ex altera constituant,
comparatione facta. Conuenit utriusque ratio et usus in
nonnullis, ut in ipso augmenti defectu; enim uero in aliis
multis prorsus diuersa inter se sequuntur. Ita unum est
quod maxime mirationem facit, omissione τοῦ νῦ finalis
in Herodoto; v. c. ὡς λέγουσι οἱ Αἰγύπτιοι. ἀπεθήμητε
ἔτεα δέκα. Atqni hoc νῦ in Homericis diligenter et ubi-
que interpositum est in simili verborum positu. Dicas
probabile esse, etiam in Homericis τὸ νῦ olim exulasse,
nec nisi seriore opera illatum esse: ut in Hippocrate fa-
ctum esse videmus, saltem in editis: eiocit tamen illud
nuper eruditissimus Coray in libro de aere: qui Ionismum
etiam in aliis restituit. At enim admitti hoc ne-
quit, quandoquidem eo omisso hiatus existentes, hos au-
tem eum sollicite cauere, evictum dedi per declaratum
digammi usum ante haec oblitteratum. Itaque Homerus
vix pronuntiare potuit: μῆ σε, γέρον, κολλησι ἔγω, aut
τοξὶ ὄμοισι ἔχον. Quid igitur in tali ambiguitate sta-
tuendum erit? Verisimile fit, illud N finale ab ipsis poe-

tis seu a rhapsodis esse profectum, nec tamen nisi in eiusmodi verborum positu, cum duo vocales se exciperent, ut hiatus molestiam tollerent. Quod si hoc admittimus, non tamen effectum est, ut Nū illud etiam appositum esse credamus in fine vocis ante consonam vocis sequentis ad producendam vocalem breuem, quam ipse iam tono productam esse appetat, v. c. ἔδδιστην θε γέρων. de quo merite dubitare licet: v. Excurs. II. ad B, 718.

Sunt alia, in quibus ab Herodoteis Homericā differunt. In Herodoto composita cū κατὰ, μετὰ, ante vocalem adspiratam retinent τὸ Ταῦ, quod in Homero, ut et in vulgari oratione, in Θ' abit; ita, κατίσταμαι, καταιρέειν, κατελεῖν. κατήμενος. κατά περ. μετίσταμαι, μετίημι. Sic et ἀπό. ἐπί. ὑπό. ἀπηγέομαι. ἀπίεσθαι. ἀπικνέομαι, ἀπικέσθαι. ἀπιστάναι, et ἐπίεναι pro ἐφιέναι, (οὐδὲ ην ὁ Λάκων ἐπίη τοι ἄρχειν αὐτῆς, ημεῖς ἐπήσομεν Herodot. VII, 161) ἀπέκω. ὑπίεσθαι. ὑπίστασθαι. ὑπηγέσθαι. Et ne credas scriptum fuisse spiritu leni ἐπίκεσθαι; meminensis occurtere ἐπ' ἡμέρην, κατ' ἡμέρην, ἐπ' ἡπτου. ἐπ' ἐσωτῆς. κατ' ὑπάτος. Ita quoque οὐκ οἶστε. οὐκ ὅμοιως. ἀπ' οὐ, ἐπ' ὅσου — ἐπ' οἷστε περ. Et occurunt simplicia ἥμενοι, etiā κατήμενος scriptum est. Incertus itaque tenetor, cum in Homericis occurrat ὄρημι et ὄρημι, ὄρέω et ὄρέω, quod vulgo ὄράω, vitrum verius sit, vt Od. Σ, 343 εν δΦθαλμοῖσιν ὄρημα.

Tertium casum πόλις, Herodoto frequentatum, cum aliis, ignorat Homerus, sed πόλεις, πόληι, etiā πόλιος occurrit, cum πόληος tamen et πόλεως. vidimus tamen μῆτι Ψ, 315. 6. 8. Porro Herodoto ubique est ἦν, pro οὐν. κη pro τη. κω. κω. εἴκων. δκόσιος. δκότερος, δκόστος. quae et in Hippocrate leguntur, nusquam in Homero. nec in Homero ὄκη occurrit pro ὄτε. Sane εἰκόνει habetur, sed est εἰς ἐδῶ. neque δέκομαι, sed vulgare δέχομαι. Sane in his suspicari licet grammaticos antiquiora permutasse notioribus. Quis dixerit, annon antiquitus in Homero scriptum fuerit αὐτέων, αὐτέοις, αὐτέρσι, non μέγαθος, sed μέγαθος, et similia.

Post haec omnia de iis ipsis, quae in Homero occurunt et Ionica esse vulgo feruntur, quaeri posse arbitror, an non melius sit, ea ad priscum sermonem referre, ex quo Ionica quoque fluxere, verum nec minus inde manarunt Dorica et Aeolica; et, si subtilius iudices, statuendum est, ex prisco sermone alia seruata esse a Doribus, Aeolibus et Ionibus communi vñ, alia modo ab his, modo ab illis vñ seruata, apud ceteros obscurata, tandem vñ excidisse. *et pro se* esse aiunt Ionum; vt in ἐποῦ pro διό, δυοῦ. Ionum et Dorum esse hoc ait Apollonius Dyscolus (in Excerptis e cod. Voss. editis ad calc. Maittaire de Dialect. p. 423 plenior locus datus e cod. Paris. Apollonii de pronomine iam a. Küster ad Suidam To. I. p. 284) quidni potiore iure dicimus: antiquam formam eam fuisse, seruatam ab Ionibus et Doribus, serius neglectam. Videmus quoque in verbis in *τε* sollempne in Herodoto quoque et Hippocrate πονέμας, ἀνεύμενος, ποιεύμενος; itidem in Homero, καλεύμενος, καλεῦντας, καλεῦντο (Μυρμίδονος δὲ καλεῦντο) nec minus tamen quoque καλέονται, (καὶ ἀθάνατος καλέονται.) Seruetur igitur Homero suus sermo, nec minus sungs Herodoto; iste quidem antiquior et carminis idoneus. nam eorum opinio, qui Homerum diuersas dialectos aiunt miscuisse, vix memoratu digna, dudum est explosa: vide vel locum doctiss. Burgesii praefat. ad Dawes p. XIX. multo magis ea, quae ad licentiam poeticam ea renocat, quae diuersi generis esse videntur.

Omnino de his ita statuendum esse existimo. Finxit sermonem Graecorum antiqua carmina; eaque multas per aetates ore et vñ hominum fuere frequentata, antequam soluta oratio succederet. Ea ipsa quae primo prescripta fuere, ex carminibus erant hausta; pleraque mythica, vt ex Hesiodo Aenilius sua narratur exscriptissim. Euenere itaque duo: alterum, vt omnis sermo poeticus, epicorum utique poetarum, ad carmina illa antiqua se componeret, alterum vt ipsa oratio sermoni poetico per multum temporis effet simillima, nec nisi serius sensum

ab eo recederet. Iam prius illud manifestum fit comparatione. poetarum epicorum, qui ad nos peruenere; omnium enim oratio proxime accedit ad Homericam, quandoquidem ex antiquioribus carminibus Homerica fuerant propitia aliqua fortuna fernata. Quotquot comparaui cyclicorum et gnomicorum poetarum fragmenta, vbique video orationem compositam fuisse ad exemplum Homericum; fragmenta Pilandri, Panyasis, Antimachi, non alia docent; hunc quidem, Antimachum, inquam, inter commentatores Homeri indocte relatum esse suspicor propter hoc ipsum, quod verba Homerica religiose seruata frequentare solitus erat, vnde intelligi posset, quid ipse legisset. Occurrunt sene nonnulla, aut poetas cuique propria, aut minus emendate scripta, aut perpetram iis adscripta; vt in Simonideis occurruunt nonnulla Dorica, in Theognide Attica et communia pedestribus scriptoribus; Alexandrini autem poetae iam coepere doctrinae ostentandae studio confundere sermonis genera et usum. Quae si animo reputamus: non tam Ionicum hunc sermonem poetarum esse appellandum, sed poeticum, ab antiquioribus propagatum, consentaneum esse videtur. Ipso temporum decursu multa mutata ac novata esse facile expectes; maxime tamen per noua poeseos genera studiosius exculta; primo quidem *lyricum*, multoque magis *dramaticum*: cuius generis exempla cum non nisi Attica ad nos peruenerint, mirabimur ne omnem orationem dramaticam ad Atticam dialectum esse comparatam? cumque omnium litterarum sedes Athenis esset constituta, Atticum sermonem, ad omnem elegantiam excultum, tandem pro unico exemplo sermonis Graeci venustioris habitum esse?

Quanta autem sermonis mutatio ipso usu et studio intra non magnum temporis spatium succedere possit, et si nos ipsi patrii sermonis nostri exemplo satis sumus edocti, Attici tamen sermonis, vulgo dialectum Atticam appellare solent, exemplum vel maxime docet. Progressus ille ab Ionico sermone, nam nulla alia vetus Attica

dialectus erat quam Ionica, quod ex ipsis rerum annali, bus confiat, quam diuersam faciem induisse videri debet, vt tandem nouam prorsus indolem assumeret et pro nova ac diuersa dialecto haberetur. Ita sermonem lyricorum antiquiorem, quod et fragmenta declarant, in seriore Pindaro tandem in dialectum Doricam cum Aeolica mixtam abiisse videmus. Et ipsa oratio pedestris ex Ionica et Attica, quod Polybii exemplo primum nobis confiat, in vulgarem aliquem sermonem coaluit. Interea cum philosophia primum exculta esset per poetas, et poetica dictione tot praestantissimi viri, Xenophanes, Parmenides, Empedocles *τερπι Φύσιος* carmina condidissent, et si hic Agrigentinus, et Parmenides Eleates; nam Xenophanes Colophonins fuit; ad prosam tandem conversi Heraclitus, Democritus, ab oratione poetica profecti vix initio multum ab ea abesse potuere. Historia autem, quae ab epicis poetis exordia sua sumferat, sensim, ipsa orationis pedestris indole et necessitate adducta, ab antiquo poetico sermone recessit et proprium sibi sermonem elaboravit, qui iam Ionicus habetur, et aliquamdiu fuit prosaicae orationi proprio aliquo modo consecratus; donec per historicos et oratores mox et philosophos Socraticos orationis Atticae studium increbuit maius et communius; ita Ionicis sermonis usus sensim defecit et extirpavit.

Ex iis quae dicta sunt intelligitur, quomodo fieri potuerit, vt Herodotus, qui Dorica origine erat, utpote Halicarnassensis, Ionice tamen scriperit. Erat enim ille sermo ad pedestre genus scribendi iam usu acceptus, accommodatus et frequentatus. Utinam superessent plura ex scriptoribus (*συγγραφεῖν*) Anteherodoteis! ita facile apparitum est, a poetico sermone usque ad Herodoteam orationem transitum nequaquam fuisse subitum et momentaneum, sed colorem sensim esse mutantum, eoque Ionicam dialectum, quam vocant, suas vices subinde variasse. Quae ex Hecataeo Milesio supersunt, (v. c. ap. Schol. Il. O. 392 Demetr. de Elocut. l. 12.) et quae ex

Dionysio Milesio memorantur, propiora esse video He-
siodeis vel Homericis; Acusilaus, eti Argiūs, qui primus
Ιστορίαν περὶ Ἑλλήνων, si Hesiodum exscripsit, ut exscri-
psisse traditur, certe in mythicis, vix a sermone epico
multum recedere potuit. Longius recedere debuere phi-
losophi e schola Ionica, qui pedestri oratione vbi sunt;
id quod docent ea, quae ex Thalete, Anaximandro,
Anaximene, Anaxagora, passim circumferuntur; eti haud
ignoro, ex paucis his fragmentis, quae suo seriorum
quisque sermone, ad sententias tantum, non ad verba,
recitat, parum tuto aliquid colligi posse. Heraclitum et
Democritum Ionice scripsisse satis constat; eti schola Py-
thagorea Dorico scribendi genere vfa esse dicitur.

Neque vero post Herodotum sermo Ionicus mansit
idem, sed mutatus est in multis, quod Hippocrate, qui et
ipse, eti Cous, tamen Ionice scripsit, cum Herodoto com-
parato, intelligitur; quem in dialecto tamen interpolat-
um esse iam monitum est; ex Ctesia quae laudantur a
Photio, non Ctesiae, sed Photii verbis exponuntur; ait
tamen hic in principio, vbi de Indicis memorare ordi-
natur: Κρητικὸν τὰ Ἰνδικά ἔστιν ἐν ἐνι βιβλίῳ, ἐν οἷς μᾶλλον
ἰννίζει. Itaque in Assyriacis et Persicis ab Ionica diale-
cto aliquantum recesserat. Nec vero nisi temporum pro-
gressu, norma aliqua grammatica dialecti Ionicae consti-
tuta est, nec nisi secundum scriptores, eius dialecti prin-
cipes, et a grammaticis, quibus dialectus Ionica non erat
sermo patrius; nec alios hos esse existimo quam gramma-
ticos Alexandrinos. Adstrictiores inde his legibus fuerant
iis, qui serius Ionice scripsere, vt Aretaeus Cappadox, Hip-
pocratis haud dubie imitator, et auctor libelli de dea Syria.

Sane quidem tota haec disputatio profecta est a tam
exilibus et tenuibus, vt verear ne fint, qui me nimium
grammaticis argutiis induluisse dicant meamque λεπτολο-
γίαν rideant; appareat tamen ex iis, quo deducta est dis-
putatio, satis grauis momenti res cum iis esse coniunctas,
de quibus pro suo quisque statuet seu labitu seu iudicio:

IN LIBRVM XXII. (X) I LIADIS VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES

Iam ab initio monebimus, Scholiorum Leidensium specimen hoc libro typis reddito editum extare opera Valkenarii A. 1747. quod primum expectationes mouebat melioris auxilii ad criticien Homericam, cui nunc successis Villalsoni industria; habeo quoque codicis Townleiani et Victoriani scholia: quibus inter se comparatis, manifestum fit, omnia haec scholia sic satis inter se conuenientia e communi fonte esse hantia ad lubitum et pro consilio eorum qui describerent. Ut haec clarissim perspiciantur, adieci ad priores versus ubique nomina Scholiorum, ut hoc saltem exemplo declaratum darem, in duas fere classes redigi posse Scholia, meque adeo recte statuisse, cum per reliquum carmen, ne taedium et mihi et aliis crearem, satis esse putauerim, si Schol. A. et B. memoriarem, cum Schol. Townl. et Victor. plerumque alterutrum et ipsa offerrent, similique modo Schol. Leid. et Schol. bresia: quae vtraque tantum Excerpta exhibent: Leidensia maxime ea, quae Schol. Ven. B. habet, sententias plerumque morales et prudentiae consilia captans, alieno loco ac tempore, cum verba et sententias poetarum interpretari deberet, non super sententiis philosophari.

1. Ad primum versum in Leid. cod. et in Vict. appositum est Scholion, quod Schol. B. ad vñ. 3. recitat, quodqne iam sup. ad II, 68. in Ven. A. excerptum legebatur; spectans ad vñ. 3. κεκλιμένοι. dum putarunt ei.

se idem ac περιεχόμενοι. Scholion est: e Porphyrio petitum: cuius nomen in Leid. praefixum est.

πεΦυζότες Sch. B. Leid. Townl. br. volunt non esse, *sugientes*, sed habitum animi exprimi, *pauore consternatos*, ut τε Θητότες, ἥτε νεβροί, ut Δ, 243 et al. Vocem iam vidimus Φ, 6. 528. 532. Ducunt eam grammatici a Φύζα, πέΦυζα.

2. ίδρω ἀπεψύχοντο. Sch. A. et B. T. Vict. Lipsi duplarem fuisse lectionem docent, ἀπεψύχοντο et ἀνεψύχοντο, hanc Aristarcheam esse, at illam ἀπεψύχοντο elegantiorē, χαριστέραν, firmatque id Townl. Vict. Mihi quidem, quid intersit, haud patet. Vtrumque enim in ipso Homero occurrit ἄλκος ἀναψύχοντα E, 795. at Δ, 620 ίδρω ἀπεψύχοντο χιτώνων et Φ, 561 ίδρω ἀπεψύχθεις. Obtinet ἀπεψύχοντο in codd. Etiam Hesych. Etymol. qui ἀνεψύχοντο ignorant. At in Mosc. 2. est Scholion ἀνεψύχοντο τῷ ἀνέμῳ. ίδρω, vel κατὰ τὸν ίδρωτα, vel ut medium sit, pro ἀπέψυχον, actiuā vi.

De πίον priore correpta monet Eustath. Scilicet sunt duo πίω priore longa do bibendum, πίω, bibo priore breui. Idem πίοντο accipi posse ait: at sic esset priore longa.

ἀκέοντό τε δίψαν. Schol. br. et Hesych. ἐθεραπεύοντο. Iānūto vbi cf. Notam. Melius idem in voc. ἀκοστήσας. τίθησι δὲ τὸ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποκαίσσως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης. πίον ἀκέοντό τε δίψαν. Expressit hoc Pindar. P. IX, 180. ἀκεῖσθαι pro sedare, placare sup. N, 115. vbi v. Obſl. Et Sch. A. T. δίψαν, Ἰακῶς. δίψας δὲ Ἀττικῶς quod iam ad T, 166 monitum erat.

3. κακλιμένοι καλῆσιν ἀπάλξεσιν. Iterum Schol. A. cum Vict. errorem veterum grammaticorum repetit, redendo περιεχόμενοι ὑπὸ τῶν τειχῶν, ducentium vocem a κλείσιν v. sup. ad Π, 68. E, 356. Melius Sch. B. cum Townl. Vict. ἥγοι ἀπαναπαυόμενοι καὶ ἀπεριειδόμενοι ταῖς ἀπάλξεσιν, ἀτ Αὐτόχθων καὶ ἘπαΦρόδιτος, διὰ τὸν κόπον. Mox tamen in eodem Schol. B. subiiciuntur illa modo a

nobis damnata, quae etiam Eustath. sequitur cum Schr. br. — ἐπάλξεις, ἀπὸ μέρους τῶν τεῖχος.

4. Etiam in κλίμαντες errorem retinuerunt, ut in κλιμένοι. sic Sch. br. τοὺς ὡμούς ταῖς ἀσπίσι καλύψαντες.

5. "Ἐπέρρει δ' αὐτοῦ μεῖναι ὅλοι Μοῖραι πέδησεν. ὅλοι." Ita editum erat usque ad Barnes qui ὅλαγ̄ intulit, quod est quoque in Vrat. A. alii ὅλοι, quod miror expressum esse in ed. Ven. At ὅλοι Townl. Lipſ. Harl. Aberrant ὅλαγ̄ Par. G. I. ὅλοι Par. A. ὅλοι B. ignoratione τοῦ di-gamma. Vidimus iam ad A, 342 τοῖς ἄλλοις, ἢ γὰρ ὅγ' ὅλοῖς Φρεσὶ Θύει. pronuntiatum ὁλοφρησι. Μοῖρ' ὅλοι (ολογ̄) lecta erat supra Π, 849. Φ, 83. Ergo et h. l. ολοφρη Μοῖραι pronuntiatum puta.

Μοῖρ' ἐπέδησε vulgg. at Hesych. πέδησεν. ὑπεχείριον ἐπέδησεν. Etiam Apollon. I, 1038 Μοῖραι — πέδησεν.

6. Ἰλίου πρωπάρευθεν v. ad O, 66.

Ἐν ᾧ διτλῆ πρὸς τὰς Σκαλάς. Sch. A. Exciderunt pu-to reliqua, quae in Sch. T. et Vat. Cant. Exc. haben-tur: ὅτι εὖ ἀριστερῆ κεῖνται τοῦ τεῖχους αἱ πύλαι. καλεοῦ-ται δὲ Δαρδάνιαι. cf. ad Γ, 145.

7. αὐτὰρ Πηλείωνα. vn. Vindob. αὐτὰρ δὲ Π.

8. Τίκτε με, Πηλέος υἱε — νιτταν vñ. 8. 9. 10. Cle-mens Alex. Strom. V, p. 719 probans poetae iudicium.

9. Θεὸν ἄμβροτον. Barocc. et vn. Vind. ἄβροτον. am-bigua pronuntiaſio et scriptio, de qua, vt de aliis gram-maticis subtilitatibus, in vtramque partem disputa-ri potest.

10. σὺ δ' ἀστερχὲς μενεαίνεις. h. ἔγαν. concitate. Eadem verba lecta Δ, 32. ibi tamen explebantur altero versu adiecto, ὅτι ἀστερχὲς μενεαίνεις Ἰλίου ἐξαλαπάξαι δύκτημενον πτολεθρον. At nunc est simpliciter pro μενη. Tota oratio vim habebit, si per interrogationem efferun-tur haec: οὐδέ νυ πώ με ἔγνως, ὃς θεός εἰμι; σὺ δ' ἀστερ-χὲς μενεαίνεις.

11. ἢ νῦ τοι οὔτι μέλει Τρῶων πόνος, οὓς ἐΦέβησας. Λε „quod πόνος h. l. non est dolor, sed, οὐ μέλει τοι περὶ τοὺς Τρῶας πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν. Schol. A. T. Vict.

noto sua genitiui de quo Tollius monuit ad Apollon. Lex. p. 737. Schol. br. τὸ κατὰ Τρώων ἔργον. Iterum aliter Schol. T. οὐδὲ πειρόπωσαι διώκων τοὺς Τρώας; an pro nihilo habes laborem in fugandos Troianos iam impensum, dum nullum inde fructum capis? Dubito tamen an his commentis opus sit. πένος Τρώων follenni notione accipi potest, aerumna, discrimen, in quo illi versantur, πονοῦσι. Scilicet sententia ipsa docet, Achilleum non dolere posse Trojanorum cladem, sed videri eum prorsus oblitum esse et incuriosum fugae et clavis Trojanorum, quibus ille instare debebat, non abstrahendum se praebere in diuersa, ut unum Agenorem insequeretur, Trojanis autem copiam dare fugae liberae. Est ergo πένος Τρώων, quatenus ipsi πονοῦσι, laborant, vrgentur, in discrimine versantur.

οὐς ἐφόβησας. καὶ ὅτι ἐφόβησας, εἰς Φυγὴν ἔτρεψας αὐτοὺς. Schol. A.

12. οἱ δῆ τοι εἰς ἄστυ ἄλεν. Schol. B. ἐκεῖνοι, Φροῖ, σου ἀνταῦθα ἀποκλιθέντος, πρὸς τὴν πόλιν συνεστράφησαν. conglobati inclusi sunt: vt vidimus modo Φ, 534. δοζ. cf. ad Π, 403. Etiam Schol. br. συνεστράφησαν. ἐΦυγού. at Schol. B. Townl. et Vict. turbant nescio quid: εἰς ἄστυ ἄλεν. λείπει τὸ ἀφικόμενον. (hoc quoque Schol. br. et Exc.) ἔτει ἔδει εἶναι, τί ἄλεν. η τὸ ἄλεν ἀντὶ τοῦ ἀξέντιναν.

σὺ δὲ δένρο λιασθης. σοῦ ὡδε ἀποκλίναντος, ἐκεῖνοι ἐσώθησαν. Schol. T. et Vict. in hoc additur ἐτλανῆθης. Schol. br. ἐξέφυγες. ἐξέκλινατ. η ἐτλανῆθης. Eustath. εἰληπται δὲ καὶ τὸ λιασθῆναι οὐκ ἐπὶ τοῦ Φυγεῖν συγήθωε, οὐλλὰ, παρεκκλίναι — ἐξετράκης τῆς εὐθείας ὁδοῦ πλαγιάδας. De voc. λιασθῆναι v. Obss. ad O, 520. δένρο ἀλιασθης, ed. Rom. cum plerisque codd. Bentl. comi. λιασθεῖς. vt iunctura fiat verborum.

13. οὐ μέν με κτανέεις, ἐκεὶ οὐ τοι μόρσιμός είμι. Ita legerat iam Flor. ed. Aldus statim ed. 1. intulit οὐ γάρ με κτανέεις. Ald. 2. οὐ μέν με κτανέεις. Reditum est ad οὐ γάρ με κτανέεις a Turneo et H. Steph. ex

uctoritate ed. Rom. At, οὐ μέν με κτενέσις legerat Eustathius, sicque Cant. Mori. Harlei. Lips. Leid. Ven. cum decem Paris. codd. quos inspicerat Tollius, et nosci tres Vrat. cum Mosc. 2. et binis Vindob. et reducendum id esse monuerat Ernesti, reduxitque Wolfius. οὐ μέν με κτενέσις est apud Cedrenum.

Ceterum versus nobilis est, quia eo usus esse fertur Apollonius Tyanensis in Domitianum. v. Philostr. in Vita VIII, 5 p. 326 ubi legitur οὐ γάρ με κτενέσις, iterum p. 351 fine. repetunt hinc alii; apud Suidam est οὐ μέν με κτενέσις, quod tuemur.

Ἐτελοῦστοι μόρσιμοι εἰμι. ἔστι multi. μόρσιμος. Φευγόμενος. οὐχ ὑποκαίμενος τῷ μοίρᾳ Schol. B. Leid. br.

15. Ἐβλαψάς μ' ἐκάργη, θεῶν δλούτατε πάντων.
Quaerunt grammatici, Ven. B. Vict. Townl. unde Achilles Apollinem agnouerit. Dicunt: στοχάζεται ή ἀπὸ τοῦ τοῦς γα φιλεῖ ἐκάργης Ἀπόλλων (Π, 94) η, ὅτι καὶ ἀπὸ Αθείου γνώσκει, ὅτι αὐτός δοτι ὁ ἐμποδίζων παρὰ Ποσειδῶνος μαθάν. (ex congressu cum Aenea Τ, 330. 347.) Pro altero hoc subiiciunt Schol. Townl. Vict. η (ἀπὸ) τοῦ λαυγηροῦς δλεσσοῦς Ἀπόλλωνος βελέσσοι. (quod ex matre audierat de se Achilles Φ, 277. 8.) η ἀπὸ τῆς τοξικῆς εκευῆς. Inanis labor! Ex ipsis Apollinis verbis: vñ. 9. 10. res satis apparebat: quod ille se deum profellus erat, et Hectorem Achille insequente subduxerat; atqui Apollo unus e diis erat, qui Troianos tuebatur.

Ἐβλαψάς possit sane vniuerso accipi, malo me affeci-
fli; verum βλάψα: proprio aliquo sensu dicitur de homi-
nibus mente captis et fascinatis: alias plene, βλάπτει-
τες Φρένας, occaecare, seu vi diuina, seu fraude, θέλ-
γων. vt O, 724 εἰ δή ρα τότε βλάπτει Φρένας εὑρύσκει
Ζεύς. item Od. Z, 178.

Ἐβλαψάς μ' ἐκάργη. corruptum esse digammo igno-
rato, apertum est. Emendauit iam Benileius: βλάψα
με, θεικέργη.

—θεῶν δλούτατε πάντων. „δλέθρου παρασκευαστικὴ δη-
λεύτης δμοί“ Schol. B. Vict. T. Leid. Idem cum Eu-

Stathio: τινὲς, δολιώτατε, διὰ τὸ δόλῳ γὰρ ἔθελγεν Ἀπόλλων, (Φ, δοξ.) Vidimus tamen similem compellationem iam in Menelai verbis Γ, 365 Ζεῦ πάτερ, οὗτις σεῦ θεῶν ὀλούπερος ἄλλων. De impietate conquestus erat iam Plato de Rep. III, p. 391. A.

18. τοὺς δὲ σάωσας fuisse puto. Sicque Par. C. τόδε δ' ε. Par. D.

19. τίσιν. ἀντέκτισιν Apollon. Lex. cum iniuriam iniuria compensamus. nam hoc uno loco legitur vox. Add. Hesych. Etymol.

20. ἡ σ' ἀν τισαμην. Schol. T. et Vict. ἡ scribere iubent Leid. et iidem exponunt ἐτισάμην σα ἀν. Versus est ap. Plutarch. de superflit. p. 170 F. Improbat Plato l. c.

22. στυάμενος, ᾧδ' ἥπτος ἀεθλοφόρος σὺν ὅχεσφι. Inepte argutantur veteres ap. Sch. B. Leid. T. V. Eu-stath. in ἀεθλοφόρος σὺν ὅχεσφι, dum κέλητα esse volunt, et interpungunt sic, ut σὺν ὅχεσφιν ὃς φα iungant. Ceterum ἀεθλοφόρος non est victor, sed in certamine decurrens ut victoriam consequatur, ex v. 23 et inf. 162. Sic et Callim. in Cer. 110 καὶ τὸν ἀεθλοφόρου καὶ τὸν πολεμῆσον ἥπτεν. Notarat Tollius.

23. ὃς φα τε φεῖα Θέγσι. — „quod Θέγσι pro Θέγσι qua figura abundat Ibycus, et quod πεδίοιο est διὰ πεδίοιο.“ Sch. A. Mirum, haec notabilia visa esse. „ὃς φα τε. qui scilicet“ Clarke. τιταινόμενος exprimit ἐναργῆς nisum currentis; protendit ille vel intendit se, τείνει ἁσυτὸν, dum ἐντεταμένως currit. unde Ψ, 403 σφῶι τιταινετον. Iterum Ψ, 517. 8 ἥπτος ὃς φα ἄνακτα Ἐλαῆτι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὅχεσφι. Est autem locus praeclarus ἐναργής, idemque variatus, si compares cum Z, 507 sq.

25. τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἦν διφθαλμοῖσι. Nullus dubito scriptum fuisse hic et mox vñ. 33 et vñ. 37 τὸν δὲ γέρων. Inutilēm quaestione mouerant veteres, cur Priamus, qui certamen filii cum Menelao adspiceret non sustinebat, (sup. Γ, 306) nunc congregillum eius

enm Achille prospectat: v. Schol. ad Γ, 306. et h. l. ad v. 38.

26 et 27. Σ appicta stigma, in Scholiis tamen nihil notatum ad hos vñ. 27. ὄπωρης est κατ' ὄπωρης. Supra E, 50 erat ἀστὴρ ὄπωρινός hic idem Sirius. vn. Vindob. ὄπωρης. Ex Exc. Schol. Barnes nouam lectionem fixit πρὸ ὄπωρης. Sch. B. T. Vict. Leid. Sch. br. Exc. notant: οὐ δὲ πρὸ ὄπωρας εἰπεῖν. Ignorarunt ergo ὄπωραν de media aestate dici, qua sub mitiore caelo maturae fruges et poma leguntur, quae proprie φθινοπωρινὴ ἡρα, absolu- te dicta ἡρα. Sic Pollux ex hoc ipso loco lib. I, l. 60.

ἀρίζηλοι, ἀρίδηλοι, vt iam vidimus N, 244. et al. primo loco B, 318.

εῖσιν, ἀκεισιν. ἀντέλλεται.

28. μετ' ἀστράσι. Mireris grammaticos scribere ἀ-
στράσι, et contendere pro ἀστραισι κατὰ μετατλασμὸν dic-
tum hoc esse. Sic Scholia; et Etymol. in ἔγκασι. Im-
mo vero ab ἀστὴρ, ἀστράσι ut a τατὴρ, τατράσι. ab
υἱ, υἱάσιν. αὐδράσι.

υγκτὸς ἀμολγῷ. iam vidimus Λ, 175. Ait Eustathius
dici de exeunte nocte. Videtur potius noctem nunc
omnino designare. Inf. 317 eadem verba dicta sunt de
Hespero.

29. ὅν τε κύν' Ὁρίωνος ἐπίκλησιν καλέντος. Σ „quod
τε abundat in ὅν τε.“ Schol. A. quasi hoc insolens sit!
„Sidonius (Dionysius) una voce legebat Κυνωρίωνος“
Mirum commentum! nec appareat cui bono? Schol. A.
porro cum ceteris Schol. Canem Orionis recte memorari
ait, cum et aliorum canes memorentur, vt Cerberus Plu-
tonis, Orthrus (non Ὁρίων v. ad Apollod. Not. p. 390)
Ἄλκαινα Ἀλκαιώνος (leg. Ἀνταίωνος forte et Ἄλκαινα)
Addunt Schol. A. B. br. eum, qui h. l. Orionis est, di-
ci ab aliis Canem Erigones, laudantque Eratosthenem;
addunt Schol. B. et Leid. ἱστορεῖ Ἐρατοσθένης δυ τοῖς
ἴαυτοῦ καταλόγεις. De Erigone carmen Eratosthenis finis-
se satis constat eo nomine inscriptum: κατάλογοι ἀστέρων.
an singularis libellus fuerit, non reperio. In catastasis

Canis Orionis, non Erigones, memoratur, ut et Schol. ad Arat. 327. 450 cum aliis. vox ἔχυτοῦ vix sana est. Fables de his expositas v. in Apollod. III, 14, 7. Notas p. 840 sq. Add. Valken. ad Schol. Leitl. p. 63 sq.

30. λαμπράτατος μὲν ὅδ' ἐστι, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. μὲν ὁδ', ἐστι. codd. Suppeditant Barocc. Harl. Vrat. b. Mosc. 2. Paris. B. F. H. Venetus, pro eo, quod edd. habent ὥγι.

Versus latine conuersus extat ap. Chalcid. Comment. in Platon. Timaeum p. 218. *Iste quidem clarus, sed tristia fata minatūr.* hinc ille οὐλός αἰστήρ erat Λ, 62.

31. καὶ τε Φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. „quod πυρετός νύτο hoc loco occurrit, et quod proprie dictus est de febri.“ cf. Schol. Sophocl. Oed. T. 27. ad πυρφόρου θεόν. “non autem, vt nonnulli accipiunt, de aeris aeftu.“ Vtrumque repetunt Schol. br. atqui, inquit, comparatio a noxa petita est: sic quoque Eustath.

Subiungunt Schol. A. καὶ ἔτι δειλοῖσιν ἀντὶ δειλαῖσι. quid discriminis intersit, non statim appetet. Dicitur tamen δεῖλαῖς perpetuo de misero; at δειλός etiam est infirmus, timidus, ignavus. An vero totus versus interpretationi loco a rhapsodo subiectus fuerit superiori, haud dixer. πουλὺν est in cod. Paris. D.

32. ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμψε. Atqui arma, Schol. Townl. et Vict. inquitant, aurea erant. Hoc tamen falso ponit, dictum est in Nota ad Jl. Σ, 609.

33. κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὺν. λάξετο Lipr. vn. Vindob. Par. A. C. memoriae viito, cum alibi λάξετο χερσὺν occurrat. κόψατο vi reciproca, se percussit, κατὰ τὴν κεφαλήν. vt alibi absolute in planctu, κόπτεσθαι, percutere se, pectus; vt Lat. plangere, pro plan gere se. Vtrumque vñt vulgato simpl. pro lugere. cf. ad Tibull. I, 7, 28.

34. ὑψός ἀνασχόμανος. nunc idem quod alibi χειρας ἀνασχών. A, 450 et al. Quod gestum addit precibus Priamus, bene a poeta adiectum esse innuunt grammatici.

36. δοτήσι. vt conueniret cum aliis locis, scriptum pro sisτήσει. Aristarchea lectio, iterum monente Schol. A reperitur ea quoque in Harlei. Vrat. b. Veneto.

Memoratur in Schol. B. T. et Vict. ζῆτησις cur interea, quod Apollinem insequitur Achilles, nemo alias ex Achius Hectori initiat? Respondetur, forte reliquos principes Achiuorum comitatos esse Achillem. En acumen! Μεγαλείδης δέ Φησι, ταῦτα πάντα πλάσματα εἶναι. praedclare vero! Simpliciter dicendum: apparere ex ipsa re, Hectorem ab Achille fugatum paullo longius ab acie iam tum progressum esse versus moenia.

37. τὸν δ' ὁ γέρων. fuit olim τὸν δὲ γέρων. vt sup. v. 25 iam monitum est. Peccatum est in hac voce per totam fere Iliadem, statim A, 33. 462. Γ, 109. 181. 259.

38. Ἐκτορ, μὴ μοι μίανε. Quaeritur iterum, cuius Priamus hunc sustineat adspicere Hectoris mortem, non sustinuerit videre Paridis pugnam sup. Γ, 306. De quaestione hac in Sch. B. Leid. T. Vict. ad v. 38 proposita v. supra ad 25. Ἐκτωρ alii et hic, cum Lips.

39. πότμου ἐπίστρης. vidimus ad B, 359.

40. Πηλείσοι δαμείς. Σ. „πρὸς τὸ σχῆμα.“ Sch. A. fil. quod Πηλείσοι pro ὑπὸ Πηλείσονος.

41. σχέτλιος. εἴδε θεοῖς Φίλος τεσσόγυδε γένοιτο. Σ. „Obseruant nonnulli a contrario esse ductum Φίλος — οὐσούς δμού. h. e. ἀχθός.“ Sch. A. B. conuenire, addit Sch. B. T. V. illud τίς δέ μν δυ καρὸς αἴσῃ. I, 378. — Monet quoque Sch. A. scribendum esse τοσσόγδε. de quo v. ad T, 357. 9.

42. τάχα κάν ε κύνες καὶ γῦτες ἔδονται. Ita ubique legitur; est tamen vitiosa lectio, orta ex antiquiore suspicor scriptura; debuit exarari ἔδονται. Et nunc video esse ἔδονται in Par. B. In Sch. A. T. V. notatum est, Aristarchum ἔδοιτε legisse; in Sch. B. τινὲς δὲ ἔδοιτε γράφουσιν εὐκτικῶς.

43. Η κα μοι αἰγὸν ἀπὸ τραπέων ἄχος ἔλθοι. vt ali. bi ἀπὸ θυμοῦ αἴγαι A, 562. vbi v. ἀπ' οὐατος ἄγγελος ἔλθοι. Callimach. fragm. 301. cf. Toup. Ep. crit. p. 45.

§λ.9γ Harl. Vrat. d. Mosc. 2.

44. ὃς μὲν πολλῶν τε καὶ εἰσθλῶν εὗνης θέρης.
εὗνης, ἐπερημένον hoc tenendum e pluribus ap. Schol.
B. L. et T. V. Sch. br. ita quoque Apollon. Lex. lauda-
to altero loco Odyss. I, 524.

Etymon vocis male petit Schol. B. cum Sch. Leid.
Sch. br. Eustath. ab εὐνῇ, εὐνάζεσθαι. Melius alii ab
εἴς, ἐνάς, ἐνίς, εὔνις, ὁ μαρμονωμένος, καὶ δασύνεται. Nec
tamen sic occurrit; sed εἰ mutatum in εῦ vt εὔκηλος εχ-
εὔκηλος, Eustathius comparat: Vsum Homericum sequitur
Apollon. Arg. IV, 501. Aeschyl. Pers. 289. Aliunt tamen
grammatici, dici quoque εὔνιδα uxorem. Sic Etymol.

45. περνάς νήσων ἐπὶ τηλεδατάων. Sch. Townl. τινὲς
Θηλυτεράων, διὰ τὸ Δῆμον καὶ Ἰμβρον ὑπὸ Θηλειῶν βα-
σιλεύεσθαι. ἀλλ' οὐκ εἰς ταύτας μόνου ἐπωλοῦντο. ή εὐ-
γείων. ἀλλ' οὐ τις νήσων ἴππηλατος οὐδὲ εὐλείμων.“ Od. Δ,
607. Est ergo hoc illud, quod Etymol. attingit p. 451,
6. ὡς ἐπὶ Νήσων Θηλυτεράων. Verum de his iam dictum
in simili loco et varietate lectionis ad Φ, 454.

46. καὶ γὰρ νῦν δύο παιδεῖς. Color orationis, qui sup.
Γ, 236 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ιδεῖν etc. in verbis Helenae.

47. εἰς ἄστυ ἀλέντων v. sup. ad 12. ἀλέντων alii et
hic: sic Ald. 2.

48. τοὺς μοι. Sic Aristarchus. sic Vrat. A. b. et pro
exemplio τοῦ τοὺς adscripsit Apollon. in voc. τούς, χρεού-
εις, βασιλικοτάτη καὶ εὐτιμοτάτη, ὡς τὸ, διὰ γυναικῶν
Sch. B. — Λαοθήν Barocc. Λαοδόκη Par. G.

49. ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ητούτη
χαλκοῦ τε χρυσοῦ τὸ ἀπολυσόμεθα. ξ „quod ἀν vacat;
alias ἀπολυσαίμεθα scripturus fuisset, si optatine efferre
voluisset.“ Sch. A. B. T. Itane pro solo eco habetur ἀν
dum futuro positum? et iterum ad v. 66. In καν tamen
quod prorsus eandem vim cum ἀν habet, frequens ea
functura est. Etiem h. l. vis τοῦ ἀν optativa manifesta
est; redempturus sim, redimere haud detrectem. εἰ μὲν
ζώουσι suprascripto ζώσι Capt. εἰτ' ἀν Par. I. μετὰ στρα-

τῷ, ἦ, πετὰ στρατὸν Eustath. pro ἐν στρατῷ. Et est πετὰ στρατὸν, in Par. L.

50. ἀπολεσμένῳ in alio ἀπολύτομεν Sch. A. quod vni vocis sollempni repugnat, v. A, 95.

51. πολλὰ γάρ ἄπασι ταιδί γέρων ὄνομακλυτός Ἀλτης. Σε, quod una voce ὄνομακλυτός est efferendum, pro ὄνομακλυτός. Additur, esse ὄνομακλυτός, ut τοξόκλυτος; et sic Aristarchum quoque statuere; at Od. T, 183 esse δγὰ δ' ὄνομα κλυτός Αἴθων. (Sic Sch. A. B.) (Legitur in nostris edd. ὄνομα κλυτόν Αἴθων).

Pergit: εἴκομεν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τεύτου βιβλίοις, (ὅτι) τοτὲ τὸ κλυτός πετὰ τὸ τέλος συντιθέμενον Φυλάσσοι τὸν τόνον, καὶ πετὰ ἀναδίδωσιν. factum hoc ad K, 109. Si cum caſu nominis compositum sit, retrahi tonum, δουρίκλυτος, at in aliis ut ἀγακλυτός, περικλυτός seruari in fine; excepto μαστικλυτός, quod μαστικλυτός scribitur.“

Haec de accentu; at alterum est: virum una voce efferendum sit ὄνομακλυτός. hoc affirmat quoque Schol. B. ut tamen appareat; fuisse alios, qui distinguerent ὄνομα κλυτός. quique ex neutrō et masculino componi voces negassent. scil. ὄνομα et κλυτός. Ait enim: Ἀρισταρχος ὑφ' ἐν, ὁσ, πατιμέλευσα. (Od. M, 70) ἐν δὲ Ὁδυστείᾳ, ὄνομα κλυτός Αἴθων, πετὰ παράθεσιν. si δὲ, Φασὶν, οὐκ ἔστιν δέξιον δέξιον καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετον, τί δεστι τὸ Ἀστράναξ καὶ ποιηματογράφος; πετὰ σύνθετον οὖν ἔστιν, οὐκ τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ (in Fragmentis CLXV) καὶ περικλυτος.

Iam Schol. Vict. et Townl. post haec, quae ex Schol. B. apposui, adiiciunt: „Ἀθηνόκριτός Φησι, τὸν Ὄχηρον πρώτην Ἀλτηγον καλεῖσθαι, διὰ τὸ ἄπαιγειν αὐτὸν ἐποκλυτός. (mirum indicium!) κατὰ σύνθετον οὖν, οὐδὲ τοξόκλυτος. οὔτε γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρεύμενο χαρακτῆρι. ὄνομακλυτα γάρ ἔστι. ίασον vix sana. an fuit in Pindaro τοξοκλύτα pro — κλήτῃ? — Secundum haec non mirum, vocem etiam in lexicon relatam ab Apollonio, cum interpretatione τῷ ἀγόματι ἄνδρος, item ab Hesychio, qui etiam obseruat, quod e Sch. A.

Sch. br. didicimus, diuisim ab aliis scribi ἔνομα πλυτές, quod equidem amplecti malui, quam tricas grammaticorum et inconstantiam in accentu sequi: de quo cf. quoque Etymologum in βροτολογίᾳ. In edd. erat scriptum cum tono in ultima ἔνομα πλυτές.

Porro αἱ ἀπὸ πόλεων παιδὶ Φλῆ (non Φλῷ, vt vitiōse in Schol. A. scriptum; nam de Laothē agitur) et hanc lectionem praeferam. In Vict. et Townl. additur: Ἀριστοφάνης πολλὰ. quod quorsum spectet, haud assequor. et accipiuntur haec praeēunte Eustathio et dispunguntur sic, vt πρόθεσις hoc versu sit absoluta: εἰ δὲ ἡδη τεθνᾶσι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν sc. εἰσί. vi sit apodosis: ἄλγος etc. Dura ellipsis: quam tamen inter Attica retulit Gregor. de Dial. p. 66. Nec negari potest, tam duras ellipses et alibi occurrere. Huic tamen loco facile medearis, si tota oratio continuetur nec interpongatur plene nisi post v. 55.

Monent tandem ad h. v. 51. Schol. A. quod patres dotem dederunt filiabus: ἐγὼ δὲ ἐπὶ μελισσῶν. I, 147. Scilicet alibi ἔδνα dat sponsus.

52. εἰ δὲ ἡδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοι τεκόμεσθα. λαοῖς δὲ ἄλλοισι μηνυθαδιάτερον ἄλγος ἔσσεται, ἢν μη καὶ σὺ Θάνης, Ἀχιλῆς δαμασθείς. Ita vulgo interponitur.

εἰ δὲ ἡδη τεθνᾶσι, (quod antecedens est: sequitur apodosis: καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοι τεκόμεσθα (sc. ἔσονται εἴς οὐq.) λαοῖς δὲ ἄλλοισι μηνυθαδιάτερον ἄλγος ἔσσεται. Venerat hoc quoque in animum grammatico in Sch. A. et Sch. Vict. Townl. vt sit sententia: καὶ ἀποθανόντες ἀνιασόμεθα. (etiam post mortem dolebimus) ὁμοίως τῷ· (inf. v. 389 sq.) εἰ δὲ θανόντων περι καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο· αὐτῷ ἐγὼ κακεῖται Φλίου μεμνήσομ' ἑταῖρου. Atque ita interponxi in carmine ipso.

53. τοι τεκόμεσθα. ὁμοίως τῷ· Δάρδανος αὖ τέκετο. (T, 215) ἐπὶ ἀρσενικοῦ. Sch. A. " it. Sch. Townl. Vict. Repetitur haec forma Od. Ψ, 61. Ω, 292. Mirum haec

nunc, denum notari, cum iam vicies τέκεται sic dictum occurterit. Sic quoque τεκνοῦν de utroque sexu: vt ad Apollodor. obseruatum. Potuisse et illud notari, esse hoc inter verba actiua et media forma promiscue adhibita, τὸ τεκεῖν et τεκέσθαι. Sic inf. 485 est ἐν τέκομεν, οὐ τ' ἔγω τε, δυσάμυνος.

54. Λαοῖς δὲ mirum omnes codd. in hoc consentire sine N.

55. Ἀχιλῆι δαμασθείσ. εἰ „propter figuram, Ἀχιλῆι pro ὑπ’ Ἀχιλλέως. vt Τρωσὶ δαμείς. Jl. Σ, 461 et al.

56—78. Totum locum adscripsit Plutarch. de Consolat. p. 113 D.

56. ἀλλ’ αἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος. Sch. B. et T. V. τινὲς δὲ συκπαθέστερον γράφουσιν. ἐμὸν θάλος. Puto ex v. 87. quid tamen in hoc sit grauioris affectus, non allego; quin tropica dictio ab h. l. est aliena.

Est in Sch. B. et T. V. aliud Scholion idque vetus: τεῖχος, τὴν πόλιν. Καλλίμαχος. — ἀ δὲ ἐκ Αοιδῶν τεῖχος Ἱερολικοῦ περῆπτος αἰμάτηρ. Non reperio in fragmentorum sylloge.

57. Τρῶας καὶ Τρῶας. μηδὲ μέγα κῦδος ὄρεξης. Τρῶας scribit cum multis Townl. mī. vt alibi Τρωίας et Τροϊάς. Vrat. d. Τροιάς. Τρωϊάδας praefixum habent Schol. Vict. et Townl. sicutque recitat Plutarch. de Consolat. l. c. Benleius offensus voce Τρῶας varia tentabat, in his: Τρῶας καὶ Τρώων ἀλόχους, μήδ’ εὑχος ὄρεξης. vt inf. 343 Τρῶας καὶ Τρώων ἀλοχοι. Lectae tamen iam aliquoties sunt Τρωαὶ, vt Γ, 384. 420.

Notant Schol. A. B. distingui posse post Τρῶας καὶ Τρῶας. vt noua sequatur sententia; posse tamen et iungi cum ὄφρα ὄρεξης. haud negat.

58. Πηλαίδης αὐτὲς δὲ Φίλης αἰῶνος αἰμερθῆς. Versum recitat Apollon. Lex. in αἴών, vt doceat esse αἰῶνα τὸν βίου τοῦ ἀνθρώπου.

59. τρὸς δ’, εἰς τὸν δύστηγνον ἔτι Φρονέοντ’ ἀλέχσον. Elle τρὸς δ’ εἰς scribendum, recte manent Schol. A. nam vim habet εἰς. sicutque legunt optimus quisque. At

πρὸς δὲ με Schol. B. Eustath. Elle πρὸς h. l. praeterea, obuium est legenti.

• ἔτι Φρονέοντα. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ τὸν ἔτι εὖ Φρονέοντα καὶ συμβουλεύοντα· η̄ ἀντὶ τοῦ γένυτα.“ Sequentur prius Scholia br. tanquam qui mox insanitus sit; probatque Clarke; et ἀστειότητα in eo quaerit Eustathius; qui idem (ex antiquioribus, nam eadem sunt in Schol. Vict. et Townl.) obseruat, in hoc versu octo orationis partes contineri. Hoc vero est inania captare. At alterum utique melius. Addunt iis Schol. B. Townl. Vict. Excerpta: sic Φρένας dici pro vita; et de Patroclo: ἔταρ Φρένες εὐκήντη πάμκαν. Ψ, 104.

ἔτι Φρονέων vn. Vindob. Parif. A. et in marg. C. quod pro εὖ Φρονέων ad Achillem referri possit.

ἔτι γένοντ' ἀλέγοντ' nonnulli ap. Schol. Townl. et Vict. Posterioris hoc, ἀλέγοντ', codicum auctoritate recipiendum erat pro vulgato ἀλέσαις, et si nil refert. Ita enim Eustath. Harl. Mosc. n. Vrat. A. Townl. Vict. Ven. vn. Vindob. sex Parif. Plutarch. edd. l. c. et inf. vi. 82.

60. ὃν δα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γῆρας αὔδη. Schol. εἰς ὅδῳ τοῦ βίου. Sic et Schol. Townl. Vict. br. Eustath. Vi vocis tamen non potest esse, nisi ingressus, primordia, senectutis, et hinc omnino periphrasis τοῦ γῆρας. Occurret iterum Ω, 487 et aliquoties in Odyssea.

„οὐ δα. quem utique“ Clarke.

60—68. Versus, cum in Plutarcho de Consolat. l. c. tum in Io. Stobensi leguntur Serm. CII. p. 558.

61. αῖση ἐν ἀργαλέῃ Φθίσει, κακὰ πόλλα ἐπιδόντα. Versus est ap. Apollon. Lex. in αῖσα, τὸ πεπρωμένον. Pro αῖσῃ, δύῃ et Φθίσῃ. aberrant Par. aliquot in Φήσαι.

πόλλα σιδοντα emendabat Bentl. respectu digamma in Φίδειν. Verum in compositis digamma saepe negligi, dictum est in Excursu IV ad T, p. 766. Creditur τὸ ἐπιδῶν tantum in rebus grauioribus adhiberi, quod et in Platonis Gorgia et alibi sit; nec tamen hoc ubique, nec, prout, proprio aliquo usu; sed si res ita fert.

62. *υλας τ' ἐλλυμένους, ἐλκυθείσας τε θύμηρας.* Recite nouant Schol. B. cum Vict. Townl. Leid. ἀναργῆς πέφραξ τὰ τῶν πορθήσεων. sunt enim grauissimae res et sententiae. Comparandus locus J, 587—590. adde loca de conditione captorum Il. Z, 454 sqq. et inf. X, 486 sq. Recitabantur versus a Plutarcho et Stobaeo l. c. a Dionne Chrysost. Or. XI p. 320. R. Sextus Empir. p. 710. recitat vll. 62 sq. respicitque locum Aristot. Ethic. I, 10 sub f.

ἐλκυθείσας τε γυναικας. In edd. erat *ἐλκυθείσας* in ed. Rom. *ἐλκυθείσας.* Variant eodem modo codices, et sunt cognata *ἐλκυθείσαι*, *ἐλκύσθαι*, *ἐλκεῖσθαι*, de captis qui abstrahuntur. Ita h. l. *αἰχμαλωτιζόμενας* reddit Schol. br. *ἐλκυμένας τε γυνάς.* Maior tamen est auctoritas scripturae *ἐλκυθείσας* Eustath. Mori Harl. Vrat. b. Parif. B. I. L. Lipf. Leid. e quo probauit Valk. cum Ernestio et Wolfio, qui recte reposuit, cum inf. 336 *ἀλκυόνες* editum legatur; actum iam de hac voce ad Z, 465 ubi *ἀλκυόμενος* legebatur, et ad P, 558. Vnum illud queri potest, an non notio stupri h. l. accedere debet; ut in eo verbo sit aliis in locis. Alludunt receptae nunc lectioni Cent. Mosc. a. *ἐλκυθείσας.*

63. *καὶ Θαλάμους κεραΐζομένους.* Male Scholia e. Eustath. vocem a κέρας ducunt hoc quoque loco: quod a κέρει formatum est: v. ad B, 861 *ἐπιπορθεύμενους* reddit Apollon. Lex. in *κεράϊζε.*

64. *βαλλόμενα προτὶ γυναῖ.* In Stobaeo l. c. *προτὶ* ἄστον νικοῦσε.

65. *ἐλκυμένας τε γυνάς*, quod modo vidimus vs. 62. „γρ. ὁλοῶν“ Barnes. haud dubie commentum viri docti; posse scilicet ita scribi. Versum omittunt codd. ap. Plutarch. l. c.

66. *αὐτὸν δ' ἀν τύματόν με ψύνει πρώτης θύρης* — „quod πρώτηςιν ἀντὶ τοῦ, ἄκρως: Occurrebat iam Θ, 411. — πρὸς τὸ, ἀξαντ' ἐν πρώτῳ φύμῳ (Z, 40. Π, 371. ibi v. Obff.) Melius redditur ταῖς αὐλαῖαις, ταῖς ὑπὸ τὴν εἰσόδου, in Schol. B. et br. Apollon. Lex. *πρώτης*

Τύρατιν. ἐπ' ἄκραις Τύραις. οἷον ἐπὶ τῆς ἀδεῖας. Schol. Townl. acute obseruat, superiorem versum ansam dedisse fabulis apud Tragicos de Cassandra et Astyanacte, hanc autem narrationi de Priami morte ad aram Iouis Hercæti, et de abiecto eius corpore truncato.

Porro Schol. B., περισσός ὁ ἄγνωστος. Ergo ἐρύουσιν ἀντί^τ τοῦ ἀρδεῖσθαι τοῦ πέμπτου φάσματος. Atqui glossa Apollonii Lex. ἐρύουσιν ἀντί^τ τοῦ πέμπτου φάσματος. quod etiam editor, in edd. Plutarchi l. c. Alioqui expeditum erat h. l. suspicari αὐτὸν δ' αὐτὸν πέμπτον φάσματος. In Par. F. erat αὐτὸν δὲ πέμπτον. nec hoc male. πέμπτον τε Townl.

67. ἀμησταῖς ἐρύουσιν, ἀπειλής τις ὀξεῖται χαλκῷ. — Expressum erat in edd. ἐρύουσιν, ἀπειλής — in quo mirabar exulare ubique τοῦ νομοῦ finale; postea vidi vitium ed. Stephanianae esse propagatum per reliquas edd. Quo exemplo incuriae humanae edociti utinam demittamus supercilium criticum in exagitandis aliorum peccatis! Sed gravius est alterum. ἐρύουσιν est lectio omnium edd. mutata in ed. Halensi a viro doctissimo ex iudicio Ernestii, qui ἐρύουσιν repererat in ms. Lips. aduocatis Schol. br. in quibus est ἐρύουσιν, ἐλκύσσουσιν, et quia vſ. 61. 71 est futurum. Sane legitur ἐρύσσουσιν quoque in Vrat. A. vn. Vindob. Par. B. C. et ap. Dionem l. c. Enim uero repugnant antiquiores, in quibus est ἐρύουσιν, cum obseruatione praesens positum esse pro futuro. Sic Ven. A. ἀμησταῖς ἐρύουσιν. Σὺ οὖτις διπλῆ, ὅτι χρόνος ἡλλαγται, ἀντὶ τοῦ, ἐρύουσιν. καὶ ἐν Ὁδυσσείᾳ (ξώλτει) νευρὴν. ἐνταυγάσειν, ἀντὶ τοῦ, ἐνταυγάσειν. (quod nunc vulgatum est) Od. Φ. 97. 127. Etiam Schol. B. Townl. Vict. τὸ δὲ ἐρύουσιν ἔνεστός ἐστιν ἀντὶ τοῦ μέλλοντος. Ergo nec in Schol. br. ἐρύουσιν, ἐλκύσσουσιν, eodem modo est. accipieendum: cum simili glossa Apollonii et Hesychii, in ἐρύουσιν. Vidimus autem hoc ipsum hemisticchium sup. Λ, 454. vbi v. disputata, et cf. Obſſ. ad O, 351. cum Tollio ad Apollon. p. 304.

ἀμησταὶ scriptura est Aristarchi; Tyrannionis ἀμησταὶ,
prius tamen obtinuit. v. ad Λ, 454.
ἔτεις καὶ τις Barocc. ἔτεις με τις.

68. τύψαι γὰρ βαλὼν φεθέων ἐκ θυμὸν ἔλγται. —
„quod βαλεῖν et τύψαι opposita sunt; et quod τὰ φέθη
omnia sunt membra, Aeolibus autem facies.“ Schol. A.
B. Townl. Vict. Leid. breu. De his iam dicta satis multa
Obiss. ad Π, 856. Additur nunc in Scholiis Dionysium
Thracem etiam h. l. φεθέων ἐκ ad notionem τοῦ προσά-
που retulisse: διὰ γὰρ μυκήρων οὐ στόματος ἐπτυγχάνειν. καὶ
τοι γε τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην αἰ-
τειλὴν ἔσσυτο (Ξ, 518) Hoc est argutari plus quam fa-
tis. est.

Θυμὸν ἔλγται. Εἶοιτο in aliis erat teste Schol. A.
perpetua variatione in nostro carmine.

69. οὓς τρέφον ἐν μυγάροισι, τραπεζῆς πυλαωρούς.
Ita in edd. lectum, et in codd. Grammatici tamen Θυ-
ραωροὺς commendarunt, et plerosque ita scribere ait Eu-
stathius. Venetus A. „Ἀρίσταρχος, Θυραωροὺς, Θυρακο-
Φύλακας. Et Schol. B. „Ηραδιανὸς Θυραωροὺς γράφει.
πύλας γὰρ ἔτι τόλεων Φησί.“ Memorant alterum hoc
Schol. Vict. Townl. Iam certissima haec est obseruatio,
Homerum nusquam pronuntiare de aedibus priuatis, et si
πύλας Olympi, Solis, Caeli, Tartari, Orci, urbium, ca-
strorum, toties dicuntur πύλαι. Etiam πυλαωρούς ita di-
xit bis, Φ, 530. Ω, 681. Ex his locis mutari potuit et
transferti in locum nostrum, tanquam notius. Si criticis
rationibus ex usu loquendi scriptori proprio nihil tribue-
re vellemus, quis tandem fundus solidus lectionis haberi
potest?

Hoc νυνέν forte contra moneri potest: totum, qui
sequitur, locum, et si per se praestantissimum, vix a pri-
mo auctore profectum videri; sententiae enim iam fini-
tae subiicitur alia sententia, quae animum ad alia abdu-
cit, κέω δέ τα πάντας ἔπεισκε. Video quoque, a Plutarcho,
qui locum recitauit, de Consolat. l. c. versus 69—73 a

codd. abesse. Si itaque senioris rhapsodi fetus est: potuit ille etiam vocem seniore vñu adhibere.

70. οὐκέτι ἐμὸν αἷμα πίνοντες, ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ,
χείσοντ' εν προθύροισι. Non πέρι θυμῷ sed πέρι, περισ-
σῶς, εν θυμῷ. ut saepe iam monitum est. In Etymol.
recitatur vitiose: οὐκέτι ἐμὸν αἷμα πίνοντες ἀλύσσονται πέ-
ρι θυμῷ.

ἀλύσσοντες. vox semel obuis: cuius sensum e con-
texto sic satis alsequi licet; scilicet rabiem canum decla-
rari. At de etymo varia fuere commenta. Vulgari vñu
erat λυσσᾶν; voluere ergo ἀλύσσειν esse ἄγαν λυσσᾶν. Ita
ἄγαν λυσσῶντες in Schol. et aliis grammaticis redditur h.
l. ἀλύσσοντες. accommodatus quam ἀδημανῶντες. διεφε-
ροῦντες ap. Apollon. Lex. Sch. br. Hesych. Etymol. h. v.
Eustath. e Lexico rhetorico pluribus aliis adiunctis. Ana-
logiae saltem consuluissent, si ab ἀλύειν errare, etiam
moerore animi et μελαγχολᾶν, ducerent ἀλύσσειν. Etsi
omnia ista verba communem originem habere videntur,
ἀλάσθαι. ἀλύειν. (ἀλύζειν, unde et ἀλυσις, ἀλυσμός, in
Hippocrate: v. glossas Galeni.) ἀλύσσειν. λύσσα. λυσσᾶ-
σθαι. At praeterea alia inepta memorant Sch. B. A. T.
V. Leid. Apollon. Lex. h. v. (quem em. Slothouw.) quae
memorare nil attinet. Sufficit h. l. declarari saeuam et
exasperatam canum indolem, sanguine guñato. ἀλύ-
σσοντες Vrat. d. vitiose.

71. νέφρος τοι πάντ' ἐπέδοιτε Laborant Sch. B. et T.
V. in eo, quod hoc argumentum potius fraudere possit
Hectori ut iuuenis mori malit.“ At haec aliena sunt a
sententia: quae quam commode hoc tempore tam diser-
te exponatur, non dicam; at illud manifestum fit, ad se-
nem ea tantum spectare, et miserationem augere ex com-
paratione cum iuuenili corpore.

Notus est locus Tyrtaei bine expressus; nisi forte no-
ster ex Tyrtaeo; (seruatus a Lycurgo c. Leocr.) pluribus
versibus. Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο — νέοις δὲ πάντ' ἐπέδο-
ιτε, ὅφελος τῆς ἥβης ἀγλωτὸν ἀνθενέειχε. 'Αιδοῖσσει μὲν

Ἵητὸς ἡδὲν ἔρατες τε γυναικὶ Ζεὺς δῶν, καλός τ' ἐν πράγμασι τεσσάρων.

τάντ' ἔτέσκει. Ita scriptum quoque in Tyrtaeo τάντ
ἔτεσκεν, δοιάς εστι, τρέται τάντας, καὶ σθαί. decet eum
omnino, quo quis modo, caesum iacere. (Est ergo et in
Tyrtaeo supplendum νέστις δὲ τάντ' ἔτέσκει λα. καὶ σθαί,
Θυμὸν ἀποκυνεόντα.)

72. *"Αρηὶς χαλκέων.* Inscriptio et hic ionctum scri-
bendo ἀρηὶς χαλκέων ap. Eustath. ἄρεις χαλκομένῳ Barocc.
— ἄρης. χαλκῷ etiam Eustath. quidni *bello. pugna.* vel
et ἄρης, vel ὑπὲ *"Αρηος.*

73. ὁ τῇ Φανῆῃ. Ita vulgo editum: sicque Eustath.
Φανῆη aliis, in his vn. Vindob. Φανῆη Lips. Vrat. d. Mosc.
2. Par. A. L. (superscr. ει) Φανῆη Aristarchea lectio, est
in Veneto, Townl. cum Schol. A. — αὐτὶ τοῦ Φανῆῃ.
non quasi ex hoc factum sit; nam est pro Φανῆη, factum
ex Φανέη, Φανῆη. De qua forma iam aliquoties moni-
tum est. v. sup. ad E, 598. E, 81 et al.

74. Noli posse γένεσιν supplerem *εστι*, sed iunge haec
tria: canes raptant et dehonestant, ἀνυβρίζοντι, canos,
barbam et pudenda.

75. αἰδῶν τ' αἰσχύνωσι. „αἰδῶν. τὰ αἰδῶν“ Sch. A. vt
iam B, 262. Sch. B. T. Vict. αἰδώς εστιν ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ
σώματος ὄψεως αἰσχύνη, puto, vt sit, pudor, quem viri
iniicit dignitas. At hoc non bene conueniret cum κάρη
et γένεσιν, quibus alia pars corporis est subiliicia. Tyr-
taeus αἰδῶν non aliter quam de pudendis accepit. αἰσχύ-
νουσι Cent. Vrat. A. Par. D.

77. ἡ φ' ὁ γέρων. Corrigendum etiam hic ἡ φα γέ-
ρων. vt sup. v. 25. 33. τελαῖς δ' ἄρ' — „deinceps.“ Clar-
ke. Sexcenties iam monitum, perperam tamen. ἄρα est
quod φα particula affenerativa, utique, φή. θλητο
χερσί. χειρὶ Par. B.

79. ὁ δάκρυς λαίφεν Par. G.

80. κόλπον ἀνιψιάη, διέρρηψι δὲ μαζὴν ἀνέσχε. ἐν
„quod ἀνιψιάη pro χαλᾶσσα. ἀνιστέλλουσα. Et in Odyss.
B, 300 μητρῆρας αἴγας ἀνιψιάνους, ἀναδύροντας, οἵτινες οὖν,

ἀπογυμνοῦσα τὸ κατὰ τοὺς παστοὺς κόλπωμα“ Sch. A. B. Leid. V. T. At in iisdem intextum est aliud Scholion a ceteris sciungendum: fuerunt alii, qui κόλπου de gremio et vestis parte, qua vterus tegitur, accepere, quam illa eleuauerit: quod longe diuerso consilio, ut ppdorem matritis iniicerent, aliquando fecerant mulieres. ἀποκαλύπτει δὲ ᾧ ἀπὸ τοῦ κόλπου τὰ γεννήσαντα καὶ Θρέψαντα μέλη. Adiiciunt Schol. Vict. et Townl. „ἄς· ἀπὸ κόλπου μητρὸς, Ἐλειθυίης ἥλιθε βούλομένης“ (ita corrixi ἥλιθετο.) Obuersatur animo versus, nescit ubi lectus.

ἀνιεσθαι duplii modo accipiunt, vel, detrahere, soluere, laxare; vel, attollere, ἀγατείνειν, ἀνέχειν, (ita est quoque ἐκδέρειν, Od. B, 300.) Apollon. Lex. ἀνιεμένη, ἀνέλκουστα, καὶ ἀναχαλᾶστα, τὸν κόλπον, καὶ τὸν μαστὸν προφέρουσα. adscripto versu. ὅταν δὲ λέγῃ αἴγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὔοντας ἐν αὐλῇ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν καρωτάτων μερῶν εἰς τὰ ἄγα ἐκδέροντας τὰς αἴγας. Consentit Hesych. glossa in ἀνιεμένη, et in κόλπον ἀνιεμένη. Sufficit altera manu eam finum reduxisse a pectore, altera mammam sublatam ostendisse.

ἀνιεμένη. aberrat Parif. I.

μαζῆς nunc primum de mamma muliebri. v. ad Δ, 123.

82. τάδε τὸ αἷδος. Sch. B. reddit, ἀντὶ τοῦ ἀπόδεις τούτοις τὴν χάριν ὑπὲρ ᾧ σοι ἐποίησαν. Immo vero reverentia matris quae te lactauit admitte preces. Sunt haec τὰ τροφεῖα, ἃ ἀπαιτεῖ ἡ μήτηρ τὸν υἱόν. Ad καὶ μὲν ἐλέγοντον αὐτὴν notatum in Townl. Schol. τινὲς δὲ παρ’ Ἰωτι λέγουσιν αὐτὴν τὴν μητέρα λέγεσθαι. τέκν’ ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν (B, 317) grammaticum acumen!

83. εἴ τοι τοι λαθικηδέα μαζῶν ἐπέσχου. λαθικηδέα μαζῶν epitheton suaue; quod facile expectes, a grammaticis notatum et a poetis frequentatum esse. λαθικαδέα οἶνον Alcaeus dixerat (Athen. X, p. 430 D.) Schol. A. τὸν λήθηγέ μετειοῦντα τοῖς παισι τῶν κακῶν ἀπάντων. Apollon. autem Lex. λαθικηδέα. λαυθάγειν ποιοῦν. (scr. ποιοῦντα) τὰς ἀνίας. Add. Hesych. Etymol. Sch. A. Suidas.

Eustath. comparat τὸν παυσίλυπον. Et Schol. Townl. in mentem renocat Z, 251. quod illa ἡπιόδωρος μῆτηρ erat. — Porro Sch. A. οὐτως διὰ τοῦ εἰ. εἴ ποτε τοι. Fuit ergo etiam ἡ τὸτε τοι. Ceterum notatur iam a veteribus, Sch. A. B. duplēcēt esse iuncturam sequentim, aut καὶ μ' ἐλέγουσιν αὐτήν. Εἴ ποτε — noua sententia; vt continuetur oratio usque ad ἀπίσχον. τῶν μυῆσαι etc. aut eam, quae vulgo habetur. Turbata scilicet est oratio affectu matris.

ἐπέσχον: fuere qui ἀγέσχος male exhiberent, ap. Eustath. παρέσχον Par. B. et τι aberrant multi.

84. τῶν μυῆσαι, Φίλε τέκνον. { „quod Φίλε τέκνον pro Φίλον“ quod male legitur in Lipſ. et ed. Rom. Vrat. A. Par. A. B. C. E. Idein vitium insidet Quinto Cal. II, 608 ὥλεό μοι, Φίλον τέκνον — et „quod ἄμυνε pro ἄμυνε“ Sch. A. At pro ἄμύνου dictum ait Sch. B.

85. τείχεος ἔγρας ἐών. Monente Schol. A. Aristarchea lectio, quam et vterque Ven. habet, cum Barocc. Mori. Harl. Leid. Par. B. E. H. a sec. m. et si Valk. eam admittere non audebat. Vulgaris lectio λῶ erat, minus accommodate. nam ita Homericum esset ἔστω τοι δ' ίταν, εἴστω Od. Σ, 109 et al. quam et correxit Sch. B. cum Sch. Townl. Vict. μὴ δὲ divisim esse scribendum, diligenter monet Ernesti. Atqui id ubique facere licet, ubi opportunius est.

μηδὲ πρόμος ίτασθ τούτῳ. Flor. Ald. 1. c. Par. L. τούτου. πρόθυμος Par. A.

86. εἴτερ γάρ ες κατατάνη. κατατάνεται Harl. κατατάνοι Par. H.

οὐ σ' ἔτ' Vrat. A. οὐτε σ' Par. C. Comparatur Virgil. Aen. IX, 485 sq.

87. Φίλον θάλος. Pro hoc Φίλον τέκνος Ven. A. et Townl. Par. G. I. cum Scholio: γρ. θάλος. Noui equidem esse hoc doctius et videri alterum esse interpretationum. At ab Hecuba affectu aliena sunt ornamenta: Conveniebat θάλος Pindarico carminis, recte legitur Od. Z, 157. minus bene h. L. et sup. 56.

88. οὐδ' ἀλοχος τολύδωρος. Σ „quod δῶρα dede-
runt filibus, et τολύδωρος εῖτι πολύσθνος“ (quod et mī.
Mori. legit) Sch. A. Videbimus inf. 472. 473.

„ἄνευθε μέγα, μεγάλως ἄνευθεν καὶ τάντα πόρρωθεν
ἡμῶν.“ Schol. B. Eustath. ἄνευθε, χωρὶς, versibus ad-
scriptis Apollon. Lex. h. v.

90. προσηγόρηται Par. B. pro προσανθήτην.

91. τολλὰ λισσομένω. οὐ δὲ Ἐκτορὶ Θυμὸν ἔπειθον.
Σ „quod — (in οὐδ' Ἐκτορὶ Θυμὸν ἔπειθον) transpositum
δὲ pro; Ἐκτορὶ δὲ Θυμὸν οὐκ ἔπειθον, πρὸς τό· οὐδὲ
το γῆρας οὐδέν. (Od. O, 246) Scilicet is versus male
acceptus fuit: cum esset e poetae sententia: *vel sic ta-
men. οὐχ ἔπειθο δὲ γ.*

τολλὰ λισσομένω. male intrusferat Barnes δ, τολλά δ
λισσομένω. ut alibi quoque facere est ausus; sic Φ, 368.
Bentl. quoque em. τολλα γε λισσομένω. At fuit pronun-
tiatum τολλαλισσομένω.

93. οἵς δὲ δράκων ἐτί χειγ ὄρέστερος ἄνδρα μένγοι.
Σ „quod χειὰ ἡ κατάδυσις, de serpentis latibulo seu ca-
verna a χειδῷ, pro χωρῆσαι ut Od. Σ, 17 οὐδὸς δ' ἀμ-
φοτέρους τόδε χείσταται. Sch. A. B. T. Leid. Vict. Etymol.
Suid. Eustath. Quod in iisdem est, alterum ety-
mum ἀπὸ τοῦ ὕδατος δίκην χεισθαι, ineptum, est quoque
apud Apollon. Lex. qui καταδύσει (sic quoque Hesych.
Etymol.) exponit: ad quem vide glossam Philemonis a
Villoisono adscriptam. Quae de χειὰ et similibus ver-
bis (quae Scholia ad 93. excitant B. T. V.) grammaticē
disputari possunt, docte colligit Valken. ad Theocr.
Adoniaz. 9. p. 247 sqq. add. Toup. ad Suid. voc. πα-
πικαραθείσ. P. III.

δράκων ὄρέστερος. agnoscit quoque Apollon. Lex. in
χειά. At Schol. A. ; ἔνιαι τῶν κατὰ τόλεις, ὄρέστερον
ἄνδρα, et pro μένγοι, δοκεύγ. Potest utique ὄρέστερον
ἄνδρα ferri; ut sit vir agrestis. Nolim tamēn cum Val-
kenario ad Theocrit. l. c. hoc praeferre. Nam sic vis
ineft in epitheto nulla; at δράκων ὄρέστερος, (non nemo-
rensis) αὐτὶ τοῦ ἄγρος, οἵς οἱ καλασσοί, apud Eustath. sic

que Schol. br. ἀγριώτερα δὲ τὰ ἐν δρόμῳ γεννώμενα, fructuosa et ferociora iis, quae in locis cultis vivunt, aut ad ea non accedunt, quia propter feritatem non tolerantur. Tum ipse cibas in locis desertis ex formicis et scarabaeis, (κανθαρίδες sunt in Schol. B. T. V. Eustath. κάνθαροι in Leid. et Sch. br.) acres et irritantes succos creare creduntur, secundum Aristotelem, cuius locum γύρῳ σ περὶ ζόων laudant Schol. B. Leid. Leguntur utique similia in Hist. Aηιμ. VIII, 29. Λύκαι οὐρέστεροι, feri, memorantur Od. K, 212.

μένγοι, ὡς μένγοι. Sollenne in Homero in comparatione: v. Excurs. I. ad lib. IX. p. 695. Respicit locum Aelianus de Nat. A. VI, 4. εὐκή ην δὲ ἄρα "Ουμηρος αὐτῶν (τῶν δρακόντων) τῆς τροφῆς ἀμαζήσ. λέγει γοῦν· ὅτως ἀναμένει περὶ τὸν Φωλεὸν εἰλούμενος; τροειπληθεῖς σιτεῖσιν πολλῶν Φαρμακιδῶν καὶ καπῶν.

94. Βεβρωκῶς κακὰ Φάρμακ', έθν δέ τέ μιν χόλος αἰγός. Priora extulit Virgilius: *serpens mala gramina pastus* Aen. II, 471. vbi v. Notam. add. alterum locum Ge., III, 437 sq. et Nicandr. Ther. 31 sq. Aelian. N. A. I. c. Θανατηφόρους βίδας ἐσθίουσι, καὶ τὰς πόνας τὰς τοιαύτας. narratur quoque fabulose, facere hoc serpentem studiose, antequam hominem aut bestiam aggrediatur.

95. σμερδαλέον δὲ δέδορπε. δέρκεται.

ἔλισσόμενος περὶ χειρῶν. Aiunt Schol. B. T. V. facere hoc serpentem si exasperatus sit; apricatur tandem illa eodem modo circum cauernam in spiras collectus. Vocem ἔλισσόμενος Toup. ad Suid. I. c. comparat cum περισπειραθεῖς, περιπλακεῖς, περιελιχθεῖς.

97. τύργῳ ἐπὶ τρούχοντι Φαεινὴν ἀσπίδ' ἀρετας. poterat esse turris in muro prominens, τύργος τροέχων. At grammatici B. T. V. contendunt esse dictum pro, τὸ τροέχον τοῦ τύργου, et quidem in inferiore parte. Eustath. ἐπὶ τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ τύργου. έν τινι ἐξεχῇ τοῦ τύργου. (quae et dicta προβολῆ.) forte est, in crepidine turris vel muri. Scriptura autem τροέχοντι haud dubius est.

recentior; antiqui scripsere προδχοντι, et pronuntiarunt trinis syllabis. Porro διπλό pro ταρά. idem.

100. Πευλυδάρτας μοι πρῶτος ἐλεγχεῖν ἀναθέσαι. „ἄντι τοῦ, περιάψει. Schol. T. V. ἀνάψει. ut vice versa, πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε pro ἀνέθηκε“ (Od. Γ, 274) Schol. B. Addunt: Atticos dicere, Φορτίου ἀναθεῖναι pro διπλοῖς. Ένιοι δὲ ἄντι τοῦ, αὐξήσει. parum commode. Eustath. post ista comparat vocein καταχεύει. forte ex Ψ, 408.

πρῶτος, η πρῶτου Eustath.

ἀλεγχεῖη. ἔνειδος. μέμψις. αἰσχύνη. Hesych. Iterum occurrit Ψ, 342—408.

Versus est valde nobilitatus. Sunt tria Aristotelis loca, in quibus inter characteres fortitudinis hoc refertur Hectoris dictum: Ethic. Nicom. III, 11. Eth. Magn, I, 21. Eth. Eudem. III, 1. a Clarke laudata. Bina loca Ciceronis, Epp. ad Attic, II, 5. VII, 1. et cum vñ. 105. ibid. XIII, 13. quo altero loco καταθέσαι legitur.

101. ὁς μ' ἐκέλευτος Τρῶας πετρί πτόλιν ἡγήσασθαι. In libris scriptis et edd. ἐκέλευτος. Intulerat Turnebus ἐκέλευτος. nescio qua auctoritate; idque probarunt Clarke, Ernesti, et inde Wolf. Sane et ipsum bene per se dictum, ex temporum consequitione: qui suavit. Bene tamen nec minus alterum: qui mihi suadebat. Ceterum Ionismus postulat ὁς με κέλευτος.

Recit monent Schol. B. cum Townl. Vict. Leid. Eustath. iungenda esse ἐκέλευτον ὑπὸ νύκτα, non ἡγήσασθαι ὑπὸ νύκτα. Nam consilium datum erat a Polydamente sub noctem praelio finito: Σ, 254 sq. non autem, ut sub noctem dacerentur copiae.

ἡγήσασθαι Eustath.

102. ὅτε τ' ἥρετο. „quando utique. quando videlicet“ Clarke. nimis acute. vnum idemque est ὅτε et ὅτε τα. ut tot in locis patet.

105. αἰδέομαι. Τρῶας — Versus. iam lectus Z, 442 vbi et vide de epitheto Τρῶαδας ἀλκεσικέπλους. recitatus quoque versus a Cic. ad Att. XIII, 13 ut paullo ante di-

xi, et iam ante ad Z, 442. Lipſi. Vrat. b. d. vii.—Vind. Par. c. ed. Flor. Τρωῖας.

106. μή τοτε τις εἴπεις κακότερος ἄλλος ἐμοὶ Schol. B. T. V. „ἄντι τοῦ οὔσου. οὐ γάρ κακὸς Ἐκτῷρ.“ hoc volunt: non quasi se ipsum κακόν, ignavum, esse profiteatur; volunt itaque esse aliquem, inferiore, deteriore loco. Immo vero est κακότερος ἐμοῦ, simpl. pro ἄλλος τις κακὸς ἐν. Eustath. ὑπέ τινος ἄλλου κακότερου, ὃ δοτί, θυσγενοῦς η δειλοῦ. Habet enim locum illud Pindaricum P. XI, 44 κακολόγος εἰ πολῖται, ὃ δὲ χαμηλὰ πνέειν ἀφεντού, βρέμει.

ἐμοῖο vitiōse Barocc. ut paſſim vidimus erratum.

107. Ἐκτῷρ Φίδης. Βίγχοις πιθήσας. Apud Apollon. Lex. in Θεόφιν expressum Φίδης Βίγχοις, vicio tamen calami, nam additum: οἷον τῇ ἁυτοῦ βίᾳ πιστεῖται.

108. ἐμοὶ δὲ τότε ἀν πολὺ κέρδιον εἴη. Schol. A., αἱ κατὰ ἄνδρα, πολὺ κάλλιον. Quae hae ἀκόστεις κατὰ ἄνδρα sint, haud appetet; neque illae alibi memorantur, praeterquam h. l. et ad Ψ, 88. κατ' ἄνδρα et κατ' ἄνδρας est, viritim. Si dictum est eodem modo ut αἱ κατὰ πόλεις, exemplaria, quae per vrbes, seu omnino, seu in certis vrbibus, seruantur, esse possunt ea, quae a pri vatis habentur. Ita fere Villoison autumabat, esse exemplaria, quae singuli homines sibi describenda curarunt. Nisi forte per compendium scripturae obscuratum erat αἱ κατὰ Ἀρισταρχευ.

109. ἄντην η Ἀχιλῆα κατακτείναται νέεσθαι. Schol. A., διχῶς. κατακτείναται, καὶ κατακτείναται. sicque legit̄ Eustath. Harlei. Mosc. a. Par. H. Ita esset η αὐτον νέεσθαι Ἀχιλῆη, κατακτείναται scil. αὐτόν. Melius se habet vulgata, modo recte fruas verba, νέεσθαι (δηδ) ἀκτείναται (τὸν) Ἀχιλῆα, ὡς ἀτεκτείναι. vel νέεσθαι, ἀτονέεσθαι, κατακτείναται Ἀχιλῆη ἄντην. prius prae stat sequi. Barnes: „γρ. η ἄντην Ἀχιλῆη et mox η καν οὐκ' αὐτῷ.“ puto esse eius commenta.

110. η καν αὐτῷ δέεσθαι δύκλεῖσις τρὸ πόληος. ξ., quod καν abundat, (immo iungenda δέεσθαι καν) et

quod ambiguum est, sitne εμοὶ αὐτῷ, an Homericō more pro ὑπ' αὐτοῦ“ Schol. A. T. Vict. hoc alterum hand dubie vere.

Miror nusquam legi αὐτοῦ, κατ' αὐτοῦ τοῦ χώρου, πρὸ πόλης. illico, hic ante urbem. At Harlei. Vrat. A. Mosc. a. septem Parisienses αὐτόν. nec male, αὐτὸν ὀλέσθαι. in Lipz. αὐτὸν ἐλέσθαι, superscripto e.

πρὸ πόλης Schol. A. ὑπὲρ τῆς πόλεως. ὑπὲρ αὐτῆς γὰρ ἀγωνίζεται.

111. si δέ κεν ἀσκήσα μὲν καταθέσομαι. Recte notant Schol. A. B. T. V. „orationem continuari et suspendi vsque ad vſ. 121 ibique nec expleri, sed manere ἀνανταπόδοτον, vel quod haec dubitanter apud se dicit, vel θικῶς, quod hoc momento ita sentit, mox autem consilium abiicit.“ Sane quum in mentem veniret, Achillem ira effervescentem, occisurum esse se inermem, sententiam mutare debuit. Hoc ergo tono et gestu recitator declarare potuit.

καταθέσομαι η̄ καταθέματι Eustath. ac si esset lectio varians. Edd. καταθέσιμαι, quod correctit Turnebus ex ed. Rom. Poterat quoque corrigi καταθέσιμ'. Et hoc est in Par. R.

μὲν post ἀσκήσα exciderat edd. Flor. Ald. 1. et ex ms. Lipz.

112. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἀρσίσας. vn. Vindob. ἀρύσας indocte.

113. αὐτὸς ἴων Ἀχιλῆς ἀμύμενος ἀντίος θλήσ. Schol. Townl. Vict. „τινὲς, ἵκετης. θεον ἀνταῖος, ἱκέτιος, Ζεὺς παρὰ Ἰττεοβόρῳ.“ nomen mihi ignotum. Fuisse olim de voce ista disputatum, colligo ex Etymol. in ἀντία, et Hesych. in ἀνταῖος. Est hoc cognomen Rheas ap. Apollon. Arg. I, 1141 Ἀνταῖη δαίμων. Nunc disco, etiam Iovem ἀνταῖον fuisse.

ἀντίον. Vrat. A. Par. B. F.

116. η̄ τ' ἔτλετο γείκεος ἀρχή. Dixerat γῆς ἀρχαῖον. E, 63.

117. 118. ἄμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀπεδάσσεται.
„quod ἀμφὶς ἀπεδάσσεται est pro ἀμφιδάσσεται; δίχα μερίσεται“ Schol. A. Iterum variat lectio sic, ut neutrū habeat, cur alteri praeferatur. De vitio metrico, quod in plerisque regnat, quod ἀπεδάσσεται scribitur, nil moneo; verum de eo, quod ἀπεδάσσεται et ἀπεδάσσεται legitur; alterum hoc vique contineat cum ἀσέμενον, legiturque in Eustathio, unde petiit Stephanus cum sequacibus, et in Ven. B. et est lectio Aristarchi secundum Schol. A. At ἀπεδάσσεται scriptum erat in Ven. A. Harlei. et aliis, tum in edd. Flor. Alld. et Lips. ms. nec tamen in libris melioribus legitur, ut Ernesti ait, sed codicum auctoritas est fere par; dici tantum potest hoc, plura alia esse exempla, in quibus tempora variantur; et iterum inf. 120. Virumlibet itaque posueris, reponet alter alterum. In talibus optimum factu esse conso, relinquere, quod sequel receptum est. Ipsum Venetum A. suspiceris habuisse ἀπεδάσσεται, quandoquidem per μερίσεται reddit; nisi scriptum erat μερίσεται.

ἄμα δ' ἀμφὶς. iterum δὲ abundare ait Schol. A. quod verum non est; copulat haud dubie. Erat in edd. ἄμα τ', contra codd. δ', quod Valken. reposuit. Ceterum ἀμφὶς malit aliquis accipere, seorsum, praeter ista, adhuc alia, ἄλλα, ὅσα, vel pro ἀ, vel pro: ἄλλα δὲ ἄν. ut ea sint ἀντὶ ποιηῆς, ut Γ, 286 sqq. 459. Sic quoque censuit Schol. B. cum Townl. Vict. ἄμα τῇ προτέρᾳ ὑποσχέσαι καὶ ἔτερα, χωρὶς ἦν ἥρκασσεν Ἀλέξανδρος. Similis erat disputatio Σ, 502. 510. At illi, qui pro ἀμφιδάσσεται, δίχα μερίσεται, dictum accipiebant, intellexere, fere ut Σ, 511 sqq. de omnibus urbis fortunis in duas partes diuisis, ut alterum dimidium reddatur obscientibus pro liberanda urbe. Idque firmatur per vll. 120. 121. nisi hi versus confecti sunt ex l. c.

ὅσα πτόλις ἡδε κένευθε. Schol. A. „γρ. ὅσα τε πτόλις.“ Sicque Vrat. A. b. d. Par. E. cum edd. ante Steph. qui intulit ὅσα πτόλις ex Eustath. quod codd. habent Ven. Leid. Townl.

κακούς. Par. D.

119. Τρωτὸν δ' αὐτὸν μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλαμψε.
primo Τρωτὸν pro ταράτ Τρώων. Schol. B. μετόπισθεν,
μετὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλέα ὑπόσχεσιν. ὄρκον ἔλαμψε.
Schol. A., γρ. ὄρκον ὁμοῦμαι “ minus bene. ὄρκον εἰλέ-
σθαι ταράτινος, adigere sacramento.

γερούσιον ὄρκον. „σεμνόν. ἢ τὸν τοῖς γέροιςιν ὀφελού-
ται προτείνεσθαι.“ Schol. B. T. V. quid ni: p̄aeſtandum
et senioribus. Contorte Schol. br. τὸν ἐπὶ τῶν ἐντίμων
ὄρκον. ὃν δι τοῖς ἐντίμοις δέξῃ ὁμοσει. quasi principes vi-
biis proprium sibi iusurandum habuerint. Eustath. τὸν τοῖς
γέροιςιν πρέπειται. νέων γὰρ Φρένος ἡγεράζονται. (Γ, 108.)
γερούσιον, εἶνον vidimus Δ, 259. debitum, destinatum
senibus.

120. μή τι κατακρύψει, ἀλλ' ἀνέργα τάντα δάσκ-
ασθαι. Tuenter omnes δάσκασθαι, eti poſt κατακρύψει
sequi debebat δάſſoſθai. quod iam H. Stephanus monuit;
v. ad vſ. 118 vbi ſaltem variabat lectio. Etiam Schol.
Vict. Townl. μέλλοντός ἔστι. διὸ διὰ τοῦ σ. debuit eſſe
διὰ τοῦ ἐ.

121. ἡγῆσιν ὅσην πτολεύθρου — versus abeat a Vene-
to; et potest illatus videri ex Σ, 511. 512.

ἐντὸς δέργει. δέργε Vrat. b.

122. ἀλλὰ τῇ μοι ταῦτα φίλος διαλέξετο θυμός;
Schol. A., οὔτως, χωρὶς τοῦ δ, ἀλλὰ τῇ μοι. et Schol.
Vict. Townl. ἀλλὰ τῇ μοι ταῦτα. ἀριστη ἀνάγνωσις ἔσται.
(an η δε;) Non allequor, quae alia lectio hic fuerit.
Versus iam aliquoties lectus est, vt Λ, 407 et Obſl.

123. μή μιν ἀγὼ μὲν ἴκωμαι ἵεν. Schol. A. ait non-
nullos legere ἴκωμαι, vt fit ἴκετεύσω. nec tamen eſſe ne-
cessere (equidem nec video quomodo fieri poſſit gramma-
tice) cum eandem vim habeat aoristus ſecundus ἴκωμαι
vt λίτωμαι. Reddunt ἴκετεύω quoque Schol. br.

Scilicet grauius eſt, quod eadem cum ceteris Scho-
liis monent, ἴκεσθαι h. l. ad ἴκετεύω ſpectare, vt Il. Σ,
260 τὴν ἴκεμην Φεύγων. Minus bene additur, viciſſum
Π, 574 eſſe δε Πηλῆι ἴκετεύει pro ἴλε. Ex noſtro ver.

hū relatum est in glossas Apollonii Lex. et Hesychii in ἔνθησι. ἐπὶ δὲ τοῦ ἔνθησι· μή μης ἀγάπεται.

ἀγάπεται Vrat. A., melius h. l.⁴ addit Ernesti. Equidam nec causam video, cum nulla vocalis sequatur, nec omnino voculam proba.

ό δέ μ' εὐχέλαγχος. vn. Vindob. et Vrat. d. ἀλεγχού—
a m. sec.

124. οὐδέ τι μ' αἰδέσσεται, κτενέαι δέ με, γυμνὸν δέσται. ^{Ἔτι} „ἔτι αἰδέσσεται, οἵς λιέρης προσδέξεται. αἰδεῖσθαι θ' ἵππα. A. 23.“ Schol. A. item B. T. V. μετὰ αἰδοῦς αἰδοδέξεται. postremi etiam addunt: „καὶ αἰδοίσσιν ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἴκέταις. (Od. O, 372. ex nonnullorum interpretatione. Saltiem laudare poterant αἰδοῖς ικέται Od. H, 165 et al. Hoc idem Schol. br. αἰδέσσεται, προσδέξεται οἵς ικέτην. οἱ γὰρ ικέται αἰδοῖσι. Propria sunt erga supplices αἰδεῖσθαι, ut Φ, 74 γουνῷμαι σ' Ἀχιλλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδε καὶ μ' ἀλέγσον. Add. Ω, 503. 208. I, 504.

κτενέαι. „γρ. κτενέαι“ Barnes. ex vñ. 13. sup.

125. αὔτως, ὡςτε γυναικα, ἀταλ κ' ἀπὲ ταύχησα δίκαιο. biatum feram equidem in mediis versus pauca: v. Exc. ad lib. O p. 135. si modo versus Homericus est, nec supplementum rhapsodi. Bentl. emendabat ratione satis expedita: ὡςτε γυναικ' ἐτειή κ' —

αὔτως Townl. vt alibi queque scribitur.

126. 7. 8. εὐ μέν πως νῦν ἀστριν ἀπὲ δρυὸς εὐδ' ἀπὲ τέτρης τῷ ἑαριζόμεναι — Repetitur ter in Schol. A. B. tam in Vict. Townl. Leid. breu. Eustath. Hesych. in οὐ μέν πως νῦν. falsa interpretatio versuum petita a fabula de natis o quercinis truncis hominibus, aliena ab h. l. non enim est περὶ δρυὸς, sed ἀπὸ δρυός. Male quoque huic vocatur versus Od. T, 163 εὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἀστοι ταλαιφότου, οὐδ' ἀπὸ τέτρης. Auctor interpretationis traditur in Schol. br. Didymus. Ad locum Odysseae, non ad hunc Iliidis, spectant verba Platonis in Apol. Socr. p. 34 D. καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμέρου, οὐδ' ἄγαν ἀπὸ δρυὸς, οὐδ' ἀπὸ τέτρης πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων. At loco nostro non esse potest nisi confabulatio facia a

quercu vel saxe, astantibus supra quercti, ad inferius stantes, itaque confabulantes in loco tuto. Petita loquendi forma a vita agresti, cum v. c. ii, qui greges pascunt, aut vinitores vel frondatores, desuper de rupē vel arbore confabulantur, aut etiam, ut putatores in Virgilio praeterentes conuiciantur; et h. l. exprefle, iuvenis cum puella confabulatur, alter de alto, altera inferiorē loco, de via, praeteriens. Harmer, vir doctus (*Obss. on Passages of Scripture* To. IV p. 21) expōnebat, *sub quercu vel antro*. At hoc esset ὅτο. Alio porro modo prouerbialis locutio accipienda est apud Hesiōd. Theog. 35 ἀλλὰ τῇ μοι ταῦτα περὶ δρῦν, οὐ περὶ πέτρην; propius forte ad fabulam de ortū hominum, sēn de habitatione in cauis arborum et rupium: quorsum hinc fabulas persequor, res a proposito alienas!

127. τῷ ὄαριζέμεναι, ἄτε παρθένος ηὔθεός τε. Spectare ad h. l. videtur glofia Apollonii Lex. ὄαριζειν. ἀνδρα γυναικὶ ὁμιλεῖν. quod de confabulatione accipiendum esse patet. Et Hesych. ὄαριζειν. ἀνδρας καὶ γυναικας ὁμιλεῖν adscripto versu 128. Et: ὄαριζέμενα, τὸ, γυναικάδεις προσδιαλέγεσθαι λόγους, Etymol. in ὄαροι. ubi diserte de his vocibus agitur: de quibus egi ad Z, 516. I, 327. Tenebas modo, ab ὄαρ, ὄαρες, factum ὄ ὄαρος, et hiac ὄαριζειν. non vero inuerse. ὄαριστὺς, N, 291. Miro modo Schol. Townl. et Vict. ducunt ὄχρος ἀπὸ τοῦ ὄρειν τὸ ὄχος, οὖς, admouent enim aurem inter se colloquentes.

128. παρθένος ηὔθεός τ' ὄαριζετον ἀλλήλοιν. —,, πρὸς τὴν ἐπανάληψιν. in παρθένος ηὔθεός τε. cf. ad T, 37r. 372. et inf. Ψ, 64r. 2. Si in his, priore saltem loco, schema hoc aliquam vim forte habet: at in nōstro hoc loco, non modo otiosum est et ludicrum, et prorsus alienum a persona et discrimine, in quo Hector versatur, vērum impedit quoque verborum et sententię cursum. Forte adscriptum primo fuit explendi sensus causa ad vſ. 127 ἄτε παρθένος ηὔθεός τε in margine ὄαριζετον ἀλλήλοιν. Inde, alter explevit versum; nisi omnino rhapsodi fetus est versus.

ἀλλήλοιν. Ita legunt Harl. Vrat. A. Lips. Leid. Venetus, add. Parif. H. sicque iam editam erat in Ald. 2. et hinc profectis; deferuit H. Stephanus et recepit iterum ἀλλήλοισιν, quod et in Hasych. reperitur.

129. βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνόμεν. Supra transiue dictum erait Θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι T, 134. et Φ, 394. Nunc igitur substituendum ἡμᾶς. Schol. B. εἰς ἔριν, ἢ μετ' ἔριδος συμβιβλεῖν. βέλτερον αὐτ'. αὗτε, nunc pro, post haec omnia; ergo pro εὖ.

130. ὅττι τάχιστα εἴδομεν, δικητέρῳ καν Ὀλύμπιος εῦχος ὁρέξῃ. Schol. A. „εὐ ἄλλοις· ὁφρα τάχιστα. τοῦτο δὲ ἐκτέρῳ δύναται προσδίδεσθαι“ hoc et Schol. T. et V. monent: posse et iungi: ξυνελαυνόμεν ὅττι τάχιστα. At vulgaris ratio, multo magis, si ὁφρα legitur, conuenit cum altero loco N, 326. γ νῦν δ' ἂδ' ἐπ' ἀρστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὁφρα τάχιστα εἴδομεν, ηέ τῷ εὐχος ὁρέξομεν, ηέ τις ἡμῶν. cf. Od. J, 16. 17. Et fateor, hoc me praeferre; etiam propter viuum τοῦ ὁφρα. v. Exc. III. ad lib. IV p. 667. suadet quoque hoc praeferre Dorville ad Charit: p. 354. Alterum ὅττι τάχιστα εἴδομεν, absolute sic positum, possit firmari ex Od. Γ, 18. modo versus essent genuini. Conuenit forte ἡμεν Δ. I, 620. 1, et alibi.

εἴδομεν, μάζωμεν. Schol. br. εἴδομεν Par. E. & m. sec.

εῦχος ὁρέξῃ. Eustath. et Harlei. ὁρέξει. Lips. et Par. A. O. E. H. ὁρέξει.

132. Ίσον Ἐνυαλίῳ. Schol. T. V. „fuere qui εἴσος scriberent ab εἴδω. ὄμοιος. ut εἰσάμενος, ὄμοιωθείς.“ num solum b. l. an omnino, non appetat.

κορυθάλλι: πτελεμιστῆ. τῷ κινοῦντι τὴν περικεφαλαῖν. ἀμφὶ δὲ τὴληξ σφερδαλέουν κροτάφοισι τινάσσετο. Ο, 609. Schol. A. T. V. br. Inf. X, 314 κόρυθι ἐπένεις Φαεινῆ Achilles incedens. Sup. T, 162 νευστάζων κόρυθι βριαρῆ. Similis vox κορυθαίθλος, notante quoque Porphyri. Qu, Hom. 3.

133. σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὥμον. Schol. Townl. et Vict. „οὗτος ἐστίχος μεταπτέριζμενος Ἰωνικῶς γίνεται ἀπὸ μείζονος· σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ’ ὥμον. ἀλλ’ η σύνθεσις καὶ τὸν ἄρρενα τόνον τενήλυκεν.“ Dicas: quorsum haec? Scilicet leg. Ἰωνικῶς ἀπὸ μείζονος. Fit enim metrum Ionicum a maiore, si scriperis: σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ’ ὥμον. quem pro Sotadeo laudat Hephaest. p. 8. extr. ex Sotadis Iliade. Pro commentarij esto Demetrius περὶ Ἐρμηνείας l. 189 Σύνθεσις δὲ — vbi hoc ipsum exemplum apponitur; et disertius Hermogenes de formis orat. lib. I, 6. p. 289.

134. χαλκὸς ἔλαττο εὔκελος αὐγῇ. οὐκέτος ἡσάνθης οὐδὲ quoque loco Eustath. c. Rom. Flor. Ald. et rel. Correxit Barnes. v. ad N, 53.

135. οὐ πυρὸς αἰθομένου, οὐ ζελίου ἀκιντος. Notant Schol. Townl. Vict. ὑγρότερος ἐστίχος ἀγένετο τῇ παρελληλᾳ τῶν Φωνηέντων. Notantur haec ad posterius hemiſtichium, forte in οὐ ζελίου ἀνίόντες. Fateor me τὸ ὑγρὸν in hoc versu haud aſſequi; ſuſpicor Scholion aberrare a vi. 133, ad quem ſpectare potuit.

πυρὸς αἰθομένοιο erat in edd. inde ab Ald. a. ita hiatus inferebatur αἰθομένοιο οὐ, quem iam Beml. tollebat reponendo αἰθομένον. Et habent hoc codd. optimi Cant. Harl. Ven. cum Vrat. A. b. d. Moſc. a. nouem Parif. Medic. et Siebaeus Ecl. phys. I, 26. p. 540 (Cant. p. 57) vbi vſl. 133. 4. 5. recitantur, inter opiniones de Solis natura.

136. Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος. Par. F. "Ἐκτῷ δ' ὡς ἐνόησε, λάβε τρόμος.

137. ὁπίσω δὲ πύλας λίτα, Schol. B. ὁπίσω, ἀντὶ τοῦ κατὰ γάτου καὶ πυλῶν, δφ' ὃν ὁ Πρίαμος εἰστῆκαι. leg. κατὰ νάτου, καὶ πύλας, δφ' ὃν, reliquit a tergo portam. Eadem Schol. cum Townl. et Vict. Exc. et Leid. Φεύγει γὰρ ἐπὶ τὸν ἀρινεὸν, καὶ τὸ τοῦ Ἰλου σῆμα, εἰς τὰ δεξιὰ τῆς πόλεως. (recte, si eum ab urbe procurrere cogites) ἐγέρει Ἀχιλλεὺς ἀπὸ τοῦ Σκαδιμάνθρου καὶ τῶν ἀριστερῶν μερῶν ἀναστρέψει. ut hoc verum sit, ponere necesse est,

eum iam ad ea loca rediisse in quibus fugauerat Troianas catervas, et unde ad persequendum Agenorem discesserat.

138. ποτὶ κρατνοῖσι τεκνά· υσις pedum celeritate; ut iam aliquoties. v. ad B, 588.

139. ηὔτε πίρης δρεσφιν. pro eo ἵρηξ Φ, 493. ἀλεφρέτας τετεγμῶν. ὄκιστος, τάχιστος. ἀλεφρότερος Par. A. F. τετεγμῶν Cant.

140. φηδίως εἴμησε μετὰ τρήρων τέλειαν. Medic. ἥματος. vitium tamen est; εἴμησε. ὄρμησε. είμη, ὄρμη Schol. br. Hesych. iterum inf. 308 εἴμησε δὲ ἀλεῖς, ὡς τὸ αἰτός ὑψιτετήσις. cf. de voce είμην ad Π, 752. φῆδης, velociter, expedite, si nihil impedit. τρήρων τέλειαν sup. E, 778.

141. οὐδὲ οὐ τεκνά Φεβεῖται. ξ „quod est ἥματος Φεύγει Schol. A. T. V. οὐ πλαγίειν Schol. B. Vide dicta ad O, 525.

οὐδὲ συγγύθει οὖν λεληκὼς τερρίδι ἐτάσσει. οὖν λεληκὼς est Lat. olanger. κλάζων. Debuit esse forma λῆκων. unde λῆκων. In Odyll. M, 85 occurrit λελακνῖα. In Par. F. erat οὖν πεκληγάς.

142. ἀλέσιν τε ἁ Θυμός ἀνύγει· τέ οὐδὲ Ald. 2, cum sequacibus. Repetiit τε ἁ Stephan. habet tamen in marg. οὐδὲ Barnes. „γρ. ἀλέσιν δέ τε.“

143. οὐδὲ ἄρ' οὐδὲ ἐμμεμαῖς ιδὺς πτέρητο· τρέας δὲ "Επιτρ. ξ „quod τρέα non τὴν πτόησιν noiat, sed cum τῷ Φεύγειν h. l. coniunctum est. — Mori τρέα. — „οὐδὲ ἄρ' ut dictum est, v. 138.“ Clarke. — τρέτητο Par. C. et πτέρητο Par. I. L.

144. τεῖχος ὑπὸ Τρώων. τεῖχη ὑπὸ Mori. et Barocc. τεῖχος Medic. Par. F. τεῖχος Vrat. b.

145. οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐριγένυν. Mira sunt quae Sch. B. cum Sch. T. V. adscripsit: σκοπιὰν καὶ ἐριγένυν, οὐ τὸν ὄντα τρέας τὸ τεῖχος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ σῆμα τοῦ Ἰλου. Atqui de specula et caprificio iuxta Ili tumulum nil memini sibi dictum; neq; eo usque extendi potuit cursus, In Townl. et Vict. aliud absurdius: εἴσε σκοπιὴν τὸ Αι-

συνήτου μνῆμα. Il. B, 793. quod multo remotius ab urbe erat, et a loco, in quo tum pugnari debuit.

146. *τείχεος αἰλὺν ὑπὸ ἐκ τὸν ἀμάξιτὸν δοτεύοντο.* Monent Sch. A. B. T. post *τείχεος αἰλὺν ὑπὲκ* esse inter pungendum, esse quasi *ὑπὸ τὸ τείχος*, et *δε* declarare *ὅς* *αὐ* *μικρὸν οὖτον τοῦ τείχους εἰδίσκον.* Verbo: alter subit murum, alter eum ab urbe abducere studet.

κατ' ἀμάξιτὸν, vox hoc uno loco lecta. Sch. B. *Ἄσωφόρος καὶ βασιλικὴ ὁδός.* Similiter Sch. T. *Tum Apollon. Lex. p. 105 et 389. et Hesych. ἀμάξαις διαπορευτῇ ὁδός.* Scribitur *ὑπὸ ἐκ*, *ὑπὲκ*, et *ὑπεκκατ'* ut in ed. Rom. cum edd. Flor. Alld. haberent *ὑπὲρ* praeue. etiam *ὑπεκκαταμαξῖτὸν* in aliquot Par.

147. *κρουνῶ δὲ πηγανον καλλιρρόω.* Loci qui sequitur elegantiam cum simplicitate, et numerorum suavitatem, recite praedicant veteres. cf. Eustath. p. 1263, 40. In voc. *κρουνὸς* argutantur omnes, etiam Eustath. ex etymo, si cum *πηγὴ* iunctum est, est scaturigo, quae si profluit est *πηγή*. *κρουνῷ καλλιρρόῳ* Townl. Par. H.

Est vero hic idem locus de fontibus Scamandri inter celebratissimos in narrationibus recentiorum, qui ea loca adiere; inde a Woodio; cum inter eos sint, qui ipsum calorem et frigus in fontibus deprehendisse sibi videantur, quod alii negant. Cum tamen ad poetam ea tantum spectent, quae eo tempore, quo ipse vixit, visa sunt, temporum autem decursus in his naturae phænomenis multa mutare soleat, de his quidem in nostra commentatione argutari nihil attinet.

148. *ἔνθα δὲ πηγανοι δοται ἀνατοσοντι Σκαμάνδρου διηγεύον.* „quod deest praepositio *ἐκ* vel *ἀπὸ* Σκαμάνδρου“ Sch. A. T. Leid. Scilicet non Scamandri fontes hios esse volueret veteres, sed ex Scamandro tanquam rivos ductos. Obscura haec lucem soenerantur ex vetere Scholio in Sch. B. et Leid. ubi Porphyrii nomine insinuitur, vnde discimus *ζήγητιν* suisse, cum Scamandrum inter amnes ab Idaeis montibus ortos memorauerit poeta, (Il. M. 19. 21) quomodo nunc ille sub moenia urbium

oriri dici possit: λύεται δὲ ἐκ τῆς παραλεήψεως τῆς ἐξ.
 (in Sch. T. ἀπὸ εἰτ.) ξότι γάρ τὸ πλῆρες, ὅτι πηγαὶ δύο
 ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου ἀνιᾶσι κατὰ τὸ πεδίον. ἀλλ' οὐχ ὅτι τοῦ
 Σκαμάνδρου εἰσὶν αἱ ἐν τῷ πεδίῳ πηγαὶ. Obscurum tamen
 est vel sic, quomodo ex amne fontes duo ducti sint: ni-
 si plura temueris, quae in seqq. exponam ligillatim. De-
 metrius Scepsius fontes Scamandri ultra Ilium in Idae al-
 tioribus partibus haberi tradiderat; eum de altero amne,
 quem Simoentem appellamus, agere, in aperto est; po-
 tuere nomina aliquando permutari aut promiscue adhi-
 beri, quandoquidem in inferioribus locis, haud longe a
 mari, vixque amnis uno alueo iuncti in mare exeunt,
 potuitque extremus ille alueus cum osio Scamandri no-
 mine communi impertiri. Iam cum Scamandri fontes
 ante Ilii aditum in conspicuo loco adeuntibus paterent,
 ad opinionem, (ὑπόθεσιν) deuenutum est, vt ex Scamand-
 dro, ultra Ilium, fontibus suis scauriente, abruptus mea-
 tu subterraneo alueus deferri crederetur subter vir-
 bem ad eum locum, in quo fontes Scamandri nunc vi-
 suntur. Per haec aut similia lucem forte affundas variis
 veterum commentis. Sch. B. cum Leid. habet haec: χρου-
 νεῖ — γῆν δὲ αἱ τῶν πηγῶν ἀπόρροιαι. ὁ γὰρ Σκάμανδρος
 κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδης φέτι, πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων.
 ὑπόγειος δὲ γενόμενος ἐν Ἰλίῳ δύο ἀναθίσασι πηγαὶ, ἀφ'
 ἧν οἱ χρουνεῖ. Ait grammaticus, ab oriente Idae, τριbus
 stadiis ab Ilio, (veteri haud dubie?) fluere Scaman-
 drum, subire solum et ab Occidente Ilii binis fontibus
 iterum prodire. Legerat haec Eustath. et pro III. stadiis
 memorat CCC. p. 1263, 39. Scilicet fuit aliud Scholion
 doctius, quam prius illud et in multis diuersum, quod
 ex cod. Townl. et Vict. adscribam: „χρουνῶν ἐκ μεγά-
 λῶν χρουνεῖ καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ὄρέων μετὰ ψόφου καὶ χρού-
 σσως γάνοντες. (Hoc Scholion spectauit ad Δ, 454) αἱ δὲ
 ἀληθιναὶ πηγαὶ Σκαμάνδρου κατὰ ἀνατολὰς τῆς Ἰδης πρὸ
 τὸ σταδίων (300 Stadiis) τῆς Ἰλίου εἰσὶν. οἵτως δὲ ὑπόγειος
 ἐξ Ἰδης ἔχει ὄραται. ἀλλὰ καὶ πῶς ἐν τῇ μὲν (40 Stadiis)
 ἀπὸ τῆς Ἰδης Φησίν (quis?) έχειν αὐτὸν τὰς πηγάς; ἥητέον.

οὐν, ὅτι νῦν Φησὶ τὰς πηγὰς ταῦτας ἀναβλέψειν ἀπὸ τοῦ Σκαμάνδρου, ἵνα λείπῃ ἡ ἀτά. (νι. 148) ἀνατίσσουσιν) ἀπὸ Σκαμάνδρου. οἱ δὲ τοπικώτεροι ἰστοροῦνται, δύο λιθάδας εἶναι ἑτέρας τῶν ἀπὸ τῆς Ἰδης πηγῶν, ἃς εἰς τὸν Σκάμανδρον ἐμβάλλειν. Est haec doctrina iam in Strabone obvia lib. XIII. p. 898 C. D. 899 A. vbi et hi versus 147. — 152 adscripti sunt: tradiderat is e Demetrii Scepsii si de, Scamandrum manare e Cotylo, qui Idae collis est, et quidem uno fonte; eoque nec calido. Videri itaque calidum fontem defecisse, frigidas autem aquas meatus subterraneo aliquantum progressas ante Ilium e terra prodire, aut iuxta Scamandrum esse scaturiginem, quae Scamandri nomine impertiatur: τὰ μὲν οὖν Θερμὰ ἐκλελαῖψθαι εἰνός. τὸ δὲ ψυχρὸν κατὰ διάδοσιν (non διάδοσιν, et si corrupta lectio in Eustathio quoque habetur p. 1263, 36.) ὑπεκρέον ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου κατὰ τοῦτο ἀνατέλλειν τὸ χωρίον. Η̄ καὶ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ τοῦτο τὸ ὑδωρ λέγεσθαι τοῦ Σκαμάνδρου πηγήν. Repepit ex his nonnulla cum ipsis versibus lib. I p. 101 A.

Cum de fontibus Scamandri infra loca, in quibus vetus Ilium situm fuit, adhuc superstibus, pluribus numero, miro consensu memorent omnes, qui haec loca adiere, inde a Lechevalerio, quem certamina haec recentiorum de situ locorum Troadis mouisse, in magni in litteras nostras beneficil loco ponimus: mihi quidem probabile sit, quod supra iam praemiseram, Demetrium Scepsium Scamandrum appellasse eum, quem in Homero Simoentem nominari constat: forte ad morem illorum temporum, nominibus vulgo mutatis; aut forte errore inde orto, quod altero in loco (M, 19, 21.) inter amnes ex Ida ortos refertur Scamander; cum non viderent homines, etiam amnem ἐν ὑπαρείᾳ Idae ortum non minus recte inter fluuios ex Ida ortos memorari.

Ceterum haec attigere fere omnes, qui nostra aetate aut Troadem adiere, aut de eorum narratis disputaveri: quae exponere singula, a consilio alienum foret.

Ipsé vero locorum adspectus in tabulis recentioribus propositus pro optimo est loci commentario.

In capite versus δοιάλ ἀναστοσουσι. Lips. ἀναστοσουσι, et Eustathius δοιάλ ἀναστοσουσι recitat. Hic etiam p. 1263, 30 memorat duo similes fontes, περὶ τὴν Παννονικὴν γῆν, ἔγειρην τὴν τῶν Βουλγάρων; porro Tearum, Thraciae fluvium in Hebrum exuenientem ex Herodoto IV, 90. Verum fontium miracula sunt innumera.

Quod Scamandrum δινήεντα appellat, sup. Φ, 603 βαθυδινήεντα, vorticosum, iure suo fecisse arbitror poemam epicum, quem omnia angere fas est ad mirationem terum tanto maiorem. Καμάνδρου hoc quoque loco Harlei. ut alibi, et vn. Vindob.

149. η μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ φέσι. Bentl. scribit γάρ φ' ὕδατι. Evidem delerem, si scriptum esset; cum antiquam scripturam censem fuisse γὰρ ὕδατι. quae et est in codd. parte.

ὕδατι λιαρῷ. additum in Strabone l. l. ὁ ἐστι, Θερμῇ. scilicet, cum alias tepidum notet vox: Disertius. hoc idem exponit grammaticus ap. Athenaeum lib. II p. 41 B. ubi et adscripti sunt versus. Scribitur χλιαρῷ in Lips. Par. A. H. ut scribunt vulgo veteres. Vidiimus tamen iam aliquoties λιαρός. primo loco Λ, 477.

Porro φέσι Schol. B. φέσι, ἀγτὶ τοῦ περιβρέσται τῷ ὕδατι. de scaturagine, auctis aquis, in riuum collecta. Schol. T. η φεῖται, η ὕδωρ φεῖ. quorsum haec? est idem virus qui Latine: aquae fluunt fontibus, et fons fluit aqua. Addant eadem Scholia: assumendum esse χαμᾶν, propter oppositum θέρετ. vs. 152 Quod tamen necesse non esse videtur; nam per totum annum hic et ille fons eundem habitum, in diuersa viresque natura, seruare potest. Addit Schol. T. et V. Φασὶ δὲ καὶ τὰς δύ "Ιδη τρύπας τοῦτο πάσχειν. vix ex fama certa.

151. η δ' ἀτέρη Θέρετ προφέσει. ξ., quod vi oppositi altera scaturigo calet hieme." de quo paullo ante vidi- mus. Ornati sunt vsl. 151. 2. pro φέσι ὕδατι ψυχρῷ, ut paullo ante ὕδατι λιαρῷ.

προβόσται vitiose in codd. parte, et in ipso Apollon.
Lex. in ἡ p. 393.

εἰκασία. Par. I. εἰκασία.

152. η χιόνι ψυχρῆ, η ἔξ οὐδατος κρυστάλλω, εἰ-
ne Scholio. Ven. A. At Schol. Townl. Vict. ὑγρὸν ἀστόχη-
σε τὸν στίχον τῷ ἀπὸ τὸ αὐτὸ τῶν Φωνηέντων παραλήψει.
Similia ap. Gellium VII, 20. An forte illi Reuchliniana
ratione haec pronuntiarunt? cf. paullo ante adscripta ad
v. 133. 135.

153. ξυθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς θασι.
πλυνοὶ. πύλοι, ἐν αἷς τὰς ἀσθῆτας ἐπλυνον, (solia, la-
bra) η βόθροι, ὅπου πλύνουσι. Hesych. cum Eustath. al-
terum spectat ad locum Od. Z, 86 et 92 πολλοὶ γὰρ ἐπ' αἴπε-
πλυνοὶ εἰσι πόλησι.

ἐγγὺς putas esse ἐγγὺς ἐπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν. At
Schol. T. V. de ipsius πλυνοῖς inter se accipit: οὐ τῆς πό-
λησι, ἀλλ' ἀλλήλων.

154. εἴματα σιγαλόεντα. quae sint v. ad E, 226.

155. πλύνεσκον. lauare solebant. Clarke monente.
Priore producta, cum πλυνοὶ v. 153 priorem correptam
habeant. Fuit ergo πλύνω et futuro πλύνω, aut verius
duae vocis formae, altera longa, altera breui priore syl-
labo, vt de aliis vidimus: Excurs. ad P, p. 403.

156. πρὸν ἀλθεῖν. excidit puto particula, πρὸν γ' ἀλ-
θεῖν, est hoc perpetuum, vt E, 288 οὐ πρὸν γ' ἀτοκαύ-
σσεσθαι, πρὸν γ' η ἀτερόν γε πεσόντα.

157. τῷ φα παραδραμέτην. „ea utique. ea, inquam“
Clarke. „γρ. πάρ' ἀδραμέτην“ Barn.

158. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἘΦενγε. δίωκε δέ μιν μέγ
ἀμετίων. „quod recte, ὑγιῶς, dixit διάκοσθαι τὸν Φεύ-
γοντα.“ Similia monent Schol. B. T. V. Scilicet apud
Homerum semper haec duo sunt relata; apud alios autem
διώκειν est vrgere, studere, incumbere.

Ait Schol. A. subili in nonnullis versum exilem

Φεῦγ' οἰός Πριάμοιο, δίωκε δὲ δῖος Ἀχιλλεύς.

ἀσθλὸς Φεῦγε Par. D. et μέγ' ἄρεσσιν Par. B. Vul-
gata est in Arioste To. II p. 293.

159. ἐτελ οὐχὶ λερῆσιν οὐδὲ βοεῖν αἴρυνται. In edd. ante Turnebum scriptum: εὐχ' i. pro εὐχῇ. Porro λερῆσιν Vrat. b.

λερῆσιν, victima. Θῦμα. Atticis proprie dictam ouem tradunt Schol. B. T. V. Leid. Lips. nostro loco simpliciter accipiendum de bove, non quidem, quod videtur statuere velle, cum iis quos laudat, Clarke, ac si omnis bos sit λερῆσιν, sed quia bos pro praemio datus immolari solebat a victore.

Vtuntur h. v. Cicero ad Att. I, 1. extr. et Lucian. Eanuch. 3.

οὐδὲ βοεῖν. Ergo etiam βύρσα, corium bouinum, in certaminibus pro praemio propositum fuit. sic quoque Schol. B. Leid. Pro exemplo Schol. Townl. Vict. Oetaeos memorant: καὶ νῦν Οἰταῖοι Ἡρακλεῖ πενταετήριον ἀγῶνα ποιοῦντες βύρσας διδόσι. Ad quae tempora scholii auctor vixerit, scire aueo. Nec tamen minus probabile fit, per βοεῖν scutum pro praemio propositum intelligi.

160. ἀργυρότην. Schol. B. T. V. ἀργυρότας, τὸ ἄντι τίνος λαμβάνειν τι. et Euſtath. ἀντικαταλάσσεσσθαί. quae aliena sunt ab h. l. in quo est, consequi velle, appetere. v. Obſſ. ad A, 159. Recite Schol. br. ὑπὲρ ἀγῶνος ἰστούδαχζου λαβεῖν. Sic E, 553 τιμὴν Ἀτρεΐδης ἀργυρούμενα.

161. ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέου "Εκτορος. Euſtath. laudat commode τὸν ἀγῶνα θανάσιμου δρόμουμενον ex Eurip. Or. 876. et ex Herodoto: θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἥδη δρόμον. lib. VII, 57. vbi cf. Valk. Recitat versum Schol. Thucyd. IV, 92. p. 291, 16.

162. ᾧ δὲ ὅτι ἀεթλοφόροι — ξ „ὅτι ᾧ περὶ ἑτδρῶν λέγει τρεχόντων περὶ "Εκτορος ψυχῆς, αὐτοῦ τοῦ "Εκτορος ἔνος ἔντος τούτων" Schol. A.

Ceterum grauis animo suspicio insidet, totam comparationem et vſl. 162—165 esse profectos a seriore rhapsodo: nam antegressa oratio variatur; nihil amplius; tum non bene respondet comparatum; ut equi curules currunt circa metam, magno praemio proposito; sic ter circa urbem currebant Hector et Achilles: ᾧ τῷ τρόπῳ;

Πριάμοιο τέλη πέρι δινηθήτην. qui versus omnino ambiguitate laborat: et efficius esse videtur exemplo Hectoris ter circa σῆμα Patrocli raptati ab Achille Ω, 16. Nihil desiderari poterat in antiquo carmine his omisis; nem sic ἀλλα περὶ ψυχῆς θέου "Εκτορος ἱπποδάμαιο καρκαλίμοις πόδεσσοι". Θεοὶ δέ τα πάντας ὄρῶντο.

Memorata tamen est haec ternorum cursuum suga, et mox raptati ter Hectoris caesi circa urbem, passim ab antiquis, seu Cyclici alicuius inuento, seu Tragicorum. cf. ad Virgil. Aen. I. Excurſ. XVIII. Ipſe Strabo, vbi recens Ilium ſitu ab antiquo Ilio diuerso. conditum ſuisse contendit, hoc argumento viuitur lib. XIII. p. 895 A. εὐδή τοῦ "Εκτορος περιδρομὴν περὶ τὴν τέλην ἔχει τὸ εὖλογον. οὐ γάρ εστι περιδρομος ἡ νῦν, διὰ τὴν συνεχῆ φάχιν· ἡ δὲ παλαιὰ ἔχει περιδρομήν.

περὶ τέρματα. Schol. A. ἀντὶ τοῦ, διὰ τὰ τέρματα. εἰς γὰρ τούτους (immo ταῦτα) τὸ τέλος τῆς νίκης ἀπόκειται. ἐπεὶ, εἰ περὶ τὰ τέρματα δραμοῦσι, εὐΦυῶς κάμπτειν οὐ δύνανται. οὕτως Εὔβουλος. Quis hic sit, alii doceant. Sed sententia haec esse videtur: non circum metam esse περὶ τέρματα, sed propter metam, victoriam, quippe extrema curriculi meta absolui victoriam: (περὶ τέρματα. τὰ τέλη τῆς νίκης ait Schol. T. V.) Haec ne prorsus absurdā habeantur, reputandum est, grammaticos de celestis haec accipienda esse statuisse, qui ad metam subſiſtit, non cursum circa metam flectit. Suspicor canere voluisse Eubulum, ne circa urbis ambitum factus esse cursus existimaretur, vi comparationis περὶ τέρματα, ideoque hoc aliter exposuisse, ne effet, flecti cursum circa metam: hoc metuentes debebant περὶ τέρματα accipere de cursu iam versus metam tantum non peracto: quo temporis articulo equi concitatiorē cursu rapiuntur. — περὶ τέρματα. Medic.

163. τὸ δὲ μέγα. Male Barn. τὸ δὴ μ. mutarat. Idem „γρ. τροχόωσι.“ — μέγα τὸ δὲ Par. H. τὸ δὲ κεῖται μέγ' αεθλον vn. Vindob.

164. οὐ τρίπος, γένε γυνή, ἀνδρὸς κατατεθυαιῶτος. 275
 „quod ambiguum est, siue mulier ἀνδρὸς τεθυαιῶτος an
 ἢ τεθυαιῶτι ἀνδρός atque hoc vnicē verum. Non enim
 alios nouit agones Homerus quam funebres.“ (scil. non-
 dum ἀγῶνες στραφαιῶται erant, sed tantum χρηματῖται)
 Haec Sch. A. B. T. V.

Dicas quomodo tam inepta quaeri aut dubitari po-
 nit! Scilicet scriptum olim fuit sejunctim ἀνδρὸς κατὰ
 τεθυαιῶτος. vnde Sch. B. οὐ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπι. ne in er-
 rorem similem inducaris, mutavi interpunctionem ut pa-
 teat, ἀνδρὸς κατατεθυαιῶτος iungenda esse cum superio-
 ritibus: ὡς — τρωχῶσι, sic ut interposita sint illa: τὸ δὲ
 μέγα — γυνή.

κατατεθυαιῶτος Barocc. Mori. Cant. Harl. Lipſ. Vrat.
 b. d. Mosc. 2. Par. A. C. G. I. perpetua varietate v. ad
 Z, 71. H. Stephan. ait scribi quoque περὶ τεθυαιῶτος.
 In capite versus Ἰππος γένε γυνή mirus error Mosc. 2.

165. πόλιν πέρι διηγήτην. Ita scripturus eram vel
 sine codice, qui nossem grammaticorum pruritum compo-
 sita procudendi. Sic tamen quoque legitur in Cant. Mo-
 ri. Vrat. b. Harl. Ven. A. At vulgatum habet Ven. B.

Ad περιδιηγήτην argutatur Sch. B. T. δίκην τόρνου
 περιετράφησαν, et addit, cum celeritatem tum cursum
 eadem linea factum per eam vocem exprimi. De cursu
 autem ipso, an circa muros factus sit aut fieri potuerit,
 nil memorant grammatici; pro eo inepta σῆγησις subiungit:
 quae et a Sch. A. ad 202 affertur, a Sch. Leid.
 et Sch. breu. ad 201. et ab Eustath. ad v. 208. p. 1266,
 44. cur ποδάρης Achilles Hectorē non assequi potuerit.
 Quid respondeat, repetere, nil attinet: nisi forte hoc,
 quod Achilles exteriore, adeoque prolixiore, gyro
 currebat.

Quod itaque ad ipsam rem attinet: potest de ea in
 hand vnam partem disputari. Si ad verbum accipitur,
 et cursus circa yrbis murum, quantus quantus erat, fa-
 ctus esse ponitur: absurdā est narratio. Eisi enim urbem,
 quam satis amplam poeta exhibet, (nolo com-

memorare, eius ambitum LX stadiorum edidisse veteres in Schol. B. et Leid. aut XXX in Schol. T. V. ad vſ. 208.) ad circuitum quantumvis exiguum reuocare volueris, res tamen est absonta; minuitur quoque et in contemptum adducitur verbis notio. Nec satis est dicere, rem esse epice auctam; nam non mirationem facit, sed stomachum mouet, id, quod primo auditu omnem probabilitatem egreditur. Non itaque potest Aristoteleum illud huc vocari: absonum quidem esse, mirationem tamen facere, et esse τὸ absonum in re et extra carmen. Nisi hoc admittere malis: poetam epicum sequi ea, quae primo utique auditu animum percellant, et deprecari accuratum animi iudicium, quod paullo acutior aliqua subsequenti tempore aliqua de re seu dicto insituat. Movet autem admirationem vel maxime, si audieris, ter circa urbem fugam factam esse; vltiora hoc primo animi impetu nec admitti, nec admittenda esse.

Quae cum ita sint, visum est ingeniosum illud commentum a Lechevalerio et Dalzelio, viris praestantissimis, in medium prolatum in *descriptione Troadis* amplectendum esse, quod ex ipsa re dicitur: non circa urbem, sed *praeter murum*, ante urbem, cis et ultra, modo huc modo illuc cursum factum esse, et accommodanda esse ad hunc sensum verba; veram quoque esse rem, nam spatia cursus videmus describi intra speculam, caprificum et Scamandri fontes, in via publica, ante muros vll. 145. 147 atque ita accipendum esse περὶ πόλιν. Ornaui ipse hanc interpretationem in Notis ad versionem germanicam libelli 1792 editam. Si tamen quis ipsum loquendi et sensum suum consuluerit, fatebitur, quisquis haec nullo praeiudicio facto legerit, non aliter quam circa urbem actum cursum se intelligere posse, et h. l. et vſ. 168 et 251. (etsi forte vll. 173 et 230 attemperari possit.) Caussam huius sensus, quam diu haud comprehendere potui, asequuntus sum esse hanc, quod numerus ter adiicitur; nam περὶ πόλιν διώκεσθαι facile aliquis accipiet esse, prope, ad, urbem; at si audieris, τρὶς πε-

ρι πέλιν διώκεσθαι, non nisi *cirea* urbem id factum intelliges. Ita, nec aliter, sententia se praebet, si legas: "Εκτορα δ' ἔλκεσθαι — τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Ω, 16. Ipsa verba non aliud admittunt, si audieris διώκεσθαι, ἔλκεσθαι, ἐρύσας περὶ. v. c. in Platonis verbis de Rep. III p. 391 B. τὰς τ' αὐτὰς "Εκτορος ἔλξεις περὶ τὸ σῆμα τοῦ Πατρόκλου. Contra μάχεσθαι περὶ ἄστυ facilius admissit sensum, ante urbem, passim, locis indefinitis. Videlicet itaque hoc esse concedendum: aut primum carminis auctorem aut eius interpolatorem rhapsodium interposuisse aliquid, quod probari nequeat, saltem quod a modum ambigue dictum sit. De versus autem auctoritate dubitari posse professus sum ad vs. 162.

166. Θεοί δέ τα πάντας ἀράντε. Θεοί δ' ἀς π. vt finē εξορῶτο Vrat. A. b. cum Par. C. G. K.

δέ ε Vrat. d.

Quaeres ubi constituti nunc contemplantur certamen. Schol. T. V. απὸ τῆς Ἰδης ἁράν. (potius ex Olympo in quem dii redierant sup. Φ, 518. 9.) ὅταν δὲ ἔλληγες εἰς Ἰδην Ζεὺς, εἰπει τῷ (f. εἰπει τῷ) ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὴν αγίδαν παραγίνεται.

168. ὁ πότα, οὐ Φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστυ. Inepte Sch. B. T. V. possum esse aiunt pro διωκοντα, cum absonum foret, Hectorem memorari non Achillem. Memorantur vsl. 168. 169. ap. Platon. de Rep. III p. 388 C. qui verba Ioue indigna reprehendit; acerbe ea exigitant alii, vt Iustin. Apolog. II. pr. Athenag. Legat. 17.

Pro περὶ τεῖχος est περὶ ἄστυ in Platone l. c.

Ceterum sequens locus et Iouis sermo gemelli sunt, iis quae in Sarpedonis fatis nouissimis ab eodem pronuntiata legeramus Π, 431 lqq. vbi v. Obll. ad vs. 432. p. 215.

170. "Εκτορος, οὓς μει πολλὰ — τοι,, quod deficit περὶ Ἔκτορος." Sch. A. B. Turn. επιμήρι Ven. B. prae- fixum habet. Atqui est επικαίειν. επέκηγε, mox supple ἄλλοτε μὲν Ἰδης ἐν κορυφῆσι. Erat enim Iouis ara in Ida; vnde nec mirum esse potest, Idam Ioui sacram fuit.

se et Iouém Idaeum dictum; alia in acropoli Pergamo. Simili pietatis in se laude cumulabat Aeneam Neptunus sup. T. 298. 9.

βοῶν ἐπὶ μηρά τεκχεν. ἐπέκχεν. latet notio ἐπὶ τῷ βωμῷ. Fuere itaque duae Iouis aiae, altera in acropoli, altera in Ida.

178. οἶον ζειτες. „γρ. ζειτας“ Barn. Par. T. Pariter II, 440.

179. 180. 181. Petiti sunt versus ex Jl. II, 441. a. 3. vbi de Sarpedone similis est alteratio Iunonis et Iouis. Et v. 181 lectus quoque Δ, 29.

181. οὐτι multi pro οὗτοι.

182. τὴν δ' ἀκαμειβόμενος. Quae sequuntur, vix sunt *integra* et *sana*. Dubitare licet de tota hac φήσει de Iouis concilio, adumbrato ex aliis locis, ut Δ, pr. Θ, pr. et super Sarpedone II, 431 sq. Sitne ea a prima manu, saltem hi versus conscripti sunt ex aliis locis; versus 183. 184. ex Jl. Θ, 39. 40. vbi eadem Iupiter profatur ad Mineruam; at ibi minas Iupiter fecerat; hoc autem loco nihil est, quod iratum Iouem et placatum arguat. 185. ἔρξον ὅπως εὐθέλεις Δ, 37. ad Iunonem. et μηδέ τ' ἔρως Jl. B, 179.

183. 184. Θάρσοι Τριτογένειαι et πρόΦρονι μυθέομαι. ✧ ✧ quod versus hoc loco recte leguntur, minus bene in concilio deorum πρὸ τῆς κόλου μάχης (Jl. Θ, 39. 40.) Sic Sch. A. T. V. Mihi tamen multo melius ibi collocati esse videntur; cum Iupiter antea iratus se placatum esse diceret; at h. l. Iupiter a miseratione exorsus est verba. Sensere hoc nonnulli e veteribus; quod colligas e Scholio B. (quod Porphyrii esse e cod. Leid. discimus) ὁ νοῦς ἀσάΦης, ὃν τινα (em. τινες) ἀγνοήσαντες, ηθέτησαν τὰ τέκη. ή δὲ ἀσάΦης εἰς τοῦ πρόΦρονι. hoc eos accepisse, οὐ κατὰ σκούδην ταῦτα ἀγορεύω. non serio haec dico. At enim πρὸ esse pro ὑπὲρ (quod verum est, sed laudantur exempla parum idonea: Ω, 734. Θ, 57) et θυμῷ πρόΦρονι, pro ὑπέρΦρονι, non superbe ac' tyrannice se haec dicere. (Quid tamen in Iouis verbis erat quod in

eam partem interpretari posse?) Redundum est ad alterum locum Θ., 39. 40. vbi videbis esse: animo in id inclinato, perniciaciter. quod bene perspexerat Ern. in altero loco Θ., 23 vbi Iupiter ἔτε — πρέφρων ἀθέλαιμι. si me lubido capiat, si pro imperio velim agere. Ex eo hoc traductum esse censeo non satis commode.

183. Θάρρος, Τριτογένεσις. Τριττογένεσις et Τριττογένεσια aberrationes edd. Τριττογ. etiam in Cant. De voc. vide ad Δ., 515.

185. μηδέ τ' ἐρώσι. μπεχώρει. ἀνθίσου. Sch. A. Hesych. Vidiimus iam B., 179.

186. ὡς στῶκ, ὡτρυντος πάρος μαμανῖσν τ' Αθήνην. ὡτρυντος vulgg. Pars codd. ὡτρυντος, in his Vrat. d. μένος Cant. Versus idem Δ., 73.

188. "Εκτόρα δ' ασπερχέε. Nonam rexa narrat Sch. A. ad h. v. notabile esse, quod *solus* Homerus pugna caesum, reliqui omnes Hectorem ex insidiis ab Achille interfectum narrant." Ex hiis itaque scriptis suam narrationem concinnauit Dictys lib. III, 15.

In ασπερχέε κλονέσσν, in α. μενεανίσν aberrarant Par. G. L.

189. ὡς δ' ὅτε γεβρὸν ὄρεσφι — Ornata comparatio; pro simplici oratione: ὡς γεβρὸς οὐ λανθάνει κύνα, ὡς "Εκτόρα οὐ λῆθεν Αχιλλέα.

190. διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας. (ξ) „ὅτι (ἀντὶ τοῦ) δι' ἄγκεα καὶ βήσσαν, ut διά τ' ἄγκεα καὶ μέλαν αἴμα“ (JL K, 298) Sch. A. B. T. V. Sch. br. Eadem Scholia B. T. V. partes montium vocabulis propriis designant. Pro ὄρσας est ὄρσας' in uno Vindob.

191. καταπήξας ὑπὸ θάμνων. ὑποτεσσαν Sch. B. T. Est πτήσσαιν et πτώσσαιν de aubus proprie et animantibus aliis prae metu se contrahentibus capite demisso, vt bene Ernesti obseruauit; verbum certatim a bonis scriptoribus usurpatum; vnde etiam Latini, in primis Cicero, contractionem animi et similia dixerunt. πτῆξε lectum erat supra Ζ, 40. transitus; sed de lectione dubitari vidiimus.

192. θέει ζυμπεδον. ἀνενδότως. sine remissione. Sch. B. T. V. narrant, alios accipere: expressis in solo vestigiis. Mirum acumen!

ὅφρα κεν εὗροι Lips. Vrat. b. Par. A. pro εὑργ. ἄργ. Par. B. vitio calami.

194. ὁστάκις δ' ὁρμήσεις πωλάων Δαρδανίαν. Σ., „quod Dardania porta nunc est quae supra Σκαιαὶ τύλαι.“ Sch. A. At Sch. T. V. τὰς Δαρδανίας πύλας ἀνατολικὰς θέλουσι, Σκαιαὶς δὲ πρὸς δυσμὴν γενούσας.

ὅρμήσατο Lips. forte pro ὁρμήσαιτρ, ait Erm. sicque est in Par. A. et uno Vindob.

195. αὐτῶν ἀλλοτριῶν δύδυμητος ὑπὸ πύργους. Vn. Vind. et Vrat. d. αὐτοῖς. ὑπὸ πύργους receptum ex codd. Mori. Harlei. Vrat. A. d. Par. G. H. I. cum Veneto. pro vulgato ἐπὶ τ. Melius erat, eum succedere muris, quam accedere. Conueniunt autem haec fere cum calliditate Ulyssis in Dolone a castris Troianorum intercludendo: αἰσι μιν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν. K, 347.

197. τοσσάκι μὲν προπάροιθεν ἀποστρέψασκι παραφθάς. Σ., „quod προπάροιθεν et de loco potest accipi, εἰς τοῦμπροσθεν, et de tempore πρότερον Φθάσας, quod et verum (ἢ καὶ ὑγιές) — ποτῷ, πρὸς τὸ παραφθάς, ὅτι κακῶς ἀντὶ τοῦ παραφθάσας. (perperam dictum hoc; v. ad H, 144.) Recte Euostath. παραφθάς, προφθάσας. vocem recepit Barnes, cum antea ubique legeretur παραστάς. Ait quidem ille in optimis edd. legi παραφθάς, quod in margine Basileensium, sed in nulla ed. editum vidi. In codd. autem bonis occurrit: Ven. Townl. et ceteris; παραστάς tamen in Lips. Par. A. C. L et cod. Alteri.

ἀποστρέψασκι. Schol. Townl. Vict. ἀποστρέψασκι, καὶ παραστρέψασκι διχῶς. debuit lectum esse ἀπεστρέψασκι. nec male hoc.

198. πέτατ' αἰελ. „οὕτως διὰ τοῦ α.“ Sch. A. Fuit ergo etiam πέτατ' αἰελ.

Deleui γ' quod post πεδίον irrepsiferat iam in Ald. 2. aberat in Flor. Ald. 1. Rom. et exulat a Codd. et Euostath.

199. 200. 201. ὡς δ' ἐν ὄντερπο. ~ „ἀθετοῦνται tres versus, quod et compositione et sententia exiles sunt. Declarant enim, cursum effectu carere, nec praeteriri posse alterum; quod contrarium est illis v. 162 ὡς δ' ὅτι ἀεθλοφόροι τερπάται μάνυχες ἵπποι“ Sch. A. VL tūna non video quam commode memorantur. Verum crisis per se fundum idoneum habet; nam in v. 199 dicitur subiectum, saltem τις, et in v. 200 οὐδὲ διώκειν, idem dicitur, quod iam in anteced. versu dictum erat. Etsi comparatio per se non est absurdā, nam aliquemdiu nec Achilles Hectorem alequi, nec hic illum effugere potuit. At dubito Homero dictum esse διώκειν pro καταλαβεῖν, καταμάρπτειν, μχάνειν. Non attenderunt ad usum τοῦ διώκειν Homero proprium, de quo iam supra v. 158 monitum fuit, Sch. B. Townl. Vict. nec, qui veteres memorat, Eustathius.

Ceterum negari nequit, interposita comparatione totius loci sententiam et iuncturam turbari. Per se enim bene iuncta sunt illa: γαστάκι μὲν πρωτάροις ἀποστρέψασι. παραφθάσεις πρὸς τεῖλον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτεται· λαοῖσι δ' ἀνένευε καρῆκας δῖος Ἀχιλλεὺς, οὐδὲ ζη — Male contra cohaerent illa ὡς διώκειν οὐ δ. et πῶς δέ καν etc. Video quoque Bentleium hos tres versus 202. 3. 4. signasse tanquam eximendos. Legerat tamen locum Virgilius, cumque exprelit Aen. XII, 908 sqq.

200. οὐτ' ἔρ' δὲ τὸν δύναται. Turneb. ὁ τοῦ δ. vitio operarum.

201. ὡς δὲ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι πεσίν, οὐδὲ δές ἀλλέξαι. Ven. ὡς βα τὸν, cum Medic. Vrat. b. Par. B. F. G. I. Attamen Schol. A. εν ἀλλοις. ὡς δὲ τὸν. In Par. A. D. erat οὐτ' ἔρ' δὲ τὸν δύναται repetitum. In Schol. Townl. Vict. notatur: ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν εἰρηκα. „γρ. οὐ δύναται, vt in vn. Vindob. et οὐ δύνατ' αἴμαρψαι“ Barres.

202. πῶς δέ καν "Εκταρ Κῆρας ὑπεξίθερε θαυάτοιο. — „πρὸς τὸ γῆτούμενον, quomodo ποδάκης Achilles non

infelicitur Hectorem?“ quod iam vidimus ad 165. Scilicet, quia Apollo ei adfuit.

πῶς δέ τεν — ὑπεξέφυγεν. Ita legebatur. Alii accepterunt verba *ἀρθετως*, (tique adeo scribere debuere πῶς,) *ὑπεξέφυγε δὲ τὸν τὰς κῆρας, εἰ μὴ τύματον συνήντησεν αὐτῷ δὲ Ἀτόλλων.*“ Schol. A. ita vero sententia contraria ei, quae requirebatur, existit: nam Apollo addit nouum vigorem] Hectori. Tum praeter omnem morem ab initio sententiae πῶς ita poneretur.

Eadem Schol. A. *ἀξιοῦσι τοῦτον τὸν στίχον καθ' αὐτὸν ἀναγνώσκειν, εἴτε ἀριστητικός εστι, Φασίν.* Sic et nos vulgo facimus. Solet per interrogationem effiri, quod proprie affirmatiuum erat: *οὐ δέ τεν “Εκτωρ.* Ita tamen prorsus turbatur sententiarum iunctura: „nec hic effugere, nec alter allequi poterat; quomodo enim Hector effugere potuisse, nisi Apollo ultima vice ei succurisset et vires subministrasset?“

Saltem itaque sciungendas erant sententiae et distinguendae, et si sic hiantes: ut post eōδ' δὲ ἀλλές prorsus noua sit sententia; et iterum fiat tertia vñl. acōd. λαοῖς δὲ ἀνένευε.

Verum latet fraus in voc. *ὑπεξέφυγε* quod prorsus sententiam ingulat; non enim *effugit* mortem, sed *mortem* tantum *distulit* Apollinis ultima vice succurrentis Hectori opera. Legendum erat cum Aristarcho *ὑπεξέφερε*, *ἐκφέρειν, ὑπεκφέρειν, proferre, prorogare, differre.* Cum Achilles, tantopere pedum celeritate praestans, hac arte vteretur, ut semper interiore gyro curreret, et Hectorem a muris prohiberet, quomodo differre, aliquamdiu saltem, mortem potuisse Hector, nisi Apollo eum confirmasset. Vulgarior vñlus loquendi toties obuius τοῦ *ἐκφυγεῖν θάνατον, et κῆρα, et ὑπεκφυγεῖν θανάτοιο κῆρα,* vt E, 22. Π, 687 facile expulit alterum exquisitissim dicatum. Alibi tique *ὑπεκφέρειν*, est *ὑπεξάγειν*, subducere e discrimine, vt vidimus O, 628. E, 318. Cum loco nostro, multo magis, quam cum Θ, 268. *Ἐνθα μὲν ὑπεξέφερε σάνος, conuenit glossa Hesychii: ὑπεξέφερε,*

προέτεινε, προσβήλλετο. Aristarchea lectio memoratur non modo in Schol. A. sed et in Schol. Vict. Townl. „γράφεται ὑπεξέφερεν. οὐδὲ γέμοιον τῷ· οὐτα δὲ θανάτου φέρονται“ O, 628: quae tamen vix bene conueniunt. Praefixa ea quoque est Schol. br. verum cum interpretatione: ὑπεξέφερεν. ὑπεξέφυγεν. αἴλισθης. et iterum: τῶς δέ κεν Ἐκτωρ κῆρας ὑπεξέφερε θανάτου. καὶ τὰ ἀξέης. τῶς δέ, Φησιν, δὲ Ἐκτωρ ἥδύνατο διαφυγεῖν τὸν Ἀχιλλέα, εἰ μὴ ιστάτην βοήθειαν παρέχων αὐτῷ δὲ Ἀπόλλων πεδώνη ἐποίησεν. Saltem appareat vel sic, vulgarem lectionem venisse in locum exquisitioris vocis.

204. ἐγγύθεν — λαιψηρά τε γοῦνα; posse interpungi potest γοῦνα, aut continuari sententiam usque ad δὲ δεύτερος ἀλλοι, pronuntiat Schol. A. alterum hoc vix tolerabile!

205. λαιοῖς δ' ἀνένει. Barocc. Harlei. et Mosc. a. pro var. lect. Mori. Vrat. d. Par. A. G. I. duo Vindob. ἄλλοισι δὲ. Megacles apud Schol. A. T. V. figmentum; πλάσμα, hoc dixerat esse; quomodo enim tot milia hominum natu auertisset a pugna? In Schol. T. V. est: τῶς γάρ τὰ ἡφαιστότευκτα ἔκλα εἰσί; quae quid hoc faciant, non aliequor. Quæstio ipsa est inutilis. Migrationem facit res, non vero fidem et probabilitatem egreditur.

Ceterum ad h. v. respicere putandus est Aristoteles δὲ Poet. c. 24. et 25. priore loco, ut doceat, discrimen esse inter narrationem epicam et drama in apponendo τὸ θαυμάσιον; etiamδι ἀλογον est: μᾶλλον δὲ ἐνδέχεται εὐ τῇ ἐποκοιᾳ τὸ ἀλογον, δι' δὲ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστὸν, θιὰ τὸ μὴ δρᾶν τὸν πράττοντα. έται τὰ περὶ τὴν Ἐκτορος δίωξιν ἐπὶ σκηνῆς ὅντα γελοῖα ἀν Φαντα, οἱ μὲν ἐστῶτες καὶ μὴ διώκοντες, δὲ δὲ ἀνανεύσων. εὐ δὲ τοῖς ἔπεσι λαυδίαις. et in altero loco, ubi docet, posse aliquid pecari, quia falsum sit per se; bens tamen se habere, quia habet vim poeticam, dum verbi causa fact admiratio nem: παράδειγμα δὲ τοῦ Ἐκτορος δίωξις. Scilicet ἀλογον

est etiam hoc, quod cursus tam longus circa vrhem ter factus esse narratur.

ἀγένευσ. ἀνένευστος Vrat. d.

206. οὐδ' ἔτι λέμεναι ἐπὶ "Εὔτορι πίκρᾳ βέλεμνα. Legebatur οὐδ' εἴτα ἔμεναι, quae Turnebo debetur: nam in Rom. per incuriam operarum expressum erat οὐδ' εἴτα μεναι, et in Ald. 2, οὐδ' εἴτα λέμεναι, (quod et est in vno Vindob. in altero οὐχ εἴτα) vnde fecit Turnebus οὐδ' εἴτα ἔμεναι, quod tamen etiam Eustathium legisse video p. 1266, 48 et ex Harlei. laudat Bentl. At in οὐδ' εἴτα λέμεναι consentiunt codices omnes, cum edd. Flor. Ald. i. eamque exhibuit Valk. probauit Ernesti, qui erroris fontem bene detexit, et reposuit Wolf. εἴτα puta esse pro εἴται.

λέμεναι ἐπὶ "Εὔτορι. ἐΦιέμεναι. ἐΦιέναι. alias esset ἐπὶ "Εὔτορα. De hiato ἐπὶ "Εὔτορι nil monet Bentleius. Posse eum h. l. ferri bene sentio. si tamen ille ex vero Homero exulat, dicendum est etiam hunc versum expletivum esse et serius accessisse.

207. μή τις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, οὐ δὲ δεύτερος ἐλθον. ἄροιτο δὲ Cant. et ἐλθη Vrat. b. Par. F. Vulgatum est in Plutarchi Pompeio p. 634. B vbi exploditur Achillis vanitas et cum ea comparatur multo maior vanitas Pompeii cum malignitate coniuncta. De iunctura τοῦ μὴ cum optatio v. Excurf. II ad lib. VII. p. 406.

208. ἀλλ' ὅτε δῆ τὸ τέταρτον. ἐπὶ κρουνῷς ἀφίκοντο. — „Notant hoc nonnulli tanquam expeditu difficile, cum paullo post dicatur: τρίς περὶ ἀστυ μάγα Πράσινος διοι inf. 251.“ Schol. A. T. V. Adde quod iam sup. vſ. 165 hoc idem dictum erat. Si tamen, quod ad e. l. suspicatus sum, vterque versus, cum ipsa terna circa murum fuga serius illatus est: bene haec conueniunt; fuga fit ante urbem inter caprificum et Scamandri fontes: nunc igitur quarta vice eundem ad locum peruererant, cum Hector substituit et ad pugnam se accinxit.

At veteres etiam ad alteram narrationem de cursu circa muros facto accommodare versum studuerunt. Dio-

eleſ quid ſibi voluerit, non fatis liquet: Διοκλῆς Φηſιν,
ὅτι ευμβαίνει τῷ κύκλῳ περιτρέχουτι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον
παραγίνεται. τρεῖς γὰρ τοιχάντες κύκλους τοῦτον ποιοῦσσι
τέταρτον. Schol. A. T. V. Leid. Quis de hoc dubitet?
forte ille nodum quaeſuit in ſcirpo, quod alii tantum
de trinis curſibus narretur, unde nunc memoretur
quartus?

Quae de ambitu murorum Illi in Scholiis adſcripta
funt, Φασὶ δὲ τὸν ταλαιὸν περίβολον Τροίας τριάκοντα
σταδίων εἶναι, appofai iam ſupra ad vſ. 165. Alia ἀτοπία
veterum, ab Eustathio p. 1266, 44. exposita, cur Achilles
οὐ πεδώνης Hectorem allequi nequierit, memorata eſt
iam ſup. ad vſ. 165.

209. καὶ τότε δὴ χρύſεια πατήρ̄ ἐτίτανε. τάλαντα.
Locus praedclarus et vnicus, niſi iam alter de exercitus
vtriusque Achiuorum et Troianorum fatis praecellifſſet Θ.,
69 ſq. iisdem fere verſibus appofitus, ita ut quaeri poſ-
fit, annon hic ex illo effictus aut huc translatus fit. Ac-
cedunt tamen nunc noua ornamenta: ὥχετο δ' εἰς Ἀΐδης,
quod ſublimitatem habet ex ipſa re, etiſi ſenu conuenit-
cum altero: ἐπὶ χθονὶ ἐγένεθη. tum ſenſum animi per-
cutit horrore quodam: λίπε δ' "Ἐκτορε Φοῖβος Ἀπέλλων
nunc conclamatum eſſe de Hectore ſentimus.

Plutarchus vſ. 210—213 appoſuit, de aud. poet.
p. 165 F. 17 A. narratque praeterea, τραχυδίαιν δὲ Αι-
σχύλος ὅλην τῷ μάθῳ περιέθηκεν, ἐπιγράψας ψυχοſτα-
ſιαν. καὶ παραστήσας ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διός, ἔνθεν μὲν
τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἡὰ, δεομένας ὑπὲρ τῶν νιέαν
μαχορέγαν. Tranſtulerat illo phantasma poeticum ad
aliam pugnam, Hectoris cum Memnone. Subiecit Erne-
ſtii in Nota ad h. v. haec: „E mente veterum vnicuique
erant ſua fate; quae ſi contraria eſſent, vt h. l. Hecto-
ris et Achillis, apud Virgilium Aeneae et Turni, minora-
vincebantur a maioribus. vide P. Burmann. ad Ouid.
Ep. I, 28. Virgil. Aen. IX, 136. XII, 725.“ Comparatio-
nem vtriusque loci Homerici, et Virgiliani, ex Macrobio
lib. V, 13 appoſuit Clarke. Quod per ſe facile ſe ha-

minum animis offerebat, fatale saepa hoc esse, ut alter alteri interdum ne fortiori quidem succumbat, versum est in phantasma trutinationis, quatenus de re dubia et incerta deliberatur tandemque aliquid constituitur. Unde sup. II, 658 γνῶ γὰρ Διὸς ἡραὶ τάλαντα.

Kῆρας Fata interpretatus est Virgil. XII, 726. et *fata imponit diversa duorum*. Aeschylus *Kῆρας* in *Ψυχὰς* mutarat: v. mox ad vi. 210.

In Quinto oeconomia carminis in Memnonis et Achillis pugna aliter est instructa, satis quidem ingeniose. Adstant Iouis iussu Achilli et Memnoni pugnantibus duae *Kῆρες*, Parcae, Fata, lib. II, 508. tandem v. 539 Ἔρις θύει τάλαντα ὑσμίνης ἀλεγεινὰ, τὰ δὲ οὐκέτι λαε τέλοντο. In eundem modum accepisse nonnullos etiam Homericum δύο κῆρες, ut sint δύο *Kῆρες*, *Parcae*, apparet ex Schol. Townl. Vict. *Kῆρας*, τὰς Μοῖρας, γελᾶ δὲ τὸν μῆδον δὲ Ζεῦλος ποδαταὶ γὰρ αἱ Μοῖραι, εὐ ταῖς πλάστιγξι καθήμεναι ἡ δοτηρικαῖαι; Similes tamen duas figuræ lancibus impositas videbis in patera antiquissima ap. Winckelm. *Monim.* ined. tab. 133 et Lanzi (*Saggio de Lingua Etrusca*) To. II. tab. XII, 4. Homerica in ea expressa putabat Winckelmann, ita tamen argumentum haud conuenit. Sedet enim Mercurius tenens libram, cuius lancibus insistunt duae icunculæ, obscura forma, seu *Kῆρας*, Parcas, seu *Ψυχὰς*, referentes: adscripta sunt antiquis litteris graecis, saltem italicis, Etruscis esse volunt, nomina: *Turms* (*Hermes*) *Achlo* (*Achilles*) et alteri lanci *Efas* (ex ηφας, Ἡφας) h. e. Memnon, seu ut ille Efus seu Eas nominatus sit, seu ut habeatur pro Ἡοῦς scil. παῖς. Adstat Apollo (*Aplu*) deus Achilli infensus, tanquam libripendem increpans. Manifestum fit, fabulam Aeschyli esse expressam, et icunculas τὰς *Ψυχὰς* esse Achillis et Memnonis: id quod etiam vidit Lanzius, vir doctissimus, p. 224. Incertum autem manet illud: Aeschylus ne primus haec excogitauerit, an ille antiquiora sequatus sit, quae iam in Graecia transmarina ante ipsum nota erant.

du δὲ τῆς; fuisse haud dubito; sicque Mosc. 2.

210. *τὴν μὲν Ἀχιλῆος. Εἰ „quod hinc Aeschyli ψυχαττία ducta est, ac si Iupiter animas ponderet, non mortes.“ ὡς τοῦ Διὸς τὰς ψυχὰς ἴστραύτος οὐ θανατηφόρους μοίρας.“ Sic Schol. A. B. T. V. Eustath. p. 1266, 38 et p. 699, 31. cum Plutarcho de aud. poet. l. c. Reprehendunt quoque illa Schol. B. T. V. οὐ τὰς ψυχὰς, ὡς Φεύλως ἀξέδεξατο Αἰσχύλος· ἀπάγει γάρ· τὴν μὲν. (τὴν μὲν scil. κῆρα genere feminino) τὸ κέαρ δὲ λέγεται οὐδετέρως ἐπὶ τῆς ψυχῆς.“ Enimvero tantopere ignarus linguae patriae haud fuit Aeschylus, vt τὸ κῆρος et η κῆρος ab eo confunderetur. sed, quod non viderunt, Κῆρες Aeschyllo sunt habitae *Vitae* a fato morti destinatae; iam autem ψυχὴ pro Vita frequentatur; potuitque ille ψυχὰς pro Κῆροις adhibere. Eadem iam sup. ad Θ, 70 vidimus.*

212. *τὴν δὲ Ἔκτορος ἵπποδάμῳο. Maximus Tyr. (29) Disl. X p. 181. ed. R. ἀνδροφόροιο recitat; vbi etiam ψυχὰς, non κῆρας, memorat.*

Δῆκε δὲ μέσσα λαβών. κατὰ τὸ μέσον Schol. Townl. Vict. Excerpta: „Χρύσιππος δῦμα γράψει. τὴν γὰρ ῥοπῆν τῷ ἔνοικῳ δύμην καλεῖσθαι.“ Debuit ergo scribere Δῆκε δὲ, δῦμα λαβών.

βέτα δὲ Ἔκτορος αἴσιμον ημαρ. Vrat. d. cum uno Vin-dob. immutato ordine αἴσιμον Ἔκτορος.

213. *φέρετο δὲ τὸν Αἴδαο. versum vere sublimem iam antea mirabamur ad v. 209.*

λίτραν δὲ τὸν Φοῖβος Ἀπέλλων. Mirum est, hic ubique λίτρα legi in libris; editum quoque sic in Plutarcho, qui de aud. poet. p. 15 A. recitat vll. 210—213.

215. *ἔπεις πτερόεντα προσηγόρεια. μετηγόρεια. Par. K. fol-leiani varietate.*

216. *νῦν δὴ νῦν γέ τολπα. Εἰ „quod Zenodotus νῦν legerat, quod esset ημῖν vel ημῶν. at νῦν est ημᾶς vel ημεῖς.“ Schol. A. Aliquoties hoc nomine exagitatum vidimus hominem. cf. ad Θ, 36a. 577. Scripsiterat autem illa ημῖν τολπα.*

217. Ἀχαιοῖς προτὶ νῆσος. Cant. Ἀχαιοῖσιν πρὸ τῷ ν.

218. Ἐκτορα δημάσαντε. Edd. δημάσαντε. sane sic scriptum antiquis litteris. at si nobis constare volumus, usui communī in minoribus litteris est obtemperandum; sicque scribitur in plerisque codd. Harl. Mosc. a. Townl. Leid. Ven. sex Parif.

μάχης ἀτόν περ δόντα. Ernesii ait in ed. Stephan. legi δημάσαντε μάχῃ. In ed. Poetar. principum non occurrit ea lectio.

ἄτον, ἀκέρεστον. Barocc. Mori. Vrat. b. ἄτον. v. ad E, 388.

219. οὐ οἱ γῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμες γένεσθαι. οὐ οἱ non οὐχ οἱ de quo v. et Excurſ. VII ad lib. I. p. 185. sic statim B, 392 οὐ οἱ ἔκειται. E, 53. O, 496. οὐ τοι Vrat. d. cum uno Vind.

πεφυγμένον ἄμμες γένεσθαι. Barnes ediderat πεφεγμένον, contra codd: quod fecerat quoque Z, 488. ad quem loc. v. Obſſ. At fuere plures formae: Φεύγω, Φυγέω. πεφύγω.

ἄμμες. mirum codices paucis exceptis, in his Townl. et uno Vindob. obſidere fere ἄμμι. sic Cant. Mori. Med. Vrat. b. d. Par. A. C. F. ipse Venetus: ad quem tamen Schol. A., γρ. ἄμμες, quod haud dubie verum est; namque πεφυγμένον εἶναι est idem quod φεύγειν τινά. Et sup. Z, 488' μοῖραν πεφυγμένον ἔμμεναι.

220. οὐ δ' εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάρεργος Ἀπέλλων. πάθη Mori. Barocc. Lipſ. Vrat. d. Mosc. a. vn. Vindob. Par. A. B. C. F. perpetua varietate. Et virumque in Homericis obuium post εἰ κεν. v. Excurſ. III ad A. p. 74.

πάθοι, η κάμοι. Eustath. Si varia est lectio, miror non alibi eam memorari. est ergo interpretatio, eaque satis docta. κακὰ παθεῖν, ἀλγεα παθεῖν, in Homericis saepè occurruunt. At h. l. πολλὰ παθεῖν accedit ad usum Atticorum: τί παθῶν τοῦτα ἐποίησε; ergo et h. l. etsi multa fecerit, tentauerit, molitus sit, nil intentatum reliquerit

ad flectendum Iouem. Nam non conuenit: multas aorūmas perpeffus.

221. προτροκυλινδόμενος τατρός Διός. προκυλινδόμενος τρόπῳ Διός, b. e. Ιχετάνων. Schol. B. T. V. breu. vt iterum Od. P. 524. 5. τοῖς ποστύ. πρὸ ποδῶν Διός. In iisdem: τινὲς δὲ προεπίζων τοῦ Διός, et addunt: ἐπειδὴ εἰπε· τῇ μάλ' ἐπιτέλων. (Il. O. 230. vbi Iupiter Apollinem aegide instruit vt Achiuos in fugam agat.) Non videntur illi προεπίζων pro interpretatione τοῦ προτροκυλινδόμενος posuisse, quod absurdum esset; sed innuisse Apollinem supplicantem Ioui, vt iterum se aegide instruat.

Non dubito antiquitus pronuntiatum et scriptum fuisse leorū πρὸ πρὸ κυλινδόμενος. vt etiam προτρόδ scriptum occurrit: vt in Apollonio aliquoties; v. c. Argonaut. lib. III, 453 προτρόδ δ' ἀρ ὁΦιαλμᾶν οἵτις οἱ Αἰδάλητοι πάντα. vbi Schol. ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τῷ συνεχῆς ἀνειδωλοτοιοῦσαι τῷ γῷ ἐμφαίνουσι. καὶ παρ' Ὁμήρῳ προτρόδ κυλινδόμενος. Dionysius tamen de Composit. l. 15 (p. 25 Hudl.) vim quaesivit in decompositis; sic et Etymol. Vno quoque ductū exhibet vocem Hesych.

222. ἄλλὰ σὺ μὲν γῦν στῆθι, καὶ ἄμπτυν· τένος δ' ἔτη τοι. Vrat. A. τὸν δέ τ' ἀγώ τοι. etiam bene. ἄλλὰ σὺ γῦν Par. B. mollius.

224. ὁ δὲ παῖδεστο. Ionice cum codd. Par. A. C.

225. στῆ δ' ἀρ. „ἀρ“ vt iuillerat Minerua v. 222. Clarka.

227. Δηλφόβιος εἰκνῖα δέμας — versus frequentatus hac in re: vt N, 45. vbi v. Obff.

228. ἔπεις πτερόεντα προσχύδα. μετρήσα Par. K. vt modo v. 215.

229. ηθεῖ τῇ μάλα δή σε. — „quod ηθεῖον maiorem nata appellat innior“ Schol. A. cum ceteris Schol. et Euflath. c. ad Z, 518 vnde apparet, Hectorum natu maiorem faisse inter Priami filios.

βιάζεται. Cant. βιάζετο male.

Obff. Vol. II P. III

T

231. ἀλλ' ἄγε δὴ στέψουν. versus iteratus ex A, 348
vt ibi, ita h. l. στέψουν Lips. Harlei. Vrat. b. Mosc. 2.
Par. A. B. C. F. H. Etiam ἀλλ' ἄγε et ἀλλά γε variat.

Schol. B. T. V. et ad v. 247. Leid. , ἄποκον, θεὸν
οὔσκη πλανῶν τὸν "Εὐτόρα. η τὰ ίσα πρέπει 'Απόλλων,
ἔτει κακεῖνος ἐπέθετο (sic est leg. pro ἐπεθέτο) Πατρό-
κλῳ. insidiose Apollo Patroclum aggressus erat II, 738.
De censura ipsa v. Notam ad v. 214. Poeta non cogita-
vit nisi de finiendo cursu mirabili aliqua ratione, et de
adducendo utroque heroe ad pugnam.

232. τὴν δ' αὖτε τὸν δ' Vrat. A. tanquam 'Dei-
phobum.

235. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω Φρεσὶ τιμῆσασθαι.
Henr. Stephanus ex ed. Rom. et Eustath. receperat τι-
μῆσασθαι, quod iterum electum est et τιμῆσασθαι repē-
titum a Valken. et Wolfio, Ernestio probante. Per se
in simili positu utrumque in Homero frequentatur tem-
pus, et ferri potest; vt modo supra vidimus. At h. l.
codicum omnium auctoritas τιμῆσασθαι tuetur.

Schol. B. T. V. Leid. br. notant desiderari σα.
Omittitur id et alibi. Poterat h. l. legi, νῦν σ' ἔτι.

νοέω, animo propositum, decreium, habeo: vt Ω,
560 νοέω δὲ καὶ αὐτὸς "Εὐτόρα τοι λύσας.

236. ὃς ἔτλης, ἐμοῦ ἔνεκ', — Facile intelligitur ὃς pro-
duci ante vocalem geminato libilo; vt mireris referri
versum inter ἀκεφάλους a Grammaticis et ab ipso Valkenario.
Emendarat H. Stephanus: ὃς ἔτλης, ex ed.
Rom. et Eustath. cui etiam Townlei. annumerandum esse
video. Ernesti dubitabat, sitne ex antiqua scribendi ra-
tione ὃς pro ὃς propagatum. Evidem nullo modo du-
bito, ὃς, qui, esse. Constanter autem optimi codd. ὃς
exhibent.

243. μηδέ τι δούραχν ἔστω Φειδωλή. Codd. et edd. in
μηδέ τι consentiunt. Itaque dimittendum erat vulgatum:
μηδ' ἔτι. post Valkenarium. Φειδωλή pro Φειδώ illu-
strat Eustath. ex adiectuo Φειδωλός, quod et agnoscit
Hesych. cum Etymol.

244. ίνα εἰδομεν, εἴ τε καν. In multis ίνα εἰδομεν cum via metri. Vnum Homericum iam aliquoties vidimus: v. Excurs. II ad lib. VII, p. 404.

245. 246. εἴ τε καν Ἀχιλλεὺς — Φίρηται — οὐ τεσσαρὶ δακτύλῃ. Schol. A. monet „ἢ esse scribendum: ἀδύνατον γὰρ τῷ η συνδέσμῳ ἐπόμενον αὐτὸν ὁρμησθαι.“ fateor me haec non esseque, hoc video, voluisse veteres ultima haec sciungere a superioribus interpungendo post γλαφυρά: ut nunc sit: η τε καν. sane tua hasta sic oecubitum est. Medic. εἴ τε τῷ etiam altero loco. Expectabam, veteres offensos permutatione modorum, maluisse δάκτυλου. Verum vsu Homericu haud raro haec occurrit variatio: v. Excurs. III: ad lib. I. et Exc. II, ad lib. V.

247. ὡς Φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἥγήσατ' Ἀθῆνη. „κερδοσύνη, in aliis κερδοσύνης“ Sch. A. ut solet poeta plurali in similibus vocibus vti. Occurrit tamen alterum etiam in Odyssea. At in καὶ iam veteres laborarunt: Schol. A. ita tuetur, ut sit ἀλλά καὶ, Sch. B. cum Sch. T. V., vel abundare ait, quod et in Eustath. est, vel Φαμένη πρὸ Φατεῖ. Poteft non uno modo mutari; verum aut totus versus est insitius aut est male cufus. Saltēm ἄμα scriptum malim, quod alibi adiectum.

250. οὐ σ' ἔτι, Πηλέος νιὲ, Φοβήσομαι. — „quod aperte Φοβήσομαι est pro Φεύξομαι.“ Πηλέος Barocc. Cant.

261. τρὶς τέρπι λότο μέγα Πριάμου δίεν. — „quod δίεν est pro ἀδιάχθην. (sic et Apollon. Lex. in δίεν versu adscriptio) Nec vero repugnat τὸ τρὶς τῷ τέταρτῳ, nam quartus cursus nondum erat absolutus. Sch. A. cf. ad 208. et de trinis cursibus, ad vſ. 165. Additur porro: ηγρ. καὶ δίες. καὶ οὐτως εἶχον αἱ χαρισταραι.“ Sch. A. Quantum allequi licet, meliores codices deteriorem lectionem habpere; δίει enim est fugere, (et hinc timere, vt E, 566. I, 433.) At fugare est δίεσθαι, proprie, facere ut alter fugiat. — Sch. B. Vict. T. Leid. Sch. Br. δίεν. ζέσσειν vel ἀδιάχθην. ut κτὸς στρατοῖο δίεσθαι

(voluit ἀπὸ σταθμοῦ. M, 304 vel ἀπὸ μεγάρου Od. T, 843) vel Φεβηθεὶς ἐφυγεν. Argutatur alia Eustath.

252. γῦν αὐτέ με θυμός ἀνῆκε. Vrat. b. Par. C. γῦν
δὲ αὐτέ.

253. στῆμεναι ἄντια εἰδεῖ. Μελαινή καν δὲ καν ἀλοίγην
εστὶ θλοιμι. Talis hiatus in Homericis suspicione monu-
re, iam saepe vidimus. Bentl. μελαινή scribit; atqui id
verbū non habet digamma. Si arte factum dixeris, ut
recitatio requiescat in media versus parte: ferendum id
esse arbitror: quod iam professus sum in Excursu ad lib.
XV p. 136. Suspicor tamen hos quoque tres versus 251.
n. 3. ab iis esse insitos, qui semel intulerant ternos cur-
sus circa urbem. cf. ad v. 162. 165. Sententia ipsa ob-
via iam fuit βέλτερον ὃς Φεύγων προφύγη κακὸν, ηδὲ ἀλόγη
Σ, 84. vbi v. Obss. add. P, 504—6. Od. Σ, 183. 4. O,
299. et cf. Π. H, 77. 81. Ψ, 724.

στῆμεναι ἄντια Vrat. b.

ἡ καν ἀλοίγην. Erat ἀλοίμην male in Flor. et Alld. Ex Rom. receperit Turnebus ἀλοίγην quod codd. habent.
γρ. ἀλοίμην Barnes. e glossa, nescio unde. Ita tamen
Vrat. d. Par. E. Ex aliis locis et ex similibus, ut paulo
post 257 δάρη, expectes ἀλόγην. Ita in omnibus locis
modo laudatis et I, 588 ἡ ἀστυ ἀλόγη. nec tamen e co-
dicibus laudatum vidi aliud quem vulgatum, nisi quod
in Vindob. est ἀλοίμην et ἀλοίμην.

254. ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. ξ „ὅτι (ἐπι-
δώμεθα) ἐπιμαρτυρώμεθα.“ Sch. A. Et οἱ συντοῖς μάρτυρας
ἢ ἀναδόχους (sponsores) ηδὲ ἐπόκτητας ποιῆσαν πρὸς τὸ
ἴδαιν. ηδὲ εὑρανὸν ἀποβλέψαμεν οὖν εἰσιν οἱ θεοί. ηδὲ ἐπικα-
λεσώμεθα αὐτούς. Sch. B. Leid. V. T. (in quibus post εἰ
θεοί interponuntur verba: ηδὲ μάρτυρεσσαμέθα. τοὺς γὰρ
μάρτυρας Ἀττικοὶ δήρυς Φασι. Monstrum vocis δήρυς
in Schol. Vict. δήρους scriptum, corruptum puto esse εἰ
θεορας) et Sch. br. Vides grammaticos fluctuantes: pri-
mo quod ponitur loco, est verum, ab ἐπιδώμα. διδόνατε
et ἐπιδόνατε μάρτυρα. quod et h. l. suppletur e v. seq.
δόσθατε θεοὺς μάρτυρας ἐπι πραγματί τινι. Alterum est εἰ

etymo, θίσθαι. et tertium est ex alio loco duelum K, 463 ubi variat lectio ἐπιβασόμεθα et ἐπιβασόμεδα. v. ad e. l. Etiam h. l. Vrat. d. cum uno Vindob. ἐπιβασόμεδ' αὶ γὰρ — ἐπιδέμεθα. ἐπιδέμεν est in Apollon. Lex. et Hesych. ἐπιδέμεθα. ἐπιδέμεν Θεούς. adiectum quoque θεούς. correctum. ἢ δῆμεν. At τεριδέσθαι de sponsione videbimus lib. seq. Ψ, 485.

Benil. adscripterat Θεούς πιστήμεθα. Segociter, non vere, haerebat in voce quam ab ιδεθαι ducebatur: unde quoque tentabat ἐφεράμεθα, ne esset στεφανωμέθα.

255. μάρτυρες δύσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάν. ξ „quod μάρτυρες pro μάρτυρες. Iterata obserualiuncule: v. ad H, 76.

ἀρμονιάν. Sch. A. B. ἀρμονιάν. αφ' εὖ δηλοῖ τὸ δημογῶν καὶ συνδημῶν. συμβόλων. hoc et Sch. T. add. Eustath. Apollon. Lex. ἀρμονιάν. ἐπὶ μὲν τῶν συνδημῶν. adscripto hoc versu. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρμογῶν. Od. B, 148. cf. Hesych. in ἀρμονίας. Ceterum vox illa hoc uno loco, sensu tropico, occurrit; nam praeterea nec ἀρμόζει nec alia inde vox ducta in Homericis habetur.

256. οὐ γὰρ ἀγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικῶ. Ad voc. ἔκπαγλον ex iis, quae sunt ap. Grammaticos, nihil hic spectat; posset esse σε ἔκπαγλον, vt erat Φ, 452 Laomedon ἔκπαγλος qui violenta facit. v. Not. ad A, 146 sed enim verbo melius iungitur, et ἀεικέσιν vel αἰεικέσιν ἔκπαγλος, immaniter, immanium hominum more.

Notabile, quod Hector et nunc, et olim H, 76 sq. sepulturas honorem tanto cum studio flagitans, eo tamem priuatur.

257. αἴ καν δρός Ζεὺς δρήη μαρμονίην. ξ „ὅτι καρπούῃ, νίκη, οὐ καθολός, ἀλλὰ γέ ἐκ καταμονῆς. διὸ δὲ τῶν καταμαχούντων καὶ πυκτεύοντων τιθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκέτι.“ Sch. A. Conuenit Apollon. Lex. et Sch. T. τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην (vt recte emendatum pro δίκην) δις δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Alter locus est Ψ, 661. ubi de pugilatu, ad quem maxime Sch. A. spectat. Plutarchus inter voces, adiuncta notione notabiles de sud.

poet. p. as D. recitat: καμπονίγη δὲ, νίκην Αἰλεῖς, τὴν δὲ ἐπιμονῆς καὶ καρτσβλας. At alii argutati sunt in etymo, et de monomachia interpretari voluere, vt sit καταμονάς I. πετὰ μόνας μάχη. Hoc est quod Schol. B. eam Schol. breu. interpretatur τὴν μονομαρῇ νίκην. Sic et Hesych. vbi v. Notas. Eam vocem esse obscuram, profitetur Eustath. p. 1268, 7. Ex utroque, sed turbate, consarcinatum est Scholion in Etymol. Expedita res est καμπονίγη bene h. I. pro victoria ponit, vt opponatur τῇ Φυγῇ. cf. ad Hesych.

δέστι Vrat. d. et vn. Vindob. pro δάχῃ.

258. ἀλλ' ἔτει ἄρ-κε εε συλήσω. Par. K. ἔπει ἄν.

259. ὡς δὲ σὺ φέζειν. φέζειν Barocc. Mori. Lipf. Vrat. A. b. Par. A. B. C. D. L. φέζης. Par. F. φέζε Par. H. At Schol. A. ὡς δὲ σὺ φέζειν. (—) ὅτι ἀντὶ τοῦ φέζε.

261. "Επτορ, μή μοι, ἄλαστε, συγκμοσύνας. Sch. A. cum T. V., „δασυντέον“ h. e. ultimam vocem esse scribendam ait συνθήκας, prisco more. Addit. interpretationem, συνθήκας (quam et Hesych. habet cum Sch. Leid. plūra videbis ap. Apollon. in συνώμονα.) σύμβολα καὶ καινοτούλας. Sch. B. cf. Eustath. Ab ίεναι esse ἥσω, ἥμων, ἥμεσύνη, patet. Sic et μεθημοσύνη. Similia sunt in Etymol.

In Cant. erat ἄλας τε συγκμοσύνας τε, vnde Bentl. faciebat ἄλας τε. (quia molae salsae usus, in foedez. erat?)

μεθημοσύνας cum gl. συνθήκας Vrat. A.

ἄλαστε. Schol. B. T. V. Schol. br. Eustath. ἄλαστον

Φησι. τὸν ἀνεπίλαστα κακὰ δεδορκότα leg. δεδρακότα. ἄλαστεν iam vidimus, M, 163 et ἄλαστον τένθος inf. Ω, 105 et aliquoties in Odyssaea. Suidas miscet diuersa: ait: ἄλαστε, ἀνεπίλαστε. τέκνου ἐμὸν ἄλαστε.

262. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστα. Monent omnes, ductam hinc esse notam fabulam Aeopiam; et ad 263. notam proverbum hinc prouenisse, sic amare amatores, vt lupum agnatis. οὗτοι Φιλαῖσι λύκοις τοὺς ἄρνας, ὡς Φιλέουσιν ἀντερασταί. In Sch. T. V. etiam versus habetur: ἄρνας Φιλέουσι λύκοις νέον, ὡς Φιλέουσιν ἔρα-

εταὶ τῇδε δρωμένη. Vtimum puto adiectum ex interpretatione, et fuisse: ἄρνα Φιλέως λόνοι· γένον ᾧς Φιλέωνι δρασταί. Alio modo vñ. 262. 3. recitat et exhibet Maximus Tyr. Disf. VI p. 92 de auro omnes amicitias intercludente.

263. οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ἐμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν. Pro ἄρνες, ἄνδρες exhibit Barocc. Mori. Schol. Aristoph. Pac. 1076.

λύκοι τε καὶ ἄρνες peccat in digamma; v. Excurs. III. ad XIX p. 734. eisī alibi quoque in hac voce offenditur; vt Od. I, 226 ἐρίθεος τε καὶ ἄρνας. cum fuisse eriθεος ἄρνας τε. I, 444 ὑστατος ἄρνειος, pro ὑστατα Farnesi. 463 πρῶτος ὡς' ἄρνειον. cum esset πρῶτος farnesiū λαθηγ. K, 527 ἔνθ' οὖν ἄρνειον contracte una syllaba οὖν. Ita prompta est medicina Od. A, 25. Δ, 85. Similiter et h. l. lectum esse debuit λύκοι καὶ ἄρνες.

265. ᾧς οὐκ ἔστ' ἐμὰ καὶ εἰς Φιλήμαναι. „άντι τοῦ Φιλῆσαι ἀλλήλους“ Sch. A. T. εἰς φιλίαν εἰλθεῖν Sch. br. Cum φιλήμι h. l. sit priore correpta, sup̄a autem T, 304 et alibi prima producta; manifestum fit, duplice fuisse turpem, alteram priore producta, alteram correpta, vnde φιλέω et alia prodierunt; nec cum Clarkio ad futurum recurri potest. cf. ad E, 117 et K, 280. Apparet adeo etiam φιλήμι priore producta et correpta frequenter in Homericis.

εὗτα τι γενῖν. Barocc. Vrat. d. Par. C. D. vn. Vin-dob. οὐδέ τι quod praeferam. οὐδέ τι Vrat. b. οὐδέ τι Med.

266. ὄρκια ἔσσονται, πρίν γ' η ἔτερόν γε τεσσάρας οὐτις ὄρκια ἔσσονται. οὐκ ἔσσονται“ Sch. A. Verba ὄρκια ἔσσονται, turpem faciunt hiatum. Medicina tamen ad manum est. Sollenne quidem est poetæ τὰ ὄρκια; occurrit tamen quoque Δ, 158 οὐ μέν πως ἄλιον τέλει ὄρκιον. Fuit forte et h. l. ὄρκιον ἔσσεται. quod iam Bentleius suspicatus est. Occurrerit ἔσσεται B, 393 et N, 317.

πρίν γ' η ἔτερόν γε τεσσάρα αἴματος ἔσσεται Ἀργα. non conuenient inter nos, antequam alterular prostratus

fuerit. Posset aliquis subiicere: ergo tam, cum alteruter ceciderit, erit locus pactioni? Posset quoque putare: esse nouam sententiam ordiendam cum πρὶν γέτερόν γε. antequam id fiat, (potius, quam ut id fiat) alteruerunt *nōstrum cadere* necesse est. Videntur simile quid sensisse Sch. A. B. T. Leid. atque rōto η διάνοια καταστρέψει. Et similis locus erat πρὶν μην καὶ γῆρας ἔπειτιν A, 29. ad q. l. vide. Nec tamen h. l. talis interpretatio succedit, quia est οὐ πρὶν, πρὶν γέ τὸς. nam in eum sensum scriptum esse deberet πρὶν γε ἔτερός γε πεσὼν ἄστος Ἀρην. Itaque dicendum est: ex populari sermone ponit aliquid, quod fieri nequeat, ad declarandum cum vi hoc, nunquam aliquid futurum esse aut eventurum esse; ut sit: nec unquam amicitia inter nos iungetur.

267. Versum iam aliquoties vidimus. v. E, 289.

268. παντοῖς ἀρετῆς μαμήσκε. „Hoc hemistichium apte usurpat Cic. ad Att. I, 15.“ Ern. Quam varia sit ars pugnandi, tenere licet ex aliis locis, ut de Hectore sū οἰδα μάχας etc. H, 237—241. Rem illustravi ad B, 823 μάχης εῦ εἰδότες πάσης. quae h. l. et sup. O, 642 παντοῖη ἀρετῇ est omne genus virtutem et pugnandi artem exferendi; sic enim vox adhibetur: ut Od. Z, 234 et Ψ, 161 τέχνην παντοῖη de auri fabro dixit, μῆτην παντοῖην Il. Ψ, 314. οἷμας παντοῖας varia carmina, Od. X, 347. et ἵπποσίναι παντοῖαι inf. Ψ, 307. 8.

269. Versus iteratus ex E, 602 et al.

270. οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυγεις. οὐ τοι ἔσθ'. vulgg. edd. Flor. Alld. et hinc ductae cum parte codd. sine ἔτ' quae tamen est in codd. Mori. Barocc. Leid. Townl. Ven. Vrat. A. et in ed. Rom. quam restituit Barnes.

Ἄφαρ, ταχέως versu adscripto Apollon. Léx. h. v.

271. ἔγχει εμῷ δαμάσα. δαμάσῃ Barocc. Mori. „Ψ. ἔγχει εμῷ“ Barnes.

νῦν δ' ἀθρόαι abest δ' a Barocc. Par. C.

272. οὐδὲ ἔκταυας ἔγχει θύσων. Harlei. Θύσων: Aberat versus a Par. L. αἴδει ἔτάρων. υπὲρ ἔταρων.

275. ἔξερα. Cant. ἔξερε quod ludificari potest. χάλ-
μανον ἔγχος. in alio. μελίνον ἔγχος. Sch. A.

279. 280. οὐδὲ ἄρτα τῶν τι — ἐκ Διὸς ἥσθης τὸν ἀπόνυ
μόπον. ἡσίθης. Conueniunt in hanc scripturam partim co-
dices, et ita lectum erat in edd. Flor. Alld. Turn. mu-
tatum e Rom. ed. ab H. Stephano in ἥσθεις. repetit an-
tiquum Valken. qui copiose disputat, ut doceat Atticum
hoc esse. Fac tamen hoc ita esse; quid tandem Attica
ad Homerum? Saltem dicendum erat, Ionicam veterem
rationem hanc fuisse. Sane quid Homericā aetate pro-
muntiatum fuerit, ignoramus. Cum litteris confignaretur
Iliss, scriptum est γεδεη. Mox cum diphthongi usus in-
valueriset, Attici s in fine in γ mutarunt, apud alios as
frequentatam. Si itaque in Homero Attica forma reperi-
tur, eam deducere necesse est ab exemplis, quae Athenis
confecta sunt. Ita de hac doctrina statuendum esse ap-
paret, cuius ceteroqui usus nullus est aliis. Ab aliis du-
citur erat vulgare γέδειν, γέδαιν. unde γέδειν, Attice γέ-
δην, γέδην et γέδην. de quo locus iam a Valk. laudatus
est ex Heraclide Alexandrino ap. Eustath. Od. Ψ, p.
1813. Quid igitur Atticorum more habitum fuerit, satis
tenemus; quas autem vera sit ratio in Homericis, nullo
modo constitui potest; variat quoque lectio in optimis
codd. Sic h. l. Venetus A. et B. et cum aliis γέδεις.
Sic Sch. br. Eustath. Eadem varietas est aliis in locis.
cf. Obff. ad A, 70. vbi cum semel γ probatum sit in γέδη,
nec h. l. recedere ab eo usu satius visum est: cf. ad Γ,
215. 388. Ceterum γέδεις scriptum et editum quoque
in Apollon. Arg. II, 824. et IV, 1700. docente quoque
Etymologo hac voce qui praeterea laudat εὐδέ τις ἀλλος
γέδει δμάσαν. pro quo εὐδέ τις αὐτὸν legitur Od. I, 205,
6. Tandem cum θεῖον olim fuisse constet: ἐκ Διὸς θεῖον
θης, in metrum peccare usum erat Bentleio. Varie idem
tentabat: ἐκ Διόθειν θεῖον. ἐκ Διὸς εἰς θεῖον. ἐκ του θεῖον
θης. Immo vero, si ad antiquam normam scriptura se
habuit, fuit γθεῖον. Nam vidimus ex θεῖον εἰς θεῖον,
adeoque etiam εἰς θεῖον unde fieri debuit γθεῖον.

In Par. D. erat ἡ εἶδεις. in K. ἡ ἴδης.

ἢ τοι ἔφης γε. si nobis constare volumus, scriben-
dum est ἡτοι *sane*.

281. ἄρτιστὴς non h. l. in laudem dictum esse, iam
veteres praeiente Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl.
— ἀλλὰ ὁ λάλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ
δόρυ (qui paratam iam ad emitendum haſtam dolo
muerit). Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν
ἄστε τιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις.
Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secun-
dum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homi-
nes vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἄρτιος εἰς τὸ
εἰκανόν. ἄρτιστὴς non potest esse nisi ὁ εἰκανὸν τὰ ἄρτια,
apta, consenaria: ut αἰσχρεστῆς, παυρεστῆς et al. Sic
sunt Musae ἄρτιστειαι in Theog. Hesiodi 29. ἄρτια βά-
ζειν vidimus supra Z, 92 et qui vera dicit, ἄρτιστὴς est
ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidioso, fra-
duleenter, sicutque h. l.

ἐπίκλητος μύθων. Varia curulant grammatici. Sch.
A. φύγωνς λόγοις ἀπατᾶν. (ad sensum bene; sic et alii,
vt Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat,
modo appareat) ei δὲ ἐπιδυμητής. κλέψτεσθαι γὰρ τὸ
ὄρθυεσθαι καὶ ἐπίκλητος ἐπλετο τέξειν. (Od. Φ, 397 ubi
Schol. br. similia notant, item Apollon. h. v. Etymol. h.
v.) Hesych. in κλέψτεσθαι. ducta forte notione hac ex
illo ipso contextio Odyssiae. ἡ ἀσκῶν, διὰ λόγων παραλο-
γίζεσθαι: ὡς τὸ μῆ κλέψτης νόος. (sup. A, 132) Scilicet
κλέψτης clam facere, tum subducere, tum ἀπατᾶν καὶ
παραλογίζεσθαι, vt est ap. Etymol. Casus secundus tamen
alio modo adiunctus est, quam in ἐπίκλητος τόξον, (qui
infidiatur arco) si quidem ἐπίκλητος μύθων est διὰ μύ-
θων, qui infidiatur per verba, verbia. Apollon. Lex. ἡ
κλέψτην καὶ εξαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephanii:
„γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpre-
tationem arbitror, et si probasse video Wassium, bene ad
sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide an-
melius sit accipere ἐπίκλητον, *callidum, peritum, seu*

τάξιν. seu μέθων, ut ἔργειρος λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, ut μέθων sit pro διὰ μέθων, vel μέθων ἔνεικα, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλοτος ἅπλος μέθων. Sch. Leid. et br. ἐπίκλοτος. ταρκλογιστικός, ἀτατεών, διὰ λόγων κλεύτται τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyll. Λ, 363 et Ν, 291 περδαλέος καὶ εἴη καὶ ἐπίκλοτος, nullo cum adiecto.

282. ὅφρα σ' ὑποδεῖσας μένος ἀληῆς τε λαζαμεῖ. Primo υποδεῖσας, duplicata δδ, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένος τ' ἀληῆς τε Barnes. inutili opera, eīsi est quoque in Vrat. A. λαζαμηγη τι. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Reddit ad antiquum Turnebus.

283. οὐ μέν μοι Φεύγεντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξει. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἄλλ' ιδὺς μεμαῶτε διὰ στήθεοφιν δλασσού. vel διέλασσον δόρυ διὰ τοῦ στήθεος vel διέλασσον δόρυ (ἐν τοῖς) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ιδὺς μεμαῶτα vn. Vindob. Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82. vbi vñ. 283. 4. excitantur.

285. γῦν αὐτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλεναι. Legitur ἄλεναι in Lips. uno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium nouit, ἄλενεσθαι. ἄλεσθαι. Et sane ἄλεναι per se habet vim actiuan, facio alios euitare, auerto, propulso ut Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

εἴ τοι ἔνωκε θεός. Vrat. d. ξτοι.

286. χάλκεον, ὡς δὴ μιν σῷ ἐν χροτὶ τῶν πομίσαι. Ita minus bene continuabatur oratio. At ὡς δὴ dicta sunt optatiue. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpongendum post χάλκεον. et ὡς esse pro εἴθε, et μιν τῶν pro ὅλον ἔγχος. Vidimus ὡς εὔκτητὸν iam sup. Σ, 107 ὡς Ἔρις ἐκ τα θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σῷ διὸ χροτὶ Καν. πες male.

287. καί καν. „ἐν ἄλλῳ καὶ σφι.“ Sch. A.

In Par. D. erat ἡ εἰδεις. in K. ἡ ἴδης.

ἢ τοι ἔφης γε. Si nobis constare volumus, scribendum est ἡτοι *sane*.

281. ἀρτιετῆς non h. l. in laudem dictum esse, iam veteres praeiente Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl. — ἄλλα ὁ λάλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ δόρυ (qui paratam iam ad emittendum hastam dolo suertit). Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὥστε πιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις. Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secundum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homines vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἀρτιος εἰς τὸ εἰκαῖν. ἀρτιετῆς non potest esse nisi ὁ εἰκαῖν τὰ ἀρτια, apta, conseniana: ut αἰσχροετῆς, παυροετῆς et al. Sic sunt Musae ἀρτιέπειαι in Theog. Hesiodi ag. ἀρτια βάζει vidimus supra Ζ, 92 et qui vera dicit, ἀρτιετῆς est ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidioso, fraudulenter, sicutque h. l.

ἐπίκλετος μύθων. Varia cumulant grammatici. Sch. A. φύγοντος λόγοις ἀπατᾶν. (ad sensum bene; sic et alii, vt Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat, nondum appetit) ei δὲ ἐπιδυμητής κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὅρθυεσθαι καὶ ἐπίκλετος κλέπτο τόξων (Od. Φ, 397 ubi Schol. br. similia notant, item Apollon. h. v. Etymol. h. v.) Hesych. in κλέπτεσθαι. ducta forte notione hac ex illo ipso contexto Odyssae. ἡ ἀσκῶν, διὰ λόγων παραλογίζεσθαι: ὃς τὸ μῆ κλέπτει νόφ. (sup. A, 132) Scilicet κλέπτει clam facere, tum subducere, tum ἀπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι, vt est ap. Etymol. Casus secundus tamen modo adiunctus est, quam in ἐπίκλετος τόξων, (qui insidiatur arcui) si quidem ἐπίκλετος μύθων est διὰ μύθων, qui insidiatur per verba, verbis. Apollon. Lex. ἡ κλέπτων καὶ ἐξαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephanii: „γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpretationem arbitror, et si probasse video Wassium, bene ad sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide amelius sit accipere ἐπίκλετον, callidum, peritum, seu

IN ILIAD. LIB. XXII. (X) 281—287 299

τάξιν. seu μέθον, ut δρυκαιρος λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, ut μέθω sit pro διὰ μέθων, vel μέθων ἔνεκα, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλητος ἄπλος μέθων. Sch. Leid. et br. ἐπίκλητος. παραλογιστικὸς, ἀτατον, διὰ λόγων κλεψται τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyll. Λ, 363 et Ν, 291 περδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλητος, nullo cum adiecto.

282. ὅφρα σ' ὑποδιδέστας μένος ἀλκῆς τε λαζωμαι. Primo ὑποδιδέστας, duplicata δδ, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένος τ' ἀλκῆς το Barnes. invitti opera, eīsi est quoque in Vrat. A. λαζομην inf. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Reddit ad antiquum Turnebus.

283. εὐ μέν μοι Φεύγεντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξει. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἀλλ' ιδὺς μεμαῶτε διὰ στήθεσθειν ἀλασσευ. vel διέλασσον δόρυ διὰ τοῦ στήθεος vel διέλασσον δόρυ (ἐν ταῖς) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ιδὺς μεμαῶτα vn. Vindob. Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82, vbi v. 283. 4. excitantur.

285. γῦν αὖτ' ἐμὸν δύγχος ἀλεναι. Legitur ἀλενε in Lips. uno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium nouit, ἀλένεσθαι, ἀλέσθαι. Et sane ἀλένε per se habet vim actiuan, facio alios euitare, auerto, propulso ut Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

εἴ τοι ἔδωκε θεός. Vrat. d. ξτοι.

286. χάλκεον, ὡς δὴ μιν σῷ ἐν χρεὶ τῶν πομίσαι. Ita minus bene continuabatur oratio. At ὡς δὴ dicta sunt optative. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpongendum post χάλκεον. et ὡς esse pro εἴτε, et μιν τῶν pro ὅλον δύγχος. Vidimus ὡς εὐκτητὸν iam sup. Σ, 107 ὡς Ἔρις ἐκ τοῦ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σῷ διὰ χρεὶ Κανρ. nec male.

287. καί καν. „ἐν ἀλλῳ καὶ σφι.“ Sch. A.

In Par. D. erat ἡ εἰδεις. in K. ἡ ἴδης.

ἢ τοι ἔφης γε. si nobis constare volumus, scribendum est ἢ τοι σανο.

281. ἀρτιετής non h. l. in laudem dictum esse, iam veteres praeiente Aristarcho viderunt: Sch. A. Exc. Townl: — ἄλλα ὁ λάλος, καὶ ὁ ἀπηρτισμένον παραλογιζόμενος τὸ δόρυ (qui paratam iam ad emittendum haftam dolo auertit). Sch. A. At Sch. B. ἀπηρτισμένος εἰς τὸ λέγειν ὅπε τιστεύεσθαι. Apollon. Lex. ἀπηρτισμένος τοῖς λόγοις. Similia in Sch. br. Townl. Vict. Leid. Hesych. et secundum veteres Eustath. In etymo sibi non constare homines vides: partim accipiunt, ac si esset ὁ ἀρτιος εἰς τὸ εἰπεῖν. ἀρτιετής non potest esse nisi ὁ εἰπών τὰ ἀρτια, apta, consenitanea: ut αἰσχροετής, ταυροετής et al. Sic sunt Musae ἀρτιέπειαι in Theog. Hesiodi 29. ἀρτια βάζει vidimus supra Ζ, 9a et qui vera dicit, ἀρτιετής est ap. Pindarum. At potest hoc idem fieri insidioso, fraudulenter, sicutque h. l.

ἐπίκλετος μύθων. Varia cumulant grammatici. Sch. A. φύγοντος λέγοις ἀπατῶν. (ad sensum bene; sic et alii, vt Sch. B. T. V. L. quomodo vero μύθων conueniat, modo appareat) ei δὲ ἐπιδυμητής. κλέπτεσθαι γὰρ τὸ ὄρθυεσθαι καὶ ἐπίκλετος ἐπλετε τέξων (Od. Φ, 397 ubi Schol. br. similia notant, itea Apollon. h. v. Etymol. h. v.) Hesych. in κλέπτεσθαι. ducta forte notione hac ex illo ipso contexto Odyssiae. ἡ ἀσκῶν, διὰ λόγων παραλογίζεσθαι. ὡς τὸ μῆ κλέπτει νόφ. (sup. A, 132) Scilicet κλέπτει clam sacre, tum subducere, tum ἀπατῶν καὶ παραλογίζεσθαι, vt est ap. Etymol. Casus secundus tamen alio modo adiunctus est, quam in ἐπίκλετος τόξων, (qui insidiatur arcni) si quidem ἐπίκλετος μύθων est διὰ μύθων, qui insidiatur per verba, verbis. Apollon. Lex. ἡ κλέπτων καὶ διαπατῶν τοῖς λόγοις. In marg. Stephani: „γρ. μύθῳ et μύθοις.“ ductum ex Eustath. per interpretationem arbitror, et si probasse video Wassium, bene ad sensum; non autem ad syntacticam rationem. Vide amelius sit accipere ἐπίκλετον, callidum, peritum, seu

τάξιν. seu μύθον, ut ἀπεκτίνεις λόγων dicitur. Sin hoc displicet, manendum est in eo, ut μύθον sit pro διὰ μύθον, vel μύθων ζητεῖ, quod ad verba attinet. Vn. Vindob. habet, ἐπίκλοτος ἐπλεο μύθον. Sch. Leid. et br. ἐπίκλοτος.. παραλογιστικός, ἀτατοών, θιά λόγων πλέττειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. Bis vox occurrit in Odyss. Λ, 363 et Ν, 291 περδαλέος καὶ εἴγ καὶ ἐπίκλοτος, nullo cum adiecto.

282. ὅφει σ' ὑποδέστας μένεος ἀλκῆς τε λαζωμα. Primo ὑποδέστας, duplicita δι, debetur grammaticis. Monitum ad M, 413. — μένεος τ' ἀλκῆς τε Barnes. invitili opera, eīsi est quoque in Vrat. A. λαζομηνη τι. Medic. Par. F. vn. Vindob. Ald. 2. et hinc profectae. Reddit ad antiquum Turnebus.

283. οὐ μέν μοι Φεύγοντι μεταφρένει δύ δόρυ πήξει. Versus iam sup. Θ, 95 lectus, et repetitus ap. Laert. VI, 53.

284. ἀλλ' ιδὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσθιν ἔλασσον. vel διέλασσον δόρυ διὰ τοῦ στήθος vel διέλασσον δόρυ (δύ τοῦ) στήθεσι. cf. ad Θ, 300. ιδὺς μεμαῶται vn. Vindob. Par. C. sicque videtur Townl. legisse. στήθεσσι Sch. Exc. c. Stobaeo Serm. VII p. 82. vbi vñ. 283. 4. excitantur.

285. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλεναι. Legitur ἄλεναι in Lipſ. vno Vindob. Vrat. A. Par. C. L. Ven. B. Est et in Schol. br. et in Hesych. Homerus tamen tantum medium nouit, ἄλενεσθαι. ἄλεασθαι. Et sane ἄλειν per se habet vim actiuanam, facio alios euitare, auerto, propulso vt Aeschyl. VII. ad Th. 88. 141.

εἰ τοι ἔθωκε θεός. Vrat. d. Κτει.

286. χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ δύ χροτ τῶν πομίσαι. Ita minus bene continuabatur oratio. At ὡς δή dicta sunt optatiue. Monent quoque Schol. A. B. T. V. esse interpungendum post χάλκεον. et ὡς esse pro εἴθε, et μιν τῶν pro ὄλον ἔγχος. Vidimus ὡς εὐκτητὸν iam sup. Σ, 107 ὡς Ἔρις ἐκ τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Φ, 279. Ω, 764. — σῷ δυ χροτ Κανρ. nec male.

287. καί καν. „δύ ἄλλο φ καὶ σφι.“ Sch. A.

288. εὖτοι πατρῷ θείμενοι? Pro hoc πατροπατέντει
Par. K.

290. καὶ βάλε Πηλεῖδας πατὴ σάκος. Legit καὶ μᾶλα
Vrat. d. μέγα σάκος Par. C.

οὐ δ' ἀφάμαρτε. scribentes inbet Sch. T. et V. τὸν
ἀφάμαρτε δέ. Saltem δὲ delendum.

291. τῆλε δ' ἀπεκλάχθη σάκος δέρν· χώσατο δ'
Ἐκτωρ. ξ— „quod χώσατο pro συνεχόθη“ Sch. A. V.
T. Eustath. Sic accipiebant χώσατο N, 165. ubi v. plura.
ἀπεκλάχθη Vrat. d. Par. L. ut alibi alii.

292. „ὅττι ἡα. quod scilicet.“ Clarke.

293. οὐδ' ἄλλ' ἔχει μελινον ἔγχος. Fuit ad h. l. ξ
της in Sch. B. Leid. et in Townl. ad 300. cum He-
ctor alibi duas hastas habeat (πάλλων δέξα δεῦρα Z, 104.
Δ, 212.) ubi nunc alteram reliquerit. Λύσις. scilicet al-
teram in cursu abiecerat. Acute! quasi, si duas hastas
ante multos dies habuerat, easdem etiam nunc eum te-
nuisse necesse sit. οὐ δ' distincte: pro οὐ γὰρ — Sch.
br. nec vero.

294. Δηθοβου δ' ἐκάλει λευκάστιδα. ξ— „quod se-
meli dixit λευκάστιδα“ Sch. A. Eadem Sch. B. Apollon.
Lex. h. v. Addit Eustath. apud Sophoclem. Αργείος
λευκάστιδας dici. Intelligo autem eum qui splendentem
clipeum tenet.

ἐκάλει. αἱ τῶν πόλεων, ἀρβά. Sch. T. Vict. Sane pa-
ram interest; miror tamen ab aliis lectionem haud me-
moratam esse.

297. Γάνατθρος κάλεσσαν. Sic scriberem vel sine
codice. Sic tamen Ven. Par. C. E. L Harlei vn. ap.
Barnes. et vn. Vindob. At δ' ἐκάλεσσαν vulg.

298. Δηθοβου γὰρ — Excidit Scholion Ven. A.
γὰρ ἄδ' ἀφάμην Vrat. A.

299. ἐμὲ δ' ἐξωτάγησεν Αθήνη. Vnde tandem com-
pertum hoc habere potuit Hector, Mineruam fraudis au-
ctorem esse? Hoc poeta scire potuit; non Hector. Su-
spicor versum adsumum esse ab aliquo rhapsodo.

301. εόδ' ἀλέη. Ήσε spectat Hesych. ἀλέη. ἄλυξις. θῶντος, ἔκκλωσις· quae et in Schol. A. B. T. V. Leid. br. leguntur. Allibi pro eo erat ἀλεωρή. Par. K. ἀλέην.

ἢ γάρ φα τάλαι τό γε Φίλτερον ζεν Ζηνί τε — Erat τό τε in Barocc. Mori. Townl. Vict. cum Schol. τάρανθε γε. δύ δὲ ταῖς εἰκαστέραις, τάλαι τό γε Φίλτερον. Φίρτερον Vrat. A. sed Φίλτερον est idem quod Φίλον, sollempni vnu Homeri.

In viii. seqq. facile haeseris, si arguteris. τό γε nihil aliud esse potest, quam quod mors instat; sive ex Σώφρονι repetas τό Ιανεῖν, sive alio, et duriore modo, cum Schol. Excerptis ex ἀλέη, τό ἀλεανθεν, vel ἀλέην αὐτοῦ ergo: instat mihi mors, neque eam effugere possum, dudum enim hoc placuit, decretum erat, Ioui et Apollini, qui antea me tuebantur; nunc autem Parca me affequitur. Dices Μαίραν esse idem illud Iouis placitum fatale; nam Iupiter decernere dicitur idem illud, quod fatale est. Iam si eum amabant, quomodo hoc ipsis Φίλτερον, seu Φίλον, esse poterat, ut periret? Enim vero ad sententiam tantum illa spectant: iam dudum Ioui et Apollini, qui antea me tutabantur, hoc constitutum fuit, ut nunc occumberem; itaque nunc fatalis hora instat. Alioquin valde suspicari licet versus 301. a. 3. a rhapsodis esse affutos.

Video nunc, etiam acutissimum virum Knight p. 79 in his vii. haecisse; verum alia de causa; displicuit ei τό γέροντος, et mutauit εόδ' ἀλέη γάρ. ἢ φα τάλαι.

302. Ζηνί τε καὶ Διὸς νιοῖ ἐπηβόλῳ. peccabat in metrum γιοῖ θεογόνοις. Legitur diferte τό in Cant. Lips. Townl. Par. A. B. C. D. E. K.

303. εἴ με τάρος γε τρόφονες εἰρύαται. Hark τάρος τερ. εἰρύαται erat lectio edd. inde a Flor. et Rom. Clarke & Schol. br. notatum videns εἰρύατο, εἰρύατο, Κεωζόν, melius in hoc temporum rationem seruari aiebat; idque recepit Wolf. sane consentiunt quoque multi codd. in εἰρύατο, Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Mose. a. va. Vindob. sex Par. ipsa Venetum. In Townl.

sírýstero erat. Enim uero Clarks, vir doctiss. non meminierat vsum Homericum vocis πάρος enim praesentis; quem iam A, 553 vidimus, καὶ λίγη σε πάρος γ' εὗτ' εἰρηματεῖται μεταλλῶ. Σ, 386. 426 πάρος γε μὲν εἴ τι θαμίζεις. Ο, 256 ὃς σε πάρος γε ἔρωμαι. Sic quis laepe, ut M, 546. Σ, 131. P, 720. T, 123. 4. vnu fere eo, qui in Latinis est voc. *dudum*. Vnde manifestum fit, *sírýstero* grammatici correctionem esse parum tempestiuam.

Verum alterum vitium inhaeret voci, idque prosodicum: ab ἀρέω, *sírýw*, seruo, tueor, media est natura longa, v. Excurf IV ad lib. I. Necesse itaque est restituere veram lectionem πρόφρονες εἰρυνται.

ιῦν αὐτέ με Μοῖρα μιχάνει. Par. K. μιχάνει.

304. μῆ μὰκ ἀσπουδή γε καὶ ἀλειᾶς ἀτελούμην. — „quod ἀσπουδή χωρίς μόγου καὶ χαποκαθείας“ Schol. A. δίχα ταλαιπωρίας Schol. ceteri. et scribitur ἀσπουδή in Ven. A. et B. et Par. L. Vulgo ἀσπουδαί, de quo iam vidimus ad Θ, 512. Vis vocis h. l. est, non ignave, sed, strenue, fortiter.

305. ἄλλᾳ μέγα φέξας τι καὶ δοσομένοις πυθέσθαι. Mirum acumen grammatici Schol. B. et Leid. V. T. λεπτεῖ τὸ ἀγαθόν· ὡς Ἀλκμάν· μέγα γείτονι γείτον. (quod fere Pindar. Nem. VII, 128 τῇ Φαιμέν καὶ γείτον' ἔμμονας γείτονι; χάρμα πάντων ἐπάξιον.) ἢ κακὸν τὸ εἰς πελεμόνις. ὡς· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν (Δ, 161) καὶ· ἔταδες μεγάλα. (Pindar. Ol. II, 40. 41). Quidni dicamus μέγα τι esse simpliciter magnum aliquod et strenuum facinus. v. ap. Virgil. IX, 186 aut pugnam aut aliquid iam dudum inuadere magnum Mens agitat mihi.

μέγα τι καὶ δοσομένοις πυθέσθαι. Iam B, 119 αὐτοχρόνιν γάρ τοῦτό γ' εστι καὶ δοσομένοις πυθέσθαι, (ἀστε πυθέσθαι αὐτό) cf. Od. Δ, 76. Φ, 255. Ω, 432. Convenit alterum: ἥτε καὶ δοσομένοις μετ' ἀνθρώποις πέληραι ΙΙ. Γ, 287. ad q. l. v. Obss. καὶ ὁψιγένειοι recitat Cyril. in Julian. p. 336.

304. 5. versus sententiis sublimes: quibus vñus est Polybius de Cleomene Spartano praeclaro in loco, lib.

V, 38. adhibuit quoque versas, quod Ernesti monuit, Cl. cero ad Alt. X, 1. et ad Diu. XIII, 15.

306. σιρύσσετο Φάσγανον ὁξύ. recte, εἰρύσσετο, non εἰρύσσετο. a Ιερω, traho. v. Excurſ. IV ad lib. I. Vrat. b. εἰρύχτο. Et τὸν δ' ἄρχ Φωνῆς Vrat. d.

307. τὸ οἱ ὑπὸ λατέρην τέτατο. Schol. B. T. V. ἀπὸ τελεμῶνος ἥργηται. „γρ. τέταται“ Barnes. ὑπαὶ ex h. l. alii.

τό οἱ. seu τὸ οἱ vt alii. Barnes: τὸ οἱ. ἔγελσιν. ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου οὐκ ἐπανῶ. ὅτι δὲ τὸ κάλλιον ἀπείνεται δοι τὸ περιστώμενον οἱ. ἄλλοι δὲ ἀναγιγώσκουσι, τόδρ' οἱ. „vnde haec sumserit; non apposuit. Inepia vero haec mutatio; nam τό οἱ est ex τό οἱ. pronuntiatum asperatione geminata, roffe. Clarke iam apposuerat: pronuntiatur, vt opinor, τοννοι. Ernesti „commentum hoc Clarkianum vix probari posse“ ait. Scilicet digammi nullam notionem iustum habebat. De τόδρα satis multa dicta, sup. ad II, 228. vt et de οἱ passim.

308. ἀμησεν δὲ ἀλεῖ. ξ „ὅτι κάκει γραπτέον“ αἴτῳ οἰμεῖτ' ἔχων. οὐχ, ὡς Φιλήτας, ὅμματα“ Schol. A. T. V. Respicit Φ, 252. ad quem locum v. Obfl. ibique δο οἴραν dicta; quod et lectum sup. vi. 140. idem fane, quod ὁρμᾶν, vnde οἴμημα. οἴμα, II, 752.

ἀρμησεν pro var. lect. e Servio ad Virgil. Aen. IX, 562 excitat Barnes.

De ἀλεῖ, in multis hic quoque ἀλεῖ, quod corpus collectum notat, v. ad E, 823. Φ, 571.

309. ὅτῑ εἰσι πεδίονδε διὰ νεφέων Schol. Townl. Vict., τινὲς, ἀπὸ νεφέων.“ Debuit saltem eis πεδίονδε τ' ἀπὸ γ.

310. ἀρκάξων η̄ ἄρν' ἀμαλῆν, η̄ πτῶκα λαγωόν ἄρνες ἀμαλῆν esse pro ἀταλῆν, νέαν, docent Sch. br. Apollon. Lex. Hefsch. Ait Etymologus vocem esse Macedonum; alia argutantur Schol. B. T. V. Leid. Eustath. e quo lectionem extudit Barnes variantem, ἄρνα μαλῆν et μαλῆν. ἀμαλῆν adspirare Lips. et ἀταλῆν subtiliterunt Vindob. et al.

πτῶκα iam vidimus P, 676.

ἀρτάξων lectum iam erat in Flor. Ald. 1. Rom. Interferat in Ald. 2. ἀρτάξων, quod et ipsum ferri potest, et legitur in Cant. Lips. Vrat. A. d. Townl. Par. K. L. Repetiit ἀρτάξων Turnebus; idque firmant codd. in his Leid. Ven. cum Apollon. Lex. in ἀμαλήγη.

313. ἀγρίου, πρόσθεν δὲ producta media in ἀγρίου molestiam facit, etiam Bentleio, qui emendat ἀγριόφι, ut Τλιόφι. v. sup. O, 66. Barnes contra etiam ad artem poetæ hoc referebat: cum enim Achillis iram pene efferatam per dactylos exprimeret, repente interposuisse eum spondenum, vt nec prudentiam Achilli defuisse declararet. Hoc tandem est sapere! Alioqui enim, ait, poterat Homerus scribere: Ἀγρίου, ἔμπροσθεν. Enimvero ita scribere non poterat, quia vocem ἔμπροσθεν Homericæ aetas ignorat.

πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε. tegendi causa praetendit. Usus hunc τοῦ καλύπτειν, exhibere aliquid quod tegat, vidimus sup. Φ, 3αι τέσκυ εἰ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

315. κόρυθι τετραφάλῳ quatuor Φάλοις, conos, exego et totidem cristas habente: v. ad E, 743.

καλαὶ δὲ περισσεόντο θείραι. „αἱ πλεονεῖς, δειναὶ δὲ.“ Schol. A. T. V. quod nunc non occurrit in Libris. Harlei. περὶ σείσοντο.

316. χρύσαι, δὲ Ἡφαιστος aberat versus a Vrat. d. Par. I.

317. οὐδὲ δ' ἀστήρ εἶται. Expressit et ornauit haec Apollon. II, 40 sq. de Polluce contra Amycum prodeunte in pugnam.

ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. vidimus paullo supra v. 28.

318. Ἔσκερος, ὃς καλλιστος ἐν οὐρανῷ ὕστερις ἀστήρ. — „ὅτι γῦν τὸν ἐσκερον καλλιστον, ἐν ἄλλοις δὲ τὸν Ἐας-Φόρον Φαίνεταν. καὶ οὐ δεῖ, ὡς μαχόμενον, λαμβάνειν.“ Schol. A. Exscriptis partem Suidas in Ἔσκερος. Respirat locum Od. N, 93 εὗτ' ἀστήρ ὑπερέσχε Φαίνετας, ὃς τα μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων Φάος Ἡεὺς ἡρυγενεῖας. Inf.

Ψ, 226 ήμος δ' ἘωςΦόρος εῖσι, Φόως δράνυ ἐπὶ γαῖαν.
Schol. B. T. V. Leid. de stella Veneris modo hespero
modo lucifero multa apponunt, nunc vulgata; quae et
Eustath. habet. Praesiat memorare versum Callimachi
Ἐστέριον Φιλέευσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἔφον in fragm. LII
p. 434. Schol. Townl. et Vict. addunt: τὸν "Ἐστέρον
Πέρτη μὲν Τήρων, "Ελλῆνες δὲ Ἀκόλλωνα Φασι.

Cum eruditum hoc Scholion valde me pupugisset,
consului Collegam litterarum cum aliarum, tum Orientis
doctissimum, Tho. Chr. Tychsen, a quo edoctus sum,
vocem Τήρων vix aliam esse posse quam Persicum Tir,
cui notio est, 1. nitoris ac splendoris, 2. tum ita appell,
latur planeta Mercurius, tandem 3. est Genius mensis
Iunii, qui idem in tutela habet pecudum greges. Hac
tenus comparari ille possit cum Apolline Nomio. Suffi
cit tamen ad nominis cauflam prima significatio splen
doris.

ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστέρ. Scholia eadem in hac vo
ce haerent, ἴσταται, cum Veneris fidus inter erraticas
stellas sit; reddit igitur, ἀνθίσταται, ἀνατέλλει, aut cum,
si ille sub vesperam oritur, ortus eius sub crepusculum
notari nequeat, μετέωρον ἴσταμενον ἐν τῷ δύνοντι τοῦ οὐ
ρανοῦ μέρει. nimis sollicite! ἴσταται, stat, simpliciter pro,
est, locum habet.

319. ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπτ' εὐήκος, ἣν — neutraliter.
potest subintelligi ἀπέλαμπτε τι, vel Φῶς. Vulgare est ὡς
αἰχμὴ ἀπέλαμπτε, sic actine, emittere radios, lucem. Sic
Δ, 65. 66 Hector πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμψ, ὡς τε στερε
τῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχῳ.

ἀπέλαμπτ' Par. I.

321. ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. Schol. B. T. V. ὅπου χωρή
σιεν δὲ αἰχμῇ. καὶ ἀλλαχοῦ πλευρὰ, τὰ εἰ κύψαντι παρ
ἴστιδος ἐξεΦαύνη, οὔτησε — Jl. Δ, 468 Φυλάσσεται γὰρ
τὰ τοῦ Πατρόκλου ὅπλα τρῶσαι. nimis argute; noluisse
Achillem arma Patrocli hastae ictu fuodare.

322. τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόν χάλκε
τεύχη, sequitur: Φαύνετο δ' ἢ οὐληῖδες. ξ „quod sic lo.

let loqui, ἄλλο τόσου, quoties de toto pars aliqua exigua decedit; vt: οἱ δύ τοι τόσου μὲν ἔχον τέλος, οὐατὰ δ' οὕτω προσέκεντο. Σ, 378. Schol. A. B. V. T. L. Eustath. Suidas in ἄλλο τόσον. Allata iam erant eadem ad locum Σ, 378. adde inf. Ψ, 454. 455 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσου Φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετάπτῳ λευκὸν σῶμα τέτυκτο.

Vt quod mihi verum videtur ex grammatica ratione, statim praemittam: explenda est oratio: τὰ τεύχη ἔχει (occupabant, tegebant) χρόα αὐτοῦ (κατὰ) ἄλλο (μέρος) τόσου (pro ἐπὶ τόσου). Iam debebat sequi: ἐφ' ὅσου μὴ κληγίδες ἔχουσιν αὐχένα ἀπ' ὕμων. scilicet, ἀπέχουσι, h. in interuallo inter iugulum et humerum. Inuertit orationem poeta, et deflexit: Φαίνετο δὲ, η κληγίδες ἔχουσι. eodem modo vt in laudato loco Σ, 378.

Ernesti accepit: totum quantum quantum corpus. non animaduertens, nec esse τόσου ὅσου χρόα, nec ἄλλο τόσου χρόα, sed ἄλλο.

Sententiam, per se expeditam, bene exponunt veteres: τοῦ μὲν Ἐπιτορος λοιπὲν σῶμα ὑπὸ τῶν ὄπλων κατακλύπτο. Schol. br. et τὸ μὲν ἄλλο σῶμα (τὸ μὲν πλεῖον σῶμα Schol. B. Leid.) καθώπλιστο; γυμνὸν δὲ μόνον διεφαίνετο ἀπὸ τῶν ὕμων ἐπὶ τὸν αὐχένα. Sch. A. B. V. T. L. At iidem tricantur in grammatica ratione. Schol. V. T. Excerpta „τὸ μὲν ἄλλο σῶμα κατείχετο χρυπτόμενον. Schol. B. ἐσκέπτετο, ἐκεῖνος δὲ ὁ τόπος ἐφαίνετο, (vel vt Sch. Townl. τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἐσκέπτον, τὰ τεύχη, ἐκεῖγον δὲ τὸν τόπον, ἐφαίνον.) ὅπου αἱ κληγίδες τῆς λαυκανῆς τὸν αὐχένα συνέχουσι (leg. διέχουσι) οἱ δὲ γλωσσογράφοι, τόσου ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα.“ haec quis tandem al. sequatur! Ita tamen Hesych. ἄλλο τόσου, ἀντὶ τοῦ, ὄλου σῶμα. et Suidas: ἄλλο τόσου Ὁμηρος· τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσου. οὔτως εἴωθε λέγειν. ἄλλο τόσον· ἐπειδὲν ἀπολίπῃ τοῦ ὄλου μικρόν. ἀπολέσ. Scilicet haec glossa spectat ad alterum locum Ψ, 454 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσου Φοῖνιξ ἦν, νοὶ σῶμα suppleri poterat, et si nec ibi ἄλλο τόσου iungi potest, sed est explendum: δει κατὰ τὸ μὲν ἄλλο (σῶμα)

Τὸν Φαῖνεξ ἐπὶ τόσου, ὃφ' ὅσου μὴ λευκὸν σῆμα ἀτέτυχτο ἐν
μεταπόῳ. v. Obll. ad e. l.

Tandem pro τοῦ δὲ, alii τοῦδε. et Vrat. b. τεύχεα
et contracte pronuntietur.

323. τὰ Πλατρόκλοιο βίην ἐνάριξε. hoc illud est, quod
miror poetam in vīs suis non apertius et significantius
vertisse; conspectu armorum Patrocli Achillis iram inflam-
mari necesse erat. Hoc est, quod Schol. V. T. notant:
ἀμφαίνει δὲ, ὃσον δρέθισμα ἔνεποιει Ἀχιλλεῖ ή θέα αὐτοῦ
(leg. αὐτῶν, τῶν ὄπλων).

324. Φαίνετο δέ, ἢ κληρίδες ἀπ' ὕμων αὐχέν' ἔχουσι.
Φαίνετο δὲ (δι χροῦς, ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ, μερίδι, ὃφ') ἢ
κληρίδες ἀπέχουσιν αὐχένα ἀπ' ὕμων, (κατὰ τῆς) λαυκα-
νής. haec erat grammatica ratio, pro qua sensum omni-
po apponunt Scholia. Apponam saltem Schol. br. καθ'
ἢ μέρος αἱ κατακλεῖδες συνάπτουσι διείργουσαι τὸν αὐχένα
ἐπὸ τῶν ὕμων.

κληρίδες, κλεῖδες, κατακλεῖδες, αἱ ἀπὸ τῶν ὕμων διέ-
ργουσαι διατάσσεις τῶν γευρῶν, καὶ συνέχουσαι τὸν αὐχένα.
Schol. B. L. de his cf. ad Θ, 325. 328.

Porro Schol. A. ἐν τίτι τῶν ὑπεμνημάτων· Φαίνετο δὲ
(in Townl. V. qui eadem fere recitant, est Φαίνον δὲ,) κληρίδες. Υ' ἢ ἐπὶ τῶν τευχέων. (vt τεύχεα subiectum sint)
τὰ τεύχη εἰκὸν ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίει Φαί-
νετθαί. (pro quo, ἔθαις.) Ita vero legere quoque de-
bueret λαυκανίην. οἷοι λαυκανίης μέρος, χώραν, substitue-
runt. In uno Vindob. mirum est vitium: τεύχεα ἔχουσι.

325. λαυκανής, ἵνα τε ψυχῆς ὕψιστος ὄλεθρος. λαυ-
κανής ex ed. Rom. recepit Turnebus. Addicunt codd.
Townl. Ven. cum in Flor. Alld. esset λαυκανής scriptura
vistitatiore more, quem etiam sequuntur codd. vt Cant.
Vrat. A. b. Mosc. a. Par. E. Variat quoque lectio in
Polluce II, l. 206. Hesych. Etymol. At Apollon. Lex.
λαυκανή, δι λαυμός. δι Φάρνηξ, et videtur ea scriptio esse
antiquior, altera communior: ita in Apollonio Arg. II,
192 constanter λαυκανή scribitur.

λαυκανήν Mori. Bagocc. Par. D.

Per opposita λαυκανήν, h. e. στόμαχον, et ἀσφάργην, βρόγχον, apertum fit Homerum discernere duas guttulis partes diuersas, alteram qua cibus potusque defertur, gulam; alteram, faucom, qua spiritus ducitur. In Schol. B. Leid. et plenius in Schol. br. adscriptas est locus Praxagorae, nobilis medici, ἐν τῇ Ἀνατομῇ, dignus, quem apponam, ad designandas guttulis interioris partes: „μετὰ δὲ τὴν τῆς γλώττης θέσιν, ὑπέρκειται κατὰ τὸ θυχατον τοῦ οὐρανοῦ (palati) ἡ κιονίς. (vua) μετὰ δὲ ταῦτα, Φάρυγξ καὶ στόμαχος. ἔστι δὲ ὁ μὲν Φάρυγξ ἐκ τοῦ ἀμπροσθίου, ὁ δὲ στόμαχος ἐκ τοῦ ὄπισθίου, προσκεφυκώς τοῖς τοῦ τραχήλου σπουδύλοις. καὶ ὁ μὲν Φάρυγξ ἐμφύεται εἰς τὸν πυεύμονα, ὁ δὲ στόμαχος εἰς τὴν κοιλίαν. μεταξὺ δὲ Φάρυγγος τὸ στόμα. Additur: Ποσειδώνιος δέ Φησι, κατὰ διπλὸν τῆς τροφῆς σκέπασθαι ὑπὸ τῆς ἐπιγλωττίδος τὸν βρόγχον. Nonnulla ex his illustrantur a Foesio in Oecon. Hippocr. in Φάρυγξ et στόμαχος. plura ap. Plutarch. Sympos. Qu. VII, i. cf. ad Γ, 292. P, 47.

Ἴνα τε ψυχῆς ἄκιστος ὄλεθρος dictum, sic, quia Homericum est, ὀλέσαι ψυχὴν, θυμὸν, vitam perdere, pro ea priuari. Sic ψυχὰς ὀλέσαντες N, 763 θυμὸν ὀλέσσαντες et alia. cf. ad E, 250. Eustathius memorat sumptum hinc esse Euripideum: Ἐκτορος δ' ἀπόλλυται ψυχή. respexitne Hecubam 21? Ernesti autem putabat Liuium hinc summissum de elephanto dictum XXVII, 49. ea celerima via mortis, quod ei in mentem tum veniebat.

326. τῇ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς ἔλαστ' ἔγχει δῖος Ἀχιλλεύς. Jungenda: ἐπιμεμαῶς οἱ ἔλασεν (αὐτόν). Monet Schol. Townl. Vict. esse h. l. ὀρθοτονητέον, ἐπὶ οἴ. Aristarchea ea est doctrina, de quo paßim est monitum, et modo supra Φ, 174. cf. ad T, 384. A, 368. N, 64. „τῇ φx. ea inquam.“ Clarke.

μεμαῶς. Harl. Lip̄. cum aliis, Vrat. A. Mosc. 2. Ven. et septem Parib. μεμαῶτ'. aberrat μεμαῶτ' Vindob. Ernelli ait, male. quid ni et hoc fieri potuit in pugna?

327. ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἥλυθ' ἀκακῆ. Corrigit et hic ἀντικρὺς Bentleius.

328. οὐτ' ἄρ' ἀτ' ἀσΦάραγον μελή τάμε. „ἀσΦάραγον,
 Φάρυγγα“ Apollon. Lex. ὁ γαργαρών, Schol. B. Leid-
 elle βρόγχου, ait Plutarch. Sympos. VII, i. p. 698. Mo-
 rit enim disputationem hic locus de ea gutturis parte,
 quae in columnis maneat, ita ut vocis iter et loquela su-
 pereret. Reprehensus ibi erat Plato, qui τὰ πολλὰ δι-
 ἔξειναι διὰ τοῦ πλεύμονος dixit, quanū per pulmonem po-
 tūs cibusue transire posset; tum *Protagoras* grammaticus
 pronuntiat Homerum primum perspexisse, ὅτι τῆς μὲν
 τροφῆς ἐστέμαχος ἀγγεῖον ἔστι, τοῦ δὲ πνεύματος βρόγχος,
 ἐν ἀσΦάραγον ἐκάλουν οἱ ταλαιοί. διὸ καὶ τοὺς μογαλοφά-
 νος ἀρισΦαράγους ὄνομάζειν εἰώθασι. itaque *Hectoris*, in-
 quid, *iungulum* poeta ait esse percussam, quippe quo re-
 cipitur cibus et potus, Ω, 641. 2. non vero *guttur* seu
sauces, quibus aer recipitur, et sonus emittitur. Repo-
 nitur ab iis, qui aderant, non conuenire alterum locum
 Odyl. I, 373 vbi Φάρυγγος ἐξίσσετο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρό-
 μει. Dicendum erat, poetas vocibus his non ubique
 proprie vti, sed cognata permittare. Respergit haec Hippo-
 crates aut quisquis auctor est libri περὶ σαρκῶν (p. 43
 ed. Foei.) εἰδον δὲ ἡδη, οἱ σΦάραγες ἑωτοὺς ἀπέτακον
 τὸν Φάρυγγα (atque is est ἀσΦάραγος) πάντακασι, εὗται
 οὖσι μὲν, Φθέγγονται δὲ εὐδὲν, εἰ μὴ τις συλλάβῃ τὸν Φά-
 rygga. οὗτοι δὲ Φθέγγονται. Ex Plutarcho locum latine
 verit Gellius XVII, 11. et de Platonis asserto disputat
 quoque Galenus de placit. Hippocr. et Plat. VIII, 9.
 Breuiora ac disertiora sunt in loco classico Pollucis II,
 4. l. 206. "Ομηρος μέντοι τὸν στέμαχον καὶ λαιμὸν καὶ
 λευκανίαν καλεῖ, καὶ Φησι ψυχῆς ἄνιστον ὅλαθρον εἶναι,
 ὅτι διαιρεῖται (scil. ὁ λαιμὸς) ἀπέλλυσι τὴν ὕδων τῆς τρο-
 φῆς. τὸν δὲ βρόγχου ἀσΦάραγον καλῶν, καὶ Φωνῆς ὄντα το-
 ρελαν ἀπιστάμενος, ἀτμητον ἐπι "Εκτορὶ τετψρχεν. ὅφε
 τι μιν προτείται ἀμειβόμενος ἐπέσσοιν. Similia sunt ap.
 Apollon. Lex. in σΦαράγευντο.

Monet Eustathius fuisse veteres, qui scriberent: οὐδ'
 ἄρ' ἀτδ σΦαράγου. Sane et σΦάραγος et ἀσΦάραγος pro-
 nuntiatum fuit: v. Etymol. Hesych.

Clarke nihil notauit, nisi suum folenne: „οὐδὲ ἄρειον
ut ex tali vulnero fieri verisimillimum est“ hoc vero
est παραφράζειν. non verborum vim declarare. Est: nec
vero nec sane. οὐδὲ δῆ.

μελίγ χαλκοθαρσίγ scriptum est in Etymol. in ἀσφάρχησις. ut Achilles sit subiectum.

329. ὅΦρα τί μιν προτιθητοι. — „ἀθετεῖται versus, quia ridiculum est, si Achilles noluit hasta fauces refecare, eo consilio, vt Hector eum alloqueretur. Qui tamen defendunt, aiunt, id quod casu factum est, nunc pro caussa efferri. Simili modo, inquit, damnantur illa: εὐθὲν ὁδὸς δειπνήσει, ὃ δὲ ταύτατο θεῶς αἰοιδός. Od. P, 359.“ Schol. A. Addit Schol. Townl. Vict. duo alia exempla Od. M, 427 ἥλιθε δ' ἔπι νότος ῥωκα — ὅΦρ' ἔπι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν. et I, 154. 5 ἄρσαν δὲ Νύμφαι — αἴγας, οὐα δειπνήσειαν ἐταῖροι. Priorem locum Eustathius quoque excitat; idem hastae vitam et mentem tribui monet. Verbo: dicendum erat, ὅΦρα h. l. non esse pro ῥωκα, sed, eo modo enenisse id quod subsecitur; non caussam, sed consequens declarat; Ictum autem ab Achille ita esse illatum, vt, declinante caput Hectore, non totum guttum abscinderetur.

προτιμήση Vrat. A. Mosc. 2. Par. C.

331. Ἐπειρ, ἀτάρ που εὐθης. sic codd. et edd. Flor.
Ald. 1. Rom. At Ald. 2. intulerat εὐθυσθα.

ἀράπ που. et tu. enim uero tu forte putas. Eustath.
redit per δῆ. Schol. Townl. Vict. ἀΦαρ legisse videtur;
nam ἀΦαρ, adscriptum est, ἀντὶ τοῦ σύνθετος, κούΦως,
ἀΦρόνως. Κισως, ἐπει ἔλεγεν· τίς δ' οἵτινες εἰ καὶ Ἀχιλεὺς —
Φεῦγη ἐμῷ υπὸ δουρὶ. Π., 860. 1. De hac voce v. ad
P., 417.

332. σῶς ἔσεσθ'. Multi ἔτεσθαι debebant saltem σῶς ἔσεσθ' scribere. Verum σῶς Homero non frequen-
tatum est. Contra τῶς aliquoties occurrit: σῶς ἔτεσθαι,
σώγεσθαι. v. ad N. 773. Schol. Vict. et Townl. σῶς. τη-
νὲς ἐκ τοῦ σῶς. ἀλλ' ἔδει τοῦς. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σῶς.
Ἀλκαῖος δὲ καὶ τὰ δύο οὐ εἰς ὁ συναλείφει. Quae sit.

tur, sunt corrupta: ἐπὶ νῷων δὲ τινες. ἐπὶ νεάς τα οὐαὶ εἰσιν αὐταις ἀπὸ τοῦ ἐπὶ νεῶν. Debuit in his esse appositaum ex Alcaeo: ἐπινῶν δέ. nam constat νέας fruille quoque νῶ, vnde νέσομαι, νώση, et alia: de quibus monitum a Bentleio ad Callimach. in Iou. 87 τὰ νεαὶ τοῦ νῶ-ει. quod indoctior aliquis pro ἐπὶ νεῶν acceperat.

ἴμε δ' οὐδὲν ὄπίζει νόσφιν δύντα. Schol. T. V. οὐδὲν ψιλῶς. ἵνα παρέλκῃ τὰ δέν. δύναται δὲ οὐαὶ δασέως. Εστι δὲ αὐτὶ τῶν διμοῦ. Sic intellige, posse οὐδὲν scribi et οὐ δέν, οὐδὲ ἔν. esse porro ίμε δόπίζει pro ίμεοῦ.

333. τοῖο δ' ἄνευθεν ἀσσητήρ μέγ' ἀμείνων. Schol. B. T. V. ἀμείνων σοῦ δηλονότι, πον Πατρόκλου.“ ἀσ-
ητήρ, Βοηθός. Apollon. Lex. Vidimus iam O, 254. 735.

334. μετόπισθε λελείμην, μετόπισθε seu τοτικῶς in
castris, seu χρονικῶς, μετὰ ταῦτα. Schol. B. V. T.

335. 336. οὐ μὲν κύνες ηδ' οἰωνοὶ ἐλκήσουσ' ἀλκῶς.
Schol. A. „οἱ περὶ Ἀυτίμαχον, ἐπὶ τὸ γυναικιμάτερον, ἐλ-
κήσουσι, κακῶς.“ leg. iunctim ἐλκήσουσι κακῶς. Ita ille
legerat pro ἀλκῶς, vulgatori vocabulo. Schol. B. ἀλκῶ,
ἀπὸ τοῦ αἰκένως, ὁ δῆλος τὸ αἰκιστικῶς, (sic et Apollon.
Lex. b. v. adscripto versu. in Schol. br. est οὐβριστικῶς)
γίνεται αἰκῶς et ἀλκῶς. Schol. V. et T. quorum verba
sunt: οἱ μὲν διεσυλλαβῶς αὐτὸς προφέρουσι, οἱ δὲ συνε-
στάλλαι Φασί. περιστᾶται δέ. δεῖ γὰρ ἐκ τοῦ, αἰκένως τε-
πονθώς. ὁ σημαίνει τὸ αἰκιστικῶς, οὐαὶ χαλεπῶς. ἄλλως.
ἀλκῶς. Ἀυτίμαχος, κακῶς. Si vero quaeritur, quomodo
Antimachus, si modo is fuit Thebaidis auctor, ita lege-
re potuerit; probabiliorem rationem eius rei hand repe-
rio, quam vt illum Homericis verbis in carmine suo usum
esse suspicer. Villoison, V. C. Proleg. p. XXIV verba
grammatici sic acceperat, vt Antimachum scripsisse puta-
ret ἐλκήσουσι. κακῶς. vt hoc adiectum sit tanquam nota
grammatici: cf. sup. ad Δ, 439. Ceterum haud dubie
ἀλκῆς, indignus, fuit prius altero ἀλκῆς et αἰκῆς, a quo
αἰκία, αἰκίζεσθαι, cf. ad 266. Habet tamen etiam hic
ἀλκῆς scriptum cum Barocc. Mori. Vrat. A. d. vn.
Vindob.

δλκύσουσ' Mori. Barocc. Vrat. A. Parif. octo. De forma voc, altera δλκήσουσ' v. sup. ad 62.

τὸν δὲ πτεριοῦσιν Ἀχαιοῖ. πτερέουσι Mori. Harl. Mosc. a. Par. G.

337. τὸν δ' ὀλυγοδρανέων — „, ὀλήγον τὸ δρᾶν ἔχων,“ Schol. B. T. V. viribus iam deficiens. Vidimus iam O, 246. Π, 843.

339. μὴ με ςα. vitiosum est. fuit haud dubie μὴ με εἰς vel μὴ μ' εἴς; dummodo disyllabum hoc sit. cf. ad VIII, 414. Bentl. μὴ εμ' ςα. vel μὴ μ' εἴς. Mf. Par. E. μὴ μ' εἴς. Pro δέδεξο vñ 340. vn. Vindob. δέχεσθαι.

341. δῶρα, τά τοι δώσουσι. τά σαι. Lipf. Par. A. B.

342. σῶμα δὲ σίκαδ' εμὸν δόμεναι. Apollon. Lex. h. v. ποτα, obseruatam esse hanc vocem ab Aristarcho, καὶ σεσημειώται διπλῆ, ὅτι σῶμα "Ομηρος οὐδέποτε ἐπὶ τοῦ ζῶντος εἴρηκεν. Tum adscribitur hic versus cum Jl. Γ, 23.

ὅφρα πυρός με. — „quod etiam ii, qui in ipsa patria exspirauerant, cremati sunt“ Schol. A. Dicerem saltem, patere hinc, etiam apud Troianos fuisse morem corpora cremandi. Verum grammaticus videtur respicere alia loca, in quibus Achisiui cremant corpora, ut ossa mortuorum in patriam reportent. Ceterum iisdem verbis usus erat Hector, cum ad pugnam Achiuorum fortissimum prouocaret H, 79. 80.

343. ὅφρα πυρός με — λελάχωσι θανόντα — „quod λελάχωσι est λαχεῖν ποιήσωσι. vid. ibid. H, 80.

344. τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ιδίων. „εν ἄλλῳ· τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.“ Schol. A.

345. μὴ με, κύον. Mori. Barocc. Vrat. d. Leid. κύων. perpetua varietate, vt in "Εκτορ et "Εκτωρ v. c. sup. 38.

346. αἱ γάρ πως αὐτέν με μένες καὶ θυμὸς ἀνήγ. Ita, ἀνήγ ex libris, usu et ratione grammatica, quam vidi mus B, 34. cf. ad E, 598. ad Z, 81. Ita utique Ven. A. B. ἀνήγ Harl. Vrat. A. Mosc. a. Par. F. L. Vulgatum erat ἀνείγ, quod etiam est in Townl. Vict. Eustathius: ἀνείγ, ἥτοι ἀναπτέσσει. Norat tamen alteram lectionem p.

1073, 28. et Hesychius vtrumque habet: ἀνή, ἀφῆ. ἀγῆ.
Et, ἀνή, ἀναπείσῃ. ἀφῆ.

Supra Σ, 175 Hectorem arguebat Iris minatum esse,
suffixurum se esse caput Patrocli palo. Expectabam, hoc
ab Athille furente, ira nunç memorari.

347. ὅμι' ἀκταμόμαγον χρέα ἔδμεναι, οἷα μ' ἔφρυας.
ὅμι' ἀκταμόμαγον grauius vocabulum desiderari, aut ei-
se dictum pro ἀκταράσσεντα, notant grammatici. ἀκ-
ταμόμαγον legunt Mori. Barocc. Lipſ.

ὅμι' est in Eustath. et ed. Rom. Vrat. b. d. Mosc. 2.

χρέα ἔδμεναι. non est hiatus, sed χρέα est pro χρέαι
ex χρέατα. nisi praeſtat χρεῖ ἔδμεναι. Schol. A. T. V. κατὰ
εὐτολὴν τὸ χρέα. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἐκτείνει δὲ Τυ-
ραννίων (ergone χρᾶ pro χρέα?) ἀλλ' οὐδέποτε ὁ παι-
τὴς χρέας εἴκεν.

Ceterum hanc barbariem ifta aetate ignotam haud
fuisse, et hic locus arguit et sup. Δ, 34. 35. et inf. He-
cubaे verba. Ω, 212. 213. Nota est Tydei crudelitas in
Melanippum in pugna ad Thebas: v. Apollod. III, 6, 8.
cf. Euſtath.

οἷα μ' ἔφρυας. h. κατὰ τοῖς οἷα. pro iis quae male in
me consulueristi. ὄσσα μ' Vrat. d. vn. Vindob.

ὡς εὐκ ἀσθ' ὃς. — ὡς pro εὖτος. Minus bene per
exclamationem dictum accipias, ὡς, ὄσσα!

349. εὐδ' αἱ καν δέκακις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα.
Cum FEIKOΣΙ olim fuerit, necesse est scriptum fuisse
δέκακις καὶ FEIKOΣ. omisso τε quod et abest a libris, ut
Par. D. Similem locum vidimus Λ, 25.

Ἐγκυμονύται τινες, πρὸς τὴν εἰκοσινήριτα λέξιν, ὅτι
πρὸς εἶνος: ἐξισουμενα. εἰκοσαπλᾶ. Schol. A. Repetunt
haec alii in iisdem Scholiis, et addunt, obſeruandum eſ-
ſe, quod ν interponitur in εἰκοσινήριτα. et quod eſt
πρὸς εἶνος ἐρίζεντα, οὐ δοτιν ἐξισουμενα, εἰκοσαπλᾶ. Simili-
lia sunt in Schol. V. T. Leid. breu. At in Apollonio
Lex. posita eſt vox et versus sine interpretatione; siue e
more glosographorum, nude interdum voces notabiles,
per ſe perſpicuas, apponendi, ſiue quod illa excidit; eſt

ea utique in Hesych. h. v. Disertissimus locus est Etymologi.

Notant porro, quod *vel*, noua sententia procedere potest inde a vſ. 348 vel 349 οὐδ' εἴ κεν ad vſ. 352 οὐδ' ὡς τέ γε πότυια μήτηρ, *vel*, vt haec superioribus adiungantur, et noua sententia procedat: οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν — Neutrū satis placet, sed adiuncta sunt superioribꝫ ὡς εὐκ̄ ἔσθ — οὐδ' εἴ κεν, continuata oratione, repetita alleueratione, οὐδ' ὡς τέ γε ex affectu dicentis.

350 ἀποικια στήσωσι. παραστήσωσι, .ἢ ισόσταθμά ται κομίσωσι Schol. B. Alterum verius, appendendo prstio. ἀποστήσωνται sic vidimus N. 745. στήσουσθ Par. F.

ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. Vitium ὑπόσχονται in multis: Barocc. Vrat. A.

οὐδ' εἴ κεν σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνάγοι Πρᾶμος. — „quod hyperbolice dixit haec; Aeschylus tamen vero pari auri pondera redemptum Hectoris corpus exhibuit εὐ Φρυξῆν.“ Sic Schol. A. εὐ "Ἐκτορες λύτραις Schol. T. V. Scilicet duplex fabulae nomen fuisse confit.

ἐρύσασθαι. Schol. B. ἀντιστῆσαι. Schol. V. T. πρὸς χρυσὸν ἀντιστῆσαι recte. Est enim ἐρύσασθαι idem quod ἔλκειν, ἔλκεσθαι, de libra et lancibus. Plenius Schol. br. σταθμήσασθαι et ζυγοστατῆσαι. Porphyri. Qu. Hom. 25 addit: ἀπὸ τῶν ἔλκοντων τὸν ζυγόν. Hinc est in Theogn. 77 τιστὸς ἀνήρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἔξιος. Non intellecta vox in Philostr. Apollon. II, 26.

ἐρύσασθαι vitium Lips. Vrat. b.

ἀνάγοι. Ed. Rom. Schol. br. Vrat. d. Par. D. E. F. H. K. ἀνάγγει. Lips. Par. A. vn. Vindob. ἀνάγγ. Sane post εἴ κεν utrumque in Homero habetur; respondet tamen ἀνάγγ ceteris, στήσωσι et ὑπόσχονται.

354. ἄλλὰ κύνες τε καὶ οἰνοι κατὰ πάντα δάσονται. — Scholion tamen excidit; respexit id haud dubie verba κατὰ πάντα δάσονται pro καταδάσονται πάντα. Redditur in Schol. B. κατέδονται. Nam δάζεσθαι, καταδάζεσθαι, μερίζεσθαι, et inde idem quod καταδέκτεσθαι. Decent Etymok Hesych. cf. Schol. Exc. ad Ψ, 21. Ali-

quoties occurrit in Odyssaea. v. c. Σ, 86 μῆδει τ' ἐξερύ-
σαις δέῃ κυνήν αἵμα δάσασθαι. πάντα. Eustath. ὅλον εκ
νίν. poetae.

355. τὸν δὲ καταθυήσοντο. Vrat. d. τόσσα δ' ὀλυγο-
δρανήγ. Saltem deb. esse: τὸν δ' ὀλυγεδρανέων ut sup.
337 εἴποντες id in uno Vindob. ἀποθυήσοντα tamen etiam
Apollo. Lex. in voc. καταθυήσκει. p. 386 κατὰ δὲ ἄντι
τῆς ἀτό. adscripto versu.

356. οὐδὲ εὖ γιγνώσκουν προτιόσσομαι, οὐδὲ ἄρ' θυελ-
λον πείσαιν. Εἰ „quod in προτιόσσομαι ἀπὸ τῶν ὄσσων ἡ
μεταφορά. (quae et in Suidā leguntur.) προβλέπω τῷ
τῷ. ἄντι τοῦ, προέβλεπτον. (προορώμην Schol. T. V. προορῶ
Schol. br. πανταχοῦ tempore. Eustath. δηλοῖ τὸ προεβλέπω.
ἢ τὸ οἷδε καὶ μαντεύομαι. ad h. l. et alibi aliquoties. At
Schol. B. et Leid. προεφέγγεομαι. παρὰ τὴν ὄσσαν. ή προ-
εφῶμαι. Hesych. προτιόσσεται. προορᾶται. προεδέχεται. προ-
εγράψεται. et iterum προεδοκῇ. At prius non recte fieri,
obseruant Schol. T. V. „ἄλλ' οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ ὄσσα
ἢ τὸ θυητῆς Φωνῆς.

Bant igitur duo in hac voce, quae dubitationem fa-
ciant, prius, siue ab ὄσσα, vox, an a τῷ ὄσσε, oculi,
alterum, est προτὶ, quod videntur accipere dictum pro
πρό. Quod ad prius attinet, analogia quidem videtur
admittere, ὄσσομαι, Φωνῶ, ab ὄσσα, vox, et προτιόσσο-
μαι, alloquin, προεαγορεύομαι, et est quoque hoc credi-
tum a nonnullis grammaticis. Verum repugnat, quod
ὄσσομαι, simplex, hoc significatu non occurrit, nec ὄσσα
est alia vox, quam ominosa, omen. Alterum, quod si
προτιόσσομαι, ab τῷ ὄσσε, redditur, praeuideo, προτὶ vi-
detur dictum esse pro πρό, perperam sumitur: ὄσσομαι
est video mente, Od. B, 152 ὄσσοντο δὲ ὄλεθρον. πρὸ
ὤφθαλμῶν εἶχον, τουτέστι προεδόκων — v. Hesych. h. v.
et προτιόσσομαι est, mente intueor, tanquam possum
ante oculos animo video; eodem modo quo ἐπιόσσομαι
sup. P, 381 ἐπιόσσομένω Θάνατον καὶ Φύγαν ἐταίρων. vbi
v. Obll. Et hoc firmat nūs Odyss. E, 389 πολλὰ δέ
κραδή προτιόσσετ' ὄλεθρον. intuebatur animus, tanquam

praesens, exitium, praesagiebat, Σ, 219. itaque sic quoque accipitur pro animo respicere, Odyl. H, 31. Ψ, 365. Quod ergo προτιστομαι reddi bene potest praemideo, non sit vi praepositū προτι, sed ex ipsa re, quod quae praeuidemus, animo quasi intuemur. Ernesli: „forma haec, inquit, orationis hebraismo similis est: praesensi, me tibi non persuasurum, quod peterem.“ Dicam potius, esse orationem nondum satis ad grammaticam rationem compositam: cum deberet esse: εὐ γιγάντων σε, προτιστόμην, ὅτι οὐκ ἔμελλον πείσειν σέναν vel προτιστομαι, ὅτι οὐ μέλλω πείσειν σέναν Etiam Schol. A. ἄλλωνται γὰρ ὁ χρόνος.

„γρ. πρό τε ὄπομαι“ Barnes. commentum viri docti parum prosodicum.

οὐδὲ ἀρ' ἔμελλον πείσειν. οὐκ εἶκός ἐμ. Vrat. d. cum uno Vindob. οὐ γὰρ ἔμελλον.

357. ἦ γὰρ σοὶ γε σιδῆρος ἐν Φρεσὶ θυμός. Vincit lectio ἐν Φρεσὶ auctoritate codd. Barocc. Mori. Lips. Vrat. b. d. Par. A. C. F. Vindob. 1. 2. Ven. eti per se nulla re praefat altera ἔνδοθι, quod et ipsum Homericum esse meminimus statim ex A, 243 οὐ δὲ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις et sup. X, 242 ἀλλ' ἔμός ἔνδοθι θυμός ετερο πένθει λυγρῷ.

358. 9. 360. Versus nobiles inter loca de praesagiis morientium et vi animi praesentiendi futura in discessu a corpore: de qua v. ad Π, 854. p. 278 in simili loco de Patroclo. Utuntur inuenito multi. Sic Machaon mortiens vaticinatur Eurypylo in Quinto VI, 426. cf. Jacobs ad Tzetzae Posilhom. 385. adde praclarum locum Diodori XVIII pr. Ernesli laudat Latina, Virgil. Aen. IV, 607 sqq. X, 739 sq. ex h. l. ductum. (Silins Ital. II, 696. parum ad rem facit.) Add. Cic. de Diu. I, 30 et ibi Dauif.

358. Φράξεο νῦν, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι. μήνιμα, μήνις, (v. Hesych. h. v. cum nota) et hinc irae causa. Sic iterum Od. Λ, 73 iisdem verbis, Schol. B.

et br. τῆς ἐκ θεῶν βλάβης αἴτιος. Vrat. b. et al. μῆνυμα, male.

359. 360. ημαρτι τῷ, ὅτε κέν σε. Ex h. l. petitus est vnde ex variis modis, quibus narrata est facta esse Achil- lis mors a Cyclicis et Tragicis; et receptum hinc inter vulgata, a Paride sagitta percussum esse Achillem, Apollinis seu opera seu iussu: vnde alii ipsum Apollinem seu Paridis telum direxisse, seu suum telum immisisse nar- rant; vnde splendidus locus est Horat. IV, 6. pr. et Vir- gil. Aen. VI, 57 *Phoebe — Dardana qui Paridis di- recti tela manusque corpus in Aeacidae:* Ap. Quintum III, pr. in pugna ipse Apollo Achillis talum' pedis sagitta traxit vs. 62. Conuenit Hygin. f. 107. *Hectore se- pulto, cum Achilles circa maenia Troianorum vag- retur ac diceret, se solum Troiam expugnasse, Apollo iratus, Parin se simulans, talum, quem mortalem habuisse dicitur, fugitta percussit et occidit.* Primus auctor huius narrandi modi fuisse videtur Arctinus in Aethiopide: Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν (τύλην) εἰσκεσῶν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀτόλλωνος, Proclo inde referente. Causa igitur irae Apollini fuit, quod Achilles Hectorem prostrauerat et diris mo- dis corpus eius foedauerat; quod ipsius Iouis iram in Achillem concitanerat: Ω, 112 sqq. εμὲ δ' ἔξοχα τάν- των ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι "Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νησί. Variarunt tamen poetae causas quoque irae Apollinis in Achillem: Schol. Townl. et Vict. aiunt, nonnullos hanc memorare, quod, εἰπει καὶ αὐτὸς Τάναδον ἀνεῖλε τοῦ Ἀτόλλωνος. lege τὸν Τένυγν, Cycni creditum filium, ve- re Apollinis, Tenedi insulae conditorem: v. Schol. Ly- cophr. 232. 233. forte ex perdita Euripidis fabula, Τέν- γης inscripta. Pro Teanis morte, Cycni patris caedem memorat Ouidius ex aliis Met. XII, 580 quam Apollo vultus sit sagitta Paridis in Achillem directa. Ceterum ex Apollinis in Achillem ira et vltione nexa erat iterum alia narratio: Neoptolemum, patris caedem vlturum, ad-

iiisse Delphos, vt eos diriperet, ibique periisse: v. Schol. Pindari VII, Nem. 58.

ἵνατι τῷ, ὅτε κέν σε. Schol. Townl. Vict. ηματι τῷ-
τῇ εἴης υπὲτε τὰς ταφὰς ἀνγρέθη. „αὐτίκα γάρ τοι ἔπει-
τα οὐ“ “Ἐκτορα πότμος“ Σ, 96. Fuere igitur, qui nar-
rarent, Achillem altero statim post Hectorem caesum die
occidisse. Vulgo tamen interponuntur *pugnae* cum
Pentheilea et cum *Memnone*, qui Antilochum Nestoris
f. occiderat, vt ap. Quintum lib. I. II. auctore nimis
Arctino in Aethiopide, quod ex Proculo didicimus: *Bibliothe d. alt. Kunst* T. I. p. 33. *Troilum* addidere So-
phitae Dares c. 23. Dictys IV, 9. ex antiquioribus haud
dubie: si compares Lycophron. 307. et Schol. adde Tze-
tzanī Posihom. 351 sq. cf. Exc. XVII. de Troilo ad
Aen. I.

Vidimus variasse poetas in *cauſſa* et *auctore* mor-
tis Achillis, tum et *de tempore*: variarunt quoque *in loco*: Arctinus simpliciter narrasse videtur, Achillem intra
vrbis portam irrumpentem a Paride et Apolline esse
intererunt: prorsus vt in Homero: ἐνὶ Σκαιῆσι τύλησι.
Alii in Apollinis Thymbraei templo, seu Polyxenae amo-
re captum, seu fraude Priami, Polyxena promissa, ad
pactionem illectum, ex insidiis caesum esse; eaque vulga-
ris narratio ap. Schol. Lycophr. 269. Dictyn, Daretēm
et al. Pleraque horum commentorum a Tragicis profe-
cta esse manifestum fit; forte in his hoc quoque, quod
fata Achillis et Hectoris omni modo aequare volueret;
ita Achillis corpus praedam canibus proliicere voluit Pa-
ris apud Daretēm c. 34. illudere cadaueri Troiani ap.
Dictyn IV, 12. Et Schol. Vict. Townl. sup. ad 358 μὴ δ
ἔμος θάνατος τὴν ἐκ θεῶν μῆνιν ἐπὶ σε ἐρεθίσῃ, ἐπεὶ καὶ
αὐτὸν σε δεῖσει ὑπὸ Τρώων ἐλκυσθῆναι.

360. ἐνὶ Σκαιῆσι τύλησι. Schol. Pind. Nem. VII, 58
ἐπὶ Σ.

362. ψυχὴ δ' ἐκ φεθέων πταμένη. Αἰθόσδε βεβήκει.
Ἐ „σημειοῦνται τινες, ὅτι μόνη κάτεισιν εἰς“ Άδου ἡ ψυ-
χὴ, καὶ εὐ δεῖται τῆς Ἐρμοῦ παραπομπῆς“ Schol. Δ. Sci-

Licet non ubique tam disertae expositioni mythicas locus est, cuius modi erat Odyss. Ω, pr.

Versus 362. 363. iam lecti erant de Patroclo sup. II, 856. 857. ad quos v. Obll. Versus inter eos esse quos Plato improbat, de Rep. III pr. propter falsas rerum inferarum notiones, iam ibi vidimus; pariaque Plutarch. de aud. poet. p. 17. vbi ad verba: *ἐκ φεύγων* in codd. affertur, *ἐκ σπλάγχνων ἢ μελῶν* (de voc. φέγος v. ad II, 856) Vulgata legitur quoque ap. Dionem Or. XXI, p. 508. R.

363. λιπεῦσ' ἀνδροτῆτα. in scripturam consentiunt omnes codd. et edd. praeter Turneb. et Barnes c. Clarke, qui ἀδροτῆτα tuentur. v. ad II, 857 et inf. Ω, 6.

364. τεθνεῖτα. Etiam h. l. τεθυηῶτα multi, Lipf. Cant. Mori. Parif. sex. vt toties alibi. v. ad Z, 71.

προσφύδα. μετηύδα Par. P.

365. τέθναθι. quia post τεθνεῖτα subiungitur nunc τέθναθι, mirum in modum arguantur viri docti. Scaliger, qui contulit h. l. cum Virgilio Aen. X, 743. 744. „nunc morere; at de me diuum pater atque hominum rex viderit“ non decuit, inquit, Achillem verbum τέθναθι, cum exspirasset Hector. Clarke contra „vim aliquam praeteriti habere hanc vocem pronuntiat, laudatis locis O, 494 sq. P, 404. quae ea vis sit, equidem nullo modo eruere potui. Enimvero, cum Achilles verba haec pronuntiaret, putandus est Hector nondum exspirasse, sed extremum spiritum duxisse. Quid ni enim poeta haec ita narrare potuit, vt prius morte memorata verba morientis subflungeret; quod vulgo ita efferves: cum his dicitis Hector exspirauit?“

κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. Par. L. τεύξομαι. at hoc requireret κηρός.

365. 6. ὅππότε καν. δῇ Zeus ἐθέλῃ τελέσαι. Clarke: „quandocunque erit futurum, vt.“ Graeca vim habent: quando Iupiter voluerit (ὅππότε δῇ Zeus ἐθέλῃ καν τελέσαι) id quod fatale est, ad exitum perducere.

εθέλη. Vrat. A. εθέλαι. sicque Par. I. at Par. X.
εθέλοι.

368. καὶ τό γ' ἀγευθεν ἔθηχ. Lips. Mosc. 2. vñ.
Vindob. καὶ τό δ'.

370. οἱ καὶ θηῆσαντο Φυὴν καὶ εἰδος ἀγητὸν Ἐκτορος.
Comparat Homericum cum Herodoteis de Masistio caelo
Valkenar. ad Herod. IX, 25. mirantur ibi virum μεγά-
θεος ἔνεκα καὶ κάλλος.

θηῆσαντο, θθεύμασαν. Schol. B. recte, ex vocis vñ
saeppe obseruato; vt sup. H, 444. K, 524. T, 682. et ali-
quoties in Odyll. cf. ad Ω, 418. Proprium esse vñsum
Homero ait Schol. Apollonii I, 436.

θείησαντο aberrant codd. rec. οἱ καὶ θηῆσαντο
præfixum Schol. B. male.

Hectorem dignitate corporis insignem celebrarunt
veteres, referente Eustathio, et laudante narrationem ap.
Plutarch. (in Arato p. 1028 E.)

371. οὐδ' ἄρα δή τις ἀνουητή γε παρέστη. Scriptum
ἀνουητή per iota in codd. et edd. temere mutatum in
ἀνουητη̄ a Barnes, vt diphthongo tutior sit prosodia.
Dictum autem hoc, sensu actiuo: οὐ χωρὶς τοῦ ἐπιτρῷ
σκειν. Schol. br. εἰ μὴ ἔτρωτεν αὐτόν. Schol. T. V. In Lips.
est ἀνουητη̄, vt sup. Σ, 536 erat ἀνουητος. Barnes laudat
e cod. Mori adscriptum epigramma: Βάλλετε νῦν μετὰ
πότιου δμὸν δέμας etc. quod est quoque in Anthol. Ste-
phani p. 8. Brunck. Anal. To. III. p. 144. XL,
οὐκ ἄρα γέ τις Par. F.

373. ὁ πόκοι, ἡ μάλα δή — More suo Plutarch. de
ira cohib. p. 453 B. versum in alium sensum vocat, de
eo, qui placatiore est animo. Schol. A., σαρκαστικὸς ὁ
λόγος — et comparat locum alterum: ἡ μάλ. ἐλαφρὸς
ἀνηρ — sup. Π, 745.

374. ὅτε γῆς ἐνέτρησε πυρὶ κηλέψ. Ita edd. (ait
Ern.) ἐνέτρηθεν Barocc. Harl. Vrat. A. Mosc. 2. Par. G.
H. I. K. et defendit Erneli, esse enim: quo tempore
incendere parabat nauēs. Il. I, 585 τοι δ' ἐπὶ πύργον βζε-

τον πουρῆτες καὶ ἐνέπρηζον μέγα ἀστυ. Το τυρι κηλέω
v. ad Θ, 217.

375. ὡς ἄρα τις εἴπεσθε καὶ εὐτήσασθε παραστάς. ξ
„quod inter dicendum vulnerarunt: ita ut idem sit atque: ὡς ἄρα τις ἔλευς καὶ εὐτήσασθε Schol. A. Similia Schol. B. V. T. Leid. qui et addunt: τὸ ὄμοιοτέλευτον latere h. l. quia non sit in fine versus. In Vict. adscriptum versui: ἀθερεῖται.

In Schol. Leid. adscriptus est locus τοῦ Σεναχηρείμ, qui miratur neminem hunc locum ἥθετηκένας, in quo non modo summae crudelitatis θυμφασίς sit, verum sit quoque verius εὐτέλεια καὶ ἀσθένεια. Lectus tamen ille est quoque Dioni Or. XI. p. 180 D. (p. 348. R.) cf. Or. XXI. p. 275 C. D. (p. 508. R.)

376. ἐξενάριξε. Vitium Ald. 2. ἐξενάρηξε.

Notatur versus ab Apollon. in ἑναρίξε, quod καταχρηστικῶς dictum est κατενάριξε, quod proprio est spehauit, pro ἀνεῖλεν. unde emendatur Hesych. h. v.

377. ἔπεια πτερόεντ' ἀγύρευεν. Barnes: „γρ. πτερόεντα προεγύδα.“ Legitur sic in Mori. vno Vindob. Eadem varietas saepè iam obuia facta.

378. ὦ Φίλοι Ἀργείων ἡγγήτορες ἡδὲ μέδουτες. ξ
„quod Zenodotus pro his effinxit (ἀντὶ τούτου πεποίησεν). Ἀτρείδῃ τα καὶ ἄλλοι ἀριστῆς Πλαναχαιῶν. Atqui, ait Schol. A. Agamemnon huic pugnae haud interfuit; ex vulnere enim aeger in castris retinebatur.“

At alia est lectio: ὦ Φίλοι ἡρωες Δαναοι, θεράποντες Ἀργος. quae erat in Flor. Ald. 1. Rom. repetiit hanc Valken. „quia versus vulgatus hoc quidem in loco minus conuenit Achilli“ quid intersit, equidem haud video; adstipulatur tamen Ernesti. Dixeris tamen, Achilli totum agmen, non solum duces fuisse appellandos. At qui qui duces compellat, compellat et milites. Et est similis locus de Menelao, eodem cum versu P, 248. inf. Ψ, 456. 7. Vulgatam tuentur godd. Ven. Townl. cum

aliis bonis codd. et potuit in mentem venire altera lectio, quia is versus aliquoties legitur B, 110. O, 733.

379, ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. — „quod in 379—384 caussam praemisit, cum esse deberet: εἰδὲ ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν — ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. Notant similia Schol. B. T. V. Leid. Comparat quoque T. V. πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι etc. τῷ σε χρῆ. Jl. H, 328. Obvia res est etiam in Latinorum periodo.

In Schol. A. subiunguntur haec: ἐδὲ Διονύσιος (Thrax, puta) διστάζει, μὴ πρὸς τὴν ἀπόλειψιν τοῦ χρόνου παρασκευάζει γὰρ τὸ ἐπειδὴ ιηάς τε καὶ Ἑλλήστοντον ἔκοντο (Ψ, 2.) καὶ ἐπὶ τὸν ὃς βέβλητο (leg. ἐκίτονος βέβλητο Od. M, 423) τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐσημαιώντο πρὸς πρίσιν τοιημάτων, ὅτι σπανίως. Ομηρος πακομέτρους τοιεῖ. Obscura sunt priora; videtur delendum μὴ, nam ille potuit ambigere ad defectum morae s. temporis, χρόνου, cum syllaba brevis sit prima in ἐπειδὴ. quod addit παρασκευάζει γὰρ, dictum appetet eo sensu, de quo iam alibi monui, cum διασκευασται memorabantur, esse non concinmare carmen, sed mutare, interpolare: vt h. l. ex falsa opinione, peccare in metrum ἐπειδὴ.

Scilicet, cum apertum sit, pronuntiatum fuisse ἐπειδὴ antiquitus, grammatici tamen haeserunt et versum cum similibus inter ἀκεφάλους retulerunt; qua de opinione aliquoties iam dixi: multa de iis sunt ap. Eustath. Barnes etiam ad h. l. Schol. T. V. br. σημαιωτέον, ὅτι καὶ ἀκεφάλοις χρῆται ὁ παιητής. ὥστε εὐ δὲ περιστᾶν τὸ φίλος κατίγγετε. Eadem Eustathius afferens ei παλαιοὺς φασίν. addit. Occurrit autem hoc Δ, 155. vbiq; v. Obss. et E, 359. Videbimus hoc ἐπειδὴ inf. Ψ, 2. in Odyssaea aliquoties: Δ, 13. Θ, 452. Φ, 25.

δαμάσασθαι. Cant.

Laudat versum Plutarchus de sui Ianda p. 542 E. quod minus molesta illa est, si refertur res ad fortunam vel deum, vt h. l. et Α, 128. v. ibid. p. 541 C.

380. ὃς κακὸς τόλλος ἔρδεσκεν· alii ἔρδεσκεν. dē quo v. ad I, 546. Eustathius p. 1274, 44 ἔρδεξεν η ἔρδεσκεν. ἔρδεξεν est quoque in Mori. Barocc. Harl. legebatur quoque K, 49. notante Bentl.

ὅσος εὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. Eustath. οἱ ἄλλοι, alii illi, οἱ ἑτερογενεῖς θηλαδὴ γῆμιν τοῖς Ἀχαιοῖς. ὁ δῆμος τοῦς πρὸς τὸ ἀχθύνεις οἱ ἄλλοι. τὸ πρὸς ὀλίγων γραφέν. Erat tamen ibi ἀχθύνεις ἄλλοι, Φ, 22. sed erat ibi interpretatio τῶν παλαιῶν, οἱ ἄλλοι, ἄλλοφυεῖς. p. 1221, 33.

381. εἰδὲ ἄγετ^r, ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι παιρηθῶμεν. εἰδὲ ἄγετε. v. ad VI, 376. σὺν τεύχεσι, pro, δικλισθάντες. Locus expressus a Virgilio Aen. XI, 17 lqq.

382. ὅφρα κέ τι γνῶμεν. ὅφρα γνῶμεν ἀν (κατά) τι. νῷ γρ. ὅφρα κέ ἔτι Barnes. forte ex Eustathio p. 1274, l. 62. sive Caut. Mori.

383. η καταλείψουσι τόλιν. (εἰ η) Vrat. b. καταλήψουσι. Vrat. d. καταλείψωσι.

τόλιν ἄκρην. non videtur ipsa Acropolis Pergamus designari, sed omnino vrbs Ilium, quandoquidem et ipsa fuit in alto sita. Nihil de hoc video monitum; vt nec de nexus sequentium.

385. ἄλλὰ τίη μοι ταῦτα Φίλος διελέξετο Θυμός; versus iam aliquoties lectus. v. sup. X, 122. Si in poeta nostro artis aliquam calliditatem suspicari liceret, dicerem haec eximio cum artificio esse tractata. Haud dubie enim ars imperatoria hoc requirebat, vt, caeso promacho Hectore, in ictis tantis terroribus, e vestigio urbem ipsam adoriretur Achilles. Nec tamen hoc prae finito carminis argumento comprehensum erat. Prolusum quoque dudum ac saepe erat, fatale esse, ne ab Achille Troia caperetur. Nauigabat itaque in medio duorum scopulorum poeta: si Achilles ne quidem in animum hoc admiserat, posse nunc Troiam capi, hebes ille et tardus videri debebat; sin tentaret, turbabantur calculi. Intentum itaque erat faustum, incidisse quidem in illud consilium, sed auocari se passum summo animi maerore ex amici morte, et properare ad iusta ei persoluenda. Be-

ne Schol. T. V. ἐνταῦθα ἀνακύπτει τὸ δεξιὸν τῆς οὐκομίας, τὸ πρὸ τῆς Πατρόκλου ταφῆς ἔξιέναι τὸν Ἀχιλλέα. cf. Schol. B. Eustath.

At vero alterum Scholion T. V. haud assequor: εἰ περὶ Ἡράκλιου Φασὶ προφασκέσθαι αὐτὸν τὸν περὶ τὰς Σκυρίας τόλεμον.

pro Φίλος διελέξατο Θυμὸς εῖται Φίλη in Par. D.

386. νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος. repositum ἄκλαυτος pro vulgato. ἄκλαυτος auctoritate codd. Lips. Vrat. d. vn. Vindob. Ven. ed. Rom. Eustathii, et Pollucis II, 64 qui vocem ex Homero landat. Scilicet emollitum videatur id, quod vulgo durius ad aurem — auerst.

387. 388. ὁφρ' ἀν ἕγωγε ζωοῖς μετέω, καὶ μοι Φίλη γούνατ' ὄρώρη. Schol. A. „ὅτι ζωὸς ἐν Ἀργείοις Φίλη πτολέμοις μετέω.“ forte erat „ὅτι γράφεται· ζ. vel ὅτι ἐν ἄλλοις· ζ.“ nam fuit diuersa lectio, quae etiam reperitur in Vrat. A. et b. et in Eustathio, qui tamen et alterum norat; Barnes illam etiam vulgatae praetulit, et Valkenaer in locum vulgatae reposuit. Hoc vero est novare praeter necessitatem, et, si semel temere feceris, cur in aliis locis hoc idem pari iure facias. Nihil prorsus seu sensu seu vi seu elegantia interest, utrum eligas; tantum studio nouandi et nouitate placere potest altera lectio. Conuenit quoque versus aliis locis: Ψ, 47 ὁφρα ζωοῖς μετέω. Od. Ζ, 487 εὗτοι ἔτι ζωοῖς μετέσσυμα. Od. Κ, 52 η ἀκέων τλατῆν καὶ ἔτι ζωοῖς μετέτην. quod alterum hemistichium, καὶ μοι Φίλη γούνατ' ὄρώρη etiam alibi occurrit I, 606. et K, 90 non potest pro argumento suspicionis esse. Contra vero insurgere potest aliquis in altero versu, et monere primum, inutile esse τὸ δι, cum τὸ μετέῖναι τινὶ omnibus locis iungatur, et deberet esse ζωὸς Ἀργείοις μετέω. secundo quod frigeret: donec inter Arginos interero viuus: quasi res aliter se habitura sit, si inter alios, quam Arginos, vixerit.

ὄρώρη Par. G. H. I.

389. εἰ δὲ θανόντων μὲν καταλήζοντ' εὖ 'Αθα. καταλήζηντ' Vrat. d. καταλήζοιτ'. Effet saltem καταλήζειτ'.

390. φύταρε δην καὶ καῖθι. recte sic Cant. Hart. Venetus. Par. F. H. vulgg. κάκειθι ex seriore vnu.

Laudantur versus a Synesio Epist. 123. et 124. notante Barnes; item in Charitone lib. V. extr. et vñ. 390. Plutarch. non posse suauiter viui. p. 1104 D. De interpretationis difficultate v. Notas. Si sententia est, in inferis memoriam aliquorum deleri, vt alias Lethe pota omnia vitae pristinae obliuioni traduntur, expeditior esset sententia, si legeretur si δὲ θαυμάτες περι τ. ut tamen nihil inde ad interpretationem proficiat.

391. νῦν δ' ἄγ' αἰδοντες Παιήνα. Fuit quaestio: quomodo in Apollinem, Troianis studiosum, Achiuis infestum, cani potuerit nunc hymnus: Schol. B. Leid. Vict. Townl. Atqui promta erat responsio: Paean, Παιήν, factum est nomen genericum: quod iam ad A, 473 vidi- mua. Nec aliter Virgilium statuisse, apparet ex eo, quod ipse paeanā sic dixit omphino de canto Aen. X, 738 et VI, 659.

Grammatici tamen multa comminiscuntur: placare Achines Apollinem, vt Treiani Mineruam (sup. lib. VI, 87 sq.) aut esse hymnum victoris, innentum ab Apolline occiso draconē (Pythone); Sch. T. ἄλλως, ταιήνα. τὸν δὲ παταταύσσι κακῶν φόδομανον, η̄ δὲ τὰ μὴ γενέσθαις (adde κακά.) Schok. Excerpt. aiunt proprie sic appellari cantum post victoriam, et esse paeanas duo, alterum ante pugnam Marti, alterum post victoriam Apollini cani solitum. Παιᾶνες μὲν κῶμος καὶ εὐφημίαι ήσαν, δύο δὲ οὗτοι. Εννέάλιες, ὅτε ἥρχον, ὅτε πρὸ τῆς μάχης ἐγένετο, καὶ ἔτερος ὅτε δύκαν. δύο δὲ Παιᾶνας ἦδον αἱ παλαιοὶ, τὸν μὲν πρὸ τῆς μάχης, τῷ "Ἄρει, τὸν δὲ μετὰ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι, τῶντον δὲ μετὰ τὴν νίκην τῷ Ἀπόλλωνι ἦδεν Ἀχιλλεύς." Commenta grammaticorum!

In Vict. et Townl. Scholion adscriptum est, quod non grauabor exscribere: ὅτι οὐ μόνον συμποτικὴ καὶ μετ' δραχήσεως η̄ πάλαι μουσικὴ, ἀλλὰ καὶ εἰς Θρήνους (καὶ εἰς Θράμβους addunt Schol. Excerpta) ἐπιτηδεία. η̄τις καὶ μέχρι τῶν Πυθαγορείων ἀθαυμάζετο καλουμένη κάθαρσις.

περὶ δὲ τὴν εἰαρινὴν εἰς ταῦτὸν συνιόντες ἡκουούσιν δύος, ὃς (εὐ) μέσοις καθήμενος, γῆδε, λύριον ἔχων, ταῖς ηρεμαλοις ἀρμονίαις. Ἀχιλλεὺς δὲ μόνος καὶ Πάρις οἶδε παρ' Ομῆρῳ, διὰ μὲν ὑπὸ Χείρωνος, τοῦ καὶ Ὁρφέα παιδεύσαντος, διὰ δὲ ἐν Ἰδη τραφεῖς, οὗ διέτριψάν οἱ Τίαῖς (ποιη Ἰουδαιοῖς) Δάκτυλοι, μουσικώτεροι γεγονότες, καὶ πολλὰ εἰς τὴν δύνατον τέχνην * * ὃν ἔνα κρινόντα Φασὶν. (est κρίνον genus salutationis ap. Athen. III, p. 114 F. e quo Eustath. p. 1018, 17. et Hesych. h. v.) ὃς πρῶτος Μούσαις ἔθυσεν. (ποιη conuenit cum Pausan. IX, 29) οὐκ ἀπόγονος Τέρπανδρος οὐδὲ Ἀντισσαῖος. (leg. ὁ Ἀντισσαῖος. erat ille ex Lesbi Antissa, al. ex Methymna) ἐτί δὲ τοῦ· ὃς τὸ ἐφέντη πολύφρονά περ μᾶλλον ἀστεῖαι (Od. Σ, 464) οὐκ ἀπεδοκιμάζων τὸ φέντεν Φησίν, ἀλλὰ διὰ τὸ μᾶλλον γελάσαι, (ibid. vs. 465.) ὃ ἐστι καὶ ἄστει * * ἢ δὲ ἀπαλῇ σφραγησίς μέθων (Pollux IV, 101). καὶ βασικισμὸς, (ibid. 100) καὶ σχεδισμὸς (nec ibi nec alibi memoratur, sed videtur esse σχεδιασμὸς, ex tempore.) ἀκαντα τοῖς μαλακοῖς δέδοται.

393. 394. ἥραμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφυομεν "Ἐκτορες δίου, φέρε Τρῶες κατὰ ἄστυ, Θεῶν ὁν, εὐχετέωντο. — ἀθετοῦνται, quod Achille indigna est oratio; nam ipse dixerat: ὅφρα καὶ "Ἐκτωρ εἴσεται, ἢ φα καὶ οἵος ἐπίστηται πολεμήσειν ἡμέτερος Θεράπων Π, 243 Schol. A. add. Eustath. indigna Achille oratio visa, non, ut nos iudicabimus, quia gloriabundi hominis est, sed quia in istis versibus Hectorem se multo inferiorem, ne quidem Patroclον παρεμ iudicauerat; responderant alii apud Eustath. p. 1275, 22. pronuntiar̄ hoc carmen in contumeliam Trojanorum audientium haec: in quo omnino plura commenta de hoc canto cumulantur. Est inter ea hoc: quod duo hos versus nonnulli pro ipsis Paeanis verbis ex tempore ab Achille compositi habuere, forte repetitis a choro incendentium, et per interualla. Erat quoque adscriptum in Vrat. A. οὐτές εστιν ὁ Παιάν. Quod ad ἀθέτησιν attinget, appetat, non esse eam aliam, quam, quod improbant grammatici haec, tanquam Achilli indecora; non

autem, quia accepterant, non antiqua ac genuina haec esse. Bentleius totum locum 391—394 pro insitio habebat; recte utique, si ex iudicij elegantia haec diundicare licet. Mihi suspecti sunt, quia ingenium festiuus, quam pro Homeri simplicitate et austoritate, prodere videtur. Excitantur versus a Dione Or. II p. 92. ed. R. Per parodiam haec dicta a Timone in Lacydem in computatione v. ap. Eustath. l. c. (ex Athen. X, p. 438 A.)

Apud Virgil. Aen. XI, 14 expressa verba sunt ab Aeneas, ita tamen, ut non canentis, sed dicentis sint: *sic incipiens hortatur ouantes: Maxima res effectus viri; timor omnis abefto. Quod supereft.* Quintus quoque recitare verba facit Troia capta conuiuantes Achivos lib. XIV, 117 δόρπεον, ἄλληλοις διηνεκέως ἐνέποντας. ηνύσαμεν πολέμῳ μαχρὸν τέλος. γράμμαδ' εὐρὺ κῦδος ὅμᾶς δηνοῖσι μέγα πτολεμάρον ἀλόντες. Verterat Homericā Abronus Silo ap. Senecam Suāl. c. 2. *Ite, agito, o Danaī, magnum Pacana canentes, Ite triumphantes, belli mora concidit Hector.*

395. ἀσικέα μῆδετο ἔργα. Homericum, pro ἀσικές τις "Εκτορα διμήδετο, είργαζετο. Iterum Ψ, 176. γρ. μήσατο" Barnes.

Totus, qui sequitur locus 395 ad 411 a Dionys. Hallie. de Struct. orat. l. 18 adscriptus est, ut doceat, quam εὐγυῶς et δειγυῶς τὰ πάθη redditā sint.

396. ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρυντα τένοντα — quod τένοντα dixit tendines a crure ad talum pretiosos Schol. A. „γρ. τένοντας“ Barnes. Sane sic Vrat. d. vn. Vindob. et Dionys. l. c. ἀμφοτέρω — τένοντα Lips. Par. C.

397. ἐκ σφυρὸν ἐκ πτέρυης Schol. Vict. Townl. μετόπισθε ποδῶν ἐκ τοῦ ὑποκάτωθεν μέρους, τοῦ κατὰ τὴν πτέρυναν, ὡς ἐπὶ τὸ σφυρόν. ὥστε ὅλην λύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Δεκτίνης δὲ (quis hic fuerit, haud reperio) κακῶς Φησιν ἐκ πτέρυης τοῦ ἄρματος. ἐκ σφυρῶν ἐκ πτέρυης praefixum est Schol. B. (et idem notatum ex Par. E. F.) cum verbis: ἐκ τῶν σφυρῶν καὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς πτέρυ-

ης ἐτρύπησεν, ὥστε ὑπολύσασθαι τὴν ἀγκύλην. Etiam Schol. br. δὲ σφυρὸν ἐκ πτέρυης, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ σφυρὸς ἔως πτέρυης. An legerant: ἐκ σφυρὸῦ ἐς πτέρυην? Ceterum miratur Vesalius in Epist. ad Ioach. Rolants p. 65. loco a viro docto mihi indicato, ἀκρίβειαν Homeri anatomicam.

In Schol. A. B. br. inserta est γύρησις, similis ei, quae ad Ω, 15 apposita legitur, cur Hectorem caesum raptat et αἰλίζεται Achilles, qui tamen Eetionem ne spoliauerat quidem (Z, 417). Sane vindictae studio propter ea, quae in Patroclum meditatus erat sup. Σ, 176 (ita vero necesse est, non modo meditatum ea esse Hectorem, sed et palam pronuntiasse ut ab Achiniis audirentur.) Alio modo excusant Achillem: e Callimacho constare, fuisse Thessalis morem patrium, raptare caedis suorum auctores circa sepulcrum; memorant quoque exemplum Simonis alicuius, qui primus id instituerit. Eadem leguntur in Schol. Leid. vbi ἄψασθαι τοῦ νόμου πρῶτον est leg. ἀρξασθαι.

βοέους δ' ἐξῆγατεν Ιμάντας „γρ. δξ ἡγεταν. Cant. βοέους. δ' abest ab Harlei.

Ceterum miror, a grammaticis non ignorari, quod alias legitur, in religandis pedibus Hectoris Achilleum vsum esse eodem balteo, quem Hector pro munere accepérat ab Aiace, cui vicissim gladium dederat, quo Ajax se transfixit: (sup. Z, 303. 4. 5.) ita utriusq; exitium fuit munus amicitiae et honoris pignus. Locus class. est Sophocl. Ai. 1028 sqq. (1049)

598. χάρη δ' ἔλκεσθαι ἔτεσν. male ἔτεσν Barnes et h. l. ἔστεσν Par. E. saltem ἔστεσν.

400. μάστιξεν δ' ἀλάχη. sic ubique legitur; Barnes tamen exhibet μάστιξεν β', nec tamen primus, sed Stephanus, nescio unde. Elle tamen β in Par. F. I. K. video, μάστιξεν in Par. D. In Par. B. aberat v. 399. sed librarii incuria.

τὸν δ' οὐκ ἀέκοντε περίσθην. ἀέκοντε rescripti e mo-
re Homericō pro ἔκοντε. monento dudum Bentleio, et
adstipulante Harl. Mori. Cant. Par. K.

Versus aliquoties iteratus, primo E, 366.

401. τοῦ δ' ἦν ἐλκομένῳ. Ignoratē poetam Hecto-
rem ter circum Iliacos raptatum muros hinc patet; et
monitum a multis. v. ad Virgil. Aen. I, 487. ter fuge-
rat circa urbem; sup. X, 65. ter eius corpus circa Patro-
cli tumulum fuit raptatum Ω, 17. at punc in castra ex
carri Achillis religatum trahitur.

πενθαλες uno sibilo et h. l. multi.

402. ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάναι πίγναυτο. Valde variat
lectio; primo in excusis: πίγλαντο Flor. Ald. 1. Rom.
cum Eustath. (Etiam Schol. Ven. A. ἦν τις, πίγλαντο.
Agnoſcit quoque Vict. Townl. Vrat. A. cum gl. τοῦ κο-
μητοῦ. et Vrat. d. Par. E. F. L. Vindob. Alteri.) tum
πίγναντο Ald. 2. corrupte, pro πίγναυτο. Turnebus in-
duxit πίλναντο, (ex Eustathio, qui pro var. lect. memo-
rat: ἢ πίλναντο, τευτέστιν, ἐπέλαζον τῷ κομισσάλῳ) quod
retinovere editiones sequentes: est illud in Vrat. b. donec,
quod Ernesti praeulerat, reduxit Wolf. πίγναντο, nunc
e Cod. Ven. iterum eum dedisse video πίλναντο. Iam
hoc doctum esse voc. non nego; fuit enim πελάω, πιλ-
νώ, πιλῆμι, admoueo. Supra T, 93. οὐ γὰρ ἐπ' εὑδεῖ
πίλναται h. o. πελάζει. Apollon. IV, 952 ἢ δ' εὗποτε πιλ-
νατει εὑδεῖ. Verum minus commodum est hoc loco,
quod deest casus γῇ, πέδῳ; supplent quoque Sch. br. τῇ
γῇ προστελάζεντο. Nec conuenit cum nostro locus He-
siод. Θ. 702 ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς σύρνει ὑπερθει πιλ-
νατο. nam ibi est inuicem. repetere autem κομισσάλῳ vix
licet. Et si facere video Eustathium: ἢ πίλναντο τευ-
τέστιν ἐπέλαζον τῷ κομισσάλῳ. Inf. Ψ, 368 ἄρμata —
χθεν πιλνατο. Ita magis conueniret πίγλαντο. sc. κο-
μισσάλος. vt et Eustath. facit: πίγλαντο τοῦ τοιούτου κο-
μισσάλου. quod tamen ex interpolatione venisse apertum
est. Apud Synel. Laud. Caluit. p. 82 C. D. Dio Chryſ.
reprehenditur, quod Homeri loca excitauerit, quae nus-

quam reperiantur; in his de Hectore: ἀμφὶ δὲ χαῖται
κυάνεαι πεφόρητο. commodam lectionem esse censet Valkenar. suspicatur tamen fuisse πεφόρυτο, foedabantur
comae. Verum recte monet Ernestii πεφόργυτο ap. Sy-
nec. nihil aliud esse, quam interpretamentum. Conie-
rat quoque Valk. ἀμφὶ δὲ χαῖται — πετάλαιτο. venerat
quoque in animum πετάλυτο. Haberent haec quoque
locum per se; sed necessaria non sunt, cum aliam lectio-
nen habeamus antiqua auctoritate satis firmatam, et ab
Ernestio vindicatam, cuius nota ad h. v. est omnium
optima per totam Iliadem, πίτναντο· hanc in suo cod.
repererat Aldus, eaque est in cod. Lips. Townl. Par. C.
vno Vindob. eget tantum interprete. Iam sup. Φ, 7 vi-
dimus, id, quod πετάω est, fuisse quoque πιτνάω. πίτνη-
αι, et habere notionem pandendi, explicandi; cf. ad
Pindar. Nem. V, 20 ubi afferui πίτναν τὰ χεῖρας. comae
πίτναντο ἀμφὶ, tructo et succullo capite spargebantur
quaqua versus. Ernesti comparat vñ. 315 περισσεύοντο de
crista galeae, iactabantur. Schol. Townl. Vict. πίτναντο.
ἔξεπτάννυντο. διὰ τοῦ τ. τινὰς δὲ, πέδναντο. haud dubie
pro πληντο. Schol. Ven. B. non πληντο, sed πίτναντο
legerat, nem Scholion est: ἔξεπτάννεντο καὶ πρὸς γῆν
ζπλῶντο. Habemus quoque vocis glossema in Hesiodi Sc.
Herc. 291 si δ' ἄρε εὐ ἐλλεθανοῖς δέον καὶ ἔπικλον ἀλε-
γήν. fuit ἔπιτνον ἀλαῆ. Eo dicit cum codd. ap. Graeu.
locus corruptus in Etymol. έπιτνου 'Ησιόδος εὐ 'Αστιδί —
αὐτὶ τοῦ διὰ τὴν ἀλαῆν έφριπτον, ἔξεπτανον, ηπλουν, διὰ
τῷ ξηρανθῆναι. έψυχον. Quod infertum est Etymologo,
ηπλήρουν, ad aliam interpretationem spectat. Ceterum
cotidie Hectoris promissa, forte ex hoc ipso loco, fuit no-
bilitata: cf. Eustath. Et Lycophroni 1133 τοὺς γυμφίους
τοὺς 'Ἐκτεραιόις ηγλαῖσμένους κόμαις.

403. τότε δὲ Ζεὺς δυρμανέσσεται. διὰ ἄλλῳ. Ζεὺς τερπι-
κέραυνος

χάριεν. Flor. Ald. 1. quod a χαρίεν diuersum
esse docent Grammatici, ut χαρίεν sit τὸ μετέχον χάριτος,
χάριεν, χαριέτως, pro aduerbio. Versum recitat Apol-

Ion. de Syntaxi p. 159 vbi disputat de usu τοῦ ἀστ., et docet εἴ τι πατρίδι γαλῆ esse idem ac εὐ τῇ πατρίδι αὐτῷ τοῦ Ἐπιτορος. Ceterum fuit et hic γένησις· cur Iupiter hanc permiserit αἰκλαν, cum paratus esset ad vitam seruandam sup. v. 174. 5. 6. Scilicet fato fuit prohibitus δῶκεν, αὐτὶ τοῦ οὐκ ἤμυναν.

405. ὃς τοῦ μὲν πεκόνιτο. „γρ. πεκόνιτα.“ Barnes. Sicque Vrat. d. vn. Vindob. Schol. Pind. N. I, 100. v. ad Φ, 541.

405. 6. η δέ νο μῆτηρ — Fuit et hic quæstio, ἀτρόπλεια et λύσις, cur Hecuba deliquium non patiatur, quod patitur Andromache. Soluitur ex eo, quod haec inopinato atrocí spectáculo perentitur. Est ea γένησις inserta in Schol. Leid. Sch. Ven. A. inf. ad 431. Excerpta ex iis habent Scholia cetera, et repetunt ad 431: 466. λαπάραι, (λαπκρά, λευκή,) κάλυπτρα est quae κρήδεμνος alibi.

408. Quaerunt subtilitatem in φύμαξεν πατήρ et κακούσσε μῆτηρ. hoc esse seminarum, illud virorum. Sch. B. T. Leid.

409. κακυτῷ δ' εἶχοντο. κ. ὕχοντο. Mori. Comparat Schol. Thucyd. VII, 71. l. 66. Thucydidea: οἰμωγῆ τε καὶ στόνῳ κάντες δυσαγασχετοῦντες etc.

410. τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὃς εἰ ἄπασσα Ἰλιος. Laborant veteres in eo, quod substituant ad τῷ. Sch. A. B. „τοιούτῳ Θρήνῳ ὅμοιον.“ Etiam Eustath. sup. plet. ὅμοιον οὐ τὸ Θρηνώδημα, η τι τοιούτῳ. Potius τὸ πτρῆγμα, χρῆμα, substituendum est. Fuere qui scriberent ὃς ἡ ἄπασσα. Nam Sch. A. „Τιγὲς περιέργως διὰ μόνον τοῦ: γράφουτες, ἀποδιδάσσιν, ὃς αὐτῇ ἄπασσα.“ Vix haec allequaris nisi ex Etymol. in μὴ teneas, habitum fuisse pro prototypo pronomine ἄγω, σὺ, I, unde μὴ, γῆ. ut adeo probabile sit, non ὃς αὐτῇ, sed αὐτῇ ἄπασσα Ἰλιος ab iis constitutum fuisse. At recte in Sch. A. adiicitur, poetam nec ι nec σφεῖς nosse, et esse αἰσι, vt Odyss. K, 419. 420 vbi socii ad Ulyssem a Circe venientem Σολ μὲν γοστήσαντι, διατρεφὲς, ὃς ἀχάρημεν, Ως εἰ τ' εἰς Ιθάκην ἀφίκοιμεθα. Eadem fero habet Schol. Townl. Vici. τινὲς

δὲ τὸ ὄντες διὰ τῆς ἡ οὐράφουσι, καὶ δασύνευσι (itane εἰ;?) ἀντωνυμίαν ἔκδεχόμενοι τρίτου προσώπου, ἀντὶ τοῦ ὃς εἴ-
τῇ. ἀλλ᾽ οὐ χρῆται αὐτῷ (scil. τῷ ἀντωνυμίᾳ;) ὁ παιγτής.
Additur ex Sophoclis Oenomaos: οὐ μὲν ὄντες Θάσσουν, (an
Θάσσουσα;) οὐ δὲ ὄντες τέξου (an τέξουσα;) παιᾶν μητερὸν
corrupta! Tum ex Thucydide comparantur illa: οὐδὲν
γὰρ ἄλλο, οὐ πόλεις ἀλισκομένη δάμεσσαν. οὐ εἰ distractus
Barnes: recte ex prisca ratione, vulgo οἶται. Locus
Virgil. Aen. IV, 669 sq. comparatus iam a Macrob. IV, 6.
μάλιστ' οὖτις τὸν Par. A.

411. Ἰλιος ὁ Φρυβόεσσα. — „quod si Ἰλιος. v. ad
Δ, 46.

ὁ Φρυβόεσσα, hoc uno loco occurrit, alibi est αἰτιοῦ,
ἔγνωμοςσα. *Troia alta* Virgilio. Schol. Vict. Townl. εἰτὶ¹
ὁ Φρυβόδους τόπου καιμάνη. Suidas: ὑψηλὴ καὶ ἀπόκρημνος.
add. Schol. br. Eustath. Hesych. ὁ Φρὺς pro clino montis
Τ, i5i legitur, loco tamen vix Homericō.

πυρὶ σμύχοιτε κατ' ἄλφης. μύχοιτο Vrat. b. σμύχεται
καταφλέγοιτο, Schol. Ven. Leid. σμύχεσθαι, τὸ δὲ τοῦ
κατ' ὅλίγου μύξεσθαι τὸ πῦρ τρεπόμενον δὲ Φλόγα, Schol.
B. Sup. l. I, 689 κατὰ δὲ σμύξαι πυρὶ γῆς. sic enim a
poeta ponitur, cum proprie de igni latente, serpente,
ac per fumum tandem se prodente dictum sit: quod du-
cta nota exposuit Hemsterh. ad Lucian. D. Mort. 6.
p. 351.

σμύχεται vel σμύχοιτο scripserat Aristarchus, docen-
te Schol. A. Nam fuille σμύχαι vel σμύχει. Apud
Hesych. est ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς, respectu loci Aristophanei, diserte laudati a Suida, in Pace, vbi nunc pro
σμύχεται αὐτοῖν τοῖν γνάθοιν edictum quoque est v.l. 1308
in Brunck. σμύχεται. σμύξαι, πλῆξαι memorat Eustath.
p. 1277, 9 Repositum quoqae est κατασμάξαι pro κα-
ταρμάξαι in Nicand. Alexiph. 33a vbi redditur per za-
τάτριψον. Apud eund. σύχειν et κατασύχειν occurrit eo-
dem sensu; vt et apud Herodot. IV, 75. vt viri docti
iure suspicentur esse vnam idemque σμύχαι et σύχαι.

σμύχετο add. Flor. Alld. Turneb. usque ad Stephanum, qui ex edit. Rom. *σμύχετο* correxit. add. Par. A. K. Erat quoque hoc in Schol. br. et apud Macrob. IV, 6. qui tamen, ut recte Ernestii monet, cum graeca in eo serius edita sint, dare variam lectionem non potest.

Satis apertum est, omnia haec verba ducta esse a communi stirpe *σμάς*, *σμῆσαι*, atterere; differre tantum usu inter se certò: *σμύχεσθαι* proprio de igni dictum noscere loco vnicè est probandum. Etiam Apollon. Lex. *σμύχετο*, ἀφανίζειτο. sic quoque Hesych. Schol. B. Leid.

κατ' ἔκρηγος. una voce *κατάκρηγος* Rom. Eustath. Vrat. b. al.

412. γέροντα μόγις ἔχον. vulg. μόλις. at μόγις Mori. Vrat. b. Ven. Par. G. H. L. idque retinendum, nam ea forma seruata est ceteris locis I, 355. Φ, 417.

ἀσχαλόωντα. *ἀδημονῶντα*. Snidas. δυσανασχετοῦντα, λυτούμενον Schol. br.

413. πυλάων Δικρανιάων. esse easdem, quae Scænes, ex h. l. patere videtur. v. ad E, 789.

414. πάντας δ' ἐλλιπάνενε, πυλινθόμενος κατὰ κόπτρον „αὐτὶ τοῦ, κατὰ τὸν δυρφετὸν τῆς γῆς (corrige hinc σύμφυτον τῆς γῆς e Cod. Leid. a Valkenario editum) ξότι δὲ καὶ Ἐπίγραμμα εἰς Ἐπίχαρμον οὔτως· εἰμὶ νεκρός, νεκρός δὲ κόπτρος, γῆ δ' οὐ κόπτρος, οὐ δὲ γῆ νεκρός. Similia dat Schol. Leid. At Schol. Vict. et Townl. εἰμὶ νεκρός, νεκρός δὲ κόπτρος, εγγῆ δ' οὐ κόπτρος ἐστίν. εἰ δὲ γῆ νεκρός δοτ', οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός. Vix aliquid quod sibi conflet, hinc efficias. Ludere saltem licet:

εἰμὶ νεκρός. νεκρός δὲ κόπτρος. γῆ δ' οὐ κόπτρος ἐστίν.

si δέ τε γῆ νεκρός δοτ', οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός.

Postrema non satis percipio. Videtur pentameter ab alio adiectus esse priori versui. si autem corpus terra est: videtur sequi debuisse: *animus non corpus est, sed deus*: si δέ τε γῆ νεκρός, οὐ νοῦς νεκρός, ἀλλὰ θεός. Videbunt me doctiores, an alibi versus legantur. Per zōnyū interpretatur κόπτρον Apollon. Lex. et Hesych. Eadem ita.

rum occurrit Ω, 164. aliter quam sup. Σ, 575 et Ω, 640 et in Odyss. aliquoties.

πάντας δὲ λιτάνευσ. antiqua forma et ratio cum Vrat. b. Vulg. δ' ἀλλιτάνευσ. et δ' ἀλιτάνευσ. sic Townl. Lipſ. Cant. Vrat. d. vt alibi quoque.

414. 5. memorat Plato de Rep. III p. 388 B. vbi Priamum appellat ἔγγὺς θεῶν γεγονότα, ita exprimens τὰν θεουδῆ. vt inf. Ω, 217 et al.

415. ἐξομοικλήδην ὄνομάρων ἄνδρα ἔκαστον. „οὐ κο-
υῖς, ἀλλ' ἰδίως“ Schol. Townl. Vict. Apollon. Lex.
redit ἐπ' ὄνόματος verius δεῖ ὄνόματος. sicque Hesych.
cum Schol. br.

416. καὶ μ' οἷον ἀστατε, κηδόμενοί περ. Aristarcheum
esse lectionem docent Schol. A. T. V. quamvis solliciti
de me, licet mei studio hoc agentes. sicque Eustath.

Attamen κηδόμενόν περ nec minus accommodatum,
modo περ videoas esse, quippe, vt saepe accipendum
est: quippe valde afflictum, contristatum animo. et si
Schol. Townl. ait, περ πλεονάζειν. Est autem altera haec
lectio codd. omnium meliorum; itaque haud potui refu-
gere, quin reciperem. Ingeniose versu utitur Maximus
Tyr. Disf. VI, p. 196. vbi numen a bellis gerendis auo-
cat: quos tamen ad nostram usque aetatem obsurduisse
nouimus: σχέσθε — δάστας κηδόμενόν περ σώζειν ὑμᾶς,
καὶ μὴ περιορᾶν ὅπ' ἀλλήλων κακουμένους.

417. ἵκεσθ' ἐπὶ νῆσος Ἀχαιῶν. latere in ἵκεσθαι notionem
τοῦ ἱετεῦσαι etiam ad h. L monent grammatici. v.
sup. ad v. 123.

418. λίσσωμ' ἄνδρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὁβριμοσργόν.
Vulgo lectum erat in edd. λίσσομαι. nec male hoc, solle-
nnis. vsu Homericō pro futuro. Visitatum ei tamen
et alterum, subiunctiuus omisso ήνα. vt inf. 450 (ήνα)
ήσσωμαι. monuit iam Ernesti. Iam autem codd. mirus con-
senitus est in λίσσωμ'. Nec videntur editores principes
aliud voluisse; sed vitio operarum illatum esse in Flor.
Rom. Ald. λίσσομ' ἄνδρα. quod tamen vitium codd.
quoque obsidet Vrat. b. d. et quinque Pariss. cum Vin.

IN ILIAE. LIB. XXII, (X) 414—428 335

doeb. primus emendauit Λεσσεμας Turnebus, forte ex Eustath. p. 1277, 53.

δημοθριμοργόν scribunt multi, Mori Barocc. forte et Lipſ. Par. C. D. F. itidem ut δημοθριμος vidimus. Cur δημοθριμος praferendum iudicem, dixi ad Γ, 357.

419. οὐ πως ἥλικην αἰδέσσεται ηδ' ἀλείσῃ. Offendit permutatio modorum, possis itaque probare ἀλείσει, ex Par. C. D. nec minus tamen offendit οὐ, εὖ, cum indicatio. Erit itaque emendandum: εἴ πως ut in altero loco H, 39. vbi v. Obili. Alioqui variatio temporum frequens est in Homericis in ipsa oratione copulata.

420. καὶ δέ νυ τῷδε πατήρ τοιόδε τέτυκται. Eustath. ἔγουν καὶ δὴ τῷ γε πατήρ. Harlei. καὶ γε νυ τῷδε. Vrat. b. d. καὶ δέ νυ τῷ γε.

422. ἄλγεα θῆκε scripsi Ionice cum Townl. pro vulg. ἄλγε' θῆκε. In Eustath. utrumque ponitur.

423. τόσσον γάρ μοι παιδες ἀπέκταν τηλεθάντας. ἀπέκτειν Flor. Alld. Rom. et reliquae vitiose usque ad Turnebum, qui primus correxit. ἀπέκτειν Eustath.

τηλεθάντας. putes scribendum esse τηλεθάντας ut Z, 148 ἄλλα δέ Ζ' ὅλη τηλεθάντα Φέρει. et sic saepe. Vidimus tamen καλὸν τηλεθάντα P, 55. neandum canonem satis certum de his teneo. „γρ. τηλεθάντας“ Barnes.

424. ἐν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι. Memorat Schol. Sophocl. 1075 εἰ περι supplet. Licit ne minus supplere ἔγεικα.

425. οὐ μ' ἄχος ὁξὺ πατούσεται "Αἴδες εἴσα. Apollon. Lex. ad h. l. cum Hesych. πατούσεται, πατάξει.

426. ὡς ὕΦελε Θανάτει. Vitiose ed. Rom. ὕΦελλος et Eustath. ὕΦελε.

427. τῷ κε κορεσσάμεθα. Vrat. A. κορεσσάμεθα „γρ. τῷ κε κορεσσάμεθα“ Barnes: ex ingenio.

428. μήτηρ η μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ηδ' ἐγώ αὐτές. Schol. A. pronior est in alteram interpunctionem, η μιν ἔτικτε, δυσάμμορος ηδ' ἐγώ αὐτές.

Notant grammatici ad h. l. et ad Apollon. I, 286. formam vocis decompositae ex δύσμορος, et ἀμορος. v. Etymol. et Hesych. in δυσάμοιρος. est, *valde infelix*.

429. ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται. Schol. A. „γρ. γέρωντας“ quod erat eodem in versu T, 338.

430. ἀδίνοῦ ἔξηρχε γόοιο. Schol. B. τυκνοῦ καὶ συνεχοῦς. ή, οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. (h. e. vocem hoc sensu frequentatam esse Aetolis, ab aliis Graecis relictam.) Etiam Schol. T. V. οἰκτροῦ κατὰ Αἰτωλούς. Ἀρίσταρχος, ἄρρον. Schol. br. ἀλεξινοῦ. οἰκτροῦ. De voce v. ad Σ, 316.

ἔξηρχε de praeeunte iam, vidimus sic Σ, 51. 316. 605. alias de chorago.

431. ἐγὼ δὲ λοι τῇ νῦ βείομαι, αλλὰ παθοῦσα. τῇ, πρὸς τῇ βείομαι, sensum habere, quorūm νινα, ex apposito videtur apparere, te mortuo. et si apertum est βέν, βείω, esse proprie idem quod βάω, incedo, tum vitae instituto vtor, viuo. Apponam summatim, quae e Scholiis colligere licet, et si pleraque iam apposita sunt supra ad O, 194.

Schol. A. ἀντὶ τοῦ, ἔτι βιώσω, ὁ ἐστι, γέρσω. Tum in iisdem Scholion Porphyrii, quod et est in Schol. Leid. sit τῇ βιώσομαι; τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνειν τὸν γάντα διὰ γῆν, subiungit multa a re aliena; ad rem facit hoc unum, quod Z, 113 ἘΦρ. ἀν ἐγὼ βείω προτὶ Ἰλιε legitur: Sub finem, aliunde puto, indocte certe, adiectum: τὸ δὲ βείω παρὰ τὸ βαίνω.

Porro in iisdem Sch. A. βείομαι. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ γε βίομαι, βησίομαι. At Sch. B. c. Sch. Leid. τὸ δὲ βείομαι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ: γράφει. ή, η πῶς βιώσομαι καὶ γήσομαι, τοῦ θανόντος. Scriptit ergo ille βείομαι. τῇ νῦ βίομαι quod Mori et Cant. habent; et Vrat. A. d. Par. E. (superscr. ει.) F. et τίνι βίομαι Par. A. et C. a m. sec. cum a pr. m. esset τῇ νῦ βείομαι. τίνι βείομαι Par. D. I. Hesych. in τῇ νῦ βίομαι; iam laudatus a Barnes et Benil. τῇ νῦ μέλλω βίοῦν. ὁ ἐστι γῆν. Ita tamen haud appetat, quomodo βι produci possit. Contra Townl. Vict. Schol. τῇ νῦ βείομαι. οὔτως Ἀρίσταρχος.

πῶς ζήσομαι. Hactenus nondum exploratum est, quae Aristarchea lectio fuerit.

De sensu vocis dubitatio vix esse potest: τί, τρὶς τί, *quorsum misera ego viuam!* τί δὴ βάσομαι, ζήσομαι. Sch. br. Eustath. nec dubitari potest fuisse formam antiquam βέω, βείω, βείμαι, quae et idem significauit quod βίω, βαίνω, vt Z, 113, et *viuo*: vii h. l. et aliis locis.

Adiuncta sunt in Sch. B. Leid. commenta alia: τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ, πῶς ἀποβήσομαι; πῶς Φροντισθήσομαι. ὡς τὸ, οὕτι βέομαι Δίς, ηγοι εὖ Φροντίζω. O, 194.

Aristarchus scribebat quoque αἰνὰ τεκοῦσα, vt esset idem quod δισαριστοτόκια sup. Σ, 54. Thetis de Achille. Sic Sch. B. Leid. T. V. Tandem pro τέκνον, δημά δαιλῆ Sch. br. "Εκτορ, τέκνον διέδν.

432. σεῦ ἀποτεθυεῖτος. „έποτεθυητός.“ Barnes. sive Vrat. b. Par. A. B. C. F. I. v. ad Z, 71. κατατεθυητός Lipſ.

433. εὐχωλή, καύχησις. δόξα, at Eustath. pro εὐχῇ malit accipere; contorte.

434. οἶ σε θεὸν ὡς, δειδέχατ'. Latius Sch. A. B. T: καθ' ἔκαστην οὐκ ἥμέραν, Φησίν, ὡς θεῷ σωτῆρι σοι ηὔχουτε. quod in poetae verbis non est. Etiam Ern. „δειδέχατ' (non δειδεχατ') verba colebant. Alibi in hac sententia verbum τίειν usurpat: τίοι δέ μιν ἵστα θεοῖσι.“ Bene haec; sed quo iure δέχεσθαι esse potest τίειν. Cum hoc δέχεσθαι sit proprio excipere adeuntem, verbis, manu, poculo, vt I, 224 et al. videtur maxime de redeunte o pugna victore Hectore esse cogitandum: *cives eum excipiebant tanquam deum*: vt 394. ei vt deo precari dicebantur. plusquamperfectum δεδεγμένοι ήσαν, aperte pro imperf. δέδεχοντο, post τελέσκεσσο. ή σε θεὸν ὡς Lipſ.

435. η γάρ καὶ σφιν Barocc. et recepit Valk. et cum eo Wolf. praestatque hoc haud dubie, absolute dictum. Erat quoque in Mori. Par. A. Vulgo καὶ est. η γάρ καὶ effas si adhuc viueres. quod minus commodum est. Ab. est omnino καὶ et καὶ a Vrat. A.

436. νῦν δ' αὐτὸς Lips. Vrat. A. Par. A. C. quod alias additum demunt alii.

440. ἀλλ' οὐτὸν ὑφαίνε. — „quod Andromache in tanto tumultu αἰσυμπαθής domi mansit. — Scilicet fuit haec σύγρησις vel ἀπόρα. Aristarchus respondit: poeta τάσσεται (non ἀπεσχίσται) νῦν τοῦ προσώπου, cum Andromache iam partes suas egisset supra in congrellu cum Hectore: Z, 394 sq. Sic intellige Schol. A. et V. T. Eustath. — Inf. ad 447. Sch. A. B. et Sch. br. eam viri obiurgatione percussam (Z, 490) domi se continuisse putarunt. De poetae copia in similiū casum variatione non cogitant.

441. δίπλακα μαρμαρέην. Ita edd. At codd. Mori. Barocc. Harlei. Lips. Vrat. b. Mosc. a. Townl. Ven. vterque, octo Paris. cum Eustath. πορφυρέην. Vincit itaque auctoritate haec altera lectio: et si Schol. V. T. „γρ. καὶ μαρμαρέην. Et probabile fit μαρμαρέην esse interpretationem τοῦ πορφυρέην, quod h. l. non de colore, sed de nitore, etiam de candore, sit accipiendum. Similis variatio in simili loco Γ, 125. 6. erat: Τὴν δ' εὑρέθην μαρμάρῳ. ή δὲ μέγαν ιστὸν ὑφαίνε, Δίπλακα, μαρμαρέην, πολέας δ' εὐέπασσεν ἀδελφούς. ad q. l. vide. Etiam h. l. Sch. A. T. Exc. δίπλακα. δίπλοιδα, ἣν οἶον τε δίπλην περιβαλέσθαι. De vele duploī Ernesti ad Salmai. de Pallio p. 396 ablegat.

Θρόνα hoc uno loco occurunt. Redduntur per ἄρτη ab Apollon. Lex. h. v. At Sch. A. et T. τὰ βακτά ἔρια — lana tincta coloribus. ἄλλως. ἀνθη ποιῆσαι εἴ τον βάπτουσι, flores et herbae, quibus tingitur lana. Videtur simpliciter declarasse flores, ipsa textura, coloribus variis, expressos. Nota vox ē Theocr. Id. II, 59 de herbis quibus in magica re mulier vtitur. et Nicand. Theriac. 493 Θρόνα πάντα καὶ ἀλθηστήρια μόνους, ubi de antipharmacis agit. At Theocr. Schol. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν τὰ πετεινιλμένα ξῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθηγὰ ίμάτια. Αἰτωλοὶ δὲ, Φάρμακα, (venena an colores?) ὡς Φῆσι Κλείταρχος. “Ομηρος δὲ τὰ βόδα. (quod qua auctoritate

aut ratione dixerit, haud apparet) παρὰ τὸ ἄνω θερεῖν
ἢ τὴν γῆς. Haec late prosequitur Eustath. πολύθρονον,
πολυφάρμακον. Θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. adscripto versu Suidas.
Optime Sch. br. ἄνθη. ποικίλματα. et Hesych. Θρόνα, ἄν-
θη, καὶ τὰ ἐπιχρωμάτων ποικίλματα. vbi v. Not. et ad
τρένα. in quo tamen paullo ante spuria erat glossa: Θρέ-
να. ἄνθη, ἀπὸ τοῦ ὄρφν ἄνω. et paullo post Θρόνον —
ἐπιτεκτοκιλμένον. — In Sch. B. legitur et praefixum est
Θρέα, quod unde defendi possit, non video; estque id
in Par. L. a. pr. m. Idem Sch. B. ἐνέπασσε. δηλοῖ δὲ
κατὰ Κυπρίους τὸ ποικίλλειν. (potest hoc ita se habere;
nec tamen Homerus e Cypro petuisse putandus est) ἀφ'
οὗ καὶ παστός. Similia ap. Eustath. Sch. br. Pleniora.
habet Apollon. in ἐπασσεν et ex eo. Hesychius in πάσσει.
— επὶ δὲ τοῦ, ἐποίκιλλεν. πολλοὺς δ' ἐνέπασσεν ἀεθλους.
ἀφ' οὐ καὶ παστὸν λέγομεν γαμικὸν ποικίλον ὑφασμα κυ-
ρίως. Similia sunt in Schol. br. ad Λ. Γ, 126. at in Sch.
A. B. est παστός, ὁ γαμικὸς θάλαμος. qua de re v. Not.
Tolpii ad Apollon. Lex. p. 537. Etiam Sch. A. ad locum
in quo versamur: πάσσειν Κύπριος τὸ ποικίλλειν. ἀφ' οὐ
παστός ἐπιθάλαμος.

ἐπασσει. Peccatur passim ἐπασσει.

Ceterum hic versus una cum Γ, 125. 126. est inter
praecipua loca de artium incrementis, quae illa aetate
iam fuisse necesse est, si textura tam exquisitae artis a
Troianis mulieribus elaborari potuit. Signa, (figurae)
pugnantium et horum ornamenta intexi telae vix possunt
sine delineatione; requiritur quoque prototypus coloribus
pictus, ad quem in tela ipsa signa reddantur. Fuisse ta-
men artis pingendi primordia multo seniorum temporum
traduntur. Sane Phrygum et Babyloniorum peritia figu-
ras intexendi celebratissima est. Et potuit per Dorum
barbariem post occupatam Peloponnesum artium non
modo progressus sibi, sed ipsa elementa obscurari.

442—4. Augeri per haec τὸ πάθος bene obseruant
Sch. A. B. T. Leid.

443. ἀμφὶ πυρὶ Μοσ. a. ἀμφὶ πυρῆν.

444. εἰς νοστῆσαιντι. vulgg. vna voce, ἐκνοστήσαιντι.

445. ηπίη, οὐδ' ἐνόησεν. De formula v. ad B, 38.
Debuit esse scriptum: οὐδὲ νόησε.

447. κωκυτοῦ δ' ἥκουσε — κωκυτὸς, δὲ Θρῆνος Apollon. versu adscriptio. Bentl. ad h. v. refert glossam κλειτομαγεῖς. ἀκουσταὶ Θρήνου ap. Hesych. et emendat καὶ οἰμωγῆς ἥκουσε Θρήνου.

448. τῆς δὲ ἐλελίχθη γυῖα. Etiam h. l. Bentl. cum viris doctis τῆς δὲ φελιχθη. sed v. ad A, 530. non autem nunc est συνεστράφη, sed membra concusſa sunt ἐσεσθησαύ· dictum fere ut si ἔγχος σειώμενον ἐλέλικτο, N, 558. τρόιῳ περιεσεσθῇ Townl. Sch. Emendabat Bentl. τῆς δὲ λαλύματο γυῖα. vt N, 85 γυῖα λέλυντο.

χειρὸς δέ οἱ ἔκπτεσε περκίς. περκίς, radius, quo statimina dirimuntur et trama inseritur.

450. Δεῦτε, δύω μοι ἔπεισθον, ίδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. ἔπεισθον (ἶνα) ίδωματι. Eustathius haeret, siue ίδωματι an ίδωμι, vt scribit, et editum est in Rom. ed. ίδωμι ait esse pro ίδωμι, vt τύχωμι, pro τύχομι. v. Obss. ad H, 243. ίδωματι tamen frequentatum et alibi: nisi quod similem dubitationem iam vidimus sup. Σ, 63.

Verum totus versus facit molestias propter duplex peccatum in digamma: ἔπεισθον ίδωμ', et ὅτιν' ἔργα. nisi ex ipsa re pateret, versum esse serius excusum, cum rhapsodus Helenam ex lib. Γ, 143 meminisset, quae prodibat οὐκ οἷη ἄμα τῷ γε καὶ ἀμφίκολοι δύ' ἔπουτο; nisi hoc, inquam, ita se haberet, liceret forte caussam erroris et medelam reperire. Ad prius Bentl. iam adscripterat: ἔπεισθον ίδωμ', ad alterum nihil ei succurrebat. poterat tolerari ίδωμ' ἄτε ἔργα. τ.

Ceterum lectio variat aut corruptitur in libris. In Vict. et in Townl. a pr. m. erat ὅτιν. at Scholiō praef. xum ὅττι ἔργα. ἄμειγον, ἄτι, ἀντὶ τοῦ ἄτινα. ὅτινα Par. F. In Vrat. A. Par. B. uno Vindob. ὅτι ἔργα. Vrat. b. et Par. E. ἄτιν'. In Schol. Exc. erat ὅτινα. γρ. ἄτινα. Enimuero ὅτινα per se non habet quod offendat; vidi-

mus iam O, 492 ηδ' ὅτινας μηνύθη τε. Add. Od. Θ, 204. O, 394.

452. εὐ δέ μοι αὐτῷ στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα. Quod supra Agamemnon de se: κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέσων ἐκδρόσκει.

νέρθε δὲ γυῖα πήγνυται. Schol. B. Leid. Excerpta. Vict. Townl. laudat e Callimacho: ἐκόλλησαν γὰρ ἀνίχνουντα. In oculos incurrit esse ἀνταί legendum, quod et Vict. Townl. offerunt. Emendauerat quoque Valk. eç Callim. H. in L. P. 83. 84. ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίχνη γώνατα.

454. αἰ γὰρ ἀπ' οὔτεος εἴη ἐμοῦ ἔπος. quod iam Polydamas dixerat Σ, 272 αἰ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔτεος ὁδὸς γέννητο. vbi v. Obß. εἴη ἔπος ἐμοῦ Vrat. b. ν. γρ. ζευ pro εἴη.“ Barnes. Apud Suidam ex Callimacho memoratur: ἀπ' οὔτεος ἄγγελος ἔλθει. cf. Toup. Ep. Crit. p. 45.

πεδίονδε δίγται. Vrat. d. πεδίοιο δίγται, omisso διά, quod aliquoties iam vidimus. v. c. sup. 23. 26. Φ, 247.

457. καὶ δή μοι καταπάνυ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. recte Eustath. ait, ἀγηνορίης pro θρασύτητος. ἀλεγεινῆς Schol. T. V. exponit λυπηράν. puto, exitiosam esse. καταπάνυσσε Vrat. A. vn. Vindob.

458. — εὐ πληθύνι μένεν ἀνδρῶν. perperam scribitur πληθύνι, cum nulla diaeresis locum habeat, sed vox sit disyllaba. In Edd. inde a Flor. erat εὐ πληθύνι μένεν ἀνδρῶν, (etique ita etiam ex Veneto a Villois expressum) ac si media esset producta; quod secus est; vt iam sup. I, 637 vidimus: πληθύνεις εὐ Δαναῶν. Iam Eustath. p. 1279, 28 recitat: εὐστοτερε εὐ πληθύνι μένεν ἀνδρῶν. quod recte recepit Barnes, sed retinuit diaeresin, quam et Clarke seruat, et adstruit ex Od. Π, 105 εἰ δ' αὐτὸς με πληθύνι δαμασαίατο. atqui et hic est πληθύνι. Bentl. scribebat πληθύνι. Cant. Mori. πλήθει.

459. τὸ ὅν μένος οὐδενὶ εἴκων. in ultimis est hiatus, nam εἴκω cedo, non habet digamma. v. Excurs. de digamma ad T. p. 742. Sed totus versus, expletius est sententiae breuiter et cum vi enuntiatae superiore versu.

461. παλλομένη κραδίη. Mosc. 2. κραδίη.

464. 465. ταχέες δέ μιν ἦπτοι θληον ἀκηδέστως. Optime Apolloni. Lex. οὐ κηδεμονικῶς, ἀλλ' ὑβριστικῶς, et apponit ex Ω, 417 ἣ μέν μιν περὶ σῆμα ἐστὸν Φίλοιο θληον ἀκηδέστως. Hesych. reddit. ἀνηλεῶς, ἀφρούτιστως. et Schol. br. ἀφρούτιστως, ἀμελῶς. quod etiam pro ἀνηλεῶς reponere volebat Alberti ad e. l. reuocare eum poterat vel Etymol. in ἀκηδής, quam vocem vidimus sup. Φ, 123.

θληον. „γρ. θληον“ Barnes. Ionicam rationem in hac voce aliquoties vidimus Homero probatam.

466. τὴν δὲ κατ' ὄφθαλμῶν. Schol. B., Andromache deliquum animi patitur ex repentino aspectu; aliter Hecuba.“ Vide de hoc sup. ad vſ. 406.

467. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, Schol. B. V. T. cum Suida, ἐξέπυενται, oppositum ἀναπυεῦσαι,

468. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέες δέσματα. „αἱ Ἀριστάρχου, βάλς δ', αἱ δὲ κοιναί, χέες.“ Sch. A. T. V. Et βάλς in Lips. Par. A. C.

Nobis expedita videtur esse sententia: retro prolapsae, reclini, supinae, feminae capite reclinato, et ipso lapsu succusso, excidit capitii ornatus. At veteres, qui forte norant, ea ornamenta alligata esse, difficultatem in his repererunt: ut et inter ἀπόρια seu ἔγγραματα esset, quomodo mulier deficiens, et deliquum passa, abiicere et amouere a se, χέειν, possit redimicula capitii. Ait itaque grammaticus in Sch. A. melius fuisse, si recepto denum ab ea spiritu poeta paullo post vſ. 476 dixisset γε δ' ἐπεὶ οὖν ἀμπυντο, καὶ δε Φρένα θυμὸς ἀγέρθη, ἀμβληθῆν γοδωσα, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέες δέσματα.

Tum in Sch. B. et Sch. T. V. Leid. alias grammaticus haec dicta ait ex communī poetarū vñi, quo per duo verba effert ea, quae una voce dici debebant; ut: αὐτῷ τὴν ἐπῆν δὴ πάντα τελευτήσῃς τα καὶ ἔρεχς ἀντὶ τοῦ, ἔρεχας τελευτήσῃς. Od. A, 293. Simili modo interpretatur loca Il. Φ, 537. B, 4. K, 67, esse adeo haec dicta pro, χέασα τῆλε ἐκάπυσσε. Alii acceperant dicta ut Θρέψας τεκοῦσα τε, (Od. M, 134) cum poeta immutato tempore et ordine res narrat; volueris esse haec immutatio or-

dine dicta, cum esse deberent: ἥριτς δ' ἐξοπίσω, τῆλε δὲ ἀπὸ κρατὸς χέε, ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπυσσε.

Porro in Sch. A. V. et T. duae obseruationes propositae sunt satis subtiles: primo, quod, cum in Hecuba vna tantum κάλυπτρα memorata esset, v. 406. in Andromache dominantur plura; spectare hoc ad miserationem, εἰς μηδὲμην ἄγει τῆς παλαιᾶς εὐδαιμονίας, ὅπως τῇ μεταβολῇ αὐξήσῃ τὸν οἰκτον — Tum: ἐτὶ δὲ ταύτης, ὡς ἀνθαῖς, καὶ μάλιστα γυναικὸς τοῦ μᾶλλον εὐδαιμονίας, ἐκεξηργασθεὶς χρῆται. Altera obseruatione, quae et in Sch. Leid. est, laudatur verecundia poëtæ, quod in feminæ lapsu lectorem ad capitis ornamenta auocauit. An poëta de hoc cogitauerit, nolim equidem fidem interponere; obseruatio tamen est arguta.

De voc. στιγαλόεντα h. e. λιπαρὰ, λαμπρὰ v. ad E, 226.

469. ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἦδε πλεκτὴν ἀναδέσμην. Habet versum et nominā recitat Pollux V, 95 inter ornamenta muliebria; nihil tamen illustrat. ἄμπυκα. Vox ad equorum ornamenta migravit; unde χρυσάμπυκες Ἰπτα E, 358 et al. Nunc hoc uno loco ἄμπυξ occurrat; videamus de ea antiquiores: Apollon. Lex. ἄμπυξ, ὁ ἀναδέσμὸς τῶν τριχῶν. ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ἄνω πεπυκυῶσθαι. χρυσάμπυκας ἴπτους Φησίν. ὅταν δὲ λέγῃ (πον, λέγει) „Ἀμπυκα κεκρύφαλόν τα,“ κόσμον τινὰ δειπνε περὶ τὴν κεφαλὴν σημαίνειν, (ergo iam tum ornatus ille capitis exoleverat) οὐ μὲν ἀπέδχοντα τῆς περὶ τὰς τρίχας συλλήψεως. Eadem fere Sch. A. B. Leid. br. ἄμπυξ δὲ δεσμὸς τριχῶν καὶ κόσμος κεφαλῆς. εὗτας "Ομηρος. Suidas. add. Hesych. c. Notis. Euostath. Etymol. neç plura discuss ex aliis: vt e Sch. Theocr. I, 33. Schol. Pindari Ol. VII, 118. Minus proba dat Sch. Eurip. Hec. 464. Nuper ἄμπυκα cum ceteris illustrauit Boettiger ad Pict. Val. I, 2 p. 87.

κεκρύφαλος qui fuerit ex Sch. br. Hesych. Suid. Erosian. Lex. Hippocrat. Etymol. in κρεκύφαντος, non satis appetet; nec placet inutilia ex etymo repetere. ἄμπυκα

καὶ κρύΦαλον scriptum erat in Schol. Pind. J. II, 2. κα-
κρύΦαλον ἥδε editur in eodem ad Ol. V, 15. sed τ' et
ibi cod. Gott.

πλεκτὴν ἀναδέσμην. Apollen. Lex. εἰ μὲν διάδημα. εἰ
δὲ μίτραν. πλὴν, κόσμου εἶδος περὶ τὴν κεφαλήν. addit,
occurtere semel hoc uno loco. Ex eo sua habet Hesych.
In Sch. T. V. A. B. Leid. haec habentur: ἀναδέσμη λέ-
γεται στιρά, ἣν περὶ τοὺς χροτάφους ἀναδοῦνται. καλεῖται
δ' ὑπ' ἐνίκων καλαυδάκη. videtur in hac *calantica* latere.
χρῆδεμνον δὲ πάλιν τὸ μαφόριον. Hoc et aliud senioris
Graeciae nomen, κοδφία, v. ap. Eustath. Prosequatur
haec qui volet euoluendo glossaria.

Scripsi τ' ἥδε, quod iam Turneb. ediderat, nam vi-
tiose ubique legitur τε ἥδε cum hiatu; etiam in Ven.
Harl. Apollen. p. 125. et miror a Valk. esse renocatum.
τε ἥδε erat in Par. L. et τ' ἥδε diserte in cod. Alteri.
Scribitur quoque τ' ἥδε in Sch. Pind. Ol. V, 15 et Ol.
VII, 118. ubi Lachesis χρυσάμπτυξ. Vulgatum τε ἥδε est
quoque in Schol. Lycophr. 757.

470. χρήδεμνον. Vidimus iam Ζ, 184. Redditur per
ἀμοφόριον in Sch. Leid.

Obseruat Schol. A. esse δ' pro τε. οὔτως ἀπαστι. An
igitur fuere libri, in quibus scriptum aliter? an δ'?

χρυσέη Ἀφροδίτη. χρυσῆ Townl.

472. μυρία ἔδνα. „γρ. μυρί“ Barnes.

473. ἀμφὶ δέ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες ἄλις ἡσαν.
γαλόφ esse scribendum, cum J, et accentu in penultima,
diligenter monent Sch. A. B. V. T, (fuit quoque ea do-
ctrina Herodori et Apionis ap. Eustathium;) pluralem ad-
eo conuenire cum datiuo singularis numeri: quem Γ,
122 vidimus; ad q. l. cf. dicta. Et sunt γαλόφ αἱ τοῦ
ἄνδρος ἀδελφαὶ, εἰνατέρες autem αἱ γυναικες τῶν τοῦ ἄν-
δρος ἀδελφῶν.

ἔσταν habent eodd. sicque editum inde ab Ald. a.
Antea erat ἡσαν in Flor. Ald. i. Rom. Eustath. in quo
ἔσταν, quod et est in Vrat. A. d. ἡσαν Par. L.

474. αἴ δὲ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυχομένην ἀπολέσθαι. μετὰ σφίσιν, πον μετά σφίσιν scribendum esse, monent Sch. A. et T. V. cf. ad Δ, 2. μετά σφῆς Lips. Porro ἀτυχομένην ἀπολέσθαι. videtur dictum esse pro δεδουκυῖαν metuentem, ne moreretur. qui νήσος vocis insolens est; senserat hoc Lennep. ad Coluth. p. 146. qui eo quoque deuenit, ut coniectaret ἀτυχομέναι scil. feminae ei adstantes. ἀτυχομένην ex νήσῳ communi est consternatam, prae dolore mente captam, ὡς τε ἀπολέσθαι, ita ut periculum mortis effet, Sch. B. V. T. Leid. Exe. ταρασσομένην. ἔτη συνεχομένην. Addunt ή δαυτὴν ἀπορρίψαι τοῦ τελέωντος θέλουσαν. quae in verbo non habentur.

ἀπολέσθαι. Eustath. γρ. ὄλέσθαι.

475. η δ' ἐπει οὖν ἀμπυντο, καὶ δε Φρένα Θυμὸς ἀγέρθη. „Aristarchus legerat ἀμπυντο. ἀμπυνους δύεντο. vi de Sarpedone, αὐθις δ' ἀμπυνόνθη E, 697.“ Schol. A. B. his addunt Schol. V. T. Leid. ἐν δαυτῇ τὸ πνεῦμα συῆξεν. Et Hesych. ἀμπυντο, ἀνεβίωσε. Recte praelata est altera lectio de ea, quae e deliquio se recepit, ἀμπυντο, ex sollenni νήσῳ τοῦ ἀναπνεειν. v. ad E, 697. Versus iterum legitur Od. E, 458. Ω, 348.

δε Φρένα Θυμὸς ἀγέρθη. In edd. Flor. Ald. 1. Rom. Turn. erat Θυμὸν ἀ. quod tanquam exquisitius dictum praeferebat Valken. et, si recte video, Ernesti. Θυμὸς receperat Ald. 2. eamque sequutus est Stephanus cum seqq. Recte vero: nam sic versus legitur in ceteris locis, quae modo laudaui, et Il. Δ, 152 ἀψορρόν οἱ Θυμὸς οὐ ετήθοσσιν ἀγέρθη. Est porro elegantia illa Θυμὸν ἀγέρθη longius arcessita; facitque ingratum sonum δε Φρένα Θυμόν. Tum vero auctoritas codd. quos noui omnium simplicius illud Θυμὸς iacetur; etiam Apollon. Lex. p. 32. Θυμὸς ἀγέρθη, συναλέγη.

η δ' ἐπει οὖν. Vrat. d. ἀλλ' ἐπει οὖν.

476. ἀμβλήδην γοδῶσσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔσικεν. ἀμβλήδην hoc uno loco lectum. Apollon. Lex. εἷν ταναβολήδην. ἀπὸ τρωοιμίου. versu hoc adscripto, ἀμβλήδην γοδῶσσα κατὰ δμωῆσιν ἔσικε. Vbi κατὰ vitiosum est. at δμωῆσιν et.

iam a Dionys. Hal. de compos. l. 15 p. 92. Reisk. legi, iam notatum est a Barnes, etiam a Tollio: adde Cod. Lips. Par. A. C. recte quoque est iudicatum, propter glores et fratrias circumstantes Τρωγού esse accommodatius.

Verum ut ad ἀμβλήδην redeamus, quam varie id a grammaticis in Scholiis et in Glossariis exponatur, declaratum v. in Nota ad Hesych. h. v. Reddunt fere omnes ἐκ προαιμίου. scilicet, quia ἀναβάλλεσθαι de initio cantus facto et de proludendo dicitur: cf. Eustath. Erit igitur h. l. illa *principio a gemitu facto* dixit. Si tamen reputes, ἀναβάλλειν, ἀναβελῆν, ἀμβελῆν, de iaculando, et sursum emitendo, interdum per interualla, et sup. Φ, 364 ἀναβολέδην de ebulliente adipe esse dictum: facile iudices, magis consentaneam loco esse interpretationem: ex alto petito gemitu, aut, singulum; vt Dan. Heinsius reddebat, ἀναβάλλεντα τὸν γόνον, utque Schol. br. ἀναφέουσα τὸ πνεῦμα ἀνθρώπος.

477. Η̄ ἄρα γεινόμεθ' αἴσηγ. repositum a Stephano: antea edd. γινόμεθ'. Sequutus ille est exemplum aliorum locorum: K, 71. T, 128. „γρ. γεινάμεθ' et γινόμεθ'“ Barnes. γεινάμεθ' etiam est in Par. E. sed vitiosum est.

Lamenta haec Andromaches veri affectus plena comparari possunt cum rhetorico suco Libanii in Progymnasmate p. 141. ed. Morell. To. I. et p. 1011. Vol. IV. Reisk.

Leguntur vñl. sqq. apud Strabon. XIII p. 876. in loco tamen luxato, vt doceatur, inter tractus, qui Troiae accensentur, fuisse Lyrnessum, tum quoque Theben, quae sub Mynete erat.

478. Πριάμου κατὰ δῶμα. Schol. A. T. V. αἱ καινότεραι. ἐνὶ οἴκῳ.

479. Θῆβας οὐπὸ Πλάκη ώλγέσσηγ. v. ad Z, 396. ὑποπλάκη etiam loco nostro ed. Ald. 2. cum Romana. at οὐπὸ Πλάκη iam habetur in Flor. Ald. 1. retractum a Turnebo: sicque diserte Harlei. Θῆβας vn. Vindob.

480. ὁ με τρέφε τυτθὸν δεῦσαν. Ionicum erat in Lips. Par. A. C. pro vulg. ὁ μὲν τρέφε. τυτθὸν πῆται εἴτε ὁ καὶ η τυτθός. vt inf. quoque vñ. 494. Schol. V. T. ἀντὶ τοῦ τυτθῆν, ἀς Θερμὸς αὔτημή.

481. δύσμορος αἰνόμορον. Mosc. 2. δύσμορον αἰνόμορον. Sic et Harlei. adscripto altero pro var. lect. — οε. Et iam olim aberratum fuisse docet Schol. A.

Ἄς μη ἄφελλε τακέσθαι. Par. A. ἄφελε. Par. E. ἀς μη ἄφελεν τακέσθαι.

482. νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀθαο δόμους. Barnes interpolaverat ρ, vt metro cauēret: σὺ μὲν β' Ἀθαο. perperam utique; sic tamen quoque codd. Harl. Mori. Mosc. 2. Ven. quatuor Paris.

ὑπὸ κεύθεσι γαῖης. Townl. ὑποκεύθεσ. perperam.

483. αὐτὰρ εὖλε στυγερῷ δὺν πένθει λείπεις. Repulsit δὺν e Rom. Turnebus et Steph. sicque codd. In Flor. Alld. erat δύν.

484. πάτε δ' ἔτι νήπιος αὔτως, "Οὐ τέκομεν — suero olim qui αὔτως cum τέκομεν iungerent, ματαίως. quod vidit Sch. A. Iungendum enim εἴτε νήπιος αὔτως pro ἀξαύτως. quod Sch. A. reddit, sio ut ante erat Sch. B. ille infans ut ego vidua. Virumque in Sch. T. V. Vi. dimis tamen iam alibi vocem αὔτως apponi γένεσις. καὶ ἄφρονα αὔτως Γ, 220 et παῖδες ἀταλάφρονα, νήπιον εὔτως, Ζ, 400. de hoc ipso Astyanacte, vidimus, sic, proflsus, senellum; vt iterum Ω, 726. πάτε δέ τε Cant. Par. D. δέ γε Par. C.

Ceterum vulgo interpungitur plene post δυξάμμορος. ita πάτε δ' ἔτι νήπιος αὔτως. Supplendum est ἔστι quod est ieiunium. Vim habet oratio, si iunguntur seqq. vt illa πάτε δ' ἔτι νήπιος αὔτως, quod ad hunc attinet, εὔτε νο τούτῳ — εὔτε σει εὔτος.

487 ad 499. οὐ περ γάρ πόλεμόν γε. — „ἀθεροῦνται στήχοι ιγ. δτι ἀδιάθετοι (Sch. B. et T. V. τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς καὶ τῷ καιρῷ ἀγάρμοστε.) Absurdum enim est, inquit Sch. A. Astyanactem vagum errare et amicos paris potum rogare, Priamo adhuc superstite et patruele-

bus et matre? et quis ei, vt pote heredi, erepturus esset τὸ τέμενος? Omnino haec, pergit Schol. A. communia sunt omnium orphanorum, non Asyianaci propria.“ Iniqua prior reprehensionis pars, nam de vrbe capta cogitat Andromache; post vrbis excidium omnia ista mala metuenda erant puero. Sch. B. et T. V. versus notam loquacitatis habere aiunt. Similia e suis grammaticis appoluit Eustath. Est nunc ἀθετῆσαι simpliciter *improbarē*, nam a codd. abfuisse, aut interpolationis suspectos versus nemo dixit. Versus per se non contemnendos esse nemo neget, concedit quoque Sch. B. mores feminae praecclare esse adumbratos. Sollenne enim esse mulieribus, vt in magno luctu disertiores sint in malis recensendis quae miserationem faciant. Post haec omnia tamen fateor, notas inesse exornationis, quae serius accessit, sententiis parum cohaerentibus, modo generaliter enuntiatis, modo puero regio non conuenientibus. Iunctura tandem versibus his exclusis erit felicior: οὐτε σολ εὔρος (500) Ἀστυάναξ ὁς πρὸν μὲν — Iudicabit de his pro suo quisque ingenio. Eustath. tantum nouem versus inde a 490 qui prorsus γνωμικοὶ sunt, damnat.

487. ἥντερ γάρ τόλεμόν γε Φύγη. ἥν γάρ δὴ Ven. A. τόλεμόν τε Lips. Par. A. K. et ed. Rom. vn. Vind. Vrat. d. Par. G. I. ἥντερ γάρ δὴ π. Par. K. Bealeins videtur plures variorum interpolationes agnouisse; sanc vix unius hominis fetus versus omnes esse videntur. Φύγη Ba-rocc. Mori.

488. αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ μῆδε ἐπίσσω. Par. E. αἰεὶ δὴ τ.

489. ἄλλοι γάρ οἱ ἀκουρίσσουσιν ἀρούρας. — cum sed excidit Scholion, quod spectauit, puto, ad ἀκουρίσσουσιν ἀρούρας. Schol. B. „τῶν ὅρων ἀφαιρήσονται, alii ἀφαιρήσουσι.“ Schol. T. br. Hesych.

Confundit Apollon. Lex. ἀκούρας, vt A, 356, cum ἀκουρίσας. πυρίως μὲν, ἀφορίσας hemistichio adscripto. Scilicet ex Etymol. (add. Eustath.) appetat, fuisse qui ἀκούρας contractum esse putarent ex ἀκουρίσας. At est

οὐρὸς πρὸ ὄφεως, ὄφεις, οὐρέω. ἀπουρήσεωσιν Harl. Mosc. a.
Par. B. H.

Porro pro ἄλλοι γάρ of Sch. A., δν ἄλλῳ· ἄλλῃ τοι
τούτῳ. “An forte Scholion ad v. 488 spectauit: ubi αἴ-
σι τοι τούτῳ est? Imitatur hunc locum et aerumnas has
ad mulieres viduatas viro et filiis transtulit Quintus
VII, 276 sq. Quod melius exsequutus erat Homer. sup.
Il. Z, 454 sq. breuius Tecmessa in Sophocl. Ai. 510 sqq.

490. ημαρ δ' ὄρφανικὸν παναφῆλικα παιδα τιθησι.
„Ἐρημον τῶν ἀμφηλικιωτῶν“ Sch. A. B. T. (adde Sch.
br.) Addunt tamen: alios sciungere πᾶν, vt sit πᾶν ημαρ
τὸν ὄρφανικὸν παιδα τιθησιν ἀγῆλικα. quod vix placebit.
Eustathius ex antiquioribus: παναφῆλιξ δὲ παιᾶς, δ τῶν η-
λικιωτῶν ἀπάντων ἀπηλασμένος. η πάντη ἀφῆλιξ, οἷα, τῷ
ἀφηλικιότητι προστεθέντων καὶ τῶν τῆς ὄρφανίας κακῶν.
Praecluit Apollon. Lex. παναφῆλικα! πάντων τῶν ἀφηλικῶν,
ὅμηλικων, ἀπεληλασμένον. Paria sunt ap. Hesych. Si hos,
et ad eos dicta, cum Polluce et Phrynicho, dictisque ad
eosdem, comparaueris, apparet, veteres in vsl vocis ad-
modum variasse, vt et ἀμφῆλικες et ἀφῆλικες scriberent;
tum ἀφῆλιξ iis esset et is, qui ephebis excessit, et impu-
ber, qui ad pubertatem accedit.

491. πάντα δ' ὑπερμήμυκε, δεδίκρυνται δὲ παρειαί.
Antiqua scriptura est ὑπερμήμυκε. vitiosa forte, constans
tamen, non modo in edd. verum et in codd. et in
grammaticis. Sensum vocis ex contexto constituerunt;
vocem autem modo a μύειν et μύζειν duxerunt, modo
ab μυημύειν, μυημύειν, et μηνύειν, modo ab ημύειν; hoc
postremum utique recte: Sch. A. et Sch. br., „ὑπερμήμυ-
κε. καταμέμυκε, κατεστύγωκε. δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ τοῦ
κατανένευκεν ἐκδέχεται. (debuit adeo ab ημύειν ducere)
εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνάμηνσιν ἔρχεται τοῦ κατρὸς (puta-
tant ergo hi a μημήη, forte a μυημύω, μυημύνω, duci
posse) Postrema etiam habent Sch. B. T. V. Leid. Ali-
ter tamen constituant subiectum, πάντα εὗτὸν τὰ δεινὰ
εἰς ἀνάμηνσιν ἄγει τοῦ δυξΦορεῖν. Pergunt tamen: η, πάν-
τα εὗτῷ καταπέπτωκε καὶ κατακέκλιται. παρὰ τὸ ημύω,

ἡμέσω, ἡμυκα, ἐμήμυκα, καὶ περισσὸν τὸ νῦ. Haec utique meliora, dum ducunt a verbo ἡμέσιν, sicutque alii, etiam Eustathius. add. Apollon. in ἐμημύκας et ὑπεμημύκας, (vbi ἐν ἀθετουμένοις στίχοις verbum haberi ait: v. sup. ad 489) cum iis quae exposita sunt in Excurso VII. ad Apollon. a doctissimo Tollio. Idem tamen ipsi, qui ab ἡμέσῳ ducendam vocem esse viderunt, seruant τὸ ν. Scilicet vident viri docti omnino esse ab ἡμέσῳ ἡμυκα et ἐμημύκα, (quod Atticum esse volebat Eustathius; hoc est, ut accuratius dici puto, priscum loquendi morem ab Atticis seruatum) de ceteris autem discedunt in partes; alii ἡμέμυκα inde factum esse volunt, alii ἐμημύκα, antiquiores ἐμημύκα. Obuium est suspicari vitio ita scriptum esse, aut duplicito μ, succurrere metro veteres voluisse: v. Eustath. et Etymol. potuit tamen etiam pronuntiatio ita inflecti, ut μμ mutaretur in μν. Quo fit, ut verisimiliorem scripturam ὑπεμημύκας ab omni parte firmatam credere nondum liceat. Fuisse quoque, qui pro ἡμέσῳ in vñ fuisse putarent μημέσῳ, patet ex Hesychii glossa: μημέσι. σκυθρωπάζει. μημυκεν, ὑποκτήσσει. δυςχεραίνει. Ex eo numero videtur fuisse librarius cod. Harlei. et Mosc. 2. Par. H. in quibus est ὑπεμημύκα. In Schol. V. et T. praefixum est ὑπεμήνυκα. Aliae aberrationes sunt Par. C. ὑπεμνύμηκα Par. F. ὑπεμίμηκα et Par. D. ὑπεμημήμυκα. E Vindobonensibus nil video notatum; debent ergo consentire in ὑπεμημήμυκα.

Nunc post tot disputationes doctorum virorum, in primis Tollii l. l. Toupii Epist. crit. p. 73. et Emendat. ad Hesych. (To. IV. p. 373. ad calc. Emendatt. in Suidam) nec haeremus amplius in hac voce, nec nunc difertos esse necesse est in expositione. Monebo tantum verbo: Barnes parum feliciter non modo coniecerat, verum et in poetam intulerat ὑπεμήμυκα, contractum ex ὑπεμημόνυμα, prouocando ad Hesych. ἐμημύκην, εἰς ὑπόμηνην πνεγκα, quòd emendabat ἐμημόνυμα. Kusterius ὑπεμημέμυκα olím lectum esse censebat, Lennep. ad Coluth. p. 146 comi. τάγτα δ' ὑπ' ὅμη' ἡμυκα. (est ta-

IN ILIAD. LIB. XXII. (X) 491 — 496 551

men in ipso Colutho 331 ταρσαι μὲν ὑπημύουσι παρειαί.) At Toup. l. c. ὑπεμήμυκη emendat, vel ὑπεμήμυκη, ut hoc tamen effteretur duplicato μ. Prins iure receperat Wolf. cf. praeſ. pr. ed. p. XXXIII.

De voce ηλύσιν, quae cum πτήσσιν, ὑπεπτήσσιν, conuenit, vide dicta ad B, 148. Θ, 308. Τ, 405. Ὁρφα-
νος (κατὰ) πάντα ὑπημύει, oculis est deiectis.

δεδάκρυνται δὲ παρειαί. Aristarchus παρειά. Schol. A. V. T. εὐδετέρως. Sicque legebat Ven. B. et Harl. Mosc. 2. Par. H.

δεδάκρυντο ap. Apollon. Lex. in ὑπεμημυκην.

492. δευδμενος δέ τ' ἄνεισι τάχις ἐς πατρὸς ἀταρους.

{ Sch. A. notatu dignum duxit, ἐς esse pro πρός. ut in illo: sic Ἀγαμέμνονα δίειν. Ut ultima in τάχις producatur, Barnes em. πρός perperam, ut iam Clarke monuit.

494. τῶν δ' ἀλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.

{ „quod κοτύλη et ὁ κότυλος genus poculi est. Iterum occurrat κύρνον καὶ κοτύλην (Od. P, 12 et O, 311.)“

Sch. A. Scilicet pro mensura serius haberi coepit: de qua v. Pollux et Eustath. qui sua ex Athenaeo petuit. Nam is de κοτύλῃ disputat XI p. 478 D. sq. Fuere tamen quoque qui τὸ κεῖλον χειρὸς, volam, intelligerent: Sch. B. V. T. L. cf. Etymol. h. v. Eustath. et Sch. B. ad Ψ, 34. Ex h. l. patet, exigui vasis genus esse debuisse.

κοτύλην τυτθὸν aut pro τυτθὴν, ut sup. 480 sicque Eustath. aut τυτθὸν ἐπέσχε, paullulum admouet ori. Sic I, 485 καὶ εἰνον ἐπισχών.

495. χεῖλει μέν τε δίγν', ὑπεράρχην δ' εὐκ ἀδίγνε. ὑπ-
εράρχην. palatum h. l. esse, τὸν εὐραγὸν, εὐραγίσκον, τὸ ἄ-
νω τοῦ στόματος, dubium non est. De voce loca prae-
cipua sunt Polluc. II, 98. Etymol. et Hesych. Nec ne-
glexerunt Scholia cum Suida et Eustathio. μέν τε δίγν'
Ionicum dedi e Vrat. d. vulg. τ' ἀδίγν'. Versu scite uti-
tur Lucian. Merc. cond. 20. item Maximus Tyr. Disl.
V p. 74.

496. τέν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἀστυθελίγε.
ἀμφιθαλῆς semel obvium in Homero: „έ ἐπ' ἀμφοτέ-

ροις τοῖς γονεῦσι Θάλλων. ἢ, εφ' ὁ ἀμΦότεροι οἱ γονεῖς Θάλλουσι.“ Apollon. Lex. et ex eo Hesych. add. Ety-
mol. Similia Sch. B. br. Eustath. vi Lat. patrimi et matrimi.

497. χερσὶν πεπληγώς, καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων. πε-
πληγώς pro πλήγσων, et ἐνίσσων pro ἐπιπλήγσων. κακο-
λογῆν. „γρ. ἐνίπτων. Sch. Exc. ἐνίσσων, Cant. Vrat.
A. b. ὄνειδείοισι edd. usque ad Turnebum, hoc quo-
que loco, item codd. Harl. Lipſ. v. ad Π, 628.

498. 499. “Εὗρ’ οὔτως et δακρυός. versus tam inepti
sunt, vt ipse Eustathius ferre eos nequeat: τὸ δὲ ἔρρει
inquit καὶ ἐξῆς ὁ στίχος ὅλος εὐτελῆς τῇ διανοίᾳ, καὶ σύ
περγραπτος.

ἴρρει’ οὔτως sc. ὡς ἔχεις. Nusquam reperio, quod
senior saltem usus ferebat οὔρρει’ οὔτος. Habet tamen co-
dex Alteri, qui est ex recentissimis.

οὐ σάς γε πατήρ μεταβαίνεται ἥμιν. Vrat. d. μετὰ
δαινεται. nec hoc male.

499. ἄγεισι πάις ἐς μητέρα. Vrat. A. πρός. Etiam
Barnes malit substituere πρός. Vidimus modo notatum
ad vñ. 492.

500. οὐδὲ ἐπὶ γούνασι πατρός. Vrat. d. ἐπὶ γούνατα.

501. μύελον οἷον ἔθεσκε καὶ οἶνη πίονα δημόν. Non
assequuntur priscum usum loquendi, quem nos e sacrificis
Hebraeorum litteris tenemus, quo omnino laetus victus
declaratur, Schol. B. T. V. qui a poeta doceri alunt,
quomodo nutriendi sint pueri: quod sane isto modo fie-
ret pessime. Melius addunt, declaratum sic esse τὸ ἀβρο-
διαιτον τοῦ βασιλικοῦ καὶ μονογενοῦς παιδός.

ἔθεσκε et mox 503 εῦδεσκε comedere solebat et dor-
mire solebat. Clarke.

502. αὐτὰρ ὅτ’ ὑπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύον.
„γρ. ἔλη.“ Barnes. νήπιοι ἀχεύων Par. G. I. Notat
Apollon. Lex. cum aliis: νηπιαχεύων esse παραγωγὸν ex
νηπιαχός, οἷον νηπιευμένος.

503. εῦδεσκ’ ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθῆνται.
εῦδεσκεν λέκτροισιν. Mosc. 2. et Eustath. ἐν ἀγκαλίδεσσι
pro ἀγκάλαις dictum notat Apollon. Lex. h. v. p. 18.

504. Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. „Θαλέων. παντοδα-
τῶν τροφῶν καὶ ἐδεσμάτων.“ Schol. B. ἡδεσμάτων Schol.
T. V. ad sensum bene. proprius ad etymon, πάντων τῶν
πρὸς τὸ Θάλλειν ἐμπλησθεῖς Schol. br. et τῶν πρὸς Θάλ-
λειν ἐπιτηδείων Apollon. Lex. et Hesych. τῶν Θάλλειν
πιούντων — ηδέων. Altera interpretatio est παιγνίων,
sumta ex antecedentibus, non ex vocis vi. Ducunt Θα-
λέων plerumque a τῷ Θάλος, quod est βλάστημα. Et
Euostath. τὰ Θάλλεια, τὰ τοῦ Θάλλειν αἴτια, ἀγαθά. sollen-
nior utique usus de plantis. Existimo fuisse voc. ὁ, ἥ,
Θαλής, τὸ Θαλές. unde sup. v. 496 erat ἀμφιθαλής, θο-
ριδum. inde τὰ Θαλέα, res lautae, opiparae.

ἐμπλησάμενος κῆρ. κῆρ pro ventriculo Hemsterhus.
accipiebat. Immo vero est Homericus usus sollennis, pro
δαυτὸν dicere κῆρ, Θυμὸν, ζτόρ; et similia.

εὐη̄ διν μαλακῆ. „γρ. εὐ“ Barnes.

505. νῦν δ' ἀν πολλὰ πάθησι ξ, „est pro πάθοι ἀν.
τρὸς τὸ, ἡχθὺς ὡς κα Φάγγοι.“ Schol. A. Respicitur ad
Φ, 127. et Scholion ad e. L scribebatur ibi ὃς κα Φάγγοι
pro ὃς κα Φάγοι ἀν.

Φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτών. ἀΦαμαρτῶν πατρὸς, χω-
ρισθεῖς, vt Schol. br. Supra Z, 411 Andromache de se
ad Hectorem: δμοὶ δέ κα κέρδιον εἶη σεῦ ἀΦαμαρτούσῃ
χθόνα δύμαναι.

506. 507. Versus iidem fere lecti sup. Z, 402. 3.
sed opportuniore loco; repetiti hinc, si quid video. Vi-
deo quoque Dan. Heinsium ad Hesiod. p. 97. sic sensisse
et Bentleium vncis versum 506 inclusisse. Tentabat ille
quoque: 'Αστυάνακτ' δν, vt seruaretur iunctura: sed v.
ad H, 138. Plato tamen versum legerat, nam recitat in
Cratyo p. 392 D. nisi quod variat lectio: ζρυτο πόλιν.

'Αστυάναξ, δν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι. Mori et Ba-
rocc. πάντες. in hoc tamen adscriptum: γρ. Τρῶες. .

509. 510. νῦν δέ σο μὲν — αἰόλαι εὐλαβεῖσθαι.
Schol. B. T. V. εὔστροφοι καὶ ποικίλαι. Schol. br. σκά-
ληκες εὐκίνητοι. Porphyrg. Qu. Hom. 3. versu laudato

αἰδόται οὖν σύλλα], ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι ταχέως λέγονται. de
voc. vide ad Δ, 186.

ἔτεις καὶ κύνες κορέσσωνται. Lips. versu ab alia manu
adscripto, κορέσσονται, ut legunt Harl. Vrat. d. Mosc. 2.
Parif. sex.

510. ἀτάρ τοι εἶματ' ἐν μεγάροισι κέονται. vnl. Vin.
dob. κέοντο.

512. 513. 514. ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυ-
ρὶ κηλέῳ, οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊόδων κλέος εἶναι. Eustath. „, διε-
κόλως πέφραγται ταῦτα. δηλοῖ δέ· ἀλλ' ἔστω σοι κλέος τῆς
τῶν ἴματίων καῦσις, ἐμπροσθεν τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ. Scilicet
inuersa est oratio pro vulgari more loquendi: καταφλέ-
ξω ᾧς αὐτὰ σοὶ εἶναι κλέος πρὸς Τρ. καὶ Τρ. ἐπεὶ σὺ οὐκ
ἐγκείσεαι αὐτοῖς· quo ipso fit, vt, quod apponitur, illa
sint οὐδέν σοι ὄφελος. cremauit vesiles pretiosas iρī desti-
natas, quarum ne quidem ad funebrem apparatus usus
erit, cum corpus abstractum sit; cremabuntur autem sal-
tem in eius honorem in conspectu omnium.

512. ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ.
Sch. T. V. „, ἀλλ' ἦτοι. ἀλλὰ ὅντως σοι. ἵ, ἐγὼ μὲν φλέ-
ξω, σοὶ δὲ οὐκ ὄφελος. διὸ φιλωτέον τὸ οὐδὲν, (non esse
scribendum ait οὐδ' ἐν) ᾧς περισσοῦ ὅντος τοῦ ἐν ὁ καὶ
ἀμειγον. inanis subtilitas!

πυρὶ κηλέῳ v. ad Θ, 217.

513. οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος. Par. οὐδέ νυ σοὶ γ'. ἐπεὶ οὐκ
ἐγκείσεαι αὐτοῖς. vt ἐντίθεσθαι, sic ἐγκείσθαι. Schol. V.
T. „, κείσεαι. κήσεαι. κήσῃ. ἐντίθετο γὰρ τὰ δόστα τοῖς ἴμα-
τίοις, ᾧς ἀπὸ (f. ἐπὶ) Λαέρτου (Od. B, 99 et al.) καὶ
“Ἐκτόρος δῆλον (Jl. Ω, 793. 6.) ἔστι δὲ γυναικεῖον, ᾧς
τότε ὄφελίμου οὕτης τῆς ἐσθῆτος, εἰ συνέκειτο αὐτοῖς. (leg.
σύγκεκειτο) Ergo grammatici ἐν κείσεαι αὐτοῖς acceperunt
pro ἐγκαυθήσῃ αὐτοῖς. sicut enim κέω, κείω, κάω, καίω.
κειάμενοι πυρὰ πολλά. v. ad H, 533.

515. ἐπὶ δὲ στεγάχοντο. recte, Ionice. Lips. cum al.
ἐπὶ δὲ στεγανάχοντο.

IN LIBRVM XXIII. (Ψ) ILIADIS VARIAE LECTIOINES ET OBSERVATIONES

Scholia Cod. Ven. A. multo parcus per ultimos libros sunt adpersa. In libris X, Ψ, Ω, nulla quoque sunt sub finem adscripta nomina grammaticorum, e quibus signa et notae sint petiae. Ad supplendum hunc defectum in manibus habeo Scholia Victoriana.

1. αἴσι μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν. Λ „quod hinc apparet, στενάχων esse scribendum, non στενάχων. (quasi a στενάχῃ στενάχεω formandum sit) alias non esse posset στενάχοντο. Sch. A. V. Debuit Scholion sup. II, 489. aut Σ, 318. respicere; nihil tamen ad ea loca monitum.

κατὰ πτόλιν. „πόλιν Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις. πεῖται δὲ καὶ παρὰ Κωμικῷ ἐν Σωσίππῳ. Sch. A. Sch. Exc. et ex antiquis Eustath. Mirum nunc demum hoc Scholion apponi, et a Salaminiis τὸ πτόλις pro πόλις repeti, apud quos forte ille vñs τοῦ πτόλις vulgaris fuit e præca aetate. Rem sic accipiendam censeo; mansisse antiquam poetarum formam πτόλιν in vñi communi apud Cyprios. Fabulam Σοφίην ignorabamus. In Schol. Vict. nomen Comici adiicitur: παρὰ Κωμικῷ Ἀλεξανδριδῆ. hunc viri docti volunt Anaxandridem esse scribendum. Nomen fabulae in recensu ap. Fabric. non reperitur.

2. ἔπειδὴ γῆς τε, καὶ Ἐλλήσποντον ἴκοντο. Et hunc versum inter ἀκεφάλους retulerunt: notatum quoque a Clarkio. At fuit pronuntiatum Επειδὴ. cf. ad X, 379 et poterat ita scribi eodem iure, quo ἔδεισεν ἐλλαβε

է̄ρ̄βεξ̄ aliquoties et alia similia; docet hoc ipse tonus recitantis, nec esse video cur in hoc ἐπειδή haereamus. Bentl. quoque scribebat ἐπειδή.

ἐπειδή δ' εἰς γῆς recitare Hephaestionem aiebat Paw, contra quem disputata Doruilliano more v. in Vanno Crit. p. 510.

γῆς pro loco, dictas notant A. B. V. Scilicet est statio nautum, Nautilius. Etiam illud ad hunc deum versum notatum, Hellespontum dici mare ad Sigeum.

3. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναυτο. Ionicum esse debuit-ἄρα σκίδναυτο. — „ἄρ' ut par fuit“ Clarke.

4. οὐκ εἴτα ἀποσύδνασθαι. Sch. A. B. V. ἀφ' εἰντοῦ χωρίζεσθαι. I. vacare volunt ἀπό, vt in ἀπητίμησεν. (N. 113.) Scilicet sic erit ἀπ' ἀλλήλων χωρίζεσθαι, vt antea, ἐσκίδναυτο. I. scribendum esse ἄπο.

5. οὐγε οἵ. „γρ. οὐγε“ Barnes ignarus digammi.

6. Μυριδόνες ταχύτωλοι. Vox iam aliquoties lecta ut Δ, 257 et al. Attamen Schol. Vict. „καὶ οἱ θεοὶ εὐτῷ πρὸς Αἴγαις χρησμῷ· ἵππον Θεσσαλικήν.“ Est hoc oraculum ap. Paroemiographos (Zenob. I, 48) Suid. in Αἴγαις, Steph. Byz. vnde distichon est ap. Strabon. X p. 689 (449) vbi corrige quod ibi legitur ἵππον Θεσσαλικόν.

7. μὴ θήπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μάνυχας ἵππους. — „quod μὴ θή πω dictum pro μηδέ πω“ „μὴ θή πω περιαγαμη γναεσο.“ Clarke. Poteat ita reddi. et in verbis haec sunt: μήπω πε forte. δη, ντίκε. Schol. Vict. μηδέ πω. οὐς τὸ, εἰς κόρακας. (hoc alienum est; non impetratur Achilles, sed precatur) Λοχροὶ δὲ οἱ πρὸς τὴν Ἱταλία χρῶνται τῷ η ἀντὶ τοῦ ἡ. „ὑπ' ὄχεσφι pro τούς ὑπὸ τοῖς ὄχημασιν ἵππους“ Sch. A. Quidni ὑπελυώμεθα ἱungamus? vt alibi ὑπελύειν, etiam inf. 513 οἱ δὲ θλιψεν ὕφες ἵππους. — De u modo producta modo correpta in λυώμεθα 7. 11. 27. notatum quoque antiquis. v. Eustath. Etymol. in θύω. v. sup. ad A, 314. et Exc. I. ad XVII, p. 407. Versus 7 omisssus Vrat. d.

8. αὐτοῖς ἵπποισι — ὅτι λεῖπεις η̄ σὺν. B. V. Sch. br. Eustath. Schol. Vict. addit: λεῖπεις η̄ σὺν, ᾧ τὸ αὐτῷ γέρεν . . . Leg. ᾧ τὸ, αὐτῷ γωρυτῷ. Od. Φ, 54. ἵπποις καὶ ἀνδράσι Schol. Aristoph. Ran. 228.

9. ὁ γάρ γέρας ἔστι θανόντων. Ξ „quod ὁ γάρ, ἀντὶ τοῦ, τὸ γάρ, aut vacat γάρ.“ Sch. A. Prius verum: sic enim et sup. Π, 457. 675. Et sic Apollon. Lex. in δ. Vitiose τὸ γάρ legitur ap. Stobaeum Serm. CXXI. p. 613 vbi versus insertus.

10. αὐτὰρ ἐκεί κ' ὀλοῦ τεταρτώμεσθα γόσιε. Clarke urget vim reciprocam: *nos ipsi satiauerimus*, et laudat X, 33 et ad N, 45. Addit Ernesti, non ad solam satietatem respici, sed etiam ad quandam dulcedinem quae in ipso luctu sentitur; Ouid. Trist. IV, 3, 37 *Est quae-dam stere voluptas.* add. inf. 108. Eodem spectat, quod Sch. B. laudat Aeschylum dicentem, ἔτι στεγαγμοὶ τῶν πόνων λάματα εὑ̄ μέτρια τυγχάνουσι. Habet sane locum utrumque; nam Od. Ο, 399 κήδεσι ταρπώμεσθα — μετὰ γάρ τε καὶ ἀλγεσι τέρπεται ἀνήρ. Enim uero et alterum habet locum, ut sup. X, 427 Τῷ καὶ κορεσσάμεσθα κλαίεντες τε μυρομένω τε. Vocem vidimus iam I, 701 τεταρτόμενοι φίλοι ζτορ στρου καὶ εἶνοι. Et de lamentis iterum inf. 98. et Ω, 513. et aliquoties in Odyssaea. cf. Eustath. Spectat ad h. v. glossa Hesychii ταρπώμεσθα. ἐμπλησθῶμεν. si legeris τεταρτώμεσθα.

13. οἱ δὲ τρὶς περὶ γεκρὸν — Ex his Apollon. I, 1059 Τρὶς περὶ χαλκεοῖς σὺν τεύχεσι διηγέντες τύμβῳ ἐνεκτέρειξαν. et ibid. IV, 1535. 6. et secundum eos Virgil. Aen. XI, 188 sq.

14. μετὰ δέ σφι Θέτις γόσιν ἴμερον ὥρσε. hoc adiecto occurrere poetam reprehensioni, quod milites flent, ait Sch. A. Atqui sunt lamenta Myrmidonum sollennia ista quae ad luctum illa aetate spectabant. vt mox Achilleum videmus ἐξάρχειν γόσιν; et disertius inf. Ω. super Hector. Schol. Vict. „η̄ καὶ αὐτὴ ἀνακαλουμένη, η̄ θεῖα δύναμις ἐμπνεύτασα συμπάθειαν αὐτοῖς. Eustath. alio modo Theudem adhibitam esse vult, vt ratio reddatur, vnde

tanta lacrimarum copia suppetierit, vt et in arenam defluere nit. Non meminerat priscum loquendi morem hyperbolicum; vt Π, 3. quem nec Virgil. adspersatus est: *Spargitur et tellus lacrimis, sparguntur et arma. Aen. XI, 191.*

Loquendi forma γόου ἥμερος in superioribus libris non occurrebat; nunc aliquoties hoc et ultimo libro, et in Odyllea. est animi proclivitas ad flendum. Commotio animi redditur per ἥμερον. Inf. Ω, 507. Ern. ait esse ἥμερον γόου desiderium triste, mouens tristitiam: et lacrimas, ἥμερον γοερόν. At Homero est vere *desiderium flendi* h. e. impetus quo lacrimae erumpunt, animo commoto. Hinc altera parte est *τεταρπόμενος γόοιο*. vt Ω, 513 et sup. Ψ, 10. Thetidis autem mentio vix satis opportuna, cum non ipsa adsit. v. Notam.

Post ista omnia fatendum est versum habere magnam similitudinem cum eo versuum genere, qui explendae et dilatandae sententiae caussa interpositi sunt.

15. δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα ἀνδρῶν. Et quod δεύοντο τεύχεα, vt σκάρτα λέλυνται neutrum plurale cum verbo plurali: B, 135. Absurde autem nonnulli arma lacrimari acceperant; iubent adeo Sch. A. B. distinguere post τεύχεα. Repetit ea Eustath.

16. τοῖον γὰρ πόθαον μῆστωρα Φόβοιο. Et quod τοῖον dictum est αὐξητικῶς Sch. A. (addit Sch. B. καὶ θαυμαστικῶς μετ' ἐμφάσεως, ἵν' ὃ, τὸν μέγαν καὶ περιβόήτον) non, vt Glossographi acceperunt, ἀγαθόν. A. B. Sch. Exc. Vict. Satis sero notatus vñs, toties obuius factus, statim ΙΙ. Δ, 390. vbi iam Ernesti docuerat, esse pro caussali: *nam magnum aut simile quid. Sic saepe, v. c. K, 145.* Sic et inf. 280. Quod glossographi per ἀγαθὸν exposuere, (vt et ap. Hesych. est τοῖον. τοιοῦτον, οὗτος ἀγαθὸν) spectavit ad Od. Δ, 206 τοῖον γὰρ καὶ πατρὸς, vbi Eustath. ιστέον δὲ, ὅτι τὸ τοῖον γὰρ πατρὸς, οἱ γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ Φασίν. ὡς τὰ παλαιὰ σχόλια λέγεται.

μῆστωρα Φόβοιο. μῆστασθαι Φυγὴν πολεμίοις δυνάμενου Sch. B. saepe iam vidimus; ad Δ, 328. Θ, 108.

17. τοῖς δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο iam vidi-
mus Σ, 51. et ἀδινοῦ γόοιο, ἀθρόου. οἰκτροῦ, Sch. br. νῦν
τυκνοῦ. συνεχοῦς θρήνου v. ad Σ, 316.

18. χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στῆθεσσιν ἔταιρου.
„quod ambiguum est, sintne manus Achillis, an Pa-
trocli ipsius.“ Sch. A. B. V. Eustath. Probabilius prius,
vt iam Σ, 317 dictum, vbi idem versus lectus erat; et-
iam monitum, quod ἀνδροφόνους scripsit Aristarchus, alii
ἀνδροφόνου — ἔταιρου.

χεῖρας ἀπ' vitium Ald. 3:

20. τάντα γὰρ ἥδη τοι τελέω. τελέω pro futuro.
Schol. Vict. τελέω. ὅσου οὕπω, τελέσω. eo adducta res
erat, vt effici possent — τοι quod codd. habent, e Rom.
recepit Stephanus; pro τοι. VII. 19. 20. legentur infra
179. 180. opportuniore loco.

21. Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσίν ὡμὰ δάσκαλαι.
ῶμῶς ἀπομερίσασθαι Sch. B. v. ad X, 354. Vix tamen
versus est Homericus: δευρ' ἐφεύσας.

22. ἀποδειροτομήσω Vrat. d. quod etiam locum tue-
tur pro — σειν.

24. ἀσικέχ μῆδετο ἔργα. Laudat Plutarch. de aud.
poet. p. 19 C. quod per epitheta poeta ipse facinus im-
probatur.

μῆδετο. Schol. B. interpretatur μῆσατο ἀντὶ τοῦ εἰρ-
γάζετο. ἐποίει. Declarat tamen ipsa interpretatio, μῆδετο
ab ipso esse lectum. Et si Barnes γρ. μῆσατο scil. aliis
locis, vt K, 289. At μῆδετο et inf. 176. nec aliter ap.
Plutarch. l. l. p. 19. Quidnam τὸ ἀσικές sit, fuit γέγρημα.
v. Sch. B. V. et Eustath. simpliciter dicam, quod inse-
pulum corpus apud feretrum humi prosternitur. VII.
24. 25 recitat Plutarch. de aud. poet.

26. οἱ δέ ἔντε ἀφωπλίζοντο ἔκαστος. ἀφωπλίζοντο.
ἀφηροῦντο. Apollon. Lex. et Hesych. Sch. br. adiiciunt
τὰ ἔτλα. ἔκαστος. „γρ. ἔκαστοι“ Sch. A. sicque Harl.
Cant. Townl. Vict. Vrat. A. duo Vindob. et sic edd. Fl.
Alld. donec e Romana Turneb. recepit ἔκαστος. Inf. 55
ἔφοτλίσσαντες ἔκαστοι non variat.

27. λύον δ' ὑψηχδας ἵππους. „γρ. λύοντο δὲ μάνυχας ἵππους“ Sch. A. Et sic Mori. Barocc. Cant. Townl. Vrat. A. edd. Flor. Alld. Turn. quod follennioris usus est in Homericis, donec ex ed. Rom. alterum recepit Stephanus. ὑψηχέες ἵπποι uno praeterea loco memorantur Il. E, 772 ad q. l. vide.

28. καὶ δός οἶον Flor. Ald. 1. Rom. κάσσιζον Ald. 2. reduxit prius Turneb.

παρὰ νῆσι. Schol. Vict. λείπεται καὶ σκηνῆ. αἰς· παρά τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ (A, 329) — nimis subtiliter: sedere poterant sub dio ante nauem et tentorium.

29. αὐτὰρ δὲ τοῖσι τάφοι μυνοεικέα δάκρυν. Σ· „ὅτι τάφοι τὸ δεῖπνον τὸ περὶ τὴν ταφὴν γενόμενον“ Schol. A. qui proprie τὸ πέριδειπνον, ut exponit Apollon. Lex. et ex eo Hesych. in τάφος, et Sch. br. Repugnarunt alii ap. Eustath. et in Nota Villois. ad e. l. Apollonii, qui contendunt esse simpliciter h. l. δόρπον, δαῖτα et recte. Τάφος enim proprie dictum epulum non praebebatur nisi iustis persolutis, vt inf. Ω, 801. 2. 3 et Od. Δ, 309. 310 Aegistho caeso: quem loc. laudat et comparat Γ, 258. Schol. Vict. Mirum est, quod adiicit: Κύπριοι δὲ τάφοι τὸν Φόνον. πολέων τάφοι ἀνδρῶν ἀντεβόλησσα. ὁ δὲ Φόνω. Versus est Od. Ω, 87. at ibi locum vix habet caedes. Multa argutatur Sch. B. δάκρυν, παρεσκεύαζεν vt I, 70 vidimus.

30. πολλοὶ μὲν βόσε ἀργαλ ὄρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ. ὄρέχθεον. Vocem antiquatam grammatici ex etymo et contextu constituerent studuerunt. Ita tres fere sectas discernas, quas attigeret quoque Schol. br.

Sch. A. κατὰ μίμησιν ἥχον. τραχέος πεποίηται τὸ φῆμα ἀντὶ τοῦ, ἔστενον ἀναιρούμενοι. Hesych. ἔστεναχον. εμπνῶντο. ἐβρύχοντο. Apollon. Lex. τῶν πεποιημένων η̄ λέξις adiecto hemistichio. Visum itaque est esse verbum ad merum sonum factum. Conuenit Sch. B. V. ἀπεστείνοντο ἀναιρούμενοι. τὸ γὰρ ίδιωμα μέμνηται (μιμεῖται) τῆς Φωνῆς, η̄ν προσένται ἀναιρούμενοι οἱ βόσε. add. Sch. br. Sequitur haec Schol. Apollonii Arg. I, 275.

In Apollon. l. c. porto: τινὲς οὐ εἶπον ἀπὸ τοῦ ὄρεού αν συνεσχῆματος, ὁ Φασιν εἶναι, τὸ μετὰ Θορύβου τὴν φαγγήν υπομένει. Putes ita saltem ἀπὸ τοῦ ὄρέγεσθαι duci debere. proprie *extendere se*, (tum communi vnu, appetere, scil. quia apprehendenda rei caussa extendimus nos) Iam siue ab hoc siue ab ὄρέγεσθαι ductus mansit significatus τοῦ ὄρεχθεῖν, vti et est apud Schol. br. et Euflath. οἱ δὲ παλαιοὶ Φασι καὶ, ὅτι τὸ ὄρέχθεον ἀντὶ τοῦ ἀναιρούμενοι ὠρέγοντο, ἤτοι ἐξετείνοντο, et ut poeta solet, ἐτανύοντο. Schol. Vict. ἡ ἐξετείνοντο ἀποθητικούτες. ὡς τὸ κεῖτο μέγας μεγαλωστί. Videtur hinc ὄρεχθεῖν adhibitum pro, *cupere*, ap. Apollon. Arg. I, 275 et II, 49 vt sensus docet, et Schol. ad alterum locum declarat, ἀντὶ τοῦ ἐφώρμα καὶ ἐπεθύμει. ἐν ὄρέξει ἦν. vnde et ὄρεκτεῖν, ἐπιθυμεῖν, est ap. Hesych. Ita proprie de animo dictum est agitato, de corde palpitante, vt apud Suidam exponitur: ἔρεχθεῖν, κινεῖν, ταράττεσθαι, adscripto Aristoph. Nub. 131 quam vocis accptionem illustrat et Aeschyle fragmentum ex Niobe apud Strabonem lib. XII extr. de quo paullo post dicam.

Tandem Schol. B. et Schol. br. οἱ δὲ, διακόπτοντο. ἀπὸ τούτου καὶ δρεγμὸς, ὁ ἀποκεκομμένος κύαμος· quae Euflathius quoque e veteribus repetit. Scilicet apparet fuisse, qui aut scriberent ἔρεχθεον, aut ὄρέχθεον eodem modo dictum acciperent, ab ἔρειν, σχίζω, ductum. Eo adduxerat eos versus: δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔρεχθων, seu vt scripserant, ἔρεχθῶν, Od. E, 83 et 157. Apion ἔριχθῶν, διακόπτων legerat; nam ibi fuit quoque lectum ὄρεχθῶν, vt laudantur verba a Schol. Apollonii Arg. I, 275 monente, accipi quoque vocem pro τραχύνεσθαι. Itaque in Etymologico, loco turbato, in ἔρεχθῶν, vbi Aristarchea interpretatio supra memorata, esse στεναγμοῦ καὶ ποίας Φωνῆς, apponitur, subiiciuntur verba: οὗτο διὰ τοῦ ἐ Ἀρίσταρχος, videlicet quia alii ὄρεχθῶν et ἔριχθῶν legerant; apponitur quoque paullo post Apionis lectio ἔριχθῶν. Est quoque ap. Hesych. ἔρεχθῶν, διακόπτων.

Iam si de iudicio interponendo quaeritur, fatendum est, notionem τοῦ μυγίρε esse quidem admodum accommodatam, grammatice tamen et etymologice declarari hard posse. Verbum quidem est soni cognati, φοχθεῖν, de strepitu fluctuum et maris; expectabam quoque veterum aliquem id esse comparaturum aut adeo legere malle ἀρόχθεον. et est quoque Euliathius, qui illud comparat cum Theocriteo, mox memorando. Altera interpretatio ὄρέχθεον, ὠρέγοντο, conuenit cum etymo, analogia, et sequente mox τανύοντο πολλοὶ μὲν βόες ὄρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, διὰ σιδήρου, σὺν σιδήρῳ. extendebantur, iacebant extenta, verbo, πολλοὶ δὲ νέες τανύοντο εὐόμψυκτοι Φλογός. Ducta hinc altera significatio, de motu, moveri, et ex motu turbari, vt ap. Aristoph. l. c. et Theocr. XI, 43 de motu maris affluentis ad littus, τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν οἱ ποτὶ χερσὸν ὄρεχθεῖν, vel dorice ὄρεχθην. nam, vt sit mugire, infertur ex contexto; comparat quoque Eustath. φόχθει δὲ μέγα κῦμα, qui id quoque admittit; infertur quoque in versum Aeschyli ex Niobe a Valkenario ad Hippol. p. 245. et Toupio emendatum, τῶν δέ κ' ὠρεχθεῖ πέδου, ταράττεται. vbi quid sibi velit Toupii "Ιδη — τέρπουσι, non assequor. De fragmēto autem Aristiae ap. Athenaeum II, 19, p. 60 μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδου nihil tuto licet pronuntiare; quod et vidit Schweigh. ad e. l. Dictum eodem sensu ἐρέχθειν et ἐρεχθεῖν, vnde leniore pronuntiatione videtur factum esse ἐρέθειν, ἐρεθίζειν. quo sensu est Od. E, 83 et 157. supra laudd. et inf. Ψ, 317 η̄α ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. quo Hesychii glossa spectat, ἐρεχθομένη. σαλευομένη. ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Hymn. in Apoll. 358 (in Pyth. 180) ἡ δ' ὁδύνησιν ἐρεχθομένη χαλεπῆσι κεῖτο. Quod ap. Eustath. laudatur, πραδίη δέ οἱ ἔνδου ὄρέχθει, videtur memoriter esse repetitum pro ὑλάκτεσ ex Od. T, 13.

βόες ἀργοὶ. haerent grammatici in epitheto. non possunt esse ταχαῖς; nam boues sunt εἰλιπόδες. non λευκοὶ, nam diis inferis nigræ, non candidæ, victimæ caedun-

tur, ait Sch. B. cum Eustath. o vet. et Sch. Exc. et Schol. Vict. Nisi sit accipiendum de pecudibus excoriatis et adipe carentibus; vt ἀργαντες βόσι ap. Pindar. Frag. CXL. aut quia non Patroclo, verum ad epulas Myrmidonum mactabantur. Haec recte, arbitror. In Schol. Vict. additur: aut pro aduerbio haberi posse: οὐ ἀργως· οὐ εστι, ταχέως. οὐ· ταχέες δ' ιππης ἄγερθεν (inf. 287) τινὲς δὲ, ἀργοι, συνεχεῖς. ταχεῖς ἀδιάλειπτον. οὐ, ἀργῷ σιδήρῳ, τῷ πολιῷ. Porro: σιδήρῳ. τινὲς ἀθετοῦσιν, οὐκ ὅντος σιδήρου τότε. τί οὖν Φησι· πολιόν τε σιδηρον· (I, 366) ἀμφὶ σιδήρῳ et cum ὁρέχθεον et cum σφαζόμενοι iungi videoas. ἀμφὶ vt Θ, 86 κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. αἴ μας ἐρωγίσει περὶ δουρὶ, A, 303 et similia.

31. φῆγες. οὐκ ἔτι ὁρέχθεον, ἀλλ' ἐμήκαζον. Sch. A. V. Ceterum vll. 31. 32. 33. iam lecti fere sup. I, 46a — 4.

32. ἀργιόδοντες ὕες ab ὕε, alia forma fuit ὕε ex ὕε.

33. εὑόμενοι τανύοντο. Schol. B. V. τὸ εὔειν εστὶ τὸ ἀποκαλεῖν τὰς τρίχας. quod alienum ab h. l. eti per se recte. Sic εὔσε τε μίστυλλέν τε. Alii ibid. ἀντὶ τοῦ· τὴν κημελὴν ἐπήκοντο. Optime Schol. br. ἀντὶ τοῦ· τεινόμενοι ἀφλέγοντα.

34. τάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔργεσν αἷμα. ξ „quod κοτυλήρυτον scribendum, non κοτυλήρυτον. (vt est in Ven. B. Vrat. A. Lips. item in ed. Nicandri Ther. 538. apud Apollon. Lex. Athen. XI p. 479 A. eti Aristarcheam interpretationem afferunt) sicque ductum non ἀπὸ τῆς ρύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀρύσαι, haurire. Aristarchus exposuerat τελὺ, ὥστε κοτύλῃ ἀρίσασθαι. Sch. A. Eodem modo Sch. B. Vict. br. Apollon. Hesych. vt sit δαψιλέ. Nec vero infusum fuisse corpori sanguinem, sed circa illud effusum. Idem Schol. B. et V. de κοτύλῃ diserte agunt, quam iam vidimus X, 494.

36. εἰς Ἀγαμέμνονα esse pro πρὸς omnes notant.

37. σκουδῇ παρκεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ. ξ „quod σκουδῇ, μετὰ πολλῆς καινοταθείας.“ Sch. A. item Sch. B. V. Sch. br. quod tamen saepē iam vidimus; si-

tim B, 99. et quod ad ἀταῖρου χωδύμενον κῆρ deest περὶ, et χωδύμενον, pro συγχωδύμενον. Sch. A. συγκεχυμένον καὶ λυπούμενον Sch. B. Scilicet sic exposuere vocem χωδύθαι et sup. v. c. Π, 553 quatenus omnino magnus animi motus et affectus iram adiunctam habet.

παρπεπιθόντες Barnes acuerat; quod et facere iubet Sch. B. et Etymol. cum ubique esset editum *παρπεπιθόντες*; variat scriptura in Apollon. et Hesych. edd. Aiunt *παρπεπιθόντες* esse *παραπείσαντες*, at *παρπεπιθόντες*, *παραλογισάμενοι*, vt Od. Σ, 291. At hoc fundo idoneo caret: utrumque est aliquem de sententia deducere seu monito et consilio seu fraude. Verum ad Jl. Σ, 208. iam monitum est, esse diuersas grammaticorum opiniones, cum alii πεπιθῶν pro πεπιθῶν dictum accipient, alii novum verbum πεπιθῶν, πεπιθῶν, eodem significatu quam πεπιθῶν. quibus equidem adstipulor; est quoque πεπιθῶν. Potest etiam ab hoc ipso Aoristus πεπιθῶν deduci. Reliqui tamen quod semel receptam erat.

38. Υἱον. „γρ. Ηὐν.“ Barnes. perpetua varietas. Υἱον Ald. 2. vitiose. deb. Ηὐν.

39. κέλευσαν sc. of βασιλεῖς Aristarchea fuit lectio: probata Herodiano. Sch. A. B. Vict. Estque ea in Venetis, Harlei. Mori. Cant. Mosc. 2. Vrat. b. Vulgg. κέλευσαν Agamemnon: quae fuerat quoque in cod. Vict. κέλευσε, temere, ed. Turneb. unde forte Barnes: „γρ. κέλευσεν.“

40. στῆναι male Ald. 2. c. sequ.

si πεπιθῶν vim in si quaerit Sch. B. V. *παρασκευάζοντας* declarare, et si vix sperent se esse effecturos. At ex vnu Homericu si est pro θνη, ὄπως, vt etiam Eustath. recte monet.

42. αὐτὰρ ὅγ' ἡρυεῖτο στερεῶς. Mori στερεῶς, quod Homericum non esse Barnes monet. στυγερῶς, quod et cod. Alteri habebat, induxerat Ald. 2. electum ab H. Stephano: nec tamen spernendum esse putabat Ernesti. Alterum στερεῶς tamen frequentatum poetae I, 506 στερεῶς ἀκοστήγ. αὐτὰρ ὁ ἡρυ. Vrat. b. d.

45. σῆμά τε χεῖν. reduxi hoc e codd. Cant. Harl Ven. Mosc. a. Vrat. A. et edd. ante Ald. a. quae χεῖναι induxerat.

46. οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὄδε. Sch. A. „εὐ ἄλλῳ ἀκελεῦτι με δ.“ Vrat. d. οὐδέ με δ. idem κείρεσθαι. Stobaeus τερπὶ πένθους, vbi vñ. recitat et vn. Vindob.

48. Ἄλλ' ἦτοι νῦν μεν. ordo e Barocc. Harl. Ven. Townl. Mosc. a. Vrat. d. b. et vno Vindob. vulgo incomite μὲν νῦν.

στυγερῆ πειθώμεθα δαιτ!. Sch. A. Vict. „οὔτως, πειθώμεθα, οὐ, τερπώμεθα.“ siue quod ita quoque lectum sit, siue ut pro obseruatione sit, quia Achilles inuitus cibum sumit: vt Schol. B. V. vti dixerat πειθώμεθα νυκτ!, ingruenti Θ, 502. ἀγαθὸν καὶ νυκτ! πιθέσθαι H, 282. 293. vbi v. Not. Et Nestor inf. 644 γῆρας λυγρῶς Barnes comparat Ouidianum: *et queror, inuisi cum venit hora cibi.* e Ponto I, 11, 7.

Ita vero στυγερῆ πειθώμεθα δαιτ! si verum est, Achilles cibum sumvit, quod antea tam peruicaciter tenuerat facere, antequam Patroclo iusta persoluta essent: T, 209. 305. Non hoc conuenit ingenio Achillis, quale poeta per totum carmen ostenderat, in eoque peccasse dicendus; et si dicas, exsatiatam saltem fuisse iram, Hectore caelo et ipsam naturam cibum desiderasse. Vereor vt et h. l. lectum olim fuerit, στυγερῆ πειθώμεθα νυκτ!. ita conuenit γῶθεν δὲ — et 55 δόρκον δΦοπλίσσαντες ἔκαστος. In toto loco interpolationis vestigia videbimus.

49. γῶθεν δ' ἔτρυνον ἄναξ — haec non Homericus esse, apparet, digammo vitiato. Emendauit Bentl. ἔτρυνε φαναξ.

50. παρὰ δὲ σχεῖν, ὡς ἐπιεικές παρασχεῖν, ὡς ἀρμόζει καὶ καθῆκόν εστι. Schol. B. V. De structura impedita nemo monet. Videtur versus 51 serius insertus esse, et subtille carmen in ὡς ἐπιεικές. Ut nunc est, splendum est τὸν νεκρὸν, ἔχοντα αὐτά. vel αὐτό. In alia oratione effet, ἡ ἐπιεικές δεστιν ἔχοντα νεκρὸν γέεσθαι.

52. ὅφερ ἡτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγγ. Barocc. Townl. ἐπιφλέγει. quod etiam bene se haberet.

53. θᾶσσον ἀπ' ὁφθαλμῶν. sunt breuiter dicta: οὐας ταχύτερον ἔκτὸς τῆς ὄψεως ἡμῶν γένηται. Schol. A. B. V. Barnes cum hebraismo comparat. Scilicet est ex oratione minus subtiliter elaborata pro ut comburat et ex conspectu remoueat.

λαοὶ δὲ ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Barocc. Townl. τρέπωνται.

54. τοῦ μάλα μὲν κλύουν ἥδες ἐπιθόντο. nec h. l. Ionicum occurrit, ἥδε πιθόντο.

55. ἐσσυμένως δὲ ἄρα δόρπου ἐφοπλίσσαντες ἔκαστοι δαίνυντο. Si ἔκαστοι, non videtur commune epulum suis fe ab Agamemnone praebitum, nec Achilles cibum gustauit. Schol. B. et V. obseruant, antea Myrmidones iam ab Achille cibo satiatos esse vt. 29. nunc Achiuorum exercitum epulari.

ἐφοπλίσσαντες ἔκαστοι. cum vitio metri ex digamma ἔκαστοι. Bentlei. hoc animaduertit et occurrit scribendo ἐφοπλίσσαντο ἔκαστοι, versu sequenti δχίνυντ', electo, tanquam insititio. Et sane ἐφοπλίσαι non minus occurrit, quam ἐφοπλίσασθαι, δόρπου. vt Θ, 503. I, 66.

56. 57. Versus lecti iam A, 468. 9. et aliquoties.

58. οἱ μὲν κακείοντες ἔβαν. { „ὅτι σύνηθες τὴν, ἀναλύειν. ὡς καὶ ἐν Ὁδυσσείᾳ, ἐπὶ τῶν μνηστήρων.“ Schol. A. quasi vero hoc aliter fieri possit, quam ut a conuiuio surgant et ad suam quisque domum se conferat. Versus aliquoties legitur in Odyssea, vt A, 424 et iam sup. II. A, 606 de diis e Iouis epulis discedentibus. Excidit forte aliquid praeterea monitum a grammatico.

59. Πηλεΐδης δὲ ἐπὶ θιγι — Aeschines aduers. Timarch. p. 151. ed. Reisk. exponens ea, quae sequuntur, ad pyram Patrocli enenisse narravit.

61. εν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ηἰόνας κλύζεσκον. vulgatum est, ἐπ' ηἰόνος, nec male hoc dictum. ἀπ' ηἰόνος Vrat. A. ἐπ' ηἰόνας Vrat. b. d. et ipse Venetus. Od. Z, 138. τρέσσαν δὲ ἄλλῳδις ἄλλῃ ἐπ' ηἰόνας προύχούσας.

Suspicari licet, fuisse ἐπ' ηὔγε κλ. mutatum metri metu.

κλύζεσκον „alluere solebant“ Clarke. κλύζεσκεν Harlei. ἐκλύζεσκον Lips. τινὲς, ἐπέκλυζον“ Schol. Vict. — ἐν καθαρῷ, vidimus iam Θ, 490. K, 199. vbi appositum erat, ὅτι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. nunc simpliciter vel in loco solitario, non in castris et tentorio, vel sub dio. Potest sane locus καθαρὸς esse modis multis. Schol. br. accipiunt de loco fluctibus alluentibus purgato a sorribus. Ernesti, in terra, sine frato.

62. εὗται τὸν ὑπνος ἔμαρπτε. Schol. B. τὸ εὗται ἀντὶ τοῦ, ὄτηνίκα. Iungitur sic cum antecedentibus: iacuit ille — cum somnus enim oppressit; noua succedente sententia vſ. 65 ηλθε δ' ἐπί. Nam minus commoda esset iunctura, si post κλύζεσκον finiretur prior sententia; tum nouam exorfus poeta pergeret: εὗται τὸν ὑπνος ἔμαρπτε — apodosi: ηλθε δ' ἐπὶ ψυχή. ponitur autem εὗται utroque modo, in prothesi et in apodosi.

λύων μελεδῆματα θυμοῦ. h. e. Φροντίδας. Notata vox glossographis. Hesych. Φροντίδας. μέριμναι. Apollon. μεριμνήματα, ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντα οὖν τὰ μέλεα ἔδειν, ὃ ἔστιν ἐσθίειν. conuenit Etymol. Sic et μελεδῶναι, et μελεδῆμες. Melius dixeris esse terminationem τοῦ μελεδέω ex μελέδῃ. Vox occurrit quoque Od. Δ, 650. et ap. Apollon. III, 4. 471. 751. λυσιμέριμνος somnus in Hymn. Orph. 5. notante Clarke.

63. νήδυμος ἀμφιχυθεῖς. Λ „quod aperte νήδυμος est, non ηδυμος.“ Sch. A. V. Eustath. spectat ad controversiam aliquoties memoratam. v. ad B, 2. ἀμφὶ χυθεῖς Vrat. b.

64. προτὶ Ἰλιον ηνεμόεσσαν. Λ „ὅτι θηλυκᾶς τὴν Ἰλιον.“ Sch. A. vt sexcenties. „γρ. Ἔκτορ' ἐπαισσων. Ἔκτορ' ἐπ' αἰσσων“ Barnes. vt sit ἐφ' Ἔκτορα αἰσσων. alterum est Ἔκτορι ἐπαισσων.

65. ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆς θειλοῖ. Λ „ὅτι ἀπ' εὐθείας τῆς, δ' Πατροκλῆς“ Sch. A. B. quasi hoc inauditum esset a Πατροκλῆς formari Πατροκλῆς! et tur

demum hoc loco fuit monitum? porro „quod δειλοῖς προδειλαίου“ Sch. A. B. V. hoc idem iam vidimus P, 670.

Adiiciunt Scholia A. B. V. cum iis Eustathius, Antiphonem hinc statuisse, animas retinere figuram corporum, ἐντεῦθεν Ἀντισθένης ὁμοσχῆμονάς Φησι τὰς ψυχὰς τοῖς καριέχουσι σώμασιν εἶναι. (debebat tamen simul docere, unde non modo os, sed et unde vesterus v. 67 supereret.) Χρύσιππος δὲ, μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος σφαιροειδεῖς γνέσθαι δογματίζει. tropico, ut probabile fit, sensu dictum hoc a Chrysippo de anima, ut de Sapiente alias dictum, intra se omnia sita habente quae eius naturam constituant, ut ap. Antonin. Imp. XI, 12 σφαιρα ψυχῆς αὐτοειδής. Ad sensum autem statuit rudior aetas, corpore flamma consumto supereret eius εἰδῶλον, animam, quae prius corpori inclusa erat, corpusque, antequam crematum esset, circumvolabat, et corpore combusto in infera loca descendebat. Locum qui sequitur παραφράζει Aeschines in Timarch. p. 151. R. et apposuit Stobaeus Ecl. phys. p. 132. Cant. P. I. p. 1030.

66. καὶ ὅμματα κάλ' εἰκυῖα. Non est Homericum καλ' οἰκινια. Emendauit Bentl. καὶ ὅμματα οἰκινῖα. Sic sup. Σ, 418 ζωῆσι γεγέννυσι εἰοικινῖαι. (οἰοικινιαι)

68. στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. e more somniorum. v. ad B, 20. Versum omittit Vrat. d.

69. λελαμένος. ἀντὶ τοῦ ἔπιλέλησαι Sch. B. τὸ ἀ unde proficiscatur in Ionico scriptore, v. iam ad E, 834 dictum. ἐμοῖο male et h. l. Barocc. Vrat. b. Interrogationem addidit Barnes, notante Claudio.

70. ζώοντος ἀκήδεις. Monet Sch. A. non esse ἀκήδεις, sed ἀκήδεις pro ἡκήδεις. Ita vero malum scriptum ἀκήδεις. Barnes quoque hoc apposuit pro var. lect.

71. θάττε με ὅττι τάχιστα, τύλας Αὔδο περήσω. — „quod deest ἵνα vel ὅπως, ut sit ἵνα περήσω.“ Sch. A. et Eustath. At versus hiatum habet, θάττε με ὅττι τάχιστα. Et si nec aliter ille memoratur a Charit. lib. IV. pr. Stobaeus Ecl. I, p. 132. Possit scribere θαττέμεν, ὅττι τάχιστα, infinitius pro imperativo: nisi malis Bent.

leium sequi, qui ἦν excidisse monet, et fuisse: Θάττε μ', οὐ ὅτι τάχιστα. Lenior tamen esset oratio: Θάψου μ' ὅτι τάχιστα. Disiunxi ὅτι τάχιστα cum prauo grammaticorum more in vnam vocem coaluissent. „γρ. Θάττε μς, ὄφρα“ Barnes. ex eius commento.

περῆσαι ut iungantur πύλας Ἀΐδης περῆσαι τῇλε με εἰργούσαι, (quod graece fieri non posse, bene obseruat Clarke) erat in edd. ante Stephan. qui ex ed. Rom. recepit περήσω, quod codd. tuerintur.

Porphyrii ad h. v. est γέγραμα quomodo Patroclus nunc dicere possit, se non admitti in loca infera, quia ἀταφός sit, cum alio loco, in Odyss. Ω pr. procorum insepultorum animae deducantur in Orcum. (Laudandus erat multo magis locus de Elpenoris anima ex Orco euocata, quamvis ille inhumatus iaceret Od. Λ, 51 sq. in primis in iis quae ad loca infera, terrarum extremas partes, Occidentem et Oceanum spectant, ita ut nihil possit vnum ponи, quod omnibus locis accommodatum sit.) Respondet ille, haec Homerum e sua persona narrare, at Patrocli umbram visam esse ista dicere Achilli. Sch. B. Poterat probabilius λύσις afferri: diuersis locis sequi poetam diuersa mythorum commenta: quod saepe facit. Alioqui potest aliquis locum inter ea referre, in quibus Odyssea recedit ab Iliade.

72. τῇλε με εἰργούσι ψυχαῖ, εἴδωλα καμόνταν. τῇλε με εἰργούσι, aut, ex Homericō more, adscriperat Bentl. τῇλε με εἰεργούσι. Sic Od. Λ, 502 οἱ κεῖνον βιβῶνται δέργουσι τ' ἀπὸ τιμῆς. v. sup. ad Γ, 77 et Excurs. de Diagymno p. 750. Schol. Vict. iubet scribere ἀπολύτως, τῇλε με — καμόνταν ut iam Γ, 278.

73. οὐδέ μέ τοις μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἔωσι. Quod, qui insepulti sunt, arcentur ab aditu huminis nec admittuntur in erebum“ Sch. A.

οὐδέ μέ πώ Harl.

ποταμοῖο ἔωσι. histi displicant: queth tamien Bentl. iam sustulit: ὑπὲρ ποταμοῦ εἴωσι. vt B, 131 καὶ οὐκ εἴωσι φέλοντα. et al. Vulgata est ap. Stobaeum Ecl. I p. 131.

vbi excitantur vss. 72. 74. 5. 6. melius collocati in Hellen edit. p. 1030. 32.

74. ἀλλ' αὐτας ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλές "Αἰδος δῆ. Etiam haec vox, ἀλάλημαι, in Odyssea frequentata, hoc uno loco legitur in Iliade, pro πεπλάνημαι. ex ἀλημαι, ut copiose docet Etymologus h. v. ex h. l. ἀνὰ idem quod ἐπι.

αὐτας „γρ. αὐτας“ Barnes. vt variat scriptura aliis locis. per ὁμαύτας interpretatur perpetam Porphyrius ad K, 165.

Est autem chorographia locorum inferorum haec: Interius est Hades, "Ἄδου δῶμα, cnius sunt πύλαι. Ante domum est amnis, adituri domum traiciendus. cis amnem vagantur recens defunctorum animae, nondum cremato corpore: quo factio loca intrant, (ergo, traiectio amne) nec amplius redeunt, 75. 76. Nomen amnis haud apponitur: nec tamen dubito, de Oceano haec esse accipienda; et si non conueniunt inter se loca Odyss. Ω, 11. et K, 513: 45. nec satis clara est locorum οἰκούμενων ex his locis.

75. οὐ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὄλοφύρομαι omissam esse θνα, monent Schol. A. et Vict. vt sit pro θνα ὄλοφύρωμαι. idem in Schol. br. et ex veteribus ap. Eustath. legitur, vt dictum sit de lamentis peregre abeuntium, manus, puta, prehensa. Nil tamen apertius, quam ὄλοφύρωμαι esse interpositum, da manum, precor. proprie, precor lamentando.

75. 76. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτις νίσσομαι ἐξ Αἰδαο. Schol. A. recte obseruat, apud Tragicos etiam post sepulchram animas ad loca supera redire. Adeo sibi non constabat supersticio. νίσσομαι quoque scriptum fuisse, notat Eustathius, et esse futurum a νίσσω vel ab νίσσω. Est quoque νίσσομαι in Ven. Townl. Vrat. A. b. d. Nihil de his certo statui posse, iam supra professus sum ad I, 381. Variat ubique scriptura; νέομαι, νείομαι, νισσομαι, νίσσομαι, νίσσομαι. potest νίσσομαι esse praesens pro futuro. νείομαι Harlei. Mosc. 2.

ἔξ αἰταο ἐπήν — hiatus, facile tollendus, quod iam Bentl. egerat: ἔξ ἀθεω ἐπειὴ vel ἔξ αἴδα' ἐπειὴ.

ἐπίν με πυρὸς λελάχητε. λαχεῖν καὶ τυχεῖν ποιήσητε. v. ad H, 80. Male Vrat. d. λελάχηται.

77. οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε — ita legitur quoque in edd. Plutarchi de amic. multitud. p. 94 F. At Schol. A. „γρ. οὐ γὰρ ἔτι ζ. et ἄλλως· ἐν τισι τῶν πολιτικῶν, (in codd qui in vrbibus seruantur) οὐ γὰρ ἔτι.“ sicque excitatur versus ab Aeschine in Timarch. p. 30. Reisk. p. 152 nam ibi recitatnr locus a vs. 77—92. multis tamen variatis et interpolatis: de quibus v. in seqq. ita ut hic locus esse possit pro exemplo, quam incerta et varia lectio Homeri esse debuerit ante criticos Alexandrinos. Locum iam memorarunt Clarke et Taylor. Aeschinis locum cum vsl. 77. 78. laudat Hermogēnes Method. eloqu. 30 pro exemplo χρήσεως ἐπῶν ἐν πεζῷ λόγῳ. vbi etiam οὐ γὰρ ἔτι legitur.

Ceterum haec eadem Aeschines paullo ante sic παραφράζει· ὅτι οὐκέτι περὶ τῶν μεγίστων, ὡςπερ τὸ πρότερον, καθεξέδομενοι μετ' ἄλληλαιν μόνοι ἀποθεν τῶν ἄλλων φίλων βουλευσόμεθα.

78. 79. ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ (non κῆρ, quod effet κέ-
ρ, cor,) ἀμφέχανε στυγερή. In Townl. legitur ἀμφέλα-
χε. Schol. br. reddunt, περιέχανε, κατέπιεν. Schol. B.
κατέφαγε καὶ κατέπιε. Schol. Vict. κατέπιεν. ἀμήχανος γὰρ
περὶ πάντας ὅλεθρος. ἀγύτι τοῦ, καταπίσι. Ponitur ante-
cedens pro effectu, signum pro re. χαίνει enim qui de-
vorat, deglutit. Ap. Hesych. redditur ἀμφεκάλυψ, ni-
mis laxe.

ἢ περ λάχε γεινόμενόν περ. Schol. A. et Vict. no-
tant, dictum hoc esse, quod sata nouissima pendent a
natalibus: ὅθεν καὶ Ζηνόδοτος ὁ Κρατήτιος Χαλδαῖον τὸν
“Ομηρόν Φησι· quatenus Chaldaeorum placitum suum fa-
cit. Habemus h. l. Zenodotum diuersum ab Alexandri-
no: quem eundem necesse est cum Zenodoto Mallote
supra memorato ad N, 731. v. Obll.

80. καὶ σοὶ αὐτῷ. Vrat. d. si δέ σοι. Dici haec a Patroculo, ut Achilles eius amorem relineat, mox enim et ipsum ad inferos esse descensuram, censem Schol. B. et Vict.

81. τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Incidimus in vocem dubiam et obscuram: etsi vulgo redditur *πεδίλιον*, εὐηγενέων; per se, non abhorrente sententia; ut conueniat quodammodo cum epitheto μεγάθυμοι, μεγαλήταρες, quod *generosi* redditur, etsi proprie ad fortitudinem animi spectat. Verum forma grammatica offendit; si enim a γένος ducitur, sunt εὐγενεῖς, nec appetet unde τὸ ἥ interpositum duci possit. Multo magis suspecta sit vox ex eo, quod εὐγενῆς in Homero non occurrit. Laborerunt itaque in hoc grammatici. Schol. A. „εὐ τῷ Ρώμου καὶ Ἀριστοφάνους, εὐγένεων, διὰ τοῦ Φ., εὐ τῷ ἀθένω χραμένων, ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς γλώτταις. Potest voc. placere; memorant quoque eam lectionem Schol. B. V. Exc. addant tamen: εὐηγενέων, τῶν καλοὺς ἀγροὺς ἔχοντων (quasi a γαῖᾳ duci posset) ἥ γένη. Schol. b. εὐ διαγόντων. (quasi ab ἀγνιέω ductum sit) εὐγενῶν. Quod vulgo legitur, εὐηγενέων (vitiose Vrat. b. εὐγενέων, saltem est ηγενέων) vides memorari ab omnibus et in eo acquieuerē grammatici Ven. A. B. cum codd. tum Apollon. Lex. εὐηγενέων, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ ἥ. agnoscit quoque Hesych. item Etymol. qui etiam εὐηγενῆς comparat cum εὐηγενίᾳ Odyss. T. 114. Adhibitat quoque vocem videmus in Theocriteis XXVII, 42 δξ εὐηγενέων. Auctoritas antiquior lectionis est Aeschinīs, qui, ut modo dictum est, h. l. recitat, et eandem vocem habet.

Apud eundem versus interponitur post 81. καὶ δέ σοι αὐτῷ φοῖρα — ἀπολέσθαι μαρνάμενον δῆμος Ἐλένης ἄγεκ' ἥγκομενο. Sequitur: ἄλλο δέ τοι ἔρέω.

τείχει ὑπὸ „γρ. τείχει ὑπὸ Τρ. et τείχεο ὑπὸ“ Barnes.

82. ἄλλο δέ τοι ἔρέω καὶ ἐφήτομαι αἴ κα πιθηκ. ἐφήτομαι, ἐπισκέψαμαι, ἐντελοῦμαι. inf. ad Ω, 117. εἴ κα

Mori Baroce. Verbum Aeschines sic recitat: ἂλλο δέ τοι
ἔρεω, σὺ δ' ἐν Φρεσὶ βάλλεσθαι σῆσαι.

83. μὴ ἐμὰς τῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅτε 'Αχιλλεῦ.
Schol. A. accipit τιθήμεναι pro imperativo pronuntiatum; cum tamen satis commode ab ἐφήσομαι penderet
possit; potuisse quoque τιθέμεναι, τιθέμεναι scribi, obseruat Eustathius miraturque poetam (dicere volunt grammaticos) non hoc maluisse. τιθέμεναι puta esse a τιθέω.
Est tamen etiam τιθέμεναι in Mori, Mosc. a. Vict. et
erat in edd. Luciani, qui hos vñf. recitat in Parabito 47.
et ludicro modo θεράποντα parasitum interpretatur. τι-
θέμεναι est in Eustath. Cant. a m. Tec. Nimiris subtile est,
quod τιθέναι vocabulum Laconicum esse pro θάπτειν
disputat Barnes e Schol. Excerpt. (et Vict.) esse enim
vocem communis vñs, ut ponere corpus, patet ex ipso
re; sic et προτιθέναι. Legit quoque τιθήμεναι Aeschines,
qui seqq. sic recitat post ὅτε 'Αχιλλεῦ,

ἄλλ' ήνα πέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα πεκεύθη
χρυσέως ἐν αἰμΦορεῖ, τόν τοι πέρ πότυια μήτηρ·
ώς ὁμοῦ ἐτράφημέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισι
εὗτέ με τυτθὸν δόντα —

Idem παραΦράζει απεια vñl. sic: ἐπισκήπτει μὲν γὰρ αὐτῷ, προειπὼν, ὅτι οὐδὲ ἐκεῖνος ἀπέχει μακρὰν τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, εἴπως εἴη δυνατὸν, προδιοικήσασθαι ὅπως τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡςκερ καὶ ἐτράΦημαν καὶ ἐβίωσαν ἐν τῷ αὐτῷ, οὕτω καὶ τελευτησάντων αὐτῶν τὰ ὄστα ἐν τῷ αὐτῷ σορῷ κείσεται.

84. ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράΦημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράΦημεν περ Cant. Vrat. A. d. yn. Vin-
dob. Townl. Venetus, ex interpolatione manifesta; re-
quiritur pluralis. ὡς ἐτράΦημεν ἐφ' ὑμ. pro ἐν Schol. Pla-
ton. in Phaed. p. 10. vbi ille docet ὁμοῦ et de loco et
de tempore adhiberi. vnde particula est ap. Suid. in
ὁμοῦ. In Aeschinis codice haec sic legebantur: ὡς ὁμοῦ
ἐτράΦημέν περ. habes iterum exemplum grammaticae mi-
nus doctae in Homericis, et hoc quidem loco, causam
iustam suspicitionis, correcta esse plura a grammaticis. v.

Excurſ. ad h. l. Respondent autem ſibi: ἀλλ', ὅμοῦ ὡς ἐτράφημεν — ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶιν. v. 91.

86. εὐτέ με τυπθὸν ἔόντα — de hoc Patrocli facinore caeli inter lufum 'Cleſonymi et fuga ad Peleum v. Schol. ad Jl. M pr. cf. Nota ad Λ, 764 et omnino Apollod. III, 13 f. Etiam Schol. A. Amphidamantis filium Κλεισόνυμον a Pherecyde edi narrat; at Schol. B. Λύσανδρον, et caelum elle παρ' Ὀθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῷ quae vix ab antiquiore scriptore tradita ſunt; recitat tamen quoque Eufiath. et insuper, aliis Aeaneum puerum nomen habere Αἰάνην. Verum licet dare pleniora Schol. Victor. παιδα γὰρ ἀνεῖλεν, ὃν μὲν Κλεισόνυμον, οἱ δὲ ἔανη (leg. Αἰάνην) οἱ δὲ Λύσανδρον καλεῖσθαι (λέγουσι.) ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν παρὰ Ὀθρυονεῖ, τῷ γραμματιστῷ, ὡς Φησικ 'Αλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Ἀστρολογιſταῖς. Vindendum an hoc nomen tragoeiae fuerit. Legitur in iisdem Scholiis paullo poſt: οἱ νεώτεροι Φασι (fugisse Patroclum) διὰ τὸν Εὔρυτλωνος Φόνον.

86. ἥγαγεν ὑμέτερονδ'. Vrat. A. ἥγαγεν ὑμέτερον δῶμ' vitioſe.

ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. pro διὰ τὴν „γρ. ἀλεγενῆς.“ Barnes, Steph. in marg.

87. παιδα κατέκτανον ἈιΦιδάμαντος. Harlei. ΤΦιδάμαντος, perperam; nam alterum nomen conſtanter ab aliis memoratur.

88. ἀμφ' ἀστραγάλοις χολωθεῖς. — „quod ſemel tantum lufum talorum memorauit:“ Schol. A. Idem addit: αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα. (ſunt codd. priuatorum opp. αἱ κατὰ πόλεις) „ἀμφ' ἀστραγάλοις ἐρίſſας (vel ἐρίſτας, antiquo more non ἐρύſτας) καὶ ἐſτιν Ἰωνικῶτερον, „ἀστραγάλαι δ' Ἐρωτος“ τοῖς μανίαι καὶ κυδοιμοῖ. 'Αναπρέων. Eufiathins quoque: ὅτι αἱ πλείους ἀστραγάλοις γράΦουσι. et Schol. Vict. αἱ πλείους, ἀμφ' ἀστραγάλοις ἐρίſſας, καὶ ἐſτιν Ἰωνικὸν τὸ ἀστραγάλη. Sane apud Hesych, ἀστραγάλας, τὰς πουηρὰς κύνυχς, κακοηθεῖς κύνες. videri poſſunt grammatici ad inſauſtum iactum hoc retulif-ſe. De ludo ipſo diſeritus eſt ad h. l. Eufiath.

νήπιος, οὐκ ἐθέλων. Vrat. d. νήπιου ad παιδα. quod et Clarke laudat, nescio unde.

90. ἔτρεφε τ' ἐνδυκέως. ita usus Homericus fuit, et bonorum codd. auctoritas, cui et alibi parere debebam; siveque Barocc. Ven. Norat tamen alteram lectionem Schol. A. „ἐν ἄλλῳ ἔτρεφε τ', quod et ap. Aeschinem legitur. In Lucian. l. c. in Paraf. 47. et Gregor. de dialect. p. 189. editum: ἔτρεφεν ἐνδυκέως. ἔτρεφετ' Townl. et al. Aliud vitium ἔτρεφε ἐνδυκέως Ernesti profert ex edd. et ex cod. Luciani: saepe illud obuium cum similibus, ut statim 95. ταῦτ' ἔκαστα, ms. Lips. talia tamen enotare piget. ἐνδυκέως primo nunc occurrit in Iliade; aliquoties in Odysslea: vt H. 256 ἡ με λαβοῦσσα ἐνδυκέως ἔφελε τε καὶ ἔτρεφε. h. e. ἐπιμελῶς, Φιλοφρόνως. vt Schol. br. Eustath. Hesych. Etymol. et si etymum incertum est.

καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόματος, pro, esse iussit. Schol. B. Vict. qui addit σὴ παράποτις κένλημα (Δ, 60. 61).

91. ὁς δὲ καὶ ὀστέα νῷν ὅμη σορὸς ἀμφικαλύπτει.
„quod semel nunc dicta occurrit σορός“ Schol. A. Notat quoque vocem Apollon. Lex. dictam h. l. e vulgari usu; quo scilicet, cum esset omnino arca, de arca sepulcrali proprie dici coepit. cf. ad Hesych. h. v. ubi est: σορός, μνῆμα. Θήκη. Remittit quoque Bentl. ad alterum Hesychii locum ὅμη νῷ. ἡ αὐτὴ ἡμᾶς τοὺς δύο. quod ad h. l. spectare et hinc emendandum esse videtur, νῷν, ἡμῶν δυστι, vel ἡμῶν τῶν δύο.

92. χρύσος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μῆτηρ.
— ἀθετεῖται. (hic tandem sensum laciniae adiectae habuere grammatici!) quod perperam ἀμφιφορεὺς additur, cum iam σορὸς memorata esset, quae alibi λάρναξ est, loculus, capulus: inf. Ω, 795. Apud Aeschinem versus locum habebat opportuniorem, vt supra ad v. 83 vidimus; nec nosiro loco est adscriptus; ita σορὸς non proprie, sed generice, erit dictum. At h. l. versus haud dubie est eiiciendus. Etiam Schol. A. „ἐκ τῆς δευτέρας Νεκυίας (Odyss. Ω, 74) Φησίν, (leg. Φασίν) αὐτὸν μετενηγέχθη.“ Schol. Vict. ἐν πάσαις δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος. καὶ

Αρίσταρχος ἐκ τῆς Νεκύτας αὐτὸν ἐσπάσθαι Φησι· δῶκε δὲ μήτηρ χρύσεον ἀμφιφορῆα. ἀλλ' ἐκεῖ εὐλόγως πρὸς (f. τὴν χρείαν excidit) τῆς ταφῆς. Scilicet, quod interpolationis causas praebuit, hoc est, quod inf. 243 in ipsa humatione aurea phiala diserte memoratur: ὅτι χρυσέη Φοιβὴ λῃ καὶ δίπλακι δημῳ, in Ω, 74 autem χρύσεος ἀμφιφορεὺς videbatur itaque ille et h. l. requiri. Multis autem fabulis celebrata est ista amphora, a Baccho Thetidi promunere data, ex eo ipso loco, et ex Schol. A. br. ad h. l. et Eustath. Dionysus a Vulcano hospitio exceptus, pro munere hospitali ab eo vas aureum acceperat, quod Dionysus, ubi Lycurgi minas fugiens apud Thetidem latuerat, (v. Jl. Z, 130. sqq.) ei dono dederat. Debebat tantum cautior esse interpolator in iungendo capulo et vase, et scribere: ὃς δὲ καὶ ὑστέα νῶν ὁμὴ σερὸς ἀμφικαλύκτοις χρύσεος τ' ἀμφιφορεὺς, ut, ex more sollempni, vas eundem sit in arca: χρύσεος est binis syllabis prenuntiandum. In Schol. A. et br. haec adduntur: ἵστορεῖ Στησίχορος. Probabile fit, ipsos Cyclicos, qui de morte Achillis egerunt, haec passim reeoluisse: itaque in Posthomericis Tzetzae occurunt praecepta Achillis moribundi 419 sqq. et narratur ipsa cura ossium in arca rependorum a Quinto III, 727 sqq. inde ap. Lycophr. 273 Achilles caesus dicitur κρατῆρα Βάκχου δύσσας add. Sch. ad e. l. Non autem insolens hoc, cineri condendo vas quocunque esse arreptum, multo magis si pretiosum et effabre factum in penu extaret.

ἀμφιφορεὺς edd. Fl. Alld. Emendatum a Turnebo ex Romana.

94. γέθειη κεφαλῆ. ¶ „quod compellatio est maioris natu a inniore: (de quo v. ad Z, 518) quo ipso patere, ait Sch. A. Achillem minorem natu fuisse (v. Jl. A, 785. 6.) Chamaeleon scriperat ὡς γέθειη κεφαλῆ, quod Sch. A. et Vict. aiunt ridiculum esse de mortuo. Eadem repetit Eustath. et Schol. Exc. Forte non omnes ei stipulabuntur; et si alia de ratione, quam Barnes. Apud Hesych. est γέθειη, ὄρασα. Accuratius quoque, ut moni-

tum est in ceteris locis, scriberetur γέτει cum Jota subscripto ex γνωσίῃ.

τίττε με Baroca. Mosc. 2.

96. ὡς σὺ καδεύεις. Sch. A. „ἐν ἄλλῳ ὡς με καλεῖς“ Sicque vn. Vindob.

97. 98. ἀλλά μοι ἄστον στῆθι, μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντες ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρτώμεσθα γόνιο. „Deest illa ad τεταρτώμεσθα“ Sch. A. hoc bene; addit ἀλλήλους εἶ ad ἀμφιβαλόντες εἰ ad τεταρτώμεσθα adiungi posse.“ prius bene; vix alterum. Posset et μίνυνθά περ ad στῆθι τετραhi. In Eustath. est ἀμφιβαλόντες. λέγει δὲ ἀμφιβαλεῖν, τὸ περιπλακῆναι. Sic quoque ἀμφιβαλόντες ml. Lipf. et forte rectius, addit Ern. quia versus sequens a vocali incipit. Adde Harl. Cant. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. Vrat. d. cod. Vict. In Schol. B. pro interpretatione est ἀμφιχυθέντες, περιπλαβόντες. In Sch. Exc. ἀμφιχυθέντες ut Od. Π, 214 ἀμφιχυθεὶς πατέρ' θεοθλέν. At Schol. Vict. ἀμφιβαλόντες. ἀμφιχυθέντες. ἀμφιχυθεὶς πατέρ' θεοθλέν. Vix definias, virum praeficeret.

98. ὀλοοῖο τεταρτώμεσθα γέοιο. „ἐν ἄλλῳ. πριν προῖος“ Sch. A.

99. ὥρεξατο χαρεῖ Φίλυσι, εκριθεὶς ἀρέξατο κατ' αὐτοῦ σὺν χ. extendit se manibus, h. e. extendit manus. χαρας ὥρεξεν, ἐπεζύμησεν. Schol. Vict. v. sup. ad Δ, 307. occurrit quoque in Hesiodo Theog. 178 πάντες ὥρεξατο χειρὶ σκαμῆ.

100. 101. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονές, γῆτα καπνός, ὁχετο τετραγύνια. Schol. B. διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἀφανές, καὶ τυευματῶδες. Addunt Schol. Vict. ἡ πρὸς τὴν κίνησιν. Ζεῦλος δὲ Φησιν, ὅτι ἄλλ' ὁ καπνὸς ἀνω Φέρεται. satis subtiliter, quod hic anima abicit ad inferas, κατὰ χθονές, at fumus sursum fertur.

τετραγύνια. δίλευνα βόδεσσι ὡς ἐπὶ τῶν νεοσσῶν. Schol. B. Vict. De pullis passerum vidimus vocem a serpente prehensis B, 314. Conuenit multo magis locus alter Od. Ω, 6—9 in quo comparatio fit animalium stridentium cum pipientium vespertilionum strepitu, οἵσε δέ ἔτε κυκτε-

ρίδες — τρίζογεται ποτέονται — cf. Eustath. ad h. l. τρίζουσα, ποιὸν ἥχον ἀποτελοῦσα. Vocem passum suam faciunt scriptores: e Philostato exempla iam apposuit Hesych. ad Lucian. Necyom. 11 pr. Nota apud Etymol. in κεκριγυῖα non ad h. l. spectat sed ad Od. Ω, 9.

Verll. 100. 101 et 103. 104. recitat et, tanquam animorum virtutem corruptentes, delendos censet Plato de Rep. III, pr.

102. χερσὶ τε συμπλατάγησε. ἐπὶ τῷ παραδόξῳ Φαύτασι τὰς χεῖρας συνέκρουσε Schol. B. συνεκρότησεν Apollon. Lex. add. Eustath. Schol. br. Apud Hesych. συμπλατάγησεν eodem modo exponitur, vnde suspicio nata est, lectum esse etiam συμπλατάγησεν h. l. Sicque legitur 'in ms. Lips. etiam in Cant. Mori. Vrat. A. b. et olim in Oppian. Hal. II, 194. electum a Schneidero, cuius nota videnda. Apud Sext. Empir. p. 450. vbi vll. 101. 102. recitantur, est vulgatum συμπλατάγησε.

χερσὶ τε. „γρ. δὲ“ Barnes.

ἔπος τ' ὁ ὀλοφυδνὸν ἔστε. Apollon. Lex. ὁλοφυδνὸν, ὁλοφυρτικόν. Schol. br. ἔλεσινόν. οἰκτρόν. Θρηνῶδες: magis ad rem ipsam, quam Schol. B. V. τὸ μετὰ τίλσεως τριχῶν γενέμενον, vel, vt Schol. Vict. ὁ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν οἴκτος. „ἄλοψας δὲ ἄτρηφι.“ Cumulant similia, cum lamentis coniuncta, Hesych. Etymol. sed declarantur haec ex etymo, quod fuit ὀλόπτειν, τίλσειν. potum ex Callimacho in Dian. 76 λασίης ἐδράξειο χαίτης ἄλοψας δὲ βίγ-Φι. vbi v. Not. quem locum puta laudari a Schol. Vict. et inde corrige.

103. ὁ πόποι, ἦ φά τις ἀστι. Lips. Vrat. A. τι „quod non spreuerim“ addit Ernesti, memor versus: *sunt aliquid Manes.* Ita vero versus corruptitur. Recitat vll. 103, 4 Plato, vt dictum ad vll. 100.

104. ψυχὴ καὶ εἴθωλον, ἀτὰρ Φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. — „quod Homerus statuit, animas *insepulchorum* intelligentiam, τὴν Φρόνητιν, seruare“ (scilicet, cum contra in ipso Orco facultatem τοῦ πεπνύσθαι, iudicandi et disserendi, haud retineant?) Exemplum quoque est Elpeno-

ris ἀτάφου, Vlyssi ad quae sita respondentis Od. Λ, 5 et seqq. Achilles tamen hoc aliter se habere crediderat. (Miratur enim, quod in Hade est ψυχὴ καὶ εἴδωλον, eisī Φρένας non habet, et quod Patroclus ei adiitit lamentando et mandata dando.) In iisdem Schol. A., „εὐφρόνες καὶ συνετῶς διεβλεπται τάντα ἐπάτρονλος. ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὁδυσσείας ὁ στίχος. ἐκεῖ γὰρ τὰς ψυχὰς εἴδωλα εκιώδη, Φρενήσεως ἀμέτοχα, ὑπέθετο.“ scilicet repugnare videntur verba: ἀτὰρ Φρένας οὐκ ἔνι πάμπαν. Si Φρένησις haud ineslet, non potuisse Patrocli umbra ista dicere. Verum pescatum in acceptione vocis Φρένες, quae h. l. sunt praecordia, sanguinis receptaculum, adeoque virium fons et caussa: Ad hoc redit quoque mox ipse grammaticus, ἡ Φρένας λέγει, οὐ τὸ διανοητικὸν, ἀλλὰ μέρος τοῦ τὸ ἐντὸς τῶν εννοήσεων. οἵς καὶ ἀλλαχοῦ“ δύ δὲ Φρένας ἤταρ ἔχεισι“ (Od. I, 301. ubi est ὅδι Φρένας) καὶ τάλιν· „Ἐντὸς ἄρα τοῦ Φρένες ἔρχεται“ (add. ἀκμῷ ἀδινὸν κῆρο JL. Π, 481.) Εστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον σῶμα. Consentient ex parte Schol. B. V. et Exc. inutua correctione indigentia; Schol. V. addunt: „γράψεται δὲ καὶ τᾶσσα.“ ergo pro πάμπαν. Φρένας οὐκ ἔνι πᾶσα.

Reputanda sunt hominum antiquorum et rudiorum iudicia non nisi a sensibus ducta, de quibus iam supra monitum ad v. 65. quaecunque sunt, sunt Φανερὰ; quae perierant, sunt ἀΦανῆ, adeoque ἀειδῆ h. e. omnino non sunt, quia non cadunt sub sensus, non cerni possunt. Inde in personam mutatum hoc, et in locum; vterque dictus, δ 'Αἰδής, serius pronuntiatus "Ἄδης. Iam de hoc Hade fabulandi matieres erat copiosa, et, quod facile expectes, phantasiae potius, quam iudicio, accommodata. In Odyssaea bene inter se cohaerent dicta Λ, 217 et seqq. carnes et ossa consumta esse rogo; animam disolutam et dissipatam. Idem tamen, qui hoc credunt, persuadent sibi esse locum aliquem, quem non cernunt, in inferis, sub terra, ultra Oceanum, et sic porro, in quem sit mortuorum descensus, sine corpore, qui adeo esse

nequeunt, nisi umbras et silvas sine corpore, ergo et sine viribus, sine loquela; at repleta sanguine corpora iterum vires recipiunt, recordantur, loquelas exferunt: cf. Od. Λ, 146. Supra opinio erat, ante crematum corpus extare εἴδωλον prorsus simile, etiam vestitu: 65 sqq. Nunc Achilles mirabundus, tanquam qui non hoc persuadere sibi potuerit, exclamat: vere in inferis adhuc superesse Patroclum, et quidem ψυχὴν καὶ εἴδωλον. Nisi ibi vñl. 66. 67. aliunde inserti sunt, disidet nunc Achilles iudicium: qui Patroclum *etsi nondum sepultum* iam in inferis esse credit; in iis autem persuasum habet, esse ψυχὴν καὶ εἴδωλον, umbram et spectrum, simulacrum, *etsi* hoc Φρέγας non habens, seu ut omnino corpus intelligat, seu praecordia, in quibus sanguis et sensus esse creditur: quae illi inesse negat. Haec, *etsi* iudicio parum subtili concepta, petita sunt ex ipsa re et ex verbis; quae pro se quisque ad componendā haec iudicia excogitauerit aut cogitare possit, non ad poetæ interpretationem spectant, sed ad legentis iudicium de ipsa re.

106. ψυχὴ ἀφεστήκει: lectio Aristarchea, a Veneto seruata, et a Schol. A. firmata; eaque Ionica. Vulgg. ἀφεστήκει. perpetua varietate: vt Δ, 434.

107. καὶ μοι ἔκαστ' ἐπέτελλεν. Neglectum digammā in μοι ἔκαστα vñui Homericō aduersatur, et versum arguit esse senioris commatis, rhapsodi utique, forte una cum vñl. 66. 67. *etsi* ille iam ab Apollonio Lex. lectus fuit, in quo est ἔκαστο, ὡμοιοῦτο. Bentl. tentabat: καί μοι γάντ' ἐπέτελλεν, vel καὶ με ἔκαστ' ἐπέτελλεν.

ἔκαστο δὲ Θέσπελον αὐτῷ. Θέσπελον, Θέσπες, eximie. Schol. B. ἀληθῶς. Eustath. p. 1288, 8 θαυμαστῶς τάνν. sic et Schol. br. Supra vñl. 67 πάντα — εἰκῆ.

108. πᾶσιν ὑφ' ὕμερον ὥρσε γόσι. Sic iterum vñl. 153 et Ω, 507. et aliquoties in Odyssaea. γόσιν ὕμερον ὥρσε sup. vñl. 10. In Eustathio occurrit ἄφ' ὕμερον ὥρσε. quod et in Aristot. Rhet. I, 11. legitur. Sane utramque accommodatum: alterum ὑπώρσε, ὑπεκίνητο τamen melius.

110. ἀμφὶ νέκυν ἀλεσινός. Schol. Vict. „Αττικῶς ἐξ-
τρινεῖ τὸ νέκυν.“ vides grammatici indicium parum sub-
tile; quid tandem Attica dialectus ad Homerum? Tum
tono producitur ultima; et iam aliquoties hoc idem vi-
deramus, v. c. Σ, 180. P, 394.

111. εὐρῆς τ' ὥτρυν. Λ. „quod nunc manifestum
fit, εὐρῆς esse frulos.“ Scilicet respicitur Il. A, 50 εὐ-
ρῆς μὲν πρῶτον ἐπέχεστο, quod erant qui mallent, custo-
des, interpretari. v. ad e. l. τ' post ὥτρυν deesse mul-
tis exemplaribus, notant Schol. A. Vict. Nil refert: ta-
men τα ante καὶ solenne est: εὐρῆς τα — καὶ ἀνέρας.

ἀξέμεν ἔλην. Ambigunt, quod mireris, veteres, sit
ne παρὰ τὸ ἄγω, ἄγγυμι, an ἀπὸ τοῦ ἄγειν, Φέραιν, in
Schol. br. Eustath. At prius suillet φαξέμεν, et alterum est
aperte verum. ἀξέμεν Vrat. A. Lips.

112. πάντοθεν ἐν κλισῖν. κλισίεων Cant. et vn.
Vindob. et Eustath. vnde Stephanus in marg.

113. Μηριόνης Θεράπαν — otiosa est quaestio in
Schol. A. Vict. et Eustath. p. 1291 extr. cur Merioni po-
tissimum negotium hoc mandatum fuerit; nec minus ina-
nis solutio: (in Schol. A. ad vñ. 123)“ quia Creta, vnde
is oriundus erat, montosa et silvestris est.

ἄγαπτήνορος Ἰδομενῆς. Laudat versum Apollon. Lex. h.
v. ἄγαπτῶντος τὴν ἡμερέην. cum alias sit nomen proprium.
Peria sunt apud Moeridem p. 33. Pierf. v. sup. ad Θ,
114. ἀνδρείου Schol. br.

114. τελέκαιας ἐν χερσὶν δύοντες. trinis syllabis τελέ-
καιας, ac si esset τελέκαις. monitum iam ab aliis.

116. τολλὰ δ' ἔναντα, κάταντα, πάραντα τε δόξιμά
τ' ἔλθον. Versus nobilissimus artificio et structura, cele-
bratus quoque a Demetr. Phal. L 226. et Quintil. Ari-
stid. p. 212. Meibom.

κάταντα laudat ex Homero Schol. Theoer. I, 22.
πάραντα. Schol. B. cum Schol. Vict. et Exc. μῆτε
ἀναφερῆ, μῆτε καταφερῆ, ἀλλ' εἰδύτομα. nec tamen,
quasi hoc πάραντα sit, nam hoc esse debet, in transuer-
sum; τὰ παρατετραμμένα. Schol. br. τὰ μηγμηώδη καὶ γῆ-

λοφα. δόχια reddunt τὰ ἐκ πλάγιου. Etiam Apollon. Lex. δόχια, πλάγια, apposito versu: α δόχιη vel cum Aristarcho δόχια· de quo v. collecta ab Eustath. p. 1291, 42. Explicant quoque voces singulas Hesych. et Etymol. cum Schol. br. et Exc.

117. ἀλλ' ὅτε δὴ κυημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἰδης. Pro ἀλλ' ὅτε Schol. br. ἄλλον, ἄλλαχοῦ τῶν πεδῶν τιθεμένων. minus commode. κυημοὺς. κρημοὺς pro var. lect. memorat Eustath. p. 1291, 34. sicque Harlei. Sunt tamen haud dubie accommodatores h. l. κυημοῦ, quos iam aliquoties vidimus memoratos inde a B, 821. Schol. br. κυημοὺς, τὰς προβάστεις τῶν ὄφων, iuga continuata. τὰς θύψηλότερα τῆς ὑπωρείας ap. Eustath.

πολυπίδακος Ἰδης. nunc constanter legitur in edd. et codd. etiam in Veneto; adduntque Scholia, legi sic ab Aristarcho, ab aliis πολυπιδάκου, quod Townlei. cum Victor. exhibet. v. ad T, 59.

118. αὐτίς ἄρα „statim deinceps“ Clarke.

119. 120. ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πίπτουν. „quod dicta sunt inuerte pro κίπτουσαι ἐκτύπουν, κτύπους παρεύχον“ Schol. A. V. sic et Eustath.

τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχιοὶ ἔκδεσν ἡμίοναν. „Sic Aristarchus, διαπλήσσοντες pro διακόπτοντες“ Schol. A. B. V. br. Exc. διακόπτοντες πρὸς τὴν συμμετρίαν. autem cum Eustath. εἰς μικρὰ τέμνοντες. Apollon. Lex. διασχίζοντες, cum Hesych. ad quem v. Nota. Et Eustathius ait Pausaniam (in Lexico, puta) hoc vocare κατακορματαῖς, bene a κόρμος. Atque haec lectio est vulgata edd. et codd. (nam Ald. 2. vitium est διαπλήσσοντες) aduocatur in Schol. A. et V. ex Od. K, 440 τῷ (ἄροι) οἱ ἀπεπλήξας κεφαλὴν, h. e. ἀποκόψας. ubi nunc volgatum est ἀποκομίξας. Itaque Achii magnarum arborum truncos, ut absportari possent, fissos aut sectos et detruncatos reliquant in falces.

Fuit tamen et alia lecio, eaque doctior: διαπλίσσοντες. Schol. A. „ἄλλοι δὲ, διαπλίσσοντες, διὰ τοῦ i.“ hanc eandem innuant, eisī viliōse διαπλήσσοντες scribunt,

Schol. B. V. adiecta interpretatione, ἀντὶ τοῦ, τοῖς ποσὶ διαβάντες. Etiam Apollon. Lex. si δὲ διὰ τοῦ ἐ γράφεται, ἔσται, διαβάνοντες. Est autem Od. Z, 318 de mulibus: εὗ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν. cf. de hac voce Etymol. in εὐ-πλίσσοντο. leg. εὗ πλίσσοντο. μάλῶς ἐβάδιζον καὶ διέβανον. Et διαπέπλιχε, διαβέβηκε, Hesych. vbi cf. Nota. Iam διαβάντες egregie accommodatum est ad nisum, quo quis facit aliquid, exprimendum; intendit aliquis ictum vel iactum εὗ διαβάς, gradu firmato; vt M, 458. et h. l. religarunt adstrictis funibus, εὗ διαβάντες. Iam autem hoc ipsum est διαπλίσσοντες. Male enim in loco Odyssae laudato vertitur: *currebant et pulcre alternabant pedes;* quasi sit πλίσσειν idem quod πλέκειν. vt et ap. Hesych. est διαπλήσσειν, διαπλέκειν. f. διαπλίσσειν. immo vero, *firmabant pedes,* firmiter ponebant gressus, ὥστε μὴ σφαλῆγχι. Atque hunc ipsum vsum docent loca a viris doctis operose congregata, omnium diligentissime a Stephano in Lex. Potuit ab initio πλήσσειν esse τοτε, quod de salianibus in vnu mansit, cf. ad Σ, 571. tum vero πλίσσειν de firme gressu et incessu receptum est; itaque ἀμφιπλίσσειν de statu recto, cum vtrique talo aliquis insistat, v. Pollux II, 172 vnde πόδες περίπλικτοι ap. Theocr. XVIII, 8 si admittantur, non sunt diuaticati, sed firmiter vtrinque impacti, insistentes, ἀμφιπλίξ. et διαπλίσσειν, διαπλέξαι, διαβῆναι, de statu corporis, qualis est v. c. Amphionis et Zethi religantium tauri cornua funibus. Primarius locus est Schol. Aristoph. Acharn. 217. e quo reliqui grammatici haufere, in his Gregor. p. 258. cum nota Koemii.

Fuit tertia lectio ab Eustathio memorata: ἔρσποι δὲ, ἀντὶ τοῦ διαπλήσσοντες, „διαρρήσσοντες“ γράφουσιν. mera interpolatio, nec sententiae idonea; reposuit tamen in margine H. Stephanus.

Tandem et quarto loco lectio occurrit διαπρήσσοντες, quae esse posset, rem strenue peragentes, nam vt si διαπράσσειν τὴν ὄδον, vt B, 785 μάλα δ' ὅκα διέπρησσον πεδίοι, non conuenit cum actuvincendi, ἔκδσον. Pro-

babile tamen sit merum esse vitium librarii; et si Schol. Exc. καὶ τὸ διαπρήσσοντες, τοῖς ποσὶ διαβάντες. Et Hesych. διαπρῆσσοντες, διαπέμνοντες, καὶ διαπερῶντες. orta ex eo, quod etiam τέμνειν dicitur de incelsu, τέμνειν τὴν ὄδὸν, τὸ πεδίον. unde ibid. διαπρήσσουσα, διαπέμνουσα, διασχίζουσα, scil. Jl. A, 483 de naui.

121. ταὶ δὲ χθόνα ποσοὶ δατεῦντο. διέκοπτον ταῖς ἀπλαῖς τὸ θάφος. ἢ διεμερίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν. Sie Schol. A. B. V. similia Eustath. Praefiat posterius, ut Latinis: carpere viam, progredivo. Disertius quoque in hunc sensum exponit Etymologus. h. v. et Schol. Exc. Vnde Hesych. uno verbo: δατεῦντο, ἐκορεύοντο, hemistichio adscripto.

122. ἐλδόμενοι πεδίον. Putare possis, vnu Homericō emilio τῷ διὰ explenda haec esse per ἐλδόμενοι διελθεῖν διὰ πεδίου· vt ἔρχεσθαι, διαπρῆσσειν, πεδίον. Redditur tamen simpliciter ἐλδεσθαι cupere, appetere, festinare ad planitiem. Schol. A. τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστι· ταὶ δὲ χθόνα ποσοὶ δατεῦντο διὰ φωτῆς πυκνὰ ἐλδόμενοι πεδίον· vt dicat siς τὸ πεδίον αὐτὰς ἐπείγεσθαι ἀπὸ τῶν φωτῶν, non autem τὰ τοῦ πεδίου φωτῆς. Spectat ad h. v. Suidae glossa: διὰ φωτῆς, τὰ παρ' οἷμην φωτάκια.

125. καὶ δὲ ἡρ' ἡπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερός. Ἐφεξῆς παρὰ τὸ ἄλλο ἡπ' ἄλλῳ τὴν σχέσιν ἔχειν. Schol. A. B. V. Exc. v. ad Λ, 667. ἡρ' „vbi scilicet“ Clarke.

126. ἔνθ' ἡρ' Ἀχιλλεὺς Φράσσωτο. Est nunc Φράξσεθαι meditari animo, designare, vt in Odyssea; Φράξσεθαι θάνατον. Visitatus πέφραστο. v. 318. μέγα ηρόεν. Vox alibi satis obvia, v. c. Apollon. I, 1165 et Schol. occurrit hoc vno loco, unde apparet fuisse ηρίον. μέγα ηρίον. ηρίον, τάφος Apollon. Lex. h. v. cum Schol. br. Hesych. Etymol. in ηρία ab ηρα. Ex digammo tamen suspicor, ductum fuisse ab ηρ, ηρα Φέρειν. ηδὲ οἱ αὐτῷ. hoc poemam de suo memorare, obseruat Schol. Vict.

127. παρακάββαλον ἀσπετον ὑλην. iterum inf. v. 683. παρακάμβαλον, Gant. Harl. Mosc. 2. nisi fuit male lectum. παρικάμβαλον Vrat. A.

129. αὐτίκα — κέλευσε. Mori. Barocc. κέλευσε. Vrat.
b. μετηύσα.

130. χαλχὸν γάννυσθαι. χαλχὸν ἡ χαλκῷ. Eustath.
ad idem virumque redit. ζεῦξι δ' ὑπ' ὄχεσφιν. Cant.
ζεῦξι δ' ὑπό.

Schol. Vict. ad h. v. (quod ad totum locum, in pri-
mis ad 132. 3. spectat) Ἀριστοτέλης Φησί, τοὺς πρυλεῖς
Ἀχιλλέως, (f. Ἀχιλλέα εἰς Ἀχαιοὺς) τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς
τὸν νόμον (morem) εἰς Κύπρον κομίσαι. τῶν γὰρ βασιλέων
κακδευομένων αὐτὸς προηγεῖται πυρφρίχίζων ὁ στρατός.

131. οἱ δ' ὥρηνυτο. Lipſ. οἱ δ' ὅτρινοι.

καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον. Schol. B. V. pro siς τὰ τεύ-
χη. ἔδυνον, ἔδυσαν. Apollon. Lex. Scilicet est ἐγδύνειν
τεύχεσιν ut K, 254 ὡς εἰπόντ' ὀπλαισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἔδύ-
την. Sollenne ἐνδύσασθαι τεύχη. cf. inf. ad 622.

132. ξ excidit Scholion, vt et ad 134. ξ. At
Schol. B. monent μὲν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι εἴτε αἰνέβησαν εἰς
δίφρους. ἐν δ' ἔβαν vn. Vindob. παραβάται. Schol.
Vict. ὡδε μόνον αὐτοὺς αἰνόμασσεν. ἐκεῖ δὲ σημαίνει. "Αυτί-
Φος αὖ παρέβασις περικλυτός. Λ, 104. Scilicet, vox πα-
ραβάτης hoc uno loco occurrit; res ipsa saepè: vt lo-
co ex Λ.

παραβάται Lipſ. Mosc. a. nec male. ipso tono syllaba
producitur; et saepè τὸ παραβάται grammaticis remisimus.

133. μετὰ δὲ γέφρες εἴπετο πεζῶν. Schol. Vict. πρὸς
τὸ σχῆμα. (puta stigmen factam:) quia γέφρες pro-
πλῆθος.

135. Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. ξ „quod
πάντα νέκυν pro ὅλον. πρὸς τὸ πᾶσαι δ' αἴγυντο πύλαι
(B, 809. Θ, 58. ad q. l. vide.)

καταείνυον. κατεκάλυπτον, ἐσκέπαζον, τευτέστι, πολ-
λὰς τρίχας κατέβαλλον, ἢστε καλύπτειν τὸν γεκρόν, in
honorem mortui, vt alibi; τὸ γὰρ γέρας εστὶ θανόντων,
κατεργάσθαι τε νόμιμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν. Sch.
A. et ex parte Sch. br. et Exc. laudata memoriter ex
Π, 457. 675. X, 389. Od. Ω, 189. 295. iunctim cum
Od. Δ, 196. 198.

Porro Sch. A. scriptum esse sit cum aspero σύνεσ. ergo κατασίνουν, esse enim ἐνώ ab ἔω, τὸ ἐνδύω. Forte hoc retinueré grammatici ex digamma. nam vox ἔω, in due, fuit few. θεννυθ.

Addit tandem idem cum Vict. esse in nonnullis κατασίλινον f. κατασίλινον. et est in Vrat. A. κατασίλινον. involuerunt.

Aristarchus scripsérat κατασίνυσαι. At Ven. B. cum Schol. seruant κατασίνουν. ἀντὶ τοῦ, περιεκάλυπτον. Etiam Apollo. Lex. κατασίνουν. κατεκάλυπτον versu adscripto. Sic et Hesych. Suidas. Etymol. Eustath. In Mosc. 2. et Vict. simpliciter pro glossa, περιεκάλυπτον. „γρ. καταστήνειν.“ Barnes variando scilicet.

136. ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχει. ὅπιθε δὲ Lips. recte. κάρη σχέδια Cant. Townl. Schol. Vict. ἔθος Φησὶ (f. Ἀριστοτέλης ut v. 130) παρὰ κλινόσις τοῦτο. sicut puto παρὰ τοῖς Διγδόσις.

137. πέμπτ' Ἀιδός δε. Fuere qui scriberent Ἀιδός δῶ. (Sicque Vrat. b. d. vn. Vindob.) quois improbarat Herodianus δύ τῷ ιδ' τῆς καθόλου Sch. A. B.

138. αἱ δὲ ὅτε χῶρον ἴκανον, ὅτι. Vrat. d. vn. Vindob. et Venetus ἴκοντο. quod nolis recipere, cum hiatum inferat. Etiam Schol. A. „γρ. ἴκανον.“

139. αἴψια δέ οἱ μενοεικά νήσοι ὑλην { „quod nonnulli τὸ μενοεικὲ reddiderunt per τολύ. (sic Schol. br. per τολλήν.) esse tamen τὸ μένει δοκός, τὸ ἀρεστόν. unde vult μενοεικά ὑλην esse τὴν ἴκανην Schol. A. Arguantur Schol. B. V. τὴν ἀρεσκομένην Ἀχιλλεῖ, ἡ, τὴν πρέπουσαν τῇ πυρᾷ. Miror nunc demum grammaticos haecisse, cum aliquoties iam, primoque loco I, 90 μενοεικά δαῖτα legerimus, dapes, quibus satiamur, ideoque ἴκανάς. Additur in Schol. Vict. Φησὶ γοῦν παρὰ τα σχεῖν ὡς ἔτισταδες. μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ζώντων. πυρίως γὰρ ἀν εἴποι τις μενοεικὲς τὸ τῷ τα μένει ἀρεστὸν, καὶ καταδύμιον. Est autem μενοεικά νήσοι ὑλην dictum pro aduerbio, κατὰ τὸ μενοεικός. ἀρκούντως. ἴκανῶς. cf. Eustath. affatim.

— νήσου, ἐσώρευον quae glossa quoque est in Suida
ἐσώρευον ὑλην. vidimus iam vocem I, 137. Eustathius le-
gerat νήνεον, sicutque Mosc. 2. nil refert. Sic H, 428 υ-
χρούς πυρκαῆς ἔτενήσον.

140. ἄλλ' ἐνόησε. Nusquam Ionicum ἄλλο νόησε.

142. τὴν φε Στερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλ. θόωσαν.

Notatur ritus vobendi comam fluiis patriis: et nonnq. qui-
dem, quod pater filii comam consecrat: res per se nota:
cf. Paul. I, 37 p. 90. Super catilla argutantur grammati-
ci. Schol. B. V. quia κουροτρόφοι habentur amnes, διὰ τὸ
αὐξητικὸν τὸ ὑγρὸν εἶναι. ὅτι δὲ αὐξητικόν εστι, καὶ παιδες
πρώτη τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾷ. Locupletior est Schol.
Vict. καὶ τοῖς γαμοῦσι δὲ λουτρὸν δὲ αὐτῆς ἐκόμιζον, γονῆς
οἰωνιζόμενοι. καὶ τοῖς πρὸ γάμου τελευτῶσιν ή λουτροφόρος
κάλπις ἐτίθετο. (in tumulis puellarum) ὅτι δὲ τὸ ὑγρὸν
αὔξει, καὶ παιδες πρώτη τροφῇ χρῶνται τῇ ὑγρᾳ. τινὲς δὲ
τρόφιμον Φασὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τοὺς βουλιμῶνας (βουλιμῶν-
τας) πίνοντας καρέννυσθαι. Simpliciter dicendum erat:
fuisse habitum genus ἀπαρχῶν comas reficetas; vt in vi-
etimis consecrandis pili de vertice. Add. Schol. br. et A.
item Eustath. qui alia attexuit p. 1292, 54 ex Athenaeo
petita XII, p. 528. Congessit alia Barnes. In Schol. Δ.
subtexuntur haec: quae partim cum Schol. br. conue-
niunt: ἔθος ην τοῖς ἀρχαίοις, μετὰ τὸ παρακαλάσαι τῆς γεό-
τητος τὰς κόμας ἀποκείρειν τοῖς ποταμοῖς. τούτους γάρ ἐνό-
μιζον τῶν ἀνατροφῶν αἴτιους εἶναι. διὰ ταύτην δὲ τὴν αἴτιαν
(quod amnes τῶν ἀνατροφῶν αἴτιοι sint) καὶ εἰς τοὺς πο-
ταμοὺς ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ ἐκόμιζον, (in Schol. br.
καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ὕδωρ ἐκόμιζον. forte fuit: καὶ εἰς
τοὺς ποταμοὺς πλοκάμους ἐκόμιζον.) τέκνων τε γενέσεως καὶ
παιδοτροφίας οἰωνὸν τιθέμενοι. μότερ καὶ τὰς Ἀχιλλέως
κόμας Πηλεὺς τεύτηρ (τῷ Στερχειῷ πητα) καθιέρωσεν. ην
γάρ εἰ Φαρσάλου τῆς Θετταλίας. ή ιστορία παρὰ τοῖς Ἀρ-
γολικοῖς συγγραφεῖσται. miror de rebus Pelei prouocari ad
scriptores Argolicos: illustrari tamen potest forte ex Pau-
san. II, 29. Erat autem Achilles πρωτοκόμης, vt eum ap-
pellat Schol. Pind. P. IV, 145. Et tenendum ex Schol.

Vict. Σπερχειῶν. ὡς συγγενεῖ. Πολυδώραν γὰρ εἶχε τὴν Πηλέως θυγατέρα. (v. Apollod. III, 13, 1. et Not. p. 783.) η, ὅτι ἀπὸ Φθίου Σπερχειοῦ. Φθίω. (ultimo videntur ab alio esse adiecta) δῆλον δὲ, ὅτι ἐν Τροίᾳ (excidit, τεθνήσεσθαι, θανεῖν, aut similis vox) ἥκουσε διὰ τὸ περὶ αὐτοῦ λόγιον.

143. δχθήσας δ' ἄρα εἴπεν ίδὼν ἐπὶ οἰνοκα πόντον.
Vrat. b. vitiose ὀχθήρας δ' ἄρα εἴπε πρὸς ὃν μεγαλύτερη θυμόν.

144. Σπερχεῖ, ἄλλως σείγε πατήρ ἥρησατο Πηλεύς. ἄλλως, ἀντὶ τοῦ μάτην. Sic reddunt omnes, etiam Eu-
stath. Schol. Aristoph. Acharn. 114. idque νῦν inuoluisse apud Atticos. Docetum est de hoc τοῦ ἄλλως νῦν Scho-
lion h. l. in Ven. A. quod lectum iam est in Etymol. h. v. Iterum hac notione Od. Ζ, 124 ἀλλ' ἄλλως ψεύδον-
ται. Alioqui notio vulgaris aliter defendi poterat, alio
modo, non ita, ut nunc sit, ut saepe Latini poetae: ali-
oqui, non sic, sperabam reducem. Supra Δ, 391 η τ'
ἄλλως ὑπ' ἐμαι — δξὺ βέλος τέλεται.

146. σοὶ τε κόμην κερέειν. Schol. Vict. καὶ Ἀντίμα-
χός Φησι τῷ Κηφισσῷ κατὰ τὴν Λιλαίαν τεθυκέναι καὶ κό-
μην. poetane de se professus erat?

147. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' iερεύ-
σσιν. oues mares. ἀρρενικά, vt glossa Mosc. 2. de voce v.
Toup. ad Hesych. To. III p. 249. Schol. Theocr. III, 4.
vbi τὸν ἐνόρχαν τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα, τράγον, illustrat,
τὸν ὄρχειν μεγάλους ἔχοντα. τὸν τέλειον. η ἡμιτομίαν. (hoc
ab alio additum, qui nugatus est, τὸν ἐνόρχαν scriben-
do) καὶ "Ομηρος,, πενταετῇ δ' ἔνορχα." ita scripti.
Emendatum in edd. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι.
Amnibus caedi mares aiunt, propter idem τὸ γόνιμον
aquarum h. e. vim fertilitatis quam illi habent, saltem in
agris fecundandis. Sic Eustath. et Schol. B. pleniora
dant Schol. Vict. ἔνορχα τοῖς ποταμοῖς καὶ Ποσειδῶντι δὲ,
διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὑγροῦ τὴν γένεσιν εἶναι. „ώκεανόν τε θεῶν
γένεσιν.“ σκεπτέον δὲ, μὴ μῆλα νῦν τοὺς ταύρους Φησι.

τούτους γὰρ τοῖς ποταμοῖς λέρευον. „ταῦρον δ' Ἀλφειῷ,
(ταῦρον δὲ Ποσειδάνῳ Ιλ. Λ, 727.)

παρ' αὐτόῃ. „in alio παρανήκα“ Schol. A. παρ' αὐτῷ Vrat. b. παρ' αὐτῷ Lipſ. Townl. vn. Vindob. vt sup. N, 42. vbi v. Obſ. quod et h. l. reponi possit.

149. ὡς ἥρατ' ὁ γέρων. haud dubie hoc in numero tot aliorum similiū locorum, senioris grammaticaē est habendum, pro eo quod erat: ὡς ἥρατο γέρων.

150. 151. νῦν δ' ἐπει οὐ νέομαι γε — legantur ap. Platon. de Rep. III, p. 391 A. Sophoclem expressissime Homermū, alio tamen modo, cum Teucer Euryfacem puerum comas tenentem supplicem ad Aiacis corpus affide. re iubet, obseruat Eustath. scilicet Ai. 1190 sqq.

153. τοῖς δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμέρον ὄρσε γόνοι. Vrat. d. 29'. Vide modo ad vñ. 108.

154. καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν θῆν φάσις ἡελίοιο. excitat versum et emphasis in vñ particularum quaerit Demetr. Phaler. f. 433.

155. Ἀγαμέμνονι εἴπει παραστάτη. Σ „quod πρὸς assumendum est.“ Schol. A. Puta eum legisse Ἀγαμέμνονα, vt aliquoties εἴπει cum quarto casu iunctum vidimus. Legit quoque sic diserte Vrat. b.

156. σοὶ γέρ τε μάλιστα. „in alio σοὶ μὲν τε μ.“ Schol. A. sicque legerat Eustath. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob.

157. λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται. Σ „quod πρὸς τὸ νοητὸν dictum; πείσονται λαός.“ Vrat. A. πείσονται.

γόνοι μὲν ἔστι καὶ ἄστι. Subintelligi ὑπτερον docent Schol. A. et Vict. in posterum licebit lamentari quantum lubet; nunc autem νῦν δέ. Nisi hoc modo placet, posunt verba sic constitui, vt se offerunt: est etiam lamentandi modus aliquis, satietas aliqua: vti πάντων μὲν κόρος ἔστι — N, 636 sq. cf. Δ, 103. et inf. Ω, 227 ἐπήν γόνου δὲ ἔρον ἔντο. Ergo lamentorum satis est; sat datum lucuti. De ἄστι v. ad E, 203. μὲν ἔστι scripsi, pro μέν ἔστι, ex monito Schol. Vict. „ἐπαγγελλικῶς προσυεκτέον τὸ ἔστι. ὡς ἔστιν δ' ἐν κλισίγ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χρινός.“

159. δεῖπνεν ἀναχθέται λεκτα iam T, 172, de
κένωχθι K, 67.

τάδε ἀμφὶ πονηρόμεθ', grammaticorum more alii
iunctim αμφιπονηρόμεθ'. recte disiunxit Barnes.

160. εἰσι μάλιστα κῆδεός ἐστι νέκυς. Σ — ὅτι τινὲς
θβάρουνα, ἔστε εἶναι γενικήν. ἄμεινον δὲ ὁξύνειν, ἵνα γὰρ ἡ θη-
ματικὸν ἀπό τοῦ κῆδεύων — Schol. A. Spectat ad voc. κῆ-
δεος, sicut a τῷ κῆδος, an sit κῆδεός, adiectiuum verbale,
κῆδεός, *lugeundus*. Ii, qui scribunt ὁξυτόνως, κῆδεός, du-
ctum esse volunt a verbo κῆδεύω, et laudant plura simili-
lia, a Φωλεύῳ Φωλεός, a σωρεύῳ σωρεός et sic porro. a
λοχεύῳ λοχεός. ἐκ λοχεοῦ τάκις (Hesiod. Θ. 178) repeti-
tur haec obliteratiuncula centies ap. Etymol. et al. Ade-
de h. l. Eustath. Atqui haec sunt substantiua, cum h.
l. sit adiectiuum. Cur autem hoc a κῆδεών ducendum
sit, non affequor; et cur non maluerint κῆδεός esse idem
quod ὁ κῆδεος, dignus cura, cuius cura habetur. Nec
minus tamen bene alii eo deuenerunt, vt pro genitiuo
haberent a κῆδεος, vt sit pro διὰ κῆδεός ἐστι, pro ἐν κῆ-
δοι. etiā Sch. A. in verbis supra adscriptis improbauit.
Paria sunt in ceteris Scholiis, quae conueniunt fere in
hoc, vt reddant Φροντίδος ἄξιος Sch. B. κῆδεύσιμος. Apol-
lon. Lex. qui cum Hesychio et Sch. br. vtrō modo scri-
pserit, non appetet, ὁ κῆδεύσιμος καὶ ὑπὸ κῆδεμονίαν πε-
πτῶκας, laudato hemistichio. Etymol. κῆδεός, ὁ Φροντίδος
καὶ κῆδεμονίας ἄξιος, καὶ κῆδεύσεως, τουτάστι ταφῆς. Si-
milia Hesych. Eustath. Sch. br. Hinc Suidas κῆδεός, ὁ
γανρός.

παρὰ δ' οἵ τ' ἄγοι ἄμμις μενόντων. Sch. A. monet ser-
vare παρὰ tonum, quia iungenda sunt παραμενόντων.

οἵ τ' ἄγοι — τοι abundare putabat Dionysius (Thrax),
ἄγοις autem esse τοὺς ἥγεμόνας. At ταγεὺς Aristarchus,
cui adstipulari plerosque omnes ait Sch. A. et subiicit:
διὸ καὶ ἄγω συγκατατέθημαι. sicutque scriptum in Veneto,
Sch. br. Sunt et alii codd. Mori, Mosc. 2. in quibus
ταγοι. Ex Harlei. ταγεὺς laudat Clarke, at Bentil. οἵ τ'

ἀγοῖ. item ed. Rom. cum Eustath. Turneb. Steph. add. Suidam in h. v. „ταγὸς, ὁ γῆγμάν. versu adscripto.

Barnes iure reiecit, et monet aduersus hanc lectio-
nem, quod prior in ταγὸς est longa, nec alibi occurrit
vox in Homero, at ἀγὸς saepius. Corripi tamen in τα-
γὸς priorem ap. Aristoph. Equit. 159 ὡς τῶν Ἀθηναίων τα-
γὴ τῶν εὐδαιμόνων; ubi quoque Schol. aduocant uul. Ho-
mericum, notat Ernesti; si modo Atticorum uulm licet
transferre in Homerum. Atqui producitur prior apud
ipsoſ Atticos, Tragicos. Nondum tam Aristophanom li-
berauerat ab hoc mendo Brunck. qui dedit ὡς τῶν Ἀθη-
νῶν τάχε. Apollon. Lex. agnoscit ἀγὸς, igaorat ταγὸς.
Hesych. utrumque habet. Suidas ταγὸς cum hoc ipso ver-
su ei ταγὸι notauit.

Omnibus his comparatis Aristarchi crisiſ parum acu-
tam et ἀγοῖ retinendum esse apparet. Bentl. adscriperat
f. ταγὸς. Puto, quia meminerat Laconum βαγὸς ex He-
sychio natum ex Digammo.

161. τόδ' Vrat. A.

163. ωηδεμόνες δε παραῦθι μένον. Sch. A. „εἰς μάλι-
στα ἀνιώμασιν, διὰ τοῦτο Φροντίζουσας.“ Immo sunt qui
funus curant, ωηδεῖαν habent sibi mandatam φύεμόνες
Vrat. A. quia ante erant ii ipsi ei ἀγοῖ.

παραῦθι Mori.

164. πυρὴν ἐκατόμπεδον. e Roma. cum Eustath. rece-
pit Turn. Steph. et hinc recentiores. Nec est in codd.
niſi a m. sec. in Cant. et Lipſ. etſi illud videtur ipsa ra-
tio postulare: cum sit centum pedum rogiſ ab omni la-
tere. Obsidet tamen codd. Mosc. 2. Vrat. b. ἐκατόμπε-
δον, etiam Ven. (ſic et ap. Pindar. I VI, 3a) etſi Schol.
A. ἐκατὸν ποδῶν ἔχουσαν πλευρὰν ἐκάστην, habet; et
quidem ap. Sch. B. εἴς ἐκάστου μέρους. Similia ſunt in
Schol. br. quibus praefixum ἐκατόμπεδον. Potest ipsa
pronuntiatio corrupille vocem; etſi ne hoc quidem ne-
celle est ſumere; ſed pro παῦς fuit quoque πέδη, πέζα.
Certe ἐκατόμπεδον eo ſenu dictum eſſe, vt eſſet ἐκατὸν
ποδῶν, docet Parthenonis Athenis nomen ἐκατόμπεδος.

quod laudent Etymol. Suidas. Hesych. vbi v. Not. Itaque ἐματόμπικσδον renewcaui.

166. Versum iam vidimus I, 462.

169. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει. — „quod δρατὰ pro δαρτὰ positum.“ Addit Sch. A. τολλὰ τῶν ὑπερυγμάτων διὰ τοῦ εἰ δρατὰ εἰ δέρω. Eodem spectat Schol. Vict. ταῦτι δέδραται. Ἀριστοφάνης. ἐν ἐντοις γράφεται δρατά. immo, δρατά. δρατὰ, ἐκδεδηρμένα Sch. br. Hesych. Etymol. Laudat versum Schol. Aristoph. Pac. 1039 ad δέδραται. In Vrat. b. vitio σώματ' ἀνήσι. — νῆει, ἐνήσει, περὶ αὐτὴν ἐσώρευεν Sch. B.

170. ἐν δὲ τίθει μέλιτος. ἐν δ' ἐτίθει. ed. Rom. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. Adipis usus ad Hammam augendam; Mellis in inferiis frequentatus usus; nec constat qua de causa.

171. πίουρας δ' ἐριαύχενας ἵππους. — „πίουρας· κατὰ πλευρὰς ἔνα. οὐκεῖος δὲ τῶν γενρῶν ὁ ἵππος ἀριθμός. διὰ τοῦτο τῷ Ποσειδῶνι πέντε θύμουσι.“ Schr. A. quam subtiliter haec! quibus nullum fundum subesse credo.

172. στοναχίζων edd. ante Steph. tum codd. Ven. Vrat. d. Cant. Mori. quod et alibi praeatum fuit vulgariter στοναχίζων quod Stephanus intulit, nescio unde. v. ad Σ, 124.

πυρὶ Vrat. b. d. perpetuo errore pro πυρῷ.

174. τῶν ἐννέα βάλε πυρὶ indocte Vrat. A.

176. κακὰ δὲ Φρεσὶ μῆδετο ἔργα referunt ad indignationem poetae damnantis hoc elogio atrox Achillis factum; sic Sch. B. Eustath. Bene haec ad sensus nostros. An vero poeta ita senserit, dubito. Verba Homericō more tantum hoc declarant: rem Troianis captiuis perniciosem eum exsequutum esse, eos interemisse. Sic κακὰ, κακὰ ἔργα, et ea μῆδεσθαι sexcenties, ut vel Damiani Lexicon docere potest: sup. Φ, 19 insilit in alueum Scamandri Achilles ense stricto, κακὰ δὲ Φρεσὶ μῆδετο ἔργα. add. Φ, 413. Π, 478 et al. „γρ. μῆδετο vi sup. 24 Barnes. An vero versum a rhapsodo insertum suspicari licet, iudicent alii.

177. πυρὸς μένος σιδήρους ἀνῆμαν, ὅφει νέμοιτο, ἐσθίει
εἰ αὐτά. Ornata ignis accensi notio. μένος h. l. ισχὺς,
vis ignis, et σιδήρους στέρεός pro, firmus. validus.

179. 180. Idem vll. supra 19. 20. lecti, recte nunc
leguntur loco suo.

179. Χαιρε. „ἀντὶ τοῦ ἥδου, ὅτι σὺ τὰ πρὸς ἥδεντην
ἔπειτλήρωσα.“ Sch. B. ἥδου quoque Sch. br. vt, quae of-
feruntur, grata sunt Manibus. Non male curiosus fuit
grammaticus de propria vi vocis χαιρε in compellando
mortuo. Si diis nuncupatur χαιρε, est: esto propitius.

180. Notat Sch. B. in alio legi: πάντα γὰρ ἥδη τοι
τεταλεσμένα, ἀπέπερ ὑπέστηγε, male illato hiatu. Eam le-
ctionem exhibit Cant. Townl.

181. 2. δώδεκα μὲν Τρίσου — νίσας, τοὺς — Monet
Sch. A. iungenda esse haec et τοὺς esse τούτους. δώδεκα
μὲν Τρίσου νίσας τούτους. Scilicet est pronuntiatione ad-
iuuandum: hos duodecim iuuenes, quod ad eos attinet,
hos flamma consumet.

183. πυρὶ δακτύμεν ἀλλὰ κύνεσσι. ξ „ὅτι ἀπὸ κο-
νοῦ τὸ δακτύμεν“ Sch. A. scilicet ad κύνεσσιν. Malum
monitum esse, vocem hanc proprie ad canes spectare, mi-
nus proprie de igni dictam.

186. φοδόσεντι δὲ χρῖσν ἔλαιῳ. ξ „quod nomen μύ-
ρον ignorauit, (quippe quo primus usus esse fertur Ar-
chilochus) conficiendi tamen vnguenti rationem norat;
nam τὸ φοδιγὸν μύρον declarauit per φοδόσεντι ἔλαιον“ Schol.
A. Vict. de quo v. Athenaeum XV p. 688 C. vbi φο-
δόσεντι ἔλαιῳ est. Est quoque φοδόσεντι. φοδινῷ cum hemisti-
chio in Apollon. Lex. Vim et effectum eius eo refert
Sch. B. et Eustath. vt corpus indurauerit: ισχυροπόνησε
τὸ σῶμα. Videtur magis conuenire naturae vnguenti, vt
tubera, liuores, tumores, leniendo disoluat et tollat.
Fuit autem vnguentum rosaceum inter antisepatica habi-
tum; itaque eo quoque inunxerunt signa lignea, ξόανα,
aduersus aeris humorisque iniuriam: v. Pausan. IX extr.
Ad τὸ στέρεον tamen ambrosiae vim traxerunt alii, vt in
Achille, cuius corpus invulnerabile ex hoc erat; et si alii

tantum τὸ φέναντον per ambrosiam parari narrarunt, ut de ipso Achille Apollon. IV, 869—872. quod idem in Metanirae puero Ceres tentabat in Hymno in Cer. 236 sq. vbi v. Mitsch.

187. ίνα μή μιν ἀποδρύθοι ἐλκυστάζων. „ἀποδρύθοις Ἀποσπᾷ καὶ ἀποσύροις“ Sch. br. In Apollon. Lex. ἀποδρύψει, καταξένσει.

191. μὴ πρὸ μένος ἡμέλουσι σκῆλη. „σκληροκοίτεσις-ξηράνη.“ Sch. B. Similia Sch. br. Etymol. Hesych. (vbi σκῆλην est emendandum ex h. l. σκῆλη.) Eustath. σκῆλες Townl. scribe σκῆλαι, quod et in Schol. Vict. εἴ, σκῆλαιειν, εὐκτικῶς. et in Veneto. quod et ipsum locum habet, cum, quod toties vidimus, μὴ, prq legentis sensu et pronuntiandi modo, et prohibentis et auersantis ac deprecantis, et metuentis, vim habere possit. v. Excur. II. ad lib. VII. (H.) Etiam Schol. B. V. μὴ πας, πρὸ τοῦ ἀπολυθῆναι τοῖς οἰκείοις, τὸ σῶμα σκελετῶδες ποιήσειν. οἱ δὲ, τὸν περὶ τοῖς μέλεσι χρόα. quod utique fieri solet in corporibus ex pugna inseptulis: quo Archilochium spectat fragmentum: ἐλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταναεῖ ὁξὺς ἐλλάμπων, ap. Plutarch. Sympoſ. III, 10. p. 658 B. vbi hic quoque Homericus versus recitatatur de vi foliis, vbi etiam σκῆλη editur.

192. οὐδὲ πυρὴ Πλατρόκλου ἔκαλετο τεθυιώτος. numeros versus restitutos debemus Barneſio ex Barocc. Mori. Adde nunc Venetum et alios: cum aliis, etiam bonis codd. vt Townl. insident οὐδὲ πυρὴ Πλατρόκλου καίστο. Simile vitium emendauerat Barnes Γ, 449 ὁ Φοίτα. pro Φεττα. cum contra toties augmentum insertum sit, vbi haud requirebatur.

τεθυιώτος. Etiam h. l. τεθυηώτος Aristarchea scrip‐tione Cant. Lipſ. cf. ad Z, 464.

Nota quoque illa aetate nondum fuisse usum distinctum vocum ἄπτεσθαι, ἐνάπτεσθαι, incendi igni, et καίσθαι de re quae crematur; nam h. l. πυρὴ ἔκαλετο.

194. 5. δεοῖς ἥρατ' Ἀγέμοισι, Βερέῃ καὶ Ζεφύρῳ. „ὧς Θράξι. Θράκη γὰρ Τροίας πλησίον“ Schol. B. Saltem no.

tandum, quod Zephyrus inter ventos vehementiores numeratur hic et alibi.

Βορέης in capite versus pronuntiari Βορέης obuium est: cf. ad I, 5. Veteres tamen anapaestum in prima sede adhibitum putarunt.

καὶ ὑπέσχετο ἵερὰ καλά. „ὑπέσχετο ἢ ὑπέσχετο“ Eu-stath. et est alterum hoc in Lips.

Vt hiatus tollatur inter ὑπέσχετο et ἵερὰ Bentleyus suadet leg. ὑπέσχετο ἅρ' ἵερὰ, at h. l. in θέσει et pauca hiatum ferre haud recuso: v. sup. Excur. ad lib. XV.

197. ἐλθέμεν. ὁΦρα — Schol. A. „γρ. ἐλθεῖν.“ Sicque Harl. Mosc. a. Vrat. A. Townl. ed. Flor. quam deferruit statim Ald. i. Centies hic infinitius variat, vix digna res relatu. Iterum vñ. 209 ἐλθεῖν ἀρᾶται.

ὁΦρα τάχιστα πυρὶ Φλεγόθεατο νεκρόν. vt comburent (venti) corpora. ergo Φλεγόθεατο pro Φλεγόθειν. Barnes: „γρ. Φλεγόθεατο νεκρόι. non male.“ Sicque Venetus. sane quidem grammaticē recte, pro Φλεγόθεατο vt. comburantur; at h. l. unus tantum est νεκρός. Ex Schol. Vict. disco, etiam Φλεγόθεατο νεκρός lectum fuisse; nam legitur in eo: Φλεγόθεατε. ΕὐΦορίου κακῶς τῷ φῆματι ἔνικῶς χρῆται.

Pro πυρὶ, πυρῷ Harl. Mosc. a. vt 216.

198. ὑλὴ τε σεύατο κατέμεναι. vt ipsa conoicit se ad ardendum, vt confestim exardescat matieres, lignorum frues. Lectio ὑλὴ τ' ἐσσεύατο est in libris etiam optimis, Ven. Townl. Vict. ἐσσεύατο Vrat. d. et super scriptum o: in Mosc. a. cum glossa, ὄρμὴν λάβει. Scilicet voluere esse aequatum τῷ Φλεγόθεατο. In Flor. et Ald. i. ὑλὴ τε σεύατο, pro qua intulit ἐσσεύατο Ald. a. et sequaces, donec Henr. Stephanus reoperit τ' ἐσσεύατο ex ed. Rom. Iam sup. P, 463 de his vidimus, vbi repolui ὅτε σεύατο διώκειν, cum similis occurreret varietas; et ita quoque h. l. reponendum fuit: ὑλὴ τε σεύατο. Sicque ab aliis legi profitetur Schol. A. sicque Eustathius legerat; ὑλὴ τε σεύατο, ἥγουν ὄρμηθείη. κατασκευθείη, καγμεναι. et Schol. br. σεύατο, ὄρμὴν λάβει. ἐπειχθῆ.

Etsi autem ferri poterat, quoties ἐσσεύετο, ἐσσεύεντο scriptum occurrit, (quamquam σει γeminari potest pronuntiatione, non scriptione et antiquiores credere licet scripsisse Jl. B. 808. ἐπὶ τεύχεα δὲ σεύοντο, Λ. 167 παρ' ἔρινδὸν ἐσσεύοντο, sicque 419. 548. I. 80 et alibi) non tamen sine vitio grammatico scribi potest cum augmentatione in optatiuo vel coniunctiuo: ἐσσεύοτο, ἐσσεύαιτο, nam necesse est esse σευαίμην.

Porro fuit olim lectum quoque ὥλην, ut ex Scholiis eius turbatis intelligas: αὐτὶ τοῦ, ὁρμήσαιαν οἱ ἀνέμοι καί εἰν τὴν ὥλην. ita vero debuit quoque legi ὥλην τα σεύαντο καῆμεναι, et hoc accipi pro καλέσιν, quod esse debet ταπείμεναι, non καῆμεναι, quod est καῆναι. Praefstat itaque ὥλη, ut subiectum sit, eaque σεύαντο, ὁρμὴν λάβαι, τοῦ καῆναι. ἀπὸ δὲ τῶν ἐμψύχων μετῆκται, ait Schol. Α.

ώκεα δ' Ἱρις peccat in digamma δὲ Ιιρις. Remedium iam reperit Bentl. ὥκα δὲ Ιιρις.

199. μετ' ἄγγελος ἥλθ' Ἀγέμοισιν „Τισνικῶς, αὐτὶ τοῦ, πρὸς ἀνέμους ἥλθεν. ὡς Ἀρχιλόχος. μετέρχομαι σύμβουλον.“ addit sc̄c σύμβουλον Schol. Vict. voluit ergo grammaticus iungi μετῆλθε. si vero ad Archilochi exemplum id fieri voluit, casus quartus quoque erat. iungendus, μετῆλθεν ἀνέμους. ita vero alias exibat sensus, ut esset, insequi, persequi. μετέρχοσθαι τινα. vt Z. 280 δὲ Πάριν μετελεύσομαι. at h. l. est, accedere, adire. Est tamen disiunctum μετ' ἄγγελος in melioribus libris Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. Ven. et Vict. Narrat quoque Eustath. quaedam exemplaria hoc exhibere; disiunxi quoque μετ' ἄγγελος iam sup. O, 144. Ἱρις ἦ τα θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοις. vbi est μέτσοι. Legebatur ibi iunctim μετάγγελος, vt etiam h. l. vulgatum erat, sensu forte expeditiore, quam si μετῆλθεν ἀνέμοις iungitur, nouo vsu, pro προσῆλθεν. Apud Eustath. est: ὅτ' ἄγγελος μετ' ἀνέμοισι, ἥγουν ἐπ' ἀνέμους, καὶ εἰς ἀνέμους, ἥλθεν ἦ Ἱρις. Sane alia quoque verba cum praepositione composita, quae per se quartum casum polliculat, cum tertio casu iunguntur; et ex ipso με-

τά. Αἰγαίας δ' ἔραποισι μεθίστετο, E, 554. tum ἥλθεν
ἀνέμοις per se sollempni dictum vñi. licet quoque μετὰ ac-
cipere absolute dictum pro μεταξύ.

200. οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοις ἔνδον εἴλη-
πίνην δαίνυντε. Schol. A. B. V. δυσαέος. οὐκ ἀσ, ἀλλὰ χει-
μῶνος. Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν Φύει. Od. H, 119. Scili-
cet, cum vulgo *lenis* Zephyrus habeatur. Aliter tamen
hoc se habere potest pro diuersis terrarum plagis; et di-
versam naturam Zephyri esse in Asiae occidentalis plaga
littorali, in Ionia et Troade, obseruatum est a Wood.
Coray, vir doctiss. ad Hippocr. de aere p. LXXVIII
confundi pronuntiat Zephyrum cum Libe et Argeste, ab
eodem quidem terrarum latero flantibus. Omnino ta-
mén non haerendum est in particula δὺς; est enim δυ-
σαής, valde flans, si concitatus est; mox est καλαθειγός,
quod et de austro dictum. Schol. A. σΦεδρὸν πνεῦμα οὐ-
χεντος. Apollon. Lex. δυσαέος. δυσκυνόσ. Βορέας δυσαέος.
vt ille videri possit, legisse h. l. οἱ μὲν ἄρα Βορέας δυσ-
αέος. cf. Villois. et Toll. Sane Boreas alias pro principe-
ventorum habetur; prole quoque ille insignis; potest ta-
men nec minus esse interpolatio.

Ceterum in h. l. habemus exemplum figmenti poeti-
ci ab imitatione profecti, saltem ad commune exemplum
aliquid adumbrati. Missa Iris ad Ventos, offendit eos
coniuantes. Ita quoties aliquis accedit ad deos, in con-
viuio sedentes eos deprehendit, inuitatur ad affidendum
et epulandum: Ita O, 84 Iuno in Olympum rediens.
Translatum hoc nunc ad Ventos; ita ad Aeolum Od. K,
8. 60. porro, quod, vt alias iussa deorum, nunc Achil-
lis preces ab Iride perferuntur ad Ventos; tertio, quod
Iris iter ad Oceanum praetexit, vt solet fieri, quoties
dilei absentes a coetu declarandi sunt, vt A, 4a3. Σ, 200.

201. Σέουσα δὲ Ἰρις ἐπέστη. Vrat. d. ὑπέστη.

202. βῆλῷ ἐπὶ λιθῷ. ad antrum reuocarunt veteres
apud Eustath. Laudatur hemistichium in Etymol. voc.
βῆλος; οὐδῷ ἐπὶ λιθῷ. Barn. ἐπὶ habet in nota. VII.
200. 1. a. aberant a Vrat. b.

203. κάλσον δέ μιν εἰς ἐκαστος. Barnes: „γρ. κάλσον τε μιν.“ sicque Townl. Vrat. d. εἰς ἐ acui, non εἰς ἐ scribi, volvare veteres quoque, Etymologus et Apollon. Lex. in ε, pro εἰς ἐκυρών ἐκαστος. cf. sup. ad Δ, 497. Imitationem loci in Callimacho in Dian. 168 notavit Ernesti. Mirum est, quod somniat Schol. Vict. cur omnes affurtrixerint Iridi venienti: ἔστι γὰρ ἐρωμένη Ζεφύρων. ἀφ' ὅν καὶ τὸν ἔφωτά (f. excidit τῶν ἄλλων ἀνθρώπων) Φασι. Ήσως δὲ ἀκροθόρακες δόντες ἐρῶσιν αὐτῆς. (ἀφροδισιαστα), a Θεός *semen*.)

204. ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῆθος. Townl. Vrat. A. εἶπε το. Vrat. b. ἀνήρατο· vitio.

205. οὐχ ἔδος. vidimus iam Δ, 647. pro οὐ τὸ ζεσταῖ (πάρεστι) οὐχ ἔδραστέον Schol. B. Apollon. Lex. in ἔδος. ποτὲ δὲ ἐπίφρημα. ἀντὶ τοῦ ἔδραστέον, adscripto hoc versu. Comparat Eustathius Sophocleum: οὐχ ἔδρασ ἀκμῇ.

εἴμι γὰρ αὔτις. Ven. A. αὔτις cum Vrat. d. Debet saltem esse αὔτις. Schol. A. „γρ. αὔτις.“

206. Αἰθιόπων ἐς γαῖαν. Schol. A. „ἐς δῆμον· ἐς αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων.“ Sic quoque Schol. Vict.

Schol. B. deos nunc apud Aethiopes τανηγυρίζειν ait, quia consilia de Achille nunc exitum habent: nimis subtiliter! nisi sit commentum Iridis. Similia sunt apud Eustathium.

Ὥρι βέζουσ' ἐκατόμβας. Mosc. 2. βέζουσ'.

Manifestum autem h. l. est et notabile exemplum, mythi veteris in formulam poeticam mutati; longe enim aliter debuit esse comparatus mythus, cum primo esset repertus et adhibitus; et si nunc liquido asseuerari quicquam de eo nequit; ingeniose nuper ad temporis computum antiquiorum Aegyptiorum eum reuocauit Dorneden; verum h. l. inseruit mythus praetexendae caussae, cur moram facere haud possit Iris, se in eo esse, vt ad Aethiopes proficiscatur, vt intersit epulis sacrorum, quae ibi parentur diis, quos eo profectos esse illa innuit. De sacre hoc Aethiopum v. Δ, 423.

207. οὐδὲ καὶ ἐγὼ μεταδιέσομαι ἵρων. Sch. br. μεταλάβω αὐτῶν. sc. μετὰ τοῖς φίδαντοις vel μετὰ τῶν ἀδανῶντων, διέσομαι (δεῖται ἐκ, κατὰ τῶν) ἵρων.

208. Ζέφυρον πελαθεινὸν, τὸν δυσαῆ dixerat vñ. 194.

209. καὶ ὑπίσχεται ἡρὰ καλά. ὑπίσχετο Lipf. male illato hiatu. ὑπίσχεται. ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖται. Hesych. Suid. an vero ex h. l. non definiam cum Ernestio.

212. ὃς εἰποῦσ' ἀπεβήσατο. ἀπεβήσατο Barocc. Harl. et Lipf. a pr. m. Vrat. b. perpetua variatione. v. sup. ad Γ, 262.

214. πόντον θηαγεν ἀγμεναι. τὸν Θράκιον πόντον, vñ.

230. καὶ Ἑλλήστοντον. ἀγμεναι. „, γρ. ἀγμενοι“ Barn.

quod sane occurrit in Odyss. Z, 131. et commodum esset. At Od. Γ, 176 ὥρτο δ' ἔπι λιγὺς οὐρος ἀγμεναι. In Hesych. utrumque reperitur: ἀγμεναι, πνεῦσας et ἀγμενοις πνέοντες. sic quoque in Apollon. Lex. p. 46.

215. πνοιῆ ὑπὸ λιγυρῷ. υπὸ Barn. vt 202.

216. τοι δ' ἄρεοντο. ἄρεοντε. ὄρεωντο vitia Vrat. b. d. ἐν δὲ πυρῷ πεστην. edd. πυρὶ, restituit istud Barnes ex Eustath. Mori. Cant. add. Ven. Atqui iam Rom. ed. habet πυρῷ.

217. Φλόγ' ἔβαλλον. Schol. B. τῷ πνεύματι ἔβαλλον. notabilis vñs voc. βάλλειν, quem notatum non video, recte tamen redditus, *flammam iactare*; ἀναβάλλειν. ιέναι. ῥιπίζειν. ἔβαλλον Φυσῶντες, pro ἔφυσαν. Φλόγα βάλλον non reperi.

219. ἔχων δέπας. Sch. A. in alio ἔλαν δ. Et sic legitur in Barocc. Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. et in Veneto. Schol. A. ἔλαν. ἐν ἄλλῳ, ἔχων. ἀμφικάπελλον v. A, 584.

220. δεῦς δὲ γαῖαν. χεῦς vitium edd. ante Turnebum. ἀφυσσάμενος Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

221. ψυχὴν πελάσκων. — „quod versus duodecim syllabarum est et spondeis constat.“ Sch. A. et quidem post versum dactylicum. Nec tamen aut in hoc grauitatis aut in illo celeritatis cruxam in sententia elicere.

203. κάλεον δέ μιν εἰς ἐκκαστος. Barnes: „γρ. κάλεον τε μιν.“ sive Townl. Vrat. d. εἰς ἐκκαστος. acui, non εἰς ἐscribi, volvare veteres quoque, Etymologus et Apollon. Lex. in εἰς, pro εἰς ἐκαπτὸν ἐκκαστος. cf. sup. ad Δ, 497. Imitationem loci in Callimacho in Dian. 168 notavit Ernesti. Mirum est, quod somniat Schol. Vict. cur omnes assurrexerint Iridi venienti: έστι γὰρ ἐρωμένη Ζεφύρου. ἀφ' ὧν καὶ τὸν ἔρωτά (f. excidit τῶν ἄλλων ἀνθρώπων) Φασι· ίσως δὲ ἀκροθόρακες ἔοντες ἐρῶσιν αὐτῆς. (ἀφροδισιαστα), a Θορές *semen*.)

204. ἀνήγατο, εἴτε δὲ μῆθον. Townl. Vrat. A. εἴτε τε. Vrat. b. ἀνήρατο· vitio.

205. οὐχ ἔδος. vidimus iam Δ, 647. pro οὐ τὸ ἔδοσις (πάρεστι) οὐχ ἔδραστέον Schol. B. Apollon. Lex. in ἔδος. ποτὲ δὲ ἐπίβροχα. ἀντὶ τοῦ ἔδραστέον, adscripto hoc verbu. Comparat Eustathius Sophocleum: οὐχ ἔδρας ἀκμῇ.

εἴτιι γὰρ αὐτις. Ven. A. αὐτις. cum Vrat. d. Debet saltem esse αὐτις. Schol. A. „γρ. αὐτις.“

206. Αἰθιόπων ἐς γαιαν. Schol. A. „ες δῆμον· οὐκ αἰ ἀπὸ τῶν πόλεων.“ Sic quoque Schol. Vict.

Schol. B. deos nunc apud Aethiopes πανηγυρίειν ait, quia consilia de Achille nunc exitum habent: nimis subtiliter! nisi sit commentum Iridis. Similia sunt apud Eustathium.

Ὥρι φέζοντος ἐκαρόμβας. Mosc. 2. φέζοντος.

Manifestum autem h. l. est et notabile exemplum mythi veteris in formulam poeticam mutati; longe enim aliter debuit esse comparatus mythus, cum primo esset repertus et adhibitus; et si nunc liquido assuerari quicquam de eo nequit; ingeniose nuper ad temporis computum antiquiorum Aegyptiorum eum reuocauit Dorneden; verum h. l. inseruit mythus praetexendae caussae, cur moram facere haud possit Iris, se in eo esse, ut ad Aethiopes profiscatur, ut intersit epulis sacrorum, quae ibi parentur diis, quos eo profectos esse illa innuit. De sacro hoc Aethiopum v. Δ, 423.

207. Ήνα δή καὶ ἐγὼ μεταδιέσουμει Ἱρῶν. Sch. br. μεταλάβω αὐτῶν. sc. μετὰ τοῖς φθανάτοις vel μετὰ τῶν ἀφανώντων, διέσουμει (δαιτα ἐκ, πατὰ τῶν) Ἱρῶν.

208. ΖέΦυρον τελεσθεινόν, τὸν δυσαῆ dixerat vñ. 194.

209. καὶ ὑπίσχεται ἡρὰ παλά. ὑπίσχετο Lipſ. male illato hiatu. ὑπίσχεται. ἀναδέχεται, ὑπισχνεῖται. Hesych. Guid. en vero ex h. l. non definiam cum Ernestio.

212. ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσατο. ἀπεβήσατο Barocc. Harl. et Lipſ. a pr. m. Vrat. b. perpetua variatione. v. sup. ad Γ, 262.

214. πόντογ θανον ἀήμεναι. τὸν Θράκιον πόντον, vñ.

230. καὶ Ἑλλήστοντον. ἀήμεναι. „γρ. ἀήμενοι“ Barn. quod sane occurrit in Odyss. Z, 131. et commodum es-
set. At Od. Γ, 176 ὅρτο δ' ἔπι λιγὺς οὔρος ἀήμεναι. In Hesych. utrumque reperitur: ἀήμεναι, πνεῦται et ἀήμενοι, πνέοντες. sic quoque in Apollon. Lex. p. 46.

215. πνοιῆ ὑπὸ λιγυρῆ. ὑπὸ Barn. vt 202.

216. τοὶ δ' ὄρέσοντο. ὄρέσοντε. ὄρέωντο vitia Vrat. b. d.
εν δὲ πυρῇ πεστην. edd. πυρὶ, restituit istud Barnes ex Eustath. Mori. Cant. add. Ven. Atqui iam Rom. ed. habet πυρῆ.

217. Φλόγ' ἔβαλλον. Schol. B. τῷ πνεύματι ἔβαλ-
λον. notabilis vsus voc. βάλλειν, quem notatum non vi-
deo, recte tamen redditus, flammam iactare; ἀναβάλ-
λειν. ίέναι. φτιζειν. ἔβαλλον Φυσῶντες, pro ἔφύσων. Φλό-
γα βάλλον non reperi.

219. ἔχων δέπτας. Sch. A. in alio ἔλλον δ. Et sic le-
gitur in Barocc. Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. et in
Veneto. Schol. A. ἔλλον. εν ἄλλῳ, ἔχων. ἀμφικάπελλον
v. A, 584.

220. δεῦς δὲ γαῖαν. χεῦς vitium edd. ante Turnebum.
ἀφυσσάμενος Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

221. ψυχὴν παλήσκων ξ „quod versus duodecim
syllabarum est et spondeis constat.“ Sch. A. et quidem
post versum dactylicum. Nec tamen aut in hoc gra-
tatis aut in illo celeritatis emulsum in sequentia gliscat.

222. ὡς δὲ πατήρ — Sch. B. αὐξησιν notat in eo, quod non modo filius sed νυμφίος memoratur, e quo nepotes suscepturnus erat pater. Laudat locum Plutarch. de consolat. ad Apollon. p. 117 D. sed assuto versu Ἀφρύτου ex Jl. P., 37.

223. νυμφίου. esse maritum uxore nuper ducta per se manifestum fit. Sed Sch. A. B. vocant huc Od. H, 65 νυμφίου ἐν μεγάροις, μᾶλιν οἴην παιδα λιπόντα. Schol. br. νυμφίου, ἤτοι νεογάμου. η̄ ιδικίαν ἔχοντας γαμέλιον Adde Hesych. qui et versum laudat: νυμφίου, ὃς βε
Σανῶν —

224. ὡς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὁδύρετο ὀστέα καίων. versus duplice hiatu contaminatus; nisi medelam admiseris, alteram facillimam, iam a Bentleio allatam ἑτάρου ὁδύρετο (vel ἑτάρου ὁδύρετο) altero loco idem inferebat ἄρ, ὁδύρετ
ρετ' ἄρ, ὀστέα καίων. nisi hoc loco ferri potest hiatus, quia est in thesi.

225. ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. Schol. B. βαρεῖα καὶ μογερὰ κίνησις διὰ τοῦ ἐρπύζειν δηλοῦται. Conuenit Vict. Notant vocem, iterum in Odysslea, et ap. Apollon. Rhod. obuiam, Apollon. Lex. et Hesych. de cuius loco v. Toup. Vol. III, p. 263. συγκεκιΦάς, καὶ ηρέμας παραγνέμενος Schol. br.

ἀδινὰ στεναχίζων. De ἀδινὰ v. sup. ad v. 17 et Σ, 51. 316. Bentl. ad h. l. retrahit Hesychii glossam: ἀδινὰ, τὰ τῷ οἴκτῳ legens. melius tamen ibi emendatum ὅγει.

στεναχίζων vbique legitur. Induxerat στοναχίζων, vt alibi, H. Stephanus ex edit. Rom. et Eustath. Vide modo v. 172.

πυρκαϊὰν passim legitur: vt Vrat. Mosc.

226. ἥμος δ' ἘωςΦόρος εἰσι, Φόως ἐρέων ἐπὶ γεῖν. ξ „quod ἐρέων ἀντὶ τοῦ ἀπαγγελῶν (quidni ἀγγέλλων?) τοῦτο δὲ θέστι· προσημαίνων — δι' ἐπιτολῆς. (non δι' ἐπιτολῆς) Etiam Schol. br. ἀπαγγέλλων. et Apollon. Lex. οημαίνων cum Hesych. in ἐρέω. Atqui hoc iam vidimus B, 48. 49. vbi Ἡώς Ζηνὶ Φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισ. Simile est illud Od. N, 95. 94 εὗτ' αὐτὴν ὑπέρ-

εποχες Φασίτατος, ὃς τε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων Φάος
Ἡρᾶς ἡριγενεῖης. Contrahi autem εἰς una syllaba, obviunt
est. At δ' ομίσσο, ἥμος ἀνεφόρος laudant Schol. ad Θ,
π. et X, 318. Planeta Venus, Lucifer, prodit εἰσι: ἔρειν
Φῶς, diem; at veteres ap. Schol. Vict. ἐπὶ ad εἰσι retu-
lere, ac si εἴλετ: ἔπεισι γαῖαν, ἔρειν Φῶς. Nam, η ἐπὶ¹
αιunt, πρὸς τὸ εἰσιν οὐκ ἀναστρέψεται δὲ, διὰ τὸ μεταξὺ²
τετεῖσθαι. ἔτερον γάρ μέρος λόγου.

227. ὃν τε μέτα κροκότεπλος ὑπελθ ἄλλα πίδναται γάρ. Non Ἡώς, nunc enim non est dea, quae spargitur, sed dies, lux. Vidimus quoque iam Θ, i. μετ' ὃν πίδναται,
εἴλι aliis locis frequentat³ ταῦθινα. quo apparet, in
ἄλλα vltimam breuem ante σε in longam transitu-
ram fuisse.

ὑπὲρ ante ἄλλα non dubito esse grammaticum com-
mentum, et ὑπὲρ fuisse olim scriptum, cuius vltimia ipso
tono producitur. In Hesychio vtrumque in numeros est
relatum.

228. τῆμος τύρκαι⁴ διμαράνετο. Schol. Vict. „καὶ
ἔπει οὖν· Φλὸξ διμαράνθη, γραπτέον“ respicit locum I,
212 αὐτὰρ ἔπει κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ Φλὸξ διμαράνθη. vbi
disidium de lectione v. in Obff.

229. ἔβαν εἰκόνι δὲ νέεσθαι. Barocc. Mori. εἰκόνι δὲ
ἔκαστος, cum altero supra adscripto.

230. Θρηίκιον κατὰ τόντον. notatus locus propter se-
dem Ventorum in Thracia saepe memoratam poetis;
(itaque mare versus Hellespontum traiiciunt.) Barnes
memorat Schol. in Apollon. Rh. I, 836. Porro Schol.
Vict. obseruant, haec repugnare narratis in Odyssea de
Aeoli imperio in ventos: εἰ οὖν αὐτεξέντειοι οἱ ἄνδρες, τε-
τεράπτευται τὰ περὶ τοῦ Αΐδηνου.

εδματι θύων iam lectum Φ, 232.

232. κλίνθη κεκμηώς. κεκμηκαί. Harl. Mori. Vrat. A.

233. οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀσλάτες ἡγερθοντο. Ex-
pleuit hiatum Beni. legendo: ἀμφ' Ἀτρείωνας ἀσλάτες.
Ita quoque mox vñ. 236. leg. Ἀτρεΐδαι τε.

234. τῶν μιν — δοῦπος ἔγειρεν. Vrat. A. θυερθεν,
adscripto „γρ. ἔγειρεν“ pro correctione puta.

235. Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι. videtur fuisse Ἀτρεῖδαι,
mutatum, cum femel peccatum esset Ἀτρείωνα vñ. 233
et video quoque legi Ἀτρεῖδαι in Harl. Moſt. 2. et sic
se habet verius idem alibi, vt inf. vñ. 658.

237. αἴσθοντα οἶνον iam saepc, et primo A, 46a vi-
deramus.

238. πᾶσαν ὁπόσσον. Townl. ὅσον. Sic saltem ὅσον
τρεπ erat scribendum; est autem pro κατὰ τόσον, καὶ
ἕπόσσον.

239. ὁστὰ λέγωμεν. Schol. Vict. τοῖς ἄλλοις τὸ σβέ-
σαι ἐπιτάσσει. συμπεριλαμβάνει δὲ ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁστο-
λογίαν.

240. ἀριΦραδέα. Apollon. Lex. μεγάλως Φανερά. Sch.
br. εὐεπίθημα. εύγνωστα. Ceterum locus notabilis de ol-
Eibus legendis.

243. δίπλακι δημῳ. omento duplicato v. de hoc ad
A, 461 δίπτυχα ποιήσαντες et de voc. δίπλαξ ad Γ, 126.
Schol. A. B. V. δημῳ τὰ ὁστὰ καλύπτει, πρὸς τὸ, λιτα-
γόμνα μὴ εὔσπεκτα εῖναι.

244. Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν αἱδῖ κανένθωμαι. ξ
„quia Θείομεν pro Θείωμεν“ Sch. A. Atqui hoc iam A,
443 videramus!

Alia fuit στιγμῆς apposita ad h. v. causa: „ὅτι κα-
τὰ συγκοτῆγε κλεύθωμαι, ἀντὶ τοῦ καλεύθωμαι, εἴον το-
ρεύωμαι.“ Atque sic legebat ipse Ven. A. Sch. br. „Αἱδῖ
κλεύθωμαι. εἰς ἄδου τὴν κέλευσιν, ὡς ἔστι, τὴν ὄδὸν ποι-
σομαι. συγκένοται δὲ ἀπὸ τοῦ καλεύθωμαι, καὶ σημανεῖ
τὸ πορεύομαι. In Schol. Vict. autem etiam additur: τι-
νὲς δὲ, κανένθωμαι. οὐκ εὖ. Et etiam apud Hesych. κλεύ-
θωμαι, καλεύθωμαι. παραγένωμαι, ὄδεντα. et paullo post
κλεύσομαι. et κλευσόμεθα. Etiam Etymol. in κλεύθωμα.
em. κλεύθωμαι. At Eustath. prorsus ignorauit, et cum
edd. habet κανένθωμαι. sic et codd. Mori. Cant. Barocc.
Harl. Townl. Nec quicquam apertius quam κανένθεσθαι
„Αἱδῖ, ὄρεο, ut sepulcro, tūmulo. Barnes inuentum ru-

tabat κλ. propter antecedentein breuem in αἴδι et propterea intulerat ἀίδη, recte electum a Clarkio. Bentl. coni. οὐκέπειραν. forte memor versus Od. Z, 303 ὅτότε
ἀν σε δόμοι οὐκέπειραν καὶ αὐλή. Est sane magnus formuluarum loquendi numerus de morte, et nonnullae paulo audaciores et Φορτικαλ, ut cum Manes sepulcro condi dicuntur, et similia, maxime in epigrammatibus; nec tamen appetet, quid tantopere offenderit, Achillem condi, abscondi, Orco.

αὐτὸς ἔγων Sch. A. οὐ ἄλλως αὐτὸς λόγος. quod saepe hoc modo adiicitur aliis verbis. Dubito saltem, an ν in ἔγων antiquum satis sit.

ἄλλος οὐκέπειραν Mosc. 2.

245. τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἔγω πονέσσθαι θυγατρα. — „quod πονέσσθαι est θυργεῖν.“ Sch. A. quod tamen aliquoties iam videramus, vt B, 409. J, 12.

οὐ μάλα πολλὸν, μέγαν. vt: πολλὸς γάρ, τις ἔκειτο. H, 156. Sch. B.

246. ἄλλ' ἐπιεικέα τοῖον. Sch. B. V. bene: ἡθικῶς, ἀντὶ τοῦ, μικρὸν καὶ σύμμετρον. Tum Apollon. Lex. et ex eo Hesych. ἐπιεικέα, ἐγχωρεῦντα, πρέποντα. Poteft tamen de τοῖον quaeri, sine adiectuum, ἐπιεικέα τοῖον pro, ἐπιεικῶς τοῖον, quod in vsl Atticorum mox habi- tum; hoc est, quod Ernesti innuit, et Casaub. ad Polyb. I, 14 laudat, vel disiunctive, ἐπιεικέα, ποδιοῦται, τοῖον, magnitudine fere hac, δικτικῶς cum gestu pronuntia- tum; an aduerbiū sit, vt X, 241 τοῦτον γάρ ὑποτρομέου- σιν ἄκαντας, κατὰ τοῖον, τοῖος, et alibi. vt sit, ἐπιεικέα τοῖον, τοῖος, εὗτας. Parum tamen interest. Ambiguitatem sensit Ernesti.

247. εὑρύν Ψ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι sc. μέμνησθε. „γρ. τιθέμεναι et τιθέμεναι“ Barnes. petitum ex vsl 83. οὐ κανένα διοῖ. solito errore διοῖ Barocc. Vrat. d.

248. ἐμεῖο δεύτεροι — λίπησθε. Schol. A. B. V. δεύ- τεροι; ὕστεροι. vt δεύτερος, ὕστατος. T, 51. λίπησθε Vrat. d.

249. οἱ δὲ οὐκέπειροι. nusquam metatum οἱ δὲ τιθέντες.

251. βαθεῖα δὲ κάτπεσσι τέφρη. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ.
κάτπεσσιν ὅλῃ.“

252. κλαιόντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ ἄλλεγον.
hiatum tollit Bentleius: ἑτάρου εἰνηέος. possis quoque sub-
stituere ἑτάροι' ἐνηήεος. Apud Hesych. est ἐνηήεος post
ἐνηήεος. et si hoc loco ferri possit hiatus in tono remitto.
Est autem ἐνηήεος iam sup. 96. P, 204. et iterum inf. 648.
ἐνηήεος P, 670 ad q. vñ. vide. Ad nostrum locum spectat
Apollon. Lex. ἐνηέος, προσγνοῦς. προςΦιλοῦς. Schol. br.
προσγνοῦς.

253. ἄλλεγον ἐς χρυσέην Φιάλην καὶ δίπλακα δημέν.
Ambiguum, in primis si dislinxeris post Φιάλην, utrum hic
et vñ. 243 phiala inuoluta fuerit adipē, an cinis, in phia-
la reponendus. Probabilius hoc, nam spectatur in appa-
ratu hoc τὸ ἀσηκτον καὶ ἀθρυκτον τῶν ὀστῶν. Haec
phiala sup. vñ. 92 ad quem vide Obss. et Od. Ω, 74 est
ἀμΦιΦορεύς.

ἄλλεγον. in capite versus. Mori σύλλεγον.

254. εὐ κλισήσις δὲ θάντες ἔανω λιτὶ κάλυψαν. Sci-
licet interea, dum tumulus esset confectus, reposuere ur-
nam in tentorio ἔανω λιτὶ, tenui linteo. de voce ἔανως
dictum satis ad Σ, 352 vbi idem versus legebatur; de
prosodia ad Γ, 385 et disertius in Exc. III ad XIX p.
737 de λιτὶ v. ad Θ, 441. Schol. A. et ex parte Vict.
apponunt iterum h. l. doctrinam de λιτὶ, per metaplaſ-
tum dieto pro λιτῷ, et de accentu λιτὶ, ut Φωτὶ. ὡς καὶ
Ἀρίσταρχος. de quibus iam actum ad Θ, 441. vbi vidi-
mus ex Herodiano ea esse petita.

ἔς κλισήην δὲ θάντες Vrat. A. cum metri vitio.

255. τορνώσαντο δὲ σῆμα. Schol. A. cum Schol. br.
κύκλῳ περιέγραψαν. Schol. B. V. ὡς ὁ ζωγράφος προῦπο-
γράφει πρῶτον, οὕτως καὶ οὗτοι προδιέγραψαν τὸ σχῆμα τῶν τά-
Φου. τὸ δὲ τορνογράφειν, κυκλοτερῆ δεῖνυσσι τὸν τάΦον. Apol-
lon. Lex. τορνώσαντες ἐπέγραψαν. vitiose pro περιέγρα-
ψαν. et mox τόρνωσαν δὲ σῆμα. vbi Toll. suspicatur fuis-
se olim τόρνωσαν δέ τε σῆμα. quod et in Etymol. h. v.
legitur p. 762. Est tamen quoque τορνώσεται Od. Ε, 249.

Eustathius etiam: τορυώσασθαι δὲ κυρίως τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι, ὡς αὐτὸ τῷ τόρνου. Δεμβάνεται δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ σπλάντι περιγράψαι. Atque in hoc erat subsistendum; nam nihil aliud est τορυώσαντο σῆμα, quam, descripserunt locum, quem tumulus occuparet; aream, intra quam terra aggesta accumulanda esset; itaque Θεμέλια προεβάλοντο, linea ducta, fossa, humo egesta, fundamenta iecerunt; eaque circa rogum, quem in media area finille puta; sic vidimus quoque factum in κονταφίᾳ sup. H, 433. Scholiares Pindari voce et hemistichio τορυώσαντο δὲ σῆμα vtitur ad illustrandum sensum τοῦ ἀμφιβάλλεται Olymp. I, 13. ἢ περιγράφεται καὶ περιλαμβάνεται.

Θεμέλια τε προεβάλοντο, πρὸ τῆς πυρᾶς ἔβαλον. ὁ δέτι, κύκλῳ τῆς πυρᾶς. Schol. B. Eustath. προδέσσαντο, hoc est, θέσθαι πρὸ τῆς πυρᾶς τοιήσασθαι.

256. εἴηδε δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχεναι. — „quod χυτὴ γαῖα non omnis terra est, sed, quae mortuo iniicitur. Schol. A. br. Eustath. vidimus iam Z, 464. Ζ, 114. Per se tamen est terra egesta, quae vrnae seu cadaue-ri mox iniicitur. Comparat ὑγρὰν κόνιν Euripidis Schol. Phoen. 1655. hoc est νεοσκαφῆ.“

ἔχεναι Lipſ. a m. pr. Schol. Eurip. I. c. ἔχεναι.

Ceterum, ut haec cum iis, quae Odyss. extr. de Achillis sepultura memorantur, conueniant, cogitandum est, temporarium tantum tumulum fuisse, moxque post Achillis mortem, cinerem Patrocli cum Achillis cinere coniunctum in eadem vrna, nouo tumulo exstructo, comditum esse.

257. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε. Sequitur episodium de ludis funebribus in honorem Patrocli ab Achille institutis: quod utrum aliquando singulare carmen fuerit, an partem Πατροκλείας constituerit, tum in corpus Ἰλιακῆς τοιήσεως insertum et coagmentatum, an principio statim a primo secundone auctore Ilados pro parte carminis epicis designatum, quis pronuntiare ausit? Ariolari licet multa; quod recte statui possit, nihil video.

nisi quod a primo auctore vix totum carmen proficisci potuit; est enim color eius saepe ab Homericō diuersus; oecurrunt multa ingenii imitantis, et aliena vestigia legentis; sunt multi hiatus. Ceterum multorum epicorum imitationi propositum fuisse hoc episodium nota res est.

258. *καὶ Κάνεις εὐρὺν ἀγῶνα.* Verba singula satis definita sunt: *ἀγῶν* est et locus, et confessus spectantium, ut toties in hoc libro et sup. H, 298. epitheton *εὐρὺς* proprio ad locum spectat; at *Ιχάνειν* ad confessum reuocat, *καθιστάναι* *ἀγῶνα*, vt Eustathius reddit, ipsum certamen designat. Schol. B. supplet *εἰς* vt sit *Κάνεις λαὸν εἰς* *ἀγῶνα*: vt sit locus in quo certamina fiunt, vt inf. 273. *ἄεθλα κεῖται ἐν ἀγώνι.* Schol. Vict. *Κάνεις. καθεσθῆναι ἄεθλος τὸ πολὺ πλῆθος· ἢ εἰς εὐρύχωρου τόπου.* οὐα λιπῇ ἢ, *εἰς.* Hoc sane omnium primum erat circumspiciendum, ut locus ludis habendis et spectandis aptaretur; et facit omnino mirationem, vnde tantum campi spatium in casulis suppetierit, vt cursus curules fieri possent. Debuit autem locus ludorum esse diuersus a coenotaphio sup. H, 435. intra fossam et vallum, circa rogum et tumulum Patrocli, qui mox Achillis quoque corpus accepit; atqui is in littore extrectus esse et olim creditus est et nunc creditur, et sup. 125. 126 diserte memoratur; add. Odyss. Ω, 82. Infra vſ. 451 locum inter sedilia excelsum, *περιωπήν*, memorari videbimus, vnde prospectus esset.

259. 260. 261. — habent notam obeli in Veneto, excidit tamen Scholion: quod supplebo ex Vict. „*καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἡθέτηται τοῦτο vel ταῦτα.*“ Et recte damnantur versus; iterantur enim otiose eadem, quae mox sigillatim memorantur. Enimvero alii non minus recte statuere versus hos tres esse a primo auctore profectos, et adiectos esse sequentes 262 *ἴκκεῦσι. μεν* usque ad 271. fabricatos ex iis quae infra de praemiis distributis memorantur vſ. 512. 513 et in seqq.

259. *ηῆν δ' ἔκφερ' ἄεθλα. τοῦ τόπου ἄνθεια ἥσαν* (*αι νῆσες*) Schol. B. nam in nauibus non seruabantur haec

omnia, sed in tentoriis, in castris. Φησὶ γοῦν· οἰσθμεναι πλιστήθεν, inf. 564.

261. πολιόν τε αἰδησαν. Eustath. reddit τὸν ἔντιμον, παρὰ τὴν πολιάν (albedinem canitiee v. Etymol.) ἡ πολιτικόν. At enim est splendidum, candidum. sic σύδηρος αἴθων. I, 366.

263. Θῆκε, γυναικας ἀγεσθαι, ἀμύμονας ἔργ' εἰδυῖας. Σὺν ἡ διπλῆ, πρὸς τὴν ἀμφιβολίαν, quod ambiguum est, finit. ἀμύμονα ad γυναικας, an ad ἔργα referendum Schol. A. etiam Eustath. Facile dubitatio potest tolli, si memineris disputata ad I, 128 et T, 245 ἀν. δ' ἄγον αἴθρια γυναικας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖας, vel; ut olim scriptum fuit ἔργα θύειας, et ut hoc quoque loco legendum est σφραγειας θύειας. artium muliebrium peritas. Infra 704. 5 γυναικ' ἐς μέσουν θῆκε, quae πολλὰ ἐπιστάτο ἔργα.

At ineat versui vitium aliud ex hiatu γυναικας ἀγεσθαι. Fuit γυναικ' ἀγαγέσθαι, ut Bentl. emendauit, aut, quod equidem malim, γυναικα τ' ἀγεσθαι, nam respondet καὶ τρίτοδα. Nam pluralis γυναικας nunc non locum habet; ἀμύμον' ἔργα Flor. sed emendatum statim Ald. 1.

Porro Sch. A. monet, ad τρίτοδα non ἀγεσθαι repeti, sed ex eo Φέρεσθαι elici; perpetuo enim Homeri vni alia ἀγεσθαι, inanima Φέρεσθαι.

264. καὶ τρίτοδ' ὠτώευτα δυωκαιαικοσίμετρον. Melius una voce quod et Schol. Vict. facere iubent, scribitur, quam quod, etiam Eustathius, dirimunt δύω καὶ εκοσίμετρον quod repugnat grammaticae rationi. Dicerem suisce δύο καὶ εἴκοσι μέτρων. Obsstat O, 678 vbi δυωκαιαικοσίγχυν. occurrit. „ηρ. δυωκαιαικο.“ Barnes. quod et Bentl. malebat. ὠτώευτα Lips. Sic saltem deberet esse εὐκτέευτα quod ex Callimacho latidatur: cf. Eustath.

266. ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. ἐξέτα Schol. A. et Vict. cumque iis Eustath. Schol. br. notant, Alcalonitam ἐξέτε', alias ἐξετέ' scribere; καὶ οὕτως ἐπείτη οὐδηὶ παράδοσις. Sicque Ammon. p. 137. Alter tamen vnius edd. suavit facere. Conf. ad B, 765 οἴετεα. Nota-

tur porro τὸ βρέφος pro ἔμβρυον ab Eustath. Sch. br. et Vict. et Hesych. Simili modo adhibuit vocem pro σκύ-
μος Callimach. v. Etymol. Contra ἔμβρυον pro βρέφος
in Odyss. I, 245.

267. αὐτὰρ τὴν τριτάρῳ ἄπυρον πατέσθητε λέβητα. ξ—
quod τριτάρῳ pro τρίτῳ, et quod ἄπυρος λέβης ὁ ἀναθη-
ματικός, diuersus ab eo qui in igni reponitur: ἔτερον τοῦ
διπυριθήτου. Sch. A. cf. Sch. br. Apollon. Lex. in ἄπυ-
ρους τρίκοδας. v. Dicta ad I, 122.

268. τέσσαρα μέτρα κεχαυδότα Sch. B. ἀντὶ τοῦ, χαυ-
δάνοντα. Scilicet pro κεχαυδότα a χαυδεῖν. v. sup. ad Δ, 24.

λευκὸν ἐτ' αὔτως. „γρ. ἐτ' αὔτως et ἐγ' αὔτως“ Barnes.
Scilicet ἐτ' αὔτως recte ed. Flor. Ald. 1. At Rom.
Ald. 2. et hinc Turn. Steph. corrupte ἐτ' αὔτως scrip-
te, cum deberent saltem ἐγ' scribere. Perpetui errores
in h. v. cf. ad B, 138.

,,λευκὸν δὲ τὸν καιγόν. Schol. B. leg. καιγόν.

269. δύο χρυσοῦ τάλαντα. ξ— quod τάλαντον olim
minoris pretii fuit quam seriori tempore. Adduntur pla-
tra in Sch. A. B. V. quae cum non ad doctrinam poe-
ticam sed ad antiquitatis studium spectent, et tractata
sint ab omnibus fere, qui rem antiquariam, imprimis
que numariam, attigerunt, omitto, et ad hos relego, im-
primis ad Arbuthnot. Accessere nunc Paucton. Grosse.

δύο. δύο ali⁹ hoc quoque loco, vt Vrat. b. d. Di-
versam talenti aestimationem in ipsis Homericis depre-
hendere licet comparatione locorum facta, I, 122. 264
et Odyss. Θ, 393.

270. πέμπτῳ δ' ἀμφιθετον Φιάλην ἀπύρωτον ἔχειν.
ξ— „quod Φιάλην dixit, οὐ τὸ παρ' ἥμιν λεγόμενον ποτή-
ριον, sed γένος τι λέβητος ἐπιπέταλον, (patulum) ἐπι πατ-
τὸς μέρους δυνάμενον ἔχειν. διὸ ἀμφιθετον. Ad ἔχειν ad-
de ἔδραν, quod et in Suida habetur. Cur lebetem esse
statuat, non video; sufficit esse vas patulum, pateram
vel patinam. Schol. B. et V. notant plures interpreta-
tiones: οἱ μὲν εἴς ἀμφοῖν μέροιν αἰρομένην. (ergo per ansas
virinque appositam) οἱ δὲ πανταχόθεν ισταμένην. αγγεῖον

δὲ λεβητῶδες ἦν, δύο δέχοντα ἄμφοτέρωθεν, δι' ὧν εἴβασταιςτο. Cumulantur pari modo plura apud Etymol. Suidam, Melych. Vides et in hoc grammaticos etymo coniectantes, quae ab antiquioribus haud erant tradita. Meminisse debebant, quod supra lectum est σέτας ἀμφιπάτελλον, vñ. 219 et A, 584. ubi v. Obſl. quod est νᾶς fundum habens in medio, ideoque canum duplex, et duas oras summas, quarum utraque pro basi esse potest, si apponitur: disertius Nestoris poculum Λ, 634 δύο δέ παθμένες ἤσαν, ὑπῆσαν. ubi cf. Eustath. p. 870, 5a Ila quoque Apollon. Lex. οἶνον (οἰοντί) καὶ ἐπὶ στόκα συναρμένη τείσεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν παθμένα. (eadem in Schol. br.) laudato versu inf. Ψ, 616 ἀμφιθετος Φιάλη. Ex Eustathio p. 1299, 54 qui antiquiora Scholia exscripsit, discimus, hanc interpretationem esse Aristarchi, reliqua esse petita e Dionysio Thrace; Ibi quoque suere, qui ἀμφιθέουσαν redderent, χυλοτερές δέχοντας σχῆμα. alia ibi adiecta ex Didymo et Herodiano: tam feria res habita est veteribus haec Φιάλη ἀμφιθετος. Enimvero omnis haec Eustathii doctrina sublata est Athenaeo XI p. 501. ubi et memoratur contraria ceteris opinio Apollodori grammatici περὶ κρατῆρος. quam vide in Fragmentis Apollodori p. 1166.

ἀπύρωτον, idem quod ἀπυρον vñ. 267 sicque Apollon. Lex.

271. μῦθον ἐν Ἀργείοισιν δέκετεν. Lips. δέδηκεν e superiore versu.

272. Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι. „γρ. Ἀτρεΐδαι τε ut infra vñ. 658.“ Barnes, h. e. ipse ita scribi posse arbitratuſ. Melius utique sic: cf. paullo ante ad vñ. 236. Doctior tamen lectio est in Lips. Ἀτρεΐδαι, quam pro vera habeo, etiam sup. 236 correxit quoque sic Bentleius.

καὶ ἄλλοι ἔνκυήμιδες Ἀχαιοί. Schol. A. „γρ. καὶ ἄλλοι ἀριστῆς Παναχαιῶν. sicque erat in Cant. Mosc. 2. Vrat. b. sicque variat lectio et alibi.“

273. ἵππης τάδ' ἀεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. Ε — „ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ δεδεγμένα, ἀντὶ τοῦ, προεδεχόμενα.“

κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων“ Schol. A. manent, expectant, vos; vobis seruantur. Apollon. Lex. h. v. δεσμένα. ἀγαμένοντα, προσδεχόμενα. sic quoque ex antiquis Eustath.

Aliud Scholion A. „διχῶς Ἀρίσταρχος, δεσμένα, καὶ δεσμένα“ hoc est, in ἀκόσσεσιν Arisbarchi duplex fuit lectio. Vict. Schol. διχῶς, si μὲν διὰ τοῦ γ, ἀντὶ τοῦ, ἐκιδεσμένα. si δὲ διὰ τοῦ χ, ἀντὶ τοῦ, ἐκδεχόμενα τις ἐπὶ ἐμψύχων. Atqui etiam a δέχομαι est δέσμην, non, δέσμιαι. At si δεσμένα scriptum fuit, esse poterat a δείκνυμi, proposita, monstrata. Atque ita assequor, cur alii ἵππους scriperint; nam Schol. A. „τινὲς δὲ γράφουσιν ἵππους τάδ' ἄσθλα. nam tertius casus tum requiritur.

274. si μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀσθλούσαν Ἀχαιοι. ἐπὶ ἄλλῳ. hiatus, vix a vitio prosectus. Potes mederi ἐπὶ γ' ἄλλῳ. Schol. Vict. „συσταλτέον τό νυν. ἀντὶ γὰρ τοῦ δή.“ Hoc quorsum spectet, non assequor. Excidisse videtur aliquid, et fuit forte lectum, si μέντοι νῦν ἐπὶ ἄλλῳ. Totus hic locus serius illatus esse videri potest a rhapsodo, cui ipsius Achillis equi in mentem venerant. Est paullulum ἀπροσδίδυτος tota haec Achillis oratio: haud dubie enim is, qui præmia proponit, non ipse certamen inire potest. Conf. ad 278. Mox τὰ πρώτα sc. ἀθλα. πρωτεῖα.

276. ὅσσου ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. — „quod περιβάλλετον est dualis; utibantur enim bigis, συνωρίδι, et περιβάλλετον pro ὑπερβάλλουσι“ Schol. A. cum Eustath. et Sch. br. Etiam Hesych. περιβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι. Scilicet ut toties περὶ et πέρι. ut statim A, 417, διξύροι περὶ πάντων. B, 831 et saepe.

277. Ποστιδάνη δ' ἔπορ' αὐτούς. Pro his est Pl. πέπορ' αὐτὸς in Vrat. A.

278. πατρὶ ἐμῷ. Iterum aliis hiatus in hac ἀρέσει, et tertius in Πηλῆῃ δ'. Eisi huic medetur Bentl. Πηλῆῃ σὺς δ'.

280. τοῖν γὰρ σθένος ἀσθλὸν ἀπάλεσσαν ἡνίοχοιο. —
 sed sine Scholio. Respexit forte hoc voc. τοίου. quod in
 comparatione *significanter* adhibitum etiam h. l. obser-
 vat Eustathius: πολλαχοῦ γὰρ τῷ τειαύτῃ λέξει σεμνᾶς
 χρῆται διὰ γοργότητα. Saepe de hoc monitum. Remit-
 tit Ernesti ad Callim. in Del. 27. recte idem monet post
 ἡνίοχων esse interpungendum. Compara P, 164 τοίου
 γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος εἰτ. Nisi
 notauit grammaticus variam lectionem κλέος ἀσθλὸν, quam
 Venetus A. et cum eo codd. Mori, Barocc. et Eustath.
 habuit, parum commodam; non enim κλέος tali peri-
 phrasi inferuit, sed σθένος ἡνίοχου, solita est periphrasis,
 ut et Ernesti accipit, ut μένος πυρὸς et similia. Potuit
 quoque in Schol. A. notatum esse, quod Schol. Vict. ha-
 bet: λαβόμενος μικρᾶς ἀφορμῆς (Achilles) πάλιν ἐπὶ τὴν
 μνήμην ἔρχεται τοῦ Φίλου.

281. ἥπιον, ὃς σφῶιν νοίqne legitur, non σφῶi. ὃς
 κατέχενεν ἔλαιον σφῶi, h. e. αὐτοῖν. At porro Sch. A.
 ἐγκλιτικῶς τὴν σφῶiν, ἀντωνυμίαν, ἀναγνωστέσν. (voluit
 ergo ὃς σφῶiν. nam et sic scribi pronomen duale vole-
 bant: v. Apollon. de Syntaxi p. 168. v. sup. Θ, 402.
 Sch. A. legerat ὁ pro ὃς. (vt est quoque in Cant.) Com-
 parat ὁ σφῶiν ἐδύφρουένων ἀγορήτατο Α, 73. vbi v. Obß.
 Schol. Vict. δι' ἐνὸς σ̄, (ἐ σφῶiν) ὃς τό· ὁ σφῶiν ἐδύφρ-
 νέων. ἐγκλιτικὸν δέ, σφῶiν. ἐστι γὰρ τρίτου προσώπου.

ὑγρὸν ἔλαιον. epitheton passim illustratum; optime,
 vi oppositi: sunt enim alia vnguenta crassiora, alia liqui-
 diora. Apollon. h. v. p. 666. ex Heliodoro, vt scribitur:
 ἦτοι, διὰ τὸ εἰς ἄγεσιν ἄγειν, καὶ ἀνίσειν, τὸ σῶμα (vt
 ipsum corpus vngendo fiat ὑγρὸν, mobile, Hexile) ἢ διὰ
 τὸ πλείονα χρόνον ὑγρὸν διαμένειν. ἐκχεόμενον. Eadem
 partim sunt in Hesychio, aliis adiectis, vt et in Schol.
 br. in quibus hoc quoque legitur, quod non congelascit
 oleum; saltem non tam facile, vt liquores alii. Similia
 in Etymol. quae ex Gellio illustrari monuit iam Barnes
 lib. XVII, 8. Eustathius: ὑγρὸν, τὸ μὴ ταχὺ άμαζόμενον,
 ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις, καὶ καλύπτον τὴν κραύ-

ρωσιγ. h. e. ne res aliqua indurescat, ut corium, exarcat et frangatur; nam hoc est *χραυρόν*. v. Timaei Lex. h. v. Occurrit ὑγρὸν ἔλαιον aliquoties in Odyssaea, in primis memorabili loco H, 107. Argutatur in hoc epitheto Plutarch. Sympoſ. Qu. VI, qu. 9.

Cur oleo h. l. Patroclus inunxerit iubas equorum, varias rationes affert Schol. A. cum simplicissima sit, facit hoc, ut iuba niteret. Laudant Schol. B. V. et Eu-
Rath. Xenophontem iubentem caput equi et τροκόμου aqua delibueret: de re equeſtri c. 5. l. 6. Illustrat mon-
tem Aelian. H. An. XVI, 24. ubi et hic locus et alter
ex Simonide apponitur de mulieribus indolem equinam
habentibus. In Schol. Vict. adiiciuntur haec: τρίτον δὲ
κοτύλης (tertiam partem heminae) ἔλαιον τὸ καῦ αὐθρά-
κον τέγγει σῶμα.

282. χαιτάνων κατέχεντος. κατάχεντος Turnebi sola; et
ex vitio. λοσσοςας ὕδατι λευκῷ. puro, limpido, ut iam
dictum supra.

283. τὸν τῷ γ' ἀσταότες πευθείστον. iunguntur dualis
et pluralis, iunctura non per se noua et inaudita; ve-
rum tamen, quod iam Ernesti suspicatus est, c. potuit ad
producentiam syllabam inseri, cum esset ἀσταότε πευθεί-
στον. In Lips. et Moſc. 2. est ἀσταότε. in Townl. est το-
θείστον pro πευθείστον. ita legi posset: τὴν τῷ γ' ἀστα-
τε ποθείστον. In Mori. Harl. Moſc. 2. scribitur πευ-
θείστον.

283. 284. οὐδεὶς δὲ σφι χαῖται ἐρημάται. Harlei. ἐρ-
ράδαται. quod ductum videri potest a φάζω, φάνω, im-
βιο, adspingo; et forte amplectaris, si appositum esset
κόνει, puluere. At recte iuba in humum profusa, capite
ad terram demissa, dicitur οὐδεὶς ἐρημεσθαι.

Apollon. Lex. ἐρημάται. ἐρημισμέναι δίστη. Ιακὼν δὲ
τὸ σχῆμα τοῦ ρήματος. leg. ἐρημεισμέναι. quod et Etymol.
habet, et interpretatur πελάζονται, (at ἐρήμοται esset ab
ἐρίξω.) item Hesych. et Schol. br. Ab ἡρασμαι, ἐρήμε-
ται, ἐρήμεισαι et ἐρήμεινται, durissimum pronuntiatu,
mollitum est ἐρημεται, vel ἐρημέται, quod et in mal-

Lipf. legitur; et ab Ionibus interposita littera ἅργράτας.
Iterum occurrit haec forma inf. vñ. 329 et Od. H, 95
et 86. Alia similia verba apposuit Eustath. p. 1301, 1.

285. 6. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε, κατὰ στρατὸν ὄχτις Ἀχαιῶν ὑποισί τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι. Inter-
puxi post στέλλεσθε. Iungenda enim sunt: ὄχτις κατὰ
στρατὸν τέτοιθε. Minus bene στέλλεσθε κατὰ στρατὸν.
Etiam Schol. A. τὸ, κατὰ στρατὸν, ἐκατέροις δύναται προ-
δίδοσθαι· βέλτιον δὲ τοῖς ἔξης.

στέλλεσθε, παρασκευάζεσθε. δριᾶτε Schol. br.

ἄλλ’ ἄγε δὴ στέλλεσθε mſ. Lipf. nec male, inquit
Ernesti. sic quoque vn. Vindob.

ἵπποισί τε πέποιθε. vim inesse verbo ait Barnes. At
enim est follennis vſus pro ἔχει. qui habet, qui vtitur.
Argutari passim sic interpretes videas.

287. ταχέες δ’ ἵππης ἀγερθεγ. ξ „quod ταχέες
pro ταχέως dictum, vt in illo: λῦσε δ’ ἀγορῆν λαψη-
ράν.“ T, 276. Schol. A. etiam Eustath. quod necesse non
est. Porro ἀγερθεγ Ven. A. B. addunt Scholia, esse
hanc lectionem Aristarcheam: quam deteriorem censet
Ernestius; contrarium tuente Toupio ad Suidam T. I. p.
171. vtraque sane bona, per se, et, si dixeris, alteram
conuenire cum sequente ἀρτο, ἀρτο, ergo ἀγέρθησαν.
dixeris contra, necesse fuisse ante omnia, vt currus e
diuersis locis adducti conuenirent. Agnoscit ἀγερθεγ,
εὐηγέρθησαν, Hesychius, et Eustath. cum ed. Rom.
vnde erat receptum in ed. Turnebi, Steph. et reliquas:
cum ἀγερθεγ esset lectum in Flor. et Alld. quod reu-
ocauit Barnes ex mſ. Mori. Accedunt codd. Townl. Harl.
Lipf. Vrat. a. Varietatem memini et alibi occurrente.
Praetuli tamen ἀγερθεγ, quia antecedentia docent, cura-
rūs ante omnia e locis suis adducendos fuisse, nec iam
tum adstituisse, cum Achilles certamen indiceret.

288. ἀρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἔναξ. Turbata ratio di-
gammi μὲν σαναξ. Praeclare Bentl. medetur πολὺ πρώ-
τοταχ σαναξ sagacius quam Dawes πρῶτος γε σαναξ. Lo-

cus qui sequitur ante oculos fuisse videtur Sophocli in Electra 683 sqq. praeclaro loco.

289. Eumelus δὲ Ἰπποσύνη ἐκέκαστο. ὡς Θετταλικὰς ἵππους ἔχων. καὶ ὑπὸ Ἀκέλλωνος τραφείσας Schol. Vict. tamen et ille excellebat τέχνῃ ἵππικῇ Schol. B. V.

290. 291. Diomedes iungit equos currui. Oblitus erat poeta, eum graui vulnere fuisse affectum T, 49. Dicendum: hoc esse ἔξω τοῦ δράματος. aut, celeriter eum esse sanatum; et hoc Schol. Vict. affert.

291. ἵππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε λυγόν. „γρ. ὑπὸ ut 294.“ Barnes. Τρωοὺς vulgo scribitur cum iota subscripto: ita vero erit ex Τρώοις, Τρῷος, Τρῷους. Est quoque Τρωῖους in Vict. et Townl. At Τρωοὺς (Schol. A. V. ὡς τολλοὺς, pronuntiari aiunt) est a Τρῷος, vnde Τρῷος dicitur. Haec sunt, quae docere videntur Schol. et Eustath. Sine iota quoque Ven.

οὐς ποτ' ἀπηγύρα. Schol. Vict. ὡς τὸ οὐς ποτ' ἔθνας αὐτιθέω Ὄδυσσῃ. Od. X, 290. 1.

293. τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὥρτο. Vrat. A. ὑπ'. verum ἐπὶ de ceteris quoque, qui ἠργούντι.

295. Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονίην, τὸν ἐέν τε Πόδαργον. Σ „ὅτι ἐντεῦθεν παράδηγται τὰ ὄνόματα τῶν Ἔκτορος ἵππων· Αἴθων καὶ Πόδαργος. non enim quadrigis vlos induxit Homerus.“ Schol. A. Spectant haec ad Θ, 185. vbi v. Obff.

τὸν ίόν τε ε Flor. memoratur; est tamen in ea δόν τε.

296. τὴν Ἀγαμέμνονι δῶν¹ Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος. Σ „quod ambiguum est, utrum sit nomen viri, Anchisiades an Echepolus: hoc tamen verisimilius.“ Schol. A. Mireris, dubitari potuisse. De Anchise Troiano nemo cogitabit; fuit Anchises seu Anchisius Sicyonius. Mosc. 2. Ἀγχισιάδης. ferrem, Ἀγχισιάδης. Sunt plura a Schol. et Eustath. inepta ad h. v. monita.

τὴν, ἀκείνην τὴν Αἴθην.

297. ὑπὸ Ἰλιον γνωμόεσσαν. Σ „quod Ἰλιος est femininum“ Schol. A. Saeppe recta animaduersio!

δῶρ' οὐα μὴ εἰ ἔπονθ'. δῶρα pro δῶρον, paullo du-
xiū! Excitat versus 297 et 299 Plutarch. de aud. poet.
p. 32 F. et an vitios. pr. p. 498. et cum Aristotele pro-
bat Agamemnonem bonum equum praeferentem homini
īgnaio. Notant hoc quoque Schol. B. et V. κρείττονα
δὲ γῆγάστε πολεμοτήν ἵππον ὑπὲρ ἀπόλεμον ἄνθρωπον
Ἀγαμέμνων. Victor. praeterea adiicit: 'Ακουσίλαος ἐν τρί-
τῳ Γενεαλογιῶν κύριον ἤκουσε τὸ, Ἐχέτωλος, οὗτος
„Κλεωνύμου δ' Ἀγχίσης. τοῦ δὲ, Ἐχέτωλος.“ καὶ Φερ-
αύδης δι. τῷ Γ. „Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλοτος ὅκει Κλεώναι-
σι, καταστήσαντος Ἀτρέος. τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχίσης. τοῦ δὲ
Ἐχέτωλος.“

299. μέγα — ἄφενος. Lips. ἄφενον. vitiose. ἐν εὐρυ-
χέρῳ Σικυῶνι mendose alii εὐρυχάρῳ. de voce v. ad B.
498. aut est simpliciter εὐρεῖα vrbs, aut in planicie sita,
latum campū habens; hoc sane probabilius, et ex re
et ex passione equorum.

300. τὴν ὕγ' ὑπὸ γυγὴν ἥγε μέγα δρόμου ἰσχανόσακν.
Schol. A. „in alio: τὴν τόδ' ὕπο.“ forte hoc voluit ad-
dere Ald. 1. in qua est τὴν τόδ'.

μέγα δρόμου ἰσχανόσακν. reddunt: *cursus cupidam*
ex Eustathio: πάνυ ἀφιεμένην δραμεῖν. Voc. *ἰσχανᾶν* est
proprie *ἰσχειν*, *ἔχειν*, *continere*, *κατέχειν*, et hinc *re-*
ſiſtērē, *κωλύειν*, *ἀργτύειν*, vt M, 38 δελμένοι *ἰσχανθότο*.
vbi v. Obll. T, 234. O, 723. quo fit, vt et fit ἀντέχειν,
perſiſtērē perniciaciter aliqua in re, vti vidimus de mu-
eca mordente P, 572 *ἰσχανάα δακέσιν*. ergo etiam, perſiſtērē
in appetendo, cupido appetere; h. l procluem ef-
fe, imminere, ferri in cursum. Od. Θ, 288 adit Ven-
tem Mars *ἰσχανόν* Φιλότυρος. ad quem locum Scholion
est in Etymol. *ἰσχανόν*. Contra apud Quintum VI, 139
est: puerum *ἰσχανόσακν* γάλακτος, lacte priuestum, pro-
ἰσχανόμένον. proprie, qui se abstinet aliqua re, ergo
etiam, si priuatus, per necessitatem. Recedunt ab his
Schol. br., *ἰσχανόσακν*. ἀξεχεμένην. ἀκτεινομένην. η, ἐπι-
θυμοῦσαν. ἀν τὴν τοῦ σ. voluit adeo esse *ἰχανόσακν*.
hoc Etymologus quoque memorat: γρ. καὶ *ἰχανόσακν*. παρα-

τὸ λαν ἔχεσθαι. Ineptiae grammaticae! Nihil de his Scholia vetera, nec Apollonius in Lexico. Suidas tamen, post alia: ισχανόω δὲ τὸ ἐπίθυμο, γενικῆ.

303. Πυλογενέες δέ οἱ ὑποι. recepi Πυλογενέες ut Jl. B, 54. vbi v. Obss. diferta auctoritate veterum, cod. Ven. et Schol. Vrat. d. cum Etymol. et Eustath. qui et docent, esse dictum pro Πυλογενής fieri Πυλογενής, ut ἄλοοτροχος, ὀδοιπόρος, et alia. Nihil tamen est per se quod in Πυληγενής damnes; nam et hic est modus componendarum vocum: v. Etymol. p. 461. in ḍῶ. Sic ab Ἐλαφος, Ἐλαφηβόλος. Seruant quoque hoc alii codd. et edd. excepta Romana, e qua in marg. adscripsit H. Stephanus. Πυληγενέες. est quoque notatum ex uno Vindob. Occurrit et in Hymn. in Apoll. 398. 424. In Apollonii Lex. Hesych. Suida nil de hac voce monetur.

Schol. A. et Vict. τινὲς γράΦουσι παλαιγενέες. αὐτῷ γὰρ ἀτέμβονται νεότητος. inf. 445. pergunt: ὡκύποδες οὐ δπὶ νεότητος. ὡς Πρίαμος εἰμιλίης.

304. ὡκύποδες Φέρον ἄρμα. Λ „ὅτι καινώτερον κέχρηται τῷ ἐπίθέτῳ, ὡκύποδες. ἐπιΦέρει γὰρ. βάρδιστοι θεῖς” Schol. A. Scilicet ὡκύποδες est proprium ac perpetuum equorum, et si comparatiue alii aliis esse possunt celeriores tardioresque. Fatendum tamen, non bono cum dilectu ita epitheton esse appositum. Nec tamen mutandum, sed notandum esse dixerim. At Benil. coni. Δευκόποδες.

305. μυθεῖτ’ εἰς ἀγαθὰ Φρονέων νοάοντι καὶ αὐτῷ. Schol. A. notat, diauersimode posse interpungi et iungi, εἰς ἀγαθὰ Φρονέων, pro σύνοιν. aut μυθεῖτε εἰς ἀγαθά. Hoc squidem praeferam cum ipso grammatico, ἔλεγεν εἰς ἀγαθῶ. Sup. I, 102 ὅταν τινὲς θυμὸς ἀνώγῃ εἰπεῖν εἰς ἀγαθῶν. Non aequē bene dicitur Φρονεῖν εἰς ἀγαθῶν, sed Φρονεῖν ἀγαθά. Sequuntur tamen hoc Schol. br. εἰς ἀγαθὰ σωΦρονίζων, Eustath. Schol. B. Vict. εἰς τὸ ἀγαθὸν αὐτὴν σωΦρονίζων.

306. 307. *νέον περ δόντ' ἐφίλησαν Ζεύς τε Ποσειδάνων τε καὶ ἵπποις οὐκέτις ἀδίδαξαν.* Σι. „quod Zenodotus scribit ἀδίδαξαν, ut per syllepsin utriusque, Ioui et Neptuno, tribuatur, quod vni conuenit; vt Jl. E, 760. i. Venus et Apollo ἀνέντες. τέρτονται. At Aristarchus ἀδίδαξεν de vno Neptuno; nam is equester est, Ἱππειος.“ Schol. A. Et Victor. ἀδίδαξεν. οὐτως, ἐνικῶς. διτὶ μόνου Ποσειδῶνος. Manifestum fit, Aristarcheam seu lectionem, seu verius correctionem, redolere grammaticam subtilitatem; alteram esse sollennis usus in vita, qui nec poetam dedecet; ad Neptunum proprie spectare τὴν ἵπποις οὐκέτις διδαχὴν, nemo poterat ignorare.

Ceterum nihil monent veteres de hac Nestoris oratione, senili forte ingenio accommodata, ad fastidium tamen producta; et sunt nonnulla ab Homericō more aliena. Ita rhetorica sunt, quae de prudentia, μῆτι, praedicantur vñ. 315 sq.

308. *τῷ καὶ σε διδασκέμεν οὐ τι μάλα χρεώ.* Legebatur κέν σε, quod importunum esse ipse sensus docebat; laetabar cum mox vidissim καὶ legi in Harl. Mosc. 2. Vrat. a. b. vno Vindob. Lips. Ven. Townl.

χρεώ recte, vt aliis locis, primum Jl. I, 75. Cant. Vrat. A. χρεών.

309. *οῖσθα γὰρ εὖ περὶ τέρματ' ἐλισσέμεν.* Vedit iam Bentleius digamma enecari in τέρματ' ἐλισσέμεν, et debere reponi τέρμα ἐλισσέμεν. vt inf. 462 θον περὶ τέρμα βαλούσας. In Vrat. b. d. et Townl. est περὶ τέρματ' ἐλισσέμεν. vt et alibi sine aspero scribi solet. Vrat. A. ἐλισσέμεν. Est autem ἐλίσσειν scil. τὸν Ἱππον, τὸ ἄρμα, proprie κάμπτειν.

310. *τῷ τ' οἴω λοιγί' ἔσσεσθαι.* Schol. B. notat, esse pro τῷ τοι οἴω, per synaloepheen dictum, Homero tamen alias haud frequentatam; forte nec necessariam; potest enim locum habere τῷ τε pro τῷ, διὸ, quare, vt bene reddit Eustath. Townl. τῷ τ' οἴω. vt sint τῷ Ἱππῳ. Lips. Harl. Mosc. 2. vn. Vindob. τῷ κ' οἴω. pro καὶ.

λογιγίς ἔσεσθαι. Eustath. λογιγα vocat τὸ τῆς νίκης ἀκέποινον. οἷον, τοῖς φιλοτίμοις ὀλέθριον.

311. τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔσσιν ἀφάρτεροι. — „quod hoc solo loco ἀφάρτεροι occurrit ab ἀφαρ, ταχέως.“ Schol. A. πάρχ τὸ ἄφαρ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθέως. οἱ εὐθεῖς καὶ ταχύτατοι. Schol. B. V. Illud ἄφαρ saepe vidimus, A, 349 ἑτάρων ἄφαρ ἔξετο. statim. Similiter in vocis explicatione occupantur Apollon. Lex. Hesych. Etymol. qui etiam Alexandrinorum ἄφαροι hinc illustrat. adde Eustath. et Porphyr. in Schol. ad K, 165. Oppositi h. l. ἀφάρτεροι εἰ βραδύτεροι, seu βάρδιστοι. In Vrat. b. erat ἀφέρτεροι. ut in Hesych. legitur ἀφερτέρους.

τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔσσιν. „γρ. ἵπποι δέ τοι, et τῶν δέ τοι ὕπποι ἔσσιν ἀφερτέροι η τὸ πάρος περ“ Barnes. Cur non adscripsit, ita perperam in ἀφάρτεροι legi ap. Suidam?

εὐδὲ μὲν αὐτοί. vn. Vindob. οὕ γε.

312. πλείονα γάρ τι σέθεν αὐτοῦ μητίσσασθαι. Barnes, μητίσσασθαι, non bene: quod iam Clarke monuit. Rst a μητίω, priore producta, (cf. Exc. I ad Jl. P, p. 406.) Vidimus iam alibi, primo loco K, 48.

313. 314. μῆτιν παντοῖην Ernesti: „non, consilium omnigenum, quod nihil est, nec sensum hic habet; sed παντοῖον dicitur in laudem, valde bonum, intelligit consilium, quod ipsi daturus erat“ hic sui ipse dissimilis vir prudentissimus, ex re, non ex sermonis ratione, argutatur. τὸ παντοῖον ubique est, varium, omnigenum; et si potest interdum reddi per, omnes, summum. Supra X, 268 Achilles ad Hectorem: παντοῖης ἀρετῆς μιμήσκεο. et Od. N, 45 θεοί ἀρετὴν ὀπάσσιαν παντοῖην. omne genus rerum, quibus quis excellit; pro quo est παντοῖας ἀρετὰς Jl. O, 652 et Od. Δ, 725. Ita quoque μῆτις παντοῖης est idem ac μῆτις παντοῖας, consilia varia, modi, artes, fluctuendi ac regendi cursus.

314. ίνα μή σε παρεκφύγησιν ἀεθλα. Etsi quanto quaque loco propositum erat praemium, ita ut nemo omnino sine praemio discedere posset, erat tamen pra-

mium loco primo propositum, quod unusquisque appetebat. De hoc multa sunt ap. Eustath. p. 1302, exar. e quibus fluxere nonnulla in Schol. B. V. nam fuit hoc inter ἄπορα habitum: quod tamen res et usus loquendi facile soluere poterat.

315. μῆτι τοι δρυτόμος. Male μῆτες editum in The-
misi. XVI p. 207. ultima producta in μῆτι quia est ex
μῆτι. Notatum quoque ab Eustath. et a prosodicis; et-
iam ab eo, qui nuper euulgatus est ab Hermanno Gr.
Gr. p. 432. Sententiam illudunt Barnes et Clarke locis
aliis, in quibus est Clemens Alex. Strom. VI, p. 738. qui
laudat Musaei versum: ὡς αἰεὶ τέχνη μέγ' ἀμείνων Ισχύος
ἔστι. Ipse Clemens in nostris versi. recitat: μῆτι τοι δρυ-
τόμος περιγίνεται. memoriae lapsu ex v. 318. Sunt loca
alia Quinti Calabri et Oppiani, quae qui varias versiones
cognoscere amat, collecta videat ab H. Stephano in Vir-
tutum Encomiis p. 22 sqq.

ἡδὲ βίγφι. ad hanc vocem spectat Scholion Vict. τῷ
δὲ ἐκαγωγῇ πρῶτος "Ομῆρος χρῆται.

316. ἐν οἴνοις πόντῳ. Vrat. A. ἐπί. Bentl. ad h. v.
refert Hesychii glossam ἐνοις πόντῳ, et corrigit p. 1244.
Alb. Vocem videramus iam A, 350.

317. νῆα θοὴν ιθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Schol. A.
,,ἐρεχθομένην, ἐρεθομένην (v. sup. ad v. 30.) ὁ δεῖτι,
ἐρεθιζομένην. vt, θυμὸν ἐρεχθεύων, pro ἐρεθίσας“ voluit
puto: στεναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων laudare Od.
E, 83. 157. Repetunt similia Schol. B. respicit puto, h.
l. Etymologus: ἐρεχθομένη, ἡ σαλινομένη καὶ ἔλαυνομένη,
καὶ θνοχλουμένη, ὅμοίως. Eadem Hesych. subiectis: ὑπὸ.
τῶν ἀνέμων ταρασσομένη. Alio modo vox adhibita est
Hymn. in Apoll. 358 nec locus noster ibi respici potuit.

Porro Schol. A. B. V. „γράφεται καὶ, ἐεργομένην,
hoc est, συνεχομένην, καλυνομένην. In Schol. br. debuit
eadem lectio præfixa fuisse, pro qua nunc exhibetur:
ἐρεχθομένην, βαρουμένην. Accommodatius tamen est, vt
governator regat nauem a ventis vexatam et iactatam,
quam nauem μαλακίᾳ oppressam.

318. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνίοχοι. Spectat ad h. l. glossa Hesychii, in qua redditur, περιπτεύει. Ex ciderat versus in Vrat. b.

319. 320. ἄλλος μὲν θ' ἵπποις καὶ ἀρμασιν οἷς τε ποιῶσι, ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνδη. Lectum vulgo: ἄλλ' ὃς, sic iunctura laborat, et πετυθῶς supplendum effet εἴη vel ἔστι. Sensit quoque Schol. B. et ii sensere qui ap. Eustath. scripsere πέκοιθε. „πεποιθῶς, ἥγουν πέποιθε κατά τινας.“ At Schol. A. „aspirandum esse monet ὃς. (quic appareat, fuisse quoque lectum sine aspiratione ἄλλος.) ἔστι γὰρ ἄρθρον. Sic Ascalonita; Antigonus autem ὃς legebatur οὐ παραθεχόμενος τὸ ἄρθρον.“ Nec tamen appareat, quomodo ὃς locum opportune habuerit. Cum nulla sit mutatio, sed melior litterarum distinctio, non dubitem ἄλλος reponere; video quoque Bentleium ita statuisse. Videtur id quoque praefixum habuisse Schol. Vict. „ἄλλ' ὃς μὲν — τινὲς μὲν ἀσύνοντες, ὃς ἄρθρον. ἀντὶ τοῦ ἂν μὲν, ὃς ὅσης ἄλκιμος ἐξεφανάθη.“ leg. ἀντὶ τοῦ ἡμέν. ὃς· (ἴνδι ὅγε δειλές χυῆρ) ὃς τὸ ἄλκιμος ἐξεφανάθη. Si tamen licet sensum meum aperte testari, vll. 319. 320. 321. auctarium mihi esse videntur rhapsodi.

ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται. ne vitium habeat versus, legendum est πολλὰ μελέσσεται: cum Bentleio. Resiat tamen vel sic alterum ἐπὶ πολλὸν vel πολλὰ ἐλίσσεται. Homericum erat ἐλίσσεται πολλά. non, ἐπὶ πολλά.

321. οὐδὲ κατίσχει. dñrum post ἴπποι πλανώνται. οὐδὲ αὐτὸς κατίσχει αὐτούς. pro οὐδὲ κατίσχονται. Schol. B. τὴν ἤτταν ἀκτήσαντο. suppleuit ergo, οὐδὲ κατίσχει αὐτὸς τὴν οἰκηγυν.

322. δέ κε κέρδεα εἰδῆ. Nimirage Schol. br. η συνετὸς η πανοῦργος. Eustath. κέρδεα δὲ εἶπεν, οὐχ οὕτω τοὺς δόλους, οἵσον τὰς ἀπλῶς, κερδαλέας, ὁ δοτιν, ἀκωφελῖς, ἀπινολας. Scilicet pro ista aetate, quae vitia et virtutes nondum subtiliter satis distinguere norat, κέρδος late patet, nec modo fraudem, sed et consilia callida, prudētia, idonea, declarat. Recte Schol. B. V. τέχνης

βουλεύμασι. Inf. 515 πέρδεσιν, οὐ τι τάχει γε, παραφθάμενος. Ioco nostro, πέρδει εἰδὼς, περδαλός, est is, cui μῆτις ineft.

Ελαύνων ἀκάς ἵππους. monent grammatici, ambiguum esse, utrum superioribus vel sequentibus adiungatur. Nec facile definias; bene enim sit utrumque.

323. αἱεὶ τέρμι δρόων, στρέψει ἀγγύθεν. Schol. B. T. recte: οὐκτείσι ἔγγυς τοῦ καμπτῆρος, ἵνα μὴ δηαγώνιος αὐτῷ γένηται ὁ δρόμος.

οὐδέ ἐ λήθει. etiam haec duplarem iuncturam admittunt: potest suppleri οὐδέ ἐ λήθει sc. τὸ τέρμα, ita minus bene conuenienter sequentia. Melius ergo iunges: οὐδὲ ἐ λήθει, ὅπως τανύσῃ. Iam autem locus sententiam postulat: *bene nouit, quomodo habendas equorum adducat, ne citius cursus deficiant, euagando.* Sicque video verti latine: „neque eum latet, quo pacto primum adducat bubulis loris, sed continet perpetuo.“ Ita tamen τανύειν ἵππους ιμᾶσι (pro τανύειν τοὺς ιμάντας τῶν ἵππων) contrario sensu accipitur quam Homericus usus fert; nam secundum hunc τανύειν ἵππους ubique de incisato cursu, non de adductis habenis dicitur. Sic sup. Π. 375 τανύοντες δὲ μάνυχες ἵπποι, ut ἐπιτεταμένως curserent. et 475. ἐν δὲ ρυτῆροι τάνυσθεν, ἀντανύσθησαν ἵπποι ρύτηροιν, intentis habenis. et ipsi incitati. Inde τελευταὶ, τέτατο, ὁ δρόμος. Inf. 475 τάτο δρόμος. σύντονος ἐγένετο. ἐκτείνονται γὰρ ἐν τῷ δρόμῳ οἱ ἵπποι. add. vL 403. 518. Dicendum itaque erit, aut contrario sensu nunc illa ponи, aut omnino dicta esse pro aurigari, ἄνιοχεῖσθαι, non latet eum, bene nouit, memor est, quomodo aurigetur, ab initio cursus statim regat equos, scil. ne euagentur, fere ut Eustath. οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν, τῶς ἄνιοχεῖσθαι τοὺς ἵππους τὸ πρῶτον, ἥγουν, πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. aut, si retineas proprium vocum sensum, interpretatio ita est insituenda: „nec incuria sua commilitū, ut primo statim cursu frenis laxatis admittat, concitet equos, ἀλλ' ἔχει, κατέχει — hoc equidem praeferam.“

Post haec omnia suspicor, vñ. 324 ὅπτως τὸ πρῶτον, supplendae sententiae causa in οὐδέ εἰ λήγει (quod bene suppleri poterat ex τέρμῳ ὀρόσην) serius rhapsodi ingenio accessisse, quo liberata reliqua bene procedunt.

324. ὅπτως τὸ πρῶτον ταυτόση. Barocc. cum Veneto τὸν πρῶτον. sine sensu idoneo; τὸν πρῶτον ἵκτον? Forte fuit τοι. quod diserte habet Mosc. 2.

325. καὶ τὸν προῦχοντα δοκεύει. προῦχοντα, nunc, τὸν προσλαμνούντα, προέχοντα τοὺς ἵκτους. illustrat Eusebius.

326. σῆμα δέ τοι ἐρέω. aberat versus a Vrat. b. μάλ' ἀριθμοδὲς, Lipſi. ἀριθμητος. praeue aduerso metro; etiam si ἀριθμητον scribendum dicas.

327. ἔστηκε ξύλον αὖν, ὅσον τ' ὄργυι', ύπὲρ αἴης. Schol. A. monet ad hunc quoque versum, cum Eustathio esse asperandum αὖν, v. ad M, 137. αὖν, τὸ ξηρὸν, versu adscripto, Erotian. Lex. Hippocr.

ὄργυι', Mosc. 2. ὄργυι'. alii ὄργυι'. Scilicet de tono disputatur inter grammaticos, sine ὄργυια, ex antiqua forma ὄρόγυια, an ὄργυια, quod vulgari vñi probatum: quae ad nos nil spectant; v. Eustath. Etymol. h. v. Schol. de mensura ipsa v. ad Hesych.

,In nonnullis: ὄργυι' ἐνι γαῖῃ.“ Schol. A.

328. ξύλον αὖν — η̄ δρυὸς η̄ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. Ex Aristotele Poet. c. 25. (in loco allunde illato) et in Sophist. Elench. I, 4. discimus, fuisse olim, qui ad h. l. offenderent, contra quos Hippias Thasius λύσιν attulerat, κατὰ προσῳδίαν το μεν εν καταπύθεται ομβρῳ. „desideratur explicita rei expositio, quae huiusmodi esse debuit: versatam esse disputationem in voce εν, antiquissima aetate O, postea OT, scripta; cum accentus nondum adscriberentur, pronuntiari poterat et ον et ον. neque in alium modum accipi posse video verba de Soph. El. c. 21. οις δὲ λυτέον, δῆλον. ον γὰρ ταῦτο σημαίνει τὸ μὲν ὀξύτερον (scil. ον̄ pronuntiatum ον̄) τὸ δὲ βαρύτερον φῆθεν (ον̄.) Nihil enim horum ad accentus adscriptos referri potest: quod videtur fugisse viros

doctos; in his Tyrwhittum ad Poet. l. c. qui repugnare videbat hoc, quod οὐ nusquam cum accentu scribitur; et qui etiamnum pronuntiatur ὀξυτόνως, ac si esset οὐ. Videtur autem τὸ οὐ improbatum esse: quidni enim per pleniam non putrescat lignum? occurrit Hippiam dicendo: esse pronuntiandum οὐ, eo loco, quo; ubi; τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὅμβρῳ. quae ieiuna esse, facile sentias. si enim computruit lignum, non terra illud potuit extare; aut si cum Alexandro Aphrod. ad h. l. Elench. Soph, accipias οὐ, qua parte putrescit. At lignum, truncus arboris, quae exaruerat, οὐ καταπύθεται ὅμβρῳ, quia erat ex ilice vel picea, quae saltem non tam facile putrescit. Laudat Schol. B. Theophrastum. Θεόφραστός Φυσι, τὰ τοιαῦτα ξύλα κατορυσσόμενα ἢ ἐν λίμναις βρεχόμενα, μὴ σήκωσθαι· ἐάν δὲ ἐν θαλάσσῃ ἢ, σήκεται. Reute. Locus est hist. Plant. V, 5 p. 109 Heinl.

Ceterum hic locus una cum altero, διδόμεν όν εἰ εὔχος ἀρέσθαι (Jl. B, 15. v. Obff.) est pro exemplo τῆς προσῳδίας, antiquo sensu, h. e. accentus seruati in pronuntiando ab antiquiore inde aetate, nec tamen scripti seu appici. v. ad E, 656. cf. Scriptores de accentibus, imprimis Foster p. 176.

329. λᾶς — ἀρηρέθαται. ἥρεισμέναι εἰσὶ. iam vſ. 284.

330. ἐν ξυνοχῇ τιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. Non sunt συμβολai, quatenus duae viae συμβάλλονται, sed, ubi via συνέχεται, angustatur. Schol. A. ἐν τῷ μέσῳ καὶ στεγωτάτῳ τῇ ὁδῷ. Circa metam erat via angustior, cum reliqua essent campi planities aperta. Miserent et cumulant utrumque Schol. B. V. Leid. Eustath. nam adscribunt et, συμπτώσαις, et, ταῖς ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στεγὸν ἀγκλεισμέναις. Etsi nec, cur hoc statuere necesse sit, esse causam idoneam video; nam ξυνοχαι ὁδῶι esse potest ille locus, in quo via a dextra parte metas flexu facto transit in alteram, eoque citerior viae pars iungitur cum altera vltiore. Circumcirca erat λεῖον πεδίον inf. 359. Nec vero cum hac συνοχῇ ὁδῶι consumendus erat στεγωτός, vſ. 416. στένος τι, στεῖνος ὁδοῦ

κοιλης, h. οδὸς κοιλη, χάραδρα, sulcus per torrentem in solo factus, vñl. 420. i. qui in altera parte cursus fuit: cf. inf. ad vñl. 419. Erat tamen in eo quoque spatii tantum, vt Antilochus praeterire posset Menelaum.

ἀμφὶς, Schol. A. ait significare τὸ πέρας. forte τὸ πέραν. Schol. B. Leid. ἀμφὶς, χωρὶς, ἥγουν, ἐκτὸς τῆς στενώσεως. Schol. Vict. ἀμφὶς, μετὰ τὴν ἀποστέψιν. οἱ δὲ, χωρὶς, μετὰ τὴν τελευτὴν. non aßequor ultima. Schol. br. διμαλὸς δέ εστιν ὁ μετ' αὐτὸν ιππόδρομος turbat Eustath. p. 1304. Non video, cur non sit, circumcirca, ad utramque metae partem, cis et ultra. Inf. Ω, 488 περιναιέται ἀμφὶς εύντες.

331. ἡ τεν σῆμα βροτοῦ πάλαι κατατεθνιῶτος. etiam hic, vt alibi, Aristarchea lectione, κατατεθνιῶτος, Cant. Mori. Lipſ. Vrat. A. vn. Vindob. v. ad Z, 71. Ceterum notabile est in hoc versu, quod tumulum antiquioris aetatis arguere dicitur truncus arboris. Tumulos lapidibus, columellis, cippis insignitos ex antiquitate bene nouimus; at truncum arboris inter duo laxa non memini vsquam in tota antiquitate pro monimento sepulcrali memorari. Nunc video Eustathium hoc ipsum ab antiquis ex h. l. notatum memorare p. 1304, 19.

332. ἡ τόγε γύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. Interpolationem loci arguit hiatus: et si illi Bentl. occurrebat emendando τέτυκτο παρὰ πρ. Poterat quoque hiatus defendi, quia est in tono quiescente. Iam autem habemus disertum testem interpolationis grammaticum veterem ap. Eustath. qui ab Aristarcho lectum esse pro hoc et sequente versu memorat:

ἡ τόγε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς. Similique addit: σκίρον τὴν φίλαν λέγεσθαι. παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι. Idem Scholium nunc video seruatum esse in Schol. Vict. vt mirer Venetis codd. illud excidisse: nam ibi: Ἀρίσταρχος γράψει.

ἡδε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς. σκίρον δὲ τὴν φίλαν· διὰ τὸ ἐσκιάσθαι. τὸ σκιάδιον Ἀττικοὶ σκίρον λέγουσι. Etymum sane ad aliud significatum vo-

cis spectat; at idem voc. plures habet significatus, quod lexica docent; in his est quoque λατύπη, scrupus, lapillus; vñ de forte medicorum σκίρος seu σκίδρος, tumor durus, scirrus. nunc quoque discimus pro nodo arboris et radice dictum esse. σκίρος etiam σκιρός, σκῖρος scriptum; vnde ap. Pindar. P. V, 124 σκυρωτὰ ὄδός. Illustrant vocem, in primis e Suida, viri docti, Hemsterh. ad Polluc. p. 1364. Toup. ad Suid. To. III p. 148 et Mazonch. ad tab. Heracleenſ. p. 232. fere paria afferendo.

Apparet adeo veterem lectionem et doctiorem et hiatu liberaim fuisse. Mature tamen ea relicta est; nam non modo e codd. exultat, verum etiam Apollon. Lex. p. 479 νύσσα habet: quae, casu recto, hoc uno loco in Homericis occurrit; Ionibus debuit esse νύσση. De νύσσῃ in stadio v. inf. 758.

333. καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. τέρματ' ἔθηκε nunc est simpliciter ὥρισ, constituit, voluit esse, οὐσῆμεν, vt inf. 358. At Eustathius ait idem fore, si τέρμα τέθεινε, ponit, positum habet. ποδάρκης Caiſt.

334. τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάσαι σχεδὸν ἄρμα καὶ ἕπτεν. Posſit accipi τῷ, quare. τῷ σὺ, μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάσαι, vel τῷ σὺ μάλ', ἐγχρίμψας, ἐλάσαι. vt sit: quare tu, vbi ad metam adueneris, appropinquaueris, age equos admodum prope, iuxta, metam. Non enim nunc ἐγχρίμψαι potest esse illidere, attingere, ferire, vt alias. At Eustath. cum ed. Rom. ϖ, vt saepe vidimus haec variare: vt iam E, 662. Voc. χρίμπται scripturā variare, aliquoties iam vidimus; itaque h. l. ἐγχρίμψας aliis est ἐγχρίψας, vt Harl. Cant. Mori. Mosc. 2. Vrat. A. Lips. Ernesti laudat loca H, 272. N, 146. in quibus est ἐγχρίμφτεις. inf. 338 ἐγχρίμφτητω. Occurrunt quoque per μ, χρίμψαι et ἐγχρίμψαι in Apollon. Rh. Ceterum expressit locum Sophocles in praedicta narratione de Orestis aurigatione El. 722. καῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἐχρίμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιῶν τ' ἀγείς σειραιῶν ἕπτου εἴργε τὸν προκείμενον.

335. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἔπλεκτῷ ἐνὶ δίφρῳ, ἥκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν. κλινθῆναι μέμνησο, κλινθῆτι, ἥκα ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ τοῖν ἵπποιν. vt ipse stans in bigis inclinet corpus, sc̄, in sinistram equorum partem; quod, si recte haec perspicio, ea sit de causa, quia equo dextro habebas immittit, vt aequilibrium teneat, ne currus euertatur. In Schol. br. est συγχαριθῆναι redditum; saltem in obliquum.

Laudantur vll. 335—340. a Platone in Ione p. 537. et vll. 335. 6. 7 a Xenoph. in Sympoſ. 4, 6. In utroque cum varietate. In Platone est: κλινθῆναι δὲ καὶ αὐτὸς ἔπλεστῷ ἐπὶ δίφρῳ. In Xenophonte autem αὐτὸν δὲ κλινθῆναι ἔπλεστου ἐπὶ δίφρου. Vides quam necesse fuerit, semel constitui lectionem a grammaticis, etſi, quae vera principis poetae fuerit, nemo ausit pronuntiare. In nostris libris est ἔπλεκτῷ ἐνὶ δίφρῳ. non vt viminibus contextum currum statuamus, sed est pro εὐτυχος, εὐεργής. vt quoque in locis Hesiodi Scut. 63. 307. 436 a Barnes laudatis.

336. ἥκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν. Disertum est Scholion B. et Vict. κλινθῆναι ἡρέμα, πρὸς τὸ μῆτε στρέψαι (leg. τρέψαι) τὸν δίφρου, ἀλλὰ καὶ πευφισθῆναι τὸν δεξιὸν, καὶ περιδραμεῖν. ὁ δὲ ἀριστερὸς σχολαίτερος ἀνύει. At Schol. A. molestiam facit: καλῶς η συνήθεια στίζει ἐπὶ τὸ τοῖν. τὸν γὰρ ἵππον δεῦν Φησιν αὐτὸν ἐπ' ἀριστερὸν κλινθῆναι. Non haec alsequeris, nisi animaduerteris eum legisse, quod a Platone recitat, αὐτὸν δὲ κλινθῆναι. quod ad equum retulit grammaticus; etſi ita τοῖν prorsus otiosum erat, nisi legebat ἐπ' ἀριστερὰ τοῖον, tantillum. vt sup. 246 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον.

ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον. Mirum est, ApoMonium adscripsisse hunc versum, vt doceat esse ἀτάρ. δῆ. Sane ἀτὰρ esse quoque δῆ, nemo dubitet; quid igitur notabile in hoc! At enim alienum quoque id ab h. l. est enim nunc, vt alibi saepε, ἀλλὰ, αὐτὰρ, ἀτὰρ δῆ. enim uero.

337. κένσαι ὁμοκλήσας, εἴξατε οἱ γῆνικοι χερσοῖν. { „quod εἴξαι pro χαλάσαι“ Schol. A. et Sch. br. quae

addunt, ἐπιδοῦναι. In Xenoph. l. c. ιένσαι ὁμοκλήτωντ', ut κελεύω subintelligatur.

338. ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθῆτων non vt impingat, nec vt tangat, sed vt quam proxime, quantum fieri potest, admoueatur. Lips. ἐνύσσῃ, vt legebatur quoque in Hesychio. ἐγχριμφθῆτων codd. vt Vrat. b. et al. cum edd. Flor. Ald. 1, Rom. mutatum in Ald. 2. recte. et est quoque sic editum in Platone l. c. Maximo Tyr. XXIV p. 474. cf. paullo ante ad vſ. 334.

339. ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ικέσθαι κύκλου ποιητοῖ. Iterum antiquo more, aut vt futurum sit pro coniunctiō, aut vt a pro η fuerit habitum, pro δοάτσηται, nam est pro ὡς Φαντασθῆ, γεμισθῆ, vt bene reddunt Schol. B. V. cf. Excurs. ad h. v.

Vocem δοάζεσθαι iam aliquoties vidimus pro δοκεῖν, vt N, 458 δοάσσεται κέρδιον εἶναι. In Eustath. recitatur διόσσεται. casu ruto.

ἄκρον ικέσθαι. supple ικέσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον. Constituendum est ante omnia subiectum: γε πλήμνη κύκλου ποιητοῦ, h. e. τοῦ τροχοῦ, quam iam vidimus E, 726. modiolus axem ambiens, adeoque ipse axis. is igitur tam prope est admouendus metae, vt videri possit impingere in ipsam metam, ικέσθαι, ἐφικέσθαι, ἄκρον scil. τῆς νύσσης, τοῦ καμπτῆρος. Bene Eustathius: τουτέστιν, ὡς ἂν τὸ ἄκρον τοῦ ἄξενος, τὸ κατὰ τὸν τροχὸν, (τοῦτο γάρ ἐστι πλήμνη τροχοῦ) δόξῃ ἐγγίσαι ἄκρα τῇ νύσσῃ, περὶ ἣν δὲ λίθος.

Mirò modo reddit haec Schol. hr. ὡς τε τὴν ἔξωθεν τεριφέρειν τοῦ τροχοῦ δόξαι ψαύειν τῆς χοινικίδος. τοῦτο δὲ πάσχειν δοκεῖ ὁ παρὰ τὸν καμπτῆρα τροχός. Legerat ille πλήμνη, et iuxerat: τὸ ἄκρον κύκλου (h. e. τροχοῦ) δοάσσεται ικέσθαι, pro ἐφικέσθαι, τῇ πλήμνῃ.

Plato in Ione l. c. legerat: ὡς μή τοι πλήμνη γε. qui sic legerant, accipere debuere ἐγχριμτεσθαι follenni viu pro illidi, impingere, ἐνερείθεσθαι vt E, 662. de hasta ossi illisa. At iam ante vſ. 334 vidimus esse admoueri,

propins accedere, nec attingere, προσπελάζειν. At illa lectio non respondet ceteris.

πλήμη scriptum in Lips. vno Vindob.

340. λέθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν. ἀτελαῦσαι. addit Eustath. οὐκ εἰς ἀγαθὸν, ἀλλ' εἰς κάκωσιν. καθ' ὅμαιότητα τῶν ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆς, (Α, 410) καὶ τῶν ὄμοίων. Aliquoties iam vidimus ἐπαυρεῖν, pro ψάνειν, proprie γεύασθαι, Λ, 572. N, 649. attingere, offendere, illidere. Apollon. Lex. in ἐπαυρεῖν. — καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχεῖν versu hoc adscripto.

λέθου. nunc unus, supra duo erant, λᾶς vñl. 329. verum alterutri e binis impingere poterat, non utriusque simul.

341. μῆτως ἕπτους τε τρώσγς κατά θ' ἄρματα ἔξης. τρώσγς ἀντὶ τοῦ, βλαψθε. Ιωνικῶς. Eustath. ex antiquioribus, vt in Odyss. Φ, 293 οἴνος σε τράει. Dicta sunt plura de hac voce ad M, 66. vbi de fossa: στεῖνος γὰρ, οὗ τρώσσεσθαι δίω, scil. τοὺς ἕπτους. non animaduersum hoc in Herodoto I, 174 οἱ δργαζόμενοι in faxis caedendis laeduntur puluere fauces et oculos obstruente: εφαίνετο τιτρώσκεσθαι οἱ δργαζόμενοι.

τρώσσεις Vrat. d.

342. ἐλεγχεῖη δέ σοι αὐτῷ. huc spectat Scholion Apollonii Lex. h. v. ἡ αἰσχύνη καὶ ὄνειδος. idem tamen aliam lectionem apporit p. 41 in ἀσικίσωσιν. ο δὲ Νέστωρ, inquit, Φησίν· ἀεική δέ σοι αὐτῷ ἔσσεται. legerat itaque ἀεική, alibi non memoratum; nisi memoriae errore hoc scripsit. Vocem iam vidimus X, 100 et eodem sensu ἐλεγχος Λ, 314 unde homines probris digni, ipsi probra sunt, κάκ' ἐλέγχει, B, 235 et al. Potest autem duplex institui iunctura, vel ἔξης, χάρμα δὲ ἔσσεται, mutato tempore, pro μῆτως ἡς, vel εῆς. vel quod melius ut sit noua sententia χάρμα δὲ — ἔσσεται. pro τοῦτο δὲ ἔσται χάρμα.

343. Φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι. prudenter caue. πεφύλαξο. Schol. B. ἀντὶ τοῦ, ἔστο. ἡ λείπει τὸ, στεῦδε. Eustath. legerat ἔσσεται.

344. εἰ γὰρ — παρεξελάσησθα scil. τοὺς ἵππους. παρεξέλθης. ut v.l. 345.

345. ὃς κέ σ' ἔλησι μετάλμενος οὐδὲ παρέλθει. Schol. A. notat esse dictum pro ὃς ἀν ἔλη σε. quorsum hoc, toutes iam obuium, nunc demum notatum sit, haud al. sequor.

παρέλθει. vulgo παρέλθῃ. haud male, et conuenienter alteri ἔλη. attamen variata' sic saepe vidimus et nunc auctoritas vineit Cant. Mori. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrát. A. b. d. vn. Vindob. Lips. Ven. Eustath.

Senfum bene reddunt Schol. B. V. οὐδεὶς μετά τα δρυῶν καταλάβεις σε, εἰ δὲ καταλάβεις, ἀλλ' οὐ παρέλθει. παρελεύσεται.

346. Ἀρείων. equus Adraſti, et antea Herculis, qui cum iunctum habuit currui, cum pugnabat cum Cycno, (v. Scut. Herc. 120.) cum ante Copreo datus fuisset a Neptuno. Disertum de eo est Scholion e *Cyclicis* in Sch. A. B. br. e quo et ex Pausan. VIII, 25 p. 650. notabilia alia petenda sunt: cf. Not. ad Apollodor. III, 6, 8 p. 634. Schol. Vict. nimis acute: Κώως, ἐπειδὴ δὲ Σικυῶνι γέγονεν ὁ Ἀρείων, εὐ ἐδόκει γέ Αἴθη (v.l. 295) ἀπόγονος εἶνας. Idem reliqua sic concinnauit ad v.l. 347 ὃς ἐκ Θεόφιν. "Ομηρος μὲν ἀπλῶς, ὅτι θεοτέρας γένεται Φύσεως. οἱ δὲ γεωτεροι Ποσειδῶνος καὶ Ἀρτυλας αὐτὸν, γενεαλογοῦσιν. εἰ δὲ διὰ τῷ Κύκλῳ, Ποσειδῶνος καὶ Ἐρινύος. καὶ Ποσειδῶν μὲν αὐτὸν Κοκρεῖ τῷ Ἀλιαρτίῳ δίδωσιν· ὃ δὲ Κοκρεὺς Ἡρακλεῖ· καὶ (οὗτος) Κύκνου ἀνεῖλεν δὲν Παγάσαις ἐπ' αὐτοῦ μαχόμενος, ἔκειται αὐτὸν δίδωσιν Ἀδράστῳ.

'Αρίονα passim scribi iam Eustath. notauit. Sic quoque editum in Pausan. et al. sicque h. L. Ven. Lips. Vrat. d.

οὐδὲ εἰ καν ἔλαινοι. πανταχού δὲ λαύνη. v. Excurſ. III ad A.

348. εἰ δυνάσθε τέτραφεν δισθλοῖ. vetus erat lectio edd. Eustathiique. E codd. Barocc. Mori. enotatum τέτραφεν nihil additum a Barnes de τ. At in Ven. manifeste est γ'. τέτραφεν pro τέτραφησαν. Schol. Vict. τρά-

Φευ. additum tamēn: τῶ τέτραφεν ἐπὶ παθητικοῦ χρῆται, ὡς ἐκεῖ. (Φ, 279) ὡς μ' ὄφελ' Ἐκταρι κτεῖναι, θεὸς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. In Schol. Venetis nihil ad h. l. notatum. At sup. ad Φ, 279 de voce est disputatum, vbi erat ὁς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος. quod veteres ἐνθάδε τ' ἔτραφ' scripserant, et pro ἔτραφη dictum esse volebant. Erit ergo etiam h. l. οἱ ἐνθάδε τ' ἔτραφεν ἑσθλοί, pro ἔτραφησαν. ἐνθάδε γε τράφεν un. Vindob. In Townl. est τε τράφεν, quod magis Ionicum est: οἱ ἐνθάδε τε τράφεν ἑσθλοί, pro ἔτραφησαν. Et conuenit cum illo B, 661. de Tlepolemo, ἐπεὶ οὐν τράφη ἐν μεγάρῳ. In aliis variae sunt corruptelae.

ἐκάστου πείρατα est vel summa rei cuiusque, vel praecipua capita. Nam utroque modo τὸ πέρας occurrit dictum. (v. ad I, 56) tandem simpl. ipsam rem, de qua agitur, antiquo loquendi more, περιφράζεται. ut ὀλέθρου πείρατα. Potest ergo et h. l. sic accipi, si quis ita statuere maluerit.

352—357. absunt a Vrat. b.

354. μετὰ τόνδε λάχε suppeditauit Lipſ. Townl. Vulgg. τόνδ' ἐλαχε. Ἐνυηλος Ald. 1. 2. recte.

355. δουρικλιστὸς Μενέλαος. Metri incuria et h. l. editum erat ante Barnes: δουρικλυτὸς. quod et codd. habent, in his Venetus.

357. λάχ' ἐλαυνέμεν. „γρ. τάχ' pro τάχα.“ Barnesii inane acumen.

358. στὰν δὲ μεταστοιχεῖ. { „quod est pro στιχού. putes hoc accipendum esse, eadem serie; nec aliter credas bigas statui potuisse, quam eadem serie; nam, si alias currus post alium stetit, nimis disparem fuisse conditionem certantium. Est quoque is perpetuus mos certaminum curulium, quantum memini; obseruatus quoque in circensibus; nec aliter recte fieri posse videtur. Video quidem posse memorari quae in Pausania de carceribus hippodromi Olympiaci memorat VI, 20 p. 503. vbi ait ἀφεσιν τῶν ἵππων habere formam praeceps dānis, et narrat diuersa loca forte assignata esse

curribus; unde mox prodeunt repagulis remissis; verum, ubi iam procurrendi locus erat eadem linea constituti erant: — ἐς τὸν ἔξιστων ἀλλήλοις κατὰ τῆς πρώτας τὸ έμβολον. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ ἥδη καθέστηκεν ἐπίδειξις ἀποτάμης τε ἡνίοχων καὶ ἵππων ὀκύτητος. Grammatici tamen veteres contrarium statuerunt, voce μετὰ in μεταστοιχεῖ, arbitror, forte quoque, quia τριστοιχεῖ ita dictum occurtere meminerant K, 473 tribus ordinibus ac seriebus, inducti, et diuersis ordinibus, στίχοις, stetisse currus contenderunt; sic Veneti, Victor. Eustath. p. 1305, 25. Schol. br. κατὰ στοῖχον. Φορέης. quod possit putare esse, eadem serie; alioqui dixisset κατὰ στοῖχους. Addit quoque Schol. A. versum non bene repeti inf. 757. de Stadio. Itaque appictum versui signum ✽

τριστοιχεῖ scribit Venetus cum Vrat. b. Supra tamen K, 473 τριστοιχεῖ exhibuerat. μεταστοιχεῖ Lips.

σήμαντος δὲ τέρματος. σήμαντος Townl. Vrat. A. b. De ipso cursu, constitutus ne fuerit secundum littus, an a littore versus urbem v. ad vſ. 365. 374.

360. ἀντίθετον Φοίνικα, ὅπανα πατρὸς ἐστο. Suspicor versum rhapsodicum esse supplementum; arguit quoque hiatus; et si Bentl. explet legendo Φοίνικ' ἀμοτάνα ex Il. Θ, 276. ut fecerat quoque P, 610.

361. ὡς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποσίποι. Iota subscriptum requiri et preparoxytonum esse, μεμνέωτο, monent Schol. A. B. V. Etymol. Eustath. pro μεμνέωτο. Addit Schol. A., sic et Ascalonitam statuere; apud Xenophontem tamen Cyrop. lib. I elle sine s, μεμνῆτο, in verbis: ἀλλ' ὅτε τὰ ἄριστα πράττοι, τότε μάλιστα τὸν θεὸν μεμνῆτο. lege τῶν θεῶν. Locus etiam ab Etymol. excitatus in μεμνέωτο est Cyrop. I, 6, 3. ubi, electo Zeunii, μεμνῆτο, recte restituit μεμνῆτο Schneider, quem v. in nota. Fuit scilicet forma haud vna a μάνα, μέμνω, unde Od. Σ, 168 μεμνώμεθα, et μεμνέω. Narrat porro Schol. A. alibi esse μεμνῆται ut apud Aristophanem εὐ Πλούτων δευτέρῳ (992) ἡγα τούμὸν ιμάτιον Φορῶν μεμνῆται μου. (haud dubie scriperat grammaticus

μεμνῆτο, aut, si recte lego: ὑποκειμένου τοῦ εἰ μεμνῆται, vt etiam nunc legitur; vtque est apud Suidam in μεμνῆτο ex eo ipso Herodiani loco, e quo nostrum Scholion ductum esse appetet εἰν τῇ Ὁμηρικῇ προσφέδαι. Volunt autem esse μεμνήματη μεμνῆτο, aut μεμνῆτο, pérf. opt. pass. Eundem locum ante oculos habuit Etymol. qui et addit: Κράτης, μεμνῶτο — Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αὐ, μεμνάσθατο. In Harl. μεμνῶτο erat, quod et ipsum analogiam habet, et Mosc. 2. μεμνόωτο.

Porro pro δρόμον, quae et ipsa Herodiani videtur fuisse scriptura, lectum quoque est δρόμους, Aristarchea scriptura, vt ex alio Scholio A. intelligitur; est quoque haec lectio in Etymol. l. c. In codd. est δρόμον. Nata quoque hinc alia loci interpretatio: non uno cursu, seu, si mauis diaulo, reditu inde a meta ad carceres facto, sed saepius iterato cursu, vt in Olympiis XII absolui certamen: quod repugnat ceteris: de quibus ex antiquis tradit Eustathius. Occurrit autem apud Homerum casus vterque iunctus τῷ μνᾶσθαι et μιμνῆσκεσθαι.

Sensus τοῦ μεμνέωτο δρόμου recte redditus a Sch. B. ἐπιμελοῖτο. et Etymol. ὅπως ἐπισκοποίη καὶ ἐπιμελοῖτο τὸν δρόμον, ὅπως μή τις περὶ τὸν καμπτῆρα πανουργήσῃ. quibus paria leguntur in Sch. br.

Corruperat autem versum Barnes, edidit enim ᾧ μεμνέωτο δρόμοις ἀλήθειαν τ' ἀποείποι· quod ipsi rotundius videbatur; intulerat simul hiatum; doctius quidem factum erat alterum, quod ἀλήθειαν reposuit, cum Iones in his & breue non mutent in γ. Constanter tamen in Homero pluribus locis ἀληθείην legitur, nusquam ἀλήθειαν. Sunt porro alia similia quae per γ efferuntur, vt ἔγχαια ἔγχειη et ἔγχείη.

ἀποείποι nunc simpl. εἴποι. Monuit Eustath. contra quam aliis locis. v. ad I, 309. ἀποείπῃ Mosc. 2.

362. of δ' ἄρα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἀσιραν. receptum of δ' ἄρα ex Harl. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. Townl. Vict. Ven. et Schol. A. B. etiū parum refert, pro

vulgato: *οἱ δὲ ἄμα, quod et Schol. A. agnoscit, „γρ. οἱ δὲ ἄμα.“*

εΦ' ἵπποιν ed. Rom. cum Eustath. accedentibus Harl. Mori. Townl. Mosc. 2. Ven. B. quod nec Ernesti spernebat, *in suis quisque bigis.* habet tamen studium nimis curiosum. Corrupte ap. Ammon. de diff. voc. p. 18. εΦίπποι.

Ceterum locus qui sequitur est ex luculentissimis. Comparandus est nobilissimus locus Sophoclis El. 712 sqq. qui cum Homero certauit.

363. πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν. aut vitium subest in ἱμᾶσιν, priore producta, quae alibi corripitur, aut recitandum et scribendum ἱμᾶσι, ut iam supra suadebam ad Θ, 544. Benileius emend. πεπλήγοντο δ' ἱμᾶσιν. Nusquam tamen vidi πεπλήγοντο vel πεπλήγετο aliter occurrere, quam vi reciproca: *pulsarunt sibi pectus, femora.*

364. οἱ δὲ ὥκα διέπρησσον πεδίοιο. ξ „quod διὰ deest ante πεδίοιο.“ saepe iam monitum: flatim B, 785.

365. νόσφι γεῶν. Fuit quaestio inter veteres: designatumne fuerit stadium, seu hippodromus hic, secundum littus, inde a Sigeo versus Rhoeteum; an a littore versus campum: ap. Schol. B. Vict. Leid. plenius apud Eustath., ad vſ. 358. p. 1305, 43. Si secundum littus, non bene videtur conuenire νόσφι γεῶν, τῶν πρὸς αἰγιαλῷ, nisi est, remotius a littore stadium fuisse; ita vero non congruit vſ. 374 εΦ' ἀλός. Praferenda ergo videtur altera sententia, quae Aristarchi fuit: κατὰ μέντοι Ἀρισταρχον δρόμος ἐγένετο ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους (vallo castorum) ἄχρι τῆς Θαλάσσης. καὶ τῶν ἐκεῖ κλισιῶν πενταστάδιω διαστῆματι. adiecit hoc διαστῆματι ἐ σταδίων etiam Schol. Vict.

ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίῃ. verbum recitat Apollon. Lex. vt doceat κόνιν etiam esse κονίην.

366. κονίη ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος. Barnes malebat ὥστε νέφος. ἵστατο non esse surgebat, sed, stabant, vertendum, monet Ernesti, quod de densitate pul-

veris alias rei dicitur: ut Aen. XII, 401 *puluere cœlum stare vident.*

367. χαῖται δ' ἐρρώντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο. Ita ubique scribitur. At Apollon. Lex. ρώντο. ὄρμὴν ἐλάμβανον. χαῖται δὲ ρώντο. Occurrebat iam eadem vox Σ, 411 ὑπὸ δὲ κυῆμαι ρώντο, item Τ, 37. cf. ad Ω, 616 Vrat. A. ἐρώντο. Est autem ρώσθαι, cum impetu moveri; et de Ioue iam vidimus A, 529 χαῖται ἐκερρώντο.

μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο. de ambiguitate sensus in hac formula, *μετὰ, σὺν, ἅμα,* monui ad M, 207. praestare puto hoc, ut sit, *vento ferente*, quo ventus fert *flatu suo.* In Schol. br. additur ἀνέμου δίκην, vix bene. ab Eustath. ἐν πνοαῖς. melius Apollon. in *μετὰ*, — ἀντὶ δὲ τῆς ὑπό. χαῖται δ' ἐρρώντο (ad vulgarem rationem) *μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο.* Sic quoque Suidas in *μετά*.

368. ἄρματα δ' ἄλλοτέ μὲν χθονὶ πίλυατο. Versus expressi a Virgilio Ge. III, 108. 9. *iamque humiles, iamque elati sublime videntur Aera per vacuum ferri agque assurgere in auras.* Omnino autem in describendis certaminibus, maxime cursus, graeci latinique poetae Homericam pallim exprellere.

De voce *πίλυατο*, pro qua aberratur *πίδνατο*, v. sup. ad X, 402.

369. τοὶ δ' ἔλατῆρες ἔστασαν ἐν δίφροις. Eustathius ἔλατῆρες praeferit Δωρικῶς. quod unde ipsi in mentem venerit, haud allequor. Scriperat puto: τούθε ἔλατῆρες. ἀρέσκει μάλιστα γράφειν. τοὶ δ' ἔλατῆρες διοριστικῶς, *di-*visim τοὶ δὲ, non τούθε. In Cant. est τῇ δ'.

370. ἔστασαν ἐν δίφροισι πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου. Offendit θυμὸς οἰκαστου. Bentl. em. θυμὸς ἀπάντων. malim credere ordinem verborum esse mutandum, ἐν δίφροις, θυμὸς δὲ πάτασσε οἰκαστου. Formulam vidimus H, 216 "Ἐκτορὶ δ' αὐτῷ θυμὸς ἐν στήθεσσι πάτασσε. Et N, 282. Vulgata tamen lectio expressa quoque est ap. Dionem Or. XXXII, p. 692. R. ubi vll. 368—372 recitantur.

Pro ἔστασαι passim scriptum ἔστασαι. ut et alibi v.
M, 55.

372. οἱ δὲ πέτοντο κονίουντες πεδίοιο. — „quod διὰ
supplendum“ Schol. A. ut modo vL 364.

οἱ δὲ πέτοντο Townl. Vrat. b. vn. Vindob. vulg. οἱ
δ' ἐπέτοντο. At in versu inf. 449 repetito etiam τοι δὲ
πέτοντο legitur.

373. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον extremam
cursus partem; hic quidem altera hippodromi parte cir-
cumactam post metam. Simpliciter de extrema stadii
parte a linea ad terminum inf. 768.

374. ἄψ εφ' ἀλός πελιῆς. Ex hoc manifestum fit
curriculum inde a mari versus interiora campi designata-
tum fuisse; flexo enim circa metam cursu reuertuntur
versus mare, et absoluitur cursus uno missu. Firmatur
sic Aristarchi sententia. v. modo ad vL 365. Alii tamen,
plures missus et plura curricula facta esse volebant, de-
ceptri, puto, voce ἄψ, ut esset, iterum: ii quoque scri-
pserant εφ' ἀλός. quod et legitur in Harl. Townl. Mosc.
2. Eustath. p. 1306, 1. et p. 1305, 43. Ii autem qui cur-
sum secundum mare factum esse aiebant, praesidium
quaerebant in εφ' ἀλός. quod tamen h. l. pro ἄψ επὶ^{τὴν} ἄλα accipiendo est; nec insolito more. v. c. ταίγε
πέτονται φίτ' Ὡμεανοῖς ράσων. Schol. Vict. εφ' ἀλός. οὐ-
τῶς Ἀρισταρχος. οἱ δὲ πλείους εφ' ἀλός.

ἀρετῇ γα ἑκάστου Vrat. b. ἀρετῇ τε.

375. τάθη δρόμος. ὥκα δ' ἔπειτα. plene interpusi
ante ὥκα. Post flexum circa metam, et in reditu ad
carceres cursus cum maxime intenditur. Et nunc, cum
hoc factum esset, Eumeli equi antea tererunt omnes alios.

376. ἔκφερον ἕπκοι. ἔξεκφερον ἔσυτούς. Iterum inf.
759 Ajax cursu ἔκφερεν. Eustath. ἔκφέρειν ἀλλαχοῦ μὲν
— ἔνταῦθα δὲ τὸ προτρέχειν, η̄ καὶ ὑπερφέρειν (an ὑπεκ-
φέρειν?) τῶν ἄλλων. ex serie ceterorum se anteferre, an-
tecellere, emicare.

377. τὰς δὲ μέτ' ἔξεκφερον. sine dubitatione scripsi,
ut sit μετὰ δὲ τὰς, ταύτας, ἔξεκφερον. disiunctim quoque

scriptum erat in Veneto. At vulgo una voce μετεξέφερον, nouum decompositum ut fingerent grammatici, seniori aenio aecommodate, non Homericō; et si Eustath. ad Ionisimū hoc refert, comparando Herodoteum μετεξέτεροι. Schol. A. scribit quidem disiunctim, τας δα μετ', verum μέτ' accentu signari vetat, quia interpositum sit, δέ.

378. οὐδέ τι κολλόν. Townl. Vrat. b. οὐδ' ἔτι. nec hoc male.

379. αἰσι γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἀντηγ. Versus hos pro exemplo ἀναργετας laudat Demetr. de Elocut. l. 216. vbi ed. Ald. exhibet δίφρω pro δίφρου.

380. τυοιγ δ' scil. τῶν ὑπκων τοῦ Διομήδεως. Tom. Εὔμήλοιο μετάφρενον αὐτές τ' ὡμω θέρμετο. pro ὡμω θέρμοντο. retractum ad μετάφρενον θέρμετο. Eustathius addit. ὡμω θέρμετο, dualis cum singulari verbi δωρικώτεροι dictum esse posse.

381. καὶ νῦ κεν ἢ παρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. Ita lectum inde ab Ald. 2. consentientibus codd. etiam Veneto. At ed. Flor. Ald. 1. Rom. ἢ παρέλασσεν ἢ ἀμφ. nec hoc insuaniter; sicque Lips. forte hoc mutatum ex vñ. 527 τῷ καὶ μιν παρέλασσ' οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν. Inflexit versum Fauorinus apud Gellium II, 26. sed τη, mi Fronto, quod in versu Homericō est, id facis, καὶ νῦ κεν ἢ παρέλασσας ἢ ἀμφήριστον ἔθηκας. ◉

ἀμφήριστον. Schol. B. ἀμφιεβητήσιμον. Schol. Vict. ἀμφιεβητούμενον. Plura cumulat Hesych. ἀμφοτέρωθεν ἔξισεύμενον, ἀμφίλογον. ἀμφιβαλλόμενον. παρὰ τὸ ἀμφω καὶ ἐρῶ, τὸ λέγω, δῆμα. immo vero, ab ἐρίζω. Alio loco p. 307 idem ἐξ ἀμφοτέρων ἐριστόν, ἐπιμαχον. Etymol. ἀμφίβολον ἢ ἄνισον et mox ἀμφίλογον ἢ ἔχισον. Similia in Suida. Verum de hoc non laboramus; notum enim voc. ex Callimacho in Iou. pr. sed quaeritur: sitne τὸν an τὸ ἀμφήριστον. Schol. br. τὸν ἀμφοτέρωθεν ἔξισεύμενον, ἢ ἀμφιεβητήσιμον. Apollon. Lex. τὸν ἐπ' ἀμφότερα ἔξισω θῆγαι δυγάμενον. Eustath. accepit τὸ, nam substituit ἀλασμα, quod longe penitum est; saltē debet τοῦτο,

εἰ παρελάσειν ἄν η̄ μή. cf. 527. Doctius tamen erit dictum τὸν, ἐκεῖνον, ἀμφῆριστον ἔθηκεν, ipsum fecit tales, de quo ambigi posset. Atque sic acceperat Virgilius Aen. V, 325 *transeat elapsus prior ambiguumque rebusquat.* Sic ap. Suidam h. v. πολίτης ἀμφῆριστος.

383. εἰ μὴ Τυδέος υἱοῦ κοτέσφατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Caussa; cur Apollo irasceretur Diomèdi, repetitur ex eo, quod Apollo studebat eq̄dabūs Admeti, quas ipse pauerat, cum Admeto seruiret. cf. B, 766 lqq. Schol. A. B. br. V. Notat porro Schol. B. σεμνοποίησαι θέλων τὸν ἀγῶνα, καὶ θεοὺς συνφιλονεμοῦντας εἰςάγει. et Schol. Vict. ad εἰ μὴ. συναγωνιῶν αὐτοῖς ποιεῖ τοὺς θεατάς. κατὰ Πίνδαρον· πολλοὶ δὲ καὶ μέμνανται, εἴ τι πολιανθῆ. “leg. καλὸν εἴ τι ποναθῆ. Ol. VI, 16. 17.

385. τοῦ δ' ἀπ' ἀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωμένοιο. — „quod χωμένοιο pro συγκεχυμένοι dictum est“ Schol. A. V. Addunt Schol. B. καὶ λυπουμένου επὶ τῷ αντυχίᾳ de usu hoc vocis χώσθαι iam aliquoties vidimus monuisse grammaticos, et modo Ψ, 37.

„γρ. σύτα“ pro χύτῳ. Barnes: viri docti commentum!

387. οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. impediti sunt, retardati in cursu: sic βλάπτεσθαι aliquoties, ut Π, 331. alibi adduntur genua: βλάψει δέ οἱ φλα γούνατα H, 271. Sensu hoc occurrit in libro hoc inf. 461. 571. 774. 782. Simili sensu dictum ἄρμα πεδῆσαι inf. 585. ita est fere quod σφάλλειν. cf. ad Z, 39. Alter usus τοῦ βλάπτεσθαι (κατὰ τὸν νοῦν, τὰς φρένας. vidimus ad Z, 39.

ἐβλάφθησαν primus, quantum video, emendauit H. Stephanus; sique codd. meliores. Legebatur in edd. antiquioribus metro corruptio ἐβλάβησαν. quod et codd. nonnulli exhibent, in his Lips.

οἱ δέ οἱ ἐβλ. dictum pro ἐκεῖνοι δὲ αὐτῷ ἐβλάφθησαν. quod ipsum se offert. Barnes edidit οἱ δὲ οἱ — „γρ. δέ οἱ male. δ' οἱ melius.“ immo deterius, digammo et metro violato.

Aliter comparata sunt, quae in Schol. A. memorantur, quae sic accipe: Ascalonitam accepisse verba ut essent pro eo sui; scribere ergo debuit ei δὲ οἱ, *sui equi*, pronomine possessivo; atque in hac lecta fuit quoque Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 158. hoc eodem versu adscripto. At Aristarchus acceperat, et recte ex usu Homericō, οἱ pro *sibi*, et ἐγκλιτικῶς scriperat δέ οἱ. ita est, illi autem ipsi impediti sunt ρ̄ δέ οἱ ἀκεῖναι δέ αὐτῷ δβλάφθησαν. quod idem reddidit οἱ δέ αὐτοῦ ἕπτοι. Sequuntur Aristarchum Schol. B. V. sicque iterum inf. vñ. 500 οἱ δέ οἱ ἕπτοι ὑψός ἀειρέσθην.

Schol. Vict. οἱ δέ οἱ ἕπτοι. Schol. Vict. ἔταχυνε τὴν ἐπαγγελίαν, μιμούμενος ψόφου ἀρμάτων κλωμένων. haec quo referam, non habeo. An ad vñ. 392 spectant?

pro θέουται recitat Schol. Pindari θέουσαι. ad Ol. I, 33. vbi ἀκέντητοι equi currunt. Barnes refellit hoc, cum fuerint ἄρσενες ἕπτοι vñ. 377.

388. εἰδὸς ἔρ' Ἀθηναῖην ἐλεφηράμενος λάζ' Ἀπέλλαν. Vox ἐλεφαίρεσθαι hoc uno Iliadis loco, et altero Od. T, 565 de somniis obuia. Redditur a Schol. B. παραλόγιας καὶ ἀλόγιας βλάψας αὐτόν. Schol. Vict. μετὰ παραλόγιας γράψας (εἰτ. βλάψας) Schol. br. δι' ἀπάγγεις βλάψας. Apollon. Lex. ἀντὶ τοῦ, βλάψας. Idem: ἐλεφαίρενται, βλάπτουσι καὶ ἐξαπατῶσι. Hesych. βλάψας. διαψευσάμενος. At in Etymologo ἐλεφαίρετο (non — ατο) respicit Hesiod. Theog. 330 vbi simpliciter pro βλάπται dictum, nam leo Nemaeus ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων. Ibidem et ap. Eustath. miro modo vox ducitur ab ἐλπίᾳ. volvare puto, ἐλπω, ἐλφω, ἐλέφω, factum esse.

390. μένος δ' ἕπτουσιν ἐνῆκεν. Eustath. ἕπτουλην vt vñ. 362.

391. ή δὲ μετ' Ἀδμήτου νιὸν κοτέουσα βεβήκει. vulg. κοτέουσ' ἐβεβήκει. Ionicum nobis praebet Cant. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. et ita scribi testatur Schol. A.

'η δὲ κατ' Ἀ. Mori.

392. ἵππειον δέ οἱ ἦξες θεὰ γυγάν. Hic peccatur in digamma et metrum. ἄγω frango ubique est *σαγω*. cf. ad Γ, 367 et Exc. de Digammo ad T. p. 730. ergo ἵππειον δὲ *ἵππειον*. Bentleius adscriperat: ἵππειον δ' εἰπαξε. voluit, puto scribere: ἵππειον δ' οἱ *εἰπαξε*, quod et Knight suppeditat p. 81. Ita tamen erit δ' *ἵππειον εἰπαξε*. De *εἰπαξε* non est dubitandum. Si plene distinguitur post βεβήκει, poterat nunc noua surgere sententia: ἵππειον *ἵππειον εἰπαξε*. Alioqui facilis esset transpositio: ἵππειον δὲ θεὰ *εἰπαξε γυγάν*. Etiam ἵππιον δὲ *εἰπαξε θεα γυγον* scribi poterat. In Eustathio est: ἵππειον γάρ οἱ ἦξεν ὅ εστιν *εἴπαξε*, γυγάν. Vrat. A. I. δέ οἱ *ρῆξε*. ex interpolatione.

Ad seqq. cf. Sophocleum nobilem locum hinc expressum de Oreste curru excusso El. 745 seqq.

393. αἱ δέ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. χωρὶς καὶ ἔξωθεν τῆς ὁδοῦ, bene Schol. br. Laudat versum Apollon. Lex. in ἀμφὶς, sed scribit εὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς ὁδοῦ δρ.

ρυμὸς δ' ἐπὶ γαιῶν ἐλύσθη. Sch. B. συνερρέψῃ. συγέκεστρον. addit κατειλήθη Schol. Vict. vt illud: λασίην ὑπὸ γαστέρος ἐλυσθεῖς, Od. I, 433. Plenius Scholion est ap. Suidam. Plura quoque coaceruata sunt in Etymol. h. v. — Apollon. Lex. ἐλύσθη. παρεχύθη καὶ ἔπεσσε. unde corrig. in Hesych. παρελύθη, συνειλήθη, ἔπεσσε, συγέπεσθη. In eod. sunt notata quoque vitiose scripta ἐλύσθη et ἔλυσθη. Etiam ἐλύθη Vrat. b. Conuenit de notione τοῦ ἐλύσθαι, ab ἐλύω, εἰλύω, voluo. Mirationem mihi facit, quod cum *ἵππω*, *ἵππιω* et sic cetera hinc ducta fuerint, et *ἵππιω* sollempne sit, v. ad E, 186 et saepè alibi, scriptum tamen esse ἐλύω. etiam inf. Ω, 510 προπάροιδε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθεῖς. Add. Od. I, 433 λασίην ὑπὸ γαστέρος ἐλυσθεῖς. Il. Ω, 510. Possit hactenus aliquid tribuere Etymologo, qui vocem ab ἐλεύθαι duxit; nisi commentum grammatici hoc esset; forte tamen et hoc inter notas serioris auctoris horum librorum vel locorum referas. Mox 395 recitatur ab Aristide T. II, p. 257. Iebb.

396. Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὄφρύσι. Induxit duplex λ Stephanus ex ed. Rom. in qua Θρυλλίφθη operarum vitio, et ex Eustathio. Alii Θρυλλίχθη, etiam Cant. Ven. A. B. Apollon. alii ap. Eustath. Cum tamen Θρυ. λέω primam habeat breuem, ut in Theocr. II, 142. quem etiam Ernesti memorauit, recte geminari τὸ λ appareat: μὴ μακρὰ, φλα, Θρυλέοιμι, σελάνα. Etsi vel sic, ut in aliis, duplex prosodia esse potuit; Θρῦλω, et Θρῦλέω. ergo et Θρῦλισσω.

In notione vocis constitnenda conueniunt: cum Θρυλίζειν vel Θρυλλίζειν, etiam Θρυλλίσσειν, omnino sit ὄχι λίζειν, ταράσσειν, θορυβεῖν, redundit in Homero Θρυλίχθη, ἔθραύσθη, tanquam synonymum τοῦ ἔδρυφθη. in Schol. A. περιεθραύσθη. Schol. br. συνετρίβη. ἔθραύσθη. Grammatici inter ὀνοματοποιηθέντα esse volunt. At Sch. B. ex sono factum declarare τὴν ταραχὴν τοῦ Θραυσθέντος πρόσωπου. Apollon. Lex. ὁ μὲν Ἀπίων συνεθραύσθη. Θρυλίχθη δὲ πρόσωπον. ἔνιοι δὲ παρεσύρθη. τινὲς δὲ ἔδρυφθη. Similia sunt in ceteris glossis Hesych. vbi v. Not. Etymol. Schol. Eustath. Videlur Θρύω idem esse quod ορύω, attero, unde τρύχω et alia, et concinit Θράω, Θράων.

Porro pro μέτωπον legerunt πρόσωπον Sch. B. Apollon. Lex. Photius Lex. M^l. At μέτωπον agnoscit Ven. A. Etymol.

397. Θαλερή Φωνή. Sch. A. ή σύντονος καὶ μεγάλη. v. ad P, 696.

398. Τυδείδης δὲ παρατρέψας ut iterum 423 ἐκτὸς ἕδοῦ, praeteruersus currum fractum Eumeli: Schol. Vict. ήνα παρελάση, τὸν ἐντὸς ἔχων δρόμον ὄρθότερον, καὶ φθάση ἐπὶ τὸν καμπτῆρα. (atqui haec sunt iam in reditu inde a meta) οὐ δὲ Μενέλαος δέωτέρω τὸν αἰσφαλέστερον θλαυνε δρόμον.

399. τῶν ἄθλων Lipsi, vitio pro τῶν ἄλλων.

400. καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε. Cum alias sit κῦδος διδόναι, ὀπάζειν, ἐγγυαλίζειν, ὄρέγειν; nunc h. v. et iob est ἐπιτιθέναι κῦδος. fere ut ἐπορέξαι κῦδος E, 22b. ἔδωκε Lipsi. et vn. Vindob.

403. ἔμβητον, καὶ σφῶι τιτάνετον. Λ „quod recte σφῶι sine ν ponitur“ Sch. A. *vos duo; contra σφῶιν 408 vobis duobus.* σφῶι pro ὑμᾶς accipit Sch. B. Eu-
stath. vt sit ὑμᾶς αὐτοὺς τελεῖται (Sch. br. επείγεται) πρὸς (sic) δρόμον. (Sollennius esset medium τιτάνεσθον) Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ, τιτάνεσθε. At Sch. A. inf. ad 408 ἀντὶ τοῦ, ἐμβῆται ὑμεῖς. Scilicet esset plena oratio, ἔμβητον τῷ ὁδῷ, βῆτον ἐν ὁδῷ, ὅτι τάχισται, καὶ τιτάνεται ὑμᾶς, intendite vos ad cursum. Spectant haec ad disputationem sup. ad M, 366. A, 8. et 574.

ὅτι τάχισται una voce induxerat Barnes, cum antea diniis vocibus, vt par erat, scriberetur.

405. — 406. — „ἀθετοῦνται οἱ δύο. quomodo enim nosse pōterat, a Minerua id factum esse? At Sch. B. suscipiari hoc Antilochum tanquam virum prudentem; vñ inf. 782 Ajax: ἢ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Si quid est, quod versus in suspicionem adducat, dixerim hoc: quod speciem habent interpretamenti ac supplendi versus antecedentis: ἡτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν εὕτι κελεύω. qui illi κεῖνοι sunt, interpretari necesse haud erat; eīm nec omnino ineptum est, quod adiicitur.

κῦθος ἔθηκε. ἔδωκε et h. l. vt vñ. 400. vn. Vindob.

408. μὴ σφῶιν ἐλεγχεῖν καταχαύγ. Λ „quod σφῶιν nunc est ὑμῖν vel ὑμῶν. (duali)“ at vñ. 403 σφῶι ὑμεῖς. Schol. A.

καταχαύγ. Harl. καταθεῖγ. Comparat Ernesti vñ. 100. X. Πευλινδάμας μοι πρῶτου ἐλεγχεῖν ἀναθήσει. vñ quoque alii καταχαύοι. At vñis τῷ καταχέειν hoc sensu obuius est, etiam in Odyss. Λ, 432 καταχέειν αἴσχος, X, 463 ὄνειδος, Ζ, 38 ἐλεγχεῖγ. Et additur plerumque casus tertius, personae; vt in iisdem locis.

409. τῇ λεπτεσθε, Φέρισται; Schol. Aristoph. Nub, 752 τῇ, τῇ δή. παράλληλα, καὶ παρ' Ομήρῳ. τῇ, τῇ δή, λεπτεσθαι ἄρισται; memoriter.

411. οὐ σφῶιν κομισθῇ — ἔσσεται. Λ πρὸς τὸ σφῶι, ὅτι οὐχ ὑμῖν.“ Schol. A. non quasi hic ita legerit, sed respectu ad vñ. 403 habitu, vñi σφῶι male ita acceptum

erat a grammaticorum parte. σφῶν est vobis, et σφᾶς vos, duali.

Pro κομιδῇ fuit in nonnullis βιογ., Schol. A.

τερὶ Νέστορι Lipf. male pro ταρά.

412. αὐτίκα δ' ὑμις κατακτενεῖ. ed. Flor. Vrat. A. κατακτανεῖ, vt sup. Z, 409 κατακτανέουσι. Sic variare vidimus κταύει et κτενεῖ X, 13.

413. αἱ καὶ ἀποκηδήσαντε Φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον.
„,, ὅτι ἔθει, ἀποκηδησάντων ὑμῶν. ή, ἀποκηδήσαντε ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς“ Schol. A. Est ἀποκηδεῖν propriæ curam deponere, tum idem quod ἀκηδεῖν sup. vñ. 70 et Z, 427. sicque Eustath. et Etymologus in ἀκότριχε. Schol. B. br. ἀΦροντιστήσαντες. ἀμελήσαντες. Schol. Vict. ἀΦροντίσαντες. Apollon. Lex. ἀποκηδήσαντες, ἀπακηδιάσαντες. F. ἀκηδιάσαντες. plurali enim efferre solent. sic et ἀκηδήσαντες legitur in Hesych. Suida. sic quoque ed. Flor. Vrat. A. cf. Toll. ad Apollon. l. c.

414. ἀλλ' ἐΦαμαρτεῖτον. „Aristarchus: ἐΦαμαρτεῖτον“ Schol. A. Vict. Ut lectionis cauſam allequaris, adeunda sunt disputata de ἀμαρτῇ et ὁμαρτῇ. v. ad E, 656. M, 400. voluit scilicet ille vocem esse ἀμαρτεῖν, ab ἀμαρτῇ ab ἄρω, ἀρτέω, iungo, apto, ἐΦαμαρτεῖν, insequor.

415. 6. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ηδὲ νοήσω, στεινωπῷ εν ὅδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσαι. potest dupliči modo accipi et interpungi: vel vt τεχνήσομαι ηδὲ νοήσω, synonyma itungatur, et ταῦτα παραδύμεναι, protōtō, τὸ παραδύναι. Et hoc Homericō more recte. Vel vt iungantur: ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι. ηδὲ νοήσω παραδύμεναι.

παρεισδῦναι, δι πλαγίου ἐπιδραμεῖν, καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γίνεσθαι, vt Eustath.

οὐδὲ μελήσει Townl. vn. Vindob. ἐγὼν grammaticorum commentum esse, pro ἐγὼ, saepè monitum..

417. ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Simplici ὑποδείσαντες multi. sic utique antiqui scriperant, relicta geminatione illis qui recitarent. Versus repetitur inf. 446.

419. στεῖνος ὁδοῦ κοληγ. angustius spatium viae erat, quia via intra torrentis alueum ducebat. Sup. M, 66 fol. sa valli erat στεῖνος curribus exitiosum. Nihil autem cum meta commune habebat haec intra torrentis vestigia via; nam metam dudum a tergo reliquerant: sup. 374. et 462. Esse τὸ στεῖνος ex τῷ στένος, notant grammatici et comparant τὸ μάκρος apud Aristophanem: addit verba Schol. Vict. ὡς Πόσσειδον, τοῦ μάκρους. ex Auib. 1131.

420. φωχμὸς ἔην γαῆς. „φωχμὸς, τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὄμβρίου ὕδατος“ Sch. A. et Sch. br. ἔκρηξίς τις ἦν ἀνωτέρῳ τοῦ καλυπτῆρος (l. καμπτῆρος) ἐν δεξιᾷ Μενέλαιος ἥγεν. Sch. B. Leid. χάσμα ἐκ βύσμος γεγενημένον. Apollon. Lex. φωχμὸς, φῆξις, φαγάς, οὐδὲν φῆγμὸς, εκκοτὴ ὕδατος, vbi v. Villois. et Toll. v. Hesych. (in quo et φῶγμὸς) Etymol. et Eustath. Erat autem ipsa via intra hoc, cauum, seu alueum torrentis; non vero cauum erat iuxta viam. Ceterum φῶγμὸς quod in ed. Ern. legitur, scribebat Herodianus ἐν τῷ ἀρχῇ τοῦ ζ'.

ἢ χειμέριον ἄλλεν ὕδωρ. ἄλλεν est Hesychio συναθροσθέν. in quo tamenasperatur vox ἄλλεν, quod etiam Ald. 2. innexerat. v. ad E, 823.

421. ἐξέρρηξεν ὁδοῖο. Schol. Vict. „Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδοῦ. Et: χῶρον ἄκαντα. Ἀριστοφάνης χῶρον ἔνερθεν.“

422. τῇ φ' εἰχεν. h. ἥλαινεν. Aristarchus ἢ φ' εἴχεν. Sch. A. Vict. τῇ φ' ἥρχεν Townl.

ἀματροχίας ἄλεσίνων. De voce hac, ἀματροχίᾳ, Porphyrius in Schol. ad h. l. (quod et extat in Quaeſt. Hom. 4.) multa disputat contra Callimachum, (v. Frigm. CXXXV.) qui dixit pro ἵχνος, rotarum orbita. At ea est ἀρματροχία inf. 505 memorata. Contra ἀματροχία, ὄμορφοις, ut h. l. est; idem notat αἴλεν ὄμοστιχάει O, 635. Sicque in verbis Eumaei Od. O, 450 ἀματροχόωντα θύραζε. vbi etiam ὄμοτροχόωντα lectum est. Valde differenti in hac voce post Kuſterum ad Suidam fuere viri docti laudd. ad Hesych. in his Valk. ad Ammon. p. 11. Accentum in ultima collocant multi ἀματροχίᾳ, sicque in edd. receptum; laudatur pro eo Φυταλίᾳ, plus tamen

rationis habet — *χία*. Pluralis autem h. l. pro sing. ἀματροχίαν. ἀματροχίας iam Apollon. interpretatur τὰς συνυπτάσσεις τῶν τροχῶν. esse τροχοὺς τοὺς δρόμους docuere alii, in his Porphyr. l. c. Etymol. eisi et alterum bene locum habere potest; cauet enim Menelaus τὰς τῶν τροχῶν συγκρούσεις.

423. 424. Turbat sensum Schol. B. V. quasi Antilochus extra viam in ρωχμὸν se commiserit; enimvero, ut modo dictum, via ferebat per cauum illud a torrente factum; et Antilochus inflexo sinistra paullulum cursu currebat, ἔδικτος (τοὺς ἵππους.)

Αντίλοχος δὲ παρατρέψας. Αντίλοχου δὲ, Ald. 3. vitium. Eustathius angustam viam inter duo ρωχμῶν esse statuit, p. 1309, 15. 3a. quod poetae verbis et sententiis non minus aduersatur.

424. ὀλίγεν δὲ παρεκλίνας „in alio παρεκλινθεῖς“ Schol. A. παρεκλίνας Lips. in quo Ernesti latere putabat παρεκλίνας.

426. Αντίλοχ', ἀφραδέως ἵππάζει. ἵππάζεσθαι hoc uno loco occurrit, et est simpliciter, currum agitare. At apud recentiores alio sensu, pro equitare. v. Pollux et Suidas.

ἄλλ' ἄνεκ' ἵππους. Schol. B. ἄνω ἔχει, μή ἐπίκαιο, immo vero, retine. cohibe.

427. τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις. Townl. εὐρυτέρη πελάσσεις. videri potest ortum esse vitium a compendio scripturae: τοῦ παρ. nisi fuit περ. εὐρυτέρη περ ἐλάσσεις. quod et in Veneto est. Praefstat tamen ad sensum vulgata. παρελάσσεις Mori. nec male. παρελάσσεις Lips. Fuit quoque lectum παρελάσσαι. (παρελάσσαι) Nam Schol. Vict. παρελάσσαι. λείπει τὸ ἔσται. ὅταν παρέλθῃς τὸ στενὸν, ἔσται ταχέως εὐρυτέρα, ὥστε παρελάσσαι. εὐρυτέρη. ἐν εὐρυτέρᾳ ὁδῷ παρελάσσεις.

στεινωπὲς γὰρ ὁδός. Mori στεινωπός περ. laudat hemistichium Apollon. Lex. in στεινωπὸν ad Od. M, 234 τόκου στενόν. Nota vox ex Sophocl. Oed. R. et sup. vñ.

IN ILIAD. LIB. XXIII, (Ψ) 423—433 445

416 et iam H, 143. Apparet autem fuisse δε et γε στεγωπός.

428. ἄρματι κύρσας. συμβαλῶν, συμπεσῶν, Schol. br. συφράξας Schol. B. Est pro ἐγκύρσας, συγκύρσας, ut vſ. 435 προσκρούσας.

430. οὐκ ἀίνυτι ἔσικώς. προσποιεύμενος μὴ ἀκούειν. Schol. B. Vict. Apud Hesychium apparet aliquem legisse οὐκ ἀίνυ τι ἔσικός, h. e. πρέπου.

κέντρῳ ἐπισπέρχων scil. τοὺς ἵππους. σπεύδων.

431. ὅσσα δὲ δίσκου ὄψα κατωμαδίοιο πέλονται. „πρὸς τὸ σχῆμα, quod ὄψα πέλονται, ποπ, πέλεται“ Schol. A.

ὄψα, τὰ ὄρμήματα. Schol. B. V. δίσκου ἄρμη, ἄρματα. Schol. br. Etiam Hesych. ὄψα, ὄρμήματα. Idem tamen in ὅσσα δίσκου ὄψα. ὅσσα δίσκου ὄψια. voluit τὰ ὄψια pro ὄψοι. vt et Etymol. accepit p. 642, 37. Eosdem sensus discordes vidimus sup. ad K, 351 ὅσσον τ' ἐπίλουρα πέλονται. et Od. Θ, 124 ὅσσον τ' ἐν νειῷ ὄψον πέλει ἥμιόνοιν, τόσσον ὑπεκπροθέων. Infra 523 sunt δίσκουρα. Σουρα scribit Bentl. At v. Excurſ. ad T. p. 764.

δίσκου κατωμαδίοιο. Schol. B. Vict. τοῦ κατὰ τῶν δύμων Φερομένου. (emissi, Schol. Vict. βαλλομένου) ἀνωθεν γὰρ αὐτὸν φέττουσι. scilicet, reducta in humerum manu, κατωμαδόν. discus enim ad humerum adductus, colligendam virium cauffa, proicitur.

432. ὃν τ' αἰχήδος ἀφῆκεν ἀνήρ. Clarke: „ον τ', quem scilicet.“ At hoc non necesse: ὃντε est ὁν, nec quicquam aliud.

πειρώμενυς ἥβης. Schol. br. ἀκμῆς, bene. Barnes laudat O, 359 σθένεος πειρώμενος. add. Od. Φ, 282. et absolute πειρώμενος Il. Π, 590.

433. αἱ δὲ γέρασαν ὄπισσω. αἱ δὲ — Ἀτρεδεω. Bentl. emendat αἱ δὲ ex vſ. 446. οἱ δὲ ἀνακτος. Atqui Menelai bigarum altera equa erat ἡ Αἴθη, alter ὁ Ποδαργός. Nec aliος quam αἱ δὲ recitat Apollon. Lex. in γέρασαν. αὐτοὶ γέρησαν. versu laudato.

434. αὐτὸς γὰρ ἐκάν. manifestum vitium γὰρ θεωριῶν Bentl. corrigit τας φεκῶν. fuit puto αὐτὸς δὲ ἐκάν. μεθέγκεν ἐλαύνειν. e follenni more expectabas ἐλαύνων.

436. δίφρους τ' ἀνατρέψειαν Vrat. A. Ernesti: „quod pronuntiandum (immo scribendum) ἀντρέψειαν: eaque est vera lectio. Carrus non ἀναστρέφονται, sed ἀνατρέπονται, cum confringuntur e concursu. Sic igitur post haec locus hic exprimendus erit.“ Sane malim et ipso ἀντρέψειαν legi; et sexcenties ita esse permutas voces στρέψαι et τρέψαι fuit motatum. Nusquam tamen scriptura variat; et videntur verba ipso νῦν promiscua fuisse. Etiam Hesych. ἀναστρέφειν, ἀνατρέπειν et altero loco ἀνατρέπειν, ἀναστρέφειν habet. Supra P, 58 de planta virēnti e solo euulsa expectabās ἐκτρέπεσθαι; etiam tamen, ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄγνωμος σὺν λαῖλαπι τολλῷ βόρου τ' ἐξεστρέψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαῖῃ, sine villa varietate.

436. 7. κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίγοι πέσοισιν. Remittit Clarke ad N, 508. ubi est ὁ δ' ἐν κονίγοι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγεστῷ. hoc tamen saepe iam vidimus, vt Δ, 48a. et al. pro ἐμπεσεῖν τῇ κόνῃ, vel κόνει.

439. οὕτις σεῖο βροτῶν ὄλοώτερος ἄλλος. vt Γ, 365 Ζεῦ τάτερ, οὕτις σεῖο θεῶν ὄλοώτερος ἄλλος. Et X, 15 de Apolline θεῶν ὄλοώτατε πάντων. dictum pro κακοῦργος. qui gaudet malis alienis. Abest versus a Vrat. b.

440. ὅρρε. De h. v. ad Θ, 164.

Φάραν „ὅφαυσν.“ Sch. A. non recte habuimus te pro homine prudente, οὐκ ἐτύμως, cum nunc tam stolidae agas et nos utrumque in summum discrimen adducas.

441. ἄλλ' οὐ μάν — „Videtur prouerbii loco dictum in eos, qui non facile, non sine graui labore ac difficultate consequi possent quod peterent etc.“ Ern. Non memor vir doctus eorum quae inf. 58i memorantur. Sane Eustath. qui ipsi videtur hoc innuere: Πρὸς τὸν μὴ δίχα ὄρκου ἀποισόμενον, ὃ θέλῃ, ρῆθήσεται· ἄλλ' οὐ μάν. At hoc Eustathio familiare est, vt Homerica dicta et formas in vulgarem vñum vertat, et doceat quo-

IN ILIAD. LIB. XXIII, (Ψ) 434—450 447

modo aliquis etiamnum aliquo dicto vel sententia uti possit; nec id pro interpretatione est habendum.

ἄτερ ὄρκου οἶση. interponit Vrat. b. ὄρκου γ' οἶση. vn. Vindob. οἶσαι ετ οὐ μάγι.

444. Φθήσονται τούτοις πόδες καὶ γυῖα καμόντα. Φθήσονται, quod tuentur codd. legitur inde ab H. Stephano. At Sch. br. Φθίσονται. Sicque erat editum in Flor. Aldd. Turn. mutatum a Stephano ex ed. Rom. et Eustathio, qui Φθήσονται laudat et a Φθῶ, vel Φθῆμι, pro Φθάνω, deducit, ut sit dictum velut Φθάνονται καμόντες, anteuertunt alios, defiendo prius, deficient: πόδες καὶ γοῦνα Φθήσονται καμόντα τούτοις (πρὸν) η ὑμῖν. Sic quoque Ern. constituit. Eustath. paria iam attulerat p. 836, 47. ad Δ, 820. vbi est η ἡδη Φθήσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες. Fatendum tamen, sensu non minus accommodatum esse Φθήσονται, grauiore verbo iracundiae consentaneo, peribunt, deficient, vires. Legitur hoc quoque in Vrat. b. Φθίσονται Vrat. A. Φθίσονται etiam vn. Vindob. Et Φθήσονται eodem sensu acceptum esse video. Nam Hesych. Φθήσονται, διαΦθαρήσονται. Et fuit etiam Φθέω. Φθῶ. Φθίσω.

445. ἀμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος. Schol. B. στέρεονται. οὐδεὶς εἰσι καὶ χρεῖαν δύχουσι ηβῆς. Schol. Vict. „στέρεονται. οἱ δὲ γλωσσογράφοι, μέμφονται. De his iam memoratum est ad Δ, 704.

446. 447. Sunt merae repetitiones vñ. 416. 417. et videntur inde huc esse translati; praeter necessitatem, ὑπόδεισαντες etiam hic in aliis non minus bene υπόδεισαντες scribitur.

448. ἐν ἀγῶνι καθήμενοι. de confessu spectantium v. sup. 258.

449. τοὶ δὲ πέτονται. Barocc. Vrat. b. d. οἱ δὲ vt sup. in eodem vñ. 372.

450. Cur Idomeneus prae reliquis omnibus has partes in carmine habeat, ratio idonea quaeritur. Ait Schol. B. V. ἀγωνιζᾶ διὰ τὴν Φθονούσην Merionen, qui est inter certantes.

452. τοῖο δ', ἀγευθεν ἔόντος, non χωρὶς, sed μακρὰν ἀπόντος ἥμισχου, ut Schol. B. recte, cum Schol. Vict.

454. δὲ τὸ μὲν ἄλλο τόσου Φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μ. ξ „quod sic loqui amat Homerus, τὸ ἄλλο τόσου, ἀντὶ τοῦ τὸ παρὰ μικρόν ἀντὶ τοῦ, δὲ τὸ μὲν λοιπὸν σῶμα“. Schol. A. τὸ ἄλλο ὅλου σῶμα etiam Schol. br. At Schol. B. post ἀντὶ τοῦ ὅλου, (excidit παρὰ μικρὸν) addit: εὗτα γάρ Φησι πρὸς τὰ παρ' ὅλιγον τετελεσμένα. (pleniora dat Eustath. p. 1310, 12.)

Iam autem porro Schol. B. „οἱ δὲ γλωσσογράφοι, ἀντὶ τοῦ, σῶμα.“ Sic quoque Schol. Vict. Eustath. p. 1310, 18. et Hesych. ex interpretatione. Similia vidimus sup. X, 322 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσου. vbi iam declaratum est, ellipticam esse orationem pro: ἐπὶ τόσου, ἐφ' ὅσῳ νῦ. h. e. πλὴν ἦ.

Apollon. Lex. in Φοίνιξ — σημαίνει καὶ τὸν πυρὸν τῷ χρώματι „, τὸ μὲν ἄλλο δέμας Φοίνιξ ἦν.“ ut alterum pro glossemate habendum sit. Φοινικῶς est ap. Suidam.

Tandem Chamaeleon obseruat in Schol. B. V. tales equos (qui fului sint fronte candida) esse optimos; etiam in Eustathio. δὲ τὸ μὲν, vn. Vindob. ὡς.

455. λευκὸν σῆμα τέτυκτο. „Ιακὼς Ἀρίσταρχος“ Schol. A. Sicque Harlei. Mosc. 2. Vrat. A. pro vulgato: σῆμα ἐτέτυκτε.

ἡντα μήνη. μήνης Vrat. d. vn. Vindob.

458. οἵος ἐγώ ἵππους αὐγάζομαι, ἢ εἰ καὶ ὑμεῖς,“ αὐγάζομαι hoc uno loco legitur; itaque grammatici expoununt, Apollon. Lex. δρῶ. Schol. br. Etymol. Θεωρῶ. Hesych. βλέπω. Ab aliis verbum sajs est frequentatum.

459. ἄλλοι μὲν δοκέοντι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, ξ „πρὸς τὸ παροίτεροι. ὅτι τοπικῶς, ἀγτὶ τοῦ πρότερος κατὰ τὸν δρόμον“ Schol. B. „παροίτεροι παρὰ τὸ πάρος, ἢν' ἣ οἱ πρότεροι. καὶ πλεούμενοι τὸ ἓ, ὡς ἐν τῷ, μυχατατος. (Od. Φ, 146.) οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ πάροιθεν, τοπικῶς. Similia Eustath. Petuit hinc παροίτατος pro πρότερος Apollon. Arg. I, 940. vbi Schol. aduocat h. v. Iufra 498 est:

γνώσεσθε — οἵ διάτεροι, οἵ τε πάροιδευ. Et spectat hic
glossa Apollonii Lex. h. v. et Hesychii: μᾶλλον ἔμπροσθὲν
προάγοντες. unde Schol. br. μᾶλλον ἔμπροσθεν, sine ultima
voce. Est quoque disertum Scholion in Etymologo.
Nihil tamen tritus esse videtur, quam voces spatium lo-
ci et temporis designantes inter se permutari et permuta-
ri posse ac debere.

460. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἵνδαλλεται. Φαίνεται. vid. ad
P, 213. Barnes: „γρ. μ' ἵνδαλλεται“ perperam.

αἱ δέ που αὐτοῦ. Moſc. 2. αἱ δέ που αὐταὶ. Vrat. A.
οἱ δέ που αὐτοῖ.

461. αἱ κεῖσθε γε Φέρτεραι ησαν. „Zenodotus et Ari-
stophanes: αἱ κεῖθι γε Φ. καὶ ἐστιν ἀναλογώτερον“ Schol.
A. ut sit, ibi. inibi. At κεῖσθε γε forte doctius, illuc,
vsque ad. hic vsque. adhuc. Consentit Schol. Vict. ἐκεῖ-
σε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, παρενόμεναι. ἐστι δὲ ὡς τὸ τη-
λόσες δοῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμῆν. (Δ, 455) ἀντὶ τοῦ,
τηλόθι. καὶ, Κύπρουδε (Δ, 21. πεύθετο γὰρ Κύπρουδε μέ-
γα κλέος.)

462. ητοι γὰρ τὰς πρῶτα ίδον περὶ τέρμα βαλούσας
νῦν δ' οὕπη δύναμαι ιδέειν, πάντη δέ μοι ὅσσε πακτανετον
— Si ita interpunkteris, expedita est oratio, ητοι γὰρ τὰς,
b. ταῦτας, — νῦν δὲ οὕπη δύναμαι θεῖν (αὐτάς). Sicque
admodum se commendat lectio Aldd. 1. 2. τὰ πρῶτα.
Aliter tamen interpunktere alii: nam Schol. A. ait abundare δὲ, in γῦν δ' οὕπη δύναμαι. Necesse est, ut τὰς ac-
cepereint pro ἀς πρῶτα ίδον, νῦν οὕπη δύναμαι ιδέειν. Et
sic Schol. A. alterum reddit: ἀς τὸ πρῶτον ίδον καμπτού-
σας, νῦν οὐ δύναμαι θεῖν. Omittunt quoque δ' et scri-
bunt: νῦν οὕπω δύναμαι, Turneb. et Stephanus.

πρῶτα δ' ίδον Lipſ. perperam. πρῶτον ίδογ Vrat. A.
qui etiam: περὶ τέρμα μολούσας.

463. νῦν δ' οὕπη δύναμαι ιδέειν. Ita iam ed. Rom.
et Eustath. non οὔτω, quod ceteras edd. insedit, et
Schol. br. νῦν δ' οὕπω, νῦν δ' οὐδαμῶς, ipsumque Ven.
A. B. Vict. At Schol. A. οὔτως διὰ τοῦ η. νῦν δ' οὕπη.
Αριστοφάνης. idem habet alterum Schol. A. praeſixum,

Idemque praferunt Schol. B. Vict. τὸ γάρ την εἰς τόκου δηλοῦ σχέσιν. πιστιαν. nullibi. Habent quoque οὕτη codd. Harl. Townl. Mosc. 2.

- 464. πάντη δέ μοι ὅσσες Τρωίκον ἀν πέδους παπταίνετον εἰσορόωνται. Scripsi ἀν πέδους, ut alibi quoque ut E, 87. 96. vid. ad Θ, 441..

παπταίνετον. Schol. A., αἱ Ἀριστάρχου. Quid igitur alii legerunt? an *παπταίνουσα*? Immo vero, quod me docet Schol. Townl. παπταίνεται. Atqui, si recte memini, nusquam alibi medium occurrit in Homericis.

εἰσορόωνται Vrat. A. vt ad ὅσσα referatur.

465. ηὲ τὸν ἡνίοχον Φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη — ηὲ molestum est, *sen.* Itaque Eustath. alterum ηὲ desiderabat, et Bentl. cum etiam hiatum animaduerteret post ἡνία, conliciebat: ηὲ τὸν ἡνίοχον Φύγον ἡνί', ηὲ οὐδὲ δυνάσθη, cui medelae praferam ipsum naeuum versus; in primis cum in θέσαι occurrat hiatus. Facile autem alterum ηὲ animo suppleas: seu aliud malum ei accidit.

Φύγεν ἡνία Barocc. Vrat. d.

οὐδὲ δένυάσθη Lipſ. Townl. vn. Vindob.

466. εὖ σχεδίειν, τοὺς Ἱττους, καὶ εὐκ ἐτύχησεν ἔλξαι. ἀπέτυχε τοῦ ἔλξαι καὶ συστράψαι τοὺς Ἱττους. Sch. B. V.

467. οὐν δ' ἄρματα ἔξαι. Schol. A., γρ. πατά δ' ἄρματα ἔξαι, sicque Harl. Townl. Mosc. 2.

VII. 467. 468. inuerso ordine leguntur in Vrat. d.

468. αἱ δὲ ἐξηράγσαν. Schol. B. ἔξει τοῦ δρόμου ἄρμησαν, κανφισθεῖσαι τοῦ ἡνίοχου. Apollon. Lex. ἐξηράγσαν. εξώρμησαν. vnde emendatum in Hesychio ἐξήρησαν iam a Bentleio.

ἔπει μένος ἔλλαβε θυμόν. Eustathius: ἀντὶ τοῦ, πρεπεῖ θυμήθησαν, ηὲ καὶ, εθυμάθησαν αἱ Ἱτται. Ita vero θυμός ἔλλαβε μένος. equi sunt effterati; verum et alterum vñsum habet: τὸ μένος, λαμβάνει, ἀναλαμβάνει, κατέλαβε, θυμὸν, ira inuadit animum, ut X, 312 μένος δὲ ἐπελήσατο θυμὸν ἀγρίου. et sic laepo μένος pro ira, furore vt de-

Achille A, 103 μένος ἔτι μόγα Φρένος ἀμφιμέλαινος πίρ-
πλευτο.

469. ἀλλὰ θεσθε καὶ ὑμεῖς. al. ὑμεῖς cum Townl.

471. Αἰτωλὸς γενεῆγ — ἀδετεῖται (ὁ στίχος) αἱ λη-
ρώδης, addit Schol. Vict. quia τὸ ἐπαξιησθαντας poetas
conuenit, non autem personae herois loquantis, aut, ut
Schol. B. V. aiunt, quia absurdum est, sub finem carmi-
nis declarari, cuias Diomedes sit: δικτύαφεῦν ἀθέλαι τὸν
προγνωσθέντα Διομήδην.

472. Τυδέος ἵπποδάμου νίος. ἵπποδάμου Vrat. A. et
ἵπποδάμοιο τάχις Lips. quod cum Ernestio praeferam.

473. τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισκεν. Cant. ἐνένισκεν, pér-
petua variatione, de qua Ernesti quoque monuit ad O,
546. ἐνένισκεν Townl. Vrat. A. ἐνένισκεν Vrat. d.
et b. vitio sollemini.

Ceterum quod Aiaci Oilei f. repente mores tanto-
pere asperos tribuit poeta, mirationem facit; nam per
totum carmen mores et indolem Aiacis aut omnino non
attigerat, aut eum animo concordem alteri Aiaci et sa-
gittando eximum exhibuerat; infra in cursu vincitur,
quia Minerua Vlyssi fauet. Ex hoc tamen ductum vide-
tur in Odyssea, quod Minerua inter alios Achiuos, qui-
bus irasciebat, Aiaci potissimum infesta est; nam Cessa-
dras illatum stuprum seniorum inuentum esse videtur.
Nec magis causa apparet indignationis erga Idomenium;
non enim studio aliquo praeципue Eumelam amplexus
esse alibi narratur, nec eum cognatione attigisse. Non
autem probatur in poeta, quicquid ille sine causa pro-
babili comminiscitur. Facilius contra ex h. l. constitui
poterat Aiaci ingenium in protervia quam in naufragio
retinet. Schol. Vict. πρόγυλωστος ἀλλ καὶ Θρακὸς Αἴας. καὶ
τὸν τὸ ίδιον νόσημα Φυσικὸς ἀτέρῳ ἐκπιθῆσε. διὸ τοὶ τῆς
γλώσσης κολάζεται νῦν τε καὶ ἐν τῷ νεαναγύρῳ. Memorantur
eadem a Schol. A. et B. alio loco, ad v. 479. Et
ad v. 476; quaestionem attingit Schol. B. his verbis:
ἀγροκαΐδης μὲν οὐ λοιδορία, ἀλλὰ μιμεῖται διαθέσεις τῶν
Φεατῶν. (hocne εἴ: ingenia speciantium qui variis fin-

diis distrahuntur? an, qui diuersis moribus sunt?) δέδοπται γάρ τὸ ποιητῆ, πῶν εἴδος ἔργουν καὶ λόγουν διαγράψει.

474. Ίδομεν, τὸ πάρος λαβρεύει; Schol. A. λαβρεύει. πολυλογεῖσ. ἡ προγλωσσεύη, assumto in notionem τῷ πάρος, ut et in Apollon. Lex. vbi Apolloni tribuitur interpretatio et in Hesychio. add. Eustath. Vim vocis melius declarant Schol. B. et Vict. λάβρως, καὶ οὐ μετὰ σκέψεως (Vict. μετ' ἐπιστάσεως) λαλεῖ. Apud Nicandr. Alexiph. 160 est λαβράζεσθαι, vbi v. Schol. Supplendum est, λαβρέύεσθαι ἔπειτι imperiosum, praecipitem esse, dictis. De λάβρως v. ad B, 148. generalior notio redditur in Schol. br. προκετεύεις.

πάρος secundum ea, quae memorata sunt, est τρὸς, τρὸς τῶν ἄλλων: praecipitanter. Redditur in versione: continuo. Iia πάρος λαβρεύει esset dictum, ut: πάρος γε μὲν οὕτι Θαμίζεις Σ, 425. et A, 553 καὶ λίγη σε πάρος γ' οὐκ εἴρομαι. Hoc sensu accepere, qui legerunt λαβρέύεσθαι, ut apud Plutarch. de aud. poet. p. 35 B. quo loco ille morem obiurgandi probat, dum non corporis, sed animi vitia exprobrantur; ut iterum mox vñl. 483. Quod pro β scribitur passim ν, λαυρεύει, vix dignum memoratu.

αἱ δέ τ' ἄγενθεν. Townl. αἱ δ' ἔτ' ἄγενθεν.

475. Ὑπκοι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται. ξ., ὅτι διὰ πολλοῦ πεδίου καὶ ὅτι δίενται, ὡς λάζανται. Schol. A. Non alsequor, quomodo δίενται legi potuerit. Suspicor Scholion translatum esse ex P, 110 vbi eadem narrata sunt. Legitur tamen δίενται in Cant. quoque.

Ferri poterat δίενται, quandoquidem vbique variant δίω et δίημι. δίενται, δίενται. et δίω idem esse quod διώκω, identidem notatur: v. sup. ad M, 276. Σ, 162. Etiam ad h. l. Schol. A. eadem obseruat, et addit: τρὶς περὶ ἀστροῦ δίον, X, 251: et κνάδαλον, ὅττι δίοιτο, ita legerat Od. P, 317. Attexta hinc alia de δίημι. unde δίενται h. l. quod ceteri habent, et ipse Venetus A. et διέσταν Σ, 584. Etiam Eustath. et Apollon. Lex. δίενται, διώκουσι. Hesych. δίενται. δίενται. δίενται.

At Schol. br. viro modo: δίσυται. δύσεοις ὑπάρχουσι. necesse est, vt ille legerit: τολέος τεδίοιο δέσυται, magno spatio adhuc indigent, h. e. absunt Diomedis bigae.

τολέος Υrat. d.

476. νεώτατος — τεσσοῦτον. pro τόσου, οὕτως νέος, ἦτε δέρχεσθαι ὀξύτερως τῶν ἄλλων. hoc per inuersionem extulit prae ira.

477. οὕτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρχεται ὅσσα. nihil monitum video de iunctura: ὅσσα ἐκδέρχεται, praeterquam ab Ernestio, qui ex hoc ipso exemplo, et ex N. 435 Θέλξας ὅσσα Φασινά, patere monet, ὅσσα genere neutro plurali dici, quandoquidem singularis verbi adiicitur. Repugnat tamen hoc omni analogiae; et τῷ ὅσσα aliquoties in Homero occurruunt. Bentl. coni. δέρχεται ὅμικη. Mihi videbatur lenins fore: ἐκδέργεται ὅσσα. quarto casu pro tertio: nec sane oculis cernis acutissime, h. e. acutissimis, quam alii omnes. Memorabilis lectio est in Lipsi et uno Vindob. ἐκδέρχετον ὅσσα. Sane quidem solenne est δέρκομαι. docet tamen δέργαμα, δέδορκα, etiam τὸ, δέρκω, δυῖτε.

ἐκδέρχεται. Barnes: „γρ. κεφαλῆς ἐκ δέρχεται“ quod et ipse praeferam.

478. ἀλλ' αἰσι μύθοις λαβρεύεσι. Schol. Vict. εμφαντικῶς μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν λάβρων διεθίόντων. v. sup. ad 471.

479. λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι. — „ἀδετεῖται, ὅτε οὐκ ἀναγκαῖος, et quod aliena sunt, illa: πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, nam nec iis principibus proprium hoc ac praecipuum ut possint loquaces esse.“ Schol. A. Scilicet iunxere: πάρα γὰρ καὶ scil. εἰς τὸ λαβρεύεσθαι. Hoc vero est calumniari; nam sensus est; non decet te multa blaterare, quia adsunt, quibus verecundiam debes, cum loco, aetate, auctoritate praestent. Ex Schol. Vict. apparet, alios iunxisse cum v. 477. οὐδέ τοι ὀξύτερον κεφαλῆς. (ita enim verba recitat) πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες. (qui visu praestent.) additur tamen: superlativo non posse comparatiuum subiici:

καὶ πῶς δύναται ὑπερθετικῷ διηγέρεσθαι συγχριτόν; At enim versus damnandus est alia de causa. Manifestum est eum infirmum esse rhapsodi inepta opera, ad explendam sententiam. Nam οὐδέ τι σε χρὴ, supplebatur ex entecedentibus, λαβράσθαι. Nunc autem fuit, qui versum subiiceret priori hemistichio tolerabilem, altera parte otiosum.

Ceterum vocem λαβραγόρας non minus, quam λαβράσθαι vñ. 474 notant grammatici. Optime Schol. br. προτετῆ δὲ τοῖς λόγοις. λάβροι ταγγλωσσίᾳ, h. e. γλάστη, sunt apud Pindar. Ol. II. 156. In vn. Vind. λαβραγόρην, eodem vitio quo in Suida: λαβρογόρην, σφεδρᾶς δημογεροῦντα. immo δημηγοροῦντα.

τ' interponunt: λαβραγόρην τ' ἔρεναι Townl. et Slobensis Serm. XXXVI p. 217. sunt enim vñ. 478. 9. in titulo περὶ βραχυλογίας.

πάρα Schol. A. monet esse acnendum, τὸ δὲ πάρα, ἀντὶ τοῦ πάρεισι. διὸ τὴν πρώτην δέξιτονητέον· (ergo πάρα;) ὁμοίως τῷ πάρᾳ δ' ἄντερ ὃς καταθήσαι. (Od. II. 45). An excidit εὖ? contrarium utique esset communi doctrinae.

ἀμεληνεας. Harlei. ἀμύμηνεας.

480. Πάπαι δ' αὗται ἔκαι παροἰτραι. Miror hiatum neminem offendisse, quum ipse loquendi visus doceret legendum esse αὔται, quod nunc et prolatum est ē codd. constatque auctoritate Veneti A. Townl. vn. Vindob. Aberrant alli. Lipsi. αὔται. Vrat. A. αὔται. Vrat. b. αὔται. Mori αὔται. at hoc in Homero non occurrit; nec αὔται aliter licet accipere quam: ipsae equae sunt ceteris anteriores, quae. αὔται ἔκειναι, aī.

ἔκαι vitium Ald. a. et sequ.

παροἰτραι receptum erat a Wolsio ex auctoritate Ernestii, quia feminino genere libertius viuntur poetæ; vti mox 487. Probat quoque Bentl. Et est — παι in Mosc. a. et si αὗται fernat, tum in Vrat. A. b. Vict. Et erat παροἰτραι recepta lectio Flor. Alld. donec ex ed. Rom. mutatum est in παροἰτραι a Turn. Steph. Mirum

hoc ipsum in Veneto legi, qui tamen *αὐται* habet. In eodem erat stigma ξ̄ praefixa; sed Scholion excidit. quod suspicor fuisse idem, quod in Vict. est: παροίηραι, τεπικῆς. et mox τὸ πάρος περ, χρουκῶς.

481. ἐν δ' αὐτὸς θήσαν εὑληρα βέβηκε. ξ̄ quod εὐληρα hoc uno loco dixit τὰς ἡγύας. Sch. A. Addit Sch. B. et V. ἔτι Ἡρωδιανὸς (Vict. Παριανὸς) καὶ ἐπὶ ἴματίου (Ι. ἴμαντος) καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τιθεσθαί Φροσοῖς τὴν λέξιν. Ἐστι δὲ παρὰ τὸ εἰλῶ εὐληρα καὶ εὐληρα, δηλοῖ δὲ τὰ ἡγύα. Praesuit Apollon. Lex. — olovi εὐληρα. ἀπὸ τοῦ περιειλεῖθας τοὺς ἴμαντας χερσὶ τῶν ἡγυόχαν. et ex eo Hesych. Sane ab εἰλέω recte duci videtur. Praferam tamen expositiōnem Etymologi: τὰ ἡγύα, τὰ εἰλεῦντα καὶ συνέχοντα τὰ μποζόγια. Idem notat ab Epicharmo dicta esse αὐληρα (quod et in Hesychio occurrit) οὐ γά τὰ εἴτιμήκη. (an excidit ἡγύα?) Malim αὐληρα pro alia pronunciatione του εὐληρα habere. Ceterum facile est ad intelligendum cum ducta haec sint ab εἰλέω, quod fuit Homericā aetate Φελαω, sūisse quoque ξειληρα.

βεβήκει Vrat. A. b. non bene; et contra temporum legem. Est enim, *incedit*, inuehitur.

483. Αἴλαν, νεῖκος ἄριστε. Ita legebat Aristarchus, doçente Schol. A. et Vict. ex sollenni poetae vſu ac more. sicque codd. Barocc. Mori. Vrat. A. Lipſ. et Hesych. Vulgatum erat νεῖκες ἄριστε. quod codd. aliis insidet, et iam Veneto; et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 B.

In Harlei. et Mosc. a. erat νεῖκη. forte antiquius fuit νεῖκες' ἄριστε. ex quo natum νεῖκει.

κακοφρεδὲς, κακολόγης, κακὰ ἀπιλογιζόμενης. Schol. B. Male prius; nam deducta adiectiva haec in Φρεδῆς sunt a Φρέδομει, delibero, cogito, consilio, non a Φρέδη, dico. Ita ἀΦρεδῆς, inconsultus, stolidus, et hinc deducata saepe in Homericis occurrunt.

ἄλλα τε πάντα δέναις Ἀργείων. requiri videtur δὲ, nam est: iurgiis nectendis praeftas, at in aliis omnibus νεῖκος inferior es Achiniis. Galitem ἄλλα γε praeftet.

Porro haud uno modo iungi et interpungi potest. Praestare mihi videtur Alān, — δεῦρό νυν, ut omnia reliqua sint in medio; hoc modo: Alān, νέκτα ἄριστε, κακοφραδὲς, (ἄλλα δὲ πάντα δεύεται Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἔστιν ἀπηγνής.) δεῦρό νυν.

δεύεται Ἀργείων. ἐπιδεύεται, ut inf. 670. cf. dicta ad E, 636. N, 310. P, 142.

485. δεῦρό νυν η̄ τρίποδες περιδώμεθον η̄δε λέβητος. Ε „quod δεῦρο pro ἄγε et quod νυν corripiendum.“ Schol. A. Paria Vict. Sane conuenit vnu pari; est tamen, huc utique. Iungitur quoque, δεῦρ' ἄγε. In Photii Lex. Mſ. laudatur: si δ' ἄγε νῦν. Schol. Aristoph. Equ. 788. et Acharn. 771. et iterum ad Nub. 744. δεῦρό γε νῦν. Hesych. δεῦρο νυνὶ τρ. Verum haec leuia sunt; gravius est,

περιδώμεθον. Schol. A. „τὸ δὲ περιδώμεθόν ἔστιν ἡν, ἐπει δῆλοι τὸ, συνθήκας ποιησώμεθα“ addunt Schol. B. V. συνθώμεθα· καὶ λείπει η̄, περὶ, εἰς τὸ, τρίποδα. Simili modo certatim reddunt alii, hic et altero loco, Od. Ψ, 78 αὐτὰρ ἐγὼ ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, in his Apollo. Lex. Hesych. Suid. Schol. br. Laudantur porro loca Aristoph. Equ. 788 ἐθέλω περὶ τῆς καθαλῆς περιδόσθαι. add. Nub. 644 cum Schol. Acharn. 1114. Plura sunt ap. Suidam in περίδου, vnde petiere alii, etiam Stephanus in Lex. v. Notas ad Hesych. in περιδώμεθα et in δεῦρο. θῶμεν στοιχημα vulgo nunc id dici, ait Eu-
stath. p. 1312, 21. εχ στοιχεῖν, συνθέσθαι. quam vocem Hesych. habet. Haec quidem grammatici. Nemo tamen docet, quomodo περιδόσθαι περὶ τινος esse possit pacisci, se oppignorare, παραβάλλεσθαι, h. e. pignore vel deposito certare. Alienum est, quod idem cum aliis etiam Schol. Aristoph. affert, esse a δέσιν, obligare, δεσμοθῶμαν συνθήκας. Verum substituendum est: δέσθαι ὄρκον περὶ τρίποδες η̄ λέβητος, tanquam sponsione seu sacramento iurare, si res ita se non habeat, tripodem se, seu lebetem, poenae loco esse daturum, ἀκτηναι. Dici autem δέσηται ὄρκια, quod serius fuit, δεῦνται πίστιν, patet

Odyss. T. 303 ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω. Apud Eustath. ad h. l. p. 1939, 6. suppletur τερψί τινος δῶντι λόγον ἢ συνθήκας. vix satis commode. Simile est quod supra vidimus X, 254 ἀπόδοσθαι, quod erat δόσθαι θεών μάρτυρας ἐπὶ τούτῳ.

Cum metri iniuria legerunt nonnulli: περιθώμεθα ἡλ. λ. sic Barocc. Harl. Townl. vn. Vindob. et Schol. Aristoph. l. l.

486. ἵστορα δ' Ἀτρεΐδηγυ Ἀγαμέμνονα θείομεν ἀμφω. Εἰ „quod ἵστορα pro μάρτυρε, οἷον συνθήκοφύλακα.“ Schol. A. B. V. Schol. Apollonii Arg. IV, 1557.. Vocem iam vidimus Σ, 501 ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἀλέσθαι. Per diaeutηγὴν exponunt alii, ipse Valk. ad Ammon. p. 64.

487. ὄπκοτεραι πρόσθ' ἵππω. ὄπκοτεραι Vrat. d. Ald. 2. cum seqq. rediit ad ὄπκοτεραι Stephanus. cf. ad 480.

Ἴνα γνοίης ἀποτίνων. Ήνα τὸ ἐπιτίμιον δίδους, γνῶς. Σημούμενος. Schol. A. B. scilicet soluto dato eo, quod pignoris loco depositum erat.

γγώης Barocc. Vrat. d. et Vict. cum Schol.

490. καὶ νῦν δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένεται ἀμφοτέροισιν, antiqua forma, προτέρω γένεται pro προέβη. Etiam Sch. B: αὐτὶ τοῦ εἰς τοῦμπροσθεν, εἰς μείζω, προέβη τὰ τῆς ἔριδος. comitus quam Schol. Vict. εἰς τοῦμπροσθεν ἀνθισθητη τὰ τῆς ἔριδος. Expressit locum Apollon. Arg. I, 492. 3.

491. ἀνίσταται καὶ φάτο μῆθος. „εν ἄλλῳ· καὶ κατέρυγεν“ Schol. A.

492. 493. μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεστιν, Alay Ίδομενεῦ τε, κακοῖς. Harlei. ἀμείβεσθε· quod probari potest, quia est αμείβεσθε μέτεσσοι.

Alay Ίδομενεῦ τε. Nonnulli Alay τ' Ίδομενεῦ. referente Barnes. vt syllaba producatur; nam esse breuem meminimus Alay ἀμαρτοστές. et si exempla nonnulla syllabae extremae in θέσει quōque produciāe vidimus.

At κακοῖς, quod subiicitur, vt sit χαλεποῖς ἐπέεσσι κακοῖς, vix ferri potest. Lieet reponere κακῶς, quod vi-

deo quoque a Iortino (*Tracts To.* II p. 71) esse in medium allatum; legitur quoque in Vrat. A. Verum totus versus insititio admodum similis est.

494. καὶ δ' ἄλλῳ γεμεσάτον. et vos alii successeritis, qui. Habet γεμεσάτον pro imperatio Eustathius. Desiderabam γεμεσάτον, optatium, γεμεσάστον ἄν. Nisi est subiunctius.

ὅ τις τειντά γε βέξοι. Cant. βέξοι. hocque erat in Flor. et Ald. 1. Successit βέξοι in Ald. 2. βέξῃ vnu Vindeb.

495. ἀλλ' ὑμεῖς — καθοράσθε. Lips. cum uno Vindob. καθοράσθον. ad Aiacem et Idomeneum: ποδ μαλε, etiam Ernestio iudice.

497. γνώσεσθε ἔκαστος. ἔκαστος Vrat. A.

498. οἱ δεύτεροι, οἱ τα πάροιδεν. οἱ τὸ πάροιδεν Flor. Alld. nec emendatum, nisi a Turnebo ex ed. Rom. Ernesti modum Graecorum (admodum vulgarem) obseruare iubet, γνώσεσθε ἵππους οἱ pro γνώσεσθε, οἱ ἵπποι, qui et remittit ad T, 310. 311.

500. μάστις δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν. μάστις esse pro μάστιγι, ex μάστις, iος, in aperto est, quo sit ut syllaba producatur. Schol. A. ait: Ταυγικῶς, ὡς Θέτι. ergo et haec, Θέτις, Θέτιος. Erat tamen in edd. ante Barnes μάστιγι, metro vitiato, etiam in codd. ipso Townl. Nunc satis constat, μάστις, μάστιγι, fuisse, vel ex Hesychio. μάστιγι Aeolice dici ait Apollon. Lex. ad Od. O, 182. μάστις, μαστίται, quae inde ducta sunt, iam vidimus P, 622. T, 171. Suidam perperam tradere, μάστι esse per apocopen (scil. ex μάστιγι, quod et Schol. Vict. censebat) dictum, notavit Ernesti. Eustathius comparat μῆτρι sup. 315 et Benil. addit κυήστι Δ, 639. laudatque Stephan. Byz. in X/oc.

κατωμαδόν, κατὰ τῶν ὄμον τῶν ἵππων τὴν μάστιγα στραψεν Schol. B. Sup. 431 erat δίκος κατωμάδος, vbi vide. Vocem iam vidimus O, 352 notarunt eam Apollon. Hesych. Etymol.

εἰ δέ εἰ τέτοιο. Vrat. A. etiam h. l. εἰ δέ εἰ. at se. quitur nunc πρήσσοντα.

501. ὑψός ἀσίρεσθην. Schol. Vict. et B. τοῦτο πρὸς τὸ ἄβρον (Vict. γαῖρον) καὶ τὸ τῶν ποδῶν εὔρυθμον.

502. αἰσὶ δ' ἥνιοχον κονίης φαδάμιγγας ἔβαλλεν. im-
properie dici κονίης φαδάμιγγας videntur, cum nullius hu-
moris mentio sit, vt in aliis locis, sanguine admixto pul-
veri, vt Λ, 535. 6. Τ, 500. 501. vix enim spuma pulue-
ri admixta adsperrgere aurigam potuit.

αἰσὶ δ' — Hesych. αἰσὶ — καὶ τὸ ἐν βραχῖτι χρόνῳ.
συνεχές. αἰσὶ δ' ἥνιοχοι. Schol. Vict. addit alterum: αἰ-
σὶ δὲ πυραλ γεκόνων καίσοντο· ex A, 5a. Idem αἰσὶ scribit
vitroque loco. Alia idem cum Schol. B. adiicit: ἥνιοχον,
τὸν Διομῆδην. ᾧς· Θρασύν ἥνιοχον Φορέοντας Ἔπερα (Θ,
89.) τί εὖ ἄποκον, εἰ καὶ τοὺς ἥνιοχους ἵττης ἐν τῷ Λ,
καλεῖ· (Λ, 151.) Discremen ergo fuit in viu voce inter
eos, qui currus bellicos agitabant adstante in curru pu-
gnatore, παραστάτη, non autem is, qui curru certabat.

503. ἄρμata δὲ χρυσῷ πετυκασμένα κασσιτέρῳ το.
Aliter nunc dicta πετυκασμένα quam B, 777 ἄρμata δ'
εὐ πετυκασμένα κατό ἀνάκτων, obducta velis. Sane τυ-
κέων πυκνοῦν. σκεπάζειν. nunc sunt currus auro obdu-
cti, laminis aureis.

ἄρμata το Vrat. b. ἄρμata δ' εὗ χαλκῷ versus scri-
bitur ap. Plutarch. Sympoſ. IX, 15 p. 747 E. Κασσιτε-
ρος quis fuerit, disputatum est aliquoties, v. ad Λ, 25.

504. ἕτερος ἀκυπόδεσσιν ἀπέτρεχον scil. ἄρμata. ξ-
quod ἀπέτρεχον ἄρμata, non, vt vulgaris vſus fert,
ἀπέτρεχων. Seruat quoque ἀπέτρεχον Plutarch. l. c.
Schol. Vict. autem obseruat dilectum in voc. ἀπέτρεχειν
h. l. ἀφύχονται δὲ αὐτὰ (τὰ ἄρμata) εἰς καὶ αὐτῶν ὄρμάν-
των αὐτοκατέταν.

504. 505. εὐδέ τι πολλὴ γῆγετ' ἀπιστάρουν ἄρμata.
χη̄ ποτόπισθεν ἡν λεπτὴ κονίη. vulgg. εὐδέ το. nec est
quod dannes: verum tamen consentiunt codd. in εὐδέ το
cum Etymol. in ἄρμataροχι. Ammon. p. 16. repository

esse volebat Ernesti, quia etiam vñ. 520 legitur. οὐδ' ἔτι
Vrat. b. d. οὐδ' ἄρα Porphyri. Qu. Hom. 4.

505. ἐπισσώρων ἀρματροχιή. ή τοῦ τροχοῦ ἔντμησις
καὶ χάραξις (ἔγχάραξις οὐ βαθεῖα Schol. br.) τοῦ ἑδάφους.
Apollod. Lex. versibus adscriptis; similiter ceteri glosso-
graphi. Est τὸ ἵχνος τῶν τροχῶν ἐν τῇ κονίᾳ. De voce
ἀρματροχιή confusa cum ἀρματροχιή v. sup. 422. Accentu-
mutato ἀρματοροχιή Lips. cum al. vt supra vñ. 422 va-
riari vidimus.

ἐπίσσωτρα, οἱ κανθάλαι, ferramenta extremis rotarum
orbibus impacta, σιθῆραι κύκλαι, videbamus iam E, 725.

506. τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην. Schol. A. „εἰ ἀλ-
λω, πέτεσθον“ praesens tamen minus accommodatum
esset h. l.

507. στῆ δ' ἐν ἀγῶνι. etiam h. l. εν ἀθροίσματι, mo-
nente Schol. A. Ceterum in his usque ad vñ. 512. ma-
gnum artificium quaerit Sennachirim, quod hoc tempo-
ris intercallo inter aduentum Diomedis et absportationem
praemiorum declaratur, quantum Diomedes omnes ante-
verterit: ap. Valk. Diss. p. 133. Acumen ieinnum!

508. ἐκ τε λόφων sudor fluebat. λόφοι nunc esse τρά-
χηλοι. in iumentis, proprio de ea cervicis parte, cui iugum
impónitur, accurate notat Euostath. post Apollon.
Lex. Hesych. Etymol. Schol. br. in quibus αὐχένων, τρα-
χηλῶν exponitur. Sic et K, 573 accipiebatur κυνηγάς τ'
ἥδε λόφοι. cf. Obss.

509. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροι χάμαι θόρε παμφανόωντος.
„quod hic versus tollit ambiguatem, in ἐνάπια παμ-
φανόωντα“ Schol. A. respicit locum illustrem Θ, 435 ἄρ-
ματά τ' ἐπίλιναν πρὸς ἐνάπια παμφανόωντα. ad. quem v.
Obss. Apparere ait grammaticus ex h. l. vt δίφρος παμ-
φανόων est, ita ἄρματα ibi esse παμφανόωντα, non ἐνά-
πια. Paria sunt in Schol. Vict. Cur dicantur currus
cornisci, apparet ex vñ. 503 quia auro et cassitero ob-
ducti et ornati sunt.

510. κλῖνε δ' ἄρα. „ἄρα, vt fieri solet.“ Clarke. et
iterum ad 514. 517.

οὐδὲ μάτησεν. οὐκ ἡμέλησε Sch. B. Vocem iam vidimus E, 233. Π, 474 οὐδὲ διάτησεν Eustath. ed. Rom. Mosc. 2.

512. ξ—513. ξ πρὸς τὴν διαφορὰν τοῦ Φέρειν καὶ τοῦ ἄγειν. Sch. A. et Vict. de quo iam saepe monitum fuit.

513. καὶ τρίποδ' ἀτάσεντα Φέρειν. Tripodem hunc aereum Delphis a Diomede dedicatum feruari ferebat antiquitas. Existat quoque epigramma ei inscriptum; scilicet unus ex lusibus poeticis huius generis. Allatum est ad h. l. ab Eustathio, qui exscripsit Athenaeum VI, 4 p. 232 a quo ex Phania ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων est petitum. Legitur quoque in Analect. Brunck. To. III p. 179. CL. — ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους „γρ. ἔλυ-σεν. ἐλύσας“ Barnes. Sunt commenta viri docti, non varia lectio. In una Flor. exciderat ὑφ'. Mediam in ἔλυεν corripi solitam, nunc produci notat idem; rem in-verse se habere, Clarke contendebat, qui remittit ad not. ad N, 103. O, 24. Vide an melius censuerim, duplice fuisse formam ut aliorum verborum, ita τοῦ λύω, alteram producta, alteram correpta penultima. v. sup. ad P, p. 407. ad T, p. 771. etiam antea ad A, 314 p. 92. λύω habet syllabam priorem longam; si corripitur, fieri id sequente vocali.

514. τῷ δ' ἄρ' ξπ' Ἀντιλοχος Νηλήιος ἔλασεν ἵππους. ξ „quod Antilochus Νηλήιος ab aiso dictus.“ Sch. A. cum Vict. Schol. Vict. videtur id omnino damnare; nam ait: τὸ οὖν τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο Ἀγαμέμνονος, οὐκ Ὁρέ-στου. καὶ τὸ μέγ' ἄριστοι δσαν Φρηγτιάδαο. τοῦ Ἀδμήτου.“ hoc ex B, 763. at prius ex Od. A, 40. vbi legitur: ἐκ γαρ Ὁρέσταο τίσις δσεται Ἀτρείδαο. Putes eum nolle iungere Ὁρέσταο Ἀτρείδαο. quoniam id rarius occurrit. Est autem ἐκ δὲ τῷ (τῷδε) ἄρα, post hunc utique.

515. κέρδεσιν. vide sup. 322. artes, quas Nestor eum edocuerat.

517. ὅσσον δὲ, vñ. Vind. 78. et vñ. 515. τάχει τε.

ὅς φα τ' ἀνακτα. τ' serius est interpositum, ignor- tione τοῦ διγamma: monuere Benul. et Dawes. Abest quoque in Eustath. Omittit vñ. 515. 516. Vrat. b.

518. Ηλιος πεδίοι τιταινόμενος σὺν ὄχεσφι. ξ—quod omissum διὰ πεδίοι. Sch. A. vt 521.

τιταινόμενος extendens se, prominens, concitato cursu: v. sup. ad 324.

519. Versum recitat Schol. Pind. N. II, 16. p. 678.

520. οὐδέ τι πολλή. οὐδ' ἔτι Vrat. b. v. ad v. 504.

521. χώρη μεσσηγὸς, πολέος πεδίοι θέοντος. ξ—„quod (θέοντος αὐτοῦ, τοῦ ἴππου) omissum est διὰ, διὰ πεδίοι πολέος.“ μεσσηγὸς Vrat. b.

523. ἀτάρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. ξ—„σημαιεῦνται τινες (stigma apponunt) quod quae supra diuisim δίσκου οὐρα erant v. 431 nunc una voce δίσκουρα sunt“ Sch. A. fuit in his Aristarchus, tum Ptolemaeus καὶ ei πλείους, ὡς λίπουρα, vt statim alio Scholio monitum est. Sch. A. vbi grammaticus subiicit: affentire se iis ipsum; πάγω δὲ συγκατατιθεμαι. E Schol. B. Vict. et ex Eustath. patet, alijs et h. l. diuisim scripsisse, δίσκοι οὐρα. Porro Apollon. Lex. δίσκουρα. δίσκου οὐρα. ὅσον ἂγ τις βάλοι δίσκον. add. Hesych. et Not. ib. Mensurae genus hoc e comparatione, decens in primis aei simplicitatem, multis similibus aliis illustrat Eustath. p. 1313, 57.

526. εἰ δέ καὶ ἔτι προτέρω. Sch. B. ἀντὶ τοῦ περίπτωτος. et χρόνου nunc esse δηλωτικὸν etiam Sch. br. notat. Sane utrumque locum habet. Virgil. V, 325 Spatia et si plura supersint Transeat et apud prior ambiguum relinquat.

527. τῷ καν μη παρέλασσ', οὐδὲ ἀμφίριστος ξέγκεν. ξ—„quod Zenodotus scripsisset, η ἀμφίριστος ξέγκεν non bene. Nunc enim est οὐδὲ ἔλας“ Sch. A. Scilicet aliter res se habebat sup. 382. de Diomedē: καὶ νό κεν η παρέλασσ' η ἀμφίριστον ξέγκεν, εἰ μὴ —

τῷ καν μη παρέλασσ'. τῷ καν μη Rom. τῷ καὶ μη Barocc. Vrat. d. Lipſ. vn. Vindob. quod praeferam.

Porro ἀμφίριστον quiesceret et h. l. sine αὐτὸν an τὸ πρᾶγμα. praefero prius. v. ad e. v. 382. Eustath. nunc supplet τὸν δρόμον.

529. οὐρὸς ἔρωτη, quod sup. O, 358 ὅσον τ' ἔπι
οὐρὸς ἔρωτη, vbi vide.

530. βάρδιστοι μὲν γάρ εἰ. Ald. 2. vitium β. τὴν γάρ
εἰ βάρδισται Vrat. A.

531. ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
„quod τὸ ἥκιστος hoc uno loco legitur et est ex ἥκα,
ἥκη, significatque idem fere quod ἐλάχιστος. At apud
Atticos asperatur ἥκιστα et est oppositum τοῦ μάλιστα.“
Sch. A. Similia habet Sch. B. addens: οἱ δὲ, ἀτεχνος,
ἄλλοι, ἀσθενῆς. et Sch. br. πάντων ἡττώμενος. ἀσθενῆς οὐ
ἀτεχνος. Schol. Vict. habent utrumque Scholion A. et B.
et cum et ipse duxisset ἀπὸ τοῦ ἥκα, ἥσυχη, addit: οἱ δὲ,
παρὰ τὸ ἔχων, οὐ δυτινοί, ἐπέχων. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ ἥσ-
υχου. ἀμαθῶς.

Negligunt tamen lenem Ionum pronunciationem, ut
in tor aliis, Attici, hincque vulgaris scriptura ἥκιστος non
modo libros obsidet praeter Ven. et Lips. verum adspira-
tionem addunt quoque Apollon. Lex. in quo ἥκιστος,
ἐλάσσων, versu adscripto, Hesych. Eustath. cum Etymolo-
go. In Lips. tamen erat glossa: τινὲς δὲ δισύνευσιν.
ἀμαθῶς.

533. ἔλανον ἄρματα καλὰ, ἔλαύνων πρόστοζεν Ἰππονο.
„quod Zenodotus scribit: ἔλαύνων ὑκέας Ἰππος. at-
qui, addit ipse grammaticus, fracto carru, non poterat
agere ἔλαύνων Ἰππος, sed ducere“ Schol. A. Similia sunt
in Schol. B. et Vict. reddunt quoque πρόστοζεν per Ιπ-
ποτοζεν, ut egerit Eumenius equos ante se, currum au-
tem manu traxerit. (Est tamen ἔλαύναι etiam vi. 536.)
Ignatius et inutilis versus, idemque male proculis, au-
ctore rhapsodo; nam Zenodoto ille iam lectus fuit. In-
est quoque hiatus, et, quod grauius, vitium prosodi-
cum, correpta longa in πρόστοζεν, pro quo πρόστοζεν
recitauit versificator. Malum tamen ut tollerent, alii le-
gerant ἔλαύνων πρόστοζεν Ἰππος. Sic Eustath. Ed. Rom.
et Lips. Alii arguti sunt alia sp. Eustath. p. 1315 pr.
Etiam Bentleius versum vincinis incluserat.

535. στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔκει πτερόεντ' ἀγόρευε.
Vrat. b. d. vn. Vindob. πτερόεντα προσηγύδι. sic quoque
Townl.

Prius hemistichium corrupte edebatur in Flor. et
Alld. στὰς δ' ἐν Ἀργείοις ἔκει — ed. Rom. στὰς δ'
ἄρ' Ἀργείοις, ἔκει. ex ea propagatum per Turneb. et
Stephanum. Emendatam, quam nunc habemus, primo
video occurrere in Ed. Cantabr. firmantque eam' codi-
ces, et ipse Venetus,

536. λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μάνυχας ἵππους.
λοῖσθος, ἔσχατος, adscripto hec versu, Apollon. Lex.
Schol. Eurip. Or. 517. v. Etymol. in λοῖσθος et λοῖσθιος.

ὥριστος Barnes: „γρ. ὥριστος et δ ἄριστος“ prius
est in Mosc. 2. v. ad Λ, 288.

ἐλαύνειν, ut iungatur cum ὥριστος, adscriperat Bent-
leius: idque p̄aeclare: alioqui offendit versus hoc ipso,
quod nunc probandum esset id, quod paullo ante vſ.
533 damnabamus, vbi Eumelus ἐλαύνων πρόστο. θεν ἵπ-
πους, qui non aurigatur, curru fracto, sed agit equos
ante se: nunc idem tamen ἐλαύνει ἵππους. Abstergitur
vitium, si ille δ ἄριστος ἐλαύνειν ἵππους dictus est.

Vulgata est ap. Aristidem To. II p. 257. vbi in hinc
locum commentatur, et docet, etiam in certaminibus for-
tunam regnare.

537. ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, δεύ-
τερον. ἀτὰρ τὰ πρῶτα Φερέσθω Τυδέος νιός. — „quod in
nonnullis subiungebantur duo alii versus:

τὰ τρίτα δ' Ἀντίλοχος, τέττατα ξανθὸς Μενέλαος,
πέμπτα δὲ Μηριόνης, Θεράπων εὐς Ἰδομενῆος.

Verum, quod recte additur, versus nec characterem Homericum habent, nec cauillam idoneam habet enumera-
tio. Schol. A. Vict. Forte tamen cum iis nec minus ex-
pungendum erat versus 538. molestem enim est: δεύτερον.
Et si enim supplendum est κατὰ τὰ δεύτερα, altero loco,
sequitur tamen: ἀτὰρ τὰ πρῶτα, ut debeat quoque esse
τὰ δεύτερα ἄεθλα, pro hoc est ἀέθλιον δεύτερα. Erit sal-
tem interpungendum: ως ἐπιεικές. Δεύτερον, ἀτὰρ τὰ

τρῶται Φ. vt sint iungenda: τὰ δεύτερα Φερέσθω Eumelus, ἀτὰ τὰ πρῶτα Φερέσθω Diomedes. Nec tamen desiderabatur haec sententia declarativa antecedentis versus; vividior Antilochi sensus vel sic, auditis Achillis verbis, statim mōueri debuit vt erectus et de suo praemio sollicitus Achillem compellaret.

Ceterum Antilochi caritate ductum Achillem, facile agnoscas; cuius amore ductum hunc nouimus vel ex Od. Ω. 78. 79. At Schol. B. et Vict. etiam Diomedem memorari et primarium praemium ei seruari ab Achille volunt, ne videatur similitatem erga Diomedem seruare διὰ τὴν ὑποψίαν τὴν Φθάσασαν ἐγγενέσθαι αὐτοῖς. puto post legationem reducem re infecta lib. IX, 692 sq.

539. ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευσ. Vrat. d. ὡς ἐκέλευσον Vrat. A. ηδ' ἐκέλευσον. Praefiat Schol. A. „ἐν ἄλλῳ ηδὲ κέλευσον“ hoc praeferam. vn. Vind. αἰδ' ἐκέλευσον.

540. καὶ νῦ κέν οἱ πόρεν γέπτον, ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαοῖ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ ἐπήνησαν γὰρ οἱ ἄλλοι“ utrumque sane otiosum est post vñ. antec. Vrat. A. ἐπήνεον. alii ἐπήνεσσαν. vitiōse.

Clarke plurimos codd. ait habere καὶ νῦ κέ οἱ. hoc sane recte ad antiquum κε fui. nec tamen reperio, quinam illi plurimi sint; ex uno Harlei. laudari video a Bentleyo. καὶ νῦ κε δῇ Vrat. A.

542. Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκη ήταί φατ' ἀκατάς. „iure agere, ius vrgere coepit.“ Erneſti; sequutus forte Eustathium: qui reddit δικαιοκῆς. Atqui δίκη per se est, δικαίως, σὺν δίκῃ, vt saepe ap. Pindar. et alios. et αμείβεσθαι scil. δικέσσι, respondere. Est ergo: respondit ei iure ac merito. Recte Schol. br. δικαίως ἀπεκρίθη.

543. ὁ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴ κε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος. ξ „notant nonnulli versum, quod κεχολώσομαι pro μηνίσω“ Schol. A. Miraberis notationem. Respicit grammaticus vñ. A. 139 ἀξω ἐλάνη. ο δέ κεν κεχολώσεται, ὅν κεν ἴκανω. quem tollebant alii, alii tuebantur, forte versu hoc laudaço. Nec tamen ibi de vñ vocis dubitabatur, nam etiam κεχολώσεται Τ, Ζοι et

alibi vidimus; verum de sententia versus ieuna et otiosa.
αὐτὸς ταλάσσης Βρα. d.

544. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄσθλον. ← „quod
μέλλεις pro θύης.

546. ἀλλ' ἀφέλεν ἀπαγάπασιν εὑχεσθαι. Ad sensus
antiquorum hominum cognoscendos notabilis versus: cum
semel illi ad deorum interuentum referrent omnia, et
se ipsis gratos esse putarent, si successum haberent, illos
autem sibi infestos, si optatis exciderent, eosque exorari
posse putarent: Antilochus ait, Eumelum deos sibi pro-
pitios precibus reddere debuisse: pro eo quod nos ad
casus infaustos, fortunam aduersam, talia referre solemus.
Quid hoc ad me, si ille deos aduersos habuit, ut pro-
pterea mihi nunc praemium altero loco debitum eripiatur?
debuerat ille videre, quomodo meliorem sibi fortu-
nam procuraret. Itaque preces facere vidimus eos, qui
arcum tenderent, ut Pandareum Δ, 101. sic inf. 770
Vlysses in cursu.

αὐτός τ' ἄσθλος δῶν. In Harlei. τ' abest, quod Clar-
ke ferri posse ait; vix bene. Subiectum videtur consti-
tuisse Achillem. at est Eumelus, et sunt absolute positi-
causa recti pro, αὐτῷ ἄσθλῷ δέουτι, vel αὐτοῦ ἄσθλον ὕπ-
τος. Monuit quoque Ernesti.

547. εὐχεσθαι. τὸ κανονίστατος ἥλθε διώκων.
Lipſi. Moſc. a. τῷ καν. ita vero debebat scriptum esse τῷ
κανονίστῃ. Bentleio placebat τῷ κανονίστῃ. Adscriptit tamen
Od. Θ, 33a τὸ κανονίστης φέλλει. Vtique etiam τὸ
κανονίστης recte se habet, pro κανονίστῃ κατὰ τοῦτο, οὕτως.

548. καὶ τοι Φίλος ἔπλετο θυμῷ. vulgatum erat Φί-
λον. Obsequendum erat auctoritati, nam diserte Venetus:
Φίλος. et Sch. A. „οὕτως διὰ τὸ στάσαι εἶχον.“ At quae
illae πάσαι? Verum et Schol. Victor. monet Φίλος scri-
bendum esse, et legitur Φίλος in Harl. Townl. Eustath.
si δέ μιν οὐκτείρεις. Vrat. A. οὐκτείρεις.

549. ἔστι τοι δὲν καλ. Fl. Alld. nec emendatum nisi
a Turnebo, ex Romana.

550. εἰσὶ δέ τοι δμῶες καὶ μάνυχες ἔπτοι. Per sphalma operarum editum erat καὶ μεῖζον ἄεθλον, hoc et sequenti versu in edd. Flor. Rom. Alld. Turneb. nec emendatum a Stephano, tacite tamen, et si iam Eustathius antiquam lectionem suppeditabat.

551. 552. — quod ἔπειτα est pro μετὰ ταῦτα, ut oppositum sit αὐτίκα. Respicit haec obseruatio Jl. I. 169 Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα — Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας “ Sch. A. Scilicet, cauere volvere, ne ἔπειτα sit copula, sed ut sit, altero loco.

μεῖζον ἄεθλον notat Sch. B. neutro dictum cum alias τὸν ἄεθλον dicat. Poterat sane et h. l. scriptum esse μεῖζον' ἄεθλον. Lucem effundit Apollon. Lex. ἄεθλος, quod et certamen et praemium esse docet; at ἄεθλα, τὰ ἔπειτα κατὰ τὸ πλεῖστον ut inf. 653. ὅθεν καὶ Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει μεῖζον ἄεθλον. αὐτὴν δόμεναι, accipe, sume et da.

554. ὃς καὶ Ἐθέλησι recte Barnes restituit (nec aliter Venetus) pro ὃς καὶ Θέλησι. cum satis constet Homerum Θέλησι ignorare.

556. χαίρων Ἀντιλόχῳ. ἐπὶ τῷ 'A. monet Sch. B. ne sit quod alias: gaudere aliquo, pro habere.

557. ἔκτα πτερόεντα προσηύδα. πτερόεντ' ἀγόρευεν Mosc. 2.

558. εἰ μὲν δῆ. *siquidem reuera*, Clarke. κελεύσις καὶ οἰκοδεσι, est in Harlei. Bentl. addit, ita debere scribi: κέλη καὶ οἴκη.

559. έγώ δέ καὶ καὶ τὸ τελέσσω. Abundare δὲ obseruat Sch. A. Scilicet in apodosi. In hoc tamen loco etiam Latine dices: ego vero et hoc faciam, έγώ δή καὶ τὸ τελέσσω. Turnebus, qui hand dubie effinxit ex Romanae ed. vitio: έγώ δὲ καὶ τὸ τ. et si fatendum, placere illud posse, ut et placuit Bentleio. τελέσσω passim scribi facile expectes.

560. τὸν Ἀστεροκαῖον ἀπγύρων. Barnes: „γρ. ἀπγύρων“ quod idem ille apponit inf. 808. hoc est, Indere.

Vtrumque in Homericis occurrit, ἀπαύρω seu ἀπαυρέω et ἀπαυράω. Est tamen ἀπῆρον quoque in Cant.

561. ὃ πέρι χεῦμα Φαενοῦ καστιτέροιο ἀμφιδεδίηται.
Schol. A. ait esse qui πέρι scribant; at Alcalonitam et plerosque iungere περὶ — ἀμφιδεδίηται. Ita esset quod alioqui efferves ἀμφιπεριδεδίηται. Schol. br. περίχευμα, περίχυμα et paullo post, ἐν ᾧ κύκλῳ περικέχυται ὁ καστιτερος. Erat περίχυμα quoque in Vrat. A.

Schol. B. ἐδήλωσε τὸν ἐκκεχυμένον τε καὶ κετηγυμένον τῷ δόρατι (lege τῷ θώρακι) καστιτερον. putauit thoracem aereum in superficie sua stanno fuisse oblitum et inductum. Immo vero ora clipei fuit stanno obducta. Eustathius nil monet. Vertitur vulgo: „thoracem quem circum ora fulgidi stanni vertitur.“ Iis, quae ex Schol. B. apposui, addit Schol. Vict. Ισως οὖν περιστενεῖ η περίδιο εὐκά αναστρεψτέον αὐτήν.

562. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται. Moſc. a. δέ τοι. nec hoc male. ἄξιον Cant. Mori. Vrat. d. cum Veneto. Potest utique et hoc ferri, vt erat N, 446 η ἄρα δή τι ἔπομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἐνὸς ἀντιπεθάσθαι. Verum et pro his aliter Ξ, 471 η δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθογύρος ἀντιπεθάσθαι ἄξιος; est quoque ἄξιος doctius et magis poeticum inf. 885 λέβητα βοὸς ἄξιον. O, 719 ἥμαρ πάντων ἄξιον. Od. Θ, 405 ἄρο — πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.

565. Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δὲ δέξατο χαιρῶν. Versus abest a Veneto, Townl. Vrat. A. b. vn. Vindob. et abesse potest; iudice quoque Ernestio.

ὁ δὲ δέξατο ex Moſc. 2. firmatur. Vulg. ὁ δ' ἐδέξατο.

567. 568. ἐν δ' ἄρα κήρυξ χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. Σ „quod οἱ δημηγοροῦντες σκῆπτρον ἔλαβον“ Schol. A. br. atqui hoc non nunc demum discimus; nam aliquoties iam vidimus; vt K, 328.

χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε. Ita vulgo lectum; nec inepit, sed ex vnu vulgari; tnetur quoque Ernesti; vt mox 582 μάσθλην ἐν χερσὶν ἔχων. At χειρὶ, conuenienter utique de sceptro; vna manu capto, Barocc. Mori. vn. Vindob. Lipſ. Ven. A. B. Od. B, 37 σκῆπτρον δέ οἱ ἔμ-

βαλε χειρὶ κῆρυξ Πεισήνωρ. Et Schol. A. χειρὶ, γρ.
χεροῖ.

σιωτῆσαι τε κέλευσεν. Ionica forma pro τ' ἀκέλευ-
σεν. In Barocc. vno Vindob. et Lips. erat τ' ἀκέλευσεν.

570. 571. Versus proprie sententiam commendati a
Platarcho de aud. poet. p. 32 A.

572. τοὺς σοὺς πρόσθε βαλάν. προβαλάν, iterum
639. Ita προβαλέσθαι est anteire, praestare, T, 218.

574. εἰς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μῆτ' ἐπ' ἄρωγῷ.
Ἐότι οὐκ εἰς τὸ μέσον παρελθόντες, ἀλλὰ, μέσον δικά-
σσαντες μῆτε τούτῳ προσχαριζόμενοι, μῆτε θμοί. διὸ ἐπιφέ-
ρει· μῆδ' ἐπ' ἄρωγῷ.“ Schol. A. cum Suida in μέσον.
Pariter Schol. B. V. cum Leid. εἰς μέσον, ἐξ ἕσου. ἐκ πα-
ραλλήλου. μὴ ἐπεροβαρᾶς. Conueniunt Schol. br. et Eu-
stath. Apud Hesychium: εἰς μέσον ἀμφοτέροισι. μεσολαβή-
σατε τὸ πρᾶγμα, η̄ τὴν δίκην.

μῆτ' ἐπ' ἄρωγῷ. ἄρωγῇ in iudicio, de patrocinio, la-
tius accepio, occurrebat sup. Σ, 502 λαοὶ δ' ἀμφοτέροι-
σιν ἐπήπυον ἀμφὶς ἄρωγοι. et nunc de iudicibus, qui fa-
vent alterutri causas, κατὰ χάριν iudicant. Glossam He-
sychianam corruptam: μηδέ τ' ἅρ αὐγῆ. μηδὲ βοηθήσῃ, ex
h. l. emendauerat Bentl. eodem modo, quo factum ab
Hemsterh. et vi facile emendes, si modo versum memo-
ria attuleris.

μὴ ἐπ' ἀ. Lips. μῆδ' ἐπαρωγῷ Vrat. A.

Pro δικάσσατε autem est δικάσσετε in Vrat. idemque
erat in edd. Flor. Alld. donec Turnebus δικάσσατε intu-
lit ex ed. Rom. consensu codd. Barnes: „γρ. δικάζε-
τε“ ex ingenio suspicor: εἰς μέσον ἀμφοτέρων δικάσσατε
contemto metro Cant.

577. ὅτι εἰ τολὺ χειρονες ὕπτοι. αὐτὸς δὲ χρείστων
ἀρετῇ τε βίη τε. Inest ambiguitas: τολὺ χειρονες ὕπτοι
erant Antilochi sup. 309 ἀλλά τοι ὕπτοι βάρδιστοι Θεσίν.
itaque Nestor arte ei vtendum esse, monebat. Idem An-
tilochus, tanquam iuuenis, praestabat βίη et ἀρετῇ, ro-
bore. et arte aurigandi, ἀρετῇ ἡνιοχικῇ. Ita Menelaus au-
fert praemium ψεύδεσσιν, ψευδῶς, per fraudem, ἀδίκως,

quod illi Antilocho, qui quidem erant detersiores, ipse tamen Antilochus praestabat arte et robore.

Potest tamen nec minus subiectum esse Menelaus: qui praemium aufert ψεύστοις βικούμενος, fallit accusacione vincens, cum tamen haberet detersiores equos (ut quidem aiebant illi qui iniuste cum Antilocho actum esse dicerent) ipse autem ἀξιώματι, potentia et opibus praevaleret. In utraque interpretatione ὅτι molestum est. Priorem rationem amplexum video Eustathium p. 1316, 21. 56. Tertia ratio esset, ut ὅτι οἱ sit accipiendum de Antilocho, αὐτὸς δὲ vero de Menelao. In versiones recepta est altera ratio, ut Menelaus subiectum sit. In Vrat. b. superscriptum erat οὐ ad Μενέλαος.

580. ἄλλον ἐπιτλήξειν vn. Vindob. μᾶλλον. f. ex μ' ἄλλον.

581. Ἀντλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο Διογρεφές, γὰρ Θέμις εστί. — „ἀδητεῖται, quod importune διογρεφές ait, cum ei iratus sit“ Schol. A. Censura importuna! nam ex more Homericō epitheta eiusmodi heroum abierunt in nomina propria. Etiam Schol. Vict. διογρεφές. περισσὸν τὸ ἐπίθετον, ὡς διὸν Ἀλέξανδρον. Ἀνδρομάχη λευκόλευος. ὕρσεο κυλλοποδίον. δὲ στήχος περισσός. ἄλλων, Φασὶ, θυπτύσι Νέστορα. ἄλλ' οὐ πρέπει τῷ Φλεγμανομένῳ θῦσαι (leg. θωκεύσαι).

εἰ δ' ἄγε. Edd. excepta Romana, εἰδ' ἄγε, cum codicūm parte; et sic saepius sup. vt I, 167. Attamen Eustath. τὰ δὲ πλεῖστα καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, εἰ δ' ἄγε, Φασίν. Nil sane refert. adstipulantr tamen vn. Vindob. Townl. Ven. Rom. Variat quoque alibi.

γὰρ Θέμις εστί. Eustath. γὰρ Θέμις εστί.

582. αὐτὰρ ἴμασθλην. Flor. ed. et ms. Lips. ἴμασθλην.

583. χερσὶν ἔχει φαδινὴν — ἔχων legebatur inde a Stephano, cum edd. Flor. Alld. Rom. haberent ἔχει, quod omnes codd. tuentur. Illatum autem ἔχων, non codicis fide, sed ex vitio Turnebi, a quo editum ἔχει (et si hoc quoque in Vrat. d. occurrit) quod Stephanus mutauit in ἔχων. Conuenit hoc ceteris; Ernesti quoque

hoc verum esse censebat, idque constructione patero. Verumtamen χερσὶ τῇς nititur codicem auctoritate; ne structuram turbet, animaduertendum est, in medio interposita illa esse: αὐτὰρ ἡμάσθλη χερσὶ τῇς φαδιγὴν περ τὸ πρόσθεν ἀλαυνεῖ, et iungenda: στὰς ἵππων προτάροις καὶ ἄρματος, ἵππων ἀψάμενος, ὅμνυθι. nisi malis Schol. A. seqni, qui iungit: ἢτερ τὸ πρόσθεν ἀλαυνεῖ ἵππων ἀψάμενος, ut sit pro ἐφαψάμενος, καθαψάμενος, H. gello percutiendo. Ait enim: διαστολαι ἐπὶ τῷ, ἄρματος, ἀλαυνεῖ, καὶ, ἀψάμενος· μέχρι γὰρ τοῦ, ἄρμα πεδῆσαι, ἥρτηται ὁ λόγος. An Eustathius quoque τῇς legerit, mihi non patet p. 1317, 1.

φαδιγὴν ἡμάσθλην. vocem hoc uno loco obuiam illustrant Schol. br. εὐκίνητεν, ἰσχυρήν. Schol. B. et V. λεπτὴν, ἀπικήη, χαριστάτην. ultimum hoc, quod et a Vict. abest, potius ad puellam gracilem referes: κόρην φαδιγὴν saepe dictam videoas; sic Iunoni χειρ φαδιγὴ tributa ap. Apollon. III, 106 ubi v. Schol. et Hesych. h. v. cum Intpp. Videri poterat φαδιγὴn restituendum esse Apollo-nio Lex. ubi φαδιγὸν, λεπτὸν, οἰοντι φαδανὸν, παρὰ τὸ φαδίως δογεῖσθαι legitur. Enimvero glossa illa longe dineras indolis et consilii est; spectat enim ad lectionem variantem φαδιγὲν δονακῆα. Jt. Σ, 576. v. sup. To. VII. p. 556.

584. ἵππων ἀψάμενος. Vrat. A. interponit δ', ἵππων δ' ἀψασάμενος. quia non vidit illa: αὐτὰρ — ἀλαύνεις in medio interiecta esse.

γαϊόχον Ἐννοστήγανον ὅμνυθι. Hoc Neptuni epitheton quale sit, a mari ductum, vidimus ad I, 183. At Schol. br. ex hoc ipso loco epitheton referunt ad rem eque-strem, ut idem sit cum ἵππος, a γαϊῳ et ὄχος. gaudens curru. Vti et Etymologus: ὁ γαϊων τοῖς ἐχήμασι. Pausanias vero vll. 584. 5. vñitut lib. VII, 21 ad docendum, Neptunum ἵππον a re equestri, seu curuli, dictum, nec aliunde.

585. ὅμνυθι, μὴ μὲν ἐκεῖν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι. Versus male fabricae: τὸ ἐμὸν facile liberari potest hia-

tu: emendauit iam Bentl. τούμόν. Alterum vitium non vidit; est Homericum ubique ξεκαν. Non itaqueflare potest μὴ καν ξεκαν. In Pausan. laudatur: μηδὲν ἔκων. Suspicari liceret fuisse μηδὲ ἔκων. nisi manifestia esset aberratio μηδὲν ex μὴ μέν. Ms. Alteri τὸ ἔμὸν δόλῳ corrupte, et alter Vindob. μον ἄρμα δόλῳ τε πεδῆσαι. Fatendum quoque, μὴ μὲν in iureiurando et alibi occurrere ut sup. K, 330 ξτω νῦν Ζεὺς, μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνήρ ἐποχήσεται ἄλλος. T, 261 ξτω Ζεὺς, — μὴ μὲν ἔγῳ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Quod si hoc tuendum est, videndum est an fuerit permutatum: μὴ μὲν ἔμὸν σὺ ἔκων δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι. ut in illo est: μὴ μὲν ἔγώ. Ita vero haud dubie lenius omnia procedent, si scriptum fuisse statuas: ὅμνυθι, μὴ σὺ ἔκων τούμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι.

586. τὸν δ' αὗτ' Ἀντιλοχος. Lips. aū perpetua varietate.

587. ἄνσχεο νῦν h. e. ἀνέχου. „ἐν ἄλλῳ· ξσχεο“ Schol. A. At ἄνσχεο, ἀνάσχου Apollonius quoque Lex. h. v. πολλὸν γὰρ ἔγωγε οὐατερος. Barnes: „γρ. πολὺ μὲν γὰρ ἔγωγε.“

589. νέου, ἀνδρὸς ὑπερβασίαι. Schol. B. V. ταραχήσεις τοῦ δέουτος.

591. Ἰππον δέ τοι αὐτὸς ἀώσω. Subtiliter obseruant grammatici, quod tacite innuit Antilochus, se nec victoria nec praemio cedere, sed, quod suum esse afferit, donare Menelao.

592. δώσω τὴν ἀρόμην. vn. Vindob. ἀράμην cum vitio metri.

593. μεῖζον ἀπαιτήσειας Schol. br. ἀπαιτήσειας quod et ipsum ferri possit; sic et ed. Rom. Mosc. 2. vn. Vindob. Ven. B. cum Schol. B. et V. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσας (forte αἰτήσειας) μεῖζον τι. Harlei. autem μεῖζον ἐπ' αἰτήσειας. Euystathius autem: ἀπαιτήσειας η̄ μᾶλλον σαφέστερον, ἀπαιτήσειας.

594. βουλοίμην η̄ σοὶ γε. pro βουλοίμην μᾶλλον, ut aliquoties iam vidimus, ut statim A, 117 βούλομ' ἔγῳ λαὸν σόου ἔμμεναι. Porro, pro Διοτρεφὲς, est διαμπερὲς in

Barocc. Mori. Conuenit quod aliquoties occurrit, διαμ-
περὶς ἥματα πάντα. vt Π, 499. Od. Δ, 209.

595. διάμοσιγ εἶναι ἀλιτρός. v. Nota. Ad periurium
non bene refertur. De voce ἀλιτρὸς v. ad Θ (VIII) 361.

598. τοῦ δὲ θυμὸς ίάνθη, (διεχύτα ἐχάρη Sch. br.)
ώςει τε περὶ σταχύεσσιν ἔρση λῃστὸν ἀλδήσκοντος. Ut omni
dubitacioni occurratur, ex sensu meo debet subtilitui ὡςεὶ¹
τε ἔρση sc. λαίνει τὸ λῃστὸν, ἀλδήσκοντος τοῦ λῃστοῦ, ὅτε
Φρ. et iungenda περὶ σταχύεσσιν ἔρση (οὖσα) vt inuestio
sit pro: ὡςεὶ λῃστὸν ἔρση λαίνεται, ut seges recreantur ro-
re. Nam operosior esset iunctura, si ἔρση scriberes, et
subiectum esset ἄρουραι, vt sit ὡςεὶ τε — ἔρση, λῃστὸν ἀλ-
δήσκοντος ὅτε Φρίσσεσσιν, ἄρουραι — sc. ίάνθησαν vel λα-
νεῖνται. ut recreantur rore arua, cum segete adolescen-
te horrent. Nihil de orationis obscuritate moneri videq
in Schol. eti Sch. B. Vict. et oī παλαιοὶ ap. Eustath. p.
1318, l. 31. bene reddunt: ὡςεὶ δὲ τὸ λῃστὸν, περιχυ-
θὲν τὴν δρόσων, Φαιδρύνεται μεταβαῖνον (μεταβάλλον ap.
Eustath.) ἀπὸ στυγούτητος εἰς κάλλος, οὕτω καὶ Μινύλλεος.
Eustathius Φράστιν dilucidiorem fore statuit, si post τοῦ
δὲ θυμὸς ίάνθη plene interpungatur. Bene hoc: modo
tum legatur: ὡςεὶ δὲ περὶ, vt etiam Ernestum legere vi-
deo, noua sententia hinc progressa. Vidimus tamen si-
milia exempla comparationis sic iteratae. At idem Eu-
stathius ad ἔρση supplet εστί. et iungit sequentia: λῃστὸν
ἀλδήσκοντος ὅτε Φ. vt sit δρόσος, η γίνεται, ὅτε τὴν τοῦ λῃ-
στοῦ αὐξήσει Φρίσσουσιν ἄρουραι. parum commode. Ait idem
alios, quum non, vt ipse facit, interpungerent, per ἀν-
τίττωσιν dicta accepisse, quasi pro καθὰ περὶ σταχύεσσιν
ἔρση esset: καθὰ oī στάχυες τὴν ἔρση (περὶ ἔρση). scili-
cet λαίνεται. Subiicit tandem ex antiquioribus ea, quae
supra apposui.

Ex comparatione tamen loci in Apolloio III, 1019.
1020 et ex Schol. videor mihi perspicere, frequentatam
esse olim diuersam aliam interpretationem, vt ίάνθη ex
propria significatione τοῦ λαίνεσθαι, intepescere, adeoque
τήκεσθαι, liquefcere; acciperetur: apimas Menelai mol-

*titus est, ut ros liqueficit in aristā, cōcēta tēpē στάχυ-
σσιν δέροι sc. λαύσται.* Sic cera liqueficit λαύσται Od.
M. 175 alīp̄a δ' λαύστο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἡ
λέσσε. Nam versus Apollonii hi sunt. Medea λαύστο δὲ
Φρένας εἶσω Τηκομένη, οἴδη τε τῷ φόδεοισιν δέροι τήκε-
ται, ἥρωισιν λαυρομένη Φάσσοιν. Mens mollita liquefie-
bat, ut ros circa rosas solis radiis (ex gelu) resolutus h.
liquefactus. Addit Schol. τὸ Ὄμηρικὸν παράφρασεν. Ιάν-
δη δ' ὠςεὶ τε. — Idem, postquam docuit λαίνσθαι et
τήκεσθαι esse quidem sūnonyma, nec tamen eadem pror-
fus, ὅτεν "Ομῆρος, εἰκὼν λαύδη, ἀπήνεγκεν ὠςεὶ τε. Sed
reliqua obscura sunt, ut tamen suspicari liceat eum et
ipsum locum expediisse per ἀντίττεσθαι supra memoratam.

'Εροη pro δέροι notabile esse obseruatum est alio
loco ad Π. 374 vbi erat ἄσλλα et ἄδλλη.

ὠςεὶ τε. alii τίς εἴτε. sic quoque ed. Rem.

599. λαγῶν ἀλδήσκοντος. αὐξανομένου. ut αὐξεῖται δέν-
δροι et ἀποστεῖ δέρσαις χλωραῖς ap. Pindar. Nem. VIII, 68.
In Vrat. A. est ἥλιου ἀλδήσκοντος. felici lapsu.

ὅτε Φρίσσωσιν ἄρευραι. Sch. A. ἀντὶ τοῦ· Φρίσσω-
ταις χρεωσι τοὺς στάχυας. Sch. B. ὅτε τελειοῦνται ei στά-
χυες adeoque ros iam in aristā adhaerescens in obtu-
tum venit. ὅτε Φρίσσωσιν Townl. Vrat. b. nec male.

600. μετὰ Φρεσὶ θυμὸν λαύδη. prima nunc correpta,
quae vſ. 598 producta erat. In hoc saltem verum est
vocalem ante vocalem et produci et corripi. Potest ta-
men et hic produci syllaba per tonum et ictum.

602. Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἔγων ὑποβίβομαι αὐτός.
Barnes refinxerat: 'Αντίλοχ' ἢ νῦν μ. Bentley: 'Αντίλοχ'
ἢ μὲν νῦν τοι. μέν σου vn. Vindob. ἔγων λαερε
διμναι. Nunc ipse Lips. δγώ.

603. ἐπεὶ οὖ τι παρήρος οὐδ' ἀστιφρων. ἔ „quod
παρήρος εῖτο δι παρηρτημένος τὰς Φρένας, οὐκ ἀραράς, οὐ-
δὲ κατὰ χώραν ἔχων αὐτάς. Schol. br. κεχαλασμένος τὸν
λογισμὸν. παράφρων. Παρήρος ἵππος qui sit, vidimus
H. 156. Θ. 87. Π. 152. 471. qui iugali equo adiunctus
non currni iunctus est, et hactenus solutus vagatur vel

vagari solet; hinc omnino παρήρος, solutus; porro de eo qui membris solutus, pedibus manibusque porrectis, iacet prostratus, πολλὸς παρήρος θνθα καὶ θνθα H, 156. hoc ad animum translatum, facili tropo, notat levitatem et stultitiam: ut Φρένας ἡράθεσθαι iam vidimus Γ, 108. et solenne est, voces levitatem designantes et stultitiam ad animum transferre, v. c. μετήρος. Nunc παρήρος simili notione frequentatum. Apollon. Lex. h. v. ποτὲ δὲ παρήρον, τὸν παραιωρούμενον κατὰ τὰς Φρένας, εἰναι ἀφρονι, adscripto hoc versu. ubi cf. Villois. et Toll. et Intpp. Hesych. a quibus iam notatum est Antilochium: τέ σας παρήρεις Φρένας; est in iisdem fragmentis alterum: καὶ βίου χρῆσιν πλανᾶται καὶ γόνου παρήρος. Innotuit vox multo magis ex noto Theocriti versu Id. XV, 8. πάρηρος ad quem v. Valk. Contraria sunt ὁ ἄφροντος τὰς Φρένας, Φρενήρης. add. Eustath. in primisque Etymol. Ducta autem vox παρήρος ab εἴρω, unde iota subscribitur; confusa cum etymo αἴρω, αἰρέω, ἄρω. ut iam monitum ad H, (VIII) 155.

Conuenit ἀστ/φρων cum eodem vocabulo; vidimus illud iam Τ, 183 ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδὲ ἀστ/φρων. ματαιόφρων. Schol. Vict. ἀνεμάλια Φρεγῶν.

χωδμενος in principio versus: Eustath. monet suppleendum esse, si καὶ χωδμενος. Ernesti reddit: quamvis iratus tamen cedam. Schol. A. autem apposuit: ὅτι χωδμενος νῦν ἀντὶ τοῦ χολούμενος. quo haec spectent, intelliges ex notatis ad v. 37. et 385.

604. νῦν αὖτε γόνου γίγαντος νεοίη. — „quod hoc uno loco occurrit vox hunc in modum formata „ὅτι νῦν μόνον οὔτως ἐσχημάτισε, νεοίη ἀντὶ τοῦ, νεότης“ Schol. A. Hoc idem notant Apollon. Lex. et Hesych. At in Schol. A. aliud scholion subiicitur: „ἄλλως. νεοίη ᾧς ὁμοίη. (Eustathius comparat ἄλλος, ἄλλοις, ἄλλοιη) οἱ μέν τοι μετ' αὐτὸν ᾧς ἐπὶ πλεῖστον νεόειναι λέγουσι, (forte νεανεῖαν. nam alteram vocem non reperio) περὶ δὲ τῆς λέξεως εἰς ἡγιῶς ἐσχημάτισται ἐν τῷ προτατικῷ ἐζήτησα. ἄπαξ δὲ ἐχρήσατο τῇ λέξει αἱ δὲ (οἱ δὲ) περὶ Ἀντίμαχον“ νόημα

νίκησε „γράφουσιν, αὐτὶ τοῦ νόον.“ Fateor me haec sa-
tis haud expedire. fuitne liber grammaticus: ὁ παρατη-
κός? De Antimachea lectione iam alibi dixi quae sen-
tiam; nēc tamen in ea vitiato metro μέμπα νίκησε habe-
ri potuit. Est tamen quoque Scholion Vict., γνώμη, γε-
της. οἱ δὲ περὶ Ἀντίμαχου γράφουσι νόομα. “απὸ τὸν
accepere pro ἡ νιότης, quae vicit, νόομα?

605. δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμύνονται ἐπεροτεύειν.
Occupat editiones lectio, ad sensum per se bona, βέλτε-
ρον αὖτ'. etiam Schol. A. eam norat: „γρ. ὕστερον.“ est
tamen mera interpretatio lectionis codicūm, Vindob.
Alteri excepto, omnium, quos noui: δεύτερον praeceperat
quoque πάρος. Opponitur ὕστερον, pro quo etiam δεύ-
τερον. Lectum quoque erat in ed. Rom. et in Eustath.
sed neglectum ab edd.

ἀλέασθαι. positaes caue, ne praestantiores decipias,
Ieu, iis praeſtare dolo allabores, cupias, vt Ernesti quo-
gue vertit.

ἀμύνονται Vrat. b. etiam h. l. vt vñ. 479 et alibi.

607. ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλῳ ἔπαθες καὶ πόλλῳ ἐμόγη-
σας. Desiderabam Ionica, ad aurem quoque suauiora:
ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ πάθες καὶ πολλὰ μόγησας. Bent-
leius autem elegantius refingebat εμόγησαν σός τε πατὴρ
εγαθός καὶ ἀδελφός.

609. τῷ τοι λισσομένῳ ἐπικείσομαι. Townl. Vrat. b.
ἐπιπεῖθομαι.

610. δώσω, εμήν περ δοῦσαι. Non male Schol. B.
V. obſeruant τὸ φιλότιμον etiam in Menelao signata
poeta expreſſum: cedit praemium, sed pro munere, et
tanquam suum donat. cf. sup. ad vñ. 591.

611. ὡς ἐμὸς οὕποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνῆς.
Cant. ὡς ἐμὸς — ὑπερφίαλος nunc esse debet pericula in
ira, durus, implacabilis, vt iam O, 94 οἵσθαι καὶ αὐτῇ,
εἰδὲ ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνῆς. coniuncta au-
tem talis indoles cum superbia et insolentia. Mox 612
Νοέμων diuersus ab altero Od. B, 386. notantibus Schol.

615. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἀεθλον, (sup. 270.) ἀμφιζετος Φιάλη. { „quod ἀμφιζετος, η ταυταχόθεν ὑπέρβασιν ἔχουσα“ Schol. A. saltem quod utrinque, a summo et ab imo ὑπερβίσται, dum ora poculi et labium pro basi est. De his v. dicta ad v. 270 ubi et memoratus est, qui ad h. l. spectat, Apollon. Lex. ἀμφιζετον. οἶον καὶ ἐπὶ στέμα δυναμένην τιθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα. ἀμφιζετον Φιάλην τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. priora, memoriae vitio, minus accurate.

Interpunkti post ἀμφιζετος Φιάλη. Sequitur noua propositio: τὴν, ταύτην, Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς. Consentit Schol. A.

Ceterum Schol. B. et V. obseruant, ex h. l. petuisse Isocratem suum illud, quod fas esse censebat, ut non minus prudentias certamina ac praemia constituerentur: Παρ' Ομέδου τείνυν διδαχθεῖς Τσοκράτης ἐπιτιμᾷ τοῖς μη φρουρήσεως (συγέσεως) ἄθλα τιθεῖσιν.

618. τῇ νῦν. λαβέ. v. ad Σ, 219.

619. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. τάφον per ἐπιτάφιον ἀγάννα reddunt Schol. br. vt inf. 680 εἰς τάφον. notante Schol. Vict.

οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν ὅψει. Townl. οὐ γὰρ οὐτ' αὐτὸν ὅψει.

620. ὅψει ἐν Ἀργείοισι. Ven. ὅψη. ad vulgarem formam.

621. αὔτως. οὐ γὰρ πέξει γε μαχήσεαι. { „quod πυγμῇ primo loco memoratur, ut sit Od. Θ, 246. (obser- vatio paſſim iterata, infra quoque ad 634 etiam a Plutarcho Sympos. lib. II, probl. 5. p. 639 B.) unde patero ait grammaticus, eiusdem poetæ esse carmen utrumque: ὁ αὔτος ἄρα ποιητής. satis leui argumentum!“ Respicit h. l. Dionysius Halic. Ant. VII sub f. ut doceat tria certamina Graecis fuisse antiquissima: δρόμον, πυγμὴν, πάλην.

αὔτως. etiam Ven. alii αὔτως ut Euſtath. c. ed. Rōm. perpetua varietate: statim A, 133. etiam οὔτως, vñ. Vindob.

μαχήσεαι. μαχέσσεαι Benil. etiam h. l. malebat. Margr. Stephanus: πέξει μεμαχήσει.

622. οὐδέ τ' ἀκοντιστὸν ἔσθίσαι. Vulgatum erat ἀνδύσαι, quod et Schol. br. cum Veneto exhibit. Grammatici tamen pugnant pro altero, Aristarcho praeponit. Nam Schol. A. „Ἀρισταρχος, ἔσθίσαι.“ „Ἄλλως“ „οὕτως, ἔσθίσαι, σχεδὸν ἄπαγαι. οὐδέποτε γὰρ Ὁμηρος τῷ ἐν ἀρι τῆς εἰς κάρηγαται. Repetunt eadem Schol. B. Vict. Et legitur ἔσθίσαι in codd. iisdem, tum in Barocc. Cant. Mori. Harl. Lips. Moſc. a. Vrat. A. nec aliter Enstathius legerat.

De auctoritate τοῦ ἔσθίσαι ergo dubitare non licet; at de ratione a grammatico apposita, Homerum nunquam ἐν pro εἰς usurpare, facile ambigas: est enim apud eum in hac ipsa voce ἀνέσθαι, ἀνδῦναι χειρῶν, τείχεα. B, 42. 578. εἴ τι quoque ἀνδῦναι ἐπλοῖς, vt K, 254.

Iam si de usu vtriusque vocis quaerimus, ἀνέσθαι, vel ἀνδῦναι, de vestibus, similibusque rebus, quae subimus, induimus, assumimus dicitur; tum de habitu animali vel corporis; vt δύσθαι αλλήγη simpliciter JL I, 231. at εἰσθίσθαι, subire, inire, ingredi. Iam ἀκοντιστὸς est ars iacplandi, vel ipsa actio; h. l. videtur esse ipsum certamen, quod ἔσθίσται aliquis, ingreditur, εἰσέρχεται. Bene Schol. br. οὐδέ τις ἀκοντίους ἀγῶνα κατελεύσεται. Ernestii ait: „sed ἀνδύσαι magis poeticum et exquisitum,“ non video, quanam in re? et si in scriptoribus ἀνέσθαι et εἰσθίσθαι eodem fare utrumque sensu ponit aut permutari, bene noui. Addit idem: „de verbo ἀνθίσασθαι est erudita et copiosa disputatio Gatakeri in Aduersariis:“ si est locus Milcell. Aduers. II, 19 nihil ad rem ibi reperio.

ἀκοντιστὸν, male ἀκοντιστὴν Schol. br. Aldi.

623. ἥδη γὰρ χαλκὸν κατὰ γῆρας ἐτείγει. Schol. A. „γρ. ἐτάξει, ἵκανει. ἐπεισι. Eadem varietas in similibus locis est notata: v. ad Θ, 103. ἐτείγει quod et Venetus habet, a Turnebo ex ed. Rom. est receptum. Erat ἵκανει in edd. Flor. Alld. quod et tuentur codd. Barocc. Mori. Lips. Idque legebatur Δ, 321 νῦν αὖτε με γῆρας ἵκανει. vbi simile Scholion quam h. l. et Od. Δ, 195.

χαλεπὸν δ' ἀπὶ γῆρας ἀκάνει. ἔπεισιν est in Cant. Harl. Mosc. 2. Vrat. A. vt A, 29 πάνι μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. Eustath. „ἐπείγει, η̄ ἔπεισιν.“ Tandem ὀπέζει in Townl. Vrat. b. quod est Θ; 103 χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀτάζει. Ex his nihil est, quod preferas ceteris; praeferat retinere, quod semel locum occupauit.

624. ὃ δὲ δέξετο χαίρων. Ionicum recepi pro vulgato δ' ὃ στάζετο ex Townl. Vrat. b. Cant. Mori.

625. ξεῖα πτερόευτα προεχύδα. Barocc. Mori. πτερόευτ' αὐγόρευε.

626. κατὰ μοῖραν ἔσπειρ. ἀληθῶς. Barnes: „γρ. ἔσπειρ“ vt solet, quia sic aliis locis variat, vt A, 286.

627. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπειδα γυῖα. ξ— „ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ, ἥρπται, τὸ αἰτιατικὸν προτάξεις“ (quasi hic non sit perpetuus Graecorum usus, vt oratio, per γὰρ pro δὴ exordium sumat) „καὶ ὅτι ἐπεξηγήσατο τὴν, ἔμπειδα γυῖα; λέξιν· τόδες καὶ χεῖρες“ quod et Schol. B. V. notant.

Φίλος. pro Φίλ. Vrat. d. Φίλοι.

εὐδέ τι χεῖρες. Turnebus ex edit. Rom. intulerat εὐδέ τι. Verum εὐδέ τι, ex sollenni poetae usu, edd. Flor. Alld. et codd. Harl. Lips. Ven. vterque, Mosc. 2. Vrat. A. b. d. εὐδέ τι Barocc.

628. ὄμοιον ἀμφοτέρων ἐπαίνουσσαι. Eustath. „ἀπαίνουσσαι η̄ ἐπαίνουσσαι. Hesiod. Theog. 150 τῶν ἀκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὄμοιον — ἀπεινοῦσαι.

629. εἴτε ὁσὲς ἡβώνιμι. Formulam et versum vidimus Jl. H, 157. A, 669. Imitatus est auctor Odyss. Δ, 341 lqq.

630. αἰς ὅτέτε κρείσυτ' Ἀμαρυγκά. ξ— „ὅτι τῶν ἀναξίων ἀγάνεν τον μέμνηται, ἵρων δὲ οὐ. “ Sch. A. Observatio, per se bona, etiam alibi facta, mirum esse, certamina τῶν ἀνάκτων paucim occurseret, at certamina sollennia Graeciae ab Homero non memorari: quas res aliis suspicionibus etiam locum fecit. Sunt ἵρωις ἀγάνες, qui et στεφανῖται, iis opp. χρηματῖται. At nomen ἀνάκτοις ἀγάνες mihi non aliunde innotuit; vt ductum sit ab ἄναξ ἀνάξιος, regius; vocem ἀγάξια dubiam bene memini in Pindar.

N. VIII, 18. De Amarynceo et reliquis v. Notam ad h. l. Etiam hoc obsernatur a Vict. quod simili modo iam alibi ad adhortandum Nestor exemplo suae virtutis usus est: *αὐτὸις οἰκεῖοις παραδείγμασι. ὅτε μὲν γάρ τινα ἐπὶ μονομαχίαν ἔξαναστῆναι θέλῃ, τὰ περὶ Ἐρευθαλίωνα λέγει.* (Δ, 319) ὅταν δὲ Ἀχιλλέας ἐπὶ τὴν μάχην, τὰ περὶ τὸν Ἡλιακὸν πόλεμον (Λ, 669 sqq.) καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλοις παλαιοῦ ἀπίταφου μέμνηται ἀγῶνος.

631. παιδεῖς δὲ θέσαν βασιλῆδς ἀεθλα. „vel οἱ τῶν βασιλέως παιδεῖς, vel περὶ βασιλέως. ait Sch. B. praeferendum prius. δὲ θέσαν etiam Vrat. d. vulgg. δ' ἑθεσαν. Laudat versum Strabo VIII p. 523. vt doceat Buprasium Epeorum faisse.

633. οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων. Schol. Vict. τινὲς, τῶν Ἡλείων ἀπ' ὁξυ... (ἀπ' Οἰνύλου.) ψεῦδες δέ. οὐ γάρ ἐπὶ Νέστορος γράμματος. (Scilicet multo serius Elidem occuparunt Aetoli, qui Oxylo duce cum Heraclidis in Peloponnesum venerunt. Non satis clarum est, legerintne nonnulli τῶν Ἡλείων an Aetolos de Eleis interpretati sint) „τῶν Ἐπειῶν“ τοὺς Ἡλείους θηλοῖς Ἡλιδα δῖαν, ἦθι ψρατέουσιν Ἐπειοῖς. Od. N, 275. „Αἰτωλῶν“ δὲ τῶν ἀρπαζομένων. respicit hoc Jl. I, 527 sq. Φησὶ γοῦν Ἀγκαιῶν Πλευρώνιον.

634. πὺξ μὲν ἐγίνησα Κλυτομήδεα Ἕνοκος υἱόν. — „quod etiam Nestor a pugilatu incipit enarrationem certaminum Sch. A. Eadem de causa vñl. 634. 5. 6. excitat Plutarch. Sympoſ. II, 5 p. 639 C. et Aristides To. II p. 374. v. modo ad v. 621.

πὺξ μὲν γίνησα Ionice. Townl. nolui tamen auris sensui obtrectare.

Οἴνοκος υἱὸν, Barocc. Mori. Townl. cum Plutarch. et Aristid. edd: l. c.

635. Ἀγκαιὸν δὲ πάλη Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀνέστη. — „quod ὃς μοι ἀνέστη de pugnaturo; quippe sedentes a praecone excitabantur. Od. Σ, 333 μῆτις τοι — ἄλλος ἀναστῇ. Sch. A. pro κατ' ἐμοῦ. Porro pro πάλη Aristarchus πάλην. nec hoc male; est quidque in Vrat. d.

Pro Ἀγαῖον legitur Ἀλκαιῖον ap. Aristid. l. c.

637. δευρὶ δ' ὑπειρέβαλον. Flor. Alld. cum binis Vindob. ὑπειρέβαλον. mea sententia recte. nam pronuntiando syllaba producitur non appingendo ει.

638. οἴοισι μ' ἵπποισι. — „πρὸς τὰ περὶ Μολιονίδῶν ζητούμενα. Scilicet mira fuere veterum commenta super voc. πλήθει πρόσθε βαλόντες, et οἱ δ' ἄρ' ἔστω δίδυμοι, quis aurigandi modus fuerit, et quae victoriae ab iis reportatae causa. Antidorus, seu Antodorus, Cumanus, non sibi hoc sumit (οὐ προσποιεῖται) declarare quae eorum natura fuerit, at ait, (Φησί, non, Φασί) dicere nonnullos, Molionidas plures currus in certamen misisse, ut adeo vincerent πλήθει. Alii dicunt, athlothes indulserent iis, ut carceribus priores exirent ceteris, hinc πρόσθε βαλόντες Aristorchus διδύμους interpretatur διφυεῖς, ex auctoritate Hesiodi (χαρὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον). Ex Pherecyde similia tradiderant Sch. A. et br. ad Λ, 708. ad q. l. vide, et ad Apollod. qui dixit συμφυεῖς II, 7, 2. Not. p. 450. 1.) quod duo habebant corpora in unum iuncta, συμπεφυκέταις ἀλλήλοις. Dicendum adhuc est, quid Aristorchium, ut ita statueret, adduxerit. Observaverat gemellos ab Homero dici διδυμάνοις, διδύμους igitur de Molionidis proprium sensum habere putauit: haec Euflath. repetit haud uno loco. cf. Notam Tollii ad Apollon. Lex. p. 224. Est tamen δίδυμοι simpl. pro δύο in Od. T, 227 αὐλοῖσι διδύμοισι de fibulae duabus canaliculis. Breuiter diuersa commenta complexus est in Schol. br. add. Eustath. et Hesych. in πλήθει πρόσθε βαλόντες.

Simplicissima ratio videri poterat esse quam in Nota posui. Duo faciunt πλήθες. Miror non ita quenquam accepisse ut πλήθει esset pro προβαλόντες τοὺς ἵππους πλήθει, πρὸ πλήθους τῶν συναγωνιζομένων, superantes multitudinem concertantium.

638. Ἀκτορίων. ex h. l. Hesychius "Ἀκτορος παῖδες.

639. ἀγαστάμενοι. Φεροῦντες. „in nonnullis ἀγασταῖς μένω“ Sch. A. Ita etiam βαλόντες memoratum in Schol.

ad E, 856. πρόσθις βαλόντες sc. τοὺς ἵππους simpl. πρόδραμόντες, sup. 572 τοὺς σεύς πρόσθις βαλάν.

640. παρ' αὐτόφι. pro παρ' αὐτοῖς sc. τοῖς νεγκυκόσι dictum esse volunt Sch. A. B. Sch. br. παρ' αὐτοῖς τοῖς ἵπποις ἔκειντο τὰ ἄεθλα. Euſtath. ἥγουσι ἐν τῷ ἱππέων ὡς παρὰ τοῖς ἵπποις. Sane παρ' αὐτόφι pro παρ' αὐτοῖς, M, 302. N, 42. dictum occurrit. Praefiat tamen iungere παρελείπετο αὐτόφι, αὐτοῦ, ibi, in certamine, supererat adhuc. αὐτόθι Mori. Barocc. Lipſi. Moſc. 2. Variantia haec vocabula vidimus vſ. 147. Sensus est: Supererant adhuc adstantia in loco certaminis praemia equeſtri certamini destinata eaque lautiora ceteris; quae ne auferrem im pedire volebant. Similis fere inunctura ἐπ' αὐτόφι occur rebat sup. T, 255. vbi v. Sant autem eadem λείπεσθαι, et παρελείπεσθαι. Quod non dicit προστέθησαν, eo ſpectat, quod aliis iam certaminibus peractis reſtabant. vt 615 πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον. Supererant praemia cursui curuli proposita; hinc τὰ μ. maxima illa.

641. οἱ δὲ ἄρ' ἔσται δίδυμοι. Sch. B. ἀντὶ τοῦ συμφονεῖς καὶ ἄμα γεγενημένοι. Sch. B. hoc ex doctrina Aristarchi: v. modo ad 638. Br. Sch. simpliciora dant: δίδυμοι, δύο.

642. ἔμπεδον ἥνιόχει. — „propter ἔπεινάλγηψη“ (ſaepe notatam) frequentem in Iliade, in Odyſſea ſemel obſeruatam: v. ad X, 128. T, 372. Versus exciderat mſ. Lipſi.

643. ὡς ποτ' ἦσαν hic et Λ, 761. Excitatur ὡς ποτ' ἦσαν apud Etymologum ſub f. p. 624, 44 in recenſu ſignificatum diuersorum τοῦ ὡς, qui in grammaticorum libris circum fertur, vt in Hesych. ſub f. et nunc quoque in libello prosodico edito a viro doct. Hermanno p. 464 in ſuperioribus a me iam excitato. νῦν δὲ αὐτες Moſc. 2.

644. ἔργων τειούτων, ἔμδε δὲ χρῆ γέρατι λυγρῆ. (—) „quod hic versus et hexameter eſt, et trimeter pronuntiari potest.“ Schol. A.

γέρατι πειθεσθαι, cedere, abnoxium eſſe, vt νυκτὶ et al. v. Nota ad H, 281.

648. ὡς μεν ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω. pro ὡς docet Schol. A. legi quoque, δὲ, sicque vn. Vindob. Porro ille malit ἐνηέος iungere cum τιμῆς; quod si non placuerit, esse μεν ἐνηέος, ὡς ἐνηέος. aut in medio interposita esse οὐδέ σε λήθω. De voc. ἐνηέος v. ad P, 204. Apollon. Lex. ἐνηέος. προσηγοῦς. προσφίλοῦς. Sch. Ἡρ. ἐπιεικοῦς. Omnino in 648. 649. interpunctio non uno modo sententiam potest variare. Vulgo interpungitur post ἐνηέος. οὐδέ σε λήθω Τιμῆς, ἵς περ. Nunc suppleendum, non excido memoria, non praetereor a τοῖς, τιμῆς ἐνεκα, διὰ ἵς — Potest vero etiam οὐδέ σε λήθω in medio interpositum esse, ut aliquoties vidimus factum, ut A, 561. et iungi: ὡς μεν ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω, τιμῆς. Ita fere accepisse videtur Eustath. (et si male legitur μοι pro μου.) Idem ad ἵς supplebat διὰ τιμῆς, alias ἵν — nam μέμνησθαι τινος τις et διά τινος. Iungunt quoque οὐδέ σε λήθω, ἵς τε τιμῆς ἔσοικε με τετιμῆσθαι. Potest quoque τιμῆς iungi cum χαίρω. Ni si alterius versus a rhapsodo profectus est, praesiat iungere μέμνησαι μεν ἐνηέος (φίλου ὄντος σοι) τιμῆς ἐνεκα — (honoris respectu). Est autem οὐδέ σε λήθω alio modo ac sensu nunc positum, quam A, 561. K, 279 οὐδέ σε λήθω κινύμενος, non τε lateo; notus tibi sum, tu me bene nosti et observas.

649. τιμῆς, ἵς τε μ' ἔσοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς. In edd. Flor. Alld. Turnebi erat μετ' Ἀχαιοὺς, quod et in Apollon. Lex. voc. τιμὴν legitur; correxit H. Stephanus ex ed. Rom. sicque codd. In Etymol. in τιμὴ legitur: τιμῆς γάτε.

652. ἐτεὶ πάντ' αἰνον δικέλυς Νηλείδας. potest omnino de sermone accipi: vt Od. Ζ, 508 αἰνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. cf. Etymol. p. 36, 16. in αἰνος. nihil tamen impedit, quo minus de laude accipiatur, cum extrema Nestoris verba in laudem Achillis dicta sint, vt inf. 795 et Apollon. Lex. pro ἔπαινος dictum accipit, sic et Od. Φ, 110. At Schol. B. V. argutantur nescio quid: ὑπεινές τὸν ἀπόκρυφον (Vict. vitiōse ὑπόγρυφον) καὶ ἐσχη-

ματισμένου λόγου (simulatum) ἐπει ἐδίκαιος (vter alteri, Nestor an Achilles?) αὐτῷ ἐν ὑπονοίᾳ εἶναι, νῦν δὲ τεθεράπευκεν.

653. αὐτῷ ὁ κυριακιῆς ἀλεγεινῆς Θῆκεν ἄεθλα. Sic, ἄεθλα, codd. et edd. inde a Turnebo e Rom. adstipulantibus codd. Etiam Apollon. Lex. ἄεθλα, τὰ ἔπαθλα ἐπὶ τὸ πλεῖστον. παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς Θῆκεν ἄεθλα. confundens cum altero loco vſ. 701. In Flor. et Alld. erat ἄεθλον, idque tueruntur Barocc. Mori. Harlei. Mosc. 2. Vrat. d.

ἀλεγεινῆς Schol. B. V. reddunt πολυφροντίδος καὶ πολλῆς δεομένης τῆς ἐπισκέψεως, non video quam com mode: quid ni respectu laboris tolerandi, plagarum tolerandarum, et sic porro; aerumnosis pugilatus.

654. κατέδησ' ἐν ἀγῶνι. κατέδυσεν ἀγῶνι. Vrat. d.

ἡμίονον ταλασργὸν ἀγῶν. Schol. Vict. ὑπομένουσαν πρὸς τὰ ἔργα. διὸ καὶ τὸ „ἀλγίστη δαμάσσασθαι.“ σφιγῶσα (σφιγγῶσα τυπεῖς viribus) οὐκ εἶναι τῷ συγῷ στρατεύσας σὺν Ἀμφιτρύῳ κατὰ Τηλεβοῶν, ἐκ τῶν καυγῶν λαφύρων κεκλιφώς ἐλαγχύρειαν ἴσχει σιὸν Ἐπειὸν, ὃς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀχαιοῖς. ἐλεῖσασα δὲ ἢ Ἀθηνᾶ ἐν τοῖς χορευταῖς Φησὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα Φορεῖ τέττιγος ἄεθλον, ἀντὶ τοῦ, ὃς γίγην μοι περιποιήσαι τῷ Πανοκτηνῷ δηλως μετὰ δεῖπνον Ἐπειῷ ζημίαν.“ Verba Scholii ut alse quaris, tenendi sunt animo versus Simonidis ap. Athen. X, p. 456 (e quo pauca, sed minus considerate exscripsit Eustath. ad v. 676. p. 1323, 56) cum fragmento Stesichori ibid. et locus Lycophronis 930 lqq. Ante στρατεύσας excidit nomen patris Epeii, *Ranopeus*, Πανοκτηνός. is interfuerat expeditioni Amphitruonis contra Teleboas (v. Apollod. II, 4, 7) et ex praeda partem furatus erat, laeso iurei rando, quo omnes se obstrinxerant, praedam se in commune esse collatuos. Itaque ille discesserat Phocide et in Italiam se contulerat, vbi condidisse ferebatur *Langaniam*, seu *Lagariam*, urbem in Lucania, quo se contulit quoque serius filius Epeus, qui et ipse ab aliis urbem condidisse narrabatur. Strabo VI. p. 404 μετὰ δὲ Θεοφίους

Δαγαρία Φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκίων κτίσμα — patet ergo, verba Scholii explenda esse: ὁ Πανοπεὺς, στρατεύσας — κεκλοφώς, Δαγαρίαν ἵσχει, (ἔχων) νίὸν Ἐπείον, ὃς ὑδροφόρει τοῖς Ἀχαιοῖς. qui aquator erat inter Achinos: in poenam periurii patris, ut suspicari licet. Nititur hoc antiqua fabula, cuius auctor editur Stesichorus in Palinodia in Helenam, in cuius laudibus et hoc memorauerat, quod ea miserata est Epei aquantis, et Atridas adduxit, ut ille hoc munere leuaretur. Conuenire autem haec opera homini videri potuit, qui vires pugilatui idoneas haberet, quique fabrilem operam praestaret in exercitu. Vides in his variorum poetarum fragmentis inesse saltem aliquid quod analogum sit; adde quod mulia non indignum erat tali homine ex certamine prae-
mium. Videamus nunc Athenaei verba: διὰ τὸ μιθολο-
γεῖσθαι τοῦτο (τὸ ἀνακομίζειν ὕδωρ) δρᾶν ἐκεῖνον, καὶ ἀν-
γυράφθαι εὐ τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ιερῷ τὸν Τρωϊκὸν μῆθον,
(cogites in homine Phocensi de templo Delphico, et de
nobili Polygnoti pictura in Lesche Delphica ap. Pausa-
niam; non ita; sed templum fuit Apollinis in insula Cea,
Simonidis patria, in vrbe Carthaea: quod ex ipso Athe-
naeo appetet.) εὐ ὡς ὁ Ἐπείος ὑδροφόρει τοῖς Ἀτραιδαις.
ὣς καὶ Στησίχορος Φησιν.

— ὄκτετρε γὰρ αὐτὸν

αἵνεν ὕδωρ Φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.

nam de Helena accipienda est Διὸς κούρα. Iam Simonides chorū instituerat in vrbe patria, ad idem Apollinis templum, cumque essent, qui iusto tempore non adfissent, quoties chorū docebat, poenam ille ludicram ei constituit, ut choenicem hordei asino praeberet. Erat enim asinus Carthaeae, qui aquam per vrbum portabat, quem, re a pictura paullo ante memorata ducta, Epeum appellare solebant. Nunc ille poenam aenigmatis ex-
pressit epigrammate, quod Athenaens seruauit l. c. quod-
que inde inter fragmenta Simonidea relatum est, etiam in Analectis Brunckii vbi cf. Jacobs Animaduersi. To. L.
p. 268. aenigmatis explicationem ipse Athenaeus apposuit:

Φημὶ τὸν οὐκ ἀθέλοντα Φέρειν τέττιγος ἄεθλον,
οῷ Πανοπήϊόδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

Aīno inditum erat nomen Epeii ex loco Homerico, in quo mulam praemium pugilatus accepit, et ex pictura, in qua ipse mulae vices praestabat. δεῖπνον est choenix hordei, et τέττιγος ἄεθλα accipe de cantu, quo cicadas nobiles sunt. Ita apparet in Scholio excidisse nonnulla, et reliqua sic esse concinnanda: ἀλεκῆσασα δὲ η' Ἀθηνᾶ * * * (nunc de Simonidis versibus memoratum erat, tum pergebat:) εὐ τοῖς χορευταῖς Φησι, τὸν οὐκ ἀθέλοντα Φορεῖν τέττιγος ἄεθλον· αὐτὶ τοῦ· δὲς νίκην μὴ * *, περιποῆσαι τῷ Πανοπήϊόδῃ μέγα δεῖπνον, γῆμίαν. Vitium inesse potest in Ἀθηνᾶ, quae substituta est Helenæ apud Stesichorum. Mireris tamen multo magis apud Euasthium Διὸς κούροις βασιλεῦσι laudari, et obseruari hoc ipsum quod Castor et Pollux alias hoc nomine designantur; at illi non interfuerent bello Troiano; et est de Atredis accipiendum. Forte in Scholio Ἀθηνᾶ orta est ex Ἀθηναῖος, ad quem Scholia stesicoruſ prouocauerat.

655. δέκτας, ἀδμήτην, ητ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. δέκτες alii acount: v. sup. ad 266. ἀδμήτην edd. ante Stephanum, qui correxit ex ed. Rom. et agnoscit vocem Etymologus, ἀδμήτην, ἀδάμαστον. νέαν ἀξεύκτον. legitur quoque in Vrat. d. Vidimus tamen βοῦν ἀδμήτην iam K, 293.

ητ' ἀλγίστη δαμάσασθαι mireris hoc in commendationem mulae dici, quod difficulter iugo submittitur. δαμάσασθαι edd. ante Turnebum, qui emendauit ex ed. Rom. vitium in codd. quoque obuium, et in ipso Vrat. d.

656. δέκτας ἀμφικύπελλον. non aliud esse videtur quam sup. 270. 616 ἀμφιθετον. saepius tamen memoratum illud. v. ad A, 584. Etiam in hoc praemio dilectum laudant veteres: Scholion B. quod corrigam e Schol. Vict. οἰνοίως τὸ δέκτας τῷ γικωμένῳ, τρὸς ἀνάκτησιν δίψους, (f. ἐκ δίψους) ἀφ' οὐ μάλιστη γικῶνται δόπται ήσσωνται ἔργαν τοιούτων. sc. in pugilatu et simili certamine,

658. Ἀτρεῖδαι τε καὶ ἄλλοι. Ita ex Aldina a. legi-
tur hand dubie ex correctione deterioris lectionis, quae
codd. et edd. Flor. Ald. 1. Rom. occupauit Ἀτρεῖδη,
quamque iam animaduertimus sup. vſ. 236. 272. et facit
mirationem, quod iam Ernesti obseruauit, quod in hoc
libro Ἀτρεῖδη toties legitur, cum et Menelaus adesset.
Cur tamen Ἀτρεῖδαι reponere non ausim, est, quod ve-
ram lectionem censeo fuisse Ἀτρεῖδαι, ut statim A, 15.
16. vbi v. Obſſ. et forte saepius in' tot aliis locis eius ei-
cum occupauit Ἀτρεῖδαι. Verum suspicari haec licet,
non mutare.

659. ἀνδρες δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν. { „ὅτι ισα-
γιθμους τοῖς ἐπάθλοις καλεῖ ἀγωνιστάς. καὶ τοῦτο ἐπὶ τάν-
των τάττει. Schol. A. Similia B. et Vict. corrupte ta-
men; res tamen non digna ut in ea moras nectam. Vir-
gilius reddidit: *nemo mihi non donatus abibit.* κα-
λεύομεν. Barocc. κελεύομαι. verum et inf. 802 κελεύομεν.
nec, si recte memini, occurrit in Homericis medium
κελεύεσθαι.

660. πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. πὺξ μάχε-
σθαι. πυκτεύειν. μάλα pro εὖ. tum ἀνασχομένω scil.
τὰς χεῖρας. Schol. Vict. ὀνυατωτέρα γὰρ η πυγμῇ ἄνωθεν
ἐπαγομένη. lege η πληγή. Virgilius: *adgit et cinctis*
attollat brachia palmis.

660. 1. φέ δέ κ' Ἀπόλλων δόρη καμμονίην. κ' ex Ald.
2. et aliis excidit, Apollo autem memoratur, tanquam
τῆς πυκταῖς ἔφορος; quem honorem ille consequutus est,
quod Phorbantem pugilatu prætereunentes prouocantem
fūstulit. Schol. A. B. br. addunt: η ιστορία παρὰ τοῖς Κυ-
κλικοῖς. E pluribus Phorbantibus fuit hic rex Phlegya-
rum, qui iter ad Delphos obfederat Ouid. Met. XI, 513.
4. Philostratus Imag. II, 19. cf. Opusc. Vol. V p. 228.
9. Apollinem inter θεοὺς ἐναγανθίους fuisse inde appetet.

δόρη καμμονίην. { „quod καμμονίη non est quaevis
victoria, sed tantum in pugilatu aliisue certaminibus, in
quibus par pugnantium prodit, vidimus iam sup. X, 257
vbi v. Obſſ. Recte et hic Schol. Vict. καμμονίην. τὴν ἐκ

καταπονῆσιν νίκην. οὐκ ἀν οἶν εἴποις αὐτὸς ἐπὶ δρομέων. At Schol. A. turbat: „ἡ διπλῆ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἀνδρὶ ἐνὸς καρμονίῃ, νίκη, ὡς εἰ Γλωσσογράφοι, ἀλλ’ εἰ πολλῶν.“ ita ille contrarium eorum, quae ceteri, ex re ipsa, tradunt. Verum et sequentia cum doctrina vulgari contentiunt: διὸ ἐπὶ δρομέων οὐ τάσσει, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν πυκτεύοντων καὶ μονομαχούντων. μία γὰρ κατκμονῆς. leg. νίκη γὰρ ἐκ κ. Videntur ergo superiora emendanda, negatione electa, ante ἑστήν, εἰ reponenda ἀλλ’ οὐκ ἐκ πολλῶν. v. Etymol. h. v. Plutarch. de aud. poet. p. 22 C. Aeoles ea voce νίκης esse ait; volebat dicere, esse vocem antiquatam: Καρμονίην δὲ, νίκην Αἰολεῖς, τὴν ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας.

662. ἄγων αἱλισθῆντες Φερέσθω. Erat ναέσθω in edd. et Eustath. nec improbandum id. Verumtamen Φερέσθω codd. optimi Cant. Townl. Vrat. d. b. cum uno Vindob. tum Venetus; in quo Schol. A. „ἐν ἀλλῷ ναέσθω. profectum tamen hoc esse potuit ex correctione grammatici, qui discriben inter ἄγειν et Φέρειν toties recocatum animo tenebat.

664. ὥρνυτο δ' αὐτήν — Vrat. A. ὥρνυτο: ἥντις τε μέγας τε. Schol. Vict. τὸ γὰρ μῆκος συμβάλλεται τρός τὸ σφεδρὸν ἄνωθεν (scil. ἐπιΦερομένης) τῆς πληγῆς. Mox de Ercō v. sup. 654.

666. ἄψατο δ' ἥμιόνου. mirum ἄψατο hic ubique legi, etiam in Etymol. et Apollon. Lex. in ἄψατο, vbi docet ἄψασθαι esse pro ἐπιλαβέσθαι, et h. l. laudat ἄψατο, vna cum ἄψασθην K, 377. In aliis tamen locis est ἄψατο.

668. τιν' ἀξέμεν. Townl. ἀξέμεν' vt al.

670. ἢ οὐχ ἄλις. primum ησυ una syllaba pronuntiatum est; tum fuit ἢ οὐ βαλις. vt iam aliquoties monitum est; v. ad E, 349. Versus 670 et 673 recitat Plutarch. de sui laude p. 543 F. et Aristides de inconcinne dicto T. II. p. 374. Expressit similem ferociam in Daretē verbis fere iisdem Maro Aen. V, 381 sq. μάχης, κατὰ μάχης ἐπιδεύθειαι, inferiore loco sum in ipsa pugna.

Conuenit cum iis, quae in supra laud. locis occurunt ad vñ. 654.

671. ἐν πάντεσσι τρόγοισι. cum τρόγοισι sit, necesse est priora esse interpolata, et rescribendum esse ἐν πᾶσι aut ut nunc scribimus ἐν πᾶσι τρόγοισι.

672. τὸ δὲ καὶ τετελεσμένου ἔσται. Schol. A. „γρ. καὶ, μὴν.“ sicut ergo lectum quoque τὸ δὲ μὴν τετελεσμένου ἔσται. aut forte ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τ. Et sic est in Townl. Vrat. b. etiam ap. Aristid. l. c. Versus tamen aliquoties recitatur scriptura vulgata, vt sup. 410. A, 212 et al.

673. ἀντικρὺ χρόνι τε ῥήξω. Veteres ἀντικρὺ pro διόλοι et διαμπτερὲς reddidisse, testatur Eustathius; et Apollon. Lex. h. v. διαμπτὰς καὶ οἰλη διόλοι hoc versu adscriptio cum P, 49. E, 67. At Schol. B. εξ ἐναυτίου ἀγωνίζεμενος. οὐ γὰρ υλέπτων τὴν μάχην πέτοι θα βμαυτῶν videtur tamen prior interpretatio magis conuenire sequens τ' ὁστέ ἀράξω. Conuenit oratio homini corporis viribus ferocienti.

674. κηδεμόνες δέ εἰ ἐνθάδ' αὐλέες αὖθι μενόντων, illico, confestim, hic adiunto, manento, qui eum statim absportent.

αὖθι. αὗται vitium operarum ed. Lips. κηδεμόνες, εἰ κηδέμενος αὐτοῦ Sch. B. V. melius quam Schol. br. επιμεληται. η τροσήκοντες κατὰ γένος.

677. *Euryalus*, iam sup. memoratus B, 565 ductor tertio loco Argis profectarum copiarum: vbi v. Obs. Schol. B. et Leid. τρίτος ἔστι βασιλεὺς Ἀργείων μετὰ Διομήδην καὶ Σθένελον, non satis accurate.

ἀνίστατο ισόθυσος Φώς. Vrat. d. et vn. Vindob. ἀνίσταται. hand bene. ὃς μοι ἀνίστη sup. 635.

678. Μηκοτέος υἱὸς, reuocauit antiquum, fauente Townl. Vrat. b. Et sic debebam reponere iam sup. B, 566. vbi idem versus legebatur; Attica non adoptat Homerus.

Ταλαιῶνίδας. Corrupte Ταλαιούίδας et h. l. edd. Aldd. cum parte codd. At enim est Ταλαὸς, Ταλαιῶν,

Ταλαιπνίδης. v. Pind. N. IX, 32 c. Schol. et de Talai progenie Apollod. I, 9, 13. cf. sup. ad B, 564.

679. ὅς ποτε Θήβαις δῆθε δεδουκότος Κιδιπόδαο.
 „quod haec ὅς ποτε de Mecisteo accipienda, non de Euryalo, vt Crates fecerat; (scilicet temporum ratione repugnante; sunt enim quasi trinae aetates herorum: bellum Thebanum, bellum Epigonorum et bellum Troianum; et si interdum huic ad Troiam bello interfuisse narrantur, qui inter Epigonus fuere; vt ipse Diomedes et Sthenelus) et quod diuersa a senioribus narrat Homerus de Oedipode, quem Thebis mortuum et ludos funebres in eius honorem factos narrat; (ad hunc, non ad verba ὅς ποτε spectat Schol. Vict. ὅτι βασιλεύοντα ἐν Θήβαις Φησὶν ἀπολέσθαι, οὐχ ᾧς οἱ νεώτεροι. Καὶ Ἡσίοδος Φησὶν, ἐν Θήβαις αὐτοῦ ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἔλθειν ἐπὶ τὴν κηδείαν αὐτοῦ Οἰδίπεδος. scil. uxorem ductam a Polynice) tandem quod δεδουκῶς non recte a glossographis accipitur simpliciter dictum pro τεθνηκῶς, sed quod aut pugna ille cecidit, aut de alto loco se praecepitem dedit.“ Doctum Schulion Ven. A. Brevisus haec complexus est Schol. Vict. δεδουκότος. ή ᾧς ἔπειρπαθήσαντος (scil. malis suis) καὶ ρίψαντος ἀστοὺς ἐξ ὕψους. ή παταχρηστικῶς, ἀποθανόντος. ᾧς τὸ ο δ' Ἀτρεῖδην ἐναρίζοι. (sic legit) A, 191. κυρίως δὲ, τὸ, σκυλεύει. Repetiit nonnulla Eustathius. Sane quidem ad liquidum res perduci nequit, quoniam non aliunde constat, quam famam de Oedipi morte poeta sequutus sit; fuit enim illa varia v. Pausan. I, 28 p. 69. c. 30 extr. cf. Valken. ad Phoen. p. 569. Videtur tamen vox δεδουκέναι, pro qua postea in usum venit, πεσεῖν ad mortem violentiam, caudem, reuocare: inde in pugna frequenter, δεύτησε δὲ πεσών. et N, 426 η αὐτὸς δουκῆσαι — Etiam Schol. br. δεδουκότος, ἐν πολέμῳ τεθνηκότος. Ita quoque de nescatis, non simpliciter de mortuis, Apollon. IV, 557 δεδουκότος Ἀψύρτοις, et I, 1304 quod ex h. L. ad umbratum videtur, ἀθλῶν γὰρ Πελίαο δεδουκότος ἀψύντων — Lycophr. 492 δεδουκῶς τὸν κταυοῦντ' ἡμένατο.

Est autem Aristarchi illud subtilius iudicium: Apollon. Lex. δουκῆσαι. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παραπολευθεύντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅτεν καὶ τοῦ δεδουτότος Οἰδιπόδαο ἀκούει δ' Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνηρημένον. Inde ducta, quae sunt in Etymol. δοῦκος et in Hesych. Conuenit quoque δριπόντι Πολυνήκαι apud Pindarum Ol. II, 76. de quo cf. Apollonius de Syntaxi lib. III p. 277, 30. Θήβαςδ' esse scribendum monent Schol. A. id. que extat in codd. Ven. A. B. Harl. Lips. Mosc. a. Vrat. A. b. d. nec dubito de aliis. Etiam edd. Flor. Aldd. Extrusit δ' Turnebus, secundum ed. Rom. Ceterum locus similis alteri de Tydeo Δ, 385 sq. et E, 806 sq.

681. τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπούστο. Diomedes ministrat Euryalo et operam praefstat ad certamen κατὰ συγγένειαν. Scilicet Deipyle, Diomedis mater, erat Adrasti filia; Adraustus autem et Mecisteus Talai filii; ex Mecisteo vero natus Euryalus. Diomedes autem duixerat Aegialeam, alteram Adrasti filiam, matris suae sororem, seu materteram. v. Apollod. I, 9, 13 et Not. p. 1011. 1115. Haec emendatius tradita sunt quam in Schol. et Eustath.

683. ζῶμα δέ εἰ πρῶτον παρακάββαλεν. ξ „propter veterem morem certandi cum subligaculo, cinctura pudentorum, ἐν περιζώματι.“ Schol. A. Subiicitur aliud: ἄλλως. ζῶμα. νῦν περίζωμα. πρῶτον δέ ὅτες ἦν τοῖς παλαιοῖς περιζώματα Φέρειν περὶ τὰ αἴδοια καὶ εὗτας ἀγωνίζεσθαι. κατὰ δὲ τὴν τε β 'Ολυμπιάδα (leg. id. 'Ολυμπιάδα) Ὁρίππου (leg. Ὁροπίπου) τοῦ Λακεδαιμονίου λυθὲν ἀγωνιζομένου τὸ περίζωμα αἵτιον αὐτῷ νίκης ἐγένετο. εἴ δὲ οὐ γόμος ἐτέθη γυμνοὺς τρέχειν. Vnde monstrum lectionis τε β venerit, quae esset 392 Olympias, non assequor; meliora praebet Schol. Vict. μετὰ τὴν ίδ 'Ολυμπιάδα ἐφ' Ἰππομένους Ἀθήνησιν ἀρχοντος; 'Ολυμπιάσι στάδιον θέσις τον εν περιζώμασι, συνέβη ἔνα αὐτῶν, Ὁροπίπου (male scribhebatur Ἔροπίπου) ἐμποδισθέντα ὑπὸ τοῦ περιζώματος πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. ὅτεν ἐθεοποιηγη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι. ὅτεν καὶ γυμνάσια εἰ τόποι, ἐν οἷς διεπογούντο. γεώ-

τερος οὐν Ἡσίδος, γυμνὸν εἰςάγων Ἰππομένη ἀγωνιζόμενον ταλάντων. Conuenit Schol. B. et Leid. eti minus emendate; ex eo tamen ultima vox abest, haud dubie corrupta, nec facile restituenda, nisi Eustathius idem antiquum Scholion seruasset, p. 1324, 24. ubi extrema sic apposita sunt: ὡς τε νεώτερος Ὄμήρου Ἡσίδος, γυμνὸν εἰςάγων Ἰππομένην ἀγωνιζόμενον τῷ Ἀταλάντῃ. Hic Hippomenes, Megarei f. amavit et duxit Atalantam, ex certamine cursus: quem descripsit Ouid. Met. X, 605 sq. cf. Apollod. III, 9, 2 p. 228. unde intelligitur, exposita haec ab Hesiodo fuisse in Ἡσίδος.

Monendum est adhuc verbo de nonnullis supra in Scholiis minus bene traditis. Verba Schol. A. repetit fere auctor Schol. br. et Etymol. in Γυμνάσια p. 242. nisi quod τὴν λ καὶ δευτέραν Ὄλυμπιάδα memorat. etiam hoc falso. Orsippus non Lacedaemonius, sed Megarensis fuit, ut ex Epitaphio ap. Schol. Thucyd. I, 5. constat. Eius casus duplici modo narratur, alii eum, perizomate liberatum, aiunt cursu viciisse; vt et in Epitaphio est ἐπειφενώθη, alii eum perizomate prolapso implicitum cecidisse et victimum esse. In Schol. est πεσεῖν καὶ τελευτῆσαι. perperam hoc adiectum: nisi fuit πεσεῖν καὶ ἤττασθαι. in Eustathio iisdem additur: ἢ κατά τινας νικηθῆναι. fuit puto νικῆσαι vel νευκηκέναι.

De ipsa re disputatum est a multis viris doctis, quia est inter argumenta chronologiae constituendae, in primis ex Eusebii Chronico petita; varie tamen tradita. Loca classica sunt Pausaniae I, 44 (vbi Olymp. XV. Acanthus primus occurrit nudus, scilicet cum Orsippi casus evenisset superiore Olympiade;) cum loco vexato Thucyd. I, 6. et Dionys. Hal. VII, 72. Epigramma est in hunc Orsippum ap. Schol. Thucyd. l. c. quod nondum video inter Analecta esse relatum. Adeundus de his saltem Corintius Fast. Attic, ad Ol.

Secundum haec miror, monitum non esse, totam hanc disputationem esse alienam ab hoc loco omninoque ab Homero. Spectat enim chronologica illa notatio nu-

ditatis ad *cursum in stadio*: non ad pugilatum aut luctam; in cursu autem inf. 740 sq. nihil huius rei meminit, nec nuditatis nec praecinctionis; at in lucta Od. Σ, 65. 74 vbi Vlysses cum Iro luctatur, est *ζώσατο μὲν φάνετο περὶ μῆδα*. In lucta tamen et pugilatu probabile fit per omne tempus nudos prodiisse cettantes.

ταρακάββαλς. Scribi in nonnullis Cant. Mosc. 2. Vrat. A. et al. per μ ταρακάμβαλς vix dignum est moneri: more librariorum pingendi τὸ β. Vocem iam vidimus sup. 127 de lignis congestis ταρακάββαλον ἀστετον ὑλην. at notio eius loci non bene conuenit nostro: subligaculum non *proiicitur*, sed *apponitur*, *circumdatu*r: requiras ergo ταρακάββαλς. Etiam Schol. br. reddunt, ταρακατέθηκε. Eustath. περὶ τὰ αἴθοια ἔθετο. Et ap. Apollon. II, 83. 84 Castor et Talaus Polluci praefto sunt ἥκια δ' ἱμάντας ἀμφίδεον, μάλα πολλὰ παργυρίσοντες, vt in Homero paullo ante: 68a θαρσύνων ἔτεσι. *Proiiciuntur cestus* ap. Virgil. Aen. V, 402 vt bene monet Ernesti; vt ap. Apollon. II, 52 θῆκε πάροις ποδῶν δοιοὺς ἐκάτερθεν ἱμάντας. At *non cingulum*; nisi dixeris, allatum illud et projectum esse a Diomede, vt Euryalus tollere et se cingere posset. Forte putas ταρακαταβαλεῖν pro *apponere* dictum, vt ταραβάλλω et ταρατθῆμι. Apollon. vocent cum versu memorat p. 321. nihil adiicit, vt nec Etymol. in ζώμα, qui mox θῆκεν ἱμάντας memorat, quod conuenit cum notatione, quam sequi malo, proiecisse Diomedena cingulum, quo ille se cingeret, et apposuisse quoque, θῆκε, ταραθῆμεν, cestus.

δῦδμήτρους Barocc. Vrat. A. vn. Vindob. et edd. excepta Romana, vsque ad Cantabrig. simili errore quam H, 304. Vera lectio versu laudato est ap. Apollon. et Hesych. in ἱμάτιον, vbi docent, nomen horum coriorum esse μύρμηκες. utroque loco cf. Notas. Teneas modo illud, cestus antiquiores fuisse lora coriorum secta, quae manibus circumligabantur; at serius fuisse arte facta corulis consutis, vt indui possent manibus.

685. ζωσαμένω. Monet de vi media Clärke. *quum se ipsi accinxissent.* Versum apponit Dionys. l. c. Ex vocis mediae usu licet argutari, recte accipi παρακάβαλε, proiecit, ut alter tolleret et sibi ipse alligaret; unde nec δῆσε, περιέδησεν Diomedes, sed δᾶσε. ipsi autem, ζωσαμένω, cinxere se. At ecce in Vict. Schol. est, δῆσεν ἡμάντας. οὗτοι γὰρ ἡμάντας βαρεῖς, καὶ ἐπιτήδειοι.

686. ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῷσιν ἡμ' ἄμφω, Σύν δὲ ἔπεσον. Ita interpungitur et vertitur fere ac si esset ἀνασχομένῳ τὰς χεῖρας. Ita Graece dici et ab ipso Homero, obuium est; est enim ἀνασχεῖν χεῖρας et ἀνασχέσθαι δόρυ vt Φ., 67, 161. Et Apollon. II, 67 εἰ δὲ ἔπει οὖν ἐν ἡμάτῃ (vt saepe, pro σὺν) διασταδὸν ἥρτυνεντο (sc. accinxerant) αὐτίκι ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιτε βαρεῖας χεῖρας, ἐπειδὴ ἀλλήλοισι μένος Φέρου ἀντιόντες. Grammatice liceret iungere: ἄντα δὲ ἀνασχομένῳ, χερσὶ — συνέπεσον. vt quoque fecisse sentio Eustathium, p. 1323. l. vlt. vt Virgil. V, 426 *arrectus uterque — tum autem otiosa est particula quae sequitur: σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.* Dicendum igitur: ἀνασχομένῳ esse absolute dictum, erigentes se σὺν χερσὶ στ. pro solleanni, τὰς χεῖρας, vt alii poetas studiose mutant casus. An sic acceperit Sch. B. nescio: ἀνασχόμενοι (sic ille legit, saltem ita expressum est) ἀνατεινάμενοι καὶ οἷον διατιναχθέντες. Nude autem dictum ἀνασχόμενος vidimus Γ, 362 πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος Φέλον. Od. Ζ, 425 κόψεν ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός. quod tamen ἀνατείνας reddit Apollon. Lex. In Schol. A. legitur quoque: interpungi posse post ἀνασχομένῳ, vel post στιβαρῷσιν.

688. χρύμαδος. ποιὸς ψόφος ait Apollon. Lex. nec plenius Hesych. χρότος. ψόφος. Et Sch. br. ποιὸς ἤχος χρότος, τῶν σιαγόνων. Disertius Sch. A. B. factum esse sonum ad reddendum sonum (sc. stridoris dentium) ἡμικαὶ φαρ τρίζεσιν οἱ πύκται, ἐπείγοντες τὰς πληγάς. f. ἀπάροντες. Et Schol. Vict. ἐπάγοντες τὴν πληγὴν. Eadem Etymol. qui addit ficens dentibus momordisse pugiles ne eos laederent stridendo. Alii tamen ibidem, tum Kn-

flath. et Suidas, de ipso ictuum strepitu accepere; nec aliter. Virgilii: *crudo crepitant sub vulnere malo.*

689. ἐπὶ δὲ ὥρυτο θεῖος Ἐπειός, Ven. Vrat. A. Eu-
flath. δίος.

690. ι. κόψε δὲ ἄρ — cf. Apollon. II. 95. 96. Ve-
rum, vt dixi, comparanda relinquo aliis loca Apollonii,
Virgilii, Statii, Quinti, Theocriti Id. XXII.

εὐδὲ ἄρ δέ δὴ ἀστήκαιν Venetus cum Schol. A. esse
enim Ionicum, Barocc. Vrat. b. d. Sic et alibi mutauit.
Vulgatum αἰστήκαιν. ἀστήκαι Vrat. A. et vn. Vindob. Eu-
flath. αἰστήκαι η ἀστήκαιν. refertur τὸ εἰ in fine ad Ionicam
orationem. vt ἡσηχην εἴρια πολλὰ Γ, 387. vbi v. Obff.
Iterum αἰστήκαι editur Od. Σ, 343.

692. οὐδὲ δὲ ὅθ' ὑπὲ Φρίκης Βορέω ἀνατάλλεται ἡχθύς.
Supra Φ, 126 erat θρώσκουν τις πατὰ κῦμα μέλαιναν
Φρίξ υπαλύει: ἡχθύς. erat Φρίξ superficies maris horrens
vento. Sic nunc quoque Schol. br. Φρίξ μὲν η ἀτιθέλαι-
ας τοῦ κύματος κίνησις η λεπτοκυμία, et Porphy. in
Scholio ad Φ, 126. Sed additur Βορέω. Dicendum ita-
que esset: esse dictum pro Φρίξ ἐκ Βορέω. Nec tamen
necesse est. Vidimus enim iam ad e. l. Φρίκη esse etiam
ipsius venti, qui mare exasperat, primo tempestatis mo-
tu, quo mare nigrescit, et pisces subsiliunt: ita quoque
acepere Schol. B. V.

ἀνατάλλεται ἡχθύς, quod altero loco Φ, 126. θρέ-
σκειν, ἀνατηθῆσθαι.

693. θὺν ἐπὶ Φυκόεστι legebatur. Est tamen θὺν δὲ
Φ. in Schol. br. Mori. Moſc. a. Vrat. A. b. d. et Ven.
Praefat hoc; at natum ἐπὶ ex δὺι quod in aliis est, vt
in Cant.

μέλαινα δέ εἰ κῦμα πάλινθες. Venetus cum Vrat. d.
μέγα δέ εἰ κῦμα ἀπάλινθεν. hoc posterius non adlociscam,
et si sit quoque in Eustath. et ed. Rom. Cant. Mori. Moſc.
3. Vrat. A. d. et in Porphy. l. c. Prius μέγα — κῦ-
μα me non magis turbat: quoniam ad rem de qua agi-
tur magnus fluctus nil facit: est κῦμα ipsa maris super-
ficies, in quam recidit, qui subsiliunt. Etiam Schol. A.

, γρ. μέλαν τό. " Est τε quoque in Townl. Moſc. a.
Vrat. b.

694. ὡς πληγεὶς ἀνεπάλτ. Inducti per antecedens
ἀναπάλλται viri docti crediderunt, etiam ἀνεπάλτο hinc
ductum esse. Atqui grammatico hoc esset ἀναπέκαλτο, et
abiecta reduplicatione ἀνάπαλτο. At ἀνεπᾶλτο scriben-
dum est, ab ἄλλοιαι, vnde est ἥλμην, et ἄλμην, ἄλτο,
ergo ab εφάλλομαι, επάλτο. Vidimus iam sup. T, 424.
Θ, 85.

Barnes „, γρ. ἀνέπαλτο· ἀτάρ“ male. sic quoque vn.
Vindob.

695. χερσὶ λαβὼν ἕρθωσε. ex more pugilatus, ut
prolapsum percutere haud liceat: monent Schol. B. V.
qui ἔχρι καὶ νῦν durat, aiunt.

697. κάρη βάλλονδ' ἐτέρωσε. Schol. A. „ἐν ἄλλῃ,
βαλόνδ.“ quomodo hoc vitium ille enotare potuit? an
scriptum fuit in aliis κάρηνα βαλόνδ —

αἷμα παχὺ πτύοντα. Schol. B. παχὺ interpretatur
πολὺ, τὸ γὰρ οὐκον τῷ σιδήῳ λεπτύνεται. idem Scholion
insertum Hesychio in αἷμα πᾶν, emendatum quoque a
Bentleio et Kustero.

698. καθ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εῖσαν καγοντες.
Iungenda καθ — εῖσαν, καθεῖσαν. h. e. εκάθισαν.

μετὰ σφίσιν. esse acuendum σφίσιν monet Schol. A.
sic γὰρ σύνδετον ἡ μετάληψις. obscure dictum.

ἄλλοφρονέοντα. Schol. br. εὐκ ἐν αὐτῷ ὅντα, ἄλλ'
δξιστάμενον τῇ διανοίᾳ. Eustathius: ἀντὶ τοῦ, δξιστητά
Φρεγῶν, κατὰ τοὺς ταλαιούς. vnde in Hesychio redditum
τεριφρονέοντα emendarunt. παραφρονέοντα. Apollon. Lex
ἄλλοφρονέων, ἄλλοι διανοούμενος ad alterum locum refe-
rendus Od. K, 574. utrumque attigit Etymologus.

701. δεικνύμενος Δαυαοῖς. esse δεικνύμενος, quod se-
rioribus ἀπιδεικνύμενος, hoc est φιλοτιμόμενος, notant
Schol. B. Vict. Eustath. nescio an nimis subtilater; est
enim simpliciter, in medium proposuit, exhibuit, quod
alibi θῆκε δε ἀγῶνα Φέρων.

ἀλεγενὴν τυγμαχήν compare sup. 653.

702. μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην. τὸν ἀττιθέμενον τυ-
πι, Hesych. cui oppositum esse debet ἄτυρος τρίποδες I,
122. et ἄπυρος λέβητες sup. 267. h. e. recens, nec vñi cu-
linario destinatus, sed ἀναθεματικὸς inter. cimelia. Simili-
ter dicti αἴθωνες λέβητες. v. ad I, 122. 123 quos male
reddebat igni admotos, Schol. br. cum Etymologo in
αἴθωνας.

τρίποδα περιβήτην Barocc.

703. τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐν σφίσι τὸν Ἀχαιοῦ. inter
se, aestimarunt. Est ergo τίειν, aestimare pretium rei.
ἀττιμῶντο reddit Schol. B. συνεπέμπον Schol. Vict. Con-
venit τίειν τι ἵσον τινι. vt in illo: ἀττομεν ἵσα θεοῖσι. Od.
Δ, 483. ἵσα τοκεῦσι Jl. O, 439 et in similibus. Tum
pro τίειν, f. τιμᾶσθαι, (ἀγτὶ) δυώδεκα βοῶν est δυωδεκάβοιον
scil. τίμημα. χρῆμα. Apollonius Lex. reddit, δυόδεκα βο-
ῶν ἔξιον.

τίον et vñl. 705 τίον priore breui occurunt. Clarke
sit in τίω priorem esse longam natura, corripi tamem
posse sequente vocali, et remisit ad dicta N, 103. Q,
24 vñi nihil est, quod magis firmet. Vide an praestet
animaduertere, fuisse formas duas, τίω, vnde τίον et
reliqua; alteram τίω, vnde est τίω, έτίον.

ἐν σφίσιν, καὶ ἐκαυτοὺς Eustath. Acuendum esse
σφίσι, monet Schol. A. et Apollon. Lex. p. 624.

704. ἐς μέσους ἔθηκε. ἔθηκεν Harl. Mosc. 2. Vrat. d.

705. τολλὰ δ' ἐκίστατο ὕργα pro ἐπισταμένην, εἰ-
δῶντα, καὶ τιμωρένην τεսσάρων βοῶν.

707. ἔθλου πειρήσεσθε. vulgatum erat πειρήσεσθε,
quod Turnebus e Romana induxerat; at πειρήσεσθε
edd. Flor. Alld. et codd. itaque Ven. { „quod ite-
rum duobus certantibus par praemiorum numerus consti-
tuitur“ Schol. et Schol. Vict.

709. ἀν δ' Ὁδυσσεύς. itaque eius pugilatus cum Iro
Od. Σ pr. non aliena erat ab eius persona narratio.

710. ζωσαμένω δ' ἄρα τάρε. hic locum habent dispu-
tata de nuditate athletarum, seu luctatorum: de quibus
sup. ad vñl. 685. „ἄρα, vt facere solebant“ Clarke.

711. ἀγκὰς δ' ἄλλήλων λαβέτην. sinistra vterque manu alterius lateri subiecta apprehendit dextra brachium laeuum aduersarii. (ita ut compressis a tergo manibus vrgeant se nexibus mutuis) allis vtrinque frontibus. πράξιος καὶ ἀγροκάδυς ὁ τρόπος. Sic Schol. B. Vict. ad 713 et Eustath. πατὰ τοὺς παλαιούς. p. 1326, 63. Fiebat hoc ut alter alterum de statu deiiceret et prostraret, labefacto corpore: quod vs. 719 effici a neutrō potest.

ἀγκὰς vocem vidimus iam Z, 346. ἀγκάς. ἐν ἀγκάλαις Apollon. Lex. vbi versum nostrum laudat, sed omisso δ', quod non recte sit; nam ultima in ἀγκὰς est brevis, nec bene ap. Hesych. vox ducitur ab ἀγκῇ. ἄλλήλων λαβέτην vn. Vindob. ἄλλήλους.

712. ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, — Importum τὸ δ' quod adhaesit haud dubie ex similibus comparationibus v. c. O, 679. Seruatur tamen religiose in codd. excepto Lipsiensi, et ab antiquis grammaticis. Recte enim notat Schol. A. cohaerere cum antecedentibus, nec comparationem inde proficiunt, cum alias antapodosis desit; nunc autem haec est ipsa antapodosis, abundante δὲ δὲς ὅτ' ἀμείβοντες scil. ἐλάβοτο ἄλλήλων. nisi accipiatur pro δῃ, cum Eustathio.

ἀμείβοντες. δοκοὶ μεγάλαι, ἄλλήλαις προστίτουσαι, ὡς τε βαστάζειν τὴν ὄροφήν. αἴτινες καὶ συστάται καλῶνται. Schol. A. cum Schol. br. οἱ συστάται οἱ τὸ σχῆμα τοῦ Λ στοιχείου ἀποτελοῦσιν. Schol. B. V. vltierius declarat Eustath. p. 1326, 17. et p. 1327, 1. addit vulgo προσφιλοῦντας eas trabes vocari. Substituendum ergo est οἱ ἀμείβοντες στύλοι. Sic et ap. Etymol. sunt ἀντιστάται, sc. στύλοι, ut παραστάται. at παραστάθες scil. στῆλαι. cf. ad I, 469. p. 634. Vol. I. P. II. Obll.

Memoratur hic locus, quoties de elementis architecturae veterum agitur. Memorabilis autem est locus multo magis propterea, quia alias in Homericis vbiique, et in mediis aedibus et in atrio memorantur tantum columnae, v. c. Od. Z, 307. Θ, 66. 473. X, 466. notatum quoque in Ionian Antiquities To. II. p. 2.

τούς τε κλυτὸς ἥραρε τέκτων. Edd. Flor. Alld. τούς γε. quod placet, certe ex aliorum poetarum more; more tamen Homericu, seu librariorum seu grammaticorum ubique fere pro γε in similibus est τε. τούς τε intulit Turnebus ex ed. Rom. ad filipulantibus libris scriptis, et ipso Veneto.

κλυτὸς „γρ. σοφὸς“ Barn.

ἥραρε, ab ἥραρεν. non ab ἥραρα. Clarke.

713. βλας ἀλσίνων. non nunc esse potest euitans, sed, faciens euitare, arcens, excludens: vt iam Π, 213 vbi idem versus lectus.

714. τετρίγει δ' ἄρα νῶτα. terga stridebant nexus manuum, τῷ σφιγμῷ. vidimus vocem B, 314 et sup. 100. vindicandam Tryphiodoro 319: vbi nunc τετρύγει δ' ἄρα κάλων συνοχῇ, legendum τετρίγει. stridebant funes.

Mutavi interpunctionem; non enim ἀπὸ χειρῶν ἐλκόμενα sunt dorsa, ita esset ὑπό. sed τετρίγει ἀπὸ χειρῶν, διά.

715. ἐλκόμενα στερβῶς. est vitium Ald. 2. ἐλκόμεναι.

κατὰ δὲ νότιος φέννη θράσ. „γρ. κατὰ δ' αὖ γ.“ Barnea.

716. τυκναὶ δὲ σμώδιγγες — versus est ap. Apollon. Lex. in σμώδιξ. μώλωψ. At Apion τὸ ἀπὸ τῆς πλεγῆς οἰδημα. Etymol. ἡ Ὀφαιμον πληγή. vt sup. B, 267 vbi v. Obll.

717. αἴματι Φοινικόεσσαι. pronuntiatum quatuor syllabis, Φοινικοῦσσαι quia ī producta est; monente Clarke.

718. τρίκοδος πέρι ποιητοῦ. In Ven. A. B. scriptum una voce περικοιητοῦ. monent tamen Scholia A. distinguenda esse. porro scribendum esse περὶ, quia epitheton sequitur; recte ex usu recepto; ad Ascalonitae doctrinam saepē memoratam. At Schol. B. πέρι accipit περισσῶς. Est autem τρίκους ποιητὸς ὁ ἔντεχνος. vt τυκνὸς erat pro αὐτυκτος, M, 105 et mox 741 κρατήρα τετυγμένου. et ποιητὸς iam sup. vñ. 370. E, 198.

720. κρατερὴ δ' ἔχεν ἵε Ὁδυσῆος. Schol. br. κατεῖχεν. immo vero, ἀντεῖχεν. Addit Schol. Vict. ἔστι γὰρ

Οδυσσεὺς παλαιωστής, εἴκε καὶ τὸν Φιλομηλείζουν μετεπάλαισεγ. Od. Δ, 342 sq.

721. ἀλλ' ὅτε δῆ δ' ἀνίαζον ἐύκνήμιδας Ἀχαιούς. Σ. „ὅτι ἀντὶ τοῦ, εἰς ἀνίαν ἥγεν, καὶ ἀχρόνιζον. τοῦτο δὲ μὴ νοήσαντες (quod qui non animaduerterent) μετέγραψαν ἐύκνήμιδας Ἀχαιοῖς.“ Schol. A. Atque haec erat vulgata lectio inde a Turnebo ex editione Romana. At altera lectio: ἀνίαζον ἐύκνήμιδας Ἀχαιούς, erat iam expressa in Flor. et Aldd. et est lectio codicis Barocc. Cant. Mori. Mosc. 2. Vrat. b. a m. pr. duorum Vindob. Harl. Lipſ. Ven. A. B. adſtipulantur Schol. B. et Vict. hic addit post καὶ τὸ ἀνίαζον, εἰς ἀνίαν ἥγεν. ᾧ· Κίκηνες. πλίναν δαμάσαντες Ἀχαιούς, εἰς πλίναν ἥγεν. Od. I, 59. Eustathius alteram lectionem in codd. habuit: ἔστι δὲ τὸ ἀνίαζον ἀντὶ τοῦ ἥγιῶντο. ἀνίαν εἶχον γράφεται δὲ καὶ ἀλλ' ὅτε δῆ δ' ἀνίαζον Ἀχαιούς. καὶ ἔστι τοῦτο σαφέστερον μὲν, εὐκὲ ἐν τολλοῖς δὲ ἀντιγράφεις κείμενον. quod verum esse potuit de iis libris, quos aut ipse, aut is, quem exscripsit, manibus versauerat. Est tamen sollempnior usus τῷ ἀνιάζειν actione immanente, molestia afficeret se, tedium affici, ut in illo: ἦδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι. et sup. Achilles Φ, 270 ἐ δ' ὑψότε ποστὸν ἐπήδα Θυμὸν ἀνιάζων. Habet tamen etiam transitiva vis exemplum Od. T, 322 τῷ δ' ἄλγου, ὃς καὶ τοῦτον ἀνιάζῃ.

724. οὐ μὲν ἀνάστροφὴ ἐγώ σέ. τὰ δ' αὖ Διὸς πάντα μελέσαι. Schol. B. V., solent hanc in luctu appellare λαβῆν, et dabat seu praebebat alter alteri modo dorsum modo ceruicem, saepe quoque pedem. Eadem Eustath. p. 1327, 3. qui adiicit, hinc esse illud Comici, λαβῆν ἐνδέδωκας, (f. Nub. 551.) Apollon. Lex. in αἱρετοῦ — ἐπὶ μὲν τῷ βαστάζειν adscripto versu.

η μ' — η ἐγώ σέ. postulat σὲ acutum, quia voci vis sententiae ineſt. Digladiati de hoc sunt veteres grammatici. Inclinationem η ἐγώ σε contra Abronem defendit Apollon. de Syntaxi p. 150. Alia nunc video e Charace et Herodiano apposita a doctiss. Hermanno de emend. rat. p. 74 sq. Saepius de hoc et similibus iam ante est

memoratum. Ad formulam quod attinet, comparat Barnes plura loca: X, 253 ἔλοιμοι καν οὐ καν ἔλοιμοι. Σ, 308. Ν, 425. M, 328.

Versu hoc vñus erat Caius Imp. in Louem vecordi impietate tonitru aemulatus: ap. Dion. Caſſ. LIX, 28. Sueton. Calig. 22. Abiit versus in prouerbium apud Lucian. et al.

725. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς. ξ „quod Vlyſſis vaſtrities et in his conſpicitur, et quod artem luctae tun̄ non temebant“ Schol. A. Num igitur ex artis poſtea excultas praeceptis facere ſimile quid haud licuit? an commendare vult Vlyſſis follertiā ea iam aetate hoc tentantem? Schol. Vict. ὡς εἰδωθότων τῶν πράγη (lege ἥρωαν) ἴσχυτ̄ καταγανίσασθαι, καὶ οὐ δόλῳ.

726. κόψ' ἐπιθει κώλητα τυχών, ὑπέλυσε δὲ χυῖα
 ξ „σημειοῦνται τινες καὶ τὸ κόψ' ὀπιζει κώλητα, ὅτι τὸ κώλον οὔτω εἴπε.“ (an quatenus κώλον etiam ποῦς, σκέλος εῖ; non alleqnot.) ἄλλως ἔκρουσεν, αὐτοῦ ἐπιτυχών, τὴν ἰγνύην, ἥτις καὶ ἀγκύλῃ παλεῖται, (flexum ruia genu interiorem, poplitem,) ὡς τὴν μέσην αἱρόμενος περιπλέκεται. Leg. τῶν μέσων. Schol. br. ὡς τῶν μέσων ἐρήμωμένων (leg. αἱρόμενος) περιπλέκεται. Schol. B. κώλητα interpretari τὸν ἀστράγαλον, (sunt ergo vox minus nota) η μηλλον τὴν ἰγνύην. priore ſenſu pro calce ſeu talo occurrit κώληψ in Nicand. Ther. 124. vbi Schol. ad h. v. pronocat de chelydri morbi: ητοι ὅτι ἐν κώλητος η δυ παδὸς ἔχει τύψη. Eustath. p. 1326, 51. κώλητα δὲ λέγει, τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας. η τινες ἄνταν η ἄνγειν Φασιν. ζῆται δὲ, οἷον γένους έστι τὸ κώλητα. (genus igitur ignorabat) γίνεται δὲ, ὡς εἰκὼς, παρὰ τὸ κώλον. ὕθει καὶ η κωλῆ (os femoris) — ſimpli- ciffime Apollon. Lex. κώλητα τῶν ἄπαξ εἰρημένων. λέγει δὲ τὴν ἰγνύην. vbi v. Villois. Ex Hesychio prorsus excidit vox. Ceterum ipsum modum quo vñus est Vlyſſes, ut circumacto pede poplitem Aiakis petcuteret, diferte explicuit Schol. B. (partem inde etiam Vict. ſuam fecit) et Eustath. ex antiquioribus, p. 1327, 4. apposui rem in

Nota ad h. v. Addit Eustath. luctam hanc, ἵγνων ἀφαιρεσιν (f. ὑΦαίρεσιν et sane sic Schol. Vict. ad v. 729 παλεῖται δὲ τοῦ αὐ (leg. ἵγνων) ὑΦαίρεσις, ὡς Φῆσι Σάτυρος) dictam, inuenisse Cercyonem aliquem; conuenit fere res cum lucta Antaei et Herculis; quam ex symplegmate quod Florentiae afferuatur, intelliges (in Mus. Flor. To. III.) et ex pictura sepulcri Nasoniorum.

727. καὶ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω. Venetus cum Vrat. d. καὶ δ' δ' ἔπεσ' minus bene. Schol. A. tamen: „, γρ. καὶ δ' ἔβαλ·.

728. Θάμβησάν τε Vrat. A. Θαύμασάν τε. inscite.

731. ἐν δὲ γόνῳ γνάμψεν. putes genu ipsius esse; tum plana omnia; verum veteres τὸ γόνῳ τοῦ Αἴαντος accipiunt; tumque ut in Schol. B. V. Eustath. p. 1327, 9. exponitur. res ita se habet: Aiacem, vtpote tam valū corporis, Vlysses tollere haud potuit, mouit tamen de statu et labefactauit; τῷ δεξιῷ γόνati παρατρίψας τὸ ἄριστερὸν αὐτοῦ σκέλος ἔπεσσ, (immo ἔπαισσ;) καὶ πλάγιο πίπτουσι. εστὶ δὲ τὸ δεύτερον πτῶμα Ὄδυσσεώς (post prius 727.) siue a fronte siue a tergo Aiacem amplexus est Vlysses. Similia sunt apud Eustath. ex antiquioribus: qui addit, quod Schol. Vict. habent, appellatam esse hanc luctam μεταπλασμὸν et παραπαταγωγὴν. pro priore voc. est παράπλασιν in Vict. neutrum verum arbitror. an τραπλαγιασμόν.

ἐν — γνάμψεν. ἐνάκαμψεν. Sic omnes alios acceptissile testantur, Schol. A. et V. praeter Leptinem, qui ἐν γόνῳ esse voluit; vt ἐν δέκας ἐμπλήσας Od. I, 209. verum de duobus poeta semper ἄτερον usurpat: χωλὸς δ' ἄτερον πόδα B, 217. τὸν δ' ἄτερον σκόπελον Od. M, 101.

κάππεσον ἄμφω. κάππεσαν Flor. Alld. cum deterioribus codd. vti Alteri. Correxit Turnebus ex ed. Rom.

733. αὐτὶς ἀνατέξαντα πάλαιον. Ionice Harlei. Townl. Mosc. 2. Vrat. b. vn. Vindob. quo alludit Flor. Alld. ἀνατέξαντες πάλαιον. quod correxit Turnebus ex ed. Rom. ἀνατέξαντ' ἐπάλαιον.

735. μηδέτ' ἐρίθεσθον. Sic diserte Venetus cum aliis bonis codi. Ven. B. ἐρίθεσθον cum Schol. μὴ ἐρίζεσθαι. nec aliter Vict. ἐρίθεσθον. λαίπει γὰ διά. εἰδον, διερίζεσθαι. Incredibilis metri ignoratio. Simile tamen vitium in ἐρίθειν etiam in glossographis occurrit: v. Hesych. ἐρίζεσθον Cant. edd. Flor. Alld. Turneb. Emendauit H. Stephanus ex ed. Rom. ἐρίθεσθον. voc. luctae, de contra nitenibus inimicem. Vindob. alter ἐρίθεσθον, alter ἐρίζεσθον.

μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι. μὴ καταπονεῖσθε κακοῦντες ἀνυπούντες. Schol. B. V.

736. ἀέθλια δ' ίσ' ἀνελόντες. Peccatum in digamma διστοιχia iam Bentl. ἀέθλα δὲ φιστοιχια. In Ammonio corrupte p. 5. ἀέθλα πόσσ' ἀνελόντες.

Fuisse ἀτορίαν seu γῆρησιν, quomodo ισοκαλεῖται haberi potuerint Ajax et Vlysses, colligas ex Schol. B. et Vict. ad h. v. gratificari Achillem Aiaci ὡς συγγενεῖ, ut supra Eumelo.

737. ὅφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύσωσιν Ἀχαιοῖ. ἀεθλεύσωσι Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob.

738. οἱ δὲ ἄρα. Clarke: „ἄρα, ut pat erat“ ηδὲ πιθούτο cum Vindob. et al. pro vulgato: ηδὲ ἐπιθούτο.

739. καὶ φέτα ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνα. Townl. Vrat. A. b. a m. pr. ἀπομορξάμενοι. Townl. λύσωσι. Vrat. b. λύσαντο.

741. ἀργύρεων κρητῆρα τετυγμένου. quod sup. 718 τρίποντα παιητὸς, vbi vide. Hoc est quod vult Schol. Vict. ὡς ξεστὴν τράπεζαι. Od. A, 138 et al. καὶ τρίποδος τερὶ ταῦτα καὶ τάρβευθα τε τειχήσασαν. (Τίμωνδά τε τειχίσσαν B, 559.)

742. 3. 4. recitat versus Strabo lib. I, p. 70 A. vbi de notitiis Homeri geographicis agit; iterum ad h. l. respicit lib. XVI p. 1098 B. vbi sollertia Sidoniorum praedicat. Notabilis omnino est locus inter eos, quibus veterius Phoenicum nautigatio memoratur Sidoniorum opera h. e. quae Sidonii fabricati erant, alibi quoque

mulieres, negotiatione maritima exportantium, et extre-
mas maris Aegaei plagas, Lemnum usque adeuntium.

742. ἐγίνα πᾶσαν ἐπ' αἴαν. ἐγίνα τοὺς ἄλλους δῆλονέτι
κρατήρας Schol. B. V.

743. ἐπεὶ Σίδους πολυδαβαλοι. Nunc Σίδους, qui
alibi Σιδόνιοι, priore nunc correpta, quae alibi produci-
tur, nec modo in Σιδονίην, Σιδονίων et similibus, sed et
in Σιδῶνος Od. O, 424. Aliud est, quod Schol. Vict. an-
notant: τὸ δὲ εἶδος εἰπών, τὸ τέλος (leg. γένος, quod et
Schol. B. habet) ἀπήγαγεν. ὡς τὰ Δουλιχίοις Ἐχινάων ḍ'
Ιεράων B, 625. Respiciunt haec coniuncta: Σιδῶνες —
Φεύκιας δέ.

744. ἐπ' ἡροειδέα πόντου. epitheton in Odyssea aliquoties
legitur, semel in Iliade h. l. et varie exponitur
in Schol. br. Praefat, μέλανα. quod et Apollon. Lex.
habet. Sup. E, 770 τὸ ἡροειδὲς erat ipse ἀρ. caligino-
sus aer.

ἢ pro ἐπ' Cant.

745. στῆσαι δὲ ἐν λιμένεσσι. “ἀντὶ τοῦ, προσέρμισκεν
αἱ τὸ στῆσαι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πεταμῷ.” Sch. B. V. Od.
Δ, 581. a. est: ἀψ δὲ εἰς Αἰγύπτου — στῆσαι νέας.

Ernesti ad h. v. „στῆσαι est, exposuerant venalem,
ut opinor, cum aliis mercibus; nam et vendere est στῆ-
σαι, habetque utramque significationem in rebus, in qui-
bus etiam pondus spectatur, ut in argenteis valisi. Post
datus est dono regi insulae: διὰ τὴν ἐν λιμέσι στάσιν, ut
ait Eustathius.“ Docta interpretatio, sed longius petita;
permisisti quoque binis notionibus τοῦ ἴσταναι, ut sit ve-
num sistere, exponere, et, pendere libra: post ἄγον ἐπ'
ἡροειδέα πόντου et sequente δῶρον ἔδωκεν de merce ex-
posita non cogitamus; sed sane στῆσαι δὲ ἐν λιμένεσσι
de πανε facile quisque accipit, cum propria haec sint:
στῆσαι νῆα ἐν λιμένι, ἔστηκε νῆας et similia, ut saepe in
Odyssea: vt A, 185. B, 391.

746. νῆα. Ita scribo, ait Barnes, non ut male olim,
νῆα. Atqui habent νῆα edd. Et codd. solus Turnebus
male mutarat in νῆα. Vidimus iam saepe; et monitum

tres esse formas: *vīōc*, *vīēūc*, et *ūc*, vnde *ūc*, et contracie *vīōc*.

747. ἥρωι Ιησονίδη. Offendit histus: qui facile tolli-
tur permutatis vocibus "Ηρωΐ Πατρόκλῳ Ιησονίδης. Sic
quoque Bentl. emendauit. Supra Φ. 40 in eadem re pro
Patroclio Achilles memorabatur, et ἄνατ erat ἀκατόμβοιος
ibid. 79.

748. ἀεθλον, οὐ ἑτάρου (ἴνεκα, ἀκελνφ) ὁς τις. De-
buit hand dubie ἀεθλον seu ἑτάρου scriptum esse.

750. καὶ πίστα δῆμῳ. Sch. A. „δν ἄλλῳ παταπίστα.“
va. Vindob. πίστι δῆμῳ. δευτέρῃ δ' αὐτοῦ incuria metri
edd. ante Turnebum, qui correxit.

751. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήτ' ἔθηκε Ven. et
Sch. A. „γρ. λοισθήτι ἔθηκε“ vt Sch. br. dñeire, λοισθήτι,
τῷ ἐσχάτῳ, ἀτὸ εὐθαλας, ὁ λοισθεύς. atque sic vulgatum
in edd. per hiatum: ad quem si offensus fueris, facile
perspicias veritatem lectionis Venetae: sunt τὰ λοισθήται
(ἄθλα) eodem modo vt τὰ πρώτα Φέραι. Et sic inf.
785 λοισθήτιον ἔκφερ' ἀεθλον. Praesclare Schol. Victor.
ἡ συνήθεια λοισθήτιον. ἔκφερ' ἀεθλον. οὐ γὰρ πλίνει, λοι-
σθεύς. ὡς τινες. Scribendum adeo est: λοισθήτ' ἔθηκε,
aut, quod antiquum et Ionicum finile putendum est λοι-
σθήτη ἔθηκε. λοισθήτ' ἔθηκε Mosc. a.

Talenti quae fuerit ratio, multo difficilius est dictu,
si h. l. dimidium talenti tauri pretio inferius est pretium.

753. ὄρνυσθ' εἰ. καὶ τούτου ἀεθλον παιρήσσεσθε. εἰ.
„quod Zenodotus hic quoque (vt sup. 707) παιρήσσεσθε
scribit, cum tamen tres sint, qui cursu certant“ Schol. A.

754. Nihil hic *in cursu* nec de nuditate nec de
præcinctu memoratur cf. sup. ad 683. Apud Quint. IV,
198 sq. feminalibus cinguntur cursores in ludis funebribus
Achillis; sed ibi præsentia Thetidis et Nereidum
pudorem iniicere potuit.

757. στὰν δὲ μεταστοιχεῖ. — „quod versus hoc
translatus est e certamine curuli: ibi stabant μεταστοιχεῖ,
(per ordines, ita enim accipiebant) e sortitione v. 358.
At in cursu certantes stare κατὰ γογὸν dicuntur (eadem

lineas) Schol. A. Repetit eadem ex antiquis Euflatius, p. 1328, 11. et Schol. Vict. στὰν δέ διπλῆ καὶ φτερόσχος. πῶς γάρ, εὐλόγου μὴ βληθέντος, θάτανται μεταστοιχί; (ordinibus diuersis, altero post alterum) μεθῆσται οὖν ἀπὸ τοῦ ιπποδρομικοῦ ἀγῶνος στίχος;

Hactenus hanc dubie versus est pro male iterato h. l. habendus. Enim uero in hoc ipso supra peccatum esse vidimus, quod μεταστοιχίαι ad diuersos deinceps ordines reuocare voluerent veteres; cum μεταστοιχίαι potius eo quoque loco esse videantur μετὰ στοίχω, ἐν στοίχῳ, ἐπὶ στοίχου, ἢ τάξιν, eodem ordine, οὐ φεξῆς. Ita steterunt utique et in stadio ad lineam, unde procurrebat, in eadem ipsi linea. Atque hoc animaduersum quoque esse ab aliis antiquioribus, appareret primo ex eo, quod Schol. B. apposuit μεταστοιχίαι, κατὰ τάξιν τnm multo magis ex Euflat. p. 1328, 12. Φασὶ δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, πῶς, εὐλόγου μὴ βληθέντος θάτανται μεταστοιχίαι οἱ δρομεῖς, ὡς τρὸ τούτου οἱ ιππεῖς; καὶ μὴ ἔχοντες λύσιν γενναίαν, Φασὶν ἀπὸ τοῦ ιππικοῦ ἀγῶνος εἰκῇ οὕτω μετῆχθαι τὸν στίχον· τοῦτο δὲ οὕτω Φασὶ διὸ τὸ μὴ εἶναι στοίχου νοεῖσθαι τὴν κατὰ μέτωπον τάξιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος, ὡς προγέγραπται. ὡς (quandoquidem) εἴπερ ἢν στοίχου τὸν ἀτλᾶς νοηθῆναι ὅρθιον, οὐκ εἴχεν ἀν δ λόγος ἀπορίαν τιγά. Utinam multa huiusmodi iudicii recti effata grammaticorum! Attamen vel sic verbum ex superiori loco de certamine curuli huc translatum esse facile concedo.

μεταστοιχίαι Ven. Townl. vt sup. Schol. Vict. Euflat. 758. τοῖσι δ' αὐτὸν νόσσης τέταρτο δρόμος. ὥντα δ' ἔπειτα ζευφερόν Οἰλιάδης. Prima statim lectio eo dicit, vt de primo a linea cursu haec dicta accipiamus. Iam autem vox νόσσα in curuli decursu erat δ καμπτήρ, meta, circa quam currus flexi in alteram partem ingressi ad carceres redibant: 33a. 4. 8. videtur itaque νόσσα non aliter h. l. accipi posse; atqui cursus stadii a carceribus ad τὸ τέλος, τὸ τέρμα, definitum spatium, non autem metam, habebat. Cogitarunt itaque veteres de cursu dolicho, quo

spatium stadii duplo longius emetendum erat; ipsi tamen pro eodem cum diaulo habuisse videntur; quo sane, *diaulo*, stadii decursus iterandus fuisse videtur, ut de *meta* circumflectenda cogitare liceat, quod in diaulo ita se habuisse colligo ex Polluca III, 147 ubi et appareat ab diaulo diuersum fuisse τὸν δολιχὸν δρόμον, qui fit in rectum, mensura tantum spatii seu curriculi longiore. Ita τέτατο δρόμος ἀπὸ νύσσης est, altera parte curriculi, cum ad carceres iam iterum tenderent, nunc cum maxime cursum esse concitatum.

Digna tamen sunt verba grammaticorum, quae apponam: Ita enim Eustathius ex antiquioribus p. 1328, 20 sic δὲ τὸ ἀπὸ νύσσης, Φασὶν, ὅτι δολιχὸς ἦν ὁ δρόμος, καὶ γὰρ ἄφεσις ἀπὸ τοῦ καμπτήρος ἐγένετο ἡνῶ πρὸς τὴν ἀφετηρίαν. Sic quoque Schol. Vict. δολιχὸς δὲ ἦν ὁ δρόμος. καὶ γὰρ ἄφεσις ἀπὸ τῶν καμπτήρων. Fateor me haec non satis allequi: quomodo a meta potuit fieri ἄφεσις? nisi alio sensu ἄφεσις est circumflexa meta redditus ad carceres. Apud Pausan. VI, 20. p. 503. videtur similis esse perturbatio vocum; ut ἄφεσις sit in fine stadii: πρὸς δὲ τοῦ σταδίου τῷ πέρατι, ὃ τοῖς σταδιοδρόμοις ἄφεσις πεκοήται. verum ibi scriptor narrauerat de altera stadii extremitate, et procedebat versus alteram, in qua carceres sunt. Aut si ἄφεσις proprio dicta est, debet καμπτήρ de linea, unde procurritur, accipi; quorsum autem tum de dolicho cogitarunt? Pergit Eustathius: καὶ οὐτος ὅστις ὁ λεγόμενος ἀκάμπιος δρόμος. οὐ μέμνηται Παυσανίας, εἰπών· ἀκάμπιος δρόμος, μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος. (In Pausania nostro haec occurrere haud memini; sunt petita ex Lexico Pausaniae grammatici: reperiuntur quoque in Hesychio, et in Etymologo.) sic δὲ τὸ, τέτατο δρόμος, Φασὶν (οἱ παλαιοὶ) ὅτι, ἐπειδὴ μὴ καμπτουσιν, οὐ ταμιεύσοντιν εἰς τέλος τὸ τάχος ἀλλ' εὐθέως συντένως προπηδῶσιν. Ultima haec sunt quoque in Schol. B. et Vict. in B. etiam haec: ἐλύγος τις ἦν ὁ δρόμος, οὐδεις μηδὲ κάμψαι εἴην. ergo non δολιχός. Miro modo hic diuersa miscentur.

Verum de simplici stadio narrata si acceperis, recte procedit sententia, dummodo admiseris, *νύσταν* h. l. dictam esse de ipso curriculi ingressu; et docet versus Od. Θ. 121. ita dictam fuisse: *εἰ δέ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδαςσιν. τοῖς δ' ἀπὸ νέσσης τέτατο δρόμος,* εἰ δ' ἄμφι πάντες παρταλίμως ἀπέτοντο κοντάντες πεδίον. Manifestum est, de cursus principio hic agi, et conuenire Virgilium V, 315 sq. *haec ubi dicta, locum capiunt, signaque repente Corripiunt spatia audito, limenquo relinquent, Effusi nimbo similes.*

Belle haec, quae apposui, videri possunt disputata, inhiique ipsi ita vita sunt se habere. Concidunt tamen omnia, si attenderis: decurrentes iam in eo esse dici, *vt apprehendant praemia:* 773 ἀλλ' ὅτε δέ τάχ' ἔμελλον σταθῆσθαι ἀεθλον. porro ibi victimas caelias memorari, 775. et Vlysslem Aiace praeuento statim arripuisse craterem ὡς ἦλιος Φθάμυνος, 779. haec omnia, ut et reliqua, appareret, nos retrahere ad ipsa stadii principia, ad quae praemia ab Achille constituta erant; apparentque auctorem huius carminis hoc ipsum animo habuisse, cursum factum esse duplicum, circa metam retro decursu facto iterum ad lineam, vnde procellerat. Repetita ita sunt omnia ex decursu curuli: stant ordine, *μεταστοχα,* est meta constituta, circa quam cursus flecteretur, et intentioribus viribus vbi sunt in altera decursus parte, cum iam carceribus, nunc lineae, iterum appropinquarent: prorsus ut vll. 358. 373. 4 sq. Itaque, quamuis innitus, agnosco *νύσταν* h. l. de meta, et de cursu circa metam in alteram partem versus carceres, seu lineam, esse accipiendam.

Ernestii nota ad h. v. non est satis luculenta: „Alias, inquit, initium currendi fit a carceribus, (*ἀφετηρίᾳ*) et flectitur circa metam. Itaque hic putarunt veteres intellegi δολιχοδρομίαν, qui cursus est *ἀκτηπιος.*“ Quid vero ipse putauerit, non liquet; quae adscripta, sunt ex Eu-
stathio petita; nec ad Homeri illustrationem faciunt. Melius se habent ea, quae Ernesti subiecit: „Quod autem

aint, eo etiam respici verbo τέτατο, idque indicare cursum contentis viribus, id verum non putamus. τέτατο eleganter dicitur pro ἦ, propter longitudinem curriculi. Sic Latini *porrigi* dicant et similia “eis non video, cur non ita accipi possit: a meta progressi effusiore cursu contenderunt. Ita sup. 375 ἄφερ δὲ ἵπποις τάχη δρόμος.

Ceterum νύσσα vulgari vnu ad hippodrónum spectavit, non ad stadium, ibique fuit δὲ καμπτήρ. Vnus tamen vocum in his parum fuit constans. Pollux III, 147. καὶ ὕδεν μὲν ἀφίενται (cf. σταδιοδρόμοι) complexus autem erat iisdem verbis τὸν ἀγωνιζομένον τὸ στάδιον, τὸν δολιχὸν, τὸ διπλοῦν στάδιον, h. e. τὸν δίκυλον, τὸν ἵππιον δρόμοις, καὶ τὸν δρόμον δὲ καμπτῆρ, ή καμπιόν, cui opp. δὲ ἀκάμπτος.) ἄφεσις, καὶ ὑσπληγξ, καὶ γραμμὴ, καὶ βαλβίς. περὶ δὲ δὲ καμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. ἵππα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα, (proprie in cursu) καὶ βατήρ. ἔνιοι δὲ καὶ βαλβίς.

„γρ. ἀπαι νύσσης“ Barnes.

759. ἄκιθερ' Ὁιλιάδης. „παρὰ Ζηνοδότῳ“ ἄκιθορ' Ὁιλιάδης“ Schol. A. Sane et hoc bene; alterum iam supra vidimus de curuli cursu v. 376. Glossa Lipf. n. s. προέδραμε. hinc ἄκιθορος, qui cum celeritate, vehementia fertur, rapitur, etiam tropice. Suidas, in h. v. Est autem ἄκιθερος pro ἄξει φέρετο.“ haec Ernesti. recte; est enim pro ἄξει φέρετο δαυτὸν, vel τὸν δρόμον.

‘Οιλῆος Lipf. et vn. Vindob.

ὅρνυτο Vrat. b.

760—763. ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς δύζωνος στήθεός εστι κανὼν, ὃν τ' εὖ μάλα χερσὶ ταυνύσσῃ, πηγίον δέξαλκουσα πάρεκ μήτον, ἀγχόθι δ' ἵσχει στήθεος· ὡς Ὁδυσσεὺς θέεν διγγύθεν. Difficilis locus et obscurus, propter veterem texendi modum a nostris diuersum, quandoquidem tili iugo adstantes texebant, tela recta et pendula, h. e. ex alto ad parietem staminibus ponde-re subier appenso, demissis, (cf. Excurs. I * ad Aeneid. libr. VII.) et propter vocabula textrinae, cum obscura per se, tum vnu vulgo variata, tum eadem cum nendi

arte et lanificio communicata. Prius quidem illud a vi-
ris doctis iam satis est declaratum post Salmasium et
alios, alterum autem in primis a Schneidero Ind. ad Scri-
ptores Rei Rust. voc. *Tela* p. 359 sqq.

Antequam ad Scholiorum doctrinam procedam, quae
nos incertiores dimittit, quam accesseramus, apponam,
quae mihi videntur et simplicissima et ceteris liquidiora.
χανῶν, *πηνίου*, *μήτος*, difficultatem faciunt in eo, quod
prius vocabulum hac in re alibi non occurrit, reliqua
duo haud uno sensu. Ex ipso re, ex comparationis con-
silio, et ex vocis significatu proprio, *χανῶν*, regula, vix
aliud quid esse potest quam radius, lignum rectum, pro-
quo nostro vsu est nauicula, cui inuoluta sunt fila, τὸ
πηνίου, subtemen, quod constat *μήτοις*, filis, quae extra-
cta inter stamina inseruntur et spatha adducta coguntur
ac densantur. Conuenit hoc cum duobus currentibus
sibi continuo inhaerentibus; nam idem lignum ad filum
inserendum inter stamina transmissum discurrit semper ea-
dem linea, eodemque interuallo a pectore textricis:
quae illud tenet, *χασει*, ἀγχόθι στήθεος. Iam radio tex-
trix transmittendo inter stamina hoc *πηνίου* (nobis, li-
cium nauiculae inuolutum) ἐξέλκει μήτον παρὲξ *πηνίου*,
educit, euoluit, filum, extra *πηνίου*, quod conglomeratis
filis constat, quae ipso opere faciendo nunc euoluta
sunt traiba. Poterat quoque dictum esse, ἐξέλκειν μήτον
ἐκ *πηνίου*, et παρὲξ *πηνίου*. dicitur tamen παρὲξ etiam
cum accusatiuo, quatenus res in aliam partem extrahitur,
vt sup. I, 7 venti πολλὸν παρὲξ ἄλα Φῦκος ἔχεναι. Tan-
dem textrix dicitur τανύειν χερσὶ *χανόνα*, quatenus illa
radius (cui nostra nauicula succedit) transmittit in la-
tum per stamina. Nam τανύειν, τείνειν, extendere, va-
riis modis ac sensibus fit; proprie extunduntur fila radio
circumuoluta, trahitur tamen per stamina ipse simul ra-
dius, ἐκτανύεται. Haec quidem simplicissima; poterant
enim verba etiam sic disponi, vt ὅν τε esset *χαζ'* ὃν pro
ὑπὸ εὗ μάλα χερσὶ τανύσσογ *πηνίου*, ἐξέλκουσα παρὲξ μήτον.

ex quo illa in longum educit subtemen, extrahendo filum.

Nunc apponam grammaticorum placita; tum subiectam virorum doctorum iudicia.

Ieiuna omnia sunt Scholia ad h. l. Ad v. 760 posse Schol. A. posse haec ᾧ ὅτε aut superioribus annexi, aut sequentibus adiungi. Ad voc. κανῶν nihil monentes vbi desiderabas vel maxime eorum iudicium. Subueniunt tamen Schol. br. κακῶν, ὁ κάλαμος, περὶ ὃν εἰλεῖται ὁ μίτος ὁ ἴστονρυγικός. Et Hesych. inter alia τὸ ξύλον, περὶ ὃ ὁ μίτος. Disertior est Eustathius, ita tamen, ut, quid sit κανῶν, se ignorare, meras coniecturas apponere fateatur: οὐκέτι δὲ ξύλον εὐθὺν εἶναι ὁ φρηστὸς κανῶν, τορευτὸν, οἷα εἴκος, ὀμώνυμον τῷ ἀπορθοῦντι τὰ ξεόμενα κανόνι, (regulae fabrili) χρήσιμον γυναιξὶν, η̄ κλώθειν, η̄ ἄλλως νῆμα εξέλκειν, ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους η̄ κρατεῖσθαι η̄ ἴστασθαι. σαφὲς γάρ τι οὐκ ἐτύχομεν γυνῶναι ἀπὸ τοῦ μαθεῖν, κάλαμον μίτων τὸν κανόνα εἶναι, η̄ ἐργαλεῖον ἀτραπτῷδες, η̄ ηλακατῶδες. Itaque nec habebat Eustathius, quomodo τανύσση acciperet: τανύεται δὲ χερσὶν ὁ τοιοῦτος κανῶν, ἀντὶ τοῦ, τεταυσμένος εἰς ὄρθον ἵσταται. η̄ καὶ ἄλλως, τανύεται ὡς καὶ ἄρουραν οἴδεν αὐξεῖν ἀσταχύεσσιν (B. 148) αὐτή τε γάρ σταχύων αὐξαμένων αὐξεῖσθαι λέγεται. καὶ ὁ κανῶν διὰ τὸ εξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον τανύεσθαι εἴρηται. Nominatur inter cetera instrumenta textoria ap. Polluc. VII, 36. κανῶν quoque, ut tamen nihil hinc proficias.

Ad πηνίον 762. Schol. B. cum V. afferunt ineptam etymologiam a Panē deo inuentore: adiicit tamen hic οἱ δὲ ὑφῆνιον τὸ ὑπὸ τοὺς μίτους ὅν. Eustathius: πηνίον δὲ ταρὰ τὸν Πᾶνα, ὃς ἔστι, Φασὶν, εὑρετὴς ὑφαντικῆς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πηνίον, η̄ ἀγοραία λέξις. (lupercal) ἐκ δὲ τοῦ πηνίου καὶ τὸ ἐκπηνίζειν ταρὰ τῷ Καμικῷ (v. inf.) καὶ η̄ Πηνελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ — καὶ τὸ χρυσεοπῆνιτον. ἐρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου τὸ, μίτου. (immo μίτος) πηνίον γάρ, τὸ εἰς μίτου χρήσιμον. ὃς δὴ μίτος η̄ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθα ἔστι, διασαφητικὸς ὥν τοῦ πηνίου, η̄

ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήματι καὶ τῇ χρόνῃ. ἣν καὶ φεύγοντες (immo φεύγοντες. v. sup. ad Σ, 576. p. 556. To. VII.) Φασίν, ὡς ἐν Ῥητορικῷ εὑρίγεται Λεξικῷ. γνωκῆ δὲ λέξις ἐν τούτοις καὶ τὸ νῆμα. Vegatur inter plura. p. 1328, 48. quae singula persequi in nostra opera non licet. Meliora docet et hic Schol. br. τηγυλον, εἴλημα χρόνης. recte: est ipsa χρόνη, filum, εἰλευμένη τερὶ τὸν κανόνα. der Spuklen, die um ein Rohr gewundne Fäden, welche eingeschlossen werden. nam χρόνη est subtemen, trama, quae intra stamna illata, ope spathae χρέωται, cogitur. In Vrat. A. adscripta est glossa, τὸ μετάξιον, voc. senioris Graeciae in serico texendo.

παρὲν μίτον Schol. B. ἀντὶ τοῦ ταρὰ μέτον. Eadem Vict. adiiciens: οὐκ ὀκνεῖ δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν ταραλαμβάνειν, ἢ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρόν.

Eustathius autem obseruat duplarem usum τοῦ ταρὲν cum quarto et cum secundo casu, quodque est et ταρὲν et παρὲν, et πάρεν.

Ex recentioribus Ernesti laudem habet, quod curiosus locum excuslit, pleraque ex Eustathio. Recte notat, primum, supplendum esse: ὡς ὅτε τίς τε κανὼν (μάλα ἄγχι) στήθεος γυναικός εστι. unde προστήθεος γυναικῶν κανὼν ap. Eustath. Porro, quod κανὼν est bacillum, calamus, radius, quem circa voluitur licium. Nam κανὼν est proprie linea recta; unde ad multa, regulam, mensuram, et alia similia, traducitur. In his agnosco Ernestium meum!

Porro τηγυλον male verti a Clarkio ait stamen, sed esse subtemen vel tramam, χρόνην, unde ἀνθερόπονος τήγνας dixit Eurip. Hec. 470. vestes scil. stragulas, picta subtemine, ut vocat Valer. Fl. VI, 228. h. e. in quibus subtemen flores exprimit. Ergo verte, subtemen extrahens. Recte haec. „Ceterum, pergit, τηγυλον et vestem ipsam, et subtemen significat, quanquam haec significatio est antiquior.“ Dubito equidem, an τηγυλον et τηγυλον de ipsa veste dicantur; in Euripide sunt ipsa fila, subte-

men floridi coloris, e quo sane vestis texitur. At τὸ τῆς redditur per Ὀφασμα ap. Hesych.

Tandem in παρὲς μίτον dubitat, fitne μήτον vera lectio, an μίτον, quod H. Stephanus e codice protulit; tam esse putabat subtemen extrahens e licio radii, seu e radio circumvoluto filis. At de ἀκτανύει nil monuit. Vbinam a Stephano ista lectio memorata esset, diu quaesivisi; ad Homerum mentionem eius fecit nullam; tandem reperi in Lexici Ind. voc. πῆνος. Praestaret tamen vel sic lectio in Schol. Aristoph. infra laudando: πηνόν εξέλκουσα.

Prorsus aliam interpretationem dant Lexica, Stephanus et Damm, dum ad feminam nentem fila referunt. Iis κανὼν est fusus, ὁν ταῦσῃ, quem illa manu extendit a se, fila extendendo et extenuando in longitudinem: πηνόν εξέλκουσα παρὲς μίτον, postquam filum suum in longitudinem extraxit (nam facit Damm. πηνός, α., ον, adeoque μίτον πηνόν filum ad telam faciendam factum.) Illa fusum prope admouet pectori. Fatendum est, in his esse nonnulla, quae non male verbis et sententiis conuenire videantur. Expensis tamen omnibus, quae in Hesych. et Suida et in Lexicis a viris doctis notata sunt, antiquioris et communioris usus esse videtur notio τοῦ πηνόν pro licio radio inuoluto, et si illud etiam pro filis fuso circumvolutum dici potuit, et dictum fuit, ut intelligitur ex Polluce VII, 29 et 31 ubi inter ἔριουργικὰ et ἴστρουργικὰ numeratur. quando idem est atque ἄτρακτος, vt Hesych. πηνόν, ἄτρακτος, εἰς ὁν εἰλεῖται η κρόκη. In epigrammatibus obscurum fere aut ambiguum est, ad utrum genus referendum sit πῆνος et πηνόν. Etiam ap. Theocr. XVIII, 32. εὐδέ τις ἐν ταλάρῳ πανσέπται ἔργα τειαῦτα potius ad textoriam operam, de qua reliqua agunt, quam ad colum refero, ut sint radii in calathis quibus licia iam circumvoluta sunt, ut in texendo adhibeantur. Poteſt quoque ἀκτηγύλεσθαι ad licium e radio euolutum referri apud Aristophanem, Ran. 586. ἀκτηγυλεῖται pro εξελκύσσει, ubi Schol. a Suida

quoque exscriptum ait esse, quod in Homero est πηνίους ἐξέλκειν. Ita enim Schol. vet. εξέλκυσει ἀπὸ τοῦ πηνίου. "Ομῆρος. „πηνίους ἐξέλκουσα." (Aliud Scholion.) η ἐξάξει. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ σκώληκος ἐξαγορεύης πήνης, hic de alia re cogitauit, de filo ferico, *bombycis*.

Postquam haec superioribus annis a me erant pertractata, omnem rem textoriam copiose, docte et accurate expositam prodidit doctissimus Schneider. in Indice ad Script. R. R. voc. *tela*. vbi cum de ceteris, ut de πηνίου p. 366. de χερχὶς p. 370. quae et ipsa radii specimen habere debuit, actum est diligentissime, tum p. 375 sq. de loco nostro, et de molesto hoc voc. πανών memorato quoque loco Nonni Dionys. lib. XXXVII p. 956 qui nos nulla in re doctiores dimittit. Tentauit ille variis interpretandi modos, substitutque tandem in eo, ut poeta dicat, canonem, seu regulam aequa propinquam esse pectori textricis, „quam ea manibus extendat, dum panuclam iuxta liciis extrahit, vel si lectionem παρὰ μὲτου sequaris, panuclam ex liciis extrahit."

761. χερὶ ταγύσση. χειρὶ Barocc. et margo Steph. ταγύσσι Barocc.

762. πηνίους ἐξέλκουσα παρὲκ μίτου. Narratum paullo ante, Stephanum ex vet. libro non Homeri puto, sed Eustathii, memorare παρὲκ μίτου, Schol. autem Aristophanis πηνίους ἐξέλκουσα.

763. 4. ὁς Ὁδυσσεὺς θέει — Illustrat locum Macrob. Sat. V, 13. cogitandum esse de alto puluere vel fabulo, in quo impressa vestigia confessim delentur, relabente puluere qui plantae cesserat, in caunum; antequam hoc fieri posset, πρὶν τὴν κόνιν ἀμφιχυθῆναι τοῖς ἔχυσι, Vlysses suum pedem iam in eodem vestigio constituerat. Similia sunt in Schol. B. V.

765. καὶ δ' ἄρα οἱ καθαλῆς χεῖ' αὐτμένα δίος Ὅδυσσεύς. Venetus καὶ δ' ἄρα ἐκ. male.

„ἄρα ut fieri solet“ Clarke. pro χεῖ' έχ' Vrat. A. αὐτμένα. αὐτμήν. τὴν ἀναπνοὴν Schol. B. Vict. (In

hoc praeterea: καὶ τὸ αδαιμῆ... f. τὸ ἀναθυμίασις, exhalatio.) τοῦτο δὲ, ὡς χολοβωτέρου ὄντος Αἴγυπτος. breviore statuta.

766. γάχον δ' ἐπὶ πάντας Ἀχαιοῖ. licet scribere γάχον δ' ἐπι. potest tamen ἐπὶ referri ad vñ. sequ. ἐπὶ ιεμένῳ.

767. νίκης ιεμένῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ ιεμένοι. sic. que Vrat. A. b. d. minus scite. Mosc. ιεμένω a pr. m. suprascr. oī. Eustath. ιεμένῳ η̄ ιεμένων, τοιχος ιεμένοι. Lips. νίκην ιεμένοι. prius male.“

768. ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον. Schol. B. τὸν πρὸς αὐτὰ τὰ τέρματα. et Schol. Vict. τὸ ἔσχατον τοῦ δρόμου. hic itaque 758 νύσσαν recte intellexit de ipsis carceribus, non de meta, circa quam cursus fit; sed de stadio recto cogitauit. Nec aliter sup. vñ. 373. de cursu curulis extrema parte, et si ibi in reditu ad carceres, post metam circumactam. Virgil. Aen. V, 327 reddidit: iamque fere spatio extremo, fessique, sub ipsam finem aduentabant.

αὐτίκα' Ὁδυσσεὺς εὔχεται. Ernesti: „αὐτίκα h. l. non significat celeritatem, sed, ibi. tum. Alibi post ἀλλ' ὅτε δὴ sequitur, ἔνθα δὴ, τότε. pro quo nunc posuit αὐτίκα“ Poteat sane ita reddi; velim tamen doceri, cur non hic, ut alibi, locum habeat follennis notatio, statim. tum.

772. γυῖα δὲ θῆκεν ἐλαφρὰ — ✠ — „quod versus recte locum habuit de Diomede, (E, 122) hic minus recte, nam Vlysses non praecurrit, nec vincit; sed obtinet praemium, quia Ajax prosternitur: nullo igitur cum vñ. Minerua eius membra agiliora faceret“ Schol. A. Similia Schol. B. V. idemque iam monitum vidimus ad N, 61. vbi idem versus inculcatus est. Scribitur vulgo γυῖα δ' θῆκεν.

Schol. Vict. Φασὶ τοῖς προτρέχουσι δίκην πτερῶν εἶναι τὰς χεῖρας. Firmatur hinc interpretatio verborum a Philofir. Imag. II, 2. de Achille εὔτονοι αἱ χεῖρες. ἀγαθαὶ γὰρ αὗται πομποὶ τοῦ δρόμου. Opusc. Vol. V p. 93.

Adscriptus indoctus grammaticus Ven. A. ἄλλως. ψι.
δεται συνήθως Ὁμηρος. οὐ γὰρ ἔδραμεν ὁ Ὄδυσσεας.

773. ἀλλ' ὅτε δὲ τάχ' ἔμελλον ἐπαιξέσθαι ἀεθλον.
rectius scribetur επ' αἰξέσθαι ἀεθλον. Contra recte foret
ἐπαιξέσθαι ἀεθλοφ. promiscuus est usus actiui et medii in
hac voce.

ἐπαιξέσθαι Vrat. A. b. d. cum Veneto, perpetua
variatione in similibus, imprimis cum μέλλω. τάχα μέλ-
λον nusquam vidi.

774. ἔνδ' Αἴας μὲν ὄλισθε Θέαν. non afferetur, unde
Schol. A. B. hoc habeant: Aiacem ab Vlyssle impeditum
digressum extra currículum prolapsum esse. De fortunae
casu in hoc cursu commentatur Aristid. in Platon. II. p.
257. ed. Iebb. To. II.

βλάψεις γὰρ Ἀθήνη. Proprium in cursu βλάπτειν.
sup. vñ. 571. vt alter dicitur ὄλισθεῖν. σφάλλεσθαι.

775. τῷ φα βοῶν κέχυτ' ὄνθος. „τῷ φα vbi scilicet“
Clarke. βόες ἀρίμυκοι iam T, 497 lecti.

777. ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆγο στόμα τε ρῖνάς τε.
Cant. Mori. ἔνδ' ὄνθου. Suidas in ὄνθος recitat: εὐ δ'
ὄνθου βοέης πλῆγο στόμα. Apollon. Lex. in ὄνθος reci-
tat: ἐκ δ' ὄνθου βοέου κόπρου. At est εὐέπληγο.

Harl. ρῖνές τε. Sic εὐέπληγο τὸ στόμα καὶ ρῖνες.

Lepidum est, quod notant Schol. A. B. V. κεχρυνίς
γὰρ ἔτρεχε, διὰ τὸ εὐκόλως ἀνακνεῖ. ὁ δὲ τὸν πρασβύτην
λαβραγόρη σίκων (sup. 474 sqq.) κατὰ τοῦ στόματος κε-
λάσσεται.

781. ὄνθον ἀποπτύων. Eustath. ὄνθον οὐ ὄνθον.

783. μῆτηρ ἀς, Ὁδυσσῆι παρίσταται. Laudat versum
Schol. Pindari ad illud Nem. III, ι ἡ πότνια Μῶσα, μῆ-
τερ ἀμετέρα, λίσσομαι, ἵκε.

At Schol. Vict. μῆτηρ ἀς, διὰ τοῦτο Κύως Φησί· καὶ
ἀχθόμενός περ Ἀθήνη (Od. Δ, 502), ὅτι τὴν παρθένον
εἴκαστο μητρί. putauit igitur Mineruam aegre tulisse se
matrem appellari, cum virgo esset. mirum acumen! ὁ δὲ
Ἴστρος ἐκτεθῆναι ὑπὸ Ἀντικλείας Ὁδυσσέα, Φησίν εὐ
Ἀλακομεναῖς τῆς Βοιωτίας, η̄ εστιν οἱρά Ἀθηνᾶς. Acce-

pere illi *αἰς μῆτηρ Ὄδυσσοῖ*, quippe cum ea mater sit Vlyssis. Hoc est, quod Schol. A. iubet sustinere recitationem post μῆτηρ ἦς.

784. *οἱ δὲ ἄρα κάντες*. Clarke „ἄρα, vt necesse erat, ἐπ' αὐτῷ γέδον γέλασσαν. ne fallaris, ἐπ' αὐτῶν est merum sphalma ed. Ernest.

785. *'Αντιλοχὸς δὲ ἄρα δὴ λοισθήνου ἔκφερ' ἀεϑλον.* Vrat. A. *ἄρα* si λ. non male, iudice quoque Ernestio. qui etiam ait, *ἔκφερ' ἀεϑλον* esse dictum eo sensu quo Od. O. 469 ἡ δὲ αἴψα τρί' ἄλεσσα πετακρύψασ' ἀπὸ κόλατῷ ἔκφερεν domo. nunc praemium absportatur ἕξ τοῦ ἀγῶνος. *λοισθήνου ἀεϑλον.* v. sup. ad vi. 751.

787. *αἰδόσιν ὅμιμ' ἐρέω πᾶσι*, Φίλοι, *ὧς ἔτι καὶ νῦν*, adeoque *ἀστι*, quod et Eustath. notat. Quod nos: videtis ipfi, senioribus fortunam magis esse propitiam quam junioribus.

ὅμιμ' et *ὅμιλ'* in codd.

789. *Αἴας μὲν γὰρ ἐμοῖς ὄληγον προγνωστερός εστι.* Observant Schol. B. V. herorum aetas sic notari: vt minimus natu sit Antilochus, maior Ajax Oilei, hinc Ajax Telamonius, Vlysses, Idomeneus, Nestor.

791. *ώμογέρεντα δέ μην Φάσ' ἔμμεναι.* Σ., quod semel h. l. *ώμογέρεντα* dixit. Metaphora ducta a crudis pomis vel a crudis carnibus duplaci modo euolui potest: ea, quae cruda sunt, nondum sunt seu cocta, seu matura, ergo *senectus cruda* est, in primo stadio constituta, nondum multum progressa: vigente adhuc corpore. Virgilio: *cruda deo viridisque senectus*. At potest quoqua esse senectus, quae, cum in aliquos vegeta adhuc aetas constitutos maturius ac citius ingruit, et hactenus prae-matura est. hanç tamen Latine non aequa *crudam* senectutem appellamus. At simili fere modo Latine *matura senectus* duplaci sensu dicta occurrit. Ex his dictis allequi et diiudicare licet diuersas vocis acceptiones in grammaticis. Simplicissime Etymologus: ὁ μὴ εἰς τέλειον παρέν γεγηρακώς. ηγενυ, ὁ παρ' ηλικίαν γεγηρακώς. Sicque in Schol. A. *ἄλλως*. οὔτω λέγουσιν ηταὶ τοὺς ἀπισυνεστῶτας

(αν τοὺς ἔτι συνεστῶτας,): καὶ μὴ πάντα γέροντας, ἀλλὰ πλησίουν τοῦ γήρως. ἣ τοὺς πρὸ ὥρας γεγγηρακότας. Paria in Schol. br. Scilicet alterum spectat ad Od. O, 356 de Laerte, quem mors uxoris ἤκαχε καὶ ἐν ὀμῷ γῆραι θῆκε. vbi esse videtur, ante tempus senem fecit, senectutem maturauit. v. Ernesti ad e. l.

Schol. A. B. V. et ex parte Leid. ὀμογέροντα τὸν μὴ τέλεον κατεψημένον ὑπὸ τοῦ γήρως exponunt; ή δὲ μετα-Φορὰ ἀπὸ τῶν κρεῶν τῶν ἐψηθέντων μὲν, οὐ μὴν τελείως. καὶ ἐν ὀμῷ γῆραι θῆκεν· ᾧς καὶ ἐν ἐφθὸν τῷ γήρᾳ Φησιν. quod alicubi occurrere vix credo. Apud Apollon. Lex. ὀμογέρων. ὁμεστὸς ην ἡλικία corruptum, quod varie tentant, sicut forte idem illud grammaticorum: ὃ μὴ ἐφθὸς τὴν ἡλικίαν. Ap. Ammonium in neto loco de aetatibus hominum, ἐπροβεβηκὼς aetate per ὀμογέροντα redditur, vbi v. Valken. p. 54 ab Ernestio laudatum.

792. ποσσὸν ἐριδήσασθαι duplicato σ ad producendam syllabam. ἐρίζω, ἐριδῶ. ἐριδέω, vel ἐριδάω, vnde ἐριδάνω. cf. Eustath. Schol. br. redundt. ἐξισωθῆναι. ἀμιλληθῆναι. Schol. Vict., „ἐριδήσασθαι. ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ. θέσιν τὸ ἐριδαίνετον ὄδε. (A, 574) ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων γράφεται. ἐριζήσασθαι.“ In Vrat. d. est ἐριδάσασθαι.“

εἰ μὴ Ἀχιλλῆ. Schol. Vict. Ἀχιλλῆς, διὰ τοῦ οὐ. voluit ergo contracte pronuntiari ηι.

793. κύδην δὲ ποδῶνες Πηλεύων. Schol. B. V. ὑψητε. γάνηρον ἐποίησε διὰ τοῦ ἐπαίνου. Addit Vict. καὶ ὑψοῦ δὲ κάρη ψήσει. Z, 509. Schol. br. ἐδόξασσεν. Melius Apollon. cum Hesych. κύδην. κατὰ ψυχὴν ἐμετεώρισε. Laudat Villois. Hesiод. Ἔργ. 38 μέγα κυδαίνων βασιλῆς; vbi dicitur de corrum pendis iudicibus demerendo eos et blandiendo.

795. οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἴνος. ξ „quod μέλεος est μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν. οἱ δὲ νεώτεροι τὸν ταλαίπωρον μέλεον“ Schol. A. Qui sunt νεώτεροι, docet Schol. Vict. μάταιος, οὐκ οἰκτρὸς, ᾧς εἰ Τραγικοί. Videamus iam K, 480. Recitat versum et μέλεον per μάταιον explicat Schol. Sophocl. Trach. 388 (397).

μέλεος κ' εἰρήσεται. — male κ' inserto ediderat Barnes.
An sit Ἑιρῆσεται, quae situm est sup. Vol. VII. p. 751.

αἴνος Schol. br. νῦν, λόγος. quid ni ἔπαινος? prae-
cesserat modo κύδην. Πηλείωνα. sic quoque reddidit Apol-
lon. Lex. in αἴνος verbu adscripto. Etymol. in αἴνειν. et
Eustath. Conf. sup. ad 652.

796. ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον δγώ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Versus est ap. Polluc. IX, 54. ἐπιθήσω. ἐπιβαλῶ. Eustath.
ἐπέκαινα τοῦ ἀέθλου δώσω. δὲ περισσοῦ.

797. ὁ δὲ δέξετο. sic cum Lipſ. Townl. Vrat. b. vn.
Vindob. pro ὁ δ' δέξετο.

799. Τὴν' ἐς ἀγῶνα Φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα. edd. an-
te Stephanum. perpetuo peccato κατ' ἀσπίδα. erat tamen
melior lectio in ed. Rom. Φέρων ἢ δ' ἀσπίδα Mori.

800. τεύχα Σαρπήδοντος — „quod Σαρπήδοντος καὶ
Σαρπήδων, ut χαλκώδων, χαλκώδοντος“ Schol. A. Atqui
hoc iam videramus M, 379 et 392. cf. Apollon. Lex. h.
v. Ceterum a nemine quae situm video, quo iure heredi-
tas Patrocli ad Achillem pernenerit.

802. 803. 4. ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ
ἀρίστω, τεύχεα ἑσταμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε, ἀλ-
λήλων προπάροιθεν ὅμιλου πειρηθῆναι. h. μάχεσθαι. Omnia
funt expedita. At longum est Scholion A. cuius criticam
haud intellexeris, nisi praemonuero hoc; videri ab eius
codice absuisse versum 804 ἀλλήλων. Nam ille praecepit
iungere ἄνδρε δύω — ἐλόντες (ita legit pro ἐλόντε) nec
deesse μαχέσασθαι aut aliud simile quid; sic enim solere
Homēriū absolute κελεύειν vñigrare; vt in Odyssaea: (Φ,
175) Ἀντίνοος δ' ἐκέλευσε Μελάνθιον ἀπαγαγαν· leg.
αἰκόλον αἰγῶν. ἄγρει δὴ πῦρ κεῖον. et in sequente rhapsodia:
(ΙΙ. Ω, 90) τίττε με κεῖος ἄνωγε μέγας θεός. jum
de nouo incipiendum: Ὄπτότερός καὶ Φθῆσιν. Schol. A.
quae durissima sunt. Deheret sic saltem esse ἐλόντας,
aut inngenda ὥπερ ἀρίστω ἐλόντε. Quae cum ita sint,
versu 804 ἀλλήλων vix carere potest oratio.

802. ἄνδρε δύω. al. δύο vt Schol. Vict. κελεύομεν.
Barnes: „γρ. κελεύομαι.“ ex vñ. 659.

803. χαλκὸν ἀλόντα lectum esse in grammatici codice modo vidimus; sic quoque legitur in ed. Flor. Ald. i. nec displicebat Ernestio, quia variantur sic numeri. ἀλόντα seruant ipsi Veneti.

804. ἀλλήλων προπάροιθεν. ✠ Caussam stigmes modo vidimus ad vſ. 802. notatur quoque versus tanquam tollendus in Townl. abeſtique a Vrat. A. et d. At legitur fm aliis. libris, etiam in utroque Veneto.

ἀλλήλων — πειρηθῆσαι. Ven. A. ἀλλήλους. Vrat. b. ἀλλήλων. utrumque male.

805. ὀππότερος κα Φθῆσιν ὄρεξάμενος χρόα παλὸν,
806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ αἷμα, 807. τῶ μὲν
ἔγω δώσω. Offendit locus omnes legentes, cum de ludi-
cro certamine agatur, a quo stolida atrocitas vulnera in-
ferendi abesse debet. ἔσις σκιαμαχία τις εἶναι, ait Schol.
B. qui addit, οὐ γὰρ ἔχει τρώστεις. Φησὶ γὰρ καὶ σφιν
δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι. Iam primum vſ. 806 eiicien-
dum esse per se patet; tum vero restat molestia in ὄρε-
ξάμενος χρόα. cum esse deberet χροῦτ. nec satis est ὄρε-
ξάμενος, verum saltem ἀψάμενος. Verum videamus
singula.

805. Φθῆσιν ὄρεξάμενος. πατάξαι, εἰκ παρεκομένου.
συμβαίνει γὰρ τοῖς πατάσσουσιν, ἐκτείνεσθαι. Schol. A. B.
V. addunt ἥ, ἀντὶ τοῦ ὄρέξαι „quod non capio. ὄρέξε-
σθαι est extendere se ad ictum inferendum (κατά) τίνος
vel ἐπὶ τίνα. v. ad Δ, 307. cf. Ω, 506. Nostro versu effet
supplendum ὄρεξάμενος τοῦ ἄλλου κατὰ χρόα. Schol. br.
reddunt ὄρεξάμενος. εΦαψάμενος τοῦ χρωτός.

ὀππότερος κα Φθῆσιν. non καν ante Φθ. multo mi-
nus cum Vrat. d. ὀππότερος δέ κα Φθῆσιν.

806. ψαύσῃ δ' ἐνδίνωκ διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
ἐνδίνων, τῶν ἐντοσθίων σπλάγχνων reddunt Schol. A. in-
de emendatio in Apollon. Lex. firmatur, in quo scri-
ptum ἐντοσθειδίων. Est tamen in Schol. A. καὶ γὰρ παρὰ
τὸ ἐντοσθεῖν ἐντοσθίδια λέγεται.

ψαύσῃ. Venetus ψαύσει.

Iam porro huic versui praefixus est obelus: — „ἀντεῖται, quod τὰ ἔνδινα sunt intestina; non autem talis pugna ad eiusmodi vulnera infligenda siebat: ἥντις γὰρ τοῦ ἀμύξει μόνον τὸν χρῶτα, μονομαχεῖσθαι. Verba διά τ' ἔντει καὶ μέλαν αἷμα ἐπ τῆς Δελωνιστας μετάπτειται, subiecta sunt ex J. K., 298. 469“ Schol. A. praecclare. Ab Aristarcho haec profecta esse, discimus ex Schol. Vict. „ἀντεῖται τὸν στίχον Ἀριστοφρος. οὐ γὰρ εἰς τὸ ἀγωνιζοσθαι.

Fuere tamen in Schol. A. ἄλλως. et in Schol. br. qui versum tuiti sunt, ut dicerent: τὰ ἔνδινα esse τὰ ἔντος τῶν ὄπλων μέλη, ἀπὸ τοῦ ἐντείνεσθαι αὐτὰ τῷ Θώρᾳ. mirum etymon, etiam in Etymologo emendant vīti docti ἀνδύσασθαι. quod non minus mireris. saltem conieciarem ἀπὸ τοῦ ἐνδινεῖσθαι, nam membra mouent, fluctunt se, intra thoracem. Et video nunc in Eustath. p. 1331, a esse η παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι λῶν, η ἐντὸς δινεῖσθαι. Nec tamen magis accommodata est haec lectio, cuius et Schol. Vict. cum Schol. B. meminit: ἀνδύνων δὲ ἀκούει τῶν ἔνδον τοῦ χρωτός — οἱ δὲ, ἀνδύνων τῶν ἐντὸς ὄπλων. nec quicquam lucrantur grammatici; nam vel sic restat διὰ μέλαν αἷμα, et est: *qui corpus strinxerit per arma et sanguinem.*

Haud dubie versus est fetus rhapsodi paullo truci. lentioris. Aristophanes tamen emendatione subuenire voluit, quae non magnum acumen prodit: Schol. Vict. „Ἀριστοφάνης δὲ αὕτως γράφει· διπτότερός καν πρόσθευ ἐπιγράψαι χρόα καλὸν Φεύγη ἀπευξάμανος διά τ' ἔντει καὶ Φόνου ἀνδρᾶν. Memorat quoque Eustath. p. 1331, 5. sed legit: διπτότερός καν πρῶτον et Φόνου ἀνδρός, melius hoc. Versus inter fragmenta retulit Barnes, ubi expressit quoque διά τ' ἔντεια. atrocius etiam!

Bentlei. conliciebat: διπτότερος καν Φεύγη ἐπιγράψας χρόα καλὸν, τῷ μὲν ἐγὼ δώσω — omisso verso medio: quo haud dubie omnis offendio tolleretur. Verum totus locus de monomachia molestus est, vixque profectus est a primo rhapsodiae huius auctore, videtur quoque a

pluribus esse interpolatus; nec minus, et si paullo audacius suspicor reliqua libri varios auctores habuisse, qui plura certaminum genera cumularunt ad fastidium usque. Fuere tamen ea iam in libris antiquis; etiam Virgilins ea legit et nonnulla expressit Aen. V.

808. τὸ μὲν Ἀστεροπαιῶν ἀπηύρων. „γρ. ἀπηύρει sup. ad 560.“ Barnes.

809. τεύχεα — ξυνήια ταῦτα Φερέσθων. κοινά quoniam armia Sarpedonis supra memorata 798. 9. ἔγχος, ἀσπὶς et τρυφάλεις recte inter duo possint diuidi, aut communiter haberri, non intelligo. Videntur vll. 805—810 homini deberi, cui locus non videbatur pro modo superiorum certaminum satis esse ornatus, si finiret Achillis oratio vll. 804.

810. ναὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι: ἐν κλωτίσι. — „ἀντετεῖται. quorundam enim his locis epulae dandae fuissent?“ Schol. A. et Schol. Vict. δεῖ γὰρ ἐπιχυδέστεόν τι (superuacaneum, inutile) ἔχειν τὴν ὄπλομαχίαν.

παραθήσομεν Townl. Vrat. A. b. Ven. Edd. Flor. Alld. Mutatum ex ed. Rom. in παραθήσομαι. quod alii codd. habent. Variat supra quoque sic vll. 659. et si meo sensu vulgatum praestabat.

812. ἀν δ' ἄρα Τυδείδης ὥρτο. „ἄρα deinceps“ Clarke. hoc pro lubitu. ἄρα est δῆ, tum sane. Ἐν δ' ἄρα Cant.

514. ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίγην. bene restituit ἀμφοτέρω Barnes ex ms. Mori. poterat laudare ed. Rom. unde Steph. hoc habet in marg. Accedit nunc Venetus cum aliis. Alienum est ἀμφοτέρων quod etiam Eustath. habet.

815. δεινὸν δερκομένω. Θάμβος δ' ἔχει πάντας Ἀχαιούς. „ἐν ἄλλῳ δεινὸν δερκόμενοι. Θάμβος δ' ἔχει εἰκερόντας“ Schol. A. quod est in cod. Townl. δερκόμενοι erat quoque in Harlei. Ms. 2. Vrat. A. d.

816. ἀλλ' ὅτε δῆ σχεδὸν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλωστην ἴόντες. vn. Vindob. ἴόντα. Barnes: „γρ. ἥσαν.“ Eustath. ἥσαν ἥσαν, ὁ ἔστιν, ἐπορεύθησαν.

817. τρὶς μὲν ἀπήξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμῆθησαν, antecellerat tamen ἀλλ' ὅτε σχεδὸν ἤσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἔντες. mera tautologia: versu 817 electo melior exsilit narratio. Saltem interpunctione locus est inuandus ut τρὶς μὲν — ὠρμῆθησαν in medio ponantur; inngantur autem: ὅτε δὲ — ἔντες, ἔνθ' Αἰας.

818. κατ' ἀσπίδα. „γρ. δι' ἀσπίδα“ Barn. Referunt hoc veteres ad Aiakis simplicitatem. Schol. Vict. et B. οὐ-τος ἀπλοικάτερον ποιεῖ καὶ γενναιότερον. ὁ δὲ Διομήδης κα-
κοτέχνως καὶ Φθονερῶς τὸν αὐχένα τηρεῖ. obseruat, petit
κύρος. Addit Vict. τινὲς δὲ, τὴν ὄπλομαχίαν Διομήδη εὑ-
ρεῖν Φασι.

πάντος ἵσην. et πάντος' ἕστην variat et h. l.

819. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι Θώρηξ. „γρ. ἔρῦτο. vt ad N,
555.“ Barnes. Non necesse: nam a βύομα fit ἔρυμην,
ἔρυτο. media longa. cf. Exc. IV ad lib. I.

820. Τυδείδης δ' ἄρ' ἔκτειτα μπέρ — hiatum tollit
Bentl. emendando Τυδείδης δ' ἔκτειτ' ἄρ' μπέρ. At v.
Matthiae noster: p. 33. Obll. crit.

821. αἰὲν ἐπ' αὐχένι κύρε Φασινοῦ δουρὸς ἀκανῆ. Du-
bitationem iniicit varietas lectionis in antiquioribus libris:
δουρὸς ἀκανῆν. Sic Ven. vterque, Townl. Lips. Vrat. A.
d. vn. Vindob. Sane libros auctoritate potiores sequen-
dos esse, in promtu est dicere: recte, si modo de lectio-
ne ambigua, difficiliore, obscuriore ageretur. At h. l. est
lectio grammaticae analogiae repugnans, nullo usu, nul-
la grammaticorum veterum mentione nobilitata; itaque
meliorem ei praferendam esse censeo.

Scilicet quod h. l. est Diomedes αἰὲν ἐπ' αὐχένι κύ-
ρε, siue, vt multi faciunt, iungas κύρεν (αὐτοῦ) ἐπ' αὐ-
χένι, siue, quod verius, ἐπέκυρεν αὐχένι, vtroque modo
requirit casum tertium (σὺν) δουρὸς ἀκανῆ. petiit eius
collum hafta. Nam ea est notio vtriusque vocis, vt κύ-
ρειν, ἐπικύρειν, sit irruere et allequi, cum hoc modo dis-
crimine, quod κύρειν τιγδὲ est allequi, τιγδὲ, incidere, ir-
ruere. Notandum tamen in Homero non nisi tertio ca-
sui iunctam vocem occurrere: sup. 428. ἄρματι κύρεις.

Ω, 530 ἄλλοτε μίν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε τ' εσθ.
λῷ. διάκυρσε Φάλαγξ; Jl. N, 145. leo μεγάλῳ ἐπὶ σώματι
κύρεται. Vtus secundi casus κύρειν, ἐπικυρεῖν, σκοτοῦ, ἐπι-
τυγχάνειν, itaque est seniorum, et quidem Atticorum;
nam ap. Hesiodum et Pindarum non nisi cum casu ter-
tio occurrit.

At si ἀκοκήν probetur, probandum esset, κύρειν ha-
bere vim transituam, ἐπέκυρε δουρὸς ἀκοκήν αὐχένι. cu-
ius iuncturae nec exemplum nec analogia est. Nec satis-
facit, si dixeris, subintelligi κατὰ δουρὸς ἀκοκήν. Verum
imminebat Diomedes alterius collo hastae cuspide, ἀκοκήν,
nec iuuat defendere scripturam a mero lapsu, vt crede-
re licet, profectam, cum nullus grammaticus eam me-
moret: et si trepident in ceteris. Schol. B. ἀεὶ ἐπὶ τῷ αὐ-
χένι ἐπέγχανε. Schol. Vict. κύρσων ἐπέγχανε. voluit dice-
re vterque κύρειν, ἔκυρε, dictum esse de conatu feriendi.
Schol. br. ἥγγιζεν. ἐπετύγχανε. Etymol. ἥγγισεν. ἐπέτυχεν.
in κύρον. Eustath. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχέ-
νος τῇ τοῦ δορὸς δέξιῃ.

κύρσε. Apollon. Lex. ἔκυρσεν. ἐπέτυχεν. vt videatur
legisse: ἐπ' αὐχένι' ἔκυρσε. Melius Vrat. d. ἐπ' αὐχένι κύρε.
ὑπ' αὐχένι Vrat. A. ἀκοκήν, quod nec magis conne-
nit, Vrat. b. et vn. Vindob.

823. Αἴαντι περιέδεισαντες. — „quod adeo ex his
aliisque apparet, καὶ Ὅμηρος Aiacem non fuisse ἄτρω-
τος“ Schol. A. Apponitur quoque in Schol. B. et br. ad
v. 821 narratio: Aiacem propterea in collo vulnerari
potuisse, quia, cum Hercules puerum Aiacem pelle, quae
et ipsa ἄτρωτος erat, leonis Nemui texisset, haec sola
pars nuda relicta fuerat. Debuit itaque et latus non te-
ctum esse, quod ipse ense traiecit. Varie ornata fabula.
v. ad Apollodor. III, 12, 6 extr. Not. p. 778. cf. Pindar.
Isthm. VI, 51 sq. Nasci potuit fabula ex eo, quod per
totam Iliadem Aiak non vulneratur. Notatur et hoc,
quod omni certaminum genere, disco, lucta, pugna, prae-
mium haud tulit; (quod et inter fortunae ludibria refer-
tur ab Aristide in Platon. II p. 258. ed. Lebb. Vol. II.)

non itaque mirum, si in armorum quoque iudicio spe obtinendi praemii excidit. Tam ingeniose aliae ex aliis fabulae nexae sunt, et tam feliciter in Homericis semina iacta sunt aliarum fabularum in Μεθομηρικοῖς. De quo v. Excurs.

824. αὐτὰρ Τυδείδη — 825 σὺν κολεῷ τα Φέρων — „ἡθέτηται duo versus; certamine enim composito, non finito, commune tantum praemium (supra 798. 9. 800 et 802.) persolui poterat; (non autem τὸ Φάσγανον quod victori pronuntiatum erat v. 805 sqq. Diomedes ferre potuit, qui victor non erat.)

Auctor iudicij fuit Aristarchus. Schol. Vict. „ἀθεταὶ Ἀρίσταρχος. ἀποκεν δέ, Φροτίν, ιώμενον τὴν ἔχθραν Διομήδους, ἐτέραν κερεῖν πρὸς Αἴαντα στάσιν. ἄλλως δὲ εἰπεγύρικότερός καν Φροτίν. ὁ δὲ εὐκήτης τριῶν. Haec itaque Aristarchea fuit ratio. At e Schol. A. et ex Vict. ad 824 discimus praeterea: προγνωστοῦντο δέ (hi versus) περὶ Ἀριστοφάνεις.

Schol. B. aliter statuerat: cum enim quaevisset: διὰ τὴν προεργίαν τὸν Αἴαντα; (Debuit scriptum esse, τὸν Διομήδη;) respondet: διὰ τὴν στάσιν. Θρασὺς γάρ ἀν εὐκήτης, οὐ καὶ πολεμῆσαι ἡθέλησεν. Aliter haec adornavit Schol. Vict. ol δέ, ὅτι, διαλυσμένων αὐτῶν, ίδια Ἀχιλλέως γενέσθαι τὰ ὄπλα, ὥστερ ἐπὶ τῆς πλάμης (leg. πάλης vel παλαισμοσύνης) ἀπειδὴ οὖν ἀκεῖς ἀδωρήσατο Αἴαντι, (Sup. 736) νῦν Διομήδει.

825. εὕτμητῷ τελαμῶνι. Schol. εὗ κατασκεαστῷ. εὐκήτης περὶ τοῖς παλαιοῖς δερματινοῖ. Atqui aliquoties tales balteos memoratos legimus in Iliade. Ineptum Scholion ortum ex prava lectione εὕδμητῳ. quae etiam cum Scholio est in Vict. eademque lectio in Vrat. A. Ald. 2. occurrit. v. Sup. 684.

826. αὐτὰρ Πηλείδης θῆκε σόλον αὐτοχθονον. — „quod σόλον dixit τὸν δίσκον. διαφέρει σόλος καὶ δίσκος; ὅτι ὁ μὲν δίσκος τλατύς ἀστι, καὶ κυκλοτερής, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροειδής. Schol. A. br. In Schol. A. mox aliud Scholion quod et in Victor. est, haec habet:

ὅ δὲ δίσκος, λέθος ἦν κυκλωτερής μέσην ἔχων ὄπὴν, δὲ τὸς
ἔχόλων καλάδιον, πρὸς τὸ μετεωρίζοντας βάλλειν. καὶ ἐν
Ὀδυσσείᾳ· βάμβησεν δὲ λέθος. (Od. Θ, 190.) Porro: σό-
λος. Ἀπίλων, δίσκος σιδηροῦς, ὅτε δὲ δίσκος λίθινος, Apol-
lon. Lex. h. v. ad prius laudat h. l. ad posterius, Od.
Θ, 190 Alii aliter constituunt. Ammonius in δίσκος (cf.
Valk. Animadu. p. 60.) εἰ Tryphone tradit δίσκου εἴσο-
λίθου τετρημένου.

αὐτοχόωνον. Hesych. post Apollon. Léx. reddit αὐτο-
χώνυμον vel κεχωνευμένον, ut sit massa, qualis est ex fu-
lura; non polita nec rasa, addit Hesych. ἀπ' αὐτῆς τῆς
χωνείας τὸ τέλειον ἔχουσα, καὶ μὴ προσδεομένου ἄλλου τη-
νὸς εἰς συμπλήρωσιν. ἡ αὐτόχυτον, ὅλον στερέμνιον, ἡ κο-
λον (ultimo haud conuenit; an, οὐ κοῖλον?) In Schol. A.
est σόλος, ὁ καθ' ἑαυτὸν κεχωνευμένος καὶ μηδὲν ἔχων
ἐπεισαιτον. Sic Pausanias (in Lexico) ap. Eustath. cum
Schol. Leid. Sane αὐτὸς in compositis plures habet sen-
sus. itaque Schol. br. et Vict. εἰκῇ κεχωνευμένον. et Eu-
stath. ὁ αὗτας καὶ εἰκῇ κεχωνευμένος ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ χρη-
σίμῳ τέλει ἡ ἐπὶ γυμνασίᾳ.

Massam ferri intelligi, docet vñ. 834. Aristarchus ta-
men, docente Schol. A. siebat, ὅτι χαλκὸς ἦν. ὁ γὰρ στ-
όηρος οὐ χωνεύσται. (quo sensu hoc?) refelliit Eustath. p.
1532, 7. qui omnino plura ex antiquioribus apposuit: e
quibus partem videbis in Schol. Vict.

Porro γέγρημα est, cur nunc Achilles nulla δευτερεῖ
posuerit. Scilicet ὡς παταφρονήτου ἀσκήματος καὶ μὴ ἔ-
χοντος ἀνάρτετον ἀπίστεψιν. Schol. Vict.

827. ὃν πρὶν μὲν φίππασκε. „proiicere solitus erat“
Clarke. τὸν πρὶν Townl.

828. ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπειφνε. Mori. τὸν πέφνε.

829. τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήσοι. Harl. τὸν δ' ἄγαγ' ἐν τ.
praeda abacta ex Thebe.

832. εἴ οἱ καὶ μάλα τολλὲν — quod non pondere,
sed χρήσαι πολυχρονίᾳ declarauit massam, fecit respectu
hoc, quod eadem massā pro praemio simul erat posita.

833. εἰ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπέκροθι πίονες ἄγροι.
non longinque a domo siti; sed in longum extenti, lati.

834. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενος γε σιδήρου. Α, 704
erat: μὴ τις οἱ ἀτεμβόμενος πίοι ζηγε. στερισκόμενος. nunc
est egens ferro, cum nullum ad vius rusticos sappetit.

οὐ μὲν γάρ δὲ vitium est ed. Ern. non lectio.

835. ἀλλὰ παρέξει paullo durius; subiectum est is,
qui praemium tulerit. Bene Ernesti: „intell. δὲ χρώμενος,
qui acceperit praemio, poterit inde praebere suis ad
vius rusticos.“

837. ἀν δὲ Λεωντῆς. Versus 837 aberat a Vrat. b.
et 839 ἐξεῖχε δὲ Ζευντο a Vrat. d. In Harlei. et
Mosc. a. inuerso ordine leguntur: ἀν δὲ Αἴας. ἀν δὲ Λε-
ωντῆς.

839. ἐξεῖχε δὲ Ζευντο. haud dubie fortito: ut supra
in aliis.

840. γέλασαν δὲ ἔπι πάντες Ἀχαιοι. Schol. A. et
Vict. seu pro κατεγέλασαν propter imperitiam eius, seu
delectati eius dexteritate. prius probabilius: propter Epeii
vecordiam supra notatam in vasto corpore. Etiam in
Eustath. διὰ τὸ φύσεως αἰγεννές.

841. δεύτερος αὐτὸς ἀφέντε. Vrat. A. d. δεύτερον.
Vrat. b. ἀφέντε.

843. καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων. — — — — —
versus, cum tantum duo precesserint, qui discum iece-
rant, dicturus fuisset, non πάντων, sed ἀμφοτέρων. Sed
versus translatus est ex Od. Θ, 192, vbi recte is se ha-
bet, plures enim discum iaciunt. Schol. A. Paria Schoł.
Vict. „μετανύσκεται ὁ στήχεος αὐτὸς τῷ Φανακλίσ. γαλοῖον
γάρ τὸ πάντων ἔπι δύο. ἀλλὰ Φέρουσι (f. ἐπιΦέρουσι)
τὸ εἰςελθετο. μὴ δὲ ἄμα πάντες (Od. Φ, 239. ad Eu-
maeum et Philoetium, qui duo sunt) ἀλλὰ καὶ διατὸν
‘Οδυσσεὺς καταριθμεῖ „πρῶτος δύο, μετὰ δὲ ὕκκες.““

πάντων haud dubie lectio antiqua testantibus Ven.
et Vict. qui versum male translatum ex Odyssea recte
censem. Mutatum in codd. et edd. in πάντα ut repre-
hensioni occurrerent; nec tamen sic satisfecerunt. Etiam

Eustath. πάντα ἡ τάντων. qui et usum τοῦ πάντα probare allaborat.

844. ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε. Vrat. b. ὅτε μὲν.

845. ὅσσου τίς τ' ἔφριψε καλαύροτα βουκόλος ἀνὴρ — Τοῦ, quod semel καλαύροτα dixit. σημαίνει δὲ τὸ φόταλον, ἀπὸ τοῦ καλοῦ (h. e. ξύλου) καὶ τὸ φέταιν. Schol. A. Schol. br. Eustath. et disertius Etymol. At Schol. B. V. cum quibus conuenit Schol. Apoll. Rh. IV, 974. δύβδον καλὴν φοτὴν ἔχουσαν. quod damnatur ipsa prosodia Homerica, nam sic καλαύροψ primam habere deberet productam. In iisdem memoratur Schol. Antimachi: „πάντες δ' ἐν χείρσσι καλαύροτας οὐαγοέσσας εἴλον.“ In Apollonii Lex. nihil amplius quam, ξύλου, ὕστεροι βουκόλοι ἔχουσι nec plura ap. Hesych. Descriptio accurata legitur in Schol. B. V. sed nota satis est forma baculi pastoritii. In Vrat. A. gl. ματτοῦκαν. φόταλον. De scriptura per β, καλάβροψ, quae et in Harlei. est, vix opus erat monere. Ernesti laudauit Dornuill. ad Charit. p. 45. Versus 645. erat omissus in Vrat. b.

846. ἡδε θ' ἀλισσομένη. Townl. η δέ τ' ἀλισσομένη. ut in eo ubique scribitur ἀλισσειν. At lectio antiqua esse debuit η δὲ φελισσομενη. Exc. III ad T. p. 746.

πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας. „pro diὰ βοῶν. οὐδὲ διὰ τ' ἄγραν νι. 806.“ Schol. A et br.

847. τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλ. Eustath. supplet: ὑπερβάλει πάντα σῆματα διὰ παντὸς, η ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος. Malim accipere ἀγῶνα nunc esse dictum pro specie, intra quod discus iaciebatur.

848. Πολυποίταο Cant. Vrat. d. Πολυποίταο. At est Πολυποίτης.

850. αὐτὰρ ὁ τοξευτῆς: τίθει ἰόντα σύληρον. Σ „quod nonnulli iόντα accipiunt nigrum, ut ιοιδές τόντον. (Addunt Sch. B. Vict. „Alii ferrum ad instrumenta fabricanda idoneum, adeoque ferrum purum, τὸν καλόν.“) melius tamen esse, intelligere τὸν εἰς ιοὺς σύντοντα, aptum ad fabricandas inde sagittas“ Sch. A. br. Snidas cum Eustath. Qui ita censuerunt, rei metricae

haud gnari fuerunt; nam in ἀοιδή prior productitur, v. d.
— τέξα καὶ λεύς. et statim inf. 862 αὐτίκα δ' ἵβε. Monuit quoque Ernesti. porro ἀοιδή sagitta nullum habet digamma, quod habet alterum. Habet tamen grammaticus alios adstipulantes: Apollon. Lex. θέαντα σόληρον, τὸν
σίκην χρεῖαν, ὁ δέποτε τῶν βελῶν. Deducendae sunt hae
voces ab ζεν, viola, quod ad *nigricantem* colorem fuit
traductum; et recte τὸν μέλανην redditur; sic quoque in
Suida. Conf. disputata de ιόμαρος ad Δ, 242.

851. καὶ δ' ἔτιδει δάκα μὲν πελέκας, δάκα δ' ἡμιτέλεκα. ξ „quod in Odysslea eadem res occurrit: Sch. A. attamen diuersa in hoc, quod ibi traiicitur sa-
gitta per foramen τῶν πελέκων, (Φ, 120. T, 572.) hic
autem illae pro praemio apponuntur. Sch. B. V. melius
ad rem: διστόμους πελέκαις δίχα τῶν στυλῶν. ἡμιτέλεκα
καὶ δὲ, τοὺς μονοστόμους πελέκαις. ἡμιτέλεκα, sunt quae
ab una tantum parte, os Iesi aciem habebant, adeoque
πελέκαις esse debuere διστόμου, hinc et inde acutae. Sci-
licet sunt ipsa ferramenta securium, cum foramine ad
manubrium recipiendum. Gensis illud certaminis, quo
traiiciebatur sagitta per foramina, ad Odyssleam spectat;
non ad Iliadem. Retractum tamen ad h. v. est in Schol.
A. B. V. et ad v. 856. in Schol. br. Scholion ex Odysslea.
Adiecta sunt alia ab Homero aliena, quod πελέκης
etiam fuit genus ponderis: (vnde forte factum, ut σῖξην
signum esset monetae Tenediorum, quod fabulae alii
locum fecit de rege Tenne) v. Hesych. in πελέκης et ἡ-
μιτέλεκαν.

πελέκας Ald. 2. πελέκης, ex pronuntiatione. πελ-
έκη ει ἡμιπελέκην Vras. A. mox tamen 882. 3. πελέκας
ει ἡμιπελέκα.

852. ιστὸν δὲ στῆμα Ionica forma debetur. Lips. pro
vulg. ιστὸν δ' ἔστησ.

853. τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθαις. δι δὲ — mireris inciariam
metri in edd. Legebatur ψαμάθαιο ἐξ vaque ad Barnes,
qui emendauit ψαμάθαι. Atqui libri habent ψαμάθαις;
quod etiam Eustath. offerebat. Nunc accedunt codd.

Harl. Townl. Mosc. a. Vrat. A. d. duo Vindob. Ven. Amat autem noster pluralem vi sup. vi. 15 δεύοντο φάμανθαι. Varietatem vidimus iam A, 486 ὑψοῦ ἐπὶ φαμάνθαι. Notauerat iam Bentl. alludente Cant. φαμάνθης.

ἕκ δὴ τρίτων Barn.

854. λεπτῷ μηρίνθῳ δῆσσα ποδές, ἵς ἄρ'. ἀγώγει τοξεύειν. Schol. A., ἐν ἄλλῳ. ἵς γὰρ ἀνόγει. γράφεται καὶ ὡς γὰρ ἀνόγει. sicque scriptum in Vict. cum Scholio: „ἢ γὰρ, καὶ, ὡς γὰρ δίκη ἔνι.“ leg. ἐστι. Corrupta haec. vindetur fuisse: ἵς γάρ. ὡς καὶ, ἢ γὰρ δίκη ἐστίν. (pro αὐτῇ aliquoties obuinum, vt Od. Ω, 254 εὑδέμεναι μαλακῶς. ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερέντεν.) In Harlei. erat, ἢν ἄρ. in Vrat. d. ὡς ἄρ'. vñ. Vindob. ὡς γὰρ ἀνόγει.

ἵς τοξεύειν. pro ἄφ' ἵς. ἄφ' ἕν. Sic in Odyssaea: κακῶς τοξέζειν ἀκόρην.

Pro δῆσσα ποδές ἵς sinit in nonnullis ap. Schol. A. δῆσσαν πόδα ἵς male hiatu illato.

855. ὃς μέν κα βάλῃ τρίτων τέλειαν — Φερέσθω. — „quod a narratione (ab oratione obliqua ad rectam) ad rationem dramaticam transit: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἰς τὸ μηδητικόν. Addit. Schol. B. supplendum εἴτε; τάδε λέγων. Similia Eustathius ἐκ τῶν παλαιῶν.

856. κλισίγνει Φερέσθω. ita ubique legitur, exceptis Barocc. Mori. Vrat. b. d. et Veneto; in quibus est οἰκόνδις. hand dubie ex interpretamento deterius. Schol. A. tamen et ipsum: ἐν ἄλλῳ. κλισίγνει Φερέσθω.

Eustath. Φέρεσθαι η Φερέσθω.

857. ὃς δέ κα μηρίνθῳ τύχῃ, ὅρνίθος ἀμερτόν. — „quod melius erat, haec non praedici ab Achille, tanquam ille praeuiderit id quod casu euenturum erat“ Schol. A. et ἐκ τῶν παλαιῶν Eustath. p. 1333. Acuta ac iusta strictura in postam; quae tamen cuique lectori in animum venire debet.

Sequitur in Schol. A. ἄλλως. ὃς δέ κα. καὶ μὴν τοῦτο (τὸ τυχαῖν τῆς μήρινθος) ἐμπειρότερον. ἄλλὰ προῦκετο ἢ τοῦ ἔνοῦ τύχῃ. (an: εἰ τοῦ ἔνοῦ τύχῃ?) τύχης δὲ προεδεῖτο, πτερουμένης τῆς ὅρνίθος, καὶ οὐκ ἐν αὐτῷ μενούσης.

Haec leguntur quoque in Schol. br. In postremis verbis continetur solutio quaestioneis. Per se maioris artis esse videtur, linum ferire, quam columbam, unde et proverbiū memoratur ap. Eustath. ταῦτα τὸν ἀτλεστάτον τὸ, ημένη πελειάς. σύγχθες γὰρ τὸ ζῶν. At enim columba uno erat pede religata, ideoque pendula alis agitatis motabat se in omnes partes. An haec satisfaciant, videbunt artis periti.

858. ὅδ' οἴστεται. Excipiunt adeo ἵε ὁς δέ κε — ὁδε. At repudiat hoc Sch. A. cum Vict. et vult ὁ δὲ duas esse voces. Poterat sane pro se laudare usum Homericum, etiam in interponendo δὲ in apodefi.

859. ἄρτο δ' ἔπειτα βῆτη Τσύκροις ἄγακτος. Est in Sch. B. ζύγτησις ad h. v. Cum Vlysses non processerit ad hoc certamen, quomodo is se, uno Philoctete excepto, omnibus praestare hac arte dicere poterat: Οἵος διή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ. (Od. Θ, 219) Soluitur ibidem, gloriari Vlyssem apud ignaros; ut et in altero v. 229 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, οὐσαν οὐκ ἄλλος τις οἴστω. Malim dicere, auctorem Odysseae non ad certamen hoc, sed ad alia tempora, aliaque narrata respicere.

861. Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ. Versus iam supra lectus T, 316. ubi v. Obfī. ζύγτησις ad h. v. in Sch. B. adscripta spectat ad v. 870. ad quem plura videbimus.

862. Τσύκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λέχειν. Schol. Vict. θέτει, πρότερον.

863. οὐδέ ητελησεν ἄγακτι. — „quod ητελησεν pro ηὔξετο“ Sch. A. V. B. br. Apollon. Lex. in ἀπειλεῖς. Hesych. Eustath. Notionem promittendi subesse voci iam vidimus T, 83—85 τοῦ τοις ἀπειλαῖ, τὰς (quibus) — ωπέσχεσ — πολεμίζειν.

864. ἀρνῶν πρωτογόνων ἀκατόμβην, improprie, ακύρως, dictum esse, notat Eustathius; scilicet ἀκατόμβην, ἀκατὸν βοῶν sacrum, esse statuens: de quo v. ad A, 65. Suspicabar hunc versum serius accessibile. Nunc video abesse a Townl. Est autem ille translatus ex Il. Δ, 102, et habet manifesta vestigia imitationis.

865. μέγγει τάρ ποτίν 'Απόλλων. Peccat in digamma γάρ οὐ. fuit haud dubie μέγγει δέ οἱ. Bentley. adscriperat γε οἱ vel μέγγειν οὐ. Pro τότε est τότε in Barocc.

867. ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάρος. Etiam h. l. ἀντικρὺς emendat Bentl.

869. ἀτάρ καλάδησαν Ἀχαιοῖ. Ἑχησαν in Hesychio buc spectat. προτὶ et ποτὶ et hic variat: εἴ τι non enotatur ut in prioribus libris.

870. 1. στερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς τόξου, ἀτάρ δὴ οἰστὸν ἔχε πάλαι, ὡς ΙΩνεν. „In Massiliensi editione fuit:

στερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐκεῖθηκεν ὁδοτὸν τόξῳ· εὐ γάρ χερσὶν ἔχε πάλαι τὰς ΙΩνεν.

Vitiose in Schol. A. legitur δὐ γάρ πᾶσι. in Schol. Vict. δὐ χείρεσσιν ἔχε. emendatum feruntur Eustath. „At in Antimachea: δὐ τῇ κατὰ Ἀντίμαχον, sic:

στερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείλετο τόξον χερσὶν.“

Aliter haec exhibentur in Schol. Vict. et Eustath.

στερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε Τεύκρου τόξου· χεροὶ τῷ οἰδοτὸν ἔχε πάλαι, ὡς ΙΩνε.

quae ad Aristarcheum lectionem accedunt.

Pergit Schol. A. „Aristarchus vero in Commentariis (διὰ τῶν ὑπομνημάτων) arcum celeriter ereptum esse vult a Merione festinante; fuisse enim arcum unum eundemque utriusque communem, ut antea discum; alterum autem, ἀτάρ οἰστὸν ἔχε πάλαι de Teucro esse accipiendo; επὶ τοῦ Τεύκρου ἀκονεστέον.“ debuit επὶ τοῦ Μηριόνεω scriptum esse; is enim iam ab eo tempore sagittam tenebat, ut paratam haberet, ex quo Teucer suam sagittam direxerat. Ni si ad verba, ὡς ΙΩνε, sunt referenda; quae ad Teucrum grammaticus referrit voluit.

Itaque in lectione recepta, quae Aristarchea est, unus arcus tantum fuit in medium apportatus, eoque utriusque deinceps usus est; nunc itaque, cum emiserat sagittam Teucer, celeriter arrepto arcu et sagitta rapta

imposita feriit columbam euolantem Meriones. 'Hoc vero portenti simile habitum est; nam arcum propere intendere, sagittam aptare, eamque dirigere necesse erat: quod non licet facere praecepsanter. Atqui, dixeris, hoc ipsum est, quod volebamus; mirationem facere debuit res. Adiiciam hoc: nihil necesse fuit, ut haec omnia fierent uno momento; nam columba potuit aliquamdiu in aere circumvolare; addit quoque poeta: τὴν δινεύουσαν — At male me habet alterum, quod adiectum est: ἀτὰρ δὴ οἵστον ἔχει πάλαι, ὡς Ήθυνε, nam Ηθύνει is, qui arcu capto et sagitta apte imposita collineat. quid vero est: *sagittam tenebat iam dudum, cum collinaret?* Noui tamen rationem, qua huic quoque molestiae occurram; melius interpungendum est: *δέξιόν τοις χειρὸς τόξον.* ἀτὰρ δὴ οἵστον ἔχει πάλαι. ὡς Ηθυνε. ut ista in medio sunt: *nam sagittam dudum iam manu tenebat.* Ita nunc direxit.

Expeditor esse videtur lectio Massiliensis: in ea enim uterque suum arcum habuisse positur; Meriones itaque, cum vidisset columbam liberam funiculo euolasse, statim arcui suo, quem dudum, neruo iam intento paratum, manu tenebat, imposuit sagittam, aut etiam eam neruo iam impositam habuit, et columbam ea emissa percussit. Dixeris, ita vero nihil euenit, quod mirationem facere posset. Recte vero, euenit utique quod expectabatur, ut tolleret Meriones praesumam primarium: ὃς μέν τε βάλῃ τρίγραμα πέλσιαν; feriit columbam, et quidem sic, ut ipsi malo insideret percussa, donec collapsa decidere. Hactenus et ipsa Massiliensis lectio nihil habet, cur repudies. Enimuero iterum tenent me verba: αἴς Ηθυνε. in manu dicitur habuisse dudum arcum αἴς Ηθυνε, cum dirigeret scil. sagittam; atqui confessum ille nunc demum apposuit sagittam, ἀπεθήκειτο οἵστον στερχόμενος. Itaque et hic αἴς Ηθυνε, antecedentibus in medio positis, erit legendum, ut paullo ante in altera lectione.

Antimachea lectio omnino friget in Schol. A. qui in ea vocem habet δέξιόν τοις, interpretamentum τοῦ, δέξιόν

ce. Conueniret vox potius sagittae, quam arcui; et melius dictum esset per se: ἐξελέστη ὁπλὸν χερσὸν, ἀτὰρ δῆ τόξον. — In Schol. Vict. et Eustath. conuenit lectio fere cum Aristarchea. At Antimachi lectionem, quam dicimus finisse? cuius hominis? Iam aliquoties lectiones hoc nomine insignitas ita interpretatus sum ut dicerem, esse lectiones ex Colophonii poetae carmine petitas, et quidem ex locis, in quibus ille Homericā verba et sententias expresserat, ut inde, quid ipse legisset, intelligi posset. At nunc in Schol. A. verba sunt: σὺ τῷ πατρὶ Ἀντίμαχος οὐτως. Pro his tamen ex antiquo Scholio Eustathius legit: Ἀντίμαχος δὲ οὐτως γράψει. Schol. Vict. Ἀντίμαχος δέ· ut ante: η δὲ Μασσιλιωτικὴ οὐτως. Apparet formulis nihil tribuendum esse; nec ullus e grammaticis codicem Antimachi viderat, non magis quam Massiliensem, sed omnes antiquius Scholion exscribebant.

Ex binis superioribus lectionibus vtra verior an probabilior sit, ad liquidum perduci vix potest; Aristarcheam praefero equidem, nam et lucentior est sententia, et difficilior; quae vix ab emendatore proficiisci potuit. Arcum unum tantum in medium allatum fuisse ab Achille, non magis mirationem facere potest, quam quod unum dicum attulerat; et haud dubie in certamine sagittandi unus idemque arcus adhibendus erat, nec diuersae materiae, ponderis et operis.

Insertum est Schol. B. ad vs. 861. loco alieno γρ. μα, haud dubie Porphyrii, qui antiquiores exscriptissime videtur, plenum argutiis, quae nihil expedient. Scholion illud antiquum, quod Massiliensem et Antimacheam lectionem memorabat, et ille ante oculos habuerat, et si non memorauit; et memorarunt Schol. Vict. et Eustathius. Lectionem Aristarcham sequuntur Schol. B. et br. cum Eustathio, etiam Schol. Leid. et eadem fere repetunt; atque in eadem lectione acquiescere malim. Massiliensem tamen lectionem, qua suum uterque arcum habuit, expressissime videtur Maro: *Tum rapidus iam dum arcu contenta parato Tela tenens fratrem Eury-*

tum in vota vocavit. Lectionem Massiliensem ex Eustathio inter Fragmenta retulit Barnes, distinguit tamen ἐπέδη κατ' ὄιστὸν τόξῳ. quod non allequor.

871. ὄιστὸν ἔχε πάλαι, ὡς θύνει. De obscuritate verborum dictum est paullo ante. Schol. B. ἔχει recitat. „γρ. θύνει et θύνῃ.“ Barnes, ariolans.

872. αὐτίκα δ' ἥπελγεσεν. verbum recitat Apollon. Lex. ἀπειλεῖς, l. ἀπειλεῖν — σύξασθαι. v. paullo ante ad v. 863.

874. ὕψι δ' ὑπὲ νεφέων εἴδε τρήψαντα πέλαιν. Induxerat Barnes ὑπαὶ, libris quidem afflentientibus Mori. Barocc. aliis, ipsis Townl. Ven. Recte et h. l. elecit iam Wolf. ut alibi.

εἶδε H. Stephanus intulit e Romana. Nam Flor. Aldd. Turneb. θέρο; quod et codd. Cant. Mori. Vrat. A. d. quo θέρος in Lips. reuoces. Tuetur θέρος Ernesti ex Odyss. Δ, 22. Sane θέρος. θέρος. θέρη, θέρη saepe occurunt. At nec minus εἶδον.

875. τῇ β' ὅγε διεσένευσαν μπὲ πτέρυγος βάλε μέσσην. τῇ β' ὅγε codd. optimi suppeditant: Mori. Cant. Harl. Townl. Mosc. 2. Vrat. A. vn. Vindob. Lips. Ven. pro vulgato τῇ β' ὅγε. Laudarat quoque ex Eustath. Barnes, et probabat e Lips. Ernesti referat ad antecedens ὕψι δὲ νεφέων.

μέσσην ad τρήψαντα. μέσσων Barocc. Mori. μέσσης. Harlei. Mosc. 2. ad πτέρυγος. Etiam Eustath. μέσσης η μέσσην.

876. αὐτικρὺ δὲ διῆλθε βίλας. Benil. emendat αὐτικρύς. ut ubique. v. Γ, 359.

879. αὐχέν' ἀπεκρίμασσε, σὺν δὲ πτερὰ τυκνὰ λια-
εῖσσε. Sic, λιασθει, etiam Ven. cum Schol. A. „αὕτως
Ἀρισταρχος διὰ τῶν δύο σ.“ Atqui sic λιασθει scribere
debuit Aristarchus. Fuit sane vox λιάζω, quam Hesychius reddit φίετω, ταράσσω, τινάσσω, λιαν σπουδάζω. Ita
columba συνελίασσε, aut metri lege, συνελίασσε, vel σὺν
υἷα, ελίασσε, τὰ πτερά agitauit. Sicque videtur legille

Grammaticus in Schol. breu. qui reddit συνεκρότησε τὰ πτερά.

Potest hoc videri non satis conuenire columbae, quae iam αὐχένα ἀπειρέμασσ. Verum membris extremo agone conuulsis recte potuit ea alas motare. Alias λάζειν quoque conueniret vulgari significatu τοῦ λάζεσθαι, disiungere, soluere, vt illa alas solutas laxauerit, explicuerit; veluti aquila obdormiscens ap. Pindar. Pyth. I, 11. πτέρυγα ἀμφοτέρωθεν χαλάξας.

Hoc tamen sensu non nisi λάζεσθαι occurrit, non λάζειν, et si analogia subest. Saepe iam illud legimus, cum esset, seiungere, soluere se, adeoque disiungi, secedere, v. ad O, 520. Ex notione enim τοῦ λάζειν, τινάσσειν, procedit λάζουμα, agito me, et soluo. unde est λύομαι. ἀναχωρίζομαι.

λάσθεν. Schol. B. ἀπειλιθησαν, τὴν ιδίαν ἄρμονίαν ἀφέντα. et Schol. br. altero loco, διεχωρίσθησαν. conuenientius, quam Eustath. τῶν πτερῶν πυκνότητα εξέκλιγεν. Schol. A. ex Massiliensi laudat λάσθη. hocque habuit Victor. Nam Schol. Vict. λάσθη. ἀπέκλιγεν. ὡς ὁ δὲ γένος λασθεῖς. (Λ, 80).

880. ὡκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κακπεσσε. { „quod ὡκὺς pro ὡκέως, h. e. σύθεως. Schol. A. ἀντὶ τοῦ, ταχέως Schol. B. V. θυμὸς ἔπειτε Townl. male. πτάτο, ἥδε δ' ἀπ' Vrat. d.

882. πελέκεως δέκα πάντας ἀειρε. { „quod πάντας abundat.“ Schol. A. Non omnino! dixeris; nam designat numerum plenum; quod saepe notatum est a Clario et Ernestio, v. e. ad Σ, 373.

883. Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα Φέρε. Recitat versum Apollon. Lex. in ἡμιπέλεκκα, τὰ μὴ ἀμφίστομα. πελέκεις γὰρ ἐκεῖνοι λέγονται αἱ ἀμφίστομοι: f. πελέκεις γὰρ ἀξίνας λέγονται αἱ ἀμφίστομοι.

885. καῦς δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθερόεντα Θῆτ' ἐς ἀγῶνα Φέρων. Laborant iam veteres in epitheto ἀνθεμόειδ. Schol. A. ἀνθεματικὸν (lego ἀναθεματικὸν) τοικίλον, η τετορευμένον. Adiicit Schol. B. πέπο τῶν ἀ-

τετοφευμένων ἀνθῶν· ἂνθεμα καλέσσι. et iisdem Schol. Vict. subiicit καὶ Πίνδαρος· (Ol. II, 171.) ἀνθεμα δὲ χρυσοῦ· (Φλέγει.) Schol. br. reddit: εἰκὸν εἰς τῷρα χρῆσιμον, ἀλλ᾽ ἀναθηματικόν. οὐ ἀνθεμάσῃ. Apollon. Lex. ἀνθεμόεντα, ἀναθεματικὸν, οὐ, διὰνθεμένων ποιῶσι. in Hesych. est ἀνθηματικόν. Suidas: ἀνθηματικόν, διηγέσιμόνευ, ποιῶσι.

Apposui haec, ut appareret, de certo vñu non constare inter veteres; omnes ariolari ex etymo, nec id constanter. ἀνθεμόεις, ab ἀνθεμον, est vel floribus consitus, vt sup. B, 467 ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι, vel floribus arte effectis ornatus; hoc ad lebetem transtulerunt, vt sit ποιῶσι. Iam qui ἀναθηματικὸν reddunt, nolim putare, vocem ductam existimasse ab ἀνάθεμα, sed ita interpretatos esse ex ipso re. Est enim duplex lebetum, vt et tripodum, genus, aliud in supellecile, vñu domino, quod igni admouetur, e quo genere erat τρίποντος θυτριθήτης vñ. 702, aliud in ornamentis aedium, etiam templorum, inter donaria hoc seu ἀναθήματα. Hinc λέθης ἀναθηματικὸς, vel ἀναθηματικός, dictus. Hic idem debuit esse ἄπυρος, ἄπύρωτος, qui igni non admouetur; h. l. et iam sup. 267. idem αἴθων, fulgidus, vt I, 123. et aliquoties.

Iam lebetem ἀνθεμόεντα floribus effectis ornatum vix admittam, multo minus in Homericā aetate. Probabile itaque habeo, esse ἀνθεμόεντα λέβητα h. l. eundem, quem αἴθων alibi dicit, vt ἀνθες, ἀνθεμον, de florido colore dici solet. Hactenus lebes h. l. pro praemio constitutus recens, ἄπυρος, et fulgidus, ἀνθεμόεις. Sic quoque Od. Γ, 440. et κρατῆρα πανάργυρου ἀνθεμόεντα Od. Ω, 274.

886. καὶ β' ἥμονες ἄνδρες ἀνδοταν. — „quod ἥμονες, ei ἀκοντιστατ, ἀπὸ τοῦ λέναι. Sup. P, 515 ἥσω γὰρ καὶ ἔγα. Nonnulli legerant καὶ βῆμονες, pro βῆτορες, quasi eloquentiae fuerit certamen. Mox ἥμασιν v. 891. ab ἥμα“ Schol. A. B. Vict. Eustath. etiam ineptum lumen in voc. βῆμονες, pro βῆτορες, memorant omnes. Nihil magis alienum esse potest ab his ludis funebris Ho-

mericae aetatis. Commemorandus saltem fuissest ἄγων αἰσθῶν. Per ἀκοντιστὰς reddunt quoque Schol. br. et ceteri. Apollon. Lex. b. v. ἥμαντας, ἀκοντισταῖ. καὶ ἥματα, τὰ ἀκοντίσματα, apposito versu 891. Hesych. ἀκοντισταῖ. ῥήτορες. ὄρχησται. Suspiciari liceret, fuisse in Hesychio scriptum ρύτορες vel ῥυτῆρες, ex Od. Σ, 261. sed ex adiumento ὄρχηστῆρες, apparet, eum corrallisse temere quicquid in manus incideret. Etymol. in ἥμα dīserit: ἥμαν, ἡ ἀκοντιστὴς, adscriptio versu, et ἥμα, τὸ ἀκόντισμα cum vñ. 891.

887. ἀν μὲν ἦρ' Ἀργείηρ. Admirantur poetam decori obseruantem in persona Agamemnonis: quem commode in nullum aliud certamen inducere poterat; melius in hoc, cum et ipse sit πανταχοῦ εὔστοχος ἀκοντιστὴς, nec ἥμελλε γυμνωθῆναι τῆς βασιλικῆς στολῆς. Schol. Vict.

891. καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος. — quod ἥμασι idem quod ἀκοντίσμασι Schol. A. v. ad 886. ἥμασιν Vrat. d. Benil. coni. ἥμασύνη τλέν. Hesych. ἥμασύνη. ἀκόντισι. at idem etiam ἥμασιν habet.

894. εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. εἰ — ἐθέλοις ed. Rom. c. Eustath. Cant. Marl. Townl. Mosc. 2. Vrat. b. εἰθέλη Lipr. „al. ἐθέλης“ ap. Clarke nescio vnde.

κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Ad ἔγωγα, Schol. A. „γρ. ἔγωγε.“ Spectat ad discriminem inter ἔγωγε una voce, et ἔγωγε adiectum γε. cf. ad A, 173.

896. δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἀεθλον. Ambiguum est subjectum. Antecesserat, ὡς Ἀφατ'. εὐδ' ἀπίθησεν Ἀγαμέμνων, ergo potest ille conuenire sequentibus, et esse quoque ὅγ' ἥρως. nunc, si ille δίδου περικαλλὲς δῶρος, apparet, quomodo duplex interpretatio olim locum habere potuerit. Schol. B. δῆλον ὅτι .ἔπι τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνὴν. Contra Schol. Vict. δῶρον δηλούσι. οὐ γὰρ ἐπι τῷ ἀπαγαγεῖν εἰς τὴν σκηνὴν. fuere enim, qui Agamemnonem in prima rhapsodia, κέρδους lucri studio, infamari meminerant, nuncque eum crimine libera.

re volebant, magnanimitatis exemplo proposito, quod praemium acceptum Talthybio dono dederit. Mirae ar-
gutiae! Achilli melius conueniunt ista: δῶνες δὲ Μηρίον
δέρπ χάλκεον. quod de Agamemnōne non ita bene pro-
nuntiari poterat, at illa: αὐτὰρ ἦγ' ἥρως mellius Agame-
mnoni tribuuntur: qui Talthybio dat munus praeclarum,
quod acceperat, lebetem, absportandum ad tentorium;
nam praeconum ministerium in his locum habet; mune-
ris autem dandi nulla aderat causa et ratio. Verba:
εὖδ' ἀπιθασεν ἔναξ αὐτῷν Ἀγαμέμνων, sunt in medio
posita; atque ita interponxi, ut ὡς Ηφατο — δῶνες δὲ ad
Achillem referantur. Tum de Agamemnōne accipian-
tur: αὐτὰρ ἦγ' ἥρως δίδου.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXIII (Ψ)

EXCVRSVS I

Salebrne interpretationis et criticae ex grammatica Homeri imperfecta.

Ψ, 84. ἂλλ' ὁμοῦ ᾧ ἐτράφησεν. Aeschines in suo libro haud dubie nostris antiquiore legerat: ᾧ ὁμοῦ ἐτράφησεν. Homericam orationem, cum tam polita, numerosa et suavis sit, arguere usum multorum temporum et plurorum hominum, qui eius aetatem antecedere debuerit, viri docti dudum monuerunt; debuit ipsa pronuntiatio iam multum emollita esse, antequam v. c. ex Φρεστοι, Φρεσται, ἄνακτος, πάντας, πάντα; ex διδόνται, δόνται, fieret διδούσαι, δούσαι, τιθένται, τιθέντος, τιθείσαι, et sic porro. Habuit vero lingua Graeca hanc fortunam singularem ut per carmina ab initio sicutim excoletetur, et hoc quidem per saecula multa, antequam pedestris oratio ullum cultum acciperet; hinc incomparabilis illa susuitas et dulcedo, consonarum asperitate emollita, vocalium autem concursu aucto; hinc poeticae rationi ipsa grammatica debet plurima; ipsa, punto, augmenta, quae metri et modulationis caussa primum inuenta esse suspicor, certe serius ea accessisse apparet.

Post haec tamen omnia aetate Homericā sermonem Graecorum nondum ad eum modum elaboratum fuisse, aut ad regulas grammaticas exactum, ad quem Graecia, quando litteris et artibus effloruerat, eum expolinit, res

ipsa totque argumenta et exempla in Homericis carminibus obvia docent. Maiorem formaram, in quas voces flectuntur, copiam et varietatem notionum et significatum alterius ab altero deductorum libertatem, in primisque syntaxin mire variatam et locupletatam post Homericum produisse quis miretur! cum eo deducere debuerit poeseos per diuersa genera usus, in primis lyricorum metrorum et dramaticae artis; accedente mox numero orationis, quo in locum vocalium dirematarum, sonis distinctis aures impellentium, succellere contractiones et dipthongi uno sono pronuntiatae; haud dubie enim suauior fuit ad aures Ionica pronuntiatio εα, ει, ευ, quam Attica contracta ει, ειν. η, η. et si iidem Attici retinuero antiquam formam Ionicam in secunda futuri, γνάσαι, pro γνάση· vulgata res post tot notata virorum doctorum, v. c. Valken. ad Phoen. 576. Brunck. Prometh. 293. Haec memorata si facile concederint omnes: cur non sine offence pronuntiare liceat: ipsam grammaticam Homeri aetate adhuc imperfectam fuisse, necdum ad logicam subtilitatem ita constitutam, quin nonnulla haberet, ab analogia et ab intelligentias lege ac norma, menti insita, recendentia, eoque ipso a perspicuitate ac proprietate declinantia; esse itaque eius observationis rationem habendum cum in interpretatione tum in critica; neque hanc intra aetatem Aristarcheam einsque praecepta grammatica, multo minus intra codices recentiores Saeculi XII et XIII esse continentiam, sed liberiorem ei cursum per antiquiorum temporum spatia esse permittendum.

Iam primum, utramcunque opinionem sequaris, siue Homericar carmina iam a priore auctore litteris esse consignata, siue esse sine scripto memoriter decantata: illud tamen nullo modo dubitari potest, per plura saecula carmina a rhapsodia esse decantata ipsumque poetam ea sui aeuī more ea decantasse. Vnde, puto, sine controversia colligere licet, priscos poetas unice ad aurem et ad sonos sua carmina metiri debuisse; potuisse hoc modo multa molliri ipsa pronunciatione, quae per se dura sunt,

scui alia, et inflecti, quae ex scriptura haud aequo agnoscantur. Eo refero v. c. *ἴως*, et *ἴως ὁ ταῦτ' αἴρεις* A, 193 et similia pronuntiata *ώς* et *ώς ὅταν*. Cum infrequentibus aetatis, (quocunque tandem tempore; nil refert;) scripturae usus increbesceret, et exemplarium scriptorum habendorum facultas, primo rara, tandem frequenter, singularum saltem rhapsodiarum esset: pronuntiatio illa Ionum antiquioris aetatis iam admodum erat immutata; multoque magis, si verum est, quod equidem suspicatus sum, Athenis primo prescribi carmina Homericā coepisse, asperioribus sonis multa exarari debuere. Haec si ad animum reuoces et expendas: vix satis confidas professioni vel doctissimi hominis, tuto nos et certa fide de Homericis numeris et prosodia, de eius scriptione et pronuntiatione, ex nostra grammatica statuere posse. Si vera fateri volumus, dicendum est: bene quibuscum agi, si lectionem Homericam ad eos numeros et modos reuocare possumus, quibus Alexandrini grammatici, ad suae aetatis usum, eam constituerant, antiquioris Ionicæ rationis ipsi ignari; nos habere exempla Homericorum carminum ex fide grammaticorum seniorum, qui e recensionibus grammaticorum Alexandrinorum, dilectu facto, lectionem concinnarunt; de scriptione antiqua et prosodia (nam de his nunc agitur; de ipsis sententiis et partibus carminis alia quaestio est) licere conjectare multa; licere alia e certis rationibus iure meritoque mutare et restituere; priscam autem *rationem ante Alexandrinos grammaticos* restituere nos posse, frustra aliquis sibi persuaserit; non antiquorum, sed grammaticorum commenta nos et opiniones venditare tenendum est, quando ad eorum enuntiata pronoscamus; v. c. si Dyscolus pronuntiat: *ἔγων* Dores, *καὶ ἐποιητὴς συνεχῶς διὰ τοῦ νότος Φάνητον ἀποφέρεται.* neque ideo plus iis tribui posse, quam ut inde appareat, quid ipsi statuerint. Atque hoc illud est, quod nos a toto hoc disputationum grammaticarum genere alienos reddit, cum, etiam si ex iis probabilitate forte teneamus, tamen de usu ipso, qui a ratione saepe re-

cedit, nihil tuto statuere possumus, grammaticorum autem effata si amplectimur, nos quidem auctores habere, quos sequamur, auctores tamen qui tantum opinantur, non usum docent, multo minus antiquorem ex ea aetate, qua scriptores vixisse constat, de quorum lectione agitur. Bene nobiscum agitur, quod grauiora et scitu digniora, quae ex scriptoribus utiliter additici possunt, illis tricis missis factis assequi licet.

Cum antiquissima scriptura consonarum litterarum parte careret, et nullum signorum discrimen haberet inter *s* et *γ*, *e* et *ω*, cumque etiam diphthongi una tantum vocali notarentur, ut *ει* et *ηι* per *s* vel *ιι*. *ου*. *οι*. *ω*. per *ε*. *eos*, qui primi carmina litteris exararunt, in multis locis ambiguitatem et obscuritatem inferre debuere, quae molestiam ficeret iis, qui deinceps ea exemplaria describerent: cui malo pro sui quisque ingenii et doctrinae modulo occurrere debuit; itaque iam tum debuit dubitari, fitne^N *δλοσίτροχος* an *δλούτροχος* scriendum. Πελυδάμας an Πευλυδάμας. ὑπείροχος an ὑπέροχος. non memorabo geminatas litteras λλ. σσ. ρρ. quae una littera exarabantur; neque ea, quae ex defectu spiritus et accentus nascebantur: ita difficultas quoq[ue] est in versu huius libri 328 τὸ μὲν αὐ καταπύθεται ἔμβρῳ. Partem vulnerum quae per ea tempora inficta fuere carmini, sanata sunt a grammaticis Alexandrinis, infidere tamen adhuc haud pauca credere licet. Ex hoc genere est varietas lectionis, *ει*, *η*, *ῃ*, *ἢ*, quae saepe occurrit, nea codicium auctoritate tolli potest.

In prosodia licet credere, primas quantitates constitutas esse ex pronuntiandi consuetudine; hinc ortas syllabas breves et longas, et cum his vocales breves et longas; has quidem sono duplicato, ut v. c. γῦγ γῆ pri-
mo esset γῦγ γῆ. ita quoque pronunciatione duplicatae consonae; et inde nata est regula de syllabis positione productio. Facile intelligitur, severitatem in prosodia non nisi post longi temporis usum increbuuisse, et potuisse sic tono nonnulla produci eoque retractio alia corripi,

quamdui non litteris exararentur; ex quo antem litteris prescripta sunt carmina, ita quidem, ut longae ac breves vocales characteribus exaratae essent, diversis: omnis illa prisa licentia cessare debuit, quae in Homero occurrit, constitutoque nunc discriminé manifesto et differentio τεῦ ο et ω indicatiui et subiunctivi, non amplius ferri potuit: καὶ ερύσσομεν et ἀγείρομεν pro ἀγείρωμεν.

Si ad syntaxin progredimur, nam etymologiam praetermittimus, et si multa sunt, quae sive in flexionibus nominum et verborum, sive in vocibus deducendis et comprehendendis, ipsisque etymis, v. c. Ἀρχειφόντης pro Ἀρχέφόντης, Ἀρχέλοχος, ἀρχέλαχος, et alia, ex ista, quam vrgo, obseruatione facile constituuntur; sed ad syntaxin, inquam, si progredimur, eam in omni sermone ad regulas logicas communes constitui quidem solere, usum tamen vulgi multa se insinuare videmus, quae cum intellegendi et iudicandi norma hanc satis conueniunt. Sane feueriore grammaticorum iudicio tolluntur semper nonnulla, alia manent in sermone quoque expolito, et usum non modo defenduntur, verum etiam in elegantiarum numerum referuntur, ut sit in Atticis. Secundum haec possunt diiudicari nonnulla, alia in dubitationem adduci, quae in Homero occurunt; de quibus passim a me memoratum est cum in Obseruationibus tum in Excursibus. In his praecipue memorandus est usus pronominis tertiae personae, qui in linguis non satis grammaticice constitutis omnibus quas noui vagatur: *sui* et *eius*. Ita fere esse. nisse videbis in οὐ, οὗ, ι, σφε, σφῶν, de quibus tot sunt disputationes, etiam ap. Apollon. de Syntaxi. Homerus saepe, ubi debebat pergere, καὶ αὐτὸν, καὶ αὐτοῦ, et simili modo, mutat καὶ ἐ, καὶ ὅ, εῦ. ut in v. Ω, αγέ καὶ εῦ κράτος δοτὶ μέγιστευ. Est enim: et suum rober est maximum, pro, eius, et rotundius, cuius. cf. alia in Exc. VII ad A. Saepe offendit in Homero permutation modorum et temporum, saltem eorum non ad certam grammaticam normam facta collocatio, dum indicatius pro subiunctivo ponitur, iidemque cum optati.

vo promiscus adhibentur, vbi politior grammatica usum accurate constituit. Ex hoc genere est, in hac ipso libro, v. 339 ὡς δοάσσεται, cum requiratur, ὡς δοάσσηται, sententia postulante: ita ut videatur. Ηνα εἰδομεν ἀμφω A, 363 pro Ηνα εἰδωμεν. Ηνα μὴ ρέξεμεν ὡς H, 353 pro ρέξεωμεν. et sic sexenta: de quibus monitum est in Excursibus; et quidem de αἰ. ὡς ἄν. ὡς οὐ. ὡς αἴστη. ὡς τε Excurs. I ad lib. IX (J) de ὄτας Exc. III et de ὄτετε. ὄτότ' άν Exc. IV ad eund. libr. de Ηνα. Ηνα μὴ Exc. II ad lib. VII (H) de ὄτας Exc. II ad XII (M) et omnino de ύψῳ τοῦ άν et οὐ in Exc. de αἴστην et εἴστεν, III ad lib. I. et Exc. II ad lib. V (E).

Iam de his bene noni statui, et statui posse, modo haud uno. Nam, ne memorem, videri nonnulla iustam emendationem admittere, *) modo aiunt syllabam corripi per systolen; quod ineptum est, ac si diceres: syllabam corripi, quia corripitur; sic tamen iam veteres, v. c. Eustath. p. 684, 18 et al. pronuntiarunt; modo, fieri haec licentia poetica ex metri necessitate; modo propter tonum in syllaba antecedente: quae ratio vereor ne multum absit ab eadem licentia poetica: nam si poeta contra naturam ac morem sollemnem aliquid facit, facit utique licenter, si legem prosodiae deserit necessitate metri, et adoptat pronunciationem, cuius ratio non erat habenda; ne nunc memorem de ea nos parum tuto statuere posse; tum, si hoc largimur, licuisse subianctuum Υπένευ

*) Ita in primis τὸ οὐ, quod saepe alieno loco irreplisse videtur, ut et τὸ οὐ et άν. Ita H, 39 οὐ τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται — οἱ δὲ οὐ ἐπόγειαν suspicatus sum fuisse εἰ τινα. sic et X, 419 οὐ δὲ που — αἰδίτερα. εἰ δὲ που fuisse. — Etiam aliis locis, quae paucim notauit. Adiiciam E, 494 τλῆ δ' Ἡρῷ — τότε οὐ μην ἀνήσκετο λάβεν ἄλγος. fuit haud dubie οὐ. Potest quoque interdum suspicio oriri, fuisse olim scriptum γε vel τε, et accedunt codices: verum mutare aliquid in his lubricum est: non enim satis est „posse et alterum legi, et legi quoque ex communi ύψῳ;“ nam quaerendum est de ύψῳ Homericō. Ita A, 175 οἱ γε με τιμήσουσι, quis neget legi posse? At hoc non sufficit ad iustum mutationem.

propter totum efferte ἕμεν, similius modo similia, concedendum quoque erit, pronuntiatione accelerata et tono in antecedente longa subsistente, posse in fine vocis ante sequentem consonam corripi *a*: et *o*, et posse scribi *v*.

c. O. 666 μηδὲ τρωτᾶσθαι Φόβους.

Potest tamen res subtiliore modo ita expediri, ut dicas, particulis his ἵνα, ὡς, significatum a nobis e sequentium aetatum vnu tribui, ut eas pro cauillibus habeantur, antiquorem tamen vnum fuisse diuersum; ὡς, inquam, contractum ex ἔως, et, eadem notatione acceptum, fuisse pro *donec*. ita ὡς δοάσσεται ἀντί *donec* *vñsum fuerit*: quod sane nostro vnu reddi potest, ita ut videatur, potestque hoc ita in graecis quoque reddi ὡς δοάσσεται, nec tamen antiqua ratio eodem prorsus loco est habenda. *P.*, 271 μνήσασθε Θούριδος ἀλκῆς, ὡς ἀν Πηλεύθην τιμήσομεν. *exorite virtutem* (ut experiamur) quomodo Achillis in honorem hoc efficiamus. *A.*, 363 εἰς αὐδα, μὴ κεῦθε νόρ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. vel pro, usque dum, vel pro ὁδῷ, quomodo, sic: *aloquens*; *sic scimus*, *compartam habemus rem uterque*. Ita Ὁφρα. *donec*, et, ut. *κλύετε*, Ὁφρα εἶδετε *Σ.*, 55. ὡς. quomodo; itemque, ut. Φραζάμασθ' ὡς πεν παταπαυσόμεθα. *B.*, 168. *deliberemus quomodo eos faciamus desistere*: et si recte vertitur: per, ut. Ita quoque ratio reperiri potest, quomodo μὴ prohibente vnu expediatur: *K.*, 65 αὖθις μένει, (nam si hoc fecerimus, videndum est, an forte) μῆτως ἀβροτάξους ἀλλάζοιν. μὴ ἕμεν. quod *M.*, 216 et alibi occurrit pro μὴ ἕμεν, *ne eamus*: scilicet est ἕμεν praesens pro futuro, *non ibimus*: pro ne eamus, sic et *E.*, 233 μὴ ματήσετον expediias. *T.*, 300. *i. eum seruemus*, μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, (veriti) *an forte In�ter iratus sit*, (nisi id fecerimus) et *Ψ.*, 428 ἀνεχ' ἥπας, μήτως ἀμφοτέρους δηλήσσαι. (veritus) *an* (nisi ita seceris) *nos utrumque euersum eas*.

Atque haec quidem altera ratio ad reddendam rationem vñsum antiquioris admodum probabilis videri potest, hisce de cauillis: quia illa indoli et naturae rudiora

sermonis, tum analogiae et usui in multis aliis, conuenit. Nam, quod facile expectandum erat, duriores ellipses frequentantur in Homero plures; quarum pars etiam in Atticum morem abiit, in quibus omnino est omissione τοῦ Φυλάρτου, ante αἰς ὅπως. Sic quoque usus infiniti pro imperatiuo. Ducunt tamen nos haec ipsa ad simpliciorem aliam rationem, in qua arbitror subsistendum nobis esse.

Fieri vtiique potuit vt ex ellipticis istis loquendi formis nasceretur usus ille iungendi particulas cum modis ac temporibus, grammatica lege haud congruis et consentaneis; verum, ex quo usus semel inualuerat, de ista vtiique subtiliore ratione cogitatum non est in sermonē rudiore: quandoquidem ipsa res et tot exempla alia docent, quam parum curiosus fuerit sermo antiquus in temporum et modorum legitimo usu: qua de re nunc mihi paucis monendum esse video.

Quo magis scilicet expolitus et constitutus est sermo ad grammaticam normam, eo subtilior ille et seuerior est in temporum et modorum notatione; eaque doctrina magnam partem regularum syntaxeos in Graeca maxime lingua, tum et in Romana, constituit, vt et in nimiam subtilitatem interdum progredi videantur viri docti, dum metaphysicas rationes in usum vulgi inferunt. In Homero in apertissimas argutias incidere necesse est, si quis ad subtilitatem similem omnia adducere voluerit; itaque itenidem, quod simplicissimum erat, pronuntiandum esse vidimus per totam Iliadem, futurum indicatiui habere eandem vim quam aoristus subiunctiui; vel esse eodem loco, quo aoristi optatiui; permutari ac promiscueponi futurum cum praesenti coniunctiui et indicatiui atque huins inconstantiae causam esse incuriam grammaticae subtilitatis in antiquiore sermone, neque ad subtiliores rationes esse configiendum; sufficere, si dixeris: Homerica aetate, nec modorum nec temporum tam seueram ac rigidam legem et obseruationem fuisse quam seniorum temporum.

Apparebit quod sentio, ex locis nonnullis, quae ita
sum apponam: A, 142. 3. 4 νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν
ἀρύσσομεν, δε δ' ἔρετας ἀγείρομεν, δε δ' ἐκατόμβην θείο-
μεν, ἀν δ' αὐτὴν βήσομεν. εἰς δὲ ἔστω. et paullo ante vñ.
137. 8 ἀγώ δέ κεν αὐτὸς θλωμαῖ, η ἄξω. ο δὲ κεχολάσ-
. ται. 184 τὴν μὲν ἀγώ πέμψω, ἀγώ δέ κ' ἄγω. H, 332—
340 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς, — δ'
τὰρ κατακήμομεν — τύμβον δὲ χέομεν — δείρομεν — πο-
λέσομεν — ὄρυξομεν. eod. lib. 361 οἵ δ' ὅτε ἐπείγετον —
ο δέ τε προθέγοι πιhil est, quod nos cogat statuere, esse
prius positum pro ἐπείγετον. sed, vt in ceteris exemplis,
ex vñ minus subtili istorum hominum ponuntur vterque
modus promiscue. K, 449 εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύ-
σομεν ηδε μεθῶμεν et sic sexcenta; in Iliade et Odyssaea:
vt A, 41 ἐπεκότ' ἀν ἡβήσῃ τε καὶ ηδε ἵμερεται αἴης. I, 16
Ὥφρα καὶ ὑμεῖς εἰδετε, ἀγώ δ' ἀν ἐκτιτα ὑμῖν ξεῖνος ἔται
Δ, 670 δέτε μει νῆα — Ὥφρα μν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι
ηδε Φυλάξω. Non ignoro, subtile et argutas rationes
excogitatas esse, quibus doceatur: inesse aliquam ratio-
nem inter futurum indicatiui et aoristum, referrique haec
inter obseruationes exquisitioris doctrinae. Habeant haec
se ita in vñ Atticorum, qui multa ex antiquiore licentia
in vñ suum vertit et optimorum scriptorum exemplo
consecravit, vt nunc inter Atticas elegantias referantur.
Mihi de Homericō aeno et vñ disputatio est, vt ea,
quae sermonis logica hand probat, ad grammaticam non-
dum excusat et absolutam referam; atque ita, si Il. A,
141 ἀρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, iuncta sunt, non di-
cam ἀγείρομεν pro subiunctivo esse positum et subtilio-
rem rationem circumspiciam, nec pinguiore modo o pro
ω positum esse pronuntiabo; sed simpliciter prouocabo
ad rudiorem grammaticam antiquorum temporum, quae
haec subtiliora haud curabat. Sic Od. K, 328 ος κε πίη,
καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρχος ὁδέντων, parum elaborate,
pro ος κε πίη καὶ οὐ ἀν ἀμείψηται ἔρχος ὁδέντων τὰ Φάρ-
μακα, vt seniorum quilibet dicturus fuisset. Od. O, 442.
3 se excipiunt μήτις εξείπη — καταδήση — ἐπιφράσσε-

ται, ex usu loquendi solituore, cum rectior oratio esset ἐπιφράσσεται. Inde quoque eodem modo dici potuisse: οὐ μὴ βέβαιον ὅδε, nec desiderabo secretiorem rationem: οὐα εἴτε dictum alio usu, cum duriore ellipī: quae cum ita sint, quo quidem modo, non faciemus ita: non magis quam, si Atticum frequentatnr: οὐα τι τοῦτο λέγεται; retinuere idem Attici ex eo uso antiquo: μη, οὐα μὴ, ὅπως μη, cum indicatiuo: de quo saepe monuere viri docti ad Tragicos. Jl. A, 440 Υμεν. ὁΦρα κα Θάσον δύσιρωμεν δένυ "Αργα, accuratius efferendum erat Υμεν, vel σισόμεθα, ὁΦρα δύσιρωμεν. verum incuriosius loquuntur antiquior aetas; nec tam, longam vocalem corripuisse, dicenda est, quam potius, indicatiui et subiunctiui rationem certam ac definitam nondum habuisse.

Conuenit cum his dictis usus non semper grammatico constitutus particulae αὐ, καὶ, quam senior in primis Atticorum usus ad suas regulas alligenit: de quibus dicta v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E. In Homero tamen ea, quae potentiaiter et dubitanter, vel restrictius dicta sunt, per indicatiuum cum αὐ vel καὶ efferventur non minus frequenter, quam cum optatiuo vel subiunctiuo: et quamcunque subtilitatem adhibueris ad constituendam in his rationem grammatico exploratam, nihil effeceris. Aliter se res haberet, si in Sophocle vel Platone versaremur. Itaque in prima statim rhapsodia v. 66 αἵ ξεν ταῖς — βούληται, statuere necesse est, non esse pro βούληται possum, sed promiscue tum indicatiuum et subiunctiuum possum esse, et αἵ ξεν ἄττερ σύστρου χεῖται: nullam mutationem admittit; non magis quam si αὐ cum futuro possum legitur. Serius est, quod εἰα, ex si αὐ, idem quod αἵ ξεν, necessario cum subiunctiuo iungitur.

In his, quae adhuc disputata sunt, apparēt, certam omnique ex parte tutam rationem grammaticam nos fugere, nec quicquam ponи posse, de quo non aliis alia possint videri. Ex his ipsis autem criticam, et in interpretatione rationem grammaticam, saepe incertam reddi. Ita K, 98. 99 μή τοι μὴν

καιμήσωνται — ἀτὰρ λάθωνται. doctior erat lectio καιμήσωνται pro altera vulgata καιμήσωνται. nec tamen ausus sum mutare. Itaque bene sentio me ipsum non ubique eandem rationem constanter seruasse; nolui enim mihi arrogare hoc, vt pronuntiarem tanquam explorata, quae suspensa tantum lance appendi posse viderem. Ita equidem nunc non dubitem profiteri Δ, 192. 3 αὐτὰρ ἄπειχε τούς ἄλστας, aut vt veteres scripserunt, ἄλστας, esse praesens a verbo ἄλομας, pro futuro positum.

Alia est inconstantia non facile tollenda in vsu subiunctivi et optatiivi, quoties varietas incidit, v. c. K, 367 οὐα μή τις Φθαίη, ὁ δὲ δεύτερος ξέλθη, alii ξέλθοι. in his ac similibus putes vtrumque membrum esse ad param modum redigendum; atqui obstant tot alia exempla, in quibus aperte cum verbo optatiui aliud subiunctui coniungitur. In Atticis recte statuitur, vtrumque, εἰ et εἴ καν, cum optativo, et cum subiunctivo nunquam εἰ solum, sed solum εἴ καν ponit. An hoc in Homero et Hesiodo ita se habeat, dispexi ad lib. V p. 177. sic. I, 477 καὶ με φλῆσσα, ἀγεί τε πατήρ ὁν παιδα φιλήσῃ. hic ad eundem scopulum offendit. αἰς εἴτε φιλήσῃ. Poterat ibi φιλήσαι recipi. Etiam inter optatiuum et subiunctivum saepe lectio errat; vt εἰ δέ κα δύνης et δύοις I, 600 item vſ. 386. Ε, 303 ὁ δύο γ' ἄνδρε φέροισν. expectabas φέροισν ἄν. nisi suspiceris pro δύο γ' suille δύο κα.

Verum diutius forte, quam pro rei grauitate, immoratus sum his subtilitatibus grammaticis; paucissimis itaque attingam nonnulla alia, quorum mihi non minus cauillae ex imperfecta grammatica Homericae aetatis illustrandae esse videntur. Praecclare temporum verbi rationes expedituit et constituit Clarke cum aliis; saepe quoque argutatus est de singulis locis, vt ostenderet, quomodo doctrinam in illis defenderet. Nisi tamen ad argumentias et tricas configureris, fatendum est, subtilitatem grammaticam in multis locis desiderari: v. c. Δ, 492 τοῦ μὲν ἄμαρθ' — ὁ δὲ βεβλήκει — ἥριτε δέ. quis tandem neget plusquamperfectum h. l. eodem modo ac sensu po-

ni quam soritum? substitue θεάλε. nil est quod desiderares. A, 221 Achilles οὐδ' απίθησε μέθω 'Αθηναῖς. η δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει. recte, celeritatem, dices, exprimit plusquamperfectum, iam abierat: sequitur tamen: Πηλεύς τε προέστη. annon istud erat, argutari? Praesens autem pro futuro innumeris locis ponitur: κείθεν, δύο δέ καὶ τοι εἰδέω χάριν ἡμίατα πάντα. H. E, 235 et sine ἀν, A, 528 ἄλλα καὶ ἡμεῖς κεῖσθησομεν τε καὶ ἄρμ' Ιθύνομεν. Redeunt haec ad vulgarem obseruationem: tempora interdum permutteri, etiam a scriptoribus optimis. Recte: verum hoc ipsum pro argumento habeo, subtilitatem illam logicam ne a bonis quidem scriptoribus vbiique obserueri, multo minus in antiquissimis; vt taceam, vnam eandemque enuntiationem posse interdum haud uno modo recte effici.

Alia passim ad grammaticam antiquam param elaboratam, ideoque inter archaicas retuli, quae nunc non singulatum mentem subeunt. In his erat sicut δεκάτους συναυτούς Θ., 401.

Alpiora praetuli iis, quae feriores moluerunt: ut προτι, τῷ ποτι, (pro πρός.) γίγνεσθαι, τῷ γίνεσθαι. Neque dubitate recipere passim plura, si nouandi studio tenerer; modestius et liberalius mihi videbatur factum, si, quae sentirem, in obsecratis reponerem, quam si pro exploratis habita in contextum inferrem. Spreui alia, quia non satis iis confidebam ut ἀλόντε E, 487. v. Obſſ. Sic non ausus sum pronuntiare de voce ἀτραφέτην E, 555 quia non habeo, quod definitam, nam fuerit verbum τράφω, τράφημ, vel τετράφω, actione immanente, adolesco, nutrio: v. disputata ad e. vi. et ad H, 199. B, 661. Atque Ψ, 84 in iis quae hinc Excurſui praescripta sunt, Aeschiniſ lectio, ὥς ὁμοῦ ἀτραφεμεν, antiqua Homerica lectio esse debuit.

Quid vero, annon dicemus pariter antiquo sermoni imputandum esse, quod toleranda nonnulla sunt, alia etiam probanda, in Homericō carmine, quae in sequioribus poetis haud admittimus, quaeque etiam Apollonius,

nisi ubi prauo imitandi studio abripitur, spreuit? Ita accumulatae particulae Homerum decent; repetitiones crebras eorundem verborum et versuum condonamus; et si in his haud pauca rhapsodia potius deberi censeo.

Verum in ipsa quoque prosodia sunt, quae antiques poeseos indoli tribuenda, et ex ea veniam flagitantia, dixerim; poteruntque forte haec ad beneficium declamationis referri, quo vñi sunt antiquiores poetæ, cum non scriberentur carmina, sed auditu solo acciperentur; nam ita quoque syllabæ breues tono facile produci poterant; quod in fine vocum tono et caesura factum est sexcenties. At illud miramur, quod tot exempla reperimus syllabæ breuis productæ in thesi, quo de genere docte disputauit Hermannus de Metris p. 81. Ita in ὑπεροχήσιν Α., 205. ὑποδεξίῃ I, 73. Caussam in accentu collocat: quem an nostro more constituerit Homerus, non quæram; per diphthongum potuere illa pronuntiari, vt alia huius generis: alia emendatione diluta esse a Bentleio vidimus: vt Ἰλίου, quod vedit fuisse Ἰλίοφι vel Ἰλιοθι. v. ad O, 66. ἀγριόφι Φ, 213. ὄμωτοφι I, 440. in hoc postremo saltem syllaba producta vix admitti posse videtur, quoniam voci ὄροῖς syllaba breuis interposita est, vt sit ὄμηρος. Aliae syllabæ breues producuntur geminata pronuntiando consona, aliae sequente digamma, de quibus aliis locis est disputatum; et sunt alia in thesi, quorum rationem probabilem exputare difficile est: ita Λ, 36 τῇ δ' ἔπι μὲν Γεργὼ βλοσυρῶτις ἀστεφάνετο. ultima in βλοσυρῶτις nihil habet quo excuset. Si tamen forte emendatione succurri potest haud uno modo v. Obsl. At quid facias Λ, 305 τλιθύν. ᾧ ἔπέτε — In aliis malim dicere excidisse τ' vel γ', vt aliquoties πρὶν ἐλθεῖν, vbi potuit esse πρὶν γ' quod et aliis in locis legitur. In aliis succurrit appositum in fine Nu. et si hoc ipso adiecto versus languore suo haud leuatur: de quo v. Excurſ. II ad B. p. 446. 7. Vides in his quoque nihil nos tenere, quod ex omni parte certum et exploratum pronuntiare liceat; omnino tamen probabilem et iustam rationem subesse in-

dicio nostro, si ad prosodiam nondum ad perfectam normam elaboratam prouocamus; cuius rei exempla plura in Hesiodeo carmine, minus etiam expolito, curatus insipienti ocurrent. Multo minus itaque laborandum esse puto in iis versibus, in quibus diphthongus breuis est in ibesi ante vocalem sequentis vocis: nam in his diphthongus duas moras habet, quia duabus vocalibus confiat; nec assentiar docto Britanno, qui similia loca corrupta esse pronuntiauit; laudatque pro exemplo Od. B, 54 δοῖς δ' φειδέλοι, καὶ οἱ κεχαριτωμένοι Λαζοι, in hoc excidisse ὁ vel ὅτι. atqui sic versus corruptus esset, nam foret καὶ ὁ οἱ. Ellipsis autem illa, et si paullo durior, haud raro occurrit in simili structura; omninoque est hoc inter praecpta interpretationis antiqui poetae, esse ea probanda, quae sunt duriora, alia, in quibus studium leniendi et poliendi appareat, tanquam senioris fabricae, reiicienda.

Commemoraui in hoc Excursu nonnulla quae Homericu sermoni ex rudiore acetate adhaesere. Nam sexcenta alia notaui passim in Obsl. quae ad eandem excusationem renocari possunt, vt etiam vsum dualis pro plurali huc referre licet: v. ad A, 567 ἀστον λόντε. Ne praetermitamus tamen innumera alia praecclara, quae sermo ille antiquitati debet, quorumque partem leuerior grammatica, et philosophica subtilitas iudicii politioris seniorum acetatum, ex poesi sustulit. De his agendi nunc locus non est; de multis melius constare coepit ex iis, quae de barbaris Americae tribubus narrata accepimus: quantopere ipsa sermonis egestas et inopia disertos homines rudes reddat; memorabo tantum audaciam in reperiendis tropis ac figuris, syntaxeos mutatione et inuersione, rhythmicam suavitatem et varietatem vocibus quoque ad sonum faciis, vt: βέβρυχε μέγα κῦμα τερπόν, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι γίγνεται βούσσιν ἐρευγομένης ἀλὸς Εξω P, 264. 5. licentiam in particulis iungendis, in epithetis modo variandis, modo ad nouam formam componendis, (quae a Virgilio quoque et ab aliis sunt expresa, quia vim in-

esse senserant; cf. Macrob. Sat. V, 14) modo perpetuis ac propriis iterandis, vt in πόδας ὀκὺς Ἀχιλλεὺς, in componendis vocibus etiam duriore modo, qui tamen vim angebat, vt in χαλκοτύπους ὄτειλάς. οὗτος ἀρσέρης. φύλοχος νηὸς, et alia, de quibus iam olla Wood monuit. Magna itaque pars laudum, quae Homericis carminibus obtigerunt, debetur sermoni antiquo, qui, vna cum versus heroici facilitate et obsequio in variandis modis, numeris, incisionibus (διαφόροις τομαῖς, ἀνακαύσσεσι, βάσεσσι, συγθήκαις, διθυραις et σχήμασι, nam formas hexametri XXX numerant grammatici.) sua ipsis copia ac varietate (τῷ ποικίλῳ); perspicuitate et simplicitate; vbi unum opus est, grauitate, magnificentia, suauitate, figuris, tropis, et phantasmati reddendis apta inde, tam multa confert ad τὴν ἐνάργειαν et ad perfectam illam μητρινην rerum narratarum, quam nos redhibitionem et representationem ipsarum rerum, (*Darstellung*) appellamus, longe diuersam ab imitationis notione: qua in re Homerus etiam perfectus esse orator et historicus visus est Hermogeni (quem inter scriptores refero male neglectos) in loco praeclaro de formis Orat. (lib. II p. 487 sqq. (ed. 1614) videndum ille inde a p. 481.)

EX CURSUS II

de Vsu grammaticorum veterum in interpretatione Homerici carminis.

Grammaticorum veterum auctoritatem et utilitatem cum alii eleuent et aspernentur, alii doctrinam ex eorum lectione paratam pro vero et unico signo notaque genuinae graecarum litterarum scientiae habuerint: videatur a me, post tantum studii et otii in excutiendis grammaticorum ad hunc commentarii positum, paucis expонendum esse, quāenam illa sint, in quibus cum alterviris mihi conueniat. Et primo quidem, non uno eodemque loco grammaticos cunctos esse habendos, multi.

plicem porro eorum esse usum, non ad unum rerum genus tantum referendum, aut ex unius hominis desideriis et usibus nesciendum, nec de his uniuerso esse pronuntiandum, vix monitu opus esse videtur. Quaerimus, quem usum ad interpretationem Homeri habeant grammatici, quorum *Scholia, fragmenta, glossas* habemus.

Iam primum in iis, quae ad carminis summam et oeconomiam, partiumque ionicturam spectant, vix aliquid praeclari me ex iis didicisse ingenuus fateor. Ipsa argumenta rhapsodiis singulis praesposita sunt tam exilia, tam nulla cum iudicii subtilitate facta, ut ne summam quidem rerum libro eo comprehensarum inde addiscas; quare mihi ea omnino aspernanda et reiicienda esse visa, sunt, neque iis repetendis operam et chartam perdere volui. Antiquiora nomina et tituli habere possunt aliam utilitatem; sunt itaque ea diligenter a me notata; et erit eorum usus in *Excursu de Iliados partibus*. Ex monitis autem grammaticorum, insprimis antiquiorum et Alexandrinorum, de singulis partibus et locis carminis multum me profecisse profiteor; non quidem ac si iudicia eorum ubique deprehenderim esse vera, quibus subscriberem, verum quia eorum argutiae, et quae cumulauerant a re aliena, notiones tamen multarum rerum suggerebant, iudicium acuebant, mentemque incitabant ad indagandum et asequendum id, quod quo minus verum viderent, nebulae obiecerat, aut eos transuersos ad aliena egerat.

Magnum grammaticorum meritum de poeta esset, si antiquas rerum notiones et opiniones, mythos et notitias diligentius illustrasset, aut si seriores plura huins generis ex antiquioribus ferassem; sunt tamen vel sic in antiquioribus et melioribus Scholiis multa, quae mihi ex his innotuisse laetatus sum; eaque obseruata labore non parum leuarunt, et observationum mearum partem forte meliorem constituerunt. Sunt in his loca ac fragmenta versusque ex antiquissimis ac deperditis auctoribus adscripti. Male habet, quod in mythis enarrandis grammatici plerumque eos scriptores sequuti sunt, qui allegorice.

fabulas exposuerant. Inepta omnino est opera Scholio-
rum Ven. B. eiusque ordinis, in quibus quae Heraclidis
nominé vulgo veniunt, Allegoriae Homericae sunt repe-
titiae, et Porphyrii, in locis a Ven. B. excerptis. Nam
serioribꝫ, ipsique Eustathio, in hac parte, omnino pa-
runt aut nihil tribuo; quandoquidem ille vulgaria aut
temere arrepta et congesta, quoties mythologica atti-
git, apposuit; quod notitiarum, e triuio petitarum, ad
poetam recoquendarum, studium nobis tantopere mole-
sum ab eo tempore increbescere necesse erat, quo pue-
ris, vt patriam linguam addiscerent, cui lingua vulgaris
corrupta tam dispar erat, Homerus non aliter, ac no-
stris in scholis tironibus, vocum discendarum caussa,
praelegebatur, doctrinae et eruditionis Homericae nulla
ratio habebatur.

Cum in lectione constituenda, et in rationibus criti-
cis, omnino grammaticorum auctoritas esse deberet sum-
ma, seriores omnino inertiae et socordiae sunt accusan-
di, quod nec ipsi de lectionis veritate laborarunt, nec
ex antiquioribus varietates et iudicia exscripta feruarunt;
qua in re iis non parum obsuit superstitionis reverentia
poetæ, opinio de perfectione summa carminis ipsiusque
lectionis vulgatae: qui enim ex aequo impossibile esse
aiebant, (Macrobi. Sat. V, 5.) vel Ioui fulmen, vel Her-
culi clauam, vel versum Homero subtrahere, illi ne ini-
niçam quidem iudicil vim ad lectionis crisi afferre de-
buere. Genus est grammaticarum obseruationum nominis
ζητήσεων et λύσεων frequentatum: de quibus mihi
inulta praeclara policebar, cum hunc laborem primum
aggrederer. Multis verbis iactata legeram Porphyrii ζη-
τήσεων e Cod. Leidenſi vulgata ad lib. XXII Iliadis. Ni-
hil tamen iis vidi ieunius, cum de veritate et utilitate
ad poetæ interpretationem quaererem. Multo plura a
me e Scholiis notata per totum Commentarium reperies,
maxime ex Veneto B. sed pauca in iis bonae frugis esse
mecum fateberis. Superioribus annis antiquiores gram-
matici votis communibus expetebantur; quibus in lucem

nunc protractis, immortali in primis Villoisoni beneficio, reperta sunt multa magnae utilitatis in critica; et de lectione Aristarchea multo melius nunc, quam antea, constat. Longe tamen absimus a notitia accurata lectionis antiquioris ante Aristarchum; cuius iudicium in lectionis diiudicatione non semper probari posse saepe vidimus. Tum illi haerent in minutis, notant obvia ac vulgaria quae qui vel primis labiis attigit criticam, tenet, reputantque ea ac recoquunt ad fastidium; in grauioribus et obscurioribus, suspectis quoque, tacent. Saepe quoque defendunt absurdia et tuentur lectiones merito reiectas. Ex similibus locis observatis adductus est, ut opinor, is, qui acutus esse volebat, cumque quaestum esset, quodnam exemplar pro emendatissimo haberet, illud inquit, quod nullus grammaticus correxit. Iocose dictum habendum, non serium! Hactenus saltem censurae accedimus acutissimi viri Knight p. 77. 78. Quod autem vel maxime male nos habet, est, quod tam parum definite criticas rationes dubitandi aut reiiciendi lectionem constituant veteres: *ἀρτεῖος* versum aiunt, non, quod primo loco erat memorandum, quia auctoritas codicum aut eorum aduersatur, qui primi e rhapsodom recitationibus descripsere carmina, quique, non omnes rhapsodos in lectionem consentire tradiderant; sed causas plerumque afferunt commentarias, parum validas; ex sensu suo petitas, dum aiunt: inesse aliquid in sententiis vel verbis, quod fibi displiceat nec satis probetur; saepe quoque hoc ipsum iudicium non institutum est ex Homericâ ratione et indole, sed ex recentiorum commentis et opinionibus. Cum his ipsis tamen iudicia haec antiquorum grammaticorum, cum eorum observatis et monitis, magnam mihi attulere voluptatem in animaduersa sentiendi et iudicandi ratione illorum hominum ac temporum, omnique studiorum more a nostra aetate diuerso.

Observationes a sensu poetico aut a recti pulcrique sensu petitas raro obserues; ita ut multum absint ab ea animi commotione, quae proxime accedere debet ad

poetæ afflatum diuinum, seu impetum et ardorem, si boni interpres poetæ esse volumus, *) paucæ quoque occurunt, quæ ad prosodiam spectent. Contra vero locupletiores et disertiores sunt grammatici in obseruationum genere quas *rhetoricas* et *moraes* appellare possis: quandoquidem aut artificium rhetoricum in reddendis moribus et affectibus declarant, aut docent, quid in factis et narratis cum praeceptis philosophicis conueniat. Sunt in his haud dubie nonnulla, quæ lubenter amplectaris; ut de comparationibus, (quas tamen ipsi罕raro male interpretantur, dum plura in comparationem afflumunt quæ mera ornamenta sunt: cf. Schol. Apollonii I, Arg. 88a.) multa sunt praeclare pronuntiata, passim inserta Eustathio: quorum recensum videre licet in Indice Denarii voc. παραβολή. add. Porphyri. Qu. Hom. l. 6. Bene quoque Schol. br. ad B, 212 τῶν ἐπειγόντων λαμβάνεται τῷ παιητῷ ή πιθανότητος ἔνεκεν, ή χρίσις, ή κόσμου καὶ ὑψώσως χάριν. Abundat animaduersiorum ethicarum genere Schol. Ven. B. cum sua secta: multaque plura huius sectæ Scholia sunt seruata, quam meliora alterius in Schol. A. et Victor. longe vtique plura quam velles, etiam in Eustathio; hoc idem institutum amplexus erat Porphyrius, cuius fragmenta, hoc quidem respectu habito, non magnum desiderium faciunt amicorum.

At enim regnare aiunt Scholia in *rebus grammaticis*; et recte aiunt; modo iudicium hoc recte constitueris. Seriores, qui in Scholis praelegebant pueris poetam, elementa fere technicae grammaticae in notas infererunt; antiquiores et doctiores, plerumque grammaticas obseruationes, de quibus controversiae tum agitabantur; quæ ad Homeri quidem lectionem et interpretationem raro faciunt; attamen utilitatem habent ad sermonis

*) de oraculis et vaticiniis Cic. de Diu. I, 18. *quorum omnia interpres*, ut grammatici poetarum, proxime ad eorum quos interpretantur, diuinationem videntur accedere.

graeci rationem et indolem melius constituendam; et si pleraque versantur in rebus minutis et subtilibus, si tamen de sermonis emendatione vnu quaeritur, minutissimae contempnere haud licet; sic sine dñe se an dñe se scribendum recte quaeri poterat Z, 355 et alibi. Nec inutilis est disputatio Tollii ad Apollon; Lex. liceatne τοι et οι, τοῦ et οὐ promiscue scribere. Ex utroque genere et antiquiorum et recentiorum pleraque in suis parecbo- lis compilauit Eustathius; et ad eiusmodi obseruata et praecepta, grammatica nostra vulgaris est constituta: in qua, cum semel coeptum esset in naturem linguarum universe inquiri, facile animaduersum est, multa haberi, quae ab aliis principiis sunt repetenda et aliter constituenda; unde nunc subnata est duplex sermonis graeci grammatica, neutra ita constituta, ut alteram prorsus manibus dimittere possit.

Habetur hoc pro exquisitoris alicuius doctrinae graecarum litterarum genere, si in glossariis, lexicis et Scholiis euoluendis et comparandis valde versatus sis, et rariora quaevis aut unica et dubia et corrupta inde notaveris et tolerabili aliqua conjectura constitueris. Nec repugnabo equidem, magna in laude eiusmodi doctrinam esse habendam, et si, quando quis librorum apparatu et otio satis est instructus, non admodum difficile est, aliquantum hoc in studio proficere; si tamen ad utilitates ac fructus, quos inde percipimus, respexeris, nolim hoc pro fastigio omnis doctrinae habere; fructuosior utique erit iusta interpretatio scriptorum immortalium, ad quorum normam et exemplum ingenia nostra singuntur, ornantur, et rerum utilium notitiis locupletantur. Mihi utique, pro instituti et suscepiti ratione, quod in eo ipso potissimum versabatur, ut viderem, quidnam fructus est utilitatis ex ipsis Graecis grammaticis Homericae lectioni seu emendandae seu illustrandae peti aut erui possit; mihi, inquam, longe maior operae pars in hoc obseruationum genere fuit consumenda: nec omni fructu mens operam opinor destitutam esse; si tamen de ipso poeta

quaeritur, et de iis, quae ad veriorem eius interpretationem ac lectionem, aut rerum ac sententiarum illustrationem, ingenique diuini in reddenda naturae veritatem et felicitatem, spectant: si quis, pro spe et expectatione, minorem messem esse dixerit, vix habebo quod reponam.

Etenim in poetae interpretatione plerumque desideres Scholiastarum subtilitatem; ex suo plerumque sensu, non ex poetae, eiusue aetatis, et hominum antiquiorum, sensu, constituant notiones verborum antiquatorum auctoriorum, non ex rationibus necessariis, sed ex contexto in certam sententiam deflexo, aut ex etymo ad eandem rationem temere constituto; apponunt synonyma, nec tamen in quo vis verbi poetae propria ab aliis similibus discrepet, erunt. Antiquiores quidem hac in parte saepe praeclara monent, dum, quae de antiquis vocabulis dubiis minusue exploratis ea, quae inter grammaticos disputata sint, apponunt; patiore utique loco habenda ea sunt propterea, quia seriores plerumque ita aut præteriere, aut manca ac truncata apposuerent, ita ut interdum ne assequare quidem, quid tantopere ineptierint antiqui, ut traderent ea, in quibus sensum communem desideres, aut quae aperte falsa esse pronunties.

Hactenus in interpretatione poetae iudiciis nostris haud pauca reliquerunt veteres, sive in diiudicanda lectione, sive in constituendis sententiis et verborum acceptationibus, sive in arte poetae declaranda; de quibus omnibus nunc licebit melius indicare, et liberius, partim quod otium interpretis non est consumendum in exquirendis antiquis notitiis; quandoquidem id primario studio egerim, ut ex antiquioribus redacta apponerem ea omnia, quorum usus aliquis ad poetae non modo lectio nem, sed et interpretationem, esse posset; partim, quod in iis ipsis, quae ex antiquis grammaticis allata sunt, latent saepe semina et elementa bonarum obseruationum; partim quod magnam utilitatem habet, si sententias et verba graeci poetae verbis aliis graecis redditas videris;

qua propter haec ipsa e Scholiis et Lexicis graecis sedulo ac diligenter apposui. Nec vereor, ne quisquam aequus et intelligens harum litterarum iudex a me dicta in inuidiam adducat, et me aut antiquis grammaticis detrahere, aut recentioribus ingenii nimium arrogare iactaret: Neque enim reponi potest, grammaticos, quibus sermo poetae erat patrius, magis idonea iudicia efferre debuisse, eorumque, quippe qui aetate nos multis saeculis praecesserunt, auctoritatem esse debere potiorem; nam, primo, quod ad sermonem attinet, iam Alexandrinorum aetate ille adeo erat vsu longo immutatus, ut multa in Homero essent antiquata, utque sermonis antiqui Ionici non magis illi per sermonem vulgarem habarent scientiam, quam nos, si nullos alias scriptores legerimus, quam historicos, rhetores, philosophos et Sophistas. Saepe equidem defixus sum in hanc cogitationem, quam multa vocabula in Homero occurrant aut antiquata, in his sunt tot ἀταξ λεγέματα, aut post eum in aliam notionem deflexa, aut seruata quidem, nec tamen nisi a doctioribus et in certo tantum orationis genere seruata. Hoc est, quo rationem reddere liceat idoneam, cur grammatici, etiam antiquiores in his Apollonius in Lexico, tam multa interpretentur, quae nobis ex vulgaribus Lexicis nota sunt. Scilicet erant haec vocabula tantum doctioribus nota, nec vsu vulgari, sed e disciplina et lectione addiscebantur. Contra vero infinita est multitudo vocum, quae in Homero non occurrunt, inque iis etiam voces multae, quae in earum locum, quibus eadem notiones in Homero iam erant signatae, successerunt.

Vt nonnullis saltem exemplis haec declarem: non occurrunt in Homero, in locis quae maxime ea verba desiderabant, τύχη, ὄργη, πλοῖον, θῶσ, πρῆγμα s. πράγμα. Facit itaque mirationem quod in libro XV (O) duae voces occurrunt, alibi non obuias, vñ. 393 λέγοι et vñ. 412 σοφία. Alterius generis sunt res, quarum Homerus non meminit, aliarum quidem, quas memorare potuisset, aliarum, quas nec norat. Eiusmodi exempla

sunt, usus elixerum carnium, usus annulorum et fontium calidorum, Plinio mirante, contra alterum tamen hoc memores fontes Scamandri X, 148.

Secundum haec in poetæ lectione seriores Graeci non minus, quam nos, lectione antiquiorum scriptorum sermonis Graeci doctioris, et ex Homeri lectione Homericis sermonis, notitiam et usum parare debuere; et quoties illi in locum difficiliorum aut vocem obscuriorum inciderant, non alia adminicula et subsidia adhibere potuerunt, quam ea quibus nos utimur; videmus itaque eos modo coniectare et ariolari, modo etymologias circumspicere. Erant quoque in his ipsis copiis nonnulla, quibus nos locupletiores et melius instructi fumus: nam et grammatica sermonis graeci magis est elaborata, quandoquidem in ea perficienda tot viri docti operas coniunctas per tot saecula adhibuere, et antiquissimorum hominum modos sentiendi et sensus efferendi melius nunc perspectos habemus. Incredibile enim est, quam mature, et diu ante Alexandrinos grammaticos, et, quod mireris, quantopere interdum ipsum Aristotelem fugerit antiquitatis sensus et ratio; quum ad melioris cultus vitam, insituta et mores eam redigunt, dissensu quo ac discrepancia animaduersa, mythice ac symbolice dicta, in prisco sermone, accipiunt propriæ et ad verba, modo in diuersis sensus trahunt et in allegorias diuersis modis mutant.

Desiderauit, fateor, multa in veteribus grammaticis; at tamen altera ex parte gratus profiteor multa ex iis bona in poetam prouenisse, multoque plura ac maiora in me meosque commentarios defluxisse; ad multa enim latentia et occulta festinantem retrahebant, ad antiquorem lectionem reuocabant, iudicium mentis acuebant, in multis firmabant, eruendis verioribus materiam et facultatem suppeditabant. Manent iis praeterea propriae laudes in praecepsis grammaticis subtilioribus exponendis et proprietate sermonis glosis suis et vocabulis notioribus declaranda.

E X C V R S V S III

*De Allegoria Homerica *)*

De Allegoria Homerica, et de interpretatione allegorica Homeri, diuersa enim haec sunt, disputatrum est a multis et multum, nostra in primis aetate, et a me ipso, temporibus ac rebus id a me poscentibus. Afferenda mihi nunc sunt ea, quae ad huius operae consilium et interpretis partes spectant. Ad notiones igitur recte constituendas, ad dilectum rerum obseruatarum, ad dissonas inter se antiquitatis opiniones, et ad utilitatem dicatorum mihi maxime est animus intendendus.

Diuersum esse sermonem *allegoricum* a sermone *symbolico*, quem *mythicum* appelles, iam alias dictum est satis: ut, nisi maligne, duo haec genera diuersa confundi haud possint. Symbolici sermonis usum intulit necessitas inter homines rudes ex eorum infantia, notionum et verborum priorum inopia, cum necdum ea intelligentiae subtilitate instructi essent, ut aliter quam per rerum formas ac species mente conceptas, quas phantasmatata appellamus, quoniam aliud nomen haud innotuit, sensus animi declarare possent. Itaque homines rudes ea, quae aut nunc excogitant, aut quae praeterita animo et memoria tenent, aliis per similia, quae ipsis innotuerunt, aut ante oculos habentur, significant. Eoque modo antiquissimos Graecos sensa animi exposuisse in confesso est; cumque notiones barbarorum sint paucae numero et de rebus obuiis: facile intelligitur, non exquisitam aliquam et subtilem sapientiam aut doctrinam dictis contineri posse. Sunt autem ea, de quibus aliquid pronuntiant, aut *rerum evanta* aut *opiniones de iis eorumque causis*. Atque horum fragmenta nonnulla in

*) Paratus erat hic Excursus ad rhapsodiam XXI (Ω) et ad pugnam deorum in ea enarratam; ex variis, non modo mythis, sed et diuersis mythorum generibus, concinnatam; ut mirum non sit, fuisse, qui allegoriae vestigia in iis animaduerterent.

Graecis adhuc extant, quae *mythorum antiquissimorum nomine* veniunt. *)

Quaecunque autem prudentiores inter istiusmodi homines pronuntiarant, ea per progeniem repetita ad posteros propagabantur; memoria igitur, non scripto, allervabantur, multorumque ore iterata modo ab imperitis modo a peritioribus variabantur, ornatabantur, mutabantur; accessit veneratio religiosa progenitoris stirpis, admiratio maiorum et reuerentia, eorumque, quae a patribus tradita acceperant, auctoritas: non itaque nisi cum

*) De *mythorum notione et indeole* egi saepius et taedet dicta iterare. Fundamentum omnis huius doctrinae cum antea a. 1765 in *Prolus. de caussis fabularum physicae* egisse (Opusc. Acad. Vol. I p. 184.) posueram iam anno saeculi etatis LXXVII. in *Commentatione de origine et caussis fabularum Homericarum* (in *Nouis Commentariis* Soc. R. Sc. Gotting. p. 34.) in quibus quidem, et si de singulis rebus et exemplis multa me melius constituere XXIV annorum usus et experientia, cum repetita cura et inuestigandi studio, docuerit, ut tamen in principiis, a quibus reliqua ducta sunt, aliquid mutarem, nihil, quod me mouere posset, vidi; adoptarunt ea viri docti, qui de his rebus egerunt, et si aliis verbis. Subsequitur est illam *commentationem* alia *de Theogonia ab Hesiodo condita ad Herodot.* II, 52 in Vol. II. *Commentationum* Soc. R. Sc. Gotting. anni LXXIX. quam digna habuit doctiss. Wolfius, ut inde potiora in Obss. suas in *Theogoniam* insereret: Retractauit multa in *Epistola ad Nic. Schow*, editorem Heraclidei libelli *allegoriarum Homericarum*, multo plura in *Commentariis ad Apollodort Bibliothecam* Vol. III. Recentioribus annis iterum me ad haec studia reuocauit opera in *Homeri interpretatione* posita, retraxit quoque intitulum viri, cuius ingenium et famam popularibus caram magno honoris habeo, meis tamen in se officiis meritisque, cum disciplinae meas olim alumnus esset, non digna referentis, impetus in me factus, ut iterum nouam disquisitionem totius rei mythicae instituerem: Vol. XIV *Commentationum* an. XCVII in *Commentat. de fide historica aetatis mythicæ; de historiae scribendæ inter Graecos primordiis; de opinionibus per mythos traditis; tandem de mythorum poetorum natura et caussis.* Atque in his viisque mihi acquiescendum esse video.

animi affectu et impulsu, animoque inflammato, et tanquam afflatu diuinitus acti, antiqua ista recitabant; idque in primis inter coetus tribulum, in panegyri festorum sollemnum, inter sacra, et epulas; ita narrata transibant in cantus, cum ipsa actione res gestas repraesentante, versa sic in drama et mitum, inflammatis per haec omnia, quae mentem mirifice impellere debuere, animis. Ita antiquiores mythi ornabantur, amplificabantur, nouis aliis per succedentes aetates locupletati; erantque illi nullius alius generis, quam *mythici*, sensa animi symbolice per sensuum obiecta declarantes.

Progressi sunt mature ad *opiniones* nonnullas de iis quae in natura noua et insolita euenire viderant, ab his ad omnem rerum naturam, caussas, ortum; fabulantes vere, non ratiocinantes, de iis, quorum nullam omnino motionem explicitam habebant: sermone autem nullo alio haec proferebant, quam illo symbolico; itaque *cogitata animi conuertebantur* in *res gestas*, in *facta*, in *personas*, easque ad *hominum speciem et exemplum effectas*: quae tamen cum homines non essent, nouum ordinem, nouum genus constituerunt, cui *deorum* nomen inditum est; et ab his omnis senior mythologia ac religio fluxisse videri debet. Ita *omnis natura, elementa, elementorum viros, corpora, phaenomena, vicissitudines, effecta, in personas mutata sunt*. Cum porro Graeci iam antea, rudiore vita, sua domus quaeque, stirps, familia, pagus, habuissent numina, eorumque signa rudia et obscura, ne nominibus quidem propriis insignita, coepere nunc prudentiores initio a *Ioue et Apolline* facto, nominibus illos deos distinguere, physicisque ipsis notionibus ea numina accommodare; atque ita sensim in *mythorum hoc genus* se insinuauit *rudis* aliqua *sapientia*, phantafiae accommodata; idque multo magis, quoniam nihil proferebatur nisi carmine, carmen autem non alio modo alii quam ex recitatione acciperent suribus, recitatum tamen cum gestu et affectu, afflatui diuino simili, ita ut recitata in dramaticam actionem verterentur.

Habemus igitur *genus mythorum* numero et auctoritate pollens, in quo sermo symbolicus seu mythicus regnat.

Cum ea aetas nondum haberet notiones *ethicas* severa cogitatione subactas et exploratas, *decori* autem *sensum* multo minus exultum: non dubitarunt, per iras, odia, bella et praelia deorum, reddere elementorum conflictus, adumbrare rerum ortus per generationem, atque hoc modo narrationes comminisci de deorum coniugis, partibus, amoribus, stupris; quo factum est ut per studiorum aetatum decursum conderentur religiosae opiniones et ritus eas adumbrantes, quos, per instituta et leges mentibus duduim ad meliores sensus et iudicia deductis, optimus quisque damnabat et auerterebatur; multo magis, ex quo melior philosophia animos ad boni rectique sensum informauerat. Haec sunt illa quae Plato ex institutione puerili sublata esse volebat, et quae ex sua republica iure meritoque prescrispsit lib. II p. 377 sq.

Exornarunt hos mythos vates et *āsides*, repetendo, variando, noua comminiscendo, certis de confiliis mutando, et in alios usus transferendo; ita sensum factum est, ut, antiquiore mythorum natura et indole mutata, substitueretur noua mythorum facies, eaque diversa nec una. Cum enim illi essent partim historici, partim philosophici generis, pro infantia cum historiae, tum philosophiae istarum aetatum, nunc illi versi sunt in materiam aliquam poetica: quam ingenia poetarum pro luctu fingerent, delectationi ingeniosa tractatione, variatione et expositione, vnicے studentium; ita exoleuit omnino antiquorum mythorum natura; abierunt ii in *mera commenta poetica*, et ingenii lusus, quibus animi audientium mulcerentur. Praeiulit his Homerus, non magis ingenio quam aeni et materiae carminum fortuna felix, et innidendas fortis, poeta; usus enim antiqua persuasione, qua heroes deos viribus aequasse et dii heroibus filiis suis, adfuisse, Perseoque et Hereuli comitem Athene se praebuisse narrata erat, ipse heroibus ad Troiam deos apposuit, tanquam auctores rerum et fautores

partium; ita ille, quod Herodotus ait, cum Hesiodo Graecis theogoniam, primus constituisse dici potuit; nam unicuique deo suam personam, speciem, artem et munus assignauit; eaque ex carmine in vulgares religiones, ceremonias et sacra, tum et in opera artificum migrarunt, cum eodem ore ac vultu oculis subiicerentur deorum quisque; reddidit ars Iouem deorum regem, deos eius progeniem sub specie pulcherrimarum seminarum iunianique; nunc Vulcanus artis fabrilis ignis ope indigenitus, Athene virtutis et prudentiae, Mercurius omnis solerteriae auctor et exemplum; illa armata, hic tanquam nuntius deorum antiquo celeritatis symbolo, alis instrutus; et sic reliqua. At, quod alterum Homeri felix inventum fuit, mythos physicos et ethicos idem poeta in suam rem vertit ita, ut ingeniose istos pro veris factis adhiberet, eoque tam multa mira de diis commemoraret, profectos esse deos ad Oceanum, Ioui, ne vinciretur Thetidem subuenisse, latuisse Bacchum apud Thetidem, exceptum Vulcanum, ex Olympo proturbatum in insula Lemno, et, a matre Iunone proiectum, a Thetide et Eury nome, Oceani filiabus, siveque alia.

Denuntium inde est cum temporum progressu, eo, ut, vera ratione hanc animaduersa, ad multa variaque commenta deuerterent non recentes modo, verum ipsi veteres, siue mature vera mytherum indole ignorata. Ut exemplo rem declarem: ex vulgari more loquendi tam pulcritudo corporis etiam in singulis partibus declararetur, ut esset ροδοδάκτυλος Ἡρη, ita et Pelops fuit ἀλεφάντινος ὄμους; deflexa narratione in humeros vere eburnos caulla ei inuenta est, rudi commento, epularum a Tantalo diis appositarum, ipsis filii membris. Ad repellendam fabulae impietatem satis erat monere de origine et causa commenti. Senserat impietatem fabulae Pindarus, causa autem inuenti eum latebat; itaque aliud substituit commentum pueri a Ioue furto in Olympum rapti. Adeo iam tum vera ratio et natura myhi ignorabatur. Religiones, hoc est ceremoniae, antiquis ru-

dioribus aetatis subnatae, per plura saecula a patribus ad posteritatem propagatae, vna cum opinionibus per mythorum inuolucra multo magis obscuratis, et per poetas in veras fabulas mutatis, *hae, religiones*, inquam, magna ex parte ludicrae, indecorae, atroces quoque et nefandae, viros graues ac prudentes facile ad eam animaduersionem deduxere, quam indigna ea narrata numine essent; nec tamen, instituta patria abolere, consultum videri poterat; nec priuatis ius erat religionibus intercedendi; legum autem latores deos patrios publicos et sacra a maioribus condita publica rite colere iubebant; qui illi essent; non definiebant, forte nec definire poterant; viros prudentes statuisse probabile fit, quod Antisthenes quoque palam professus est, *populares deos multos, naturalem unum esse*: (ap. Cic. N. D. I, 13.) Interrea poetarum figura menta de diis nouis subinde fabulis aucta constituerunt *argumenta hymnorum, saltationum, chororum, dramatum, pomparum, teletarum*, seu *initiorum*, per quae etiam *mysticus fabularum sensus* inductus est, de quo multa disputandi opportunitas esset; nec tamen quisquam aut tunc peruidere potuit, aut nunc docere possit, quomodo malum fisti posset; ipsa institutio puerilis a poetarum et in his a principe Homero lectione procedebat, nec aliunde peti poterat. Inde iliae philosophorum irae in Homeri impietatem, easque satis iustae. Eorum, quae dicta sunt, momenta plerique in Platon. de rep. lib. II reperies. Arripuit haec eadem et alio modo impugnauit, fabulas poetarum iridendo et exagitando, Lucianus; constituit ea res argumenta multorum eius dialogorum, v. c. in Ione Tragoedo, vbi vel inspicere iuuabit c. 40. In contemnum adducere religiones hac via ille potuit, at quid substituendum esset, quod vulgi animos melioribus notionibus imbueret, haud docuit; a philosophorum autem scholis et dogmatibus talia frustra expectabantur.

Hic inciderunt boni viri in aliquam viam ac rationem, qua poetas lectionem, si non omni ex parte vi-

lem, minus tamen damnosam moribus et ingeniosis, rediderent; et ad eam philosophi ducebant, qui de rerum natura libros scriperant; mutuati illi erant mythicum apparatus ex antiquioribus poetis cosmogonicis, et opiniones suas per hos ipsos aut similes mythos poetico more exhibuerant, Xenophanes, Parmenides, Empedocles, quorum fragmenta vel leuiter inspexisse satis est ad hoc allequendum. Hoc inuentum illi transtulere in Homericā carmina, quaeque in iis narrata sunt, non vere ita dicta esse a poeta aiebant, sed latere sub his narratis sententias abditas, modo physicas modo ethicas, diis haud tam indignas quam ex enuntiatis proprię acceptis putares. Ita *allegorias in Homerum fuit illatas.* Faciebat fraudem hoc quoque, quod antiquiores fabulae cosmogonicae a poeta in mera facta et ornamenta epica veriae natura sua fuerant mythicae, hoc est, enuntiationes sententiarum et opinionum de rebus physicis ac divinis, antiquo sermone per rerum similitudines declaratae.

Iam aperta res est, si quis Homerū mythos antiquos quos ille in facta epica mutauit, ad antiquiorem sensum poetarum ante Homerum reuocat, (nemo enim hoc affirmare ausit, Homerum hos mythos primum innenisse.) Is non allegorice interpretatur, nec ille Homerum ipsum allegorias apposuisse, aut mythos in allegorias mutasse, pronuntiat. Fatendum est antiquitatem ipsam nec rem subtiliter satis dispexisse, nec verba distincte cuique generi confituisse. Vocibus vtebantur veteres generalioribus; δι' ὑπερειῶν vel καὶ ὑπέροχας aliquid dictum esse aiebant, quod ipse Plutarchus de aud. poet. p. 19 E. docuit, indeque alii; v. Ruhnk. ad Timaeum p. 200. Alii per αἰνιγμα, τρόπου, σχῆμα idem extulere; vox ἀλληγορεῖν in scholis rhetorum primo frequentari coepit, quantum sequor.

In hoc ipso studio fabulas Homericas allegorica interpretatione purgandi et cluendi non una via ac ratione ingressi sunt, in primis philosophi, cum suas quisque

Scholae praecepta Homeri auctoritate firmare aut illusio-
re vellent. Nec spero opera et otio me abusurum esse,
si potiores vicissitudines huius studii brevissimis per-
equar.

A Pythagora, is autem haud multo post ea tem-
pa vixit, quibus carmina Homerica si non in lucem, cer-
te in maiorem celebritatem, deducta sunt, fabulas Ho-
mericas et Hesiodeas magnopere improbatas esse, inno-
tuit vel ex eius dicto, quod in inseris se Hesiodi animam
columnae abenae illigatam stridentemque (*τρίχουσαν*,)
Homerum autem ab arbore suspensum, et serpentibus
implexum vidisse narrauerat, propter ea, quae de diis
vterque memorauerant: (Diog. Laert. VIII, 21.) tradide-
rat haec Hieronymus (Rhodius in Commentariis histori-
cis) famam inter Pythagoreos seruatam, saltam sequutus;
nec obstat, quod alii Pythagoram tradunt, multos Ho-
mericos versus in ore habuisse, nonnulla etiam ex eo
petuisse. Ulterius progressus Xenophanes Anaximandri ae-
qualis, Colophonius, qui post Olymp. LX vixit, is enim
iambis Hesiodi et Homeri dicta exagitauit. *) Etiam He-
raclitus Ephesius, grauiissimus philosophus; Homerum
dignum esse aiebat qui ex omnibus conuentibus eiice-
retur et colaphis caederetur; nec minus Archilo-

*) γέγραφε δὲ καὶ τὸ θέσις, καὶ ἐλεγκτας· καὶ iάμβους καὶ Ἡ.
οιόδου καὶ Ὄμηρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα.
Ita est interpungendum. ἐπικόπτειν, eodem sensu quo ἐπικό-
πτειν, eodem sensu Timon cum dixerat Εεινοφάνην υπότιθον,
"Ομηροπάτης ἐπικόπτην λ. τῆς ἀπάτης, τῶν φευδᾶς λεγομένων
ὑφ' Ὄμηρου. Connentiunt versus, quos ex Xenophane Sextus
Empir. serusat LX, 193 πάντα θεοῖς ἀντιθηκαν" Ὄμηρός δὲ Ἡε-
δός τε. οὗται παρ' αὐτῷ ποιούσιν ὄντεδεα καὶ φύγεις ἔτει, πλ-
ητειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. Itaque ille ob-
preciator Homeri est habitus: Diog. II, 46 καὶ Σάγαρις Ὄ-
μηρφ ἔντει (ἐφιλοτείνει.) ἀποδανόντει δὲ καὶ Εεινοφάνης ὁ Κα-
λοφάνιος. Quem autem fundum habent, quod ap. eund. l.
43 ex Heraclide memoratur, L drachmis, tamenquam insanien-
tem, ab Atheniensibus esse multatum, non affequerat.

chum. *) Et probabile fit Democriti librum τεστάρων ἀδεου Homericae Necyiam eleuisse. Certius est Platoni iudicium, idemque vulgo notum, qui Homerum ex sua republica proscriptis, enumeratis libro II et III iis, quae, turpis et indigna diis in fabulis, quas Homerus in carmen suum intexuit, occurrant.

Cum hoc modo vulgata esset haec mythorum omnino, tum praecipue in Homeri carminibus, repudiatio exortum est studium eos defendendi, adhibita interpretatione allegorica: quod quemnam primum auctorem habeat, quaeri potest. Et laudari quidem video auctores iam ante Platonem plures; eosque antiquissimos, *Theogenem* Reginum, *Antimachum* Colophonum, *Stesimbrotum* Thafium, *Herodotum* Halic. et *Dionysium* Olymthium, aliunde haud notum; temere, cum il tantum pri- mi fuisse perhibeantur, qui de Homero eiusque carminibus et temporibus memorauerint ap. Tatian. Or. ad Graecos l. 48. Stesimbrotus autem paullo ante Socratem cum Anaxagora ap. Xenoph. Symp. III, 6 inter eos memoratur, qui de Homero optime praeceperint; cum tamen idem narretur περὶ Θεμιστοκλέους, Θουκυδίδου, καὶ Περικλέους, scripsisse, historicum potius fuisse videtur opusculum. Potuerit forte interponi in iis iudicis nonnulla de hac quoque carminis parte; et hactenus verum esse potest, quod Schol. Ven. B. ad Σ, 67 aliunde adscriptum habet, recitatis allegoriis ethicis: εὗτος μὲν οὐν τρόπος ἀτολογίας, ἀρχαῖος ἀντί τάνυ, καὶ ἀκό διεγένετος τοῦ Ρηγίνεος, ὃς τρώτος ἔγραψε περὶ Ὁμῆρου, τοιῷτες ἐστιν ἀπὸ τῆς λέξεως. *Pherecydem* Syrium, Pythagorae magistrum, inter antiquissimos auctores referendum esse haud dubito, et si quae de eius placitis narrantur, a superioribus fama accepta, non satis tuta sunt; fertur ille

*) Diog. Laert. IX, 1. τόντε "Ομῆρος ίφασκεν αἴσιον τὸ τῶν ἀγώνων ἐκβάλλεσθαι καὶ φανίζεσθαι. καὶ Ἀρχιλοχον ὄμοιως, ambigere licet quo sensu τὸ τῶν ἀγώνων dictum sit. Accipiunt de certaminibus: ita saltem essent poetarum recitantium φύσιδουτων certamina.

Zῆν, Χρέα, Χρόνον, rerum principia constituisse: quae allegorica nomina esse quis non videat? Verum de his, quae ad hoc philosophiae antiquissimae genus spectant, Tiedemannus noster est adeundus. *Empedocles* an dixerit hoc egerit in carmine suo de Natura, ut fabulas antiquas refelleret, perspicuum mihi non est; potuit autem implicitum id ipsum agere videri, dum antiquiorum poetarum more nominibus deorum usus est ad elementa declaranda: Ita, si ignem per Iouem, terram per Iunonem, aerem per Ἀέρα et aquam per Νερόν designavit, (fragm. ap. *Athenag.* in deprecat. l. 28.) eo ipso ad alias opiniones auocare debuit audientes. Et omnino per hos philosophos, qui carmine de natura rerum tradiderant, enenisse suspicor, ut frequente iam conatu mythos antiquos physice sapientiores exponerent; serius accessere alia, in quibus et hoc, quod apud barbaras quoque gentes naturam rerum modo per deum modo per deam variis modis exhibitam animaduerterant ii, qui peregrinas gentes adierant, eti similia iam ex religionibus Phoeniciis, Phrygiis, Thracicis, quae antiquissimis temporibus inter Pelasgos et Hellenes vulgatae erant, nota esse potuere. Cum his incredibile studium Homeri, summa eius auctoritas, et numinis instar habita veneratio, homines commouerat quam reprehensa refellere non possent, ut ad alia auxilia confugerent: Euenit itaque fere idem quod in libris Hebraeorum sacris, quorum interpres allegorias in subsidium vocarunt, cum, ignoratione priscarum aetatum, hominum, eorumque sensum, ad verbum antiqua interpretantes, non ex sensu scriptorum, ad multa et dicta et facta offenderent, aut alios offendisse viderent. Non mirum, ut exemplo utar, Philonem, graece doctum et Platonica philosophia instructum, Moysica sacra et praecpta allegorice enarrasse.

Is tamen, qui mythos veteres et de diis narrata per allegorias physicas interpretando sequentibus aetatibus in primis praeluit, fuit *Anaxagoras*, qui Νοῦν Θεὸν, et cum eo Aetherem et Terram, τὸν Δία καὶ Γαῖαν indu-

cendo, viam aperuit aliis, vt ea, quae Ione aliisque diis indigna in Homero memorata essent, interpretatione in alium sensum detorquerent; Anaxagorae placita *Euripi-dem* in primis adoptasse, praeclare docuit Valken. in Dia-tribe Eurip. c. 4 et 5.

Ipsum *Socratem* Homericos mythos allegorice ex-posuisse aiunt. Socrates quidem in Xenoph. Mem. Socr. II, 6, 11 vbi de conciliandis amicorum studiis agit, Si-renum carmina memorat, quibus tanquam incantamentis ad deliniendos animos vtendum sit. Enimvero hoc non est *Homerum allegorice interpretari*: sed mythum antiquum in Homero obuium adhibere ad sensum animi suavi aliquo commento ad allegoricum morem infraucto declarandum; buncque morem sequuti sunt multi per omnia tempora, etiam nostra; habet enim suavitatem my-thi antiqui usus ingeniosus vulgari enuntiationi substitutus; veluti si auream Louis catenam aliquis transferat ad omnium rerum inter se nexus. Huic delectandi consilio debentur mythi *Platonici*, partim ex antiquioribus ducti et ad alia traducti, partim nouis inuentis aucti et mutati. Verum de mythis et allegoriis Platonis habemus scripta docta et acuta, etiam a nostratis.

Omnino mihi in tota hac quaestione plura comprehensa et collecta esse videntur, quae subtilius sunt dirimenda ac discernenda. Aliud est consilio ac studio Homerum et Homericos mythos allegorice interpretari; aliud mythos vniuersale allegorice interpretari omninoque pro explorato hoc ponere, non alio sensu et consilio hos mythos ab initio inuentos esse; aliud, contendere, Homerum eos non alio sensu et opinione adhibuisse, quam ut allegorica interpretatione accipi vellet: quod ab omni epici carminis natura alienum est. Iterum alia est sententia, si quis dixerit, inesse inter mythos antiquos aliquod genus, inesse in ipso Homero, mythos, quorum primi auctores symbolice aliquam mentis sententiam declarauerint aut declarare voluisse videantur; eos tamen mythos Homerum fecisse suos, sive ut pro factis inter-

narrata reciperet, sine ut antiquitus fabulose narrata in suam rem verteret, ut in Vlyssis errores Sirenes, Scyllam, Charybdin, Circen, Cyclopes, Trinacriam transtulit. Haec tam diuersa inter se qui confuderunt, non nisi perturbate de allegoria seu vniuerse seu Homerica statuere et disputare potuerunt. Omnino quis non sentit primo statim monitu, diuersissimi generis esse mythos errorum Vlyssis ab iis, qui de diis aut qui de heroibus in Iliade memorantur! Scilicet non dimittendum erat animo, quod ab initio monitum est, alios mythos historiam habere originem, παρεπαράδοτα, quae mythice enunciata et a poetis ornata variataque sunt, alios mythos esse meras opiniones, iudicia, sensus antiquorum hominum de rebus et eventis; et haec illa sunt μυθιστήρια, quae fundum aliquem habuisse necesse est, et stare ita puto quod Strabo contendit, ὅτι εὐ πάντα Ὁμηρος αὐτὸς ἐπλάστη. et recte se habet iudicium Polybii quod apponit lib. I p. 20 et 23.

Secundum haec accuratius constituta facilius licebit cetera expedire. Manifestum fit, ex iis inter veteres, quibus importunum allegoriarum studium vulgo tribuitur, alios, mythos omnino, alios tantum nonnullos, alios solum Homerum et mythos Homericos interpretatos esse, nec uno consilio: nam alii religiones patrias tueri, alii poetam; alii philosophicas rationes in iudicia antiquiorum hominum inferre, alii nouam disciplinam mythicam constituere voluere. Accessere alia; in his studium etymologicum, quod ipsum in deorum nominibus ad allegorias deduxit: quod volupe erit cognoscere, si Platonis Cratylum excusseris: (p. 596 sqq.) Apparet porro, allegoriae studium hoc profectum esse primo a singulis mythis; sunt enim in his nonnulli, qui symbolicam natum statim prae se ferunt; quisquis enim ad Ἀργην et Ἀθηνην, eorumque partes in Homero, attenderit, statim assequitur virtutem bellicam rudiorēm et doctiorem in iis esse declaratam; hoc primo factum erat symbolica; at nunc iisdem vtimur nos allegorice, interdum sim-

pliciter poetice aut tropice in ipsa oratione pedestri. Ipse Plato docet, iam ante eum hanc allegoricam interpretationem in Homerum esse illatam: in Cratyllo p. 407 A. οὐκαστι δὲ καὶ αἱ παλαιοὶ τὴν Ἀθηνᾶν νομίζειν, ὥσπερ αἱ τῦν περὶ "Ομηρον δεινού. καὶ γὰρ τούτων οἱ πολλοὶ, ἔξηγουσκοι τὸν ποιητὴν, Φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποικέναι. Ergo iam ante Platonem erant, ex ipsis Homeri interpretibus, qui Athenen allegorice interpretabantur. Et quis est, cuius mentem ea cogitatio non subeat statim in Achille a Minerua admonito in prima rhapsodia! At illi peccarunt, si poetam per Mineruam τὸν νοῦν σώφρον, allegorice declarasse putarunt, non Mineruam deam historice et epica.

Illi ergo, quos dixi, ab uno et altero mytho progressi erant, qui symbolici aliquid in fronte praeseferbat. Alii ab iis, quae indigna diis esse videbant; partimque in his subsliterunt, alii ab insdem ad alia processerunt. Aristotelem ipsum a toto hoc genere non alienum fuisse, existimare licet ex iis, quae Macrobius I Sat. 18 ex eius Θεολογουμένοις attulit; quos tamen ille fines hnic interpretandi generi statuerit, haud compertum habeo.

Pindarus fabularum impietatem bene perspectam habens in prima statim Olympica, id egit, ut mythum impium in aliam narrationem infletteret diis magis decorata; itaque et ipse debuit in allegorica incidere. Aliis locis ille ne de heroibus quidem, vt de Hercule, impi facta proferre audet; et si idem aliis locis fabulas de puellis a Loue et Apolline compressas memorare haud religioni ducit. Ita res ipsa et casus deduxit alios ad alia; si tamen veterum mythorum origines et caussas perspexissent, satis erat, dicere, omnino poetarum commenta esse abiicienda; Homerum his visum esse alio consilio, quod carminis epicis natura poscebat, alios hinc poetas, cyclicos, lyricos, dramaticos, aliis de caussis eos exornasse; hosque adeo mythos suo cuique auctori esse relinquendos, non pro fundo doctrinae ethicas esse habendos,

non magis quam caerimonias saeculorum vulgares. At illi viam ingressi sunt diuersam, ut ineptos et impios mythos philosophicis rationibus enodarent et defenderent. Potuit hoc studium summa poetae auctoritas, et in ceteris rebus utilitas ad vitae usum et prudentiam adiunare. Atque ita multo magis statuemus, si de Metrodoro audiimus narrata, primo et classico allegoriae huius ad tamen Homerum susceptae auctore; quem Ion Platonis inter praestantissimos Homeri interpretes laudat cum Stesimbroto Thasio et Glaucone (ad quem loc. v. Mulleri notas p. 10 sq.) *Metrodorus Lampacenus Anaxagorae* (quem Socrates quoque audiebat) erat auditor (eoque diuersus ab Epicureo). Ex Fauorini variis historiis Diogenes Laert. II, 71 apponit haec: prium Anaxagoram edixisse Homeri poesin agere de iustitia et virtute: doxai δὲ πρῶτος τὴν Ὁμήρου ποίησιν, ἀποφύγασθαι, εἴναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, (sive eo sensu, quod credit poetam id sibi propositum habuisse, sive, quod equidem arbitror, quia idonea sunt et apta eius carmina ad mentem iustitia et virtute imbuendam.) *Tuitum esse admodum hoc placitum, eius discipulum Metrodorum, cundemque ulterius tendenter multum laborasse in physica poetae doctrina constituenda: επὶ τλεῖον δὲ προστῆναι τοῦ λόγου τὸν Μητρόδωρον τὸν Λαμψακηνὸν, γνώριμον ὅντα αὐτοῦ. ἐν περὶ τρῶτον σκουδάσαι τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν Φυσικὴν πραγματείαν, h. e. in reuocandis poetae mythis ad physicas doctrinas.* Atque haec diserte declarat locus Athenagorae a multis laudatus, *in quo ille fertur nihil non ad allegoriam retulisse; Iunonem, Mineruam, Iouem nihil aliud esse quam physicas substantias et elementorum constitutiones: καὶ Μητρόδωρος δὲ ὁ Λαμψακηνὸς, ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου, (fuit eius liber) λίαν εὐηγέρως διδιλεκται, πάντα εἰς ἀλληγορίαν μετάγων. οὕτε γὰρ Ἡραν, οὔτε Ἀθηνᾶν, οὔτε Δια τοῦτ' εἶναι Φησιν, ὅπερ οἱ τοὺς περιβόλους αὐτοῖς καὶ τεμένη καθιέρυσαντες γομίζουσι. Φύσεως δὲ ὑποστάτεις καὶ στοιχείων διακοσμήσεις. Iam quae sequuntur, (esse haec illa videntur, quae Eu-*

stati. respicit p. 3. mod.) vereor ut ipso Athenagoras recte acceperit: καὶ τὸν Ἐπτορα δὲ, καὶ τὸν Ἀχιλλέα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ τάντας ἀταξατλῶς, Ἐλληνάς τε καὶ βαρβάρους, τὸν τῷ Ἐλένῃ καὶ τῷ Πάριδι, τῆς αὐτῆς Φύσεως ὑπάρχοντας, χάριν εἰσονεκτας ερπὶ γε (dicit ille quidam; nisi corruptum est. an fuit εκεῖ γε?) παρειρηγήσας, εὐδαινεὶς ὅπος προσιρημένον ἀνθράκων. Potuit Metrodorus afferre, hos ipsos esse mera exempla characterum; potuit quoque pronuntiare, ficta esse nomina, et esse ipsas narrationes de Troiae oppugnatione et Ulyssis erronibus poetae commentum, qui propositum haberet finem ethicum, ad quem consequendum necesse erat, ut hageret res, casus et personas, per quas praecepta virtutum tradere posset. Extitere quoque qui tales nugae amplexi sunt: v. Morrit *Vindication of Homer* p. 63 sq.

Sequentibus aetatis studium interpretationis mythorum cum vniuerse, tum Homericorum per allegorias arrisit, multis, in primisque probatum est a Stoicis: quae iam notiora sunt, quam ut iis memorandis otium consumere opus sit. In spicere licet Ciceronis lib. de Nat. Deor. in primis secundum, cf. lib. I, 14. 15. et Sexti Empir. librum IX. Incredibile est, ad quas ineptias interdum confugerint, ut et lectiones Homericas mutarent ex cogitatis nouis vocum formis grammaticae quoque adversantibus, ut ἀναδεδωγεῖς Jl. II, 233. (v. sup. To. VII p. 284) utque versus interpolarent. cf. Plutarch. de poet. aud. p. 31. 33. Ex hoc genere ad nostram aetatem servatus est libellus *Allegoriarum Homericarum*, sub *Heraclidis* seu *Heracliti* nomine, ad quem v. Nic. Schow, docti editoris, *Commentationem*; item *Cornuti* (vulgo *Phurnuti*) libellus *de natura deorum*, ineptis etymologis superstructus. Nobilissimum in hoc Stoicorum commentandi genere exemplum erat Hercules in sapientem transformatus: eum illustrauit in *commentatione de Hercule Musagetæ* Commentat. Soc. R. Gotting. a. 1780. Vol. III.

Cum ethica hac allegoria confundenda non est ea interpretatio, cum Homeris narratis ut videoas veteres ad praecepta moralia et politica declaranda et animis legentium infigenda. Exempla virtutum et vitiorum proponant, non interpretantur. Potest quoque consitui genus allegoriae *astronomicum*; nam, cum mythorum antiquissimorum partem ad signa caelestia spectare manifestum sit, fuere qui omnem mythologiam eo referre alabararent. Vnum fuit interpretationis mythorum genus, quod sub allegoriae nomine haud comprehendi solet, vere tamen eius naturam habet, ita ut *allegoriam historiam* appellare possit, cum veteres historiae et rerum euentus per mythos deorum declarati esse crediti sunt. Incredibile est, quantum homines docti in hoc genere ab omni probabilitate, iudicio sano et rerum veritate abduci se passi sint. Voluere tamen illi ab hoc studio proficii videri, ut probabiles modos euentuum in mythos inferrent; ex quo genere est ineptus libellus cum *Palaeophati* nomine praescripto, de Incredibilibus.

Hi quidem habuere certum finem propositum, et consilium philosopho saltem haud indignum, ut lectio nem poetae liberarent ab iis, quae iuueniles animos corrumpere plebisque impiis superstitionibus patrocinari possent; et substitere fere illi intra allegorias physicas et ethicas. At enim successere alii, *grammatici*, *rhetores*, et *sophistae*, qui seu temere et iudicio animi nullo, seu inepta ingenii ostentatione, mythos veteres promiscue, nullis habitis rationibus diuersitatum, cum summa ignorantie ortus, naturae, usus, mythorum, tantum id egerent, ut sensum qualemcumque, in mythum inferrent, dummodo non proprium ac verum admitterent; hique modo plura, modo omnia allegoriarum genera confuderunt et promiscue copularunt, haud digni illi, quorum ineptiis immoremur enarrandis. Ex his tamen ac simili bus commentis manarunt systemata pleraque recentiorum mythologica; ab uno fere rerum genere progressa et ad unum plerumque fontem omnem mythorum varietatem

et diversitatem, quamvis reluctantem, machinis omnis generis exhibitis, retrahentia.

Sophistarum molitionibus multo minus aliquid tribuere debabant viri prudentes, namque illi ingeniorum suorum experimenta edere credebat, si poetarum fabulas in nonum sensum interpretarentur. *Declamationum* quoque suarum argumentum hoc constituebat, ut poetarum commenta et mythos modo defenserent, modo refellerent, modo contrarium ponerent. Ex hoc genere est *Dionis Chrysostomi Oratio XI. ad Illyenses* scripta, ut in eorum gratiam, Homeri criminationes prisorum Trojanorum dilueret; cuius argutias sophisticas, cum ipse tam diserte consilium suum initio statim declararet, viris doctis fraudem facere potuisse, ut homini personam hiliorici alicuius, comperta a se tradentis, affingerent, vix satis licet allequi, nisi eos omnes notiones iustas de fide historica fugisse concesseris. Ad idem genus sophisticum referenda sunt Philostrati Heroica, Ptolemai Hephaestionis f. liber variae eruditionis, cuius argumenta apposuit Photius, in *Bibliotheca*, unde ea Gale iterum vulgavit. Thematum ex Homero propositorum exempla multa adhuc extant in *Dione Or. LVI* sqq. plura in Libanii Progymnasmatisbus. Eodem referam, quod Schol. ad Il. E, 640 memorant *Meneclēm* aliquem negasse, Herculem Troiam expugnasse; idem fabulam de Hercule cum pygmæis pugnante novo modo interpretatus esse videtur, quod ex vetere Scholio ap. Eustathium ad Ψ, 1322, 28. colligere licet.

His ipsis tamen molestiores sunt *grammatici*, non antiquiores; nam ii fere, ut Crates, philosophica sequuti sunt, *Aristarchus* autem, profitente Eustathio (p. 3.) ab omni interpretatione Homeri allegorica alienus fuit, et historica ac poetica ex suo quoduis genere declaranda esse censuit; sed grammatici seriores, qui nullo iudicio adhibito arripiunt promiscue ea, in quae inciderant, et allegorias diversissimi generis colligant in eundem fasciculam, et disiunctissima copulant; digni itaque vix sunt, ut

Illi studium vllum adhibeas, nisi vbi ex antiquioribus
deperdiis fragmenta, interdum et iudicia, apponunt. Ita in Scholia in Homerum et in Euſtathii Excerpta Scho-
liorum, immigrarunt bona et mala omnis generis; ex
Porphyrio aliisque: v. c. ad Τ, 66. 67. E, 385. Ita ad
E, τὰ memoratur *Demo* aliqua, ($\Delta\gamma\mu\alpha$) quae Φυσιο-
γῆσαι, h. e. fabulas Homericas physice exposuisse dicitur.
Ineptissimus inter omnes est *Tzetza* in Antehomericis,
Homericis et Posthomericis, qui etiam ad Lycophr. 177
profitetur: se allegorias comminiscendi sollertia multum
praestare alius, et superare *Cornutum*, *Palaephatum*,
Domininum, (hanc dubie chronographum a Malela lauda-
tum, v. Bentleii Epist. ad Millium p. 73) *Cephalionem*,
(v. Excurf. ad lib. II. Aeneidos) *Heraclitum*, et alios:
quos hic homo vix legerat, sed nomina tantum insu-
dierat.

IN LIBRVM XXIV. (Ω) ILIADIS,
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Quae ad criticam huius rhapsodias vniuersitatem spectant, exponentur a me in Excurso I. ad h. l. Nunc hoc tantum commemorabo, quod nounum subsidium accessit in hoc libro, Scholiis codicis Mosquensis a doctiss. viro Chr. Fr. Metathaei editis; Syntipae fabulis ex duobus codd. primum in lucem prolatum 1781. adiecit ille p. 83. Porphyrii et aliorum Scholia inedita ad II. Ω. Non ad parvas spes erigebar in primis praefatio Porphyrii nomine. Vidi tamen ipso usu nulla fere alia esse quam quae in Schol. B. essent vulgata, plerumque truncata; nec ea procedunt ultra vs. 475; pleniora dabant et hic Scholia Vi. catoria; tanto magis grata, quod Codicis Veneti A. Scholiorum lacunam inde a vs. 465 ad 504 explicant, saltem ex parte, quandoquidem alia, quae in ceteris non extant, exhibent. Porphyrii Scholia non animaduertit plura nec meliora quam quae iam ab his lecta erant.

1. λότε δ' ἀγῶν, λαοὶ δὲ θεᾶς ἐπὶ νῆας ὑκασται ἐσκίθ-
ναντ' ἵπται. λύτρο. ἐλύθη. ἐκαθῆ. etiam Suidas. λύτρο esse
pōllē aerisnum II. siant Schol. A. B. V. et Porphyrt. ex
λύμη. producta syllaba metri causa, cum alioqui illa bre-
vis sit: νῦν δὲ λύμην τρις τόσσα Φ, 8a et λύτρο γεννάται.
vel esse dictum pro ἀλύτρῳ, vel etiam pro ἀλέλυτῳ (quod
et ipsum breuem syllabam habet). Clarke, cum Barnes
amplexus alterum, ex aliore contractum esse pronuntiat;
recte quidem; et Od. Σ, 237 λαλύτρο εκ λαλύτρῳ factum
indicatur. Si tamen λότω, λότω, λύτρο, priore longa

dicium est, non appareat cur non et λέλυμαι, ἀλελύμην, eadem syllaba producta pronuntiatum fuerit. Scilicet reponitur, supra Θ, 103 σῇ δὲ βίῃ λέλυται occurrisse. At qui ex eo ipso colligo, fuisse duas formas, alteram λύω, alteram λύεω. v. ad P. Excur. I. p. 407. et Obss. ad A, 314.

Ad vocem ἄγαν notationes varias vocis subiiciunt Scholia B. Viscum cum Eustath. quae ex Porphyrio patita esse, constat cum ex cod. Mosc. tum ex Porphyri. Quaest. Hom. 20. Mirum tamen, cur in librum nouissimum haec cumulata sint, cum et res et obseruatio eadē jam aliquoties in superioribus allata fuerit, in primis ad Ψ, 258. H, 298. Σ, 376. Sed fuere eiusmodi obseruatiunculae plures, pluribus locis afferri et iterari solitae. Hoc loco est τὸ ἔθροισμα τῶν Γεαρῶν, populus, confessus spectantium: ut Schol. br. et Apollon. Lex. h. v.

Ἐπὶ γῆς, ἔκαστοι: impingit in digamptum: γῆς γάρ οἱ εἰσὶ sic laudat versum Ἀπόλλων. Lex. in ἄγαν: Bent. emendat ἐπὶ νῆσος ἔτεντες. Non dubito fuisse λαοὶ δὲ, ἢντινοὶ ἐπὶ νῆσοι, ἔκαστοι, ἐσιθύνοντες λένε. Ita legebatur T, 277 οἱ μὲν ἄρδεινεντες ἢντινοὶ νῆσοι ἔκαστοι. Et iterum Ψ, 3.

2. τοὶ μὲν δόρτοιο μέδοντε. δόρτος, ἡ πρὸς δοκέραν τροφή — μέδοντε δὲ, προσνοοῦντο ἡ εὐφρόντιζον. Mirum de voc. δόρτος et etymo nunquam demum agero grammaticos. Vnde colligo, superfuisse in rhapsodiam hanc particulam Scholiorum veterum, aliis iam deperditis; ut omnino suspicor ad singulas tantum rhapsodias: plerumque grammaticorum commentarios spectasse, non totam Iliadem esse complexos. Δόρτος iam lectum H, 37a. I, 88. Λ, 86 et 729. et hoc lib. 444.

5. ὑπνοὺς ταὶ γλυκεροῦ ταρπίμενα. τερφθῆναι. Apollon. Lex. vnde emendandus Hesych.

5. αὐδέ μιν ψρει ὑπνος τανδαμέτωρ. Argutatur in his Sch. B. V. Mosc. Iph. Latini: somnus τας caput. Iterum Od. I, 372 καὶ δέ μιν ὑπνος ψρει τανδαμέτωρ. Obseruatitur in Schol. iisd. et ap. Eustath. Simonidem somnum

ἀρρενασε διμαιοφωτα. οὐδὲ μέν Lips. αὐτὸς φαστ
Επο. laudat Aristoph. Nub. 36 τί δυξκολαιότες, καὶ στρέ-
ψι τὴν νύχθ' ὅλην;

6. 7. 8. 9. Πατρόκλου ποθέαν — ἀνθετοῦνται γενεσί-
quatuor: quod sunt exiles (εὔτελεῖς) iisque sublati gra-
vior sit oratio; στρέφεται ἔνθα καὶ ἔνθα ἄλλοτε εἰπε πλευ-
ρῆς κ. Porro: εἰλή αὐδροτῆτα εἰ μένος idem; nec dixisse
αὐδροτῆτα alibi pro αὐδρεάν sed pro ἡγορέάν. Nec habe-
re τῶν quo referas. Damnatos esse γένεσι iam ab Ari-
stophane. Etiam in Hart. Scholion: ἀνθετοῦνται οἱ δὲ στρέ-
ψι. Addit his Schol. Vict. — ἐτι αὐτοὶ σύγχοιτον ποθεῖ,
οὐχ οἶον ἡμεθέων, ἀλλ' οὐδὲ γειγυνχικῶν ἄξιον, εἰ γὰρ ξε-
λως τοῦτο ὑπονοεῖν δέται, ἀραστῆς ἀντεῖη Πάτροκλος, αὐτὸς νεω-
τέρου, καὶ περισαλλεστέρου. (εἰ περισφαλεστέρου;) —
προσθετοῦντο οἱ δὲ καὶ πάρα Ἀριστοφάνει.

At Sch. B. V. et Mosc. grauiter obiurgant τοὺς ἀνθε-
τοῦντας. subiici enim a poeta ea, quae desiderium mo-
verent, eaque eiustmodi, ut landi sint ea:

6. αὐδροτῆτα. Tertio loco occurrit post Π, 857 ubi
v. disputata, et Χ, 363. Hoc loco αὐδροτῆτα legunt
omnes vetustiores, cum Ven. Townl. Mori. Lips. Mosc.
a. Vrat. A. b. vt alios taceam, cum Eustathio; tum
edd. omnes (nam αὐδροτῆτα est vitium Ald. 1.) donec
Turneb. αὐδροτῆτα induxit: ex ceteris locis puto.

Pro τε εἴτε in Barocc.

Praeius Iusus veterum in h. v. paullo ante e Schol.
Vict. memoratos v. sup. ad Λ, 785.

Junctura in seqq. impeditior est. In Sch. A. ad vī
6 Scholion adiutum monet: posse interpungi ποθέαν. αὐτὸς
τοῦτη καὶ μένος γένος, γένος ὄποσα — πάρων, τῶν μιμησό-
μενος etc. Saltem post περίφεν interpunctio erat tollen-
da; quod feci, vt iuncta sint: γένος, ὄποσα —, τῶν (τού-
των) μιμησόμενος, πρός, γένος μιμησόμενος (τόσων) ὄπο-
σα sq.

7. γένος ὄποσα τολέτευες. Hart. Mosc. a. τολέτευε.
Baroos reprobaat ὄποσα ἀποτελέτευεν, quia id occurrit

in Hesiodi Sc. Herc. 44. reprehensus propterea a Clark. et Ern. Vocem τελυπέαν exponunt Schol. B. et V. cum Mosc. quae iam vidimus ad Z, 86.

καὶ πάθει ἄλγεα. Schol. Vict. „αἱ δημόδεις· καὶ τὰ θεῖα ἔργα.“ Ergo vulgares codd. pro ἄλγεα legabant ἔργα.

8. ἀνδρῶν τε πολέμους. Lipſ. cum al. πολέμους repetitur versus Od. Θ, 183. N, 91 et 264.

ἄλσεωνά τε κύματα τείρεν „Pamphilus περιστῆ, τερρῶν, ut sit pro τερρῷ ex περάω, vii Od. E, 174 περάν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. adde sup. B, 613 et al. At Ari-
starchus, τείρων, prouocando ad τείρε κάλεσθον Od. B, 434. vnde quoque ductum πέρος et περικός.“ Paria sunt in Schol. B. Vict. Mosc. et e veteribus ap. Eustath. et potiora ap. Etymol. in τείρων. qui et voc. περιτής hinc dicit, verbu laudato. Etiam Apollon. Lex. τείρων διαπεροῦν, καὶ οὐδὲν διαπερῶν. Lipſ. ms. περιῶν. „lectio bona, ait Ernesti, sed cui omnium grammaticorum testimonia refragantur.“ At est ea omnino aliena ab h. l. nam τέρων, πέρηνης, περάω, constanter sunt, vendo.

Recte τείρων obtinuit. τείρειν κύματα est trahere mare; redditque ita ad notionem τοῦ περᾶν vel διαπερᾶν. Est et ap. Apollon. Arg. II, 326 et —. τείρεται. Schol. τείρειν ἐνταῦθα μὲν τὸ διαπλέσιν καὶ διαπερᾶν. αἱ τὸ ἄλγεινά τε κύματα τείρων. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ διαπερικᾶν. στλέτ χνα δ' ἄρ' διπτείραντες. Il. B, 426.

Contra τείρῶν pugnare condeo, quod Homerus τι-
ρᾶν quidem et frequentius τείρασθαι, ponere solet abso-
lute aut cum caſu ſecundo, et notione τοῦ experiri;
inſquam pro περᾶν, nec cum caſu quarto.

Superauit tamen, ut quaeramus, quid faciendum fit
antecedenti ἀνδρῶν πολέμους si id ad τείρων referimus.
Veteres ap. Eustath. dixerunt, esse eliciendum aliquid,
quod iſi voci accommodatum fit, puta, δέσποται famili
quid. Paullo durius, arbitror. Sed retrahendum est
πολέμους vel ad τολύπεντα; nam hoc frequentat et alibi:
Z, 86 εἰς γῆρας τολυπέντα ἔργα πολέμους. ex aliqua.

Nec in Odyssaea; vel ad πάθειν, ut sit πτυχεῖν ἄλγεα, τολέμειν καὶ κύματα, hanc quidem τείρων αὐτὰ, pro πτυχεῖς πόνους τολμήσων καὶ διατερῆν κύματα. Potius de re quam de subtilitate grammatica cogitauit poeta.

ἄλγεινα κύματα Schol. Apollonii l. c. et Harlei.

10. 11. 12. recitantur a Platone cum reprehensione nimii luctus, de Rep. III p. 388.

11. ἄλλοτε δὲ πρηγής. τότε δ' ὄρθος ἀναστὰς δινεύεσκ^ε
→ Schol. B. V. Mosc. siunt τότε δὲ esse pro ἄλλοτε.
Schol. br. ὅτε δέ. Enimvero est: *post ista, tum vero*
surgit et discurrit per littus.

ἄλλοτε δ' αὖ πρηγής. Vrat. d.

12. δινεύεσκ^ε ἄλιν ταρὰ θῖν' ἄλες. Schol. A. et V.
monent esse ἄλιν, non ἄλιν. Schol. B. δινεύεσκε, πε-
ριῆρχετο. ἄλιν δὲ, ἄλάμενος τὴν ψυχὴν, λυκεύμενος,
ἀστατῶν, ἀδημοῦν. In his aut iunge ἄλάμενος, τὴν ψυ-
χὴν λυκεύμενος, aut hac voce reiecta in alium locum,
lege cum Schol. Vict. τὴν ψυχὴν ἀστατῶν. Plura inter
se diuersa cumulant Schol. br. et Eustath. v. dicta de
hac voce ad E, 352. Iterum de eo, cui mens dolore
alienata est, dictum est in Od. I, 398. Argutatur in εὐ-
mo Apollon. Lex. h. v. λύσιν μὴ δυνάμενος τοῦ παρστῆ-
τος καικοῦ λαβεῖν.

νύρ. πλωτήσκ^ε ἄλιν ἔτι, Plato Polit. III, p. 388. Barnes. Mirationem facit lectio. Est locus is, quem su-
pra landau, in quo reprehenditur poeta, quod dei fi-
lium tam indigne indulgentem dolori exhibet: τησὶ —
τοτὲ δ' ὄρθον ἀναστάτα πλωτήσκ^ε ἄλιντ' ἔτι θῖν' ἄλες
ἀτρυγέτοις. Scripterat πρωτέντα, matutinum se agentem.
Interpretatur Plato poetam, non nouam lectionem assert.

12. 13. εὖδι μιτ ἥντς Φαινομένη λήθεσκεν ὑπαίρ ἄλα
τ' ἡγένας τε. Schol. Vict. εμφανεῖς ἄδηλοι εἶναι τὴν τῷ
τῷ μήκει τῆς οὐκτός. οὐς καὶ γῆ Ἀνδρόμεδα. ἐν γυξὶ λερά-
vunt significare ambiguitatem lucis in diluculo, antequam
lucelicit. Versus ex Andromeda cum iis qui sequuntur,
est in Fragmentis Eurip. Andromedas No. XXVIII.

Porto ad alia Schol. Vict. „τὸν Ὀλεαῖον Οὐρᾶς“ nolite tam hoc pronuntiare, confudisse poetam vitrumque; verum appareat duplarem fuisse modum loquendi: alterum mythicum, ex qua Ὀλεαῖος declarat τὸ πέπει τῆς γῆς, et si nec uno eodemque modo, alterum vulgarem, ex quotidiano usu eorum, qui plagas littorales versus orientem solem et insulas inhabitant; tum omnino in formulam vulgarem versum. Nam nec h. l. Achilles littore Troiano prospiciens Solem e mari orihi vide re potuit.

14. ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ γεύξειν. Vrat. ὅτις ἐπιγεύξειν.

15. “Ἐκτόρα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν. ξ „abundat δ' nec ullam vim habet“ Schol. A. addit Vict. περισσός ὁ δὲ, ὡς τε καὶ εὐ τῷ τοῦδ' αὐτῷ γοναις οὐ δεῖ περιστᾶν τὸ τοῦδε. Versus est Il. Γ, 157. Fuere ergo qui ibi légerent τοῦδ' αὐτῷ, ut δὲ abundaret, quod alibi monitum non occurrit. Clarke δὲ propositum esse existinabat, quod et Ernesti sequitur, et ad limilem locum sup. E, 439 prouocat, et ad M, 12. Etiam Eustathius hunc vsum multis locis alleruit, nec de eo dubitari potest. Ergo in versu hoc apodosim confituntur; eritque ordo sententiārum: ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ γεύξειν — Ἰππους; Ἐκτόρα — δίφρου ὄπισθεν: (δὲ ex more in apodosi interiecto, quod reddi possit per δὴ) Tρίς δ' ἐρύσας — Ιανόντος, αὐτὶς εὐ κλιστὴν παύσατο. Bene se haberebant haec, modis non molestiam faceret, insertum δὲ in τρίς δ' ἐρύσας, dum ignorabatur habere ἐρύσας digamma, et fuisse τρίς Ιερυσα. Procedit itaque sententia sic: ἀλλ' ὅγ', ἐπεὶ γεύξειν Ἰππους — Ἐκτόρα δὲ δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, τρίς ἐρύσας — παύσατο, οὔτεν quicquid se dedit, postquam ter raptauerat corpus.”

Apposita est in Schol. B. γῆρασις, quam et fragm. Mosc. habet, Porphyrii nomine; quod ubique in his γῆρασι suspicabar excidisse, praefixo. Eandem iam videamus ad X, 397. Quæritur, cur Achilles hac inhumanitate usus sit, ut praeter morem raptaret corpus Hectoris ter circa tumulum? Respondendum erat: fecisse eum

hoc ex ira implacabili in Hectorem. At grammatici respondent: quia Hector Patrocli casu corpora et ipse in pugna abstrahere voluerat, (P, 389 sq. Σ, 154 sq.) Porro poeta narrat, (P, 125) Hectorem id in animo versasse, ut Patrocli corpus capite truncaret, cadaver autem canibus proiiceret; paria v. Σ, 174 sq. Aristotelam ad morem prouocasse, qui inter populos viguit, in viciscaenda caede necessariorum: ἀταλαχεῖν τοὺς τάφους. In Schol. ad X, 397 vidimus exemplum. Simonis commemorari: quod ulterius declaratum licet reperire ap. Ouid. in Ibin 333. 334.

"Extrapō" edidit Barnes suo more.

16. τρὶς δ' ἐρύσας τερψί σῆμα Μεγιστάδες Σερόντες. Monitum est in sup. vñ. δ' esse indecorum insertum; et suffisse τρὶς φερετας. nam ubique est φερετη, trahere. Verum totum verbum senioris rhapsodi esse arbitror, cum semel in animam venisset terna illa raptatio Hectoris: quae, primum subnata ex Ψ, 13. venit in hunc locum, postea etiam confusa est cum illa ψέψει, qua corpus Hectoris, quod versus castra raptabatur, vñ. 395 sqq. ad terram circa urbem raptationem est deductum; vnde Virgilius: ter circa Iliacos raptatum Hectora muros dixit. cf. ad. Ψ, 13.

τρὶς ἀντὶ τῶν πολλάκις. Schol. B. Mosc. Vict. qui addit haec: δοτι δὲ, αἰς τῷ εἰ δὲ τρὶς περὶ νεκρόν. (Ψ, 13.) τερψί ἀνατολὰς δὲ εἴλησιν αὐτόν. Φησι γάρ. ἔλει: ἀκηδόστως, γάρ οὐδε διεφάνη " leg. γάρ δέ δια Φανέη. inf. 417.

17. αὐτὸς διειπλεύσασθετο, τόνδε δ' ἔστεκε. „quod omillum est ἀνὰ, pro ἀναταυσόσκετο“ at B. ἀταύσετο τῶν ἔλησιν αὐτόν. Hinc intelligas, quid Vict. sibi vellet: πανόμονος διειπλεύσασθετο. ή, ἀναταύσετο καὶ ἔκπλευτο. (in ιπλ. ἔκριτο) Porro: „quod iterum δὲ abundat.“ Acciperunt ergo et scripserunt τὸν δὲ δ' ἔστεκεν. Itaque alii in Schol. A. monuere, esse iungendam τόνδε, vt in illo: τόνδε δ' ἄγω ἀπίστα (E, 238) et: τόνδε δ' ἄγω κομιᾶ. (Od. O, 545.) In Schol. Mosc. Vict. adiungitur: τόνδε δ' ἄγω ἔτι νῦν δεδάξαμεν. Est idem vñ. 238 E. pro

. ἀτίστα. Aberrauerant libracii et scripserant: τὸν δὲ διά-
τυον αὐτὸν τῶν, ἐδέσπουσεν. Schol. A. B. et Vict. Post haec
omnia sententiae accommodatius esset τὸν δὲ τὸν δέκατον.
nam est; illum vero, sicut iacere, ut erat, non, κύρος
Patroclum.

17. εἰς κλισή emendatione Turnebi, ex Eustathio, pro-
du. quam codd. firmant. Contra idem vitiōse expressit
τὸν δὲ δακτον, quod et codd. habent.

18. εὐ κόνι δεκανύσσεις προπρηγέα {—, quod προπρη-
γέα nihil amplius est quam πρηγέα. ut ἀπαρτηρὸν pro ἀπ-
ρέα. Addit Schol. B. V. ut: νῆσος τε πρωάσσας. B. 493.

εὐ κόνι. ita scripsit Turneb. ex Eustathi. et ad. Rom.
In Flor. Alld. δια κόνι vt declarant esse pro κάνι u.
Viadob. εὐ κόνι. alter cum Lips. εὐ κονίη τανύσση. non
mala, inquit Ernesti. Schol. Vict. εὐ κόνι. οὐ, Θέτι. (Σ.
407 πάντα Θέτι καλλιτλούμενης γνώμης τούτων.)

19. πάσσης δεικνήν ἄπειχε χροτ. Schol. B. V. ἀπ-
τοῦ, χροός. Etiam Hesych. ἄπειχε χροός. (pro ἄπειχε
χροτ. χροός.) ἄπειχεσθαι ἀποτελεῖ χρωός. Scribi quoque
δεικνήν notat Eustathius. Sicque logitur in Schol. II. 545
et ap. Apollon. Lex. p. 33. Et sunt plura in τα δεικνύμενα
penultima produeta. Factum quoque hinc γε αἴδη.

20. καὶ τεθνεότα περ. περὶ δ' αἰγίδης πάντα κάλυπται

21. χρυσεῖ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρέψῃς ἀλκυστάζων. —
, dñs versus ἀθετοῦντες, (quod et B. V. Mosc. habent
et Harlei. adscriptum) sunt enim otiosi, et sufficiens
πάσσης δεικνήν, quod praecesserat. Adduntur in Schol.
A. alia bona, mala; esse impium, aegidem Ionis cadare-
ri admoueri; et, quomodo aegide tegi potuerit? (haec
et in Schol. B.) et unde Apollo eam acceperit? contra,
Hectoris corpus fernari vinctum divino oleo Ψ, 186. quo
illud integrum mansit. Ibi Venus canes arcet, φέδον
δὲ χρῖεν θάλατ, ἀμφροσίω, θνα μὴ μιν ἀποδρέψῃς ἀλκυστά-
ζων. τῷ δὲ ἐπὶ κυάνεον νέφος ὥγαγε Φεῖβος Ἀνέλλαν εἰ-
ρανόθεν πεδίοντες. κάλυψε δὲ χώρους ἄπαντα εἰτ. cf. inf.
419. Vim in his habet hoc: quod aegidi nullus in cor-
pore tulando locus esse potuit; quid enim profuit, si

corpus tractum et reptatum ne lanisretur, munhi ac tum
tum praefibri debuit eo, quod *desuper* aegide tectum
erat; quodque haec non satis consentanea sunt iis quae
priore loco Ψ, 86 fuerant narrata; et quod toties in aliis
innocuit mos rhapsodorum, explendi et amplificandi eos;
quae breviter narrata erant.

τερπί δὲ αἰγύδιον κάλυπτε χρυσέην. Aristarchus
lectio fuit *αἰγύδιον χρυσέην*. ut sit, τερπί ὅλον αὐτὸν εκάλυ-
πτε τὴν χρυσῆν αἰγύδια. Addit Schol. Vica. καὶ δεσπινός Οὐρα-
κάτερον. Schol. A. autem rogat: καὶ μήτερ Οὐρα-
κάτερον; „τοῖς τοι ἀγώνας γέφος μυθικαλύψω χρύσους“ Σ, 543. Sane et alibi is usus τοῦ καλύπτειν; ut X, 313.
P, 132. E, 506. et Φ, 321 νόστηρον οὐ καλύπτειν κα-
λόψω. nec minus tamen Homericā iunctura altera est.

In alio τάντον εκάλυπτε Sch. A. τάντα καλύπτειν Lips.
vn. Vindobi. καλόψω Sch. ad Jl. Θ, 43. καλύπτει Cent.
τεθνεάτερον hanc veris præterquam in Cent. Vrat. A. d.
Mosc. n. τεθνητα.

22. ἀσκεῖσθαι. αὐτοὶ τοῦ ὑβρίζειν. Sequitur in Schol. A.
longa disputatio de φεικής, ἀσκεῖσθαι, ἄλκειν, ἄλκυνειν, κα-
τύκησται, ἀσκηθής, quee iam dudam et saepius lecta
sunt. Porphyrii eam esse docet Schol. Mosc. qui inse-
ruit; a Schol. B. et Vict. ea exalat. Necesse est, singu-
lari commentario hunc librum ab aliquo grammatico il-
lustratum esse, unde Porphyrius haec petiit. ἀσκεῖσθαι. γ-
αλγέτο hoc verba adscripsi Apollon. Lex. h. v.

23. Τὸν δὲ ἀλειφερον. — „ἀπὸ τούτου ἔκτα τάθε-
τεισι. καὶ τοὺς μὲν δῆμος εὐκάλπος, δὲ πρῶτος δοκεῖ οὐαὶ²
δεόντις πεχρῆσθαι. Bonum iudicium: ut sic procedat
carmen: τὸν δὲ ἀλειφερον μάναρος θεος εἰσορόσιταις.
·Αλλ' ὅτε δή β' ἐπ τοῦ δυωδεκάτη γένετ' ἥμερος — Pergit:
οἱ έτταὶ οὖν (24—30) δεόντις ἀθετοῦνται, ὡς 'Απεταρ-
χεις.“ (In ipso Veneto non bene relictas est v. 24. et
obelo notantur tantum 25—30 etiam in Sch. A.) Tum
vero addit alia: indignam rem esse διης, κλέπτειν τὸν γα-
ρέον (hoc est, quare int. 71. 72. 73. eliciantur. Adde v.
109. ad q. vide.) Grauissimum hoc viuum quoque antio-

in vitae Homeri quae Plutarcho tribuitur, ut versus tollet. — *νέκεσσεν*, (v. 29) ἀκυρος δικη δικαιοῦ. — πέμπων declarat rem in agro gestam; atqui Paridem in urbe educatum esse, argunt ista, quae lectas sunt (Il. I, 54) εὐχάριστη χρονία. — μαχλούνη vñ. 30. recentiorum vocabulum est, et de feminis usitatum, non de viro. — Indicium tandem dearum ignoravit Homerus (quod et Macrob. Sat. V, 16. monet: cf. laudatum iam ab Ernesto Hemsterh. ad Lucian. DD.) Nam Priapus belli caussas ad deos refert (vt. I, 164) et naues ἀρχεκάνος appellat, (E, 63) non iudicium Paridis. Iuvet talis disputatio; insunt multa acute animaduersa; de quibus ad singula monebitur. Nee dubito versus de furtiu corporis surreptione esse commentum alicuius rhapsodi, iam ante codd. scriptos illatum; nam codices, etiam veteriores, Massiliensis et Chia recensiō, locum habuere (v. ad 109 et ad 30.) Versus in suo libro habuisse Apollonium in Lex. videbimus ad vñ. 30.

Iudicium hoc Aristarchi seruatum est in antiquo Scholio, quod legitur in Schol. B. et Mosc. Attextum est ad vñ. 31. in cod. Vict. Partem inde adscriptere Schol. A. Paucis tantum monuit: οἱ παλαιοὶ ἀθηναῖοι στίχοι τίνει Eustathius haud bene cum Schol. A. nam septem versus damnandi sunt; et verbo Harlei. ἀθετοῦται.

24. κλέψαι δ' ὄτρύπετκον εὔσημον. Αργειθόντην. Adcepunt κλέψαι rem indignam deo; recte; sed furtum h. l. est honestum; nihil aliud est, quam subducere corpus manibus immanis hominis. Ita Mercurius Martem vinculis liberauerat, κλέψεν. E, 390. Altoqui enim non inemini in Iliade Mercurio farta tribui, sed tantum astriam. Adscripta tamen sunt mythi de Mercurio κλέψῃ in Schol. A. B. br. in Schol. Mosc. infra ad vñ. 109. ex Eratosthenē, vñi subscriptum est a Libri. Egatofihenis adscriptus non est; aut Ερμῆς eius ille fuerit, dubito. Supra ad X, 29 Eratosthenes in fabula de Cane Orionis laudatus erat εὐτῷς ἀκτοῦ καταδόγος.

'Αργειφόντην vidimus semel. B. 1463 in Odyss. saepissime vbi et paucum est εὔσκοτος hoc uno, loco et inf. 109. in Odyss. laeptius. Interpretantur veteres vocem haud uno modo; συνετὸν, qui scopum ante, oculos habet: καὶ τὸ εὔσκοτον Φέροντα τὴν γνώμην, Schol. B. ad v. 109. sic contra ἄσκοτος, inconsultus, inf. 157. videtur quoque sic emendandus Hesych. pro ἀνετος, συνετός. At Apollon. Lex. h. v. τὸν εὖ τάντα σκοπούμενον reddit, speculensem, prouidentem. Quandoquidem cum 'Αργειφόντην coniunctum est, videtur illud mythicum esse et fabula de Argo caelo respicere. Allegorica admisit antiquioribus Eustath.

ἐτρύνασκον Ionica forma receptum ex Harl. Vrat. A. d. Mosc. a. Lips. Ven.

25. εὐθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐγνδανεν. οὐδέ τοτε "Ηρη, ridiculum hoc vilum, quod πᾶσι praeter has tres deas; τίνες μὲν γὰρ εἴτε ἐλείποντο τῶν τριῶν σεμνότεροι μετὰ τὸν Δία τῶν μὴ συνευδοκούντων; scilicet qui in Iliade memorantur dii studere aut Achinius aut Troianis, sunt fore illi qui memorati sunt.

ἐγνδανεν. fuit δάνδανεν ex εἰαγδανεν quod Bentlei iam monuit; nam erat εανδανω. ειανδανεν. v. Excurs. de Digammo ad XIX p. 755. Asperatum ἐγνδανεν receptum est ex Rom. per Turn. et Steph. Ionicum haud dubie fuit εγνδανεν, legitur quoque in Flor. Alld.

οὐδέ τοτε "Ηρη. Ern. „at nequaquam“ bene vidit Bentl. proprium huic loco fore οὐδέ πω. eis satendunt est οὐτοτε et οὐδέποτε dici quoque pro simplici οὐ.

27. ἄλλ' ἔχον, ὡς σφιν πρῶτον ἀπῆχθετο "Ιλιος Ιρή. έχον, διέκειτο, οὕτως διαθέσσεις εἶχον, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. Schol. B. V. M. Occurrebat aliis locis pro ἀντέχειν, vt M. 433.

28. 'Αλεξάνδρου ἔνεκ' ἀτης. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ ἀρχῆς.“ idque est in Vrat. A. versus, h. l. improbatus; lectum iam hemisticium Z. 356 vbi eadem erat varietas. Schol. Vict. ἔνεκ' ἀτης. οὕτως Ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ ἔνεκα τοῦ ἀπολογουμένου ἔστιν. Damnatur versus, vt iam

ad vñ. 23 vidimus vna cum v. 29 et 30 ab antiquis et recentioribus. Si nulla grauior causa afferretur quam haec, quod Paridis iudicium dearum alibi non memoratum est, (vid. ad vñ. 23) non magnopere moueret; si quidem senior fuit θεός, ab antiquiore Homero diversus, cuius ultima rhapsodia est; verum versus 29. Σο. insolenti uia verborum νείκεσσε et ἡ αἱ γάρ μαχλούντη, offendunt: vt ne quidem auctori reliquorum huius rhapsodiae recte tribui possit. Versum autem 28 nullo modo ei abiudicare ausim; nec intelligo v. c. Knight, quid offendat in ἄτην. toties lecta voce; saltem dicas probabiliter versum esse Homericum ex Z, 364 et prius hemisticchium ex Δ, 164. 165.

29. ὁς νείκεσσε Θεάς, ὅτι αἱ μέσσαντες πάντα. Versus iugulatus cum 28 et 30. et supra ad vñ. 23 cum ceteris, et ab aliis sigillatim. vñ. 29. 30. recitantur in vita Homeri Plutarcho tributa: εὐλόγως ἡθέτηγνται. Offendit vox νείκεσσεν. Schol. B. τὸ νείκεσσεν ἄκυρον ἐπὶ δικτοῦ. ἐπὶ γὰρ δικαιομένων αὐτὸ τεθησιν. ὡς τὸ δόο δ' ἀρθρος ἐνείκεον εἴνεκα τεινῆς (litigabant Σ, 498). Schol. A. τὸ νείκεσσεν, οὐκ ἔστι κρῖναι, ἀλλ' ἐπιτλῆξαι, ηδαφίρεσθαι. inf. 249. et Σ, 498.) Porro in Schol. B. εἰ δὲ νείκεσσεν ἐπὶ τοῦ τὸ νείκες διαλύειν. οὐς Ἀντίμαχος εὐνέκει δ' έσσαν λόγια. ἀντὶ τοῦ εὖ διάχριτα. forte fuit: εὐνέκη δ' ήσσαν λόγια. responsum dei erat haud difficile ad soluendum. Monuerat de hac voce Schol. A. iam ad H, 161. Eustathius tamen, qui antiqua in manibus habebat, assentator perpetuus p̄oetae, et propugnator letionis vulgatae, nihil offensus, εστὶ δὲ, ait, ἀντὶ τῶ κατεδίκης Φιλονείκως καὶ ὄνταστικῶς. Schol. br. νείκεσσην ἔκρινε. Hesych. ὑβρίσε, ἔκρινεν. ex Apollonii Lex. videtur excidisse. Suidas: νείκέσσαι παρ' Ομήρῳ τὸ λαθρῆσαι, ἀλλ' οὐ τὸ κρῖναι. ergo putarunt grammatici alii esse γενικῶν reprobare sententia lata; sane duae deae fure λειδορηθεῖσσαι. λειδορεῖν verbis legitur Φ, 480 et al.

ὅτι εἰ. ὅτι αἱ εἰ merum sphalma ed. Ernest.

μέσσαντος. „σημάνεισα τὴν ἐν ὅραι οἰκησιν, Ὁμῆρος παραβολότος ἐν ἀστει τετράφθιαι τὸν Ἀλέξαιόρον καὶ μουσικὴν ἡσπηκέναι· οὐκ ἄν τοι χραίσμη πλευρις, ἢ το κένη μη, τό τε εἶδος (Γ, 54 Ιρ.) μηδαμῶς ἀγροίκῳ ἀριέζοντα“ Schol. B. et Mosc. μέσσαντος iam vidimus Λ, 547.

30. τὴν δ' ἥηησ', ἢ οἱ πόρει μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν. Schol. A. „ταρ̄ Ἀριστοφάνει καὶ τισι τῶν τελιτικῶν· (in nonnullis codicibus qui habebantur publice in urbibus)

τὴν δ' ἥηησ', ἢ οἱ πεχαρισμέναι δῶρον ὄνεμρην.

καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἀν δῖχοι. ἀθετεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος, διὰ τὴν μαχλοσύνην, τὸν στήχον.“ Et Schol. B. „ἡτε μαχλοσύνη νεωτέρων ἔστιν. ἀμέλαι οὐδαμοῦ αὐτῷ χρῆται. ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται.“ Haec quidem, nisi alia obstantent, per se vim magnam non haberent; potuisse vocem semel et improptie h. l. dicta esse. Et est μάχλος in Εργ. 584. μαχλόταται δὲ γυναικες. Addit Schol. A. ipsam μαχλοσύνην esse vocem Hesiodeam: ἐκεῖνος γὰρ πρώτος ἔχριστος ἐπὶ τῶν Προίτου Θυγατέρων. Repehit similia his ex antiquis Eustathius. Versum Hesiodi seruauit, quod iam Barnes monuit, Suidas: μαχλοσύνη. καταφέρεια, (leg. καταφέρεια καταφερῆς ἀκρατής) γυναικομαγία. Ήσιόδος η λέξις. Δέγει γὰρ περὶ τῶν Προίτου Θυγατέρων. „εἰνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ἀλεσσαν ἀνθος.“ tres alios versus, qui cum illo coniungendi sunt, ex Etymol. et Eustath. ad Od. N, 433. quos vide conscriptos in Notis ad Apollodor. p. 279. nam hic fabulam ex ipso Hesiodo narravit II, 2, 3. apposuit quoque eos versus Ruhnk. Epist. crit. p. 109.

Reslat ut quaeramus, quo sensu dicta sint: ἢ οἱ πόρει μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν, exitiosam libidinem. Schol. B. V. Mosc. μαχλοσύνην, τὰ πρὸς πορνίαν ἐπιτίθεται, τὴν κέρην δηλονότι καὶ τὸ εἶδος. effet ita mollis eius habitus et facies, qua ad amorem sui pelliceret feminas. Schol. A. τὴν πρὸς συνουσίαν καταφέρειαν (leg. καταφερειαν) ita Venus ei instillauit libidinosam appetentiam? Malim: quae (promittendo Helenam) causa fuit, ut ille in venitos concubitus rueret.

ὕπησσος. ὕπαρχος' Μοσ. 2. et Vita Hom. Plutarchea, forte et Eustath. Est h. l. aliam praeferre, itaque vi oppositi υπάρχος, posse habuit, tanquam victas sententia iudicis, haud dubie autem, cum contentio de pulchritudinis laude esset, eae, quae victae abierunt, contumelia affectae videri poterant; hactenus γένεσις, οὐβρήσις, non prorsus incommodum videri potest.

31. ἀλλ' ὅτε δὴ β' εἰς τοῦ δυωδεκάτη γένεσις γένεσις
 „duodecima dies: iterum inf. 413. scil. ab Hectoris caede, altera enim die ligna congeisserant; (ad rogum quo Patrocli corpus nocte sequenti est crematum;) tertia certamina. Inde nouem dies effluxerant: Itaque inf. 107 δυνῆμαρ δὴ γεῖκος.“ Schol. B. V. Mosc. per hos dies dii inter se confilia diuersa agitauerant. Veniunt hi dies in computum durationis argumenti Iliados. v. sup. Exc. I. ad Σ, p. 577. Cui placet in numero dierum argutari, habet opportunam materiam: nam sunt dies *nouem* contentionis inter deos; dies nouem luctus Troisnotum inf. 664. dies nouem saevit lues in castris Achiuorum A, 53. totidem dies Niobe cibo abstinet inf. 610. Altera ex parte *duodecim* dies inde a caede Hectoris; infra XII dies apparatus funebris Hectoris et totidem dies induciarum 660 sqq. XII dies profectionis deorum ad Oceanum A, 493. XII captiuos Troianos mactat Achilles ad tumulum Patrocli Φ, 27. Scylla habet XII pedes Od. M, 88. per XII dies Achiui in discessu ventis aduersis retinentur Od. T, 199. Noli tamen in hoc numero sapientiam arcanam quaerere; usus tulit ut pro numero incerto et indefinito duodenarius poneretur; forte ipsa vox δυώδεκα inseruit metro: sic aliquoties caesi feruntur ab eodem XII hostes, et sic alia, et inf. 230. 231.

Bentleius etiam hunc versum iugulabat, quod non conuenit cum vſ. 107 δυνῆμαρ. Verum ex modo dictis apparebit, dierum computum bene sibi constare.

33. σχέτλιοι ἔστε; Θεοί, δηλέγμονες. Videramus voc. σχέτλοι similiter positi iam B, 112. Σ, 13. ubi vide; ta-

men nunc demum Schol. B. V. M. apponunt interpretationem, ἐπιβλαβῇ καὶ δυσανάσχεται πράσσουτες.

θηλήμωνες iidem, reddunt Φερτίκοι. Apollon. Lex. θλαττικοί. Eustathius ait: ἀπὸ τούτου δὲ παραδόσας εὐ Ο. δυσσέλε Φηλί σχέτλιοι ἔστα, Θεοί, ζελήμονες. Od. E, 118.

εὗ νύ τεθ' ὑμῖν — Venetus: οὐδέ τεθ' ὑμῖν. cum Vrat d. Schol. A. tamen: „γρ. εὕ κύ τεθ' ὑμῖν. ἐγκλιτα-
ζῶς τὴν, ὑμιν, ἀναγνωστέον. ἔστι γὰρ ἀπόλυτος.“ Voluit scribi accentu retracio ὑμιν. Est canon ille grammatico-
rum, quem iam olim vidimus ad A, 147. ad q. l. vide,
et in Etymol. voc. ημῖν. p. 439, 29. ἀπόλυτον, opp. τῷ
ὅριστικῷ. Fateor me hominum illorum sensus non satis
perspicue exponere posse. ὑμιν etat in Cant. Harl. τεθ'
ὑμιν laudat Barnes e Cant.

34. Ἔκτωρ μηρί¹ Κηῆς βοῶν αἰγῶν τε τελεῖσιν. αἴγις
τελείσιν vidimus iam A, 66 cum ἄρνεται.

35. τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε — εἰῶσαι τῷ νῦν. Ald. 2.
cum sequacibus; et codd. Vrat. d. Mosc. a. Rediit ad
τὸν νῦν Stephanus.

36. ὃ τ' ἀλόχῳ, ιδέειν. non bene iunguntur: ὃ τ' ἀλό-
χῳ ιδέειν. Sed iungenda sunt: εἰῶσαι ὃ τ' ἀλόχῳ καὶ μη-
τέρᾳ etc. ιδέειν. πρὸς τὸ αὐτὴν ιδεῖν αὐτέον. ὃς ιδεῖν.

37. καὶ πατέρι Πριάμῳ. Vindob. πατρὶ Π. Vrat. d.
καὶ πατρὶ τε Π. Idem οἵ τε μν.

38. ἐν πυρὶ κήσαιεν καὶ ἐπὶ κτέρσαι πτερίσαιεν. ξ-
„quod non modo peregre mortui, sed et in patria, cre-
mabantur.“ Schol. A. adnotatio iam supra obvia.

πτερίσαιεν lectio erat ed. Rom. cui suffragantur
codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob. Lips. Ven.
viterque; nec causa apparent, cui post κήσαιεν variatum sit.
vulgg. πτερίσαιεν per se quoque recte. Schol. Vict. hoc
metitur, Ομηρικῶτερον δὲ τὸ πτερίσαιεν. οὐς τίσαιεν Δα-
ναοῖς. κήσαιεν Lips. quod Ern. a κήδει ductum puta-
bat, est merum vitium.

39. ἀλλ' ὁλοφ' Ἀχιλῆς, Θεοί, βούλεσθε ἐπαρήγειν.
Schol. B. V. M. προσεῖναι, προστίθεσθαι. addit Schol.
Vict. περὶ Τινσιν. ad βούλεσθε supplendum μᾶλλον. scil.

¶ "Εκτορι. ὁλεῷ, ὁλέθρου ἀξίᾳ η ὁλοθρευτικῷ. vt iam alias.

40. ὃς εὖτ' ἄρε Φρένες εἰσὶν ἀγαπητοί. Schol. Vict. Φρόνημα καθῆκον. καθήκουσαι. δίκαιαι. Schol. br. alterum hoc bene. vt Z, 521 ἀνὴρ ὃς ἀγαπητός εἴη.

Ἄρε εὖτε Φρένες Lips. Vrat. A. vn. Vindob. „, ἄρε. vt nostis, vt videtis“ Clarke.

40. 41. εὗται γόημα γνωμητὸν ἐν στήθοσσιν. εὐπαιζέσθαι Schol. B. V. M. scilicet quod στρεπται Φρένες Ο, 203. στηγνάμπτταιν Φρένες erat B, 14. I, 510. γνωμητὸν Lips. vt alibi μὲν exulat in his vocibus.

λέσσων δ' ὡς, ἄγρια εἶδεν. recitat verba Pausan. III, 19 p. 259. εἶδεν est in Lips.

42. 43. ὃς τ' ἔται ἄρε μεγάλῃ τε βήῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἰξας, εἴσ' ἔπι μῆλα βροτῶν. Clarke iterum inculcat suum ὃς τε, qui scilicet; nisi monēt de graui vitio, quo versus Syntaxis laborat; deest enim verbum definitum ἔται εἰξας. cum deberet esse ἔται εἰξεις vel εἰξη. In uno Vindob. est εἰξαν. an voluit εἰξαι vel εἰξει;. At veteres offenderunt ad usum τοῦ ἔται quod prorsus otiose vacat, si εἰξας, participium subiungitur; nam sententia absolutatur: ὃς τε, εἰξας ἢ θυμῷ, εἰσι. quod vedit et notat Sch. A. idem proponit emendationem εἰξη. vt sit: ἔπει δ' ἀντῆ δυνάμει καὶ ἔπιθυμίᾳ χρατηθῆ, ἐπέρχεται θρέμματι. Haec tandem sunt grammatico digna. Schol. Vict. περισσὸν ἔστι τὸ ἔται ἄρ. ή ἀντὶ τοῦ εἰξας γράφεται ἡξεγονή. εἰς τὸν ἡξεγονήν ἔπι μῆλα. Non assequor; nisi scriptum esse voluit: ὃς τ' εἰξας μεγάλῃ τε — ἡξεγονήν ἔπι μῆλα — At nunc vide, quantum Bentleii sagacitas praestet; is coni. εἰξασκει, εἰσ' — Eustath. contentus vulgari obseruatione ait esse participium subintellecto εἴη pro finito, et comparat Θ, 306 μήκων δ' ὡς ἔπέρωσε κάρη βάλεν, ητούσην κήπῳ βριθούμενη sc. ἔστι. quod tamen aliquantum diversam rationem habet, vt et in aliis locis, ubi partici- pium pro finito modo aliquis positum dixerit, t. c. I. I., 704. 5. Schol. Mosc. καὶ ὁ „ἔπει“ παραπληροῖ ἔνταῦθα εὑρίσκεις απέδεσσιν. ή ή μετοχὴ ἀντὶ βῆματος (δριστε-

καῦ) καὶ στίσαι τοῦτα nota hoc. Si defendas, dicendum erit, esse λεῖψαν ex sermone nondum satis grammatica subtilitate constituto.

Porro obseruandus vius τοῦ δαιτα. h. l. de praeda, quod erat κύρμα. Barnes docto meminit h. l. critice Zenodoti legentis A, 5 εἰποῦσι δὲ δαιτα, hinc defendi posse aduersus Eustathium contendentem, δαιτα tantum hominum esse. Haec bene. At idem potabat, Eustathium forte distinxisse h. l. ἐπὶ μῆλα. βροτῶν οὐα δαιτα λάβησι.

Sch. A. V. porro notant βροτῶν abundare. non enim adiici, cuius hominis. At hoc inane est; amplificant talia, non sunt otiosa.

Pro ὅς τ' 42. Lips. ὄντ' merum vitium calami, ut ἐπὶ vitium ed. Steph. ne varistatem esse putas.

45. — Versus ἀδεῖται. Schol. A. Vict. Siquis alius, spurius ille, et ex Heliodi Ἐργ. 316 translatus prorsus alienus a loco, sententia, persona. Hoc vedit et praeclare docet Sch. A. Legerat tamen verbum in suo Homero Plutarch. de virtuoso pudore pr. p. 529 D. Etiam Clemens Alex. Strom. VI p. 741.

In eodem Schol. A. adiicitur: scribi a nonnullis ἡ δ' ὄντησι, vt duplex sit pudor, alias noxam, (v. Od. P. 347.) alias utilitatem afferens. (Ita vero desideratur ἡ μέν — ἡ δέ) Sic et Euripides intellexerat dūos pudores cum diceret: εἴπων διπτὰς εἶναι αἰδοῦς. Versus notus, etiam laudatus a Clarkio, ex Hippol. 385. Alium locum Euripidis ex Erechtheo idem annotat ex Clem. Alex. l. c. v. Valken. ad l. c. Schol. Vict. ad h. v. prioribus, quae in Schol. A. erant, adiicit alia: τιγὸς ἔδάσυνεν τὸ γ., (vt sit ἡ δ' ὄντησιν) οὐα εἴσεν δύο αἰδοῦς. οὐε Εὐριπίδης ἔδαι αἰσιν. οὐπώ γαρ αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διεκρίνετο, ἀλλ' ἐπὶ διαι. Φέροις πράγμασιν ἐν τῷ οὐομα. πανταχοῦ τῶν ὑπερμνηστῶν εὗτας εὑρον, πλὴν Ἡρακλεῶν. non ignobilis grammaticus qui in Homerum commentatus est.

46. μέλλει μέν του τις. Σ „μέλλει pro ἔργον“ Sch. A. B. V. M. μέλλει μέν του τις. ita iam legebatur in ed. Flor. Ald. i. Rom. ad stipulantibus codd. Cant.

Mori. Harl. et reliquis melioribus omnibus. Etiam Stob.
Serm. CXXIII p. 615. mutatum in Ald. 2. in μέλλει γάρ
του τις. quod est in Vrat. A. d. Cumulant Vrat. b.
Mosc. 2. γάρ του μὲν τις.

διέσσαι προ ὀλωλέναι Schol. br.

47. ήτε κατηγυητόν διμογάστριον ήτε καὶ υἱόν. — „quod διμογάστριον addit eum alias κατηγυητόν ειαμ patrueles (τοὺς ἀνεψιοὺς) dixisset (Respicit locum Jl. O. 545. ad q. vide) Porro refellit vox διμογάστριος Zenodoti iudictum legentia ὁ γάστριος sup. (Φ, 95 μὴ με κτεῖν ἐτείσι οὐχί ὁ γάστριος Ἐκτορᾶς εἰμι.) Disertiora haec, quam quae Eustath. habet. Schol. B. V. M. explicant: οὗτοι γάρ εὐδιάθετοι, ἀδελφοί. videtur dictum εὐδιάθετοι, pro plene ac perfecte νεκτί, non modo eodem patre sed et eadem matre nati. ut εὐδιάθετος dicitur pro ἀληθῶς: Helena idem reddidit: τών μοι μία γεννήσα μήτηρ. Γ, 238.

48. ἀλλ' ήτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέπη. ὀδυρόμενος Venetus; et Sch. A. „γρ. καὶ ὀδυρόμενος.“ Atqui hoc saepe, illud non alibi occurrit, et conuenit τῷ antec. κλαύσας.

Sed μεθέπη notandum erat, absolute dictum: remittit, cessat, sc. τοῦ κλαύσας καὶ ὀδύρεσθαι. Sic et μεθίστας dixit v. c. Δ, 516 ὅθι μεθίστας θύστο, qui alibi μεθίστας μάχης πολέμου. Cognatum est quod μεθέπη omnino dictum de otiosis, feriantibus, ut K, 122. πολλάκι γάρ μεθέπη τε καὶ οὐκ ἔθέλει πονέσθαι. Ζ, 523. Σοπανιτ ταύτεσθαι. At si hoc adhibitum fuisset, tum ὀδυρόμενος ἔταύστο fuerat scribendum; nam est παθόμενος, non vero μαχησάμενος. et si Homerus vel sic diceres μάχης παθόμενος. Minus bene Eustath. reddit ἡμέλησο. Sch. br. ἀπέλιπε.

49. τλητὸν γάρ Μοῖραι Θυμὸν θέσσαν ἀνθρώποισι. τλητὸν Θυμὸν actius pro τλῆμον. sic et πολύτλητος τε γέροντος Od. Λ, 38. At δὲν ἄχες ἀτλητον passim vidimus T, 367 et Piadarus πάνθος ἀτλητον dixit in Isthmii. Sententia Ἄρεος conuenit cum P, 446. 7. siue ut omnino sit: aegrum nosum esse humanum genus volueret dil; vel

animum hominum ita voluere esse comparatum, ut perficere mala et obliuisci possit. Versum recitat Schol. Or. Eurip. 3. εὐκ ἔστι συμφορά, ἵνε εὐκ ἀν ἄραιτ' ἄχθες ἀν θράψου. Φύσις. Et vñl. 46.—49 inseruit Stobaeus Serm. CXXXIII p. 615. vbi est τλητόν τοι.

50. αὐτὰρ ὅγε "Εκτορα δῖον, ἔτει Φλον ζτορ ἀπηρόν, — ἐλκει. Schol. Vict. „Εκτορα ἀντὶ τοῦ, "Εκτορος.“ male, omessa interpunctione iunxerat "Εκτορα — ζτορ,

51. Υπτον ἀξέπτων, „υρβ. ἄρματες ἀξέπτων“ Barges, ex ingenio puto.

52. οὐ μήν εἰ τό γε κάλλιον. Schol. B. V. M. λαζ-τει. ἔσται ἡ τοῦ (τὸ) παύσασθαι. Dictum puta solenni vñl. enuntiandi positinos per comparatiros; habet enim vñque locum comparatio cum altero, cui aliquid deesset, ut τὸ καλὸν potest quoque esse κάλλευ. scil. quam si non faceret.

53. μὴ ἀγαθῆ περ. εάντι νεμεσσηθῶμεν εἰ ήμεῖς. Schol. A. nil monuit. At Schol. B. et V. „ἀθετεῖται quomodo enim ἀγαθὸς nunc esse potest, qui vñl. 39. ἀλε-ές?“ adiicitur: ἢ, ἀντὶ τοῦ, ἀνδρεῖος ἔστι.“ recte quidem hoc: verum versus aliis de caussis improbandus est. Par- tum enim cum ceteris coalescit sententia; tum vero pec- cat in digamma νεμεσσηθῶμεν fol. Hoc tamen facile poterat evitari, si erat: μὴ — νεμεσσηθῶμεν ἀν ήμεῖς. Supplendum est ad μὴ, vereor, δέδοικα, μῆ.

Aristarchus tamen versum in recensione sua admisit, nam in Schol. A. scripsisse ille dicitur: νεμεσσηθῶμεν.

54. κωφὴν γάρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μεγαλύνων. Σ. „κω- φὴν pro ἀναισθητού“ Schol. A. B. V. M. Hesych. ἀναι- σθητού αἴμα νέβριζε Schol. br. Vñl. vocis κωφὸς tra- picum vidimus iam in κῦμα κωφὸν Σ, 16. p. 522. Obil, et κωφὸν βέλος Λ, 390. hoc nuper illustravit doctiss. Par- son ad Eurip. Or. 1279.

Mirifice in sententiam hanc commentantur grammatici apud Schol. B. V. M. ὅτι ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα. καὶ ὅτι βαρὺ καὶ γεῶδες. καὶ Ἐμπεδοκλῆς Φησι: (Schol. Vict. ad- dit, καὶ Ἡράκλειτος) „νέκυας ποτρίων ἀκβλητότεροι.“ Non

vacat nunc Empedoclea fragmenta excutere, in quibus hoc quoque occurrit, et simile effatum protuli supra ex Schol. ad X, 414 εἰμὶ νεκρὸς σqq. Vtitur quoque hoc versu Aristot. Rhet. II, 3 vbi ea enumerat quibus, ira placi potest. Apud Sextum Emp. p. 275 Epicurus arguitur ex Homero didicisse corpora mortuorum nil sentire. Poterat vtique hoc aliunde addiscere. Absurdius etiam doctrinam Mosaicam ex hoc versu excusculit Iustin. de Cohort. 3o. et Clemens Ström. I. p. 55. Laudat versum ad Sophocleum illud: τὸν θανάτον ἐπικτασεῖν, illustrandum Schol. ad Antig. 1042.

56. εἴη καν καὶ τοῦτο τεὸν ἄπος. Varie sensum elicere tentant Schol. B. V. M. quae repetere nolo. εἴη est pro θόρα οὔτως. habeto hoc se vere. verum esto, quod dixisti. Occurrit et alibi: εἴη καν καὶ τοῦτο, εἴ μου ἀθέλοντε σqq. Od. O, 434.

58. "Ἐκτῷ μὲν θυητὸς τε γυναικά τε θήσατο μαζύ. „quod γυναικα μαζῶν dixit pro γυναικὸς μαζῶν.“ proprius ad rem est: pro γυναικεῖν. nam follane est primitivum poni loco deriuati. Additur in Schol. A. 'Ομηρος δὲ τὸ θέσσ. αἵ τὴν μὲν τρύμνην ἀμφετε. (Π, 124 quod prorsus alienum.) Melius quod inferius subiicitur: οὐδὲν τάχυς νέους ὄργηκας Φ, 37. vbi v. Obß. Addit Schol. Vict. pōlt alia: ταῦς δὲ τοιούτους σολεικίσμους ἐπιχυματισμοὺς οἱ Στωῖκοι καλῶσι, διὸ τὴν ἀνιστημάν. (Quod subiicitur, diuersum est et mutilum: „οὔτως δὲ θλεγον· οὐ ταῦς θηλάζει.“ immo vero θηλάζεται, et οὐ μαῖς θηλάζει τὸν παῖδα) Alii refinxerant: "Ἐκτῷ μὲν θυητὸς, θυητόν τε θήσατο μαζῶν. debueris scribere θυητὸν δέ τε. Alii γυναικα e more Atticorum et Doriensium γυναικεῖον dictum esse volueris; hoc per se recte; ut "Ελλῆνα στρατὸν pro Ἐλληνικὸν. θυθρωτὸν ἄθος, pro αὐθρωτον. et Ἐλλάδα διάλεκτον (illustrat haec Gregor. de dialect. p. 45. adscriptio versu) alii abundare volueris μαζῶν, alii subintelligere κατὰ μαζῶν. exscripsit partem Eustathius. Mireris homines patris sermonis vñum et cauillas tam pertinum calluisse."

Θήσατο. & θάω, illustratum iam a Barnes et ab Ernsto. Θήσατο, ἀθέλατεν, Apollon. Lex. add. Hesych. **Θῆσαι.** Etymol. τεθήσατο, ἀθηλάσατο, aberratum, est ap. Lesbonact. p. 182. 3. et Gregor. de Dialect. p. 45. τε exciderat in ed. Clark. et ξεν. In Townl. aliud vici-
tum est Θήσατο. Apud Althenaeum IX. p. 396 F. vbi
est Θῆσθαι δι' ἔστι τὸ θηλάζειν τὸ γάλα — διὰ τὴν έντη-
θεσθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα τῶν βρεφῶν. in capite
versus legitur Ἐκτιρ φάρ θ.

Ceterum hic locus notabilis, quod inter ipsos deos
regnauit vanitas stirpis et originis nobilioris; nam Achilleus
visus Iunoni generoso sanguine, quam Hector, quia
iste matrem habebat deam.

59. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἔστι θεᾶς γάνος. Schol. Vict.
εὗτι τοῦ γόνος τινὲς γράφουσι παῖς. οὐ γάρ ἐπὶ προγόνων,
ἔστι γάνος. Inutile acumen; priuatum γόνον habere tan-
tum respectu προγόνων. Atqui haud semel γόνος
Δίος E, 635 et similia occurunt.

60. Θρέψει τε καὶ ἀτίτηλα καὶ ἀνδρὶ πέρον παράκε-
τιν. Iuno h. l. sibi aliquid tribuit, quod supra Σ, 431
Ioui tribuitur. vbi v. Obss. Poterit ergo et hic locus in-
ter ea referri, e quibus auctores Iliadis diuersos arguas.
Leue tamen hoc esset. Responderi enim potest, saepa
Ioui tribui, quae peculiari opera ac cura Apollinis, Mer-
carii, alteriusne dei effectum habuere. Quae hic Iuno
ad se refert, apud Pindar. Isthm. VIII Themidi et con-
cilio deorum tribuuntur. At Apollon. Arg. IV, 805 sqq.
sequitur Homerum, nam ibi Iuno se conciliasse Thetidi
Pelei coniubium proficitur.

ἀτίτηλα. Ήτι ἀταλήγυ, ἥτοι οὐκαν καὶ ἀταλήγυ εἴσακι ἀν-
θρεψάμην Sch. B. V. M. Vidimus vocem iam E, 271 et
al. ἀτίτηλα Harl. Mosc. 2. idem Harl. καὶ τ' ἀνδρι.

61. Πηλεῖ, ὃς πέρι πῆρι Φίλος γάνετ' ἀθανάτοισι. Πη-
λεῖ „γρ. Πηλεῖτε Πηλῆ“ Barnes.

πέρι, περισσῶς. περὶ πάντων. quod adiicitur T, 304
vt toties περὶ pro ὑπὲρ. et simpliciter πέρι. vt Od. Θ,
63 τὸν πέρι Μούσα Φίλησε. tum πῆρι, εὐ πῆρι. vt I, 118

δύ τε Σεύς κῆρι Φιλήσογ. v. ad Δ, 64. Necdum vidi locum, qui repugnaret. At alii accopero περὶ κῆρι pro ἐν κῆρι. cuius significatus exempla desidero. περὶ cum tertio casu est circum, pro, propter. Itaque Π, 157 si δὲ λύνοι ὡς ὀμόφαγος, τοῖστι τε περὶ Φρεσὸν στέκετος ἀλκῆ, debebat reddi: εἰς δοτινὴν ἀλκῆν ἐν Φρεσὶ πάρει, περισσῶς, περίστη. periter ut P, 22 θυμὸς ἐν στήθεσσι πέρι σθένει βλεπεται. nam cum ἐν στήθεσσιν adiectum sit, περὶ non ad στήθεσσιν reuocari potest, et περὶ σθένει alium sensum haberet. Od. H, 69 ὡς κατῆν τέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ δοτιν. ita illa honoratur praeter alias καὶ δοτὶ τέρι. h. περίστην ἄλλων, et inter omnes eminet. Hae sunt rationes sensus mei.

62. πάντες δὲ ἀντιδασθε, Θεοὶ, γάμου. Vrat. b. ἀντιδασθε. vn. Vind. ἀντιδάστα. γάμου. epuli nuptialis. Re v. Pind. P. III, 165 sq. ubi Schol. excitat πάντες δὲ ἔντιθεντε γάμου Θεοὶ. et cod. Gotting. ἀντιδασθε. et Nem. IV, 106 sq. De hoc epulo et de donis deorum Peleo datis est nota Barnesii ad h. l. Schol. Vict. ἀντιδασθε, μετελαμβάνεται. ἔγενετο δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ Χείρωνος. et 63. τι νῦν ἀτιμάζεις, ἢ ἀτίμας πράγη;

63. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνῳ ἔχειν Φόρμιγγα. In uno Mori est δαίνῳ³ pro δαίνῳ, quae sane est vera forma. quod Ernesti vidit et monuit; eumque sequutus Wolf intulerat δαίνῳ³. quod in altera editione ad cod. Venetum comparata iterum deseruit. Me non tam Venetus mouet, quam silentium omnium grammaticorum. et concentus omnium librorum in δαίνῳ³, ut appareat, δαίνῳ³ ubique lectum nec offendisse quenquam, et vulgo creditum esse δαίνῳ³, δαίνῳ³, potuisse quoque pronuntiari δαίνῳ³. In hoc itaque acquiescendum esse sentio; eis analogiam non video.

κακῶν θταρ. Schol. Vict. κακῶν, Ἀλεξάνδρου καὶ Ἐκτορεος. Ήσοδος· μηδὲ κακῶν θταρεος (Ἐργ. 716.)

αἰὲν ἄπιστος. Sch. B. V. M. „ώς ὑπερσχόμενος βοηθήσαιν ‘Αχαμίς. ἀπέτριψε γὰρ ἄπαντας “Ηρῷ λιττομένῃ” B, 3.

65. Ἡρῆς μὴ δὴ πάμπταν ἀποσκύβωντες θεοῖς. Schol. B. V. M. „ἄπτορ ερίζω, ἀριθμαῖνω, σκύζω, σκυδμαῖνω. quam vocem videbimus inf. 592. vide de ea Etymol. ἀπὸ h. l. vim nullam habere videtur. Apollon. ἀποσκύβωντες, ἀργήζου. χαλεῦ. Addit Hesych. μέμφεται.

66. οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μὲν ἔσσεται. τιμὴ μὲν
quae¹ vñ. 57 erat διηγ. ἔστι. δρόσια.

ἀλλὰ καὶ Ἐπτώρ. Ald. 2. ἀλλὰ μὲν — Aristides au-
tem To. II p. 294. versum explet οὐδὲν φίβαῖσιν.

Ceterum hunc locum ante oculos habuisse videtus Aeschylus in versi. ex ψυχοστασίᾳ seruatis ap. Platon. de Rep. II extr. vt notatum a viris doctis, et nuper illustratum a Wyttensbach. in Selectis princip. hist. p. 388. Si tamē penitus inspexeris, vestigia Homeri admodum ob-
fensa in Aeschyleis verbis esse videntur; facti sunt ver-
sus ad sollempnem illam conquectionem Thetidis de fato
filii, repetitam, Achille a Paride occiso.

67. εἰ δὲ φίληρος εἴδη. vitium versus. nisi εἰ φίληρος
scripserit.

68. ὡς γὰρ ἔμει γ'. Schol. A. ὅσον ἀπὸ τῆς ἐμῆς κρί-
σι. Schol. B. V. M. λαίτει δοκεῖ. γ', ὡς δροῖ, καὶ τοῖς
ἄλλοις ἢν Φίλος. Sane simplicissimum supplere: ὡς γὰρ
ἔμει γε ἢν Φίλτατος. ita enim mibi erat carissimum. ἔμει
γε autem scribitur ex grammaticorum canone (v. ad A,
174) cum Eustath. et ed. Rom.

Ἐτελεῖ δέ τι Φίλων ἡμάρτανε δώρων. Videtur mihi et
hoc ab vñ Homericō aberrare. Nam ex eo ipse Iupiter
de se hoc dicerebat: ἐγὼ εὔτις ἡμάρτανεν δώρων ναν²
quis non consequitur, aut quibus excidit aut priuatur,
τοίταν διμαρτίνειν, ἀδιμαρτίνειν, dicitur. Ut Polyphemus
non expeciebat χειρῶν δέ Οδυσσῆς διμαρτίνειν: ἐπωτῆς.
Od. I, 512. At nunc est de eo, qui omittit aliquid ac
negligit. Imperfecta his vñ. per solebas reddenda esse
monet Clarke: nūk praetermisso solebas et sic porro.

69. δαῖτας ἀλογος. quae ea sit, nunc tandem interpre-
tantur grammatici: quam toties iam legeramus. Debebat
moneri δαῖτα h. l. dici pro ipso sacro, victimā. At hoc

iam vidimus. Δ, 48. vbi 48. 49 hi iidem versus sunt qui h. l. 69. 70.

70. λάχομεν γέρας ἡμεῖς. ψιᾶν Vrat. d.

71. 72. 73. — „ἀθετοῦνται. quia falsum quod Thetis semper assidet Achilli; porro — ἀσόμεν πυντ ταρῶμεν, μηδὲ λέγωμεν. quod cum ignorant ei τερὶ Ἀντίμαχον, scripsere: οὐλέψαι μὲν ἀμύχανεν.“ Sch. A. Inest sane aliquid paullo insolentius in vñ τοῦ δὲν, qui aliquoties in hoc libro occurrit, ut monitum est ad vñ 557. 569. 684. Grauius est, quod τὸ οὐλέπτεν insititum commentum rhapsodorum esse supra declaratum est, ad vñ 23 sq. Omnino tamen, si animum attenderis, facile obseruabis vñ 66—73 esse ab eodem fabro proculos; nec fuisse in primo carmine praeterquam: “Ηρη, μηδὲ τάμπαν ἐποτύδμανε Θεοῖσιν. ἀλλ’ εἴ τις καλέσαις Θεῶν Θέτην ἀσσει δεῖν. Singulis versibus inest aut vitium aliquod, aut scribities, aut sunt versus aliunde surrepti.

71. ἀλλ’ ητοι οὐλέψαι μὲν δάσομεν. In Vrat. d. est: ἀλλ’ ητοι μὲν οὐλέψαι.

δάσομεν. Schol. br. οὐλέψαι συγχωρῶσσεν. quod alienum a sententia. Nam haec postulat, finamus, mittamus hoc, quippe factum inutile et effectu impossibile. Schol. B. V. M. τὴν περὶ τοῦ οὐλέψαι βουλὴν δάσομεν. Schol. A. τὸ δὲ δάσομεν, γῦν ἀντὶ τοῦ, ταρῶμεν. εἶν, μηδὲ λέγωμεν. ut paullo ante iam memorau. Bentleius vt vim vocis ad consonantem vñsum redigeret, refingebat: ἀλλ’ εἴ τι οὐλέψαι μη δάσομεν. tum ille vñl. duo sequentes 72. 73. eliciebat, ob verbum ταρμάθλωκε, quemodo enim Thetis hoc facere potuit, quae vñl. 83 in ima spelunca se continet! Schol. A. includit tantum verba εὐδέ τη δοτί (legitur φέδε τη vitio librarii puto) et iungit οὐλέψαι μὲν δάσομεν λάθρῳ Ἀχιλλῆς “Εκτορα.

72. θρασὺν “Εκτορα. η γάρ ei μια — recte indices epitheton θρασὺν h. l. esse alienum a caducre. Schol. Vict. ἀμεινον δὲ γράφειν, „γέκυν“ Εκτορα.“ porro biatus est: “Εκτορα η. cui succurrebat Benil. felici coniunctione, γέκυν Εκτορος. vt vñl. 108.

ἢ γάρ εἰ αἰσι peccat in digamma, ἢ γάρ οὐ. Schol. A. „γρ. δὲ κατ' ἔνια· εῦ γάρ εἰ αἰσι.“ Etiam ἢ γάρ εἰ αἰσι μῆτηρ fuit scriptum et acceptum. At idem Schol. ait, necesse hoc non esse, nam articulum omittere solens poetam, ut: ἀλλὰ Φίλη μῆτηρ. μῆτηρ μέν τε μὲν Φησί. esse ergo coniunctionem affirmatiuam ἔτι. Sane si ἡ legebatur, versus sine vito decurrere poterat, ἢτε γάρ αἰσι. Vix nunc est, emendari potest καὶ γάρ αἰσι εἰ. Bentleius tentabat: vel δὴ γάρ αἰσι εἰ, vel pro αἰσι, vidi ex v. 112.

73. μῆτηρ παραβολῶνεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἥμαρ. Fabricam versus facile agnoscas, si memineris Δ, 11 τῷ δὲ αὐτεῖ (Paridi) Φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη αἰσι παραβολῶνεν, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνας. Semper ei assidet Venus mater eiusque curam habet. quo sensu et h. l. accipiendum: at aliter inflexum, assidet mater Achilli consolandi causā. Iam hoc falsum; illa enim sedebat in fundo maris v. 83. unde forte Schol. br. ἔξωθεν ἡ μῆτηρ παραβολῶνει Φυλάττουσα. Schol. B. et Vict. adscriptere: ψεῦδες τοῦτο. τάχα οὖν Φησίν, ὅτι, ὡς μῆτηρ, συμπάρεστιν αὐτῷ τῷ νεκρῷ Ἀχιλλεύς. contorta ratio! Achilles παραβολῶνεν εἰ, scil. τῷ νεκρῷ, (ὡς) μῆτηρ, et quidem ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἥμαρ, pariter diu noctuque. Vict. addit: ἡ ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶπεν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς αὐτὴν ἐκεῖσε Φοιτᾶν.

De voce παραβολῶνεις, a παραβολός, v. ad Δ, 11. παραβολῶνεις Lips.

νύκτας τε καὶ ἥμαρ, Schol. Vict. συλοικοφανές. οὖτε γάρ, ἥματα. Vrat. d. νύκτωρ τε.

74. ἀλλ' εἴ τις καλέσαις Θέαν Θέτιν ἄσσεν ἐμεῖς. Ex „quod, cum Iupiter Irident nomine non excitasset, illa tamen, sui officii memor, statim praefectus est et surgit, ὥρᾳ, de sede. Ut II. A, 62. 74 Achilles vniuersitatem aliquem consulendum esse ait, et surgit statim, et si non nomine appellatus, Calchas. Schol. A. B.

ἀλλ' εἴ τις pro εἴθε τις. Schol. A. B. V. quod vulgo: ἄγε τις καλεσάτω. Eustathius subintelligit: Θέλοις: τὸν βουλομένην, εἰ: Similem versum iam vidimus K, 111.

$\ddot{\eta}$ τις est in Cant.

τις — θεῶν scripsere nonnulli θέων pro ἥρόγην
Schol. A. V. Pro Θέων est id τις praescriptum
Schol. A.

ἀσσον δάκον. vitiōse dñeis, vt saepo alibi, Vrat. d.
cum aliis.

75. ὅφρα τι εἰ εἴπεις. Cant. τι τῷ. Porro δώρου λά-
κη scil. τι, μέρος. hoc uno loco λαχεῖν cum casu secun-
do. Vindob. vn. δώρου

77. ὡς ὁφράτι. ὅπτο δὲ Ἰρις. — appolita stigme, re-
spectu vñ. 74. Iris ἀλλότος vt Θ, 408. vbi hic idem
versus. Schol. Vict. adscriptus: Εὐφρίσιον. ἀλλότος Al-
θαρίται. sic lego pro — Iras.

78. μεσσηγής ἐδε Σάμου Ἰμβρου τε. — „quod Σάμη
pro Σαμοθράκῃ. cf. sup. N, 12. vbi etiam de Scholio B.
V. M. ad h. l. egi.

Σάμοιο καὶ Ἰμβρου. Vrat. d.

Cur inter Samum et Imbrum Thetidis sedes quae-
rendae fuerint Iridi, quaestio est, quae se legenti facile
offert. Forte tamen simplex est responsio eaque obvia:
oeconomiae carminis consentaneum erat, vt Thetis in vi-
cinia Troiani littoris habitaret. Sic A, 357 Thetis audit
filium e littore lamentantem: ipsa γράνη δι βάνθεσσιν
ἄλος παρὰ πατρὶ γέροντι. Ex eodem loco illa audiebat
planctus Achillis Petroclum lugentis et inde prodibat Σ,
35 sq. et inde prodierat ad decursum Myrmidonum circa
corpus Patrocli Ψ, 14. Alioqui liceret cogitare de no-
titia nautarum, quam illi de alia aliqua maris voragine
in his locis inter Imbrum et Samothracem habuere; pol-
lis etiam argutari in μελανι τόντο, tanquam profundo
gurgite. Conuenirent versus Oppiani Halieut. IV, 514
Θρῆνος δέ τις ἀστὴν ἄλος μυχὸς, ὃν τε βάσιστον Φασι Πε-
σειδάσσωνες εὐλ κλέροισι τετύχθαι. εἰ τοῦ καὶ τε Μέλας κι-
αλήσκεται.

79. ἔνθερα μελανι τόντο. Hoc uno loco occurrit
μελανι τόντος· et si hoc epitheton maris poetis frequenta-
tum est; pro eo in Homero est εἶνοψ τόντος. Proprium

nomem esse credidere veteres: Schol. br. τῷ μὲν Μέλαινι πόντῳ. add. Eustath. quod ille ante oculos habuit Scholion vetus, feruauit Schol. Vict. μέλαινι πόντῳ. ἀντὶ τοῦ. Μέλαινι Κόλπῳ, ὃς ἀπὸ Μέλαινος ποταμοῦ καταφερευένου εἰς αὐτὸν ὄντος στάστη. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Φρίξου (forte Φρίξου νιοῦ, ut est in Schol. Apollonii I, γαζ.) Μέλαινος ἔκει γαναγγήσαντος, ἢ ὅτι ἐκ μελαγγέλου ἐποταμὸς πατιῶν μελαίνεις αὐτόν. διεῖ δέ εστι καὶ ἡ Σαρπηδονία ἕκαρα τάχα δὲ τοῦτο τοῦ ὑδατός εστιν ἐπίθετον μέλαιν δέ ἐν κύμα. (Od. E, 353) νῦν δὲ Καρδιακὸς ὁ κόλπος ἀνομέσται. Bene haec se habent ac vero. *Melas* ponens est Sinus qui se insinuat inter Thraciam continentem et Chersonesum Thracicum, in intimo sinu est Cardia, et *Melas* fl. Nomen latius patuisse atque mare proximum designasse, ergo etiam qua inter Imbrum et Samothracen est, ex Apollon. Arg. Ιγαζεῖσιν δ' εἰρεσύη Μέλαινος διὰ βάνθεα πόντου λέμενοι, τῷ μὲν Θρησκῶν χθένα, τῷ δὲ περαίην Ημβρον ὄχον καθύπερθεν. ubi Homericum versum laudat Schol. Nobilis erat Sinus plicatione pelemydum: v. Oppian. Halieut. IV, 514 sqq. — 561. Potuit utique hic ipse locus Homericus locum dare epitheto in nomen proprium verso.

ἐπιστενάχχεις δὲ λίμνη. Edd. *ἐπιστενάχχης*. ut sibi constaret lectio hoc et ceteris locis, receptum est prius ex consensu codicium, Cant. Harl. Townl. Vrat. d. Ven. Vict. vt statim B, 781. 784 et al. utramque lectionem norat Eustath. *ἐπιστενάχχης* vitiōse Lips. Barocc.

80. ἢ δὲ μελιθδαίνη ἀνέλῃ, ὃς βυσσὸν ὄρουσσ. Comparatur Iris in mare se immittens massaē plumbeas, apensae funiculo, supra hamum, ad grauandum, ut descendat ille in fundum; ita fero μελιθδαίνην describunt Schol. B. Mosc. Apponam Schol. Vict. τῷ μελιθδῷ, ὃς πρὸς τῷ ὄρμῳ καὶ τῷ ἀγαλτρῷ εστὶ πρὸς τὸ θάττον καθικεῖσθαι τοῦ βυθοῦ. οἱ δὲ τὴν βολίδα. ἢ μόλιθον δὲ φεστὸν, ἢ μέλιθδον. De varietate scripturae v. ad A, 237. Est quoque μελιθδαίνη h. l. in Townl. Apollon. Lex. μελιθδαίνη. μελιθδη̄ hemisichio adscripto: τῶν ἄπαξ εἰ-

ρημένων. forte μολυβδί. nam in Hesych. est μολυβδός. ut
in versu ap. Plutarch. de profect. virt. sent. pr. p. 75 A.
μολιβδίς ὡςτε δίκτυον κατέσπασε. In Schol. br. et Mosc.
est μολυβδή θρυψά. leg. μολυβδός εἰ θρυψά. Leguntur vñ.
80. 81. 82. ap. Platon. in Ione p. 538 C. et Plutarch.
de solleri. anim. p. 976.

εἰς βυθὸν ὄρουσεν. βυθός, pro βυθός, Apollon. Lex.
hoc uno loco obvia vox. Vrat. A. d. vn. Vindob. habent
βυθὸν contra metrum. Pro ὄρουσεν est ξάνθη ap. Pla-
ton. l. c.

81. οἵτε καὶ ἀγραῦλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαῖναι ἔρχε-
ται. „quod βοὸς κέρας proprio dictum est, non pro
fune e pilis bouinitis, pro quibus nunc equinis fetis utinam
tut piscatores; na n hamis tum vñi sunt e lino factis: Π,
407. 408. Ιερὸν ἰχθὺν τὸν τόντοιο Θύραξ λύρα καὶ σίνοι
χαλκῷ scil. Ἑλκει.“ Fuere ergo, qui κέρας acciperent
eo modo, quo in Paridis opprobrio Λ, 385 κέρας ἀγλατά,
de cincinno, de crine. v. Obßl. ad h. v. Hoc est quod
prodere voluit Schol. B. cum Mosc. et Vict. of δὲ νεώτε-
ροι κέρας, τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν. Additum in Schol.
Vict. — συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν πέρατι. „τὸν κερ-
πλάστην ἀειδε Γλαῦκον“ Ἀρχιλόχος. sunt haec verba, e
quibus Plutarchus memorat l. l. p. 976 extr. καὶ τὸν
ταρ' Ἀρχιλόχῳ κερπλάστην Φιλόκοσμον εἶναι τερὶ κόρην
καὶ καλλωκιστῆν. Quod ἡτα pisatoria Graeci habue-
rint, non ex genista, σπάρτῳ, hoc loco ante oculos ha-
bito, notat quoque Plinius XXIV, 40. verum confun-
dendo retia cum hamis hic et lib. XVI, 2. Atqui cor-
nu bouinum funiculo applicatur, in extrema parte, ne
ille arrodatur a piscibus; et vt melius fallantur pisces,
cum cornu colore mari simillimum sit. σύριγγας ἐκ κέ-
ρατος βοσκου bene appellat Schol. A. Commemorant se-
re viramque interpretationem Schol. B. V. M. br. Ely-
mol. Suidas. Hesych. cum Apollonio in Lex. Quid?
quod et Pollux II, 31. καὶ κέρας βοὸς, τὴν τρίχα. Ve-
teres exscripsit et diserte rem exposuit Enstath. ad h. l.
Addam verba, eis corrupta, ex Schol. Vict. of δὲ τὸ

κέρτιμον. ή (f. δ') πρὸς τοῖς ἄκροις τῶν καλέμων βάλλουσι πρὸς τὸ καταμήγνυσθαι τῷ βάρει τῶν ἰχθύων. (an τοῦ ἰχθύος;) τὸ κέρτιμον nescio an sit τὸ κεράτινον? Melior interpretatio de cornu bouino Aristotelii deberi discimus ex Plutarcho de sollicit. animal. p. 976. vbi eius auctoritate refellit exceptionem de pilis boninis, e quibus ha-
mum contextum esse putarint alii.

ἔμβεβανία. vt vulgo interpungitur post hanc vocem, non video, verba quomodo constitui possint: κατὰ κέρας ἔμβεβανία. non inferitur plumbum τῷ κέρατι, nec grammatica hoc ita diceretur. veritatur: *cornu imposita*, saltem, *apposita* esse deberet. Sensit difficultatem Eustath. nec sustulit: οὐδὲ ἔμβεβανία ταῦτὸν ἀν εἴη τῷ, ἐπιβεβη-
κυῖα ἤτοι ἐπικειμένη. οἱ δέ γε μελ. Ομηρού καὶ στασιώδη
τὴν τοιαύτην οἶδας λέξιν, ὅτε μετὰ τῆς ἐπὶ, η πρὸς, προ-
θέσσως σύγκειται. Interponxi sic ut ἔμβεβανία (scil. scis
βυστὸν) iungatur cum ἔρχεται, pro simplici ἔμβαλνει.
κατὰ κέρας (scil. οὖσα) πρὸς, ἐπι. (an Horn) nam
ex cornu appensa vel adiuncta debet esse massa plum-
bea. Est tamen altera lectio, quam non reiiciam: ἔμβε-
μανία ex sullenhi permutatione characterum β et μ. ita
plumbum concitato motu, praeceps descendit, μεμανία
ἔρχεται. Sic est in Platone l. c. Et Schol. A. „εν ἀλ-
λῳ ἔμβεμανίᾳ“

82. ἔρχεται ὡμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύοις κῆρα. Φέρουσα.
Schol. A. „Ἐνιαὶ τῶν κατὰ τόλμις τῆμα Φέρουσα. ἀτοκον γὰρ, ἐπ' ἰχθύοις κῆρα λέγειν.“ Et sane in Platone l. c.
in Ione: ὡμηστῆσι μετ' ἰχθύοις τῆμα Φέρουσα. Alius di-
cet: magis poeticum esse κῆρα. ὡμηστῆσι Schol. Vict.
ἀμησταῖ ἰχθύοις crudiuori. At id. Vict. qui crudiuorantur:
τοῖς ὡμοῖς ἐσθιομένοις. νῦν γὰρ περὶ τῶν μικρῶν
ὁ λόγος ἀστίν. habet hoc ex Od. M. 251. at inter omnia
πίσιum genera est mutua ἀλληλοφαγία.

ἔρχεται. κατέρχεται. recte Eustath. Comparandus
omnino locus Od. M. 251. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς
περιμηνέται βάθδῳ ἰχθύοις τοῖς ὀλίγοισι δέλον κατὰ εἴδη-
τα βάλλουσι, ἃς τόντον πέριησι βοὸς κέρας ἀγρανθοίσι,

ἀσταρπετα δ' θεάτη λαβὼν ἔφεπτε Θύραζε· sic à Scylla
Socii Vlyssis ἀσταρπευτες ἀείρουντε προτὶ πέτρας.

83. εὑρε δὲ τὸ σκῆνη γλαφύρῳ. Ex h. l. tam ex aliis Odyssae locis, coniuncto cum Σ. 36 sq. ductum hoc, quod ad omnes inde poetas est propagatum, ut diis marinis domum sub mari in antris assignarent. v. Georg. IV extr. et ibi Excurſ.

ἀμφὶ δέ τὸ ἄλλαι. Ven. cum Vrat. d. ἀμφὶ δὲ ἄρι
ἄλλαι. Schol. A. tamen: „γρ. ἀμφὶ δέ τὸ ἄλλαι. Lipſ. vi-
tio ἄλλαι.

84. εἴλαθ' ὁμηρέες ἄλλαι Φεα!. Schol. A. „Ἀριστο-
Φάνης τὸ εἴλατο δασόως. Ἀρισταρχος δὲ ἀγλοῖ leg. ψιλοῖ.
quae ut intelligas, tenendum est, veteres etiam ab εἴλη
formalle εἴλαι. εἴλην. εἴλατο, εἴλατο. Vnde Hesych. εἴλατο,
ἥσαν. Et Od. T, ιοβ ἔνδιαν ἄρα εἰ μήλαι εἴλατο etiamnum
praeſertur, Eustathio duce, alteri lectioni εἴλατο, ἐμηλη-
το. Fuit ergo et h. l. εἴλαθ' pro ἥσαν ὁμηρέες eodem
modo, ut aliquoties dixit ἥσαν ὁμηρέες τὰ γένοντα.
v. c. A, 57. inf. 790. Addit Sch. A. προείκομεν δὲ τῷ
τῆς λέξεως. Scilicet ad O, 10. ad q. l. vide. Nunc vi-
deo etiam in Schol. Vict. ad h. l. εἴλατο, δασόως. Ἀρι-
σταρχος δὲ ψιλοῖ. Scriptum quoque εἴλαθ' video in Eu-
stath. At v. 99. nil monetur. — μέσσαι Barocc. sive
edd. vase ad Steph. qui μέσσαι ex Romana intulit.

85. ἄλλαι μέρον οὐ ταῦδε ἀμύμονος. Barocc. μέ-
ρον δὲ οὐ.

ὅς εἰ ἔμελλε. Schol. A. et Vict. δὺ τὴν κατὰ Ριάνω-
δε τάχι ἔμελλε. Barnes: „ὅς δὲ εἰ ἔμελλε“ praeue
ex eius commento.

ἔμελλε Φεισσοθαι. quod sane illa norat mox euen-
tum esse: cf. Not. ad Σ, 5—8. Sch. B. et M., tamen
ἔμελλεν ἀντὶ τοῦ ἔμαιρῆθη. η̄ ἀντὶ τοῦ ἔρχεται. Vict. ἀτὶ^τ
τοῦ. ὅς τῷ υἱῷ ἥρμοστε. περισσὸς οὖν δὲ ἀδῆτο.

86. Φεισσοθ'. δὺ Τρεῖς ἐριβώλαις, τηλόθι πάτρης. —
„Ἄθετεῖται ως περισσός.“ putas hoc ad 85. 86. simul spe-
ctare necesse esse; iudicium per se hactenus non esset
absurdum; prorsus enim e more solito, interpretamenti

loco inserti esse versus videntur; et luctus matris nunc a luctu filii ductus erat; non ab instanti morte. At ex verbis Schol. Vict. paullo ante memoratis assequor quid sibi voluerint veteres, quod hunc vñ. 86. tantum deletum esse censuere. Scilicet ὅς εἰ θυμός non ad ταῦτα, sed ad μέρες retulere, itaque ἀρχαι interpretati sunt, et sententiam esse absolutam statuebant: sicut fatus mortis, quod ei constitutum erat, vel probabiliter instabat. Sch. A. τὸ γὰρ, οὐ, δοτιν αὐτῷ καὶ τὸ θυμόλλευ ἀντὶ τοῦ ἀρχαί. Οὐδέποτε, οὐχὶ τῇ Θέτιδι θυμόλλευ ἐν Τροίᾳ φθίσεσθαι. In postremis non perspicio argutias. Sch. B. versum eximie commendat, quod poeta mox Hectoris funus enarratus de Achillis funere aliquid interponit, eoque desiderium mouet etiam de hoc aliquid narratum a poeta audiendi. Eadem ex veteribus apposuit Eustath. et Schol. Vict. et Mosc. sunt mereae argutiae.

Φθίσεσθ' εὐ! Lipsi. Forte voluit Φθίσθαι εὐ! quod in Cant. est, quodque vidimus frequentatum I, 246.

88. ὄρσο, Θέτι. Cant. ὄρσο. de hoc v. dicta ad E, 200. Δ, 204. Θέτι codd. et edd. Barnes ex Mori Θέτις. καλέσι Ζεὺς ἀφθίτα μῆδα εἰδώς. ὁ μητέτα Ζεύς. ἀφθίτα Schol. B. V. M. ἀνέλλοιστα καὶ ἀμετάβληται. At deorum omnia sunt ἀφθίτα, θεῖα.

90. 91. τίττε με καῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ μηγεσθ' ἀνανάτωσι. Ita vulgo interpungebatur; ita ad priora erat supplendum τί ποτε ἄνωγέ με ἀλθεῖν; Praesero interpolationem e monito Schol. A. V. M.

τίττε μ' ἔκεινος Schol. Aristoph. Nub. 195 et ex eo Suidas, qui hoc versu viutar ad declarandam vim τοῦ, καῖνος.

91. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. ἔχω δὲ, αὐτὶ τοῦ, γάρ. et ἄκριτα, ἀναρθριμητα Schol. B. V. M. τολλά Schol. br.

92. ὄττι κεν εἴτη. Ita cum Flor. Ald. i. Rom. Eustath. legunt codd. ex Homericō more, Cant. Mori. Harl. Townl. Vrat. d. Mosc. 2. Lipsi. Ven. duo Vindob. pro-

vulgato εἴποι, quod Ald. a. induxerat. Schol. B. V. M. οὐ ματαιώσει τὴν κέλευσιν αὐτοῦ. recte explicant ἔτος.

94. τοῦ δ' οὗτοι μελάντεροι ἐπλετοῦ θεοῖς. occurrit θεοῖς hoc uno loco, itaque notatur Etymologo, Apollo. nio Lex. θεοῖς, θεῶμα. ἡμάτιον. Notat Schol. A. et ex antiquis Eustath. cum ab θεῷ, ἔννυμι, εἰσται, θεῶς τamen et inde ducta leniri, quia σ ante adspiratas Φ. χ. Ψ. si sedem habet, ψιλοῖς τὸ πρό αὐτοῦ Φωνῆς. At illud non viderunt, antiquum in his fuisse φευθῆς. φευθῆς. ex. fess.

96. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι. λιάζετο καῦμα Θαλάσσης. Schol. br. δίστατο. Schol. B. V. M. ὑπεχωρίζετο. δίστατο. ὥστε ἀδὲν παρέχων. sic quoque Eustath. admixtis alienis esse κινεῖσθαι. de voc. λιάζεται v. Obss. ad Ψ, 879.

97. ἀκτὴν δ' εἰς ἀναβάσαι. Ven. εἰς ἀναβάσαι Schol. A., ἐξαναβάσαι αἱ τοῦ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους. " haud dubie melius.

ἀκτὴν δὲ, τὴν τοῦ Μέλανος κόλπου. Schol. B. Molc. nec male. v. ad vi. 79.

εὑραγὸν αἰχθήτην. Schol. A. B. V. M. obseruant εὑραγὸν h. l. esse nubes supra Olympum montem; nam sequi mox v. 106 ἡλυθεὶς Οὐλυμπέονδε.

ἀνηχθήτην corrupte Lips. vn. Vindob.

98. εὔρον δ' εὔρυστα. Vrat. A. εὔρεις ut ad solam Thetidem referatur; nec displicebat Ernestio. Sane et hoc potest ferri. Vrat. b. exciderat v. 99.

100. η δ' ἄρα πάρ Διτ πατρὶ καθάζετο. εἰτε δ' Ἀθήνη. — „quod Iuno et Athene Ioui virinque affident, Schol. A. cf. Obss. ad Θ, 444. Schol. Vict. „ἐκ δεξιῶν. ὡς Φησι Πλύδαρος. „πῦρ τυέοντος ἄτερ (leg. ἄτε) περνοῦν ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς ζεσαι.“ καὶ ἐν τῷ Κακετωλίῳ δὲ οὕτως θρυται η Ἀθηνᾶ. Fragmentum Pindari plenias hic exhibitum, quam in Pindari Fragm. p. 119. LXXVIII. ex Aristide et Plutarcho.

εἰτε δ' Ἀθηνᾶ. Schol. B. η μὲν Ἀθηνᾶ, ὡς παντρα, τοῦ Θρόνου ὑπείκει. η δὲ Ἡρα, ὡς βασιλες, τῇ διώσει φιλοτιμεῖται. Similia in Schol. V. M.

IN ILIAD. LIB. XXIV, (Ω) 94—110 613

Est hiatus καθέσθιο. εἰς. non enim est sc̄is, quod credebat Bentl. (v. Exourf. III. ad T. p. 742) Vrat. δια
δ' Ἀθήνη. sensum non video. Vulgata est ap. Plutarch. Symp. Qu. I. p. 617. C. Est tamen hiatus in quiescente tono. Potuit tamen υπὸ excidere: πάρ Διτὶ πατρὶ καθέ-
σθιο', υπεῖκε δ' Ἀθήνη. Od. Π, 42 τῷ δ' ἄδρης ἐπίοντε
πατὴρ ὑπόειδεν Οὐδυσσεός.

101. ἐν χερὶ θῆκε. vn. Vind. τ/θει.

102. Θέτις δ' ὥρεξε πιεῦσαι. ἀντέστρεψε τὸ ποτήριον,
hausto potu reddidit poculum Iunoni. Sch. br. ὥρεξεν.
ἀνεχείρησεν. em. ἀνεχείρησεν. vn. Vind. ὥρεξ' ἐπιοῦσαι.

104. φλεθρος Οὐλυμπόνδε. ξ „, respicit vſ. 97 sic
εὐρανόν.

107. δινηῆμαρ. v. ad vſ. 31.

108. "Εκτορος ἀμφὶ γένουι, καὶ Ἀχιλλῆς πτολιωρθῷ.
ξ „quod ἀμφὶ γένουι, εον ἀμφὶ "Εκτορα." Schol. A.
Vocem γένου ταπχαν propriae iam alibi notatam vidi-
mus. Eo spectat Schol. Vict. ἀλλὰ καὶ οἰσθμεναι γενρὸν
"Ελπήνερα" Od. M, 10 occurtere quoque γενρόν. Pot-
erat laudare sup. Δ, 492. 3. Male scriptum in Rom. et
al. γένουι, cum disyllabum h. l. sit.

109. κλέψαι δ' ὁτρύνεσκον δύσκοτεν ἈργειΦόντημ.
ξ „quod praeparata haec sunt per illa: ἀλλ' ζει κλέ-
ψαι μὲν δάσομεν vſ. 71.“ Si tamen tollendi ibi erant
vſ. 24 sqq. et 71. 2. 3. debebant utique tolli etiam hic
108. 109.

ὁτρύνεσκον. „lectio Massiliensis et Chia ὁτρένεστι.“
Schol. A. Vict. parum refert. ὁτρύνεσκον Lipſ. Townl.
Vrat. b. d. Mosc. 2. Ven. Vict. edd. ante Turnebum, Io-
nicum praetuli. Schol. Mosc. ad h. v. postquam mythum
de Mercurii furtis sup. ad vſ. 24 a ceteris Schol. memo-
ratum adscriperat, apponit Scholion τοῦ Σσναχηρείμ.
quo ille docere vult, oeconomiam carminis et dignita-
tem Achilliā haud admisisse hoc, vt corpus Hectoris fuz-
to abriperetur. Scholion per se parui momenti.

110. αὐτὰρ ἔγε τόδε κῦδος Ἀχιλλῆτ προτιάκτα. ξ
„quod Aristarchus προίκτω, idem τῷ προϊώλλω. hoc est,

vt paullo post in "Αλλως redditur: δίδωμι προστέθη. Sic et Zenodotus et Aristarchus ἐν τοῖς πρὸς Καμαγόν." //

"At προτάκτω, vt sit προσάπτω, ἀνατέθημι, Apollodorus, Aretades, Neoteles, Dionysius Thrax" hocque exhibit Ven. A. B. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ προσάπτω καὶ παρέχω. προτάκτω δὲ τὸ βλάπτω" hoc quidem non omnino verum; sed tantum ex certo contexto: vt A, 3 "Ἄλλη προτάψει. est tamen προτάκτω, vt quoque E, 190. Z, 187. Λ, 55. Pétiora ex laudatis Scholiis sunt in Schol. V. forte et Mosc.

Videtur προσάπτων κῦδος τινὶ ψui vocis esse consenteum; parare alicui gloriam et laudem. Vtus hic post Homerum inuauit, vt προσάπτω dicatur de multis rebus: προσάπτων τινὶ αἰτίᾳ. cf. Eustath.

In Apollonii Lex. tantum occurrit προτάψει, προτάψειρεν. at Hesych. et hoc habet et προτάκτω. vbi v. Notam. In Codd. et Edd. regnat προτάκτω. exceptis Mori. Vrat. A. c. gl. πέμπτω, Mosc. 2. in quibus est προτάκτω. Enniathinus utrumque memorat, προτάκτω tamen retinet.

111. αἰδῶς καὶ Φιλότητα τὴν μετόπισθε· Φυλάσσων Schol. B. V. M. λεπτεῖ ὁ καὶ. ἵν' γέ· καὶ εἰς ὕστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ Φιλίαν τηρῆσαι. addit Schol. Vict. εἴνεκεν τῶν δεσμῶν. (ex A, 398) τινὲς δὲ, διὰ τὴν μῆκον. ἢ περ ἄτοπον. Est ergo suppl. εἰς τὸ μετόπισθε Φυλάσσων.

Iuncta quoque: ἀμφότερον Φιλότητι καὶ αἰδῶι Φυτὸς ἔπος Od. Ζ, 505.

113. σκύζεσθαι εἰ εἰτὸς θεούς. Apollon. Lex. χρεῶσθαι γέ σκυθρωπάζειν, sicque Hesych. Etymol. Vocem tamen aliquoties iam vidimus inde a Δ, 23 σκυζομένη Διτ πατρί.

Anonymous de Spirit. ad calc. Ammonii p. 215 recitat σκύζεσθαι σοι Φησί θεούς.

114. Φρεσὶ μαινομένης Lips. μαργαμένης.

115. εἰδὲ ἀπέλυτη. recte Schol. B. V. monent: at qui nondum narratum est, corpus Hectoris repetuisse

quenquam, nisi poeta ad verba Achillis respexerit: οὐκ ἔσθι δέ σῆς γε Ι. q. X, 348.

116. αἰ κέν πως ἐμά τε δεῖσος ἀπὸ δ' Ἔκτορα λόγου.
Omissum est: *video an, fac ut.* vt Homericō vñs al et si
pro ἦτα. Porro δεῖσος ἀπό τε λόγου dixit, cum deberet
dicerε, δεῖσας λόγου Schol. Viet. ἀπὸ δὲ Ἔκτορα
Vrat. d.

117. αὐτῷ δύο Πριάμῳ μεγαλύτεροι Ἰριν ἐφήσω. infolens
vñs voc. ἐφῆμι, quod alias est ἐφερμῶ. vt A, 518.
Eustathius: ἀντὶ τοῦ ἐπιτέμψω. ἀλλαχοῦ δὲ δίνεται Ἰριν
τῷ ἐντελεῦμα. ἀφ' οὐ καὶ ἐφημεσύνη ἡ ἐντολή. Eainme-
to diversa sunt: ἐφίέναι τινί τι. et ἐφίέναι τινά immitte-
re. Debet h. l. ebe mittere aliquem ad alios cum man-
datis. Itaque redditur ἐντελευμένην τέμψων, vt Schol.
Viet. ἐντελευμένην αὐτῷ (Priamo) τὰ περὶ τούτου τὴν Ἰ-
ριν ἀποτέμψω. Apollon. Lex. ἐφήσω. ἐπιτεμψώ. (non
ἐπιτεμψώ) ἐντελεῦμα. Aliud est ἐφήσεμαι ap. Hesych.
ex Ψ, 82. Et hoc utique visitans est hoc sensu; ita quo-
que Od. N, γ νηίων δ' ἄνδρες ἐπάστηρ ἐφίέμενος τάδε εἶρε.

Patet ergo Ἰριν ἐφήσω Πριάμῳ h. l. infolito more
dictum esse pro *mittam cum mandatis*. Est Scholion
disertum in Schol. B. quod in Mosc. cod. adscriptum ha-
bet: Περφυρίου. in quo sunt haec: τὸ δὲ ἐφήσω οὐκ ἔστιν
ἐπιτέμπτω ἀπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῷ δοὺς πέμψω.

119. τά κα θυμὸν ἤνη. εὐφράνη. διαχέγ. Aliquoties
hoc libro, et iam sup. T, 174.

121. βῆ δὲ πατέρ Οὐλύμπιοι καρήνων δίξισαι. — „quod
nunc ἀΐδασα est, ex Olympo rediens ac descendens, cum
antea vñ. 97 esset de ascensiū δέ οὐρανὸν ἀναθήτην.“ Ver-
sus lectus iam aliquoties inde a B, 167. Δ, 74 etc. et
modo ante X, 187. Aberat ille nanc. a Vrat. b.

122. ἐν δὲ ἄρα τέν γε. Ven. δι. 3. cum Schol. A.
„γρ. ἐν δὲ ἄρα.“

123. εὑρ' ἀδινὰ στενάχοντα. Vidimus ἀδινὰ στενάχειν
iam Σ, 124. Ψ, 226.

Φίλαι δὲ ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι Ιάρ. vn. Vindobon.
ἀμφ' αὐτῷ.

124. δοσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. ξ
 „quod semel in Iliade et semel in Odyssea legitur. Sed
 eponenda sunt verba ipsa Scholii: η δικλῆ, ὅτι ἀκαξ
 χῆν ἐν Ἰλαΐδι, καὶ ἀπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἄριστον ἐντύνοντο.
 δοτὶ δὲ τὸ ἄριστον τὸ πρωτὸν ἔμβρωμα. τρὶς γὰρ τροφὴς
 ἀλάμβανον οἱ ἡρωες“ Schol. A. et paria Schol. br. Mosc.
 et Eustath. qui ad Odysseam nos ablegat, vbi ad II, 2
 Athenaeum exscriptit. De his temporibus cibi sumendi
 heroica aetate multa quaesiuere veteres et nosirates, qua-
 si et ipsi ad prandium vocati vererentur, ne hora indi-
 cta serius venirent. Confuderunt plerumque morem se-
 quiorum aetatum cum vita heroica, in qua omnino nul-
 lum fuit tempus certum ac constitutum cibi sumendi; sed
 modo illi epulabantur per totum diem, modo prout fa-
 mes aut res iunxitabant; pariter nec tam distincta habe-
 bant nomina. Quod nos ientaculum appellamus, cibus
 modicus, qui mane sumitur, illis erat coena pro tempo-
 ra, carnis et vino apposito: unde ἀρατισμὸς dictus,
 nunc ἄριστος, idem quoque δεῖπνον, et δόρπες, antequam
 copiae in pugnam exirent, ut Jl. Θ, 53 οἱ δὲ ἄρι-
 στοι ἔλογον. De vita priuata in Vlyssis domo seorsum est
 dicendum. Omnino ante negotia suscipienda, et iterum
 iis finitis, sumitur cibus. In iis, quae vulgo disputantur,
 praeiuera Athenaens I, 9. p. 11. et ex eo Eustath. ad
 Od. II, 2 tum Plutarch. Sympol. VIII. Qu. 6.

Iam quod ad voc. ἄριστον attinet: quaeritur de
 prioris syllabae mensura. In Codd. et edd. et Eustath.
 legitur ἐντύνοντο ἄριστον. Clarke putauit, necessario esse
 legendum ἐντύνευτ' ἄριστον, itaque edidit, illustravitque
 cum ad h. l. tum iam antea in Nota ad Δ, 2. et iterum
 ad Od. II, 2. vbi, vel admissa critica, non ἐντύνευτ' ἄρι-
 στον, verum scribendum erat ἐντυγόν τ' ἄριστον — ἐκτεμ-
 ψάν το. Fuisse autem et ibi censeo ἐντυγόν τα ἄριστον.
 Dionys. Hal. de Compos. 3. recitat ἐντύνευτες ἄριστον.
 Reiuere h. l. Clarkii emendationem editores. Clarke
 prouocat ad usum aliorum, qui ἄριστον priore producta
 usurparunt; sunt illi Aristophanes, et Theocritus. Atqui

Sunt plura vocabula in quibus seriores prosodiam diuersam ab antiquioribus sequuntur; in primis Attici Comiti et Tragici; Theocr. XV, 146 ὥρα ὁμῶς κ' εἰς εἶναι. ἀνάριστος Διονύσιος et probabiliter altero loco I, 51 Φαυτός πρὸς ἣ γέριστον ἐπὶ ξηροῖς καθίζει. nam ex vulgata lectione ἀναρίστον non potest designare eum, qui caret aut priuatur αἱρατισμῷ. Concedam igitur lubens usum diuersam superiorum. At in Homero nulla est varietas lectionis nisi, casu forte, in uno Vrat. d, in quo ἐντύνεται ἄριστον, et in Athen. I, 9, p. 11 B. ubi eodem in loco alter Odyssae locus ita expressus est, alter Iliados ἐντύνεται ἄριστον. Ita quoque Euclid. h. l. ἐντύνεται ἄριστον legit, in Od. II, a ἐντύνεται ἄριστον ἄμα ψῶν ut videoas, ei αἱρίβιαν haud propositam fuisse. Schoel. Vict. haec pauca adscripsit: καὶ ἐντύνεται, νῦν ἀταξ. καὶ εὐ 'Οδυσσέως (f. 'Οδοσσέως.) ἔντυνεν ἄριστον. Repones, ita hiatum inserri: ἐντύνεται ἄριστον. minime vero; nam potuit vox antiqua pronuntiari per digamma: ἐντύνεται σάριστον. Fuit id iam iudicium Knightii V. C. p. 87. Etymon τοῦ ἄριστον, haud satis tenetius; ab αὔριον deducitur ap. Plutarch. Sympol. VIII, 6. l. c. potuit ab ἄριστον ductum esse: cuius fuit pronuntiandi usus duplex ἄριστον et ἄριστον, quo probabile sit, fuisse quoque σάριστον. Accedit, quod ignoramus, antiquone poetæ an rhapsodo elicui hanc laciniam carminis saltem versum hunc debeatim, ad explendam sententiam adiectum; nam eo carere poteramus. Certo mihi antiqua lectio revocanda visa est, primo quia res est incerta, tum, quia per totam Iliadem ex mera coniectura nullam lectionem reposuimus. Constat autem sibi debet lectio ex decreto quod sensu est adoptatum.

δεσμαρένως τε τάχεται codd. Athenaci ap. Schweigh. Animaduersi. p. 104. et hoc Ionice ac vere.

Sunt autem ea quae sequuntur unius diei acta et evenientia: Orto die Achilleus corpus Hectoris raptauerat; inter haec perfecta sunt in Olympo quae modo narrata

legimus. Iris ad Priamum mandata perfert, is iter in castra Achiuorum parat, et sub noctem castra ingreditur.

125. τοῖς δ' ὅκ; λάσιος μέγας δν κλιστή λέπυτο. Schol. A., οὕτως Ἀρτοταρχος ἐμῆνος, δν κλιστή“ fuit ergo et altera lectio δν κλιστής. ut alibi quoque variat haec lectio: v. ad B, 227 et al.

λέπυτο. λεπύσιν, esse simpliciter σφάζειν, mactare, ex hoc quoque loco patere, Ernesti monet: id quod saepe iam vidimus, et iterum in Odyssaea. Scilicet tenenda diversa sacrificandi ratio: in vita heroica quoties parvus epulum caesa pecude, primitiae et proficiae diis offeruntur et adolescentur: hoc est λεπύσοςθαι. idem hoc locum habet in festis diebus, epulis festis ac folleannibus partitis. Tum vero posteris aetatis in festis diebus victima caeditur diis, et ex ea partes seruantur epulis: tum λεπύσοςθαι alio modo eadem tamen in re, dicitur. Pro λέπυτο Lips. *λεπάτο.*

127. χειρὶ τέ μη πατέραξ. Bentl. em., κατάρρεις ut cum δύναμι conueniat.

128. τέλνον δμὸν, τέος μέχρις ὀδυρόμενος — μέχρις οὐ. „τέο. τίνος, versu adscripto Apollo. Lex. et Hesych. Atqui iam B, 225 hoc vidimus: Ἀρπάθη, τέο δ' αὐτ' — Versus cum hemistichio est quoque ap. Stobaeum Sem-CXXIII. p. 616.

129. σὴν ἔδει πραδῆν. Pythagoreum illud, μὴ δοθεῖται τὴν καρδίαν, quo vetamur animum moerore confidere, hinc ductum esse volunt veteres: Sch. A. B. V. M. Eustath. quod καταθυμοβορῆσαι est in Vita Homeri Plutarcha l. 19. Vidimus tamen iam Z, 202 δν θυμὸν καρδίαν ubi nil monuere.

μεμνημένος οὔτε τι σίτου. emendatum a Wolfo ex ed. Rom. et Harlei. (nam οὔτε τι in eo est, non οὔτε τι) a Clarkio adscriptis; accedunt codd. Townl. Vrat. A. Mosc. a. recte, nam οὔτε — οὔτε se excipiunt. Vulg. erat οὐδὲ τι. quod miror etiam e Veneto expressum esse. In Schol. Vict. est οὔτ' οὐδὲ σίτου. διὰ τὸ λαττόμενος διπλῆσαι· ἐ δ' ἡρυεῖτο στεναχίζειν. T, 304.

130. 1. 2. — „ἀθετοῦται. quod indecorum est matre, filio praecipere, bonam rem esse ad exhilarandum se, τυνάκις περ ἐν Φιλότητι μέσγεοθαι; tum quod minime hoc est proficuum pugnantibus, quibus opus est viribus; ἀκαρον quoque, mortis mentionem iniicere; (Eadem fere Euastath. habet, vbi ait ἀθετοῦσι τούτους τοὺς στίχους οἱ ταλαιοὶ lqq.) illatos esse versus ab eo qui sententiam suspensam esse censebat post οὐδέ τι σίτου. Verba sunt: διασκεύασε δέ τις αὐτούς, εἰηθαίς ἀποκράμασθαι οὐδέ τι σίτου. πλῆρες δέ ἔστι· αὖτις ξέσσαι κραδίην, οὐδὲ τὸ τυχόν σίτου μεμυγμένος. Vides hic voc. διασκευάζειν non adhibitum de iis quos Iliadem compilasse suspicari possis; sed διασκευάζειν est concinnare, interpolando; interpolate. Schol. Vict. haec ita extulit: ἀγαθὸν δέ. ἀθετοῖται. ἀνοικεῖος γὰρ ἥρωι καὶ θεῷ. Κατὰ διὰ τὸ πελλούς αὐτοῦ πτήσεοθαι ἐκγόνους. (mira ratio: ut Thetis haberet progeniem ex eo, quae eius desiderium expleret) η τάχα υποκλέπτουσα αὐτὸν τοῦ πάνθεος ταῦτα Φησι· συγκομιᾶται οὖν Βρισκόν μετὰ ταῦτα. (inf. 675. 6. vides vero parentem bonis monitis Achillem!)

Quod autem ad criticam attinet, recte illa se habet, si ἀθετοῦθαι est, improbare. At vero Homericā aetate non indignum praeceptum videri potuit exhilarandi se amplexu feminæ; altera ratio est inepta; tertia autem probabilitatem facit dubitationi. Nam hac via maxime grafflati sunt rhapsodi, vt explerent sententias quas pendere putarent: quod tamen antiquo parum polito sermoni tribuendum erat. Nam antiquiores versus, nec libris scriptis serius illatos, fuisse haud dubito; nam Aristo- teles eos respicere videtur Ethic. III, 13 πᾶς γὰρ ἐπιθυ- μοῦ, ὅταν ἀνδεῆς γέ, ξηρᾶς η μυρᾶς τροφῆς, ὅτε δ' ἀμφοῖν. καὶ σίνης, Φησιν Ὄμηρος, οὐ νέος καὶ ἀκμάζων. Nec erubuit simile monitum dare alumno Achilli Chiron ap. Horat. Epop. XIII extr. nobilis ut grandi oecinit Centau- rus alumno etc. illico omne malum vino cantuque la- vato, deformis aegrimonias dulcibus alloquiis; poeta-

cyclico, qui h. l. ante oculos habuit, forte praeceunte, ut doctiss. editor quoque censet.

Bentleius eicerat verba: ἀγαθὸν δὲ φυγακί περ δι
Φιλότητι μάγυστρῳ ut iungerentur: εὐτ' εἰπῆς, οὐ γάρ δη
ρὸν βέγ. . Alio modo excusat Dionys. Hal. Art. rhet. 9.
4. quod reuocando in animum Briseidis amorem, faci-
liorem eum reddere valuerit Thetis ad persuadendum id,
quod mox memorat, ut corpus Hectoris redderet. At
Plutarchi. de aud. poet. p. 33 A. flagitiose dictum sens-
re notat.

ἀγαθὸν δέ. In Vrat. A. καλὸν δέ.

131. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέγ. vox antiqua βέω, βῶ, βῆ
μι, incedo, et vino, vidimus iam Z, 113. O, 194. II,
852. X, 431. v. inpr. ad II, 852. 3. qui duo versus h.
l. repetuntur, in 131. 132.

133. ἀλλ' ἐμέτην ξύνεις ἄκα. docet ἄκα adiectum τῆς
ξύνιέναι h. l. non esse simpl. auribus et mente percipere,
sed parere simul et obsequi.

Διὸς δέ τοι ἄγγελος εἶμι, variat in codd. εἴμι.

134. θεοὺς, οἱ δ' ἔξοχα πάντων. —,, quod dixit
εἰς pro ἑαυτόν.“ Sic et Apollon. Lex. cum versu. Por-
ro Schol. A. Callistratus et Aristarchus adspirant et
accidunt εἰς, ut εἰς“ hoc quoque Schol. B. V. M. Scripte-
runt ergo alii sine aspero, εἰς. apud Etymol. est εἰς. ex
analogia p. 317, 49. Hesychii glossa εἰς δὲ, ἑαυτὸν δὲ, ad
h. v. spectat, non ad v. 113. vbi δημή δ' εἰς. Ceter-
rum haec iam vidimus ad T, 171 εἰς δ' αὐτὸν ἐπεργούει
μαχέσασθαι. Praua est opinatio Eustathii, posse quoque
bis positum esse εἰς εἰς, quod esset eiulantis.

138. τὴν δ' ἀπαμειβόμενος. Schol. Vict. τὴν δὲ μὲν
διχθῆσας. οὐδὲ διεχεραίνων ἀπὸ τῆς ἀποδόσσαι.

139. τῆς δ' εἴη, ὃς ἀποικια Φέραι, καὶ πατρὸν ἄγοντα
Schol. A. ,,έν ἄλλῳ τῆς εἴη δὲ δῆρα Φέραι. Schol. B. V.
M. τῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀνθάδος. addit Schol. Vict. οὐδὲ τῆς γὰρ
δηρίσαν. P, 512. τῆς δ' εἴη Lips. vnus. Viendob. τῆς' fine
Iota Flor. Eustath. Rom.

εἴη. ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. Schol. B. V. M. Eustath. { addit. Vict. ἀντὶ τοῦ ίόν.} ex αἷς παρείσκαι. ὁ δὲ Ζάρων
πος ἀντὶ τοῦ, ζότας. virumque in Schol. br.

νεκρὸν ἄγοντο. lectio haec, quam codd. agnoscunt, a Stephano adoptata ex ed. Rom. in ceteris erat ἄπορον. Ernesti monet tirones de discrimine inter ἄγονται et ἄ-
γειν, “ hic est fermo de eo qui redimit et accipit, mox
vñ. 151 de ministro, qui quod est alterius, abducit υ-
κρὸν ἄγαν. recte. nec tamen ubique ac semper haec tam
religiose obseruantur.

140. εἰ δὴ πρόφρονι Θυμῷ Ὄλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
„εἰ δὴ, si reuera, vt dixisti.“ Clarke. Schol. Vict. αὐτὸς
Φῆστιν. (sc. Achilles) ὃς καὶ θεοῖς ἐπιτελθεται μάλιστρος
κλυνετος αὐτοῦ. A, 218. πρόφρονι Θυμῷ, animo in id
mitente; fixum id animo habens. vt πρόφρονι Θ, 25.

141. ὡς οἶγεν ἐν νηῶν ἀγύρει. { „quod ἐν νηῶν ἀγύ-
ρει hic (etiam supra Π, 661 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει)
idem est, quod alibi ἐν ἀγῶνι νεῶν.“ Sic O, 428. Schol.
A. V. br. Eustath.

143. εἰς Ἱλιον Ιρήν. { quod γε Ἱλιος est. Saepe
monitum.

144. βάσκη Τρίη, Τρίη ταχεῖα. { quod ταχεῖα pro
ταχέων. vt O, 158 et iam Θ, 399.

145. Ἱλιον εἴσει. { „ὅτι τοπικῶς ἀντὶ τῆς προθέ-
σσων. Θέλει γὰρ εἰκαῖν· εἰς Ἱλιον.“ Schol. A. iubet autem
Iupiter Irim ferre mandata ad Priamum, vt ille se ac-
cingat ad redimendum corpus, λέγει δει τῆμας ὥστε
λύσσασθαι.

147. τέ καὶ Θυμὸν ἱένη. διαχέσῃ. χαρῆναι ποιήσῃ.
Schol. br. Iam. 119 hic versus legebatur.

148. οἶνος, μηδέ τις ἄλλος. Schol. A. οἶνος. οὔτε διὰ
τοῦ ο. οἶνος (hoc corr. οἶνον.) Sic etiam Schol. Vict. οἶνος
δὲ γραπτόν, εὐχ οἶνος, male asperate. Infra 177 repe-
tuntur verba. ne magno comitatu adiret castra Priamus,
facile suadere potuit prudentia, ne ab hostibus deprehen-
deretur ante supplicationem factam.

149. κήρυξ τίς εἰ ἔτοτε γεράτερος· νοχ. iam lecta I.
60. Schol. Vict. tamen: γεράτερος ὡς δικαιότερος, τιλανότερος, οὕτως γεραιότερος, καὶ κατὰ συγκοτὴν, γεράτερος. ὥς· Θεραπεῖται εἴτε κέλευθος. leg. περαΐταται ap. Pindar. Ol. VIII, 8a. κήρυξ τίς Barnes edidit κήρυξ τίς εἰ de quo Clarke egit ad B, 267.

‘ος καὶ θύνει. Eustath. θύνει. sicque vn. Vindob. ed. Rom. θύνεισε. vnde Barnes: θύνει. Mf. Lips. Harl. Vrat. A. vn. Vindob. θύνει, forte pro θύνει. At inf. 168 consentiunt omnes in θύνει.

150. ἥδε καὶ αὐτις. Schol. A., γρ. ᾧ κε. “ Townl. ᾧ κε καὶ. et iterum 179. in aliis scriptum ἥδε κεν. αὐτις Lips. et alii, ex more.

151. νεκρὸν ἄγει προτὶ ἀστυ. Σ „quod νεκρὸν, ὅτι ζητανε προ ἐν πτελίας νεκρὸν ἐτολησεν. ὡς ἀπὲ τοῦ· (sup. E, 795) ὕδνος ἀναψύχεοτα τό μιν βάλε Πάνδαρος ἵψ.“ Sch. A. V.

152. μηδέ τι τάρβος Schol. Vict. εν ἀπίτασει· εὐχαριστίας τάνατος, ἀλλὰ μηδὲ τάρβος.

153. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν — color orationis idem qui O, 254 θάρσει νῦν, τοῖον τοι ἀδεσπητῆρα Κρονίου etc.

154. ὃς ἄξει εἶναι κεν. Schol. Vict. οὐκ τοπικός. χρυσικῶς δὲ· οὐκ ὁ ταῦτ' ὄρμαινεν. αἰτιωδῶς δὲ· οὐκ Πηραλόπειαν ὀδυρομένην Od. Δ, 800 (vbi nunc leg. αἴτης) Prauo studio Barnes interpoluerat σφ'. ὃς σφ' ἄξει.

156. οὗτ' αὐτὸς πτενέσι. nusquam legitur πτενέσι. ut variabat X, 25 lectio. Pro ἐρύξει vn. Vindob. ἐρύξη.

157. οὗτος γάρ οὐτ' ἄθρων, οὗτ' ἀσκοτος. Observant veteres in Schol. B. V. M. trés fontes peccatorum hic memorari, δι' ἀσυνείλαν, η ἀκόντιας, η ἐκουστίας.

ἀσκοτος h. l. et inf. 186. notatum Apollonio Lex. ἀνόητος. τὸ δέον μὴ νοῶν, σκοτῶν. et eundem insensum Schol. ἀσκοτος, μὴ προσρᾶν τὸ συμφέρειν. Etiam Hesych. ἀνόητος, ἀπροβράτος. alterum hoc spectat ad viuum Tragorum ut ap. Sophocl. Ai. 21 et al.

οὗτος ἀλιτήμαν. Apollon. et Hesych. ἀμαρτωλός redunt. Melius Schol. οὐκ εἰνείλας ἀλιτήν. Addunt perpe-

ram: ὁ δῆλος τὸν ἀλτάγεσσον. Nimiris argute additur: ἀ-
πολεγεῖται ὑπὲρ Ἀχιλλέας, δι' ἣν εἰτε Ἀτόλλων· φ' ε'
εὐθ' ἄρε Φρένες ἀνατίκησι, (sup. 40.) οὐτέ μόνα.

158. ἀλλὰ μάλ' ἐνδυνάμως ἱέτω τεφιδεύσεται ἀνδρός
ἐνδυνάμως. ἐπιμελῶς η', διόλου (Sch. V. διγνενῆς) καὶ δι-
γνενῆς Sch. B. V. M.

160. Μέν δ' ἂς Πριάμοις. Schol. Vict. „Οὐκούν δοτε
τῷ· ἃς διδασκάλου.“ Miror talia moneri in extrema rhaps-
odia. οὐχεὶς δ' υπ. Vindob. τ' nec male.

161. παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι. Ven. vna vo-
ce ἀμφικαθήμενοι, vt et Vrat. b. ἀμφὶ corrigeret iubet
Ernesti ex Vrat. A. recte, atqui nec necesse est, nec se-
quutus id erat aliis locis.

Ἐνδεῖθεν αὐλῆς. monent de αὐλῇ Clarke et Ernesti.
Meliora constabunt ex Odyslea v. c. P. 266 et al. Est
locus ante aedes subdialis et septus; unde idem τὸ ἔρ-
χος. Remittit ad Perizon. ad Aelian. V. H. III, 4. Actum
iam de his sup. ad VI, 242. To. V. p. 240.

163. ἐντυτὰς ἐν χλαινῃ κεκαλυμμένος. ξ., quod
ἐντυτὰς ἐν τῷ ἐντυταδίῳ. (non ἐν τυκαδίῳ. est enim
ἡ καὶ η' ἐντυτάδιος. Apud Hesych. est ἐντυτάδια pro ad-
verbio)-ώςτε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τόπον Φαί-
νεσθαι, arte admoto corpori pallio et adstricto circum-
voluto. Idem aut similibus verbis reddunt alii in Schol.
B. V. M. br. (in quibus nihil est mutandum cum Er-
nestio; scribendum tantum ἐντυτωμένοι ἱματίοις. non
ἐν τ.) Apollon. Lex. qui notat quoque esse τῶν ἀπαξε-
ρημάτων, Hesych. Suidas, Eustath. Conuenit ἐντυτὰς
cum ἐντυταδῖς, ὡςτε τετυπόθαι τὸ σῶμα. Eodem mo-
do adhibuit Apollon. I, 264 πατέρος ὄλοφος ὑπὸ γέρρᾳ ἐντυ-
τὰς ἐν λεχέσσι παλεψάμενος γούσσοις item II, 863.
864 et ἐντυτὰς ἐν πενήσσι corpore in puluere expresso
Quintus V, 528. Fallitur Iensius, qui vocem censem-
bat male vulgo accipi; esse enim ἐντυτὰς dictum de eo,
qui veste obvolutus pectus sibi prae luctu pulsat. Re-
cte vero obseruat Schol. Vict. habere haec aliquid quod
affectum moueat: senem videre tali habitu. Θεού (leg.

σκειν) ἡρωλῆς σφρυγότητος τὸ πένθος. Idem Schol. Vict. τὸ θυτοτάξ. τινὲς γράφουσιν δὲ χλαίνη. καὶ ἀπαινοῦν.» vix bene. ut adiectum sit θυτοτάξ δὲ χλαίνη. Censet idem didicisse hinc Timanthem obnubere Agamemnonem adstantem mactationi filiae: ἀντεῦθεν δὲ Σπενώνος γραφεῖς μαθητευθεῖς, τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας γράφων τὴν εφεγήν, ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. Ex antiquioribus haec Eustathius quoque apposuit.

164. ἀμφὶ δὲ πολλῇ κόπρος ἔχη κεφαλῆ τε καὶ αὐχένι τοῦ γέροντος. — „quod τοῦ γέροντος est τινῶν Θαυμαστικῶν. (sic quoque Schol. B. V. M.) nec quod glossographi tradunt, est, ἀγαθοῦ“ Schol. A. At non tradunt id ad h. l. sed ad Od. Δ, 206 τοῖσιν γὰρ καὶ τυγρὸς, δὲ καὶ πεπνυμένα βάζεις. ibi enim ἀγαθοῦ interpretationi sunt, ut disco ex Eustath. p. 1492, 8. quidni tamen sit simpliciter pro τούτου, ut laere τοῦ, τοῦ, pro τούτου, αὐτοῦ, ἐκείνου. ut statim A, 380. 493. Sicque alii ap. Schol. B. At Eustathius pro τοῦ γέροντος dictum putabat; at articulum Homericā respiciunt. Congruit tamen verius I, 465 πολλὸν δὲ τοιούτου μέθυ πίνετο τοῦ γέροντος. illius sensis? Λ, 322 ἀντίθετο θεράποντα Μολίονα τοῦ ἄνακτος. et hoc libro inf. 577 δὲ δὲ ἀγαθον κήρυκε τοῦ γέροντος. Etiam Od. Δ, 410 πάντα δέ τοι δέρετο οὐλοφάτη τοῦ γέροντος. ubi aperte est, ἐκείνου τοῦ. Φ, 258 γῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἐστηκε τοῦ θεοῦ. Ω, 386 ἥλῳ δὲ γέρων (ἴ. ἥλῳ γέρων) Δελην, σύν δὲ οἰνοῖς τοῦ γέροντος.

κεφαλῆ τε καὶ αὐχένα. Townl. quod et ipsum bene fide habet ad ἀμφὶ.

κόπρος. Schol. A. siqmen esse appositam: „καὶ, ὅπι κόπρος, τὰ κόπρια.“ Schol. Vict. Ἀρίσταρχος, στοὺς (per cinerem reddebat v. Obss. ad X, 414.) τινὲς δὲ, κόπρια. αὐλῆς δὲ χόρτοις κυλινδόμενος κατὰ κόπρου. (Ω, 640. et iam sup. X, 414 κυλινδόμενος κατὰ κόπρου.) στραβεῖ δὲ καὶ τὴν βούσια leg. βούστασιν. Schol. B. εἰς κόπρον τρια significare, τὸν κῆπον, ὃς καὶ ἡμεῖς. „διᾶς ἀνάγκη τέμνοντο μέγα κοπρίσσαντο“ Od. P, 299 nunc le-

gitur κατεργάσεται.) καὶ τὴν τῶν βοῶν στάσιν (Il. Σ, 575) καὶ τὴν κόνην ἀς ἐνταῦθα. Etiam per νόνιν Schol. br.

165. τὴν φανελινθέμενος καταμήσατο χερσὸν ἄγειν. καταμήσατο Schol. B. M. ἄθροις ἐπεστάσατο. ὡς τὸ ἄ-Φαρ δ' εὐνὴν ἐπεμψάτο“ frondes et folia Ulysses Od. E, 48a. tropo noto a colligendis spicis. Iam κατεμήσα-
το codd. etiam meliores, Cant. Mori. Vrat. d. ipse Ven-
etus et Schol. br. tum add. excepta Romana e qua muta-
vit Barnes; ipse Apollon. Lex. κατεμήσατο. κατηγητλήσετο.
At Hesych. καταμήσατο, ἐπεστάσατο. ἀμῆν,
ἀμῆ, ἀμητος, iam lecta fuere Λ, 67. T, 223. Laudatur
de voce praeter Suidam ex eoque Iosephum ab Erneshio,
Dorvill. ad Charit. p. 365. et Bos Animaduersif. p. 92.
Vox ipsa et eius significatus huic loco satis conueniens,
nihil habet quod alios enoluere cogat; verum prosodia
vocis scrupulum iniicit. ἀμῆν cum deductis habet prior-
rem longam; Σ, 551 λειμωνόθεν ἀμήσαντες. T, 223 ἀ-
μητος δ' ὄλιγιστος. Λ, 67 εἰ δ' ὡς τ' ἀμητῆρες. Od. Φ,
301 ῥῖνας τ' ἀμήσαντες. At h. l. καταμήσατο. nunc mul-
to magis haereo in varietate lectionis κατεμήσατο. Vi-
deo enim duci eam posse a μᾶσθαι, appetere, καταμῆ-
σαι, apprehendere, κατεμήσατο κόπτρου χεροῦ recte ad-
eo procedit; et est hactenus pro veriore lectione haben-
dum. Iam vero loca laudare licet, in quibus syllaba
corripitur. Od. I, 247 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος
κατέθηκε. possis facile mutare ἐν ταλάροις ἀμησάμενος.
E, 482 ἄΦαρ δ' εὐνὴν ἐπεμψάτο χεροῦ. Φλαγσι. potuit et
hic scriptum esse εὐνὴν ἀμήσατο. Et quod me prorsus
fugerat Γ, 359 et Η, 253 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διά-
μυσε χιτῶνα. quod esse potuit παρὰ λαπάρην ἀμητος χι-
τῶνα. Liceret ita et h. l. corrigeremus κυλινθέμενος ἀμήσατο
χερσὸν ἄγειν. Ita vero, inquis, sequenda erit altera le-
cilio. κατεμήσατο a μᾶσθαι quam dixi. Enimvero obstat
hoc, quod Homerus aoristum a μᾶσθαι adhibet μάσ-
θαι, μασάμενος et μασσάμενος. δάβδῃς ἐπεμψασατ' Ἀθήνη
Od. N, 429. De ἐφεμάσσατο v. disputata ad T, 425. P,
564. Si alios poetas insperxeris, producitur modo prior

syllaba in ἀμάω, modo corripitur in Apollonio VII, 1183 et 1305 et al. In Callimacho corripitur. In ipso poeta dorico producitur et corripitur: X, 17 et XI, 73. At in Hesiodo non nisi producta occurrit.

Post omnia haec audierunt Schol. Vict. καταμήσατο. ἄθερ (ἄθρως) ἀποστάσατο. ὅτεν καὶ ἀμητος. καὶ· ἄφερ δ' εἰνὴν ἀπαμήσατο χεροὶ Φίλησσ. τὸ δὲ ἀμητέρ, διὰ μηκός τοῦ ἀ. (sup. A, 67) καὶ λειμώνεσ (λειμωνέθεν) ἀμηταρες (inf. 451) "τάκεν, μὴ σύ γε μητρὸς ἀπ' ἀνθερῶνες ἀμητογε; " ΕὐΦορίων. docere vult priore syllaba correpta quoque occurrere.

Restat ut statuam: ἀμῆν natura habere priorem brevem, eamque produci duplicata consona, ita ut more in aliis recepto scribendum esset ἀμητος; δ' ὀλύμπιος: λειμώνεν ἀμηταρες. ut adeo recte se habeat καταμήσατο syllaba correpta.

χεροῖν ἀργοι. Schol. A. „γρ. χεροὶ Φίλησιν“ ut est in loco Od. E, 482.

166. ἀδύρωτο. Barnes: „γρ. ἀδύραυτο.

168. χεροῖν ὑπ' Ἀργειον κάτε: καλέτο. τοὺς δὲ, ἐτι τοῦ κακασμένοι ἡσαν. Schol. B. V. M. putarunt ii, esse pro κάτε, quod et καλέτο scribi vidimus I, 88. at hoc significatu actiuo; nec κάτε.

170. τυτθὸν Θετηγαμένη. πρὸς τὸ μὴ ἀπλῆξαι τὸν γέροντα Schol. B. V. M. τὸν δὲ τρ. vn. Vindob. εἴ δέ.

171. μηδέ τι τάρβει. vn. Vindob. τάρβεις.

172. οὐ μὲν γάρ τοι ἔγαλ κακὸν ὄσσεμένη τόδ' ἀκάν. Σύ „ὅτι ὄσσεμένη, ἀπὸ τῶν ὄσσων προορωμένη“ Schol. A. προλέγοντα Schol. br. Schol. B. προορωμένη. εἰ δὲ, προ αγγέλλουσα haud dubie melius; ab ὄσσαι, vox diuinitus allepse. Consentit Schol. Vict. παρὰ τὴν ὄσσαν, ἣν εἰς ἐπὶ θεάς Φενῆς λέγει. v. ad B, 93. et ad A, 105 vbi ὄσσεμα est omnino nec abludit Od. A, 115 augurans animo patrem reducem. Hoc loco expedita est nōtio vi oppositi: non mala nuntians, ἀλλ' ἀγαθὰ Φρενέουσα, ergo et, bona nuntiatura. Porphyrg. Qu. Hom. 16. οὐ κακὸν κληδονιζόμενη:

In seqq. repetuntur supra dicta: versus quidem 173.
4. lecti iam B. 26. 27. et 63. 64. et 176—187. sup.
247—257.

téde pro ἀταῦδα Sch. A. Eustath. vt iam vidimus,
pro ali; téde.

173. ἀγαθὰ Φρείων. de quo modo dictum: bene-
volia in ea. At Sch. B. V. M. Φρείων ες ταῦτα
ἀγαθά.

174. ὃς εών, τύποντες δόν, μέγε κάρεται γδ' ἀλεκτρε.
(*) „quod versus hic recte legitur, non autem recte a
Sompo ad Agamemnonem“ (ll. B, 27. vbi v. Obf) Sch.
A. et Vict.

ἀναθεν Vrat. d.

175. λύσασθαι ες πίλαινεν Ven. Lipf. Cant. Sch. A.
„ηρ. καὶ, σ' αὐλαινεῖ.“ vt vulgo lectum et editum. σ'
αὐλαινεῖ Townl. Vrat. d.

λύσασθαι Vrat. A.

177. εἰος vt cum ήτω iungatur Flor. Ald. 2. cum me-
lior lectio iam esset in Ald. 1. quam Romana firmavit;
vt et sap. 148 nonnulli olim.

178. ὃς καὶ ἤδη. aberrat Ald. 2. cum Vrat. d.

179. ἄμαξα et h. l. passim contra usum Homericum;
item inf. 189. 263. de ψιλότες prioris in ἄμαξα v. dicta
sup. ad H, 426. M, 448. Schol. Viet. notat, quod iam
sup. 150 moneri poterat, ἄμαξαν ἡμιενεῆν h. l. esse, quae
inf. 324 ἔτηγνη.

ἡ καὶ καὶ αὐτις Townl. vt 150.

180. νεκρὸν ἄγει τροπή ἀστυ. ξ— „quod νεκρὸν, ἐν
ἀντραις.“ Vidimus iam 151.

181. μηδέ τι τάρβες Vrat. A. τάρβει. vt erat 171.

183. ὃς σ' ἄξει. Suspicari licet et hic σ' infirmum
esse, et fuisse δὲ ἄξει, vt erat sup. 154.

εἴος καὶ ἄγον Ἀχιλῆι πελάσσει. πελάσσει Vrat. d.
vn. Vindob. εἴος μέν.

184. ἀκεὶ ἀγάγησσι θεον πλισθῆν. ξ— „quod θεον πλι-
σθῆν pro ali; πλισθῆν.“ Iam 155 lectum, et sup. 245
monitum.

189. ἀμαξαν σύροχον ἡμιονέτην. Vrat. A. ἡμιονίην.

190. ἐπλόσαι γνώμεις, πειριθεῖς εἰ δῆμος εἰς αὐτῆς. iubet adornare, σύρετεσαι, πειρινθεῖς, quod nunc primum occurrit, et inf. 267. et Od. O; 23c. πειριγεῖς; (quae et πειρινθεῖς et πειρινθεῖς,) vox accurate a grammaticis illustrata. Doctum est. Scholion B; V; M. sufficit notare ex Schol. A. esse τὸ πλινθεῖν τὸ στάνει τὸν ἀμαξαν τιθέμενον. (quod in curribus et δίφρος. quod impositum est as et rotis.) Vide praeterea Schol. br. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Suidam. Eustath. Schol. ad Od. Z, 70. vbi est οὐκερτρόπη. Unde patet esse γή πειραντεῖς occurrit quoque in Apollon. Arg. III, 872. Compara Polluc. I, 144. vbi de partibus currus agitur: τὸ δὲ ὄλον ἐπιβατα μελεῖται, στρεπτόπλα. facta erat ex viminiis. (Wagenkorb) idem Xenophonti κάνανθρος, vel κάνανθρος, ἀπὸ τῆς κάνης, quae est γή ψιλος, inuncus. v. Hesych. in κάνανθρος. Locus est in Agesil. 8, 7. vbi v. Intp.

εἰς αὐτῆς Barocc. ἀπὸ αὐτῆς.

191. κότδε δὲ ἐδάλαιμον κατεβήσατο κηρέντα. κατεβήσατο nunc constanter legitur, etiam in Ven. in Vict. tamen κατεβήσατο, κατέβαινεν. At Lips. et Vrat. A. κατεδύσατο. Lectus hic versus iam Z; 288. item Od. O, 199.

κηρέντα. εὐ φ. ἐκοιμάτο. γή εὐάθη, διὰ τὴν πέδρον. Schol. Vict. similiter Schol. B. et Mosc. priorem acceptiōnem ductam puta a κατέθαι. Verior est altera εἰς τὸ κῆπον, κατειν, ab accensis odoribus, odoris herbis, θυμαρισι. tum omnino κηρῶν — εὐδέμων. τεθυμαρισμόν τι Hesych. et Schol. br. τεθυμαρισμόν, εὐάθη. Ex cedro sacta erant conclania cum arcis seu cistis ad auertendas blattas et tineas: v. Nota ad Z; 288.

192. κέδρινον, μύροφον, ὃς γλήνα τολλὰ ποχάρδα. γλήνα hoc vnde loco occurrunt; mox ab aliis frequentata, vt ab Arato, ab Apollon. IV, 429 vbi Schol. γλήνεσι, παικλασι, de peplo. Proprie sunt τὰ κορεκέτρικ, puellarum ornamenti, vt Schol. B. Apollon. Lex. Schol. br. et Etymol. Ad vestes renocauit Porphyr. Qu. Hom.

9. nostræ tamen locæ omnia fuit præ preciosæ, ἔξιος θέατρα omnino ἀγέρματα; ut reddit quoque Ernsti. Apud Eleges simpliciter χρῆματα hac votu esse declarata, assi- sum Schol. br. B. Eustath. in primis Hesych. c. not. quoniam hocum, si modo emendatione regebat, emendavit purè Wakefield ad Ionem p. 25. Apud Eustath. πολλὰ ἔχε- ραι παιστῆλα γλήνης ἔξια Apollon. in τρίγλυφα p. 656. τὰ θέατρα ἔξια quandoquidem a γλήνη, pupula oculi, κόρη, vox ducitur.

Accedit in Schol. Viet. et Mosc. Scholiis hoc: γλή-
νης, πολλῆς θέας ἔξια καὶ κόσμια. — γλήνη δὲ περὶ τὸ
γλαυκὸν ὁ δοτηνὸς δύναρος. Ὅτεν Ἀρχέδημος ὁ γλάρον. καὶ
παροιμία, ὃν τιθλῶν πόλει γλάρος βασιλεὺς. ἐπὶ ἀπὸ με-
ροῦς εἴρηται. γλήνην γέρε καρίος τὰ ἀποκόσμια λέγουσι. leg.
παροκόσμια. Inutilis doctrinæ ostentatio, cum etymolo-
gia inepta. Parum conueniunt γλήνη, pupula oculi, et
γλήνη, eadētra quae λέμη, gramic, Hippitado. unde γλά-
κον lippus, et γλαυκός. Archedemos ὁ γλάρον legum-
tar in Schol. ad Aristoph. Ran. 596. add. Eccles. 254.
398. unde transalpia Smidae in γλάρον, et hinc cum aliis
H. Stephanus in voc. γλάρου.

κέχανδα, Aristarchea lectio. in aliis κέχανδα quodicit
in Hesych. est: κέχανδα, χωρεῖ. In Harl. Mosc. ac κέ-
χάνδη. Vocari κέχανδα pro κέχανδα, α κέχω iam. videt-
mus: τέσσαρι μέτραι κέχανδα lebetem Ψ, 268. χάζωνται.
Apollon. Lex. πολλὴ κέχανδα, cum Hesych. κέχανδα,
ταυχωρῆαι, ad h. v. spectant. Massiliensis tamen lege-
rat: πολλὰ κακεύθει. Schol. A. unde emendabis Schol.
Viet. κέχανδα. εὔτις Ἀρισταρχος. οὐκοι γράφουσι. παλεύθει.

193. δέ δ' ἄλοχον Ἐπάβην δικαλέσσεται Schol. B. et
V. τὸ ἔχης δικαλέσσεται. nec tamen legere potuit aliter
quam ἔτε.

194. δικαρνής. veritatur: infelix. Et Clarke e Camero-
ratio: „habet haec vox apud Homerum semper aliquam
increpationis significationem, sed non semper acerbam.“
Ezimner est simpliciter contrapositionis formula o δολα.
v. ad A, 561. Ceterum a grammaticis obseruates, quam

accordato et probabilitate haec uxoris consultatio a marito facta sit. Debebant addere: quam frequentatum hoc ingenii hominum sit, ut consultent alios de iis, quae tam animo decreta habeant, ideoque consilii, vel molieribus, haud parent, idque iam ab initio conscientum erupit se habent se decreta sua exequi velle.

197. τι ταὶ Φρεστοὶ εἶδεν σὺνα. „τὸ σῆμα hic redundat, τι ἔχουν αλιβί“ Ernisti. Sane subtilissimum talia plorunque, nec tamen sunt prorsus otiosa. Est enim qualis res haec tibi esse videtur, εἰδέ μαι, τι ταὶ τόδε εἴδεν εἶδενται.

198. Θυρὸς ἀνάγει. „Ἀριστοφάνες ἀναγεῖ, ἐξετῶμεν;“ Schol. A. f. ἀναγεῖ. Variabat lectio sic et alibi. Pro αὐτῶν γε ορατούρων ed. Steph. vitium.

199. οἱ οὐραῖοι ἀντὶ τοῦ αἰκιζοντες omnes ut 245. 184.

200. κάκης δὲ γενή καὶ αἷμα/βέρο μόθη. κάκης error Barocc. Mori. αἵμα/βέρο μόθη Aristarchus. Schol. A. Vict.

201. τῇ τοι Φρέστος εἴχεντος Ionica. Moſc. s. ἔχειν.

202. ἡς τὸ πάρος περ ἔχεις εἰπ' αὐτούτοις. Schol. Vict. εἰπ' ἡς πάρον. ἡ τὸ πάρος περ odd. Basil. quae tamen ex Alld. sunt expressae, iam inde ab e. 2535. ἔχεις, ἔχεις, οὐδεδέξασα Schol. B. πλέονται Od. N. 299 ἔχεις δὲ τὸ πάρος θεοῖς μήτρι τα πλέονται παῖς κέρδοι.

Alcalonika ἔχεις' in ultima atquebat, esse enim pro ἔχειν ex ἔχεις. at tamen Schol. A. B. fieri ex eo per syncopem ἔχεις, ἔχεις'.

Simplificior vero ratio est, cetero, haec: fuit antiqua forma πλέον πλέονται. unde duxit sicut κάκης, τιμητος. ergo a πλέον, πλέομαι, ἔχεις. In Cant. ἔχεις bene et hoc, ut tot alia. Barnes comparat ἔχεις 219. εἴχεις 290. Lipsi et vn. Windob. ἔχεις' perperam, Vnt. A. ἔχεις', quod facili pollet.

204. ὃς τοι. Cant. ὃς τις.

205. οὐδεὶς διδούμενος; τιμητος νο τοι ἔχεις. Quod huic subiunxerant aliud versum: “εἰδώντες τούτους Ο-

λέγεται δύμας τὸ χρονες. „Sch. A. at Schol. Vict.“ ἀγάναροι ποίησαν, οἱ οὐρανὸν εὑρὺν τὸ χρονες.“ Pergit Schol. A. πλάνων δέ ἐστιν ἑρματις, μὴ τροπειμένου αὐτοῦ.“ Recte. Versus est tam ieiunus, ut non intelligam, quomodo ferri potuerit.

ἔξενάριξε. Schol. Vict. „τινὲς, ἔξηναξε, τῆς ἀρχῆς ἔξεβαλεν.“ absurdia lectio, et corrupta. debuit esse ἔξενης. fuit enim tale verbum. Ap. Hesych. ἔξηνήσαμεν. ἔξεβάλομεν. orta lectio, ut suspicor, ex adscripta glossa: ἔξηνυσε. intererit, ab ἔξενώ.

206. εἰ γάρ σ' αἴρησαι καὶ ἐσόψεται ὁ φθαλμοῖσιν ἀμφοτής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ᾧδε, εὐ σ' ἀλεῖσθι, εὐδέ τι σ' απέστει. apodosis est: εὐ σ' ἀλεῖσθι. At veteres argumentantur. Sch. A. vult iungi εἰ γάρ σ' αἴρησαι, εὐ σ' ἀλεῖσθι. reliqua in medio esse interposita. Sch. B. V. M. ἀντιτρόφως esse posita: εἰ γάρ σ' ἐσόψεται, καὶ αἴρησαι, εὐτῇ τῷ εἰ μένον θεάστει, εὐθὺς ἀναρήσαι. Scilicet haeserunt in voc. αἴρησαι, ante ἐσόψεται posito, quod accepserunt pro necare, ἀναιρεῖν; tum sane non connueiebat, si te nequaerit et viderit; cum debeat esse, ut monuit iam Ern. comprehendere. Nec tamen diffitendum, etiam hunc verbi usum esse nouatum in extremo hoc libro; alias ubique estprehendere, captere, potiri, ut de equis P, 488 τῷ μὲν δελτούμην αἴροσθμον. At nunc est oculis cognoscere. Nisi dixeris permutas esse sedes verborum, cum deberet esse: εἰ γάρ ἐσόψεται τῷ καὶ αἴρησαι σε. et te comprehendenterit. Et hoc Eustath. quoque amplexus est. ἐσόψεται Vrat. A. nullo cum fructu.

207. ἀνὴρ ᾧδε, εὐ. infestus metro hiatua. Cui medebitis scribendo ἀνὴρ ᾧδε σ' εὐκαὶ ἀλεῖσαι. Bentl. ἀνὴρ, ὁ μὲν εὐ σ' ἀλεῖσθι. In edd. variat ᾧδε et ὥγε, hoc erat in edd. ante Turneb. qui ex ed. Rom. ᾧδε recepit. Etiam in codd. ὥγε, ut in Barocc. Townl. Vrat. A. d. Mosc. a.

Schol. Vict. οὐμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ᾧδε. in medio interposita esse vult; „ταῦτα δὲ ἀπολύτως.“

208. εὐτῇ τῇ σ' απέστει. ξ., „quod ἀντὶ τῷ (εἰ) προσέβησται σε ὡς ικέτην. μὴ μην ἔγω μὲν ἴκεματι τῷ.

(X, 123) Schol. A. sic et B. V. M. εδέ τις Lipſ. praebe.

209. τῷ δ' ὡς ποθε — Schol. Vict. αὔτοι πειρά μέσηται τούτοις λογισμὸς καὶ πάθος.

210. γενινομένῳ ἀπένησε λίνῳ ✠ „quod versus hic recte legitur, minus bene de Achille T, 128“ vbi v. Obſl. Plutarch. de Consolat. p. 118. A. tamen versum ex T laudare maluit, quam hunc ex Ω.

211. ἀργίποδας κύνας ἄσαι. ταχύποδας Schol. br. v. Σ, 283 cum 578.

212. ἀνδρὶ παρὰ πρατερῷ. ποιητο, παρὸν ἀνδρός. sed apud. in eius castris, tentorio. πρατερῷ, ἀποτόμῳ. σύληρῷ. τοῦ ἀγώνων μέσου ἡπαρ ἔχοιμι. πατέχοιμι, εἰς τὸ σοφίαν. Schol. A.

De immanitate mulieris argutantur Schol. B. Eustath. v. sup. de Achille X, 346. 347. Forte tamen hinc ducia fabula de Hecubae rabio, siusque figura in canem mutata.

Recitantur vll. a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 7. p. 128. et vll. 212. 3. a Plutarcho de superflit. p. 170 C. vbi legitur ἔθειμι.

213. ισθέμεναι προσφύσα, nunc dentibus inhaerens, ἀνδακεῖσα. Spectat ad h. v. Hesych. προσελθοῦσα Schol. br. quod Barnes mutauit in προσαγδακεῖσα. Voc. προσφύς occurrit in Od. M, 433. Apollon. I, 1200.

„τέτ’ ἀντίτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ.“ ita retributio fiat, poena.“ Apollodorus et Callistratus legebant τὸν τιτάνα vti est ἀντίτα sup. Z, 484. Ascalonita ἀντίτα accipiebat pro ἀντίτιτα, (vicissim punita, vt est ἀντίτιτις) Ita vero lenior est vulgo accepta ratio, vt sit ἀντίτα pro ἀντίτιτα, syllaba media sublata; hoc voluit quoque Schol. A. παραφυλακτέου δὲ, ὅτι καὶ συλλαβὴ λέγεται, ἵ τη (corrige ς τι) τοῦ ἀνταλοῦς ὄντος ἀντίτητα. (corrige ἀντίτητα) Nunc patet, in Hesychio ἀντίτα. ἀντίτιτα, ἀντίτιτιμώρητα, esse legenda, ἀντίτιτα. et iterum: τὰ ἀντίτιτα, ἀντίτιτα. τὰ ἀποτινα. Etiam Eustath. ἀντίτα ἀντὶ τοῦ ἀντίτιτα, ἀντίτιτιμώρητα, ἀντίσχητα τοῦ Ἐπτορος Φύγην. καὶ

ἔστι χρήσιμον εἰς τὸ τρεῖς ἐνὸς ἀντίτεφάσθαι, N, 447. Sunt haec descripta ex antiquioribus, quae et habentur in Schol. B. V. M. addit Vict. λαζαὶ τὸ ἄν. quod sane desideratur, si ἀντίτη iungitur.

214. ἔτει οὐδὲ πακιζόμενόν γε πατέεται, Schol. A. et Vict., οὔτως, οὐδὲ ἔτει οὐκ αὐτόν. αἱ δὲ πανταὶ (addit Eustath. ἥγουν αἱ πλεῖσται ἀπόδοσις) ἔτει οὐ τι. “ hoc ex interpolatione; ignorato digammo, cum sit pro εὐθεῖς, quare nec scribere ausi sunt αὐχέν, v. ad A, 114. Contendi potest, acuendum esse εὐθένα.

πακιζόμενον. hoc uno loco obviuum. ἀντὶ τοῦ αἰς δαιλὸν καὶ ἀνανδρῶν Schol. B. ἀπεδειλῶντα Schol. br. ad hoc idem spectare debet: ἔτει οὐχέ δὲ τυχὴν ἥγε οὕτω γύναις. Schol. B. V. M. Idem αὐξεται δὲ τὸ πάθος ἔπει τῷ ἀνα-
θέτῳ ὑβριζόμενᾳ. Adiecta a Vict. τοιάντα καὶ Πραμός ἔρει τρὸς Ἀχιλλῆα, ἀλλὰ πεφεισμένως. „τὸν δὲ εὐ πρά-
γη πτείνεις ἀμυνόμενον περὶ πάτρης“ infra 500.

215. ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωιάδων βαθύπολτην. ἔσταότα. Σ. „πρὸς τοὺς γράφεταις.“ “Εσπετε γῦν μοι,
Μοῦσαι Ὄλυμπιάδες βαθύκολπε, ὅτι ἐπὶ τῶν βαρβάρων τὸ
ἐπιζητεῖν. Spectat ad Zenodoteam lectionem B, 484 vbi
v. Obff.

πρὸ Τρώων. χωρὶς τοῦ σ. „Schol. A. B. V. M. (non
πρὸς Τρώου, ut ab aliis videtur lectum esse) comparant
οἶν προστίστας πρὸ Ἀχιλλοῦ Τρωῖ μάχεσθαι. Δ, 156 vbi,
quod Scholia memorant πρὸς Τρώων, ad h. l. spectat. v.
Obff. Et est πρὸς Τρώων in Lips. vn. Vindob. Vrat. d.
Eijam Herlei. ἀλλως πρὸς Τρώου. Eustathius: τὸ δὲ, πρὸ
Τρώων, καὶ ἔξης, εἰ γράφεται πρὸς Τρώου, Φέρεται γάρ
καὶ τοιαῦτη γραφή, δηλοῖ τὸ Κυπροσθεν. αἰς καὶ τοῦ ἀλλοις.

216. οὕτε Θόβου μαρμημένον, οὕτε ἀλεωρῆς. Erit
ἀλεωρῆ nunc θεοῦξε. θεοῦξε. emittandi hostis studium;
aliter quam eadem vox erat usurpata M, 57 et O, 533
de munimento aduersus hostiam, non effugio. Schol. Vict.
ἀλεωρῆς. Θυλαιῆς.

218. μή μ' ἀθέλοντ' ἡμεῖς παταρύκαντε. Lips. Cant.
Vrat. A. παταρύκαντε.

μηδέ μοι αὐτὴν Vrat. A. μηδέ τὸ saltem deb. rei.

219. ὅρνις εὐλ μεγάροις κακὸς πέλευ. Ita, ὅρνις εὐλ, exceptio Moſc. a. in quo ὅρνις εὐλ, constantiter ultima brevi; quod repugnat grammaticae rationi; nam ὅρνις contractum ex ὅρνις, et casis obliqui habent Iota productum. In Homericis de prosodia vocis iudicari nequit, quia ubique consona sequitur, aut in fine versus legitur; aut est in caſura, I, 323. niſi quod M, 218. est ὅρνις ἀπλῆς, vbi tamen esse potuit ὅρνις ἄλλης. v. Obſl. Post Homerum nulla est dubitatio: Sic Apollon. I, 304 μήρυς ἄρνες, μήδ' ὅρνις ἀσκαλή πέλει υἱη. vbi Schol. τάλη τὸ Ομηρικόν. μηδέ μοι αὐτὴν ὅρνις ἀσκαλή, quasi et nostro loco ita legislet.

ὅρνις — κακὴ Harl. Moſc. 2.

220. εἰ μὲν γάρ τις — εὐλέσσεν. Vrat. d. vn. Vindob. εὐλέσσεν.

221. η̄ εἰ μάντις εἰτι Θυεσκός η̄ ιερῆς. Facile expectes h. l. dubitationem; finine tres diuersi vatuum ordines an duo; multo magis, si memineris similem ambiguitatem A, 62 ἀλλ' ἡγε δῆ τινα μάντιν δράσομεν, η̄ ιερῆς, η̄ καὶ ἐνεργοτάλον, vbi vidimus, μάντιν. et genericum esse nomen, et vero etiam de singulis partibus dici. Ex posſitu verborum h. l. videtur probabile; duo genera πάτεται h. l. memorari, Θυεσκόν et ιερῆς. hi postremi fuit extispices, illi δὲ τῶν Θύων, h. o. δὲ τῶν Θυμαράτων, aut, si ex suffimentis minis angusti fines artis constituti videantur; δὲ τῶν Θυεσκῶν omnino vaticinantur; sere ut extispices et haruspices diuersos ordines constituerunt, et si iidem sere habuerint.

Iam videosumus Schol. A., καὶ ἐνταῦθα ἀφεντι τοῦτο, διαστέλλειν μετὰ τὸ εἰτι. εἰς τοὺς εὐτὸν τῷ Α βενθυρίᾳ τὸ γένος (Φησί) προσιτὸν ἐπιφέρει τὸ εἰτι. ἀλλ' ἡγε δῆ τινα μάντιν δράσομεν. pergit grammaticus nostro in loco sibi videri iungenda esse μάντις Θυεσκός, esse enim μάντις Θυάς, qui et θυτυροσκόται appellantur, etiam vulgo λαζανιμάντις. at ιερῆς, extispices, τὰ μὲν γάρ Θυμαράται Θύη καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγχνα ιερὰ, ποτὲ δὲ εἴτε τὸ

μάντις. Sch. A. sic quoque B. V. M. Eustath. Schol. br. cf. ad A. 62.

ἡ εἰ μάντις εἰσι. „τρ. εἴσι. margo Stephani et Eustathio. vna. Vindob. ἡ εἰ μάντις in Ionico poeta facile requires. sicque ubique legitur. intulit, quantum video, μάντες Barnes, tacite; et si verum est μάντες legi N, 69. μάντες αἰδόμενος, (vbi non dubito fuisse antiquitus μάντη. vt μάντη vidimus et similia.) et Ionicum haberet casus secundos in sec, vt ὄφες, τέλεσ. v. Gregor. de Dialect. p. 186. et pro vulgaris haberet μάντις, μάντιος.

Θυεῖνος. Barocc. Mori. Θυεῖνος, ex interpretamento: νεάν, pro νεάν, τὰ θύη.

222. ψῆδες καὶ Φαιῆν καὶ τεσφίζειμεθα μᾶλλον. * „quod hic recte, minus bene haec pronuntiantur a Nestore B, 81.“ Schol. A. et ex veteribus Eustath. τεσφίζειμεθα alias de corpore, nunc felungi, animo ac fide, retineri quo minus fidem habeamus. v. ad B, 81. μᾶλλον, magis quam vt adducamur ad fidem habendam, ideoque pro μάλα. cf. Schol. B. V. M.

223. νῦν δ', αὐτὸς γὰρ — de interpunctione monent Schoj. A. vt. iungantur, νῦν δὲ εἶμι. Porro Schol. Vici. ἐγήν καὶ εἴτης εἰτεῖν. νῦν δὲ θεὸς δὲ εἰτών. δὲ εἷμι Φαιτικῆς τὴν αὐτοῦ αὐτοψίαν προβάλλεται. ἐγήλλαξ δὲ τὴν τάξιν. bene haec.

224. οὐχ ἄλιος ἔρεις ἔσσεται. ἡ οὐχ ἄλιγ δόδες ἔσσεται. Eustathius unde var. lect. illata in marg. Steph. et in Barnes.

εἰ δέ μοι αὖτι — monet Schol. A. ambiguum esse interpunctionem, sine post αὖτι, sine post χαλκοχιτώνων. 227. ἀνὴρ γένεται δὲ ἔρεις αἴρεται. αἴρεται passim. at δέξιας ἔρεις, eximere desiderium, satiare, sicut aliquoties expositum est in δέξιας ἔρεις. v. ad A, 469. ἀγκάς vidimus E, 364.

Comparat Eustath. illa: θέρτη με καὶ λέπτης αἴρεται Od. H, 224.

228. ἡ καὶ Φαιρικῆν ἐπιθήματα καλ' ἀγέργετα. — „quae δὲ θηθῆματα τῶν αἰβατίκων τὰ τάματα. παταχθεῖ-

ιδε δὲ πλευρὴ καὶ τῶν ὄμοιων. Schol. A. Etiam Hesych. ἐπίθημα τὸ πῶμα, et Etymol. ἐπίθημα, ἀπόθημα, hoc versu laudato. Schol. Vict. καὶ ἐπιθέσαι τὸ χλέσαι λέγουσιν. Similia Eustathius, quem in hoc libro ipsa illa antiqua Scholia manibus tractasse patet, quae ad nos pervenere. ἐπιθύμητα vn. Vindob. Supra de Achille Π., 221 βῆ δ' Ἰμεν δὲ χλισθῆν. χηλοῦ δ' αὐτὲ πῶμα ἀνάγειν.

Φωριαμός, ut κιβωτός. Longam est Scholion Aristarchi in Schol. A. de accentu huius et similium vocum: dignus animaduersione; nec temen nostra. Exscripta partem Eustathius, Aristarcho non nominato. Quid autem sit Φωριαμός hic et altero loco, Od. O., 104. satis constat. Apollon. Lex. h. v. Φωριαμός. κιβωτός. v. Schol. B. V. br. Eustath. Suidas. Φωριαμός, κιβωτός. Hesych. versu adscripto. In Apollon. Lex.: de etymo Apionis cum alia opinione et tertia ap. Etymol. sententia proponitur, de quibus non laboramus. Apponam Schol. Vic. Φωριαμός. ἔχει γὰρ, ἢ Φαροῦμεν. ei δὲ παρὰ τὰ Φάρη, ἢ τοὺς Φώρας. Ἀρισταρχος δέ, addit, Φρει, τὴν κιβωτὸν λέξιν νεωτέραν εἶναι. ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἐκταῖος, μέμνηται αὐτῆς. Occurrerit vox quoque in Apollon. Arg. III., 801. vbi in Schol. versus Eratosthenis effertur.

Ceterum de pretio, quo redemptus sit Hector, nihil definit poeta; infra 276 sunt ἀτερεῖσι ἄποινα, h. e. λέπτα "Ἐκτερος. At sériores ἰσόσταθμοι auri pondus datum esse narrant, idemque postea repetitum esse a Trojanis pro Achillis corpore: Lycophron vs. 269 sq. et Schol.

229. Κύθεν δώδεκα μὲν περικαλλίας ἔξει πέτλους,, quod distinguit πέτλους et χλαῖνας. et Φάρη. πέτλαι sunt vestes, quibus solae feminae amiciuntur; idem διγόνος, (cf. Apollon. Lex. h. v. c. n. Villot. et Tollii. et docent loca Homeric.) χιτῶν virilis habitus (aliis et feminarum) Φάρης, feminarum et virorum; idem quod ἴριτον. (sic et Apollon. Lex. h. v. et docent loca Homeric.,) et χλαῖνας τὸ περιβλημα τύς αλίγητ. Atqui χλαῖνα est vestimentum quod toties legitur, inseparabilem hincesse ge-

flatum. etiam Apollon. Lex. h. v. putes grammaticos τὸν τάχυν interpretari; paria tamen de adhuc dictis sunt ap. Schol. Victor. Mesc. et Eustath. τὸν τάχυν ταλαιῶν. Sed via deamus singula. De τάχυος per se dubitatio est nulla; esse indumentum feminarum constat ex ipso Homero.

230. δέδημα: δ' ἀπλοίδας χλαινας. Scholion A. per περιβλήμα τῆς αὐλῆς reddere vocem. modo vidimus. At quod vfa commentari, ipsoque Homericō est vestis hieme gestasi: solita: τὸ ταχύν καὶ χαιμαρίων ἱμάτιον. Etymol. Verum etiam Pollux: VII, 46 χλαινα ἱμάτιον ἐπὶ τῷ χειτῶν. Σέσαι μις χλαινάν τα χιτῶνα τε, σίματα καλά. (Od. Σ, 154.) οὐδὲ μόνοι ἐνεύκοτες περιβλάσιον. hic excidit in Pollice versus poster; aut retinendas est alter, qui mox sequitur: χλαινας τ' ἐνθέμαναι εὐλας καθύπερ. Τον Σανσῖαι, ex hoc libro vñ. 646. Omnino quicquid erat indumenti apud veteres, idem et corpori, et lecio, in quo sedebant vel iacebant, iniici poterat ac solebat; hinc diuersus vocum usus; etiam in tegendis mortuorum corporibus inf. Ω, 796. Σ, 35a. 553. Η, 254. Quae διπλοῦς esset χλαινα, vidimus ad Γ, 156. eadem alias διπλῆς διπλαῖς διπλοῦν ἱμάτιον debet ergo esse διπλοῖς, quae non duplicata circumvicietur, sed tantum semel et simplex. Pollux l. c. sicut δὲ χλαινα al μὴν διπλοῖς. οὐδὲ Ομηρός Φῆσι. — nunc verum nostrum laudare voluit. Elle διπλοῖς eandem, quae ἀπληγής tragicis docet Etymologus. Apollon. Lex. et Hesych. reddunt ἱμάτια μηρά. haud dubie διπλῆ vestis debuit esse amplior et maior quam διπλοῖς. διδοκα διπλοῖς vn. Vindob.

τάκητας. τάχυς omnino vestis stragula: de qua v. ad Κ, 156. modo densiore filo et mollior: cf. inf. 645.

231. τέρσα δὲ Φάρει καλέται, τέρους δ' ἐπὶ ταῖς χιτῶνας. Φάρει λευκὰ Townl. Vrat. b. Φάρος esse περιβόλαιον nulla est dubitatio; vidimus iam B, 43 et Θ, 221. Est quoque iam notatum, Φάρος et Φάρες scribi. A Tragicis priorem corripi iam notauit ex Herodianio MS. Brueck. in Lexico Sophocleo h. v. et ex Anonymo de prosodia Hermannus nuper de emend. Gr. Gr. p. 443.

Notatum iam ab Etymologo p. 175, 29. Χεῖνα hoc saltem loco esse ἄνδρα σύδεσθος apparet; non autem ubique v. vel Pollux VII, 48. 49. Enimvero dura accurateius inquirō, in toto Homero video nullum feminine χεῖνα ocurrere; ubique feminis tribuitur Φῦρος vel πλῆσ, nequam sub eo χεῖν. Discremen quoque facere videtur poeta Od. E, 229. 230 ubi Vlysses induit χλαινης et χεῖνα, ut Calypso Φῦρος μέγα τόνιο cinctum. So- la Athene habet χεῖνα; et v. Il. Θ, 387. ἢ δὲ χεῖν' θεόντων Διός.

232. χρυσῶ δὲ στήνας Φύρες δέκα τάντα ταλάντα
εἰ „έτι ταρέλχει τὰ τάντα“ (f. τὸ) Schol. A. ut alibi
et Clarke docuit esse talenta non pauciora quam decem,
h. e. decem talanta omnino, pleno numero. v. ad Σ,
375. 470. T, 247. στήνας, σταθμήσας, vidimus iam
ad N, 746.

233. εἴ δὲ δύ' αἴθουντες τρίτοδοι. vt λέβητες αἴθουντες
τρίτοδοι. v. ad I, 23.

234. Θρῆκες ἄνδρες. Townl. Θρῆκες. si tamen disyllabum, nulla apponi possunt puncta, sed est Θρῆκες in Schol. Vict. etiam causa doni est reperta: ἀς φιλοτόπαι εἰ Θρῆκες ποτέρως χαρβόνται. belle!

235. ἐξετήνει διδάσκεται. Occurrit hic et Od. Φ, 20
(τῶν ἔνει ἐξετήνει πελλήνει ὅδον ζλεῖσθεν Οδυσσεύς) pro τρι-
στολάνει. vt Schol. br. et Apollon. κατὰ τριστολάνει. Schol.
A. B. V. M. εἰς δημοσίαν ἐκπεμψίν.

Aristarchus cum Nicia scribebat ἐξετήνει; esse enim
ab ἡώ, ἥσω, δολα. (Etiam Apollon. Lex. tam Schol. B.
V. M.) vt συνθετίς (B, 539) εἰς Τήνον. Simile est no-
tioribus istis: προσέλεμπεντες sp. Aeschyl. Prom. 438 et
aliis, sic inf. 247 δίδωτε. Notauit hanc adspirationem in-
ter Laconica Valk. ad Theocr. p. 272 nec tamen veteres
ἐξετήνει innoxere, sed σχίστην.

„At Neoptolemus Parianus ab ἐξετήνει, exire, duce-
bat, scribebatque sine adspiratione“ (eadem exscriptit
Eustath.) addit his Schol. A. ἕκαστον τῷ Ἀριστάρχῳ τι-
τσεοῦται.“ saltim in etymo. nam scripturam usus habet

probavit. Vidimus hanc iam ad A, 141 μηδὲ δέποτε ἀντὶς Ἀχαιούς.

ἔξεσθη δὲ Λιψ. Μοσ. 2. cum Ald. 2. et phato verius. Eustath. ἔξεσθη δὲ οὐδὲ ἔξεσθη.

236. Φείσας δὲ μυγάρος ἐγέρων. Nullus dubito fuisse δὲ μυγάρους γέρων et hic et alibi: quod saepe inveni, primo loco ad A, 33. et Ψ, 149 et saepius forte monere debebam. Viderant tamen grammatici paullo ante 217 τὴν δὲ αὖτα προσέειπε γέρων.

τέρι δὲ ἥθελε θυμῷ variat et h. l. τέρι, et iungit Eusebi quoque περὶ θυμῷ de quo: quid statum, quibusque rationibus, dixi paulo ante ad v. 61. τέρι valde ἥθελεν (εν) θυμῷ.

238. αἰθούσης ἀπέργεν, οὔτεος αἰσχροῖσιν ἀγένειν. Semem dolose et molestis exasperatum bens haec declarant.

αἴθοντα quae sit, v. ad Z, 243. I, 468. postices ante domum et circa τὸ ἄρος aulae. Schol. B. αἱ πρόστοις εἰ. περὶ τὸ ὑπὸ τοῦ φίλου καταθέσθαι. Hesych. Eustath.

ἀνέσεργον Eustath.

ἀνέκτων καὶ διστονεύειν Eustath. ανέκτων Cant. Vrat. d. ἀνέκτων. Αἰθλεῖς, ἀπὸ τοῦ ἀνέκτων, Schol. Vict.

αἰσχροῖς ἀπέσσοιν contumeliosis. κακοῖς καὶ αἰσχροῖς δὲ ἀνήρ, ἀντὶ τοῦ κάκιστος. B, 216.

239. ἕρμετος, λαβητῆρος, ἀλεγχίας. λαβητῆρα, ἐτεσθόλεν, iam vidimus B, 275. add. A, 385. Sane si λαβητῆρα est λυμανισθαί, in primis corpore truncato, omninoque νέφρου, βλάψαι, optime λαβητῆρα est νέφριστής. At Hesych. λαβητῆρος, λαβητης ἔξει. ἀκανθίσταται. vt Schol. br. Schol. B. ταπεινοῦσται. „οὕτις σε λαβεῖσθαι, τέλευτος (Od. Ψ, 26. ex uno loco et contexto) addit tamen: οὐδὲ ἀκανθίσθεται. et hoc verius generali notione, vt. scilicet verba talia adhiberi, turpes, foedi, homines!“

ἀλεγχίας vidimus iam Δ, 242 probro digni. Recitat versus, omissis εἶται τοι. Plutarch. de cohib. Ira p. 46a C. acute obseruans, hominem sibi iracundia miseracionem aliorum minuere.

240. οὐκοὶ οὐνοτι πόσαν. Vindob. dicit — ὅτι μὲν ἔλθεται κηδήσοντες, κηδήσοντές με. Quod alibi est τάχει, πινεῖται κηδεῖν. Apud Euseb. κηδέσων, αἰπῶν.

Veteres accepere quoque, αἱ γῆς, cura, ductum, πρὸ τοπευθέσοντες, μίνιτος bene. Sic Schol. br. Eustath. et ipse Schol. B. V. M. addit Schol. V. βαρύσοντες τὸν εἰς τάχει ὄντα παραμυθημένον.

αρι. η σύνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἀλγεῖ οὐνοτι, η σύνεσθε. ἐκφαυλίζετε, καὶ οὐδενὸς ἄξιον ἥρεται οἷον, μικρὸν καὶ Φαῦλον σύνεσθε τὸ συμβεβηκός; Schol. A. minus bene Schol. B. ἐκφαυλίζετε με, ὡς μόνον δινῶς πάσχοντα, καὶ δακεῖτε μάτην οὐδὲν ἔχειν, οὐδὲ κοινὸν τὸ κακὸν εἶναι λογίζεσθε;

Fons hōrūm allētorum est Aristarchi lectio ex interpretatione in Schol. A. ἀλλως Ἀρισταρχος η ὄντασθ'. έμέμψασθε καὶ ἐξεφαυλίσασθε.

In iisdem: ἀλλως: η οὐλησιν ἔχετε. hoc hand dabie melius; nam eti Hōmericum est ἀγοῦν, reprehendere, pro nihilo habere: v. Notam ad Δ. 559. et Od. E, 379 ἀλλ' οὐδὲ ᾧς σε πολτα ὄνόσσεσθαι κακότητας. pro μέμψασθαι. non tamen conueniunt reliqua. Contra bene se habent: an voluptatem hoc vobis affert, videre me calamitate oppressum, filio amissi? videbitis malum hoc ad vos omnes pertinere. Sic et Apollon. οῦνοτις, οὐησιν τοια ἔχετε. Addit tamen idem, luxatis, ut puto, verbis: εὐρίσκομεν δὲ διαφόρως λεγομένην τὴν λέξιν. η ὄνόσσασθ' ὅτι μοι Κρονίδης — ἐπιφέρεται δὲ οὕτως καὶ ἀνταῦθα, αλλα μέμψασθε. κατητεράφεται δὲ εἰς ἵστην τὸ (leg. τῷ) ἐξεφαυλίσατε καὶ οὐδὲν (οὐδενὸς) ἄξιον ἥρεται. Etiam Schol. br. utrumque apponunt: η ἐφηδεύεσθε με καὶ εἴ ταις σφιφοραις εὑφραίνεσθε. ἀπὸ τοῦ οὐνοτι. η ἐκφαυλίζετε καὶ μικρὸν ἥρεται; turbate quoque Eustathius locum interpretatur.

Abiicienda itaque prorsus Aristarchi seu lectio seu interpretatio (est ὄνόσσασθ' pro lectione praefixum Schol. Vict.) et retinendum η σύνεσθε, pro οὐνοτι. fuit enim οὐν. οὐηματι, et hinc demum ἀγέων contra quam

grammatici statuunt, etiam Etymol. in ἀπόγενθαι. At diuersum ὄντα, μέμφομαι.

ἢ in fronte versus, alii δ. Cant. ἢ τὸν οὐρανόν.

ἄλγες ἔδωκε· fuit, puto, et hic, ἄλγες δῶκε. Townl. cum Vrat. A. ἄλγες ἔδηκε, ut A. pr. et al.

242. παιδίον ὄλεσσαι τὸν ἄριστον· vim h. l. habet τὸν, inter ceteros ἀπεῖνον ἄριστον.

ἀτάρ γνώσσος καὶ ὅμοιες. Scribunt ὑμες et ὑμες. Vrat. A. ὑμες. quod praeferebat Ernesti ante consonam quae sequitur in φῆτροι. Ita et ὑμες erat scribendum. ὅμοιος Lips.

243. φῆτροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε, καὶ τοισιώτες ἀναιρέμεν. Versum adscriptus Suidas in ἄξιος λαβεῖν ὁ μυθὸς, et Homerum ait primum hoc loquendi modo vnum: scilicet quod sufficiendum est ὥστε τοὺς Ἀχαιοῖς ἐναιρέμεν ὑμᾶς. adeoque φῆτροι ἔσεσθε ἀναλψθαι. Aliud exemplum Barnes adiicit. M. 63 γὰρ μᾶλλον ἀργαλέη περάννην. Atqui haec redeunt ad sollemnem graecam rationem, pro ἀργαλέον ἐστι περάννη αὐτά. quem et Latini adsciverunt: ut ap. Horat. tradidit seffis leviiora tolli Pergama Graecis; fecit esse leuius negotium ea tollere.

Aliud est, quod Apollon. de Syntaxi p. 65 notat hoc versu memorato: comparatio adiici h. l. μᾶλλον φῆτροι μᾶλλον. hoc idem volebat monere Theodor. Gaza p. 127. offendierunt quoque ad hoc Scholia B. V. M. nec bene expediuerunt.

Ἀχαιοῖσιν ὅγησισιν Vrat. A. notabilis corruptela ex Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε.

247. η καὶ σηκτανή διάποντας. Aristarchus scripsierat διάποντας ab ἔπω. (ut paullo ante vs. 235 εἰξεῖσην) οὐρας Ἀποταρχος καὶ οἱ πηλεους Schol. A. Vict. Pergunt: εἰν, διὰ τῶν ἀνθρῶν ἐκορεύετο καὶ διττα αὐτούς. καὶ οὔτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως. Et Schol. B. V. M. ἀντὶ τοῦ θιὰ τῶν ἀνθρῶν θει. (atqui διέκειτο non est διέκειτο. διέκειτο habet vim activam ut ἔτειν) οἱ δὲ διεῖργος καὶ διττα τοὺς ἀνθρας. hoc melius. Optime dices διέκειτο

εἴτε διώκειν. bene Eustath. βούλομαι εἰπεῖν· εἰδόμενος γέτηληστος.

συγκαγίψ. σκήπτρῳ. Cant. *συγκαρέω* cum altero in marg.

248. *σπερχομένοις γέρουτος.* Schol. B. M. cum Eustath. *ἐπειγομένου τοῦ διώκειν* (sine sensu. corrigere ex Vict. *ἐπειγομένους ἀν τῷ διώκειν.*) η *σπέρχοντος*, vt medium sit pro actiuo. Prius praefero: *σπερχόμενος* concitans se, concitatus, inde festinans, vt Λ, 110. Ψ, 870. et inf. 322. h. l. instante et urgente fene; scilicet prae ira. itaque transiit vox posthaec omnino in notionem τοῦ ὄργηζοθαι. vt ap. Pindar. Nem. I, 60 Iuno *σπερχθεῖσα θυμῷ.* Gregor. de dial. vbi de Ionica: p. 237 τὸ θυμωθεῖσα ταραχθεῖσα, *σπερχθεῖσα.*

ο δ' νιάσιν οἶσιν ὁμέλης γενεσίον 'Ελευόν τε — inter. pangitur in codd. et edd. mode post ὁμέλης, modo post νεύσιον, et post ἀνύξα. Sane νιάσιν οἶσιν penderet ab ὁμέλης. Σ, 156 μέρη δὲ Τρίασιν ὁμέλης. et a γενεσίν sequentia.

251. Δηκθοβόν τε καὶ Ἰππέθον καὶ Δῖον ἀγανάν. { „quod alias Hippothous, Pelegonum (v. B, 840) et quod ambiguum est, utrum sit proprium nomen Δῖος an Ἀγανάς. receptum tamen Δῖος, et, vt ex Eustathio colligas, Pherecydis auctoritate. ην δὲ, Φασίν, ὡς ιστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος. Schol. Vict. Φερεκύδης τὸν Δῖον νόθον υἱὸν Πριάμου Φασίν. ἔσται οὖν τὸ ἀγαθὸν ἐπιθετον. corrig. τὸ Ἀγανάν. De Deiphobo post Paridis mortem ob fortitudinem Helena potito narrant Scholia ex Lycophr. 168 sq.

Ex L itaque filiis Priami Z, 245 nonissimo belli anno supererant non nisi nouem; infra 494 omnibus se orbatum filiis ait: XIX se suscepisse ex una Hecuba; Schol. Vict. ad 252. ἀνύξα τοῖς. η τῶν δὲ Ἐκάθης. η οὐτοις οὔτε λείποντα, η τῶν πεντήκοντα. Ampliastatur prius quod et conuenit inf. 496.

252. ἐμελέτας ἀπίλενος. Townl. Vrat. d. vn. Vin-
dob. Lipſ. ἐμέλενος. male; addit. Ern. Nec tamen
video, cur non et hoc conueniat alio cogitandi modo.

253. στεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες. Λ „Cra-
tes κατηφόνες scribebat. At κατηφόνες, legitur cum Ari-
starcho, quasi κατηφεῖαι, feminino genere, in contemptum
Schol. A. Forma vocis est, ut κηληδόνες. σειρηδόνες Schol.
B. et M. sunt; eos supplebo ex Schol. Vict. post ista mo-
do adscripta: ἔστιν οὖν μᾶλλον Θηλυκά. εἰς μαλακίαν αὐτών
τοὺς ἐπισκάπτοντος τοῦ πατρὸς, ὡς στυγγίας αἰτίους (odio,
angeratione, dignos) ἀπὸ τοῦ κατηφῶ, κατηφάν. στῆ δὲ
κατηφόνες X, 293. ὡς εἶκω, ἐκάν. At pro οἱ κατηφό-
νες, ut Μακαδένες, accepere alii: Apollon. Lex. κατηφεῖ-
αι ἔξια πράττοντες. (et Hesych. qui addit: κατασχυντος)
παρὰ τὸ Φῶ, Φάν. scil. κατηφής, τὰ Φάη, τὰ ὅμιλα,
κάτω ἔχων δι' αἰτοχύνην η̄ ὄνειδομὴν η̄ λύτην. vi est quo-
que in Schol. B. V. M. Pro his alio modo Schol. br.
ἔξιε καταφενειθῆναι. quod et Schol. Vict. memorat et
Etymologus habet; meliora tamen subiungens priora iſla,
Eustathius. ut solet vtrumque iungit, nulla cum diiudica-
tione. Schol. Vict. comparat Nestoris verba in sacro fa-
ciendo: ἄγε δή μοι, Φίλα τέκνα. (Od. Γ, 418)

254. "Εκτορος ὁφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ μηνὶ πεφάσθαι.
πεφαυσθαι. παρὰ τὸ Φάσαι. ὅθεν καὶ τὸ Φάσγανον. Apol-
lon. Lex. Minus bene scribitur πεφάσθαι. ita debet ei-
se πεφάομαι.

Ad ὁφέλετα Schol. Vict. καὶ Καλλίμαχος. „μὴ ὁφέ-
λετ' ἀλλήλουτιν ἐπὶ πλέον ὅμιλα δύναι.“ non memini in
Fragmentis haberi.

255. ὡς μοι ἄγω τανάτοτομος. Paria dicta iterum inf.
493 sqq.

256. Λ 257. Λ ad priorem versum nullum est Scho-
lon, forte nec stigmē conuenit; ad alterum vero verba
respiciunt καὶ Τρώιλον ἵππιοχάρμην, qui est ὁ χαίρων ἵπ-
πων, ὁ ἀφ' ὑππων μαχόμενος, quod inde of νεώτεροι eum
ἀφ' ὕππου διωκόμενον exhibuerunt. Putes ἀφ' ὑππων esse
legendum; ut Virgil. Aen. I, 476. sortur equis curruque.

haeret resupinus irani. Tragici tamen et seriores deferunt heroicam aetatem in hoc quoque, quod equo veteres heroes, in his Troilum memorant. Pergit Schol. nonnulli eum puerum ediderunt, "Ομήρος δὲ διὰ τοῦ ἐπιθέτου τέλεσον ἄνδρα ἔμφανει. οὐ γάρ ἄλλος ἵππομάχος λέγεται. Apud Eustath. εἴτε, δὲ Φασὶν ἕπους εὐ τῷ Θυμβραῖον φυμάζοντα λόγχη πεσεῖν υπὸ Ἀχιλλέως. vulgo in pugna cum Achille dicitur cecidisse Schol. Vict. vellem integrius esse ἵππομάχομην. εἰτεῦθεν Σοφοκλῆς εὐ Τρώιῳ Φησὶν αὐτὸν ὄχευθῆναι υπὸ Ἀχιλλέως ἕπους φυμάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν." 'Οχευθῆναι est corruptum, et leg. ὄχηθῆναι, equis vehi, aut Φονευθῆναι. Pergit Schol. „ἐπονεῖται δὲ ἄν τις τὸν Μήστορα πρεσβύτατον εἶναι τὸν Ηριαμιδῶν καὶ τὸν Τρώιον οὐ παῖδα, διὰ τοὺς ἀπόστολος καταλέγεται. Moment hinc alii grammatici, nensis ordinem in filiorum recentiū haud videri esse obseruatū. De Troilo v. Excus. XVII ad Aen. II.

Ceteram, cum alia sint ἵππόδαμος, ἵππόθοος et sic porro per ἵππο — nunc forma occurrit ἵππομάχομην, ut ἵππομάχητης Z, 469. scilicet est ab τῷ ἵππῳ qui curat rem equestrem, χαλεψι τοῖς ἵπποις.

Mestoris 258 commemoratione aliqua esse debuit in Antehomericis. Enumerantur filii Priami in Tragici: ut Eurip. Troad. 135. Hec. 421. v. Apollod. III, 12, 5. et Not. Locum illum Apollodori e Pherecyde esse expressum, colligo ex modo dictis de Troilo.

259. οὐδὲ ἐφέσι ἄνδρός γε θυτροῦ πάτερ ἔμφανει, ἄλλα θεοῖς. Schol. Vict. Στησίχορος Ἀπέλλωνος αὐτὸν Φρον. οὐ νοήσας τὴν ὑπερβολήν. Verfus ap. Aristot. Nicomach. (VII) VIII, 1 ἡ ὑπὲρ ἄνθρωπον πέρτη, ἡ ἡρακλῆ καλεῖται. καθ' ἣν ἄνθρωποι γίνονται θεῖοι τινὲς δὲ ἄνθρωποι. ὥστερ — οὐδὲ ἐφέσι etc. ἄνδρός τε θ. Townl. Vrat. h. Sed retinet γε Themistius quoque Or. XIII, 169. vbi vñ 258. 9. recitantur: οὐ γάρ ἔοικεν.

260. ἐλέγχεσ. Vidimus istm B, 235 ὡς πέπονες, καὶ ἐλέγχει, 'Αχ. sunt idem qui ἐλεγχέει vñ 259.

261. χοροιτυπίσιν ἄρισται. χοροίτυπος (ντ. ὀλοεύτροχος N. 137. vbi v. Obll. pro χορότυπος) „οἱ χορευτής. ὅτοι ὁ τύπος ἐν τῷ χορεύει τῶν ποδῶν ποιῶν. οὐδὲ τύπτων τὸ ξέδαφος (quod et ipsum χορὸς dicitur) καὶ “Ομῆρος· πεπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν.“ Od. Θ., 264. Etymol. Dio Chrys. Or. XXXII, p. 654. locum recitans, pro. ψεῦσται sublitruit μῆμοι. Verum totus locus compositus est ex variis laciniis Homericis; alter versus ex Od. Σ., 262 tertius et quartus ex Π., 261. 262. χοροιτυπίσιν Harl. Mosc. 2. Schol. Vict. χοροιτυπίσιν. οὐκ ἐν πολέμοις. ἐν ἑκάποις γὰρ τὴν ὄρχησιν σεμνύει. „καὶ ὄρχηστὴν περὶ δόντα.“ (Π., 617. de re vide Obll. ad VII., 240.) τὴν δὲ ἀταλλαγὴν ἀποδεκιμάζει (an translationem salutationis bellicae in voluptariam?)

262. ἄργον ηδ' ἀρίθμοι ἀρτακτῆρες. Simpli-
citer pro ἀρτακτῆρες τῶν ἀπιδημίων accipe. τὰ τῶν
πολιτῶν ἀρτάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων. Sch. br. et
Etymol. Add. Eustath. graffebantur ergo iniuriis et
rapinis in primatos. Pro ἄργον vitium vn. Vindob. αὐ-
θρῶγ. — ἀναλίσκοντες τὰ μὴ νενεμομένα reddit Athen. I,
p. 9 D. versu recitato.

263. οὐκ ἀν δῆ μοι ἔμαξαν ἀφοτλίσσουτε τάχιστα;
duo Vindob. ἀφοτλίσσογτε, et ἀφοτλίσσοτε Lips. et pro
var. lect. Eustath. itaque et ἀπιδῆτε scribebant. Ad ἔμα-
ξαν Ernisti adscripterat: v. Mazochii comm. in tabb.
Heracl. p. 365. Vide sup. ad 179.

264. ἀπιδῆτε ίνα· hiatu: exciderat ἀν, quod Bentl.
iam monuit: ἀπιδῆτ' ἀν, ίνα. — Niisi fuit: ἀπιδῆσεδ' ίνα.
pro ἀπιδῆτε. nam ιώμεν, est ιέσομεν, ex ιέσομεν. vt A,
143 ιῆτε, ιέσοτε. Est autem ἀπιδῆτε pro ἀπιδῆστε, et
conuenit cum ἀφοτλίσσουτε. Alii (sicque Vrat. d. Vin-
dob. vn.) ἀπιδῆτε, qui legunt ἀφοτλίσσογτε ap. Eustathium. — Schol. Vict. ἀπιδῆτε. οἵ διακριθεῖτε τάχιστα.
voluit illustrare: οἵ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα. pro
διακρινθεῖγτε Γ, idem vbi v. Obll.

· ίνα πρήσσωμεν ὅδεο pro τὴν παρελαν διὰ τῆς ὁδοῖς. vt
iam aliquoties: v. sup.

267. πρωτοπαγέα Apollon. h. v. πρώτως τεχνῶν. Eustath. et ed. Rom. Lips. duo Vindob. Ergo receptum pro vulgari πρωτοπαγῆ. Barocc. Harl. Mori. Townl. Vrat. d. cum Ven. Schol. Vict. Mosc.

πείρινθα vidimus sup. 190.

268. παδ — ὥρεον. καθήρον. καθαιρεῖν. κατάγειν. παταβιθάζειν Eustath. qui comparat Φ, 327 de Achille: κῦμα σπιρόμενον — κατὰ δ' ὥρης Πηλεονα. Repetunt viri docti ad Hesych. et Ern. At sunt haec diversa. Nostro in loco est *deripere*: vt Virg. Ge. II, 242 *Cola praelorūm sumosis deripo tectis*. Recte Schol. Mosc. ὥρεον. ελάμβανον. est enim κατελάμβανον. Spectat utique ad h. v. Hesych. κατὰ δ' ἡμεον. κατελάμβανον, quod iam Benil. emendauerat κατὰ δ' ὥρεον. ap. eund. καθαιρεῖν, καταλαμβάνει. Ap. Pind. Ol. I. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ Φόρμυγγα πασσάλου λάμβανε.

Spectat quoque ad h. v. Hesych. πασσαλόφιν.

269. πύξινον, ὄμφαλόντ' εὖ αἵκεσσιν ἀργρός. Ver. fas aberat a Zenodoto, vt tradunt Sch. A. et Vict. Ver. sum commatis senioris esse, suspiceris facile ex iis, quae ab Ernestio, si modo vere, disputata sunt ad h. v., τῇ γένγῃ, neutro genere, pro iugo, in singulari numero, apud Homerum nusquam occurtere, (hoc verum non esse videbimus infra) nec apud alios bonos et antiquos Scriptores. Nam locum Platonis (ex Epist. ap. H. Stephan. in Thes. L. Gr.) de mendo merito suspectum esse.

Si itaque versum tueri placet: et habet cur placeat, aufert enim exilitatem loci in re per se tenui; dicendum erit: ὄμφαλόντ' esse legendum et ἀργρότ', εἰ δ' ὥρεον. Iam autem ὄμφαλόντ' habent Flor. Alld. et si seruant ἀργρός, cum Vrat. A.; ὄμφαλόντα est in Schol. br. Lips. vero ταῦτα cum uno Vindob. non modo ὄμφαλόντ' sed et ἀργρότα habet. Disiunxit ὄμφαλόντα τ' Steph. idque sequuntur Barnes, Clarke. At Ernesti ex Eustath. et Harl. (adde ed. Rom. Turneb.) exulare viderat τὸ τ', additumque: „quae verior fortasse est lectio.“ Itaque, eum sequutus, τ' omisit Wolf, vt nunc legatur ὄμφαλόντα, sū.

Habet vtraque pars quo se defendet. Potest lectio, grammaticae consentanea, τύχηνος ὄμφαλόεντ', sū οἰγκσ-σιν ἀρχέτ', esse corrupta et in alteram mutata; potest tamen etiam haec altera, minus grammatica esse antiquior; eumque Aristarchea schola videret eam damnari a Zenodoto propter τὸ γυγὸν neutro adhibitum, potuit ea versum emendare; unde venit in codd. nonnullos emendatio, in aliis adhaesit modo ὄμφαλόεντ' cum αἴρηδς, modo cum ἀρχέτα. Ut id resineam, quod Wolf. edidit, mouet me primo ea ipsa disputatio, quam modo prae-misit, tum auctoritas Veneti vtriusque, Schol. B. V. ita-que antiquorum omnium. Accedit aliquid quod miror animaduersum haud esse nec a me ipso, quod N. 706 iam praetermissus exemplum τοῦ γυγὸν, τῷ μέν τε γυ-γὸν οἶον ἐνέργον ἄμφις ἔργοι, et II. 470. υρῆγα δὲ γυγόν. ubi tamen de eo monni, requiri γυγές. Potest porro re-poni, plura esse; quae duplice genere efferantur in ipso Homero, ut δεσμὲς et δεσμά. δόρχος et δόρχη inf. 445. Quod tamen omnium maxime me mouet, ut nihil mu-tem, est, quod versus serius accessisse videtur a rhapsodo; qui suae aetatis more loquuntur est.

ὄμφαλόεν. habens in medio aut unum aut plures umbilicos seu eminentias, ἔξοχάς, αἵ τε περικοῦνται οἱ ιμάντες. clanos, ad alliganda lora. Sic Sch. B. V. M. At τὰς ἐν τῷ γυγῷ τρωγλας, foramina, ἵψ' ἦν αἱ ἡνίαι δέδεν-ται, Hesych. Plura Eustath. cumulat; ὄμφαλόεν ei est vel τὸ κύκλους τινὰς ἔχον ὄμφαλοιδεῖς, vel γλύμηα τι κοίλους περὶ τὸ μέσον τοῦ γυγὸν, ὅπου οἱ ιμάντες περιτ-θενται. declarari hoc in illis (273) τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδηται επ' ὄμφαλὸν, ὁ δετιν, επὶ τὸ μέσον τοῦ γυγοῦ. At pergit: οἱ ἀπριβέστεροι ὄμφαλόεν Φεσὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἵ αἱ ιμάντες περιειλεῦνται. Et iterum aliter: ἢ τὸ ἔχον μέσον ὄμφαλοὺς ἢ προσδεῖται ιμᾶσι δρυμός. Vnum tantum ὄμφαλὸν memorat mox 253. ἐκά-τερθεν tamen, adeoque in utroque iugali-mulo. Et in Schol. B. V. M. οἱ δὲ, δύνα μόνεν ἔχοντες ὄμφα-λὸν, ἢ προσδεῖται ιμᾶσι ὁ δρυμός. Sch. br. ὄμφαλόεντα,

267. πρωτοπαγέα Apollon. h. v. πρώτως παγάδαι. Eustath. et ed. Rom. Lipf. duo Vindob. Ergo receptum pro vulgari πρωτοπαγῆ. Barocc. Harl. Mori. Townl. Vrat. d. cum Ven. Schol. Vict. Mosc.

πείρινθα vidimus sup. 190.

268. καθ — ὥρεον. καθήρεον. καθαιρεῖν. κατάγειν. καταβιβάζειν Eustath. qui comparat Φ, 327 de Achille: κύμα αἰρόμενον — κατὰ δ' ὥρες Πηλείωνα. Repetunt viri docti ad Hesych. et Ern. At sunt haec dinersa. Nostro in loco est *deripere*: vt Virg. Ge. II, 242 *Cola praelorum fumosis deripo tectis*. Recte Schol. Mosc. ὥρεον. ἀλάμβανον. est enim κατελάμβανον. Spectat utique ad h. v. Hesych. κατὰ δ' ἡγεον. κατελάμβανον, quod iam Bent. emendauerat κατὰ δ' ὥρεον. ap. eund. καθαιρεῖ, καταλαμβάνει. Ap. Pind. Ol. I. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ Φόρμυγης πασσάλου λάμβανε.

Spectat quoque ad h. v. Hesych. πασσαλόφιν.

269. τύξινον, ὄμφαλόεντ' εὖ αἴκεσσιν ἀρηρός. Versus aberat a Zenodoto, vt tradunt Sch. A. et Vict. Versum commatis senioris esse, suspiceris facile ex iis, quae ab Ernestio, si modo vere, disputata sunt ad h. v. „τὸ γύγὸν, neutro genere, pro iugo, in singulari numero, apud Homerum nusquam occurtere, (hoc verum non esse videbimus infra) nec apud alios bonos et antiquos scriptores. Nam locam Platonis (ex Epist. ap. H. Stephan. in Thes. L. Gr.) de mendo merito suspectum esse.“

Si itaque versum tueri placet: et habet cur placeat, aufert enim exilitatem loci in re per se tenui; dicendum erit: ὄμφαλόεντ' esse legendum et ἀρηρότ', εὐ δ' ἔφερον. Iam autem ὄμφαλόεντ' habent Flor. Alld. etiā fernant ἀρηρός, cum Vrat. A.; ὄμφαλόεντα est in Schol. br. Lipf. vero mī. cum uno Vindob. non modo ὄμφαλόεντ' sed et ἀρηρότα habet. Disiunxit ὄμφαλόεντ' Steph. Idque sequuntur Barnes, Clarke. At Ernesti ex Eustath. et Harl. (adde ed. Rom. Turneb.) exulare viderat τὸ τ', additque: „quae verior fortasse est lectio.“ Itaque, eum sequutus, τ' omisit Wolf, vt nunc legatur ὄμφαλόεντ', sū.

Habet vtraque pars quo se defendat. Potest lectio, grammaticae consentanea, τύχηνος ὄμφαλόσντ', εὗ οἰκυσσιν ἀργότ', esse corrupta et in alteram mutata; potest tamen etiam haec altera, minus grammatica esse antiquior; eumque Aristarchea schola videret eam damnari a Zenodotō propter τὸ γυγὸν neutro adhibitum, potuit ea versum emendare; unde venit in codd. nonnullos emendatio, in aliis adhaesit modo ὄμφαλόσντ' cum ἀργόδε, modo cum ἀργότα. Ut id resineam, quod Wolf. edidit, mouet me primo ea ipsa disputatio, quam modo prae- misi, tum auctoritas Veneti utriusque, Schol. B. V. ita- que antiquiorum omnium. Accedit aliquid quod miror animaduersum haud esse nec a me ipso, quod N. τοῦ iam praetermissimus exemplum τῷ γυγὸν, τῷ μέν τοῦ γυγὸν οἷον ἐνδον ἀμφὶς ἔργει, et Il. 470 χρήγε δὲ γυγόν. ubi tamen de eo monni, requiri γυγός. Potest porro re- ponni, plura esse, quas duplici genere efferantur in ipso Homero, ut δεσμὸς et δεσμά. δέρχος et δέρτα inf. 445. Quod tamen omnium maxime me mouet, ut nihil mu- tem, est, quod versus serius accessisse videtur a rhapsodo; qui suæ aetatis more loquutus est.

ὄμφαλόσν. habens in medio aut unum aut plures umbilicos seu eminentias, ἔξοχὰς, αἵ περικοῦται οἱ ιμάντες. clanos, ad alliganda lora. Sic Sch. B. V. M. At τὰς ἐν τῷ γυγῷ τρώγυλας, foramina, ἐφ' ᾧ αἱ γῆται δέδεν- ται, Hesych. Plura Eustath. cumulat; ὄμφαλόσν ei est vel τὸ κύκλους τινὰς ἔχον ὄμφαλοιδεῖς, vel γλύπμα τοιοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ γυγοῦ, ὅπου οἱ ιμάντες περιτ- θενται. declarari hoc in illis (273) τρὶς δὲ κατέρθεντες στήσαντες στέπται τὸ ὄμφαλὸν, ὁ δρτις, στέπται τὸ μέσον τοῦ γυγοῦ. At pergit: οἱ ἀκριβότεροι ὄμφαλόσν Φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἵ αἱ ιμάντες περιελεῦνται. Et iterum aliter: ἡ τὸ ἔχον μέσον ὄμφαλον δὲ προσδεῖται ιμᾶσιν δὲ φυμός. Unum tantum ὄμφαλὸν memorat mox 253. ἐκά- τερθεν tamen, adeoque in vitroque iugali-mulo. Et in Schol. B. V. M. οἱ δὲ, δια μόνου ἔχοντες ὄμφα- λὸν, δὲ προσδεῖται ιμᾶσιν δὲ φυμός. Sch. br. ὄμφαλόσντα,

κεκοσμημένεν. quae manca esse arbitror. ὁμολόγων
Mori.

εἴ τοι οἰκεσσιν ἀρχός. Sunt ei οἴκαις h. l. χρίαι, δι'
ῶν αἱ ἴμάντες διγρήνηαι, verbis Hesychii. Eustathius iterum
plura apponit: ἡ χρίαι τινὲς, συνέχουτες τὸν γύρον (an-
ingum obfirmantes, ne labaret?) ἡ δι' ὧν ἐνείρουται αἱ
τοὺς ἥμιονες οἰκιζούσαις ἤνθαι. Apollon. Lex. bandatis ver-
bis εἴ τοι οἰκεσσιν ἀρχός, addit aīt τοῦ τοῖς λάραις, ταῖς
ἡνίαις τῶν Ἱππων. Dubito adhuc an recte τοὺς οἴκαις ex-
posuerint grammatici; debuere aliquid communem habere
vel simile clavo gubernaculi. Niisi rem satis declaratam
dedit Schol. Vict. οἰκεσσιν χρίαις, δι' ὧν ἐνειρόδενται αἱ
ἡνίαι τοὺς Ἱππους οἰκιζούσιν. η γὰρ ἡνία πρότερ τινὰ οἴκαι
εστὶ τοῦ ἄριστος. (leg. τοῦ ἄριστος.)

270. ἐκ δὲ Φέρον γυγόδεσμον: Ιμάντης η σχοῖνεν, (σχοῖ-
νεν) ὁ δεσμὸς γυγόν Sch. B. Vict. Mosc. ὁ προσδεῖται ὁ
γυγός τῷ φυμῷ. Γυγόδεσμον, ὁ Ιμάτης τοῦ γυγοῦ, adeoque neutro
genere Apollon. Lex. siue τὸ γ. Eustath. At Hes-
ych. γυγόδεσμος, ὁ Ιμάτης τοῦ γυγοῦ, ὃν ἔνιας γυγόδετη. Er-
go mas. gen. niisi ex incuria: cum ex Apollonio sua
sumferit Hesychius; et in Homero statim controversia sub-
lata esse debet, si extenderis sequi καὶ τὸ μὲν εἴ πατέ-
θηκε sc. τὸ γυγόδεσμον, lorum apposuit temoni, applicauit.

εννεάπτυχον H. Stephanus. recepit ex ed. Rom. adfili-
pulantibus Eustath. codd. Ven. Lipſ. At Edd. Flor.
Alld. Turn. cum Vrat. A. εννεάπτυχον ut adeo ὁ γυγόδε-
σμος effet. Ernesti ad Albert. in Hesych. remittit et com-
parat τὸ στηθόδεσμον ap. Pollic. VII, 66. Poterat lauda-
ri ex eo ipso I, 146. τὰ δὲ συνάπτοντα αὐτὸ (τὸ ἀκρορρύ-
μιον) τῷ γυγῷ, γυγόδεσμα καλεῖται.

Ἐκ δὲ Φέρον ex usu Homerico et vno Vindob. pro-
duxi δ' Ἀφερού.

271. καὶ τὸ μὲν εἴ πατέθηκαν δύξεστο φτι φυμῷ. τὸ
μὲν τὸ γυγόδεσμον diserte Schol. B. M. ne ad γυγόν re-
feratur. πατέθηκαν. ἀπέθηκαν. admouerunt. proprium
huiusset πατέθησαν.

272. πέδη ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκου. οὔτε τοι βάλλον.
 Σ., quod πέδη ἐπὶ πρώτῃ ἀντὶ τοῦ ἄκρου ἔργοντ' ἐν πρώτῃ
 ρύμῳ (Z, 40).¹ Sch. A. Et Sch. B. τῶν τὸ ἄκρον πέ-
 δα καλεῖται. (Recit, ut ποῦ. Sic πέδη χιτῶνος. οὐδὲ
 limbis ap. Apollon. IV, 46 οὐτα νεστίς) habet autem te-
 mno duas πέδας, ορας, τὴν πρὸς γῆν καὶ τὴν πρὸς τὸ σο-
 γόν. τὴν οὖν πρὸς τὸ γυγὸν πρότερην λέγει. Obscurus sunt
 prioka: τὴν πρὸς γῆν. Schol. Vixi τὸ ἄκρον καὶ ἐπὶ γῆς
 ἦν. ῥιθῆ ὁ ρύμος Φερόμενον. corrumpit, pro, καὶ ἐπὶ γῆς
 ἦν, ὅτε λαζῆ ὁ ρύμος Φερόμενον τοῦ ἄρματος. Male igitur
 Schol. B. temponem dicit habere duas πέδας. Melio-
 ra dat Eustath. ex antiquioribus: πέδαιν δὲ ρύμοι πρώτην
 τὸ ἄκρον Φεροῦν, ὃ ἐπίκειται ὁ γυγός. λέγεται δὲ πέδα, ἐπει-
 κατω, καὶ ἐπὶ γῆς. γένεται, ὅτε λαζῆ ὁ ρύμος, δὲ αὕτω λέ-
 γεται διὰ τὸ ρύμαν καὶ ἀλκηστιν τὴν ἄμαξην. Etiam Apol-
 lon. Lex. πέδη, τῷ ἄκρῳ τοῦ ρύμοῦ. Et Hesych. πέδη οὐ
 ἀρχῇ τοῦ ρύμοῦ. Eustath. πέδαιν δὲ ρύμοι πρώτην, τὸ ἄ-
 κρον Φεροῦν, ὃ ἐπίκειται ὁ γυγός.

ἐπὶ δὲ κρίκου ὕστορε βάλλον. Videamus primum. Σ.
 οὔτε τῆς ὕστορες. Sch. A. τὸν πάσταλον ἐπ' ἄκρου τοῦ
 γυγοῦ. Mox aliud. Schol. A. τῷ πετερύᾳ παστάλῳ κατὰ
 τοῦ ρύμοῦ καὶ τοῦ γυγοῦ. ultima καὶ τοῦ γυγοῦ delenda
 sunt. Sch. B. autem: τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ρύμοῦ ἐμπε-
 πηγότι παστάλικῳ, περὶ δὲ ὁ κρίκος. ἐμβαλλόμενος τῷ
 γυγῷ, ἐντιθεται. At Apollon. Lex. ὕστορε (ut edidimus; et
 sic scripsero alii) τὸν πρὸ τοῦ κρίκου τοῦ ρύμοῦ τότεν (sc.
 θλεγός) Ετυμολ. ἀστυρ, παστάλικος ἐμβαλλόμενος διὰ τοῦ
 ρύμοῦ, ἐπὶ τὸν γυγόν (in parte temporis. extima, versua,
 iugum.) ὡς Φεροῦ "Ομηρος" ἐπὶ δὲ κρίκου ὕστορε βάλλον.
 αὐτὶ τοῦ τῷ δὲ ἐπικάβῳ τὸν ὕστορα βάλλον. Obscurior
 quoque locus est Pollucis I, 146. οὐ δὲ πάσταλος, οὐ διπρο-
 μένος ἀτὰ τοῦ γυγοῦ, ἐπὶ τὸν ρύμον, φ τὰ γυγόδοσμα πε-
 ριελίττεται, ἀστυρ. Subtiliter in Etymol. aliud Scholion,
 quod est quoque in Sch. br. ὕστορε. τῷ. ἐνισμένῳ παστά-
 λῳ κατὰ τοῦ ρύμοῦ τοῦ γυγοῦ. (Etiam hic turbat „τῷ
 γυγοῦ“) Tandem Eustath. Κακῷ δὲ πάσταλος τῷ γυγῷ

διεμένος, ἐν ἄκρῳ τῷ ρυμῷ πεπηγός. Σκῆνα κρίνος ἀμβάλλεται καὶ τὸ δύνοδεσμον ἀκοδόδεται πάς συνοχὴ τοῦ δύνος.

Secundum haec embiguum manet, quod quaerimus. Alii ὕπορα in iugo, alii in tensone querunt, conuenient fere in eo, esse τάσσαλον, clavum, eique circumligari ea parte lora iugalia. Diversa haec, sed tertia adiuncta notione, quae et in Eustathio memoratur p. 1350 l. 16. ut sit ipsius iugi pars ea, cui cervices immittuntur equorum, (quae tamen vocem suam ap. Homer. habent, γένγλη) complectitur Scholion Hesychianum plenius ceteris: ὕπορα, τὸ πελματα τοῦ ἀρματου, ἤτοι δύνος, Σκῆνα δι τράχηλος τῶν ὕπτων δυτίζεται. Η τὸν πρῶτον κρίνον τοῦ ρυμοῦ. οἱ δὲ κατὰ Αρισταρχου τὸν τάσσαλον τὸν πεπηγότα περὶ ἄκρου τῶν ρυμῶν, περὶ δὲ δεσμεῖται καὶ εἰλεῖται τὰ δύνοδεσμα. Et in Aristarchea interpretatione videtur acquiescendum esse. ὕπορο, s. ὕπορο generali notione est σφῆν, ἀμβολος, γόρθος, στύλος, ap. eund. Hesych. et Eustath. vbi τύλος est. Adeat, cui lubet, Scheffer. de re vehic. I, 11.

κρίνον esse annulum, conuenit. Ex eo κίρκος factus: v. Koepf. ad Gregor. p. 165.

Tandem notandum, pro ὕπορει scribi quoque ὕπορα nescio an in ipso Homero. Etymol. τινὲς δὲ γράφουσι ὕπορη, εἶναι ἔχετορι. (immo ὕπορει εἶναι ἔχετορι sicque legitur in Sch. br. vbi contra praeceps τῷ ἀναμένῳ τασσάλῳ pro ἀνιεμ.) De quo v. Hesych. et Not. ad e. l.

Ἐπειδὴ in τέλῃ ἐπὶ πρώτῃ intulerat Barnes, forte ne profus otiosus esset in loco salebroso. Atqui sequente epitheto tonum non inclinari conuenierat per totam Iliadem.

273. Τρὶς δὲ ἐπιτέρθεν ἔδησεν ἐπ' ὀμφαλὸν. scil. τὸ δύνοδεσμον, quod altera parte illigarunt iugo, altera tensioni. Sch. B. V. M., ἐπιτέρθεν. Εἴδησεν, ἀμφιστάσσεται τὸν δὲ μέσον τοῦ δύνος ὀμφαλὸν, ηνα μὴ ἐπεριπλυνθεῖ. Et Sch. br. ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ δύνος.

274. ὑπὲ γλωχῆνα δὲ ἐγναψίαν. Sch. B. ὑπὲ τὴν γωλαν τὴν γοργονιῶν ἐπ τοῦ ρυμοῦ καὶ τοῦ δύνος ὅταν γάρ

ουδεδή τῷ ῥυμῷ ὁ δύνας, ἀποτελοῦται τινας γωνίας. Non
hanc claram notionem reddere possum. Apollon. Lex.
γλωχῖνα. τὴν γωνίαν. sicutus Etymol. et Hesych. in h. v.
καὶ αἱ τοῦ δύναος γωνίας. At Eustath. duas diuersas inter-
pretationes memorat; alteram eandem: εἰ δὲ γλωχῖνά Φα-
σι τὴν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ δύναος γωνίαν, δύνα κάμπτεται
περὶ τὸν μέσον τοῦ δύναος ὄμφατον τὸ δύναοςμον. Alte-
ram hanc: γλωχῖνα δὲ κάμψαι Φησί, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑπο-
βαλεῖν τὴν καμπῆ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἴμαντος ἄκρον, καὶ
γωνίασαι αὐτὸν, ὡς ἂν εἴη εἴλυτον ὕστερον, διὰ τῆς χυδα-
στὶ λεγομένης Θύλεας (h. v. quae vulgo dicitur Θύλεα,
foramen ἴμαντος per quod alter trahitur: τὸ Θύλεον εἰ-
ταὶ Θύλεα ap. Hesych. h. v.) Ita γλωχῖν εῖται ora funis
qua is immittitur, illigatur. Et hoc quoque Sch. br. of-
ferunt: γλωχῖνα, τὴν γωνίαν λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ
ἴμαντος.

Alteram itaque hanc interpretationem, si non verio-
rem, quod non profiteor, mihi tamēt magis perspicuum
plexus sum. Sunt eius quoque vestigia in Schol. B.
M. Sequitur enim post supra memorata: δύλοι δὲ καὶ τὴν
γλωσσίδα. ἔγγαιμψαν δὲ, ὑπέγαιμψαν, ἀπότερμάτισαν, ἵνα
μὴ πρέμηται ἐιμάς. haec Schol. Vict. sola habet; omissis
prioribus omnibus; ita ut is sola haec probasse videatur.
Schol. br. ἔδησαν, παθῆψαν.

γλωχῖνος uno loco Homericō occurrit; possit ita-
que mirari quod Pollux II, 88 ubi de barba cuneata
agit, pergit: καὶ τάγματα αἱ ἀκίδες περὶ τοῖς ποιηταῖς. ἀλλὰ
“Ομῆρος γλωχῖνας καλεῖ. Scilicet leguntur in eo τριγλά-
χνας, χαλκογλάχνας, τανυγλάχνας ὀίστοι.

ὑπὲρ γλωχῖνα δ' ἔκαμψαν. puta esse, ὑπέγαιμψαν.
Apud Hesych. ὑπογλωχίνα. ὑπὲρ τὴν γωνίαν hinc emendan-
dam esse, viderat Benil. Ionicum debuit esse δὲ κάμψαν.
Verum ut ad ἔκαμψαν veniam: hoc pro vulgariter ἔγγαιμ-
ψαν recipiendum erat partim ex prosodica ratione, quia
dubitari potest an syllaba ante γν corripi possit: v. virum
dociliſſ. Rich. Payne p. 31 partim auctoritate Harl.
Townl. Veneti: addo Vict. Mosc. ac cūm Schol. memo-

rat quoque ex Eustath. Barnes. Certe in eo est p. 1350, 20. γλωχῆνα δὲ κάμψαι. Φησί etc. ut supra verba apposui. E Schol. Vict. scriptum video ἔκεφαν, sicut puto ἔκεψαι pro ἔκεψι. In Vrat. d. et A. ἔγναψαν. Veriorenam tamen lectionem arbitror fuisse ἔγναψαν. ut γαμψώνυχες aquilae; et apud Hippocratem sunt γαμψοὶ pro καπταῖ.

Ceterum si in loco hoc quicquam a me est peccatum, veniam dabunt aequi rerum aestimatores, quippe qui nunquam mulionis partes et operas praefliterim.

275. εἰς Θαλάμου δὲ Φέρετρας, δύξεστης εἰς' ἀτήνης νήσου. non bene interpungebatur post ἀτήνης. Monent quoque de meliore interpunctione Schol. A.

εὐξέστης. Vrat. A. d. Mosc. 2. Townl. Ven. ut iterum variat inf. 280 δύξεστη εἰς Φάτνη. et sic ubique feret: ut primo statim loco H, 5. auctoritati cessi et vulgarium δύξεστου deferui.

276. νήσου. Mosc. a. γῆνεον quod etiam alibi frequenter: ut Od. A. 147.

277. ζεῦξαν δ' ἡμίόνεα πρατεράνυχας ἐντεσιεργούς. Schol. A. „ἐντεσιεργούς, τοὺς ὑποζυγίους. immenta sunt, quae non modo onera dorso ferunt, sed currum et impositum textum (πείρινθα) trahunt, quae ἔντεα dicuntur.“ Schol. B. οὐ τοὺς μετὰ πανδηλίουν υποθεροῦντας, ἀλλὰ τοὺς ἄρματα ἔλκοντας. Similia modo hoc, modo alterum in ceteris Schol. V. M. br. Apollon. Lex. Hesych. τὰ ἔντεα sunt τὸ ἄρμα. et ἐντεσιεργοί, οἱ ἐν ἔντεσιν ἐργαζόμενοι. ut Eustath. h. e. ἐν ἄρματι, inf. ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀτήνην vñ. 324. Addunt Schol. B. καὶ Πίνδαρος τὰ ἄρματα ἔντεά Φησί. ἵππειοις ἔντεοι μετατεων, ἢ τοὺς ἔταλμους εἰς τὰ ἔργα. Locus Pindari est Ol. XIII, 28. τὰ γὰρ ἵππειοις ἐν ἔντεσσι μέτρα. ἢ — corrupte itaque inde effictum est μετατεων. Legitur quoque in Vict. qui idem Scholion habet: ἵππειοις ἔντεοι μέτρα. Eustath. exscripsit simpliciter: ἔντεα γὰρ παρὰ Πίνδαρῳ τὰ ἄρματα. Acciperunt ergo veteres. Pindarum de iunctis currui equis. hoc tamen Corinthiorum inuentum non fuisse traditur, sed equorum stenandorum.

εὐτεσιεργούς est praefixum Schol. br. legiturque in Hesych. tum in Cant. Mori. Harl. Mosc. 2. vno. Vindob. expressum quoque erat in edd. Flor. Aidd. Turneb. nec mutatum nisi ab H. Steph. ex ed. Rom. recte; nam τὸ εὖ σειργούντων est contractio, quod nec locum habet nisi in contractis ex ea ut *εργός*. Homericā aetate fuit *ευτεσίεργος*. Illustrat vocem Ernesli per *ετεσίεργος* in Hesiodi *Ἐργ.* 411. In Vrat. A. apposita erat glossa: *ἀρματοεργούς*.

278. τοὺς δὲ πότε Πριάμῳ Μυσοὶ δέσαν. Schol. Vict. „Μυσοὶ, τλητοῦ ὄντες Ἐντεῖν; ὅτεν ἡμίονων γένος. (B. 85a) ἦ, ὃς καὶ πωρὰ Μυσοῖς διαφέρειν ὄντων. Ἀνακρίσιν. „Ιππόθορον Μυσοὶ εὑρεῖν μέχιν ὄντων πρὸς ἵππους; (an Anacreontia sit fragmentum, non repērio) δὲ ὁν ἡμίονοι. καὶ νῦν μὲν ἀρσενικῶς ὄντων ἔξις δὲ. (325) τὰς Ἰδαιός ἐλαύνει δαιδρων.

279. ἕπτας δὲ Πριάμῳ ὑπάγον — Vrat. d. ἕπτας δὲ Τρωῖους. ὑπάγον ζυγὸν, vn. Vindob. ζυγῷ.

280. εὐξέρητε δὲ Φάτνη. vulg. εὐξέρητε, quod ex ed. Rom. intulit H. Steph. et ipsum bene se habens, lectum quoque in Lips. Recipiendum tamen erat alterum auctoritate eodd. Barocc. Mori. Cant. Harl. Vrat. b. d. Mosc. 2. Townl. Ven. sive edd. Flor. Aidd. infra quoque 590 edd. vulg.

οὐς — ἔχων ἀτίταλλον, pro ἀτίταλλον. nota periphrasi. Laudat tamen Ett. Volk. ad Eurip. Phoen. p. 269.

281. τὸ μὲν γενυνόσθην — κήρυξ καὶ Πρίαμος. Schol. B. Vict. Mosc. „ζευγίνους προστέκοσσον. — καὶ οἰκοδομοῦ μὲν ὁ ἐργάτης, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ χερηγός. καὶ γλύφει μὲν ὁ γλυφεῖς, γλύφεται δὲ ὁ δεσπότης, γένγιωσιν ὁ ὑπηρετῶν, γεύγυνται δὲ ὁ προστάσσων.“ obseruatio grammatica pet se bona de vi, quam verba media habere possunt, et saepe habent; non autem semper et ubique. At miraris, cur haec in nouissima deinceps rhapsodia proposita sint? nisi mecum flatueris commentatos esse grammaticos in singulas rhapsodias; et ex his unum in postremam dū.

ligentius ac perpetua annotatione. Verumtamen obser-
vatio ab h. l. est aliena; nam in heroica vita ipsi he-
roes, et ipsi dii, αὐτορυφοὶ sunt, et currum adornant,
equosque iungunt; et postquam filii Priami (inde a vi.
365) plaustrum adornauerint iunctis quoque mulis: ad-
ducunt vi. 279. equos currui Priami iungendos, iungunt
statim ipse Priamus et praeco.

Scrupulum inicii sibi passus quoque est Clarke, quem
tamen minus feliciter sibi eximit coniectando: τῷ μὲν
ζευγνύσθην. Ernesti nullam sit esse necessitatem corrigen-
di; „ζεύγνυσθαι“ commodissime dicuntur, qui tandem
currum cōscendunt“ at h. l. expresso de equis iungen-
dis agitur.

Vt ζευγνύτην legatur, non magis necesse est, cum
actua et media forma vbiique alternis variet. Videntur
quoque fuisse, qui τῷ δὲ ζευγνύσθην passine dictum ac-
ciperent, οἷοι ita iungebantur in domo. quid vero tum
seqq. facias, κήρυξ καὶ Πρίαμος. Etiam τῷ modo ad
equos, modo ad κήρυξ καὶ Πρίαμος referunt. Prīus haud
dubie recte.

282. κήρυξ καὶ Πρίαμος, πονιὰ Φρεσὶ μῆδος ἔχοντες.
„quod, nisi versus hic adiectus esset, si, qui contendunt apud Homerum duales et plures confundi (cf. ad A, 567) (συγχωσθαι τὰ δυῖκα) Eratosthenes et Crates, dicere potuerant, dualem τῷ μὲν, de nouem Priamidis dictum esse“ Schol. A. inutilis obseruatio!

πονιὰ. Townl. πονιά.

μῆδος ἔχοντες. Ven. ἔχετε ut cum ζευγνύσθην con-
veniat. Potest tamen refictum esse ad hoc ipsum: cum
de hac loquendi forma tantopere disiderent grammatici.

Hunc versum animo habuisse simulque alterum similem P. 3a5 confidisse memoriter Xenophon videtur
Sympos. 8, 30. vbi Ganymedis etymon. ex eo dicit,
quod is est gaudens consilio: γανύμενος μέδεσι.

283. αὐγχίμολον δέ σφ' ἥλιδ' Ἐκάβη τεττότι θυρῶ.
Schol. B. V. περιλύτῳ Sch. M. λαλητημένῳ. Vidimus
iam A, 554. P. 664. quod alias est τεττηκόντος ἥτορ.

285. χρυσέψ δυ δέται, ὅφρα λειθαργε πολτρη.. λέι
ψευτε. Schol. B. V. M. σύλληψταις. μόνος γέρε σπάνδαι ε
Πρίμως. ex seqq. χρυσέψ ενί δέται ὅφρα Bonit. vt
hiatus tollatur. Potuit quoque esse εν δέται χρυσέψ. νε
εν χρυσέψ Φάλη Ψ, 243. alibi sane, vt in χρυσέψ εν δα
νέψ et similibus alterum praeponitur. Miror Clark
kius, qui tot hiatus multo dariores admittere potuit,
nunc repente commoueri hoc hiatu qui ferri poterat:
reponit iam Ernesti, caesura et mora syllabae cum de
sensi posse.

287. τῆ, σπάσεν. τῆ, λαβέ. vt iam E, 219 et al.

288. ἀψ εκ δυσμενέων ἀνδρῶν. να. Vindob. 4χρων
pro ἀνδρῶν ε glossa.

ετεῖ ἀρ σά γε Θυμός. „γρ. ἀταρή σά γε“ Barnes.
Monet Clarke, ἀρ habere vim in connectenda sententia;
et Ernesti adiicit, ετεῖ ἀρ, si tamen, ὄτρενεις ετεῖ γηας
(Ιατροῖς)

290. ἀλλ' εὐχει σά γ' ἔτεται. εὐχει erat in vulgg.
Recepit Barnes εὐχει ex ed. Rom. et Rustath. cum Cant.
εὐχει Harl. Vrat. A. d. Lips. Ven. Mosc. 2. Schol. B.
sup. ad E, 458. Etiam hoc bene. 291. ὁς πᾶσαν
Τροίην κατέφερ.

292. αἵται δ' εἰσεν ταχὺν ἄγγελον. Schol. A., εν
ἄλλῳ. δὲν ἄγγελον. “non video, quomodo commode hic
locum tueri possit; potest retractum esse ex v. 296. Et
ταχὺν ἄγγελον iteram legitur v. 310. Apollonius tamen
de Syntaxi p. 157 l. 23 pugnat pro δέν. (Scribitur ibi
αἵται δ' δὲν δέν ἄγγελον, corrupte) esse enim nunc δὲν
pro αἵται. vt 296 δέντων.“ Si sibi constat, etiam h. l.
accipere debuit pro δέντων; peto eum suum alitem.
Schol. Vici. ταχὺν ἄγγελον. δὲν, ἀγαθὸν, εἰ δὲ τὸν αἵταιν.

Potro Schol. A. τὸ δέῆς αἵται δ' εἰσεν — δεξιόν.
τὰ δὲ ἄλλα (οὔτε — μέγιστον) δὲκ μέσου.

ὅς τε εἰ αἵται Φίλκατος εἰσεν. Schol. A., ἀγκλετικῶς
ἀναγινώσκουσι τὴν εἰ, ετεῖ εἰς ἀπλῆν γη μετάληψίς δετιν.
ἔμαλις τῆ. ἀλλά εἰ αἵται Ζεύς.“ Ait, non εἰ αἵται scri.
bi, sed εἰ. De qua subtilitate multis agit Apollon. de

Syntax. cf. ad E, 64. Eudem Schol. Vict. ἐγκλητέων τέρν, εἰ.

Φίλατος. Schol. Vict. „ἢ, ὅτι τῷ αὐτῷ ἡμέρᾳ αὐτῷ σχετικῇ θ. ἢ, ὅτι ὀρμῶστι αὐτῷ ἐπὶ τῷ βασιλεῖαν εφάνη καὶ τεθάνοσεν αὐτῷ τῷ μὲλλοντα. τινὲς δὲ Φασίν, ὅτι γεννηθέντα Δία τὸν εὑρακόν εἰσόμεσσιν οἱ δὲ, ὅτι Μέροψ ὁ Κῆδος ἀπεύθυνται ἐπείνδει τῷ γυναικα. Σειρας δὲ τῷ Φέαν περιβλήθη, καὶ συρκάρεσσιν ἀλιτρῷ Διτ. Debuit ergo esse merope inter aquilarum genera. Exscriptis vetus Scholion Eustathius, qui et versus Moeris Byzantinae adiunxit. Conf. locum de aquilae augurio inf. 312. et ad O, 247. ubi hanc fabulam item attigi.

293. καὶ εὖ χράτος δοτὶ μέγιστον. εὖ „ἢτι Ζηνίδος γράφει· καὶ εὖ. (et eius) δοτὶ δὲ ἄρτι ἑαυτοῦ. καὶ ἀδιέφερός δοτινὸν ἐ λόγος.“ Schol. A. quo fenda ultima dicta sint, non definito. patet legendum esse ἄρτι τοῦ αὐτοῦ. (et eius robur) Verum etiam Apollon. Lex. εὖ συμβαίνει τῷ — ἑαυτοῦ, adscripto hemistichio. Sane εὖ. εὖ. εὖ.

Eustathius: ηρ. καὶ κατ' ἐγκλησίαν; καὶ εὖ. hoc puto melius, vt sit, ipsius. at si est εὖ, est pro, sibi ex grammaticorum doctrina: vt sup. T, 464 εἴ τις εὖ πεφύσατο. Hesych. εὖ, διστος, αὐτοῦ ἢ αὐτῆς. deb. εἴτε αὐτοῦ. cf. ad O, 165. Difficile est in his grammaticorum iudicia vel expisciari vel constituerem.

καὶ εἰ est in Mori, Harl. Moic. a. fonsius mox 311. cum Barocc. Harl. εὖ viciose Townl. Mc et vi. 311. Eustath. τῷ δὲ καὶ εὖ χράτος δοτὶ μέγιστον. ἔγειρ, οὐτερ δετοῦ (accepte ergo perperam εὖ tanquam idem quod εὖ ab ᾧ), τὸ βασιλικὸν γάρ τολμήσῃ τοχόν. καὶ τῷ μὲν φράσαι σύντονον δοτινόν καὶ εἰ προσκρήθη δὲ τῷ ποιητικῷ τορού. γίνεται δὲ, τὸ καὶ αἰλαχίσον δέγλωνη τῷ εὖ, τὸ τῷ δρεῖ κατ τῷ σεῦ.

Tandem de substantio quæsti potest: siue κατος Ιονis aut alitis? est utique alitis, aquilæ, validissimi inter euc.

χράτος δοτὶ μάλιστα. Venetus. Akadem Schol. A. „γρ. μάρμονα.“

295. ἐπὶ τῆς ἡγε Δαναῶν ταχυπόλων. Schol. A. „γρ. ἡγε χαίρουν δύν Θυμῷ.“

296. εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὸν ἔγγελον Schol. br. ἀγαθόν. Υἱον. ut alii ap. Apollon. Lex. sed ἀγαθὸν εἴηται δὸν, ab ἐδε, ἐν. v. Excur. VII ad A.

εἰ δέ τι vitium ed. Rom. et cod. Barocc.

297. οὐκ ἀν ἔγω γέ σ' ἔκειται ἐπορύνουσα καλοίμην. hiatum est in tono quiescente explet. Bentl. ἔκειται ἀρ ἐπορύνουσα.

298. μάλα περ μεμαῖται. Vrat. A. μεμαῖται. Iapſu.

300. οὐ γύναι, οὐ μέν τοδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσαι. Lipſ. οὐ μέντι. τό γ' Townl. ἐφιεμένη, ἐντελλομένη η ὑποτιθεμένη. Schol. br. Eustath.

301. αἵ π' ἐλεήσῃ. eadem vi quam: ὅπερ ἐλεήσῃ. potat quoque Eustath. vn. Vindob. cum corr. ἐλεήσει.

302. ταμίην ὕδρυν' ὁ γεραιός. non dubito fuisse ὕδρυν γεραιός. Ionice ὕδρυν est aliis locis, et habet Vrat. A. et articulus serius insertus est, si modo haec sunt ab auctore Homericæ aetatis. Versus 302. 3. 4. leguntur ap. Athenaeum IX. p. 408.

303. χεροὺν ὕδωρ ἐπιχεῖναι ἐπιχεῖσαι ap. Athenaeum loeo mox laudando, sive Vrat. A. perpetua variatione, v. c. Ψ, 45. ὕδωρ ἀκήρατον, καθαρὸν, ἀθόλωτον, ἀμβυτῶν, ἀδιάφθορον, reddunt Schol. B. V. M. certatim.

304. χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοιν Ὁ ἄμα χεροὺν ἐχουσα. — — ἀθετεῖται, quod praeter morem vas aquarium memorat, quod alias solet λέβητα appellare, aquam autem χέρνιβα. nonnulli autem non tollant, sed notant, διπλῆ σημειοῦνται, ὡς ἀταξ ἐνταῦθα λεγίμενον. Etiam Schol. B. et Mosc. χέρνιβον. οὐχ, ὡς τινες, τὸ ἀγγεῖον. ἐπιφέρει γὰρ πρόχοιν Ὁ ἄμα. αἷς δὲ παρὰ τῷ ποιητῷ τὸ ὕδωρ δηλοῖ. Schol. Vict. χέρνιβον. τινὲς ἀθετεῦσιν, ὅτι τὸ χειρόνικτρον μὲν δηλοῖ, αἷς δὲ τὸ ὕδωρ παρὰ τῷ ποιητῷ.

Referta sunt veterum et recentiorum scrinia disputatione de vocis χέρνιψ usu proprio de aqua, et de eius usu improbatō pro vase: quae recoquere, nulli frugi effet: v. Schol. br. Eustath. ad h. l. ad Od. A, 136. p.

1400, 58 sq. ubi: χέρνιβα δ' ἀμφίπολες προχόντι ἐτέχειο
Φέρουσα. Etymol. in λέβησ. Apollon. Lex. in χέρνιβα. ubi
cf. Villois. e Philemone ms. Athenaeum IX p. 408 B.
Pierson. ad Moer. p. 414.

Versum obelo esse transfigendum et ipso censeo, sed
ali. de ratione: quia est ex eo versum genere, qui sup-
plenda sententiae et structurae verborum causa rhaps-
edis sunt interpositi; nam η δὲ παρέστη. sufficiebat e
more poetæ. Bentleius emendabat: χέρνιβα τ' ἀμφίπο-
λας. sicque sane versus restitutus ferri poterat. Verum ex
loco Philemonis ms. apud Villois. l. l. patet, χέρνιβοι suille
vocabulum serius νῦν habitum: χέρνιβα, τὰ εἰς χειρὸς γίμ-
ματα χερόμενα. οὐ μὲν ημεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ χέρνιβοι Φε-
ράν, Ἀττικοὶ χερνίβιον Φασιν. — “Ομῆρος μὲν χέρνιβοι
ἀσυγήθως ἄταξ εἴκεν, ημῖν δὲ συνήθως τὸ χέρνιττον,
(vas) ὡς παρασημειούνται καὶ εἰ παλαιότ, τούτοις τὸ τοῦ
ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, οὐ λέθητα καλεῖν εἴωθεν. ἀλ-
λως μέντοι χέρνιβα λέγειν εἴδος αὐτῷ, τὸ κατὰ χειρῶν ἀ-
δόμενον ὕδωρ. habes hic omnem tem paucis expositam,
quam ceteri ad fastidium varie iactant.

In Vrat. A. erat glossa ad χέρνιβον, βαττέλιγον. an
ex, vasculum?

Schol. Vict., χέρνιβον. η Μασσαλιωτική· ταράχη μετὰ
χερσὸν ἔχουσα. διὰ τὸ μὴ εἰρῆσθαι νῦν συνήθως αὐτὸν ἐπὶ¹
τοῦ ὑδάτων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους τὰ χέρνιβα. εἰ μὴ ἄρι
ἐνικῶς ἐνθάδε γραπτέον χέρνιβον ἀμφίπολος.“ Scholion est
luxatum: In Massiliensi exemplari scriptum fuit: „χέρνι-
βον ἀμφίπολος ταμίη μετὰ χερσὸν ἔχουσα.“ Excidit tamen
iudicium grammaticorum, improbari versum: διὰ τὸ μὴ
etc. — ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους. nunc interciderunt nonnulla:
quae desierant in . . . χέρνιβα. quibus subiiciuntur
reliqua.

305. οὐψάμενος δὲ κύπελλον ἀδέξατο ης ἀλόχοο.
Towl. Vrat. b. κύπελλον δέξατο. numerosius tamen est
vulgatum. οὐψάμενος „cum se ipse lauasset“ Clarke.

305. — 306. — ad priorem tamen versum nullum
extat. Scholion A. ad alterum versum notatur: „quod

praepositio abest, ἐν μέσῳ ἔρχεται. Schol. B. V. M. obseruant esse ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμὸς τοῦ Ἑρακλεου Διός ἦν, πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἀλωσιν Φυγὴν (καταφυγὴν Vict.) ἀπέσφακται.

307. οὐρανὸν εἰσενιδῶν, Bentl. emendabat εἰσερόων, quia θεῶν etiam in compositis necessarium esse censebat. De quo v. ad T. Exq. IV.

308. Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεσέων. de hoc v. ad Γ, 276. Zeus vn. Vindob.

309. δός μ' ἐς Ἀχιλλῆας Φίλον ἀλθεῖν ηδ' ἀλεσινόν. Schol. B. Vict. „ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀχιλλῆα.“ quid tamem nouis τῷ εἰς Ἀχιλλέως scil. δῶμα. „γρ. ἀλθέμεν“ Barnes. Φίλον, ὡς μὴ ἐχθρῶς προσδεχθείην. ἀλεσινὸν δὲ, ἀλέου ἄξιον Schol. B. M. Vict.

310. τέμψεν δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· δὸν ἄγγελον.“ quod locum habebat sup. v. 296.

311. καὶ εὖ χράτος ἐστὶ μέγιστον. Etiam hic Venetus: μάλιστα, cum Scholio: „γρ. μέγιστον.“ vt v. 293. ad quem vide quoque de εὖ. In Vrat. b. καὶ οἱ Townl. καὶ εὖ.

312. μήν αὐτὸς ἐν ὁφθαλμοῖσι νοήσας. θυνοήσας σὺν ὁφθαλμοῖς. vt alias ἐν ὁφθαλμοῖς ὅρᾶν. A, 587 μὴ σε — ἐν ὁφθαλμοῖσιν ὅρῶμαι θειομένην. Mutata interpunctio. nem quae erat: ὅφει μήν αὐτὸς, ἐν ὁ. νοήσας, τῷ π. Abest v. 312. a Mosc. 2.

314. τοῦ ἑκλεις μητιέται Ζεύς. Notabilis persuasio hominum priscorum, quae eadem inter Iudeos in libris sacris antiquioribus occurrit, quod crediderunt, peti ostentum a numine posse, idque, prout expetitum erat, a deo mitti quae tamen persuasio miram vim ad hominem animos habere debuit. Aliud exemplum v. in Od. T, 102 sqq.

315. αὐτίκα δ' αἰετὸν ἥκε, τελειότατον πετεγνῶν. „quod ita dixit non corpore, sed τὸν ἐπιτελεστικώτατον, alitem certissimi augurii“ Schol. A; Sch. br. Duplex n. mirum erat vocis τέλειον interpretatio; de qua v. dicta

ad Θ, 247 ubi idem versus iam legebatur de ofense Agamemnoni misso.

In augurio interpretando argutantur Schol. B. V. M. Eustath. Melior est $\zeta\gamma\tau\gamma\sigma\varsigma$ mox in Schol. B. et Mosc. inserta, nam Vict. praetermisit; quam iam vidimus supra ad Φ, 252. eam e Porphyrio transcriptam esse, comparatione Scholii ad K, 274 intellexeram; quaeritur in ea: quodnam hoc aquilae genus sit, quod h. l. postea ante oculos habuerit. Determinationes sunt: vñ. 316. esse μόρφιον, Θηρυτήρα, τερκνὸν appellari, et habere ingentes alas: videbimus de singulis ad vñ. seq.

315. τελειότατον τετελημῶν. Harlei. πατεσιγάν. varia-
tate solenni.

316. μόρφιον, Θηρυτήρ, ὃν καὶ τερκνὸν καλέσοι-
ται „quod μόρφιος scribitur, et τερκνὸς, (vtrumque et
iam Schol. Vict. sed verbo, monet) et si Aristarchus aquilam
τερκνὸν scribere maluerit; vñ repugnante: Schol.
A. in quo et in Schol. Mosc. longum Scholion ex anti-
quiore grammatico insertum est de tono hujus vocis; et
δικαίων Eustath. Ap. Hesiod. Sc. Herc. 134. μόρφιος
scribitur: sagittae Herculis μόρφιοῖς Φλεγύας καλυπτόμενη
τετρύγεσσι, pinnes habent nigras aquilae.

μόρφιος, quod varie exponitur, a Schol. br. B. Apol-
lon. Lex. Eustath. Schol. Hesiodi ap. Matthaei ad calc.
Syntipas fabb. p. 140. nihil aliud declarasse videtur,
quam nigrum colorem. aliud nomen aquilae Θηρυτήρ et
τερκνὸς, etiam hoc a nigro colore. Apollon. Lex. cum
Hesych. Schol. B. br. Eustath. Etiam vna τερκάζεται dicitur
ἡδη μελανομένη. Male habet, quod in hoc Porphy-
rii Scholio confusa est disputatio alia de ardea, ἀρδιά,
cuius tria genera sunt: πύγαρυς, ἀφροδίσιος, τελλός;
quodque haec ad aquilam translata sunt; porro mole-
stum est, quod interiecta est alia copiosa disputatio con-
tra eos, qui aquilam μελανοτεῦν inferebant sup. Φ, 252.
Ad locum nostrum spectant tantum haec: aquilam esse
non illam maximam, sed aliam, etiam nigram, quae u-
men minor sit: αἰστός καὶ μέγεθος ἀλάχιστος καὶ ψεύ-

οτες; habitat illa in montibus et fluis, vocatur μελαναι·
στος et λαγωφόνος (λαγωφόνος) εστι δὲ ὀκυθόλες, cele·
riter arripiens praedam: ad hoc alterum genus malebat,
grammaticus Homericam aquilam referre, quam ad prius.

Sunt hæc petita ex Aristotele, cuius locum ut adscribam, res exigit: H. A. IX, 3a τῶν μὲν ἀστῶν εστι·
πλάνετος γάρ. ἐν μὲν ἐ καλούμενος πύγαρης — ἔτερον δὲ
γένος εστὶν ἀστῶν, ὁ πλάγγος καλεῖται, δεύτερος μεγάθες
καὶ φάμι. οὐκέτ δὲ βήσσας καὶ ἄγκη καὶ λίμνας εἶται λεῖ·
ται δὲ νηττοφόνος, καὶ μόρφυός. οὐ καὶ "Ομηρος. μέμνηται
εὐ τῇ Πριάμου ἐξόδῳ. ἔτερος δὲ μέλας τὴν χρόαν, καὶ μέ·
γαθός ἐλάχιστος καὶ πράγιστος τούτων οὐτος οἰκεῖ ὅρη καὶ
ἴδαις καλεῖται δὲ μελαναζετος καὶ λαγωφόνος. ἔστι δὲ ὀκυ·
θόλες. hic est ille, ad quem grammaticus contra Aristote·
lis sententiam, Homerica referre volebat. An per
haec, quae appositi, certiorēm teneamus notitiam aquilæ
ab Homero memoratae, admedium dubite. Verum ea est
comunis fortuna disputationum de comparatione eo·
rum, quae de historia naturæ tradita sunt a veteribus,
cum notionibus nostris.

Ceterum ambiguum manet et hoc, quae verior sit
huius versus interpunktio: eanea quam retinui, an, μόρφ·
υον Θηρητῆρ', an μόρφυον, Θηρητῆρ' ὃν καὶ περινὸν κα·
λέουσιν. Praestare videtur interpunktio recepta, tanquam
facillima.

318. ἀνέρος ἀφνεισθ, εὔκλητος ἀφαρυῖται. { „quod
εὔκλητος et per se accipi potest, hoc est, εὔκλειστος, et
iunctum εὔκλητος ἀφαρυῖται, h. e. εὐ τοις κλειστὸν ἀφαρυῖται.
Sequitur aliud Scholion: ἄλλως. „Aristarchus et Alcalonita
εὔκλητος una voces acceperunt, ut εὐκλητος. At alii
binis vocibus εὖ κλητος ἀφαρυῖται. qnibus Tryphon adstipulatur;
non bene, grammatici nostri iudicio, (cui equidem haud subscribam) et melius pro epitheto accipi,
quia occurruunt quidem exempla elisae vocalis κερκίδης Φανετος. χέρος δρέπαι. νήσσας ηγήσατ' Αχαιῶν. verum non
aliud exemplum simile est elisionis feminini in ης. (hoc
non allequor; οὐ γε μὴν τῶν εἰς ης ἐκτεταμένων Θηλυ-

τῶν. debuit scriptum esse εἰς τὰς. et si et hanc rationem pro inani ac vana habeas. Ceterum, additur in eodem Scholio, quandoquidem ultima in his vocibus producta est, habendum est paroxytonum εὐκλήτις. scilicet ut νῆσος πολυκλήτης. de quibus eandem disputationem vidimus ad B, 74.

Ex iis, quae in fine subiiciuntur in Scholio, apparet haec descripta esse ex Herodiano δύ τῷ καὶ τῆς καθόλεω, e qua superiora quoque auguror esse deponita, quae de tono voc. μέρφως allata erant. cf. Etymol. in κλήτης.

In ms. Lips. vitiōse εὐκλητᾶς scriptum, et in Townl. εὐκλῆτις.

Hiatus, et si in caesura versus medii, offendit tamen merito, cum ad manum sit melior ratio, quam ad scripsiterat iam Bentl. ἀνέρος ἀφυειοῦ, ζυκλῆς ἀφαρυῖκ, aut, quod equidem verum fuisse arbitror: „ἀνέρος ἀφυειοῦ ζυκλῆς ἀφαρυῖκ. eo sensu quo Schol. br. εὐ ταῖς κλειστὴς φρυσμάτῃ, ἀσφαλής. δύναται δὲ ὑφ' ἐν, ἵν' οὐ εὐκλειστος. In Vrat. A. lectum, καὶ εὐ κλῆτος ἀφαρυῖκ, quod Ernesti pro veriore habebat cum Heinsio ad Hesych. in εὐκλῆτις, qui tamen non bene geminabat σσ.

319. τότες' ἄρα. „tantae vtique. tantae, inquam“ Clarke.

εἴσατε δέ σφι. ἀφάνη. se'conspicendum praebuit.

320. δεξιὸς αἵξας υπὲρ ἀστεος. Ita legebatur, versa peccante in digamma; correcto iam a Bentl. δια φαστος. ut Od. B, 154. vbi δύο αἱετῶν δεξιῶν ηἱξαν διὰ οἰκία καὶ τόλιν αὐτῶν. Ecce vero Schol. A. υπὲρ ἀστεος. γράφεται διὰ ἀστεος. habemus ergo manifestum exemplum digamni extitri cum versus vitiō. Sunt tamen melioris lectionis vestigia in codd. Cant. Vrat. A. b. Mosc. 2. Eustath. διὰ ἀστεος. ita quoque edd. Flor. Alld. Rom. in quo vitium cum agnoscereatur, Ald. 2. υπὲρ recepit, alio cum vitiō.

322. σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἀπεβήσατο διόφρου. Principio versus haud dubie ex interpolatione iterum ὁ γέρων, pro σπερχόμενος δὲ γέρων. Venetus cum ms. Mori σπερχόμενος δ' ὁ γέρων δοῦ. debebat saltem

εστί σιν ὁ, τοκερχόμενος δὲ γεραιός. εὖ videtur antiquius esse (fuit γεραιός δέ ον. Schol. A. tamen „γρ. δὲ γεραῖνον ξεστοῦ.“

Ἐπεβήσατο receptum a Turnebo ex ed. Rom. recte, concinentibus codd. Veneto et Schol. Antea in Flor. Alld. erat ἐπεβήσατο, quod et codd. exhibent, ut Vrat. d. Lips.

323. ἐν δ'. θλαστη προθύροι καὶ αἰθούσης δριδεύκου. Schol. Vict. μεγαλοήχου. καὶ ἄλλαχοῦ· κατὰ δώματα ἡχή-εντα. Od. Δ. 72 vbi edd. καθδάματα. Lips. δριγδούκου. quod aliquoties vidimus, vbi syllaba producenda erat, loco duplicatae consonae δ, δρίδουκος. αἰθούσης „non e pórticu, erat enim sub dio, vñl. 307. sed ex aula, v. 161. ea cincta erat porticibus; vnde δρίδουκος, resonans“ Ernesti, ex Eustathio. Poteſt hoc ferri; non autem propter ea, quod vñl. 306. senex precatur στάς μέσω δυ δρίδη, nam hoc facit domo egressus sub diū religionis cauſa. Omnino res per se clara eſt. Currus mularum instruxerant in aula, ante domum, sub dio, equos δι τροδόμῳ 323. poterat tamen vel sic de vtroque dici: δι δώματι vñl. 281. Ergo currus vterque nunc ex aula, per portam aulae egredi possunt; etiam aula πρόθυρον et αἱ θωσταν habet, quae totam aulam circumcirca includit: nam τὸ δρόκος, porticu instructum erat; et in eo porta. In Schol. B. V. M. αἰθούσης. (τινὲς Vict.) τὰ τῆς αὐλῆς τειχία. (Vict. addunt: Σικελοὶ δὲ τὴν αὐλειον Θύραν) Κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφιθυρευ. De his cf. Obff. ad Z, 243. I, 468.

325. τὰς Ἰδαιος. Vrat. A. τὰς δ'. minus bene. respondet αὐτάρ.

326. τοὺς δὲ γέρων διφέπων μάστιγι κέλευς. ποι τοὺς — κέλευς. sed τοὺς διφέπων μάστιγι, (ἐπιμαιόμενος E, 748.) ἐκέλευεν scil. αὐτοῖς. ὀτρυνεν αὐτούς. Ψ, 642 δὲ ἄρα μάστιγι κέλευς. Pro τοὺς Vrat. d. τὰς, communiore vñl.

τοὺς δὲ γέρων iterum a seriore manu. fuit: αὐτάρ διστεν. τοὺς δὲ γέρων.

327. *καρκαλίμως κατὰ ἄστυ.* Cant. ποτὶ ἄστυ. Irenaeus I, 1. sub f. ἀνὰ ἄστυ.

328. *πόλλ’ ὀλεφυρόμενοι.* οἴκτρ’ δ. Irenaeus ibid. et Vrat. d.

ώντες θάνατόν τε κιόντα Turnebus e Rom. intulit θάνατόν τε. In Flor. Alld. θάνατόν γε erat, quod et Vrat. b. habet. Cant. ὡς εἰς θάνατόν γε.

329. *εἰ δ’ ἔτει οὖν πόλιος κατέβαν.* Venetus πόλιος, hoc quoque recte. Schol. A., γρ. πόλιος. hocque Ionicum.

330. *προτὶ Ἰλιον.* variat πρὶ ut alibi.

331. *τῷ δ’ οὐ λάθον σύρυστα Ζῆν.* Aristarchus distinguerebat σύρυστα Ζῆν—ν’ δὲ πεδίον altero versu; et rationem habet in ipsa syllabarnum dinumeratione. sicque codd. Barocc. Mori. Harlei. idque sequuntur est Turnebus ex edit. Rom. Idemque habent Ven. Townl. Vrat. d. bis iam hoc idem vidimus Θ, 206. 7. et Σ, 265. 6. Quod usq. receptum est, Ζῆν—δὲ πεδίον non habebat, cur abiiceretur.

332. *δὲ πεδίον προφανάντε.* Schol. A. εὶς Vict. „in Chia (recensione)“ erat καταβάντε.

333. *αἵμα δ’ ἄρ’ Ἐρμείαν.* „ἄρ’ statim deinceps, siamque proinde“ Clarke. Ἐρμείην Cant. At nec est Alveīην, sed Alveīay.

334. *Ἐρμεία, τοι γάρ τε.* Schol. B. Vict. M. liberari nos aiunt per haec verba a quaestione, cur nunc Mercurii vtatur Jupiter opera non Iridis; opus erat deo, qui Priamo comitem se adiungeret, in Achillis conspectum adduceret et ingressum occultaret. Addit Schol. Vict. διὸ καὶ φάβδον ἔχει, ὡς τε κοιμίσαι τοὺς Φύλακας, καὶ ἐπιγεῖραι τὸν Πραμον. ἐν δὲ Ὁδυσσείᾳ ὁλγως.“ Scilicet in Odyssea non nisi bis mittitur, A, 38. ad Aegisthum et ad Calypso A, 84. E, 28 sqq. Est tamen hoc idem inter argumenta profectae ab alio auctore rhapsodiae novissimae habitum.

335. *ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι.* Barnes: „αὐθέας“ melius, ut ego puto.“ At enim nunc non quaeritur, quid putet esse melius, sed vitium abstergendum est ex hiato. Fuit

hunc dubie ἀνέρ' ἔταιρός ται. quod iam Bentlei. adscripterat.

ἔταιρός ται. Schol. A. Φίλον γενέσθαι, καὶ ἔταιρον. Sch. B. συνεργῆται. Schol. br. ἔταιρον βοηθῆσαι. Apollon. Lex. ἔταιρον γενέσθαι καὶ συνεργῶν, versu adscriptio. Est, socium se adiungere alteri, eique adesse. Schol. Vict. συνεργῆσαι. εἰ δὲ παραγενέσθαι. ὅτεν καὶ ἔταιρα, η̄ συμπαραγενομένη ἄλλοις ἄλλῳ εἰς μίξιν. η̄ Φιλοκοιτῶνται. Φίλον αὐτὸν ποιεῖσθαι Ἀχιλλεῖ πάρκεται. Ultima melius Schol. Moſc. η̄ Φιλοκοιτήσασθαι. πρὸς γὰρ τὸ Φίλον αὐτὸν Ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πάρκεται. Sup. N. 456 μερμήριζεν, η̄ τινά του Τρώων ἔταιρόσσαιτο, adiungeret sibi.

καὶ τὸ ἔκλυες ᾧ καὶ ἐθέλγεσθα. Schol. Vict. καὶ τὸ ἔκλυες. τινὲς καὶ τὸ ἔκλυες. καὶ λείπεται, Φαστ., τὸ δέ. ἀντὶ τοῦ, κλύεις“ non aſſequor, quae altera haec lectio fuit, vitio calami obſcurata; num καὶ τὸ κλύες, an καὶ σὺ κλύες, an καὶ τὸ ἔκλυες εὖ. Eustathius: ἔκλυες, ἀντὶ τοῦ ὑπήκοουσας. ἄλλως γὰρ εὐκαὶ ἔστι τὸ κλύειν δοτικῆ συντάσσεσθαι. non meminerat Eustathius, esse datinum, cui ut saepe: κλῦθι μοι. eodem sensu quo κλῦθι μου.

Ὥη̄ ἐθέλγεσθα cum glossa, ταχέως. Vrat. A. perperam.

De toto versu tam salebroſo ſuſpicionem animo infidere, tanquam de ſupplemento ſuperioris verſus, ingenue fateor.

337. ὁς ἔγαγ', ὁς μήτ' ἄρ τις ίδῃ. — „quod idem et νοήσαι παραλλήλως idem ſunt Schol. A. B. Vidimus modo vſ. 294. ἐν ὁφθαλμοῖς νοήσας.

Peccare verſum in digemmi legem, in aperto eſt. Bentleius emendabat: ὁς μήτις δὲ ίδῃ, μήτ' ἄρ δὲ νοήσῃ. praeclare, vt ſimul cauſa corruptelae appareat; ſuit ſic μη τις ήταν ίδῃ. In Vrat. d. eſt μήτ' ἄρ τι ίδῃ.

μήτ' ἄρ τι νοήσῃ Cant. τι.

338. πρὸν Πηλείωναδ' ἵβεσθαι. — „quod Πηλείωνα δε dixit pro eis. πρός. ἀπὸ Πηλείωνα. Schol. A. B. V. Eſt quoque v. 339 ſignatus ſigmo, ſine Scholio tamen,

quod forte spectauit ad Ἀργειφόντην, quem modo v. 24 vidimus.

339. ὡς ἔφατ'. iterantur vll. 339—345. in Od. E, 43—49. et vll. 339. 340. 341. iterum Od. A, 96. 97. 98.

340. αὐτὴν ἔτεισθ — 341. ἀμβρόσια, χρύσεια. Η quod versus recte leguntur hic, et de Mercurio ad Calypso misso (Od. E, 44 sqq.) εὐ δὲ τῇ φάψιδᾳ τῆς Ὁδυσσείας σύκέτι.“ Schol. A. excidit φάψιδᾳ A. et respiciatur locus de Athene A, 97. 98 vbi hi duo versus de Athene male leguntur. De his dicta ab antiquis accipere debebat Eustathius, qui omnino delirat in mytho allegorice exponendo de λύγῳ, oratione. Schol. Vict. ἀστρούσκοι παράκουται, ὡς ἐν Φένδε μετενηγμένων τῶν εὐ Ὁδυσσείᾳ.

340. ὑπὸ ποσσίν ἐδήπατο καλὰ πέδιλα. sicut profecti sunt; non alia de causa; ut tot ali—aliis in locis professionem parantes, calceos sibi aptant; nec aliae adiectae sunt, quae ad celeritatem cursus designandam adiici solent; nam per se ad cursum deorum necessariae hand sunt; visum et phantasiam celeritatis tantum significacione mouent. Locus variis modis ornatus est a poetis graecis et latinis; in primis a Virgil. Aen. IV, 238. Schol. Vict. Ἀριστοτέλης αὐτὰ πτερωτὰ οἶται. ψευδῶς. non perspicio, quorum haec spectent.

341. τὰ μιν Φέρον. Schol. A., οὗτως διὰ τοῦ ὁ. Φέρον“ itaque lectum quoque est Φέρον. Ceterum usas loquendi vulgo notus est, quo nos ferre dicuntur ea quibus insistentes loeo mouemur; calcei seu soleae propriæ neminem ferunt, seu portant, seu incedere faciunt; sed ingrediuntur homines pedibus soleæ munitis. Hoc ab hominibus translatum in Mercurium. Manifestum ita fit, Φέρον non declarare, ferri et librari deum et in auras tolli soleis, solearum vi, et ope, quod interpretandi regulis adnatur; sed ferre, ferri, omnes norunt simpli citer esse de incessu dictum: ita pedes ferunt. v. c. de Thetido Σ, 148 τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε τόδες Φέρον.

quis hic argutabitur: quomodo pedes eam in sublimi rapiuerint? sic ἄνθροι Φέρουσι, venti ferunt volantem etc.

342. ηδ' ἐπ' ἀπείρενα γαῖαν, ἄμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Cant. ηδ' εc. De forma loquendi ἄμα πνοιῆς ἀνέμοιο v. dicta ad M, 207.

343. εἴλεται δὲ φάθδον, τῇ τ' ἀνθρῶν ὅμιλα τέλγει·
delinit. proprie vi sua priuat, debilitat: de vocis vbi v.
ad M, 255. Schol. Vict. ταύτην (τὴν φάθδον) Ἀπόλλων
αὐτῷ δέδωκεν, ὡς Φῆσι Φερεκύδης. Adiicit idem cum
Schol. A. notationem de etymo voc. φάθδος, et tono:
quae ad nos haud speciabat, et melius legi potest ap.
Eustath. ad h. l. et ad Odyss. extr. tum ap. Etymol. et
in Phauorine. Versus 343. 344. laudat Schol. Pindari
Ol. IX, 50. perperam tamen ad illustrandam φάθδον τοῦ
Ἄδεν, nam est ea Plutonis hasta et sceptrum.

344. ὡν ἐθέλη. receptum hoc, tanquam magis Hellenicū;
quod saepe vidimus, auctoritate subnixi Cant.
Veneti: vbi Schol. A. ὡν ἐθέλη. οὔτας Ἀρίσταρχος, εἰθ-
λει, διὰ τοῦ ει. αἱ δὲ κοιναὶ διὰ τοῦ η, ἐθέλη. vix credam
Aristarchum vulgariorem rationem praetulisse.

τοὺς δ' αὖτε. Harl. Mosc. a. τοὺς αὖ.

345. πέτετο κρατὺς Ἄ. Vrat. A. πέτατο.

346. αἴψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἐλλήσποντον ἔκανε.
Schol. A., εν ἄλλῳ· αἴψα δ' ἄρ' εc Τροίην. Sicque Harl.
Cant. Vrat. d. Mosc. a. vn. Vindob.

347. Βῆ δ' ιέναι, κούρῳ αἰσυμνητῆρι δοικῶς. Si vna-
quam, hoc utique loco erat obtemperandam Aristarcho.
Legitur ubique in edd. et in plerisque codd. αἰσυμνητῆρι,
quae vox nusquam occurrit neque analogiam habet; nam
hoc est fingeret analogiam, quod Ernesti aiebat, ab αἰσα
fieri posse αἰσίω, quod nunquam fuisse constat, et ab
hoc fieri potuisse αἰσυμνητῆς. unde ille, non temere, in-
quit, repudiem lectionem omnium meliorum et antiquorum
librorum. Hoc tamen cum pace optimi viri dixerim,
ita se non habet; αἰσυμνητῆρι legitur in Veneto
B. Barocc. Cant. Mori. Townl. vn. Vindob. Vrat. b. et
αἰσυμνητῆρι in Vrat. d. Diserte quoque αἰσυμνητῆρι ιε-

gitur in Hesych. vbi v. Notas. Et lectionem ab Aristorcho propagatam omnes testantur. recte redditam ἀνδρὶ βασιλικῷ. Iam autem haec notio ab ipsa sententia requiritur; est porro antiqua vox aliunde nota, αἰσυμῆτης, αἰσος. Notatus est locus Aristotelis de Rep. IV, 10 παὶ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς ἀρχαῖς "Ελλησιν δύγγοντό τινες μονάρχαι — οὓς ἐκάλουν αἰσυμῆτας. Et occurrit vox Od. Θ, 258 αἰσυμῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν. add. Theocrites, in quibus vox adhibita de Hercule XXV, 48. Contra αἰσυμῆτης ignoratur et per se et nihil habet, cum quo conueniat. Cur ergo lectionem depravatam retinemus? cui originem dedisse videtur recordatio, in quam ineptus grammaticus vel librarius inciderat, Aeschylos Troiani ex primis libris Iliadis, B, 793. Αἴσυμητος γέρουτος. Video quoque αἰσυμῆτης pro nomine proprio acceptum esse in Vrat. A. Damnarunt voc. vulgatum αἰσυμῆτης iam lensius, Valken. Alberti.

In transuersum egit grammaticos ineptum studium etymologiae in voce antiquiore, quam ut etymon eius recte constitui possit; plura enim tentant admodum infeliciter; alii transferunt conatus in etymo voc. αἰσυμῆτων iam ab aliis factos. Obsiabet aperte quod ab αἴσα, αἴσες, non αἴσυος ducitur. Verbo: de etymo laborandum haud erat.

Inutilis esset opera, si singula adscribere vellem, omisis. etymis quae in Schol. B. V. M. Eustath. περὶ τοὺς παλαιοὺς, Etymol. Apollon. Lex. qui Apionem quoque memorat, voc. αἰσυμῆτης, νεανίᾳ. ita enim scriptum est, habentur; feligam potiora.

Schol. A. αἰσυμῆτης. Ἀρίσταρχος, αἰσυμῆτης. τοιτέστι βασιλικῷ. Similia in B. V. M. intellige inuenem nobili genere. ἄλλως. οὔτως, αἰσυμῆτης, βασιλεῖ, τὴν μορφὴν δοκιώς. (itaque in ipso Ven. A. erat Scholion ex codice in quo αἰσυμῆτης expressum erat.) καὶ ἄλλαχοι παναπάλω· οἷοι τε. ἀνάκτων παιᾶς ἔστι Od. N, 222. 223.

Ducta videri potest ex hoc ipso loco species et forma Mercurii artificum ingenii inuenta.

348. πρῶτον ὑπηκότη, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβῃ, οὐκ
περ ap. Apollen. l. l. at altero loco in ὑπηκότη est τοῦ
περ. πρῶτον ὑπηκότη. ἀρχομένῳ γενειάζειν Schol. A. B.
V. M. br. ὑπηκότη. ἀκμαλῷ. ἄρτι γενειῶντι. νέφ adscripto
versu Suidas. Heliodorus reddiderat ἀρτίως τὴν ἥβην ἔχον-
ται. — ἀκούειν δὲ ἄμεινον ἀρτίως γενειῶντι. διόπερ ἐπήνεγ-
κε. τοῦ περ χαριεστάτη ἥβῃ. Est ap. Adlian. V. H. X,
18, 4. aut apud scriptorem, quem is exscripsit, de Daph-
nidio locus: ΝύμΦῃ ὀμιλησεν αὐτῷ, καλῷ ὅντι καὶ νέφ,
πρῶτῳ ὑπηκότη (sic pro πρῶτον) ἔνδα τοῦ χρίνου (deb.
τῆς ἡλικίας) ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μαραχί-
ων. ὡς πού Φρον καὶ "Ομῆρος. Respicit quoque locum no-
strum Plato in Protagora sub init. et ad eum alludere
videtur, eo ducentibus Scholiis nostris, in Symposium p.
195. B. C. recitatur versus ab aliis, ut a Themist. Or.
XIII p. 164.

349. μέχε σῆμα πάρεξ Ἰλεο μάσσου. τυρπει hia-
tum tollit Bentl. παρὲς φίλου ἀλάσσασκου.

ὅφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ. sic vulgo iungitur. Ernesti
bene monuit praestare: στῆσαι ἵππους ἐν ποταμῷ, ὅφρα
πίοιεν. Hoc suadere quoque videtur Schol. B. Vict. „ἐν
ποταμῷ, pro παρά.

Nihil monent veteres, de hac profectione et de
anne, ad quem subsistunt aquandi causa. v. Excurs. ad
VI p. 305 sq.

352. τὸν δ' εἰς ἀγχιμόλοιο ιδὼν εὑράσσατο κήρυξ Ἐρ-
μείαν. recte et hic monuit Ernesti iungenda esse: εἰς ἀγ-
χιμόλοιο ιδὼν, et τὸν δ' εὑράσσατο κήρυξ Ἐρμείαν.
Apollon. Lex. ἀγχιμόλον. — εἰς δὲ τοῦ σύνεγγυς τόπου.
adscripto versu. εἰς τοῦ σύνεγγυς μαγενότα. Schol. Vict.

εὑράσσατο. ἔγω. συνείδευ.

354. Φραδέος νόος ἔργα τέτυκται. Φραδέος, συνετοῦ.
Apollon. adscripto hemistichio. Occurrit hoc uno loco;
saepius ἀΦραδέος.

νόος ἔργα. aut pronuntiandum est νοῦ, aut scriben-
dum cum. Bentleio: ut quoque est seu νόος seu νοῦς Od.
K, 240 καὶ τρίχας. αὐτὰρ γρῦς ἡ γέμπεδος.

355. ἄνδρ' ὄρώ, τάχα δ' ἀμμεις διαρραιεσσῖαι ὅτι.
Schol. B. διαφθαρῆσσιαι. Schol. Vict. διαρραιασθήσσιαι.
quidni ἄτοι (αὐτὸν, τὸν ἄνδρα) διαρραιεσσῖαι ἡμᾶς, διαρ-
ραιεσσι.

356. ἀλλ' ἄγε δὴ Φεύγωμεν ἐφ' ἕπτων. η̄ μιν — λ-
τανεύσομεν. subiunctium, alias aoristum, nunc praesens,
cum futuro, eodem loco, vi. ac sensu poni, iam saepo
vidimus. Versus exciderat Vrat. b. librarii tamen so-
cordia.

Φεύγωμεν, scil. relichto altero carru, mulis iuncto,
cum muneribus. Schol. B. V. M.

357. αἴ κ' ἔλεγος. Vrat. d. ἔλεγος. superscripto ta-
men γ. Vidimus idem modo vſ. 301 et antea quoque.
αἴ κα pro γα.

358. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτῳ. Cum Eustathius, (et
iam Schol. Vict.) perturbationem mentis perturbato ver-
borum ordine expressum tradat: monebat Ernesti, „esse
eas argutias inanis: cum nullies ista tmesis in aliis sit si-
ne vi tali. εὐγχεῖσσῖαι elegans hoc sensu, quod et Latinis
expressere confundi“ Sueton. Caes. γ.“ Ernesti.

359. ὄρθαι δὲ τρίχες ἔσται ἐν γναυπτοῖς μέλεσι
Townl. Vrat. b. et Venetus ἐπὶ γ.

γναυπτοῖς. Barocc. Vrat. A. d. duo Vindob. perpe-
tua variatione.

„γρ. γναυπτοῖς μελέσσι.“ Barnes. Ceterum monet
Ernesti, „non esse reddendum, *flexibilibus*, sed: *incurvo*
in corpore, scil. senis grandaeui.“ hoc quidem in loco
recte; forte et A, 668 et Od. Φ, 283. At loca sunt alia,
Od. Λ, 393. N, 398. 430. unde patet esse simpliciter epi-
theton ornans membrorum.

360. Ἐρισύνιος de quo iam dictum ad T, 72.

361. ἐξείρετο καὶ προσέκειται. ἐξέρετο. Harl. Vrat. d.
Mosc. a. sicque aliis in locis variat, vt A, 513. vbi vide,
et ad E, 756.

363. νύκτα δι' ἀμβροσίην. Schol. Vict. διὰ τῆς νυκτός:
ἀμβροσίη νῦξ, θεῖα. alma Exc. IX ad A.

ὅτε δ' εὑδοντος Βροτοί ἄλλοι. ὅτε δέ „,quum spilicet“
Clarke. inani subtilitate, ut iam saepe monui.

365. οἵ τοι δυμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἔγγυς ἔσοι. ἀνάρσιοι.
ἄδικοι. ἔχθροι. Schol. br. ἀνάρμοστοι τὴν γνώμην. ἔχθροι. Schol. Mōse oppositum τῷ ἔρημος. Schol. Vict. scilicet, οὐκ ἀραρότες, ἄρμενοι, non coniuncti animis cum aliis, disidentes, infestii. Occurrit hoc in vno loco Illiadicis, in Odyssaea aliquoties.

366. Θοὴν διὰ νύκτα μάλανεν. Est nūξ τάχεια, nocte
cita; insertum tamen Schol. Bi est longa disputatio, quae
et in Heraclide l. 45 legitur, et ex parte iam sup. ad Σ,
473 erat allata, qua nimis argute refertur epitheton ad
umbram in somum defmentem. νῦξ Θοὴ, pro ὁξῖα. Vi-
dimus iam ad K, 394.

367. τόσσαδ' ὄνειρατ' ἀποτα. — „,quod ὄνειρα non
modo sunt (ut I, 91 oī δ' ἐπ' ὄνειρα ἀποτα) θρόματα,
ὧς οἱ Γλωσσογράφοι, sed omnino δοκοι, χρήματα, hanc
munera“ Schol. A. sicque B. V. M. Spectant ideo ad h.
l. Etymol. et Hesych. h. v. in hoc sciungenda sunt ἀγα-
θά. θρόματα. Etiam Snidas in ὄνειρα, qui Scholion
exscripsit. Et „,quod ἀποται quanquam curru, non φέ-
ρεται. οὐ γὰρ αὐτὸς ἀβάστατος.“ Haec ultima saepe moni-
ta sunt.

„,ἀγοντα, γρ. ἔχοντα“ eit Barnes. male ex Buslath.
proferendo. Est tamen sic scriptum in Vrat. d.

368. τίς ἀν δή τοι γός εἴη. τίγας ἔξεις νεῦν; τί δια-
νοήσῃ; τί δρυάσῃ; γέρων δέ τοι οὗτος ὄπηδει. Vrat. d.
τοιεῦτος.

369. ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χελεύην.
recte Schol. br. ἀποκαλύσαι. ἀπεδίωξαι. scil. ἄνδρα.

At legitur ἐπαμύνασθαι non medo in Harl. Cant.
Lipſ. sed et in Veneto ipſo, Schol. Vict. Etiam sic in
Galeo de Praenot. 5. To. VIII p. 838. Editum quoque
sic in Sueton. Claud. 42. Est tamen hoc alienum ab h.
l. in quo debet esse propulsare, non auxilio venire;
quod est ἄνδρι ἐπαμύνεσθαι. vel ἐπαμύναι ἐπὺ τοῖς
ἐπαμύναι. M, 369.

Ernesti aduersus Clarkium bene monet iungenda esse ut H. Stephanus faciebat: οὐτ' αὐτὸς νέος δοῦλος — ἀνδρός ἀπαμύνεσθαι, reliquis in medio positis; non vero: γέρων δέ τοι οὗτος στηγᾶς ἀνδρός ἀπαμύνεσθαι. Tandem Ern. „sed fortasse versus plane insititus est.“ Suspicio rara viri praestantissimi, nec vero leuis. Nam suo loco idem versus bis legitur Od. Π, 71. 72 et Φ, 132. 133. (paullum mutatus Il. T, 183) At hoc loco ille otiosus est et friget. Dicas: attamen antiquitus versum esse lectum ex eo constare, quod eam pro signo militibus editissime fertur Claudius Imp. apud Sueton. 42. Etiam rhetor, aliquis cum quaereretur ex eo, quodnam esset genus orationis iudiciale, (*τὸ δικαιώματον εἶδος*) respondisse fertur hoc versu recitato (ap. Eustath. ad Odyll. p. 1794, 28) Recte; testantur haec, versum esse lectum; non vero, quod hoc loco. Abiit ille utique in sententiam. Schol. Viet. παρομιακὸς γέροντος ὁ στήχος. Ita Cicero eo vititur ad Attic. II, 9.

Porro, variat lectio: ἀπαμύνεσθαι, Mosc. 2. vi et ianu in Cic. I. l. editur. Ita quoque ἀπαμύνεσθαι est in Vrat. d. et hoc versu laudato Aelian. H. An. V, 39. ἀπαμένεσθαι vitium est ed. Turnebi, non var. lect. unde Steph. margo: γρ. ἀπαμύνεσθαι. uti queque editum est in Od. Φ, 133. ἀπαμύνεσθαι. ὅτε τις πρότερος χαλεπήν, κακώτερος. ἀδικήσαι Sch. br. sic χαλεπότερα εἰκάσει Hesych. hand dubie ad h. l. ὅτε τις vn. Vindob. et alius χαλεπαίνη.

370. ἀλλ' ἔγω οὐδέν σε φέξω κακόν. ἀλλά κεν ἄλλον. — „ὅτι τὸ δὲ παρέλκεται“ Schol. A. Scilicet tenendum est, versum in Veneto sic legi: ἀλλ' ἔγω οὐδέν σε φέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον. eti si ne sic quidem video, cur δὲ abundare dixerint; καὶ δέ alibi quoque et vero, quia potius. Monendum erat; οὐδέν esse h. l. pro οὐ· κατ' οὐδέν.

Aliud Scholion A. est: „γράφεται κακόν.“ Fuit ergo etiam lectum: ἀλλ' ἔγω οὐδέν σε φέξω κακόν, καὶ δέ ουτος. versu iugulato. Ita tamen edd. Flor. Alld. ipsa Ro-

mane, donec Turnebus emendatus dedit: κακὸν, ἀλλὰ οὐ. primum enim ille versum metiri coepit. Turpe istud vitium, κακὸν, καὶ δέ οὐ, infidet quæque libris Lipsi Vrat. A. d. Moſc. 2.

Eustath. p. 1354, l. 53. recitat versum: γέδε οὐ. γ., καὶ δέ οὐ. paullo post l. 64. — φέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον. ex hoc haud dubio Turnebus accepit lectionem a se allatam; at debet idem recipere καὶ; haud dubio enim scribendum esset: ἀλλὰ καὶ ἄλλον ex proprio ac perpetuo viu, non οὐ. At eam cur Turnebus non alteram lectionem artipuit ex Eustathio γέδε οὐ in hac οὐ habebat locum recte.

Habemus notabile exemplum mendi temere illati, partim superstitione propagati partim male sublati. Debuit enim pro eo, quod fuerat: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε φέξω κακὸν, γέδε οὐ καὶ ἄλλον, casu in libro aliquo scriptum esse: ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε φέξω κακὸν, καὶ δέ περ αὐτόν. Vitio animaduerso, emendatum est, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε φέξω κακὰ, καὶ δέ οὐ καὶ ἄλλον. hoc exhibent Venetus Townl. nec aliter legerunt Schol. br. quae reddunt οὐδέν, μη οὐδαμῶς. qui sic acciperet, debuit legere κακά. Etiam Apollon. Lex. κακὰ — αὐτὶ δὲ τοῦ κακοῦ. οὐδέν σε φέξω κακόν. immo κακὰ, quod ille per κακὸν declarare vult. Nec aliter legere potuit Vict. cuius Scholion est: „οὐδέν σε φέξω. πλευράζει τὸ δεῦ. ut τὸ δ' ἔργου οὐδέν ὄνειδος.“ (Hesiodeum "Εργ. 311. ἔργου δ' οὐδέν ὄνειδος) vides eum et ipsum κακὰ legere debuisse. Alii emendarunt, — φέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον, et pro hoc Turnebus intulit ἀλλά οὐ.

Verior itaque lectio, quae et in antiquis codd. Mosc., Barocciano, extat γέδε οὐ. nec aliter legerat Eustath. qui alterum καὶ δέ οὐ pro var. lect. apponit. Poterat utique et hoc esse γέδε καὶ, praetuli tamen id quod auctoritatem cum probabilitate coniunctam habet. In Vindob. est γέδε οὐ et καὶ δέ οὐ.

In principio versus pro οὐδέν σε φέξω est οὐδέν ἐν σε φέξω in Vrat. A.

373. οὗτος ἡ τάδε γ' εστι. Schol. A., οὗτος, διὸ τοῦ τῷ. δύ δέ τισι, διὸ τοῦ δ', οὗτος δή. " Lips. οὗτος δή τῇ τάδε γ' εστι. τῷ εἰλα Venetus, minus bene, ut alibi quoque.

374. ἀλλ' ἔτι τις καὶ δημός θεῶν ὑπέρσχεθε χείρε. Ven. Lips. Vrat. A. Mosc. 2. vn. Vindob. ἀλλ' εἴ τις. In Schol. A. tamen: „γρ. ἀλλ' ἔτι τις.“ Ad modum loquendi Clatke iam notatit I, 419 μάλα γάρ θεον εὑρίσκεται Ζεὺς χεῖρα ἐχειν ὑπέρσχε. adde ibid. 683. Δ, 249. E, 435. Od. Z, 184. est modus loquendi consentaneus prisco harmoni, quem et Oriens habet. Vict. reddit, υπέρμαχον.

376. αἵσιον, οἷος δῆ σὺ, δέμας καὶ εἶδος ἀγγητός, 377. πέτυσαί τε νόφ, μακάρων τ' εξ ἐστοι τοκήσων. Notant veteres hos versus, qui omne felicitatis fortis genus continent. Delabuntur quoque ad subtiliora, et ad Peripateticorum Triadem. Sic Schol. B. V. M. Eustath. Vita Homeri Plutarchum mentita. Spectat huc Scholiion fugitivum in Vict. ad vſ. 367. τριάς ἀγαθῶν ἀπὸ ψυχῆς η τοῦ ζῆτος. Et, quod absurdius etiam, est hoc inter ea, quibus probatum inerunt, fuisse Homerum Peripateticum. Notum enim est, omnes eum sibi sectas vindicasse: v. vel Seneca Ep. 88.

οἷος δῆ σὺ. Vrat. d. οἷον δῆ —

δέμας καὶ εἶδος ἀγγητόν. ms. Lips. et vn. Vindob. μας καὶ ἀτερπά Φωνήν ex aliis locis. h. l. importunus.

377. πέτυσαί τε νόφ. ita vulgatum erat, nec habebat cur displiceret. Constat tamen est codicum consensus: πέτυσαί τε νόφ, sic quoque ed. Rom. cum Eustath. Additur nomen τῷ πέτυμας hoc uno loco.

μακάρων δ' εξ ἐστοι τοκήσων. Ven. vterque cum Cast. Mosc. 2. ἔξεστοι. ut iterum vſ. 397. Schol. A. M. ἐπείγεται. η ἐπι μακάρων εστοι. Erat autem vſ. 347 πούροι αὐτομητῆρι εοικώς. ut Γ, 170 βασιλῆς γάρ αὐθότι ἔσται.

379. κατὰ μοῖραν θεικας. θεικας. ed. Rom. Cast. Townl. Vrat. d. Mosc. 2. Lips. vn. Vindob. perpetua via.

381. ηέ τη ἐκπέμπεις. exemplum est in Tragico Po. lydorus in Thraciam missus; cuius et Schol. B. V. recordatur. Monent Schol. B. V. nouam sententiam ab hoc versu inenundam.

382. ἡν τερ τάδε τοι σῶα μέμνυ. Barocc. Cant. Mori. ἡν τοι τάδε περ. Vrat. A. ἡν τοι τάδε σῶα μέμνυ. vñ. Vind. σῶα, alter μέμνει.

383. καταλείπεται Ἰλιου ἱρή. Εν „ὅτι Θηλυκᾶς τὴν Ἰλιου.“

384. ἀνήρ ἄριστος. variat et hic ἄριστος Molc. s. Rom. ed. ἄριστος.

385. σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι. reposui παῖς; cum Bentl. Ionicum hic ut in ceteris locis, pro παῖς.

μάχης ἐπιδεύσται' Ἀχαιῶν. Ita vulgatum est. At Barocc. Vrat. d. et Venetus vterque ἐπιδεύσται. quod Ion. cum est, h. e. antiquum. οὐχ ὑστέριζεν. Schol. B. Est autem μάχης, pro κατὰ μάχης. ἐπιδεύσεσθαι et δύεσθαι requirunt casum secundum, aut subintelligunt, sed personae, qua quis est inferior: vt Ψ, 483 ἄλλα δὲ τάυτα δύεσθαι Ἀργείων. cf. Obff. ad N, 310. P, 142.

387. τὶς δὲ οὐ ἔσσει, Φέριστε, τέλον δὲ οὐδὲ τοιόν. haud dubie fuit οὐ γ' quod etiam Bentl. monuit: ut iam aliquoties, vt Z, 123.

τέλον. τίνων Apollon. Lex. et Hesych. Laudat hemi-
stichium Schol. Nicandri ad Alexiph. 172. τέλον ἀνεδέγ-
μεθα βλάστας. vbi est pro ὁν. vbi ille: τὸ δὲ τέλον οὐκ
δριθῶς κεῖται. (vix recte censens si quidem τοῦ, est et οὐ
et τίνος.) σημαίνει γὰρ τὸ, τίνων. "Ομηρος· τέλον δὲ οὐδὲ
τοιόν. βούλεται δὲ λέγειν, ὁν. Vox in Iliade uno
tantum h. l. est obvia, in Odyssaea aliquoties. οὐδὲτε
et h. l. Ald. a. Molc.

388. αἰς μοι καλὰ τὸν αἴτον ἀπότμου παιδὸς Κηνοπεῖς. Versus per se haud ex elegantioribus, scabritiem habebat
aliam in vulgata edd. lectione, ὃς μοι καλά. Verum ὃς
μοι ed. Rom. cum Eustath. Townl. Vrat. A. Venetus
vterque. Potest tamen αἰς duplice modo accipi: vel αἰς κα-
λὰ, quam pulera, θευμαστάκης, noua sententia facta, vt

Schol. B. ait, pro ὡς καλῶς, quam praedclare, Noncritis
est! vel ὡς, τίτως ut Ern. verit, adeo mihi plane. ut
substituendum sit: quis es tu? valde enim cupio hoc no-
scere: tam praedclare tu de meo filio loqueris.

τὸν οἶτον articulus me tenet. Etiam Eustath. p.
1355, 44. obsernat, non ἐξ τοῦ poetas articulum h. l.
appositum esse. Dicendum forte, esse pro ἐκεῖνον τὸν.

Ἐνιστέσθι πενēndum esse, monet Schol. A. et Vict. ad
quæm illustrandum compara Etymol. in Ἐνιστήσθι et supra
ad Σ, 470. Schol. Vict. addicit: „ὅτι τὸ ἔβδομον τῶν
Ἑλλήνων ἀστράτευση ἐς Τροίαν.“ Septimam Hellenum
partem ad Troiam expeditionem fecisse, non aliunde
memini. Etimuero, ne fallare, suspicor Scholion per-
misso ad vñ. 399. inter septem filios unum more Helle-
num arma sumere debuisse.

390. πειρᾶς εἰπεῖο — καὶ εἴρεσι “Ἐκτόρα.” Schol. Vict.
πειρώμενός μου δρῶτάς περὶ “Ἐκτόρος. ὡς „τίρομεναι τε-
δάς τε καστρυγμητούς τε.“ Z, 291. Nec tamen apparèt, quis
hic τοῦ πειρᾶσθαι, tentandi, experiendi locus sit. Docet
adiectum pro synonymo alterum εἴρεσι, nīhil aliud esse
πειρᾶς, quam quaeris ex me, interrogas. Sicque in
Odyllea pro explorare, ex altero quaerere, Ω, 257.
Vlysses dubitabat, patrīne statim omnia narraret, an ex
eo quaereret ή πρῶτ' ἐξερέστοιο ἔκαστα δὲ πειρήσαιτο, et
Δ, 119. in locum alterius alterum succedit: ή πρῶτ' ἐξε-
ρέστοιο ἔκαστά τε πειρήσαιτο, ut Romana habet, vulgo le-
gitur: ἔκαστά τε μυθήσαιτο.

391. μάχη ἐνὶ κυδιανείρῃ. τῇ δοξαζούσῃ τοὺς ἄνδρας
e Schol. br. apponit Clarke. Videramus iam Δ, 225 et
saepē et ἀγορὰ κυδιάνειρα iam A, 490.

392. ὁφθαλμοῖσιν δπωκα. *vidi*, at εἴδον videlicet,
discernenda esse, monet monetque Clarke, inde ab
Δ, 37.

393. δαιδῶν δέξει χαλκῷ. δαιδῶν ed. Rom.

394. ἡμεῖς δ' ἐσταύτες θαυμάζομεν. — „quod pro-
p̄st' ἐκπλήξεως ἐθεώμεθα“ Schol. A. B. V. M.

397. Μυρμιδόνων δέ τοξείς εἰμι. θέωμι εἴασμα hic nescio quis: ut modo 307. πατήρ δέ ἐμοὶ πατρ. Steph.

398. αὐθειὸς μὲν ὅδ' ἔστι, γέρων δὲ δῆ, ὡς σύ περ ὕδε. Harl. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. αὐθειὸς μὲν ὅγετοι: Τοῦ Euſtath. ιστέου δὲ καὶ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ, ὡς σύ περ ὕδε, σαφῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ· οὕτως ὡς σύ. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ, ὡς νῦ περ ὕδε, οὐ τάνυ σαφῶς ἔχει, ὡς τοῦ Φανετα. Respicit Jl. B. 258 εἰ δέ τοι σ' αὐθειόντα κακήσομαι, ὡς νῦ περ ὕδε. vbi v. Obll.

399. τοξεῖς οἱ νέοις ἔπαινοι, ἐγὼ δέ οἱ ἔβδομοί εἰμι. Schol. A. „γρ. τοξεῖς δέ τῷ.“ In Flor. erat ἐγὼ δέ τοι. At Alld. et Rom. Turn. ἐγὼ δέ τοι. rediit Stephanus ad δέ τοι. quod et Euſtath. suppeditabat. Ernesti e Lips. protulit δέ οἱ, quod receptum a Wolfio firmatur codd. Mori. Townl. Vrat. A. d. Mosc. 2. Ven.

Porro Schol. Vict. ἀπὸ τούτου στοχάζονται, ὅτι τὸ ἔβδομον τῶν Ἑλλήνων ἦκεν εἰς Τρολαν κλήρῳ λαχάν. Firmant haec ea quas suspicuntur. erati ad vñ. 388.

400. τῶν μέτα ταλλόμενος. adsciri. haec ex Harl. Townl. Vrat. A. (vbi μετά) Ven. et Schol. A. ἀναστρεπτέον τὴν μέτα. ἔστι γάρ, μετά τῶν. Schol. br. μετά αὐτῶν κληροδόμενος.

κλήρῳ λαχάν, ἀνδάρῳ ἄπτονται. Lips. Irec. 1967 ad.

401. νῦν δέ ἡλιθον πεδίονδ' τανquam speculator, ne insidiae patemant a Troianis. Schol. B. V. M. Mox v. 402 ἑλίκωτες Ἀχαιοι ex A. 389 noti sunt.

403. ἀσχαλώσι: γάρ εἴτε. Harl. Vrat. b. Mosc. 2. Ven. oīss. hocque magis Homericum.

A. v. inde 404 lacuna. erat vase ad 504. in codice Veneto A. expleta alia, manu, deficiensibus quoque Scholiis antiquis A.

404. ζεχειν ἐσσυμάνεις πολέμου. potest iungi: ἐσσυρέγοντες πολέμου (ζεχειν) ridentes, cupidos pugnandi, τοῦ πολεμίζειν, ut vidimus N. 315. accipi καὶ ἐσσύμενον πολέμου. vbi v. Obll. vt καὶ ἐσσύμενος περ ὁδοῦ Od. Δ. 733 simile illi ἐπαιγόμενος περ ὁδοῦ, aliquoties in Odyssea obvio. Potest tamen et accipi ζεχειν πολέμου, κατέχειν

ἀπὸ τῆς μάχης, τοῦ μάχεσθαι, αὐτοὺς δισυμένους. Alias est ἐπίσχων, καλόσται ut Schol. br.

406. εἰ μὲν δὴ „siquidem reuera, ut Σ, 433.“ Clarke.

407. πᾶσαν ἀληθεῖρν κατάλεξον. h. e. τὸ ἀληθὲς εἴ τι πάντως, nil reticescens. Aliquoties in Odyssaea hoc; in Iliade hoc tantum loco, et Ψ, 361 ὡς ἀληθεῖρν ἀπειποιεῖς. Barnes reposuerat ἀληθεῖαν, de quo v. ad Ψ, 361.

408. η̄ ἔτι — η̄ μιν. Si η̄ scribitur, subintelligendum, si η̄ — sim η̄ est, num.

409. μελεῖστι ταμάν. „acceperant nonnulli μελεῖστι pro οἰκτρῷ, tanquam ductum a μέλσος. Hoc tamen apud Homerum notionem habet μάταιος. ut Ψ, 795 μέλσος αἶνος. Eſſe vero κατὰ μέλος, membratim“ Schol. B. Hesych. Occurrit vox ap. Apollon. Arg. II, 628.

411. ὁ γέρον, οὕτως τένες κύνες Φάγον εὑδ' οἰωνοί. In Townl. Vrat. A. b. Moſc. 2. Harl. Ven. Vict. Moſc. 2. est τέν γε. fane non meliore iure quam variabat paulo ante vſ. 403. Φάγον κύνες ηδ' οἰωνοί. Vrat. d.

413. κεῖται — αὐτῶς ἐν κλισῆσι. οὕτως, ficut erat deinceps. ut saepē: (*noch so, ganz unverfehrt*) conuenit Schol. Vict. αὔτως. ὅμοιως τὸ (l. τῷ) ὅτε μετήλλαξεν. pariter prorsus, ut vita excessit. At Schol. br. μετάνοιος. Eustath. οὕτως η̄ αὔτως. αὔτως Townl. Vrat. b. οὕτως Vrat. d. Eadem varietas in aliis locis.

ἐν κλισῆσιν. Schol. br. ἐν σκηνῇ. melius Sch. B. V. M. ἐν περιβόλῳ τοῦ ναυαριθμοῦ. proiectum erat corpus ante fores tentorii vſ. 18.

δυωδεκάτη δέ οἱ ηώς. de numero v. ad vſ. 31. Eu-
stath. ηώς, η̄ ηδε. ergo duplex fuit lectio.

414. εὑδέ τι οἱ. „γρ. εὑδές ἔτι οἱ“ Barnes. εὑδέ μη εὐλαβ. iam T, 26.

416. η̄ μέν μη περὶ σῆμα. Vrat. A. η̄ δή μη. quod
praeferebat Ern.

427. οὐκεῖτος. δέχα τοῦ κῆρεσθαι, ἀγλεῶς.
Vidimus iam X, 465 Apollon. Lex. οὐ κηδεμονικῆς, ἀλλὰ
ὑβριστικῆς. adscriptis verbis.

ἡνὸς ὅτε δία Φανήγ. ut scriptura sibi constaret, repo-
sui. Φανήγ pro vulgato Φανεῖγ. de perpetua hac variatio-
ne dictum saepe. v. ad. Σ, 598. στήγ. Ζ; 81 et al. Ed.
Rom. Φανήγ exhibet, Eustath. notat legi Φανήγ et Φανήγ.
Townl. Φανήγ. quam Vrat. d. superscr. s.

418. οὐδέ μιν αἰσχύναι. vn. Vindob. αἰσχύνη.

Τησέο καν αὐτὸς ἐπελθὼν. Erat vulgata lectio odd. ex
eodd. Τησέο καν, quae Homericā esse nequit. Nam ubique
est Ionica forma Τησέμαι, nec ab ea usquam est recessum,
neque in Herodoto. Nam quod Ernesti laudat H. 444
Τησέντο, nescio unde petierit, nam ubique ibi est Τησέν-
το. Aberratur in nonnullis in X, 370. Τησέντο. ubi me-
le Τησέσαντο habent.

Barnes ait: „legitur et Τησέο· (debet illeret addere,
ubi?) vt alias Τησέκο.“ Atqui hoc non conuenit,
Τησέτο, est διηγέτο, ab διησόμην, διηέστο. vt Od. E.
75. ἔνθα σεάς Τησέτο. διάντορος Ἀργειόντης. inde διηέσου,
διηροῦ. At ex Τησείρη, est Τησέω, Τησέο. Pergit idem;
„ita inf. ad. 503 αἴδεο.“ quod. et ipsum male compara-
tur; est ibi imperatiuus, αἴδεο, αἴδεο. vti ex αἴδεο, fi-
ret αἴδειο. saltem erat dicendum, fuisse quoque αἴδημα
ex quo fieret αἴδείρην, αἴδεο, vt Τησείρη. Τησέο. Od. I,
269 legitur ἀλλ' αἴδεο, Φέρεστε, Τησέως. quod esse possat
ab αἴδείμην, vt. Φιλείμην. vera tamen lectio. et ibi
est αἴδειο.

Nunc, vt ad nostram lectionem redeam, legitur con-
tra nūm Homericū, qui Τησέο requirebat, ubique Τη-
σέο. Corruptius Townl. Τησέο. Ald. 2. vitiose. Τησέο. Est
tamen Cantabrig. e quo Renn. adscriptit: Τησέο. supra
scr. 7. Euſtath. p. 1356, 47. diserte recitat Τησέο καν αὐ-
τὸς, τοτέστι, Τησέτον κρινεῖ, οὐδὲ δρεγήεις κατέται εἰδί. paul-
lo ante l. 32. vulgari modo pictum erat Τησείο. καν. Fir-
mat emendatiorem lectionem Schol. Viest. in quo quidem
praescriptum. Τησέο. δι' ὄψεος Ταυμάσσειας. (hacce quoque

in Schol. B. et Mosc. habentur) οὐκτὸν εἰ καὶ Ἐπίσημον (sūp. X, 370.) Tum vero: δεῖται δὲ διὰ τοῦ ἡ. εἰ δὲ, θεοῖς. In Hesych. Θειεῦντο, θεάμυζεν, haud dubie fuit, θησύντο, nam praecedit Θησέας. Θησύμενον. ergo et Θησύντο.

419. οἷον δέρσησις πεῖται. recte Barnes, πομ δέρσησις, quod Stephanus intulerat ex Romana, puto. v. ad Λ, 53. bene redditur in Schol. br. κάθηγρος. νεαρός. Apollon. δροσώδης καὶ ἀπαλός, verbu adscripto. similia ap. Suidam, et Hesych. in έρεσήσις. At in δέρσησις, est: καλὸς (f. ἀπαλὸς) δροσώδης. οὐ λέξις ἀπὸ τῶν δεδροσισμένων αὐτῶν. ταῦτα γὰρ καλλίστα φανεῖται. Ernsti: „similiter latini rōscidum dicunt pro tenero, molli, i. e. pulcro“ Infra 757 τὸν δέ μοι δέρσησις καὶ πρόσφατος ἐν μογάροις πεῖται. Schol. B. V. M. δεδροσισμένος, ύγρότητα ἔχων, εἰ κατεσκελεστευμένος. addit Schol. Vict. τοῦτο γὰρ διὰ τὴν γεφέλην Ἀπέλλων. (scil. efficerat Ψ, 188) ὃς του Φρονίμου δὲ δὲ νεφέλην ἔσσαντο, στιλπνῶς δὲ ἀπέκιπτον δέρσαι. Σ. 350. 351.

420. οὐδέ τοθι μιαρός. μεμιστμένος. Schol. br. οὐδὲ Κυ. τινὶ μέρει μῆσες ἔχων. Schol. B. V. M. μεμολυσμένος αἴματι. ἀκάθαρτος; Hesych. vt legant ibi viri docti. vox hoc uno loco occurrit. post Homerum est ὁ μύσης ἄξιος, οὐ ἀναγήγε. cf. Eustath.

σὺν δὲ Ἑλκεα πάντα μέμυνται· non μεμόνται dici potuisse, obseruat Clarke, sollempni monito. μέμυνται, συμμέμυνται, de vulnere, non hianto, sed oris vulneris coemtibus, clauso. Ap. Hesiod. Εργ. 508. de frigore: μέμυται γαῖα καὶ ὥλη. proclive est accipere de terra frigore adstricta; vt etiam Schol. Nicandri ad Ther. 626. p. 29 accepit cumque eo Graenius; recte quidem quod ad γαῖα attinet; enim aero et ὥλη μέμυνται. ita Hesiodum praeficit accipere de terra et filia remugiente vento; nam μύκη fuit quod nunc μιᾶσθαι, mugire, tum fremere, sonare, vt βοῦς μεμυκώς, Σ, 580. Conuenit quoque hoc antecedentibus et sequentibus; nam de ventis hibernis forentibus agitur.

Memorabile est Schol. Vict. ad h. v. σὺν δ' ἔλκει.
 παράδοξον, τὰ μὲν γὰρ τῶν δύντων Ἐλκη μετὰ θάνατου
 μένει, τὰ δὲ μετὰ θάνατου γινόμενα σήκεται. ἀδύνατον, νε-
 κρᾶν τραύματα μένει, ὡς Φῆσιν Ἀριστοτέλης εἰρηνέναι "Ο-
 μηρον· μῆσεν δὲ περὶ βροτόεσσα ὠτειλή. τοῦτο δὲ ἥμιστι-
 χίουν εὐδὲ φέρεται. Posterior Scholii pars versum attinet,
 qui nunc in Homericis non legitur: „μῆσε δὲ περὶ βρο-
 τόεσσα ὠτειλή.“ oculifit se, coiit, cruentum vulnus.
 Hoc impugnauerat Aristoteles, asseuerans, fieri non pos-
 se, ut vulnera in cadavere coeant; sed esse ita natura-
 comparatum, ut hient oris seu labiis disinnctis. Iam ma-
 nifestum fit in priore Scholii parte negationem excidisse;
 legendumque esse: σὺν δ' ἔλκει. παράδοξον. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν δύντων Ἐλκη μετὰ θάνατον οὐ μένει, τὰ δὲ μετὰ θάνα-
 του γινόμενα σήκεται. ait igitur: mirabile narratu hoc ef-
 fe: vulnera in Hectoris cadavere coiile; -(recto utique;
 mirum erat, et esse debuit, deorumque opera effectum
 hoc.) vulnera enim vinis cōgronib⁹ illata post mortem
 haud coeant, sed hiant, cadaveri autem post mortem il-
 lata vulnera putrescent. Spectat huc fragmentum anti-
 quioris scriptoris in Suida voc. μεμυκότα — κεκελλημέ-
 να. καὶ "Ομηρος" σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμυκεν. ἐκ παρα-
 τηρήσεως "Ομηρός Φῆσι, τῶν ἐν πολέμῳ τραῦντων τὰ
 τραύματα μὴ μένειν· μόνεν δὲ τοῦ Ἔκτορος, πατέρα θελαγ-
 ρόνειαν. Videant nunc Asclepiadæ, rectene haec et-
 ex observatione, ἐκ παρατηρήσεως, dicta fint. Collega
 experientissimus, quæsi consuluerat super hac re, docuit
 me, et si haec omnino ad unam formulam revocari ne-
 ducant, habere tamen ea locum in multis vulneribus; de-
 quibus videndus Paraeus de renuntiationibus, Operum
 Chirurgicæ. p. 845. ed. 1594.

421. πολέτες τὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν. erit ἐπ'-
 λασσαν αὐτῷ. In Flor. Aldi. erat ἐν αὐτῷ. quod tuetur
 pars codic. Marl. Vrat. A. b. Ven. suppletus. quod et ip-
 sum defendi potest, ἐνήλασσαν χαλκὸν αὐτῷ. Receptum
 δε αὐτῷ a Turnebbo ex ed. Rom. ἐπ' αὐτῷ Vrat. d.
 πολέτες: vt sit dissyllabum, Cant. Marl. Lips.

Respicitur autem locus X, 371—375.

422. ὡς τοι κήδουνται μάκαρες θεοί υἱοὶ δῆμοι. alii εἶπον, editi et scripti: de hoc iam dictum, ubi de voce egi, ad A, 393. εὖς, εἴος, εἴησ. ἀγαθός.

423. καὶ νέκυος περὶ δύντος. Schol. Vict. „αἱ περιστάσεις, ὁ στίχος ἀντεῖται“ et recte.

Aliud Scholion Victor. εἴτε σφι Φλας. αὐτὸς Οὐκράνιος κεῖται ἡ ἀντωνυμία· διὸ καὶ προηθεῖτο. Non satis intelligo causam nunc allatam, quid pi σφι esset αὐτοῖς, τοῖς θεοῖς?

424. γῆθησαν δ' ὁ γέρων. hanc dubie interpolate etiam h. l. cum esset, γῆθησέν τε γέρων.

425. Η̄ φ̄ ἀγαθὸν καὶ, ἀναισιμα δῶρα διδόνται ἐθαύματοι. Mirum est, a nullo glossographo notari τὰ διδόντα. Editur sic inde ab Ald. I. nam in Flor. erat δεῦται. In Rom. est διδόναι. quod et Vrat. A. habet. Monitum tamen de forma in Eustath. et. in Sch. B. Vict. Molc. sic δὲ τὸ διδόναι το. u δἰα τὸ μέτρον, δικλένασσεν. Η̄ ἀπὸ τοῦ διδόμεναι καὶ ὑποστολὴν τοῦ μ συνήλευψεν. Alterum hoc dudum ipse sequebar, ut putarem ex διδόμεναι factum esse διδόμυαι, vnde διδόναι. aut, ut grammaticus censet, διδόναι, quod, contracte διδόναι h. l. est. Est bonum Scholion ap. Eustath. „versum turbari per vocem διδόναι. (Fuit adeo sic lectum) nam, produci διδόναι, ut γνῶμαι et βιῶμαι, πιεσμα τραđi; διδόναι tamen scribere vix licere; esse adeo e pro longa effundendum vt in αἱ θεοὶ εἰόλαι ὄφιν (ubi ὄφιν pronuntiari debuit ὄφφιν vel ὄτφιν. Sup. M. 208. ubi v. Obsl. ergo h. l. διδόναι). τινὰ δέ γε τῶν ἀντιγράφων ἐτόλμησαν γράψαι διδόναι forte ad similitudinem τοῦ τιθέναι, τιθέναι, vel τιθῆναι, ex τιθέναι.“ Sic tamen legunt omnes nostri codices. Saltem nihil enotatum vidi. Ernesti recte iudicat: διδόναι esse antiquam scripturam, sed eam pronuntiatam, ut μόνος μεῦνος ποχ, postquam coepit est verba exprimere in libris secundum pronuntiationem, bene edi διδόναι. Barnes: „γρ. διθοδάιαι, διδόγαι, δεῦγαι. et, quod. Od. Ω,

313 occurrit, διδώσαν.. temere miscens. ea quae potest ha-
gi posse.

δυαλοτιμα. δῶρα. αὐτὶ τοῦ δυαισθίως, h. e. εὐσεβῶς καὶ
προθύμως. Sch. B. τὰ καθήκοντα. Sch. br. Scilicet δυαλο-
τιμον, τὸ δίκαιον, vt. vidimus. Z. 519. 5ατ. iusta. decaita.
dona. ex alia, portio. δῶρα sunt sacrificia.

426. ἐταῖ εὑκοτ' εἰδός πάτε, εἴποτ' ἔχει γε, λήγεται τὸν
μεγάροισι Θεῶν. Ex h. l. dixi apparere, εἴποτε in his es-
te ὅποτε, ὅτα. v. ad Γ, 180. Schol. B. καθ' ὅν. ἔχεις χρό-
νον. Vict. καθ' ἐν τῷ χρόνῳ. Mosc. ἄχρις ἔχει. Schol.
br. ἔως περ τῷ. Eustathius, sine sensu. accommodato:
τεριπαθῶς. καὶ συνήθως. si μηδέποτε γέγονεν ἐπειδῆ τοιοῦτος
Ἐκτιμητής. Videntur tamen hunc sequi Clarke et Ernesti;
iste Scholia festi ait minus bene exponere τὸν περ τῷ, pro-
batque, vt. credere licet, quod. veritut; si. quidem fuit:
quod non intelligo; nisi forte putant cum respectu ad
vll. 258. 9 dictum, si modo mens filius fuit, non dei;
hic autem formulam esse pronuntiat. in rebus amissis
cum significatione desiderii; vt in Virgilio. Ge. IV, 498.
καὶ οὐ τα. Bene haec, at hoc sensu non erat εἴ-
ποτ' ἔχει γε. sed, εἴχει γε. εἴδεις εἴηνται. aut simile. utin-
nam sit!

ἀθανάτου in capite versus, est ἀθανάτου in ed.
Steph. vitio.

427. λήγεται τὸν μεγάροισι Θεῶν. Barnes: „λήγεται
εἰς μ.“ eius. commentum. parum felix.

428. τῷ εἰ ἀπεμνήσαντο. τῶν legitur in Ven. B.
Vict. et binis Vindob. Schol. Mosc. τῷ εἰ. τινὲς, τῶν εἰ,
γράφουσι. τευτέστι, τῶν θυσιῶν αὐτοῖς ἐμνήσθησαν. Per se
nil habet vulgatum, quod. spernas; τῷ, quare, εἰ ἀπε-
μνήσαντο scil. δικανων. τῶν δώρων h. e. θυσιῶν.

ἀπεμνήσαντο. Induxit H. Stephanus, hand dubie ex
ed. Rom. Antea erat in Flor. Alld. Turn. τῷ εἰ ἀπε-
μνήσαντο. Schol. br. hoc redditum ἀπεμνημόνευσαν. estque
hoc in Vrat. A. b. Mosc. a. Clarke afferit Hesiodi ver-
sum: Theog. 503 εἰ εἰ ἀπεμνήσαντο χάρων αὐτεργοσίαν. et
Ernesti: „imitati sunt et alii. Ioseph. Ant. XV, 2, 2 τῷε-

χάριτος ἀπέμνησθαι τροσδοκῶν. ex quo loco aliquis possit conicere: τῶν οἱ ἀπέμνησαντο in deteriore partem dixit Xenophon Mem. I, 2, 31. “De his non quaeritur; nihil potest esse notiae vocibus ἀπομνᾶσθαι, ἀπομνήσθαι; sed quaeritur: utra lectio verior sit in Homero. ἐπεμνήσαντο potest videri esse doctius, quia minus visitatum, ἀπομνᾶσθαι esse proprium de recordatione acceptorum beneficiorum.

Si vero consulimus vñstrum Homericum: videmus ἀπομνᾶσθαι aliquoties frequentari: O, 662. P, 103. Od. A, 31. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν — τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθὲς — h̄c et Δ, 189. nusquam variat. Haec postrema: τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθὲς mouent me, vt lectionem τῶν οἱ ἐπεμνήσαντο praeferam, tanquam h̄iquid Homericam, eamque secundum haec non dubitavi restituere. Nec mouet me Schol. ap. Eustathium, in quo p. 1357, l. 12 adscripta est ī versū appositis: τῷ οἱ ἐπεμνήσαντο — αἱ l. 25. τὸ δὲ ἀπεμνήσαντο γράφεται καὶ ἐπεμνήσαντο. ἀκριβέστερον δὲ τὸ ἀπεμνήσαντο, καὶ δηλοῦ τὸ εμνήσαντο, ὄμοίως τῷ ἀπεμνίσαι, ἀντὶ τοῦ μηνίσαι, καὶ τοῖς ὄμοίοις. — ēk δὲ τῷ τοιεύτου ἀπομνήσασθαι καὶ τὸ ἀπομημόνευμα γέγονε παρὰ τοῖς ὑστερον. Si quod est discriminē notionis subtilius, hoc alterri potest, ἀπομνήσασθαι esse, memoria retinere, ἐπιμνήσασθαι, data caussa, recordari; quod ipsum hic requiritur.

Dii itaque Hectoris pietatis recordantur etiam eo mortuo. Φλός ἡσθα Θεοῖσι inf. 750 οἱ δὲ ἄρα του κῆδοντε καὶ ἐν θανάτῳ περ αἴσῃ, corpore eius seruando, vt iusta fieri adhuc consequi possit. Illustrat hoc Schol. Vict., Καὶ Θεόπομπός Φησιγ., Ἀλέξανδρον Φεραῖον Διένυσεν τὸν ἐν Πλαγάσαις, δὲ ἐκαλεῖτο Πλέλεκος, εὐτεβεῖ διαφόρως. καταποντωθέντος δὲ Ἀλεξάνδρος, Διένυσος ἔναρ ἐπιστάς τον τῶν ἀλιέων, ἐκέλευσεν ἀναλαβεῖν τὸν Φορμά� τῶν ὁστῶν. οἱ δὲ ἀπελθὼν εἰς Κραυνῶνα οἰκεῖοις ἀπέδωκεν. οἱ δὲ ἔθαψαν.

429. ἀλλ' ἂγε δὴ τόδε δέξαι εμεῦ πάρα καλὸν ἀλεῖσθεν. Lips. δέξο. non male, ait Era. immo pessime; nam inferetur biatus.

ἀλεισον. „γρ. ἀλισσον' ετ̄ ἀλισον.“ Barnes. Atqui Eustath. tantum hoc ait, si vox a λισσὲς ducia sit, ita scribi potuisse. Flor. Alld. ἀλισσον.

430. αὐτὸν δὲ ρῦσαι. Vertunt: *ipsum tutare*. sane sup. P. 645 Ζεῦ, τάτερ, ἀλλὰ σὺ ρῦσαι. Immo vero est: *libera, fac, ut pretio soluto reddatur*. Hoc sententia requirit, et hic est sensus τοῦ ρύματος, unde τὰ ρύσθαι, λύτρα, est ἐρύσατο, ἐλευθέρωσεν, ἐλυτρώσατο.

τέκμφον δέ με σύν γε θεοῖσιν. σύν τε Vrat. A. συρβοθεῶνταν θεῶν καὶ μὴ ἀντιπεπτόντων Schol. B. V. et 'br.

Versus 430 aberat a Townl. pr. m. errore, non iudicio critico.

433. πειρᾶς ἀμεῖος, γεραῖς, νεωτέρου. Vrat. d. νεώτερον.

434. ὃς με κέλη σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆς δέχεσθαι. Benil. reponit κέλεας, vt Od. Δ, 812 καὶ με κέλεας παύσασθαι in edd. ant. legitur; sic editum quoque E, 174 at K, 337 κέλη in edd.

παρὲξ Ἀχιλῆς, ἐκτὸς Ἀχιλλῆος, οὐ χωρίς. ὃς τὸ, παρὲξ ἄγε νῆα. (Od. O, 200. μή με παρὲξ ἄγε νῆα. et πολλὸν δὲ παρὲξ ἄλλα Φῦκος ἔχενταν. I, 7.) Schol. B. V. M. scilicet vt sit sententia: nemini alii fas esse munera accipere praeter Achillem solum; itaque, ἀμὲ, παρὲξ Ἀχιλῆς, praeter Achillem, me. At vulgo vertitur, *clam Achille*, ex sententia.

In Edd. Flor. Alld. Turn. legitur παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι. Ed. Rom. παρὲξ Ἀχιλῆος δέχεσθαι. quod etiam habet Venetus suppletus. Induxit παρὲξ Ἀχιλῆς δέχεσθαι H. Steph. ex Eustathio: firmantque codices: Lips. Ven. B. Townl. Vrat. A. vn. Vindob. non tamen, ait, Ernesti, ausim hanc lectionem praeferre alteri: παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι, quae et ipsa recta est et eleganter. Recte, sed ea non facile in doctiorem abire potuit.

435. τὸν μὲν ἀγὸν δεῖδομαι καὶ αἰδέομαι πέρι οὐτοι. περισσῶς ἐν κῆρι. v. sup. ad v. 61. 236. Adscripta Schol.

Vict. „Ἔνα περ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς. De hoc versu v.
Sup. ad O, 657. 658. Aberat a Lips.

436. μή μοι τι παχὲν μετόπισθε γένυται. Barnes:
„χρ. γένεστο“ ex Eustathio.

437. σοι δ' ἀν δγὰ πορπὸς καὶ κε πλυτὸν Ἀργος ιδέ-
μην, ἐνδυκάσως ἐν νηὶ θοῷ. ita interprungebatur. minus com-
mode. De voc. ἐνδυκάσως v. ad Ψ, 90. Schol. Vict.
ἀδωροδόκητον δὲ ἐδηγῆσειν ἐκατόν Φησι, διὰ τὸ Φθιό δὲ εε
πατρὶ οἴσκω. v.l. 371. Ἀργος, τὸ Θεσσαλικόν. quippe ex
ορε' Μυγναίδης. οὐ μόνον ἄχρι τῆς σκηνῆς Ἀχιλλέω,
ἄλλα καὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Schol. V. M. at haerent in
eo, quod πεζὸς Argos venire hand potuisse; est tamen
non cum hoc sed cum tententiae summa iungendum:
comiterer te per mare et per terras, nec modo ad Achil-
leum, sed ad ipsam Thessaliam: Ita intelliges Schol. Vict.
ἢ πεζὸς. ὑπερβολὴ. ἢ ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν νηὶ, τῇ δὲ καὶ πε-
ζὸς. ἢ, ὡς ἀν αἴτοις τῇ δὲ καὶ πετόμενος, οὐ μόνον ευ-
πλέων.

439. οὐκ ἄν τις τοι πεμπὲν ὄνοσσάμενος μαχέσωτο.
Color idem qui I, 55 οὐ τις τοι τὸν μῆνον ὄνοσσεται.
adde Δ, 539 et P, 398. de pugna: μᾶλος αὐδὲ Ἀργ.,
οὐδὲ Ἀθήνη τὸν γε θεῶν δύσσαιτο.

Lipr. ὀνησάμενος, male. ὀνοσάμενος, ἐκφαυλίσει.
Apollon. Lex. οὔκουν τις vn. Vindob.

440. ἢ καὶ ἐπαΐξας Ἐρεύνιος ἄρμα καὶ ἵππους. In
vulgatum. ἀναΐξας Cant. Harl. Townl. Vrat. b. Mosc.
a. Accedunt Ven. B. (cum Ven. A. suppleto, culus nub-
la est auctoritas) Mosc. Vict. auctoritate igitur vincit
haec lectio. Alioqui nec altera est deterior. Sane ἀνα-
ξαι fore hoc sensu frequentatur, vt sit exilire de loco,
de fide, et ἐπαΐξαι irruere. sed ἐπαΐσσειν potest quoque
elle ἀΐσσαι επὶ τὸ ἄρμα, vt bene Eustathius: ὅτι περ
μὲν τοῖς ὑστερον τὸ ἐπαΐξαι δοτικῆ συντάσσεται. Ὁμηρος
δὲ ὑπεύθα Φησιν ἐπαΐξας Ἐρεύνιος ἄρμα καὶ ἵππους.
ἥγουν, ἐπὶ ἄρμα καὶ ἵππους. ἀναΐξας autem ἀΐξι ἀνὰ τὸ
ἄρμα. Virumque eo modo, quo ἀναβῆναι ἵππους et ἐπ-
βῆναι ἵππους vel ἄρμα dicitur.

441. λάζερο χερσίν. vñ. Vindob. χειρί.

442. ἐν δ' ἔτυσεν^τ οἴκους καὶ γῆμόσις μένος γῆ.
Sphalma non lectio est, H. Stephani: ἀν δ' ἔτυσεν.
Notabilis versus propter usum τοῦ διπτυχεῖν μένος, simpl.
de exciata virium contentione: quod animo tenendum,
quoties hoc etiam alibi de afflato hominum legitur, ne
argutemur in voce; abierat ea in vulgarem formam lo-
quendi; vt esset mouere, excitare.

443. ἀλλ' ὅτε σύργους τε νεῦν καὶ τάφρου ἱκούτο,
εἰ δὲ — πονέοντο, τοῖσι δ' εἴφερον ὑπερον ξέχεσαν. Fluctuat
apodosis. melius eam constitui censeo ὅτε ἱκούτο· τοῖσι δ'
εἴφερον. vt saepe δὲ in apodosi, otiose. ista autem: εἰ δὲ —
πονέοντο non cum anteced. iungenda, sed interposita in
medio esse arbitror: custodes autem tum coeperant coe-
nam parare. νέον, modo, paullò ante initio facto. Ita
nec necesse est de mutatione in νέος cogitare, quod in
animum forte venerit.

444. εἰ δὲ νέον περὶ δόρτα Φυλακτῆρες πόνεοντο. Schol.
Vict. νέον, ὡς πεῖνος γὰρ νέον ἀλλοθεν εἰλήλουθεν; (Qd.
Γ, 318) καὶ θήσαιν νέδν γέβωντα. I, 446. Eadem haec
addunt: καὶ πῶς οὖν Ἐρυῆς Φησί· νόκτα δι' αὐμβροσίην?
(vñ. 363) αὐξεῖν θέλων τὴν χάριν.

περὶ δόρτα. nam est ὁ δόρτος et τὰ δόρτα. v. ad I,
58. Schol. Vict. δόρτα, ὡς λύχνα· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ δρόψ,
κατῶς. forte ἀπὸ τοῦ δρέπαιν, et hinc δόρτα, δόρτα. He-
lych. δόρτα. δεῖπνα. et Eustath. comparat τὸ ζυγόν, τὸ
δεσμὸν, τὸ κέλευθον (duplices formas fuisse dicendum,
non μεταπλασμῷ fieri) idem plura apponit ex Athenaeo
p. 1358 pr. et aliis locis repetit. cf. ad B, 381. Cete-
rum nisi admiseris supra ad vñ. 124. dicta, iustum ho-
ram coenandi haud constitutam fuisse, mireris h. l. coe-
nam parari, iam tenebris obortis; et si verum est, esse
potius verba ita accipienda: iam tum coenam fuisse per-
actam, sub vesperam. Nam πονεῖσθαι totum actum coe-
nandi complectitur, non modo apparatus. Neque adeo
de alta nocte nunc est cogitandum: sed de vespere. cf.
inf, 475. 476.

445. τοῖσι δ' ἐφ' ὑπνου ἔχεις. Cant. εφ' ὑπνου βρύνται. sicqae Ven. suppletus. τοῖσιν δ' ὑπνου ἔχεις Vrat. A.

446. ἄφαρ δ' ᾧξε πύλας. Schol. Vict. of μὲν πύρι πυλάδα, οἱ δὲ τὴν ἴσπηλατον, ἀξ ἀριστερῶν τοῦ γαυπάδμου. Haec ut intelligas, v. disputata de porta castorum, sup. ad lib. VII Exc. I p. 402. Nota *) et Exc. L ad XII. p. 357.

καὶ ἄκωσσεν ὁχῆα Townl. ὁχῆα v. ad 566.

447. εἰς δ' ἄγαγε Πράκτον τε. Flor. et Lips. εἰς ἔργος (saltem ἔργος) quam Ern. pro veterissima scriptura habebat; equidem pro mera incuria librarii.

δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. Vrat. A. δῶρ' ἀπήνησεν (ἀπένησεν, ab ἀπίνεω, exīsuo) gl. ἀσώρευσεν. Memorabile mendum cum prava interpolatione ex tentata emendatione.

448. ἀλλ' ὅτε δὴ —. Alld. vitiōse δέ.

449. ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι. Persecutam in digammum *σαναξ*, quod plus quam centenis locis diligenter seruatum vidimus. Viderunt hoc omnes Dawes Misc. Crit. p. 152. emendationem proposuit, Μυρμιδόνες πονέσσοτε ἄνακτι. vel ποίησαν ἄγανοι, Bentl. feli- cius δείμοντο ἄνακτι; hac enim voce vñs est Od. Z, 9, Z, 8, I, 349 et al. Venerat quoque in mentem τεύχατο.

Ex mea sententia emendatio locum non habet; nam totus locus de tentorio Achillis aperte est insititus a le riore rhapsodo a 449 ad 456. et procedebat antiquum carmen sic:

ἀλλ' ἔτε δὴ κλισήν Πηληγάδεω ἀφίκοντο,

δὴ φέ τότε Ἐρμιας ἀριεύνιος φέξε γέροντι.

450. i. δοῦρ' ἀλάτης αέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήσαντ' ἕροφον λαζιμωνθεν ἀμέσαντες. Legitur locus inde a Barnesiana editione ita distinctione facta: ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήσαντ' ὕροφον, λειμωνθεν ἀμέσαντες. vertebarunt: et desuper texerant hispidos calamitos, ex prato ubi demessuerant. Clarke vltterius progressus, mutauit: et desuper texerant lanuginoso culmine, ex prato ubi demessuerant. Ita necesse erat iu-

gérē ἔρεψαν λαχνήσαντ' ὄροφον. Ita accipiendum ἔρέψειν ὄροφον, ac si esset ἔρέψειν τὸ μέγαρον ὄροφη. fere ut καλύττειν sup. Φ. 321. τόσην οἱ ἄστιν καθύπερθε καλύψω, inducam super ipsum collunam. λάχνη εἴτι χνοῦς, lanugo; et ὄροφος λαχνήσις είτι ὄροφη ἐκ καλάμων χνοώδῶν κατάπαλῶν. δασὺς, quia ἀπό δασών καλάμων contextus est. Schol. Vict. τινὲς, δασύσκοις. δεῦρα ἐλάτης. κλάδους Schol. B. V.

Schol. br. Eustath. πέρσαντες. περικόψαντες, σχίσαντες, ἐστέγασαν. (enimvero καίρειν h. l. est ξέειν) Melius quam Schol. B. ἔρεψαν, ἀντὶ τοῦ ἐστεφάνωσαν. ἐκάλυψαν. ἔθεν καὶ ὄροφη. Prius alienum est ab h. l. ut contra A, 39 εἰκοτέ τοι χαρίεστ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα h. e. δοτεφάνωσα, accepere pro δεστέγασσα. At veteres ipsum calamum accipierunt esse ὄροφον ex quo fit ὄροφη. Schol. B. br. ἐστὶ δὲ αἷδος καλάμων. Hesych. ὄροφον, τὸν κάλαμον, φὲ ἐστέγαζον· τοὺς οἴκους. cf. idem in. λαχνήσαντα. add. Schol. Eurip. Or. 147. 148. qui notionem recitato versu declarat. Eustathius disertius: ὄροφος δὲ, καλαμίσκος γάνος ὑδροχαροῦς, ἐπιτηδείου εἰς ὄροφήν. ait porre eum calamum, ubi maturuerit, habere lanuginem, et esse ideo bonum tecis faciendis; unde deinceps domorum ὄροφος omnino proiecto dictus fit.

Vt autem veteres ὄροφον pro calamo acciperent, ad ducti sunt interpunctione diuersa a vulgata, et, si recte iudico, meliore: ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήσαντ' ὄροφον λαμπάδεν ἀμῆσαντες. Sicque interpungebant edd. omnes, quas vidi, ante Barnes, qui taoite intulit alteram interpunctionem, qua structura impeditur et notio obscuratur: ad pristinam itaque rationem redii.

ἀμῆσαντες priore producta: ut vidimus sup. ad 165. πεπταμήσατε.

452. ἀμῷψι δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν πείησαν ἄνακτι. Item peccatum in πειησαν βανακτι ut modo vñ. 449 vbi vide. Dawes emendabat ἀμῷψι δὲ καὶ μεγάλην αὐλὴν σταυροῖσι βανακτι πειησαν πυκνοῖσι. At vide quam rotundius Bentl. nihil mutans quam αὐλὴν δείμαντε βανακτι.

ἀμφὶ δέ εἰ. scil. τῷ κλισίῃ. Schol. B. V. M. περὶ τῆς τὴν σπηνήν.

453. σταυροῖς πυκνεῖσι. Apparet hinc tentoria, zācias, Achiuorum fuisse tuguria stipitibus compacta; ut iam monui ad Virgil. Aen. I. Exc. XVII. In Antehomericis Tretzae vñ. 262 τεῦξαν δὲ κλισίας πλεκτάς, σταύρωις ἀραρύτας. Eustathio sunt τὰ σταύρα. Sunt εὐλεπτές. Operosius, quam necesse erat Schol. B. exponant cf. ad h. l. Lenz. Ebene von Troia p. 201. et Millin in ingeniosa enarratione anaglyphi quod vulgo dictum Scipionis clipeus, verius Achillis, p. 3o. comparans faidem in eo aliquantum diuersam peristylii cum Homericō.

Θύρην δ' ἔχει μοῦνος ἐπιβλήτης μοχλὸς ἐπιβεβλημένος Apollon. Lex. appositis vñ. 453. 4. 5. conueniunt ceteri, Hesych. Etymol. agnoscit Pollux I, 77. Schol. B. V. M. μοχλὸς δέ εστιν ἐπιβεβλόμενος ἀπὸ τοῖχων εἰς τοῖχον. Idem monet esse acuendum ἐπιβλήτης, at Aristarchus ἐπιβύνει, ἐπιβλήτης. οὐ καλῶς. Eustath. et Etymol.

μοῦνος pro εἰς, hoc quoque loco.

454. εἰλάστινος. τὸν τρεῖς μὲν ἐπιφρήσσεσκεν Ἀχαιοῖς Apollon. Lex. pro τρεῖς, τρίς.

ἐπιφρήσσεσκεν. ἐπέκλεισον. ἀπὸ τοῦ γινομένου πατὴ τὴν κλεῖσιν ἥχον. Sch. B. potius ab summa vi et impetu, quo in occludendo annitebantur. Sch. br. ἐπέβαλλον. ἐπέκρουεν ή μετεπίθετο (f. ἐπεπίθετο) Apollon. Lex. h. v. ἐπεστῶντο. ἐπέβαλλον. Eadem Hesych. addito: ἐπέκλεισον μετ' ὄρμῆς vbi cf. Not. ἐπεπίθετο simpl. Eustath. Item Sch. br. Ceterum per unum σε eferunt fere vbiique edd. et codd. et grammatici, vt scribant ἐπιφρήσσεσκεν, cum tamen sit a ῥήσει. Emendatum video a Cantabrig. edit. In aliis quoque ἐπιφρήσσεσκεν uno ρ, vt Vrat. d. et Schol. Vict. οὕτως, δι' ἑνὸς ρ. Schol. Sophocl. Oed. Tug. 1244 (1265) ad versum: πύλας δ', ὅπως εἰκῆλθ', ἐπιφρήσσεις —

455. τρεῖς δ' ἀνασίγεσκον μεγάλην κληδόνα, τὸν μοχλόν. τὰ γάρ συνέχοντα τὴν ἐπικεκλεισμένην θύραν κληδόνας καλεῖ pergunt Sch. B. V. M. καὶ εὑρίσκεται δὲ τὸ κλεί-

ὤρου οὔτες ἀνόμαστο, non quasi vocem hanc in Odyssaea occurrente dicat, quod non ita se habet; occurrit tantum in Hymno in Merc. 146. κληθρον· sed sic accipio: „etiam in Odyssea pessulum, vulgo τὸ κλεῖθρον dictum, appellavit κληθά ut Qd. A, 442. ἐπί δὲ κληθέντι επάνυσσεν ιμάντι. cf. Eustath. et ib. et h. l. p. 1358, l. 59. Fuerat scilicet, qui per κληθά ipsas fores intelligerent. Ἡεσχ. in μεγάλην κληθά θυράν. ὅλον τὸ θύραμα. τινὲς δὲ, τὸν μοχλόν. Etiam Schol. Vict. κληθά, τὸν μοχλόν.

ἀναστύσασκον. non cogitandum est de digammo, αναστύσασκον. quod σῆμα respuit; v. c. sup. v. 446. δ' ᾧξα. et mox v. 457. In compositis autem cum praepositione variare usum, notaui iam Excurso IV. ad XIX. p. 767. De sensu loci v. Notam ad h. v.

456. Achilles trium hominum vires aequabat; et Diomedes saxum torquebat, quod duo vix monebant sup. E, 302 sq. Argutantur de hoc grammatici Schol. B. V. M.

457. Ἐριούνιος φέξε Vrat. A. ᾧξα.

458. εἰ δ' ἄγαγεν. ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἄγειν. (ideoque contra morem) εἰ μὴ ἄρα ἐπὶ τῇ ἀμάξῃ Φησί. (haud dubio) Schol. Mosc.

460. Θεὸς ἀμβροτος εἴληλουθα. Mori ἀβροτος. ex more et ex etymo: vt T, 358. X, 9. de voce, tolles iam lecta, nunc demum monent Schol. B. V. M.

462. ἀλλ' ητοι μὲν ἐγώ τάλιν εἴσομαι. Putabat Bentl. fuisse fuisse, et ideo tentabat πάλι. fuisse, vel πάλι εἰσομαι. ita vero praestabat πάλιν οἰχομαι. At vero fuisse, fuisse, est ex εἶδω, similis sum, non ab εἴμι, eo, quod digammum non habet. τάλιν. εἰς τούτισι. Schol. B. V.

464. ἀδάνατον θεὸν ὥδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην. ἀσπαζέμεν ed. Flor. Emendatum in Alld. Rom. Diserto Mercurius eloquitur caussam, cur nolit in Achillis conspectum venire; argutantur tamen plura grammatici.

465. τύνη δ' εἰσελθῶν — Dionys. Hal. Art. c. 9, 15.

467. ίνα ει σὺν Θυμὸν ὄρινγες. nunc τὴν εἰς θέου κίνησιν ποτα, ut inf. 568 μὴ μει μᾶλλον Θυμὸν ὄρινγες, τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμόν. cf. vñ. 560.

469. ἐξ ἵππων ἀλτο. Apollon. Lex. obseruat, dñ. ιτ. τῶν h. l. elle pro ἀτό. Hoc quorūm antiquis grammaticus annotauerit, non alleqūt̄. utrumque enim vulgari vñ frequentatur. Sic Γ, 265 ἐξ ἵππων ἀποβάντε. Porro Schol. Vict. ἄμεινον βαῖνε γράφεται ἀπὶ τοῦ γέρεος. η τῆς περιστάσεως ὀπιζεῖν τὸ ἀλτο. hoc sane?

470. Ίδαιὸν δὲ κατ' αὐτὸν λίπειν. „, γρ. κατεύθι. vñ Ψ, 263 παραύθι“ Barnes.

471. ιθὺς κλεινοί οἶκοι. Schol. Vict. et B. κατ' ιθεῖαν, ᾧ ἀπὶ τὸν οἶκον. quidni: recta ingressus est portam, quae ad cubiculum Achillis ducebat.

472. τῇ δ' Ἀχιλλεὺς Κέσσα. „vbi utique, vbi scilicet, sedere solebat“ Clarke.

Interpungi potest alio quoque modo: γέρεον δ' ιθὶς κλεινοί οἶκοι. recta ingressus est cubiculum. τῇ δ' Ἀχιλλεὺς Κέσσα, Διτ Φλος. δι δὲ μήν αὐτὸν εὑρεῖ, ἔταροι δ' ἀπάντευθε καθέλατο. Hic; in hoc cubiculo sedebat Achilles, et inuenit eum intus, in cubiculo.

δι δέ μήν αὐτὸν εὑρε. Schol. Vict. τὸ μήν κατέντ. (an ἀκείνον?) τινὲς δὲ, τὸ, δι, αὐτὶ τοῦ, ἔνδον. ᾧς. Ἰλιον εἴσω, αὐτὶ τοῦ. εἰ. (v. c. Σ, 439.)

473. ἔταροι δ' ἀπάντευθε καθέλατο. Vrat. d. ἔταροι δὲ — Eustath. qui adscriptis: ἔθος δὲ τοῦτο Ρωμαῖοις ἔτι καὶ νῦν ἀρέσκον. loqui videtur de Byzantinis et Graecis sui temporis καθέλατο. verum alterum est vñ receptum. v. ad Λ, 76.

τῷ δὲ δύο οἷσι — ita repositi Turnebus, inde H. Stephanus, et vulgg. praeante Eustathio: δύο δὲ μάνι περὶ αὐτὸν ἀπονοῦντο. sicutque codd. Harl. Vrat. A. et d. Mosc. 2. Venetus suppletus. In Flor. erat ταῦ — εἴσι. In Alld. Rom. τῷ — οἷσι. vn. Vindob. τῷ δὲ θύμῳ τῷ.

474. Ἀλκιμεῖς, ἔξος Ἀρηος. hic et inf. 574 idem qui Alcimedon sup. P, 459. 467. Π, 197. Vidimus iam T, 392. Comparant Schol. B. Μελάνθιος et Μελανθεύς.

475. ποικυλον ταρεόντε. γένον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς. Με-
dia in ποικυλον est producta, quae erat brevis sup. Σ.
421. (item corrigitur Od. Γ, 430.) obseruat hoc Clarke
et sic expedit: corripi, quia sit vocalis ante vocalem.
Malo dicere esse formas duas ποικυλον, et ποικυλον, ut
A, 600. Σ, 155. inde ποικυλον Θ, 219. Od. Τ, 149.

476. ὅσθεν καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
versus inutilis, quem facile inter expletios referas; sen-
tentia erat absoluta: γένον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς. Nec ta-
men offendi vidi quenquam. Nunc video Scholion Vict.
„ὅσθεν καὶ πίνων τὸ δασύτον οὐχ ὑποκίπτει μέτρῳ ἡρω-
κῆ. Φησὶ δὲ καὶ ὅσθεν καὶ πίνειν. ὕσθουτας χρέα πολλά.
Θ, 231. εἰ δὲ εὐτελεῖς οἱ στιχοι, καὶ ἄλλοι (ū exiles
sunt versus: sunt eius modi alii plures.) „πίνεις θερίτ' ἀν-
ὕπετλος (Θέτι τανύτετλος) βιάγεις ἡμέτερον δῶ. (Σ, 385.)
„οὐδέ καν ἀμβαή βροτος ἀνήρ, οὐ καταβαή (Od. M, 77)
„ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἀφέρει.“ (Od. K, 358.) „τῷ δ' ἄρα
πέμπτῳ πέμπτ' ἀπὸ νήσου.“ (Od. E, 263.) ἵππους δὲ φαν-
τάς (διπτὸν καὶ πεντάκοντα ΙΙ. Δ, 679.) „ἴνδα μὲν οὖτα
βοῶν (Od. K, 98.) οὗται γὰρ πάντες, οὓς Σιλευκος, ἀμ-
μυτρον λαλίαν ἔχουσιν. Habet exemplum critics veter-
rum per se haud iniustae; verum inique quatenus in
poeta antiquissimo exhibetur, a quo nullum nitorum et
studium requirimus, contra simplicitatem et ἀδελσοχλαν
in laude adnumeramus.

ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. Schol. br. Φασὶ γὰρ, τοῖς
ταλαιοῖς μῆδ' ὄλως αἴρεσθαι τὴν τράπεζαν. χωρίς εἰ μὴ
διὰ τὴν τὴν (f. ὑπὲρ) Πετρόκλου λύτρην. Scilicet in vita
heroica mensas videntur perpetuo adstituisse, quandoqui-
dem epulas potando producebant. Est pro commentario
locus Athenaei I, p. 12 A. B. unde patet eos, qui men-
tas nunquam remotas esse dicerent, interpunctione ὅσθεν
καὶ πίνων ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. Scholion vetus
seruatum est in Victor. ἔτι γὰρ παρέκειτο. ἀδελσοχλαν. οὐ
γὰρ ἀφηροῦντο αἱ τράπεζαι παρ' αὐτῶν, ἀλλὰ, μέχρι μνε-
στῶν, ἔχεται. Φησὶ γάρ: αἱ δ' ἀπὸ μὲν στοὺς πολὺν ἥ-
ρεσν, οἵδε τραπέζας. (Od. Τ, 61.) Vides eodem ex fonte

haud ille Athenaeum sua l. c.) ἡ τούτου ὡς πενθοῦντος ἥ-
πετο. Post haec omnia miror, nemini suspectos fuille
vitrumque versi. 475. 6. tanquam mere expletius; quan-
dōquidem Achilles, si epulatus est nunc, vix iterum epu-
lari potuit inf. 627 sq.

ἢ τι γὰρ παρέκειτο Μορι. Vict.

477. τοὺς δ' ἔλαθ' εἰςελθῶν Πρίαμος μέγας. Schol.
Vict. οὐ πρὸς ἐπαινον μέγας. ἀλλ' ὅτι, καὶ μέγας ἦν, ἔ-
λαθεν. Neutrum probes. sed est epitheton ornans, per
se otiosum.

ἄγχι δ' ἄρα στάς — Vrat. A. ἄγχι παραστάς.

478. χερσὸν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα. laudat locum
Seneca Controuersi. I. p. 107.

480. ὡς δ', ὅταν ἄνδρ' ἄτῃ πυκνὴ λάβῃ. Schol. B.
bene. ὡςεὶ Φυγάς τις Φονεὺς, ἀξιόφυης ἀπανιστάμενος τῆς
πατρίδος, ἀπέρχεται πρὸς τὸν ἄγισοντα. Videri potest,
fatus esse, si quem cogitemus ἵκετεύοντα ἐλθεῖν, verum in
heroica vita hoc solenne erat, ut expiationem ab aliquo
peterent; sic in Herculis rebus aliquoties narratum hoc
imprimis, quod a Neleo ei expiatio fuerat negata: v.
Apollod. II, 6, 2. Orestis expiatio ap. Troezenios Pan.
II, 31 Argonautarum ap. Circen: Apollon. IV, 700 sq.
Apollinis Cyclopidibus occisis ap. Admetum et al. Recen-
tius exemplum est ap. Herodot. I, 35 καθάρσεως expeti-
tiae, ab Ernestio memoratum. Etiam Schol. br. διος ἡ
παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸν ἀκούσιον Φόνον δρυασάμενον Φεύ-
γειν ἐκ τῆς πατρίδος, καὶ παραγίνεσθαι εἰς τινας οἰκας
ἄνδρος πλουσίου καὶ καθίζειν ἐπὶ τῆς οἰκας (f. ἀστίας)
συγκεκαλυμμένον, καθαρούσιν δεόμενον. Et ad expiationem
nos deducere videtur ἄτῃ πυκνὴ, h. ἄγος, graue pascu-
lum, crimen, quod commiserat. Audiamus Schol. Vict.
ὡς δ' ὅταν. ὡςεὶ Φυγάς τις Φονεὺς πάντας λαθῶν εἰςέρχε-
ται καθαρῷσθωμένος, καὶ παρακάθηται τῇ ἀστίᾳ, καὶ τά-
τας ὄρῶντας καταπλήσσονται. Ισως δὲ ἀναχρονισμές
ἐστιν· ὡς καὶ τό· ζαχε σάλπιγξ. (non allequor; mos in-
men fuille. videtur antiquissimus.) τὸν δὲ καθαίρουντα καὶ
ἀγίτην ἔλεγον. η δὲ παραβολὴ πρὸς τὸ αἴφυλλον τῆς εἰσόδου.

481. ἄλλων ἔξικοτο δῆμον. ἄλλων reposuit Barnes pro eo, quod vulgatum erat, ἄλλον. hoc tuetur aduersus enim Clarke, et laudat loca similia Od. O, 238. Π, 382. vbi ἄλλον δῆμον etiam legitur; ut contra Barnes laudauit ἄλλων δῆμον Od. O, 238. Τ, 219. nemo dubitat utrumque recte dici. At Barnes vincit auctoritate codd. Barrocc. Cant. Mori. Vrat. d. Ven. suppleti, Townl. Vrat. A.

δύ αἴτη πυκνή λάβεν, κατέλαβε, reatus oppressit, factus impetu animi, ira et vecordia perpetrantem. αἴτη πυκνή piaculum graue. πυκνός, densus, validus, hinc magnus et multus. Sic πυκνὸν ἄχος vidimus. πυκναὶ μελαθῶμαι.

482. Θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας. ita legitur inde a Stephano haud dubie ex Eustathio, accinentibus codd. Erat ἔχεν in edd. Flor. Ald. Rom. Turn.

483. Ιδὲν Πρίαμον Θεοιδέα. Vrat. d. Θεοιδῆ.

485. τὸν καὶ λισσόμενος Schol. B. V. monet, abundare καὶ. Tu inuerte apud animum verba: καὶ Πρίαμος λισσόμενος προσέπιπεν αὐτόν.

486. Μηῆσαι πατρὸς σοῖο — Locus, qui sequitur, praestantissimum habitum est exemplum orationis ad miserationem mouendam instructae, ab omnibus et antiquis et recentioris aetatis. Quintiliani ista quis non tenet: *Epilogus quidem quis inquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus aequari?* Instit. Or. X, 1, 49. non quasi hic Iliidis esset epilogus; sed quia rhetor de epilogis illo loco agit, in quibus oratores maxime affectus mouent. Breuitatem in hac oratione commendat Dionys. Hal. Art. rhet. c. 9, 15. p. 368. 9. Pro ea orationem rhetorico fuso oblitam apposuit Dictys III, 21. Et fuit argumentum hoc propositum exercitationibus discentium, patet e Quintil. III, 8, 53. Occurrit quoque inter argumenta Progymnasmatum. Schol. B. intexuit Scholion, quod caput ex Heraclide Alleg. 59. esse animaduerti: quo Ἐρμῆν nihil aliud esse quam eloquentiam, pro sua opinionis argutiis, ex h. l. docet, quo Mercurius Priamum docuerat, quod optimum esset τῆς πειθοῦς.

genus: scilicet τὴν διὰ τοῦ λόγου πειθά. Sapientius est Scholion Vict. Μηῆσαι πατρός. τολεμίω διαλεγόμενος καὶ τῶν παιδῶν αὐθέντη, καὶ μισοῦντι ἐξαρέτως αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἐκεῖνους, διὰ τὴν τοῦ Φίλου, ἀποβολῆν, ἄλλην ἀρχὴν εἰκειοτέραν οὐκ εἶχεν ἢ τὴν τοῦ πατρὸς ὑπέδυσην. Ei ad 488 ἐντέχνως δὲ, πρὸ τῶν Ιδίων, τῶν τοῦ Πηλέως ἐμνη- σθη, ὅπως αὐτὸν ἢ τῶν οἰκείων κακῶν οἰκτίσῃ μνήμη.

πατρὸς σοῖο. Est haec Zenodotea lectio, quae Aristarchea est praelata: πατρὸς σοῖο· ut didiceram ex Apollonio de Syntaxi p. 165. nunc quoque ex Schol. Vict. πατρὸς σοῖο. Ζενόδοτος, σοῖο. κακῶς. Est quoque εὖ ap. Heraclid. Alleg. l. c. et Ammon. p. 49. in σοῖο et σοῖο p. 129. qui etiam ἀρβίσιαν in altero quaerit. Sane quidem, adjunctio adiectiuo, esset dicendum σοῖο ζῶντος, non σοῖο. nam est ζῶντός σου, σέο, σοῖο. At vero πατρὸς σοῖο an πατρὸς σου, σοῖο, dixerit, perinde est. Apud Apollon. Lex. in σάθεν p. 597. incertum esse potest, at in σοῖο certum est, ita eum legisse: σοῖο, τοῦ σοῦ. cf. ib. Toll. add. grammaticum de Soloecismis p. 201. ad calceum Ammonii Valk. In Vrat. d. σοῖο γρ. ἁρῷ. perpetam. μνήσεο est ap. Ammon. l. c.

487. τηλίκου ἀσκερ ἔγαν, ὀλοῷ ἐπὶ γύρας εἴδῃ. τηλίκου. τηλικούτου. Apollon. Lex. hoc ergo vulgatus fuit? οὐδὲ ἔγώ Heraclid. l. c. p. 182. ἔγώ haud dubie antiquiss. Schol. Vict. notat sequi debuisse: ἥλικος ἔγώ. Elle vero tale, quale in Odyss. H, 108. ὅσσου (nunc legitur τοῦ σου) Φαῖρες περὶ τάντων ὕδριες, ὡς δὲ γυναῖκες ιστῷ τεχνῆσαι.

Peleum iam decrepitudem senem vidimus T. 334. 5.
6. Observarunt veteres (Zenodotus fuit: Schol. Vict. Ζενόδοτος πρεσβύτερον Πηλέα Φησιν· ἐταί γε συστρατεύσας Πηλεῖ Ἡρακλῆς ἀπέδοτο Ἡσιόνη μικρὸν ὄντα τὸν Πελαρον.) ap. Eustath. „non conuenire satis tempora viriusque inter se; nam Peleum multo maiorem natu esse debuisse, si quidem ille comes fuit Herculis in expeditione in Leomedontem; captus tunc puer Priamus, tum Pedarces dictus“ (v. Apollod. II, 6, 4. et Notas p. 445) At enim

primo haec sunt έξω τοῦ ἔπους; porro inepta sunt per se, nam in mythis semel poetarum vīsu receptis non quaerit de annis; sunt certae heroum γενεαί, ad quas pleraque renocantur; ita Peleus interfuisse narratur Argonautis; idem venationi Calydoniae; multo minus subtilest sunt poetae in connubiis ad temporum rationes constitutis.

488. καὶ μέν τους κείμενα περιναίσται ἀμφίς δύντες.
Schol. B. εἰ περίεικαι — κεχωρισμένοι τῷ γνάμῳ καὶ ἐναντίοι (longius petitum sane!) ἢ χωρίς οἰκεῖντες. ἢ κυκλόθεν. hoc melius cum Schol. br. nam ἀμφίς est etiam pro ἀμφί.

περιναίσται Lipſ. καὶ μέν που. Schol. Vict. ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ μήν. μέν περ Vrat. A. Porro Schol. B. „τινὲς δύντες. ἵν' ἢ, χωρίς σεῦ ὄντος.

Hos versus locum dedisse suspicor iis quae de Pelei grandiori calamitatibus fabulati sunt Tragici. Schol. Vict. quaerit: unde hoc Achilli innotuerit: ἢ παρὰ Εὐρωπαίων τοῦτο μαθάν Φησι. λέγει δὲ κιστον, καὶ τοὺς οἰνούς Ἀρχανδρον καὶ Ἀρχι (noni Archandrum et Architelem ex Herodoto; at ii erant Achaei filii; nec vacat nūnc vñteriora inquirere.) Κιστος δὲ παρὰ Ἀστεροποταίου πέντεσται γεωτὸς ἥκεντος ἐκ Παιονίας (P, 350.)

489. οὐδέ τις δεστίν, ἀρῆν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. Sch. br. ἀρῆν, βλάβην τὴν. Recit. itaque prior corripitur. v. de hac voce ad M, 334. Σ, 485. Σ, 100.

491. χαίρει τ' ἐν Θυμῷ, ἐπὶ τ' ἑλκταῖς. effet: „ἐπὶ τ' ἑλκταῖς.“ quae digamma non admittit. Bentl. emendauit: καὶ ἑλκταῖς. malim καὶ ἑλκταῖς. Forte tamen antiquitus fuit ἐπὶ τ' ἑλκταῖς. ut, τά τ' ἑλκταῖς E, 481. Sch. br. legunt ἐπεὶ ἑλκταῖς. ἑλκταῖς Vrat. A.

492. ἀπὸ Τροιῆς μολύνται. Ita repositum ex Barocc. Cent. Mori. cum Ven. pro vulgato ἀπὸ Τροιῆς τούται. est nil refert.

493. αὐτῷ δύω πανάτορος. Similia videramus sup. 255 sq. παράττελμες Vrat. d. monstrum vocis.

494. πῶνδ' οὔτινα Φημι λελεῖθοι. non omniam si-
liorum sed τῶν ἀρίστων. τῶνδ' non τῶν δ'

496. εὐνεργαλέωνa vna voce, ait Sch. B. scil. e more
grammaticorum. At Pamphilus diuisim, vt reposui. De
numero liberorum v. Z, 244 sq. Theocrit. XV, 149 nu-
mero rotundo XX memorat. Schol. Vict. Ἐλλάκτος ν
(LVI filios memorat; haud dubie ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς) Idem
Schol. Vict. πιθανὸν, μίαν τεκτῆν ιδ, οὐχ, ὡς Βακχυλί-
δης οὐ τῆς Θεαγοῦς ὑπογράφει παιδας. Et ad 497. ἔσχε
εἰς (Priamus) καὶ Ἀρισθην, τὴν Μέροτος τοῦ Περικοσίου.
ἔξης (leg. ἔξης) Αἴτακος. Ἀλεξιαρόην (leg. Ἀλεξιαρόην)
Ouid. Met. XI, 763. et Heinl.) Ἀρτάνδρου. Λαοδόην τὴν
Ἀλύτου (leg. τὴν Ἀλτου. v. Φ, 85. 86) τῶν δὲ Πριαμίδων
προσβύτερον Πολίτην Φασι. Notat locum Athen. XIII,
p. 556. propter morem barbarorum plures uxores haben-
di: cum Achiuorum uxores ne quidem pellicem aequo
animo ferrent; vnde Clytaemnestra caussas irae in Aga-
memnonem habere voluit, Menelaus contra nullibi pel-
licem aut seruam habuisse memoretur. Haec ille ex Ari-
stotelis obseruatione narrat. Exscriptit Athenaeum Eu-
phrath. ad vñ. 497.

ὅς δέ μοι οἶος ἔην. οἶος, πρὸς τὸ σόκευτν τὴν πόλιν.
nam alioquin superflites erant plures. Obseruat porro
Sch. B, esse haec distracta in duo: οἶος ἔην, et εἴρυτο δὲ,
pro ὃς οἶος εἴρυτο. vt (Δ, 267) τὸ μὲν ἄλκος ἐτέρστο
παύσατο δ' αἷμα, pro ταυσαμένου τοῦ αἵματος ἐτέρστο τὸ
ἄλκος. Et (Γ, 318) λαοὶ δ' ἥρήσαντο, θεοῖς de χεῖρας
ἀνέσχον, ἀνασχόντες κατέζαντο. De εἴρυτο v. Exc. IV ad A.
ὅς δὲ μὲν Vrat. d.

αὐτοὺς, puta τοὺς πολίτας. At αὐτὸς Lipf. vn. Vin-
dob. et adscriperat Bentl. nescio vnde.

502. παρὰ σεῖο. male Vindob. σοῖο.

503. αἱλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτὸν τ' ἀθέργεν.
αἱλλ' αἰδεῖο, Φέριστα, θεούς. Barocc. ita Ἀχιλεῦ excludi-
tur. sed est hoc ex altero loco Od. I, 269. αἰδεῖο. pro
αἰδέσσο (de quo v. dicta sup. ad 418.) vnde sit quoque
αἰδέου, αἰδοῦ. Non esse posse optatiuum (nam is αἰδεῖο

erat) bene vidit Eustath. ipse dicit ab αἰδομαι. αἴδεο. Melius dicitur ab αἰδέομαι. αἴδεσο, αἴδειο. ut σεσίο K, 285 ex στέεο. Est quoque αἴδεσο in Lips. αἴδειο Vrat. A.

506. ἀνδρὸς ταῦθοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὄρέγεσθαι. Vertitur: *viri — ad os manum admouere.* Ita ὄρέγεσθαι accipitur dictum pro ὄρέγειν. quod quidem ita se habet apud eos qui post Homerum scripsere; ita ap. Apollon. Arg. II, 830 et IV, 1605. Homericō tamen usū ubique ὄρέγεσθαι dictum est pro extendere se versus aliquid, quod verti quidem potest, *appetere aliquid*, aliter tamen se habet ad verbum, et supplendum est extendere se εἰπει τι vel κατὰ τινος σύν. v. notata ad Δ, 307. De loco Ψ, 805 vide ibi Obsl. Suboritur itaque difficultas in iunctura, et ambiguitas non animaduersa; praeter quam a Dammio; *osculari virum*, alienum esset a re et a more; *inētrou* esset, *osculari manum*; ita vero verba essent, ὄρέγεσθαι extendere se, στόμα (κατὰ στόμα, pro, στόματι) ποτὶ χεῖρα ἀνδρὸς, quod quam durum esset! Supereft tertium: ὄρέγεσθαι (σὺν) χειρὶ ποτὶ στόμα ἀνδρὸς; status supplicantis erat, *amplecti genua et altera manu prehendere mentum*: ut supra de Thetide A, 500. i. καὶ φα πάροιδι αὐτοῖο καθέζετο καὶ λάβε γούνων τκαιῆ, δεξιτερῆ δὲ ἄρ' ὑπ' αὐθερῶνος ἐλεῦσα λισσομένη προσέσπε Δια. Nunc itaque sensu idem erit, ac si dictum esset vulgari more; Priamum, *amplectentem genua Achillis*, alteram manum extendisse versus mentum Achillis, ὄρέγεσθαι χειρὶ, pro vulgari ὄρέγειν χεῖρα, πρὸς στόμα ἀνδρὸς, ut eius mentum attingeret.

Haec quidem disputata sunt, si ad Homericum usum haec comparanda sunt. Valde tamen probabile fit, hunc ipsum versum esse inter ea loca, quibus auctorem huic rhapsodias diuersum esse ab antiquiore poeta patet; nam apertum fit ὄρέγεσθαι h. l. esse dictum pro ὄρέγειν, et auctorem declarasse hoc: Priamum osculatum esse manum Achillis; nam id iam antea significarat v. 478. χερσὸν Ἀχιλλῆς λάβε γούνατα καὶ κύσα χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ τι πολέας κτάνου υἱας. Voluit ergo haec

verba ita accipi: ὄρέγειν χεῖρας ἀνδρὸς πρὸς στόμα δαυτῶν.
manum Achillis admouere ori suo. Hocque sensu ὄρέ-
γεσθαι esse pro ὄρέγειν dictum, censuit quoque Schol.
Vict. Εἶλε: δὲ εἰπεῖν, ὅτι, ᾧ στομάτι τὸν οὐλὴν ἀφίλησε,
τούτῳ νῦν τὸν διείσθιον Φανέα. ὄρέγεσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀκτέ-
νιν πρὸς τὸ στόμα τὰς χεῖρας. ultima vix bene. Vult
enim χεῖρ' non esse χεῖρα, sed χεῖρες. χεῖρα δυῆκας. εἴτε
γὰρ· καὶ λάβε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους. v. 478. 9. eti
grammatica Homeri haud animaduersa, vidit Eustathius
p. 1360, l. 56. ἀνδρὸς π. ποτὶ στόμα „χεῖρας ὄρέξαι“
(ergo ita quoque lectum fuit?) ἢ „χεῖρ' ὄρέγεσθαι.“ καὶ
ὅρα, ὅπως νῦν καινότερον παρέφρασε τὸ ὑπ' ἀνθρεπτὸν
ἔλειν (A, 501) διὰ τοῦ ποτὶ στόμα χεῖρα ὄρέξαι. Igitur
ille sensum inesse voluit, quem tertio loco paullo ante
memorauit.

Bentleius, cui et ipsi versus displicuerat, adscripsit:
ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ γούνατα χεῖρας ὄρέξαι. quod est
corrigerere poetam, non lectionem restituere. Tum ve-
reor ut hoc Homericum sit, nam ubique est γούνατα ἄψε-
αδαι et inēσθαι πρὸς γούνα, et λαβεῖν γούνατα vt 465.
468. et λαβεῖν γούναν pro λαβεῖν τινα κατὰ τῶν γούνων.
A, 500. Senioribus λαβέσθαι γούνων.

507. πατρὸς ὑφ' Ἰμερον ὥρσε γέσια. De formula Ἰμε-
ρον ὥρσε γέσιο v. ad Ψ, 14. ὑπώρσε etiam Od. Δ, 183
τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' Ἰμερον ὥρσε γέσια, vnde Aristot. Rhet.
I, 11. legitur ὑφ' Ἰμερον ὥρσε. Rocco πατρὸς esse puto,
διὰ, γένεα, πατρός.

510. κλαῖ ἀίνα, προτάροις τε δῶν Ἀχιλῆς ἐλο-
εῖσθαι. Facellebat molestias ἐλυσθεῖς iam sup. Ψ, 393 ad
quem versum vide Obss. Schol. B. V. ad h. l. ἐλυσθεῖς
παρεθεῖς, ἢ συνειληφθεῖς, ἢ κυλισθεῖς. Schol. br. ελυσθεῖς.
Eustath. συστραφεῖς. Hesych. κονφισθεῖς, ἐλισθεῖς. idem
ἐλυσθεῖς, ἐλίξας δαυτόν. Apollon. et Eustath. nihil mo-
nent. Pro *involitus*, *contractus*, ἐλυσθεῖς aliquoties
occurrit, in Apollon. vt I, 254. at III, 281 αὐτῷ δ' ὑπὸ^{τοῦ}
βαῖος, ἐλυσθεῖς *contractis membris inclinando* se. Nostro
loco haud dubio est, *pruolitus*, *advolitus* γενιbus.

Enim uero ita debuit esse ἀλυσθεῖς, ab ἐλύω vel εἰλύω.
Tum alterum est, quo Homericum est φελυώ. Ita saltem
scribendum fuisset Ἀχιλῆς φελυσθεῖς. dicendum itaque et
hunc versum recedere a more Homericō. λιασθεῖς in
vno Vindob. stupore librari.

ἀλαῖς ἀδινὰ v. modo ad Ψ, 225.

511. κλαιέντες ὅτε πατέρα. Suppl. ἄλλοτε μὲν — Sch.
B. V. monent, quia sequitur ἄλλοτε δέ. Pro αὖτε vnuis
Vindob. αὐτοῖς.

512. τῶν δὲ στεναχῇ κατὰ δάματ' ὁράσει. — „quod
δάματα dixit καταχρηστικῶς tentorium seu rugurium“
Schol. A. et V. Zenodotus scribit στεναχή, enim uero
mutatur τὸ εἰ, ut in λέγω, λόγος. μέντοι, μονή. στενάξαι,
στεναχή. Sch. A.

513. γέροις τετάρτητο v. ad Ψ, 10 et de voce ad I,
701. Galenus de Hippocr. et Plat. dogm. lib. IV, 7. me-
moriter recitat ἀλλ᾽ ὅτε τε κλαίον τε κυλιγδόμενός τε
διορέσθη, καὶ εἰ ἀπὸ πρατίδου ἥλθε ὕμερος ἢ δὲ ἀπὸ γυίων.
prius ex Od. Δ, 541.

514. καὶ εἰ ἀπὸ πρατίδου ἥλθε ὕμερος ἢ δὲ ἀπὸ γυίων.
— „ἀθετεῖται“ nam sententia iam erat absolute versu superiore; et hic alter est otiosus. γυῖα quoque impro-
prie h. l. dicta pro μέλη, cum γυῖα sint tantum manus
et pedes“ Sch. A. Etiam Schol. Vict. ἀθετεῖ ὁ Θράξ.
(Dionysius) ὁ γάρ ὕμερος περὶ μόνην τὴν ψυχήν. γυῖα δὲ
οὐχ ὅλα τὰ μέλη Φησίν. εἰ μὴ δέ τις στερνοτυπεῖ, τοῦτο
εὐ γράψει. (an sic τὰ γυῖα manus?) Possis commēmorare
Od. Z, 140 Θάρσος ἐπὶ Φρεσὶ Θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο
γάνων. verum metus sentitur pedibus maxime et mani-
bus. Eustath. nihil his offenditur.

515. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη. ἀνίστη vna. Vindob. in-
docte. ἀνίστῃ Vrat. d.

516. ἡ δεῖλη ἡ δη πολλὰ κάκο ἀνέχει σὸν κατὰ θυμόν.
κάκο ἀνέχει. „est Aristarchea lectio“ Sch. A. Quae ta-
men alia lectio esse potuit praeter hanc? an κακὰ σχέο?
— Lips. vitiose: ὡ δεῖλη ἡ δη πολλὰ κάκο ἀνέχει κατὰ
θυμόν. vna. Vindob. ἡ μάλα πολλά.

519. 520. 521. repetiti ex super. 203. 4. 5.

521. οὐέας ἐξενάριξα. οὐέας Vrat. A. debet saltum esse
οὐέας. Cant. ἐξενάριξε cum uno Vindob.

522. 523. ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔζεν τῷ Θρόνῳ. ἄλ-
γεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ καταπεπτῶσαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί τε.
Laudat poetæ peritiam consolandi Plutarch. de Conso-
lat. ad Apollon. p. 105 B. excitatis vñl. 522 ad 533.

Schol. A. ὅτι τὸ ἀπλοῦν ἐστιν, ἔζεν. τὸ δὲ σύνθετον
κατ' ἄρ' ἔζεν. οὐχὶ ήζεν.

ἄλγεα δ' ἔμπης. Schol. A. ὅτι τὸ ἔμπης ἀντὶ τοῦ ὄ-
μως. δοῦθ' ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ὄμοίου· ἔμπης μοι δοκέει δαῖδων
σέλας.“ (Od. Σ, 353) hoc alterum verum non est: v.
ad Ε, 174 ἔμπης ἐς γαῖαν. In nostro loco iungenda sunt
καί περ ἀχνύμενοι, ἔμπης ἐάσομεν.

ἄλγεα ἐν θυμῷ iungere præstat, non καταπεπτῶσαι
δυ θυμῷ, ut δάσομεν καταπεπτῶσαι sit residere.

524. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται χρυεροῖς γόσιο. Sententia obuia, saepe variata: eximie ap. Sophocl. El. 137
sqq. Utrumque locum excitauit Suidas in voc. πάγκοιος.

Schol. A. „οὐ γάρ τις τ' ἄνυσις. ἐν ἄλλῳ.“ sicque
Townl. Schol. Vict. πρῆξις. ἄνυσις διὰ Θρήνου. λείπει δὲ
ἡ ἐξ. ὅτι δὲ ἀπρακτον ἡ ἄνια, καὶ οἱ Φιλότοφοι Φασι, κα-
ὶ δὲ μὴ διορθοῦται τι τῶν ητυχημένων. Vocem ἄνυσις iam
vidimus sup. B, 347. et Od. Δ, 544 et aliquoties ap.
Apollon. vt I, 413. At vulgata est quoque ap. Plutarch.
I. l. ap. Suidam l. c. et Schol. Sophocl. 136. apud quem
vñl. 142 idem: ἀνάλυσις αἰδεμία κακῶν εῖ; Schol. Apol-
lonii ad Arg. I, 296. 86a. Inf. vñl. 550 οὐ γάρ τις πρῆξις;
ἀναχήμενος νῖος ἐῆσος.

525. 6. ὡς γάρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δαιλοῖς βροτοῖς
ζῶειν ἀχνυμένοις. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσιν. Versus paßim
modo singuli modo innctim excitati a scriptoribus. nec
modo ap. Stobensem Serm. XCVI p. 53a et CXXIII p.
606. apud Plutarch. de aud. poet. p. 20 F. et p. 22 B.
vbi argutatur, dum δαιλοῖς βροτοῖς interpretatur τοῖς
ἀφροῖς καὶ ἀνεργοῖς, hos enim solos esse vere miseros.

Verum δεῖλοι et h. l. sunt δέλαιοι. ὅτιόροι. Convenit sententia Od. Δ, 197 sū.

ἐπειλάσαντα εἰμαρμένους ἐποίησαν. ἐπειμείρησαν. Schol. B. minus bene tamen ducant vocem a Κλεοδώ, vna Parcarum, quippe quae et ipsa ἀντε τοῦ κλεοδευ dicta est. Vox in Iliade hoc uno loco, in Odyssaea aliquoties occurrit; in Eurip. Or. 12. vbi cf. Schol. De voc. κλεοδευ, nere, v. Ind. Schneideri ad Script. R. Rust. in voc. Tela.

ζέων αὐχνυμένοις ita Townl. cum Veneto et Lipf. siveque ap. Plutarch. de Consolat. l. c. tum in Axiocho. Opp. Plat. To. III p. 367 D. pro vulgarata: ζέων αὐχνυμένους.

αὐτοὶ δὲ τὸ ἀκηδέας εἰσι. Schol. Vict. γῦν τὸ φύσει θεῖον φησι. τοὺς δὲ τοιχτικοὺς (θεοὺς) λυκουμένους εἰσχύει. καὶ Ἐπίκευρος ἀντεῦθέν φησι, ὅτι τὸ ἀθάνατον καὶ ἀφθαρτον οὗτον τραχύμ' ἔχει, εὐτὸν ἄλλοις παρέχει. διὸ οὕτε ὄργανος οὔτε λύπαις συνέχεται. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀθεράτευτον. Clarke laudat Hesiodeum "Erg. 112. de aurea aetate: ὥστε θεοὶ δὲ ἔχοντες, ἀκηδέας θυμὸν ἔχοντες μέσοιν ἀτερ τε πόνων καὶ ὀξεῖος. Sunt dii φεῦς ζώοντες. Simili, non proflus eodem modo, Epicurei: deos securum agere aetum ap. Lucret. vbi v. I, 57. 60.

527. δοιοὶ γάρ τε πλοι κατακλαται δύ Διὸς οὐδει. — „quod Hesiodus hinc fabulam suam de dolio petuit“ vnde sane arguitur senior vixisse? quid tamen si quis contrarium statuerit, et Homerum ex Hesiodo petuisse dixerit? quid? si mythus utroque fuit antiquior? quid si nenter alteri aliquid debet? nam est magna mythi in utroque disparitas, si inspiceris "Erg. 94 sqq. vbi est dolium a Pandora Epimetheo allatum.

Obseruat porro Schol. A., quod duo dolia poeta memorat, nonnulli autem e recentioribus unum dolium bonorum, et duo malorum induxerunt. Et sic fere Pindarus. De hoc v. mox ad 528.

Ceterum Scholion hoc A. quod etiam Schol. Vict. nonnullis mutatis habet, esse Porphyrii suspicor. in que

porro obseruatur, dicta haec esse ab Achille confondandi Priami causâ; alioqui apud Homerum *deos ταῦτα bona dare*: Τεοὶ δοτῆρες ἔστων. (Od. Θ, 325.) Scilicet, excusatatur sic poeta, cum alias videatur indigna numine, et iis quae alibi dixit contraria, dicere, quae et Sch. B. ad 528. habent. Alio modo Dio Or. LXIV p. 341. To. II. R., versum apponens, addit, sane quidem dolia esse apud deos, ταμιέύσι δὲ αὐτοὺς (τοὺς θηταυροὺς qui in illis sunt) πρὸς τὸ ἐπιβάλλον καὶ τύχην. — Sequitur in Schol. A. γέγραπτος, quae et in Sch. br. reperitur, (sane antiquissima illa, miserorum mortalium, de origine malorum) quomodo hic *dii* dica, tur *dare mala hominibus*, quum Od. A. 7. 34. *homines ipsi mala sibi arcessere* dicantur: εἰ δὲ παλι Σφῆσιν ἀτασθαλίσσουν ὑπὲρ μέρους ἄλλης ἔχουσιν. Respondeatur: in Odyssaea loqui Iouem, qui, quid verum sit, teneat, at h. I. Achillem loqui qui verum ignoret.

ἐν Διός οὔδει. τῷ οἷκῳ Sch. B. et Vict. Idem cum Vict. monet, Platoneum haec reprehendere (loco notissimo de Rep. II sub f. p. 379 vbi vll. 527—53a recitatur.) τὸ δὲ θεός ἀγαθόν. οὐδὲ δὲ ἀγαθὸν βλαβερόν. δὲ μὴ βλαβερόν, μηδὲ βλάπτει. — In Platone subiicitur: εὐ^τ ἄρα ἀποδεκτέον οὔτε 'Ομήρου, οὔτ' ἄλλου ταιριῶν τὴν ἀμαρτίαν τερπί τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἀμαρτάνοντες, καὶ λάγοντες: τὰς δοσοὶ πιθεῖς etc. v. ad v. sq.

Versus passim memoratus: vt ap. Dion. Chrys. Or. LXIV. sub f. alludit Plutarch. de Exilio p. 600 C.

528. δώρων οἷα δίκαιοι, κακῶν, ἔτερος δέ τ' ἔστω Primo monendum, vulgo vbique legi ἔτερος δὲ ἔστων. Iam Schol. A. { „quod δέσσων pro ἀγαθῶν. et υἱος δῆμος, ἀγαθοῦ. (A, 393) per ignorantiam autem Zenodotus scribit δοῖο.“ De his v. dicta ad A, 393. vbi confectum esse arbitror, fuisse vocem antiquam δές, δὲν, δόνος, vnde δὴ sc. δόσις, μοῖρα. vt et δῦς δόνος. diuersa ab ἔος, suus, quod et fōs et ἔος.

In Schol. A. porro obseruatur: „έτι τὸ ἔτερος δὲ
όν, quod alias, οὐ μὲν, οὐ δέ. est quoque οὐ μὲν ἔτερος,
ἔτερος δὲ, ideoque de tribus dolis accipi haec non pos-
sunt. Ut haec intelligi possint, primo loco dicendum
est, interpusisse olim multos post δοῖος γάρ τε πίθαι —
δώρων οἷα δίδωσι κακῶν· nunc restat ἔτερος δὲ εἶναι. Er-
go esse pronuntiarunt tria dolia, duo malorum, et unum
benorum: quod sane facile ex usu rerum et obseruare et
probare potuere; et si grammatica ratio postulabat ἄλλος
δὲ εἶναι, non ἔτερος. Poterat tamen pro hoc laudari:
οὐχ' ἔτερον μὲν καύθη διν Φρεσίν, ἄλλο δὲ εἰπε. ubi ἔτε-
ρον est pro ἄλλῳ. Ita acceperat quoque Pindarus P. III,
146 ἐν τῷ δεῖλον τύματα σὺν δύο δαίνται βροτοῖς ἀθά-
νατοι. pro uno bono disperiuntur dii hominibus una
deo mala. Itaque Schol. ad e. l. statuunt, et Pindarum
non recte accepisse Homericam. At Pindarus potuit aliud
antiquius carmen ante oculos habere.

At sollennis aliorum et verior interprunctio est, mo-
nente quoque Scholio A. post δώρων, οἷα δίδωσι. (ἔτερος
μὲν) κακῶν, ἔτερος δὲ, εἶναι. Monet quoque Schol. Pin-
dari l. c.

Porro morari aliquem potest hoc: quod Iupiter mox
dicitur tantum dare mixta ex utroque dolio, aliis mera
mala; restare tamen et tertium, ut det sola bona. Hoc
esse videtur, quod sensit Maximus Tyr. Disf. V, p. 69.
atqui hoc facile videbis aduersari non magis ipsi rerum
hominumque naturae et usui, quam poetas ententiae,
qui iam antea 525. 6. omnes mortales esse miseros pronun-
tiarat: quomodo igitur possent sola bona a Iove expectare.

Tandem notandum est, versum quidem ap. Plutar-
chum de Consolat. l. c. p. 105. legi, ut nos legitimus;
etiam Schol. Pindari h. l. sic: δώρων, οἷα δίδωσι (pro δι-
δωσι scil. Zeὺς) κακῶν, ἔτερος δὲ εἶναι et sic porro, nisi
quod vs. 530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ἔτιμογεται. Aliter ta-
men apud alios, primoque loco apud Platонem de Rep.
l. c. II. p. 379 D. hoc modo: ὡς δοῖος πίθαι καταπέλται
δι Διὸς εὑδει, Κηρῶν ἔμπλειοι, οὐ μὲν δεθλῶν, αὐτὰρ οὐ

γοῦ VAR. LECTT. ET OBSS.

δεκάν. καὶ ἡ μὲν παριέτας ὁ Ζεὺς δῆ αὐτοτέρων, "Αλλοτε μὲν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δὲ δυθλῷ. φὸς δὲ ἀρῇ, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἔπερα, τὸν δὲ κακῷ βούβρωστις ἐπιχθόνα σίκνην ἀλαίνει. εὐδὲς ᾧς (leg. εὐδὲς nec vero sic) ταρπίας ἥμην Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται. (haec ex Δ, 84 subiecta sunt.) Manifestum esse arbitror, non lectionem antiquorem, sed interpolationem a Platone apposita esse. Eandem tamen repetunt, dum versus 527. 528 recitant, non modo Euseb. Praep. Eu. XIII, 3 ex Platone, verum etiam Plutarch. de aud. poet. p. 24. Rich. Payne Knight p. 78 e diuersis apographis ducunt lectiones censet; utique Platonis lectionem debere haberi senioris rhapsodi, quandoquidem Κῆρας alio sensu dicitur in ea videmus, quam in Homero, cui sunt tantum Κῆρας Θαύάτοις, non oranino, fata vitae: quod sagaciter animaduicium esse haud neges.

His absolutis, quae inter vetera agitata fuerunt, restat ut moneam, primo ab aliis δάον ab aliis δάον scribi; prins verius, puto: cf. dicta de hac voce ad A, 393. Tum vero hiatum ineffe vix tolerabilem: ἔπερος δὲ δάον. Sed facile apparebit, excidisse τα, cum esset ἔπερος δὲ τὸ δάον. Nec aliter Bentleius: qui etiam coniecerat: οὐδὲν δάον, ἡ κακῶν, ἔπερος. Totus versus 528 aberat a Townl.

530. κακῷ ὅγε κύρεται. κακῷ ἐπιμέγεται Sch. Pind. l. c. quod pro interpretatione haberi potest: miror Schol. Vict. κακῷ κύρεται. ὑπὸ κακοῦ κύρεται. ᾧς Τρωῖ δημεῖ. η, κακῷ συντυγχάνει (haud dubie hoc!) ᾧς τὸ αἰὲν ἐπικένιον κύρει. (Ψ, 821)

531. φὸς δὲ καὶ τῶν λυγρῶν δάον. δὲ τῶν λυγρῶν, h. e. nihil aliud quam λυγρά, Plato: φὸς δὲ μη, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἔπερα (τὰ κακά.)

λαθητὸν Φειδης hoc uno loco legitur: Redditar iniuriis obnoxium facit. Ex Eustathio: cui est διφύβραστος καὶ ἀτίμος. Est periphrasis τοῦ, διλαθήσατο, pro λαθάται. βλάπτει. ut tot alia per τιθένται efferuntur; reddit

οντού μισερού. Sophocl. Philoct. 1103 τλάμων ἄρ' ἔγω
καὶ μόχθῳ λαβατός. εἴ τι πρὸ βλαττόμενος.

532. καὶ ἐπανὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἀλαύνει.
κανὴ βούβρωστις. *proprie fumes.* κυρίως δὲ μόχθος καὶ
χαλεπὸς λημός. νῦν δὲ ἀντὶ τῆς μεγάλης ἀναστατώσεως καὶ λύτης
κατέται ή λέξις. Sch. A. Paria sunt in Etymol. et in
Hesychio ex utroque emendando. add. Enniath. accinit
Sch. B. qui βούβρωστιν hactenus de aerumna dici posse
putat, ἐν γὰρ ταῖς ἀτυχίαις ὑπὲ λύτης ἀντεῖσθαι συθέμενον,
vt Bellerophontes (Jl. Z. 202). Addit: qui autem per fa-
mam reddunt, ἀγνοοῦσιν, ὅτι Πρίαμος εὐ λημώττει, αλλ'
έδυναται. Cui equidem reponam: si qui de Priamo hoc
et sequenti versu non agitur, sed est uniuscēdē dictum,
sententia generali, et ex rerum heroicae aetatis euentis,
quibus Tragici postea tam multa τρυγκόδη superstruxere,
cum viri, principes quoque, aut terris suis expulsi et
ejecti, aut caede perpetrata, exules errarent et inopes;
sui non in mentem venit Horatianum: *pauper et exul*.
Telephus aut Peleus. Manebo ideo in eo, esse βούβρω-
στιν h. l. *proprie dictam.* vt et ap. Callimach. in Cer.
103 Νῦν δὲ κανὴ βούβρωστις ἐν ἀφθαλμοῖς κάθηται vbi
est appetentia et aviditas cibi, quae ex obitu agnoscit
potest. In edd. Flor. Alld. erat βούβρωστις. Emendatum
e Rom. a Turnebo. Subiicitur in Sch. A. Κνιοὶ τὴν βού-
βρωστιν τὸν οἰκτρὸν ἐξεδέξαντο. leg. τὸν οἰκτρον. firmatur
ex Etymol. In Schol. Vict. additur: οἱ δὲ ἀποδιδοῦσι δαί-
μονα, ἥπτερ κατηγορῶντο τοῖς πολεμίοις. εἶναι δὲ αὐτῆς τὸ
ἱερὸν δι Σμύρνη. Famem suum fanum habuisse memini
lectum; et Smyrnaeos amasse numina symbolica constat.
sic Τύχην, Ἀδράστιαν et Nemesis.

533. οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. digna obseruatu
formula ex antiquorum hominum opinione, ad designan-
dum hominem infelicem. vt contra felix est, cui θύεται
τιμὴ δι Διός. et sic alia similia, quae saepe iam vidimus.

535. πάντας γὰρ επ' ἀνθράκεους ἐκπιαστο. Schol. Vict.
ἀπί, pro παρά. Od. Δ, 725 εἴ τι Δακνοῖσι. v. supr. ad
N, 431.

536. ἐκέκαστο ὅλβῳ τε πλούτῳ τε. ὅλβῳ Sch. A. B.
 Vict. de prudentia Φρονήσει accipere malunt: cum et
 apud Stoicos νόμολθιος sit ὁ ἀταδευτος. et ap. Eustath.
 ἀνολβος, ὁ ἀπαιδευτος ap. Sophoc. (Ai. 1156) τοιοῦτος
 ἀνολβους ἄνδρος εὑνοῦθεντει παράν. Nimis argute! Addunt ta-
 men alios de τῶν ἀγρῶν κτήσει accipere. Nimis argute;
 ὅλβος est latius, πλούτος angustius. Totum locum ante
 oculos habuisse dici potest Pindarus P. III, 63 seq.

538. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ Θῆρε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὐρα-
 ή. ἀλλὰ καὶ τῷ, τούτῳ, ἐπέθηρε θεὸς κακόν.

ὅττι οἱ οὐραί Beni. e Proclo in Polit. Platonis. sic-
 que Vrat. d.

540. ἀλλ' ἔνα παιδα τέκε παναώριον. Sch. A. ducet,
 „alios scripsisse παναώριον, ut intelligerent τὸν κατὰ πάντα
 ἄνρων. (ad eoque ab ὥρᾳ, καιρός.) Alii leniter: παναώριον,
 intelligentes τὸν εἰς πάντα πεφροντισμένον. (sic ab ὥρᾳ,
 pro Φροντίδῃ.) Esse tamen melius prius.“ Haud dubie;
 etiā necesse non est, nec ita fert vīsus, ut in medio vo-
 cēm adspiremus. At de sensu Scholia haud edocent:
 Ita Apollon. παναώριον. πάντων ἄνρότατον. versu adscri-
 pto, nihil amplius. Addit Hesych. καὶ ἄνωρον. Plana
 admiscuit Eustath. ex antiquis. Ex sententiarum nēxi ne-
 cessē est esse debere eim, qui immatura morte obiturus
 est, ἄνριος, et ἄνρος. de qua vocē pariter multa disputa-
 ta sunt ad Od. M, 89. vbi Scyllae pedes duodecim ἄν-
 ροι, vbi cf. Eustath. Apollon. Hesych. et Etymol. Prae-
 stat et illo loco dicere: esse immaturos, tanquam qui in-
 tra iustum mensuram, ad quam maturēscere debuerant,
 substitissent, ideoque imbecillos. Vocē παναώρον, ἄν-
 τον ἀφρόντιστον καὶ μηδεμιᾶς Φροντίδος ἄξιον, inuitō me-
 tro, etiā antecedens ἄχρεῖον conueniebat, habuerant olim
 codd. Aeschyli Prom. 363. v. Schol. vbi recte παρηρόν
 δέμας legitur.

παιδ' ἔτεκε Apollon. Lex. in παναώριον et Lips. hic
 quoque in fine τόδε idem.

541. γηράσκοντα κομίζω. Schol. B. V. quod una voc. γηρασκομένη. Emendandum. hinc esse Hesychium in γηράσκοντα, monet Bentl.

542. σέ τε κήδων ἥδε σὰ τέκνα. κήδων ἀντὶ τοῦ ἀνιῶν. Apollon. Lex. versu adscripto.

— 543. καὶ σε, γέρον, τὸ πρὸ μὲν ἀκούμεν ὄλβιον. εἰς ναι. ὅσσον Λέσβος ἄνω — Interpungebatur iam a veteribus, in his a Strabone: ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος — δέργει. Crediderunt ergo, iungi posse, ὄλβιον τυπος, et esse τόσου, ὅσον. Atqui sequitur: τῶν σε. inter hos. quinam sunt illi? In Euflathio redditur: μέγαν εἶναι τὸν. Πρίαμον περὶ τότου, ἐν Λέσβος etc. Enimvero suppetit. melior interpunctio, quam appositi, ut plene interpungatur post εἶναι. Nunc procedit oratio: ‘Οσσακ Λέσβος ἄνω — δέργει, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νίσσῃ Φασι κακόδαι. Eamque nunc video iam extare in Turnebō et ab Ernesti memoratam. Inest sane vel sic durities, quam nec vis doctus sustulit interpretatione molliens: quantum autem est opum, — eorum τα. copiis, et vero. etiam liberis, te floruisse discunt.

Scilicet solleanni lequendi modo debuerat esse ὅσσακ. Λέσβος — δέργει, — τῶν. κατὰ ταύτων. inter hos aiunt: eminuisse το, quod ex sup. v. 535. εἰπι τούτους. εν τούτοις. Iam pro incolis poni terram, nota res est; ergo pro. ὅσσος, dictum ὅσον Λέσβος δέργει. Hanc tamen rationem, quam grammatica, h. e. ratio sermonis, suadet, alii non adoptarunt.

Strabo. XIII, p. 877. B. ex k. l. docet, inde ab Abydo usque ad Adrastiam, ad Aegeum fl. terras (v. ad B, 815) suisse sub ditione Troianorum, et incolas Troianis esse accensos. ὅτι δὲ ταύτων ἀτάντων ἡρχει δ. Πρίαμος, οἱ τοῦ Αχελλέως λάγοι πρὸς τὸν. Πρίαμον σαφῶς εμφανίζουσι, καὶ σε, γέρον, τὸ πρὸ μὲν ἀκούμεν ὄλβιον εἶναι, ὅσσον Λέσβος ἄνω —; Ελλήσποντος ἀπελέφων. nam sic interpungere debuit, et 546. τῶν σε προσιτος. seipsgere ab antecedentibus, adscriptis vll. 543. 4. 5. Ut is sensus exeat, necesse est Strabonem accepisse verba huc,

vi ὅλβιον εἶναι (τέσσερα) ὅσου Λέσβος — esset idem quod ἀρχεῖν. quod est parum grammatico factum, etiam si ille videri possit iuxtile πλούτῳ τῶν, ὅσου pro ὅσα. quod tamen fieri nequit cum adianctum sit νιάσι. Eustathius quoque haeret: τῶν, ἡγευν, ἐφ' ᾧ. η ἦν πάστων πλέον. η καὶ ἄλλως δίχα τοῦ ὑ, τῷ. (vt sit:) διό σε, γέρον πλούτῳ τε καὶ νιάσι. Φασὶ υκάσται. Dio Chrysost. Or. XXXIII p. 9. Reisk. Τροίαν, τηλικαύτην πόλιν, καὶ τοσούτων ἀρχευσαν, ὅσσουν Λέσβος scribit: Τροίην — καὶ τοσούτων ἀρχευσαν ὅσσουν Λέσβος ἄνω. ferrem si scripsisset ὅσσους. at altero loco Or. LXXIV p. 398. scribit: τοσούτων ἐθνῶν καὶ τηλικούτου τόπου βασιλεύων, ὅσσουν Λέσβος ἄνω — Tam parum sibi constat, et neutro loco sensum declarat, imprimitis τοῦ ἄνω.

544. 5. 6. "Οσσου Λέσβος ἄνω Μάναρος ὅδες ἔντος δέργει, καὶ Φρυγίη καθύπερθε καὶ Ἐλλήσποντες ἀταρον, τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νιάσι Φασὶ υκάσται. Acceptio simplicissima est, vt sit: *Quantum (hominum) inter se continet Lesbos, Phrygia et Hellespontus, inter hos aiunt te opibus et progenie eminuisse.* Enim vero quid tum est ἄνω? Hoe si declarari nequit, constituendas sensus est: *quantum (terrarum) finit, ambit et includit supone, supra se, Lesbos, ab altera de super Phrygia et Hellespontus, h. e. ditio Troiana inter hos fines interiacens, inter hos (qui inhabitant hanc ditionem) te eminuisse opibus et progenie.* Fines ergo constituantur: per loca, quae sunt supra Lesbum, a septentrione intra Hellespontum, et ab oriente usque ad finitimum Phrygiam. Καθύπερθε versus septentrionem, sane fines fuerunt Troiani regni Hellespontus et Phrygia; a meridie terrae ex aduerso insulae Lesbo fitae; inde, paullo durius, declaratum hoc est per ipsam insulam: quicquid supra Lesbum includitur, h. e. terrae supra Lesbum fitae. Si ἄνω recte se habet, et versus vere antiqui sunt, et sententia ex antiquorum temporum ratione constituenda inest: non aliter exponi ea posse videatur. vt ἄνω sit, in alto mari, fieri nequit. Respectu

Mii, et vnu perpetuo ἢ ἄνω χάρα est Asia interior, poss.
ea imperium Perficunt. Videamus nunc grammaticos.

544. ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ὅδος ἀντὸς δέργαι.
— „quod ἄνω est pro ἄνω, et inngendum est ἀναέργεια
ἀνέργεια καὶ περιφέλει.“ Schol. A. B. V. Eadem sunt
apud Suidam in ἄνω p. 217. Velim declaratum esset, quo
vnu ἄνω dictum sit pro ἄνω. Ita si sensus constituendus
est, dicere ἄνω fuisse scriptum: ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκα-
ρος ὅδες, ἀντὸς δέργαι. ita expedita sunt omnia: tunc est
dictum pro, omnis *Lesbus*; ὅσσον Λέσβος ἀνέργεια ἀντὸς,
ιστρα se continet; et sententia est: aiant te opibus et
progénie clernisse per omnem *Lesbam*, *Hellespontum* et
Phrygiām. Fieri potuit, vt obseruata ultima brenis in
ἄνω fraudem alicui facaret, eum non videret esse eam
in caesura positam. Grammatici tamen A. B. V. non ita
aceperunt, sed ad fines retrahere: περιέργεια δὲ τὴν Πρι-
μου ἀρχὴν, ἐπὶ μὲν μασημβρίας Δέσθη, ἐπὶ δὲ ἀνατολῆς
Φρυγίας, ἐπὶ δὲ ἄριτεν, Ἐλλησπάντων.

Iulianus, iam a Barnes memoratus, Or. II. p. 73.
legit: ὅσσον Λέσβος ὅδος — Ita ὅδοι et δύναται male iuncta
sunt. Ab uno Viadob. ἄνω aberat. Ap. Dionem Chrys.
legi ὅσσον et ὅσσον iam paullo ante memoratum est.
Apud Suidam p. 217 recitat: ηδὲ ὅσσον Λέσβος ἄνω μα-
κάρον (ὅδος) ἀντὸς δέργαι. interpolate.

Μάκαρος ὅδος. Sic et Strabo XIII p. 877 B. at VIII
p. 546 A. Μάκαρος τόλις. Vixisse μακάρου ὅδος scriptum
in ms. Lips. ap. Suidam l. c. Julian. I. c. Plutarch. de
Exilio p. 603 D. Dion. Chrys. Or. XXXIII, p. 9. Ma-
κάρους ὅδος est commentum Barnesi. At Macar fuit
conditor Lesbi, vnde ὅδος. vt Tenedus ὅδος Τένευ. redi-
ditur τὸ οἰκητήριον in Schol. B. Macareum Ili filium edit
Schol. B. qui, caelo fratre Tenage (Φενύσας τὸν ἀδελ-
φὸν Τηνάγην) eo concesserat et urbem (τόλιν, habita-
tionem) ab uxore Lesbon appellavit, a matre Mitylen-
nen. Pro Ἰλεω leg. Ἡλίου. (quod et scriptum esse video
in Schol. Vict.) nam ex Heliadis ille fuit, qui Rhodo
selicia Lesbam condidit: Diod. V, 57. Aliter tradit,

auctores alios sequutas, Schol. A. cui Μάκαρ est ὁ Κρύανευ, idem qui Μακαρεὺς ὁ Κρινάνευ τοῦ Διὸς ap. Diodor. V, 8 i memoratur ex Hesiodo. Κρατόεν λεγεbatur in Dionys. Hal. I, 18 pro quo Κράτους depositum est, et iam in Schol. br. a Barnes, male. apparet enim diuer-
fas fuisse narrationes veterum. Nam est quoque tertia ra-
tio in Hymno in Apoll. 37 vbi Macar est ex Aeoli pro-
genie Λέσβος δ' ἡγαθέη, Μάκαρος ἔδος, Αἰολίωνες. Est
hic is Macareus; Aeoli εί qui fororem Canaceam amavit,
notus ex Ouidii Epist. XI. ad quem cf. Mezir. Omnino
magna est in his fabularum diuersitas ap. Diodor. locis
laud. ap. Steph. Byz. in Μιτυλήνη et Μήθυμνα. Quam
supine autem Grammatici in his antiquioribus mythis ver-
sati sint, patebit vel hoc exemplo: Schol. B. adscripsit,
ut supra memorauit: Μάκαρ ὁ Ἰλού, Φονεύσας (Schol.
Vict. ὁ Ἑλίου καὶ Ρόδου, φ.). τοῦ ἀδελφὸν, Τενάγην, ἐκ-
εσ φησε, (Vict. φησι αὐτοῦ) καὶ τὴν πόλιν οἰκίσας, ἀπὸ^{τῆς} γυναικὸς ὀνόμασεν. ἐκαλεῖτο δὲ ἢ μὲν μῆτηρ αὐτοῦ Μι-
τυλήνη, ἢ δὲ γυνὴ, Λέσβος. (Schol. Vict. καὶ τὴν πόλιν
ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀντισσαν ὀνόμασε. τινὲς γὰρ αὐτὸν Κρ-
ύανον τοῦ Τρέως, (leg. Τριέως) τοῦ Πλεισιδῶνος, καὶ Ἀλ-
ισύνης. (qui notiore mythe parentes Orionis seu nutrito-
res fuere: v. Schol. ad Σ, 486. et ad Apollod. Not. p.
47 sq.) οἱ δὲ μητέραι αὐτοῦ Μιτυλήνην καὶ γυναικας Λέσβον.

545. καὶ Φρυγίη καθύπερθε, ab oriente tamen, et
ab occidente *Hellespontus* ἀπειλεων. non videtur epithet-
ton satis conuenire freto tam angusto. Potes accipero
pro *longius*. At est simpl. pro μέγας ut et Sch. br. red-
dunt; tum reminiscendum est, latius possem ad maris Ae-
gaei partem vicinam pertinere: unde et alibi πλατύς di-
ctus est: omne mare Aegaeum superius. Φρυγίης Vrat.
A. casu, non ratione.

545. { „ὅτι ἀτέρα καθ' Ὁμηρον ή Φρυγία. οἱ δὲ
νεώτεροι συγχέουσι.“ Sch. A. Scholion mutilum. Sup-
pleri potest e Sch. B. et Vict. καὶ Φρυγίη καθύπερθεν. ἐξ
ἴνατολῆς (ad eoque *Phrygia magna*) ἐπει ἕστι καὶ ἄλλη
Φρυγία μικρὰ, ὡς πρὸς δύσιν καιμάνη. (Hacc est Phrygia

ad Hellespontum. v. Strabo XII p. 843 C. 845 A. add. Stephan. *Byz.*) Subiungit postremis Schol. Vict. haec: οὐτις καὶ ἄλλη Φρυγία μικρὰ, ἀμπελόσσα, η ἐπὶ Σαργα-
ρίῳ. καὶ παρ'. Αθηναῖοι γάρ εἰσι δύο δῆμοι Ποτάμιοι. ὃν δέ
μὲν καθύπερθεν, δέ δὲ ὑπένερθεν σύμμαχοται. (quod aliud
de memoratum hanc memini).

546. τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ νίστῃ. Φασὶ λεκά-
σθαι. Pro τῶν Mori, Ven. Lips. Townl. τῷ quod et
Eustath. pro var. lect, (v. ad 543) habet, ut sit pro di-
cto. Qui ita scripsere, eos necesse est iuxuisse ὅλοιον εἴδ.
ναι, ὅστον Λ. Interpungit tamen post εἶναι Venl. A. et
iungit: "Οστον — ἀτερψαν, Τῷ σε. an voluit τῷ esse pro
εν τῷ; εν τόσῳ, εν τοσούτῳ. Sch. A. docet, τῷ εἴσι Ari-
starcheiam lectionem. Eam habet Ven. B. et Vict. cum
Scholio. διὰ τοῦ ν τὸ τῶν. Ι' η, τῶν σίκοιντων ταῖς προε-
ργμάνιας πόλεις. Est adeo iis ὕστον idem ac ὕσται πόλεις.

548. μάχαι τὸ ἀνδρεωτασίαι, Memorat Clarke v. si-
milem ex Od. Δ, 611. et Gellius XIII, 22, versum col-
laudantem.

549. ἄνωχε. Corrigit hinc Hesych. ἄσωχε, ἀνάσχει,
Benleins. ἄνωχε, est ap. Stobaeum. v. ad v. sq.

μήδ' ἀλίστον ἀδύραο, ἀλίστευ. Sch. B. ἀλύτως, ἀσυγ-
χωρήτως. hoc corruptum, ex ἀνεκχωρήτως, quod et Scholi.
Vict. habet, cum enitandi locus non eis. At est a λιά-
ζεσθαι f. ἀνεκχωρήτως h. e. άσι, ut recte Eustath. τὸ άσι
καὶ ἀχωρίστως, ὡς μὴ ἔχει λιασθῆναι, οὐ ἔστιν ἔκχλιγμα.
v. ad B, 797.

550. ἀκαγγίμενος υἱος ἄγος. οὐ „quod Zenodotus
scribit υἱος δοῖο (v. modo ad v. 422.) et quod deest ze-
nōtū“ Sch. A. ἄγος et ἄγος etiam h. l. ocurrunt in codd.
etiam ἄγος ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IV, 6.
vbi. v. 549.—551 recitantur. Apud Stobaeum vero
Serm. CXXIII. pr. vbi adscripti sunt v. 549. 550. i. le-
gitur ἀκαγγίμενος υἱος αἰγῶς. et paullo ante 549. Ἰσχεο,
μήδ' —

οὐ γάρ τι πρήξεις. v. Vindob. οὐ γάρ τοι πρήξεις.

551. — quod non dicit: οὐκ ἀναστήσεις αὐτὸν, ἐν μὴ πρότερου κακὸν πάθης, (et eum fere in modum explicat Sch. B. et br.) sed: πρότερον κακὸν πελοῦ, η̄ ἀναστήσεις αὐτὸν. pòtius. tantum abest, ut — ut potius. Simile illud A., τῷ τὴν δ' ἔγω εὐ λέσσω πελύ μην καὶ γῆρας ἔκειν. Sch. A. add. Schol. br. explendit est πελύ η̄ τοῦτο γέννητο ἀν, σὺ κακὸν ἄλλο πάθης. In Vrat. d. est πεπλεῖται, interpolate. Disertius sententiam reddidit Apollon. Arg. I, 296. η̄ ἔτει οὐ μέ γ' ἀργητύτεις κακότυπος Δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι καν καὶ διπ' ἄλγεσιν ἄλγες ἄροι νοί Schol. hunc versum adscripsit. Ad illa: οὐδέ μην ἀναστήσεις cf. inf. 756 ἀνέστησεν δέ μην εἰδ' ὡς. et comparat Sophoclea: οὐδέ μην δὲ ἀθευ παγκονίου λίμνης ἀναστήσεις (ex Electra 137. 8. 9. unde constituta sunt.) Clarke apponit qlium locum ex Eurip. Alc. 986. Τόλμα δ', εὐ γὰρ ἀνάξεις πότ' ἔνερθεν κλαῖνον τοὺς φθιμάνεις αγα. Ap. Gen. lem. l. c. editur ἀν στήσεις.

553. μὴ με πω. in uno Vindob. μὴ δὲ πω.

554. ἀκηδής. κηδείας ταρ' ἔρευ μὴ τυχάν. Sch. B. V. ut 417. ἀκηδέστως.

556. 557. — ἀθετοῦνται. quod non conueniunt personae preces haec, et quod responso est in promptu (στ. αὐτόφωρος η̄ υπόκρισις vel ἀπόκρισις)“ Sch. A.

Vt haec et sequentia intelligi possint, primo loco monendum est, vñl. 558 αὐτὸν τε γένειν καὶ ὁρῶν Φάες φέλιο absuisse vetustioribus codicibus atque ita sententiam mancam fuisse, cum deficeret in verbis: ἀτελί με πρώτον ἔσσας.

Varia itaque excogitarunt grammatici ad sensum aliquem inferendum. Schol. A. docet: Didymum δυ πρώτη διορθωτικῶν et Hermippam scripsisse ἔποντας, ut sit γένειας ab ἥδω, ἥσα, ἔσσα. Hoc sequuntur Schol. br. ἔποντας. εῦφρεγνας. et Etymol. p. 307, 6. ἔσσας, ἔχαροπελέσσας. ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσω, ἥσας, καὶ, δυ διαιρέσαι, ἔσσας. At idem p. 398, 6 νοί de ἔποντας. δᾶ, τὸ εὐφραίνομαι καὶ ἥδη μαι. οἷον: ἀτελί με πρώτον ἔσσας. αὐτὶ τοῦ ἥδυνας. hic dicitur melius ab ἥδω. Nihil est, quod prius adiuvet, quam

quod ἔπει, ἀνδέται μῆνον, alibi occurrit, quod comparari possit.

Sidonius (Dionysius) scripsit, hoc est, correxerat: ἔπει με πρῶτ' ἐλέγοσας. Relicit hoc paullo post aliud Scholion: ἄλλως ἔπεισας, ἀντὶ τοῦ, ἥδυνας. οὐΦρηνας. ὅπερ ἀγνοήσαντες τινες ἔγραψαν· ἔπει με πρῶτ' ἐλέγοσας. οὐχρηται δὲ καὶ εν Ὀδυσσείᾳ· ἥσατο δεινῶς. (Od. I, 353. 4. ἥσατο δ' αἰνῶς) ἥδὺ τοτὸν τίνων.

Aristarchus nil monuerat; damnauerat ille versus 556. 7.

Tryphon, cui adstipulatur Schol. A. θάνατος admis-
rat: ut interpelletur Priamus iracundia Achillis, cum vel-
let addere quod sequi debuerat: ἔπει με εἴσας εἰς λό-
γους τοι ἤκειν, (non, εἴκειν). Conuenit Scholion Vict.
quod ἔπεισας interpretatur: ἔπει με πρῶτον ηὔΦρηνας. οὐς·
ἥσατο δ' αἰνῶς. δασύως. θνοῖ δὲ Φασιν, ἀλλιτῆ εἴναι τὸν
λόγον, τὸ δὲ λεῖπον εἴναι. ἔπει με εἴσας εἰς λόγους τοι
ελθεῖν. Hoc idem Scholion adscriptum est Townl.

Continuit itaque religio, aut superflitio, grammaticos, quo minus viderent quod manifestum est, tres ver-
sus 556. 557 et 558. esse rhapsorum commenta. Fi-
nita erat sententia: σὺ δὲ δέξαι ἄποινα. Fuit cui in men-
tem veniret: σὺ δὲ τῶν ἔναιοι ἀπόναιο. ex sollempni for-
mula: *profis sibi!* et suppleuit versum. Superuenit alter,
qui et hanc sententiam imperfectam expleret, usque ad
verba: ἔπει με πρῶτον ἔπεισας. nec absoluere potuit. In-
sederant animo versus alii similes; vt T, 295 οὐδὲ μὴ
οὐδὲ δι' ἔπεισας, ὅτε. at ibi sequitur κλασσιν. in verbia Bri-
seidis ad Patroclum Φ, 221 ἄλλ' ἄγε δῆ καὶ ἔπεισεν Scamandri verba ad Achilleum. vbi v. Obß. Notabilis omni-
no est hic τοῦ διηνήσινον, *saluum*, usus, (in-
de ductus quod διηνήσιν dicitur absolute, omittere, praeter-
ire, non attingere, vt in Demosthene pro Corona, ταῦ-
τα μὴν οὐν δέσσοι) actatem seriorē arguens; iterum inf.
569 μὴ. σε, γέρευ, οὐδὲ οὐρῶν διὶ κλασίσσοις δέσσοι scil. σω-
εν εἴναι aut simile quid. et v. 684 ἔπει σ' εἴσασεν 'Αχιλ-
λεύς. Réuocat hic usus in memoriam notum illum ver-

sum: αἰσχρὸν σωπῆν καὶ Ἰσοχράτην ἐᾶν λέγειν. ap. Quintil. III, 1, 14. extrudendum erat ultimum, ut sahem iambicus prodiret, καὶ Ἰσοχράτην ἐᾶν. licebat nunc, forte quoque per malevolentiam, aut sociopere absoluere dictum ἐᾶν. mittere, nil curare, aut supplere quod quis vellet; si honorificum, erat, ut λέγειν subintelligeretur. Tandem ad explendum hunc quoque versum apposuit alius vñl. 558 αὐτὸν τε γένειν. Simili exemplo expleta erat sententia verbi supposito T, 311. de Aenea: οὐκέ μη ερύσεαι οὐκέ κεν δάσσεις. Subiectus est vñl. 312 Πηλείδη Ἀχιλῆι διεμήμαναι, εσθλὸν εόντα.

In vñl. πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν, 556. Tryphon τὰ τοι φέρουαι recitat, quod et vñl. Mori habet, et Eustathio innotuerat: φέρουαι οὐ φέρομεν. οὐ δὲ τῶνδε' ἀπόνυμο καὶ ἔλθοις. Townl. Vrat. A. ἔλθης.

In vñl. 557. ἐπει με πρῶταν ἔκαστα. male Barnes, ut alibi, ἔκαστα refinxit. πρῶτος Eustath. c. Mori.

558. αὐτὸν τε γένειν καὶ ὄρφυν φάσσεις φελίσσο. Ad hunc versum retrahendum esse cenfeo Scholion A. ad vñl. 557 appictum. Αλλως. αὗτος δὲ στίχος οὐχ εὑρέθη εν τῷ πλατιῷ. et male in Veneto adscripta est versui εἰς pro. Aberat quoque versus a vñl. Lips. a Townl. et a Vrat. d. In Vrat. A. absunt verba priora, αὐτὸν τε γένειν, unde iam Ernesti dubitabat de versu γνησίεσθι.

560. μηδέτε νῦν μὲν ἐράθιζε, γέρων. Memorat versus 560. 561. Plutarch. de aud. poet. p. 31 A. vbi. de prudenter cauendi ne ira excandescamus. Et hoc Achillem cauere voluisse, cum, lamentis et precibus molestis, sibi iam bilem commotam esse sentiret, manent Schol. B. V. Erat quoque cur precibus fatigaretur; nam Hectoris corpus non nisi lotum et curatum reddere volebat: οὐ δέ ιτεραπεῖσαι τὰ αἰνίσματα βούλεται. cf. ad 569 res manifesta vñl. 583 sq. Nimis subtiliter, et a sensu vitae heroicas alienum est, quod Schol. br. habent: „ἐπει δύρων οὐκέ μησε.“

562. οὐ μὲν ἔτεκα. Ionicum fuit: οὐ με τέκε.

564. ὅττι θεῶν τις σ' ἥγε. Exciderat σ' in edd. restituit Barnes, et agnoscunt id Mori. Harl. Lips. Ven. In Vrat. A. est: ὅττι θεός τις σ' ἥγε. in Cant. ὅττι θεός τις ἥγε. nec male hoc.

565. οὐ γάρ κα τλαήθη βροτὸς θλιθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἡ βῶν, εἰς σπραχτόν. Erat οὐ γάρ κεν. Docet nunc ipse Sch. A. cum Townl. Vrat. b. d. legendum esse κα τλαίη, non κεν, ante duplicem consonam.

ελθέμεν. „γρ. ελθεῖν. Barnes.

566. οὐδὲ γάρ ἀν Φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχηται φεύγει μετοχλίσσεις. ξ „quod Φυλάκους dixit pro Φύλακας. Aristarchus acuebat Φυλακούς. Sch. A. Vict. Eustath. Schol. A. Etymol. Aristarchum ut in aliis sequebatur Herodianus ap. Schol. Apollon. Arg. I, 13a. Φυλάκους λάθη est ap. Etymol. p. 80a et in Vrat. A. Etiam Aristarchus ὄχηται. nam praedictum erat unum tantum esse obicem 453. μοῦνος ἐπιβλήτα. Est quoque ὄχηται in Ven. Townl. Vrat. d. b. At ὄχηται in edd. et erat idem ὄχηται constans lectio sup. vs. 446 ᾧξε πύλας καλ ἀπώσεν ὄχηται. ὄχειαν vitiose un. Vindob. In Ven. est quoque οὐδέ τ' ἔχηται.

εν ἄλλῳ. εὕτε γάρ ἀν — Schol. A.

567. μετοχλίσσεις. violatio metro plerique.

568. τῶν νῦν. Vrat. d.

569. μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνι κλιτίσσων δύσσω, καὶ ἵκετην περ δίντα. Schol. Vict. cum B. ἀς ἀποστῆσαι αἴτον τοῦ οἴκτου τῇ καταπλήξει Θέλων, μή ιδὼν Ἐπιτορχ Θρηγῆση ἀκωλύτως καὶ ταράχη αὐτόν. μή σε, πον μή σε esse scribendum, monent Sch. A. Vict. prorsus ut A, 26 μή σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ παρὰ γηνοὶ πιχείω. διεῖ μέν τοι ἐν διαστολῇ μή σέ γ' ἐν ἀμφιαλῷ Ἰδάνῃ. (Od. A, 386.)

Porro ap. Sch. B. Aristoteles monet, ἀνώμαλον εἶναι τὸ Ἀχιλλέως θόος. Addit grammaticos, esse qui respondeant, velle Achilleū mīnis auocare Priānum a lamentis. Vid. ad 56e,

At usus τοῦ ἀστῶν grammaticos non aduertit; elle debet h. l. *nullo malo officere aliquem*, adeoque diminuere, ei parcere. Iterum inf. 684 ἔτει σ' εἰστενεύεται Ἀχιλλεύς. Eustath. substituendum putat πεῖναι. Sch. br. ζητα. Dicta de his v. ad v. 557. 8.

γέρων intulerat Barnes, sine auctoritate, nisi forte edd. Plutarchi l. c. qui de aud. poet. p. 31. A. adscriptus v. 569. 570.

570. Διὸς δ' ἀλιτωμαὶ ἀφετμάς. Sch. B. V. λείται ταρά. ut sit τὰς ταρὰς Διὸς. Addendum erat, deesse εἰς ἀφετμάς. Nam ita ἀλιτέθας struitur, secundum disputatio ad T, 265. Tuetur ea Apollon. Lex. in ἀλιτήν, dum exponit τὸν εἰς αὐτὸν ἀλιτεύοντα. Nec aliter (contra quam Etymol. statuebat) ἀλιταίνω ap. Hesiod. Ἐργ. 330. ὃς τοὺς ἀφραδίγες ἀλιταίνεται ὄρφανὴ τάκη. εἰς τάκη. Et si θεοῖς ἀλιτήμενος δοτι legitur Od. Δ, 807 hoc est ab ἀλιτηήι, pro ἀλιτήμαν τοῖς θ. pro εἰς θεούς. Spectat ad h. v. corrupta glossa Hesychii ἀλιτομα, τιμᾶ. recte emendata: ἀλιτωμα. μὴ τιμῶ.

571. οὐδεῖσσιν δ' ὁ γέρων. peccatum, vt toties, pro οὐδεῖσσιν δὲ γέρων.

572. Πηγείσης δ' εἶπεν. Effet hoc δ' Feijeno. Benil. em. δὲ Θρέοντος vt 515. cf. 597. Idem Λεων Fosc. v. Excurs. IV. ad T. Est autem εἰς λέσχη πρὸς τὸ αὐλόγονον. Schol. B. V.

573. Θύραζε. vn. Vindob. χαμᾶζε.

δέος θεράποντες ἔποντο. θεράποντες. Cant.

574. ἥρως Αὐτομέδουν τε καὶ "Αλκιμος. Σ., quod "Αλκιμος, qui 'Αλκιμέδων." Sch. A. Vide modo 474. Porro Αὐτομέδουν γέδ' 'Α. Barocc. Townl. Vrat. b.

575. μετὰ Πάτροκλου γε Θανόντα. secundo loco. non post mortem. pro μετὰ ed. Schrenel. κατὰ vitio.

576. εἰ τόθ' ὑπὸ γυγόφι λύου ιππεους ἡμίόνους τε. Explenda sunt: εἰ ἡπέλνουν τοῖς γυγοῖς τοὺς ιππεους. Pro ᾧ est ἀτὸ in Vrat. A. verum alterum est sollempne. ὁ δ' ἡ λύση ὑφ' ιππεους. Ψ, 514. Nihil monet ad h. l. Clarke, quod prior in λύει corripitur, quae in altero λύει est

producta; cum negasset anticipitem esse. Scilicet patet et hoc exemplo duas fuisse formas, λέπε λύσω et λύω, ελύων. v. ad P. p. 403. Vol. VII. Υπποις θ' ἡμίόνους τε. nec male ex usu Homerico Townl.

577. ὃ δ' ἄγαγον κύρινα καλέτερα τοῦ γέροντος. Λ.
„quod praecognit Idaeo addidit epitheton, καλέτερα, a
vocabo ductum: hoc solo loco. Notatum itaque Sch.
br. Apollonio Lex. et Hesych. Est καλέτερα idem, qui
post Homerum καλέτερο fuit. Eustath. comparat ἡτύτην (Il.
H. 384) et κάστυβοντην. inf. 701. — τοιο προ τούτου γέ-
ροντας. Sch. B. V. ne pro articulo habeatur.

578. εὐξέσοντος δ' ἀπ' ἀπήνης. Sch. A. γρ. δύσσωτρος.
bene rotis instruato currus. quod nec ipsum male se ha-
bet, quodque tanquam exquisitus praeferam; nam non
modo εὐξέσωτρα dicta sunt, ferreæ laminæ, quibus ro-
tæ muniuntur in orbis superficie, sed et εὐτρον, pro
Irin. v. sup. ad E. 725. Occurrit vox in Sc. Herc. 273.
τοι μὲν γὰρ δύσσωτρου ἐπ' ἀπήνης ἥγετο τ' αὐδρὶ γυναικα
πολὺς θ' ὑμέναιος ὄρώραι (ita enim locus est constituen-
dus.) Agnoscit eam Hesych. δυσέτρον, εὐδρόμον corruptio,
et postea εὐτρον, εὐκύλιστον. εώη γὰρ η δφορη κατ
Φορά. ης εἶδος η κύλισις. Nunc intelliges quid sibi velit
lectio ml. Lipr. δωτέρου. fuit εὐτρον vel δύσσωτρον et
legitur hoc diserte in Vrat. A. b. Townl. et Victor. et si
huius interpretationem hand probo: δύσσωτρος, ἀντὶ τοῦ
εὐξέσοντος. εῦ σενομένης. δίδως εὐτροχε. ἀπὸ τῶν σενομένων.
vltima sunt corrupta. Supra v. 266. ἀμαξη δύτροχον
dixerat. at v. 275 εὐξέσοντος ἐπ' ἀπήνης.

In princ. versns: καὶ δ' ἐπὶ δίφρου εἴσαν. Harlei. η-
σαν. At est καθεῖσαν a καθέω.

579. ζρεον Ἐπιτεράχ. Schol. Vict. δισέως. οὐ η ἀφῆ-
ρουν. τὸ δὲ ψιλὸν ζειρον. (ab ἀσφρω.)

580. καὶ δ' ἔλιτρον δύο Φάρε' εἴνυγτον τε χιτῶνα.
In εἴνυγτον alterum v. addidere Turn. et Barnes, addicen-
tibus Mori. Harl. habebat et Venetus.

Alii cum vulgg. εἴνητον. Non dubito fusile καὶ δὲ
λίτρον Ionice.

581. δέντη εἰκόνες Φέρεσθαι. δεῖη. Vrat. d.

583. ὡς μὴ Πρίαμος. οὐδεὶς νιόν. μὴ τὸν in prohibitione regniri puto: Et est τὸν in Gant. Barocc. Mori. Lipi. Townl. Male putat scribi posse Πρίαμος γ' τὸν et Πρίαμος μν̄ θύσιο το Barnes.

584. μὴ — χόλου εὐκ̄ ἀρύσαιτο. Corrupte μὴ ἀρύσαιτο erat in Flor. Rom. Ald. 1. Emendatum in Ald. 2. Si ab ἀρύω, traho, est, debuit scriptum esse οὐ λεπισαιτο. et sequitur statim eodem modu μὴ ἀρύσαιτο. Et tunc τὸν Venetus.

Haerebam tamen vel sic cum Ernesti in voc. χέλω φέρεσθαι; quod usū vocis, trahere, ferri non potest. Legebam χόλου εὐ κάρυσαιτο. Od. M, 107. εὐ γάρ κε ἀρύσαιτο σ' ὑπ' ἐκ πακοῦ εὐδ' Ἐνσάχθων. seruare. liberare.

Nunc video in Ven. Sch. A. ἐν τισι χόρον εὐ κατερύκοι. ἀμειγον δὲ, χόλου. Recte hoc; Vera hand dubia fuit leotio χόλου εὐ κατερύκοι. quod alias μὴ Θυμὸν ἔχει, vel κατέχει. Sch. bī. μὴ κατέχει ἐπὶ τῷ παιδὶ τὴν ὄφρην. In Lipi. ml. εὐ κατερύξει, et yn. Vindob. εὐ κατερύξῃ. Est tamen εὐκ̄ ἀρύσαιτο in Plutarcho de aud. poet. p. 31 B. qui vll. 584. 5. 6. recitat. Herodianus haeserat in χέλον, qualem enim iram, inquit, haberet Priamus? et emendauerat γόνον. Quidni vero irasceretur, indignatio ne motus, si conspicoret corpus filii male ianiatum! Schoł. Vict. sancos πολον, (corrupte f. Ρίανος χόλου) αὶ δὲ χόρον. ἀμειγον δὲ γόνον. ἵνα μὴ ὑπερπαθήσας καταράται 'Αχιλλεῖ.

586. Διὸς δ' ἀλλίτηται ἐΦετμὰς, laudat Etymol. prae missio: ή χρῆσις τοῦ περισπωμένου. an ἀλλίτηται legerat? Vide sup. 570.

587. ἐπειδὲ οὖν. „νε iifferat Achilles.“ Clarke.

588. ἀμφὶ δέ μν̄ Φάρος. — Nullum respondet Scholion. Fuitne obelns — ? nam carere possumus versu. Nisi forte notatu dignum visum, quod nunc uiam tantum Φάρος memoratur; cum duo sint vll. 580.

589. αὐτὸς τὸν γ' Ἀχιλλεὺς λεχέσσιν ἐκβέληκεν αἰρετο. Mirari sunt, quomodo Achilles adeo mutato animum suc-

πιτ. Scilicet ira refederat, Διός καὶ μητρὸς καὶ τοῦ ἱκέτου
μεταβαλλόντων. Schol. Vict. τὸν τ' Ἀ. Townl. αὐ-
τῷ τόν γ' Vrat. d.

λεχέων ἐπέθηκεν. Eustath. ἐπάνω θέστος quod alibi
est λεχέσσοις ἐπέθετο.

591. Φίλον δ' ὄνθημεν εἰταῖρον. Φίλον τ' δ. quod
praestat, Mori et Eustath.

592. μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, quod sup.
σκύζεσθαι. οργίζεσθαι. Sch. br. τοῦτο σκυδάσαιν Σοφοκλῆς
Φησιν δὲ τῷ Αἴαντι. Schol. Vict.

593. ὅτι Ἐκτορα cum hiatu. Bene explet Bentl.
ἢ τὸ Ἐκτορα.

594. 595. — ἀθετοῦται versus ut indigni Achille
(et multo magis poeta!) ait Sch. A. non enim propter
redemptionis pretium (ἀκοινα) sed Iouis iussu reddiderat
corpus; et quomodo dabit illud mortuo? At Sch. B. V.
defendit cum aliis, cedere tamen et hoc honori mortui
Patrocli, quod redemptum est pretio magno Hectoris cor-
pus, et dabitur mortuo certaminibus funebribus institu-
tis. Similia Vict. in Scholio, quod adhaesit vñ. 580.

595. σοι. δ' αὖ δγῶ καὶ τῶνδ' ἀπεδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοι-
κε. ἀπεδάσσομαι scriptum ante Turn. Pronuntiandum σοι
— δ' αὖ γὰ — In Cant. est σοι δ' αὖ δγῶ.

επεροίκε. aut vt Bentl. malit ὁστα βεοίκε.

596. ἐς κλισίην πάλιν ἤγε δῖος Ἀχιλλεύς. πάλιν δῖος
ἡγεν 'Α. mſ. Lipſ. perperam.

597. ἤζετο δ' ἐν κλισμῷ κλισμὸς, alibi diuersum, h.
l. idem quod Θρόνος. Manifestum coll. 515. ἤζετο Lipſ.

598. τοίχου τοῦ; ἐτέρου. Schol. Vict. τοῦ ἐναντίου.
Sch. B. (κατὰ) τοῦ πρὸς τὸ ἐξ ἐναντίας μέρους. Eustath.
ἀντικρὺ, κατὰ τὸν ἔτερον τοῖχον. Proflus sic sup. I,
218. 219.

599. νιὸς μὲν δῆ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευτος. αὶς
ἐκέλευσας Barocc. Townl. ὡς σὺ κελεύεις Lipſ. et vn.
Vindob. λέλυται media breui. vide modo ad vñ. 576.

600. ἄμα δ' ηδῶ. vn. Vindob. ηδῶ δ' ἄμα.

602. Narrant de Niobe Sch. A. et Sch. br. ex Euphorione. Alia aliiude Sch. B. Eustath. Alter aliud: v. impr. Apollod. III, 5, 6. qui ad h. l. prouocat, et Ouid. Met. VI, 146 sq. Cum fabula satis exposita sit a Fabronio de signis Niobes et liberorum quae Florentiae habentur; inter praestantissima antiquae artis monumenta habita: (Sin uno loco veterum loca perlustrata volueris, v. in Notis Fischeri ad Palaephatum c. 9 pr.) nunc tantum in Homericis subsisto, nec attingam variationes narrationis ingenio et arte poetarum repertas. cf. ad Apollod. p. 587 sqq. vbi de interpolatione fabulae et confusione dicta vide. Monebo hoc vnum: in Homero fabulam esse simplicissimam: Nioben, amissis liberis oppressam luctu ingenti per plures dies cibo abstinuisse; tamen luctu satiatam cibum sumisse. Apparet, hoc ex antiquiore carmine esse ductum; a simplicissimo autem inuenio primos auctores processisse, cum inconstantiam fortunae declarare vellent. Adiecta ab aliis postea alia; superbia ex magna felicitate; tum deorum inuidia; porro feminae amissis liberis obstupefcentis ingens luctus ac dolor, quo illa obtorpuit et immobilis obriguit. Verum ex his nihil est in Homerum inferendum, praeterquam prius, quod, et si summo dolore oppressa, tamen illa aliquando solatia admisit.

Interpretationes fabulae occurruunt plures in Scholiis, alia altera ineptior, etiam ap. Eustath. p. 1368. (cf. inf. ad vñ. 617) interque eas vna e Palaephato, diuersa tamen ab iis, quae in nostro Palaephato leguntur c. 9.

603. τῇ περ δώδεκα ταιδες. Vrat. d. τῆς περ vn. Vindob. γέτεροι.

604. ἐξ μὲν Ιουγαρέπει ἐξ δ' υἱεσσι δέσμευοντο. „quod recentiores discrepant inter se de numero liberorum Niobes: cum alii XIV alii XX Niobidas memorent“ Schol. A. De hoc numero sunt multa notata: imprimitur ap. Gellium XX, 7. Aelian. V. H. XII, 36. qui h. l. respicit. Schol. Kurip. Phoen. 162. et Valk. non

digna res in qua quis moretur; cum numerum quisque pro consilio variauerit.

vīsīc alii. Schol. A. V. *vīsāc* Plutarch. de Superst. p. 170 C. ut et θυγατέρας pro orationis suae nexu. Versus 602. 3. 4. sunt quoque apud Stobaeum Serm. CXXIII.

605. τοὺς μὲν — τὰς δ'. { „quod in distributione ordo erat primo θυγατέρες, tum vīsāc. nunc vero in τοὺς μὲν initium fieri a posteriore.“ Schol. A. Vict. Eustath.

πέφνεν ἀπ' ἀργυρεοῦ βιοῦ. ἀπὸ pro διὰ, σύν. Proprie est oratio breuitatis studiosa, pro telo emissa ab arcu. διπ' ἀργ. vn. Vindob.

608. Φῆ, δοιὼ τεκέσιν, η δ' αὐτὴ γείνετο πολλούς. Notant Schol. B. V. esse pro αὐτῇ δὲ, ut ὁ δ' ἔρενγετο, pro ἔρενγετο δὲ. (Od. I, 374.) Atqui haec obseruatio iam sexcenties erat facienda, non in extremo demum libro. Erat porro obseruanda inuersio orationis; cum esse debet, Φῆ δοιὼ τεκέσιν, δαυτὴν δὲ γείνασθαι πολλούς. Hoc tamen subiungere video Schol. Vict. Ιδίᾳ δὲ η μεταστροφή. οὐκ εἶτε γὰρ δαυτὴν δὲ τετοκέναι πολλούς. Ernesti huius moris Homerici immemor in addendis notat et ex Vrat. A. et antiqu. edd. praeferit plenam interpunctionem ante η δ' αὐτῇ; dicta enim esse haec ex persona Achillis.

ηδ' αὐτῇ ap. Eustath.

609. τῷ δ' ἄρα καὶ δοιὼ περ — recitat versum Pausanias II, 21 extr. vt doceat, omnem Amphionis stirpes interisse. v. ad Apollod. l. l.

610. οἱ μὲν ἄρτι δινῆμαρ κάτας' ἐν Φόνῳ. Schol. B. V. Eustath. ἐν τῷ τόπῳ, οὐ διφονεύθησαν. Potest tamen non minus esse, ἐν αἴματι. Similiter disputatum est de ἐν Φονῆσι sup. K, 521.

611. 612. λαοὺς δὲ λιθους ποίησε Κρονίων. Apparet ex his narrationem antiquam esse longe diuersam a vulgaris seriorum. Fer nouem dies infulti iacuere liberi. Caussa non additur, nec magis cur λαοὶ fuerint in lapi-

des mutati. Suspiciari lieet, populum aut impiam in deos mulierem abhorruisse, aut propter luem ab Apolline populo ipsi immissam, (fero ut Pindarus de contagio mali ex Coronidis Hagitio narrat Pyth. III, 55. 64 sq.) feminae iratum nulla eius miseratione esse contactum, adeo ut ne quidem corpora sepelirent. Itaque homines illi a diis in lapides mutati. At dii ipsi feminas miseri puerorum corpora sepelierunt; quomodo haec gesta sint nusquam expositum est.

611. οὐ δέ τις ἡς κατθάψαι. Vrat. A: καθθάψαι. λαοὺς δὲ λιθους ποίησε Κρονίων. λαοὺς ἀσυμπαθεῖς ὥργιζοντο γὰρ αὐτῷ, ἐπειδὴ τὴν ἐκείνης ἀσέβειαν, ὀλίγον δεῖν, ἣ σύμπασσα τέλις ἀπέλετο ἦν. Addunt Schol. Vict. πολλάκις γὰρ καὶ ξύμπασσα πολλις κακοῦ ἄνδρος ἀπηύρα "Ἐργ. 240 laudata quoque ab Aeschine in Ctesiph. p. 525. R.

613. ἢ δ' ἄρα σίτου μνήσατ' — εἰ „quod ei νεότεραι in diuersa abeunt, et ipsam Nioben in saxum mutatam narrant.“ Schol. A. et Schol. Vict. οὐκ ἄρα ἐλιθώθη καὶ "Ομηρον. Adduntur aliae ineptiae, quas v. inf. ad v. 617.
ἢ δ' ἄρα. „haec igitur Niobe, ut dixi“ Clarke.

614. 5. 6. 617. — „Versus quatuor ἀθετοῦνται quomodo enim, ait Schol. A. si in saxum mutata fuerat, eibum gustare potuit? et, quae tandem haec adhortatio: Comede, Priame, nam et Niobe comederat et in saxum mutata fuit.“ Verbo: male cohaerent, et manifestum sit, hos versus aliunde ex interpolatione esse illatos, et si per se doctos et antiquos.

Pergit Schol. A. „habent quoque haec magis characterem Hesiodeum, (praeclarum iudicium;) et magis illud (scil. in reprehensionem incurrit) ἀμφ' Ἀχελεῖν ἐρρώσαντο. et quod ter continuo δύ repetitum vll. 614. 5. (quod tamen Eustath. tanquam felix σχῆμα τῶν παραστῶν laudat) et quod, in saxum mutata, tamen κῆρε πέσσει. Tandem: versus iam anteab Aristophane fuerant dampnati.“

Repentant nonnulla ex his Schol. B. et Vict. hic quidem addit: τί δὲ ὁ Αἰταλῶν ποταμὸς ἐν Σιπύλῳ ποιεῖ; τῶς δὲ λιθὸς οὐσια κῆρδα πέτσαι;

614. νῦν δέ που ἐν πέτραις, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισι. Vrat. b. πέτραις η̄ ἐν οὔρεσιν. Saltēm sic deb. πέτραις η̄ ἐν. Odyss. Λ, 573 τοὺς αὐτὸς κατέπεφυεν ἐν οἰοπόλοισιν ὅρεσσι.

615. ἐν Σιπύλῳ ὅδι Φασὶ Θάσων ἔμμεναι εὐνάς. Versum habet Schol. Sophocl. El. 151. Schol. Vict. Ἐν Σιπύλῳ. Πίνδαρος (respicit Φίλαν τε Σίπυλου Ol. I, 62.) πόλις Λυδίας. εἴτε καὶ Λυδοῦ Πάλοπός Φησιν. (ibid. v. 32) εἰ δὲ Θηβῶν τὴν Σίπυλου ἔτσι καὶ ἐκεῖ τὰ περὶ Νιόβην Φασὶ. Etiam ap. Eustathium τὸ Σίπυλον πόλις η̄ ὄρος Φρύγιον est, quod nonnulli esse putant τὸν νῦν λεγόμενον Κουτζινᾶν.

Pergit Schol. Vict. „Θάσην δὲ εὐνάς“ τοι πατέρες Θάσην. καὶ Πίνδαρος δέμηνον Ἀρτέμιδος τὴν Ὁρτυγίαν Φησί (Nem. I. pr.) Ῥέα γὰρ Φεβρυΐσσα τὰς ἀπειλὰς Κρόνου σὺν ταῖς Θυγατράσιν ἀκήσει Σίπυλον πριΦίως. καὶ δερὸν αὐτῷ ἐκεῖ. Hoc Scholian haud est contempnendum; seruauit enim mythum antiquum, qui sententiam versus declarat alias obscuram. Tum vero is, qui hoc Scholian adscripsit, versum sequentem, tantopere molestem, in suo codice habere non potuit: hoc enim adiecto diuersa prorsus existit sententia, et θεαὶ Nymphae sunt. v. ad h. v.

Verba connenunt cum Jl. B, 783. εἰν Ἀρίμοις ὅδι Φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

616. Νυμφάν τινας αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώην ἐβρέωσαντο. Schol. A. „αἴτινες περὶ τὸ ὕδωρ χορεύουσι. Schol. B. „ΦιλοσόΦως, καὶ ἐβρέωμένως, καὶ μετὰ συνέσσως, ὥρχησαντο.“ vnde priora ducta sint, in hoc Schol. B. non afflētqor. Attamen etiam Schol. Vict. ΦιλοσόΦως ἐβρέωμένην δεῖ καὶ τὴν τῶν Θηλειῶν ὥρχησιν γίνεσθαι. καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ τῶν Μουσῶν. (Theog. pr.) Hoc tantum video, accepisse eos ἐβρέωσαντο ductum a φώνυμῳ corroboro.

Enim uero φώνθαι ἀπὸ τοῦ ῥέω, φώνα, est cum impetrari ruere, tum vero omnino mouere se, saltare, cho-

reas agere. Vidimus Ψ, 367. et Σ, 411. 417. Alia v. ad A, 529. Λ, 50. de decursu in pompa dictum Od. Ω, 68. 69. Ergo nunc de choris Nymphaeum, quos tales poetae celebrant: idem alibi δινεῖσθαι. Et ipsum ἐπερφάσαντο de Musis in Helicone saltantibus Hesiod. Theog. 8. ἀκροτάτῳ Ἐλικῶνι χοροὺς ἀνεποίησαντο (fuit ἐν τοῖς σαυτοῖς) καλοὺς, ἴμερόσυντας, ἐπερφάσαντο δὲ ποτσίν.

ἐρρήσαντο Vrat. d. vitio. Dawes Misc. crit. p. 175. 6. qui semel ex loco Jl. A, 529 ἐπερφάσαντο sublatum esse voluerat, substituendo digammum, cuius nulla autoritas nec ratio est, et legendo εἰερφάσαντο in hunc quoque versum inferre voluit Ἀχελῶν εἰερφάσαντο, negando simul Ἀχελῶν dici posse fluuium. At fluuius Ἀχελώης sc. ποταμὸς, et Ἀχελῶος est et Ἀχελῶος. v. ad Φ, 194.

ἀμφ' Ἀχελῶην Schol. A. B. et br. et secundum veteres Eustathius modo ad Acheloum Acarnaniae fl. referunt (cuius mentio iam facta est Φ, 194) modo ad fluuium Phrygiae. Quod ad prius attinet, est illud prorsus alienum, Nymphas in Phrygiae monte habitantes chorae agere ad amnum Aetolie vel Acarnaniae. Dicendum saltem, Acheloum esse nomen antiquorum poetarum, mythicum, h. e. quo utebantur, quoties amnum mythis idoneum memorare vellent. Vnde Virgilio dicta sunt Acheloiā pocula. Restat alterum, fluuium suisse eo nomine in Phrygia; de quo tamen nihil aliunde constat: eis Pausan. VIII, 38 extr. ubi de Acheloo Arcadico agit tertio huius nominis amne, non dubitat Acheloum e Syypo affluentem pro explorato habere.

In Schol. A. B. Eustath. lectum ab aliis traditur Ἀχελῆδες. Ἀχέλης γὰρ ποταμὸς ἀπὸ Σιτύλου ῥέει εἰς τὴν Συνρυαῖων γῆν. nisi hoc docti viri commentum est habendum: recipienda erit haec lectio. Et firmat hoc iudicium Schol. Vict. τινὲς, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελήσιον. (ita scriptum video) ποταμὸς δὲ Λυδίας, εξ οὗ πληροῦται Ὑάλος, καὶ ἡρακλεσμὸς ἔσται τῶν τόπων (leg. καὶ Ἡρακλές νοσήσαυτος ἐπὶ τῶν τόπων, cum istis in locis valeat-

dine laborasset, agens forte apud Omphalen) ἀναδόντων αὐτῷ Θερμὰ λουτρὰ τῶν ποταμῶν, τοὺς παιᾶς "Τλλον, ἐκάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ομφάλης Ἀχελῆτα, ὃς Λυδῶν ἐβαστλευσεν. (de quo aliunde nil constat) εἰσὶ δὲ καὶ Νύμφαι Ἀχελητίδες, ᾧς Φησι Πα . . . ασσις (haud dubie Πανύασις). οἱ δὲ Ἀχελῶν, διμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ. εἶναι τα καὶ ἄλλον περὶ Δύμην τῆς Ἀχελεῖς. καὶ ἄλλον περὶ Λάρισσαν τῆς Τραϊδός. καὶ τὰν ὕδωρ Ἀχελῶν Φασίν. ὁ γὰρ ἐν Δαρδανῷ θεὸς παρέγνεσεν Ἀχελώφ Θύειν. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖς καὶ Διδυμαῖοι (f. Δυμαῖοι) καὶ Ρόδιοι καὶ Σικελῶται αὐτὸν τιμῶσιν. Ἀνχρυῖνες δὲ καὶ ἀγῶνα αὐτῷ δικιταλεῦσι. Verum vt ad vñ. sup. professus sum, in interpolato loco superuenisse videtur haec alterius hominis interpolatio.

617. Κύθα, λίθος περ ἐσῦσα θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. Trinis modis interpungi potest et accipi: vel vt vulgo: λίθος περ ἐσῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. sive vt sint κήδεα ἐκ θεῶν, vt Schol. br. vel πέσσει ἐκ θεῶν, deorum voluntate, vt Schol. A. πρὸς τῶν θεῶν κήδεα πέσσει. vel λίθος περ ἐσῦσα ἐκ θεῶν, mutata deorum numine, sic iam ed. Rom. interpungit, idque praefero; diuinitus in saxum mutata erat, et vel sic dolori adhuc indulget: (vt Achilles Patrocli memoriam se seruaturum esse sit, καὶ εἰς αἴδεα μεμνήσομ' ἔταρον X, 390.) quod spectat ad saxum lacrimans, quod narratur a Sophocle in Antigone et a tot aliis, rorem et humorem exsudans. Etsi in poetæ verbis expressum hoc non est; nam

κήδεα πέσσει, τῶς λίθος κήδεα πέσσει? grammaticos quaerere paullo ante notaui. Nihil aliud est, antiquorum hominum vsu loquendi, quam, etsi in saxum mutata, dolorem tamen adhuc retinet, seruat: quod procline erat, de dolore insuperabili dicere, permanuisse dolorem etiam in saxo. Schol. br. τὰς ἐκ θεῶν ἐπιφερομένας αὐτὴν συμφερὰς ἐν ἁυτῇ ἔχει. κήδεα πέσσειν quod Lat. dolori indulgere; iterum vñ. 639. v. sup. ad B, 237. Ex li. I. Antipatri epigramma XLIII. To. II. Anal. p. 18. extremo versu esse emendandum viderunt viri docti Jacobs et Huschke.

Ad h. v. Schol. B. et Eustathius, hic tamen corrumptus, p. 1368, 4 locum e Philemone Comico apponunt in quo metri vestigia nonnulla aperta sunt:

ἔγω λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς Θεοὺς
οὐδέποτε ἐπεισθῆν, οὐδὲ νῦν γε πελθομαι,

ώς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει. (tria haec verba inserta sunt) — ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν μεδελανής versus offers cod. Victor.

ώς τοῦτ' ἐγένετο ἀνθρωπος, ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ (leg. τοῦ τε) συμβάντος
πάθους

οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα
προσηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ Φωνεῖν, λίθος.

Adiicitur aliud, in utroque, quod aliunde non memini: ὁ δὲ Λυδός Φησι, ὅτι Αἰσωνίδης (Eustath. 'Αἰσωνίδης) ἔρχεταις αὐτῆς, Niobes puta, μὴ πεισθεῖς (immo μὴ πείσας αὐτῆς μὴ πεισθείης. Eustath.) τὸν οἶκον ἀνέπρησεν. οὐ δὲ Φεύγουσα, ηὔξατο λιθωθῆναι, καὶ ἐλιθώθη. Hand dubitabam, hunc Io. Laurentium Philadelphensem (Saez. VI.) esse, cuius fragmenta περὶ μηνῶν nuper edita sunt; idem de quo egit Villoison. Proleg. p. XLVI. Videbatur hinc constare, nec Scholia B. saltem Scholion hoc, antiquioris aeni esse. Quam fallax tamen et lubricum in huiusmodi rebus iudicium sit, vide. Exhibet hoc idem Scholion Codex Victor. ad v. 613. Λυδοὶ δὲ Φεύγουσα, ὅτι Αἴτονίδης (ita scribitur) ἔρασθεὶς αὐτῆς, καὶ μὴ πεισθεῖσης, ἐπ' ἄριστον τοὺς παιδεῖς καλέσας, ἀνέπρησεν. οὐ δὲ Φεύγουσα ηὔξατο λιθωθῆναι. τινὲς δὲ εἰς χρύσταλλον μεταβεβλῆσθαι Φασι. Ita hoc a Lydis traditum erat, non a Lydo scriptore. Idem Schol. Victor. ad h. v. 617. post Philemonis versus haec subiicit: Φερεκύδης δὲ οὐ οὐ (referendum ad Sturzii Fragmenta Pherecydis p. 140. 141.) οὐ δὲ Νιόβη ὑπὸ τοῦ ἄχεος ἀναχωρεῖ εἰς Σίπιλον, καὶ ὥρῃ τὴν πόλιν ἀνεστραμμένην καὶ Ταυτάλῳ λίθον ἀπικρεμάμενον. (vide quam diuersi a nostris mythi olim narrati fuerint!) ἀρᾶται δὲ τῷ Δίτῃ λίθος γενέσθαι. φεῦται δὲ ἐξ αὐτῆς δάκρυα, καὶ πρὸς ἄριτον ὄρφη.

IN ILIAD. LIB. XXIV, (Ω) 617—628 729

618. 619. μεδόμεθα στένων. Schol. Vict. ἐκ τοῦ πεινυτος τὸ πεινύμενον. scil. quod est frumentum, et panis ex eo factus. cf. Schol. B.

τολυδάκρυτος δέ ται δότης. magnus inter Troianos eius conspectu et in funere eiulatus suborietur.

621. ὅπλη ἀργυφον, simpliciter pro ἀργόν. v. ad Σ, 50.

622. σφάξ[’] Lipſ. σφάξ[”] et sicut puto δὲ δέρον, Ionice. sic erat H, 316. Conueniunt vñl. cum aliis Α, 465. 466. Β, 428. 9.

624. ξε σημειώνυται τινὲς, ὅτι Ἡσίοδος ἐποίησεν· (in deperditis) „ἄπτησαν μὲν πρῶτα, περιφραδέως δὲ δρύσαντο.“ (Feruſantο) Additur recte: εὐδεῖς δὲ περιφραδέως δὲ ἄλλαι κρέα, ἀλλὰ μᾶλλον ὄπται. Sch. A. et repugnat digamma. Miraberis haec nunc detum notari, cum iam ter hic versus lectus fuerit, primo Α, 466.

625. 626. Vterque versus lectus iam in Jl. I, 216. 217. Etiam 627. 628 aliquoties lecti I, gr. 92 et alter iam Α, 469.

628. αὐτὰρ ἔπει πόσις — ξε „ὅτι ωτακέχρησται“ Schol. A. Non allequebar hoc. at vide Schol. Vict. Ἰδίως χρῆσται τῷ στήχῳ. καὶ γὰρ δὲ μὲν (Achilles) ωτακέχρηστε, Πρίαμον δὲ οὐκ εἰκὸς ήν, εἰς κόρον διεκυσίν. (quippe moerore confectum) Subtile iudicium! verum tamen.

Huius quidem generis notari poterant alia. Priamo superueniente sup. 475. 476 Achilles modo epulatus erat, necdum mensae erant remotae: ecce hic homo eadem nocte iterum mensae assidet, et se iterum cibo exsatiat. Porro vides apparatus epularum iam noctu factum hospite seu supplice recepto: mactatur ouis, excoriatur, disfecta assidetur, mensae apponitur. Mireris celeritatem apparatus coenae. Siste nobis coquum aetatis nostrae, qui intra horae spatium ouem mactet, carnes asset, assatas in mensa apponat! Miraberis nec minus quiditatem coenantium: non nisi coena peracta, oculos levant, mutuo se intuentur, et aspectu fruuntur. Non sane torpentes ventriculos hos heroes habuisse credas. Placet Schol. B.

χαρίσις δὲ ὁ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ γέροντος συνδεικνῶν, καὶ τοι προδεικνύσας.

630. ὅσσος ἔην οἶος τε. Θεοῖσι γάρ ἄντα εἴπειν. Νοῦ ἄντα iungendum cum εἴπει, quasi sit ὄμοιος, inslar, sed εἴπει, est ὄμοιος ἦν, εἶναι εἴδοκε; adiectum ἄντα, in conspectu, ex aduerso sibi, ἄντα ἐαυτοῦ. Odyss. E, 217 σεις Πηγελόπεια εἶδος ἀκινοτέρη μέγεθος τ', εἰς ἄντα ιδέσθαι. Erat itaque Achilles Θεοιδῆς seu Θεουδῆς. ὅσσος εἴτε h. l. quod proprie ἥλικος. et 652 ὅψις, quod τὸ εἶδος. ut bene obseruant Schol. br.

631. αὐτὰρ Δαρδανίδην. In Cant. Mori. Ven. interpositum δ. αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην. quod defendi potest, ut sit δ, ἀκεῖνος, et serius explicatiue Ἀχιλλεύς.

632. εἰςορόων ὅψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῆθον ἀκούων. naturali verborum ordine erat εἰςορόων τ' ὅψιν. sicque est in vno Vindob.

635. λέξον νῦν με τάχιστα. λέξον, νῦν κοίμισθαι. Schol. et Lexica. κοίμησθαι με Apollon. Lex.

ὅφρα καν ηδη. Lips. Vrat. A. ὅφρα καὶ ηδη.

636. ὑπνῳ ύπτὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε. ύπτὸ ὑπνῳ pro ύπτῳ ὑπνου. ut ύπτὸ ὑπνῳ δαμῆναι vidimus: quatenus ab alio rerum potente aliiquid efficitur.

Pro ταρπώμεθα in Lips. vno Vindob. Vrat. A. Ven. est τανσώμεθα. Et Schol. A. cum Vict. docet, hanc esse Aristarchi lectionem, τανσώμεθα pro ἀνατανσώμεθα. indecorum enim esse sensu ταρπώμεθα. (forte, quatenus ille nimis magno luctu tenebatur, quam ut recreari posset) Respondet alius grammaticus: non ἀκαιρον esse; si senex post XII noctes insomnes exactas recreari se somno dixerit. Nimis argute vtrumque. Vtrumque idem denotat et ad eandem notionem reddit.

637. οὐ γάρ τω μύσαι ὅσσε ύπτε βλεφάροισιν ἔμοισιν. Lips. εὐ γάρ πον. ὅσσε ύπτε laborat hiatu, quem facile tollas, cum Bentleio, ὅσσοι, aut ὅσσε, aut ὅσσε μετά βλ. Quod ad duo priora attinet, neutrum Homericō vñu probatur, qui tantum τῷ ὅσσε admittit. εἰ ὅσσα sunt Hesiodi. Poterat alioqui versus facile refungi: ὅσσε

τὰρ οὐκω μόσαν ὑπὸ βλ. nam prior in μώμω producitur. vt 420 πάντα μέμυκε. Vt nunc legitur prior in μόσαν corripitur: quod in hoc verbo fieri potest, quod habuit duas formas: v. sup. qd P, p. 407. Hesychii glossa μόσαν, ἀκλείσθησαν ad h. l. spectat.

Ceterum Schol. Vict. haud memor seu usus loquendi vulgaris, seu heroici spiritus ad mirationem omnia augmentis, non sibi temperat ab obseruatione: vix XII noctes integras insomnem esse potuisse Priamum: nisi, inquit, prisorum hominum corpora fuere admodum diuersa a nostris: ἢ διάφορα ἦν τὰ ἰάλαι σώματα. καὶ Ὁδυσσεὺς κυβερνῶν τὴν σχεδίαν ἵζημέρας ἀγρυπνεῖ, καὶ ἄλλας τρεῖς νήχεται. et paullo ante Niobe IX dies sine cibo exegerat.

639. καὶ αἱδεῖα μυρία πέσσω. ornatae pro ἔχω. etī Schol. B. ὑπὸ μυρίων καὶ ἀναριθμήτων κακῶν ἀναλίσκομαι. v. modo ad v. 617. In Vrat. b. suprascr. γρ. πάσχω.

640. αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδρουνεος κατὰ κότιρον. quod supra Δ, 773 αὐλῆς ἐν χόρτῳ erat, in septo aulae vbi v. Obli. In plurali non est haerendum. Etiam Pindar. Ol. XIII, 6a de leone Nemeo, χόρτοις ἐν λέσεισις. vbi Schol. ἀντὶ τοῦ, περιορίσματι. Legitur quoque ap. Theocr. XIII, 40 ἡμένῳ ἐν χώρῳ in aliis ἐν χόρτῳ. absurdē αὐλοῖς Vrat. d. et Schol. Pindari Ol. XIII, 6a. Recitat versum Athenaeus lib. V, p. 189 E. vbi docet αὐλὴν Homero ubique poni ἀπὸ τῶν ὑπαίθρων τόπων. Etymol. in αὐλῇ exponit; ἐν μεσσαύλῳ. Superior usus est, vt sit χόρτος herba, pabulum; non antiquior usus, vt censebant, etiam h. l. Eustathius. Didymus recte exposuerat de septo, muro parietino, aut simili sepe vel claustro: Schol. Vict. Διδυμός Φησιν, ὅτι χόρτῳ ἀντὶ ταιχῶν ἐχρῶντο. lego ἀντὶ, ταιχίον.

Rem ipsam exposuerat poeta sup. 163. 4. 5.

641. καὶ αἴθοτα εἶνον. Interponit Benil. καὶ τῷ αἴθοτα. Homericō more.

642. λαυκανίης καθέρια. κατὰ λειποῦ. κατὰ λαυκα-
νίης, ut alias scribitur, et h. l. in Cant. Mori. Harl. De-
voce amplius dictum ad X, 325.

643. Ἀχιλεὺς — κέλευσε. Lips. κέλευσε.

644. δέμνι ὑπ' αἰθουσῃ θέμεναι. αἴθουσαν iam vidi-
mus I, 468 et Z, 243. δέμνια, saepè in Odysslea obvia,
et hi ipsi vll. H, 336—340. in Iliade hoc solo loco; et
sunt proprie h. l. dicta γε στρωμνή, quae infimo loco po-
nitur; ἐγκοίτια στρώματα Etymol. Mox omnino pro γε
κλίνη. γε εὐνή. His instrata primo loco φέγγει, quae iam
vidimus J, 657. vestis stragula: τὰ βακττά στρώματα. haec
sunt h. l. τὰ φέγγει καλὰ, πορφύραι.

645. στορέσαι τὸ διφύτερο τάπητας. Iam vesti stra-
gulae h. l. inieci τάπητας, aliae vestes stragulae quas
molliores esse, ex Π, 224 discimus, ubi sunt οὐλαι τάπη-
τας. Eos capiti fuisse suppositos, colligere licet ex K,
156 αὐτὰρ ὑπὸ χράτεσφι τάπητες τετάνυστο Φασινές. ad q.
loc. vide de hac voce. Sup. I, 657 τάπητας non memo-
rabantur, sed λίνοιο λεπτὸν ἄστον; etiam iniecta siam
strato κάσαι, et his φέγγει; nisi, inuerso ordine, posuit
lintea primo et supra ea τὰ φέγγει fuere iniecta, ut
Athen. II, p. 48 C. censebat. Variant quoque in Ody-
sea, plerumque tantum φέγγει et χλαῖναι commemoran-
tur; has iniduebant corpori. — τάπητα Vrat. A.

646. χλαῖναι τὸ ἀνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
mal. v. Vindob. οὐλας τὸ διφύτερον. οὐλας v. ad Π,
224. ξασθαι Ven. vitiose. Verbum recitat Pollux VII, 47
monens χλαῖναι ἀπλοῖδας h. l. intelligi.

647. αἱ δὲ ισαν ἐκ μεγάρου. siue omnino ex aedibus,
siue ex cubiculo seruarum.

δάος μετὰ χερσὶν ἔχοσσαι iterum legitur Od. Δ, 300.
δάος, quae et δάτη δᾶς, γε λαμπτὰς — Etymol. v. ad He-
lychi. „γρ. Φάδες“ Barnes. δάδας Lips. vitiose.

648. αἴψι δὲ ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχει ἐγκονέουσαι.
αἴψι δὲ ἄρα στόρεσαν Ven. ad Ionicam rationem, cum
Townl. Vulgg. ἄρ' ἐστόρεσαν. Sch. A. insuper οὐτως Ἀρί-
σταρχος. στόρεσαν δυϊκῶς. Fateor me haec non allequi.

Præcesserat δμωῆσι, nullus dualis. Verum ad δαιῶ λέχε^τ
hoc δυῖκῶς appositum fuit, vt moneretur, esse pro λέχε^τ
non λέχεα.

ἔγκονδουσαι Lectum hoc primum loco; iterum de
lecto parando Od. H, 340. vbi iidem versus et Ψ, 291.
Sch. B. V. ἐνεργθῆσαι καὶ πονοῦσαι. (Sch. br. στεύδουσαι)
Adiicit τὸ γὰρ τενάν Τακῶς πονεῖν legitur. Eadem quo-
que in Eustathio. Α πόνις vocem repetit Etymol. Vox
ipsa a Tragicis frequentatur; tum et ab aliis, vt ab
Apollonio Arg. Euam Hesych. et Suidas illud notarunt.
Posita haec inualuit vsus vocis διακονεῖν. Vf. 648. omiserat
Vrat. b. incuria.

649. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσίφη πόδας ὀκὺς Ἀχιλ-
λεύς. ἐπικερτομέων. Hesych. ad h. l. ἐπισκόπτων. et Eu-
stath. μετρίως χλευάζων. Et hoc quidem difficultatem
non habet, vocem κερτομεῖν etiam leniore sensu dici,
χλευάζειν, γελᾶν, sed illud quaseritur, quam commode
h. l. Achilles ἐπικερτομεῖν, iocari, dicatur. Eustathius
excusari ait subridendo, quod extra aedes paretur Pri-
mo lectus, non in aedibus, et memorari caussam fictam.
Absurda pro his ad h. v. apponit Sch. B. cum Vict. cuius
Scholion adscribam: ἀφίστησιν αὐτὸν, ἀμάρτυρον Θέ-
λων ἔχειν τὴν υπεριγήν παρθησίαν πρὸς συγενεῖαν, κα-
θάπερ οὐ μήτηρ παρένεσεν. αἰδεῖται γὰρ εἰςΦέρειν Βριση-
δα ὑπὲρ τοῦ Πριάμου. οὐ μήτηρ τοῦ τολλατλασιάσαι τὴν χά-
ριν. οὐ βεβαιῶσαι τὰς ἀταγγελίας τῆς ἀνοχῆς ὡς πάντων
δι' αὐτοῦ γινομένων, οὐ ίσως οἶδεν Ἀγαμέμνονος τὸ πρὸς
τοὺς πολεμίους σκληρόν. οἰκογενεῖται γὰρ γυντὸς ἀπελθεῖν.
Mihi simplicissimum esse videtur, subridendo voluisse eum
cavere, ne dictis, quae metum ac sollicitudinem iniice-
re poterant, senem perterrefaceret. In porticu autem an-
te aedes hospitibus parari solebat lectus: sic ap. Mene-
laum Telemacho Od. Δ, 296 sq. Vlyssi ap. Alcinoum
H, 335.

650. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον Φλε. λέξον γέρον vi-
tiose Vrat. A. et Flor. Aldd. quod deterius quoque emen-

dabat λέξο ex I, 613. Arnaldus Animadu. crit. p. 85.
λέξη pro λέλεξο. Barn. Clarke. μέν τοι vn. Vindob.

651. οὐδάδ' ἐπέλθησι βουληφόρος. ἐπέλθησιν. ἀντὶ
τοῦ, ἐλθη ἐπ' εμεῖς, quod post Homerum tantum de ho-
stili incessu: ἐπῆλθε στρατός. bene Eustath.

652. ὃ θέμις ἔστι. more sollempni, more et vnu, v.
ad B, 73.

655. καὶ καν αὐάβλησις λύσιος νεκροῖς γένηται. αὐά-
βλησις. ἀναβολή. Vidimus iam B, 380. αὐάβλυσις Vrat.
d. in quo noli argutari. ρύσιος legisse Meibomium ad
Diog. Laert. notat Barnes; verum in eo vocabulo prior
est longa.

656. καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. Barocc. Mōri. Vrat. d.
ἀγέρεντον. —

657. ποστῆμαρ μέμονας κτερεικέδεν "Εκτόρα δίον.
Dubitaret Herodianus, sintne duas voces an una. Ac-
quiescunt in una voce, ut θυνῆμαρ, αὐτῆμαρ et alia. Schol.
A. B. V. ποστήμαρον. scilicet debebant cogitare esse, εἰ-
πότοιο ἡμαρ; non πόσοι ἡματα.

Addit Schol. Vict. ἀπαξ παισθεὶς (Achilles) δίδασι
τὸν νεκρὸν, καὶ τῆς κηδείας προνοεῖ δικαίως. (haec etiam
in Schol. B.) δίχα δὲ Ἀγαμέμνονος δίδωσι. ἄρχει γὰρ τοῦ
ὑπαίθρου ὅπῃ ἄρξειν Ἀχιλλεύς. (Od. Γ, 106). De hoc
v. inf. ad vñ. 671.

"Εκτορει δίφ vñ. Vindob.

658. ὄφρα τέως αὐτές τε μένει. εἰς τοῦτο τὸ ημερ.
Apollon. Lex. τέως. nunc τηγικαῦτα versu laudato. Idem
αὐτές μενέω.

660. τελέσαι τάφον. τὴν κηδείαν Schol. Vict.

661. ὥδε καὶ μοι φέξων, Ἀχιλλεῦ, πεχαρισμένα Θείζ.
Lipſi. φέξας. Eustath. φέξας ή φέξων. Vrat. A. Θήσεις.

662. κατὰ χῶτον ἐβλεψα. εἰλούμεθα. συγκλειόμεθα.
v. ad M, 38.

663. ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. λείπει τὸ ᾄτε. Schol. B. V. h.
e. τηλόθι ἐστὶν ὑλη, ᾄτε ημᾶς ἀξεῖν αὐτήν. Schol. Vict.
ἐτι ἔύλων δὲ τὸ ἄγειν. Καώς δὲ διὰ τὰς ἡμιόνους. (propter
discrimen inter ἄγειν et Φέραιν.)

IN ILIAD. LIB. XXIV, (Ω) 651—671 735.

μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. Schol. A. Aristarchus μάλα γάρ. Et Schol. Vict. Δίδυμος μάλα γάρ, οὐ, δέ. γάρ, sic que codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. d. Lips. unus Vindob. Non sequar; quia praecessit γάρ.

664. ἐννῆμαρ μὲν κ' αἰτὸν — Memoriter recitat Iulian. Or. II. ἐννῆμαρ μὲν ὅλας πτερεῖσμεν. ex hoc vL et 657.

665. Θάπτοιμεν δαινῦτό τέ λαθε. esse scribendum δαινῦτο, monet Schol. A. ita enim placere quoque Philoxeno; sed reliqua Scholii sunt turbatae. Apparet duas fuisse sententias; alteram, ut sit pluralis ex δαινύσατο pro δαινούστο (potius δαινυσατο) ut πυθοίσατο pro πύθοιντο. Etiam sic λελύτο δὲ γυῖα ἀκάστου. (Od. Σ, 237. pro λελύοιντο.) esse autem λαὸν collectinum. Sic ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. (T, 166) At Philoxenus pro singulari acceperat, δαινῦτο pro δαινύσετο. quod et ipse malim.

δαινῦτο scripserant alii: ipse Townl. et Vict. cuius Schol. δαινυτο. τινὲς, προπεριστῶσιν, ἐκ τοῦ δαινύοιτο. Etiam Lips. Vrat. d. cum edd. δαινυτο. Eustathius ait, esse forte per συγκοπὴν dictum pro δαινύοιτο. Correxit Barnes.

Ἐτι` autem ὁ τάφος, τὸ περίδειπνον. ὁ δεῖπνος εὐτάφιος. qui publice datur.

667. ἐν δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν. Hartl. Vrat. A. πολεμίζομεν.

670. σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον. Expeditor hand dubie lectio ex Barocc. Cant. Mori. Townl. Vrat. b. quam vulgo. σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον. satis impedit.

τόσσον ἄνωγας. Eustath. pro var. lect. ᾧς σὺ ἄνωγας. praeue.

671. a. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἐλλαβε δεξιτερήν. Schol. A. ἐδεξιώσατο τὸν γέροντα. Schol. B. V. πρὸς πλευρὰν η δεξιά.

Est in Schol. A. ad b. v. ζήτησε, quam iam sup. ad vL 657 attigi: quomodo Achilles, regibus inconsultis, haec Priamo promittere potuerit. Et hand dubie ad inslita rei militaris istius aetatis hoc est satis memorabile.

Respondeatur, qua fide vel auctoritate, adiectum non est, ὅτι Ἀχιλλεὺς τὰ τῶν πολέμου ἀπιτέρατο πάντα, καὶ αὐτὸς εἶχε τὴν ἔξουσίαν πάντων τῶν τοῦ πολέμου, ἀνοχῶν ταῦτα καὶ συμβόλων. Eadem inserta sunt Schol. br. Sed haec responsio est ipsa quaestio: quo iure Achilles, unus e ducibus, nec ipse summus dux exercitus summam belli vindicare sibi potuerit: Saltem lege et iure promittere hoc non potuit; sed confisus auctoritati sua et metu, ne, si ceteri non essent affensuri, copias suas a bellando iterum retineret. Verum optima λύσις est, quam ex Aristotele duxeris (de Poet. 25) οὐτως οὐ βέλτιστον μὲν, ἀλλ' οὐτως εῖχεν. ita res fuit, ita fuisse narratur. recte ne an secus: hoc ad poetam non spectat. Alterum vero, quod Achilles corpus Hectoris pro arbitratu suo retinet vel reddit, ex prīca vita vītu ratum erat; nam hostem caesum spoliare, aut supplicem seruare captiuumque vendere licebat ei qui ceperat.

672. μήπως δασηγ ἐν Θυμῷ. Vrat. b. δῆσαι. bene si esset δῆσαι pro δῆσει. sicque Venetus. et sane h. l. res non iubetur, sed cauetur.

673. οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι καιμάζονται πρόδομος, supra αὐθουσαν vñ 644. recte: porticus ante dominum ducta erat, et eius pars ante ingressum proprium πρόδομος, omnino tamen pro tota porticu. Male τῷ τῷ Θαλάμου οἴκῳ Schol. br. forte corrupte, v. ad I, 468. 469.

674. κήρυξ καὶ Π. vereor ut hic sit versus expletui generis. Et 675. 676. partim traducti, partim adumbrati ex I, 659. 660.

676. τῷ δ' ἄρ' Βεισηγίς παρελέξατο καλλιτάρχος. eī haec vulgata lectio, melior ea, quae est in Veneto Barocc. et Mori, τῷ δ' ἄρα Br. Schol. A. „γρ. τῷ δὲ Βεισηγίᾳ, producta δὲ ante Br. sic quoque Eustathius legerat, sicque Harlei. Cant. Vrat. A. d. vn. Vindob. Townl. Alludunt edd. Flor. Alld. τῷ δε. Intulit τῷ δ' ἄρα Turnebus ex ed. Rom.

677. ἄλλοι μάν φα θεοί τοι. — præfixa ligme, sed sine Scholio. Forte fait notatum, quod hic versus cum sequi hemisticlio translatus est ex Jl. B; et K, 2.

679. ἀλλ' οὐχ Ἐρμέλαν ἔριούντον ὑπνος ἔμαρττε. Mirabar Ἐρμέλην hoc uno loco legi, cum perpetuum sit Ἐρμέλαν. vidi mox chium venisse ex primis edd. nec obseruatum esse, ed. Rom. recte habere Ἐρμέλαν. idque omnes boni codd. exhibent, Cant. Mori. Harl. Vrat. d. Lips. Ven. Versu vsus est Galenus in Protrept. de pugilibus, nescio quam commode.

681. νῷων ἐκπέμψεις λαθὼν ἱεροὺς πυλαιωρούς. hos dictos putabimus ut sup. K, 56 Φυλάκουν ἱερὸν τέλος, eximium, v. ad e. l. Schol. B. πιστοὺς, η στρατεύματος πυλαιωρούς. an ille ἵρας πυλαιωρούς legerat? turmas portarum custodes? In uno Vindob. librarius in marg. adscripsierat κρυερούς. de excubis, puto, hibernis cogitans. Schol. Vict. πιστοὺς η σωτῆρας. καὶ Φυλάκουν ἱερὸν τέλος. Pergit: καὶ ὑπὲρ τὴν πρόσταξιν Διὸς ποιεῖ ἀλλῶν τὸν γέροντα, ὃς ποι Φησιν· ἀνδρὶ ἐταύροσσαι. (sup. vi. 335) Scilicet iussus erat a Ione tantum deducere Priamum in castra; at ille eum etiam reducere vindet.

682. στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ καφαλῆς. quod solent facere εἰδῶλα seu umbrae per somnum apparentes. v. ad B, 20.

683. ὁ γέρον, οὐ νῦ τι σοὶ γε μέλαι κακόν. Possunt haec per interrogationem legi, nec minus bene per exclamationem. Verum etiam ἀποΦαντικῶς, vt Eustathius censet, h. e. absolute; habere hoc maiorem χάριν ηθούς ait. Townl. οὐ νῦ τι σοὶ μέλαι κακόν. moratur, abest, sed instat. Casu tamē potius sic exaratum puto.

684. εταῖ σ' εἴσασν. Ἀχιλλεύς. iterum εἴη insolenti visu, quem 557. 569 vidimus, te salutem dimisit, tibi pepercit.

686. σεῖο δέ κα Σεοῦ. Sic Lips. pro vulgato κεν. Adscripsierat ipse Ernesti, bene. Scilicet ε αἵτε γ̄ necesse fatio producitur. Σεοῦ apponitur, respectu Hectoris cadaueris; et quia senem inermem non quidem erant occisi, attamen redimendi pretium magnum exacturi.

686. 687. δοῖεν ἄποινα παιδες τοι μετόπισθε λελεμ.
μένοι. Eustathius: οἱ ἔτι ζῶντες. quidni relictī in urbe?
τοι accipitur pro οἱ. potest tamen nec minus bene esse
λελειμμένοι σοι. atque etiam τοι pro utique. παιδες τοι
Vrat. d.

688. αἱ κα — γνωὴ σ' Ἀργείης. γνῶη Lipſ. Townl.
Vrat. A. vn. Vindob. utrumque vñu probatum.

689. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. Iterum interpolate, vt toties vidimus, pro ἔδδεισεν δὲ γέρων. Tum nunc in codd.
ἔδδεισα δ' sine ν scribitur; mira inconstantia; vt iudicium
grammaticorum in his appareat fuisse nullum.

690. τοῖσιν δ' Ἐρμεῖας restitutum ex Harl. Townl.
Vrat. A. Ven. Vulgatum erat a Turnebo τοῖσι δ' ἡρ ex
ed. Rom. quod et in Lipſ. est. τοῖσι δ' Ἐρμεῖας
Flor. Alld.

692. 693. Versus iam lecti Φ, 1. 2. Σ, 433. 434.
vbi ν. Notata.

693. Εάνθου δινήσκετος — Aberat versus a Veneto et
Harlei. Et poterat sane ποταμὸς sufficere; eratque ille
simpliciter sic declaratus sup. 350. 351. πλοιεν δη ποταμῷ.

695. ηῶς h. l. ipsa dies; nam adiunctum ἐκύθατο, et
tamen ea υροχόπεπλος. Vidimus iam idem Ψ, 227
et Θ, 1.

696. οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων. est hiatus; cui bene mede-
batur iam Bentl. ἐς ἄστυ δ' ἔλων quam formam saepe iam
vidimus. In Vrat. A. erat ἔλον, emendatum ἔχον. quod
et ipsum locum haberet.

697. ημίονοι δὲ, νέκυν Φέρον. νέκυν ἄγον Lipſ. cum
vno Vindob. et Veneto, vt antea aliquoties. At Eu-
stath. notatu dignum censebat, nunc proprie Φέρον esse
adhibitum de iumentis; nam ἄγουσιν οἱ ἀνδρας.

698. ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν vn. Vindob. πρόσθεν ἀ-
δρῶν ἔγνω. saltem deb. πρόσθ' ἀνδρῶν ἔγνω.

699. ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη, τιθλη χρυσή Ἀφρεδίτη.
Κάσσανδρα Harl. Et potest videri mutatum esse ignor-
tione digammatis insequentie βικελη. Sed Κασσάνδρη iam

lectum sup. N. 366. add. Od. Λ, 421. Vetus scriptura Κασανδρη fuit; ne dubites.

τέλη χρυσέη Ἀφροδίτη. χρυσῆ τοιούτη legitur in edd. et codd. recte tamen ad morem perpetuum Homericorum χρυσέη refinxit Barnes. Schol. B. et Vict. „εἴργται πατ' ἐπιΦεράν. οὐδεὶς γὰρ περθένεις εἶσαι Ἀρτέμιδη εἰκάζειν. (addit Schol. Vict. ὡς Ναυοπάνην. Scilicet Od. Ζ, 102 sq.) perquam subtiliter! cum illa iam ab Apolline esset compressa, cum Venere eam ait comparari, non cum casta Diana. Pergit Schol. B. τοῦτο δὲ ποτεῖ διὰ τὴν συμπάθειαν (scil. quod ex Pergamo prospicit) οὐ γὰρ οἴδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾶ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρός. Recte illud: apud Homerum Cassandra non vaticinatur. Potuit hic ipse locus opportunitatem isti fabulae inueniendae dare, vt fuere olim, qui et hunc locum ad praesensionem vatis referrent, ita vt illa non oculis, sed mente aduentum Hectoris caesi praevideret: εἰκανόσσεν. Ιλ. et Ὁψεσθ. v. ad 704. Fuit pronus in hanc persuasionem Eustath. p. 1371, 41. idque arripuerat Ernesti hac nota apposita: „ἄλλ’ ἄρα. verte: Ατ νέρο: simulque ἄρα respicit ad caussam, quod, vt vates, mota numine, et praesentiens rem, confundit Pergamum.“ Schol. Vict. ἄλλ’ ἄρα Κασάνδρη. διὰ τὴν συμπάθειαν. (scil. prospicit) ὡς Νέστωρ (haud dubie respicit Il. Σ, pr.) διὰ τὴν μαντείαν (excidit οὐ διὰ) οὐ γὰρ οἴδεν αὐτὴν μάντιν ὁ ποιητής. ἀγωνιᾶ δὲ περὶ ἀδελφοῦ καὶ πατρός. Utique expressit ex h. l. Caſſandram ex arte proſpicientem et vaticinantem Lycophron in Alexandra.

700. Πέργαμον εἰκαναβῖσσα, arcem, sc. vt inde prospiceret, an patris redditum oculis deprehenderet.

701. ἀσταότ’ εν δίφρῳ. Schol. A. V. „Aristarchus ἀσταότ“ perpetua variatione. διχῶς δὲ ὁ ποιητής Φερ. Schol. Vict. Voluit forte idem reddere Harl. in quo est ἀσταότ.

κήρυκά τε ἀστυβοώτην Sch. A. ἐπιθετικός, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀστει βοῶν. Paria Apollon. Lex. et addit τῶν ἀπαξ λεγομένων. et Etymol. sup. 577 καλήτορα dixerat.

702. τὸν δ' ἄρ' εὐθ' ἡμίόνων τὸν πείμανον ἐν λαζήσαι,
ἄρ' οὐκτερε σεντένιαν, obseruat Clarke. Addit Ernelli,
τὸν pro nomine Hectoris ponit. Scilicet νῖν, illum, re-
fertur ad νέκυν 697.

εὐθ' ἡμίόνων. εἰτὶ αἰτήσις.

704. ὅψεσθε Τροῖς καὶ Τρωάδες, Εὐτροπ', ἔντες.
Deficit Scholion; spectauit illud forte ad τὸν ὅψεσθε,
quod olim in controvērsia iactatum fuit, dum alii eo
vtebantur, contra eos, qui τὸν τὸν 702. ad praefensionem
vaticinantis reuocauerant: (cf. ad 699) ac si ad Troia-
nos Cassandra diceret: vt ego mente, ita vos oculis ve-
stris videbitis corpus Hectoris. Huic occurtere voluisse
videtur Herodianus apud Etymologum, p. 646. cum pro-
nuntiaret, ὅψεσθε esse verbum praesens, nona forma:
ὅψομαι. οὐ γὰρ μαντεύεται, sc. Cassandra, αὐτὸς Φροντίς
(sic et intellige et interpunge) ἀλλ' ἀντὶ τοῦ θερε. καὶ
πάλιν ἀλλ' ὅψεσθε νῖν (leg. ἀλλ' ὅψεσθ' ήνα ex Od. Θ,
313.) Quibus occurrit Etymologus aut is quem exscriptit:
εὖκατη δὲ οὔτες. sunt enim dicta verba de Hectore non-
dum in medium adducto; et illa euocat omnes ut prod-
eant et videant. ὅψεσθε, Φροντίς, προσίοντες, ἀπέτεις θέα
αὐτοὺς προσκαλεῖται. οἷς ἂν εἴ τις λέγῃ: δεῦτε καὶ αἰσθη-
σθε. δεῦτε καὶ ὅψεσθε. Subiecta sunt verba sed paul-
lum turbata Zenodoti, qui pro imperativo aut habuit
ὅψεσθε, aut legit ὅψεσθε ab ὁψάμην.

Schol. Vict. ὅψεσθε. οἷς αὐξεται δὲ Πριάμοιο βίην καὶ
εἰσεται δ' ἄργε. corrig. αὔξεται δὲ Π. ex ΙΙ. Γ, 105 et 105.

Τρωάδες. Eustathius: Τρωιάδες η Τρωάδες. Erat
Τρωιάδες quod et in codd. Cant. Harl. Townl. occurrit,
in edd. Flor. Alld. Turnebus ex ed. Rom. reposuerat
Τρωάδες, et hoc debebat seruari: vt iam montui ad Η.
(VII) 297. Mira est inconsistans scripturae. Ex Τροῖ
fuit Τροῖς, Τρωὶς, Τρωάς. Poterat recte h. l. scribi
Τρωιάδες. non vero addendum erat diaereseos signum
Τρωιάδες. nam trisyllabum esse debet.

705. 706. εἴτοις καὶ ζώοντις — χαλπέτ'. Schol. B.
ἀντὶ τοῦ, συνευφραγνοσθε καὶ συγχαλπετ. Addit his Schol.

Vict. τὸ ίόντι ἀντὶ τοῦ ίόντος. Quis non videt χαίρεται h.
l. esse pro ἔχαίρεται. si olim gaudebatis Hectore ex pse-
gna reducas. Eustathius recte accepit.

μάχης ἐκ νοστήσαντι. alii, ex more, ἀκνοεῖσαντι.

707. οὐδέ τις αὐτόθι ἐν πτόλει λίτεται ἀνήρ. Bene de
hoc loco meruit Barnes, qui lectionem restituit e Ba-
rocc. et Mori. Adde Lips. Ven. Townl. (nisi quod in
hoc πόλει est.) Vix credas, quam incuriosi fuerint metri
antiquiores editores: Flor. Alld. Turneb. Steph. et hinc
ductae, οὐδέ τις αὐτόθι εἰνὶ πόλει λίτεται ἀνήρ. Ed. Rom.
cum Eustathio: οὐδέ τις αὐτόθι ἐν πτόλει λίτεται ἀνήρ.
hioque vitiosam lectionem ita defendit ut dicat, corripiens
ante consonam: quae fuit sane multorum persuasio, pror-
sus quatenua de antiquioribus poetis agitur. Affert idem
aliud: ἄλλ' ἔτεσσον οὔποτε Θυμὸν, καὶ δέξῃς, ὃς πεν προδε-
δήλωσαι. atqui nec ad Od. H, 258 ἄλλ' ἔμὲν οὔποτε Θυ-
μὸν εἰνὶ στήθεσσιν ἔκπειθεν, nec ad Od. Ψ, 337. vnde hic
versus laudatur, quicquam memoratum video; et recte
ibi legitur: ἄλλὰ τῷ οὔποτε Θυμὸν εἰνὶ στήθεσσιν ἔκπειθε-
nec ἄλλ' ἔτεσσον, sed ἄλλὰ τεσσον, hoc ultimum una syllaba,
legere debuit, nam pro exemplo συνιζήσας laudat.

708. πάντας γάρ ἀσύχετον ἵπετο πένθος. pro ἐπὶ πάν-
τας, ἀφίετο. et ἵπετο imperf. ab ἵπει, priore producta.
ἀσύχετον vidimus E, 892.

710. 711. πρῶται τὸν γε ἄλοχός τε Φίλη καὶ πότνια
μήτηρ τιλλέσθην ἐπὶ ἄμαξαν εὗτροχον αἴξασαι. Vertunt:
primæ super hac — uellebant crines. recte, sed nemo
dixit, vnde hoc super ex τὸν γε τιλλέσθην. Verum τιλ-
λέσθαι τινα, dictum est ut κόπτεσθαι τινα, τύπτεσθαι τι-
να, sibi euellere crines propter aliquem, διά τινα. Oc-
currit in Herodoto, et declaratum dedi iam olim ad Ti-
bull. I, 7, 28. qui idem expressit: *Memphitem plangere*
docta bouem, h. e. propter Apim plangere se, pectus
suum. Nunc licebit de aliis indicare. Schol. B. V. τιλ-
λέσθην, αὐτὰς, καὶ τὰς θύλας καφαλάς. Eustath. πρῶται
τόνγε τιλλέσθην ἀντὶ τεῦ, εἰς τοῦτον, ἢ διὰ τοῦτον τὸν Φέ-

ρόμενον δηλαδὴ οὐκρέον. δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι
ἔνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἔκστασιν.

πρῶται τὸν γ'. Harlei. τῷ δ'. Bentl. emendabat τὸν
γ'. non assentiar. τῶν γ' Townl.

εἰπ' ἄμαξαν. Turnebus eumque sequutus Stephanus
intulerant, praeter morem Homericum, εἴπ' ἄμαξαν. v.
ad H (VII) 426.

713. ἐς ἡλίου καταδύντα. mſ. Lipſ. καταδύναι. me-
rus error.

716. εἰχατά μοι οὐρεῦσι διελθέμεν. vel ὥστε ἐμὲ (σὺ)
οὐρεῦσι διελθεῖν. vel, εἰχατε οὐρεῦσιν, μοι in meam gra-
tiam. prius praefero.

— 717. ἀσσεσθε ψλαυθμοῖ. satiate vos. κορέσσεσθε. vt lae-
pe, satiari dolore. v. ad Ψ, 20. Harlei. ἀσσεσθε ma-
le. Vrat. d. et vn. Vindob. ἀσσεσθε. De voc. ἄδω, ἄστ,
v. ad E. Exc. I.

ψλαυθμοῖ ἐπήν ἀγάγοιται δόμοντες. Hiatum in medio
versu, caesura potest excusare. Verum nulla opera eum
fustulit Bentl. ψλαυθμοῦ, ἐπειῇ — porro pro δόμοντες
Schol. A., „γρ. πόλινθε.“ Lipſ. ἀγάγωμαι δόμοντες.

719. οἱ δ' ἔτει εἰςάγαγον. Barocc. Mori. ἀλλ' ἔτει.
Pro εἰςάγαγον Bentl. malebat εἰςάγαγεν (pro ἔτεις
αγάγησαν).

720. 1. τρητοῖς ἐν λεχέσσοις θέσαν. τρητοῖς ἐν λε-
χέσσοι. vidimus iam Γ, 448. est lectus sponda arte elab-
orata. recte Schol. bī. καλῶς κατεσκευασμένοις.

720. 1. 2. παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδοὺς Θρήνων εἰξάρχοντος, οἵ
τε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ. εὐθρήνεον, ἔτι δὲ στενάχον-
το γυναικεῖς. Locum aut interpolatum aut luxatum aut
corruptum esse, mihi quidem liquet; partim ex male in-
terposito οἱ μὲν ἄρ. post οἵ τε. pro quo Bentl. coniūc. ἡδὲ
partim, et multo magis ex antiqua lectione et antiquis
Scholiis.

In Veneto scribitur: Θρήνους εἰξάρχοντος. οἵ τε — Ita
vero sententia constituenda interpunctione hunc in mo-
dum: — παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς. Θρήνους εἰξάρχοντος, οἵ τε
(melius οἱ δὲ quod et ap. Eustath. legitur) στονόεσσαν

αἰσθήν. scil. ἐξάρχουσι. illi quidem lamenta ordiuntur, hi autem (ἀοιδοί) lugubrem cantum. Iteratur sententia: οἱ μὲν ἄρ τρῆγενον, ἔτι δὲ στενάχοντε γυναικες.

Schol. A. aliter legit: Θρήνους ἐξάρχους, οὐ τε στονέσσαν αἰσθήν. αοιδούς νῦν τοὺς θρηγυφδούς. οἵσαν δὲ εὗται Κλεῖτος καὶ Ἐπιμήδης. Eadem Schol. br. Vnde haec vltima petita sint, scire velim.

At quale monstrum αοιδούς θρήνους ἐξάρχους! Occurrit tamen hoc quoque in Harlei. Townl. Vrat. A. b. d. vñ. Vindob. Lips. cui Ernesti in Addendis notam subiunxit, cuius sensum non assequor. Etiam Schol. Vict. θρήνους, θρηγυφδούς, interpretatur. verum ἐξάρχους non adiicit: sed seorsum apponit: ἐξάρχους, ἐπιλεγόντων δηλονότε τὰν ἄλλων. manifestum fit, etiam eum ἐξάρχους legisse. Iam potest aduocari locus Pollucis VI, a. o. e quo patet θρήνον etiam dictum esse pro θρηγυφδόν· καὶ θρήνων, inquit, ἐξαρχος. καὶ θρηγυφδός. ὃν καὶ θρῆνον εκάλουν. Porro Suidae glossa modo non esset corrupta! θρήνους, τοὺς παρ' ἡμῖν λεγομένους θρηγυφδούς. διαλύσας "Ομῆρος τὴν συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ. Toup. emendat: διαλύσας δὲ "Ομῆρος τὴν συνήθειαν θρήνων αοιδούς αὐτοὺς καλεῖ. Enimvero θρήνων ἐξαρχοι sunt, non θρήνων αοιδοί. ut et est in loco e Vita Homeri laudato: θρήνων ἐξάρχους, αοιδούς τοιῶν. Et sic ἐξάρχειν γέσον 761 et ἀρχειν γέσον 724. Suidae glossa nihil aliud declarat quam θρηγυφδούς Homero esse θρήνους. διαλύσας τὴν συνήθειαν, ferri potest; alioqui malim legere διαλύσας (scil. vocem θρηγυφδός,) περὰ συνήθειαν θρήνους αὐτοὺς καλεῖ.

Omnes has argutias natas arbitror ex prava scriptura ἐξάρχους, cum non viderent, esse θρήνους ἐξάρχουσ;. Itaque alii intulere θρήνων ἐξάρχους. quod in vulgarem lectionem abiit; quae quoque est in Schol. Eurip. Phoen. 1505.

Adhuc deprauatam lectionem vidimus. Mihi vero grauis suspicio subnascitur, totum versum aut a rhapsodo aut ex glossemate ad αοιδούς, cui adscriptum erat θρήνων ἐξάρχους, expleto ab alio versu, procusum esse; nam

omnis scabrities tollitur toto versu electo: — Τέταν τε
ρὰ δ' εἴσαν ἀνθεύς. οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἕπι δὲ στενάχον-
το γυναικες. Ita nihil desideres.

Memorable in his est, quod hoc solo loco Troian
ἀνθεύς habuisse narrantur: quod a Troianorum quoque
moribus et vita abhorret. In Suidae glossa memorata
additur: βαρβαρικὸν δὲ τὸ Θρῆνον. ἐπὶ Πλατρόκλῳ γοῦν οὐ
γίνεται. vere, si de cantu pronuntiatur; nam lamenta et
iam super Patroclu facta sunt. Enimvero etiam in Achil-
lis funere a Musis fuit decantatus: Μοῦσαι δ' ἐνυέα τε.
σαι ἀμειβόμεναι ὅπι καλῷ Θρῆνον. Od. Ω, 60. Et h. l.
respicit Schol. Vict. post supra laudatum: Θρῆνος, Θρ-
ηνόδους, subiicit: δεινοτενθεῖς γὰρ βάρβαροι. ἀθαγητέος δὲ
οἱ Μουσῶν δέ τ' Ἀχιλλεῖ Θρῆνος.

722. οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον. Barocc. ἐθρήνου. ap. Bar-
nes. nisi fuit ἐθρήνεον. Vrat. d. οἱ μὲν ἄρα Θρῆνεον haud
dubie verius, quia Ionicum est. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· οἱ
μὲν δὴ ἐθρήνεον immo leg. οἱ μὲν δὴ Θρῆνεον. quod et est
in Lips. et vno Vindob.

ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες. Sola ed. Rom. et Eu-
stath. ἐπὶ δὲ στενάχοντο. et iterum 746. iam sup. T, 301.

723. τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη. Schol. A. εἰς ἄλλῳ· τῆσιν.
sic Lips. et vno Vindob.

724. Ἐκτορες ἀνδροφόνοιο κάρη. Vrat. A. b. Ite-
δέμαιο.

725. ἔνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ἄλσε. Totus qui sequitur
locus de lamentis ad vñ. 776. inde a 723 rhapsodis de-
beri videtur; non primo auctori. Manifesta est imitatio
libri X, (XXII.) 429 sq. Recedit quoque carmen a na-
tura sua epica, et vergit prominetque in naturam dra-
maticam. Tragoediam decerent, haec lamenta, et in
tragoediis occurrunt. In verbis sunt multa scabra, inso-
lita, vñ. 725. 729. 731. 734. 736. Antiquum esse non ne-
gem. Similitudinem habent lamenta Antigones ap. Eu-
rip. Phoeniss. 1493 sqq.

Zenodotus νέοι legerat: Schol. A. et V. quo sensu,
non apparent. Schol. A. nil monet. vt nec Apollon. Lex.

qui versum in αἰώνι, ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων laudat, nec Hesych. ex eo. Schol. br. ἀπὸ τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς τῶν ἀνθρώπων ζωῆς. At Schol. B. V. νέος ἐξεκόπτης τῆς ζωῆς. Similia Eustath. Accepere ergo, eruptus es ex vita, subtractus ante iustum tempus. At nemo aut declarat, aut monet, verborum iuncturam insolentem: estne ὁλέσθαι ἀπ' αἰώνος? an νέος ἀπ' αἰώνος. Alterum hoc comparare possis cum vsu seniorum οἱ ἀπὸ γένους. ἀπὸ γένους Ἡρακλεῖδης ὡν. h. e. γένει. ergo ἀπ' αἰώνος νέος, setato adhuc iuuenis. καὶ δὲ φίλικαν, φίλικη. Forte sic acceperat grammaticus ad X, 431. ἀπὸ τοῦ βίου νέος. οὐ γηράτας τὸν βίον. οὐδὲ τὸν βίον καὶ αἰώνα τολυχρόνιος εἶχε. In Ald. 2. et hinc expressis est ἀπ' αἰώνος. quod defendi potest. ἀπ' αἰώνος legerat quoque Schol. Sophocl. Trach. 550.

726. πάλις δ' ἔτι νήπιος αὔτως, ut X, 483 unde et versus 727 petitus est. πάλις δέ τε νήπιος Cant. Mori. Vrat. A. Lipf. vn. Vindob. Ven. sed Schol. A. „εὐ ἄλλα φ. πάλις δ' ἔτι.“ αὔτως alii et h. l. vt Townl.

728. καὶ τὸν ἄκρην. Vidimus ad N, 772.

729. οὐ γὰρ ὅλας ἐπίσκοπος, — Scholion tamen excidit forte ad ἐπίσκοπος quod h. l. esse debet Φύλαξ. σωτήρ. ἔρχος.

οἵτε μὴ αὐτῷ φύσιν. quod supra X, 507 erat φέος γάρ σφιν ψύχει τύλας καὶ τείχεα παλά.

730. φύσιν, ἔχει δ' ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα. — Excudit et hoc Scholion. φύσιν, ἔβρύου. et ἔχει δ' ἀλόχους. uxores Trojanorum tutabar, εὐφύλακτες. Sch. br. ἔχειν, πατέχειν. Cur insolentem verbi usum adhibuerit poeta, docet Schol. Vict. φίτυμολόγηκε τὸ ὄνομα "Εκτόρος. scil. ab ἔχειν. In Lipf. corrupte: ερύσασκ' οὐδὲ ἀλόχους. ferrem, si esset φύσιν, ηδὲ ἀλόχους. „γρ. φύσις“ Barnes.

731. αἱ δὲ τοι τάχα ηγούσιν ὀχήσονται. vehentur: ἐπιβήσονται Sch. br. At Ven. B. cun Eustath. οἱχήσονται; inuito metro, eti sollemnius esset, οἴχεσθαι ηγούσιν, vel οὐς ηγούσιν, ἀντὶ τοῦ, διὰ ηγῶν πορεύσονται. Placet ergo

quod in Harlei. est: σὺν ηγέρονται. εἰ δὲ ἡτοι
Vrat. d. In Schol. Vict. ηγετούσι ὄχησονται. επὶ ηγετῶν ὄχη-
σονται.

732. καὶ μὲν ἐγὼ reposai ex Cant. Mori. Harl. Barocc. Lipſ. vn. Vindob. Ven. Townl. Vrat. b. d. Et Vict. καὶ μὲν ἐγώ. καὶ μὴν ἐγώ. vulgo καὶ δὴ ἐγὼ — in-
grato sono et hiatu.

733. Κυθα κεν ἔργα ἀσικά ἔργάζοι. In ἔργα ἀσικά
hiatus tollendus, cum Bentleio: ἔργ' ἄρι ἀσικά.

734. ἀθλεύων πρὸ ἀνακτος. seruiles operas prac-
stans. insolens vīas τοῦ πρό. Sch. B. cum Sch. br. et Eu-
stath. ex antiquis ita reddit: κακοπάθῶν ὑπὲρ δεσπότου.
καὶ Πίνδαρός Φησί. λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες (Pyth.
IV, 72. cf. Schol.) ὑπὲρ ἐκείνων γὰρ πλέουσι, γεωργοῦ-
σιν, ἀχθοφοροῦσι. ἀθλεύων Barocc. Lipſ. Cant. Mori.
Harl. Ven. Townl. Vrat. A. b. d. et recte: sicque Sui-
das in πρό. Vulgo erat ἀσθλεύων. nec appetet, cur h.
l. ἀ̄s scriptum sit.

735. φίψει χειρὸς ἀλῶν ἀπὸ πύργου. ξ „quod hinc
fabula de Astyanacte de muris deiecto originem duxit.“
Sch. A. Sch. br. At Sch. B. ἡ ἐκ στοχασμοῦ, ἡ ἔθος
ὄντος, τοὺς μὴ δυναμένους δουλεύειν ταῖδας μέττεσθαι. Ex
his Eustath. sua habet. Schol. Vict. εἰ δὲ νεώτεροι Φασίν,
αὐτὸν οὐκιστὴν ὑστερον γεγενῆσθαι Τροίας, καὶ ἄλλων
πόλεων. λυγρὸν ὅλεθρον πρὸ λυγρῷ ὀλέθρῳ. Schol. Vict.
subintell. κατὰ λ. ὁ.

736. χωόμενος, ὡ δήπον. Inficeta erat interpolatio
χωόμενος, ὡ τινι δήπον — quam ferendam censuere Bar-
nes et Clarke et ipse Bentl. vt χώμενος vel χωόμενος
pronuntiaretur. Atqui vitium indicabant ipsi codd. Mori.
Barocc. Ven.

738. ἀσπετον οὖδας. iam lectum T, 61.

740. τῷ καὶ μιν λαοι τε. τῷ καὶ σε Cant. perperam.

741. ἀργτὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθρας. ξ
Excidit Scholion, quod haud dubie spectauit ad ἀργτὸν,
quam vocem cum versu iam vidimus P, 37. Sch. B. V.
ἔπάρατον reddunt, detestandum, (vt saltem est redden-

dum; sic quoque Sch. br. ἐπικατάρατον Schol. Vict.) η̄ ἐπιβλαβῆ. καὶ ἀείρητον. (αἱ̄ φῆτόν. ἄρρητον, ineffabilem v. ad P, 37. et est diserte ἄρρητον in Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. b. d.

743. λεχάων δι. ita ubique, nec quod forte senior grammatica postulat, δι.

744. οὐδέ τι μοι εἴτες πυκινὸν ἔπος, οὐτέ κεν αἰσι μεμνήμην. πυκινὸν ἔπος, τὸ τρὸς βιοτελεύ λυσιτελές. Sch. B. V. prudens, ideoque memorabile monitum. εἴπας Barocc. Lipſ. et Vita H. p. XXXVI. quod Bentleio probatur, comparanti A, 108 εσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἴπας ἔπος. Variare libros in hac voce paſſim vidimus. Versum dulcissimum recitat Plutarch. de Consolat. p. 117 B.

745. οὐτέ κεν αἰσι μεμνήμην. Iota subscripta, ex monito grammaticorum, Etymol. p. 578, 52 cum ed. Rom. etenim requiritur optatiuus. at μεμνήμην effet pro εμμνήμην indicatiuus. μεμνοίμην Lipſ. c. vno Vindob. quod est vñstatius. Eustath. τὸ δὲ μεμνήμην ἀγάλογον εὐπτικὸν, κατὰ τὸ κάλημαι, κεκλήμην, καὶ τὰ ὄμοια, ὡς οἱ τεχνικοὶ πυκονικῶς παραδιδόσιν. At in analogia docenda non pareo grammaticis. Ajunt illi esse praeteritum paſſiuum optatiuum pro μεμνήμην. qua analogia et vnde iota? Immo vero fuit μέμνημι, μέμνημαι. vnde optatiuus μεμνήμην, contracte μεμνήμην, ντ̄ τιθεμαι, τιθείμην.

746. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. Schol. B. μετὰ τὸ Θρηνῆσαι, ἀλλὰ σὺν αὐτῇ. excidit οὐ ante μετὰ, quod et Schol. Vict. habere video. vult igitur mulieres adiunxisse lamenta dicenti Andromachae. Enim uero 722. per interualla threnos et lamenta mulierum fieri videbamus; ita quoque nunc ἔξαρχαι Andromache; finitis eius lamentis, lamentantur ceterae mulieres.

747. τῆσιν δ' αὐθ' Ἐκάβη. τοῖσι Lipſ. vt 723. 716.

749. η̄ μέν μοι ζωός περ ἐών, Φίλος ησθα θεοῖσιν. Abundat μοι ex more. At Bentleio suspectum erat. Schol. Vict. monet, περισπαστέου τὸν η̄.

750. φὶ δ' ἄρα σεν κήδοντο καὶ ἐν Θανάτοιο περ αἵση. sup. 426 οὐκοτέρος ἐμός πάις (verba Priami sunt) λήθετο

Τεσσαράκοντα καὶ ἐν Θανάτοιο περί αἰσχ. Schol. Vict. οὐ πρὸς τὸ φρήτον ὑπῆκότησεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν διάνοιαν. οὐ γὰρ εἶπε τὸ, καὶ τεθηκὼς πάλιν αὐτοῖς εἴη περισσός ὁ περί. (est utique quod Lat. quidem.)

ἄλλους παιδας Ἀχιλλεὺς — πέρυσισχ', ὅν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλλος ἀτρυγέτοιο. Σ. Schol. A. ἐν ἄλλῳ ὄντιν' ἔλεγε. Si est, cuius misertus erat, ne occideret, debuit esse ὃν τ' ἔλεγε. Potuit tamen esse quoque ὄντιν' ἔλεγος. Eustath. ἦν τινας η̄ ὃν τινα ἔλεσκε.

πέρυσισκα „vendere solebat“ Clarke. ἀτρύγετως ἄλλα aliquoties vidimus, primo loco A, 316.

753. ἐς Σάμον ἐς τὸν Ἰμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόσταγον. Σ. „ἥτοι ἀτρόσμικτον. η̄ βραδίως οὐ μήγανται ὁ ἀπὸ τῆς Θαλάσσης, καθὸ ἀλμενός ἔστιν. η̄ διὰ τοὺς ἀνεικοῦτας ἀγρίους καὶ θηριώδεις καὶ ληστρικὸν βίου ἐπανηρρύπτουσι.“ Schol. A. Vox iam grammaticorum tempore obsoleta; etymo tamen aperto, ex ἀμιχθῆς, ἀμιχθαλεῖς, ἀμιχθαλόσις. Sed huius epitheti cruissa incerta est. Quod adiri non bene potuit, quia bonos portus non habebat, est quoque apud Sophocl. Phil. 221 τίνες ποτ' ἐς γῆν τῆνδε ναυτιλῷ πλάτῃ κατέσχετ' εὔτ' εὑρημον εὔτ' οἰκουράνην. vbi Schol. nostri versus meminit. At Lemnus quoque a barbaris habitata naues admittere haud potuit: Od. Θ, 294 οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφάνειας. De his v. ad A, 594. Successere tamen incolae mansuetioris cultus: e quibus Thoas, eiusque filia Hyspyle, ex qua Iason suscepit Euneum, cum quo commercia exercabant Achium: vt H, 468 sqq. Utramque interpretationem memorat cum Schol. breu. Etymologus, priorem solam, versu adscripto, Apollonius Lex. cum Hesychio.

Addit Schol. A. cum Schol. br. οἵνοι δὲ, οὐχ εἴτες, ἀλλὰ τὴν ἐμιχλώδη ἀπέδεσταν. nebulis oppressam et caliginosam. Scripterunt ne ὁμιχλόστασαν? ὁμιχλέστασαν? an propter hoc ipsum aditu difficilem? vt in Schol. B. οἱ δὲ ὁμιχλώδη, καὶ ἀτρούρατον τοῖς πλέουσιν. addit Schol. Vict. διὰ τὰ ἐργαστήρια ἩΦαίστου. (ideoque fumosa. iam reuocari potest res ad montem antiquitus ignes euomen-

tem.) pergit: αἴ τεν ἀμιχθαλέσσαν *απηθάνητος *Ταλάσσης. ἄλλως ἀμιχθαλέσσαν. Αυτίμαχος μιχθαλέσσαν. Doleo verba versus laudati esse tam corrupta ut vix medela suppetat.

Schol. B. V. κατὰ Κυπρίους εἰδαμονα παρισκεψεν, ut paſſum in glossis fit, vocem Cypriam Homericis. videntur ἀμιχθαλέσσεις, πελύμαχος, accepisse, & intensius. εἰ δὲ πετράθη καὶ (Schol. Vict. addit. τῷ κόλῳ) ἀπόκρημνον (puta in littore, propter hoc ipsum importuno et adita difficulti.) εἰ δὲ ἀμικτον διὰ τὸ ἐξ θαλάσσης δυστρόσιτον καὶ τὴν τραχύτητα. addit Schol. Vict. καὶ ἀμικτον Τρωοὶ διὰ τὸ Εὔγειον εἶναι scil. ἐν αὐτῇ. Iasonis f. Excerptum ex his nonnulla Eustathius. Repetitum epitheton Lemni in Hympno in Apoll. 36.

Samum esse Samothracen per se patet; monuit quoque Schol. Apollonii versu laudato ad Arg. I, 923. et Strabo X, p. 701 A. vidimus quoque iam N, 12.

755. πολλὰ ρυστάζεσκεν. Schol. A. εἴλκεν. Σούρεγ. v. sup. 52. Temere Barnes interposuerat σε innito metro ante β. πολλά σε ρυστάζεσκες.

756. Πάρροκλον τὸν ἔπειΦυτε. τὸν πέφυτε ap. Eustath. ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ᾧ. nunc constanter ἀνέστησε, sine τ, in codd. et edd. Flor. Alld. Rom. quis cauſam exputare potest? Vtus autem τοῦ ἀναστῆσαι est memorabilis, in vitam renovare. Ductus tamen ad sensum ex eo quod mortui κεῖνται.

757. νῦν δέ μει δροήις καὶ πρόσΦατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι. — Sed Scholion excidit, quod haud dubie spectauit ad vocem πρόσΦατος, quae est νεωτερή πεφυευμένης, hincque omnino recens apud alios: v. Etymol. h. v. et iam ap. Pindarum P. IV, 533. cf. Hesych. h. v.

Schol. B. et Vict. bene obſeruant iungi h. l. δροήις καὶ πρόσΦατος, praefare adeo intelligi τὸ νεωτερή πεφασμένον ἐκ γῆς Φυτὸν διὰ τὸ δροήις οἷς Λευκός, χλωρός. Eustathius adiicit, fuisse quoque qui a Φάσι, Φημι, duxerint, recens dictum, omninoque, recens, πεταῖνος ap.

Pindar. Ol. X, 73. ποτανίος ἔπαινος. Sic sane apud Suidam est ἔρσης. πρός Φατεού. ἐνυγρόν τε καὶ ἀμόλυντον.

ἔρσης. quod sup. 419 erat ἔρσης. οἷον ἔρσης καῖται. Verum utrumque usu habitum: ἔέρση forte εἰσερση et ἔρση, ἔέρση. Sup. Z, 348 λωτόν Σ' ἔρσηντα. Od. N, 245 τεθαλυά τ' ἔέρση.

Vrat. A. νῦν δέ μοι ἔρρωσις. cum glossa: Φθίρεσαι. Addit Ernesti in Addendis: „quae non est aberratio librarii: duplex lectio in codd. fuerit, necesse est.“ De quo proflus dubito. ἔρωσην, cum impetu ruens, retrocedere, alienum est ab h. l. Est mera interpolatio ex librarii vitio ἔρσης, quod corrigere voluit aliquis, cui in animo erat ἔρρωσις, Φθίρεσαι. quod et ipsum a sententia loci alienum est. Φθίρεσαι nihili est: pro ἔΦθαρσαι aut simili.

759. οἵς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἀποχόμενος κατέπέφυεν. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ καταπέφυεν. hocque est in Schol. br. et doctius. καταπέφυει vn. Vindob. et pro var. lect. Bentl.

ἀγανοῖς βελέεσσι. πρόσοις. διὰ τὸ ἀνάδυνον. Schol. B. Aliquoties memorantur τὰ ἀγανὰ βέλη ut h. l. Apollinis ita Diana in Odyssaea, et uno loco Λ, 171. 172 opponuntur δελιχῆ νούσος, ut nulla sit dubitatio, declarari mortem celerem nullos inter dolores: αἴφυλίον καὶ δένυ θάνατον, ut Schol. br. et Schol. A. redundat. Res nunc habetur inter nota et vulgaria.

ἀποχόμενος Ald. 2. merum vitium. ἀγανοῖς βελέεσσι pro var. lect. Bentl. memorat.

760. γέον δ' αἴλαστον ὅρινε v. modo ad v. 549. μή αἴλαστον ὁδύρεο. Pro ὅρινε est ἔγειρε in Mori. Barocc. Vrat. A.

761. τῆσι δ' ἔπαιδ' Ἐλένη. Harlei. τῆσι δ' αὐδ'. et Cant. τῆσιν δ' αὐδ', ut supra vidimus.

Helenam h. l. induci mireris: non enim femina, belli, quo Hector ceciderat, caussa, et Troianis iniuria, commode facere lamenta videri poterat. Hoc tamen poeta lucratus est, ut variaret lamenta, et ipsa Helenas

memorazione animos audientium erigeret. Eustathius aliquo loco hoc forte dixit διὰ τὸ καινότερον. p. 1372, 52.

764. ὡς πρὶν ὁΦελλον ὄλέσθαι. ξ „lectum quoque ὁΦελλ' ἀπελέσθαι.“ Schol. A. et Eustath. qui improbat, tanquam dictum ab uxore in maritum; erat quoque in Cant. (cum altero in margine) Vrat. A. d. idque edd. Flor. Alld. propagarant, donec emendatus dedit Turnebus ex ed. Rom. quod etiam Schol. Vict. commendat: ὁΦελον ὄλέσθαι. εὗτας· οὐ' ἦ ὄμοιον τῷ· ὡς μ' ὁΦελ' ἡματι· τῷ. ex JL. Z, 345 sqq. In Vindob. triplex habetur lectio.

ὡς μ' αγαγε Τροίην^d Harlei. interponit &c T. vnde Clarke legendum esse putabat &c Τροίην. quidni &c Τροίην^d retinebimus, quae non semel vidimus iunctim posita.

— 765. ηδη γάρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὴν ἔτος ἔστιν, δὲ οὐ καῖθεν θύβην — ξ Rilige apposita; excidit Scholion, quod doleo; nam, si quis alias, hic utique locus rhapsodo debetur, qui tempora ad cyclicorum et tragicorum commenta accommodauit. Sane, si Helena haec dixit, dudum illa ἀκμὴν pulcritudinis egressa erat, quippe iam XL saltem annorum matrona erat.

Conficiuntur autem XX illi anni hoc modo, quod aiunt post raptam Helenam X annos effluxisse in apparatu belli, φητέον δὲ, ὅτι δέκα ἔτη ἐστρατεύονται Sch. et Schol. br. Eustath. Etiam Schol. Townl. ad T, 326.

Mirum autem, etiam Ulysses XX annos, ex quo patria absfuit, commemorasse sed alio modo, nec istis X annis in computum assumtis, sed X annis ad Troiam, X in erroribus consumatis, vt eo modo, cum ille in Ithacam rediret, annus XXX inde a raptā Helenā iam ageretur; quo anno quoque Telemachus Helenam in Menelai domo viderat Odyss. Δ, 121. iam L annorum matronam.

His praemissis, nunc mihi antiquiorum obseruata memoranda sunt. Patet ex Scholiis, alios falsum et erroneum habuisse numerum XX annorum, cum decem tantum annorum bellum fuerit; sed reposuerunt alii, X

alios annos apparatus belli esse annumerandos, eo modo quo paulo ante dixi; notatum quoque hoc in Schol. br.

Disertius rem exposuit Schol. Vict. dignum quod h.
 l. apponam: εἰκοστόν. δέκα γὰρ ἔτη ἐστρατολόγουν. „κα-
 μέτην δέ μοι ἵπτοι λαὸν ἀγαρούση“ (Δ, 27. 28.) καὶ γὰρ
 ἥκουν τὴν ισχὺν τῶν Τρώων, „καὶ γὰρ Τρῶας Φασὶ με-
 χητάς.“ (Od. Σ, 260) καὶ πλοῦτον, „καὶ σε, γέρον, τὸ
 περὶ μὲν ἀκούομεν ὅλθιον εἶναι“ (Sup. v. 543.) τὰ δὲ δί-
 κα ταῦτα ἔτη παρεχείμαζον. ὅθεν του Φησίν. „εἰκοστῷ
 ἀνιαυτῷ“ (Od. Β, 175.) ίσως Ἀλιθέρσου τῇ μετεραβλή τε-
 ραχειμάσει τοῦτο εἰκόντος. (ibid.) διὰ τοῦτο εἰ μὲν μόγις
 ἐστράτευον, ὡς Ὁδυσσεύς. οἱ δὲ παρηγοῦντο, ὡς Ἐχέπο-
 λος. (Π. Ψ, 296 sq.) εἴ τε Ἀτρεΐδαι (τῷ μὲν suppl.) δὲ
 δαυτῶν ἐπρέσβευον, τῷ δὲ τοὺς περὶ Νέστορα ἐπεμπον. γε
 γεννῆται οὖν ὁ Νεοπτόλεμος περὶ τὴν πράτην ἔξοδον, ὡς
 εἶναι αὐτὸν ἡ ἀνιαυτῷ (l. ἀνιαυτῷ) (aequales fuere) Τρ-
 λέμαχος, Πεισίστρατος, Μεταπένθης, Ὄρέστης πα-
 χειμαζον οὖν ἐν ταῖς ίδαις (ruita per X annos appara-
 tias) καὶ Θέρους εἰς Αὐλίδα ἀφίκοντα. τέτε ίσως καὶ
 Σκύρου ἀλλὰ Νεοπτόλεμον ἀπολέσει (ἀγέννησεν) Ἀχιλλέν.
 Ultima lucem habent ex iis quae ad T, 326 notauit. Ad
 e. l. est Scholion Townleii. εστὶ δὲ (Neoptolemus) ὡς τι
 νες, ἐξ Ἰφιγενείας. Φησὶ γὰρ Δεῖπρις, ὅτι κλεπτεῖσι οἱ
 Σκύρων ἀξετέθη. (Vides in his Tragicorum inuenientia!) οἱ
 ἥσται δὲ ἀπὸ τῆς ἀρταγῆς Ἐλένης ίσος τῆς ἀλάσσους εἰ ἔτη.
 οὐκ ἀν γὰρ ἀν καρὸν εἰχεν (excidit Ὁδυσσεύς) γαρηθῆ-
 ναι Πηγελόπη, καὶ Τηλέμαχος ἦν ἀν Λ ἔτῶν. „ταῖς η-
 πιος οὔτε πόνων εὗ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων“ (Od. Δ, 818)
 καὶ ·· ἐπεὶ οὕτω χεροὶ πέποιθα, ἄνδρ' ἀπαλέξασθαι.

τόδε εἰκοστόν. τόδ' εἰκοστὸν ex vnu Homerico Vrat.
 d. Ven. edd. Flor. Rom. cum Euystath.

766. καὶ ἐμῆς ἀτελήνυθα πάτρης. Schol. Vict. ἐπὶ¹
 τῆς δμῆς ἥλυθον πατρίδος.

767. ἀλλ' οὕτω σεῦ ἀκούσῃ πακὸν ἔτος οὐδὲ ἀσύθ-
 λεν. h. e. omnino, iniurium, durum, βλαστικόν. v. de
 ea voce ad I, 643. Schol. Vict. Φησὶ γὰρ οὖ μοι αὐτίνε-
 σι (leg. αὐτή έσσι. Γ, 164) ἀτεπον δὲ, εἴηται τὸν αἴτιον

IN ILIAD. LIB. XXIV. (Ω) 765—776 753

τὴν ἀναίτιον μέμφεσθαι. λεληθότως δὲ σοῦμανεν, ὡς εἰ
Φρένικει Τρώων πρὸς τιμῆς ἔχειν ἥγεντο τὴν Ἐλένην, καὶ
διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεδίδοσαν.

768. ἀλλ' εἴ τις με — εὑπίποι. Schol. A., γρ. ἐνίστη-
σαι, quod et Eustath. pro var. lect. memorat. Schol. br.
ἐνίστησαι, ἐπιτλήγται. etiam hoc bene, et legitur in Ba-
rocc. Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. Townl, et in
edd. Flor. Alld. eo spectat ἐνίπποι in Lipſ. quod Ernesti
ferendum putabat pro εὐπίποι.

769. δαέρων ἢ γαλάσων. Townl. ἢ δαέρων. male de-
metro sollicitus corruptit metrum. prior in δαέρων est lo-
ga; (v. Z, 344. Z, 156) sunt itaque das in unam syllaba cogenda.

770. ἥπτιος αἰτι. Schol. A., γρ. ἥεν. sicque Barocc.

771. ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέσσοι παραιφάμενος, κατέρυπ-
ας interpungendo distinxi, ne bis eidem verbo adiunge-
retur ἐπέσσοι· quod male fieri Ernesti obseruauerat. Vel
sic tamen nullus dubito, versum 772. σῆ τ' ἄγανοφροσύ-
νη καὶ τοῖς ἄγανοῖς ἐπέσσοι esse alutum a rhapsodo.

παραιφάμενος κατέρυπκας. Schol. br. παρεπῶν, παρα-
μεθησάμενος. malim παραινῶν, τονεν. fere ut A, 577
μητρὶ δὲ εὔω παράφημι. Sic et παραιφασις amici
Δ, 792.

772. σῆ τ' ἄγανοφροσύνη. v. ad vi. antec.

773. τῷ σέ θέ μα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον. Lipſ. τῷ
τε μάλα κλαίω. vn. Vindob. τῷ δὲ μάλα.

καὶ ἔμ' ἄμμορον ἐμαυτὴν. οἱ δὲ γράφουσιν. καὶ εμὸν
μόρον. Schol. Vict.

775. πάντες δέ με παφρίκασι. Schol. A. βόδελύττον-
ται. Eustathius: ἥγουν, μιμοῦσι κατά τινας leg. μισοῦσι
μάλιστα δειλῶσιν ὡς ὄλεθραν, καὶ, ὡς ἀν καιρίων εἴποι
τις, ἐρῆγασι καὶ στυγοῦσι. Etiam Schol. br. νῦν, βόδελύτ-
τονται. ὃ δοτι, μισοῦσι. Sic quoque alibi. Ernesti lat.
dat Iacobi Epist. 2, 19. add. Epigr. Macedoniae in Ana-
lect. To. III. p. 112. V.

776. δῆμος ἀτείρων. τὸ πλῆθος non nunc folas mu-
tieres, sed tota multitudo. Schol. B. Veteres ibid. et ap.

Eustath. non bene comparant vltima Iliados cum peroratione oratoria, quae in miseratione monenda versatur.

777. λαοῖσι δὲ γέρων, recte. λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Harl. vt toties peccatum vidimus, in primis hoc libro: vt v. 236. Schol. Vict. tamen, ex seniorum doctrina, statuens τὸ ὄντος honoris causa adiectum putabat: λαοῖσι δ' γέρων. διὰ τὸ θύτιμον. ὡς Νέστωρ πρόσκειται. (f. excidit ὁ γέρων) ἀμογῆτι ἔστησεν. Δ, 636. Sed video haec quoque Schol. B. notari.

778. ἄξετε τὸν Τρῶας ξύλα στρῦδε. — praeſum versui in Veneto; nullum vero Scholion respondet, neque allequor, quomodo hic versus abesse possit, aut suspectus esse. At per στρυμὴν notatum esse potuit ἄξετε, futurum pro imperatiuo. v. ad Γ, 105. non enim verbum ἄξετε statuendum erat. Bentleyus ἄξετε probasse videtur ex Harlei.

779. Ἀργείων πυκνὸν λόχον. Impliciter ornat πυκνὸν, tanquam proprium insidiarum callide colloquatarum. Sic iam Δ, 392. Ζ, 187.

780. πέμπτων μ' ὁδὸν ἐπέτελλε μελαινάσσον ἐπὶ γῆς. — nullum Scholion. forte propter voc. ἐπέτελλε quod non, solito notatu, pro ἐπετέλλετο, iniunxit, mandavit, praecepit, aut simili, dictum est, sed pro παρέγγειλ, aut ὑπέσχετο, promisit. Nisi forte expedias, vt in nota feci, aut omilla putas aliqua: iussit nos hoc facere, cum ipse cauere valet, μή — vel, vt Eustath. ὑπέσχετο μή —

782. ὑπ' ἀμάξησι. ὑφ' ἀμάξησι Mori. Barocc. Vrat. A. b. d. Vindob. edd. excepta Romana; restituit Barnes et Cant. ὑπ' ἀμάξησι, more Ionico et Homericō, quem toties iam (cf. ad vſ. 179) vidimus, vt mireris, nunc demum tam accurate a Barnes et Clarke moneri. v. ad H, 426. addunt auctoritatem suam Ven. Lips. Harlei.

783. βόας γημόνους τε ζεύγνυσαν. Erat ζεύγνυσαν in Mori. Townl. Vrat. d. Similiter T, 393. ad q. l. vide.

784. τοι γε ἀγίνεον hiatus. sed facilis est medela: τοι γ' ἀγίνεον, vt sup. Σ, 493 Νύμφας δ' — ἀγίνεον ε-

τὰ ἄστρα. vel vt Benū. τοὶ γ' ἐπαγύεσον. Etiam Barnes, solo tamen variandi studio: „γρ. τοὶ γ' ἐπαγίνεσον. Vn. Vindob. ἀγήνεσον. Apud Apollon. Lex. est ἀγείνεσον, ἥγειν, vitiōse; habet hoc quoque Townl.

785. Φχεσίββροτος Ἡώς. Agnoscit Apollon. Lex. h. v. ἡ τὸ Φᾶς τοῖς βροτοῖς παρεχθεμένη. etiam Suidas h. v. Sch. A. ἐν ἄλλῳ. „φεδοδάκτυλος ἡώς.“ Sicque Townl. Vrat. A. quod mox 788. occurret. Mox 786. καὶ in apodosi: εἰπεν.

786. θαρρυχθόντες. Sch. A. ἐν ἄλλῳ. „ἀχνύμενοι πῆρο.“ Scilicet repetitum hoc ex Ψ, 165. „τότε ἀρ νε dixerat Priamus.“ Clarke.

790. αὐτῷ ἔπει δὲ τοῖς ἤγαρθεν δημητρέεσ τὸ ἐγένοντο. Versus abest a Vrat. A. d. Lips. Ven. et Eustathio et ab ed. Flor. Suppletus in Ald. i. damnauit quoque Ernesti: A Townl. abest ille vha cum vñ. 789. Occurrebat versus A, 57. loco suo.

791. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊν — protius haec ut iam Ψ, 250 et 238 sq. videramus. Lips. πυρκαϊν male deserta forma Ionica.

792. τῆσδε, σπόσσον ἔπειχε πυρὸς μένος. e Romana Turnebus: ad stipulantibus nunc scriptis. Erat ἔπειχε in Flor. Alld. Vrat. d. Vidimus iam versum Ψ, 238.

793. ὅστια λευκὰ λέγοντο, Schol. A. cum Vict. monent, nonnullos legere χάλκεα. ἀμεινον δὲ, παροξύνεσθαι. Mirum id nunc demum legi, cum vox iam aliquoties inde a Δ, 174 lecta sit.

καστηνηται θ' ἔταροι τε. interpolui θ' ex perpetuo Homeri vñ, monente quoque Bentleio. Accedunt nunc vn. Vindob. Townl. Ven.

795. καὶ τάγε (ὅστια) χρυσαῖνη δὲ λάρυνα φῆκαν δέλοντες. { „ὅτι τὴν σορὸν λάρυναν εἴτεν.“ Schol. A. cum Vict. Scilicet Ψ, 91 Patrocli umbra postulabat, ut sua et Achillis ossa μία σορὸς reciperet; subiiciebatur δια. ΦιΦορεὺς, in versu spurio, qui tamen de Achillis cinero condito legitur Od. Ω, 74. Paullo post Ψ, 253 Patrocli

εστέα condebantur δι Φιάλη χρυσέγ. Quaeritur, cum
vtrō conueniat λάρναξ?

Non bene vterque locus ad vnum eundemque mo-
rem renocatur; nam Patroclus Achiuorum, Hector Tro-
ianorum ritu sepelitur. Igitur Patrocli ossa leguntur &
χρυσέην Φιάλην, et adipe oboluuntur, vſ. 243 et 253.
h. e. phiala obtegitur adipe, vt probabile fit; nam ve-
ste seu linteo oboluuta in tentorio reponitur, siue vt
mox tumulo educto humo condatur: quod tamen dicer-
et satis poeta hand eloquitur, (Ψ , 254. 5. 6) siue vt
phiala in tentorio reposita seruetur usque ad Achillis
mortem: tum videntur Achillis ossa in amphora condita,
et haec amphora, vna cum phiala, Patrocli ossa conti-
nente, in euodem tumulum illata esse. At Hectoris ossa
χρυσέην δὲ λάρνακα reponunt Troiani, hanc innoluunt
purpureis textis et sic in fossam demittunt.

Iam λάρναξ redditur κιβωτός ap. Apollon. Lex. et
esse *arcam*, apparet ex Σ , 413. vbi Vulcanus instrumen-
ta fabrilia recondit arca, λάρναξ δὲ ἀργυρέην συλλέξεται
Hesych. λάρναξ. κιβωτός. σορός. κάμπτρα (idem quod
κάμψα) capsæ. κιβωτός est quoque in Schol. br. Gene-
ralius nomen est Θήκη, nostro vocabulo, *sarcophagus*.
Non vnum autem genus fuit sepulturae; quo non obser-
vato saepe turbantur lectorum animi. Nam sarcophagus
potest esse arca, qua totum cadauer erat conditum;
tum quoque obruta humo arcula, qua ossa reposita sunt,
tandem etiam arca, quae vrnam, seu vas cuiuscunq[ue]
generis et formæ, interdum quoque aliam arculam seu
cistulam, qua cinis conditur, intus repositum seruat. Pa-
trocli ossa phiala, Hectoris ossa arca in humo rep-
nuntur.

796. πορφυρέοις πέτλαις καλύψαντες, obtegentes
λάρνακα, non ossa. Schol. Vict. καλύψαντες. τινὲς, κι-
βάψαντες. perperam. Vidimus iam Ψ , 254.

797. αἴψα δ' ἄρ' δὲ κοιλὴν κάπτετον θέσαν. esse κάπ-
των *fossam*, dubitari nequit v. O. 356. vbi de fossa val-
di, et Σ , 564. Apollon. Lex. κάπτετος. τάφος. ἀπὸ τοῦ

σκάπτεοθαι. Ergo arca fuit demissa in cauum soli; et pro operculo imposita saxa: atque is proprio nomine τάφος. his demum superaggesta humus, *tumulus*. Non haec conueniunt cum iis, quae nuper de aperto Achil- lis tumulo narrata acccepimus; quanquam ista, quae nos memorauimus, ex Troianorum institutis censenda sunt.

798. *πυκνοῖσι λάσσοις κατεστόρεσσαν μεγάλοισι.* Ver- sum e Lips. ms. (consentit cum eo vn. Vindob.) laudat et probat Ernesti sic scriptum: *πυκνοῖσι μεγάλοισι κατεστόρεσσαν λάσσοις.* nec ab eo dissentire licet.

799. *ῥήμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὺ εἴπατο τάντη. σῆμα χέαν,* esse debuit Ionicum. Barocc. *ἔχεαν*, contra metrum. Townl. *ἔχεον*.

σῆμα potest sane esse monumentum. In Homero autem, quod docent tot loca, in quibus *χεύαντες σῆμα* est, vt Z, 419. H, 86. Ψ, 45. item Odyssaea aliquoties, et in his ipsis nostris viss. 779 *σῆμ' ἔχεαν* et 801 *χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, tumulum* e terra aggesta significari certum est. Tumulus, *χῶμα*, interdum in collis magnitudinem fuit eductus, vt Myrianae, B, 811 *αἴτεικη μελώνη* ἐν πεδίῳ. Tale fuit *σῆμα* Ηλευ K, 415. idem *τύμβος* est cum στήλῃ Λ, 371. et *τύμβος Αἰσυγέρω* B, 793. debuit esse simile *σῆμα* et *χῶμα*. Tumulis *στήλην* interdum impositam vidimus, h. e. columnam, vt Sarpedonis tumulo Π. 457 *τύμβῳ τε στήλη τε.* Sic *στήλη* ἐπὶ *τύμβῳ* P, 434. 5.

Eiusmodi tumulos in planities camporum eminuisse, vt facile cognosci possent; eosdemque etiamnum dignosci posse et discerni ab aliis collibus, facile largiar; constituere autem tempora et nomina herorum, quorum cines- res in iis conditi sint, admodum lubricam esse censeo.

800. *μὴ πρὸν ἀφερμηθεῖν.* Lips. c. uno Vindob. *ἀφερμησεῖν.*

802. *εὐ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῆτα. ερυλας sepulcrales publice datas a rege: τὸ περίθεινον.*

συναγειρόμενοι. vulgatum erat *συναγειράμενοι.* quod probare non possum, quia ἀγειρόμενοι saepè occurrit,

congregati, non ἀγειράμενοι. contra actiue ητήμετη — ὅτα ξυναγείρατ' Ὁδυσσεὺς, Od. Σ, 323. At Eustathius diserte legerat συναγειρόμενοι. Et Λ, 686 est si δὲ συναγόμενοι — δαίτρευον. nunc video ita legi quoque in vno Vindob. et in Veneto. συναγυρόμενοι vitiose Vrat. d. θεογένειον Barocc. εὗτ' ἀναγειράμενοι Harl. Cant. Mori.

804. ὡς οἵ γ' αἱμφίετον τάφου Ἐκτορος ἐπικεδάκιο. Ex vnu Homericō esse dehebat: ὡς οἵ γ' αἱμφὶ τάφου ἔτον.

Verbum Apollon. Lex. habet in τάφος, et τὸ περίθεικνον interpretatur; sic quoque Suidas h. v. nimis angusto. Latius patere etiam vnu, docet Ψ, 619. 680. sup. 660. Etiam Schol. Vict. Ἀττικὸν τὸ περίθεικνον τάφου λέγονται. Πολεῖδος δὲ τὸ μνημεῖον. Quis hic homo sit, non exputo. Si esset τὸ σημεῖον, dicerem esse Polyidem, qui περὶ σημείων scripsit, ἐν θύτην quidem, in quibus fuit quoque τάφος. v. ad Hesych. in τάφος εὐγλῶσσαι.

Schol. B. et Vict. in fine commentatoriorum apponit obseruationem Menecratis perabsurdam, qui censebat, Homerum hic substituisse in exponendis τοῖς μεθ' Ἐκτορ propterea, quod se viribus exhaustum sentiret, αἰσθάνεντον ἑαυτοῦ ἀσθενετας. Addit ipse, „poetam pulcre reliqua seruans Odysseas inferenda, cuius argumentum per se esset tenue; μικρὰ γὰρ ἦν ἡ ὑπόθεσις περὶ τῆς οἰκίας τῶν Ὁδυσσεως μόνου. Schol. Vict. περὶ τὴν οἰκίαν. — τυμ: τὰ γὰρ λείψαντα ἔκει, ἀ μὲν Ὁδυσσεὺς, ἀ δὲ Νέστωρ καὶ Μενέλαος, οἱ δὲ Δημόδονος κιθαρίζων Φησίν. τυμ indignum eo fuisse, narrare excidium urbis. ἄλλως τε τοι πολιορκίαν ἄκραν (leg. μακρὰν) οὐκ ἔξιν δημητρίων εἴσον. (Schol. Vict. ἄλλως τε πολιορκίαν μακρὰν οὐκ ἔξιν δημητρίων.)“ Tam parum hi docti homines de carminis epicis natura cogitarunt. Quomodo igitur illa suspicioylla subnasci potuisse de carminis partibus, an summae carminis ὑποθέσεως latius respondeant, aut alia de re ad iudicium subtilius spectante?

Subiicitur in iisdem Schol. Epigramma Adriani Caesaris in Hectoris tumulum, quod legitur in Anthologia Planudea Steph. p. 98. Analect. Brunck. To. II p. 285. Ibidem extant lusus poetarum plures; in his illud quod Barnes apposuit: μή με τάφω σύγκρινε τὸν Ἔκτορος. Steph. p. 239. Anal. To. III. p. 282. At Schol. Vict. in haec verba desinunt: τινὲς γράψουσι.

ώς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἔκτορος. ηλθε δ' Ἀμαρτῶν
Ορνος (leg. Ἀρηος) θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόγοιο.

EXCVRSVS AD LIBRVM XXIV (Ω)

EXCVRSVS I

Iudicia virorum doctorum de rhapsodia Ω.

Saepes miratus sum, ab hac demum nouissima rhapsodia criticam carminis Homericis seueriorem inter recentiores initia duxisse. Nam antiqui grammatici in hoc libro egabant easdem partes, quas in ceteris seruauerant, ut versus tantum singulos reprehenderent aut damnarent, iudicio non ubique satis subtili. Ipsi recentiores a singulis tantum versibus et verbis processerunt et dubitationes mouerunt per se parum graues; nisi quod in unum congesta ea vim mutuantur; verba notarunt in ceteris Iliados libris haud obvia; mythos aut nouos aut diuersos ab iis, qui antea memorati fuerant; versus iam alibi locos, loca imitatione expressa, alia nonnulla, quae reprehensione digna censerent; languorem prodere multa in hoc libro. Recte utique nonnulla; nulla tamen humum reprehensionum est, quae non pari iure ac modo in ceteris Iliados libris passim opportune adhiberi posuissent. Cur non animaduertebatur similes in locis, sententias ac verba? Cur a recentioribus ne veterum quidem auctoritas in iis notandis admittebatur? cur religioni duxerunt viri docti dubitare de locis, de partibus, in suspicionem vocatis? Verum de his alio in Excurso erit agendum; nunc de rhapsodia postremo.

Praeius, si bene memini, ceteris Iensius Obs. de stilo Homeri ad calcem Lucubrat. Hesych. p. 290. loco

ab Ernestio quoque memorato: quem apponere haud granabor. „Iliadis ultima videntur mihi nimis languida pro omnium priorum huius operis membrorum spiritu ac vigore; nec arte, dignitate ac splendore cum praecedentibus posse comparari.“ Nulla est rhapsodia, in qua non sint nonnulla quae langueant, saltem ad sensum nostrum. Omnino vero hoc subtilius est enuntiandum et languoris causas et rationes sunt excutienda. Languent alia vitio legentis vel audientis, taedio ex animi remissione nato; languere videntur alia comperata cum aliis magnis cum affectu dictis et narratis; alia vitio ipsarum rerum, quae non habent quod animum valde moueat; alia vitio scriptoris, qui rebus satis dignitatis et grauitatis impertire haud nouit, adeoque ingenio et arte haud satis valuit; alia, quia cum summa argumenti non sunt necessario nexa et coniuncta. Ita languere videti possunt per se omnia quae post Hectoris caedem sunt memorata; languent ludi funebres, languent alio modo nonnulla ex iis certamina; languebant tamen nec minus pari modo deorum praelia libro XXL (Φ) Ita vero quam multa languere pari iure dici poterant in prioribus libris! Statim extrema libri primi; nam et copiarum recensus lib. II. ploraque libri tertii; sic in sequentibus libris multa; ut redditus Hectoris in urbem lib. VI. pugna Aiacis et Hectoris nihil ad carminis summam faciens et sic porro. De his nihil monitum est; at in libro postremo, quod tam multa habet, quae affectus mouent, quae migrationem faciunt nonitate et grauitate, nunc tandem languere animaduertimus multa; et quae tandem illa sunt?

Audi Iensium sic pergentem: „Cur enim non adiicitur vniuersorum lamentatio simul, et magnifica Hectoris, quem ibi tumulant, praedicatio, qua ita Ilias finiatur? Lege, lector, et considera; videbis ultimos XXX versus simplicem esse filio simplici enarrationem, vii ligna ad Hectoris rogum fuerint congregata; vii Hectoris cremati ossa in urnam lecta, monumento superstructo fuerint condita; denique vii cibum post haec omnia co-

perint; perinde ac si hodie rustici cuiusdam narrentur funeralia." Quorū tandem haec a viro docto disputata putabimus! Quae in reliquis libris magna cum laude efferuntur, quod tenuia tenuiter, magnifica magnifice narravit poeta, nunc in vitio habentur! Scilicet definere voluit Iliadem in versus magni affectus plenos, qui aculeos in animo legentis relinquenter: quae seu orationis contentiose seu tragœdiae laus esse posset; non carminis epici, quod cum ipsa rerum narratione finita finendum est. Lamentatio vniuersorum et magnifica Hectoris praedicatio, quam se requirere ait, partim aliena erat post lamenta Andromaches, Hecubæ et Helenæ, partim inutilis, cum non nisi iteratione eorum, quae iam multo melius e persona aliorum, quos necessitudo cum Hectoris ad multo acriores affectus mouere debebat, dicta erant; erant similia iam, ornatissime exposita loco multo opportuniore sub ipsam Hectoris necem sub libri XXII (X) exitum, a patre, a matre, a coniuge; quae loca sunt inter grauissimi affectus φύσει. Locus igitur lamentis iterum insituendis omnino haud erat; exponenda erat sepulchra Hectoris. Atque haec Ienfius voluit esse ornatum, non *simpli* *enarratione* factam. Inqua reprehensio. Nam primo summa haec est carminis epici lex, ut res simplices simpliei oratione sint exponendas, nec ornamenta admouenda nisi iis quae ornatum desiderent aut natura sua admittant; tum innumera sunt per totum Homerum loca, in quibus tenuia non modo tenuiter, sed saepe ieiune et, cum iudicium prudentius in tenuibus breuitatem postulet, ad fastidium enarrentur; at vero ultimi hi XXX versas rem narratu necessariam exponunt cum breuitate et dignitate: quam tanto magis desiderabamus, quoniam similis sepulturae locus iam bis et copiose erat pertractatus; primo caesorum in primo praelio, libro VII (H) 421 sqq. tum Patrocli, libro V. Si ergo Ilias in sepultura Hectoris subsistere debnit, (an hoc recte constituerit auctor totius carminis, alia, ac prorsus diuersa, est quaesito) non video, quo iure aut

qua legē postulari possit, vt aliter, quam in his versibus, et breuiter, et grauiter, factum est, narratio sepulturae institueretur. Nec vero altera ex parte artem aliquam et calliditatem in eo quaeram, quod in sepulturae memoratione substituit poeta; nam rhapsōdiae nouissimae argumentum hac ipsa sepuliura finiebat; et his ipsis rebus, struendo rogo, cremati corporis ossibus legendis, tumulo facto, epulo funebri curato, sepulturae honos continebatur. Nulla igitur, non magis laudis, quam reprehensionis, materia inesse videtur. Nimis acutum est, quod putarunt alii viri docti, poetam id egisse, vt lector carmen manibus deponeret animo ex lectione nouissimorum leui aliquo moerore contacto. Venerat id in animalium iam grammaticis antiquis: Schol. Victor. ad vſ. 746 ἐπὶ δὲ στεγάχοντε γυναικες. εὐ μόνον, inquit, αἱ γυναικες. πλείουν γὰρ ἀκίνητους οἴκτουν. ἐπὶ πλείστῳ δὲ ἀλέων καταστρέψει τὴν Ἰλιάδα. ὅθεν καὶ εἰ Τρύπορες ἐν τοῖς διανικοῖς ἔσχατον τιθέσθι τὸν οἴκτον, αἱ ψυχῆντα τὸν ἄλιρον ατρύ.

Subiicit tandem Iensius haec: „Neutiquam igitur hic ultima nec primis, nec mediis, respondent. Primus Iliidis versus Μῆνιν ἄσιδε, Θεὰ, Πηληϊάδεων Ἄχιλῆος, tam paucis verbis, iisque sonoris, nec facile latine imitandis, summam totius Iliidis, magnifici profecto vestibuli instar, habet: at postrema huius operis nihil habent illustre, nihil eminens; cum tamen deceat, non anticas modo, sed et posticas pulcri palatii partes habere aliquid, quod spectatori admirationem ultra excitet, eiusque exspectationi satisfaciat. „In hac censura vereor vt viri docti acumen satis se probet, ex praeceptis rhetoricis, non bene hoc translati, petitum. Primo omnia ad verborum laudem refert: quae in principio carminis magnifica sint; non aequa in extremis; atqui verba a rebus et sententiis pendent, et esse debent modo propria, tenuia, modo media, ornata, sublimia, prout ipsa res postulat; fernato modo carminis colore; deinde verba primi versus nihil habent magnifici, nisi in solo verborum sono; non autem

omnia eodem modo sonare possunt; porro falsa praecep-
tio est, extrema carminis verba, ut in epigrammate,
aculeum debere in animo legentis relinquere; tandem
falsum est, posticas aedificii partes debere admirationem
non minorem, quam exprimit antica pars, mouere; re-
spondere ea debet alteri, nec eam de honestate, non
splendore ac magnificentia aequare, multo minus augere
(*ultra excitare*, ait Ienfius.)

Ex his a me dictis statuet quilibet pro suo iudicio
de Ienfiana reprehensione; intra quam ille subsumit; ni-
hil enim de tota rhapsodia pronuntiavit, sine pro ad-
ventitia habenda; neque ipse dubitasse videtur, eundem
cum ceteris carminis partibus rhapsodiam hanc auctorem
habuisse; languidorem tantum extremam partem carmi-
nis esse putauit. Dawes Mischell. crit. p. 153 laborans in
vsl. 449. *κλισίην — τὴν Μυρμιδόνας ποίησαν ἀναττί*, cum
digamma quomodo bene restitueret, non haberet, pro-
nuntiat „occurrere in hoc libro multa, quorum similia
nusquam alibi legantur, ut continere se nequeat, quo
minus in veterum sententiam concedat, qui totum hunc
librum Homero abiudicarunt“ qui tamen veteres illi sint,
haud memorauit; quod tamen audeo expectabam. Non
itaque miror Ernestium his aliisque argumentis parum
tribuendum esse censem, nonnulla quoque refellentem.
Acutius vidit Wolfius Prolegome p. CXXXV sq. senten-
tiām esse latam causā nondum satis cognitā; se ipsum
sensum eundem habuisse, nec modo in hoc libro, sed
etiam in sex postremis Iliados rhapsodiis, in quibus talia
quaedam occurrere videret, quae, nisi in hac compage,
sed in Hymnis legerentur, dudum ab eruditis viris de-
secta et animaduersa fuissent. Praeclaro haec! quibus
equidem haec addideram, et me sensum hunc habuisse,
et mecum alios, nec vero modo in sex postremis libris,
sed per totum carmen. *) Non praeuideram, virum do-

*) v. Götting. Gel. Anzeigen 1795. p. 1857 sqq. et Commen-
tationem de antiqua Homeri lectione indaganda, inditan-

cliffimum hoc in tam malam partem interpretaturum esse; ut, omnis officii et necessitudinis, quae inter nos erat, immemor, indignis modis in me inueheret; qui bene norat, me quoque in Homero interpretando per multos annos versatum esse, idque iam in Iliadis ed. pr. 1785 praefat. p. X. ipse publice significauerat, cum equidem neque antecedentibus neque insequentibus annis quicquam de meis consiliis publice meminisse; probabile itaque erat et me de his deliberasse; quod si profiterer, non erat, cur suspicaretur, me ei laudem suam subducere aut eam mihi, qui nullam in his laureolam quaerere soleo, vindicare vells — ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχασι δάσος μεν, ἀχενόμενοι περ. Subiicit dictis vir doctissimus p. CXXXVIII. „de his et aliis pluribus disputandum erit alias singulatim, et intentissima cura, qua res tanta digna est.“ Verba prudenti et acuto critico digna! Manet ei per me omne ius huius disputationis integrum; fieri enim non potest, quin subtilitas doctrinae et ingenii, quae in eo est, alia a me et ab aliis haud animaduersa in medium proferat. Ego enim nihil pronuntio tanquam fatis exploratum; hoc aio: dubitandi rationes esse fatis multas, in alterutram autem partem flatuendi cauffas instas mihi quidem haud suppetere. Viri itaque doctissimi disputationem, qua omnis disceptatio perimetur, audire exspecto. Ego ea tantum nunc affero, quae mei consilii et operae rationes aut postulare aut admittere videntur; ex his autem mihi primo loco videnda sunt antiquiora; nunc quidem de postrema rhapsodia; de reliquis agetur in alio Excursu.

De rhapsodia quidem hac vniuersa iudicium veterum reperire potui nullum; nam quod Aristophanem et Aristarchum censuisse memorant viri docti, ad Odysseae extrema spectat, non ad Iliados; petitum ex Eustathio ad Od. Ψ, 296. p. 1948, 47 sq. et Schol. br. ad eund.. vñ.

*da et restituenda 1795 in Commemorationibus Soc. R. Scient.
Vol. XIII p. 159 sqq.*

vbi illi duo grammatici notantur, quod finem Odysseas ibi fecerunt, aliis repugnantibus. Quae alia a grammaticis notata sunt, ad singula loca spectant, non ad totam rhapsodiam. Est in his primo loco Zoili reprehension ab Eustathio memorata ad Ω, 649 p. 1370, 4., non esse probabile, regem noctu in castra venisse non ante missis legatis et venia impetrata, eumque ingredi castra, excubiis hanc animaduertentibus; intrare eum tentorium tam bene munitum aditum habens; καινότατον δὲ χαλ., τὸ πεῖσται τὸν ἄγριον, καὶ λέγοις Θέλξαι τὸ θηρίον (Achillem); porro improbabile esse, senem tanta libertate vti, (παρέγνωστος) in precibus, et mortem filii lamentari, cuius ne nomen quidem Achilles audire potuit; tandem quod non veritus est, etiamsi Achilles eum dimitteret, superuenturos esse Agamemnonem et reges ceteros, qui nouas molestias obiecturi essent; habere etiam parum probabilitatis somnum Priami et redditum, et, quod corpus Hectoris per tot dies insepultum et male multatum potuit esse incorruptum.“ Sunt haec iudicia, si modo odium commune grammaticorum, de quo Vitruuii praef. libri VII. videnda est, ex veritate ea ad nos pertulit, hominis non recordantis, se in poeta versari epico antiquo, et ad rerum mirationem omnia comparata esse, et esse debere; non autem in historico recentioris aetatis, in quo recte talia quaeri possint. *) Ita tamen sexcenties peccatum est in critica exercenda, vt et generis et aetatis et sermonis immemores aut ignari essent ii, qui valde acuti sibi esse videbantur in fetu ingenii quamvis pra-

*) Mireris Zoilum non leguisse Aristotelem de poetica c. 24, 6 vbi dixerat, τὸ θαυμαστὸν tragediae esse, μᾶλλον δὲ ἐνέχεται εἰ τῷ ἐπονούσῃ τὸ ἀλογον, διὸ ευμβάνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν. Porro τὰ ἀλογα non in poetae sermonibus, sed in rebus narratis esse debere; defensionem ea habere in eo, quod semel factum aliquod probabile visum et creditum est, ergo et reliqua inde fidem soenerari: et si qua incidenter, orationis suavitate poetam ea temperare ac diluere: νῦν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς ἡ ποιητὴς ἀφανίζει, πάργαν τὸ ἔργον.

claro eleando. Responderunt ad ista Zoili olim alii
poetam iam monitis his occuruisse διά τε Ζελων προσέκων,
καὶ διὰ δεξιότητος, καὶ δι᾽ ἐνίρου, καὶ ἀπερόντων τρόπων
ἀγάδων αὐτῷ.

Zoilo dimisso, si aliorum grammaticorum notata ad
diuersa rhapsodiae loca (nam vniuerse, vt iam dictum
est, de tota rhapsodia nihil pronuntiant) reputo, loca
enim iterum exscribere haud vacat, vnaque cum iis ea,
quae ex recentiorum lectione memoria teneo, comparo:
redeunt fere reprehensa ad haec capita: occurtere in hac
rhapsodia nonnulla noua, quae in ceteris Jliados libris
haud legantur; in his mythos et voces; alia e superiori-
bus esse repetita aut imitatione expressa. Iam sub ini-
tium Excursus monui, nihil horum esse, quod non pari-
ter in aliis rhapsodiis reprehensioni locum faciebat simili.
Memorantur vtique in extremo hoc loco mythi alibi in
Jliade non obuii: iudicium Paridis vſ. 28. Thetis a Iu-
none educata, Peleo desponsa, et nuptiarum follenne,
cui dii interfuerunt vſ. 59. Eadem Thetis Ioui affidens,
Minerua de loco cedente vſ. 100. Niobe vſ. 602 cum
Nymphis ad Acheloum vſ. 616. Cassandra e muris pro-
spiciens, vſ. 699. vicesimus annus post Helenam raptam
vſ. 765. adde vſ. 259. memoratos nouem Priami filios,
cum memorati essent L. sup. Z, 245. et quod XIX sus-
cepti ex Hecuba vſ. 496. Mercurium hoc vno loco a
Ioue missum, vt in Odyſſ. K, et E. in Jliade ubique Iri;
hanc eandem in ima ponti se immergentem adeundas
Thetidis cauſa vſ. 777. Atqui nullus facile est liber, in
quo non mythi et narrata occurunt in ceteris haud ob-
via; et statim primo libro, profectio deorum ad Aethio-
pes, Iupiter vinculis constrictus a diis et a Briareo pru-
denti Thetidis consilio liberatus; Vulcanus in Lemnum
praecepitatus; Vulcanus pincerna; Iuno a Tethy nutrita
E, 202. et sic in libris ceteris; vt catena Iouis de caelo
demissa; totus liber E de Iunonis congressu cum Ioue;
varia de Hercule; et sic alia. At verba occurtere cla-
mant alibi non obuia, aut insolito sensu apposita. v. c.

μέλας πόντος ν. 79. ὁ χέρνιβος ν. 304. πήρονται καλύπτεσθαι ν. 577. ἐκίσχετος ν. 729. αὐθισέων πρὸ ἄνακτος 734. Nullus tamen alias est liber Iliados, in quo non occur-
rant ἀπαξὶ λαγόμανα. Illud vero omnino nullam vim ha-
bet, quod versus aliunde expressi aut repetiti iterantur,
cum innumera huius generis exempla in superioribus no-
tata sint.

Adhuc nihil memoratum vidimus, quod non seque-
de ceteris libris moneri possit, ut ideo statuendum sit,
aut pari modo de omnibus esse iudicium ferendum, aut
nihil esse, quo huius libri fides ac veritas in dubitatio-
nem vocari possit. Ad summum credere licebit, loca es-
se nonnulla aliunde illata. Nisi forte ita colligas: sane
quidem singula eiusmodi animaduersa non vim habere,
sed habere ea iunctim sumta, et uno in libro frequen-
tiora, quam alibi, et cumulata, aliis inprimis, quae su-
spicionem faciant accendentibus. Auctoritatem vetustio-
rum circumspexi; et ecce ex hac rhapsodia laudatur v.
54 ab Aristotele, Rhet. II, 3. οὐ φῆμι γὰρ δὴ γαῖαν ἀσκεῖται
μυστάρων. Lectam quoque rhapsodiā Aeschylo argunt,
ex eo, quod v. 63. 64 ei ante oculos fuisse statuunt;
quod mihi tamen valde dubium habetur; v. Obss. ad e.
l. Probabilius mihi fit, locum de subducendo Hectoris
corpo^re iam Antimacho lectum esse, nam κλέψαι μὲν
ἀστομεύ v. 71. mutasse ille memoratur in κλέψαι μὲν
ἀμηχανεύ. Verum tamen, vel sic, quod iure inde colli-
gas, hoc tantum est, antiquum satis hoc esse carmen;
non vero, et hoc, ab eodem auctore profectum esse, qui
reliquam Iliadem condidit; hoc tamen est illud, de quo
quaeritur.

Qui itaque Homero abiudicare volebant rhapsodium
postremam, hoc est, pro spuria et subdititia habere, non
tam leuibus de caussis id se effecturos esse sperare debe-
bant; sed aut antiquam auctoritatem idoneam afferre,
aut ex carminis natura ac lege docere, eam reliquis par-
tibus haud respondere, non conuenire summae, seu ar-
gumento, seu consilio, et abhorrire toto orationis poe-

ticas et dictionis genere: unde probabile fieri possit, Re-
ri vix potuisse, vt ab eo, qui reliqua tam sc̄ite et inge-
niōse composuit, adiicerentur alia prorsus absonta et ab-
horrentia. Ut vero de hoc recte ac vere iudicari possit,
de totius carminis summa non ex vulgari notione est di-
spiciēdum. Quisquis semel hoc admisit, summum argu-
mentum contineri ira Achillis suscep̄ta et placata, idque
iam ab initio auctori carminis fuisse constitutum, nec mi-
nus tamen admittit, tanquam cum eodem argumento ne-
cessario coniuncta, ea, quae post Hectoris caedem eue-
nerunt, Patrocli funus ludosque funebres: ille, si sibi
constare vult, nullo modo repugnare potest, quo minus
etiam redēptione corporis Hectoris partem carminis no-
vissimam bene confliti censeat. Nam accedebat haud
parum gloriae Achillis et tanto maius erat eius κῦδες ac
τιμὴ, corpore Hectoris ingenti pretio redēpto; quo no-
mine ludos quoque Patrocli funebres defendere licet,
quia eorum magnificētia ac splendor ad nomen Achillis
honorati illustrandum aliquid conferre poterat. Iam au-
tem hæc quoque pars nouissima, tantum abest ut videri
possit superuenire praeter omnem expectationem, vt po-
tius dicendum sit, narrata de raptatione Hectorei corpo-
ris dudum iniuriae huius et contumeliae memorabili ali-
quo modo finienda spem iniecisse, ne, contra morem ac
legem bōni poetae, nos cum detestatione atrocissimi fa-
cti et immanissimi ingenii in eo heroe, cuius admiratio-
ne nos detinere voluerat, dimitteret.

His dictis ad disputationem de totius carminis argu-
mento, eiusque partibus, deducimur: quae nisi antea
subtilius constituta fuerit, temere iudicia nostra feruntur
sive in reprehendendo sive in laudando carmine Ho-
merico.

EXCURSUS II

de Iliade vniuerse, et de eius partibus, rhapsodiarumque compage.

γῆς καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. ἀρθρα ταῦτα τῶν
Φρεγῶν.

Vetustati ea debetur reuerentia, vt eius auctoritatem ac fidem religiose seruemus, nec temere et praecipitanter labefactemus; altera tamen ex parte ipsa vetustatis cognitio duo nobis praecepta iniunxit, primo vt nihil nisi ex antiquitatis sensu et indole dictum factumue interpretemur; alterum, vt rerum ab ea creditarum et traditarum fidem fundumque diligenter exploremus. Fides enim antiquitati habita et per multa saecula ad nos delata ortum et incunabula habuit inter eos homines, qui rerum notitiis, litteris et prudentia, nondum ita erant instructi, vt de narrationum fide ac veritate accurate quaererent, aut memoriae acceptae primordia et tanquam flamina prima inuestigarent; satis iis erat, id, quod traditum acceperant, et si nec temporum, hominum, rerum rationibus subtiliter definitis, narrare, ceteris maiorum notitiis ac memoriis inserere vel attexere, verbis ac sententiis ornare. Si itaque rem recte aestimare insitueris, apparebit, posse haberi aliquid inter ea, quae antiquitatis auctoritate nisi creduntur, quod tamen ab unius hominis opinione, forte levitate ac temeritate, profectum, ab iis, qui primi rerum noticias collegerunt et scripto tradiderunt, temere arreptum, mox inter antiquas memorias locum obtinuerit, nuncque vetustatis auctoritate se tueatur. Nihil itaque, quod non viri intelligentis et prudentis officio dignum sit, agere videri debet is, qui, antiquarum memorias excutere, fundumque ac fontem exquirere, ad studii doctioris rationes spectare putet. Redit autem omne hoc studium ad primam rerum creditarum auctoritatem, vt indagetur, qui primus auctor

fuerit, qua fide, quo iudicio, is ea, quae nunc inter vulgo credita referuntur, tradiderit; neque, si subtiliore iudicio vtaris, vlla firmitas satis idonea inest argumento, quod vulgo assertur, „per totam antiquitatem aliquid creditum esse;“ videndum enim est primo loco, sine recte creditum.

De Homericis carminibus ipsoque Homero obtinuerunt certae persuasiones, quas ipsa antiquitas multorumque saeculorum decursus conseruasse videtur, ita vt, etsi de Homero nihil constare, ipsam patriam, originem, vitam, ignorari, vulgo pronuntietur, recepta tamen sint nonnulla tanquam indubitata, fuisse aliquem Homerum, qui iis temporibus, de quibus nihil aliud constat, et quorum nulla alia extant monumenta, duo magna carmina, unus considerit; nec dubitationem inieciisse videtur quisquam, praeterquam hoc, quod fuere, qui assequi se negarent, quomodo tanti ambitus carmina aut litteris prescripta aut memoriter recitata perdurare ad seriora tempora potuerint.

Fecit mihi saepe admirationem, quod opiniones vulgo receptas retinemus interdum tanquam ab omnibus qui vñquam fuerant, probatas, tametsi multi passim existere, qui de iis dubitarunt. Satis constat, multis fuisse, qui, de Homero nihil sciri, nec sciri posse, ingenui professi sint; de antiqua carminum conditione nihil exploratum esse, credita esse temere multa fide aut leui aut nulla; ea, quae nos tenemus, grammaticorum commentis deberi; in ipsis carminibus esse multa, quae offendant et de Criticorum decretis dubitationem moueant. Omnibus his posthabitis obtinuit tamen vulgaris aliqua persuasio, tanquam vñanimi veterum consensu roborata, de Iliade et Odyssea ab Homero aliquo remotissimis aetatis condita.

Quod nec minus mireris, est, quod non animaduersum est, quam parum definita sit ipsa illa persuasio, quandoquidem multa inter se diuersa in ea continentur, multaque comprehensa sunt, quae affirmare nolis; quis enim

credat, carminis tam antiqui formam et habitum fuisse eundem tot saeculis ante Graeciam vulgo cultu exultantem, qualem in eo nunc agnoscimus; sermonem, scripturam, pronuntiationem, non fuisse admodum diuersam? Altera ex parte is, qui de antiquitate carminis et poetarum dubitat, aut ei, quem vulgo edunt, Homero aut partes carminis aut totum abiudicat, non eo ipso pronuntiat spuriū et subdititium illud esse, aut pro seriore fetu habendum; sed tantum ea, quae vulgo credita sunt, idoneo fundo desitui pronuntiat.

Dubitaciones vtique exortae sunt saepe et a pluribus, verum eae fere se intra *mirationem* continuerunt. Mirati sunt, quomodo carmina duo epica, omnium iudicio praestantissima, quibus simile quid nulla alia, ut aiorum aetas protulit, ab uno eodemque ingenio profici potuerint. Pauci eo progredi ausi sunt, vt rem parum verisimilem ita narrari pronuntiarent; quandoquidem ante omnes litteras natas opus, quod absolutissimum esse censerent, prodisse fertur. Ut enim hoc pronunties, necesse est, vt, animo et cogitatione a nostris litteris temporibusque auocata, in ea tempora te insinues, quibus posta vixisse et carmina condita esse feruntur; vt hominum rerumque conditionem et statum, litterarum et ingeniorum culturam, quae tum fuerit, perspectam habeas, intentoque studio compares; haec si feceris, innumeras vi que exoriri senties difficultates et dubitationes; hoc autem fieri non potuit, nisi ex quo antiquitatis, in primis Graeciae, notitia ad leuiores rationes iudicii subacti reuocata, criticeque historiarum subtilior, locum suum in litterarum studiis occupauit. Nunc enim et hebraicorum antiquissimorum, et graecorum, librorum auctoritatem prudentius, quam a maioribus nostris factum, constitue re licuit.

Ex quo antem tempore nostra aetas quaestione de Homero Homericisque carminibus agitare coepit, partim disputatio a leuioribus processit, partim ea haesit in iis, de quibus in utramque partem pari iure disceptari possit.

aut, ab obscuris et inexplicabilibus exorsa, explorata inde ac certa proferri posse putauit. Malim equidem a certis et exploratis pergere ad incerta; posthabita omni quaestione otiosa, ponere momenta rerum potiora, eaque, quantum quidem fieri potest, ita constituere, ut iis reliqua probabiliter superstrui queant. Porro, subtilius quam adhuc factum esse vidi, discernendum esse puto inter momenta, argumenta et subsidia, quibus ad quaestionem soluendam utendum est; sunt enim ea diuersi generis; omnis quippe de Homericis et de Homero quaestio partim historici generis est, et ex principiis criticis historicae dijudicanda; partim grammatici, ut criteria colligantur carminum tum interna, tum externa, e quibus iudicium probabile fieri possit; paucissima fide historica, h. e. scriptorum fide certa et auctoritate nituntur, plurima sagaci iudicio de rerum narratarum indole, temporum rationibus, et ex ipso carmine sunt elicienda.

Quod autem tam sero in hanc quaestionem deuenit, non est mirandum; partim enim superiore aetate virorum doctorum persuasio et auctoritas verecundiam, nonnullorum quoque supercilium metum, iniiciebat iis, qui in antiquarum litterarum studio a sollennibus formulis et iudiciis diuersa apud se statuebant; partim studium Homericum iis ipsis temporibus, quibus philologiae et criticae grammaticae studia quam maxime vigebant, nunquam auctoritatem habuit eam, quam expectares esse debuisse; itaque haec quoque quaestio de Homericis carminibus non magnopere doctorum virorum acumine vel industria digna esse visa est. Opus est plerumque multarum fortuitarum rerum concursione, ut hominum ingenia conuertantur ad aliquid, quod ante pedes erat positum; si semel conuersa fuerint, tanquam signo edito certatim in illud, quod tam diu neglectum erat, inuolant ingeñiorum studia.

Fuisse tamen per omnes aetates viros acutos, qui de carminibus Homericis non cum vulgo statuerent, facile credas. Commemorabo multa huius generis in Seccio-

nibus sequentibus. Sunt loca iam ex Kuſtero nota: Iosephi in Apionem lib. I, 2. qui διαμνημονευομένην ἐκ τῶν φύσιτων ὑπερον συντεθῆναι, memorat, et Aelianus, qui tanquam rem vulgo notam apponit: ὅτι τὰ Ὀμήρου ἔτη πρότερον διηρημένα ἦδεν οἱ παλαιοί. vnde sequitur, non nisi serius ea fuisse collecta ac disposita. Δολένειαν (librum X.) insertam esse in Iliadem ap. Schol. Vict. Lips. Euſtath. legitur. v. Obſl. Episodium de Glauco alio loco consecratis, notarunt veteres: v. Obſl. ad VI, 119. Euſtathii verba obvia sunt statim ad prima Iliadis verba A, 1. et si rerum momentis admodum confusis; et p. 6 extr. τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου τοῖςιν συνδεσθεῖσαν, ἀρχὴν ἐποιήσατο Κύναιδος ὁ Χῖος etc. Et sic alia ap. eundem, vt p. 957, 10. In vulgus nota sunt, quae de diuersis auctoribus Iliadis et Odysseae disputata sunt. Notum quoque Bentleii iudicium compagem rhapsodiarum multo seriorem esse Homeri aetate pronuntiantis. Nec facile puto aliquem a perfecta Iliade discessisse, quia de carminis summa et fortuna multa animo volueret. Non itaque mirum, si mihi quoque idem euenerit; idemque mihi commune esse cum aliis, ex familiarium sermonibus intelligebam; nihilque, quod admodum ingeniosum esset, in ea seu ariolatione seu dubitatione inesse suspicabar; de quaestione tamen summa aliquid ponere aut statuere, in illud tempus differebam, dum comparatis copiis, quae ex Villoisoni promissis tum expectabantur, omninoque exhausta omni in Homericum opera, suspiciones varias animo insidentes ad certa rerum argumenta deducere possem. Videbam enim editori Homeri haud dubie eam quoque quaestionem attingendam esse; nec tamen aliter id exsequi animo constitueram, quam, vt ea, quae prudenti et attenta consideratione adhibita semili probassent, libero animi iudicio proderem, in exquirenda autem veritate tenerem morem meum, vt in re ab antiquitate tradita ab initio nihil pro certo statuens, rerum argumentis expensis expectarem, quid statuendum sit; et in neutram partem propensus, nullo placito, au-

ctoritate nulla, inclinato animo, primo loco de primo auctore seu rei narratae seu iudicii et opinionis, disquererem, seiungeremque ea, quae serius ab aliis opinata accessere; ita porro semouerem incerta a certis, magisque probabilia a minus probabilibus discernerem, nec admitterem, nisi ea, quae probabili ratione nituntur, nec tamen ne his quidem plus auctoritatis tribuerem, quam res ipsa suppeditat: tandem vt, quae non liquent satis, profiterer mihi non liquere, quae dubitationem habent, videri mihi esse dubia, ambigua et incerta. De Homero, itaque agendum esse statuebam sic, vt non ab Homero, sed ab iis, quae manibus tenemus, carminibus initium explorandi receptas opiniones facerem; atque ab his ad auctorem exquirendum progrederer.

Rem itaque omnem per aliquot Excursum ita distribuere constitui, vt primo loco ea, quae narrata seu, vt nos loquimur, *historica fide tradita sunt*, conquiram quantumque auctoritatis iis insit, edisferam; tum vt *de Iliadis argumento et partibus, earumque compago* paullo diligentius agam, interpositis iis, quae *de rhapsodis et rhapsodiarum recitationibus memorata sunt*; ita tandem ea, quae *de earum auctore, Homero, narrantur, excutiam*.

Antequam haec persequar, vel verbo monebo: primo loco, ne quis vereatur aut suspicetur, honori et laudi carminis, aut poetæ antiquitati ac dignitati, aliquid detractum iri, contra vero id agi, vt opinato aut falso credita ab exploratis ac veris discernantur, istisque improbatis locum suum sibi vindicent haec altera; tum vero, persusum sibi quisque habeat, me non refellere aut eleuare velle cuiusquam alterius iudicium, sed me proponere tantum ea, quae, trutina diu suspensa, matriori iudicio probanda mihi visa sunt; per me nunc licere vnicuique et ipsi iudicio frui suo, nec me, cum ipse expertus sim, quam difficile sit, senem me dediscere ea, quae puer didiceram, (nam etiam mihi disciplina' puerilis exuenda fuit) quenquam in sententiam meam pertra-

here velle, multo minus cum quōpiam in disceptationem descendere; obtestari tamen me viros doctos per communes litteras, vt, si haec digna esse iudicent, quae impugnant ac refellant, id faciant ita, vt ne ingenta et honesta litterarum studia per contumeliose dicta et scurries sarcasmos, dum sibi faceti esse videntur, dehonestent, nec, dum aliorum nōmini detrahere volunt, ipsi suae laudi et litterarum nostrarum dignitati detrahant; illiberale esset, si quis mibi inuidiam facere vellet; tantum enim abest, vt quicquam nouare et paradoxa sectari velim; vt potius antiqua, eaque veriora, quaestione rite constituta et ad capita sua reuocata, firmare studeam.

αλλὰ τέλεσθαι καὶ ὑμεῖς, ἐπει τελέσθαι ἔμεινεν.

S E C T I O I

Ea, quae de Iliade historica fide tradita videri possunt.

ημεῖς δὲ κλέος οἷον αἴνουόμενοι οὐδὲ τι ἔδιμεν.

Dixi, omnem de Homero quaestionem ad *criticam historicam* esse reuocandam, et si de Homero eiusque carminibus quaeratur, primo loco quaerendum esse, quidnam *fide historica* stabilitum sit; cum autem ea testimoniū fide et auctoritate nitatur, in medium ante omnia hos esse producendos; primo quidem loco aequales aetate, sīn ii defuerint, saltem aetate proximos. Neutrum tamen genus testimoniū supereſt; nam quae in Hymnum in Apollinem inserta sunt, 168 sq. nemo ab ipso Homero profecta esse dixerit; ex Chiorum studio Homeri et antiqua fama serius ducta ea esse, aliunde doceri potest. Commemorantur Homeridae apud Chios fama obscura et incerta: de qua v. inf. Sect. III. Sequitur, quod Lycurgus notitiam aliquam Homericorum carminum Spartam adduxisse fertur; verum et hoc fama incerta et obscura traditum est, nec constat quo auctore antiquiore; nam Heraclides Ponticus δύ ταῖς Πολιτείαις primus narrationis

auctor editur: v. inf. Sect. IV. Inde per trecentos annos nulla extat memoratio; sequitur ea, quae de Pisistratidarum et Solonis studiis in rhapsodiis recitandis extat. v. inf. Sect. III. omnia ex fama parum constituta. Putabimusne haec habere vim auctoritatis ac fidei historicae certae et exploratae? Nihil amplius ex his constat, quam inter Iones, et maxime Chios, extitisse carmina, singulatim recitari solita, quorum notitia Spartam perlata esse potuit; trecentis annis serius Athenas, maiore honore ac studio eas exceperisse; nihil amplius.

Interea ex antiquis his temporibus seruata est memoria multorum *ἀστῶν*, qui carmina sua docuerunt seu decantarunt; in ipsis Homericis ii inducuntur res Troianas canentes; ita ut appareat, iam tum multos fuisset, qui carmina epicis argumenti confecissent ipsique cithara vel lyra accinente, inter epulas aut in hominum coetu, recitarent; carmina ea complexa esse singulas historias, singula heroum facta memorabilia, deorum quoque; eaque fuisset argumenti cognati, ut de Vlyssis consiliis et fati; quae facile in corpus aut compagem redigi possent.

Iam autem ante et post Pisistratidarum et Solonis tempora memorantur plures, qui, praeter ea quae Iliadem et Odysseam constituunt, alia quoque carminibus considerant, ita ut cyclus aliquis carminum et fabularum prodiret cum Troicus, tum vniuerso mythicus; fuit Arctinus, fuit Lesches, circa Olymp. XXXIII, Stasinus, carminis Cyprii auctor, tum Pisander Camirenus eadem aetate, Heracleae auctor; interea lyricorum et tragicorum ingenia inclauerant. Verum de his disertius erit dicendum inf. Sect. IV. de rhapsodiarum compage.

Prima Homeri et antiquissima memoria extat apud Pindarum, qui Pyth. IV, 493 versum Homericum ex Jl. O, 207. respicit, τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμανος ἥπ-
μα πόρουν. ἄγγελον δελὸν ἔφεται μεγίσταν πράγματ
παντὶ Φέρειν. porro Vlyssem inclinuisse ait, laboribus
eius Homeri carmine in maius auctis Nem. VII, 29 ἐγὼ
δὲ πλέον ἔλπομαι λόγου Ὁδυσσέος, η πάθει, διὰ τὸν ἀδυ-

επῆ γενέσθ' "Ομηρον εtc. Aiacis virtutem celebratam esse ab Homero Ilium. IV, 63 ἀλλ' "Ομηρος τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ πᾶσαν ὄρθωσαις ἀρετὰν κατὰ φύσεων ἔφερεν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀδύτειν. Idem "Ομηρίδας memorat, eorumque ἑκη φαττά de quibus inf. Sect. III. Ea prima vestigia vtriusque carminis, Iliados et Odysseae.

Inde Herodotus, qui lib. II, 53 Homerum et Hesiodum CCCC. fere annis ante se vixisse profitetur, nihilque adeo praeter famam antiquam de ea tenere potuit, ab iisdem mythos de diis accuratius esse constitutos et distributos narrat; lib. II, 115 videri Homerum de Paridis et Helenae in Aegyptum aduentu audiisse et ex pluribus narrationibus eam elegisse cenfet, quae carmini maxime conueniret. Idem eod. loco diserte memorat Ἰλιάδα et Ὀδύσσειαν; et ex illa quidem Διομήδους ἀριστείαν, recitatis quoque versibus, qui nunc Il. Z, 289 habentur, porro versus ἐν Ὀδυσσείῃ, qui Δ, 228. 352 sqq. leguntur; cumque in Cyprio carmine narrarentur diversa, colligit, hoc esse diuersi auctoris. Similiter de Epigonis dubitat lib. IV, 32. Porro lib. II, 25 eum, aut alium poetam antiquum Oceani nomen inuenisse videri. IV, 29 laudat ἔτος ἐν Ὀδυσσείῃ de agnis in Libya nascentibus cornutis. Od. Δ, 85. Et V, 67 Clitthenem Sicyone narrat rhapsodorum recitationes sustulisse. Tandem lib. VII, 161 Atheniensium legatus ad Gelonem nos, Athenienses, τῶν καὶ "Ομηρος, δ ἐποκοιδες ἄνδρα ἀριστον ἔφησε ἐς Ἰλιον ἀπικεσθαι, τάξαι τε καὶ διακοσμῆσαι στρατόν. respiciens ad v. 554. Il. B. de Menesitheo.

Thucydides Homeri aliquoties meminit: primo I, 5. vbi nomen Hellenum antiquitus ad solam Achillis in Phthiotide ditionem pertinuisse docet: τεκμηριοῦ ἐπειδή στα "Ουμηρος, πολλῷ γὰρ ὑστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωϊκῶν γνόμενος. iterum I, 9. de Agamemnone Arcades in ditione habente, ὡς "Ομηρος τοῦτο δεδήλωκεν, εἴ τοι ἴνακὸς τεκμηριῶσαι. versus est B, 612 et B, 108. porro I, 10 vbi antiquiores Graeciae vrbes cum praeferenti statu comparat, τῇ "Ουμηρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ πάνταῦθα πιστεύειν, ἢν

εἰδὸς ἐπὶ τῷ μεῖζον μὲν ποιητὴν δύτα κοσμῆσαι. Idem tamen lib. III, 104. ad eundem refert Hymnum in Apollinem, ut hinc quoque appareat, quam parum critico indicio tum vñi sint viri docti in antiquorum carminum auctoritate constituenda.

Hae igitur sunt antiquissimae, quadringentis tamen annis seriores, auctorat̄s, quibus extitisse duo carmina Homero alicui tributa testatum sit, neque tamen quicquam inde amplius constat, nec adiectum, qua fama, qua fide hoc acceptum aut creditum sit. Nec plura ex Platone didiceris, et si multis in locis Homerum memorat, et versus Homericos recitat, rhapsodosque vna cum exemplaribus eorum scriptis. Verum de his dicetur Sect. III. Nam lectionem Homeri fuisse iam tum in liberali disciplina habitam satis constat; ipsum quoque drama tragicum ex eo prodiisse Aeschylumque cum Sophocle et Euripide ex eo pependisse; philosophos autem physicos, Xenophanem, Parmenidem, Empedoclem, mythicam orationem ex eo adoptasse; oratione quoque pedestri mythos ex Homericis aliisque expositos esse a Pherecyde inde a multis. De his quidem nulla est controversia. Narrata autem de Homero et varia commenta quae senior aetas tulit, exquiruntur Excursus III. de Homero, Jliadis auctore.

Cum itaque tam pauca de Homero *fide* constent *historica*: sequitur liberiorem campum patere *coniecturas*, dummodo illa sit *probabilis*; hoc est, si petita illa fuerit partim *ex ipso carmine*, ut criteria inde eruas, quae seu antiquiorem seu seriorem eius aetatem, conditionem, habitum, arguant, partim *ex rebus externis*, quae vim habeant ad eadem haec declaranda. Viendum est in his iudicio firmo ac stabili, ut non adsciscas aut inferas ea, quae iam antea ariolatus sis aut somniaueris, sed ut impetum sustineas expectesque, quid *ex pluribus* probabiliter possit colligi, quid inter plura sit probabilius; haec autem probabilitas constituenda est non *ex sensibus nostris*, vita, iudiciis, institutis, litteris nostris,

verum referenda sunt omnia ad tempora antiqua, in quibus ista peracta sunt, et cum eorum sensibus, conditio-ne, more, nexusque eorum cum antecedentibus et se-quentibus aetatis comparanda. Ita subnascitur analogia aliqua rerum, et sensus eius, seu iudicium animi, in-formatum ex multarum rerum prudenti comparatione et, modo coniunctione modo disiunctione, ut facile allequa-mur ea quae conueniant et respondeant ceteris, de qui-bus nobis iam liquet, utique attemperemus animaduersa aliis iam animaduersis, tanquam partes totius seu species generis. Comprehensa sane haec sunt sub generali inter-pretationis praecepto, qua videndum est, ne vlla senten-tia verbis subiiciatur, nisi ex eorum, qui scribunt vel lo-quuntur, sensibus et iudiciis. An recte haec se habeant, quae dicta et scripta sunt, alias generis et indolis est quaestio. Secundum haec, omnis critices seu historicae seu grammaticae, principia ac praecepta exponam Sect. II. quae ex ipsa *Iliade de antiquiore Iliadis forma et habitu* colligi possint; Sect. III. quae de *satis Homericarum rhapsodiarum*, tanquam partium, narrata sunt, tandemque Sect. IV. quid probabiliter inde sequatur de *rhapsodiis in compaginem redactis*.

SECTIO II

de Iliados argumento et de partibus carminis.

ἥσω γὰς καὶ σύῳ, τάδε κεν Δῆτι πάρτας μελήσει.
P, 515.

Duplici modo argumentum Iliados constitui potest: altero *ex ipso carmine*, altero *ex expositione* primorum versuum: in quibus promittitur *ira Achillis*, et *perni-cientia eius effecta per clades Achiuornm*, *ex Iouis con-silio*; *cum causa irae motae ex contentione cum Aga-memnone*; adiecta inde *expositio*, quomodo ea inde na-ta sit, quod Apollo luem immiserat propter iniuriam sa-

cerdoti supplicanti illatam, pro qua cum satisfaciendum esset redditia parenti filia capta, Agamemnon repugnat, nec captam reddidit, nisi accepta alia captiva, Brisas filia, Achilli erupta, cui ea pro praedae parte honoraria data erat. Proprie itaque ad expositionem carminis non spectant nisi illa priora vñl. 1—7. Sane quidem naturali rerum ordine et nexus expectandum erat, vt cum ira eiusque malis narraretur quoque, quomodo ira Achillis placata fuerit; quod cum effectum esset, caeso Hectore: carminis promissi utique argumentum erat absolutum; alienaeque sunt rhapsodiae duas ultimae. Neque haec latuere viros doctos alios, neque alia, quae mox exponam; attigit quoque Wolf. Prolegom. p. CXVIII.

Altero modo si *ex ipso carmine* argumentum constituitur: inde a lue immissa, quae sitioque remedio per satisfactionem pro contumelia, sacerdoti facta, laesaque iheralac religione, cum inde ira et contentio inter Achillem et Agamemnonem orta esset, constituitur argumentum *per secessum Achillis ab armis*, procedit *per pugnas et clades Achiuorum*, donec Achilles iterum *arma cum Achiniis iungit*: quod quomodo effectum sit, est illud, quod ipsam medullam, vt ita dicam, corporis animati constituit; nos nodum carminis appellamus; inventum per se simplex; nimirum, Patrocli amicissimi Achilli caedes; mira tamen sagacitate temperatum, cum ex Iouis consilio ductum sit, vt per clades Achiuorum eo res adducatur, vt Patroclum in pugnam exire iubeat Achilles; Iupiter autem Thetidis precibus eo adductus sit, vt rerum fortunam eo modo moderaretur. Caeso Patroclio Achilles in aciem prodit ad amici caedem vlciscendam, magnaque strage Troianorum edita Hectorem iugulat; parat inde funus Patroclu, tum ludos funebres, feruato ad contumeliam Hectoris corpore; donec Priamus de eo redimendo consiliis initis filii corpus recuperat, et Troiam reportatum sollenni sepulturae honore humat. Prodit ita narratio satis bene constituta, disposita et *ex ipso rerum gestarum ordine ad naturalem suum*

exitum perducta; vt iam nihil supersit, de quo amplius quaerendum esse videri possit. Non autem, si hacc sequaris, pronuntiari potest, vnice iram Achillis constitutre carminis argumentum; non enim subsistit illud in eius effectibus, aut in eius placatione. Nisi dicere malis, ad iram placandam etiam Patrocli funus et ludos funebres et redemtionem Hectoris pertinere.

Sane quidem, quod *ira Achillis* carminis argumentum constituere dicitur, ex interpretatione ad verbum facta profectum esse videri debet; nam, si recte interpretationem insisteris, appareret, si prooemii verba ad sermonis rationes renocaueris, poetice enuntiata esse: μῆνιν ἄειδε, οὐ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγεα θῆκε πρὸ vulgari: ἄειδε τὰ μυρία ἄλγη, κακά, οὐ μῆνις Ἀχιλλέως Ἀχαιοῖς θῆκε. non ira Achillis, sed mala eam insequuta, pugnae et clades Achiiorum, carminis summam constituunt. Hactenus, inter plura temere cumulata, locum habet unum illud, quod in Eustathio p. 5 legitur: σποτὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν προαιρέψι τετταύ, εἰκασίᾳ δέ τα κακά ἐν τῷ παιρῷ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιδος καὶ οἱ Τρῶες, καὶ οἱ Ἑλληνες ἔπαθον. Hoc sane est, quod ceteris omnibus, quae a grammaticis de summa Iliadis et argumento dicta reperi, praferam. Sane nomen tam latae notio-*nis* Ἰλιὰς ποίησις, *carmen Iliacum*, mouet suspicionem, latuisse primum carminis auctorem id ipsum consilium, quod τοῦ ἔπους indolem propriam constituit, vt unam tantum actionem complectatur; accommodatius nomen erat haud dubie Ἀχιλλεῖα, posset ita carminis summa constitui, Ἀχιλλέως ἀτιμία καὶ τιμή — omnia enim eo tendunt, vt Achilli satis pro iniuria fiat, non in Briseide, quasi ab eo amata, sed in honore laeso, quaerenda; quemadmodum nec belli Troiani causa in Helena rapta, sed in iniuria omni Graeciae per eius raptum illata, constituenda est. Verum simili vitio laborant nomina multarum tragediarum, quae argumenti dramati proprii notationem idoneam haud suppeditant.

Iam si quaeritur, vtram argumenti constituendi rationem praeserre malis, non dubito alteram ex ipso carmine petitam videri debere probabiliorem; illam priorem carmini praefixam a parte carminis, primaria quidem ducetam, nisi ab arte et subtilitate esse profectam dixeris, quam tamen in poetam antiquorem cadere vix credam, non satis respondere carminis narrationisque summae.

Narratio ipsa ad momenta et partes potiores reuocari potest, quibus tanquam per interualla stationes constitui possunt, vnde; tanquam reparatis viribus, cursus denuo procedat; fixae eae, ipsis rerum narratarum momentis: non ex arbitrio aut ex fortuito. Haec sane divisio erit naturalis et rebus ipsis consentanea: cui subiectae sunt partitiones aliae minores. *Prima* carminis pars haberi potest: contentio mota, Iupiter Thetidis precibus expugnatus, tacitumque eius consilium, adducendi res ad exitum quem vellet per clades Achiuorum; estque haec tanquam *πρότασις τῷ δράματος*. nam ad ipsum actum res inde adducitur: dum per somnum a Iove immisum Agamemnon circumuentus copias educit, contempto Achille; fit primum praelium, fortuna in neutram partem conspicua; cf. Excur. II ad lib. IV. Haec perfecta lib. II—VII (A—H) possunt per se carmen integrum constituere.

Discerni in his facile possunt partes aliae partim ex re, partim per episodia inductae. Memorabiliores sunt: narium et copiarum recensus; lib. II. Paridis et Menelai pugna lib. III: cum Paride victo domum seduce male excepto ab Helena. In ipso paelio eminent Diomedea lib. V. (E) quae Carmen singulare constituere posse vindentur: variatis rerum euentis modo aliquo singulari, inductis in ipsum paelium diis Marte, Minerua, Venere. Totus fere liber VI (Z) per episodia exigitur; Heleni consilio Hector ingreditur urbem et Mineruae supplicacionem per matronas Troianas indicit; Hectoris digressus ab Andromache; et in medio carmine inde a vs. 119 ad 236. congressus Glauci cum Diomede, pars carminis se-

iuncta a ceteris. Noua pugna ex prouocatione Hectoris cum Aiace, iterum carmen singulare; nexus arte quaeſito omnia haec inter ſe coagmentata eſſe appetat.

Noua rerum facies exiſtit medio libro VII (H) vſ. 306 vel 312. deliberatione in caſtris et in vrbe habita de bello ſoluendo; proposita a Nestore caſtrorum munitione per vallum eductum; induciis pactis et caſeorum ſepultura; ſuccedit nunc II. *altera pugna*, varia primum fortuna; tandem Achiui in caſtra ſe recipere coguntur; Hector noctem ſub dio exigit ex aduerso caſtris Achivo-rum. cf. Excurs. I ad XI. (Δ) Haec narratio, prorsus diſimilis ſuperiori, nullis onerata eſt episodiis alienis; et decurſum habet liberum, vereque epice narratum; vt ſit inter praefiantiores ſui generis habenda.

Diuerſi generis carmen ſubiicitur: legatio ad Achilem lib. IX (J) et hinc alterum lib. X (K) de nocturno Diomedis et Vlyſſis egressu ad ſpeculanda Troiano-rum caſtra et de Dolonis caede. virumquę potest pro inſertis haberi. III. *Pugna fit tertia* cum *oppugnations caſtrorum*, τειχομαχίᾳ; explet narratio libros XI—XVIII, 1—233 (Δ—Σ). cf. Excurs. I ad XI (Δ) et Excurs. I ad XII. (M) Comprehendit hoc carmen par-tes varias: primo loco Ἀγαμέμνονος ἀριστελαν, XI, 1—283. Hectore inſtante Achiuiis varia fortuna pugnat, tan-dem Achiui fugantur 284—595 Interponitur episodium de Patroclo ab Achille ad Nestorem miſſo, vſ. 596 ad fin. libri. Sequitur nunc lib. XII. τειχομαχίᾳ quae per ſe carmen conſtituere potuit. Inde libris XIII. XIV. XV (N. Ζ. Ο.) expugnato vallo pugna fit intra caſtra, variis euentis ornata, Neptuni internentu, Idomenei ἀριſτείᾳ, vsque ad nauem vnam crematam. Nunc Πατράκλεια in-cipit a libro XVI (Π) cui iam ſupra, vt modo memo-raui, prolufa erant nonnulla arte mirabili, lib. XI (Δ) 597 ſq. Patroclo ab Achille miſſo, vt de vulnerato, quem proſpexerat, quaereret, et apud Nestorem deuertente, inde apud Eurypylum, ibid. 808 et Ο, 390—404.

Πατρόκλεια inde a lib. XVI (Π) continuatur usque in Σ, XVIII, 238. In hac pressior ubique, nec ornamenti et episodiis variata est narratio; at interposita esse plura, neotendae narrationis causa, ut superioribus libris, in deorum imprimis ministerio, consentiat narratio, facile animaduertas. Si *Πατρόκλειας* partem ultio quoque Patrocli caedis caedes Hectoris constituit: procedere illa debuit per reliqua carminis, usque ad finem libri XXIII. (Ψ) interpositis tamen non paucis quae ex Achilleide aliqua profecta esse videri possunt, et ad caramen de Achille spectarunt; ut redintegrata inter Agamemnonem et Achillem gratia lib. XIX (F) et omnis pugna cum Troianis et Hectore; quo referam etiam partes, quae diuersum plane characterem habent: noui clipei fabricam lib. XVIII. (Σ) Pugnam deorum inchoatam lib. XX (Τ) nec peractam nisi lib. XXI (Φ). Nisi credere malis, post *Πατρόκλειαν* nouum carmen successisse, simile illis, quae supra vidimus, in quibus insignior modo Agamemnonis, modo Idomenei, modo Aiacis, virtus eminebat, ut nunc simili more Achillis in pugna cum Hectore, quae ipsam Achilleidem constituere potuit, elucesceret.

Certe noua *pugna*, eaque *quarta* et ultima procedit inde a libro XX (Τ) de qua cf. Excursum ad e. lib., in qua multa noua ac peregrina, nemo non qui ad carmen legendum accessit, obseruare debuit; maxime concursu, moxque coniunctu deorum facto, inductis etiam diis, qui superioribus carminibus rerum Troianarum et Achiuarum curam nullam habuerant; singulare carmen pugna inter Aeneam et Achillem eminent in hac parte; pugna Achillis παραποτάμιος, ad fluuim Scamandrum, noui omnino generis est carmen, ut nec minus pugna deorum, quae manifesta habet vestigia alieni ortus et diuersi ingenii: magna sunt phantasinata, sed iudicium poetae parum seuerum; nec cum carmine reliquo Iliaco fabula est conglutinata. Ad Patrocliam iterum redditum

est in libro de ludis funebris XXIII. (Ψ) De lib. XXIV. nihil post superius dicta Excurſ. I. addere opus est.

Omnino facit mirationem, quod tam diuersarum gentium et familiarum mythi confluxerant in vnum carmen; Pelopidarum, in Peloponneso, cum Argiuis; Achillis e Peleo et Theſide nati, omninoque Aeacidarum, in Thessalia; vna cun Patroclo et Myrmidonibus; Diomedis et Aetolorum; Idomenei et Cretensium; et sic reliqua; porro quod heroum facta et laudes in diuersas rhapsodias digestae sunt: ἀριστεῖαι Menelai; Diomedis. Aiacis. Agamemnonis. Hectoris. Patrocli. Achillis. Inuentum vii. que per se vilissimum ad vim poeticam in singulis non in communibus memorandis exserendam; quandoquidem poetae omnia ad vnum et satis definitum aliquod sunt reuocanda, vt habeat phantasia, in quo defixa immortetur; in generalibus enim et communibus illa distracta languescit.

Quisquis, nihil antea sibi persuasum habens, in Homericæ Iliados lectione ad rerum narratarum partes, earumque nexum attenderit, in ea, quae commemoravi, aut his similia inciderit, necesse est, et si hoc illudue aliter quilibet constitueret. Eidem animaduersioni conuenit, quod veteres diuersas omnino a nostris rhapsodias laudent; traditum porro acceperant, rhapsodias ab initio sparsim, στροφάδην ac sigillatim habitas, nec nisi serius in corpus coactas esse. De altero hoc postea memorabitur; nunc de rhapsodiis antiquorum videbimus, de quibus locus classicus est Aeliani V. H. XIII, 14. alia loca apud Strabonem, Dionysium Halic. Athenaeum; et iam olim apud Herodotum et Platonem; alia in Scholiis antiquioribus occurrunt partim haud dubie seniora. Enotabo ea, quae mihi comperta sunt; appositis libris nostris, ad quos referri possunt. *)

*) Attigi haec iam in *Epimetro ad Commentat. de antiqua Homeri lectione* Vol. XII Commentat. Soc. R. Sc. G. Ibidem quoque de rhapsodiis Odyssæe.

- A. Λοιμός καὶ Μῆνις. Λιταῖ. h. e. Chrysis supplicatio.
- B. Ὄνειρος. Κατάλογος. Βοιωτίᾳ. Νεῶν κατάλογος ἀρ. Αελιαν. l. l. et saepe ἀρ. Strabonem. Διάπειρα ἀρ. Strabon. lib. II p. 326. *) alludit eo ἀπόκειρα ἀρ. Dionys. Hal. Art. rhet. 12 cum paullo ante dixisset: τὰ ἐν δευτέρῳ τῆς Ἰλιάδος.
- Γ. Ὁρκοί. Τειχοσκοτία. Μονομαχία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενάζου. Ap. Strabon. l. l. Πρεσβεία. nam adscribuntur vñl. 221. 2. 3. ex libro III. spectata Vlyssis eloquentia — καὶ ἐν τῇ Πρεσβείᾳ ἐν ᾧ Φησιν. ἀλλ' ὅτε δὴ — alioqui ad librum J referre malem.
- Δ. Ὁρκίων σύγχυσις, ap. Aelian. l. c. Ὁρκίων ἀφάνισις. Ἐπιπλήγοις Ἀγαμέμνονος. ap. Strabon. IX p. 604 B. liber IV.
- Ε. Διομήδους ἀριστείᾳ ἀρ. Herodot. II, 116. adscriptis tamen versl. ex Z, 249. 250. 1. 2. quos siue ipse, siue alius adscriperit, apparet tamen ex ipsa re aut Diomedeam etiam librum VI complexam esse, aut in Herodoti exemplari hunc librum adhaesisse ei, qui quintus nobis est. liber V.
- Ζ. Ἐκτόρος et Ἀνδρομάχης ὁμιλία. inde a vñl. 237. liber VI.
- Η. Ἐκτόρος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Τάφος τῶν νεκρῶν inde a vñl. 323 Τειχοποιία. liber VII.
- Θ. Κόλος μάχη. nocte ingruente direpta. Θεῶν ἀγορὰ vñl. primis lib. VIII.
- I. Ἀπόκειρα. Πρεσβεία. Λιταῖ, ap. Platon. in Cratylō adscriptis vñl. 640. 1. p. 428 C. ap. Strabon. I. p. 33 A. et ap. Athen. I, p. 18 B. liber IX.
- K. Δολώνεια, et ap. Aelian. l. l. Δολωνία. Δολωνοφονία. Νυκτεργερσία. Ρῆσος. liber X.
- Λ. Ἀγαμέμνονος ἀριστείᾳ. etiam ap. Aelian. l. l. liber XI.
- Μ. Τειχομαχία. liber XII.

*) Ait Vlyssen probasse eloquentiam εὐ τῇ Διαπείρᾳ, εὐ τοῖς Λιταις, εὐ τῇ Πρεσβείᾳ. v. ad e. l. Caſaub. ei viros doctos ad Aelian. l. l.

- N. ή ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχη. (liber XIII) etiam ap. Aelian. l. c. cum qua coniunctae fuere Σ. O. quae (libri XIII. XIV. XV) antiquitus vnam rhapsodiam constituebant; et si inscriptae sigillatim.
- Ξ. Διὸς ἀτάγη, liber XIV, et
- Ο. Παλίωξις, liber XV.
- Π. liber XVI. Πατρόκλεια. etiam ap. Aelian. l. c. vna cum libro XVII. et libro XXIII. (Ψ).
- Ρ. XVII. Μενελάου ἀριστεία.
- Σ. Όπλοτοίτα.
- Τ. Νήνιδος ἀπόρρησις.
- Τ. XX. ή θεῶν μάχη. Θεομαχία, vna cum sequente.
- Φ. XXI. παραποτάμιος μάχη. αἱ παραποτάμιαι, scil. μάχαι. ή θεῶν μάχη.
- Χ. Ἐκτορος ἀναίρεσις.
- Ψ. Ἀγῶν ἐκτάθιος, ap. Aelian. l. l. etiam ap. Atheneum. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα.
- Ω. Ἐκτορος λύτρα. Λύτρα simpliciter ap. Aelian. l. c. Diversio rhapsodiarum, quam nunc habemus, Aristarcho tribui solita (Vita Hom. Plutarcho trib.) Alexandrinorum acumen omnino sapit; neque eius fundamentum fuit aliud, quam vt libri inter se essent mole et versuum numero fere partes, et vt alphabeti litteris responderent fieri itaque non potuit, quin duo, quae reprehensioni obnoxia essent, inferrentur; alterum vt in narratione nondum absoluta liber subinde finiretur, alterum vt nexus causa versus infererentur otiosi et repetiti in fine prioris et initio alterius libri: quos notatos locis suis reperies.

Omnino grammaticis Alexandrinis irasciuntur, aut facto, quod eorum labores nobis inuidit, quod de iis, quae nobis omnium maxime necessaria et utilia erant, nihil tradiderunt. Scire autem, si non ea, quae nos in critica scriptorum requirimus, codicum notationes diligenter factas, saltem lectionis, quam repererant, notationem qualemque, rhapsodiarum antiquiorum numerum et ordinem, et quid ipsi, ut nouam diuisionem in

XXIV libros conderent, in carmine mutarint. Potuerunt multa in tot eorum libris, quorum tituli supersunt, narrata esse; verum pauca ea, quae inde in Scholiis nostris antiquioribus seruata sunt, versantur pleraque in tenuibus ex exilibus lectio[n]is varietatibus; ut p[ro]igeat memoria videre nomina illustria editionum Massilioticae, Chiae, Argiuae, Sinopicae, Cypriæ, Creticæ, omninoque, τῶν πόλεων, vel κατὰ πόλεις, quibus opponuntur αἱ κατὰ ἀνδρα, hominum priuatorum codices, ut Schol. A. ad Ψ, 88. et tam pauca inde bonæ frugis ad nos redire. Verum, ut dixi, indicium de omni Grammaticorum opera vniuerse facere non possumus, cum nos accuratior memoria destituat; neque eam ex dicto hominis, qui sibi dicax videri volebat, Timonis Phliasii, elenare velim: qui rogatus quaenam lectio Homeri esset verissima: respondisse fertur, eam quae in antiquis exemplaribus habebatur, non δύ τοῖς ἥδη διωρθωμένοις. ap. Diog. Laert. IX, 113. Diversa inter se sunt, acute dictum et vere dictum. Multo minus probandum est, quod Lucian. in Ver. Hist. II, 20. ab Homero in Elysia dictum narrat: omnes ἀθετημένους versus scriptos a se esse. Ipse sensus communis vnumquemque edocet, in carmine quod memoriter traditum et a rhapsodis repetitum mox antiquis litteris scriptum, inde in scholis lectum fuit; cuius singulae rhapsodiae in manibus habitae sunt, cum contra paucis carmen totum inspectum et cognitum esset, in tali carmine fieri non potuisse, quin, per aliquot saeculorum decursum, interpolationes, variationes et corruptelae illud occuparent; ne commemorem alia, quae casus, usus versuum a scriptoribus passim memoriter laudatorum, etiam Tragicorum, qui ex Homericis modo argumentum sumserant, modo versus et loca adumbrauerant suis versibus, eorum, inquam, studium, inferre potuit. Inde quoque de singulis exemplis quae[s]tio plerumque est ambigua, si v. c. ab Aristophane in aliis Iridi tribuitur, v[er]o 575 Ἰριν δέ γ' "Ομῆρος ἔφασκ' ικέλην εἶναι τρήρων τελεῖγ, quod Homerus E, 778 Iunoni et Mineruae tri-

buit: possitne hinc colligi, Homeri lectionem aliam scilicet Aristophanis aetate; nam memoriter multa alii parum accurate laudarunt. Quod Aeschines in Timarchum p. 141. ed. Reisk. Φήμη δ' εἰς στρατὸν ἔλθει laudat, quod nunc in Homericis non occurrit, haud vna ratione excusari potest.

Nullum est tempus, de quo plura scire aueam, et nihil traditum esse tam valde doleam, quam illud, quo primi codices litteris exarati fuere; primo, suspicari licet, unius et alterius rhapsodiae, inde plurimum; qua cura putabimus eas ex rhapsodorum ore, unius an plurium, exceptas et perscriptas esse ab hominibus scribendi arte et visu parum exercitatis? quo iudicio et dilectu lectionem esse constitutam? plurimum rhapsodorum consensu, an unius alterius auctoritate ac fide? fieri enim non potuit, quin magna esset memoriter recitantum varietas et diuersitas in singulis versibus ac locis: num in uno exemplari omnis ista industria substituit, an plura a pluribus perscripta fuere apographa ex diuersorum rhapsodorum ore accepta? Haec omnia cum ignoremus, de antiquiore Homericorum carminum conditione aliquid pro explorato statuere haud licet.

Ceterum nos integrum eundemque Homerum habere, quem Alexandrini grammatici manibus trinerunt, et qualem ipsi constituerunt, dubitari nequit: *) nam quae post haec tempora librarii vel grammatici intulere vitia non tanti momenti sunt, ut dubitationem faciant; sunt quoque magna ex parte per viros doctos sublata, tolli possunt alia, contra alia sunt emendatoria, quam quae ipsi grammatici in suis exemplaribus habuere, critics

*) Non habemus Homeri codices, cuius generis sunt codices literarum hebraici et graeci sermonis, in quibus versuum numerus adscriptus est: apud Alterum tamen Hom. Iliad. e cod. Vindob. praef. Vol. II p. XVII et p. 559 video e codice memorari versus Iliados 15640. *α τοιχιάδες, ναὶ χ. μ.* At in nostris exemplaribus vulgatis versuum numerus coabitat 15684. forte librarii incuria μ scriptum est pro π.

principiis melius nunc tum perspectis et constitutis. Hactenus olim dixi, Homerum nos habere minus vitiatum quam Virgilium. Aristarchi partes ut in Homericā lectione pro suo ingenio et pro criticaistorum temporum fuere praecipuae, ita quoque eius lectionem pro fundo esse habendam nosiri Homeri, haud dubito; eam tamen aut ubique restitui posse aut ubique restituendam esse, persuasum mihi haud habeo.

Aliter constituta est quaestio, si de temporibus antiquioribus quaeritur. Hic discernenda sunt duo diuersa tempora: alia lectionis fortuna et conditio esse debuit ad illud retro tempus, quo litteris exarata carmina manib[us] hominum versata fuere; alia per eas aetates in quibus a rhapsodis decantata fuere carmina. Sane tum cum, a rhapsodis adhuc recitari solita, et auribus excepta, litteris consignari coepere, imperfecta, quae tum erat, litterarum notatio et dialectus antiqua Ionica, iam aliquantum mutata, et, si Athenis primo perscripta fuere carmina, pronuntiatio ipsa ab Ionica deflexa, multa inserre debuerunt in exemplaria scripta, quae nunc suspiciari quidem possumus, in paucis aut agnoscere aut demonstrare; nisi forte, quantum ad omissionem et postea ignorationem digammi attinet: de quibus quae mihi videbar ariolatione aliqua probabili assequi, in *Excursus ad lib. XIX. (T) de digammo ad lib. XXI. (Φ) de dialecto Homeri Ionica ad lib. XXII. (Ψ) de grammatica Homeri imperfecta*, apposui; add. *Excursus ad P. Oöff. prosodicas et grammaticas*. Nec tamen per litterarum notas suctas et mutatas aut per pronunciationem mutantam tanta vulnera infligi potuerunt, quae corpus pulcrum omnino foedarent; naevos tantum et leues maculas ista potuerunt inurere vel adspargere. Hactenus accedendum est doctissimo Knight p. 77. pronuntianti, non tantas mutationes subiisse Homerum, ut non videri debeat, adhuc esse idem, quem antiquiores, saltem Alexandrini, habucre.

Grauiora vicia inferri potuere, et subinde illata esse videntur, per rhapsodos, quod sexcentis locis vidimus declaratum; cum illi sententias nouis versibus explerent, memoriter alia repeterent alieno loco, alia omitterent, alia de suo adderent similia iis quae aliis rhapsodiis recitata meminerant.

Maximas interpolationes intulisse necesse est eos, qui rhapsodias in corpus aliquod compegerunt; si quidem ut unum tenorem et narrationis et sententiarum totum carmen haberet, fieri aliter vix potuit, quam ut multa passionis infererentur nexus et iuncturae causa. Cuius rei antiquam iam habemus auctoritatem apud Schol. Pindari Nem. II, 1. et ex iis Eustath. p. 6 extr. qui Cynaethum, inquit, rhapsodum siunt multa corrupisse, et una cum ipso alios, quem multos versus a se factos infererent: οὐκέτη δὲ Φασὶν αὐτῇ (τῇ Ὁμήρου ποίησι) πάρτολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον, καὶ τολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιῆσαν παρενέβαλον. Porro notus Iosephi locus in Apionem I. pr. ubi Iliadem sit, primo memoria rhapsodorum servatam, ἐκ τῶν ἀσκάτων ὑστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωνίας. Verum antequam de hoc aliquid prudenter statui possit, de rhapsodorum recitationibus, et de ipsa rhapsodiarum compage est dicendum.

S E C T I O III

De Iliade per rhapsodias recitata, et de rhapsodis.

Ψεύσομαι η̄ ἔτυμον ἔρεω. κέλεται δέ με Θυμός.
Od. Δ, 140.

Carmina Homericā olim per rhapsodias sigillatim habitas recitata esse, notissima res est vel ex Aelianī dicto. V. H. XIII, 14. ὅτι τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διηργημένα ἦδον οἱ παλαιοί. neque id aliis auctoritatibus indiget; id que mirifice cum totius carminis habitu et partibus con-

venire, iam ante vidimus; et si satis tuto definiri nequit, quot numero eae rhapsodiae fuerint; eas στοράδην habitas esse, ita ut alii alias haberent, hoc est, ut rhapsodi alii has, alii illas, edidicissent et memoriter recitarent, ex eo ipso intelligitur.

Multi de his egere viri docti, etiam post Kusterum et Salmasium in hist. crit. Homeri. f. 4. nuper quoque vir duct. Wolf. Prolegom. Liceat mihi meo more apponere ea, quae mihi in haec inquirenti obseruata sunt.

Non sequar eos, qui ab etymo rem declarare voluere; videamus potius ipsam rem et usum loquendi. Conuenit in hoc omnis antiquitas, antiquioribus temporibus carmina non lecta, sed recitata esse memoriter, cum actionis tamen genere, dramatico fere more; ita poetas, ita eorum carmina alios memoria seruata recitasse. Credendum itaque est, nec aliter Homerum carmina sua protulisse in vulgus; quam in coetibus hominum recitando; idque ipsum a veteribus traditur, etiam de Hesiodo: ῥαψῳδίας δέ, Φῆσι, πρῶτον τὸν Ἡλόδον, Νικοκλῆς. ap. Schol. Pind. l. c. Serius adhuc Xenophanes ἐρέαψῳδες τὰ ἔαυτοῦ (περὶ Φύσιος) Laert. II, 46. Quid vero alios memoro? an non ipse Homerus inducit αἰσθὸν ῥαψῳδοῦντα, in Odyssea Θ, 500. Demodocum?

Fuerunt post Homerum homines, qui carmina ex eo audita et ipsi recitarent, dicti Ὀμηρίδαι et ῥαψῳδοί. Etenim vniuerso pro rhapsodis nomen Homeridarum usurpatum esse, apparet vel ex Plat. Phaedro p. 252 C. ubi Ὀμηρίδαι τινὲς λέγουσιν, ait, δύο ἔπη εἰς τὸν Ἔρωτα, et quidem ἐκ τῶν ἀποθέτων, reconditis, minus notis. add. de Rep. X. p. 599. E. Narrabant Chii apud se fuisse Homeridas, Ὀμηρίδαι, quos illi, repugnantibus tamen aliis ab alia causa nomen familiae ducentibus, ap. Harpocrat. in Ὀμηρίδαι, ediderunt e familia poetæ et heredes carminum fuisse, et ea carmina decentasse; ex iis fuisse Cinaethum circa Olymp. LXIX, Schol. Pindari Nem. II, 1. quod Scholion est primarium, exscriptum ab aliis, etiam ab Eustathio; idem multis ineptiis est onera-

tum in Scholiis ad Dionysii Art. gramm. ap. Villois' Dia-
tribe p. 181 sq. Memorabilis res esset, si per quingen-
tos et quod excurrit annos eam familiam floruisse et fa-
mam nomenque poetae seruasse vere traditum est. Ci-
naethum illum Syracusas abiisse necesse est; nam in ea
urbē primus φάψαθηται memoratur. Schol. Pind. I. l. An-
tiquissima de Homeridis auctoritas est Aculisi Argiui, qui
eum aetate fere attingere debuit, apud Harpocrationem
in Ὀμηρίδαι. loco illustrato a Sturzio in Fragm. Acusilai
p. 61. Proxima est Pindari Nem. II, 1. qui Timodemum
sit victoriarum initium fecisse a certamine Iouis, ὅτεν περ
καὶ Ὄμηρίδαι φάπτων ἐπέων τὰ πόλλα' αἰσθοῖ ἀρχοντας Διὸς
ἐκ προσιμέου. h. e. ἀρχοντας προσιμέου ἐκ Διός. Laudat
versus et ex iis Homeridas Strabo XIV p. 955 B. Cum
his Homeridis voces φάψαθεν et φάψαθω frequentantur,
et creduntur ab iis Homericā carmina accepisse et reci-
taisse alios quoque φάψαθος dictos. Pindarus eos appellat
αἰσθοὺς φάπτων ἐπέων. ita illi dicebantur αἰσθεῖν ἔτη
φάπτα. quod vix alio sensu dictum esse potest, quam vi-
sint carmina composita, contexta, verbis ad metri legem
ianctis. Nec discrepat iudicium Philochori, ap. Schol.
Pind. l. c. qui ἀπὸ τοῦ συντιθέντος καὶ φάπτειν τὴν φύην
ducit, et ex fragm. Hesiodi etī supposititio, laudat: οὐ
νεκρῶς ὕμνοις φάψαντες αἰσθήν. nam eodem redit, αἰσθεῖν
τὰ φάπτα ἔτη, et φάπτειν αἰσθήν, h. e. ὑΦαίνειν τὰ ἔτη,
ἴωτε αὐτὰ αἰσθεσθαι. vt dictum φάπτειν κακά, δόλους et
al. Ita et ipse poeta, qui suos versus recitat, αἰσθεῖ φά-
πτα ἔτη, et is, qui aliorum recitat; uterque φάπταδος, et
lenius φάψαθος, quo ipso concidunt mira etyma vocis a
grammaticis (v. Schol. Pindari Nem. II, 1 et Eustath.
p. 6.) excogitata de partibus carminis sparsis ab ipsis
apte connecti solitis, aut de φάβδῳ, quam manu tenuisse
seruntur; quo videtur spectare, quod in Theogonia He-
siodus de se ait, vñ. καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον Musae, δέφηται
ἔριθηλέος ὅζεν etc. etiam verum esse potest, eos cum sce-
ptro, seu baculo, aut virga, vt olim dicturos, in con-
cionem prodūsse. Memoratur φάβδος locis Pindari et Cal-

limachi, utroque obscuri sensus. Pindar. J. IV, 66. Ajacis virtutem Homerus κατὰ φάρδον ὑφράσσει θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν. possit sane per se intelligi Φράσαι κατὰ φάρδον, ad sceptrum, quod tenet poeta decantans, sed liructura poliulat κατὰ φάρδον ἐπέων θεσπεσίων, quod accipiendum videtur, κατὰ στίχου, διὰ στίχου, versus. Ita sentire debuit Menaechmus ap. Schol. Pind. l. c. Μέγας χιος δὲ ιστερεῖ, τοὺς φαψαδοὺς στιχωδοὺς καλεῖσθαι, διὰ τὸ τοὺς στίχους φάρδον λέγεσθαι ὑπό τινων. cf. Paulan. IX, 30. p. 768. et Callimach. Fragm. Bentl. no. CXXXVIII. p. 497 τὸν ἐπὶ φάρδῳ μῆθον ὑΦαινόμενον ἡ- νεκὲς ἀείδειον δειδεγμένος. hic ἀείδειον μῆθον ὑΦαινόμενον ἐπὶ φάρδῳ videtur esse πρὸς φάρδον, ut carmen decantetur ad sceptrum, cum sceptro, quod rhapsodus tenet. v. ad Pindar. l. c. Videtur τῷ φάρτειν ἐπη conuenire τὸ ὄμηρεῖν, ex ὅμοιᾳ ἄρειν, coaptare, coagmentare, ab ὅμηρῃ, ut Θυμήρης, et alia: unde Musae ap. Hesiod. Theog. 39 Φῶνη ὄμηρεῦσαι, h. e. ὄμνοῦσαι. Vnde facile subnascitur suspicio, nomen ipsum Homeri hinc dictum esse, ut altera ex parte fabulam de caecitate ab alio vocis "Ομηρος significatu ortum habuisse probabile fit.

Seruatum inde nomen φαψαδῶν iis, qui aliena declamabant, discreti ποιηταί; et si et inter φαψαδοὺς fuere, qui et ipsi versus fecerunt, ut Cinaethus, de quo modo dictum est, ad quem hymnum quoque in Apollinem retulere. (Schol. Pindari) Prooemia eos praemisisse, forte ab ipsis condita, inuocato Ioue, ex Pindaro patet. Declamarunt autem non modo Homeri et Hesiodi, sed et Archilochi, Mimnermi, Phocylidis, carmina: qua de re v. Athen. XIV, p. 620 C. Verbo ante frequentatum apographorum curandorum usum carminum recitationes fieri solitas sunt.

Simillima autem erat recitatio actioni scenicae, et rhapsodi voce, gestu, ipsam rem reddebant, affectus movendo, lacrimis rem miserandam, terrore horrendam, redhibendo (v. Plato in Ione p. 535 C.) ὑπεχρίνοντο δραματικάτρεψεν. Ita recitatio erat ad modos instituta, ita ut

cantui esset propior; unde ἄσαι dicuntur ipsi, et ab ipsis carmina μελῳδῆτηναι, et ὑποκρίνεσθαι, quia cum gesta et actione mimica; ap. Athen. l. c. ὑποκρίνεσθαι τῶν Σιμωνίδου τινὰς Ἰάμβων ἐν ταῖς διέξεσι (leg. ἐπιδείξεσι.) Non mirum itaque factam recitationem etiam in Θεάτροις ibid. Constituti quoque ἀγῶνες, more Graeciae et proposita praemia; agnum memorat Schol. Pindari l. c. Nem. II, 1. et si haec non perpetua fuisse credo; neque vocabulo ἀγῶνος moueor, quo Graeci late vtuntur quoties aliquis in publico aliquid peragit ἐπιδείξεως caussa. Nobilissimus ἀγῶν Athenis ab Hipparcho institutus Panthenaeis; et eadem aetate rhapsodorum certamina Sicyone habita esse ex Herodoto discimus, qui lib. V, 67. narrat Clitthenem ραψῳδὸνς ἐν Σικυῶνι ἀγωνίζεσθαι venuisse τῶν Ομηρείων ἐπέων ἔνεκα, quod in iis Argiuorum, quos ipse odio insectabatur, praedicantur laudes. Ionom victorem in Asclepiis Epidauriorum τὰ πρῶτα τῶν ἀθλῶν reportasse memorat Plato in Ione, pr. Assuntī quoque aliquando. ἀγῶνες ραψῳδῶν in sollempnia Olympiorum: ita ex Dicaearcho Athenaeus ibid. narrat Olympiae παθαρμοὺς esse recitatos; et Dionysium Syracusis rhapsodos Olympiam misisse (Olymp. XCVIII, 1) ad recitanda carmina a se facta; ἐπεμψε δὲ καὶ ραψῳδὸνς τοὺς κρατίστους, ὅπως ἐν τῇ ταυτηγύρει τὰ ποιήματα προφερόμενη ποιήσωσιν ἔνδοξον τὸν Διονύσιον. placuere poemata primum διὰ τὴν εὐφωνίαν τῶν ὑποκριτῶν (rhapsodos memorat) mox autem explosa fuere: v. ap. Diodor. XIV, 109. Ita facile inter artes τῆς ὑποκριτικῆς referri potuit τὸ ραψῳδῆσαι ap. Aristot. Poet. 26. et Twining V. C. p. 549. Conf. Grammaticum in Biblioth. Coislin. p. 596. med.

Ex his apparet, tam constantem antiquitatis usum recitandi carmina fuisse, ut nihil noui habendum hoc sit memoratum de Homeri carminibus; ita vero nec de scriptura et de carminibus Homeri scriptis his aetatibus omnino quaeri potest, cum nec magis aliorum poetarum carmina scripto consignarentur. Tam parum coniuncta est cum quaesione de Homericorum carminum antiqui-

tate illa quaesitio de artis scribendi inuenito; tantum abest, vt ea fundum disputationis constituere possit. Inventum multis saeculis antecessit usum frequentiorem, et in aere saxoque substiterat, donec inuenienta esset materia habilior.

Rhapsodos ἐκ διαδοχῆς Homericam poesin recitasse, narrat Schol. Pindari Nem. II, 1. qui 'Ομηρός nominat; et noto loco Diog. Laert. II, 9. l. 57. Solon lege sanxisse fertur, τὰ 'Ομήρου εξ ὑποβολῆς ράψῳδεῖσθαι. quod ille interpretatur: οἷς, ὅπου ὁ πρῶτος ἐληξεν, ἐκεῖθεν ἀρχεσθαι τὸν ἔχομενον. Simplicius dixeris alterum alteri deinceps successisse, partibus carminis recitandis, quia nemo erat, qui totum carmen memoria teneret, sed aliis alias partes. Quo ipso firmatur, quod aliunde constat, rhapsodias singulatim esse recitatas; et si fieri potuit, ac debuit, ut plures rhapsodias cognati argumenti iungerent, quo ipso homines incidere debuere in alterum inuentum, ut pluribus rhapsodiis inter se iunctis corpus aliquod conficerent tentarent.

Vulgato hoc et ubique recepto usu τοῦ ράψῳδος factum est, ut vox illa tandem simpliciter loquendi more communi modo pro, recitare, modo pro, canere, vel ποιεῖν, frequentaretur. Apud Lucianum sic est & "Ομηρος ράψῳδοι. Iam olim Sophocli Oed. T. 399. Sphinx dicta est ράψῳδὸς κύων, et Eurip. Alcest. 540 ὡς δὴ τὸ δράσων τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον; h. e. ὑποβάλλεις. λέγεται.

Serius τὸ ράψῳδεῖν in contemptum venit: quoniam res in artem mercenariam abierat; mercedem ab audientibus exigebant, adstantium circulum obibant nummos colligendo, ipsi ornatai veste pretiosa et corona: (v. Ion. p. 535.) tum homines indocti artem profitebantur, qui ipsum carmen memoria tantum comprehensum parum intellegent, et imperitia cum arrogantia ridendos se doctis praeberent: id quod ex locis Xenophontis et Platonis constat; in Xenophontis quidem Sympos. 3, 6 Socrates ait ἔθυας ηλιθιώτερον ράψῳδῶν haud esse; meliores interpres, a quibus Niceratus institutus sit, memorat

Stesimbrotum, Anaximandrum, et alios multos: si modo hoc ad Homeri lectionem reuocare licet. Mem. Socr. IV, 2, 10. Fuisse tamen etiam, qui arte sua probarentur, credere licet, et colligas vel ex verbis Platonis de Legg. II. p. 658 D. vbi dixerat, adolescentes probare comoedias, τραγῳδίαν δὲ αἱ τὰ πεταιδευμέναι τῶν γυναικῶν praeferunt (vnde necesse est, mulieres tragedias spectasse) pergit: φαψῳδὸν δὲ, καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν ἢ τὰ τῶν Ἡσιοδείων διατιθέντα, τάχ' ἀν ημεῖς οἱ γέροντες ἡδοστα ἀκούγαντες, νικᾶν ἀν Φαιῆμεν πάκιολι. Video passim Platonis Ionem ita memorari, quasi hoc propositum ille haberet, ut rhapsodos in contemptum adduceret, tanquam omnium rerum ignaros, et sonos tantum rhythmique carminum reddentes. Quod ita se non habere, ipse dialogus docet, quo id Socrates agit, ut, non arte scientia rhapsodos declamare doceat, sed afflatus aliquo diuino; hoc est, ad nostrum morem sentiendi, vehementi animi motu et affectu earum rerum, quas carmen tractat, specie et imagine viuida rerum obiecta, correpti. Veram itaque notionem τῆς φαψῳδικῆς constitutere voluisse videri debet, non Ionem aut rhapsodos omnino in contemptum adducere quippe qui, ut actores in scena tragedias, ita ipsis τὰ ἔπη recitant cum actione, gesticant et affectu. An altius consilium Platonis animo insederit, ut et philosophos esse innuere voluerit δι' ὑπονοήσεις, qui non arte et scientia, sed phantasiae afflatus correpti commenta subtilissima proferant, quae sensus communis respuit, hand dicere aūsim.

Memorantur rhapsodi adhuc Alexandriae decantantes, et comoedus Hegestas in magno theatro ὑπερβάνεσθαι τὰ τῶν Ἡροδότου, Hermophantus autem τὰ τῶν Ὄμηρον. ap. Athen. XIV. p. 620 D. Obscura sunt quae de Homericis leguntur ap. Athen. XIV. p. 620 B. ὅτι δὲ ἐκαλούντο οἱ φαψῳδοὶ καὶ Ὄμηρισται, Ἀριστοκλῆς εἰρηκεν ἐν τῷ Περὶ χορῶν τοὺς δὲ νῦν Ὄμηριστὰς ἐνομαζομένους τρώτος εἰς τὰ θέατρα παρήγαγε Δημήτριος ὁ Φαλιγρέυς. (haec ex Athenaeo Eustath. habet ad Ω, p. 1360, 37.) Nomen

Homeridarum designasse aliquando studiosos Homeri patet ex Ione Platonis pr. (vbi v. Mueller. p. 14.)

Ceterum ex iis, quae exposita sunt, manifestum fit, male sub eadem notione comprehendi rhapsodos diuersarum aetatum. Primitus enim aetatibus $\rho\alpha\psi\omega\delta\circ$ dicti ipsi poetae, $\varphi\omega\delta\circ$, qui carmina sua recitabant; inde ii, qui aliorum carmina memoriter recitabant, verum etiam sua, hactenus erant poetae; inde res versa in artem, et dramaticum $\alpha\gamma\omega\gamma\alpha$, habitaque res inter $\alpha\gamma\omega\nu\alpha\varsigma\mu\omega\tau\kappa\kappa\circ\upsilon\zeta$. Serius successere homines indocti, vani et arrogantes qui nec poesin ipsi edociti essent nec res in carminibus narratas, sed laudem omnem ex declamatione appeterent.

S E C T I O IV

De rhapsodiarum compage.

Νῦν δὲ εἴη, ὃς τῆσδε γέ αὐμείνονται μῆτιν ἐνίσποι,
ἢ νέος ἢ παλαιός. ἐμοὶ δέ κεν αὐμένω εἴη.

Jl. Ζ, 107. 8.

Iliadem ex variis partibus constare dixi, idque neminem non animaduertere posse ac debere, quounque tandem modo eas partes se iungendas aut copulandas, omninoque constituendas, esse opinetur. Eas tamen in eam compagem tanta cum arte esse collectas, ut unum aliquod argumentum constituant, partium inter se nexus probabili, nemo non nec minus miretur. Atque in hac miratione defixa fuit mature ipsa antiquitas, praecunte in primis Aristotele, tanquam primo, qui nobis innotuit, huius iudicii auctore: quem sequuntur alii illam unitatem tam perfectam et in singulis quoque partibus absolutam ediderunt, ut negarent ullum versum esse qui non suo loco positus sit, tanta cum sagacitate, ut si eum exemeris, tota moles corruitura sit: quia, ut est apud Macrob. V, 3. tria haec ex aequo impossibilia iudicabantur, vel Ioui fulmen, vel Herculi clavam, vel versum Homero subtrahere. Suborta inde est religio et sacer hor-

ror, cui similem vna et altera aetate ante nos patres nostri viderunt in Critica saerarum litterarum, vt nemo auderet carmen animi sui iudicio subiicere; sin naeum aliquem offenderet, vt non de naevo, sed statim de medela, faltem de excusatione aliqua vel defensione alicunde petenda, cogitaret. Nisi tamen nobis ipsi imponere volumus, fatendum est, quod per totum decursum Observationum in singulis monitum est, multa inserta esse, quae cum summa carminis non necessario, interdum nec commode satis coniuncta sunt, alia quae curam ac studium produnt ingeniosi hominis, qui subinde vincinos, quibus diuersa iungeret et constringeret, hamulos et fibulas admoueret, interdum et lapillos intergerinos inteponeret, ne moles hiaret. Commissuras has bene insperspexit et ad senioris poetae ingenium referendam esse compaginem, censuit perspicaciss. Wolf. in Prolegom. p. CXXX sq.

In his manifestum est, post Aristotelem multos et multo magis recentiores in eius vestigiis non substituisse quippe qui epopoeiam cum tragœdia comparans c. 25. de Poetica actionem unam, totam ac perfectam constituit, eamque *στούντρον*, episodiis distinctam: at nusquam tam arte coniunctas ait esse partes Iliadis vel Odyssæae, vt nihil possit abesse; nec asserit hoc Longinus aut Horatius. Quod Aristoteles peruidit, et acutissime vidit, est discrimen inter expositionem unius rei gestae, seu actionis, et plurium actionum, querum altera alteram temporis progressum excipit; inter Cyclicos et Homerum hoc erat quod discrimen constituebat; et ad animaduertendum erat promptum, inter omnes narrationes epicas hanc Homericam esse unam præstantissimam; hanc animos maxime mouere ac tenere, hanc rerum varietate delectare, et multas alias habere virtutes: ut in Oedipo Rege felicitas argumenti simplicitate sua exemplum perfectæ tragœdiae adumbrat. Ducta hinc est doctrina de unitate epicæ carminis, tanquam summa virtute; hanc

Virgilium summa cum cura ac subtilitate reddere voluisse
ex ipsa carminis oeconomia apparent.

Maiores vtique ac potiores partes summa ingenii subtilitate coagmentatas esse patet; multo magis, si eas antea solitarias ac sparsim habitas esse cogites. Cum semel Achillis ira in Agamemnonem pro fundo esset positâ: eductas eo contemptu per Agamemnonis superbiam copias, etiâ fortissime pugnantes cladem tamen magnam et iteratam accepisse facile expectes, donec ipse Achilles arma iterum consociaret cum Achius: per totum autem carmen ante oculos hoc habetur mira cùm arte; nec minore cum sagacitate, forte etiam maiore cùm subtilitate, per diuersos gradus, cum detineamus expectatione, quidnam ad Achillis iram placandam et ad mutandum consilium adducturum sit Achillem, res eo deducitur, vt Pantroclus miseratione Achiuorum commotus copias Myrmidonum educendas ab Achille impetret, suaque temeritate sibi fatum maturet, Achilli autem animo dolorem tantum iniiciat, vt in amici mortem vlciscendam vnicce intentum animum habeat, atque ita ad arma capessenda iterum prodeat: hactenus *proprium* Iliadis argumentum sunt *fortunae Achiuorum et Troianorum vicissitudines*, ex ira Achillis eiusque postea virtute. Exponuntur tamen eae non per se, sed eq respectu ac consilio, vt per eas Achillis virtus insigniatur, quippe qua destituti Achivi succumbunt, eadem redditâ vincunt. Respondent ita consilio, et cohaerent mutua iunctura, partes insigniores praecclare. Si hoc facile concederis, non tamen pariter pronuntiari potest, etiam minora quaeque ac leuiora apertissime vbiique esse copulata. Sunt quoque partes episodicae, quae abesse poterant, forte etiam melius, quoniam animum ab eo, quod magnos animi motus et affectus excitat, auocant et ad alia auertunt, quibus ardor residit et collapsus tepescit; quo pugnae singulares interpositae, Paridis ex pugna reditus ad vxorem, Diomedis et Vlyssis nocturna profectio, et alia, referri possunt.

Studium copulandi diuersas partes arguunt maxime repetiti, interdum interrupta narratione inculcati, deorum interuentus, quorum memorationem ea ipsa de causa subiecti librorum argumentis, de ilisque, quae molesta esse videntur, singulis in locis monui, inprimis ad librum XVI (Π), XVII (Ρ), XVIII (Σ). v. Obſl. ad Π, 432 et Σ, 356. vbi etiam Zenodoti reprehensiones videre licet. Omnis rerum cardo vertitur in Iouis confilio, dum ille per easdem clades Achini illatas, id quod volebat, aſequi ſtudet; ſimul tamen Achiuorum virtuti et laudi nihil vult detrahi; quo ipſo ſpeciem illam auguſtam carmi ni poeta induit; ſimulque animus ſuſpensus expectatione tenetur, dum confiſcium illud Iouis non niſi partim et per gradus ſenſim ſenſimque apertius maniſtatur, (v. Not. ad lib. I, 5.) quemadmodum Achillis quoque fata primo obſcurius, tum apertius produntur; v. Obſl. Σ, 9.

Et itaque tenor aliquis totius carminis, vnitatem vulgo appellant, per partes inter ſe iunctas et congraſas; ſagacitatem quoque in eo agnoſcas; etiamſi negeſ eam elle tam admirabilem, artificiumque in eſſe tantae calliditatis, vt omnem humani ingenii modulum excedat; maſtoque minus; ſi mecum ad eam quaefitionem procedas: extiteritne haec compages partium ante partes, an partes extiterint prius quam in compagem coagmentatae fuerint. Historiarum fide nibil hac de re traditum accepimus; itaque animi iudicio et coniectatione allequendum eſt, quid sit ceteris probabilius.

Poſſunt videlicet fuſſe tres modi, quibus Jlias conderetur: primus, vt ab initio ſtati, et a primo auctore, totum epos, quantumcunque et quale illud manibus tenemus, conditum fit; alter, vt ſumma quidem carminis animo fuerit deſcripta, argumentum epicum adumbratum, per partes autem interiectas aut insertas ſerius elaboratum; tertius, vt carmina plura eiusdem argumenti habuerit antiquitas, ſigillatim circumferri et recitari ſolites, e quibus ſerius, Graecia iam meliore ingeniorum culta et vberante florente felix aliquod ingenium epos

hoc scite coagmentauerit. Deficiente, vt dixi, fide historica, probabilitatis iudicio vtendum est; nam, quod vulgo hac de re traditur, opinione vulgo recepta nititur, non fide memoriae antiquae idonea. Rhapsodię signatim memoratas legimus, antequam Iliadis et Odysseae mentio ylla iniecta reperiatur.

Videamus iam id, quod primo loco positum et vulgo creditum est, ab uno eodemque auctore totum hoc qualecunque habemus, epos esse inuentum et perfecte elaboratum, sitne illud satis probabile. Sane profitentur iidem, qui in hanc persuasionem consentiunt, epos hoc esse omnibus suis partibus absolutum et perfectum, arte mirabili et ab ingenio summo et politissimo; idemque summae simplicitatis et suavitatis. In his quis non sentiat res non modo diuersas, verum etiam contrarias in laudes assumi, altera ex parte ea poni, quae omnem humani ingenii modum excedant, ideoque omnem fidem supererent. Homerum aiunt vixisse tam remota antiquitate, qua nondum vius ingeniiorum cultus Graeciae fuit, Peloponnesus a Doribus occupata barbarie et immanitate erat oppressa, reliquae Graeciae regiones, ipsa Attica, nec agrorum, nec urbium cultu vlo meliore nitentes, omnium rerum egestate et tenuitate laborabant; Iones autem, qui cum Aeolibus Asiae plegas littorales nuper insederant, rerum florentium, quae serius fuere, vix prima fundamenta iecerant. Quomodo probabile haberri potest, repente unum extitisse hominem, qui conciperet animo epos, ingenio et arte mirabili adumbratum et invenitum, regulis subtilibus circumscriptum, vasti tamen argumenti; in quo simul omnia essent elaboratissima, sermonis elegantia, modorum suauitas, tum sententiarum, morum, orationis, simplicitas; uno verbo: summa ars cum iis ipsis, quae non nisi ante artem, simplicitate nativa se commendantia, adesse possunt. Si tale ingenium nostris aetatibus prodiisset, essent forte, quae mirationem minuerent; at rudi ista aetate ingenium quamvis diuinum non tamen tanta felicitate esse potuit, vt dotes et

munera futurarum aetatum, artem cultumque politiorem praefiperet et pluribus saeculis anteuerteret. Non iam commemorabo episodiorum contextum, versuum numerum, quem ingenio et memoria primus ille auctor concipere ac retinere debuit, si totum epos procreasse venditatur. Sans quidem si res fide alicuius scriptoris aequalis vel aetate proximi tradita ac firmata esset, magis lubricum esset iudicium; enim uero non tradita res est, sed credita ab eo, primum tempore, quo compages Ilias et Odysseae innotuit; si de superioribus temporibus memoratur, rhapsodiae, non Ilias, non epos, antiquiorum sermone frequentantur. Credita autem res est ab iis hominibus, qui eidem Homero tot alia carmina cultu habituque inter se prorsus diuersa ac dissimilia tribuerunt: quorum recensum apud Fabricium si inspexeris, vix oculis credas, tantam critics imperitiam inter Graecos, meliore quoque aetate, esse potuisse.

Restant itaque reliqui duo modi, quos diximus: quorum alter erat, ut descripta tantum a primo auctore esse credatur carminis summa, summumque argumentum; ut ab initio carmen fuerit Ilias iustae molis tantique moduli, qui ingenii humani finibus continetur, cui serius insertae fuere aliae partes, quibus partim ipsa actio prima amplius instructa decursu longiore continuaretur, partim episodiis locupletaretur. Scilicet fingat sibi aliquis aut clades Achiuorum ex absentia Achillis, aut Achillis iram per se solam, carmine fuisse enarratam; accessisse serius reliqua, interiectis vel adiectis iis, quae cum rerum summa et argumento connenire viderentur. Rem ita narrares, magna ex parte magis probabilem priore opinione; molestam tamen et minus probabilem aliis de causis. Ita enim aut credendum est, primum auctorem adumbrasse opus ab istius aeni ingenii facultatibusque prorsus abhorrens, dum animo praeuideret unitatem argumenti varietate tamen rerum et casuum locupletatam et amplificatam, ad perfectum aliquod artis mirabilis opus perduci posse, aut sumendum est altera ex parte,

argumentum simplex, narratione vnius facti aut rei absolutum, multorum ingeniorum per magnum temporum decursum consensu et continua opera, iis esse accessionibus locupletatum, vt prodierit epos hoc partibus suis absolutum. Verum tanti miraculi nec ullam suspicione alicunde elicere potui, nec bene conuenit illa cum antiqua fama: per rhapsodias singulas decantata primum Jliados et Odyssae carmina fuisse.

Videamus modum probabilem tertium, quo Jlias enasci potuerit, si ponatur, *primitus* carmina antiquiora plura, quae rhapsodiarum nomine mos et usus insignivit, *extitisse singula, seriusque ingeniosi hominis opera in corpus esse collecta*. Primo conuenit hoc cum antiqua fama, quae rhapsodias singulas olim habitas et recitatas esse ad posteritatem prodidit: de qua actum Sect. III. Firmatur haec fama iis ipsis quae in Jliade et Odyssaea memorantur de carminibus singulis recitatis a poetis, et quidem argumenti ex rebus Jliacis petiti eoque cognati et congrui: in Odyss. A, 3a6. 327. 350. a Phemio, tum Odyss. Θ, 76 sq. 489 sq. 499 sq. 567 sq. de Vlysse a Demodoco carmina eiusmodi seu rhapsodiae decantatae memorantur. Tenemus itaque morem antiquorum hominum; prorsus famae antiquae consentaneum; eundemque per plura saecula continuatum, etiam post ea tempora, quibus iam Jliadem et Odysseam memoratam legimus. Conuenit porro res ingenii humani indoli, modulo, mori, vt a singulis procedant omnia, seriusque colligantur similia et cognata in unum corpus; a conatis tenuibus progredimur ad maiora; propensi sumus natura ad sparsa in unam congeriem colligenda, ad revocandas species ad genus suum, partes ad totum; contra vero ponere totum aliquod, cuius ne una quidem pars adhuc innotuit, ab humano ingenio est alienum. Hoc itaque fieri potuit, et factum esse probabile fit, cum magnus numerus singulorum carminum communis argumenti de rebus Jliacis per multa saecula passim habitus et recitationibus frequentatus esset, tandem aliquando in-

genium aliquod felicissimum esse deuenisse ut plura eiusmodi carmina selecta in unum hoc corpus concinnaret.

Probabilem opinionem seu iudicium esse dixi, quia temporum rationibus, famae antiquae, antiquorum hominum usui et mori, exemplis similibus, naturae ingenii humani res connenit. Magni utique ingenii etiam hoc fuit, animaduertere, tot carmina argumenti inter se cognati posse in compagem aliquam probabilem cogi; contextumque aliquod mirabili cum arte ita confidere, ut unum aliquod corpus tanquam natum, non factum, illud videri posset, potius tamen ipsa res eo ducere, per plures conatus et experimenta, cum rhapsodi declamarent plures iunctim rhapsodias; ut solent hominum inuenta tentatis minus perfectis procedere ad maiora et perfecta. Temere ingenia creduntur aliquid inuenisse, cuius nec simile aliquid, aut omnino nihil extaret; alia inueniendi felicitas est, si in rei vel facti, quod iam extat, causas latentes inquiritur. Iam ingenium illud praeclarum, cui compagem hanc tam mirae artis debemus, nobis Homerus est; τὸ δύος commune esse dicam ei cum αὐτοῖς illis antiquis, qui idem rerum, mythorum, phantasmatum, artis, vitae, exemplum animis suis impressum habuerant, eodemque sermone antiquo, numero, eadem cum simplicitate, suavitate, pari habitu et ornatu mythico, istius exempli tanquam imaginem in tabula, carmine redhibuerant. Si antiquiores iam perspectum habuerent, et palam professi sunt, non ab eodem poeta, qui Iliadem condidit, Odysseam proficiisci potuisse: quidni, si probabilitas ita ferat, ipsas quoque partes carminum a diversis auctoribus profectas esse suspicari liceat?

Restat nunc quaestio: *quibus temporibus* plures rhapsodias in hoc Iliadis corpus coahuisse probabile sit? Expressam historiarum fidem nos deficere iam dictum est, omnemque rem ad probabile iudicium deductam esse ex temporum, rerum, hominumque rationibus, accommodata ad ipsa carmina, constituendum.

Primam Iliedis et Odyssae memorationem in Herodoto extare vidimus supra Scct. I. Ante hunc itaque factam iam rhapsodiarum compagem esse necesse est. Ad valde remota tempora tamen referre ingeniosum invenitum haud licet, quoniam culturam et artem illud prodit, quae in tempora obscura et omni litterarum luce destituta ante Olympiades cadere haud potuit. Sane quidem ii, qui Homeri aetatem ad antiquissima tempora referunt, simulque ab eodem Iliadem cum Odyssaea elaboratam tradunt, de probabilitate historica parum solliciti, in hanc quaestionem haud descendunt; at enim nos ea quaerimus, quae cum temporum hominumque cuiusvis aetatis rationibus consentiunt, nec aperte iis repugnant.

Duo sunt tempora, in quibus carminum Homericorum diserta aliqua sit mentio; alterum est aetas *Lycurgi*, alterum aetas *Pisistrati*, *filiorum eiusdem*, et *Solonis*.

Et *Lycurgi* quidem aetas, ex probato annorum computo haud multum absfuit ab ea, qua Homerus vixisse traditur aetate; vix viius γεγενητος internallo. *Lycurgo* enim annus ante C. N. 884. ante Olympiadem primam 108. assignatur, qui haud multum ab a. 907., Homero assignari solito, abest. Ea tamen quae a senioribus narrantur de vniuersa Homeri poesi in Graeciam a *Lycurgo* allata, et ex exemplari, quod apud Creophylum vel eius posteros seruabatur, descripta, fabulosa sunt et mera commenta. En verba Heraclidis, in fragm. Πολιτειῶν, e quo alii haufere, vbi de *Lycurgo* memorant: καὶ τὴν Ὁμῆρου ποίησιν (non declaratur, quaenam haec fuerit; parsne aliqua, et quaenam) παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεοφύλου λαβών, πρῶτος διεκόμυσεν εἰς Πελοπόννησον. Aelianus V. H. XIII. 14. de suo iam adiecit, υπεινεργατη Homeris ποίησιν esse a *Lycurgo* apportatam: ὅψε δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρέαν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὁμῆρου ποίησιν. Plutarchus in *Lycurgo* p. 41. E multo liberalior, cum narrasset *Lycurgum* ex Creta in Asiam nauigasse: ἐκεῖ δὲ καὶ, inquit, τοῖς Ὁμῆρου ποιήμασι ἐν τυχῶν πρῶτον, ὡς ἔσικε, παρὰ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς Κλεοφύ-

λου (ita hic nomen scriptum) διατηρουμένοις, καὶ — ἐγράψατο περιθύμως, καὶ συνήγαγεν ὡς δεῦρο κομιῶν. οὐ γάρ τις ἥδη δόξα τῶν ἐπῶν ἀμαυρὰ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν. ἐκεχτήντο δὲ εὐ πολλοὶ μέρη τινὰ σποράδην τῆς παιήσεως εἰς ἔτυχε διαΦερεμένης. γνωρίσην δὲ αὐτὴν καὶ μάλιστα πρῶτος ἐτοίχεις Λυκοῦργος. Vide quam multa veteri famae attinuerit vir in aliis praeclarus, in critica autem seu grammatica seu historica, parum cantus et subtilis. De Creophylo famam aliquam fuisse tanquam Homeri hospite, e Platone discimus lib. X de Rep. p. 600 B. vbi ridet nomen Κρεωφίλου, ut ibi scribitur; cum enim vellet doce-re; τὴν μίμησιν poeticam ad veram vitam emendandam parum utilitatis habere, non constare ait, nec ποίησιν nec poetam dum viueret, reddidisse homines meliores: ὁ γέρος Κρεωφίλος ίσως, inquit, ὁ τοῦ Όμήρου ἑταῖρος, τοῦ τείματος ἀν γελοιότερος ἔτι πρὸς παιδείαν Φανείη, εἰ τὰ λεγόμενα περὶ Όμήρου ἀληθῆ. λέγεται γάρ, ὡς πολλῇ τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν (Homerum) οὐκέτι ἀπειλεῖται, (illo viuente. f. ἀπ', ab ipso Creophylo) ὅτε ἔγη. quo patere ait, Homerum nec eos, quibuscum versaretur, meliores reddidisse. Fuisse Creophylum Samium ex Strabone discimus, XIV. p. 946 A. vbi excepisse Homerum hospitio memoratur, a quo acceperit Οἰχαλίας ἄλωσιν, quam Callimachus vindicat ipsi Creophylo poetae, quem alii Homeri magistrum fuisse allerant. Ex his patet Samiorum narrationem aliquam antiquius acceptam pro fundo fuisse, variam et incertam. Creophyli nepotem Hermodamantem magistrum habuit Pythagoras: Laert. VIII. 2. Fidem autem famae de Lycурgo valde esse circumscribendam facile credas; censuisse quoque sic Wolfium videlicet. Mihi hoc saltem probabile videtur, per Lycurgum ex peregrinatione in Cretam et Asiam reducem seu unam alteramue rhapsodium, seu notitiam aliquam carminum Homericorum venisse, mox iterum obliteratam.

Trium fere post Lycurgum saeculorum interuallo alia est narratio de Pisistratidis et Solone. Cum res historica fide tradita sit, videndi sunt primo loco auctores.

Antiquissimus, nec nisi centenis fere annis senior, Plato in Hipparcho, si modo ille Platonis habendus est, qua de re dubitatur; ubi in Pisistratidarum laudes excurrit: p. 228 B. To. II. Opp. Ἰττάρχῳ — ὃς ἂλλα τα πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδεῖχετο, καὶ τὰ Ομήρου πρῶτος ἐκόμισεν ἐξ τὴν γῆν ταυτηνί, καὶ ἡγάγκασε τοὺς φαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διέέναι, ὥστερ γῦν ἔτι οἶδε ποιεῦσι. Duo memorata videmus, *primum Hipparchum carmina Homerica Athenas attulisse*; (ergo antea erant Atheniensibus ignota; et hoc bene convenit cum statu Athenarum et fortuna per ista tempora.) *et instituisse ut Panathenaeis rhapsodi en recitarent per vices se excipiēdo*; eo quo *Platonis aetate adhuc solenne erat modo*. Nihil in his habetur quaenam illa τὰ Ομήρου essent; cum tamen per vices essent recitanda a rhapsodis, appareat, eas rhapsodias sigillatim habitas suisse. Unicus hic est scriptor, cuius, nisi senior sophista fuit, auctoritas esse potest aliqua hac in re. Lex tamen a maioribus scripta de recitandis in Panathenaeis solis Homeri carminibus memoratur quoque a Lycurgo in Leocratem p. 209. R. Alter est auctor, Dieuchidas rerum Megarenium scriptor, post Alexandri, suspicor, tempora, ap. Laert. I, 57. Soloni haec ipsa tribuit: τὰ τα Ομήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραψε φαψῳδεῖσθαι. interposita Laertii interpretatione: οἷον ὅτου ὁ πρῶτος ἔλαζεν, ἐκσιθεν ἀρχασθαι τὸν ἀχόμενον. Pergit: μᾶλλον οὖν Σόλων Ομηρον ἐφώτισεν (*illustrem reddidit*) ἢ Πεισίστρατος. ὃς Φησι Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῷ. Ambiguum est, sintne Dieuchidae tantum postrema, an et priora? Hi duo tamen soli sunt, qui famam antiquam cum fide tradant, nam reliqui, qui ab omnibus memorantur, qui haec attigerant, tam varie et supine, hac de re loquuntur, ut vix unquam explorate eos aliquid resciuisse apparet; quid Cicero? qui de Or. III, 34. de Pisistrato: *qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus.* Vnde recentiores nonnulli sibi persuaserunt, a Cinaetho perturbatum esse rhapsodia-

810 EXCVRSVS II SECTIO IV

rum ordinem, restitutum a Pisistrato: male usi ad eam opinionei notis verbis Euclathii pr. Comment. ad Iliadem. Melius Pausanias VII, 26 p. 594 Πειστρατος ἦτη τὰ Ὀμῆρου διασπασμένα τε καὶ ἀλλαχοῦ μνημονεύματα ἥθροιζετο. Melius prius; sed alterum obscure: *aliis in locis memoriter seruata*. Iosepho noto loco in Apionem est διαμνημονεύματα ποίησιν ex opposito τοῦ γράφεσθαι. Ex his aliisque locis ducta est vulgaris opinio, a Pisistrato, seu eius filiis, rhapsodias, sparsim habitas, in corpus esse coactas. Pro explorato tamen non habemus quod ponere liceat, nisi forte hoc: illis temporibus primum rhapsodias Homericas Athenas esse perlatas et a rhapsodis in Panathenaeis esse decantatas. Famam non satis certam fuisse patet quoque ex hoc, quod modo Soloni, modo Pisistrato, modo filiis omnino, modo vni Hipparcho res tribuitur; iam autem Solon Archon fuit et leges scripsit Olymp. XLVI, 3. ante C. N. 594. Idem vidit Pisistratum tyrannidem, h. e. summum magistratum, occupasse Olymp. LV, 1. ante C. N. 560. et paullo post senex obiit; Pisistratus autem obiit Olymp. LXIII. ante C. N. 528. et Hipparchus filius interfectus Ol. LXVI, 5 ante C. N. 513. tandem Hippias electus Ol. LXVII, 1. ante C. N. 512 qui idem adhuc pugnae Marathoniae interfuit annis XXII post Olymp. LXXII, 3. Ita a Solone Archonte ad Hippiae fugam habes interuallum octoginta fere annorum, intra quos fluctuat narratio, ea quidem, ut dixi, per se incerta et parum definita; his tam parum accurate traditis quantum fidei et auctoritatis tribuendum putas?

At vero alia illius aetatis memorata si comparet, (Synchronismum appellant) si, litteras et artes primum Athenis incrementa habuisse, memineris: probabile fit, in tanto annorum spatio plura euensiisse, a quibus Iliadis et Odysseae tanquam incunabula procederent. *)

*) Ne videamus haec primi animaduertisse, siue in inuidiam hoc trahatur, siue in laudem, memorare licet Bentleium non ali-

Iunctura plurium rhapsodiarum fieri, saepius tentari, potuit, donec totum hoc Iliadis corpus coahuit. Et recte se habere potest, quod seruatum est a Suida in "Ομηρος ὑστερου δὲ συνετέθη καὶ συνετάχθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Παισιστράτου. Nescio an in iis, qui in dispensendis Homericis carminibus studium posuerunt, fuerit Cinaethus (vel Cynaethus) Chius, de quo memorabilis locus ex antiquioribus est apud Schol. Pindari Nem. II, 1 pr. οὐδὲ ὁ Κύναιθος Χῖος, ἐστι καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὁμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπέλλωνα γεγραμμένον ὕμνον λέγεται πεποιηκέναι. οὗτος οὖν ὁ Κύναιθος πρῶτας ἐν Συρακούσαις (igitur Syracusis primum, non omnino primum) ἐραψώδησε τὰ Ὁμήρου ἔπη κατὰ τὴν ἀξιοστήν τυνάτην Ὄλυμπίαδα, ὡς Ἰππόστρατός Φησιν. (haud dubie ὁ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν. Schol. ad Pyth. VI, 4) Praecesserat in Schol. de Homeridis h. e. de rhapsodis: in quibus ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς Φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαντας ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὁμήρου ποίησιν. ultima corrupte exscripsit Eustath. p. 6 extr. nec mirum, si Cinaethus ordinavit et disposuit rhapsodias in compagem! Iure quoque memorari videntur plures εἰ διασκευάζοντες τὰ τῶν Ὁμήρου. Eisi hoc διασκευάζειν hanc uno modo dicunt reperio; est tamen hoc sensu idem quod διαθέτειν. et διασκευαστής, ut διαθέτης apud Herodot. VII, 61. Onomacritus est διαθέτης τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαλοῦ, h. e. qui collegit et ordinavit oracula Musaei. Omnino in re libraria antiquorum hominum prorsus animo eiicien-

ter statuenterem (loco a Wolfio quoque laudato:) in Phileleutheri Lipsiensis Remarks f. VII. *These loose songs were not collected together in the form of an Epic Poem, till Pisistratus's time, about 500 years after.* Sequitur Bentleius in hoc vulgatum morem Homericas actatis definiendae; si enim Pisistrati temporibus supra memoratis quingentos annos addideris, videbis ad decimum fere ante C. N. saeculum computum assurgere. Epigramma Pisistrati statuae Athenis adscriptum, ut aiunt, in quo versus est: Πειστρατός, ὁς τὸν "Ομηρος ἄθροισα σποράδην τὸ πόλυ αἰειδόμενον, nec antiquum esse nec auctoritatem habere, per se intelligitur.

da est nostra res libraria: quae eorum animis insidet, qui omnia ad litteraturam et mercatum nostrum reuocare solent.

Adiunxit studium haud dubie usus scripturæ ad notanda animi sensa redditus iam expeditior; etsi parum probabile fit, si legum Solonis scribendarum rationem reputes, eam repente tantopere frequentatam et exercitatem et perfectam fuisse, ut totam statim Iliadem librarii exararent, aut ut codicū manū exaratorum magna copia prodiret. Annorum plarum decursu haud dubie opus fuit, ad magnos in scribendi arte profectus. Potuit tamen illud nunc fieri inuenio, et ex Ionia illato usu τῶν διφθερῶν, pellum caprinarum ouillarumque (ap. Herodot. V, 58); cum antea per multas aetas litterarum quidem notae a Gephyraeis, qui Phoenicia origine erant, communicatae fuissent, exiguo tamen cum fructu, quia materia apta ad scribendum haud ad manus erat; a qua tamen omnem scriptionis usum pendere professus sum. Ita quoque in Ionia innouerant litterarum notae multis ante earum usum frequentatum. Lydorum et Medorum epistolas missas iam ante Croesi aetatem memoratas legimus ap. Herodot. I, 93. 99. 123. 125. Itaque nec conscientiam rem putem, etiam si σήματα in Homero ipso de scriptura intelligenda contenderis: usus enim eius esse aliquis potuit pariter per plures alias aetas, nec tamen materia commoda, ut magnus versuum numerus perscriberetur; quod utique nec in saxo nec in aere factum, probabile fit; de alia autem materia eiusne usu nulla est memoria, cum ne quidem τοῦ γράφειν et picturæ memoratio in Homero occurrat: de quo docte egit V. C. Merian (*Mem. de l' Acad. R. des Scienc. de Berlin, an. 1788. p. 533*) Ceterum scripturæ inuenio non tam celeres progressus tribuendos esse; alio tempore declaravi in *Comment. de antiqua Homeri lectione Vol. XIII. Commentation. Soc. R. Scient. Gotting.*

Vt panillo liberius de his pronuntiarem, gratum fuit, quod viam iam muniuit Wolfius, cuius acute disputata

mili longioris disputationis otium fecerunt: digna yisque quae iterum inspiciantur. Subiiciam tantum nonnulla, quae ut paullo longius procederem, me tum mouerunt, cum, ex reliquorum nexu et ordine, in haec quoque intentiore cura inquirerem.

Fuit Pisistratidarum aetas ea, in qua Atheniensium ingenia repente tanquam somno discusso evigilarunt, aut potius diuino aliquo afflato excitata litteris et artibus studium operamque consecrarent. Effloruerant litterae iam tum inter Graecos Asiae, Siciliae et Italiae; lyrice poesis ad summam laudem peruererat; artis dramaticae incunabula in Sicilia, nunc maturam aetatem Athenis habuere. Per haec tempora etiam ingenii alicuius felicitas existere potuit, quod propriam epicis carminis naturam perspiceret, et ad eum modulum rhapsodias iam ante connecti solitas ordinaret.

Quae adhuc disputata sunt, bene constituta esse videntur, quatenus de Atheniensibus agitur. At enim diversam rerum faciem obiici video, si Ioniae per eadem tempora conditionem et fortunam comparo. In Asia enim et in insulis iam ante Pisistratidarum tempora et ante Solonem Archontem Olymp. XLVI, 3 praestantissima ingenia, poetices maxime, floruerant. Magnus poematum numerus memoratur, a quibus mythi antiqui, inque his Troica expolita fuerant, Cyclicos poetas appellamus, qui inde a primis Olympiadibus vixisse traduntur: in his Arctinus Milesius, qui Aethiopide Memnonis res complexus erat, Lescheus Lesbicus, cuius vita Olympiadis XXXIII assignatur, Iliadis paruae notissimus auctor, Statinus Cyprius, Cypriorum carminum auctor, cum Nostroy scriptore Augia; Pisander Camirense Rhodius, Heracleae auctor circa Olymp. XXXIII. nam serius vixerat Panyasis; Herodoti annunculus seu patruelis, alterius Heracleae auctor, et Thebaidis Antimachus. Quid? quod Lyricorum principes inde ab Olymp. XXX. cum Terpandro, Alcman, Alcaens, Sappho, iam vixerant, Archilochus Iambographus etiam antiquior ad Olymp. XX. XXIII.

XXVII. memoratus; Pisistratidarum autem temporibus nomen erat clarum Stesiebori, Ibyci, Anacreontis, Simonidis; etiam Thaletis, iam septem sapientium, iam Pheracydis, Pythagorae magistri, nomina inclaruerant. Sunt haec florentis Ioniae tempora, sub Gygis successorumque Lydiae regum aetatem. Quid ergo? in Ionum tamen rebus nihil de Homero memoratum reperitur! ubi eius rhapsodiae latuerunt?

Scilicet infigendum est animis alte, quod saepe monui: nos parum diligenter recordari, fragmenta vros historiarum habere, non historias. Nullus autem facile populus est, cuius notitias tam ieunes habemus, quam Ioum, et ex iis maxime temporibus, in quibus artium et litterarum primordia condita sunt. Ad Athenienses spectant ea, quae supra memorauimus de rhapsodiarum recitatione, mox et scriptione; quo in loco habitu sint poetas cyclici et lyrici Ioum, ignoramus. In Ionibus autem probabile videtur, maturiorem fuisse scripturae vsum, quod τῶν διφθερῶν usus apud eos antiquior probare videtur. Quid tamen scriptis eorum libris factum sit; an ad Platonis, ad Alexandri, ad Alexandrinorum tempora durauerint; an lyrici antiquiores omnes, aut quinam, in bibliothecam Alexandrinam illati sint, ignoramus. Maturius interisse monumenta ingeniorum in Asia et in insulis video; et quae seruata sunt, in Graeciam illata fuerant; sic Herodoti Halicarnassensis, mox Thurisi; et ante eum Hesiodi, qui Cuma Aeolidis in Boeotiam contulerat. Haec si reputauerimus, balbutire nos in rebus antiquitatis grauissimis fateamur necesse est. Interea expedit tenere paucas ac tenues notitias, quas habemus, et videre, quae ex vsu, indole et nexu temporum culturae hominum, non ex leui aliqua opinione e nostris litteris suscepta, inde elici possint. Obvia vtique videtur obseruatio haec: quo tempore res Iliaca ante et post ea quae in Iliade HomERICA comprehensa sunt, variis carminibus constitutae fuere, eo aut iam conditam fuisse Iliadem, aut rhapsodiarum in unum corpus colligendarum

inuentum vitro se obtulisse ingenii acutioribus. Iam autem inter Athenienses sensus ille criticus primo emeruisse videtur, et, quid maiorem vim ad animum hominum haberet, et qua arte id assequamur, perspectum fuit; cui ingeniorum subtilitati eadem aetate debetur maxime dramatum natura accuratius constituta, et ad unitatis praeceptum reuocata. Suspicor igitur, litteris consignatas quidem maturius fuisse rhapsodias in Ionia; compagem tamen Iliadis et Odysseae factam Pisistratidarum aetate. Vide, quomodo ita colligam, et qua probabilitate.

Ab epica poesi ad tragediam progressus est factus, sive ille expeditus, primo per τὴν μιμητικὴν utriusque communem, quod bene Plato docuit de Rep. X primum per argumenta magni sensus et affectus, memorabiliumque fortunae vicissitudinum, quae vita heroica suppeditat. Factus est ille progressus Athenis, et satum drama tragicum uno actionis argumento intra iustum tempus finitum; et hoc quidem potissimum auctore Aeschylo, postquam multa iam dramata in scena essent acta, per saturam plura exhibitia. Sub eadem tempora, sed paulo maturius, hoc idem animaduersum esse videtur in poesi epica, ut heroici carminis vim summam assequi poetam, intelligeretur, si carmen una actione contineret; cum contra narrationis vigor minueretur rebus pluribus ac diuersis alia ex alia se excipientibus, quod in Cyclicalis carminibus animaduerti debuit, quae etiam sen mythici seu historici generis narrationes erant. Expertus est hoc idem Aeschylus in dramate, perfecit Sophocles; et sic unitas et dramatica et epica animaduersa artem utramque ita constituit, ut eti cognatam, suam tamen utraque naturam et indolem discretam, habere videatur. Ita et Aeschylus Homeri tragici nomen meruit, et hoc sensu, suspicor, ἄνθρος τῆς τραγῳδίας Οὐρανός dictus a Platone in Theaeteto p. 152 E. Atque huius rei sensum habuit Virgilius, qui carminis epicis dignitatem cum tragica gravitate, coniunxit, quod in Virgilii Aeneide dixi chara-

cterem carminis constituere singularem, Homericō di-versum.

Aristoteles a dramatis vnitate ad epicam progressus, c. XXIII de poetica, a tragediae indole plura transfert ad poesim epicam, nescio an plura, quam necesse sit pro diuersa vtriusque natura in multis aliis. Dubito quoque an Cyclicorum carmina, quia non una actione absolu-bantur, et si hactenus minoris artis et laudis, propterea latude quoque omni alia caruisse putanda sint. Carmina fuere historica, nonnulla etiam in hoc ad epos acceden-tia, quod unius herois res gestas, vt Thesei, vt Hercu-lis, enarrarunt. (cap. VIII) Possunt omnino eiusdem ge-noris formae esse plures, eaeque aliqua ex parte variae. Potuere quoque istae narrationes admittere omnem inge-nii vim in inueniendo, exsequendo et ornando argumen-to. Licebat enim antiquitus tradita non modo narrare, vt erant tradita, verum etiam, quomodo, ita tradita, euenire potuerint, quod ipse Aristoteles discrimen con-stituit: τὸν μὲν (ἱστορικὸν) τὰ γενόμενα λέγειν, τὸν δὲ (ποιητὴν) οὐλα ἀν γένοιτο. c. IX. quemadmodum histori-cus ipse interdum ad partes poetae transit, cum proba-biliter vult declarare, quomodo res narratae ita enene-rint, quod saepe idem est ac si diceret: eum exponere, quomodo res ita euenire potuerint aut debuerint τὰ τὸ εἰκὸς η τὸ ἀναγκαῖον.

Vnum est, quod de omni hac disputatione dubit-tionem facere possit, scilicet vt dicas: si diuersorum carminum compages sit Ilias, orationis quoque ac sententiarum discrimen aliquod notabile in oculos incur-rere debere. Recte hoc monetur, nec vi sua desituitur monitum, et saepe ad hanc animaduersionem ipse ani-mum attendi. Sunt tamen duo, quae obseruationem in-fringunt: *primum*, quod antiquorum poetarum epico-rum oratio eundem fere habitum habet; dum Ionicus antiquus sermo narrationi semel ita attemperatus era, vt follennes' vbique formae ac sententiae se poetae offer-rent; ita quoque poetae cyclici ad idem exemplar se

composuisse videntur, in eodem quoque argumento versantes; hoc saltem docent fragmenta, hoc Scutum Herculis, quod inter Hesiodea habetur; patetque idem ex comparatione Quinti Smyrnaei, qui, nisi quod ingenii vi, rerumque copia et dilectu longe inferior est antiquis, orationis colore saepe ita incautum fallit, ut in vetere heroiaco aliquo carmine versari tibi videaris; nisi verum est, quod suspicor, habuisse eum adhuc in manibus poetas cyclicos: quod non improbabile est, siquidem Proclus Saecalo V. eos tractauit, secundum ea quae iam olim obseruauit (*Biblioth. d. alten Litt. u. Kunst. I Stück. Inedit. p. 16.*) Ut autem omnium epicorum poetarum orationi idem fere color inesset, caussa alia accessit, in eo, quod poetae et sua et aliorum carmina, quae memoriter recitarent, *memoria retinuerunt*, neque adeo aliter fieri potuit, quam ut eadem phantasmat, formas loquendi, comparationes, flores poetici et voces exquisidores, ut haec omnia, inquam, animo infixa, quoties in easdem ac similes cogitationes ipsi inciderant, animo iterum se offerrent. Haec si reputes, non mirum videbitur, antiquorum carminum colorem tam parum esse dissimilem: in primis in praeliorum descriptionibus. Pro exemplo esse potest Batrachomyomachia, in qua paucissima sunt, quae non Homericæ esse sentias. Omnino hoc magnam vim ad ingenia hominum et ad ipsum sermonem poliendum habuisse necesse est, quod *non lecta carmina* sunt, sed *memoria seruata*. De eo autem nemo nunc dubitat, memoriae vites inter istiusmodi homines esse incredibiles; vid. *Jones Asiat. Researches To. II. p. 14.* et exemplum carminum Ossiani satis rem firmavit, ne memorem Delilium nostra aetate suos versus, ne chartae mandaret, omnes memoriae mandatos lecum e patria efferentem. Alterum: quod obseruationem supra memoratam eleuet, est hoc: frustra sumi, nihil omnino inesse in Iliados partibus sibi dissimile, nihil nisi quod sibi a summo ad imum respondeat. Immo vero priorum librorum character haud exacte conuenit oppugnationi et

pugnae in casulis; recedit ab iisdem Patroclia; et alius est color rerum gestarum ab Achille; nam de postremis libris iam alii viri docti nec aliter constituerunt.

Ceterum, Platonis utique tempore, carmina Homericā iam circa controversiam fuisse constituta et Homeri nomine vulgo insignita, vel ex supra dictis manifestum sit; Socratis aetate iam ad puerilem institutionem exhibitam esse Homeri lectionem, constat. vel ex narratis de Alcibiade litterarium ludum ingresso et non Iliadem, sed *rhapsodiam* petente (*ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ἔγραι*) cumque magister nihil se habere Homeri diceret (*μηδὲν ἔχειν Ομήρου*) colapho inficto abiisse: Plutarch. Apopithegm. p. 186 D. et Aelian. V. H. XIII, 38 vterque ex antiquiore auctore eodem. In Symposio Xenoph. c. 3, 5 Niceratus a patre se coactum esse ait, *πάντα τὰ Ὁμήρου ἔπη μαθεῖν. καὶ νῦν δυγαίμην ἀν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ στόματος εἰπεῖν.* Exemplaria virtusque corporis rhapsodiarum iam tum extitile apparebat, et si idem quoque rhapsodos quotidie fere audiuisse profitetur. In Memorab. Socr. IV, 2, 10. Euthydemus Homeri poema ta possidere (*κεκτῆσθαι*) dicitur. Et Isocrates in Paneg. (p. 144. ed. Gen.) maiores ait in honore haberri voluisse poetae artem *ἴν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν γεωτέρων.* Nec temere id factum: philologorum enim doctrinis subtilibus vulgus ad virtutem exercendam haud adducitur; eruditur illud factis ac rabus ad sensum expressis; utilium rerum doctrina iis immixta sola eam, quam quaerimus, vim ad animos emendandos habet. Talem itaque doctrinam videbant haberri in carminibus Homericis; et si cum opinionibus erroribus coniunctam, quas aut legibus aut sapientum et bonorum virorum consuetudine tolli posse putabant; cum iisdem sensum pulcri sine fuso ac pigmento ali per carmina videbant.

Nec ulterius procedere necesse est. Nota sunt quae de exemplari narrantur, quod Alexander habuit *ἀπόγενος*, ab Aristotele emendatum, tum ab ipso Alexandre

eum Callisthene et Anaxarcho illud recognitum: Ἀλεξάνδρου μετὰ τῶν περὶ Καλλισθένην καὶ Ἀνάξαρχον ἐπελθόντος perlegente. nonnullis notatis καὶ σημειωσαμένου τινά, ap. Strabon. XIII p. 888 B. Atque hinc deducimur ad tempora Ptolemaeorum, et ad grammaticorum Alexandrinorum studia in Homericis recensendis: de quibus disputandi materia iam largior extat in Scholiis antiquioribus a Villoisono vulgatis; quae ab eodem viro doctissimo congesta et sub unum conspectum proposita est in Prolegomenis. Omnia ista diligentissime digessit, et de meritis grammaticorum Alexandrinorum in Homerum copiosissime disputauit in Prolegomenis suis: quae qui adierit, mea non desiderabit. Commentatus enim est vir doctus eruditissime inde a p. CLXIV de criticae primordiis inter Graecos, de διεργάσει in Scholiis Homericis memoratis, in primis de Zenodoto, Aristophane et Aristarcho, appositis vbiue ex Scholiis locis, in quibus eorum nomina et iudicia occurrunt, pertinacissimo cum studio et incredibili cum industria. Expectatur ut hanc telam vir doctus detexat non modo ad Apionis, verum etiam ad seniora tempora; ita habebimus historiam absolutam curarum, quas Grammatici eam in rem certatum per tot saecula contulerunt.

E X C V R S V S III

De Homero, Iliidis auctore.

ποίησον δ' αἰθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδεσθαις.

Supereft nunc, vt de primo Homericorum carminum auctore quaeramus. Iterum plura in hac quaestione discernenda sunt: quaeri potest, vtrum unus aliquis omnes rhapsodias condiderit? num sigillatum, omnes, an plures, per diuersa tempora? num ipse eas in corpus redegerit? num iam sparsim a se editas et vulgatas? num ab initio sicut totum carmen sit meditatus, illudque totum an per partes decantauerit? an vero plures rhapsodiarum

auctores fuerint? num in his princeps Homerius? in cuius nominis societatem deinde venerint ceteri.

Nec vero verendum est tali disputatione nomini et dignitati poetae et carminis detrahi; nam in quamcunque opinionem deuenieris, manet hoc Iliadem esse carmen antiquissimum, ac praestantissimum; et eius auctorem, seu auctores, homines fuisse ingeniosissimos; et si ad unum hoc referimus Homerum, esto illud *sanctum hoc ac venerabile nomen*, quod per omnia saecula manebit, nec illud delebitur aut eius memoria debilitabitur; simile aesculo, de qua Virgilinus (Ge. II, 293)

*Ergo non hiemes illam, non flabra, neque imbre,
Conuellunt, immota manet, multosque nepotes,*

Multa virum volvens durando saecula vincit.

Aut si cum Macrobius Sat. VI, 3. loqui malis: *illa velut
pelagi rupes immota, resistit.*

Cum nihil certa fide de Homero Homericisque carminibus traditum constet: nemini inuidia moueri potest, qui ex rationibus probabilibus haec constituenda esse existimet. Fidem autem historicam omnino nos habere nullam, patet ex ipsis narrationibus, quae ad nos peruenire; fundus enim eorum est partim fama antiqua incerta et parum definita, partim commenta ingeniosa, partim fabulae aniles, ex grammaticorum et Sophistarum Scholis. cf. disputata in *Commentatione de antiqua Homeri lectione indaganda, diiudicanda et restituenda*: 1795. in *Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. Vol. XIII*, p. 159 sq. in qua omnino plura de iis, quae in his Excurribus exposita sunt, alia disertius, lineis alia primis, ad umbran: vt, nisi chartae parcendum ducerem, eam in hac editione repetere maluissim.

Nec obstat, quod antiquitas hanc fidem vulgo retinuit, esse Homerum aliquem poetam, auctorem Iliados et Odysseae, eoque nomine vti iam Platonem, Aristotelem, et iam ante eos Herodotum, qui non modo virumque carmen iam norat et nomine Iliadem et Odysseam laudat, verum etiam viriusque auctorem eundem Home-

rum agnoscit in loco de Helena quod illa cum Paride Aegyptum adierit, laudatis vll. Z, 289 — 292. Od. Δ, 227 — 230 et 351. 2. dum contra haec Cypria carmina, in quibus contraria memorantur, eius esse negat. Nam eiusmodi quæstiones historicas subtiliores haud facile insituerunt veteres; tum vero libelli, in quibus id egerant viri docti, ut in haec data opera inquirerent, periere, nec ex iis nisi singula dicta, nec docte satis et solleter exposta, seruata sunt.

Aristoteles quidem ad *quaestiones subtiliores historicas* descendisse haud videtur, et si ille Homeri διόρθωσιν curauerat, et ἀπορήματα Ὁμηρικὰ scriperat. In iis quae inde seruata sunt apparat, subtilitatem eum philosophicam passim ac rhetorican magis esse amplexum, quam sensum poeticum seruasse. Ne enim ea, quae in Sophistis Elencho memorantur, in librum de Poetica translatam, repetam, quis non miretur a tanto vixi, qui de Poetica tam praeclare egit, in poetam notari potuisse ea, quae v. c. ad Γ, 441. memorantur, cur Paris Helenas amplexus apparet? aut Λ, 385 κέρας ἄγλασὸν Paridem esse τὸν αἰδοίῳ σεμνυχόμενον. Κ, 98 (verius ad 198. 194) τις senes deliberabundi extra casu exierint. Non itaque miror eum hoc ponere tanquam opinione communis receptum, vixisse aliquem Homerum qui vtrumque poema condiderit. Idem non dubitat ipsius Homeri esse prooemium Iliados c. XXIV, 5. ὁ δὲ ὄλυγα Φραιμιασάμενος lqq.

Tatiapu Or. ad Gr. c. 48 et ex eo Euseb. Praep. Eu. X, 11. memorant πυμερού μαρτιού eorum, qui de Homero tradiderint; περὶ γὰρ τῆς τειχεῖς τοῦ Ὁμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καὶ δὲ ἡκμασσες, πρηγράψαν οἱ πρεσβύτατοι — Theagenes Rhœgius, Cambyses tempore, Stefimbrotus Thasius, Antimachus Colophonius, Herodotus Halicarnassensis, Dionysius Olynthius, (εν Χρονικοῖς) post eos Ephorus Cumaeus, Philochorus Atheniensis, Megalides et Chamaeleon, Peripateticī: deinde grammatici: Zenodotus, Aristophanes, Callima-

chus, Crates, Eratosthenes, Aristarchus, Apollodorus. Malim Tatianum adscripsisse, quidnam singuli illi de qua-que re tradiderint; nunc annos tantum ab uno et altero constitutos memorat. Omnes eos inter Ἑρμηνεῖς poetæ referre noli; antiquiores de temporibus et aetate Home-ri egerant; de Antimacho dubito, num alio modo ille Homerica attigerit, quam versus et voces ex eo transfe-rendo. Dictus olim est de Homero egisse is qui eius mentionem fecerat, aut aliquid apposuerat, aut in locum aliquem commentatus erat, v. c. Heraclitus, qui *Ἐριδος Σ., 107* aliter interpretatus fuerat, cf. ibid. ad vs. 251.

De vita Homeri qui scripserunt, videndi sunt ap. Harles. ad Fabricium B. Gr. To. I. p. 318. et alios. Nec vero tam ineptus sum, vt me certaminibus seu superio-rum, seu nostræ aetatis immisceam; multo magis ab hoc versus sum, quo magis de nominibus ac vocibus agi vi-deam, in re plerunque consentiri; nam antiquitatem car-minum profitentur omnes, fueritne eorum auctor unus an plures, Homerusne aliquis vere dictus, an nomen ap-pellatiuum plurium poetarum; de his et aliis statuere li-cet, quicquid placuerit: nos miramur carmina, et in in-genio praedicando conuenimus omnes; praecarius; quam a me fieri potuisset, exposuit haec Herderus, V. V. Mihi saltem de antiquioribus pauca sunt monenda; quae si accuratius expendas, nil nisi commenta esse apparebit, partim ab iis vrribus, quae sibi natales Homeri vindica-bant, inuenta, partim ex nominis etymo, aut ex prava notione αὐδοῦ, cuius personam ex sua aetatis institutis constituerant, partim ex probabili conjectura, quod is, qui de multis terris tam accurate tradidisset, multa loca adiisse videri debet, ducta, pleraque fabellis anilibus pro-piora. Magna pars antiquiorum fabularum per vrbes sparsarum continetur *Vita Homeri*, quae Herodoto tri-buitur, *) concinnata Ionice ab aliquo Sophista, (cuius

*) Iudicia de ea virorum doctorum v. ap. Fabric. Harles. p. 319. 320. Non sine arte concinnatus est libellus: ea, quae singulis

generis apud Lucianum de astrologia et de dea Syria libelli sunt) qui narrata de VII vrbibus in consensum re-

in vrbibus vulgo narrata erant, in contextum aliquod redegit: Quae Cumaei, Smyrnaei, Colophonii, maxime Samii et Chii cum leuis narrabant, ita in concentum adduxit, ut mater Critheis Cumae nata iis, qui ad coloniam Smyrnam condendam deducebantur, comes addita eum, qui vulgo Μελησιγνός dictus est, ad Meletum fl. partu ederet; Phemio nupta illa puerum educavit, qui a Phemio adoptatus et eruditus est; et sic porro. His lusibus quis tandem aliquid tribuat! Cum Sophistae aetate Homericas rhapsodiae a pueris in grammaticarum ludis legerentur, ludi magister Homerus quoque editur. Mentes nauicularius ex Odyssea Smyrnam accedit, et cum eo nauigat Homerus; in Ithaca ad Mentorem deductus ab Ulyssis fatis edocies, e morbo visu orbatur; quod alii Colophone factum narrarunt. Smyrnam redux. carmina consecisse narratur; victus egens inde Neonteichos, inde Cumen, Phocaean, Erythras, Chium, Samum adiisse, unde cum Athenas adire vellet, naue ad Ion insulam appulsa diem supremum obiit, ibique sepulcrum nactus est. Miror de Creophylo in insula Samo nihil ab eo memorari. Inseruntur paucim versus, quos vulgo circumferri solitos, ineptos plerosque et parum doctos, Sophista acceperat. Maxima fabularum pars a Chiis profecta esse videtur, qui etiam eum apud se ludum litterarium aperiuisse narsarunt. Cum esse tempore, quo rhapsodorum vita diu exoleuerat, ignari antiquitatis Graeculi multa de iis fabularentur, vita et conditio eorum comparabatur cum vita ergonum mendicantium; hocque ipsum traductum est ad Homerum. Illud vero, quis tandem ferat, nomina ficta in Iliade et Odyssea in homines mutata, quos Homerus adierit, ut Mentem et Mentorem. Sic Tychium, fabrum, et Phocaee, Thestoridem, quo nomine Calchas, Thestoris f. in Iliade notatur. Quae in fine adiecta sunt de Homero, Aeolensi genere, ex Ephoro adscripta esse, haud male suspiciati sunt viri docti. Cum iis si contuleris extrema libri VII Dionysii Helic. intelliges huic in ista comparatione Romanorum rituum sacrorum cum Graecis ante oculos fuisse Ephorum. Omnino autem Ephorum plerorumque antiquitus narratorum fuisse auctorem, e Vita colligas Plutarcho vulgo tributa. Matrem Cuma Smyrnam delatain ille quoque memorauit. Subiicitur ex Aristotelis libro III περὶ πολιτείας narratio, qua ad Ion insulam et Smyrnam Homeri puori fata referuntur. Haec duo inter antiquiora referto: reliqua quae attexuntur, sunt panni seniorum.

voçare voluit; itaque Homerum narrat eas urbés deinceps adeuntem. In fine adiecta nonnulla sunt ex Ephoro, qui Cumis Homerum vindicabat. De Creophylo, apud cuius posteros carmina Homeri comperisse Lycurgus fertur, narrata attigit iam Plato de Rep. X, p. 600 B.

Sub *Plutarchi* nomine *duplex* scriptum extat; in quibus tamen ea, quae apud Gellium ex Plutarchi scripto memorantur, non occurunt; alteri Dionysii Halic. nomen Gale Opus. mytholog. inscribere malit; est certe rhetoris alicuius fetus. De Homero pauca memorantur; reliqua de eius dialectis, tropis et figuris; tota ars rhetorica ex eo exemplis illustratur, tum, quae in eo latere putantur, dogmata physica, et ethica, politica et artes omnes. Praeterea est triplex *Vita Homeri* brevior a Leone Allatio in libello de patria Homeri edita; alteram et tertiam repetit Wassenberg e cod. Leid. et illustravit; prima videtur pars fuisse Chrestomathiae Procli; repetit eam Tychsen Collega honoratiss. multo auctiorem e cod. Escoriali (in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunst I. Stück* vbi cf. Notas. In his omnibus nihil habetur, quod ad veriora ac certiora ducat: nisi quod in altero locus est de iis, qui diuersis modis de patria Homeri tradiderant: — τὰ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖς· κατὰ Σιμωνίδην Χίος. κατὰ δὲ Ἀντίμαχον καὶ Νίκαιορον Κολοφόνιος· κατὰ δὲ Βανχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν Φιλόσοφον Ἰήτης. κατὰ δὲ Ἐφερον καὶ τοὺς ιστορικούς (ex Ephoro) Κυμαῖος. κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον καὶ Διογύσιον τὸν Θρᾷκα Ἀθηναῖος. τινὲς δὲ καὶ Σαλαμίνιον αὗτὸν εἶναι Φαστὴν ἄλλοι δὲ Ἀργεῖον. ἄλλοι δὲ Αἰγύπτιον ἀπὸ Θηβῶν. Facile est ad allequendum, has opiniones partim a patriae studio, partim ex ingenii lusu, partim ex auditione antiqua de rhapsodorum recitationibus esse natas. Mirari licet, id quod omnium ineptissimum est, de aenigmate piscatorum Homero proposito, omnium esse vulgatissimum. His adiungenda vita in Suidā "Ομῆρος et Eudo-

cia p. 320. Alia praeterea: Nihil in his est, quod certam et fructuam notionem eorum, quae ad Homerum spectant, suppeditet; nec magis in iis, quae apud Strabonem et Pausaniam occurunt. Narratio antiqua de certamine cum Hesiodo ab incepto grammatico singulari libello plurimis commentis est amplificata.

Vidimus fide historica desitui quicquid de Homero traditum est, quod multo magis ex eo appareat, quod primo ab historicis in quaestionem est vocatum, de temporibus, in quibus ille vixit. Alienum a consilio esset, post tot viros doctissimos iterum in hanc quaestionem descendere velle aut varias epochas, quas constitutas legimus, annumerare, quae fere annis post bellum Troianum, tempus et ipsum parum certum, tum annis ante Olympiadem et ante Romanam conditam definiri solent; nec nisi ex probabilitus rationibus, modo ariolando, modo ratiocinando. Varietas haec non modo testatum facit hoc, quod *de ipso Homero* nulla certa fama superfuit, verum id ipsum quoque, quod *nec de aetate carminum* certi aliquid constituit. Halleram nostrum memini autem, Iliadem ante Heraclidarum in Peloponnesum redditum contextam esse debere, quia nihil de hac rerum conuersione in ea memoratur; quae argumentatio primo per se nullam vim habet, quia poetae et historici non eadem sunt munera et partes; porro quoscum poeta, qui de rebus Trojanis canebat, seniora immiscere aut intexere debuisse, quae nihil cum iis habebant communem ipsum carmen versatur in rebus Pelopidarum, quorum progenies per Heraclidas Peloponneso sedere coacta est; quae eadem res inter causas fuit migrationis Ionicæ in Asiam; de qua nec magis poeta memorat, nec de Ionia et Ionibus. Quod vero omnem hanc conjecturam perimit, est, quod istam Heraclidarum et Dorienium in Peloponnesum incursionem annis LXXX ab excidio Troiae evanisse conuenit, nec nisi annis LX serius Iones in Asia confederunt, Homerum autem Ig-

nem fuisse et in Ionia vixisse, constans est antiquitatis fama. *)

Tempus, quo auctor Iliados viuere potuit, Homerus, aliquo modo saltem constituitur hac vna re, quam dixi, migratione Ionica, qua utique senior esse debuit is, quem constans fama obtinet Ionem fuisse. Iones iam tum sedes certas in Asiae ora habuisse et cultu aliquo vitae floruisse probabile fit, cum ex poetae dictis tum ex orationis expolitione. Iam migratio illa refertur in annos 140 et seqq. a bello Troiano, ante C. N. 1044; iam, sumto spatio centum, et quod excurrit, annorum post migrationem, probabili aliquo modo, ductu Apollodori Athen. et ex eo Nepotis in Chronicis, Marmorisque Parii conuentum nunc vulgo est in annos hos: Homericum floruisse circa annum ante C. N. 907; post migrationem Ionicam annis 137; a Troia capta (anno ante C. N. 1184.) annis 277; ante primam Olympiadem, (ab anno ante C. N. 776 procedentem) annis 131: ante V. C. (condita autem esse Roma ponitur ante C. N. 753) annis 154: Circa epochas has vagantur sententiae aliorum, e quibus saltem memoratu digniores sunt Erato-

*) Mentionem quoque iudicij sui iniecit Hallerus alicubi in Recensibus nostris litterariis (*Götting. Gelehrt. Anzeig.* a. 1772 *Zugabe* p. 134). Vidi Willm. Mitford, elegantissimum scriptorū *historias Graeciae*, Newtoniana hypothesi vsum, in eadem rationem incidisse Vol. I p. 160. ut ante Heraclidarum Dorumque in Peloponnesum incursionem Homerum vixisse ex eo sibi persuaderet, quod alioqui euentum hoc tam memorabile alicubi memoraturus fuisset; in auxilium aduocat versus Homericos Od. I. 351. VIII. 578. Jl. II. 486. XX. 308. quos ad proxima post bellum Trojanum tempora aetatem Homer retrucare opinatur. Enimvero nisi opinionem iam animo infatam ad ea loca attuleris, vix in talē sententiam descendes; tum vir sagacissimus haud animaduerit, se si innumerās in difficultates altera ex parte implicitum, quod sentiet, qui eius opinionis tuendae partes suscipere volet, quandoquidem ab reliquis temporum istorum notiis et ab omni antiquitatis positione prorsus abhorret.

sphenis, qui Homerum centum, et Aristarchi, qui eum
 centum quadraginta annos a Troicis temporibus absuisse
 scripserant. Aliis modis recessere illi, quā Chronologiae
 systema condiderunt, quorum ad sua quisque placita ac-
 commodare Homerī aetatem studuit. Nobis in istis, quae
 possumus, acquiescendum est, non quasi explorata et
 omni dubitatione sint maiora, verum ut habeamus ter-
 minum satis probabiliter fixum, ad quem referre possim-
 mus alia. Accedit auctoritas ex eo, quod conuenit fere
 computus cum eo, quod Herodotus narrat Homerum et
 Hesiodum se esse antiquiores annis CCCC. lib. II, 53.
 Allequi equidem possum, quibus in rebus istius calculi
 cardo vertatur. Scilicet ab Olympiade prima ad suam
 aetatem, Ol. LXXIV. norat fere trecentos annos elapsos
 esse, et migrationem Ionicam antecessisse ducentis et
 quod excurrit annis, non autem certas Ionum sedes et
 res florentes ante medium fere huius interualli decursum
 esse potuisse: ita ille facile conjectare potuit ad CCCC
 annos Homerū et Hesiōdi aetatem assurgere debuisse. Ad
 eundem fere morem suas epochas mythicas et historicas
 constituerunt Graeci, et recte; vt nos facere solemus in
 historiarum e sacris libris petitarum computo. Si tamen
 de utilitate subtilioris temporum finitionis ad ipsum car-
 men dispicimus, negari nequit, nos ea omnino bene, ca-
 rere posse. Quancunque enim rationem arripueris, non
 ea satis conuenit ad stabiliendum illud, quod Wood et
 alii ingeniose quidem, consuere, in ipsis confiniis inter
 vitam rudiorem et cultiorem tale carmen compositum es-
 se debere. Ad tempora enim proxima a bello Troiano
 nullus computus nos reuocat; et si reuocaret, cultior
 sermonis Ionicī in carmine habitus nos inde ad seriores
 aetates reuocaret. Non ignoro ea, quae memorari sol-
 lent, de tertia aetate post Troiam captam ex Jl. T, 307.
 308 Νῦ δέ τε Αἰγαίο — et quod ipse poeta Musas in-
 vocat, tanquam quae rerum memoriam habeant, οὐσὶς
 δὲ κλέος οἴον ἀκούομεν εὐδέ τι θμευ B, 486 et quod οἴο-
 νῦ βροτοί σῖσιν occurrit, E, 304. Verum tribus post

Troiam aetatis non ea Ionici carminis esse potuit elegantia nec poeta inter Iones: cum necdum Iones in Asiam trascissent. Quid igitur putabimus statuendum esse? hoc vtique: non modo famam belli Troiani usque ad octauam vel nonam aetatem (*γενέσην*) fuisse seruata, verum et carmina antiquiora, quibus ea fama iam condita fuerat; nec enim, quicquid in *toce-noto* Velleius contra contendit I. 5. ad allequendum facile esset, vnde tam politus et fluens sermo Ionici carminis procedere potuisse, nisi iam multa carmina antecesserant. Per itaque heroicae vitae mores et instituta iam ita multorum poetarum studiis informata esse poterant, ut eorum imaginem reddere tam viuidam facile possent.

In medium prolatae sunt alia, ingeniosa utique commenta virorum doctorum, quibus aetatem Ionici aedēs constituere vellent, ut τρεταὶ γελάσιοι Od. O. 403 in insula Syria cum aliis, de quibus v. *G. Costard in Letter concerning the ages of Homer and Hesiod Philos. Transact. Vol. XLVIII. P. II. p. 441.* Nondum tamen vidi, his ac similibus rationibus, quoqnam sic probabile effectum esse. Omnipotente videtur inutilis est disputatio, si verum est illud, rhapsodias a diuersis patris profectas esse, aliarumque antiquiores, aliarum series auctores fuisse. Ita quoque recte variari potuit in ipsa aetate Homeri constituenda; nec omnino absurda Theopompus libro XLIII Philippicarum historiarum qui eum sequitur, Euphorion τερπὶ Ἀλευαδῶν, eum quis gentis post expeditionem ad Troiam annis vixisse proununtiauit, Gygis Lydorum regis tempore, Archilochi et qualem, qui circa Olymp. XXIII vixit: v. Tatianus Or. ad Gr. f. 49. et Clemens Alex. Strom. lib. I. p. 51: quod sequutus esse videtur Dodwell. de Cyclis Dis. III. p. 128. qui similia statuit. Hactenus nec miror fuisse qui negarent, ullum omnino Homericum extitisse, talem scilicet, qualem vulgo homines docti tradiderunt.

EX C V R S V S IV

Res memoratae ab Homero ex annis ante Jliadem, et ex annis post Jliadem.

Ex iis quae ante Jliadem, hoc est, ante tempus, quod res in Jliade narratas comprehendit, euenerunt, per episodium haud pauca passim inferi vel attingi in Jliade, nemini non est obseruatum. Fuit is fundas opinionis multorum, ad artem poetæ hoc referendum esse, qui e multis aliis hoc sibi singulare argumentum delegevit, et inde lucratum esse hoc, ut haberet ingentes copias rerum, quibus exornare carmen posset. Virgilium in dilectu argumenti id vidisse, facile mihi persuasi; de Homero tum credam, cum de eo hoc praedicatur, qui totum corpus constituit et rhapsodias in epos concinnavit. Evidem alia via ingressus, ex iisdem mythis antiquis ita commemoratis, ut iam aliunde notos et in aliis carminibus expositos eos esse innuat, colligere soleo, multa iam tum aliorum poetarum carmina, quibus Ionicus sermo tantopere expolitus esse potuit, de rebus quoque Troicis, exitisse, e quibus facile erat, diligere ea, quae inter se argumentis conuenirent, et tandem in compaginem aliquam conuenirent.

Res eae, de quibus ago, memoratae partim ad tempora Troiana spectant, partim ad antiquiora. Alias quidem in Jliade, aliae in Odyssaea; in hac quidem tam multae, ut et ad mirum illud iudicium deuenerit Longinus, c. 9. 11. 12 Odyssleam τὰ λειψανα τῶν Πλακῶν τα- Θημάτων complecti et tanquam epilogum Jliados habendam esse Odysseam. In Jliade alia repeti ex prioribus annis, ipsa res postulabat, ut ostentum in Antide lib. II, 300 et classe soluente vela vs. 350. quod in Menelai gratiam duces ad expeditionem conuenerant I, 150. quod Iuno expeditionis dux et auctor fuerat IV, 26 et Minerva V, 715. Marte in societatem pertracto vs. 832. εἰ περὶ Τυνδάρεων ὄρκος quos aiunt, II, 286. quod Nestor apud

Peleum denuerat ante profectionem VII, 127. Duncum gloriatio in insula Lemno VIII, 230. Porro ea quae Nestor de se memorat e prioribus annis lib. I, 260 sq. pugna Centaurorum et Lapitharum, cui ipse interfuerat, qua Centauros a Pirithoo fugatos a Pelio monte ad Aethices in montibus Pindi se recepisse narrat ipse poeta: B, 743. 4. adde de Eurytione Centauro male mulcato a Lapithis Od. Φ, 295. Pugna Pyliorum cum Arcadibus in qua Ereuthalion a Nestore occisus Jl. VII, (H) 132 sqq. IV, 319. bellum Pyliorum et Epeorum Jl. XI (Λ) 669 sqq. in primis cf. vñ. 714. 5. 720. 756. adde Nestorem praemia consequutum in ludis funebribus Amaryncei Epeorum regis, Jl. XXIII (Ψ) 629. Phoenicis res et causus IX, 448 sq. Narrata de Tydei legatione ad Thebanos IV, 370 sq. V, 801 sq. X, 285. XIV, 113 sq. perpetua comite Minerua IV, 390. De Aenea ab Achille fugato XX, 187 sq. de eius equis V, 265. quod Priamus interfuit pugnae Phrygum cum Amazonibus. Ita de viribus ab Achille euersis IX, 328 sq. Ganymedis raptus iisd. vñ. Porro de reddenda Helena consilia Troiae acta XI, 122. 138 et Vlyssis legatio ad Troianos III, 205. Paris cum Helena navigatio Sidonem VI, 290 quod Paris cum Helena multa κτηματα abduxerat XIII, 626. III, 70. Narrantur quoque antiquiora, quae ad res Iliacas haud spectant, vt de Bellerophonte VI, 154 sq. Praeterea Cursum et Aetolorum et vñbs Calydon oppugnata, IX, 524 sq. Rhodus condita a Tlepolemo II, 657. de Hercule sunt plura loca classica, V, 392 sq. 638 sq. VIII, 353 sq. XI, 688. XIV, 249 sq. XV, 18 sqq. XIX, 95 sq. vñ sup. Excurs. I, ad lib. VIII. de mythis Homericis. Et sic plura, quae a me enotata esse, nunc malim; potest ei alius vir doctus obseruare, et in classes redigere. Ocurrunt tamen et in his nonnulla serius illata, vt de Paris iudicio lib. XXIV, 28. et de tentata ab Achinis escensione in muros Ilii lib. V, 432 sq.

Gum duo sint mythorum genera, alterum narratum a maioribus acceptarum de rerum euentis, alterum

opinionum priscae aetatis et Hellenicae stirpis ac Pelasgiæ gentis: de mythis ex cosmogoniis petitis dictum est in Excnrsu III. ad Ψ, *de allegoria Homerica*. De historicis autem mythis memorabilis est obseruatio, quae et aliis facile in mentem venire potuit, quod ultra quintam aetatem ante tempora Troiana nulla adiurget res narrata; proxima enim aetas seu γενεὰ est Argonautarum et belli Thebani, cui Tydeus, pater Diomedis interfuit; Euneos, Iasonis filius, commercia in Lemno exercebat cum Troianis: VII, 467 sq. Tertia aetas Herculis, Nelei, patris Nestoris; Oenei, patris Tydei, et Meleagri; inde quarta Amphitruonis et Alcmenæ, et quinta Persei ac Pelopis, quorum stirps ad Iouem referuntur.

Intra Aeoli genus, quod mox declarabo, comprehenditur potior mythorum numerus, a quo quinta generatio est Sarpedonis ad Troiam pugnantis: erat is filius Hippolochi ex Bellerophonte, qui Glauci Corinthii fuit, is Sisyphi, et hic Aeoli: lib. VI, 150 sq. Simili modo Priamus patrem habuit Laomedontem, is Ilum, hic Troem, ex Erichthonio natum, Dardani filio, qui ex Ioave et Electra Atlantis filia natus fuit; v. Aeneae genus lib. XX, 213 sqq. Ita sextus a Dardano fuit Priamus. Liceret haec subtilius et copiosius persequi; ut omnino mythologia herorum per γενεὰς est constituenda: verum huius loci res ea non est.

Verum alia obseruatio accedit, quod facta herorum et res per episodia memoratae de Achivis spectant omnes aut ad Pelopidas aut ad genus Aeolicum; Aeoles autem ex Thessalia oriundi in finibus veteris regni Troiani insederant loca, mox Aeolidis nomine insignita, famamque de maiorum suorum fortuna et virtute secum eo attulerant. Celebratum itaque apud hos Aeoles ex Thessalia profectos nomen Achillis, mater Thetis, extra Thessaliam alioqui vix cultu et templo insignis. Potuit per hos Aeoles nec minus Pelopidarum nomen cum Oreste et Penthilo, qui Aeoles in Asiam deduxere, migrare et tantam claritatem habere. Si haec tenemus, potest quoque

ratio reddi, vnde ductum hoc sit, quod poetae, qui in Asia oris degebant, Homerus et Hesiodus, ex Aeolide in Boeotiam profectus, Olympum Thessaliam montem, deorum sedem celebrarunt; antiquis scilicet narrationibus et carminibus, hoc quoque e Thessalia cum Aeolibus in Asiam erat translatum. Vates itaque seu ~~debet~~ inter Aeoles et Iones bellum Troianum facile in praecipuo carminum argumento constituerem potuere. Inde quoque illis innescere potuit incursatio Amazonum in Phrygiam. Jl. III, 184 quo Myrinnas sepulcrum ad Troiam est referendum II, 814. Reliquarum stirpium Hellenicarum fabulae vix vilae occurunt. Ionum fabula est una de Erechtheo II, 547. Od. VII, 80. 81. De Doribus autem omnino nihil narratum meminimus. Contra, cum Vlysses, et si a Cephalo, adeoque a Xutho, genus ducatur ad Aeolum tamen genus referret, a Sisypho progenitus intelligitur, quoniammodo inter Aeoles Asiae memoria eius et fama esse potuerit, quae ~~debet~~ carminibus argumenta praeberet.

Narrantur quoque nonnulla in Iliade e senioribus temporibus: vaticiniis tamen aut praefagiis specie, ut de Achillis morte, primo obscurius, tum apertius declaratus ab Apolline quod Troia nec a Patroclo nec ab Achilles capi possit, II, 708. 9. Ita de Aeneae posteris regnantis XX, 306 sq. cum Troiae eversione. (Minus bene enarrationem Mycenatum quaesivere in IV, 53) de vallo solo sequando XII pr. ubi versu procul dubio insitio decidimus annus urbis obsessae memoratur. Unum est, quod offendit lib. II, de Philoctete 724. 5. aliquando Troiam arcessendo, ab ipso poeta interpositum v. ad e. l.

Plura alia occurtere Postiliaca in Odyssea, mirum non eit, cum totum carmen ad seniora spectet. Sunt uero in his nonnulla, quae quodammodo narrationem rerum ad Ilium gestarum supplant; ut altercatio Achillis et Vlyssis in omen accepta Od. VIII, 75. porro lib. I, 326 quod Minervae ira Achius interitus causa fuit; lib. I, 37 quod Mercurius ad Aegisthum missus est de Mc-

nelai erroribus IV, 349 sq. de Helenae raptu; item de Agamemnonis caede XI, 386 sq. et alia; quod Vlysses speculator ingressus erat urbem, ab Helena agitus VIII, 292 de equo durateo XIV, 469 de infidiis quibus Vlysses insederat, XIV, 458 sq. quod Achillem caelum e praelio absportauerat V, 308 sq. Achillis funus XXIV, 57. Neoptolemi strenue gesta XI, 504. excidium Troiae IV, 240 sq. et alia. Narrantur quoque nonnulla antiquiora de Orione a Diana, et de Iasone a Cerere amato, Od. V, 121. 125. de Atlante I, 52. columbae Ioui ambrosiam ferentes XII, 63. Longe vero diuersi generis mythi sunt illi, qui Vlyssis errores constituant et omnino alium, vnde fluxerint, fontem arguant: Verum de his suo loco agetur. Nunc de Iliade.

Observant quoque veteres *nonnulla ab Homero ignorari*; ita Strabo XIII p. 896 C. quod Cassandrae vitium illatum haud nouit, sed eam ab Othryoneo exceptitam esse Jl. XIII, 365. Scilicet huius generis sunt ea, quae a senioribus memorata eo in loco, ubi de iisdem rebus memoratur, haud occurrunt. Eo reuocabant veteres iudicium Paridis, quod tamen in loco insitio occurrit XXIV, 28. 29. de causa irarum Iunonis et Palladiis. At huius generis memorari possint innumera, si, quae a Tragicis inuenta fuerunt, in Iliade desideres, referendaque in eum censum esset omnis mythologia posthomERICA; nam et Cyclici et Lyrici, sive alii poetae iis, quae Homerus vel omiserat vel leuiter attigerat, v. c. de Epeo, ductu VII. XXIII, 667 sq. alia pro consilio mutata, ut, quod Scyro adductus narratur Achilles, cum in Iliade lib. IX, 252 sqq. sponte ille ad Troiam venerit: alia adiecerunt; sic Bellerophonti Pegasum Pindarus, quem desiderant in Jl. VI, 179. Plurima huius generis, in hac clade praestantissimorum poetarum ignoramus, quo auctore aucta et ornata fuerint. Ita scire velim, quis Heben ab Hercule ductam, ingeniosissimum mythum adhibuerit; Pindarus eum iam attigit. Inter haec tamen perperam ponitur hoc, poetam omnia ignorasse quae non

apposuit in carmine; vt recte Strabo aliquoties disputat vt lib. XII p. 831. contra Apollodorum; cf. XIV p. 995. Ita cur tandem lyram operis sociam Amphioni in condendis muris Thebarum memorare debuit Odyss. XI, 262 vt critici censuerent: v. ap. Valk. ad Phoen. p. 311.

EXCURSUS V

*de Carminum Homericorum auctoritate recte
constituenda.*

Si in viros ingeniis, consiliis et factis eximios calumniandi libidine saepe grassantes alios indignamus: non minus aegre ferendum est interdum, si laudum in temperantia alii in eos vntuntur. Homerus, haud dubie princeps carminis epicis, simulque meliorum litterarum princeps, quatenus omnes antecessit, exemplumque proposuit, quod sequuti alii ad alia et maiora progressi sunt, ad tantam sui admirationem adduxit posteros, ut omnium litterarum, doctrinarum et scientiarum fontem eum esse pronuntiarent. Immodicis his, partim stolidis, laudibus offuscis illi potius poetae nomini, quam illud illustrasse dicendi sunt. Ipse Quintilianus Instit. Or. X, 1, 46 sqq. etsi intra eloquendi artem continere voluisse suas laudes videri debet, cum eum *omnibus eloquentiae partibus exemplum dedisse* demonstrare vult, eo tamen, tanquam diuino afflato abreptus, progreditur, ut in fine subiungat: „*Quid? in verbis, sententiis, figuris, dispositione totius operis, nonne humani ingenii modum excedit? Ut magni sit viri, virtutes eius, non aemulatione, quod fieri non potest, sed intellectu sequi. Verum hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiae, procul a se reliquit; heroicos tamen praecepit: videlicet, quia clarissima in materia simili comparatio est.*“ Persuasum tamen mihi habeo, et habere me alios assensuros praevideo, si nostra aetate, tale, aut idem, carmen primum in lucem prodillet, immodicarum istu-

rum laudum magnam partem exspiraturam esse. Itaque et modus laudibus est statuendus, et inquirendum, quis earum aut fundus sit, aut fons sit habendus.

Verissime mihi Plinius dixisse videtur H. N. VII, 30. *Homero vate graeco ingenium, inquit, nullum felicius extitisse conuenit, siue operis fortuna, siue materia aestimetur.* Neque temere dictum arbitror, si quis asseveret, semel tantum, nec nisi ista, qua conditum est, aetate carmen utrumque tam prospero successu condi potuisse; in felicitatis itaque loco esse hoc numerandum, quod poetae obtigerunt ea, quibus effectum est, ut ad omnes aetates carmina ista non modo laudem, sed et admirationem habitura sint aeternam. Continentur autem caussae istae primo loco *antiquitate ipsa, iisque virtutibus*, quae ab ea ductae sunt, siue in materia et argumento, siue in tractatione et elocutione; neque eae habere possent tantam vim ad hominum animos per omnia saecula tenendos, nisi eae ista aetate emersissent, qua naturae viuida vis nondum artis fuso esset corrupta, sine quo tamen nunc nullum ingenii opus carere potest, et si in antiquissimis operibus haec tantopere probamus et miramur. Habent et haec caussas suas in ipsa ingenii humani natura. Eo tamen factum est potissimum, ut per omnes aetates habeant homines, quod in Homericis carminibus voluptatem cum admiratione afferat. Cum his tamen fatendum est, in omnibus aetatibus ac populis accessisse caussas alias ac diversas, seu admirationis seu voluptatis inde capienda. Nam Iones haud dubie laetabantur, suorum ἀοιδῶν carmina diuino aliquo munere sibi seruata, et in iis ea, quae a maioribus stirpisque Hellenicae gentiumque auctoribus auditione ad se propagata erant, Musarum beneficio memoriae sempiternae tradita esse. Cum inde Athenas perlata erant carmina, Athenienses ea non minore cum voluptate audiebant, quippe qui Iones ex sua vrbe digressos Asiam occupasse norant, eorumque laudes non minus ad se pertinere arbitrari debuerunt. Sequiores aetates carmina Homerica

omnis antiquae memoriae tanquam codicem praestantissimum, merito summa religione, admiratione, honore, prosequuti sunt: tenebant enim in iis *αειδῶν* suorum reliquias, prisorum ingeniorum superslites fetus, maiorum laudes, facta, sensus, omnem memoriam antiquam, prima culturae omnisque sapientiae elementa, religiones, instituta, vitas praecepta; et hoc sensu dici poterat Homerus omnis sapientiae fons, ingeniorum altor, phantasias formes, poeseos historiaeque parens, carminis epicis unicum exemplum; cumque carmina illa seruata genere, argumento, colore, inter se similia in unum complexum essent comprehensa, ad unum etundemque auctorem eis nec nomine satis notum ea coepere referri, idque nomen vnicce celebrari. Ita, quae a venerabili isto vetum Ionicorum choro ac concentu erant recitata, cum ea singulatum spatia, facile peritura fuissent, Homeri nomini tanquam sacro clavo affixa, memorabili fortunae beneficio ab interitu sunt seruata: atque ita factum est, ut tanquam serie et catena perpetua, temporum seniorum literatura ab eo apta ac nexa sit, vinculo aliquo subtili nec cuiusuis adspectui obvio, simili illis δέσμοις Ἡφαιστοτεύκτοις, quos poeta memorat Odyss. Θ, 275 sqq. ἀρρήγτοις, ἀλύτοις, ὁφρ' ἔμπεδον αὖθι μένουσι. — δέσμωτα, γῆτ' ἀράχναι, λεπτὰ, τὰ κ' εῦ τα τις οὐδὲ θεοί τε οὐδὲ θεῖαι μακάρων.

Verum, eis breuissimis, exponendum tamen est difficius de iis, quae a *vetustate rerum et sermonis* maxime profecta sunt in carminis laudes tantopere cumulatas. Ipsa videlicet *antiquitatis religio animis hominum insita*; vita hominum in primis cultioris vitae gradibus constitutorum, sua simplicitate et naturae veritate placens, cum ipsa, quam dicimus, generis humani infantis, oratio mythica, quae tota a sensibus oculorum animique pendet, narrationibusque continetur rerum a sensu et phantasia ductarum adumbratione; mythorum natura sensibus impellendis accommodata, maxime quod cum

ipso hominum actu et rebus gestis copulati illi sunt, eorumque enarratio cum candore tam ingenue facta, vt poetam haec omnia tanquam vera habita cum fide ac persuasione persequi videoas; nata ex deorum interuentu factorum naturam humanam superantium probabilitas; ex eaque miratio mentem audientium, expectatione eventorum continua arrectam tenens: haec, inquam, adspersere carmini has illecebras, seu praefigias, quibus deliniti tenemur; per quas occulta illa iynx, quae carmini insidet, nos ad lectionem reuocat; tum narrationis simplicitas et brauitas ad eventum properantis, mutato per eventorum vicissitudines ipso orationis colore, carsu per hexametros cum grauitate aut celeritate variato; narratione per ipsum rerum actum detexta et oculis expofita, vt qui narrat ipse agentis partes sustinere videatur, ita vt drama agi, non memorari facta, putes; dum res porro ex naturae veritate, ipsis propriis formis et nativis coloribus redundunt, vt eas ante oculos positas arbitris. Hae praeclarae carminis dotes etiamnum nobis, in tanta vitae, opinionum et iudiciorum, diuersitate, voluptatem infillant, et mirationem exprimunt; humanitatis incunabula cupide discimus, et historias antiquas aliorum populorum, libros sacros Hebreorum antiquiores, tum notitias recentiorum aetatum de populis barbaris et ab humano cultu alienis, curiose comparamus; sermonem antiquissimorum hominum iuuat cognoscere, quandoquidem linguarum origines inter studia nostra nunc referimus, et grammaticam vniuersalem cum litterarum, grammaticae ac criticæ studio coniungimus. Per haec ipsa enim eo tandem peruentum est, vt a verborum tricis ac formulis sapientiae sacrae ac profanae studia ad utiliorem rerum, populorum, naturaeque cognitionem conuersa sint; ita utilius quoque Homeri studium subnasci potuit. Nec tamen postulari potest, vt unusquisque admiratione ac iudicio suo comprehendat omnia, quae in carmine praeclara sunt; hoc enim plus studii et otii postulat, quam quod in quoque, qui liberalibus litteris

bene imbuti sunt, impendere possunt. Satis est, palcri ac veri notionem habere ac sensum ita informatum, ne ad potiora et eminentiora caecutiat aut hebeat.

Antiquorum hominum priscaeque vitæ adumbratione magnam voluptatis, cuius fractum Homerica imperitunt, partem contineri dixi. Cedit ea in laudem ipsius poetae, propter veritatem, qua res antiquae sensibus nostris redditae sunt; ceteroqui eae animos nostros tenent per se; id quod peregrinatorum per barbarorum terras narratione etiam recentiorum, experimur. Ex quo itaque ad haec attendi coeptum est, studium Homeri subnatum est, quod cuiusvis ingenui hominis otio dignum haberi potest.

Alia laus accessit Homero ex ipso argumento, quia ex belli Troiani euentis ductum est, cuius fama in antiquitate fuit celebratissima, idque merito: nam ex eo omnis melioris vitae cultus primordia inter Hellenes data esse credebantur. Primum hoc fuit tempus, quo distracta per tribus, gentes ac familias Hellenica stirps in commune coiit, commercia iunxit et populi notionem vere expleuit; *tum primum Graecia vires contemplata suas: tum sparsa ac dissona moles, in corpus vultumque coit et rege sub uno disposita est*, verba sunt Statii Achill. I, 456 sq. Belli huius memoria ac *lma* iam ante auctorem Odysseos antiquiorum *āoidōv* carminibus erat celebrata; nam Vlysses audire memoratur apud Alcinoum *āoidōv* res Troianas narrantem; vt scilicet hinc pateat, Homerum non fuisse primum belli Troiani *āoidōv*, cum ipse alios ante se memoret eadem tentasse.

Nuper quoque Troadis adeundae et cum Homericis comparandae studium exortum est, nondum satis subtiliter constitutum notitiis et consiliis, quae res postulat. Neque vero de his agendi nunc est locus; pluribus Excursibus haec attigi, quorum recensus est inspiciendum: quandoquidem nec recentiorum studia a meis curis aliena esse putauit.

Inter fortunae munera referendum est quoque hoc, quod mirationis in audientium animis mouendae instrumenta Homerus habebat efficacissima ex interuentu deorum, qui non ab arte inuenitus, sed, cum indeole aetatum et sensibus hominum, subnatus erat; debuit enim incredibilem vim ad hominum animos habere, qui talia, maiorum fide ac fama accepta, persuasa sibi habebant. Sane et nostros sensus ista feriunt; at quam diuersa ratione! nunc antiquitate et doctrina placent.

Alia, quam miramur, poetæ felicitas est in exprimendis naturae impulsibus, sensibus, motibus, affectibus et sic porro; tum in viua rerum sensui obiectarum redditione per poeticam orationem: hoc illud est, quo maxime poetæ ingenium summum eminere censeo. Eam tamen felicitatem ille non ab arte petuit; sed viuida ingenii vi exprefcit ea, quae ipse perceperat ac senserat. In ista autem vitae simplicitate, animis hominum nondum per varias curas et studia districtis, multo viuidior sensuum impulsus et phantasiae vis et vigor esse debuit. Ab aetatis priscae vsu profectum erat hoc, vt, qui rem factam narraret, ita narraret, vt eam inter narrandum ipsa actione redderet et ante oculos poneret, et auctores facti ipsos induceret illud enarrantes; erat id tanquam drama, dramatica actio, ad affectus magnos mouendos accommodata; sic nata est narratio epica, qua tantopere animi audientium deliniuntur.

Magnam dulcedinis partem narrationis epicæ a virtutibus versus hexametri proficiisci iam ab aliis monitum est; rhythmo ille suo, variato motu, et modo riui modo fluminis more lenior vel concitator incessus, facilis et continuus, in graecis Homeri incredibili modo narrationem adiuuat.

Ea ipsa, quae nunc in oratione vulgaria, languida, incompta, diceres, in laude habentur orationis Homericæ, propter carminis antiquam simplicitatem, sermonemque nondum cultu expositum; placent particulae eiusdem ite-

rationes modo copulandi modo disiungendi modo aduer-
sandi vi ac sensu posita; nonae propositiones pro iis,
quae iunctura cum antecedentibus decurrere debebant;
verba iuncta cum nominibus omissa praepositione, (v.
c. ποθὴ τέταυ υἱας Ἀχαιῶν, pro ἐπὶ υἱας, h. e. ἀφίξε-
ται) casus secundus positus fine ἄντη vel διά. et alia si-
gillatim notata; Epitheta perpetua, otiose posita, sine vi
in iis locis. Cui non in memoriam venit πόδες αὐτοῦ
Ἀχιλλεὺς, etiam quando stat et sedet, et sic innumera.
Ipsa vox θεῖος, θεοειδῆς, θεοειδεῖος, tōties apposita sine
vlla vi, et nullo cum fructu ad sententiam; cum alibi
praestantiam quamcunque designet; de quibus notata
sunt multa; nec sine reprehensione otiosi usus; attamen
in ipsa lectione Homeri haud offendunt, délectant quo-
que numeris suis eorumque vi ad hexametri suauita-
tem. Tam multa sunt in his, quae ex orationis genere,
charactere et habitu sunt diiudicanda.

SVPPLENDÀ ET EMENDANDÀ.

A D L I B. XX—XXIV.

XX (T)

p. 5. vñ. 3. Scholion in Sch. br. et París. de Θρω-
σμῷ, confuso cum Callicolone, cui subscriptum: ἡ ἴστο-
ρία παρὰ Δημητρίῳ τῷ Σκηψίῳ, v. inf. ad vñ. 53.

vñ. 4. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσ. Non ad h. l. respe-
xit Plato de Rep. II. p. 38o A. in verbis οὐδὲ θεῶν ἔριν
τε καὶ κροσίν διὰ Θεμιτές τε καὶ Διός. sed, ad Pindar.
Isthm. VIII, 58 lqđ.

p. 7. vñ. 8. extr. „v. Excurſ. ad h. l.“ corr. „Ex-
curſ. ad Φ.

p. 20. vñ. 55. l. 9 ab extr. „iterum iteratur“ dele
iterum.

p. 29. vñ. 83. ἀπειλᾶται. ἀπειλῆσαι. de promittendo.
iterum Ψ, 863.

p. 33. vñ. 114. Scholion A. est quoque in Cod.
París.

p. 37. vñ. 138. ἀρχώσι — ἀρχήσι. iterum sic recitan-
do variant Schol. Lips. cum B. et Vict. ad E, 162. et
ad Σ, 514.

p. 37. vñ. 140. Schol. Par. qui ceteroqui, in minu-
tiis haerens, in hoc libro facundus est, νεῖκος ὄρεῖται γρ.
καὶ ἐτύχθη. Ήν' ἦ. εὑθέως, εκείνων τῆς μάχης ἀρξαμένων,
καὶ ήμῶν ἐγένετο ἡ μάχη.

p. 40. vñ. 158. ὄρυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες. Sch. Par. γράφεται καὶ, ἄμυδις καὶ δύο ἀνέρες. οὐ γάρ ὅμη δί δύο ἄνδρες εἰς ἐναντίας ἀλλήλων. Hoc saltem video: interpungi posse hoc modo: ὄρυμένων. ἄμυδις δὲ δύ' ἀνέρες. idque melius.

vñ. 159. τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος. Schol. Par. γράφεται καὶ, τίνασσων χ. δ.

p. 66. vñ. 260. δουρὸς ἀκακῆ. etiam Par. γρ. καὶ ἀκακή, et eodem modo, ut ceteri, interpretatur. Ad vñ. 269. in eodem est simile ceteris Scholion.

p. 71. vñ. 272. lin. extr. δοκεῖ σημαίνειν corr. δοκῆ.

p. 77. vñ. 303. ὅφρα μὴ ἀσπερμός γενεῇ καὶ ὅφρα τος ὅληται. Schol. Par. Ἀρίσταρχος γράφει. ὅφρα μὴ ἄφαντος γενεῇ διηθέντος ὅληται. interpolatio non satis docta, cum ἄφαντος non possit primam habere productam; at poterat sic scribi: ὥστε μὴ ἀσπερμός γενεῇ διηθέντος (scil. αὐτοῦ) ὅληται.

vñ. 325. Αἴγιλαν δ' ἔσσειν agnoscunt quoque Sch. Par. et γέγησιν habent, quam ad 291. memorauit.

XXI (Φ)

p. 143. vñ. 163. ἐτελείωσεν θε. Schol. Par. Πτελεμαῖος ὁ Πινδαρικὸς (leg. ὁ Πινδαρίου) ἀναστρέψει τὴν πέρι, ἵνα σημαίνῃ τὸ περιστῶν.

p. 158. vñ. 242. Par. εἴτε στηρίζεσθαι. γρ. καὶ εἴτε στηρίξεσθαι. οὐ γάρ, οὐδὲ τοῖς ποσὶν εἴτε δύναμιν ὁ Ἀχιλλεὺς, ὥστε στῆναι.

p. 164. vñ. 262. Idem Par. Φθάνει δέ τε τὸ ἀετέταται διὰ τὸ μέτρον, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος. ηὗίον δὲ ἐ Ζηνόδοτος γράφειν Φθανέσιν, ὡς νοσέειν. Ita emendandum Schol. B. quod apposui.

p. 165. vñ. 271. κονίην δ' ὑπέριττε. Sic Par. cum Scholio: γράφεται καὶ, ὑπέρεττεν, ἀντὶ τοῦ, ὑφῆρταζεν.

ἀφηρεῖτο (ἀφηρεῖτο) τῶν ποδῶν τὸν κονιορτὸν, ὅπισθεν
ὑποδυόμενος.

p. 172. vñ. 305. ἔληγε τὸ ὄν μένος. probabile fit fuisse,
ἔληγε σεῖον μένος.

p. 174. ad vñ. 319. χέραδος. Sch. Par. locum Pindari
laudat: καὶ δὲ Πίνδαρος· χεράδι τὴν δοτικὴν εἶπε. χεράδος
σπεδεῖ. (legerat ergo σπουδῶν. v. V. L. ad Pyth. VI, 13.)

p. 175. vñ. 321. ἀλλέξαι. et in Suida in ἀλέξαι —
ἀλλέξαι, ἐπιλέξαι.

p. 186 ad vñ. 363. idem Sch. Par. quae habet, Por-
phyriana sunt. Sic occurunt in ceteris, quae notata
sunt ad τανόψιον vñ. 397. de Apolline Nomio vñ. 448. τὸ
σφεδανὸν, 542 de interpunctione 556. 567.

p. 216. vñ. 550. πτολίτορθος. „semel de Achille.“
Atqui iam occurrerat O, 77.

XXII (X)

p. 300. vñ. 295. γῆτε μιν δέρυ μακρόν. deficit copula;
cum expectares: γῆτε δὲ δέρυ.

p. 313. vñ. 348. ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς — Sch. Par. Ἀρ-
στροχος, ὡς χωρὶς τῆς βαρελας, ὡς. (ita erit: quando-
quidem. ἔτει.)

p. 328. vñ. 397. pag. med. „Simonis alicuius“ de
quo v. Ouidii Ibis vñ. 333. 334.

p. 340. vñ. 444. θερμὰ λαστρὰ respicit Plinius
XXV, 38. Idem miratur XXXI, 32. fontes calidos in
Homero non memorari. Scamandri fontes ille non memi-
nerat sup. vñ. 148.

p. 346. ἵη ἄρα γειγόμενος αἰσχ. quomodo eadem for-
te, eodem fato se et Hectorem natos dicere potest An-
dromache? Dixeris, virumque miserum esse. Verum re-
liqua oratio repugnat, et comparatio ipsa parum conuen-
nit. Ut sequentia conueniant, generatum dictum esse

puta; se natos esse vitrumque pari fato, ut uno tempore viuerent, et una, matrimonio iuncti: at nunc ille morte est ereptus, ipsa autem viuit ei superstes.

XXIII (Ψ)

p. 388. v. 144. Scholion super ἄλλως pro ματείως est quoque in Parif. et in eo exempla laudata ex Euripidis Medea v. 1029. 1030. et Aristoph. Equ. 11. Insertum quoque Scholion ad μαμέωτο v. 361.

p. 406. 259. 260. l. 1. 6. „recte statuere“ corr. „statuerent, vel statuent.“

p. 414. v. 251. ἥπτους Τρωέως. Fuit Τρωῶς et Τρωός. v. ad E, 461.

p. 416. v. 303. Πυλογυγέες ἥπτοι. sunt Nestoris equi; de quibus v. sup. Θ, 113.

p. 422. v. 325. προύχονται δοκεύσι. de praecurrente iterum inf. 453. Etiam Herod. IX, 22.

p. 439. v. 393. Sch. Par. ἐπὶ γαῖαν ἀλύθη. ἀντὶ τοῦ, συνετρίβῃ, η ἐξετάζῃ. οἱ δὲ, παρειλκύσθη, η συστραφῇ. ariolantes.

p. 442. v. 414. de διαρτῇ. l. 4. „400. adde M, 412. et N, 584.

p. 458. v. 495. l. 1 et 2. καθοράσθε et καθοράσθον corrige εἰσοράσθε et εἰσοράσθον.

p. 463. v. 531. ἡκιστος. Scholion est quoque in Parif.

p. 490. v. 679. med. pag. „Repetit nonnulla Ennath.“ etiam Schol. Parif. At v. ad II, 522.

p. 506. v. 757. in verbis Eustathii extr. „εἴπερ η στοῖχον τὸν ἀπλῶς νοεῖθηναι ὄρθιον. Sphalma ὄρθιον corr. ὄρθινον. Eustathius reddidit voc. Lat. ordinem. Norat Ordines militias Romanae.

p. 529. vñ. 851. Scholion B. est quoque in Schol.
Parif.

XXIV (Ω)

p. 790. Excurſ. II. ad notam *. E Cod. Parif. eno-
tatum video a V. C. Tollio: *οἱ τάντας στίχοι τῶν Ὁμή-
ρου εἰσὶ λγ καὶ χαῖ. quae corrupta esse videntur.* Hoc
enim positi λ effet 12000. dixeris γ adiectum cum illo
numero 15000 efficere: at fieret hoc insolenti prorsus
modo.

LIPSIAE

EX OFFICINA DÜRRIA.

H O M E R I
C A R M I N A

CURANTE

C. G. H E Y N E

T O M U S N O N U S

I N D I C E S C O N T I N E N S , C O N F E C T O S

A B

E. A. G. G R A E F E N H A N

P H I L. D.

L I P S I A E,

I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A .

M D C C C X X I I .

P R A E F A T I O.

Clarissimi et beatissimi viri Iliadis editioni quod etiamnum a me volumen nonum addatur, multi, credo, mirabuntur, quasi haec Musa tardius veniat. Multi id, quod inter omnes satis constat, dicent, editorem illum, ac interpretem nostro tempore cl. Wolfii ingenio nec non aliorum studio oppido superatum, ne suo quidem tempore magnam de magno viro expectationem, quod his contigit, superasse. Sed est semel in multorum nostratum atque barbarorum manus et bibliothecas prodita copia ista tam larga observationum sive proprietarum sive aliunde comparatarum, tum in materiam, tum in voces. Idem comperire mihi licuit ex libraria, de philologicis operibus tantum in modum merita, quae idcirco eo citius me voluit indices confidere, a quibus perducendis ad finem jam duos alias viros nescio utrum amoris dulcedines an operaे siccitas detinuerit. Ipse Heynus tale additamentum non expers frugis duxit. Quare, si quid proderit haec illave pagina, illius est, cuius postumas schedulas meis scriniis clausas teneri glorior. Majorem illarum fasciculum inscriptum reliquit: *Vocabularium Homericum*, unde facile conjici licet, Nostro etiam Odysseae vocabula addere propositum fuisse; idem, ni fallor, significatur e. g. in comm. ad XVI. 184. 630. To. VIII. p. 833. lin. 13. Mihi difficilius videbatur id consilium, neque scio, quid de hac re tradiderit cl. Heeren, auctor vitae Heynii. Sin ad singulas voces ea quoque addere conati essemus, quacjamjam Herman

nus, praceptor mihi pie, colendus, cum in aliis libris, tum *de legibus quibusdam subtilioribus sermonis Homerici disseveruit*, quaeve cl. Buttmannus in grammaticis et lexilogo, quaeve cl. Matthiae, quaeve cl. Thierschius, ratione orationi humanae, in eaque Graecæ magis accommodata; profecto libelli finem essemus transgressi. Simili modo Koeppenii libros denuo impressos videmus, quibus tamen illorum virorum, inter quos H. Vossius, doctrinas inserere praestitisset. Neve mireris, in *Auctorum Indice* quosdam saepius indicari, rc, propter quam cummaxime indicentur, non memorata seorsim. Temporis angustiae excusent me; neque locorum delectum concedebant. Quin immo, quae levioris momenti videantur, majoris mihi visa sunt, nimirum, quibuscunque vel levissime Graecorum et Latinorum scriptores congruant cum patre litterarum et vere fonte.

Ad *brevem* illam Graecis versibus subjectam *Annotationem* indicandam, usus sum signo hocce: *not.* nullo autem, aut, si opus erat, voce: *comm.* ubi referendi sunt numeri ad *Varias Lectiones et Observationes*. Animadvertisendum tandem est, Heynium interdum ejusdem versus numerum bis praeposuisse commentariis, primum ut ad versum, qualis cum ceteris cohaeret, deinde ut ad illum solum pertineret. Scr. Islebiae Pridie Cal. Jun. MDCCCXXII.

I. INDEX GRAECUS.

A.

- A** breve veritatis in η, com. XVI. 374. in compositis pro ἄμα, ibid. 419.
Ἄστεος Styx, XIV. 271. add. IX. 116. ibid. Exc.
Ἄσκετος ad I. 567.
Ἄσσάμην, αάω, ἀω IX. 116. XIX. 91. ασσῆ, ἀσσότο, ασσε XVI. 685. XIX. 95. 118. 129. 136. notione activa XIX. 187. βλάπτεσθαι Exc. II. ad IX.
Ἄσχετος V. 892. cf. XV. 548. XXIV. 703.
Ἄστος v. ἀτος.
Ἄβιος XIII. 5. ἀμαξόφιος.
Ἄβλης IV. 117. ίός, nondam amissus antea.
Ἄβληρός V. 887. VIII. 178.
Ἄβρομος XIII. 41.
Ἄβροτάκειν, ἀβρότη X. 65. ἀβρότη νυξ X. 265. XIV. 78. cf. XVII. 202.
Ἄγαζεσθαι indignari et φθονεῖν XIV. 111.
Ἄγαλλεσθαι II. 462.
Ἄγαμος III. 40.
Ἄγανός XXIV. not. 758. com. 759.
Ἄγαπήρωδ XIII. 756. XV. 392. XXIII. 118.
Ἄγαπητος VI. 401.
Ἄγασσασθαι mirari, probare VII. 41.
Ἄγανός III. 268. VI. 23.
Ἄγγελη III. 206. IV. 884. XI. 140. XIII. 252. ipsa res nuntiata XVII. 686. XVIII. 19.
Ἄγε, εἰδί ἄγε pro ἄγεται VI. 876. XVII. 685. ἄγεται et φέρειν XXIII. 662. XXIV. 653. 697.
Ἄγείρειν et διγείρειν ad I. 57. II.
440. ἀγεῖραι, et διγεῖραι V. 510.
ἡγείρεστο et διγείρεστο XV. 240.
Ἄγελη Minerva IV. 128. ibid. ἀγελητη. Ita βούς ἀγελητη et β. αγελητη XI. 723. — XV. 213.
Ἄγρη, ἡγησαν, ἄγη, ἐάγη IV. 214. σύγω XVII. 607. XVI. 801.
Ἄγερωχος III. 36. X. 450.
Ἄγη i. o. Θάμφος XXI. 221.
Ἄγηνωρ pro αὐθάδης IX. 695. 699.
Ἄγηνωρη XXII. not. et com. 457.
Ἄγήρω XVII. 444.
Ἄγηρως II. 489.
Ἄγκαλις XXII. 509.
Ἄγκεα, απήλαια XVIII. 321.
Ἄγκοιναι XIV. 213.
Ἄγκυλοχεῖλαι XVI. 428.
ἐπ' Ἀγκυλος τεύχεος XVI. 702.
Ἄγλαῖα, ἀγλαῖγεσθαι VI. 510.
Ἄγοράσθαι IV. 1.
Ἄγορεύειν ἀγορας II. 788. ἀγορή XV. 288.
Ἄγος XXIII. 160.
Ἄγοστός vola XI. 425. XIII. 503. XIV. 452. XVII. 314.
Ἄγρος ον XXII. 313.
Ἄγροιωται ἀνέρες XV. 272.
Ἄγρομαι II. 481. III. 209.
Ἄγνια XX. 254.
Ἄγχιμαχος, ἀγχίμαχος XIII. 7. XVI. 248. 273.
Ἄγχιμολος XXIV. 352.
Ἄγκιστιναι V. 141. XVII. 361.
Ἄγω frango, v. αγεν.
Ἄγών pro coetu VII. 293. XVIII. 876. XXIII. 448. 507. XXIV. 1. locus ad concessum XXIII. not. 258. 344. com. 847. ἀγών αὐδῶν XXIII. 886. cf. To. VIII. p. 796.

I. INDEX GRAECUS

- statio γεῶν XV. 423. XVI. 239.
 500. XIX. 42. XXI. 41. XXIII.
 263. 799. Nuaquam ἄγον apud
 Hom. est: pugna, XVI. 500.
 Ἀδδησις et ἀδεῖσις VIII. 423.
 Ἀδδηταῖς X. 98. ὑπνῳ καὶ καράτῳ
 312.
 Ἀδδην V. 203. ubi Exc. I. de ἀδην,
 ἀδω, ἀδέω etc. adde Exc. ad
 lib. X.
 Ἀδε, ἀδε V. 203. X. 98.
 Ἀδεῖν, ἀδεῖν III. 173. XII. 80. Exc.
 , ad V. 203.
 Ἀδέω, ἀδέω etc. Exc. ad X.
 Ἀδη, κόρος, πολίμον. (ἐς) ἀδην
 ἐλέφην XIII. 315. XIX. 423.
 Ἀδήρετος XVII. 42.
 Ἀδίνος, ἀδίνος II. 87. XVI. 481.
 XVIII. 316. XIX. 314. XXIII. 17.
 225. XXIV. 123.
 Ἀδροτῆται v. ἀνδροτῆται.
 Ἀδω, satio, defatigo XI. 817. XVIII.
 281. ἀδω et ἀδω XXI. 221. —
 XXIV. 717. ἀδέω XIX. 807. Exc.
 I. ad lib. V. cf. ἀμεναι.
 Ἀεθλος et ἀεθλον XXIII. 551. τέτ-
 τυγος δ. 654.
 Ἀεθλοφόρος πον: victor XXII. 22.
 Αει XII. 211. αἰει To. VI. p. 638.
 Λεικειη XXIV. 19.
 Λεικέλιος, εὐτελής, μακός, ούτι-
 δανος XIV. 84.
 Λεικίζεσθαι XVI. 545. 559.
 Λειφειν, φέρειν VI. 264. XXI. 307.
 Λεκήλιος XVIII. 77.
 Λέκητη XI. 565. XII. 8. XV. 720.
 Λελλα III. 18. XVI. 374.
 Λελκτέων VII. 810.
 Λέξω θυμόν XVII. 226.
 Λετός αἰθων v. h. v.
 Λέγαλος VII. 289. ἔγρος.
 Λέγεσθαι, σέβεσθαι XIV. 261. XVI.
 736.
 Λέγητης IV. 435. XV. 25. XVII.
 741.
 Ληθέω, ἀηθέσσω X. 493.
 Λημα, ἄω, ἄέω XX. 183. XXIII.
 214.
 Λήρη, διμήλη, caligo XVII. 644.
 649.
 Λήτης ἀνέμου XIV. 254. ἀήτη ad
 XV. 626.
 Λητος, uno loco obvium XXI. 395.
 Ληθέμοτος IX. 63.
 Λητεύω, operas praestare, XXIV.
 734.
 Ληθω et Ληθός Suppl. ad XIV. 227.
- 'Αθρέτω, αἰθρέτω XII. 393.
 'Αθρόος II. 439. Eustath. Odyss. I.
 p. 1856. extr. ἀθρόος et αἴθρος
 (ex ἁπα) XIV. 38.
 'Αθύραιν XV. 863. 864. com.
 Άι, αἰ ξεν i. e. εἰ ἀι ad I. 66. add.
 To. IV. p. 683. not. α. 205. Ex.
 III. ad lib. I. Exc. II. ad lib. V.
 212. αἰ ξεν cum futuro; sed εἰ;
 et λέγη cum futuro X. 419. De hi-
 actum est ab aliis post me impri-
 mis ad Tragicos. cf. Northmore ad
 Tryphiod. 298. αἰ ξεν et ως ιη
 variat, ut V. 96. ἀι — ξεν XIII.
 127. αι correptum ante connot.
 Σκωμαι φίλην IX. 414. Heyne. α
 κε pro ζην XVI. 41. XVII. 69.
 XVIII. com. 143. not 199. cor.
 272. XXIV. 116. αἰ ξε μη XVI
 32. αἰ ξε, η πον XVI. 39. αἰ
 non Homericum XIV. 110. α
 θάγη XXIII. 581. αι in fine ver-
 borum correptum XV. 666.
 Αλγαλόν et ηϊών XIV. 33.
 Αλγίκην IX. 15. XVI. 2.
 Αλγίς, αἴξ, αλγίογος II. 148. 44.
 V. 738. αλγίδα θυσάρων XV. 308.
 318.
 Αλγυντίας pronuntiatum Αλγυντία;
 vel Αλγυντίας To. VII. p. 411.
 Αληγλον κύρη II. 455. IX. 426. XI.
 155.
 Αιδήλιος XXI. 220.
 Αιδοῖος III. 172. αἰδώς aliquid pe-
 dendum XVII. 336.
 Αιδητη VII. 198.
 Αιδητης III. 219.
 Αἰειν, αἰοθάνεσθαι X. 160. 25.
 XI. 532. XV. 248. 252. XVI.
 508. XVIII. 222.
 Αἰητος XVIII. 410.
 Αἰθ' ὁφελεις ad I. 415. αἰθ' ὁφελεις
 XIV. 84. αἰθ' et αἰθε XVIII. 86.
 Αἰθείσθαι de supplicibus XXII. 124.
 Αἰθήρ et αήρ, illud etiam gen. fm.
 XVI. 365. XVII. 371.
 Αἰθοκα οἶνον ad I. 462. XXIII. 25.
 διάτυνορ accipiunt Gell. XVII. 5.
 Macrob. VII. 12. Heyne.
 Αἰθούσα I. 468. VI. 243. XXIV.
 644. στοά sc. in qua sedilia, στο
 θέρδαι στολωται IX. 468. XI.
 11. XXIV. 338. 323.
 Αἰθηγενής XV. 171.
 Αἰθω leo X. 24. XI. 547. XVIII.
 161. αἰθωνεις λέμητες IX. 121.
 τρίπασδες XXIV. 233. equi II. 339.

I. INDEX GRAECUS

3

- XII. 97. ἀστὸς αἰθων, aquila fulva, XV. 690. ταῦρος XVI. 488. αἰθόμενον κύνο XVI. 293. XXII. 135. αἰθομένοιο pro αἴθοντος XV. 81. Αἴθων XXII. com. 51. Λική XV. 709. Μικών XXII. 385. Μίμα et γενεῇ τυπονύμα XIX. 105. XXI. 187. Ζωτην, peritus V. 49. Ιναφετῆς XVI. 31. Ινιζομαι, ἐπατενω XIII. 374. Ινόδην αἰνῶν VII. 97. Ινος σερνο, laus XXIII. 795. Ινῶς, δεινῶς, quod et habet Hermog. περὶ θεῶν II. p. 453. ed. Laur. II. 38. III. 158. Χ. 547. Ιολομίτρης, agilis, ζωστῆρος V. 707. Ιολόπτωλος III. 185. Ιολος, αἱόλλειν II. 816. IV. 186. XII. 167. XVI. 107. i. e. ταρχός XIX. 404. lubricus XXII. not. 509. Ιπεινή Καλνδῶνι XIV. 116. Ιπέδης VIII. 369. ζαλεπός XV. 223. XXI. 8. Ιρεῖν reprehendere XXIV. 206. de- ripere 268. Ισσα, κατ' αἰσαν III. 59. ὑπὲρ αἰσαν VI. 487. XVI. 780. XVII. 521. 527. ὁμῆ πεπρωμάγον αἰση XV. 209. cf. Fatum. Ισθής, efflavit animam XX. 403. Ισιμος XV. 274. αἰσιος 598. Ιστον i. e. ἀφανῆ XIV. 258. ἀ- στοῦν, ἀιστωθῆναι cf. not. Ισινος V. 403. ἀήσινος V. 876. XX. 202. XXI. 214. Ισυμνητήρη XXIV. 347. Ιτιη III. 163. cf. Hermog. de Eloq. meth. c. 32. Ιψηρῆς XIX. 276. Ιών aetas, XXIV. not. et com. 725. vita XXII. 58. καλαθέτης VII. 422. ἄκαλος, ἔκηλος, ἥσυχος. κακήτα XVI. 185. καμας XVI. 823. XVII. 176. XVIII. 239 — 40. κακήμενος V. 24. ἀκάχω XVI. 822. ἀκάχεθαι XIII. 844. ἀκαχμένον ἔγχος X. 135. ἀκάζηθαι et ἀκα- γῆθαι XIX. 335. ἀκαγήστο (ἀχέω) XII. 178. κεισθαι, ἀκεστός, de placanda ira, XIII. 115. XXII. 2. κέων, ἀκέσυναι IV. 22. Ἀκηδίστεις XXII. 464. not. 465. XXIV. 417. Ἀκηδής XXI. 123. XXIV. 554. Ἀκηφατος κλήρος XV. 498. Ἀκηφιος V. 812. imbellis VII. 100. XI. 392. ἀφυγος XXI. 465. 466. Ἀκηχέδατο XVII. 637. Ἀκίγητα XVII. 75. Ἀκίνης VII. 100. cf. II. 115. ἀκλεής, ἀκληής, non ἀκλειής XII. 318. Ἀκμηνος, in una rhapsodia, XIX. 163. 207. 320. Ἀκόρητος μύθον VII. 117. XIV. 479. immodicus, ἀκειλάων XX. 2. Ἀκοστή, ἀκοστεῖν, προθιάξειν VI. 506. Ἀκονάξεσθαι, παλείσθαι IV. 343. XII. 810. Ἀκούειν πάρτος pro πᾶσι, XVI. 515. Ἀκρα, κατ' ἄκρης XIII. 772. XV. 557. XXII. 411. XXIV. 725. ἄκραι υῆς, πρᾶσαι XV. 653. Ἀκρατισμός XXIV. 124. Ἀκρητοις σπουδαι IV. 159. Ἀκρίδες XXI. 12. Ἀκριτόμυθος II. 246. Ἀκριτόφυλλον ὄρος II. 868. Ἀκροκελαιινόν, semel occurrit, XXI. 249. Ἀμφόκομοι Thraces IV. 533. Ἀκρόπολον ὄρος V. 523. Ἀκτη Δημήτερος, σίτος XI. 630. Ἀπτήμων IX. 126. Ἀκωκή XX. 260. XXIII. 821. Ἀκων generalis vox XIV. 413. Ἀλάλημαι uno loco in II. XXIII. 74. Ἀλαλυντημα X. 94. ἀλύω, ἀλυκτέω. Ἀλασκοκή ΧΙΠ. 10. XIV. 135. X. 515. Ἀλαπάζειν V. 166. Ἀλαστεῖν XII. 163. XV. 21. Ἀλεγεινός, ἀλγεινός XVII. 76. 749. Ἀλεγηνοφίδαο, Ἀλεγεινορ. XIV. 503. Ἀλεγίζειν XV. 106. Ἀλεισινων, aroens, non: evitans XVI. 213. faciens evitare XXIII. 718. Ἀλεισον, ἀλεισιον XI. 773. Ἀλειφω Suppl. ad XVI. 236. Ἀλείτης III. 28. Ἀλέη XXII. 901. Ἀλεκτρουών ignoratur Homero, com. XVII. 602. Ἀλεγάλην τινι XX. 315. XVII. 365. Ἀλενεσθαι XXII. 235.

I. INDEX GRAECUS

- Ἀληθεῖης κατάλεξον samel in II.
 XXIV. 407.
 Ἀληθῆς γυνῆ XII. 433. δικαίος
 κατὰ τὸ δίκαιον.
 Ἀλήιος VI. 201. pro ἀκνεός IX.
 125.
 Ἀλημι, ἀλῆναι V. 823. i. q. εἰλέω
 XVI. 714. XXI. 262. ἀλεται et
 ἀλεται XI. 192. ἀλεται et ἀλ. XVI.
 408. XXI. 534. 571. ἀλήμεναι
 XVIII. 76. includi inter muros
 236. XX. 168. XXI. 536.
 Ἀλήτεις XII. 433.
 Ἀλιαστος II. 797. XII. 471. XIV.
 57. not. et com. cf. Suppl. ad
 XVI. 296. lib. XX. 81. XXIV.
 549. 760.
 Ἀλιώτ transitive, XVI. 757. XXII.
 12. 47.
 Ἀλιπλοὺς XII. 26. add. Schaefer.
 ad Theocr. XX. 12.
 Ἀλιτεῖν XIX. 265. XXIV. 570. ἀλι-
 τήμων XXIV. 157.
 Ἀλιτρός, ἀλιτήριος VIII. 36.
 XXIII. 595.
 Ἀλιή γεωρ, virtus XIII. 785. XV.
 490.
 Ἀλι V. 299.
 Ἀλιτήρ, ἀλιτήτηρ, ἔρως XIV.
 485.
 Ἀλινοίς et ἀλινονίς, avis, IX. 559.
 Ἀλιά ad excitationem XV. 472.
 ἀλί' ἄγε et ἀλλά γε XIII. 292. XX.
 244. ἀλλά το, ἀλλά γε, variat I.
 82. II. 754. X. 226. XIX. 165 et
 si. οὐ ποτίν — ἀλλά, pro: η
 XXIV. not. 698.
 Ἀλιγκτος, ἀλιγκτος II. 452. IX. 632.
 Ἀλιγλοὺς omissem XV. 565.
 Ἀλιό δρεσσον, ἀλλογενές XIII. 64.
 ἀλιός θαός, adversus, X. 511. cf
 XXII. 380. οἱ ἀλιός ceteri illi
 II. 665.
 Ἀλισιδής, trisyllabum, To. VII.
 p. 768.
 Ἀλιοῖν, τύπτειν, IX. 564.
 Ἀλί' οἶν, ἀλλοῖον V. 633.
 Ἀλιομαι et ἀλιομαι XIX. 851. XXI.
 not. 536.
 Ἀλιως i. e. μάτην XXIII. 144. cf.
 Suppl.
 Ἀλοσύδνα XX. 207.
 Ἀλοφος κυνέη X. 258.
 Ἀλοχος amicae et concubinae XXI.
 not. 499.
 Ἀλο, ἀλι, ἀλιομαι, XV. 665.
 XX. 353.
- Ἀλύτειν V. 352.
 Ἀλυμυρόηται XXI. 190.
 Ἀλνοκάζειν V. 253. cf. Schneid. u.
 Argonaut. 258.
 Ἀλύσσω, vox samel obvia XXII. 7.
 Ἀλφειος XXI. 79.
 Ἀλφιτος XI. 630.
 Ἀλφορούσιον puella XI. 244. XVIII.
 593.
 Ἀλώη V. 499. IX. 580. 586. XVIII.
 561. XX. not. 496. XXI. 35. 55.
 Ἀλέραι, κτένεοθαι XII. 172. pe-
 rire ἀλέρη et ἀλέρη IX. 588. XII.
 81. XVII. 506.
 Ἀμα, οὖν, δια, ὑπό XVI. 671.
 Ἀμαθόνειν, ἀμανίζειν IX. 588. c
 ἀμαλθόνειν.
 Ἀμαμάκετος VI. 179. XI. 854.
 Ἀμαλίθναι, ἀμανίζειν VII. 45
 vid. ἀμαθόνειν.
 Ἀμαλοθετήρες XVIII. 558.
 Ἀμαλός, et ἀμαλός XXII. 810.
 Ἀμάξα, ἀμάξα VII. 426. XII. 48
 XXIV. 179. 710. 782.
 Ἀμαξίτος uno loco, XXII. 146.
 Ἀμάφα et ἀμάφα XXI. 259.
 Ἀμαρτή, ὁμαρτή V. 656. et Eu.
 III. lib. XII. 400. XXI. 162.
 Ἀμαρτοειχής, vaniloquus XIII. 84.
 Ἀμαρτροζία XXIII. not. 422. 50.
 505.
 Ἀμβλήδην XXII. 476.
 Ἀμβολάθηρ XXI. 364.
 Ἀμβρόσιος, θεος I. 529. Ex. II
 ad lib. I. — XXI. 507. VIII. 45.
 XIV. 170. ἀμβροσίη pro λαρ.
 172. Μπ' ἐλεινο ἀμβροσίη cf. 17.
 τοῦ ἀμβροσίη XVIII. 268. παρε-
 tum, ἀμβροσίη, XIX. not. 547. ambrosia et nectare rebū.
 Achilles 347.
 Ἀμβροτος, ἀβροτος XXII. 5
 XXIV. 460.
 Ἀμβρωμοις VIII. 441.
 Ἀμφίλικτος, ἀπηνής XI. 15
 XXI. 98.
 Ἀμεινων, ἀμύνων IX. 104. ἀ-
 μονα ἥρα IX. 128.
 Ἀμεναι XXI. 70.
 Ἀμέρθειν, στερεῖν XIII. 340. XI.
 58.
 Ἀμητῆρες ὅγμον ἐλαύνοντες XI. 5.
 Ἀμηχανος X. 167. XV. 14. c.
 et passiv. XV. 14. XVI. 29.
 Ἀμιτρικος XV. 680.
 Ἀμιτροζίτωνες Lycei XVI. 419.
 Ἀμμορος XVIII. 489 et al.

- Ἀμοιρηδίς, ἀμοιραδίς, ἀμοιρηδόν
 XVIII. 506.
 Ἀμολγός XI. 178. XV. 324. XXII.
 28.
 Ἀμός VI. 414. ὁμός, ἡμέτερος,
 τῆς ὁμός XIII. 96. ὁμήν ετ
 ὁμήν πόλιν XVI. 230.
 Ἀμοτος IV. 439.
 Ἀμπικύνθη, ἀσκενῶμι V. 697. XIV.
 484.
 Ἀμπονον, ἀνὰ πόνον XIII. 239.
 XVI. 726. XVII. 82.
 Ἀμπυξ XXII. 469. V. 358.
 Ἀμπύγονος XVIII. 278.
 Ἀμυνδις, δμα IX. 6. δμυνδις, ἀμάδις,
 XX. 114.
 Ἀμύων XIII. 637.
 Ἀμυντεσθαι, ἄροτρ XII. 234. περὶ¹
 στατόδος 248. XVI. 522. XVII.
 511.
 Ἀμφαδίην VII. 196.
 Ἀμφαδόν VII. 243. XIII. 356.
 Ἀμφασίη semel in Od. et II. XVII.
 695.
 Ἀμφέκειν XVI. 124.
 Ἀμφηρεφής φαστέρα I. 45.
 Ἀμφηριστεν XXIII. 382.
 Ἀμφι pro ἐν in ἀμφινέμεσθαι II.
 674. pro διά XVIII. 231. τάρ-
 γοντε' ἀμφι pro ἀμφετάμοντο
 XVIII. 528. οἱ ἀμφι III. 146.
 VI. 457. IX. 81. To. VII. p. 423.
 ἀμφι πυρήν VII. 336. ἀμφι τιγος
 et τινι XI. 671.
 Ἀμφιάγω II. 518.
 Ἀμφιβαίνω v. ἔμβαίνω et al. ad I.
 37. cf. not.
 Ἀμφιβάλλειν, strepitus οὐστα X.
 535. To. VI. p. 628. Pindar.
 Οlymp. ἀ.μένος XVII. 742. 748.
 Ἀμφιβρότη ἀσκίς, ἀνδρομήκης II.
 889.
 Ἀμφιγύνης Vulcanus I. 607. XIV.
 239. ἀμφιγύνοιε XIII. 147. XV.
 712. ἀμφίγυνον ἔγχος XIII. 147.
 Ἀμφιδάσιος XV. 809.
 Ἀμφιδάλης XXII. 496.
 Ἀμφιθετος φιάλη XXIII. 270. 615.
 Ἀμφικαλόπεται III. 442. XIV. 294.
 σάκος Μενοιτιάδη XVII. 182.
 cf. XIV. 848.
 Ἀμφιλέη, λύκη, diluculum VII.
 433.
 Ἀμφις ominus XV. 709. utrinque
 XXI. 162. seorsum XXII. 117.
 ἀμφις ὑδοῦ XXIII. not. 830. 898.
 Ἀμφιστεφής, ἀμφιστεφής XI. 40.
- Ἀμφίφαλος V. 743.
 Ἀμφίγυνος XX. 145.
 Ἀμφόνον, ἀντέκυας X. 298.
 Ἀν, πρεσβ. XVIII. 278. ἀνα et
 ἀνα XVIII. 478.
 Ἀν, κεν, To. VIII. p. 549. ἀν μέν
 κεν XI. 187.
 Ἀνά pro ἐκ XIV. 352. XVIII. 178.
 XXIII. 74. ἀνα σκήπτροφ, ἐν,
 I. 15.
 Ἀναβιβάζω, δε διφρον XIII. 657.
 Ἀναγυνώσκω XIII. 734. ἀνέγνω pro
 πεῖθει. Ionice apud Herodot.
 Ἀναγυνή sc. ποίου IV. 300. Hero-
 dot. II. 65. de herili imperio
 XVI. 836.
 Ἀνάεδον IX. 146. XIII. 366.
 Ἀναθηματικός XXIII. 885.
 Ἀναιδης IV. 521.
 Ἀναιμωτεν XVII. 363. 497.
 Ἀναιάσειν XV. 80.
 Ἀνακυρραιλάζω XVI. 379,
 Ἀνακυρραιλάζειν XVI. 379. com.
 Ἀνακυρραιλα XX. 409.
 Ἀναντα XXIII. 116.
 Ἀναξ, i. e. Διὸς νίσις XV. 253.
 heros XXIV. 734.
 Ἀνάξιος regius XXIII. 630.
 Ἀνακλήθειν μοῖραν IV. 470. οἰκον
 VIII. 34. ἀνακλήσαι, ἀνατλῆσαι
 VIII. 854. XV. 192.
 Ἀνάρσιος semel in II. XXIV. 365.
 Ἀνάσσειν τινᾶς et τινι XIV. 84.
 Ἀναστεναγίζειν X. 9.
 Ἀναστήσαι in vitam revocare XXIV.
 756.
 Ἀναψόχειν V. 795. X. 575. XI. 620.
 XIII. 84. XIV. 208.
 Ἀνδάνω To. VII. p. 755, lib.
 XXIV. 25.
 Ἀρδιχα XVIII. 512.
 Ἀνδράσσαι αἰρεσθαι, spolia legere
 XIV. 509. 520.
 Ἀνδράκων, ἀνδράκοδον VII. 475.
 Ἀνδράσαι pro: nobis XV. 736. αν-
 δράσαιν XVII. 908.
 Ἀνδρείος ignoratur ab Hom. XVI,
 857.
 Ἀνδροτήρεα, ἀδ. ἀδ. XVI. 857. To.
 VII. p. 411. lib. XXII. 363.
 XXIV. 6.
 Ἀνδρέσται πόλεμον, ἀναδ. subduxit
 se rugnas, cessat, XIII. 225.
 Ἀνεκήνειν, ἀνεκηνίσει VIII. 262.
 XIII. 705.
 Ἀνελέσθαι I. 449.
 Ἀνεροτεφής XI. 256. XV. 625.

- Ἀγρούλιος IV. 863. ἀγρούλιος;
 δεθνεῖς XX. 128. ἀγρούλιον,
 ἀπρόστως XXI. 474.
 Ἀγενήκειν absolute pro στεγάζειν
 XIX. 314.
 Ἀγέος II. 523. IX. 30.
 Ἀγέπαλτο, ἀγέπαλλεσθαι VII. 260.
 VIII. 85. XXIII. 694.
 Ἀγέστιος IX. 68.
 Ἀγένητον, non: scorium XV.
 218.
 Ἀγεφίον de patrueli XV. 554.
 Ἀγηροῦθεν ἀνεφέρετο II. 219. XI.
 266.
 Ἀγέτα μῆλων pro μῆλα omnino
 IX. 588.
 Ἀγθεμόεις XXIII. 885.
 Ἀγθέρικες XX. 227.
 Ἀγιδρωτή XV. 228.
 Ἀγίημι concito V. 405. 422. 761.
 880. 882. XV. 24. XVII. 705.
 XVIII. 108. XXI. 523. ἀντεσθαι,
 duplice significacione XXII. 80. —
 X. 251. XIV. 208. 362.
 Ἀγιτηπόδεις XVI. 235.
 Ἀγοντητή XXII. 371.
 Ἀγοχή inducias, v. h. v.
 Ἀγοστασα XIV. 336. ἀντήσει XV.
 64.
 Ἀγογήσεσθαι V. 104. 285. XXIII.
 660. 686. ἀνοχέον XXIII. 587.
 Ἀγτα, ἀντί VIII. 238. XXIV. 630.
 Ἀγταῖος, cognomen quorundam
 deorum XXII. 113.
 Ἀγτάξιος XI. 514.
 Ἀγτιάν λέχος I. 31. not. ἀντιάν c.
 genitiv. intercessus XXIV. not. 55.
 com. 62.
 Ἀγτιβήτης c. dat. XXI. 225. I. 276.
 Ἀγτιβολεῖν XI. 365.
 Ἀγτικρός, ἀντικρόν III. 359. IV.
 481. XVI. 546. ibi et multis al.
 I. Bentl. ἀντικρός. XVII. 49.
 XXII. 527. i. q. διόλου, διάμη-
 περές XXIII. 673.
 Ἀγτιος et ἀντιος Ιοχεσθαι XVII. 8.
 Ἀγτιώσαντες, ἀμφὶς ξοντες IX. 460.
 Ἀγτικεράσθαι XIV. 471.
 Ἀγτιτα, ἀντιτα XXIV. 213.
 Ἀγτιτέρχον VIII. 163.
 Ἀγτιφεράζειν XXI. 357. 411. 482.
 488.
 Ἀγτυξ V. 262. ἀντυγες currus V.
 728. XV. 645. ἀγτυξ acuti τρο-
 πλαξ XVIII. 480. ἀντυγες hemi-
 cycli XX. 500.
 Ἀγνώ τοστειο XI. 365.
 Ἀγωγος, ἀνώγον XIV. 168.
 Ἀγώστος XXI. 39.
 Ἀγίον πάντων ἡμαρτ XV. 719.
 Ἀγύλος ὅλη pro πολύξενος XI. 155.
 Αιδοῖ, θρήνων Καρχηδόνης XXIV.
 not. 719. 720. et com. αἰδοῖς q.
 carmina sua decantarint Te. VIII.
 p. 777.
 Αιλίτειν, συναθροίζειν VI. 270.
 Αἴος pro ἄιός ap. Hom. Schol. ad
 XIV. 385. p. 656. V. 509. d.
 γενεσάρος. — pro τρίταινα Astral-
 ologie, ut: arma Virg. Georg.
 XIV. 385. et Suppl. fortasse
 pro: sagitta XV. 256 — XXI. 179.
 Αἴοτο, αἴωρο III. 272.
 Αἴσσητηρος XV. 254. 725. XXII. 533.
 Αἴστηγέλλειν de vaticinio XVII. 406.
 Αἴστηρεσθαι XXI. 563.
 Αἴσταλμον V. 597.
 Αἴστρεσσασθαι XIX. 183.
 Αἴστρομαι in sacrificiis XIX. not.
 254.
 Αἴστρων, ἀκανθέων, ἀκανθόν I.
 856. XXIII. 560.
 Αἴστρων, ἀκατάτα XIV. 360.
 Αἴστελαι prouisatum XXIII. 863.
 872.
 Αἴστερος, ἀκείσων γαῖας XIV. 206.
 ἀκείσωνος XX. 58.
 Αἴστερθρος II. 245. V. 245. X. 55.
 Αἴστερψη XIV. 437.
 Αἴστερψης VIII. 361.
 Αἴστερψησι πολέμον XVI. 723.
 Αἴστερψέδασε, abiro jubere, XIX.
 309.
 Αἴστερψέλιξ XVI. 703.
 Αἴστηλεγίων ἀκοεικεῖν IX. 309.
 Αἴστημαν pro ὑγιής, salubris XII.
 80. ἔσθλος ὕκρος XIV. 164.
 Αἴστηνής XV. 94. XVI. 72.
 Αἴστηνό (al. ακούνός) εὐζός Tri-
 κερον XV. 462.
 Αἴσηη γῆ I. 270.
 Αἴστινόσσειν κῆρ, κέα XV. 10.
 Αἴστοεπής Iuno VIII. 209.
 Αἴστο, ἀκαλ saepe recte hoc da-
 natum v. c. XI. 663. ἀκό II.
 858. XVIII. 64. et al. ἀκό δόξη.
 θυμοῦ, quod non est κατὰ δόξη
 X. 324. ἀκό σκονδῆς XII. 233.
 ἀκό et ἀκό legitur XIV.
 XVIII. 92. ἀκ' et ἐκ' confusa
 XIV. 77. ἀκό omissum XIV.
 101. ἀκό et ὑκό confusum XXIV.
 676. ἀκό pro διά XX. 327. ἀκό pre-
 posuit casum XVI. 587. ἀκό pre-

- ἔκοθεν ΧVIII. 64. assumit augmentum, ἡφόριξεν XXI. 599.
 ἀπὸ producta et alias XXI. 285.
 Ἀκοστήματα XIII. 262.
 Ἀποβάταις. ἀπεβήσατο. et βῆστο II. 85. XXIII. 212. ἀποβήσασθαι ππων V. 227.
 Ἀποβίλυξεν IX. 489.
 Ἀπογνώσω VI. 265. ἐκλύει add. p. 718.
 Ἀποδάσσεσθαι et ἀποδάσσεσθαι, non ἀποδάσσεσθαι XXII. 117. cf. 120.
 Ἀποειπεῖν III. 404.
 Ἀποέψω, ἀποέρσαι, VI. 348. φθείρειν. XXI. 283. 829.
 Ἀποθύμιος XIV. 262.
 Ἀποκηδεῖν XXIII. 413.
 Ἀπομόνων θυνάτοιο XVIII. 464.
 Ἀπολήγειν XV. 81.
 Ἀπόλλωνος Το. VII. p. 413.
 Ἀκολεῖν, ἀκούσκειν IV. 522.
 Ἀκομητεῖν II. 772. XIX. 62.
 Ἀπομνᾶσθαι XXIV. 428.
 Ἀκομόφειτο II. 269. V. 416. 798.
 Ἀκομυθεῖσθαι, dehortari IX. 109.
 Ἀπονάσσεσθαι, ἀκοικίζειν II. 623.
 Ἀπονόσφιν XV. 548.
 Ἀποκαπτανέω XIV. 101.
 Ἀποκείρα IX. 17.
 Ἀπόρουντος, ἐπόρουντος V. 297.
 Ἀποφθάξῃ Ι. 755.
 Ἀποσκυδμαίνω XXIV. 65.
 Ἀποσταδόν μάχεσθαι, omnis XV. 555.
 Ἀποστήσασθαι appendere XIII. 745.
 Ἀποτείνοντος IV. 161.
 Ἀποφθινύθουσι XVI. 540.
 Ἀκονύχεσθαι, τέφσεσθαι XI. 620. XXII. 2.
 Ἀπροτίμαστος XIX. 263.
 Ἀστήρ in plamis IX. 323.
 Ἀκνός IX. 122.
 Ἀρ, qualem vim habeat XXIV. 238.
 ἀρα (ἀρ) ut scis XIV. 85. ut par est, 134. 506. ut aequum erat 182. 887. ut promiserat 884. ut iam-dictum est 400. proinde 428. ut fieri solet 447. XV. 806. quippe 309. cf. XVI. 374. pro δῆ XVII. 4.
 Ἀραὶ γείθε V. 425.
 Ἀραι, Diræ, IX. 564.
 Ἀραρον de clipeis junctis XII. 105.
 Ἀράλεον XX. 856.
 Ἀραιεφόντης II. 103. XXIV. 24. 109. 888.
 Ἀργίστης, νότος XI. 506. cf. XXI. 834. ἀργέστας, ἀργεστας.
 Ἀργής, κεραυνος VIII. 158. ἀργής, ἀργος, φαενός XI. 817. XXIII. 80.
 Ἀργος ad I. 30.
 Ἀριγή, cum brevi α, XVII. 431. ἀρειαν XVIII. 411.
 Ἀρειον ταῖχος XV. 736.
 Ἀρεσασθαι, λασασθαι, placare I. 112. IV. 862. IX. 112. amanter excipere. XIX. 179. 183.
 Ἀρεται, semel in II. XV. 642.
 Ἀρή XII. 834. XV. 598. XIV. 486.
 Ἀρηθύοος IV. 280.
 Ἀρημένος, confectus senio XVIII. 435.
 Ἀρηρομένη, unde ductum XVIII. 548.
 Ἀρης, cum prima longa et brevi, ἀρεις et ἀρεις V. 81. To. VII. p. 413. Ἀρεω ab Ἀρεως, Ἀρενς XVIII. 100. Ἀρει et Ἀρη XI. 112. Ἀρεως vel ἄρεως ἀλτηρα XIV. 485. cf. Suppl. ἀρης, hasta, vulnera, XIII. 444. impetus XVI. 613. cf. XIV. 149. XVI. 512. XVIII. 100. 218. XXI. 112. add. XX. 77. XIII. 444. 569. V. not. 859. XIV. 485.
 Ἀρητήρ, ἵερεν I. 11.
 Ἀρητος XVII. 87. XXIV. 741.
 Ἀρθρεων VII. 802. ἀρμόγεσθαι.
 Ἀρηγίνεον XVIII. 498.
 Ἀρηγυτος XV. 490.
 Ἀριδείκετος XI. 248.
 Ἀριζηλος II. 318. ἀριζήλη φωνή XVIII. 219. ἀριζηλος, ἀριθηλος XXII. 26.
 Ἀριτος XIX. 150.
 Ἀριόδονς aper IX. 585.
 Ἀριφραδία XXIII. 240.
 Ἀρκειν XV. 529. vid. etiam 502. — 584.
 Ἀρκιον II. 893. καμός XV. 502.
 Ἀρμονιαι tropice uno loco XXII. 255.
 Ἀρνυμαι I. 159. VI. 446.
 Ἀροσις, ἀρώσιμος, ἀρονρα IX. 675.
 Ἀρονραν, νειὸν μαλακήν XVIII. 541. Plin. H. N. XVII. 5. terra tonera, quae vecatur pulla.
 Ἀρηη quale avium genus XIX. 350.
 Ἀρέατος Supplem. ad XIV. 56.
 Ἀρηητος XVII. 87.
 Ἀρετη et ἄρ ει XIX. 56.

- Ἀρετικής XXII. 281.
 Ἀρετος V. 92f.
 Ἀρετος IX. 501.
 Ἀρένθη μάχη XI. 216. ἀρενθη
 struere, X. 802. XII. 43. XV.
 808. XVIII. 879. Odys. III. 152.
 IV. 771. XI. 439. XVI. 448. XX.
 242. XXIV. 153.
 Ἀρετη, ἀρεσθαι, ἀρετησιν ΙΙ.
 345. obtinere, probare IX. 102.
 πορεια τινος et τινι XIV. 84.
 Ἀρητος, Ἀρητος II, 828.
 XII. 100. To. VIII. p. 644. Sup-
 plem. ad XIV. 464.
 Ἀρω, ἄρω XVI. 211.
 Ἀσαι αἰλαντος Ἀρητη V. 289. et p.
 709. XX. 77. cf. V. 208. et XXIII.
 157. ἀσαι, ἄτω, ἄσω etc. IX.
 116. ἀσαι, ἀσασθαι γρόος de
 hasta πορειαν XI. 578.
 Ἀσάμιδος X. 576.
 Ἀσβετος XVI. 123.
 Ἀσήμαντος, ἀσήλακτος X. 485.
 Ἀσθρα XV. 10. 241. XVI. 109.
 Ἀστειν XVIII. 592. IV. 110. poet
 Hom. est κοσμειν, Herodot. II.
 180. ubi Wessel. elaborare XIV.
 179. — X. 212. XIV. 179.
 Ἀσκοκος XXIV. 157.
 Ἀσκερος IV. 32.
 Ἀσκιδεος πεδοιο XI. 755.
 Ἀσκης ejus partes XI. 32.
 Ἀσκουδει, i, η VIII. 512. XV.
 476. XXII. 364.
 Ἀσσα I. 554.
 Ἀσσον λέγαι τινι I. 567.
 Ἀστεμηρης III. 219.
 Ἀστηρη IV. 75. de meteoro. ἀστραι
 χροβίθημε X. 252.
 Ἀστρογάλη XXIII. 88.
 Ἀστραγαλος servitie XIV. 466.
 Ἀστρυβωτης uno loco XXIV. 701.
 Ἀσυφηλος. ἀστετων IX. 643. (φη-
 λειο, decipio; συμφηλος. et α
 privativum.) XXIV. not. 767.
 Ἀσφάραγον XXII. 328.
 Ἀσηταση II. 298. 297. XXIV. 403.
 Ἀσιλαντος II. 169. pari pondere,
 διοιος XII. 463.
 Ἀσιλάνθρων pro ἀσιλόφρων VI.
 400.
 Ἀσάλλειν XIII. 27.
 Ἀσαθαλα IV. 409. ubi est: im-
 pietas, contemptu ostentorum
 XXII. not. 104.
 Ἀσιμης, ονιηρος III. 60. XVII.
 474.
- Ἀσιμην, βιάστην, επαίρεσιο XI.
 704.
 Ἀσέω, ab ετη, XX. 332.
 Ἀση Paridis VI. 356. — IX. 501.
 XIX. 91.
 Ἀσιμέτην περι in Od. et in Il. non
 occurrit, ad L. 11.
 Ἀσιτάλλος XIV. 202.
 Ἀσιτηλη XXIV. 60.
 Ἀσιτος, ἀσιμώρητος, media brevi,
 XIII. 414. XIV. 484.
 Ἀσος πολέμοιο V. 388. XI. 450.
 άστος.
 Ἀσριδαι, an Ἀσριδα XXIII. 658
 et aut.
 Ἀσροκτος XXIII. 760.
 Ἀσρέμα uno loco pro ἀσρέμας XV.
 818.
 Ἀσρόγετος ίδιε I. 316. XIV. 204.
 XV. 27. XVII. 424. XXIV. 750.
 Ἀσρυνην II. 157.
 Ἀστα κατερη IX. 603. nutrita
 XVII. 561.
 Ἀστρυθης VI. 468. ἀστρυθαι IX.
 241. XV. 90. XXII. 474. τη
 VIII. 183. φορεισθαι.
 Ἀτη et ατη XX. 16. αν δρυν I.
 not. 459. ατιερεύειν.
 Ἀτύχόσαι, uno loco, i. e. άρε
 XXIII. 458.
 ἐν Ατύγη πνεος IX. 206. ατήνες
 Διός XIII. 837. al. ατιλάς. To.
 VI. p. 650.
 Αδδή et φωτή distinguitur XIX.
 407.
 Αδρι I. 492. II. 528. cf. ατίτη.
 Ανίλοχος XIII. 41. ανδος, αννη.
 Ανίλη, ανίλης ἐν γόργε XI. 773.
 XXIV. not. 161. com. ibid. not.
 640. cf. I. not. 606. V. not. 136.
 Αβίλος αστηρη XI. 62.
 Ανίλης IX. 282. de exercitu per-
 noctante in campo.
 Αβίλης III. 872. XI. 332. XVI.
 795.
 Αδος, ανδος XIII. 441.
 Αῦσάντεν XIV. 400.
 Αύταιον ex αύτε δρα I. 183. II. 1.
 Αύτε pro δή, utique XIV. 454. νί-
 cissim XVIII. 472. αύτε pro ον
 XXII. 129.
 Αύτης et αινης I. 27. XV. 235.
 XVI. 813. XVII. 82. XVIII. 89.
 442. XXI. 46. πάλιν αύτης II.
 276. αύτης retro XV. 62.
 Αύτην XXI. not. 825.
 Αντρόματος II. 408. landau in

- Ἀθηναῖος IV. p. 178. corr. V.
 et addo Schol. Platon. p. 48.
 ἀπότομος et αὐτονυχί VIII. 197.
 εἰστος vid. εἰ τοι et εἰ αὐτῷ sibi
 ipsi XV. 226. αὐτός pro αὐτόν
 XXI. 388.
 ἀντοσχεδά XVI. 319.
 ἀντοσχεδίη πληγή XII. 192. XV.
 510. XVII. 294.
 ἀντόφιοι XX. not. 140.
 ἀντοργόνων XXIII. 826.
 ἀντρας et αντρας I. 153. II. 188.
 III. 220. 342. 400. XIV. 18.
 XVII. 633. XVIII. not. 388. —
 XXIII. 622. αὐτως pro αὐτός
 XVIII. 197.
 ἀσθενεῖς XX. 51.
 ἀσφαλος κυνέην X. 258.
 ἀσφας XI. 418. δαδίλως XXI. 528.
 XXII. 531. αὐτίκα, παραντίκα,
 παραζηῆμα XIII. 814. XXII.
 270. — XVII. 417. XXIII. 311.
 ἀσφανδός, ασθενής VII. 235. XV.
 11.
 ἀσφάτιος, ἀφάτιος, φηλεράς VI. 312.
 ἀσφιτος V. 724. XVIII. 370.
 XXIV. not. 88.
 ἀσφιέναι et ἀσφιέναι I. 51. δίφαν
 XI. 641. μίνος XIII. 444. XVI.
618. XVII. 599. ἀφέντε incitare
 XVIII. 108.
 ἀφλαστον aplastrum XV. 717.
 ἀφλοισμός XV. 607.
 ἀφνειός XXIV. 399.
 ἀφύσεις λέοντα XXI. 528.
 ἀγαμίδης, οὐκέτι ἀγαμοι VI. not. 96.
 ἀγαμίδης, non ἀγαμίδης XV. 218.
 ἀγέλειος, ἀγέλωιος, ἀγέληρος,
 ἀγαλώιος XXI. 194.
 ἀγρούτες η λεύκη XIII. 389.
 ἀγενόν IX. 608. recitat Dionys.
 art. 8. 11. p. 162.
 ἀγθεοβατι τι, τινι XIII. 355.
 ἀγύλλεος, ἀγύλεος I. 1. To. VII.
 p. 412. med. et inf.
 ἀγύλης, tristitia, XX. not. 318.
 σύληος πένος XV. 668.
 ἀγεσίον II. 267.
 ἀγεις IV. 522.
 ἀφ pro ἀνά XVI. 442.
 ἀφασθαι, ἐπιλογίσθαι XVI. 9.
 ἀφίς λίνου V. 487. et To. V. p.
 711.
 ἀφοδός VII. 418. XVIII. 399.
 ἀφρός XXIV. 540.
 ἀπτείν X. 159.
 ἀστος, ἀστων οἶος XIII. 599.
 λίνον IX. 657.

B

- Βάσσης ἀπιέναι XIII. 516.
 Βαθύζεσσοι γνωνίκες IX. 590.
 Βαθύνολκοι Musae II. 384. Troades
 XXIV. 215.
 Βαθυλήτος XVIII. 550.
 Βαθύς, βαθεῖης ητόρος II. 92. in
 Scholiis vario. optime μακρός.
 βαθύ ιάγιον II. 147. βαθεῖαν
 φρένα XIX. 195.
 Βάλλιος, ballus XVI. 149.
 Βάλλειν, eminus feriro, οὐτάσαι
 continuus vulnerare, IV. 180. βάλ-
 λειν pro ρροσφάλλειν, ἐπιβάλλειν
 XI. 586. XX. 288. cf. XIV. 28.
 68. 424. XX. 346. 378. XXI. not.
 118. βάλλεσθαι μετὰ φρεσὶ IX.
 435. τὸ φρεσὶ, ὅτι θυμῷ XIV.
 50. βάλλεσθαι dicuntur τὰ percusse, non tala amissa XII. 36.
 161. non βαλλόμενοι pro βάλλον-
 τες, sed: percussi XII. 289. βιτι-
 μην XIII. 287. βάλλειν φρέγη
 XXIII. 217.

- βαρβαρόφωνος, Cares, II. 267.
 βασιλεὺς heros, solemnior vox ἄναξ
 XVIII. 556.
 βάσιν ήτοι XV. 158.
 βέβαμεν et βαβάμεν XVII. 369.
 510.
 βέβηκας venis huc XV. 90.
 βεβολήσατο, diversum a βέβηλησε
 IX. 3. XIII. 212. XIV. 28. et al.,
 sic in Epigr. Analect. Br. To. I.
 p. 178. Tryphiod. 582. ubi North-
 more. Heyne.
 βεβριθνία IV. 282. XXI. 385.
 βεβριθοίς IV. 36. βρούσα.
 βέιω, βέω, βάσι VI. 113. XXII.
 481. βέαμαι, βαίομαι, incedere,
 vivere, XV. 194. XVI. 352.
 XXIV. 181.
 βέλεμνα XV. 484.
 βέλος, an pro vulnere VIII. 515.
 XIV. 429. dolor et causa ejus XI.
 269. adeoque et τραῦμα, vulnus,
 ἐκ βελέων, ἐκτὸς β. XIV. 180. —

XIV. 439. ὡς φίλος ἀφίέναι et
ἀφίεναι differt XVII. 631.
Βηλός XXIII. 202.
Βῆστο, βῆστο III. 262. v. ἄντα-
βῆστο. προσειρήσ. XIV. 292.
Βιάν, βεβίην ἄχος Ἀγαθούς X.
145.
Βλάπτειν impedire VI. 39. VII.
271. XXIII. not. 387. de homini-
bus mente captis XXII. 15.
Βλεμαντεύ i. q. βούλα VIII. 387.
XVII. 22. 185. XX. 86.
Βλήτερον XV. 678.
Βλουρός VII. 212.
Βλουρόκης XI. 86.
Βλωθρός, μαρρός XIII. 890. XVI.
845.
Βοάργον XII. 22.
Βοσὶ acutum XXII. 159.
Βοή, μάχη XIV. 4. XVII. 481.
βοῆ θρόος XIII. 477.
Βογλασίη XI. 671.
Βοσσαῖ XVII. 263. 494.
Βορέη pronuntiatur Boρέης IX. 5.
XXI. 194.

Βορέη pro passus XIII. 498.
Βούβοωστεις XXIV. 532.
Βουγάνως verbis se efferves; γέν-
γαίω, γανγλία XIII. 824.
Βούλη voluntas I. 5. cf. XVI. 630.
Βούλουαι ἦ, subint. πᾶλλοι ἦ I.
117. cf. not. ad 112. 117. XVII.
381. βόλεται pro βούλ. XI. 319.
Βουκλήξ VI. 34.
Βοῦς pro corio, scuto, βῶν, βά-
βοῦν VII. 238. βοῦν λαρενεῖσται
XVIII. 559. βοῦς αὐτη XII. 137.
Βούλης XV. 49.
Βούλης V. 859. XVI. 463.
Βούρδος V. 586.
Βούληνos Mars XIII. 521.
Βριθεῖν XVI. 984.
Βρισαντες XII. 233.
Βρόμος XIV. 396. βρότος, γέν-
XIV. 7.
Βρύγειν, βρυχασθαι XIII. 393. cf.
XVI. 384. 486.
Βρωτὸν XIX. 205.
Βρυμός VIII. 441. βάθρον.
Βαῖας pro βεῖας XII. 357.

Γ

Γαῖα XV. 86.
Γαῖοχος Neptunus IX. 183. add.
Eustath. I. 65. cf. XXIII. 584.
Γάιος, γηθεῖς I. 406. VIII. 51.
Γάλας III. 122.
Γαμβρός V. 474.
Γαμεῖν, γαμεῖθαι, γαμέσσεται
IX. 394.
Γανόω, γανέω, XIII. 265. XIX.
359.
Γανυμαῖ, ἥδομαι XIV. 495.
Γάρε pro δή, saepe Grammatici do-
cent II. 803. VII. 328. γάρ τι,
namque, pro γάρ I. 68. γάρ ἐσ-
XIV. 30. cf. I. 68. cf. Herm. Vig.
p. 329. Thiersch. Gr. p. 302. Acta
Monac. Vol. I. p. 215. γάρ οὖν
pro τειγαρέντι XV. 282. γάρ in-
cipit orationem XVII. 221. γάρ
εκ γάρα XV. 201. — 488.
Γεγενεῖν et γεγενεῖν II. 337. voca-
ferari sic, ut exaudiaria, —
XIV. 469.
Γελᾶν renidescere XIX. 362.
Γηρέα To, IV. p. 709. lib. XIV.
474.

Γενέθιη argenti II. 857.
Γένεσις θεῶν i. e. καύτερον XIV.
201 et 241. cf. Schneid. ad Opt.
395.
Γεραιαῖ, λεφεῖαι, VI. 87. γεραι-
αῖς XXIV. 149.
Γερήγορος Ἐπικοτα Φοίνιξ XVI. 15.
Γερόπτων κακότητι XV. 721.
Γεροπτειος οἶνος IV. 259.
Γέρεσ, ο ἔντεμος II. 404. IV. 25.
ιτα γέρεας pro τιμῇ, principati,
XX. 132. not.
Γερύρα πολέμου inter sciæ ordines
IV. 371. VIII. 549.
Γηθεῖν et γήθειν XIV. 140. —
quarto casu VIII. 378. IX. 7.
Γηράς, a γήρημι VII. 197. (τη-
σες). γήρας οὐδός XXII. 6.
XXIV.
Γήρωμαι, γίνομαι, γηρασίω, γ-
νώσκω II. 468. γέρον VIII. 4.
XIV. 475. XV. 490. XVI. 52.
XVIII. 212. γήρωμαι omis.
XVI. 769. item γήρηται XVI. 4.
Γηροφέκαν, i. e. ακαλεγόμενος XI.
241.

Γλαυκὴ Θάλασσα, somel in Hom., XVI. 84.
Γλαυκόδεις λόγοι XXII. 127.
Γλαυκώπις I. 205.
Γλήνα XXIV. 192.
Γλήνη, κορή VIII. 164.
Γλυκυθύμος XX. 467.
Γλυφίς IV. 122.
Γλώσσα, diversae dialecti inter socios Trojanorum II. 804. IV. 437. 8.
Γλωχίς uno loco XXIV. not. 273. com. 274.
Γυακτός XI. 416. γνωτές XVIII. 401. XXIV. 40. 859.
Γνωτός XIV. 485. pro ἀδειρός XV. 835. 350.
Γόνα plures eius notiones XX. 409. XXIV. 59.
Γόνον, γονίν VI. 500.
Γοργώ, abstractum terroris, per speciem terribilem expressa, haecque ipsa in mythum versa XI. 36.

ap. Hesiod. saltem ibi legitur, cf. Philostr. Heroic. p. 692.
Ἐπὶ Γούνασι θεῖναι de peplo Μίνερνας, ad, παρὰ, ante pedes, V. 92. *ἐπὶ γοῦνα εἰδόμενος* XIV. 407. ἐπὶ γοῦνας θεῶν κεῖται, in deorum gremio positum. est, XVII. 514. 569. γοῦνασι, γονέσσι, γονεσσι, ibid. cf. XX. 35. λάβε γούνασ, ἔλαν γ. XXI. 71.
Γράμματα λυγέα VI. 168.
Γραφω. γράψας ἐν πίνακι VI. 169. γράψες.
Γυαλα thoracis V. 99. XIII. 507. XV. 530.
Γυαλοθωρηξ XVIII. 312. 314.
Γυία V. 122.
Γυίων, ἀπογνιών, βλάχτω, γελόω, χθετίνω VI. 265. VIII. 402.
Γυναικός absolute sc. θητῆς XIV. 815.
Γυναικής III. 59.

Δαίνων XXIV. 769.
Δαι X. 408. add. p. 626. To. VI.
Δαιδάλος de clypei forma XVIII. 479. de signis 482.
Δαιδάλος XIX. 119.
Δαι οἱ πνεῦ V. 4. δαιμοὶ κόλεμος pugna acerrima, ἀμφιδέδης VI. 329. "Οσσα" II. 98. cf. Eustath. p. 645. 34. δέδητε a δαιῳ XI. 85. de pugna fervente XIII. 736.
Δαιμονίη, o bona, XXIV. 194. i. e. μακρὰ I. 561.
Δαιμων XV. 418. δαιμονα δώσω VIII. 166. σὺν δαιμονι deo annuente XV. 403. δαιμων. Apollo vel Iupiter XV. 418. πρὸς δαιμόνια XVII. 104.
Δαινύται XV. 99.
Δαις de animantibus I. 5. 424. de sacrificio IV. 48. XXIV. not. 69. cf. XIV. 387. δαιτός ἐστις XXIV. 69. δαιτός ἄρχειν XV. 95.
Δαιτιεῖθαι μένος Λεόνος XVIII. 264.
Δαιτρεύειν, διατέμεσθαι XI. 704.
Δαιφρόων Ajax XIV. 459.
Δαιρούσῃς γελέν VI. 484. dulces loquenter Hor. ἀρρά γέλοντες Anacr.

Δαιόν XIII. 520.
Δάμαρ XIV. 508.
Δαμεῖς ad dat. pro genit. c. τῷ
XXII. 55.
Δάνος XIX. 325.
Δάσσασθαι cf. ἀποδάσσασθαι. cf. XXII. 954.
Δατέοντος trisyllabum XX. 394.
Δαῦζουμι XV. 629.
Δέ in apodosi I. 97. 57. 186. 194. IV. 210. VII. 314. XII. not. 873. XV. 321. (vid. Schneid. Xenoph. Mem.) XVI. 199. 706. XVII. 733. XXI. 50. XIX. 55. XXI. 49. XXIII. 52. 84. 559. δέ ejectum ex νῦν δέ τοι XVII. 672. post νῦν δέ apodosis deest. δέ additur ab interpretib. XVI. 718. 731. omissum ante αὐτὰ restituitur XV. 659. δέ τοι quoties occurrit XVII. 82. δέ non adversativa sed copula XVI. 87. δέ pro γάρ XIV. 417. XVII. 96. 160. 275. 293. δέ in comparatione ὡς δέ XXIII. 712. δέ ad verba parentheses I. 204. ὅτε δέ et τοῖς δέ XVII. 178. δέ in interrogations I. 185. ὅτε δόμονδε XVI. 445.

Διδαχμένον ήτος XVII. 585.
Διδεγμένος, διδεγμένος VIII. 296.
Σίελος, δῆλος X. 466.
Διδιέναι c. dat. in Hom. *nusquam* XVII. 242.
Δεῖ σεμεῖ in Hom. IX. 837.
Διδεκτό IX. 224. et al.
Διδίλλων, διστενῶν IX. 180.
Διενορόντο δεκάσσιον XV. 86.
Διελός miser, pavidus XVII. 58.
Δεῖμος Martis IV. 440. XV. 119.
Δεινός VII. 346. Hermog. de form.
 orat. II. 9. p. 458. lib. III. 172.
 XI. 658. δεινότατος εβράσμιος
 XV. 88. δεινοῖο, δινοῖο XXI. 25.
Δευτός exclamatio XVI. 796.
Δεύκοντος VIII. 53. X. 36.
Δέσσατι τινει timore alieni XV. 123.
Δέλφοι et **Βελγοι** To. VII. p. 287.
Δέμας XVIII. 1.
Δέμητρα XXIV. 644.
Δέκας XV. 86. ἀμφικύκελλος
 XXIII. 656.
Δέκομαι, δρᾶ, vivo, I. 89. et
 not. ut φάσις βλέπεται apud Aeschyl.
 et al.
Δεινοί, δεινοί δάδων XI. 553.
Δεύσθαι, δεύσθαι inferiorum esse
 altero XIII. 810. μάχης XVII.
 142.
Δεύσθαι, δεξιοῦθαι, δειδέργοτο
 IV. 4. δέχομαι cum casu tertio
 XIX. 290.
Δέω, ίδης μένος καὶ χρήσις XIV.
 78.
Δή, ἄλλ' ὅτε δή XIV. 433. καν δή
 quid exprimat XIV. 504. δή et
 δα sibi respondero XIV. 509. γ
 μεν δή quoenqno demum XV.
 46. εἰ μὲν δή σὺ siquidem tu re
 vera XV. 49. δή in apodosi XV.
 163. δή γάρ nam profecto XV.
 401. certo enim, 483. μὴ δή πω
 nequaquam, quaece; XV. 426.
 δή quem locum occupet XIX. 342.
Δητοτής, μάχη XV. 584.
Δηϊών, δηϊών XVII. 65.
Δηλεῖσθαι δρκια III. 107.
Δηλημονες XXIV. 83.
Δημεος XVII. 250.
Δημοθεος XVIII. 301.
Δημοθεος pro δημάτης XII. 213. δῆ
 μος et δημός XXI. 204.
Δήνη, θήνη, VIII. 448. δήν in fine
 adverbiorum XXI. 166.
Δηοιουμαι, δηοινομαι XVI. 756.
 XVII. 42. com.

Δηρὸς δέ pro γάρ XX. not. 43.
Διά, διά μὲν tribrachys pro apote
 dos III. 357. nisi fuit διά μὲν
 ut alibi IV. 185. cf. X. 435. cf. To.
 p. 416. διὰ ποό et διεπό VII.
 VII. 260. XII. 404. XIV. 494. XV.
 543. XVI. 809. 821. XVII. 391.
Διαελῶ, οὐαὶ perspicio, perspi
 caūm reddo, conspicua sum vir
 tute VIII. 555. διαελῶται percep
 citur XIII. 277.
Διαίταιν, βρέχειν XIII. 90.
Διακείσειν VIII. 8. διακέπτειν.
Διάκοσμος Τραϊνός II. 853. To. IV.
 429. διάκοσμος appellatur Gram
 matici Catalogus navium lib. II.
 494.
Διακριδόν XM. 103. XV. 107.
Διάκτορος II. 103. XXI. 497.
Διαμάν, διαμάστο ΣΣΣΙΕ. 165.
 III. 359. ὑπὸ σκήπτρο VI. 159.
Διαμπερές XX. 362.
Διαφούμα XXI. 551.
Διαπλήσσων et διαπλίσσων XXIII. 119.
Διαπόν XV. 943. XVI. 309. XVII.
 894. cf. διά.
Διαπρόσωπος VIII. 227. διαπρόσω
 πονομένων, δρθῶς XII. 48.
 XVII. 748.
Διαπενάζειν quid sit XII. 571.
Διαπρέβεσθαι, ἀναράλλεσθαι IV. 45.
Διατρίχα II. 655.
Διαφοριός X. 28. XI. 474.
Διαχέειν, διαφερέται VII. 916.
Διαγωρίζοντες Grammatici XI. 147.
Δίδη a δίδημ XI. 105.
Διδοῖσθαι non δίδοισθαι, XIX. 270.
 διδοῦνται XXIV. 425.
Διδυμοι, duos XXIII. 638.
Διειν, διεσθαι, fugero et fugam
 XXII. 151.
Διεινέσσεθαι XX. 263. cf. XIII.
 144.
Διέπειν II. 207.
Διεπίφραδε XVIII. 9.
Διέπραγον et διέπραγη I. 651. XII.
 461. διατηῆσας qui fluvium ut
 jecit XXI. 2.
Διέφθορας aut absolute aut cum ri
 medii XV. 128.
Δηῆμη XVIII. 162.
Δηῆνεκης VII. 321. ἡγετης est apud
 Empedocl. V. 381. καθηγετη
 X. 24.
Διηπέτεος κοταμοῖο XVI. 174. XVII.
 263.
Διεάγειν I. 542.

- Διαρρησις** προ ανδρεια **XVI.** 542. δίκαιος
sententia **XXIII.** not. 520. δίκη
i. q. δικαιος **XXIII.** 542.
Διενεώ **XVIII.** 605. διενέσθαι
494.
Διηνη **XXI.** 248.
Διενός, διεντός, διενήεις **III.** 891.
ΧΙΙ. 407. **XX.** 259.
Διογενής, Διογενῆς **I.** 27. 279.
334.
Διος Hector etiam ab Iove dicitur
XV. 15. ἄλλα δίκαια **XV.** 161. **XXI.**
219. Διος nom. prop. vide Dius.
Δικλοος thorax **IV.** 182.
Δικουρα **XXIII.** 523.
Δίκη **XVIII.** 510.
Διχθάδιος **IX.** 411. **XIV.** 21.
Διφα **XI.** 141. **XIX.** 166.
Διώ i. q. διώκω **XXIII.** 475. διώ,
δίημι, διώσ **XVII.** 110.
Διώκω ab ίωξ To. **VII.** p. 761.
Διώνοσος, Διόνυσος **XIV.** 825. To.
VII. 719. Suppl. ad **XIX.** 21.
Διρηδήναι ἀπό τινος et τινί **V.** 646.
Διητειρα **XIV.** 259.
Διωθη, διωθή **XIX.** 833.
Δινοφερὸν θύμῳ, μέλιν **IX.** 15.
Διούσεθαι, θυμάζεσθαι **XXIII.** 458.
XIV. 23. **XXIII.** 889.
Δοίη **IX.** 230.
- Δικόμαι** **XV.** 730.
Δονικένες arundinetum **XVIII.** 576.
Δόρχος, δόρχον **XI.** 86. 729. **IX.**
188. add. Schol. Odyss. II. 20.
cf. **XXIV.** 444 et jam 2.
Δόσκον I. 331. pro ἔδιδον **XIV.**
382.
Δονκίο, γδονκίω, γδονκίω **XI.**
45.
Δονρηναιές **X.** 957.
Δόγμη et δογμή **XXIII.** 116.
Δορινω, δρω **X.** 96. **XV.** 245.
Δράσσομαι, ἀπολέξομαι, δεδραγ-
μένος κόνιος **XIII.** 892.
Δρατός pro δαρτός **XXIII.** 161.
Δρετόμος **XI.** 86.
Δύομαι, ἐδύσαστο, ἐδύσετο **II.** 578.
III. 223. **XIX.** 86. **XXI.** 515.
Δυσάρεος **XXIII.** 200.
Δυσδρύροος **XXII.** 428.
Δυηλευτής **XX.** 154.
Δυηγής **XVI.** 442.
Δυνάμεικός γεμώνος **XVII.** 549.
Δύεκαρις et similia **III.** 59.
Δυπτημολος **XVI.** 748.
Δυτηφεισθαι, ὥρα, ὥρεῖσθαι **X.** 183.
Δύνω et δύο **XVIII.** 523. **XXIII.** 269.
Δυνωδικάβολον **XXIII.** 793.
Δυνωκαιείκοσιμετρον **XXIII.** 264.
Δώμα I. not. 533. 606.

E

Ἐ pro η, ἐτραφέτην pro ἐτραφή-
την **V.** 555. ἐ pro αὐτούς **XVII.**
488. cf. **XV.** 97. 241. 283. f, ἐ,
lamentandi vox **XXIV.** not. 719.
f, non encliche, pro ἐκαντῶν
XXIII. 203. ἐ, θῆσ, θεις (εἰς) ἑως,
ἐς **XVI.** 203. vid. ἐο.

"Ἐα pro ήν **V.** 887.

"Ἐά una syllaba **V.** 256. **VIII.** 414.
ἴση, ἕάσαι **IV.** 42. **X.** 299. οὐκ ἕάν
diastadere **VIII.** 428. ἕώ μέν λι-
nis syllabis **X.** 344. εάσαι absolute
XX. 312. ἕασ, ἕασσε, ἕφθασαι,
XV. 87. ἕάν **XVII.** 16. ἕάν sinere
intactum **XXIV.** 556.

"Ἐαγε **III.** 867. ἕάγη, ἕηη, ἕηη
ibid. et **XIII.** 162.

"Ἐάγη, ἕηη **III.** 867. Ionica forma.

"Ἐάγονος, ἕηγονος **V.** 811.

"Ἐάλη, ἕλημι, ειλέω **XIII.** 403.
XX. not. 168.

"Ἐάν, satiare **XIII.** 315. **XIX.** 402.

"Ἐανός **III.** 385. peplus **V.** 734. 794.
VIII, 385. cf. **XIV.** 172. 178-180.
XVIII. 852. To. **VII.** p. 737.
ἐανός **XVIII.** 612. cf. **XXI.** 507.
XXIII. 254.

"Ἐαξ VII. 270.

"Ἐαρ, ειαρ, ἑαρ, ἡαρ, αίμα **XIX.** 86.

"Ἐαυτοῦ non est in Hom. sed sol-
lum αὐτοῦ, οὐ αὐτοῦ et τρί-
αυτοῦ, σὲ αὐτοῦ I. 271. **IX.** 842.
cf. **XIV.** 162. **XVIII.** 604. Sup-
pl. **XVII.** 550.

"Ἐαφθη, ἐπιειφθη, ἡφθη, ἐφήφ-
θη, ἐφάπτομαι **XIII.** 548. **XIV.**
419.

"Ἐβδομος **XIX.** 117.

"Ἐγγέγαα, ἐκγέγαα **VI.** 493.

"Ἐγγυαλίζειν **XV.** 491.

"Ἐγείραι, ἀγείραι **V.** 510. **XV.** 242.

"Ἐγκάβοσι et ἐνικάβοσι **XII.** 206.
ἐνικαέβοσι.

"Ἐγκάζεθαι an ἐπικάζεθαι **XX.** 35.

- 'Εγνατοθέσιος, ἔμαρτος πόλεως
 ιαντα XIV. 219.
 'Εγκονέως semel in Iliad. XXIV. 648.
 'Εγρήγορθε XVIII. 299.
 'Εγγειμωρος II. 692.
 'Εγχος esse pro δέρον XX. 336.
 'Εγχριψθεις et ἐγχριψθεις V. 662.
 ἐγχριψθεις VII. 272. XIII.
 146.
 'Εγώ, ἕγων I. 549. II. 73. XIV.
 74. 105. XV. 343. XVII. 30. 175.
 186. XVIII. 120. 364. XIX. 60.
 88. 187. XX. 208. 367. XXI. 372.
 XXII. 123. 415. To. VIII. p. 542.
 'Ερωτεί ἐτέγω γα distinguitur XXIII.
 814.
 'Εδανός, ἥδυς XIV. 172.
 'Εδεις προσθήη XXIV. 129.
 'Εδνοκαλίζειν IV. 472.
 'Εδος, τὸ θόος οὐχ ἔδος ἐστὶ XI.
 547.
 'Εδνη, θόνσαν IV. 299. ἔδνεστο,
 θόνσσον III. 328. XI. 16 et al.
 Εε i. e. αἰτόν XXIV. 134. εἴ τοι έται.
 'Εενωτής XIII. 382.
 'Εείκοσι κάντας pleno numero
 XVIII. not. 378.
 'Εειπες, έεικας I. 106. 552. XV.
 206. XVI. 49. XXIII. 626.
 'Εείς, είς To. VII. 775.
 'Εείστο, έείσο, videris IX. 641.
 έείστο ab είμι seu ἔται XV. 415.
 cf. είστο To. VII. 742. έεισάσθηται
 irruunt XV. 544.
 'Εείδεις XIV. 269. έειδέσθω XVI.
 494.
 'Εείμενος, έειργμένος XII. 88.
 'Εειργμένος V. 89.
 'Εέρητη έέρητη, άέρητη XI. 58. cf.
 XIV. 351. XVI. 374. XXIV. 419.
 'Εέρμενος ἐπί γοῦνα XIV. 437.
 Έήνος, έήνε, έήνος et alia I. 898. 496.
 έήνο XIV. 9. XV. 188. έήνος per
 metathesim pro ήήνος XVIII. 71.
 138. XIX. 342. έήνος et έήνος
 XXIV. 422. 550.
 'Εέτεις, οὐχ έέτεις, οὐ έέτεις, verius:
 οὐ έέτεις, hoc debebam sequi ad I.
 114. et II. 289. Άταλητα έέτεις et
 από έται V. 343. XIII. 163. XX.
 305. οὐ έέτεις, πρὸ έέτεις, απὸ έέτεις
 XIII. 303. Heyne.
 'Εέτειν pro δύνασθαι XXI. 866.
 'Εέντα σύριθω II. 460. ubi Schol.
 quia haec aves sunt ζερος καὶ συν-
 αγελαστικά, θέτει διδαχθεις τὰ
 γαμφάσυγα οἰονόμα. cf. XV. 390.
 'Εέος, μος, in Hom. hand occas-
 rit To. VII. p. 759.
 'Εέως frequentans IX. 536. cf. έέντος
 στάντεων.
 Εί, εί το, usus Homericus (nam
 Atticorum severior fuit, de quo
 recentiores ad Tragicos subtiliter
 egere) Exo. II. ad lib. V. Exo.
 III. ad lib. I. add. I. 81. V. 211.
 II. 72. 258. To. V. p. 714. cf.
 εί τον. εί τὸ I. 63. εί δέ το
 et εί το) εί τον VII. 39. ην τον
 χρονιλέσσεται. εί δέ, εί δέται ad
 I. 302. VI. 376. εί omissum ante
 η η II. 300. α 190. Heyne. εί
 πτως pro πτερ XIV. 163. εί τον,
 quidam si — XV. 571. εί omisum
 XV. 227. XVI. 486. 648. 713.
 XVII. 180. ει et η et ε codem
 charactere exhibita esse XVI. 236.
 είτεν XV. 403. 409. εί ε. ind.
 et conj. Praes. XIX. 227. d.
 XVI. 36. XVII. 557. 562. XIX.
 327. cf. XIII. 316. XIV. 78. XVI.
 87. XXIII. 40.
 Εία, ην IV. 321. είταρο XV. 10. είταρα
 Είταρην IV. 488. XV. 631.
 Είταρός XVI. 9.
 Είται XIX. 323.
 Είδεναι αίσχος sentire VI. 951. sum-
 sum habere c. Genit. τεράτω XII.
 229. είδω, είδιώ, έδέω, έδω, γένεται
 XIV. 235. cf. Suppl. είδει
 ήπια pro είτη ήπιος XVI. 73.
 είδομαι, γνωσομαι XVII. 724.
 Είδνια et λόνια XX. 12. είδο
 similis sum XXIV. 462. είδεναι
 pro είται V. 326. οίδε άγρια pro
 άγριός έστιν XXIV. not. 41. 88.
 Είδωλον V. 449.
 Είην fortasse pro ήτεν XV. 82.
 Είδυαρ V. 337. et p. 709.
 Είκειν θνυμῷ vinci ira IX. 594.
 Apollon. I. 305. To. VII. p. 746.
 Είκελος, non ήκελος XVIII. 154.
 XVII. 231.
 Είκοσινήριτα λέξιν XXII. 349.
 Είλαστακα XIV. 241.
 Είλασταστής i. e. παράστος XVII.
 577.
 Είλαρ, έρχος VII. 333. XIV. 56.
 Είλιώ, είλετο VIII. 215. Exo. II.
 ad XIX.
 Είλικοδες βοῦς VI. 424. IX. 462.
 είλικεδες XVI. 488.
 Είλινω et έιλύσω i. e. ίλιντι περικά-
 λύψω XXI. 339.

- Ελλήστο** XVI. 640. εἴκατα non εἰλίναται XI. 286.
Ελληνφάν, εἴλινειν XI. 156.
Ελμαρμαῖ a μείρα To. VII. p. 742.
Ελμε conjunct. εἴλω XIV. 107. pro εἴλομπαι XX. 392.
Ελκας, εἴλος I. 106. III. 204.
Ελκοτ ἔην γε III. 180. Οὐδεις. α. 288.
 εἴλοτε pro ἔκει XXIV. not. 705.
Ελκυων, ἔγων III. 77. XVII. 224.
Ελόρετο, ἔροτο I. 515.
Ελφος, ἔριον III. 887.
Ελφοντο XVIII. 69. εἴλοτα media
 producta et signif. pass. XIV. 90-75.
Ελφω, εἴλομπαι in Iliade nou occ.
 To. VII. p. 751.
Εἰς pro ἐς non nisi ante vocalem
 XIV. 166. pro ἐν XV. 276.
Εἰσάγενεν ἀκντόν, εἴσενται VI. 252.
Εἰσατο, εἴσεντο IV. 158. XVI. 716.
 ab εἴλομπαι et ab εἴμι XIII. 191.
 XIV. 8. p. 651. XVIII. 518. To.
 VI. p. 648.
Εἰσην δαις, ὄγαδη I. 458. IV. 48.
Εἰσεναι XIII. 446.
Εἰσμάσθαι XVII. 564.
Εἰσονε III. 409. minutiae Gramma-
 ticas ut in alia similia. Heyne.
Εἰσομαι ab εἴμι To. VII. p. 739.
Εἰσωνον γενέσθαι τίνος XV. 658.
Εἰωθών V. 281.
Εἰως pro τέως XV. 277.
Εἰάτοιο XX. 71.
Εἰατόμβη I. 65. VII. 450. ἔννεά-
 βοιος VI. 236.
Εἰατόμβοιος II. 499. XXI. 79.
Εἰατόμπεδον, ἔιατόμπεδον XXIII.
 164.
Εἰέκαστο XVI. 808.
Εἰηλος V. 759.
Εἰκαιδεκαάδωρα κέραα caprae sil-
 vestris cornua IV. 109.
Εἰκατεπάλτο XIX. 361.
Εἰλαθεῖν transitive II. 600.
Εἰκαγολος I. 146. V. 423. XIII.
 418. XIV. 478. et Suppl. cf.
 XV. 198. XXII. 256. Call. Del.
 247. Apoll. Rhod. IV. 1612.
 Quint. Smyrn. I. 191. Heyne.
Εἰκτάλλομαι XX. 483.
Εἴκατα, ἔικταν IV. 319.
Εἴκατεν, ἔικταθεν XI. 690.
Εἴκτω ab ἔχειν XXIV. 730.
Εἴκρεο pro ἔξεφέρετο XXIII. 759.
Εἴλινος, ἔξ εἴλατας XIII. 612.
Εἴλην(είς) ἀδην XIII. 315. To. VI.
 p. 645.
- '**Εἰλούνειν** δύμον XI. 66. de sec-
 ducendo XX. 276. εἴλουνειν τά-
 φον, fossam ducere, XVIII. 564.
Εἰλατη in Ida XIV. 287.
Εἰλεγχες pro ἔλεγχής V. 781. IV.
 242. ὄνειδος XI. 815. XXIV. 239.
 260.
Εἰλιγειν I. 530.
Εἰλόθρεπτος II. 776.
Εἴλος, εἴλος, εἴλεος IX. 215.
Εἰλεραιρεσθαι semel in II. XXIII.
 883.
Εἰλερφας IV. 141.
Εἰλήσταται ὁδόντροισ XVI. 518.
Εἰλῆλιν adduci XVII. 161.
Εἰληκες βοῦς IX. 462. XV. 633.
Εἰλικωτες, εἴλικάσι I. 389. et not.
 a. 98.
Εἰλικετο, εἴλικετο XII. 49. εἴλι-
 εσθαι ομαριν γεται εαταρεο
 XVIII. 372.
Εἴλικαι Εἴλος et Εἴλαι Εἴλος XIV.
 180. Εἴλαιο, εἴλεντ, (φυτεάζειν)
 Εἴλεσθαι, εἴληθμος VI. 468.
 αὐδροποδισθός.
Εἰλεστεκλο VI. 442. XXII. 105.
Εἰλερίτωνες Iones XIII. 685.
Εἴλετο XVII. 395. 557.
Εἴλεδωνοις XVIII. 558.
Εἴλεστο pro ἔιλεστο XIV. 67. Εἴ-
 λεσθαι, προσδοκῶν XVI. 281.
Εἴλεψη XI. 418.
Εἴλεθεις XXIV. 516. εἴλεω, εἴλιν
 XXIII. 393.
Εἴλερ XVIII. 93. Εἴλερ, εἴλεριος
 I. 4. V. 488.
Εμβαδόν XV. 506.
Εμβήγη de hostili incursu XVI. 94.
Εμέ et μέ XXII. 59. cf. XVI. 88.
 41. XVIII. 380. XXI. 159. εμέ
 αντόν X. 242.
Εμείο, έμοιο XXII. 106. XXIV.
 74.
Εμπτεδοι φρένες VI. 952. XX. not.
 188.
Εμπιεσεῖν, έμπιεσεισθαι τηνει ir-
 ruere in fuga XI. 823. XV. 56.
Εμπητης pro καίπερ I. XII. 226.
 XIV. 1. 98. 174. XVII. 682.
 XIX. 808.
Εμπιην II. 526.
Εμπιήξαι, έμπιεσειν XII. 72.
Εμπινεος XV. 262.
Εμψύμι, έν οι φυ γειρ, ένέψει VI.
 406.
Ἐν omittitur I. 24. 247. 471. et al.
Ἐναιρειν, φονεύειν XXI. 485.

- Ἐπαλίπος, idoneus, intelligens VI.
 521.
 Ἐναριζειν, σκυλεύειν et φρουρεύειν I. 199. V. 155. 844. VI. 417.
 Ἐνδεικτήριον ἔγραφος VI. 819. Ἐνδεικτής voc. forens. XLIX. 88.
 Ἐνδέξιος, ἐπιδέξιος I. 597. VII. 184. σημεῖον IX. 268.
 Ἐνδίσαν XVIII. 584.
 Ἐνδιεντα intestina XXIII. 806.
 Ἐρδαδος XXII. 857.
 Ἐνδύειν δύλοις X. 254. XXIII. 181. 622.
 Ἐνετή περόνη ab ἐνένται XIV. 180.
 Ἐνηῆς XXIII. 648. 252. XVII. 204.
 Ἐνηγρείης XVII. 670.
 Ἐσθα pro τότε I. 22. XVI. 692.
 ἐνθά καὶ ἐνθά XV. 82.
 Ἐσὶ pro ἐνεστι XIV. 141. XIX. 526.
 Ἐνικναι εἰς τι, vel τινὶ IX. 696.
 τῇ ἀγηροῖς insolentem reddere.
 πονοῖς I. 48. X. 89. in pugnam
 mittere XIV. 181.
 Ἐνίκτειν III. 438. VII. 447. XV.
 546. 552. 626.
 Ἐνισχυφαντες XVII. 437. 528.
 Ἐνιαμφρη ΧVI. 612. XVIII. 437.
 Ἐνιστεις XXIV. 888.
 Ἐνιστω, ἐνέπω, dieo, XV. 198.
 Ἐνιγριμφθεις et — γειρθεις XVII.
 405.
 Ἐνιναγίλοι XIV. 148.
 Ἐνινώφεος XVIII. 351.
 Ἐνιημαρ ΧXIV. 664.
 Ἐνιοσίγαιος IX. 188.
 Ἐνιναλίος XVII. 211.
 Ἐνοκή, μάρη XVII. 714.
 Ἐνοօχος ΧXIII. 147.
 Ἐνεπιεργός XXIV. 277.
 Ἐντίτεαν de muscis XIX. not. 25.
 Ἐντροκαλίζεσθαι VI. 496. ubi dic-
 tum suaviter de Andromache (sic
 corrige verba) XI. 546. XXI. 492.
 Ἐντέιν, ἐντυνειν sc. curru in-
 struendo, V. 720. cf. Brunck. ad
 Apollon. IV. 1180. Schaeff. ad
 Moschum II. 160.
 Ἐντυπάς XXIV. 168.
 Ἐνιάλιος XVII. 211.
 Ἐνύκνιον, κατὸ τὸ ἐ. ad II. 56.
 In Schol. B. Paris. accipitur pro
 adjective, ἐστι δὲ καὶ δνομα, δεῖ
 κρατεῖν ως δρακτεύοντα τὸ ἐνύ-
 κνιον. Κρατῖνος δράττει με τὸ
 ἐνύκνιον.
 Ἐνωπῆ V. 874.
 Ἐνώπια VIII. 435.
- Ἐξ ἕτο I. 469. Ἐξ ἕρον λέπτο, λέδι-
 ρω, ἔημι, ut ἔξελεσθαι XIII. 63.
 XIX. 402. XXIV. 227.
 Ἐξάρω, ἐξ αὐχένα ἄξει V. 161.
 Ἐξαίσιος XV. 598.
 Ἐξαισίσθαι γάλον, πενίσθαι IV. 5.
 Ἐξαγένει XI. 365.
 Ἐξαπάφομεν, ἀπαστάσ XIV. 16.
 Ἐξάρρεν βούλας II. 273. ποιη-
 XVIII. 604. 605. Ἐξάρρεν γαλ-
 ρας XXIV. 720.
 Ἐξάρστο et Ἐξήρστο XX. 15.
 Ἐξέλετο φρέας Ζεύς VI. 234. II.
 577.
 Ἐξεύθη, ἔξεσάθη V. 293.
 Ἐξερευ, ἔξερει XI. 141.
 Ἐξετάσι ΧXIV. 235.
 Ἐξετασ ἐκ εὖ IX. 102. quod Her-
 dot. VI. 109. ἐξ εὖ ἡρεται
 Σέοντι sustinebunt XX. 27.
 Ἐξήλαρος αἰώνιος XII. 296.
 Ἐξηράσσον ΧXIII. 463.
 Ἐξιδένω ΧV. 410.
 Ἐξορομακιήδηρο ΧXII. 415.
 Ἐκ αὐτοῦ, ἐκατοῦ IX. 342. ut
 αὐτοῦ I. 271. ἐμ' αὐτοῦ X. 222.
 ἐ αὐτοῦ XIV. 162. ἐ αὐτοῦ
 θυμῷ X. 204. ἐοι, οἱ IX. 55.
 do ὅσι ad I. 533. II. 239. XII.
 403. cf. ἐ — ἐοι, οἱ, ὃς, ὃ,
 ἐν, ἐνς Exc. VII. ad lib. I. c.
 Ta. VII. p. 748. lib. XIV. 9.
 XXIV. 296. 528. ἐοιο pro ἐοι
 XIX. 342.
 Ἐοι pro εἴη XIV. 335.
 ὡς "Ἐον, εἰτούτ' ἔηρ γε III. 180. XI.
 761. cf. XXIII. 643.
 Ἐκαγάλλεσθαι XVI. 91.
 Ἐκαγίζων II. 148.
 Ἐκαιτεῖν assentire IV. 29. ἐκαι-
 πεσεφόνεια IX. 457.
 Ἐπάλμενος, ἄλλομαι et ἄλλομαι VII.
 260. XII. 643. XXI. 140. VIII.
 85. XI. 192. 421.
 Ἐκάλεις XII. not. 258. propag-
 culæ valli, in quo stant pugna-
 tes.
 Ἐκαμύνεσθαι non est in Hom. XII.
 857. ἐκαμύνω c. dat. XVI. 171.
 Ἐκαρά IX. 456.
 Ἐπάργεσθαι I. 471. sc. τοῦ πεπά-
 Ἐκαύρεσθαι I. 410. XV. 17. male
 sensu. ἐκαυρεῖται et ἐκαύρειται I.
 856. XI. 391. ἐπαυρεσθαι, γετ-
 θειαι, ἀπολαύειται et ἐκαυρεῖται, ut

- Odys.** Σ. 106. sic logo : ἐπαύρης,
non ἐπαύρη cf. I. 410. XIII. 735.
Heyne, cf. XV. 816. XXIII. 840.
Ἐκαφ XXI. 585.
Ἐκεὶ nulla sequenti γαποδοσι III.
59. c. fut. et subjunct. XV. 863.
Ἐκελέθαι sgitai V. 902. XI.
157. XXIII. 628.
Ἐπειδάν, ἐκεὶ ἀν XIII. 285.
Ἐπειδή, ἐπειδή XXII. 379.
XXIII. 2.
Ἐπειὴ et ἐπειῆ I. 169. 156.
Ἐπειτα, "πειτα, ἡπειτα XV. 168.
ἐπειτα, altero loco XXIII. 551.
Ἐπειμετο XVII. 480.
Ἐκενήνοθα crux Grammaticor. II.
219. digladiantibus quoque de eo
recentioribus. Atticis est ἐκαρ-
θεῖν. Heyne, cf. X. 184.
Ἐπέπιθμεν XIV. 55.
Ἐπερίφευν I. 39.
Ἐπέρωσε a πικράσκεις non a περάσ-
χαι. 40. cf. XXI. 58. 102.
Ἐπερών XV. 464.
Ἐπερβόλος II. 275.
Ἐπερψημέω I. 22.
Ἐπημοιφοὶ ὥχης XII. 456. binas
alternis hinc et inde obductae tra-
bes foribus, ut in nostris horri-
bus similibusque.
Ἐπήν, ἐπήν κε I. 168. XVI. 96.
XIX. 208.
Ἐπηπύειν XVIII. 502.
Ἐπηροτος additum anno vi XVIII.
512.
Ἐπῆροτεν, ἐφῆροτες ab ἐπάρω
ΛΙV. 167. 389. add. p. 652.
Ἐπήρημος XIX. 226. duplex deri-
ratio XVIII. 211.
Ἐπὶ cum verbo male jungunt V.
178. ἐπὶ δώρωις et δώρων in con-
ditione IX. 593. ἐπ' et ἐπὶ con-
susum XIV. 77. ἐπὶ γάλης et ἐπὶ
γαλη υάπτασε XVI. 310. ἐπὶ κάρ-
XVI. 392. ἐπὶ post cas. XIV. 67.
Ἐπίλαζ ΧΠΙ. 822. 834.
Ἐπιβάλλεσθαι, ἐπιδυμεῖν VI. 68.
Ἐπιβάσιν, ἐπιβήναι κατῶν et
al. II. 234. To. IV. p. 687. ἐpi-
βαίνειν ἵπκων V. 46. ἐπιβήσα-
σθαι, ἀποβ. V. 227. ἐπιβήμεναι
c. accusat. XVII. 504.
Ἐπιβοάσθαι, ἐπιβωσύμεθα X. 463.
- '**Ἐπιφέρεσται** transitivo XVII. 739.
Ἐπιγράφθην XXI. 166.
Ἐπιδεῖν XXII. 61.
Ἐπιδέξιος, ἐνδ. XII. 299.
Ἐπιδενής IX. 225. XIII. 622.
Ἐπιδένομαι desidero XVIII. 77.
Ἐπιδιράις sc. ἀντνεξ X. 475.
Ἐπιδούναι IX. 147. ἐπιδόσθαι π.
μάρτυρας XXII. not. 254. ἐπι-
δίδοσθαι τινα μuneribus afficere;
testem dare X. 463.
Ἐπιεικός XVI. 549. V. 1892.
Ἐπιειμένος ἀναιθείην I. 149. IX.
372.
Ἐπιεισομαι XI. 867.
Ἐπιεισφελῶς ex ἐπιεισφελῆς IX.
512. 521.
Ἐπιηροὶ I. 572. add. Soph. Oed.
R. 94. et al.
Ἐπιδῆμαι XXIV. 228.
Ἐπιλαζ XVII. 723.
Ἐπικινδεῖν μῆδαι, praecidere co-
natum XV. 467.
Ἐπικερτομεῖν, jocari XXIV. 649.
Ἐπίκλησις XVI. 177.
Ἐπικινδύνως XXIV. 525.
Ἐπιλύδην XVII. 599.
Ἐπιλύζειν et ἐπιλύζεσσεν XVII. 599.
Ἐπιμείσθαι ἴπκωνες V. 748.
Ἐπιμάσσεσαι IV. 190.
Ἐπιμείλια IX. 147.
Ἐπιμέζειν IV. 20.
Ἐπινηρώ VII. 428.
Ἐπινεύειν I. 528.
Ἐπινύώ XIV. 249.
Ἐπιόσσομαι XVII. 381.
Ἐπίονται X. 351. ἐπίοντος XIII.
450.
Ἐπικλέας III. 47. ἐπικλέος VI.
291.
Ἐπιπώλησις ad IV. pr.
Ἐπιπροθῆλα XI. 627.
Ἐπιφένεσται a lance inclinata peti-
tum XIV. 99.
Ἐπιφέρεσθαι I. 529. cf. Schol.
Apollon. III. 1257.
Ἐπισκοπες, σκοπός X. 80.
Ἐπισκοπέσθαι indignari LX. 370.
Ἐπισκέπτην II. 859. VI. 412. XXI.
100. πότμον XXI. 588. XXII.
39. et al. ἐπισκέπται XIV. 521.
Ἐπισκοτέρα, lamina, quibus rota
currus ambitur V. 725. XI. 537.
XXIII. 505.
Ἐπιστόμενος πολέμου, πολεμίζειν
II. 611. ἐπιστηται πολεμίζειν
(ἐπιστῆται) XVI. 243. ἐπιστατη

- adinoyerat XVII. 671. i. e. ἴδιον,
 οὐτοι αὐτοῖς XIX. 589.
 Ἐπιστέψαι I. 470.
 Ἐπιστροφάδην X. 493. XXI. 20.
 XXII. 305. XXIV. 183.
 Ἐπισφύρια III. 231. XIX. 570.
 Ἐπισχεῖν XVII. 465. ἐπισχοίης c.
 variol. ἐπισχοῖς XIV. 241.
 Ἐπισχερα XVIII. 68. πρὸ ἐπὶ σχε-
 ρῷ XI. 567.
 Ἐπιστάθδοθος, ἐπιστόθος V. 808.
 XII. 180. XVII. 589. XX. 453.
 Ἐπιστέστω μάχῃ XVII. 737.
 Ἐπιτήδει I. 142.
 Ἐπιτρέπειν, γῆρας, cedere, vincere,
 senectudo X. 79.
 Ἐπιτροχάδην III. 218.
 Ἐπιτρέπεσθαι τινι XV. 743.
 Ἐπιτρόχεσθαι βουλήν II. not. 282.
 Ἐποιχομαι λοτον I. 31.
 Ἐκον et Ἐκοντο, ἔκειν περὶ τινα,
 ἀμφέπειν, πονεῖν XI. 483.
 Ἐκος pro minis XIV. not. 45. i. e.
 quod postulas, ἀρνήσασθαι XIV.
 not. 212. cf. XIX. 121. jussum
 XXIV. not. 75. 92. 224.
 Ἐκόφιος III. 42.
 Ἐπτακόδης XV. 729.
 Ἐκώχαστο et ἐπώχαστο XIII. 370.
 Ἐράρουαι, δραμαι XVI. 182.
 Ἐρατίζειν, ἔργυρ, appresto XI. 550.
 Ἐργα agri II. 751. γάμοιο V. 429.
 δασός IX. 225. ἔργον μέγα
 Ἀργος XI. 788. ἔργον pro ἔργα
 serumnae XIX. 183. ἔργα νόος
 XXIV. 354.
 Ἐργάθῳ V. 147. XI. 437.
 Ἐρδειν, ἔρδειν I. 315. XIV. 261.
 XXII. 380. et al.
 Ἐρέφος XV. 4. VIII. 363.
 Ἐριθίζειν XVII. 658.
 Ἐριδειν XVI. 108.
 Ἐρέκειν, σχίζειν XIII. 441.
 Ἐρέτεσθαι II. 776. V. 196. VIII.
 560.
 Ἐρεθόμενος XXIII. 917.
 Ἐρέιστο i. e. ἄγγειλαι XXIII. 226.
 Ἐρήμα et ἔρημα V. 140. X. 520.
 Ἐρημέδαστο XXIII. 238.
 Ἐριθός XVIII. 550. 560.
 Ἐρικυδής ἥβη XI. 295.
 Ἐρίκεω, ἔρικω, ἔρερκε XIV.
 15. XVII. 440. cf. XV. 356.
 Ἐρινύς, ἔρινύας XXI. 412. cf.
 Ind. Lat.
 Ἐριούης XX. 84. 72.
 Ἐρις, μάχη, πόλεμος I. 3. Ἐρις
- πολέμοιο XVII. 253. περ ἐρω-
 ortam esse rerum naturam XVIII.
 107. Ἀρηος συνάγειν XIV. 149.
 V. 861. ἔριδα δῆξει i. e. ἔριεσθαι
 πάγγη XX. 55. cf. XVIII. 585.
 XXII. 209. cf. Ind. Lat.
 Ἐρηκος ὁδόντων IV. 350. XIV. 83.
 ἔρηκει γαλκεῖσθαι XV. 567. ἔρηκει
 ἀκόντειν XV. 646.
 Ἐρημα I. 486. collato To. IV. p.
 681. lib. XIV. 182. cf. Galen ad
 Hippocr. περὶ ἀρθρῶν III. 25.
 θρημα ὁδύνασθαι I. 105. IV. 117.
 θρημα et θρημα XIV. 182.
 Ἐρημειν et Ἐρημην XXIV. 679.
 Ἐρημειν XV. 214.
 Ἐρης που ἔρως XIV. 294.
 Ἐρητίζειν XXIII. 225.
 Ἐρέστειν, ἔρεστην IV. 140.
 Ἐρέστειν VIII. 164. 238. XVIII. 421.
 ἔρεστη i. e. φθείρεσθαι XXIV.
 not. 289.
 Ἐρέστης XXIV. not. 757.
 Ἐρύγμηλος XVIII. 580.
 Ἐρύγω, ἔργυτω XX. 406.
 Ἐρυμα IV. 137. 188.
 Ἐρυπίστολις Athene VI. 505.
 Ἐρύω, φύω, φύομαι Exc. ad L.
 141. add. I. 239. III. 361. IV.
 186. XV. 464. ἔρυνεσθαι, obser-
 vare, cavere II. 859. ἔρυνεσθαι
 Αἰολς νόον VIII. 143. ἔρυνεσθαι
 νος, ἔρυνεσθαι, XVII. 127.
 cf. X. 195. XV. 654. XVII. 517.
 419. XVIII. 165. 174. 276. XI.
 98. 195. 311. XXI. 229. 588.
 XXII. 302. XXIV. 584.
 Ἐρχαται XVI. 481. XVII. 554.
 Ἐρχομαι, ελλήλονθα pro φύρον
 XXI. 140.
 Ἐρωδιός X. 274. add. p. 625. To. VI.
 Ἐρωεῖν II. 179. XIII. 57. ^{as}
 transitive necne XIX. 170. ^{as}
 φωεῖν, πολέμοιο recederet a ruga
 XIII. 776. XIV. 101.
 Ἐρωή XV. 358. XVI. 127. XVII.
 562. 761. XXIII. 529.
 Ἐς pro περός XXII. 492. 499.
 Ἐσάλλεσθαι, ἔσήλατο XII. 430.
 ἔσαλτο 466.
 Ἐσφάσσατο v. μάομαι.
 Ἐσηλατο, unde, XVI. 558.
 Ἐσθέω, ἔσθημι XVIII. 595.
 Ἐσθίος, prudens XV. 208. cf. 207.
 Ἐσθος XXIV. 94.
 Ἐσσάμενοι ἀσκίδεσ, induit εἵπει
 XIV. 572.

- Ἐσομένως, acriter, XV. 693. cf. XXIV. 404.
 Ἐστήκει, εἰστήκει IV. 529. XI. 599. XIX. 117. XXII. 86. XXIII. 106. 690.
 Ἐστήμω οὐ XVII. 435.
 Ἐστημι et Ἐστημι II. 525. 772. IV. 867.
 Ἐστί pro ἔστι XIV. 212. μέν ἔστι ot μεν ἔστι Supplm. ad XIV. 313.
 Ἐστοφέλιξ XVI. 774.
 Ἐστω XXIV. not. 272.
 Ἐσχάραι πυρός, πυραι X. 418.
 Ἐστεν, διέσκεν XIV. 451. Ἐσχετο Χ. 272.
 Ἐσσο pro εἰς XXIV. 100.
 Ἐστριγίζει, assumere socium XIII. 456. zodalem se adjungere, ut ἐληγνίζειν ΧΥΤΙV. 335.
 Ἐστρατικέα δῆμος XV. 788.
 Ἐστρος, de duobus XIV. 272. aut: alteruter, aut: aliis quam nos XIX. 94.
 Ἐτης VI. 239.
 Ἐτοιμη βουλή IX. 425. μῆτις XIV. 58.
 Εὐ ταῦτανος et εὐταῖόμενος I. 164. XVI. 572. 576. Exc. V. ad lib. I. cf. Bustath. polysynthetic p. 1277. 45. εὐ supplendum XIV. 9. 66. XVI. 225.
 Εὐ pro ἐο XIV. 427. ἐπει εὐ et ἐξει εὐ XV. 165. XX. 464.
 Εὖαδα XIV. 840. XVII. 647.
 Εὐηγενεῖς XXIII. 81. cf. XI. 427. pro εὐγενῆς forte ἡγενῆς.
 Εὐχηλοι πολέμιοι XVII. 871.
 Εὐκλής, εὐκλεῖς. νῆας εὐκλείας X. 281.
 *Εὐχιμένη II. 712. 626.
 Εὐληρα habensse XXIII. not. 481.
 Εὐλοφάτειν XX. 492.
 *Ευμέλιος VI. 494.
 Εὐνῆφι ΧV. 580. ἐπ' εὐνάων et ἐπ' εὐναῖς |XIV. 77.
 Εὐντις XXII. 44.
 Εὐξετος XXIV. 275. 280.
 *Εὐτίλεμαρος et ἡγειλ. XIV. 6. XVII. 9. 23.
 Εὐραῖς, πλαγίως XI. 251.
 *Εὐδένες XIV. 433. Xanthus.
 Εὐρύνθη, εὐρύνθη I. 498. XIV. 203.
 Εὐρύποδος XV. 381.
 Εὐρώσεντα ab εὐρώς, non ab εὐρος Χ. 65.
 *Ἐνὶς et ἐός confusum XIX. 342.
 *Ἐνσκαρδμός XIII. 31.
 *Ἐνσοκος ΧΧΙV. 24.
 *Ἐνσυελμός XV. 477. XVI. 1.
 Εὐστέφανος ΞΧΙ. 511.
 *Ἐντροφος, ἐντροφής ΞΧIII. 599.
 Εὐτα pro ως et θτα III. 10. XIX. 386. in prodosi et apodosi ΞΧIII. 62. et al. εὐτ' αὐτοις Eta. II. ad lib. XII.
 *Ἐντροφος XIV. 102.
 *Ἐντυχτος εντυχτος, utrum prae-tulerit poeta XVI. 127.
 *Ἐντρήτης solemnior forma pro Εὐτρήτης XV. 532.
 Εὐχωλή ΞΧII. 433.
 Εὐω, εῦομαι IX. 464.
 *Ἐφανεν, ἐφανον VIII. 553.
 *Ἐφίεσθαι, ἐφίσσεσθαι, γούνασε IX. 455.
 *Ἐφέκειν στίχας ΞΧ. 857. ἑγαν ΣV.
 *Ἐφεταή XIV. 249. XV. 598.
 *Ἐφιεναι τι τινι et τινά ΞΧIV. 117. ἐφιεμένης suadenti ΞΧIV. not. 800.
 *Ἐγειν, non ἐγένον IV. 269.
 *Ἐγειν tolerare, ΞΧ. 133. ἐγειναι pro ἀπέγειναι XIV. 129. ἐγειναι pro ἀνέγειν XV. 109.
 *Ἐγθαῖρ, ἥγθυρος XVII. 270.
 Εὐθοδοξίη I. 518.
 *Ἐγκρατα, ἐρείσματα XII. 260. XIII. 139. XIV. 410. Εγκρα. ΞΧI. 259.
 *Ἐγομπικτοντο ΞVII. 418. et jam 406. cf. οικιπτεσθαι.
 Εω una syllava ΞΧIII. 226.
 *Ἐως pronuntiatum ως I. 193. 194. XVII. 106. XVIII. 15. ἐως, εῶς pro τάτως XII. 141.

Z.

- Ζαής ἄνεμος ΞΠ. 157.
 Ζάκοτος ΙΙΙ. 220.
 Ζαφλεγής, uno loco obvium XXXL 465.

- Ζαχορής V. 523.
 Ζείδωρος II. 548. cf. Plin. ΞVIII. 1. 19.
 Ζευγλή ΞVII. 440.

- Ζευγρόμεναι XVI. 99. ζεύγνθηι
XVI. 145.
Ζεύς, Δίὸς αὐγάς, aether, XIII.
not. 837.
Ζῆν' — 'Ως et Ζῆ — σ' εἰς in fine
versus XIV. 265. Wolfii scribendi
ratio jam apud Aristarch. XXIV.
831.
Ζόφος, δυσμαῖ XII. 240.
Ζυγοδεσμον ΞΧΙV. 270.
Ζυγόν, τὸ, ΞΧΙV. 269.
Ζυγός ΕX. 187. in cithara jugum,

- v. collam, cum paxillis. ξ ὅμιλος in currū XXIV. not. 269.
Ζωάρχαι τίνειν ΞVIII. 407.
Ζωγρεῖν, ζώην αγελεῖν, spiritum
colligerε, recipere V. 698.
Ζῶν an ζῶν ΞVI. 445.
Ζεύη, ζώννυσθαι II. 479. XI. 234.
cf. Pausan. IX. 17. p. 743.
Ζωρότερον κέρας ΙX. 208.
Ζάς ΞVI. 445.
Ζωστήρ IV. 182. ζῶμα IV. 187.

H

- *Η μὲν η̄ δὲ, η̄τε -η̄τε ΞIV. 284.
265. η̄ δὴ et η̄δη I. 573. III.
205. et al. η̄τε in apodosi V. 350.
η̄ μέν, η̄ μήν I. 77. 458. VII.
301. η̄ φα pro εἰ ἀρα η̄ IV. 16.
94. ΞVI. 248. 244. η̄τοι, η̄τοι
I. 101. η̄ θέμις έστι II. 75. η̄
μὲν δὴ ποτε pro εἰ μὲν δὴ XVI.
236. η̄ et η̄ confusum XIV. 21.
ΞVIII. 429. litteras η̄, εἰ et εἰ
eodem charactere exhibitas esse
XVI. 236. η̄δὲ pro: sane et nunc
ΞV. 234.
*Η δύε III. 409. η̄-η̄ idem quod
καὶ ΞIV. 108. cf. ΞVIII. 308.
*Ηβαιός II. 580. ubi Schol. omnes
memorant, nunquam in Hom. oc-
currere βαιός et η̄βαιός, lau-
dantque Callimachi: η̄βαιήν, οὐ
εἰ κατὰ περόπασιν.
Ηβάν ΙX. 446.
Ηγερέσθαι X. 127. η̄γερέθοντο,
η̄γερθοντο ΞII. 32.
*Ηδὲ et ίδὲ ΞXII. 469.
*Ηδη, ίδει I. 70. VI. 351. ΞIX.
115. ίδει VIII. 866. pro ίδειν
novissem.
*Ηδος et η̄δος I. 576. τὸ η̄δος XI.
818. cf. ΞVIII. 80.
*Ηδὺς ἀγριή ΞVIII. 222.
*Ηε revocatum pro η̄πει ΞIV. 81.
sitne η̄ δε an η̄δε ΞV. 127.
*Ηερέθουαι II. 448. III. 108. 231.
cf. η̄γερέσθαι.
*Ηέρη V. 856. i. e. pulvere moto
ΞVII. 868. η̄γε de caligine, ὁ et
η̄ V. 776. η̄γε, aer, discernitur
ab αἰθήρ ΞIV. 288.
*Ηέριος Το. VII. p. 798.
*Ηέροειδής V. 770. ΞXIII. 744.
- *Ηεροφοίτης Erianya. ΙX. 567.
ΞIX. 87.
*Ηερόφωνοι praecones ΞVIII. 506.
Ηθεῖα VI. 512.
Ηθεῖος VI. 517.
Ηην, η̄τη, η̄ν XI. 807.
*Ηια ΞIII. 108.
*Ηιε Φοίβε XV. 865.
Ηιότης V. 86.
*Ηιών et αἰγαλίον distinguishing
ΞV. 83.
*Ηια, η̄σύζως, πον η̄τα III. 155.
*Ηιει et ίιει ΞIV. 60.
*Ηιεστος, ἄκεστος, αἰκέντητος VI.
94.
*Ηιεστος et ήιεστος ΞXIII. 551.
*Ηιακάτη VI. 491. ΞVI. 183.
*Ηιιασκεν ab εἴληρ, αἴλασθαι ī ε-
ιλανάν II. 470. cf. ΞIII. 104.
*Ηιέκτωρ Τηερίων VI. 518. ΞIX.
398. cf. Empedocl. 128.
*Ηιιιεστος XV. 278. 619. ΞVI. 35.
*Ηιιιδα XI. 676.
*Ηιιική ΞVI. 808.
*Ηιιιόργηνον ΞIX. 118.
*Ηιός, η̄λεός XV. 128.
*Ηιμαρη γηλεές ΞV. 375. πόροφαρ
614. πάτερον ἀξεων 729. Λενθή-
ρον ΞVI. 831. et al. αἴγακαιος
836.
*Ηιιιας Το. VII. p. 758.
*Ηιιιθεος ΞII. 23.
*Ηιιιει et η̄μει I. 147. 384. 579.
αἴλη et αἴμη ΞVI. 380. ΞVII.
411.
*Ηιιιεος αἴροταροι II. 352. mallei
Helenorum, postea equas nobilis.
*Ηιιιιάλεκτα ΞXIII. 853.
*Ηιιιιαλής δόρος II. 701.

- Ἡμένιον, inclinare se, ἀκημένειν II.
 148. 373.
 Ἡν τας προ ἔρεται XVI. 60.
 Ἡν του προ ἔντα XVI. 39.
 Ἡντις annum natus VI. 94.
 Ἡνοφ XVI. 408. XVIII. 349. To.
 VII. p. 753.
 Ἡπάρχη XI. 378.
 Ἡπειρόνες VIII. 104.
 Ἡπιόδωρος VI. 251.
 Ἡρ in Hom. nusquam ver, significat To. II. p. 737. cf. 755. inf.
 ἥρ matutinum tempus et ver,
 πρόγενεια IX. 360. et iam I. 477.
 II. 471.
 Ἡρα, ἐπίηρα I. 572. XIV. 132.
 Ἡρακλίη βίγ XV. 640.
- Ἡσίας μην ποτι ab ἡρά, sed ab
 Ἡρημι, Ἡρακλ. XIV. 317.
 Ἡρη Exc. II. ad lib. I.
 Ἡρικη XVII. 295.
 Ἡριον XXIII. 126.
 Ἡρῆ uno loco occurrit XVII. 597.
 Ἡρφ pro Ἡρφα VII. 453. Ἡρφα
 reges, sed et universa XIII. 629.
 XV. 230.
 Ἡρκειν III. 388.
 Ἡρογύμενος XVIII. 180.
 Ἡραιστόρευκτα XVIII. 181. cf.
 419. Supplem. ad XVII. 194.
 Ἡρώ VIII. 1. πρὸς ἥρων ἦλιον τοῦ XII.
 239. Aristarch. ἥρω, alia regu-
 quantibus, ἥρω nonnumquam in
 quinto hexametri pede XVIII. 255.
- Θάλαμος IX. 469.
 Θαλέα, τὰ, res laetae, opiparae,
 XXII. 504.
 Θαλερὸν δάκρυν II. 266. Θαλιρὼ
 μηνῶν, carnois, XV. 113. Θα-
 λερή φωνὴ XVII. 696.
 Θαλίη IX. 148. Θάλεια δαις VII.
 475.
 Θαλλειν, τεθαληνά ἀλοιφή X. 208.
 Θαλασσῆ X. 223.
 Θαλύσια IX. 530. sacra, primitiis
 frugum diis oblatis.
 Θάμα pro συνεχειᾳ XVI. 207.
 Θάνατος, pauculum a morte abesse,
 XV. 623. περιφύρεσος v. b. v.
 λευκάδιος v. b. v.
 Θάρσυνος XVI. 70.
 Θέλειν, θεύσεσθαι, περὶ τελέθος
 XI. 699. θέλουσα indicat σκου-
 δῆν XV. 88. cf. XVI. 96. θέλει,
 περιέκειτο, ἥρ. XX. 275.
 Θείον VIII. 135.
 Θείος, θεοειδῆς et θεοτικᾶς otiose
 apposita To. VIII. p. 840.
 Θέλκυεν enervare, νοῦν XII. 255.
 XIII. 435. XV. 822. 594.
 Θέλω v. θέλω. illud ab Homero
 ignorari, ad XV. 722. XVII. 66.
 XVIII. 600. XXIII. 534.
 Θεοθία XIV. 498. σπουδάζοι
 XVII. 47.
 Θεμιστα σκολιαν XVI. 887.
 Θεμιστι, παρὰ Θεμιστι XV. 87.
- Θέναρ V. 838. et p. 709.
 Θεόφι XVII. 101. θεὶς θεόν, υπέρ-
 θεον XVII. 327.
 Θεράπον familiaris VI. 18. XIX.
 148.
 Θερμός XVIII. 222. ὁ ἥ θ.
 Θεσκέτος II. 670. θεσκετη βουλῆ,
 μοίχη; ut Pinder, Ol. IX. 164.
 Θεσκιδαῖς πύρ XII. 177. XV. 597.
 Θησεόμαι, θαυμάζω X. 524. XV.
 682. XXII. 370. XXIV. 418.
 Θήρης, θήρ VI. 452.
 Θήνης X. 216. ὁ ἥ θ. θήλεας et
 θηλίας V. 269. θηλύτεραι γυναι-
 κες VIII. 520. cf. comm. ad XXXI.
 454.
 Θήνη, θήν VIII. 448. X. 104. XIII.
 620. pro πού et θήν XV. 288.—
 XVI. 854. XVII. 29. XVIII.
 192. XXI. 568.
 Θήρος de leonis III. 449. XV. 586.
 cf. Apollon. I. 1273. et Schol.
 Θηρ τύπη X. 394. XIV. 261. θηρός
 non: celer, sed acer, alacer, XV.
 585. fortis XVI. 422. 494.
 Θούρεις, ἀσπίς XI. 32.
 Θορυμέμνονα V. 639.
 Θορυμένος VI. 254.
 Θορηνος i. q. θορηφδός ~~XIV.~~
 720.
 Θορηνος XV. 729.
 Θορέα XXII. 441.
 Θορηνος, θορηνος, θορηνον
 XXIII. 396.

- Θρύσιον **XXI.** 561.
 Θρωμός κεδδοίο **X.** 160. **XX.** 3.
 Θύεται personae **XV.** 26.
 Θυμαρτής **IX.** 336.
 Θυμῷ adjectum usu antiquo **XV.**
 212. Θυμὸς καρδὶα καὶ κάκκας
 antiquo loquendi more, 274. θυ-
 μὸς ἐκάστον, uniusquisque 288.
 Θυμὸς ἡλικετο, ibid. Θυμῷ θν-
 θίεται αἰδεῖ 561. ἥνδαται Θυμῷ
 674. ἐνεργάλοτο θυμῷ 566. θυ-
 μὸν θέλγεται 594. θυμὸν ἀνῆκε
XVI. 691. θυμὸς κέλεται τινα
XVI. 883. θυμὸς animi et vir-
 tutis defectus **XVIII.** not. 282.
 Θυμῷ κεκοτηρότι **XXI.** 456. θυ-
 μὸν ἐκπεσεῖν **XXIII.** not. 595.
 τιητὸς φ. **XXIV.** 49. πρό-
 φρεν φ. **XXIV.** 140. τετιητότι
 Θυμῷ not. 283. θυμὸν ἀγέλε-
 σθαι **XV.** 240. **XXI.** not. 417.
- Θυμορράϊστης **XIII.** 544.
 Θύνος **VI.** 270.
 Θυνοεκός **XXIV.** 221.
 Θύρας pro θύραις **XIV.** 167. et
 al. κλῆται.
 Θύναι **IX.** 219. To. **IV.** p. 576. et
 780.
 Θύναρος **II.** 478. not. 788. **XIV.**
 161.
 Θύνθια **VI.** 134.
 Θυντανόεσσα Λειχίς, v. h. v. **XVII.**
 593. **XVIII.** 204.
 Θωῆ, ζημία, μέρφης **XIII.** 669.
 Θωρητής **XXI.** 429.
 Θωρητῆς δικλοῦς **IV.** 133. ubi Schol.
 Θωρηταῖς δο educendis copia II.
 not. 72. Θωρήσσεσθαι, armatum
 incedere **XVI.** 218. **XVIII.** 167.
XX. 829.
 Θώς, genus hyaenae, inimicus
 leoni **XI.** 474. 481. et al.

I

- I elidum **III.** 149. i in iōd muta-
 tum To. **VII.** p. 411. ἔγω, σύ,
 i, **XXII.** 410. ii contractum in i,
 dat. sing. 3 decl. **XXIII.** 500. i
 quod ad metrum I. 247.
 Ia, τά, pro oī iōl semel in Hom.,
XX. 68.
 Iatēvōthai **XXIII.** 598. i longum.
XXIII. 600.
 Iatēvēta unde derivatum **XVIII.** 47.
 Iatēvēv **IX.** 825. παριανέται 836.
XIV. 213. **XVII.** 259. **XIX.** 71.
 Iatēvō utrum prima syllaba sit bre-
 vis an longa To. **VII.** p. 756.
 Idētēv tē et idētē ûtē I. 536. Idētēvai
 ἑργα **IX.** 128. et idētēvai, I. 608.
 To. **VII.** p. 758. idēv, idēv I.
 203. **XIII.** 449. **XV.** 82. idētēvai
 idēv **XIX.** 144. idētēw pro idētēw
XIV. 285. idētē et idētē **XVII.** 179.
 idētē, idētēv pro idētēv To. **VII.**
 p. 758. idētēvai ēn ὄφθαλμοῖς
 I. 587.
 Idētēv **III.** 276.
 Idētēvai **XI.** 597.
 Idētēvōtē absolute **II.** 774. alias
 idētēvōtē et al. idētēvai et
 idētēvai **XII.** 274. idētēvōs et idētēvōs
XIV. 707. **XV.** 450. idētēvai,
 priore longa To. **VII.** 758. cf.
 ἑργα.

- Iēvai pro ἑκατόνθαι **XVI.** 899.
 Iētētē semel occurrit **XIX.** 209.
 Iētēvētē i. e. σφάζεται **XXIV.** 125.
 Iētētēs differunt ab aliis **XXIV.**
 221.
 Iētētēs **XXII.** 159.
 Iētētēs ἡμαρ **VIII.** 86. alonus dies
XI. 84. iētētēs κνέφας **XVII.** 455.
 tēlos selectum agmen **X.** 56.
 iētētēs ἰγδός **XVI.** 407. iētētēs
 διφροῖς **XVII.** 464. iētētēs κύλος,
 jūdicām, **XVIII.** 504. iētētēs
 πλοιο.
 Iētētēs in insidiis **XVIII.** 522. οī et
 οīs **XX.** 15.
 Iētētēs, de quantitate primae syllabae
 To. **VII.** p. 409. cf. Iētētēs.
 Iētētētē, θωντētē **XXI.** 169.
 Iētētētē **XXIII.** 870.
 Iētētēs unde v producuntur **XVIII.**
 507. θētēs φρεσι, ἐξ εὐθείας
XII. 254. φρεσιέν **XII.** 124.
 idētē, κατ idētē, ἀστικός, κατ
 ἀστικόν **XIV.** 408. + **XVI.** 602.
 Iētētēs **IV.** 105. et To. **IV.** p. 700.
 Iētētēs, Iētētēs **II.** 665.
 Iētētēs μή, ἔτη μή **VII.** 853. Exc. **II.**
 ad VII. Iētētēs γάρ pro ἔτει **X.** 127.
 Iētētēs **XV.** 443.
 Iētētēs πόντος **XI.** 298.
 Iētētēs IV. 242. **XIV.** 479.

- Τον, viola, To. VII. p. 759.
 Ιός plur. ία, semel XX. 68.
 Ιός, ίω ήματι VI. 422. et al. ίω
 τη τιμή IX. 819. cf. XIII. 854.
 XVI. 173. XXI. 95. XXIII. 569.
 Τότης V. 874.
 Ισχίαιρα V. 58. IX. 584. et al.
 Ισκάλεσθαι, currum agitare; equi-
 tare XXIII. 426.
 Ισκηλίσθη VII. 340.
 Ισκιογάρμης XXIV. 256.
 Ισκοκέλεσθαι XVI. 126. 584. 839.
 Ισκοκόμος, ιπζόνομος XVI. 797.
 Ισκοκορυσται II. 1. XXI. 205.
 Ιφηκι έοικως ἀλλί XV. 237. cf.
 not. et XVI. 582. pro ἰφηκι est
 κιλος XXII. 139. — XIII. 62.
 Ιφις, ίφις, ίφις XI. 27.
 Ιε, ίει To. VII. 761.
 Ισα pro ίσως XV. 413.
 Ισαν XVIII. 405.

- Ιση εα. ποίησ ΙΙ. 704.
 Ισκοντες, quid significet XVI. 41.
 Ισοφαρίζειν XXI. 194.
 Ιστασθαι usus vocis in dierum enu-
 meratione, serius: μηδὲς λει-
 μένον XIX. not. 117. δονάτ' et
 ἐσταώτ' XXIV. 701.
 Ιστωρ i. e. πάρτυς XXIII. 486. —
 XVIII. 501.
 Ισχανται V. 81. ίσχανται, κατέ-
 χοθαι XII. 38. XVII. 572. ίσχα-
 νταισθαι XIX. 293. XXIII. 300.
 Ισχανταισθαι XV. 724.
 Ιτης IV. 486. curvatura rotas V.
 724. η ἀψίδη.
 Ιυμός XVIII. 572. ίύμη.
 Ιγώρ V. 840. 416.
 Ιωή IV. 276. Ι. 189.
 Ιωα XL 600. ab ιωή, ιωής V.
 521.
 Ιωηή V. 521. 740. To. VII. p. 761.

K

- Καγηλῖν III. 43. VI. 514.
 Κάδ XIV. 485. et al.
 Κάδω, κεκασμένος XIII. 431.
 Καθάπτεσθαι I. 582. XV. 127.
 Καθυρός, έτι καθυρός VIII. 491.
 Κάθαρεις de musica Pythagoreo-
 rum XXII. 391.
 Καθελαρο, καθηλαρο XI. 76.
 Καθικέσθαι, λυκείν XIV. 104. κα-
 θικέο με θυμόν XIV. 104.
 Καὶ εἰ pro εἰ καὶ XIII. 816. καὶ
 pro η̄ XV. 634. pro ηδε XV.
 670. καὶ, εται, XVII. 580 et al.
 καὶ insuper XX. 29. καὶ in apo-
 dosi, ut saepo δέ. tum, XVI. 780.
 XXIV. 785. καὶ τα XXIV. 641.
 Κακηρών XXIV. 258.
 Κακιζόμενος, uno leca XXIV. 214.
 Κακιοφθαφία XV. 16.
 Κακιοφρήν VIII. 83.
 Κακόν h. e. ὀλεθρος XXI. not. 92.
 κακά έργα quid sit XXIII. 176.
 Κακότης γερόντεως puillanimitas
 XV. 721. Heyne.
 Κακοφραδής XXIII. 485.
 Καλεύροφ XXIII. 845.
 Καλλαστάρην XIV. 447. κατὰ λαζά-
 ρην. 516.
 Καλός in Il. et Od. nunquam καλός,
 et in hymno Ven. et Epigr. To.
 VII. p. 402.

- Κάμαξ ὁ et η XVIII. 563.
 Καμμονή XXII. 257. XXIII. 660.
 Καμόμεσθαι paravimus multia aerum-
 nia toleratis XVIII. not. 841.
 Καμπτός describitur XXIII. 826.
 Καναζήν έτε XVI. 794.
 Καναζήζειν XII. 36.
 Κάνονες olympi VIII. 192. XIII.
 407. XXIII. 761.
 Κάπετος XXIV. 797.
 Κάρο, ἐν καρὸς αἱρεΐν IX. 878. ἐκ
 καρὸς praecipite cursu XVI. 392.
 Κάρο δα XX. 421.
 Κάρη, κάρην XIV. 498. XV. 75.
 καρη̄ et alias formae XVI. 548.
 Κάρκανε XX. 157.
 Καρηός V. 458. cf. 839. et Argo-
 naut. 440. Non volam sed car-
 pum apprehendero solebant
 XXIV. not. 671.
 Καρδόνον XII. 33.
 Καρφαλίος XIII. 409. XXI. 541.
 Καρχαρόδονς, τραχύς X. 360.
 XIII. 198.
 Κασιγνητος φόνος IX. 563. XV. 545.
 Κάσσωνδρα, Κασσώνδη, Κασσώ-
 δη ΧΧIV. 699.
 Κασσίτερος, quale metallum, igno-
 ratur XVIII. 612. To. VII. 584. XX. not. 269. diffe-
 κός XVIII. 474.

- not. 592. κασσιτέροιο περιφέρειας
XXI. 592. XXIII. 561. not. et
508. comm.
- Κατά** Hesiod. Opp. 836. Thiersch.
§. 274. 6. Günther de praepositionibus apud Homerum p. 81.
Heyne. κατ' ἄκρης XXIV. 728.
et κατάκρης v. h. v.
- Καταβήσατο** et καταβήσετο XIII.
17. et al.
- Καταδημοθρόνος** XVIII. 301.
- Καταδυτεῖσαι** IV. 86.
- Κατατίνον** XXIII. 185.
- Καταπίσατο** XI. 358.
- Κατατίτιξ**, galos, X. 258.
- Κατακαίριον** βίλος XI. 439.
- Κατακτήσαν** VII. 833.
- Κατακρημίσαι** XXIII. 119.
- Κατάκρης** XIII. 772. XV. 557. cf.
κατά.
- Κατακρῆθεν** XVI. 548.
- Κατανευομαι**, ἀπινεύομαι I. 524.
- Καταπάνειν**, καθέξειν, coercere
XV. 186.
- Καταπεκτωγόλον** I. 81. II. 287.
- Καταπρηνής** II. 414. XV. 114.
XVI. 792.
- Καταπτήτην**, πτίω, πτήσσω VIII.
136.
- Κατασχίσθαι** III. 419.
- Κατατεθνηώσις**, κατατεθνεώσις VII.
409. νέκυς.
- Καταγένειν**, ψειν, II. 670. πατ.
ἔλεγχειην, x. αἰσχος, ὄνειδος
XXIII. 408.
- Καταρχόντιος** Ζεύς IX. 457.
- Κατεύξαμεν** XIII. 257. pro κατίσαξα.
- Κατέκτα** II. 662. IV. 309. 319. κα-
τάκταμεν τὴς αἰλάνται XII. 172.
XV. 432.
- Κατευώπα** XV. 320.
- Κατεπολιμένος** XI. 94.
- Κατεπίηγη** III. 81.
- Κατίστευγε** XVI. 694.
- Κατηφείη** III. 51. XVII. 556.
- Κε** et κεν pro ἄν, de usu vario I.
175. 294. 324. IV. 176. V. 212.
XI. 438. Exc. III. ad I. Exc. II.
ad V. 212. cf. XIV. 239. Exc.
I. ad lib. IX. ἐγώ κε ἀγείρω
XVI. 129. εἰκεν XV. 408. 499.
XXII. 244. 245. 350. δε κέχη
XIV. 376. κεν δή significare lon-
gum spem et expectationem
minis. ή κεν δή τηγμονεύοει,
τοιούτης XV. 46. κε in
η κε είνε
- αίον XVIII. 308. πότε καν ΧΙΧ.
not. 227. κεν abundant XXII. 116.
- Κέαρ**, κῆρ, ἔτηκετο κῆρ, hic le-
sus ap. Plat. in Theact. p. 194. C.
- Κεδασθίσης** XV. 326.
- Κείσθαι** αερίστημεν εασε, που ἔργον
καὶ ἄπορον είναι XVIII. 121.
- Κεκάδοντο** IV. 497.
- Κεκαδώς** πυδονεία κεκαδέων VIII. 353
XI. 834.
- Κεκασμένος**, κάρετν IV. 339.
- Κεκαφόρστα**, κάκτω, καφέω, πτία
V. 698.
- Κεκλήγω** XVI. 430.
- Κεκρύφαλος** XXII. 469.
- Κελαινεψές** προ μέλος XIV. 437.
- Κελαρνύζειν** XXI. 260.
- Κέλενθα** Θεᾶν III. 406. πάντων
ἀνέμων XIV. 17. XV. 620.
- Κελεύω** c. dat. et acc. c. int. XX. 4.
- Κέλης**, κελητίζειν XV. 679.
- Κενεών** V. 284. 857.
- Κεντρητεκής** V. 752.
- Κερῷ** σύλασσι, τριχῇ XI. 395. πρέπει
συμπλοκή τῶν τριγωνῶν XXIV. 81.
- Κεραλοτ**, κεραίω, κεράμω IX. 208.
- Κεραμές** γαλοῦντος V. 387. ubi adid.
Apollo. II. 5. 7.
- Κερδάλεος** X. 74. de bono consilio.
- Κέρδιον** et βάτταρον XV. 197.
- Κερνίς**, quid sit XXII. 448.
- Κερτομείν** XVI. 261.
- Κεστός**, ίμάς Veneris XIV. 214
cf. not. et Exc. ad XIV.
- Κενδάνων** III. 453.
- Κέγαδε** γόλον, κατεῖχε IV. 24.
- Κεγάνδει** XXIV. 192.
- Κεχαρέτω** XV. 93.
- Κέιω**, κάω, κείω, καύω VII. 93.
877. 896. 408. IX. 88.
- Κήδεσσος**, κηδέσσος XXIII. 160. κήδη
adj. IX. 638.
- Κήλος Διός**, fulmina, XII. 280.
- Κήλεον** κήρε VIII. 217. XV. 74
XXII. 374. 512.
- Κήρη** ἐν θυμῷ VI. 528. κέαρ, κέ-
δον κήρης θατάτετο VIII. 70. κέα-
ρηρι φιλεῖν, ἐν κήρηι φιλεῖν IV.
46. cf. IX. 117. κηρεῖν ex animo
IX. 800. κήρη σκινέσσειν XV. 10.
cf. XVIII. not. 535. XXII. 504.
- Κήρη** II. not. 302. Κ. et Moīca
XVIII. 117. cf. Fatum.
- Κηρεσσιφόργτος** VIII. 527.
- Κήρων** et κηρύχι XVII. 924.
- Κητεφέσσα** Lacedaemon II. 581.
κητώεσσα, καιτέφέσσα.

- Κηνεσθής** VI. 483.
Κγεάεις III. 821. VI. 283. **XXIV.**
 191.
Κιθαρίς III. 54.
Κινυρή (μήτηρ) XVII. 5.
Κιρκος i. e. θηγέ XXII. 189. cf.
 XVII. 757.
Κιχάνω teno, XVII. 478. 672.
 invadere, opprimere XIX. 165.
Κιχείς ποσλ XVI. 342.
Κλέαμαι XXIV. 201.
Κλέος, πλέα ἀνδρῶν IX. 189.
Κλέπτειν τοῦν ετ τῷ XIV. 217.
Κλέψθομαι pro κλέψθειν XXIII.
 244.
Κληδην IX. 11.
Κληδηρόν, ubi occurrit: XXIV.
 455.
Κλῆς, κλῆδες, II. 74. pessulus,
 quo operiuntur fores XII. 453.
 XIV. 168. XVI. 170. XVIII.
 275. 447. XXII. 524. XXIV. not.
 455. κλῆδα et κλῆδα XXI. 117.
 κλῆς, jugulum, quo jungitur cer-
 vix humero XVI. 509. cf. VIII.
 325. XXI. not. 117. cf. Clavis.
Κληρος, possessio, ager XV. 498.
Κλητός, κλητοις socii, male κλε-
 τός X. 220. cf. τηλέκλητος, 563.
 et XVII. 14. 807. XVIII. 229.
Κλίνεσθαι, κάκιται, ἔκαλιτο, de
 hasta humili reclinata V. 856. XI.
 571. confusum cum κλείσθαι
 XII. 121. κακιμένος appositus,
 adjacens, accolens V. 856. 709.
 XV. 740. XVI. 63. XXII. 8. 4.
 κλίνειν σάκεα ώμοις de synaspis-
 mo XI. 592. To. VI. p. 632.
Κλιμός XXIV. 597.
Κλιτης, κλιτης XVI. 890.
Κλονέσαι XV. 324.
Κλοπεύειν, uno loco legitur,
 XIII. 149.
Κλύζειν, κινέσθαι XIV. 892.
Κλῦθι μεν ετ μοι I. 37. V. 115.
Κινέσθως ΑθηνέV. 654. XVI. 625.
Κιντός ὁ η adj. XVIII. 222.
Κινηματόσεις Ithome II. 729.
Κινήμη, radii rotae V. 723.
Κινημι, κνέω, ἐκρη, κνήσις XI.
 638-639.
Κινημοι XXIII. 117.
Κινεσσα I. 66. II. 423. XXI. 868.
Κοάλεμος XV. 128.
Κολη Lacedaemon II. 581.
Κοιμᾶν, κοιμίζειν XII. 281. XIV.
 236.
Κοιφεύειν an δικαιολεγεῖται; notam.
 IV. 230.
Κολόνυμα XIV. 16. To. VI. p. 661.
Κόλος VIII. 1. 487. XVI. 117.
Κολοσσός XII. 147.
Κολούντιν atterore XX. 570.
Κόλκος vestis sinus XIV. 219. To.
 VI. p. 621.
Κόνις εινι φάμαδες IX. 385.
Κονίο XXI. 541. XXII. 405.
Κόρφος XXII. 414. XXIV. 164.
Κόπτω, κόπω, (undo κόπος) κε-
 πώς XIII. 60.
Κορήτες, bis tantum, XIX. 198.
 κονρήτες κούρητες 248.
Κόρος de singulari vocis του XIX.
 221.
Κόρση IV. 501.
Κορυφάϊκι πτολεμιστῇ XXII. 132.
Κορυφαίοις II. 816. cf. αἰολος
 IV. 186. XVII. 693. et al. κορυ-
 φαιόλος XVII. 96. XVIII. 284.
 XX. 88.
Κόρυμβα in puppi, ἀκρυστολλα in-
 prora IX. 241.
Κορύσσεσθαι IV. 442. κορύσσεται,
 duplice vi, XXI. 306.
Κορωνίς II. 392. XI. 228. XV. 597.
 XVIII. 58. XX. 1.
Κοσμήσαι, διατάξαι II. 554.
Κόσμος, κατὰ κόσμον XVII. 205.
 241.
Κοτυλή V. 306. XXII. not. 494.
Κοτυληρον XXIII. 34.
Κενφίδιος XIX. not. 298. κονφ-
 δίας de iam nupta XIX. 298.
Κρεδην έδει XXIV. 129.
Κραταιγύναλοι Θάρης XIX. 361.
Κρατέοφι X. 156.
Κρατερός μήδος I. 25. κρατερό^η
 ἐνική V. 492.
Κρατευτής IX. 214.
Κρατύς XVI. 181.
Κρείον τὸ IX. 206.
Κρήγον τὸ I. 106.
Κρηδημον XIV. 184. XXII. 470.
 usum ejus in Samothrace agnoscit
 nuper V. C. Münterius. Heyne.
Κρηται pro Κρητη XIX. 1.
Κρητήρα στήσαεθαι ἐλεύθερον VI.
 528.
Κρε V. 196.
Κριτα XVI. 470. κρίνειν XXIV.
 272.
Κρινάμενος είλετο XI. 696. κενρ-
 μένος i. e. τικνινής XIV. 19. κε-
 κριμένος οὐρός XIV. 19. stabiliς.

- πάντες δίσκοι, θύραιοι **XVI.**
887.
Κέιτος genus saltationis **XXII.**
891.
Κρατεῖσιν, κρούσαι **VI.** 607. κρο-
τεῖν.
Κρόκη **XXIII.** 760.
Κροκόπερκλος **VIII.** 1. **XXIV.** 695.
Κρόκος **XIV.** 846. eum Homero
memorari obs. Plin. H. N. **XXI.**
17. et **XXII.** 27. Heyne.
Κρόσσατ, summae muri orae pro-
minentis in propagacula, ἐπάλ-
ξει **XII.** 258. **XIV.** 85. H.
Κροταλίζειν **XI.** 160.
Κροτίν **XV.** 458.
Κρουνός **XXII.** 147.
Κρυπτός, eo sum ut occidam **XVIII.**
809.
Κταῖσθαι a κτῆμα aut ἀκτώμην **XV.**
558.
Κτεάτισσος **XVI.** 56.
Κτεδόνες vel κτεδόνες **XXI.** 169.
Κτέρας **X.** 216.
Κτερεῖσιν, πτέρος **XI.** 455.
Κτητός, ἔλερος **IX.** 408. 9. **XI.**
220.
Κτιδήη, κυνέη **X.** 885.
Κτίλος **III.** 196.
Κυάνος I. 528. κύανος **XI.** 24.
plumbum nigrum, ὄφρουσι κ. **XV.**
102. **Κυάνος** et κυάνος To.
VII. p. 771.
Κυνόπτεια, μελάμπονς **XL** 628.
Κυνωπόχωμος **XV.** 693.
Κύβη **XVI.** 379. 745.
Κυβιστὴν **XVI.** 745. cf. 379. **XXI.**
854.
Κυριατηῆρος **XVI.** 750.
- Κύδαινειν **V.** 448. **X.** 65. λαβεῖ-
σις appellare **XV.** 73. ταῦθαντα.
Κυδιῖν **II.** 579.
Κυδούμος **XVIII.** not. 535.
Κύδος, τιμή **I.** 279. κύδει γείσος
I. 408. **VIII.** 51.
Κυκληρ, κυκλῶνα κοινῶν **XL** 628.
Κυκλών, **XI.** 628.
Κύνηλα **XVIII.** 875.
Κυνλέω **VII.** 882.
Κυλίνδειν τὸ κύρα **XI.** 247. το-
μηδεσθαι κύρα **XVII.** 683.
Κυλλός, ionice pro γαλλός, inde
Κυλλόστεν, Κυλλογόδιαν **XVIII.**
571. **XXL** 831.
Κύμα **XIV.** 16.
Κύμβαρος **V.** 686. in gallo **XV.**
586. **XVI.** 379.
Κύμενδος, avis, **XIV.** 298.
Κυνάμυνα **XXI.** 894.
Κυνέη **V.** 748.
Κύντρον, κύντρων **VIII.** 483. **X.**
508.
Κυνωπός **III.** 180. **VI.** 344. **XVIII.**
896.
Κύνιμορος ὁ η et τὸ κύκνιμος dor.
κύκνιμος **XXI.** 851.
Κύνημα **V.** 488. **XVII.** 151. 272.
Κύδεια, κύδεια **XIV.** 499.
Κύεια, τὸ κύος, αες, pre κύεις
IX. 657.
Κύιτρη **XXIII.** 726.
Κύμα, ψυκνός **XIV.** 359.
Κυπηίες **XV.** 713. **XVI.** 832.
Κύος, Κύων, Κάννη **XIV.** 254. cf.
Supplem. et Min. — **XV.** 28.
Κυφός **XXIV.** 54. ματός, βίος
κυφόν, cuius sibilina non audire, invalidum **XL** 390.

A

- Αἴσας, Αἴσι, Ιάσος, Ιάσος, Ιάσιος
XII. 462.
Αἰρετούμας **XXIII.** 478. λαρβα-
γορας **XXIII.** 479.
Αἴξη, λαΐνης **VIII.** 889. **XIV.** 846.
Αἴλιαφ πον ipse ventus **XVII.** 57.
Αἴνον κύρ **XII.** 177. λάίνος πόλε-
μος, πετόν **III.** 57.
Αἰνισήιος **X.** 453. **XII.** 425. et al.
Αἴτημα **XIX.** 267.
Αἴκης, ήκης, ἐψήρης **XIV.** 25. **XX.**
277.

- Αἱρετάνη ε. genit. usq. Hom. **XXI.**
68.
Αἴξ **X.** 153.
Αἰσσός Minerva **XIII.** 128. **XVII.**
898.
Αἰσιάρη **III.** 859. **XIV.** 447.
Αἴροντες pro κυβετός **XVIII.** 418.
XXIV. 795.
Αἴρόν i. e. ηδύ, γλενός **XVII.** 572.
XIX. 316.
Αἰνικονίη **XXII.** 825.
Αἰφύσια **XI.** 176.

- λέσχης recentior Homero τοι
XVIII. 318. XXI. 483.
λέβητος αὐθεντος IX. 123; et al. v.
αὐθεντος, cf. XXIII. 885. 1. pro
adipo in lebete XXI. 862. 8.
λέγειν, λέγεσθαι, λέξασθαι IV.
131. VIII. 519. IX. 67. pro εἰ-
πεῖν uno loco B. 222. cf. XX.
244. pro διαλέγεσθαι XIII. 275.
pro ἐλέγεσθαι 276. λέγειν, λέ-
ξασθαι cubare facio, κοιμίζειν
XIV. 252. λέξασθαι Τρωάς II.
125. 425.
λειψω XVIII. 32.
λειριόσσα ὄψ III. 152. ρροῦς
XIII. 880. ακαλός III. 152.
λειλάθη faciat eum obliuisci XV.
not. 60. λειλασμένος XXIII. 69.
λειλαγεῖν, λαργίν ποιῆσαι VII. 80.
participem facere XV. 350.
λειλημένος IV. 465. XVI. 552.
λέπαδον de habens V. 790. XIX.
393.
λευγάλιος IX. 119. θάνατος XXI.
281.
λευκάσιδος, semel dictum XXII.
294.
λεύκος et λευκός IV. 491. cf. V. 48.
λευκολάνος Exc. II. ad lib. I.
λεύσσω et λεύσσω I. 120.
λευκοπόλις urbs Ptol. II. 697. IV.
383. Ασόρου λευκην.
λέρος πονηριδή XV. 39.
ληγειν XIII. 424.
ληγίαδες XX. 193.
ληγίτης ἀθήνη X. 460.
ληκιν, λακειν XIV. 25. XXII. 141.
λιάζεσθαι XV. 520. 523. XX. 418.
XXI. 255. XXII. 12. XXIII.
879. XXIV. 96.
λιαρός, γλιαρός, θερμός XI. 477.
ὑπνος XIV. 164. XXII. 149.
λιγέως λέγειν III. 214.
λίην, σὺ λίην I. 553. XIII. 284.

M

- Μαζός*, μαστός IV. 123.
Μαιμάνη V. 670. XIII. 75.
Μανυρεθεί XV. 605. *μανύρεται* ἕγ-
 γένη, vibratur XVI. 75. *χαῖρες*
 XVI. 244.
Μάξελλα et *δικελλα* XXI. 259.
Μάλλον pro *πάλα* XXIV. 222.

- Mάρτις* I. 62. οἰωνόκολος I. 69.
V. 76.—XXIV. 251.
Μάσσαι, μάσσαι XVII. 564.
XX. 425.
Μαρμάρεος λαμπρός XIV. 273.
Δίς μαρμαρέη III. 126.
Μάρμαρος sc. λίθος XII. 580.
μαρμαρίτειν candescere; inde de-

- αρένειν δίκαιος, θίμωνται XVI. 887.
- Ἄρινον γενος saltationis XXII. 891.
- Ἄροσίνειν, χρούειν VI. 607. χροτεῖν.
- Ἄρφονη XXIII. 760.
- Ἄρποκρηπος VIII. 1. XXIV. 695.
- Ἄρπονος XIV. 346. eum Homero memorari obs. Plin. H. N. XXI. 17. et XXII. 27. Heyne.
- Ἄρόσσαι, summae muri orae prominentis in propaginaculis, ἀνάληξει XII. 258. XIV. 85. H.
- Ἄροτραίν XI. 160.
- Ἄροτρεῖν XV. 458.
- Ἄρουρός XXII. 147.
- Ἄρυντε, eo sum ut occidam XVIII. 519.
- Ἄρσεθαι ακτῆμι aut ἀκτώμην XV. 558.
- Ἄρτεάτιαι XVI. 56.
- Ἄρτεδόνεις vel κτεδόνεις XXI. 169.
- Ἄρτερας X. 216.
- Ἄρτερηιν, πτέρος XI. 455.
- Ἀργητός, ἀλερός IX. 408. 9. XI. 220.
- Ἀριδέη, χυτή X. 885.
- Ἀρίλος III. 196.
- Ἀρένος I. 528. κύανος XI. 24. plumbum nigrum, δρόναι x. XV. 102. Κύανος ot κῦάνος To. VII. p. 771.
- Ἀρεόποτα, μελάρυχον XI. 628.
- Ἀραπίρωρος XV. 693.
- Ἀρίθη XVI. 379. 745.
- Ἀριτετῆν XVI. 745. cf. 379. XXL 354.
- Ἀριστητῆρε XVI. 750.
- Ἄριτος, ἄρις, ἀρεις, λάρος, λάιος XII. 462.
- Ἄριθροναι XXIII. 478. ἀρθρογορας XXIII. 479.
- Ἄριχον, λάχυρι VIII. 389. XIV. 246.
- Ἄριτταφ ιον ipso ventus XVII. 57.
- Ἄρινον κύο XII. 177. λάτρος κόλημος, πτερίν III. 67.
- Ἄριστος X. 458. XII. 426. et al.
- Ἄριττα XIX. 267.
- Ἄριτος, ἥρις, ἔνδρει XIV. 25. XX. 277.
- Ἄριτταν V. 448. X. 59. hebetisce appellare XV. 78. κυδάνη.
- Ἄριττη II. 579.
- Ἄριττοις XVIII. not. 535.
- Ἄριδος, τιμή I. 279. κύδη γέλος I. 408. VIII. 51.
- Ἄριττη, κυκεῶνα ποιεῖν XI. 628.
- Ἄριττη, XI. 628.
- Ἄριττη XVIII. 575.
- Ἄριττη VII. 532.
- Ἄριττηδεῖαι τὸ κόρη XI. 247. κτηνιδεῖαι κήμη XVII. 688.
- Ἄριττης, ιονίος pro γαλές, inde Καλλίστης, Καλλιστίδης XVIII. 571. XXL 351.
- Ἄριττη XIV. 16.
- Ἄριττημαρος V. 686. in galos IV. 586. XVI. 579.
- Ἄριττημαρη, avis, XIV. 298.
- Ἄριττημα XXI. 294.
- Ἄριττη V. 748.
- Ἄριττηρον, κύντανον VIII. 483. I. 503.
- Ἄριττηρος III. 180. VI. 344. XVIII. 596.
- Ἄριττηρος ὁ ή ετ τὸ κύκκηρον δοτ. κύκκηρος XXL 351.
- Ἄριττη V. 488. XVII. 151. 272.
- Ἄριττη, κυδηα XIV. 499.
- Ἄριττη, τὸ κάρος, σες, pro κάρη IX. 657.
- Ἄριττη XXIII. 726.
- Ἄριττη, όπνος XIV. 359.
- Ἄριττημεις XV. 718. XVI. 532.
- Ἄριττη, Κόση, Κάνη, Κῶ XIV. 254. cf. Supplem. et Mīr. — XV. 28.
- Ἄριττη XXIV. 54. ματτη, βίλος κυρρόν, cuius sibilus non auditur, invalidum XI. 390.

Ἄριττη, Αριττη, Αριττη, Αριττη, Αριττη XII. 462.

Ἄριττηναι XXIII. 478. ἀρθρογορας XXIII. 479.

Ἄριττη, λάχυρι VIII. 389. XIV. 246.

Ἄριττη ιον ipso ventus XVII. 57.

Ἄριττην κύο XII. 177. λάτρος κόλημος, πτερίν III. 67.

Ἄριττης X. 458. XII. 426. et al.

Ἄριττη XIX. 267.

Ἄριττη, ἥρις, ἔνδρει XIV. 25. XX. 277.

Ἄριττην e. genit. usu Hom. XII. 68.

Ἄριττη X. 158.

Ἄριττη Minerva XIII. 128. XVII. 398.

Ἄριττη III. 359. XIV. 447.

Ἄριττη pro κύπετος XVIII. 418. XXIV. 795.

Ἄριττη i. e. ηδύ, γλενή XVII. 572. XIX. 316.

Ἄριττη XXII. 325.

Ἄριττη XI. 176.

- Δίαινα recentior Homero vox XVIII. 518. XXI. 483.*
- Διῆρης εἴδων IX. 128. et al. v. αἴθων, cf. XXIII. 885. 1. pro adipe in lebete XXI. 362. 8.*
- Δέσποιν, λέγεσθαι, λέξεσθαι IV. 131. VIII. 519. IX. 67. pro εἰ-
κεῖν uno loco B. 222. cf. XX. 244. pro διαλέγεσθαι XIII. 275. pro ἐκλέγεσθαι 276. λέγειν, λέ-
ξεσθαι cubare facio, κοιμίζειν XIV. 252. λέξεσθαι Τρώας II. 125. 485.*
- Δεῖψις XVIII. 32.*
- Δειριόσσεα ὄψ III. 152. χροῦς XIII. 880. ὀπολός III. 152.*
- Δειλάθη faciat eum oblivisci XV. not. 60. λειτουργίνος XXXIII. 69.*
- Δειλαζήν, λαρεῖν ποιήσαι VII. 80. participem facere XV. 350.*
- Δειλημένος IV. 465. XVI. 552.*
- Δέπαδνος de habena V. 730. XIX. 398.*
- Δενγύλεος IX. 119. Θάνατος XXI. 281.*
- Δευκάσπιδος, semel dictum XXII. 294.*
- Δεῦνος et λευχός IV. 491. cf. V. 48.*
- Δευκαλενος Exc. II. ad lib. I.*
- Δεύσσω et λεύσω I. 120.*
- Δεγεποίη urba Pteleas II. 697. IV. 583. Αἰορία Δεγεπ.*
- Δέρος κονφιδίη XV. 39.*
- Δηγειν XIII. 424.*
- Δηλαδες XX. 193.*
- Δηῆτις Αθήνη X. 460.*
- Δηκεῖν, λακεῖν XIV. 25. XXII. 141.*
- Διάξεσθαι XV. 520. 523. XX. 418. XXI. 255. XXII. 12. XXIII. 879. XXIV. 96.*
- Διαδός, γλιαδός, Θερμός XI. 477. ὕπνος XIV. 164. XXII. 149.*
- Διγέως λέγειν III. 214.*
- Δίην, οὐ λίην I. 553. XIII. 284.*
- Δικοῖρις, λιχοῖρις XIV. 483.*
- Δικός i. e. κάματος ἐκ Δικοῦ XIX. 348.*
- Δίνον chorda XVIII. 570.*
- Δίντη ἔσαιρος, λίκα X. 577. XIV. 171. a λίπ.*
- Διπαροκρήδεμνος XVIII. 382.*
- Διπαροκρόκαμος XIX. 126.*
- Δίς, λίτα, λιτά VIII. 441. cf. Orphica 875. Callimach. Hym. in Apoll. 10. 11. cf. XI. 239. 480. XV. 275. λίτη, λίνη, XVII. 109. XVIII. 352.*
- Διττα appellatur liber IX. vid. 1. cf. 498. XIX. 94. To. VII. 706.*
- Διτέσθαι an λέξεσθαι XVI. 47.*
- Δίόβοι XIV. 182.*
- Δόγοις semel in Iliade et semel in Od. legi, XV. 398. λόγος καλυκίνητος XVII. 19. λόγον αυ-
plendum est ad ἐνδείξομαι XIX. 88.*
- Δούγις XXIII. not. 810.*
- Δοισθος XXIII. 586. λοιεθήσος XXIII. 751. 785.*
- Δόφος ἴκκειος XV. 587. et al. Άτης λόφος XV. 30.*
- Δύθρος ὁ XVI. 258. XX. 503.*
- Δύμα I. 314. XIV. 171.*
- Δύω de syllabae quantitate To. VII. p. 771. XXIII. 7. 513. XXIV. 1. 599. λύμην quid sit XXI. 80. 114.*
- Δωρέσθαι XIII. 623.*
- Δωρῆ XIII. 622. i. e. αἰσχυνεῖ VIII. 180.*
- Δωρητήρ XXIV. 239.*
- Δωρητῶν ἔθηκε, uno loco, XXIV. 581.*
- Δωρός herba palustris II. 776. λε-
τός, λωτεύντα πεδία XII. 283.
λ. ἔρσηντα XIV. 348. et Sup-
pl.*
- Δωρήσεις semel obvium XXI. 292.*

M

- Μαξός, μαστός IV. 123.*
- Μαιμάν V. 670. XIII. 75.*
- Μαλνεσθαι XV. 605. μαλνεται λυ-
χείν, vibratur XVI. 75. χρίσες
XVI. 244.*
- Μάκελλα et δικελλα XXI. 259.*
- Μάλλον pro μάλα XXIV. 222.*

- Μάντης I. 62. οἰσινόκολος I. 69.
V. 76. — XXIV. 251.*
- Μάομαι, μάσσομαι XVII. 664.
XX. 425.*
- Μαρμάρεος λαμπρός XIV. 273.
ἄλις μαρμαρέη III. 126.*
- Μαρμαρός sc. λίθος XII. 380.
μαρμαρίζειν candescere; inde de-*

- candida lispide, præcipuo de marmore,* Plin. 36. 6. *Ηεγνη.*
- Μάρκτω, καταλαμβάνει* XV. 157.
- Μάρτυρος προ μαρτνο* I. 333. III. 280. XIV. 274. XXII. 255.
- Μάστις* IX. 824. *φασινή* XIX. 395. *Διός* XII. 87. XIII. 812.
- Ματῶν* V. 233. *ματεύειν pro ζητεῖν* XIV. 110. XVI. 474.
- Μάχαιρα* III. 271.
- Μαχίσσομαι, μαχήσομαι* I. 298. XXI. 498. XXII. 621. et al.
- Μάχη, η ἐπὶ τονού μάχη, inscripta θηρασοί* XIII. (N)
- Μάχιος, μαχλοσύνη* XXIV. 30.
- Μεγαθύπας multos appellari ho-roas* XVII. 653.
- Μεγαλέειν* XXIII. not. 865. *φροντίσειν, prohibere, privare* XIII. 568. XV. 473. *ubi scribas μεγύ-φας.* Gr.
- Μεγαλήτης* VIII. 222.
- Μεγαλωστὴ* XVIII. 26. Suppl.
- Μέγας post substant. non ante* XV. 232. *μέγα θεῖν* XX. 342.
- Μέγης, Μέγητος, Μεγῆς, οὐ, γῆ-* XV. 302.
- Μεδέκειν, una incedere, comitari* X. 515.
- Μεθίσα a μεθίσον* XXI. 72. *μεθέν-* *τε absolute* XXIV. 48. XV. 558. cf. I. 48. VI. 525. X. 121. XIII. 118. 234. XVII. 539. *μεθέειν* XVI. 762.
- Μειδήσας, de Iove, placatus* XV. not. 44.
- Μείλια τὰ* IX. 147.
- Μειλισσειν τοὺς τέκνας* VII. 410.
- Μελαινάων δύναστον* XV. 364. *με-* *λινας φρένας* XVII. 33. 499. 573.
- Μελανέψης, μέλας* IV. 140.
- Μελάνθετα πωκήσατα* XV. 713. cf. 618.
- Μελάντες; μελαίνεται* VII. 64.
- Μελάνοςτος* XXI. 252.
- Μελάνυδρος καρήνη* IX. 14. XVI. 9. *Μελάνμενος uno loco obvium* XXI. 368.
- Μελάνησσα semel in Od. et in Il.* XXIII. 62.
- Μίλεος i. e. μάταιος* XVI. 336. XXIII. 795. *βραδής* X. 430.
- Μελίνη* XIII. 173. *fraxinus et ex ea hæsta*, Linn. fr. *ornus*, et aliis: fr. *minor*, frêne à fleurs.
- Μίλεω* I. 564. *de quibus subtilius agere recentiores, μέλλεις, ξόσις*
- XIII. 226. Ηεγνη. XIV. 156*
- XVI. 46.*
- Μέλκεσθαι, δρεγεῖσθαι, πεπίσθαι,* "Αρην VII. 240.
- Μέλκηθρον* XIII. 233. *Iudibea XVII. 255. XVIII. 179.*
- Μεμαύτες μάχεσθαι* II. 818. μ-*μαύς c. genit.* V. 732. *μεμαύη* XIII. 197. XIV. 298.
- Μεμηκάς, μάω, μήρος* X. 352. IV. 435.
- Μέμηλα, μήλει* V. 708.
- Μέμηηραι, μεμηγμένην* XXIV. 745.
- Μέμουντα* V. 432. cf. XVI. 45. XXI. 815. 482.
- Μήν et δὲ falsis locis* XVII. 193.
- Μενεδήιος ευτινες hostilem impu-tum* XII. 247.
- Μενοκαής* XXIII. 189. *δαλς p. IX* 90.
- Μενονός* XIII. 79.
- Μέρος ἀμφιβάλλειν* XVII. 742. μ-*νος ἔλλαβε θυμόν* XXIII. 468.
- Μέρμερα ἔργα* VIII. 453. X. 524.
- Μεσαπόλιος* XIII. 361.
- Μίσσανιος* XI. 547.
- Μεσηγην absolute* XX. 570.
- Μεσοκολής* XXI. 172.
- Μετά pro μετάξην* XXIII. 199. μ-*έν XV. 8. 96. XVIII. 130. με-* *τάξις alii: κατά XIII. 364. μ-*προ περός* XIV. 136.*
- Μετάγγιστος* XV. 144.
- Μεταλήγει* IX. 157. *α λήγω, κατ-* *μας* 261. 299.
- Μετανάστης* IX. 644. *ἀπαρτι-* *contemtus, vilis, i. q. φυγεῖ.*
- Μετανίσσομαι* XVI. 779.
- Μετασκών* XVII. 190.
- Μεταστοιχεῖ* XXIII. 757.
- Μετατρέπομαι, αἰλέγω, φροντί-* I. 60. IX. 626. *μετατρέψειν* XVII. 109.
- Μέτρον ὑβης, ὑβη* XI. 225.
- Μή, minantis, subintellige φοιτ-* *σσον* I. 26. *distinctum ab οὐ* XIV. 127. *μή οὐδέ pro μή οὐ* XV. 164. *μή, έται μή in causa finali Er.* II. ad lib. VII. *μή δή XVI. 118*. *μή prohibentis c. conjunctio-* *optantis c. optat. XVI. 30. XII. 207.*
- Μήδηος, τὰ μῆλα, fructus arborea-* *omnino* IX. 533. *μῆλα pro tota* *possessione* XVII. 550. *μῆλα ge-* *nerale vocabulum de ovibus et* *capris* XVI. 353.

- Ιησιθρός XVI. 282.
Ιηνεμα XXII. 358.
Ιηνιει και χέλος XV. 122.
Ιηπως XIV. 310.
Ιηρα, μήρε I. 464.
Ιηστεω IV. 328. αὐτῆς. φόβοιο
V. 272. VIII. 105. XVI. 759.
XVII. 477. XXIII. 16. (α μήδε-
σθαι αιτ πάσθαι). Ζεύς ὑπατος
μήστεω XVII. 389.
Ιητεια pro μήτηρ XIV. 259.
Ιητηροι μήδων Ιτον, urbs Thess.
II. 696. Phthia 475. μήτηρ, i. e.
η βοῦς XVII. 4.
Ιητίω, media producta, III. 416.
Ιητφως, quem indicet XVI. 717.
Ιια facium ex λα XVIII. 47. XXI.
569. cf. ἥρ.
Ιικρός XXIV. 420.
Ιιλτοπάροι naves II. 637. cf. Plin.
XXXIII. 33.
Ιιν perpetuum Hom. uno loco νεν
II. 480. μη tanquam per apposi-
tum adjicitur XXI. 250.
Ιινύθειν consumi, collabi XVII.
798.
Ιινυρδα pro: omnino non XI.
539. XVII. 277.
Ιινω, Μινωα, Μινωη XIV. 322.
cf. Supplm. et Κερ.
Ιισγάχεια IV. 433.
Ιισης noluit.
- Μίτος XXIII. 760.
Μίτρη IV. 137. cinctura, lamina
sub cingulo, XV. 419. ζωσήρε
αἰλομίτρης.
Μόγις et μάλις XXII. 412.
Μογοστέοκος XI. 270. XV. 187.
Μοίρα βιότοιο IV. 170. μ. quid sit
VI. 488. πατὰ μοίραν, XV. 206.
XVI. 367. i. e. ἐν μοίρῃ XIX.
186. ὑπὲρ μοίραν XX. not. 556.
cf. Fatum.
Μοιρηγενής III. 182.
Μόλιβδος, μόλυβδος XI. 287.
Μοινβδανη XXIV. 80.
Μόρφως uno loco XX. 302.
Μορμόρων κοταμός XVIII. 405.
Μορφεις XIV. 189. XVIII. 297.
Μόρφων i. e. περσηνός XXIV. 316.
Μίσχος, λύγος XI. 105.
Μόνειν XXIV. 637.
Μνελός XX. 483.
Μύθων ἐπίλοκος XXII. 281.
Μνιον, μνις, μνίς XVI. 315. 316.
Μίκειν i. q. μικάσθαι XXIV. 420.
Μύκον XX. 260.
Μνοκαι pro μνοκαις XXI. 350.
Μύροις ignorat Hom. V. 860. μή-
θος μυροιον, non μύριον XVIII.
88. κηδέα μύρια XXIV. 639.
Μύρον vocem ignorat Hom. Quis
ea primus usus sit XXIII. 186.
Μύγαιν, εμάργαιν, εμωγεῖν XXII. 411.

N

- ✓ ephelcysticum XVIII. 123. XXI.
43. Exc. II. ad II. lib. I. 2.
Ιαξειν, παστρῶν sicutum esse II. 646.
III. 387. VI. 415.
Ιανυμάχαι XV. 389. vide ubi de
pugn. naval. indicatur.
Ιανύς, πηνός, νενύς, νεός, sed νεώς
ποννιαι in Od. XV. 428.
Ιανύφιι II. 794.
Ιάσιον habitatum mitto XIV. 119.
Ιεεαιρα XVI. 465.
Ιειλατον άμον XVII. 310. cf. νέον.
Ιεικείται objurgare cum minis XV.
210.
Ιείκος, νίκος XII. 276. φιλονε-
κία XIV. 205.
Ιειόθεν ἐκκραδίης X. 10.
Ιεκάδεις V. 886.
Ιεκτάρεον κέπιον III. 385. XVIII.
25. cf. Nectar.

- Νέκυς, ἐν νεκύεσσι V. 397. νέκυς
pro νέκναις VII. 420. XVII. 240.
νέκυη XXIII. 110. νέκναι duabus
syllabis XVI. 526.
Νέμεσις III. 156. μέμφης, αἴθως
ex reprehensione nostri ab aliis
facta; metus aliorum; ultio im-
pudentiae; Nemesis ultrix θρησ-
ως; locus indignandi XIV. 80.
Νεμεσητός XI. 648. μεμφίμοιρος
et σεβαστός XIV. 336. XIX. 182.
XXIV. not. 462. νεμεσηθαῖς XV.
211. 227.
Νεοίη uno loco XXIII. 604.
Νέομαι, νέσομαι, νέσσομαι, προσ-
έχομαι advehor IV. 381.
Νέον XV. 536. νέος ἀκνάλον XV.
705. νέατος, ξαζατος IX. 158.
νεατον. ol νεώτεροι de tragicis
poetis XXIII. 795.

- Νεοτεύκτον καπαστέροις ΞΚΙ. 592.
 Νέρτεροι, ἐνέρτεροι V. 898.
 Νεύρα VIII. 328. cf. Foënius
 Oeonon. Hippocr. h. v.
 Νέφος v. Nubes. νέφος Τρίτων
 XVI. 66. XVII. 243. XXIII. 183.
 Νέων et νεών XI. 503.
 Νηγάτεος II. 43.
 Νηδυμος ὑπνος II. 2. XIV. 252.
 XVI. 454. XXIII. 68.
 Νηέω IX. 187. σωρεύω.
 Νῆις ἀκειρος VII. 189.
 Νηλεὶς ἡμαρ XV. 375.
 Νημερόδης XVII. 469.
 Νηπιέη sc. ἡλικία IX. 487. νηπι-
 εῖσι XV. 368. XX. 411. νήπιος
 οὐκ ἐνόησε formula quoties haec
 occurrit XX. 264. 296. νηπια
 τίκα XXIV. 780. νηπιαχνύων
 XXII. not. 502.
 Νιφός XII. 156.
 Νιφαι et νιφαθαι XVI. 229.
 Νοέω non ad cogitationem, sed ad
 voluntatem spectat XXII. 235.
 Νόμιος v. Apollo.
 Νομοὶ materia XX. 249.
- Νόος, φρόνησις XIV. 62. XV.
 879. (κατὰ) πόσιν XV. 643. φρό-
 δος πόσιν XXIV. not. 354.
 Νοσφιζεσθαι II. 81.
 Νῦ, πῦ et πῦ I. 381. πῦ pro tī
 XV. 115. πῦ δέ formula perge-
 XXI. not. 80.
 Νύμφιος XXIII. 223.
 Νύξ ἀμβρότη, ἀμβρότη XIV. 7.
 δμητειρα XIV. 259. θοη 51.
 θεα ibid. πυκτὸς ἀμολγῷ μ-
 ποστε ομνίνο, v. ἀμολγός α-
 βροστὴ XVIII. 268. πυκτα μ-
 διὰ πυκτα, πυκτεὶ ἔσικος I. 41.
 Νύος III. 49.
 Νύσσα XXIII. 758. 763.
 Νύ V. 219. πῶι V. 224. VIII. 53.
 428. πῶι, VIII. 373. XV. 45.
 XVII. 489.
 Ναθής, ὄνος, βραδύς XL. 553.
 Ναυάρη, κατεῖν VII. 233.
 Νάρνυμος, νάρνυμος XII. 70. XIII.
 227. XIV. 70.
 Νάροφ III. 578. γαλκός XIV. 53.
 XVI. 130.
 Ναρκελη ΙΧ. 411.

E

- Ἔσαν, polire, scire elaborare XIV.
 179.
 Εὔμβαλον XX. not. 54.
 Εὖν et σύν in compositis. Argutiae
 grammaticae I. 241.

- Ἐννέαξε, συνάγω, ἔγε pro ἔγη
 XIII. 166. XXIII. 392. III. 35.
 Εὐναλανένειν reciproca XXII. 18.
 Εὐνίημα ἔριδι I. 8.
 ἐπι Εὐροῦ X. 173.
 Εὐστός XV. 389. 677.

O

- Ο et ὁ I. 9. ὁ τε v. τε. ὁ et ὅς
 XV. 594. ὁδε pro οὗτος XVIII.
 82. XIX. 174. XXI. 18. et sex-
 centia al. loc. ὁ γάρ pro τὸ γάρ
 XXIII. 9. ὁδε δέ XXIV. 17. cf.
 ὁς. — o aut longum aut mutatum
 in o etiam post longam syllabam
 in comparativo XVII. 446. non
 τοὺς δέ, sed τούςδε legendum
 est XVII. 583. cf. ὁς.
 Οαρες IX. 327. To. VII. 762.
 Οαριζεν VI. 516. XXII. 127.
 Οαριστός XIII. 291. ὀμιλία XIV.
 216. XVII. 228.
 Οβριμόεργος V. 403.
 Οβριμος, δμηριμος ΙΙ. 357. IV. 458.

- Ογμος XI. 66.
 Οδενηφατος V. 401. XI. 846.
 Οδυσσεύς, Οδυσσεύς To. VII. 1.
 412. inf.
 Οθωται XV. 106.
 Οι, ἑοὶ sibi IX. 392. οἱ dat. μ-
 αντοῦ XIV. 436. pro εἴ αντι
 XIX. 384. οἱ δὲτε XV. 199.
 Οίκαις XXIV. 269.
 Οίδα ἄλλον τεν XVIII. 192.
 Οίδαινει, οίδαινει παιει IX. 58.
 Οίλητης, ὀμοιέτης II. 766.
 Οίκτρος XXIII. 430.
 Οίμηρ ΙΧ. 140. 308.
 Οίμαιτα Γυργοῦς VIII. 349. οἵμ-

- Ἀλογος XVI. 752. XXI. 252.
 XXII. 308.
 Αλογος, αλογος in thorace, virgae, linea XI. 24.
 Αλογονεσιν XX. 234. πέκτης
 ΙV. 3.
 Αλογονεσιν propinans I. not. 584.
 Αλοφος XXII. 516.
 Αλοθερος VII. 99.
 Λευδ' pro αις XV. 287. et al. olor
 fortasse pro αις, θει XVII. 471.
 cf. XXIV. not. 683.
 Αλοχολος XIII. 475. XVII. 54.
 Αλις, ergo διλον, non olen XI. 677.
 Heymo. olen binis syllabis XV.
 325.
 Αλεστες, a verbo olesse XV. 718.
 Αλιος, olkros IX. 559.
 Αλιάζειν XIV. 437.
 Αλινω είκανη, άνων XIII. 224.
 Αλιούειν, non άρχνόεις XII. 330.
 IV. 518. XVI. 785. cf. VI. 344.
 Αλιβιοδαίμων III. 182.
 Αλικειν, άλικειν XIX. 185.
 Αλέσσαι vitam perdere V. 851.
 άλινμαι V. 876. διλο, άλιν,
 μι XIV. 84.
 Αλιγητελίαν XV. 24. 245.
 Αλιγοδρατίαν XVI. 8. 43. XXII.
 337.
 Αλίρος lapis cavus, ad tundenda
 legumina XI. 147.
 Αλίγος, άλιγον i. e. ονδ' διλως V.
 800. perrus XVIII. 519. XIX.
 221. ονδ' άλιγον i. e. πόλλον XIX.
 218. vid. cand. voc. in Indice ad
 ed. meam Poet. Aristot.
 Αλιληγη VI. 301. Supplicium.
 Αλεός I. 342. XXII. 439.
 Αλοστρογος, pro eo: άλοστρογος
 πέτρα XIII. 137. similiter χροεί-
 τυκος XXIV. 261.
 Αλοψυνθός V. 688. XXIII. 102.
 Αλοψυρδανος XV. 398.
 Αλνρα V. 196. aurincam intelligit
 Plinius XVIII. 10. 4.
 Αμαρτη V. 656. et αμαρτη. διμαρ-
 τειν XII. 400. 512. cf. V. 656.
 έφορμαρτειν XII. 412.
 Αμιλειν de pugnantibus, επερε,
 XI. 523.
 Αμιλον cum ανα et πατά XVII.
 365.
 Αμιλη, άμιλη III. 10.
 Αμογαστρος XXI. 95. XXIV. 47.
 Αμοιος IV. 315. de isto infastio
 IX. 440. XVIII. 242.
 Αμοιοδόφι XXI. 294.
 Αμοιος Attic. et διμοιος V. 441.
 XIV. 521.
 Αμός IV. 437. XIII. 388.
 Αμοστηγαντ XV. 635.
 Αμον γεφέσαι V. 866.
 Αμφελόσει ζηγόν XXIV. 269.
 Αμωθήναι, διμωθήναι XIV. 209.
 Αμός pariter IX. 601. XXI. 62.
 Ανειν prodeesse VI. 260.
 Ανθος XXIII. 777.
 Ανομηζειν promittere XVIII. 449.
 Ανομαλίαν XXII. 51.
 Ανέω, ει διω, διημι, άνοστο
 XIII. 287. XXIV. 241. άνόσαιτο
 IV. 539. διω, διέω, διόσ
 XVII. 25.
 Αξέι statim XVII. 256.
 Αξιότειν, δέξη V. 50. Creuser ad
 Xanthum p. 177. — XIV. 445.
 XV. 742. XVI. 309.
 Αχάει. τὸ γέρας ει VIII. 108.
 άπάζεσθαι X. 238. — V. 884.
 XVII. 462.
 Ακατος XI. 257. άμόπατρος XII.
 371. XI. 257.
 Ακη, οποι XIV. 507.
 Ακηδαι XVII. 251.
 Ακικτενην IV. 371.
 Ακιλότερος II. 707.
 Ακιλο, άπλεω, άκιλη XIX. 172.
 Ακός V. 902.
 Ακότε, οπότ' αν Exc. IV. ad lib.
 IX. άπκότ' αν, άκότ' αρ VII.
 415. XVII. 98. Ακόταν δη pro
 κάρι XVI. 61.
 Ακέρα, de qua parte anni, XXI.
 345. XXII. not. 25. com. 26.
 XVI. 385.
 Ακαρινός άστηρ V. 5.
 Ακεσιανη Hom. Exc. III. ad lib.
 IX.
 Αράσθαι ει άφθαλμοις III. 303.
 ut ιδέσθαι I. 587.
 Αρέγυσθαι, έχει IV. 307. cf. XVI.
 314. δρέσσατο λέων, αρμήση XIII.
 20, 190. XVI. 834. imprimis
 XXIV. 506. (δρωρέγατο).
 Αρεστροφος XVII. 61.
 Αρέσκωρος Centauri I. 268.
 Αρέστερος XXI. 93.
 Αρέχθειν XXIII. 30.
 Αρημι, δημηται I. 56.
 Αρέσκραπος VIII. 251. XVIII.
 3. 578.
 Αρίνειν θυμόν, ταράσσειν III.
 395. IV. 208.

- "Ορκια τα II. 124.
 "Ορμη, δρασις XXI. 14.
 "Ορμίζειν, ἐπ' εὐνασιν, μάχυρον XIV. 77.
 "Ορνις εφίν. ἐπηλθεν αἰτεός XIII. 300. Orig. in Cels. IV. 281.
 Hoeach. Heyne. δρνις XXIV. 219.
 "Οροφος XXIV. 450.
 "Ορπηξ et ορπηξ XXI. 88.
 "Ορσο V. 109. IV. 204.
 "Ορυμαγδος IX. 248. X. 185.
 "Οργατοι φυτων XIV. 123.
 "Οργηστης saltator, nequam, XXIV. not. 261.
 "Ορω, δρθαι, φρθαι VIII. 474.
 δρωρη, δρωρη IX. 606. γουνατα.
 "Ορωρέχατο XI. 26. et — etai XVI. 835. pro ὀρεχται, φρεγμένον
 δοτι. Heyne. vid. δρέγεσθαι.
 "Ος, ὅς, ον, tortia persona pro-
 nom. posses. XIX. 174. ον XX.
 261. artic. δρ δε κα πρ ει δε κα
 XV. 494. δεσφιν, δ. εφιν. I. 75.
 δρει non pro εντος XV. 680. ne-
 que XIX. 105. διφ XII. 428.
 "Οσοցα XV. 358.
 "Οσα II. not. 93.
 "Οσα XL. 356. δεσα Διός II. 98.
 δεσα φασινα et φασινω XIII.
 435. ειπατσατα 517. cur addi-
 tuim sit νπ δφρυσιν XIV. not.
 286. δεσα λθεσθαι in conspectum
 venire XIV. 286.
 "Οσορκι, πακ' δεσόμενος I. 105.
 vaticinor XIV. 17. XVII. 462.
 "Οστε vide δρ.
 Οστις, δέτοισι, XV. 491. διτινας
 492. δητινα pro δη XVI. 50. δε-
 τις c. optat. XV. 781. 743. δοστις
 δηφιστος, absolute XVI. 272.
 διτινα XXII. 450.
 "Οτε, δται. δτε καν Exc. II. ad XII.
 41. δτε κινήσει II. 147. ωτότε καν
 XIV. 504. δτε et δτι XIV. 71.
 72. XXI. 488. δτε et δτε τι idem
 est XXII. 102. δτε pro δτε κα
 XXI. 522. cf. XIV. 414. XIX.
 857. XXI. 823. Exc. I. ad lib.
 IX.
 "Οτι, δτε I. 543. δ, τι I. 64.
 "Οτραιέων III. 260.
 "Οτριξ II. 765.
 "Οτρυντός XIX. 238.
 Ον v. δρ. ον et ον XXIII. 328.
 Ον cur ita inscripta fuerit rhapsodia
 XV. To. VII. 3.
- Ούδετερωνα VIII. 178.
 Ούδε ταρον ούδε figura haud insolen
 XIV. 53. ούδε—ηδε—ηδε, nec-
 aut—aut XVII. 42.
 Ούδέται, οη δ̄ έτι et ούδε τε I. 406.
 573. et al.
 Ούδης IX. 578. ούδου άμβεβαν
 stans in limine pulsat forces.
 Ούδηρος ἀρούρης IX. 141.
 Ούκετι IV. 539. ούκετι. Ptol. Axal
 legebatur ονκ̄ έτι To. IV. p. 703.
 Ούκιος αύτηρο XI. 62.
 Ούλόμενος perire digonus XIV. 84.
 Ούλος II. 6. XXI. 536. XVI. 23.
 Ούλογετας φύλεσθαι, περοιαι
 οθαι I. 449. 458.
 Ούν non otiosum XVI. 394.
 Ού οι non ούτι οι XXII. 219.
 Ούκω pro ον, nondum XIV. 143.
 Ούρανος Ούκυμπός τε Exc. VIII.
 ad lib. I. γάλκεος, ibid. et XVII.
 425.
 Ούρενς, ούρητος I. 50. X. 84.
 Ούροι, δροι XII. 421. XXII. 48.
 Ούρον, ούρα X. 351. XXI. 405.
 XXIII. 431.
 Ούτα et ούτα V. 376. ultima breui
 XIV. 493. XVI. 311. 820. XX.
 455. et al. ούτασαι et βατις
 cominus vulnerare et eminus vul-
 nerare XIV. 447. 511. 516. 518.
 XVI. 467. XVII. 15. 44. 55.
 XVIII. 951. XXI. 576. et al.
 Ούτος, ανται ap. Hom. non occur-
 rit XXIII. 430.
 Ούτω δή siccus vero, queso
 XIV. 83.
 Ούχ legitur νχ XIV. 471.
 Ούχι, ούκι II. 300. 349 et al. et
 X. 324.
 "Οψέλλειν II. 420. IV. 445. ή
 δφελλεις IX. 694. cf. XVI. 691.
 XVIII. 86. XIX. 200. XXI. 279.
 "Οψιλός τι γίγνεσθαι XIII. 236.
 "Οψις, δφψις, οχψις XII. 208.
 "Οψηα usus Hom. IV. 195. 205. IX.
 617. 618. pro δως saepo ut I.
 571. Exc. III. ad I. add. p. 704.
 T. V. p. 707. 8. lib. XVIII. 52. 61.
 63. 147. 376. 442. XXII. 129.
 "Οψηνοσσα "Ιλιος XXII. 411.
 "Οψηνεις monitis XX. 151. XIV.
 not. 236.
 "Οχαρες ασκίδος VIII. 199. comm.
 add. Streb. XIV. p. 976. B.
 "Οχεσται passive XVII. 77.
 "Οχις baltei IV. 132. ιχεις repa-

gulam XII. 121. quod ἐπιβίης
XXIV. 458. binas trabeas abductas
foribus ἐπημοσιοι XII. 456.
Oxyrhynchus I. 517. 570. XV. 101.
XVIII. 5.

"Οὐρη XXI. 17.
Οὐρη XVI. 76.
Οὐρη XIV. 37.
Οὐρη IX. 485. XI. 629. cf. Xenoph. *Sympos.* 4, 7.

II

Παθεῖν XXII. 220.
Πατέρα quid fuerit I. not. 473.
XXII. 391.
Πατελάη, πατελάης XII. 163.
XIII. 17.
Πάσις II. 819. et al. ut XXIV. 385.
Παταύος, πατεύντερος XIV. 108.
136.
Παταύσσετο XVII. 886.
Πατιμητής XVI. 895.
Πάλιν, κάλιν τρέπεσθαι retrospi-
cere, avertire oculos in aliam
partem XIII. 8. XXI. 468.
Πατιλίτορος τάξον VIII. 266. cf.
Aesch. *Choeph.* 159.
Πατιλίτης XII. 71. XV. 69. 601.
Πάλλειν sortem jaceret XV. 191.
Πάλτο, ἀνεκέπαλτο percussus erat
XV. 645.
Πατιλύνω XVIII. 560.
Παμφαγῆ, παμφαγόωντα ἄρματα
VIII. 435. XIII. 261. XXIII.
509.
Παναργῆτε XXII. 490.
Πανόρμιος XXI. 897.
Πανευδίς varie scriptum II. 12.
Πάντα τὸ Chaos XIV. 246.
Παντοῖος valde bonus XXIII. 818.
παντοῖη omnigena XXIII. 307.
XVIII. 471.
Παντοῖος λόγη ἀστύδια III. 847.
Παππόδειν V. 438.
Παπταίνειν XI. 345. ἐπι; διά, πα-
τά. non παπταίνομαι XXIII.
464. cum quarto casu XVII. 155.
Παραβάτης pugnator, θρακατος re-
git equos III. 261. XIX. 401.
Παρεβλήδην IV. 6.
Παρεβλῶπες λιται IX. 499.
Παραδραθέειν XIV. 152. a δάρθῳ,
δέρθῳ. semel in II. et semel in Od.
Παρειδομαι pendeo deciduuus XVI.
341.
Παρεῖ omnino tollendum ex Hom.
παρεῖ πλεῖη, non παρεῖ πλεῖη
IV. 18. παρεῖ ὑπῶν pro ἀπό v.
XIV. 28. παρεῖ ὅχθαις et ὕκθαις

445. παρά et περὶ confusum IX.
466. παρεῖ XVIII. 400.
Παραστατικά IV. 88. παρεῖ
τὴν αἰλαν.
Παραπίστας de hortatu XV. 404.
XXIV. 771.
Παραπάθιαλον XXIII. 688.
Παραμεμβόλιον XXIV. 78. παραμέ-
βλων IV. 11. add. Apollon. IV.
1167.
Παραπάθιον XIV. 960. ἀπατᾶ.
Παραπειθεῖν ΔΙV. 208. πειθᾶ
in deteriori sensu, παράπειθεῖς,
ἀπάτη.
Παραποτάμιος μάχη XXI. init.
Παραφῆτος IX. 522. ἐπη XIII.
726.
Παραστάς, παραστάδος IX. 469.
ubi p. 686. Xenophontis locus est
supplementus Mem. III. 8. 9. ubi
vid.. Schneider. Exc. p. 267. —
XV. 22.
Παραστόφι, παραστόθι XIII. 42.
Παραψάσθαι, παρειπεῖν I. 577.
XI. 792. παράφασις ibid.
Παράφθημι, — φθάω, — φθάνω,
— φθάσ, — φθώ X. 346.
Πάρδαλος et πάρδαλις III. 17.
XIII. 103. πάρδαλις XI. 573.
Παρεῖας, παρεῖα III. 85. Schol.
Vict. παρέγα a Sidonio scriptum
διὰ τὸ παρήγον.
Παρέξ IX. 7. XI. 486. παρὲξ νόον
X. 891. c. quarto et secundo casu
XXIII. 760. 762. clam, praeter
XXIV. 484.
Παρεροτα VI. 152. XVIII. 87. πα-
ρεροτα XXIII. 603.
Παρθένος a virgine non nupta ma-
tus XVI. 130.
Παρθενοπίκη, XI. 885. ὁ διπλεύ-
ων, διπλεύων.
Παροίτεροι XXIII. 459. 480.
Παρομφαῖος Ζεὺς VIII. 251.
Πάρος, dudum, cum temp. prae.
IV. 264. XV. 257. XVI. 25.

- XVIII. 986. 425. XX. 124. XXII.
302. πάρος i. e. πρό XXIII. 474.
- Πλάσφασις XIV. 217.
- Πλαρφήη Χ. 252. νύξ.
- Πλάς I. 5. II. 809. III. 212. VIII. 68.
560.
- Πλάσμαται I. 464. p. 689. To. IV.
- Πλάσσειν ἵν το medica V. 900. I.
401.
- Πλατάσσεις θυμός ἐν στήθεσι VII.
216.
- Πλατόκλεις πον Πλατόκλεις XVI. 7.
- Πλανόποι pers. et plusq. XVIII. 125.
248. XIX. 46. παύειν τι εἰ τινός
XV. 459. pro imperativo XXI.
294.
- Πλαφλάσσειν XIII. 798. cf. Suid. ad
h. v. Heyne.
- Πλαχό, πολύ XXIII. 697.
- Πλέδησαι Μοῖραι XXII. 5.
- Πλείθω cf. πεκιθώς. ἐπέκιθδεν
XIV. 55. πεκιθών XXII. 87.
- Πλεῖσαρ ἐλέσθαι XVIII. 501. cf.
χέρας.
- Πλειράσθαι absolute XVI. 590. πει-
ρῶν (πείρων) κύματα XXIV. 7.
- Πλειρέων binis syllabis XX. 484.
- Πλειρήσται pro πειρήσουαι XIX. 90.
πειρηθῆναι absolute XXI. 225.
- Πλείριν, πειρινθός bis in II. XXIV.
190. 267. semel in Od.
- Πλείσαι, πλεσα, unde et quid sit
XX. 9.
- Πλεάζειν, πελάσσαι XIII. 180. ubi
To. VI. p. 403. male πελάσσειν
est expressum pro πελάσσαι.
Heyne.
- Πλέιθρον, πλεθρον V. 245.
- Πλέκκον ἔλινον ex olea XIII.
612.
- Πλέκων, genus ponderis XXIII.
851.
- Πλειρίζειν IV. 585. V. 626. XI.
571. XIII. 448. πάλλεσθαι cf.
Quintus VI. 638.
- Πλέομαι, ἔλεν pro πάλη XVI. 29.
- Πλεωρίος de Ajace et Achille XXI.
527.
- Πλέξαι XIV. 176.
- Πλειαγμένης VI. 298. πελάσσειν.
πεπαλάστη XI. 98. πάλλειν, συγχέειν.
- Πεπλήγητο cuncti vi medii XV. 113.
397.
- Πλεοιδώς, πίενεις, utens II. 588.
VI. 510.
- Πλέπων et γλαίνας et φάρη distin-
guit Hom. XXIV. 229.
- ἢ Πλέον XII. 822.
ἢ Πλέονες II. 235.
- Πλεπωμένος διῆρη αἴση XV. 209.
- Πλεπτατο XVII. 371.
- Πλέπειν, πάσσειν II. 237. cf. He-
sych. Eustath. πάσσειν βίλος VIII.
518.
- Πλέρ, quippe, XXII. 416.
- Πλέρας, πείρατ' ὀλέθρον VI. 143.
νίκης VIII. 100. ut τέλος τα-
μα pacis VIII. 479. γεῖς in
χόντον XIV. 200. πολέμον XIII.
359.
- Πλέρην ἄλος II. 626.
- Πλει, περισσώς IV. 46. 575. XVII.
242. XVIII. 549. XXL 65. 105.
214. XXIV. 61. 435. περὶ πε-
των, ὑπὲ II. 831. V. 825. 72.
πέρι, οἰδε, X. 247. XVII. 240.
295. XVIII. 173. 549. XXI. 16.
446. περὶ pro θεά XX. 253. πε-
XV. 651.
- Πλεράγνυσται XVI. 72.
- Πλερήσθαι I. 37. V. 21.
- Πλερίμεμεαίνειν, περιβρέψειν XVII.
22.
- Πλεγκλαγήεις κατὰ πέλλας XVI. 64.
- Πλεριδείσθαι XV. 123. περιδέσθαι
XVII. 240.
- Πλεριδήγη πόλεμος XIII. 756.
- Πλεριόσθαι do sponstatione XXII.
254. XXIII. 485.
- Πλεριδένειν, ἐνδένειν XI. 100.
- Πλεριέπον XV. 555.
- Πλερικτίονες XIX. 104.
- Πλερικτοκήη, πικρός XI. 844. quod
ἐχεπευκήη I. 51.
- Πλερικρογνυθεῖς Supplēm. ad XIV.
316.
- Πλεριφρεσθαι V. 905.
- Πλεριφρεσθαι IV. 282.
- Πλερισπή XIV. 2.
- Πλεριάμενα XVIII. 292.
- Πλερονάσθαι de vestibus XIV. 130.
- Πλέον μετά ποσοι γυραικός XIX. 110.
- Πλέσσειν χόλον IV. 513. VIII. 513.
IX. 561.
- Πλέτεσθαι πνοιῆσι, σύν, ἀρα, επ-
πν. XII. 207.
- Πλενάλιμος XV. 81.
- Πλεραμένως pro φενερώς προ-
μένως XIV. 123. περάσσειν XV.
140.
- Πλερούδην XIV. 335. περίστεται τ.
φάω. πέρστο XVII. 164. XIV.
411. cf. Exc. ad h. l. et φάω.
- Πλερυγμένος, περάνη. VI. 488.

- Πέφυξα i. e. πίψυγα XXI. 6. 528.
XXII. 1.
Τῇ XIV. 293.
Τηγεσίμαλλος III. 197.
Τηγός IX. 124. ἔπειος.
Τηδεινος, κῆδος V. 898.
Τηκτός, ἄρχοντος π. ορρος. τὸ αὐτόγυνον X. 853.
Τήληξ XV. 609.
Τημαίνειν ύπερ III. 276.
Τηνάλιος XIV. 439.
Τηνίον XXIII. 760.
Τηρός, ἐστερημένος II. 699.
Τήζεις cornua arcus XI. 375. τὰ τάξα.
Τίαρ XI. 549.
Τίεσθαι XIII. 493.
Τιθήσας θεῶν τεράνεσσι IV. 398.
VI. 183.
Τίθος XXIV. not. 527.
Τίλος X. 265.
Τιλνάω XXII. 402. XXIII. 368.
Τίτνα unde XXI. 7.
Τίτνάω, τίτνημι, πεταννώ τ. πέκκατο.—XXII. 402.
Πινύσσειν, σωφρονίζειν XIV. 249.
Πιστοῦν, κιστοῦσθαι VI. 233. XXI.
286.
Πιφαύσκειν, ἐμφανίζειν XII. 280.
πιφαύσκομαι XV. 97. XVI. 12.
etiam πιφάσκω XVIII. 500. XXI.
98. 853.
Πίνω do bibendum, πίω bibo
XXII. 2.
Πίσσων, λιπαρός II. 549.
Πιλάζειν i. q. σφάλλειν XXI. 269.
Πλέων, πλέον, πλέων, de noctis
progressu X. 252.
Πλήθος XVII. 830.
Πληθής ἀπονέσοντο XV. 305. πληθή
θνί vox dissyllaba XXII. 458.
Πληκτίζειν, υπο loco XXI. 499.
Πλοκαμοι φαενοι XIV. 176. ἀμβρόσιοι, καλοι, 177.
Πληνω ει πλέων XXII. 155.
Πνοαλ ἀνέμον XII. 207.
Ποδηνεκής XV. 646.
Ποδή XVII. 439. πόδος πινεκαμ
in II. at in Odyas.
Ποδή, πον XIV. 396.
Ποικιλα τεύχη IV. 432. XIV. 215.
Ποινή III. 290. compensatio IX.
629. XII. 659. XVII. 207. XVIII.
498. XXI. not. 28.
Ποικιλύειν I. 600. XIV. 155. (πονω,
κονώ) ἴνεργειν.
- Πολέμου τέρας XI. 4. πόλεμος suc-
cessus pugnae XVI. 91.
Πολιώς οἰδηρος IX. 366. X. 334.
λέκος. XXIII. 261.
Πόλις, πολίων. at uno loco V. 744.
πόλεων. cl. II. 131. πόλης II.
811. XXI. 563. XXII. 110. πόλεν καὶ ἀστεν XVII. 144. πόλεος
dissyllabum XXI. 567. πολέων
non a πόλις, sed a πολὺς XV.
680. πόλις pro πολίται XVI. 69.
Πολύαινος XI. 430. X. 514.
Πολυαῖ I. 165. V. 811.
Πολυγηθέες Horae XXI. 450.
Πολυδάκυτος XVII. 192.
Πολυδίψιον Ἀργος IV. 174. δίψιον
ut Eurip. Alcest. 560. ἀνυδρον.
Πολύδωρος XXII. 88. et al.
Πολυκλήδες νῆσος II. 74.
Πολύκημητος VI. 48.
Πολυκάμω IV. 433.
Πολυπίδας ίδα XIV. 157. 288. 307.
πολυπίδακος, ον XX. 59. 218.
XXIII. 117.
Πολύσκαρθμος Αμαζον II. 818.
814.
Πολυτρήρων II. 582.
Πολυφόρον γαῖης XIV. 200.
Πονέμαι, πεπόνητο καθ' ἵκκονες
XV. 447.
Πόνος II. 291. 2. 8. leguntur ap.
Hermog. Method. Eloq. 87. sunt
ergo antiqui. Heyne. πόνος i. e.
μαχηγ τ. ταννώ. XXI. not. 137.
249. π. i. q. ἔργον, nunquam pro
dolore II. 291. πόνος c. genitivo
XXII. 11.
Πόκοι XVII. 171.
Πόρδαλις III. 17. XIII. 103. πάρ-
δαλις.
Πορειν παῖδά τινι, pro γεννῆν
XVI. 185.
Πόρκης VI. 820. annulus in haste.
Πόρκη, τη περόνης XVIII. 401.
Πορσαίνειν λέχος III. 411. add. I.
not. 31.
Πορσαίνω, πορσύνω, πορσαίνω
III. 410.
Πόρτας XVII. 4.
Πορφύρεος I. 462. XIV. 16. π.
θαυματος V. 83. XVI. 334. π. flu-
vius XXI. 326. XXII. not. 411.
Πεσεψημαρ XIV. 657.
Πότα de exiguo elapsi temporis in-
tervallo XIV. 45.
Πότημα c. genit. XXI. 470.
Πον νύ τοι λοι; XV. 440.

- Πράμνειος οἶνος XI. 638.
 Πρακίδες, φρένες *praecordia*. a Platone: διαφραγμα, cf. Sophocl. Trach. 931. Odyss. IX. 890. — XVII. 849.
 Πρεσβυτάτη IV. 59. πρόβατα θύτα V. 721.
 Πρηγκήρη IX. 448.
 Πρηγνης XVII. 900.
 Πρῆξις i. e. ἀντοίς XXIV. 524.
 Πρέιν, πον πρίν γ' XVI. 822.
 Πρό i. e. ὑπέρ XXIV. 784.
 Προαλεῖ de ejus origine XXI. 262.
 Πρόβιτα unde dicta XIV. 124.
 Προβάτω, προβοῶν XII. 277.
 Προβέθηκε ἀστρα X. 252. προβεβήκει XVI. 54.
 Προβιβάς XIII. 158.
 Προβλήτες στῆλαι, αντηρίδες XII. 259.
 Πρόδομος XXIV. 678.
 Πρόδορομος IX. 469.
 Προδέλφυμα δένδρα IX. 537. Χ. 15. σάπια XIII. 130.
 Προϊάλλειν, προβάλλειν, προτιθεναι XI. 627.
 Προιάπτειν, προκίμπειν I. 8. V. 190.
 Προϊτεῖν, προΐασι XI. 270.
 Προκαθίζειν II. 463.
 Πρόκλιτος XX. 204.
 Πρόκροσσαι τῆς XIV. 35.
 Πρόμος III. 44.
 Προοιμίου, comm. ad XVIII. 604.
 Προπεφανται XIV. 382.
 Προπορό XXII. 221.
 Προσβάλλεσθαι occursero V. 879. προβάλλειν ἔριδα XI. 529. προφέρεσθαι. XIX. 218.
 Προσέλειν ερ. Aesch. et Aristoph. To. VII. p. 716. cf. 765. inf.
 Προσεργύεται XV. 621.
 Πρόσθι c. genit. et dat. XVII. 7.
 Προστρέπεσθαι τινι XIV. 403.
 Πρόσφατος XXIV. 757.
 Προσφές XXIV. 218.
 Πρόσωπας, πρόσωπον VII. 212.
 Προτι, ποτὶ I. 245. variat XIV. 46. 146. 173. 398. 408. XVI. 10. 45. ποτὶ πνεός i. e. πρός, παρά, διά, ἐκ πνεός XIV. 396. et al.
 Προτιάπτω XXIV. 110.
 Προτιείλειν intercludendo adigere X. 847.
 Προτιόσσομαι XXII. 856.
 Πρότυμησις, ὄμφαλός XI. 424.
 Προτραπέσθαι ἄγχει VI. 896.
- Προτροπάδην XVI. 904.
 Προτύπτειν hasta petore, προπτεῖσαι XIII. 136.
 Προύτυφαν XVII. 262.
 Προφανείσα dual. de duabus deabus VIII. 578.
 Πρόφρασσα X. 299.
 Πρόφρων, ἐκών VIII. 22. XXIV. not. 140.
 Πρόγυν IX. 566. XXI. 469.
 Πρόλεες V. 744.
 Προμνής de lapide XII. 446. προμνόν σκέλος XVI. 314.
 Προμνωφεία ίδαι XIV. 907.
 Πρωτή, πρώ VIII. 580. XVIII. 277. 303.
 Πρώτων XV. 470.
 Πρώτη, δρόνος ἔποιη XVII. 747.
 Πρώται et πρότεραι τῆς nec προπρώται distinguishing XV. not. 81. cf. 51. 75. et Suppl. et XV. 653. 656. πρώτη ἐν θεμάτῳ XV. 340. πρώτος pro πρότερος et hoc pro πρότερον, XVIII. 92. πρώτη pro ἀκρῷ XVI. 371. XXIV. 21. τὰ πρώτα pro πρότερον, ante XVII. 612. cf. ad XVIII. 90. XIX. 9. XXI. 76. προτέρω pro πρότερῳ XXIII. 526.
 Πρωτότοπος XVII. 5.
 Πτερὸν πυκνά XI. not. 452.
 Πτηγσειν, πυο loco in Π. πήσειν, πτώσειν XIV. 40. cf. XXII. 191.
 Πτῆμι, πτῆμι XXI. 167. 503.
 Πτελέμος pro πόλεμος non admittitur XV. 670.
 Πτολίπορθος VIII. 371. de Achille XXI. 550. cf. Suppl. XXI. 363.
 Πτόλις Cypr. dial. XXIII. 1.
 Πτύνει, πτύγει scuti VII. 147. XVIII. 481.
 Πτύνων ventilabrum XIII. 588.
 Πτάξ XVII. 676. XXII. 310.
 Πνυμή XXIII. 621.
 Πνυθόθαι τι et τινός XV. 379.
 Πνυθμήν δύω πυθμένες XI. 63. XVIII. 375.
 Πνυκνὸν ἔπος XXIV. not. 75. eos 744. πυκνὴ ἀτη XXIV. 481. πυκνὸν λόρον XIV. 779. πυκνή πτερά XI. not. 452.
 Πύλαι οὐρανοῦ V. 749. To. IV. p. 713. lib. VIII. 898. πύλαι Λίδες IX. 312. not. et V. 646. XXIII. 71. Od. XIV. 156. πύλαι, διέρδοι XVIII. 275. πύλαι ipsa διέρδοι XXI. 531. cf. XXII. 69.

- πύλαι** foras utraequo repagulis
retroactis **XXIV.** not. 448.
Πνιάστης Hades **XIII.** 415.
Πνιαώδος **XXIV.** 681.
Πνιομεγέσ (**Πνίηγ.**) **V.** 54. cf.
Matthiae Gr. 431. et Thiersch.
Πνηγηδόν **XII.** 43. **XIII.** 153.

- Πνηρετός** uno loco obvium **XXII.** 31.
Πνηκανότος **XIII.** 564.
Πνρχαῖή **XXIV.** 791.
Πνρσος **XVIII.** 24. **XIX.** not. 395.
Πνύσαι, σύνθετο IV. 174.
Πτω post μή abundat **XV.** 426.

P

- P** germinatur pronuntiatione **XVII.** 403.
Pa, γάρ φ' **XIV.** 3. φ' inquam **XIV.** cf. ἄφα. vid. imprimis lib. **XV.** δῆj et φα sibi respondere **XIV.** 509.
Pa' **XIV.** 218.
Pάθδος in clipeo laminas oram circumaeuntea aereae **XII.** 297. cf. **VIII.** not. 198. φάθδος, φαφρδός v. rhapsodus.
Ραδανίζεται **XXI.** 31.
Ραδηνήν ιμασθήν **XXIII.** 583.
Ράγω, φατνω, ἐφάδαται **XII.** 441.
Ραιστήρ cuius generis **XVIII.** 477.
Ράχτεται κακά **XV.** 16.
Ρέα una syllaba **XV.** 187. ita etiam δέa **XVII.** 461. **XX.** 101. 263.
Ρεθρος θυμανοῦ **XIV.** not. 245.
Ρέκον, ἔρεκα **IX.** 458.
Ρέθος **XVI.** 856.
Ρεῖα ζώστες θεοί, ἀπόρως **VI.** 138. δέa απίστοτο, κούφως **XIII.** 72. δειάδε **XXIII.** 144. vitiosus pro δέa διελεύσεσθαι To. **VI.** p. 643.
Ρήγνυμι, φίγνυμαι facio erumpere **XX.** 55.

- Ρῆγος** **IX.** 657. forte est stratum.
undo et τὸ φάκος. cf. **XXIV.** 644.
Ρηίδατ i. e. τὰ δυνατά **XX.** 265.
Ρήμονες **XXIII.** 886.
Ρίμφα **VI.** 511.
Ρηός, βόσ **XVI.** 636.
Ρινοτόρος **XXI.** 392.
Ρίον **XIV.** 225. **XIX.** 114.
Ριπτάζεται **XV.** 23.
Ροδανόν **XVIII.** 576.
Ροΐζεται pro συρίζεται **X.** 50.
Ρύεσθαι πτολεμάθεται **IX.** 396. φύω,
ἔρω, φύομαι **XV.** 29. 141. 257-
274. 290. 634. **XVI.** 542. 799.
XVII. 224. 527. **XVIII.** 514. **XX.**
450. **XXIII.** 819. et multis al. l.
Ρυμῷ ἕνγατι equi **XVI.** 871.
Ρυσαι λιται **IX.** 419.
Ρύσον **XI.** 673. ἐνέγνυσον, tum omnino τίμημα, pretium rei.
Ρυνήσεις εο. ικάντες **XVI.** 471.
Ρώειν, ορμᾶν **XI.** 50. **XVIII.** 411.
417. φωνητο pro συνήλθον **XV.**
166. **XXI.** 367.
Ρωζιός **XXIII.** 420.

S

- Σάνος τερραθίλυμον** **XV.** 479.
Σάλκηγ v. Tuba.
Σάλω, σαλένετ **XVI.** 558.
Σανιδες, πύλαι, **XVIII.** 275. **XXI.** 535.
Σανρωτήρ **X.** 158.
Σάμωμ **XVI.** 563. σαύω. σασνεθαι **XVII.** 228.
Σβέσαι, σβίσαι χέλον **IX.** 674.
Σέβομαι, in Hom. αἰδίομαι **IV.** 242. σεβάζομαι **VI.** 167.
Σειρή χενεῖτη **VIII.** 19.
Σέλαι, σέλα, πνεός **VIII.** 559.
Σέλινον apium palustre **II.** 776.

- Σεῦ** et σει encit. **XIV.** 309. 527.
829. σε et σε **XX.** 2.
Σεύτω **XV.** 681.
Σηκάζεσθαι **VIII.** 181. καρακιλεσθαι.
Σήμα ostentum **XXII.** 30. monu-
mentum **XXIV.** 799. et al. σήμα-
τα λνγρά **VI.** 168. sintine litterae,
dubitatur, an tesseras cf. **VII.**
175. 187. 8. To. **V.** p. 716.
Σηματίνειν **X.** 285. ut ἀρχεται et
ανάσσεται cum genit. et dat. **XIV.**
84. yim habero, To. **VII.** p. 801.

- inf. οὐρανεῖον i. e. ἐκτάσσειν
 XXI. 445.
Σημάντεως IV. 481. XV. 325.
Σει paragogicum V. 6.
Σίλαος σὺς IX. 208. XXI. 363.
Σιγαλόεις V. 226. XXII. 468.
Σιδήρεις ὄρυμαγδός XVII. 424.
 σιδήρουν ἡτορ XXIV. not. 205.
 521.
Σιδήρος πολιός XXIII. 261. vid.
 h. v.
Σίλιος, ἀκοσίω Suppl. ad XIV.
 437.
Σίλιος, μῶμος, σκῦμμα ἔμμετρον
 XIV. 142.
Σίνης de leone XI. 481. de lupo
 XVI. 353. XX. 165.
Σιφλοῦν, βλάπτειν XIV. 142.
Σκαλίειν et σπαίρειν quatenus dif-
 ferant XVIII. 572.
Σκάμανδρος et Κάμανδρος II. 465.
 V. 36. 49. 77. 774. XI. 499. XII.
 21. XXI. 124. 223. 305. 608.
 XII. 128.
Σκέδασσον XIX. 171.
Σκηπτάνιον XIII. 59.
Σκηπτρον dicturorum XVIII. 505.
Σκητεῖσθαι, εκηρίπτεσθαι XIV.
 457.
Σκίδναται, κίδναται XXIII. 227.
 XXIV. 695.
Σκίμπτεσθαι XVII. 437. of. ἐχομ-
 πτοντο.
Σκίρος XXIII. 632.
Σκολιός XVI. 387.
Σκόλοκες in ora fossae VII. 441. de
 spatio pro aditu relicto super fos-
 sam vallis munitam XV. 1.
Σκοπός pro κατάσκοπος X. 526.
Σκότιος VI. 24.
Σκύζεσθαι IV. 23. ὄργιζεσθαι
 XXIV. 113.
Σκυλός ap. Schol. XI. 176.
Σκύμνος et σκυμνός Suppl. ad
 XVIII. 319.
Σκύληκα accus. vox Aeolica To. VI.
 p. 651.
Σκύλος XIII. 564.
Σμερδαλέος XV. 609. σμερδαλήν
 aegidem XXI. 401.
Σμερδονόν XV. 687.
Σμύγειν, κατασμύξαι IX. 649.
Σμώδιξ II. 267. XXIII. 726.
Σοὶ non euclitioe XIX. 178.
Σόλος i. e. θέσκος XXIII. 826.
Σόν ηέλιον XVII. 367.
Σορός XXIII. 91. com. 92. not.
- Σοφία**, κάσα τίγη XV. 412.
Σόν IX. 393. 677. σοίων, σοίων.
Σπάρτη II. 135. cf. Plin. H. N.
 XIX. 6. XXIV. 40.
Σπινδεῖν, επισιν τε et σπειδεῖσθαι
 IX. 177. Athen. IV. p. 180.
Σπέργεσθαι XXIV. 248.
Σπεύδειν, ταχύειν, ἐπεργεῖν, πονεῖν
 XIII. 235. περι τινος XVII. 120.
Σπονδῆ, μόγις, vix XIII. 687.
Σταδίη μάχη VII. 240. XIII. 314.
 718.
Σταθμη XV. 410.
Σταθμός XIV. 399. σταθμοῖς XVIII.
 589.
Σταχύη, στάθμη II. 765.
Στεῖνος XII. 66. εν στείνει congo-
 batis ordinibns XV. 426.
Στεινωπός XXIII. 427.
Στέλλειν νῆα To. IV. p. 680. lib. I.
 438. στέλλεσθαι se parare XXIII.
 not. 235.
Στενάχω I. 164. IV. 153. et al.
 στεναχίζεσθαι, στοναχέω II. 95.
 X. 9. XVIII. 124. XXIII. 225.
Στέρεως XXIII. 42.
Στέντο II. 597. X. 241. XVII.
 191. XXI. 455.
Στεράνη VII. 12. X. 29. ἔξοι-
 δρος XIII. 183.
Στέρεων, κύκλος, orbis, ut ob-
 sidentium. Usuū vocis pro: co-
 rona, ignorat Hom. XIII. 736.
 ei est στέμμα θεοῦ I. 14. unde
 Plin. VI. 4. duxit, quod ait, an-
 tiquitus nullam nisi deo datam
 esse coronam. Victorum coronas
 senioris temporis sunt usu.
 Heyne.
Στήρ V. 598. στήρεις XVII. 730.
 στήσαι vendere XXIII. 745.
Στήτα vox Dorica, i. e. γεστή I. 6.
Στηγάμαται XV. 686.
Στιλπνός XIV. 851.
Στίχες, ἐπι σ. XV. 262.
Στιχός acies hostilis XX. 362.
Στόμα πολέμου acies X. 8. στ. τιο-
 ρος XIV. 36. στ. littoris ora XIV.
 36. διὰ στόμα ἄγειν 91. στ. νερ-
 νης XX. 359.
Στραγγίζεσθαι XV. 512.
Στρατόν pro στρατόπεδον XVI. 73.
Στρεβλούμενος XV. 512.
Στρεπτός μέτων V. 113. IX. 493.
 XX. 248. XXI. 21.
Στρεψυγεσθαι XV. 512.
Στρεψφεδίηθεν δὲ οἱ θεοὶ XVI. 792.

Τερόβιος XIV. 418. φόρμος.
Τεροφάσαθαι, στρωφάσθαι XV.
666.
Τεροφάλιγγη XVI. 775.
Τενυέις odiisse, posthabere VIII.
370. ονυγέοντες, δεδοίκασι XV.
167. 183. averseantur XX. 65.
Τενυερός. μισητός, κατασπικτή-
κος XIV. 158. στονυερώς ειμι τα-
λο ωκ XVI. 723.
Τενυφελός, στονυφελίζειν I. 581. V.
457. XI. 805. XXI. 830. 512.
Τενύσιον XI. 678. ubi συβόσσεια
praestat. Heyne.
Τενλάν, συλήνη XIII. 201.
Τενμβάλλειν absolute XX. 55.
Τενμφράδιμων II. 872. h. e. εξ μίαν
βουλήν. In Schol. laudantur ver-
sus ex Antiope. Heyne.
Τενναγειρειν XV. 680.
Τεννασπισμός XII. 103. XIII. 180.
Τεννεέργαμθεν XIV. 36.
Τεννεοζμός, συνοζμός, συναφή
XIV. 466.
Τεννθίσθαι, τοεῖν I. 76.
Τεννημοσούνη XXII. 261.
Τεννίσθαι convenire, XIII. 881.
Τενόγγιον XVI. 408.
· Τενφιγγός i. e. ἐκ κολεοῦ XIX.
387.
Τενς, κάπριος XI. 293.

Τενφορβός, αειτε in II. XXI. 282.
Τενώ, σενώ, ξεσυματ XVII. 463.
Τενφιηδόν XIII. 204.
Τενφδαντήν XXI. 542.
Τενφέρος XVIII. 210.
Τενφχονν XVII. 52.
Τενφί vid. σφί.
Τενφονδύλιος ΙΧ. 433.
Τενφά I. 574. XIII. 47. σφάς et
σφάτι X. 546. XV. 155. σφάς pro
αντρώ XVII. 581. cf. I. 8. 386.
IV. 236. VIII. 402. XI. 775. XV.
146. σφάς et σφάτι differt XVII.
581. δέ σφάς et δέ σφάτι XVIII.
64. σφάς V. 567. σφάτι pronun-
tiatum σφάτι XVII. 278. σφάτι
panlo durius XVII. 458. cf. XVI.
549. XXIII. 703. σφάτι pro νάρας
XXIII. 403. cf. 411.
Τενφωτερός I. 216.
Τενχέδόν pro σχεδόδεν XVII. 15.
pro ἔγγυς XVII. 202. 600.
Τενχέλιος X. 164. XXIV. 33.
Τενχέσθαι i. e. πανεσθαι XVII.
508. σχέν 633.
Τενχίκος varie expositum a Gramma-
ticiis XIX. 72.
Τενδηα et δέκας III. 23. VII. 79.
Τενδης XIII. 773. δέκαδος, εκφής.
Heyne. σῶς apud Hom. non fre-
quentatum XXII. 832. Heyne.

T

Τεννηρόν απνή Herodotum, sed apud
Homericum mutatur in Φ, To.
VIII. p. 290.
Τενγός XXIII. 180.
Τελαντον γρέσσον IX. 122. τάλαν-
τα XII. 433. τάλαντα γρέσσεια
VIII. 69. τάλαντα Διός ήσα XVI.
658. XIX. not. 223.
Τελανόριος V. 289. VII. 289.
Ταμεῖν δρκια καὶ φιλέσητα II. 124.
III. 76. 252.
Τάμνω Ionicum pro τέμνω XIII.
180. et saepe.
Ταναοῖο pro ταναῆς XVI. 689.
Ταννυλώχιν VIII. 297.
Ταννέις de re in longum porrecta
XXIII. not. 761. κόσον i. e. μά-
ζην XI. 336. XIV. 389. XVII.
401. τάνωμι XVII. 994. cf. 58.
τανέις πέλραρ έραδος, μάζης
XIII. 356. cf. τείνειν.

Ταννηρής, ταναηρής VII. 77. XIV.
385. ταναητής δορ XVI. 473. 768.
Τάσκητα XVI. 224. τάσκητες veste
stragulae XXIV. 645. 280.
Ταχρώτα, τὰ κρώτα, de hac re
subtilia Grammaticorum monita
I. 5. Heyne.
Τάρη pro τάρη II. 761. XVIII. 182.
Ταρφής XV. 606. ταρφέας λόντ
XV. 472.
Ταρχέιν VII. 85. θάπτειν XVI.
456.
Τάρφος ἀπὸ πέργον VIII. 213.
Ταρφών IX. 193. VI. 806.
Ταρχα pro ταχέως XIV. 8. confessio,
XVI. 617. ita ταχεῖτι XVIII. 26.
ita ταχεῖτι XXIV. 144.
Ταχύκωλος IV. 157. XVII. 61.
Τε, μή τις τε pro μή τε τις XIV.
90. τε cum ὅτε jungitur tanquam
copula nulla cum vi XIV. 203. τε

- defoere passim XV. 214. XVII. 65.
δε τε ι. q. δε XIV. 399. ὅτε, quando utique, videlicet XIV. 522.
XV. 468. 579. ἡ τε quae utique
XV. 144. 620. δοσεις v. h. v. al-
λα τε pro alia γε XIX. 166.
τίτη XVII. 61. διά τε σκόλος
XV. 1. XVI. 791.
- Tέγειοι Θαλαιμοι** sunt seminarum
VI. 248.
- Τεθνητις**, εθνετώς VI. 71. XVII.
401. 435. XIX. 300. τεθνειώτος,
εθνητός XVIII. 173. XIX. 210.
XXII. 432. 364. XXIII. 192.
XXIV. 21. τεθνεαται nusquam sp.
Hom. XIX. 395.
- Tειν** XI. 201. To. VI. p. 629.
- Tείνειν** ἐπὶ Iesu μάγην XII. 436.
τεννειν XI. 336.
- Τειρόμενος** XV. 44.
- Τειχεισθήτα** V. 81.
- Τειχομαρτίλια** liber XII. v. Ind. Lat.
Τεκεῖν ω' ἀνδρὶ II. 714. 820. et
al. tincteis de mariibus XXI. 188.
- Τέκμαρο**, τεκμαρισθαι VI. 549.
θεούσθαι VII. 80. 79.
- Τέκμωρ** remedium XVI. 472.
- Τέλειος** ἀετός pro certo augurie
VIII. 247.
- Τελέστροφος** zemel in Iliade XIX. 32.
- Τέλη** VII. 580. X. 56. λεπόν, se-
lectum. τέλος μύθων IX. 56. —
XI. 729. summa orationis I. 56.
aliter XVI. 83. κολέφον XVI.
680. maturitas XIX. 32.
- Τέλον** ἄρονόρης XIII. 707.
- Τέμνονς**, regis γέρας VI. 194. —
XI. 575. XVIII. 515.
- Τέμνειν**, τέ—μνειν, τάμνειν, (q. v.)
τέμνειν XIII. 707.
- Τέο**, τινός XXIV. 128. τέων, τέ-
υνων. 387.
- Τέος**, τεοῖο, τεοῖο VIII. 87. 468.
- Τέρας θεῶν** IV. 398. VI. 183. πε-
λέμου XI. 4. forte: fax.
- Τέρενα** γράφα epitheton ornans sine
v. XIV. 406.
- Τέρμοις** XVI. 803.
- Τέρπηση** activ. et passiv. XVI. 529.
- Τεταγών** I. 591. XV. 28.
- Τετάσσην** 8 pers. dual. ab ἑτερ-
μην XIV. 404.
- Τεταχθιν** XV. 23.
- Τετελεσμένον** pro ἀναγνάται πρᾶς
τελείωσεν XIV. 196. olov τελε-
σθῆναι sp. Apollon. III. 717. Lat.
invenire.
- Τετράγροτος** XIII. 346. τετράγροτος pro
τετζω.
- Τετραθέλιυρος** XV. 479.
- Τετράφω**, inde ἑτέραφω XXI. 279.
- Τετρήγιτη** mare II. 95. τετερηγίτη,
τετραγύμαι II. 95. VII. 345.
- Τέττα** IV. 412.
- Τέττις** III. 152.
- Τετρυγένος** n. et XVII. not. 741.
- Τρέχει** de scuto VI. 235. λεπτί
XV. 882.
- Τῆν** non solet cum casu ponit XIV.
219.
- Τῆθεα** XVI. 747.
- Τηλεθόιον** XVII. 55.
- Τηλεκάητος** V. 486. VI. 111. IX.
288.
- Τηλιγύετος** III. 175. V. 153. IX.
143. puer XIII. 470.
- Τιή** et τή I. 365. XX. 251. XXIII.
409.
- Τηλήματι** a νιθέα XXIII. 83.
- Τίθημι** pro ποιέμαι Homericum
XXI. 172. item apud Hebreos
et Latinos. Gr.
- Τίκτειν** v. τεκεῖν.
- Τίλλεσθαι** τιγα sibi evellere crines
propter aliquem XXIV. 710.
- Τιμή** pro τιμωρίᾳ I. 159. a τίτο I.
42. III. 279. 286. Exc. VI. ad
lib. I. V. 552. IX. 601. XVII.
92. τιμή βασιλής VI. 193. τί^τ
γέρα. ita XV. 189.
- Τις** supplendum XIV. 58. τις i. e.
κάς XVIII. 466. (marcher) VIII.
not. 379. IX. not. 623. cf. τίτο.
- Τίτος**, ἀνάκτορος XXII. 19.
- Τίτανομένος** XXIII. 518.
- Τιτανόεσθαι** III. 80. VIII. 41.
XIII. 23.
- Τίτος**, αἰκονίομαι XVI. 898. pro τίτο
δίκας XVII. 34. τίτο et τίτο
XVII. 576. τίτος et τίτο XVIII.
81. XXIII. 708. cf. γαμ I. 258.
τετισθαι VIII. 487. 447. τετο-
πεπλήγθας. cf. τιμή.
- Τίληρος** i. e. επιτόλης XXI. 430.
- Τοιόν** τοι, nam, XV. 254. τοίος
modicus XXIII. 246. cum gestu
prouinciatum, cf. XXIV. 164.
- Τόκος**, γενετο τα τόκον τε XV. 141.
- Τολυκτειν** XIV. 86. XXIV. 7.
- Τόγδε**, τογδη δε centes, XI. 409.
- Τοξέος**, τοξική II. 827. τόξον ab
Apolline acceptum XV. 441. τόξα
loco βελών XXI. 490. 502.
- Τεξότης** oppos. δικλίτης XL 385.

- T**ορφικόντο ΣΚΙΙ. 255.
Tόφα XVI. 228.
Tοσούτον, τυπικούτον ΙΧ. 481.
Tραγῳδία, ἥθος et πάθος μεσσοντεις XVII. com. 206.
Tραπέλωμα pro τραπέμεν, si est a τραπεῖν, τρέπειν, ἐν φιλότητι pro εἰς φιλότητα XIV. 814.
Tραφερά γῆ XIV. 308.
Tραψω, τραψ', τράψετ' II. 661.
Tρέπειν XI. 545. fugam circumspicere, fugere, ut φρεβεῖαν ΧΙV. 522. et al.
Tρέπω, τρεπόν, τρεπάσθαι XV. 666. XVI. 95.
Tρέψω, ἔραψετην V. 555. τρέψεδαι, πήρνουσθαι V. 903. cf. τρεζών.
Tρηρων V. 778. καλεῖας.
Tρητὸν λέχος III. 448.
Tριγλητηνά δημοτα XIV. 185. non nisi bis apud Hom.
Tρεγλάχις V. 398.
Tρέζω, περεγάστος II. 314. IX. 311. τρέζειν XXIII. 100. 714. cf. Philostr. Apollon. II. 44. Imag. I. 4.
Tρίκοντς, ipse lobes, XVIII. 846.
Tρίκτυχος XI. 352.
- T**ρεις δράσι, novem tribus incusibus, aut: viginti septem XVI. 785.
Tριτογένεια XXII. 183.
Tρόχος rota figuli XVIII. 600.
Tρηφάλεια III. 371. 6. τρέπτερος, αὐλάρχης XI. 352.
Tρόφι κύμα XI. 807.
Tροφόντα et τροφέοντα XV. 621.
Tρώειν pro βλάπτειν XII. 66.
Tρώιος, Τρώος VII. 297. Τρώας,
 Τρωῖας, Τροῖας Το. V. p. 710.
 ΧΙΠ. 291. ΞΧΙV. 704. Τροίην,
 Τροῖην, Τρωῖην I. 129. Τρωαὶ
 et Τρωαὶ (ἴσημοι) XVI. 898.
 ΞΧΙV. 57.
Tρωπάσκεθαι XI. 567.
Tρυκτὸν κακόν, κατ' ἐπιτήδενοις V.
 831. paratum in aliquum malum et perniciem.
Tρύμβος VII. 337. ὄκριτος ἐκ παδίον, ἀμφὶ κυνοήν.
Tρυμβοῦνται ΞΧΙ. 823.
Tρυνη ΞΙΧ. 10.
Tρυχεῖν XVII. 748.
Tρῷ, τῷ II. 250. 373. τῷ, ὁμοίως
 ΞV. 51.
Tρώς, τρῶς III. 415. XIV. 48. (Θώς)
 ΞΙV. 48.

T

- T**, ypsilon breve ΣΚΙΙ. 818. cf. κήρωξ. νω producta syllabae I. 314. ΣΚΙΙ. 319. ΞΧΙII. 7. νω et ὑπι in fine verborum, non eadem quantitate XVI. 145. cf. Το. VII. p. 408.
 • **T**υτῆς λόγος VIII. 524.
 • **T**υρόν de versu ΞΧΙI. comm. 195. έλαιον ὕ. ΞΧΙII. 281.
 " **T**υντρ ροι γενά γένησθε VII. 99. de quantitate syllabae Το. VII. p. 416. XVIII. 847.
Tυος V. 266. cf. XV. 198. XVIII. 458. νιάς, νιείς, ὕις, νιός, ΞΧΙII. 746.
 • **T**υγμός ΣΚΙΙ. 575.
 • **T**υέναιος ΞΧΙI. 519.
 • **T**υέων, ὕμεων XV. 494. ὕμης et ὕμης ΞΧΙV. 242. ὕμαι ἐκάστηρ pro ὕμῶν ἐκάστηρ XV. 109.
 " **T**υέυς ΞVI. 145.
 • **T**υέδειν XVIII. 570.
 " **T**υει pro ὕκαιδε ΞV. 4. ὕκαιδε
 XV. 520. XVIII. 421. ΞΧΙI. not. 141. ὕκαιδα φεύγειν ΞΧΙ. 493.
Tυασπίδια προκοδίζων pro ὕκαιδιας ΞΧΙI. 158. XVI. 609.
 " **T**υατος μήστωρ XVII. 899.
 • **T**υειρ ΞΧΙII. 227.
 • **T**υέν XV. 628. 700.
 • **T**υεντού ΞΧΙI. 146.
 • **T**υεντρέσται i. e. προσθύλλεσθαι ΞΧΙI. 202.
 • **T**υένερθε οἱ III. 278.
 • **T**υεξαίτεαθαι ΞV. 180.
 • **T**υεραις ἄστη XI. 297.
 • **T**υερβασία XVI. 18.
 • **T**υερβῆναι, ὕερβήν ΙX. 497.
 • **T**υέρβιον XVII. 19.
 • **T**υερδεῖ ΞVII. 830.
 • **T**υερσίβαλον ΞΧΙI. 637.
 • **T**υερέπτω ΞΧI. 279.
 • **T**υέρθεον XVII. 527.
 • **T**υεροιν Sol VIII. 480.
 " **T**υερμόρον II. 154, ΞΧI. 517.

- Τηλερόκια, ὑπὲρ δῆμια III. 299.
 IV. 67.
 Τηλέτεφος XI. 785.
 Τηλεφίαλος XIII. 293. V. 881. denotes superbiam cum truculentia XV. 94. XIII. 293. cf. Eu-stath. ad Od. I. 134. p. 1400. Heyne. τηλεφίαλος θυμός per-vicar in ira XXIII. 611.
 Τηλεωΐα εἰς αναβάσσα peperit in domo paterna εν παρθεναγε II. 514. et XVI. 184. Mercurius op-pressit Polymelam in cubiculo. Heyne. τηλεφία ibid.
 Τηλετάνυστο, ὑπέστρωτο X. 156.
 Τηλέρεσα pro praesenti ὑποτρέψο-σι XV. 586.
 Τηλημώ XXII. not. 491.
 Τηληοίος VIII. 590.
 Τηό, ὑπαι II. 44. 824. III. 217.
 XIX. 858. ὑπ' αὐτοῖς et ὑπ' αὐτούς XIII. 27. ὑπαλ del. ubique cf. XV. 4. 171. XIV. 186. 414.
 XV. 275. XVI. 874. XXIII.
 874. ὑπό c. dat. quoties quis patitur quid XVIII. 92. Heyne.
 of. ὑπαι. XXI. 556. ὑπό pro μετά XVIII. 492. ὑπ' αὐτε-
- ρεῖνος Λεοντα I. 501. ὑπ' αὐτοῖς XVI. 379. ὑπὸ λαίλαξ XVI. 884.
 Τηοδεῖονς XV. 4.
 Τηοδεῖη IX. 78. ὑποδοχή, ζο-ργή.
 Τηοδέζεοθαι, recipere telem, mor-tem XIV. 456.
 Τηόδρος XV. 19.
 Τηότειξ χεῖρας ἔμας XV. 228.
 Τηοθημοσύνη XV. 412.
 Τηοκρήνεοθαι i. q. αποκρ. VII.
 407. vates XII. 228.
 Τηοκύνεοθαι VI. 26.
 Τηολίσσονες XVIII. 519.
 Τηοκεπτηότες II. 312.
 Τηοταρσαρίος XIV. 279.
 Τηορήται XVI. 235. ζεοφήται.
 Τηόψιος III. 42.
 Τηόπια pro κρόσικον XII. 463.
 Της et τές XXIII. 32.
 Τηούρην ηρευνον XV. 903. ὑπε-νης καδασθείσης XV. 328.
 Τηηηγής XV. 772. ὑφηγήσεις ἵκκοι uno loco XXIII. 27.
 Τηψι, ὑψοῦ L. 486. XIII. 140.
 XIV. 77.
 Τηηητης et —πετης XII. 201.
 Τηηηγος IV. 166. XVIII. 185.

Φ

- Φλεγίθεαθαι signif. act. XXIII.
 197.
 Φλέγμα pro φλόξ aut καύμα XXI.
 887.
 Φλέψ XIII. 547. vena cava a spina dorai procedens ad diaphragma.
 Heyne.
 Φλοιόρος XV. 607. de tumultu ruginae XX. 577.
 Φλέω, ἀναέξω XXI. 561.
 Φόβος Ἀρηνος fuga II. 767. IV. 439.
 Λεπεα equi μήστωρε φόβοιο V.
 272. φόβονδε XV. 666. ἡρχε φό-
 βοιο XVII. 598. ita etiam φοβεῖν
 XXII. 11. 250. — XVIII. 247.
 435.
 Φοινήεις XII. 202.
 Φοινήκεεσσαι XXIII. 717.
 Φοινίξ, color palmae, punioens IV.
 141. VI. 219. φοινικι τέον φασ-
 νός XV. 588.
 Φονή, φοναι X. 521. XV. 658.
 Soph. Antig. 1814. Aristoph. Av.

1071. Heyne. φονῆι pro φόνῳ
 XV. 638.
 Φορηναι, φορήμεναι, φόρημα X.
 270.
 Φορμίζειν in nuptiis XVIII. com.
 604.
 Φόρεσ salus XV. 741. XVI. 39. φέ-
 ος XVI. 95.
 Φοράζω, φοράζομαι I. 83. ostendera.
 πεφραδία, πεφραδίο XIV. 335.
 φοράζωθ μη, videt, caveat ne
 XV. 164.
 Φοραχθέντες XVII. 263. 354.
 Φορένες I. 103. φρεσι πενταλίπερο
 XIV. 165. πυκνός φρ. XIV.
 294. ἐπι φρεσι additum ex anti-
 quae orationis copia XVII. 250.
 cf. XVI. 481. 504. μελαίνας φρ.
 XVII. 83. βαθύτερον φρ. XIX.
 125. ἐναισιμός φρένες XXIV. not.
 40. φρένες, diaphragma, περὶ¹
 XXIII. 104.
 Φορήται, φοναι II. 562.
 Φορέξ XXI. 126. XXIII. 692.

Φοίσσειν, φρίσσειν μάχη XIII. 559.
473.
Φρονεῖν XVII. 23.
Φρόντεις discernitur a φρόντις XVII.
40.
Φύγαδε VIII. 157. a φύξ XVI.
657. 697.
Φύειν VI. 140. de verbi quantitate
To. VII. p. 771.
Φύγα, φύσου ἐταιῆσα IX. 2. XVI.
656. XXI. 528; φυξενικός XIII.
101.

Φύξις v. πίεσθαι.

Φυλάσσειν περὶ μῆλος, περὶ εὐθο-
λυτοῦ, παν regens, περὶ XII. 303.
ut σύμνεοθαι περὶ πατείδες.
Φυλάκων et φυλάκας XXIV. 566.
Φύλοποις IV. 15.
Φυσίζοσ αἴτα III. 243. XXI. 68.
Φυτά de arbuscis XX. not. 258.
Φυταλή VI. 196. XII. 914.
Φωριαμός, κυριατός XXIV. 223.

X

Χαδέω, χάζειν IV. 24. cf. XI.
462. XIV. 30. χάζεσθαι XV. 736.
Χαῖσθαι in compellandis mortuis et
diis XXIII. 179.
Χαλεπάνειν XIX. 138.
Χαλινός XIX. not. 392.
Χάλκεος ὁ η XVIII. 222.
Χαλκεόφωνος V. 758.
Χαλκεὺς aurifice XVIII. 131.
Χαλκίς, avis, XIV. 290. cf. Sup-
pl. ad XIV. 291.
Χαλκοβατεῖς δῶρα Διός I. 426. XIV.
178.
Χαλκός aurum XXII. 32. bellum 72.
Χαλκυρισθών XV. 380.
Χάνοι γαῖα, χθών IV. 182. VI.
282. XVII. 416.
Χαράδραι XVI. 390. 392.
Χαρίειν et γάρειν XVI. 798. XXII.
403.
Χάρις gratis locus XVII. 147.
Χάρημη XIII. 82.
Χατεῖν pro: desiderare IX. 514.
Χειλί XXII. 93.
Χείμαδός IV. 452.
Χειμεύν XVII. 549.
Χέραδος et γεράδος XXI. 819.
Χέρης, γέρησα IV. 400. γέρεια.
Χερμαδίω XIV. 410.
Χερνητής γυνή XII. 433.
Χέρνην XXIV. 304.
Χερσόι, καταπρηνέσσι XV. 114. γει-
ρεις tribuntur notionibus ab-
tractis XXI. 548. γειρή, pro δυ-
νάμει de Iove XV. 695. γειρή πε-
ριστρέψας XIX. 181. γειρή ἀρα-
γιαν habilem. XIX. 396.
Χηραμός XXI. 495.
Χηρατο a χαίρεω XIV. 270.
Χηρωστής V. 158.

Χῆτος VI. 463.

Χῖσταιν XIV. 347.

Χιτώνα λάϊνον θεαται III. 57.
χιτώνιος de thorace V. 113. Διός,
eum Minerva induit V. 736. χι-
τάνι, ἔνδυμα ἀνδρείον XXIV. 231.

Χιλίαν XXIV. 230.

Χλονύτης aper IX. 535. conf. Musgr.
ad Soph. Trach. 147. Heyne.

Χλωρόν δέος VII. 479. μῆλοι XI.
630. νέον.

Χύανος, sitne ὁ γ. an τὸ χόανον
XVIII. 470. cf. 474. oom.

Χόλος καὶ μῆνις XV. 122. χόλος
πρὶ γολῆ XVI. 203.

Χολοὺν I. 78. XXIII. 543.

Χολωτός, πικρός, δρυμός XV. 210.

Χορηγούμενα XVII. com. 250.

Χοροιστικά XXIV. 261.

Χόρτος, αὐλῆς ἐν γόρτῳ XI. 773.
XXIV. 640.

Χραιστεῖν I. 242. 567. III. 54. 55.
XVI. 887.

Χρᾶν ἄρτο ΙΧ. 369.

Χραυσιν, χρᾶν V. 138.

Χρειώ, χρειοῖ et χρειγ ἀναγναῖτη
VIII. 57. ικάνει πάντας IX. 75.
et 604. χρεώ IX. 197. τί μάλα
χρεώ XI. 603. XXIII. 308.

Χρέος, χρεῖος, ὀφείλετο XI. 685.

Χριμπτεῖν XXIII. 584.

Χρομίος, Χρόμιος XVII. 494.

Χρονάρχην ἕπποι V. 354.

Χρονεάρη V. 509. XV. 256.

Χρονηλάκατος XVI. 183. cf. Sup-
pl. et XX. 70.

Χρονηνίος Diana, currū vecta, ut
dea VI. 205.

Χρονοθρόνος XV. 5.

Χρόσις, χρετός εἰ διά χρούς a χρός

et μόσιος XIII. 191. cf. XIV.
164.
Χυτή γαλά VI. 464.
Χώρας, συγχωνεύει XXI. 519.
XXII. 291.

Χωρεῖς pro εἰλικρίνει XVII. 101.
Χέδαστο, ἀργυρόστο, γάδη, γάνη,
γάμαι XIII. 165. XIV. 260. et
406.

Ψ

Ψαύτη XIII. 132. φαῦσον κόρυθες
κορύθων αἰκτομεναι.
Ψεῦδος τὸ IV. 235.
Ψηλαψῶν XVI. 747.

Ψιάδες XVI. 459.
Ψύξασα XX. 440.
Ψυχοστασία XXII. 209. 210. XXIV.
66.

Ω

Ωἱ pro ὅ apud infinitivum XIV. 55.
Ωδὲ pro οὖτες nonquam. pro ἐπὶ φ
τόξῳ III. 297. XII. 946. Heyne.
Ωδὲ huc XVIII. 392. οὐδὲ αὐτος
XV. 518.
Ωκέ pro οὐκέως XIV. 418.
Ωραῖος XV. 705.
Ωκύμορος XV. 441.
Ωκυντοδες XXIII. 304.
Ωλεξ, αὐλαξ, πατελαίκα XIII. 707.
Ωμηστής XI. 454.
Ωμογέφων XXIII. 791.
Ωνημῆτη, ἀνάμην differunt XVII.
25.
εἰς Ωμα Ιδίανται XV. 147.
Ωρισσι, αἱρετις V. 486.
Ωριστος, ἀριστος XVII. 689.

Ωρος annus XVIII. 351.
Ως, αἰς ἄν, ὡς πεν, αἴσαι, αἰς δια,
ὡς τε usus Hom. Exc. I. ad lib.
IX. αἰς ὅτε XI. 326. 415. XIV.
414. XV. 80. 681. XVI. 84. 298.
365. 429. XVII. 62. 264. αἰς post-
ponitur To. VII. p. 764. αἰς op-
tative pro εἰδει XXII. 296. αἰς
eius diversi significatus XXIII.
643. αἰς pro ηὐτικ' ἄν XIX. 16.
Exc. III. ad lib. I. p. 175. αἰς εἰς
cum futuri indicativo XVI. 271.
Ως et αἰς I. 116. 217.
Ωραιλή ab οὐτάσσει IV. 140. XIV.
518. et al.
Ωύτρος V. 895.

II. INDEX LATINUS.

A.

Abantes ex Euboca II. 536.
Abii pro populo habiti XIII. 6.
Abydus ad Hellespontum II. 886.
Acacus, *Acacerius mons Arcadiæ* XVI. 185.
Acamas, *Antenoris f.* II. 825.
rex Thracum 844. V. 46. VI. 7.
8. *Acamantes plures* XII. 140.
fortasse tres XVI. 542. (p. 210.)
A. necat Promachum XIV. 476.
eum ulciscitur Peneleus XIV.
486.
Acarius, rex Jolci, non Argivorum II. 700. Heyne.
Accentus jam in antiquis scriptis
Supplm. XVI. 57. XXIII. 828.
in appellativis XXI. 141. 158.
Exc. III. ad V.
Accusativus in *o*, utrum *o* an
eo XXI. 497.
Achaei, *Myrmidones*, Hellenes
II. 634.
Achaia non memorata To. IV. p.
825. *Aγαῖς γῆ* in Thessaliae
Phthiotide III. 253.
Achelous omnino amnis XXI.
195. aras ei positas aliaeque fa-
bellae de Acheloo ibid. cum he-
ro compositus 257. plures flu-
vii ejusdem nominis XXIV. 616.
Achilles, de nominis etymo I.
1. Achillis dignitas laesa, causa
et summa res Iliadis I. 5. To.
VIII. p. 782. ad Achilleum unum
maxime converit Hom. animos
nostros XX. 2. cf. 26. Achilles
brevis aevi I. 416. Achillis res
gestae, XI. urbes direptas ante
urbem obseassam I. not. 18. A-
chilles cithara canens IX. 186.
Exc. — ex patria domo, Phthia
protectus IX. 522. cum Ulysses

disceperat (*Odyss.* VIII. 75.) IX.
346. Achilli ut satisfiat pro injuria
ab Agamennone illata vulnere
Jupiter XV. not. 47. Achilli cur
pauci viri commissi XVI. 170.
A. tactica excellit XVI. 20. ejus
tentorium XVI. 231. XXIV. 448.
Achillies equi XVII. 426. XIX.
not. 892. 399. Achillies et Pa-
troclii amores XI. 785. XXIV.
6. add. Xenoph. Symp. 8, 81.
A. Patroclii corpus comitatur
XVIII. 289. Achillies ira inoendi-
tur ob P. interfectum 97. XIX.
init. illius lamenta de P. morte
XVIII. 514. principes Achivorum
ad gemiscunt XIX. not. 302. dol-
lor insanus ad ductum barbarorum
hominum XVIII. 22. A-
chilleum dentibus frendere XIX.
365. Patroclo honores funebres
parat XXIII. init. Patroclii um-
bram videt, not. 57. epulas parat
Patroclo XIX. 315. quae vati-
cinia resceiverit XVII. not. 408.
XVIII. 9. XIX. not. 326. 418.
XVI. 36. 50. cur non Patroclii
arma relicta sumserit XVIII. 192.
Achillies fata XIII. 9. (Valk. Cal-
limach. 218.) narrat Thetis Vul-
cano XVIII. 436. medicinam di-
dicit a Chirone Achilles XI. 831.
Achilleum instruit Minerva XVIII.
not. 203. Achilles sub muliebri
habitu latitans XVIII. 219. a quo
educatus XVIII. 438. a Peleo oc-
cultus XIX. 336. Achillis clipeus
XVIII. 478. 552. To. VII. p. 531.
XIX. 375. (*ἀσπιδοπούλα*, Phi-
lostrati de aspide liber XVIII.
478. pl. 1.) XX. 269. hasta XVI.
142. cf. Armatura. Achillis filius

- Pyrrhus XVIII. 478. soror XVI.
 175. Ach. et Aeneas pugna XX.
 259. not. Ach. et Hector copias
 suas hortantur XX. 858. Achillis
 cum Scamandro pugna XXI. 288.
 cf. 17. Ach. Agamemnoni omnem
 similitatem abdicare proficitur
 XIX. not. 55. Achillis impetus
 reprimitur ab Ulysses 154. impa-
 tienter fert moram 198. cibum
 sumere recusat 209. ambrosia et
 nectare reficitur, medicina a Mi-
 nerva instillatur XIX. 340. 347.
 Achillis species quam maxime
 ornata XIX. 357 — 398. trium
 hominum vires sequuntur XXIV. 456.
 A πολύφρος et παλώριος XXI.
 550. Hectorem hasta petit XXII.
 278. Hectoris cervicem transfigit
 XXII. 306. cf. XV. 68. Achillis
 gloriatio not. 331. vanitas explo-
 ditus XXII. 207. atrocitas Achillis
 not. 343. 364. verba ejus moribus
 consentanea XVIII. 78. Achillis
 personae non convenit oratio XX.
 357. Achillis mores XXI. not. 122.
 gloriatur de caede Asteropaei XXI.
 not. 139. 184. sarcastica dicta
 XXI. 234. salutem desperans
 confirmatur a diis XXI. not. 272.
 crudelitatis accusatus et excusat-
 tus XXII. 397. Achillis ήδος es-
 se ἀνάμελος dicit Aristoteles
 XXIV. 669. alio consilio aliter
 sentientem exhibet Achillem in
 Odyss. XVIII. 98. Hectoris cor-
 pus circa Patrocli tumulum re-
 patit XXIV. 1. exasperatus, quod
 Priamus ipsius voluntati diffidere
 videtur XXIV. not. 560. ad mi-
 serationem. Priami adductus XXIV.
 507. Hectoris corpus Priamo red-
 dendum curat, quomodo κοδείκης
 Ach. non insequatur Hectorem
 XXII. 165. 202. 208. Achillis
 mores XXII. 369. sepultura XXIII.
 256. A. non crematur XXI. 865.
 ista de morte Achillis a Paride
 et Apolline serius illata spectant
 ad Posthomerica XIX. 418. mo-
 ribundi praecpta XXII. 92.
 Ἀγίλεια epicum carmen To.
 VIII. p. 782.
 Accusativus duplex XVI. 668.
 Aries Homericus Exc. I. ad lib.
 IV. add. To. IV. p. 704. cf. lib.
 V. 355. XI. 498. XII. 118. XIII.
 675. 752. 765. XVII. 117. 692.
 Αὐτοὶ οἱ μὲν Μόλοι οἱ ΧΙ. 794.
 Actoris filii II. 621.
 Adamas Asii f. XII. 140. XIII.
 560.
 Ades Ἀδης ab Hercule vulnerata
 V. 395. cf. 345. Ἀδης τετέρη.
 Ades Tartarus; at Erebus ades
 Erianyis IX. 568. πετρώμενος illi
 ambit XXIII. 78.
 Adjectivum pro adverbio XVI.
 836. XXIII. 880. adjectivum
 omisso substantivo XIX. 398. c.
 Epitheton. metri causa quaedam
 adj. in fem. gen. non mutata
 XVIII. 222. num declarantia ra-
 mina seu epitheta cum aliis ep-
 thetis jungantur XXI. 520. c.
 Comparativus.
 Adrastea Troadis urbs II. 829.
 Adrastus dux Troj. II. 830. S-
 cyonius rex primus II. 572. Adr-
 asti filiae XXIII. 681.
 Adverbium cum verbo compo-
 tum XXI. 292. et al.
 Aedes heroum, earum species et
 partes V. 197. VI. 242. XI. 77.
 IX. 469. XVI. 184. 281. XVIII.
 378. 376. XX. 11. XXIV. 16.
 281. 283. 640. (atrium, χρόδη-
 μος, αἴθοντα) To. VII. p. 524.
 sup. (fastigia). novae aedes er-
 struuntur uxore ducenti XVII. 8.
 Aegae VIII. 223. sedes Neptun-
 in mari ad eas XIII. 27. mar.
 Aegaeum ibid. add. p. 659. ali-
 et de vita mirabili Aegaeum Ex-
 boeae. Heyne.
 Aegialea Adrasti f. Diomedea
 uxor V. 415.
 Aegialus II. 575. in Mycenarum
 ditione Paphlagoniae II. 858.
 Aegilips Ithacae II. 633.
 Aegina Argivorum fata II. 562.
 Aegis σμερδαῖην XXI. 401. c.
 aegidis terrore tropidatio virorum
 XV. 808. 860. XVIII. 250. II.
 448. V. 780. aegidem incutit Ja-
 piter pro clipeo XVII. 598. dum
 fuere aegides XV. 229. 308. 316.
 Aegium II. 574. Mycenarum di-
 tione.
 Aemonis nepos Alcimedon XVI.
 193.
 Aeneas ubi educatus XX. not. 90.
 Aen. et Achilles not. 156. Ae-
 neas virtus XIII. 459. XX. not.

242. pietas XX. not. 298. pugna cum Diomede V. 166. a Venere servatus 297. 811. ab Apolline abductus 445. v. ad 482. Priamo parum probatus XI. 58. iratus Priamo XIII. 459. excitatur ab Apolline XVII. 828. cf. 484. XVI. 614. 616. ubi regnabit XX. 807. *Alvæus* antiquum unde *Alvæas* domum productum, ita: Aeneadæ ap† Virgil. To. VI. p. 647. cf. XIV. 541.
- Aenones* II. 749. Heyne.
- Aenus* Thraciae IV. 520.
- Aeolidae* VI. 154.
- Aeolica* forma v. *Dialectus*.
- Aeolum* in Hom. non occurrere To. IV. p. 860. 9. 418. ubi *Aeolidis Larissa*. Heyne.
- Aepetia* Messeniae urbs IX. 152.
- Aepy* II. 592.
- Aepyti* tumulus II. 604.
- Aesculapii* filii II. 781. Asclepiades in Thessal. ibid.
- Aesopus* Troadis II. II. 823. XII. 21.
- Aesyetae* tumulus II. 798.
- Aesyma* Thraciae urba VIII. 804.
- Aetho* equus XXIII. not. 403.
- Aethices* in Thessalia II. 744.
- Aethiopes* XXIII. 206. I. 428. cf. Herodot. VII. 69. 70.
- Aethra* Pithei f. III. 144. Thesei mater, agnita a nepotibus.
- Aetoli* II. 638. XIII. 218. Curetibus expulsis Aetolianis occuparunt; eorum heroes: Oeneus, Meleager, Tydus, Diomedes IX. 528. cum Eleis cognati XXIII. not. 688.
- Agamède* Augæs filia, Malii ex Epeis uxor XI. 789.
- Agamemnon* rex Mycenarum II. 516. Atrei f. Thyesti snocedit I. 105. 6. insulae cum Argis tenet 108. cf. IX. 246. ejus sceptram, regnum ac successio, de imperii finibus et de Argis Exe. I. ad lib. II. add. To. IV. p. 685. Schol. ad II. 249. A. studet discessum bis vel ter simulato, tum ex animo IX. 16. XIV. 64. Suppl. ad 76. ejus deinceps XI. pr. ejus caedes To. VIII. p. 892. vulneratus a Coene XI. 273. ita ut pugnare non possit XIV. 129. ejus de iniqua fortuna querelas XIV. 42. enim obſurgat Ulysses XIV. 82. copiam melioris camſillii exhibet 105. ejus baltona pīetas XI. not. 214. ejus filiae tres 144. septem urbes Messeniae, quas offert Achilli IX. 149. bōnigae excipit Achillem oratione XIX. not. 74. utrum stans dixerit nacne 79. 80.
- Agapenor* Ancaei f. II. 609.
- Agasthenes* Augæs f. II. 624.
- Agau* pro populo habiti XIII. 5.
- Agenor* ex Antenoris filiis XV. 340. fragientibus parat salutem XXI. not. 542. Achilli se offert XXI. not. 571.
- Aglaus* XV. 446.
- Agrius* XIV. 117.
- Ajax* Oilei f. II. 627. cum Proteſilao in statione XIII. 681. XVI. 880. cur Aiaci repente mores tantopero asperos tribuerit poeta XXIII. 478.
- Ajax* Telamonius, μέγας, comparative dictus cum altero minori, Oilei f. nisi: vasto corpore XVI. 858. Suppl. ad XIV. 494. 41a. pugna cedens XI. 513. Achivo- rum rebus metuit XVII. 626.
- Aiacem* δωρεάντα XVII. 648.
- Aiacis* de Patrocli corpore cura 717. Ajax et Hector non cedunt XV. not. 405. interficit Calotrem 419. Aiaci pugnanti Teucer se adjuvit 487. concedit Ajax navium tabulata 674. hortatur Achivos 727. Aiacis hasta ab He- cto- re praecisa XVI. 114. repellit Trojanos volentes Patroclum abstrahere XVII. 277. interficit Phor- cynem 312. instituit deos ordines in aie 857. Ajax cum Ulysse lu- ctatur XXIII. not. 725. 730. Ajax et Ulysses ζευκόλεις XXIII. 786. ἄρρενας dicuntur, quamvis vulne- ratur II. 590. XIV. 406. XXIII. 828. To. VI. p. 656. ad 404.
- Aiacis* advocantur XVII. 507.
- Αἰακομησητε* 'Αθήνη v. Mi- nerva.
- Alcimedon* XVI. 198. Laercis f. XVII. not. 456. 487.
- Alcimus* pro Alcimedon XIX. 892. XXIV. 474. 574.
- Alcmaeonis* filia Leodamia XVI. 175.
- Alcmena* Herculis mater XIV.

324. cf. Hesiod. et Pherecydem, ad quem Sturm. Alomenae partus XIX. 119.
- A**lecyone, quae alias Cleopatra IX. 558.
- A**lectryon XVII. 602.
- A**leius VI. 201.
- A**lisium Elidis II. 617. Alisius campus et collis Elidis XI. 756. II. 615. To. VI. p. 634.
- A**lizones II. 856.
- A**llegoriis et tropis antiquiores homines cogitata efferebant XXIV. not. 588. de Allegoria Hom. Exc. III. ad XXIII. allegorica Hom. interpretatione unde orta I. 896. (Eustath. Heraclid.) To. VIII. p. 556. cf. p. 891. lib. XIV. not. 200. 205. XV. 18. 189. XVIII. 395. XX. 64. 67.
- A**loidae V. 885. Otns et Ephialtes.
- A**lope Thessalies II. 682.
- A**los Thessalies II. 682.
- A**lpheus f. Elidis et Messenias V. 545.
- A**ltos Lelegum rex XXII. not. 51.
- A**lthaea mater Meloagri, infamis odo eius, IX. 551. 562. imprefatur filium 564.
- A**lyba Paphlagoniae II. 857.
- A**maithoa V. 738.
- A**marynceus Pyttii f. XXIII. not. 629.
- A**mathea Nereis XVIII. 48.
- A**mazones III. 189. incursio in Phrygiam 184. cf. II. 856.
- A**mbrosia Exc. IX. ad lib. I. pro unguento XVI. 670. ambrosia reficitur Achilles, v. h. v.
- A**μισθόδαρος, alibi **Αμισθόδαρος**, qui Chimaeram nutriti vice dicitur XVI. 828. cf. Suppl.
- A**mpaoon Polynemonia f. VIII. 276.
- A**mphibis, Pelopis f. XIX. 116.
- A**mphiclus XVI. 18.
- A**mphidamas X. 288. ejus filius Cleonymos XXIII. 86. 87.
- A**mphigenia II. 598.
- A**mphimachus Cteati f. II. 60. Nomionis f. II. 871. ab Achille caesus 872.
- A**mpithruonis expeditio contra Teleboas XXIII. 654.
- A**mphius Selagi f. V. 611.
- A**mphoterus Trojanus XVI. 415.
- A**myclae Lacedaemonis urbe II. 582.
- A**mydon Thracie II. 849. idem Abydon cf. Suppl. ad XVI. 287. 288.
- A**myntor Ormeni f. Phoenicus pater IX. 448. X. 266.
- A**nacoluthon, ανακολύθως dictum II. 348. ubi Schol. sudet frugm. Euripidis *Δελφοί*. Αττίς (Αττίς) χάλις δή τε ἔξαρτηται θύλας, ερελή μ' απειλητ. II. 819. V. 297. 312. XIV. 541. XV. 680. cf. Apodosis.
- A**naklypha III. 261.
- A**naprestus in hexametro XXIII. 194.
- A**nestrophe praepositionum XVIII. 191. cf. Praepos.
- A**ncaeus duo hujus nominis obscuri XXIII. not. 688.
- A**ncisiades, Anchises Sicyonius XXIII. 296.
- A**ndromache VI. 895. Ectonius f. Hectoris uxor, mariti amantisima VII. 429. 430. etiam ap. Plutarch. Conjug. Praecept. p. 145. C. οὐδεροφορέας VI. 457. quomodo dicere possit, codem fato se cum Hectore natam To. VIII. p. 848. inf. Andromachae ab Hectore discessus VI. not. 482. lamenta de Hectore cassio XXII. 470. XXIV. not. 729.
- A**neomoria, Anemolia II. 521.
- A**nguilla (*Ὕγειας* et *Ὕγειας*) discreta a piscibus XXI. 208. 353.
- A**nimae XXIII. 100. 101. 104.
- A**nimantia loquentia Suppl. ad XIX. 406.
- A**nnus: ἀρχή anni para quatuor anni partes non norant XVIII. 351. cf. chronologia.
- A**nomala in Hom. obvia ad Grammaticam nondum perfectam retuli, quae alii argutius et subtilius expeditunt variis commentis, quorum fastidium ferre nequis. Heyne.
- A**ntae Proeti conjux VI. 157.
- A**ntehemerica v. Indic. Actor et Homerus.
- A**ntonor III. 205.
- A**nthea Messeniae IX. 151.
- A**nthedon Boeotiae II. 508.
- A**nthemion et Anthemides IV. 483. Simoentis f.
- A**ntigona Eurytionis f. XVI. 175.

Antilothus IV. 457. XIII. 554. XVII. 378. XIX. 238. certat in ludis funebris XXIII. not. 851. 861. optimus juvenis, not. 566. 785. XVI. 18. XVII. not. 643. 694. com. 577. 569. nuntium de Patroclio caeso allert XVIII. init. vocatur Νηλήτος XXIII. 514.

Antimachus intercesserat ne Helena redderetur XI. 123.

Antiphus Priami f. IV. 489. ab Achille prius captus, ab Agamemnonne occisus XI. 101. 2. 8. Thessali f. II. 678. dux Maeonum II. 804. Talaemenis f.

Antron Thessaliae II. 695.

Aoristi usum Homericum non ubique eum Atticorum usu convenire, saepe observatum. Cum futuro indicativi eodem loco habeatur ut I. 185. 187. 141. 3. 4. aor. et fut. variant saepe ut III. 28. 328. XI. 438. Aoristus et imperfectum XV. 545. promiscue III. 23

Apaeus Troadis II. 828.

Apis Peloponnesus I. 270.

Apisalon (Amythaon) XVII. 348. plures hujus nominis, ibid.

Apocope exempla XIX. 392.

Apodosis deest VIII. not. 428. apodosos omissions XVIII. 101. XXIV not. 448.

Apollo jam ante Hom. cum Sole confusus I. 50. p. 28. curat, ne corpus Hectoris lanatum foedetur XXIV. not. 1. postis ab eo immissa v. not. ad I. 48. splendida ejus species I. 45. Apollo et Musae I. 603. χρυσάρη V. 509. evocatus a Junone XV. not. 143. ad Apollinem se coniur Jupiter, 290. Jovis aegidem quatiens Apollo 308. 366. ηῆς Φοῖβη 365. Apollinem et Πατήκη idem numen esse 256. a Troiae muris prospicit tutela XVI. 70. in Asii personam versus XVI. 717. in personam Mentae XVII. 71. Periphantia 528. Phaenopis 582.

Apollo λεόπαπος 394. Apollinem, Solem, invitum Juno subire cogit XVIII. 239. Apollinis Amyclae thronus To. VII. p. 519. Apollo muris exstremis operam dat XXI. not. 448. Apollinem objurgat Diana XXI. 470.

Apollo adstat Agenori XXI. not. 648. de Apollinis sagittis mythica fabula XXIV. 753. Λυγγένεις To. IV. p. 700. A. dicitur Lycius (Delphicus et Delius nusquam ap. Hom.) XVI. 518. ἀφύτω XVI. 590. Nomius XXI. 447. XXII. 818. Apollo et Diana a Cerere suscepti XIV. 326. Aposiopesis I. 135. 136. 580. 1. III. 59.

Aquilarum genus XXIV. 292. dictum περιχών not. 316. aquila ossa nigra XXI. 252.

Aquilones etesiae XXI. not. 346.

Araethyrea in Mycenes ditione II. 571. cf. Plin. IV. Phlius, quae regio ab Hom. Araethyrea dicta, postea Asopis.

Arcades II. 610. 611. naves ab Agamemnonne acceperant. Mirum de his nihil in II. commemorari.

Arcadiae urbes II. 693.

Archilochus Antenoris f. II. 828. Archelochus XII. 100. XIV. 468. 4. et Suppl.

Architectura v. ars. tentorium Achillis v. h. v.

Arctoa sidera, circuli Arcticci v. astronomia.

Areilycus XIV. 451. alias nominis ejusdem XVI. 308.

Areithous XX. 487. duo hujus nominis XVII. 9.

Arene in ditione Nestoris II. 591.

Aretus VII. 494.

Aργειτοντης XVI. 181.

Argos II. 592. Exc. ad II. 101. Achaicum A. IX. 141. Pelasgieta II. 681. cf. de illo. et de hoc XIX. 115. 329. Argos μέσος cum Hellade junctum II. 688. Exc. I. ad II. To. IV. 441. Argivi ibid. Argos i. q. Peloponnesus I. 30. II. 688. IV. 171.

Arimus II. 783. Arini montes in Cilicia, quam insederunt Syri, Arimaei cf. Strab. XVI. p. 1181.

Arión equus XXIII. 346.

Arisiba ad Hellespontum VI. 13. Troadis II. 386. XXI. not. 42.

Armatura, ejas partes III. 380. Paridis XI. 17. Agamemnonis, Minervae V. 786. cf. XVI. not. 230. 419. XVII. not. 512. 609.

XIX. 369. 574. armatura, qualis Vulcanus Achilli parat XVIII. 478. arma Achillis, Agamemnonis et Diomedis comparantur To. VII. p. 519. arma Achilli apparet Thetis XIX. 1 — 18. armatae Achilles XIX. not. 557 — 598. arma comparantur περιπολης XIX. not. 586. arma et Peleo et Achilli et Patroclo et Hectori apta Suppl. ad XVIII. 194. in armis validioribus magnum est praesidium, itaque Patroclus arma Achillis induit XIV. not. 10. 576. 579. arma deorum XX. 265. armorum metalia XVIII. 474. 481. XX. 265. 7. XXI. not. 592. To. VII. p. 534. arma aurea XXII. 52. XXIII. not. 561. aurea stanuo obducta XXIII. 561. duo spicula gestat Asteropaeus ambidexter in armis XXI. not. 139. 145. cf. Hastae. — Schlich- tegrolli comparatio clipei Hercu- lis ap. Hesiodum To. VII. p. 587.
Ars, artium origo et incrementa To. VII. p. 583. lib. XXI. 441. ars oppugnandi XVIII. 290. urbem defendendi not. 513. ars mechanica rudit not. 572. folles in arte fabrili 470. cf. not. 564. a. statuaria, simulacra videntia et incedentia 419. XIX. 407. a. sculptoria, opera anaglypha, v. h. v. et: Clipeus Achillis. a. poetica, distinguitur ab aliis ar- tibus To. VII. p. 581. 817. To. VIII. p. 800. poeticae descriptio- nis ars ibid. et 582. ars drama- tica, περὶ τὸ δοκοῦν XX. 75. cf. in Ind. Auct. Epopoeia. a. arandi XVIII. 542. 546. fidibus canendi XVIII. 570. artis de- pscendi coria primordia XVII. 390. a. Vulcani XVIII. 469. rota fi- guli, antiqua de rerum inventoriis et auctoribus crisia parum tuta XVIII. 600. architectura XXIII. 712. cf. aedes. ars textri- na XXIII. 760. a. equestris et aequigandi XIII. not. 307. et seq. 638. XXIV. not. 267. astrono- mica To. VIII. p. 578. lib. XXII. 29. XVIII. 486. 487. 488. astro- logia XVIII. 251. vid. Saltatio. Arna Boeotiae II. 507. VII. 9.

Artemis Diana venatrix XX. 70. 1. XXI. 470. 1. 483. 4. 492. 3. **Articulus**, ejus usum Homerum ignorasse I. 9. 11. 106. 455. To. VII. p. 422. lib. XI. 635. XIV. 274. 460. XVI. 25. 27. XVII. 195. 635. XVIII. 82. 485. XIX. 105. 922. XX. 320. Suppl. ad XVI. 27. XX. 147.
Ascalaphus dux Orchomeniorum II. 512. Ascalaphi, filii Martis, mors XV. 110.
Ascanius dux Phrygia II. 863. ibidem Ascania cf. XII. 792.
Asine II. 560.
ἀστέρων (οὐδείς) ἐν λεγάνῃ in Lydia II. 461.
Asius Hyrtaci f. II. 898. XII. 96. 110. XIII. 384. Hecuba frater XVI. 717. 8. XVII. 596.
Asopus Boeotiae fl. IV. 333.
Aspiratio in media voce ut ξυρέηται (ξυρένται) To. IV. p. 12. add. lib. V. 76. XV. 705. XXL 262. XXIV. 285. et al.
Asplodon Boeotiae II. 511.
Asterismi appositi I. 105.
Asterium Thessaliae II. 795.
Asteropaeus XXI. not. 139. XXII. not. 808. Paeonum dux XXI. 140. add. II. 848. XVII. 217. Pelegoni f. XXIII. not. 560.
Astrologia, astronomia v. ars.
Astyanax de morte dejectus XXIV. 735. XXII. not. 499. inops in- ductus VI. 402. unde tragici in scenam pueros inducere didice- runt. Heyne.
Astynous XV. 455.
Astyochē Actoris f. II. 513. Tlepolemi ex Hercule parens II. 638. XVI. 179.
Ate Suppl. ad XIX. 87. 90 — 4. pulchritudine praedita 126. Exc. I. ad XIX. λόρος "Ατης" 131. 132. XV. 30. cf. Fatum.
Athenae II. 546. Homeri patria XVIII. 490. Atticorum judicium περὶ τῶν γονικῶν XVIII. 493. inde χοινή 498.
Athene γλαυκῶπις I. 205. et al. Αθετούσα, interpolata v. Ho- merus.
Atreus, Epulas Thyestes tragicorum Homerus ignorat; obser- vat Schol. ad II. 106. **Arcas**

II. INDEX LATINUS

51

tateam liberorum Thyesti tradit,
hic pupilli regnum reddit post-
habito Aegistho. Heyne.

Atridae Exc. I. ad II.

Attica forma, syntaxis etc. v.
dialectus.

Atymnius, duo hujus nominis
XVI. 317.

Augene Locridis II. 532. Laconi-
cae II. 538.

Augmentum poetas Jonum aut
respueant negligere, inaume-

ris locis monitum. Heyne. cf.
dialectus.

Augurium XXIV. 315.

Aulis II. 496.

Automedon, Achilli, auriga,
XVI. 145. XVII. 468. 498.

Axius XXI. 141. 158. Thessalico,
tum Thraciae f. II. 850. cf. Sup-
pliem. ad 237.

Axylus a Diomede caecus VI. 12.
Teuthrantis f. Arisba profectus.

B.

Batice II. 813. terra aggesta,
tumulus Myrinas, ut alter collis
a. tumulus Aesyetae 798.

Bathycles XVI. 594.

Bellerophontes VI. 155. με-
λλογόνας VI. 201.

Bessa Locridis II. 530.

Boagrius II. 538.

Boebe Thessalicae II. 712.

Boeotia i. e. Navium catalogus.

Abest haec pars carminis, To.
IV. p. 690. **Boeotiae** II. origines
II. 494. Βοιωτῶν γαληχερώνων
XV. 380. Boeotica genitivi forma
v. dialectus.

Boreas αἰωρηγενῆς XV. 171. ὁ-
σφρός XXI. 345. boreas et

zephyr. venti stati XXIII. not.
192.

Borus Meneithei pater XVI. 177.

Briseis e Pedaso Lyrnessum fu-
gerat II. 689. I. 184. 323. 346.
vero nomine Astydamia II. 689.
χαλκόποδος I. 184. XXIV. 676.
Briseis Lyrnesso capta abducta
XIX. 60. 292. 246. Patrecli cor-
pus amplexa XIX. not. 277.

Briseus XIX. not. 292.

Bryseis Laconicae II. 588.

Budeum urbs Thessalicae XVI.
572. cf. Suppliem.

Buprasium II. 615. XI. 759.
XXIII. not. 629.

C.

Cabesus, Cabesa, urbs Thraciae
XIII. 363.

Cadaverum servatio XIX. not.
24. apud Aegyptios 89. crematio
XXII. 342. 512. cadaver unctum
XXIII. not. 186.

Cadmei, Thebani, κέντρος σύ-
νεστον, de curribus pugnantes IV.
891. 803. εὐάρματος ap. Pind.
fragm. CLXXIV.

Caeneus Lapitha I. 264. II. 745.

Calchantis vatis personam in-
dit Neptunus XIII. 45.

Caletor XV. 419. Clytii f. ab
Ajace necatur.

Callicolone XX. 58. not. 144.

Callirrhoes liberi XX. 281.

Calydne insula II. 677.

Calydon II. 640. Aetolico 521.

oppugnatur a Curetibus, Melca-
stro recusante urbi succurrere IX.
526. Καλυδὼν ἀκτηγῷ, ibi Oce-

num habitasse XIV. 116. Calydo-
nius aper immisus agro a Diana.
IX. 529. idem causa bellū 543.

Camirus Rhodi II. 656.

Cardamyle urbs Messeniae IX.
150.

Caresus Troadis II. XII. 20.

Cares II. 867. add. Apollod. III.
1. 2. 3. Strabo XIV. p. 976. A.
in iis Leleges v. ad lib. X. 429.

Carystus Euboae II. 589.

Cassandra Priami f. ab Othryo-
neo petita XIII. 366. XXIV. not.
695. 689. ap. Hom. non vatici-
natur XXIV. 699. 704.

Cassiteri usus v. κασσίτερος et:
arma.

Castor equis insidens non ap.
Hom. XV. not. 680.

Castra Achivorum oppugnantur
XII. 1. castorum metatio et mu-
nitio per Achivos Exc. I. ad lib.

- VII. fuga Achivorum in castra
Exc. I. ad XI. castorum expugnatio per Trojanos Exc. I. ad XII. cf. lib. XIX. 41. XX. 8. XXIV. not. 349. 692. castra Trojanorum XVI. 895. XVIII. 404. excubiae ante castra XVIII. 530. castra dextra et sinistra ηῆσ XIII. 675. cf. XIV. 30.
- Casus**' primus pro quinto XVIII. 385. φίλος pro φίλα XXI. 106. dat. plur. αἰτησεῖ etc. XXII. 28. vocat. cum o et o 345. nominat. absolut. XXIII. not. 546 et al. dativ. i pro ii XXIII. 500. casus mutatur XXI. 37. casus tertii usus insolentior XIX. 220. cf. dativus.
- Casus**, insula II. 676.
- Catalogus** navium, qui de illo scripserint II. 494.
- Catena aurea** Jovis VIII. 18. 19.
- Caucones** XX. 329. cf. IV. p. 439. et p. 426.
- Centauri** cum Lapithis pugnant I. 263. II. not. 738.
- Cephallenios** II. 631. sub Ulyse IV. 330. I. not. 366.
- Cephissus** II. 522.
- Kῆρε** plures XVIII. 536. v. Fortuna.
- Cerinthus** Euboae II. 538.
- Certamen** nobile Augae tempore, tripode proposito XI. 699. certamina XXII. 159. 162 et sqq. certamina poetarum et rhapsodorum To. VIII. p. 796. non aliis novit Homerus agonas quam funebres XXII. 164 cf. ludi funebres. Monomachia XXIII. not. 798. certamina Graecia fuisse antiquissima tria XXIII. 621. certamina ἀράγεια et ἱερά XXIII. 680. mos certandi cum subligaculo, athletarum nuditas 683. 754. certandi ratio 757. 758.
- Cervi** cornuta XIX. 138. vid. Indic. Graec.
- Cestns Veneris.** v. Venus. cf. Boettiger Sabina p. 876. Heyne. cf. Exc. I. ad lib. XIV. lib. XXIII. 638. v. etiam: cingulum.
- Chalcis** II. 587. Aetolie II. 640.
- Chalcodon** Elephaeoris pater II. 541.
- Charites** XIV. 267. 275. lavant Venerem not. 170. ὄμοιαι, a co-
- mæ pulchritudine XVII. 51. ξενθαλ ibid. cf. XVII. 51. ibique Suppl. Charis Vulcano nupta, ingenioso mytho XVIII. not. 382. ibid. observ. cur in Odyssea Venus uxor Vulcani sit, hic Charis. cf. Suppl. ad XVIII. 382. diversi Charitis mythi 399.
- Chimaera** nutrita ab Amisodoro XVI. 328. ἀμαρακίτη 329. VI. 179. nata e Typhon et Echidna. v. Schol. vers. 181. 182. ex Hesiode immigraverunt.
- Chiron** uno loco memoratur nutritor Achillis IX. 481. XI. 851. cf. Achilles.
- Xlāīvāt** a decubitibus induuntur XXIV. not. 644.
- Chorus** v. Saltatio.
- Chromius** XVII. 217. 494.
- Chromis** Mysorum dux II. 358. IV. 295.
- Chronologia** II. not. 48. 493. To. VIII. p. 825. 826. Homericum novisse Anchiseu XX. 210. de aestate Gygis 39 et enumeratio partium diei XXI. not. 111. cf. annus. To. VII. p. 572. 587. 590. Suppl. ad VIII. 810. 813. lib. XX. 216. XXIII. 685. XXIV. 765. v. Homerus.
- Chrysa** insula, quam Cilices habitabant. To. IV. p. 180. lib. L not. 366. 431.
- Chryses**, Chryseis I. 13. 369. Cibi sumendi tempora XXIV. 124.
- Cicadas** III. not. 151.
- Cicones** Thrae II. 846.
- Cilices** I. not. 366. in Troade Theben tenentes VI. 396. 397. cf. II. not. 689. To. IV. p. 439. inde a Troadis finibus usque ad Cariam insederunt Strabo XIII. p. 921. add. p. 855. B. 558. A. 902. B. C. 983. C. Heyne.
- Cilla** I. not. 366. cum templo Apollinis Cillei inter Thebea et Antandrum v. Strabo XIII. p. 910. C.
- Cingulum** quod corpori supra femora injicitur XIV. not. 181. cingulum Veneris, Dianaee, Leucotaeae etc. not. 214.
- Cinyras**, Cypri, Agamemoni munera mittit XI. 40.
- Cissens Kισσῆς**, Thrax, Themus pater XI. 222. XVI. 718.

Cithara, οὐδαπλεῖς XVIII. 570.
 Clavis XIV. 168. cf. porta.
 Cleobulus XVI. 330.
 Cleonae II. 570. in Mycenarum
 ditione.
 Cleopatra Idae et Marpessae fi-
 lia, Eumeni neptis, Meleagro
 nupta IX. 552. eadem Alcyone
 appellata 557.
 Clipens, ἀντίς, partes VIII.
 192. XII. 294. cf. armatura.
 Clitus Pischoris f. XV. 445. 449.
 Clonius dux Boeotorum XV.
 340.
 Clymene cum Aethra III. 144.
 Clytius Lycomedontis f. III. 147.
 alius XI. 302. cf. XV. 419.
 Clytomedes Euopis f. XXIII.
 not. 633.
 Cnossus Cretae II. 646.
 Coenus XV. 274.
 Oeolum aereo solo instructum
 XVII. 425.
 Coeranus Cretensis XVII. 611.
 Colone Elidis XI. 756.
 Columnae in tumulis XI. not.
 871.
 Comarum ornatus XVII. 52. cri-
 nes uncti ambrosia I. not. 529.
 eomae immolantur flaviis v. h.
 v. comas evellebant XXIV. not.
 711.
 Comparatio οὐχ χρειόντως οὐ-
 δὲ κιθαρῶς facta II. 478. cf.
 479. Agamemnon comparatur tau-
 ro II. 480. ita Sarpedon moriens
 XVI. 487. comparatio caliginis
 atrae XII. not. 468. comparatio
 ex eo genere, quo primariae
 comparationi subjicitur alia ex
 subsequenti XI. not. 478. compa-
 rations damnantur XI. 547.
 pugnae cum flamma 595. compa-
 ratio cum comparato permixta
 XIII. not. 858. comparatio
 leonis XII. not. 292. XVI. 751.
 et 756. XVII. 61. 183. XVIII.
 161. 584. XX. 165. leaenae ru-
 gientis XVIII. 818. comparatio-
 nes a seris pugnantibus petitas
 collegit Eustathius XVI. 756. a
 lupis XVI. 352. sue XVII. 281.
 musca 570. aquila 674. canibus
 sprum persequentibus 725. ser-
 pente 740. jumentis 742. locu-
 stis XXI. not. 12. delphine not.
 17. vulture XIII. not. 64. Ha-

ctor comparatur equo XV. 80.
 263. XVI. 8. comparatio equo-
 rum et amnium 898. fragoris a-
 mnium XXI. 237. Myrmidones
 comparantur cum vespa 299. 322.
 comparatio non satis explicite
 exposita XVI. 297. fugientes
 comparantur torrenti XVI. 384.
 a capto pisce 406. — 428. 633.
 141. comparatio venti 765. signi
 fumo et igni dati XVIII. 207.
 ignis vastantis XIX. 375. incen-
 di late grassantis XXI. 522. pro-
 cellosae nubis XX. 51. stellae
 XXII. not. 25. roris XXIII. 598.
 Achillis nube induiti XVIII. 207.
 conspectus Achillis XVIII. 219.
 lunae cum scuto XIV. 374. mes-
 sis 221. navis XVII. 4. Miner-
 vae de coelo delapsae 546. Ulys-
 sis cum muliere texenti XXIII.
 not. 760. comparatio eximie or-
 nata XV. not. 618. compara-
 tiones bene elaboratae et praec-
 clarae XV. not. 628. XVII.
 55. 183. 657. 664. 742. suaves
 et ornatae XXI. not. 257. XXII.
 189. celebratissima XXII. not.
 98. egregie accommodata compa-
 ratio not. 189. suavissima, ab
 aliis poetis frequentata XXIII.
 not. 593. εὐφαντησιάδης not.
 692. de quibusdam comparationi-
 bus XVII. 53.

Comparativus et Superlati-
 vus habent ὡραῖος et ὠραῖος
 etiam post longam syllabam XVII.
 446. cf. Adjectivum.

Concio, ἄγοα in exercitu Achi-
 vorum VII. 382.

Conjunctivi et Optativi u-
 sum non ubique in Homero con-
 stitutum esse ut in Attica dia-
 lecto, saepe monitum, ut statim
 ad I. 262. 280. 550. Subtilius
 explicere Homerum recentiores
 Grammatici. Heyne. permittatur
 etiam cum futuro conjunctivus
 XIV. 16. 76. 77. XV. 410. XVI.
 60. 260. 264. 271. XVII. 184.
 144. 636. XVIII. 98. XXII. 129.
 XXIV. 356. To. VIII. p. 490.
 conjunctivus in comparatione, post
 ὅτε, XIV. 414. XVI. 298.
 365. 386. 642. XVII. 547. 726.
 post ὅτε pro ὅτε κα XXI. 522.
 post εἰ κε Exc. II. ad lib. V.

- lib. XVII. 557. post ἔτην XIX.
208. post δέκα Exc. III. ad lib.
IV. lib. XVI. 100. XVIII. 61.
post ἔτην XV. 363. cf. particulas
Graecas in Ind. Graec.
Connubiorum jura XIV. 517.
Copse Boeotiae II. 502.
Coprei filius Periphetes XV.
688.
Corinthus II. 570. in Mycena-
rum ditione. Ephyra VI. 152.
Coronarum usum Homerum
ignorasse Plinius ait, To. VI. p.
656.
Cornea Boeotiae II. 503.
Coronus Caenei f. II. 746.
Cos, insula II. 677. Κόσ, Κός,
Κόος XIV. 256. 255. Herculis
apud hanc insulam naufragium v.
Hercules.
Cosmogonia, Homers κοσμο-
ζούσιν κατὰ τὸν Μωάτην XVIII.
485. Gebelin monde primitif To.
p. 598.
Cranaë insula III. 446.
Crapathus, Carpathus, insula,
II. 676.
Crater XXIII. not. 741. 745.
Crebriones auriga loco Arche-
ptolemi XVI. 727.
Creta ejus urbes II. 645. ἀντόρ-
μοις 649.
- C**rinacus XXIV. 544.
Crites v. comae.
Crisa II. 520.
Crocycleum II. 633. Ithace.
Croesmus XV. 523. et not. 525.
529.
Cromna Paphlagoniae II. 855.
Cronus in Tartaro VIII. 479.
eum in Tartaro includit Jupiter
XIV. 203. — 274. Croni tri
filii XV. 187.
Cteatus XXIII. not. 638.
Cretes II. 638. 9. ab Actolis
expulsi, in Acarniam disceden-
tes, iis infesti IX. 523. oppug-
nant Calydonem, IX. 525.
Currus cf. ars aurigandi et: equi.
etiam XVII. not. 464. XVIII.
532. pilis Achivos non usos esse
XVI. 910. currus Junonis de-
scribitur V. 720. seqq.
Cyllene XV. 518. Arcadiæ II.
603.
Cyparissus II. 519. in ditione
Nestoris 593.
Cyphus urbs Thessaliae II. 748.
III. 144. VII. 135. XI. 258.
Cypria vox v. dialectas.
Cypseli arca XVIII. not. 535.
To. VII. p. 519-587-588. XII. 2.
Cyrnus XXII. 359.
Cytorus Paphlagoniae II. 853.

D.

- D**aedalus, ejus opera unde ita
dicta XVIII. 590. (592.) δαιδάλ-
λος.
Danae Acrisii f. Persei mater ex
Jove XIV. 519. 520. cf. Sup-
plim.
Danai To. IV. p. 321. 368. ad
v. 684. p. 442. ad II. 558. Da-
nai θύεται XV. 739.
Dardania diversa ab Ilio XX.
216.
Dardanus ἄνήρ II. 701. Darda-
nii, Δάρδανοι III. 456. Darda-
nios dicit Aeneas II. 819. Dar-
dani gens XX. 215. not. 306.
Dardanus Biantis f. XX. 218.
236. not. 460. Τρῶες καὶ Δάρ-
δανοι XV. 486. Dardanos fa-
se dictos Troes XX. 85.
Dardanus urba XX. 216.
Dares Vulcani accendos V. 9. 108.
221.
- D**ativus cf. casus. apud infinit
pro accusat. propter ἐπέμβασην
IX. 55. solemniter pro genit.
apud σημαντέα, ἀρχεῖα, ἀρά-
στας XIV. 84. & pro eti XXIV.
18. dativ. pro genit. c. ωντο XV.
376. in appositione pro genitiliro
XVI. 581. dativ. primae declina-
tionis in gen profertur XVI. 712.
Dauii II. 520. pro ea Ἀνάγκη
lectum esse, doct Schol. Soph.
Oed. R. 738.
Dasiāς ὁ Θεός XXI. 464.
Deiphobus Helena potitus XXIV.
251. Exc. I. ad lib. I.
Delphos missa a Cyge dona To.
VII. p. 587.
Demeter a Jove amata XIV. 336.
Demetrus urbs Thessaliae Διήπ-
της τέμενος II. 696.
Democoon Priami f. IV. 499.

Demoleon Agenoris f. occiditur XX. not. 881.
Domophilus To. VI. p. 645.
Domuchus XX. 457.
Deucalides et Deucalion, Deucalus XII. 117. Idomeneus, Deucalii f. XIII. 807. Deucatio XX. 463.
Deus, deorum vita I. 608. Exc. IX. ad I. numina antiquissima suisce elementa, quippe per quae juretur XV. not. 86. deorum incessus et occursus IV. p. 25. XIV. 228. abitus XIII. 72. omnia ad deorum interventum relata XXIII. 546. rarissime pedibus incedunt XIV. not. 299. deorum interventus in Homero Exc. I. ad lib. I. cf. lib. XVI. 818. deos rohore, viribus, ergo et ira, saevitia etc. excellere ad I. 581. deorum *laetitia* XV. 189. deorum sedes in ipso monte Olympo XIV. 225. *δέομενα* XV. 101. et jam 85. deorum domus sparsee in Olympo XX. not. 4 - 90. ex Olympo dii perturbati XIV. not. 258. sedent in arboribus Somnus, Minerva et Apollo XIV. not. 286. diis indigna tradita I. 599. dii et *Ἄρεψθε* qui sint XIV. 274. *ὑπαρχόπτειος*, Cronii, *Οκύμους* 279. impie de diis dicta XV. 18. dii in conspectum venientes I. 179. deum cernere est *γαλενόν* XX. 181. deus specie divina ab homine non impune adspicitur XXI. 290. deus sub specie meteori IV. 75. Iridis specie XIX. 547. 551. deorum sermo oppos. humano I. 403. II. 813. 4. res aliis nominibus nominant dii quam homines XIX. 290. dii convicia sibi faciunt XXI. not. 891. deorum vincula et deliquia V. 882. vulnera 886. 885. iuga V. 186. cognomina V. 422. 458. dii lavantur, Mars ab Hebo V. 906. Venus a Charitibus v. h. v. dii qui studeant Graecis et qui Trojanis XX. not. 31. 88. dii et homines procedunt ad congressum pugnae 41. dii, qui aliquem tuentur, antecedunt XX. 95. praecedunt in pugna XV. not. 506. not. 855. dii se immiscant rebus humanis XX. not.

498. dii in pugnam inducuntur XX. 26. 55. XXI. not. 345. com. 18. dii testae constituantur XXII. not. 254. ad dei aliquujus beneficium referabantur artes XVIII. not. 414. cf. 400. et com. ad 420. Achilliae arma a deo fabricata XIX. not. 1.

Dia Deionis f. Ixioni nupta, Pirithoi mater XIV. not. 817.

Diaeresis in verbis et nominibus compositis praepositione disjuncta a verbo fit multis modis ut statim I. 44. *βῆ δὲ μαρ'* pro *στραβῆ*, vel altero nomine copulato. Innumeræ in his sunt minutiae et dissensus Grammaticorum ususque antiquorum exemplarium, diversitas imprimis in accentu et junctura cum tandem taedio victus deficeret. Notata exempla sunt I. 168. 105. 258. 469. 575. IV. 425. V. 532. 466. 524. VIII. 441. 521. 580. XI. 826. Heyne.

Dialectus, de dialecto Homeris Jonicas, comparata cum Dorica, Attica et Aeolica To. VIII. 226. parum Grammaticorum de dialectis monitis tribuendum esse lib. XI. 288.

Aeolica dialectus I. 56. 59. 147. Aeolensem fuisse Homerum 459. To. IV. p. 178. lib. II. 681. 749. IV. 319. V. 24. 190. VIII. 306. Supplem. ad V. 526. XI. 416. XII. 80. 177. XIII. 96. 257. XIV. 236. Supplem. ad XII. 212. XVI. 524. Aeoles asperum recusasse 880. To. VII. p. 285. lib. XVIII. 316. Aeolica vox *εὐπίληκτα* To. VI. p. 661. Supplem. XIV. 298. cf. Seppho. — Aeolica appellant Grammatici, quæ sunt antiqua V. 190. Aeolica vox *αειδενίη* XXII. 257. forma genit. plur. lib. XIII. 1. *εὐπίλλεν* 80. *μεις* vox Aeolica 117. alia 163. *φίγμα* pro *έγκυος* XX. 485. *Ἄγιλος* XXI. 194. *οἰστράς* XXII. 480. Thessala Aeolica vox 441. XXIII. 500. 620. — XIX. 270. 886. *μελιγύρες* Supplem. XVI. 490. XX. 114. digamma Aeolicum et de dialecto Aeolica aliisque in universum To. VII. p. 708 et seqq.

Aetolice dictum Suppl. ad XVI. 247. Aetola vox XVIII. 316.

Areadum vox I. 538.

Ἀργαῖνῶς V. 190. XXI.

166.

Asiaticorum schema I. 299.

Graeci Asiatici VII. 113.

Atticorum dialectus I. 86. 135. 299. 363. 407. II. 219. III. 5. 240. 336. IV. 3. 123. 480. 525. V. 249. 258. desideratur Attica subtilitas in usu optativi 303. 311. 673. 700. 887. To. V. p. 404. 408. lib. VIII. 306. 530. 532. IX. 22. 47. X. 118. 281. XIII. 424. XIV. 241. XV. 272. 468. XVI. Suppl. ad 899. Attica syntaxis XIX. 27. 90. δέψος 165. 293. Attica vox δεδίττεθαι XX. 200. δέλη (δείλος) XXI. 232. Attici θρυσ aspirant XXI. 232. cf. εμαρμα To. VII. p. 742. έλω 745. ε post ο in fut. 752. Suppl. XVI. 389. XX. 200. Attica forma secundae declinationis, *Ἄρτεως*, *Πειρίως*, *Πελέως* XVIII. 100. 213. Exc. I. ad XXIII. lib. XIII. 635. XIV. 412. Attice ἀναθεῖναι pro ἐπιθεῖναι XXII. 100. quomodo μάρτυρας Attici vocent 254. η̄ιδης 279. 491. XXIII. 332. 421. 531. 678. XXIV. 58.

Boeotica dialectus (genit. plur.) XIX. 1. η̄ mutatur in ε II. 648.

Colophonium schema VII. 388.

Cypria dialectus, V. 387. VI. 506. XII. 77. XIX. 86. XXI. 329. 555. XXII. 441. XXIII. 1. 29. Cypria vox XXIV. 453. v. Cypria carmina in Ind. Auctorum et Litt.

Cyrenaica vox XIII. 59.

Doriea dialectus I. 6. 15. 56. 77. 147. 193. 245. 588. 607. II. 10. III. 180. IV. 483. 480. V. 885. 461. 875. VI. 414. 415. VIII. 42. XI. 597. XII. 318. XIII. 96. XV. 389. XVIII. 364. (*έγων*, *έγων*) XIX. 10. XIV. 110. Suppl. ad XI. 201. lib. XV. 389. Dores εῑ in αῑ mutabant XXI. 551. Leyeca pro Leyeca To. VII. p. 729. Doricum Carmen To. VII. p. 718.

Eleorum vox γλήνεια XXIV. 192.

Jonica dialectus I. 117. 138. 147. 199. 359. Jonicum sermonem peotis opicis frequentatum 459. 464. II. 1. 10. 72. 218. 219. Jonica stirps 536. — To. IV. p. 444. Nom. et Herodot. p. 447. lib. III. 31. 190. 152. 158. 219. 236. 240. 337. IV. 331. To. IV. p. 574. I. 5. lib. V. 10. 31. 70. 834. 873. VII. 426. 428. VIII. 44. IX. 63. 378. 641. To. V. p. 700. lib. X. 544. XIII. 165. 212. 320. XIV. 203. Exc. I. ad XXIII. lib. XIII. 685. ab Jonici sermonis usu recesserunt Aristarchus et Aristophanes XIV. 203. 412. contracta cum substantivo praepositio XV. 4. δῆμετα 163. 192. 214. 416. δέσσω, δέσσων, δέσσοι, δέσσας 491. η̄ pro ε XVI. 379. Jonica forma an preferenda sit 474. 583. XIX. 12. XVIII. 363. 404. XVIII. 405. 481. Jonicae formae quedam ab Attieis distinctae To. VII. p. 412. 416. XIX. 205. 234. 894. Jones feminino verbi genere utuntur XVIII. 477. Jonica vox To. VII. p. 760. lib. XXIII. 88. 106. Suppl. ad XVI. 161. 207. — XVIII. 266. Jones augmentum omittunt ε. c. I. 5. 40. 57. 218. 251. 351. 414. 428. 588. 611. II. 28. 571. 578. 633. 663. 692. 751. 779. 808. III. 119. IV. 157. 378. 517. 625. 526. V. 176. 423. 498. 527. 901. VIII. 351. 474. 485. IX. 109. 477. 505. 570. 594. Suppl. ad V. 122. X. 255. 354. XI. 28. 178. 561. 640. XII. 2. XV. 101. 416. 593. 657. 610. XVI. 34. 102. 203. 207. 276. 290. 294. 516. 525. 406. 659. XVII. 138. 159. 194. 215. 382. 458. 495. 682. 729. XVIII. 119. XX. 57. 155. XXI. 5. 5. 84. 213. 524. 526. 604. 610. XXII. 422. 445. 464. 480. 495. 515. XXIV. 241. 270. genitiv. plur. I. decl. XIX. 1. 90. δίφα 165. Jonica phasis 314. Jonicum ε To. VII. p. 712. Πηλέος Suppl. ad XVI. p. 141. ibid. ad v. 223. XX. 259. XXIII. 332. 341. 343. 377. 500. 531. XXIV. 274. 329. 782. 791.

Laconica dialectus XXIII. 88. βαρύος. 160. adspiratio XXIV. 235. cf. 247.

Locrensiūm dialectus XXIII. 7.

II. INDEX LATINUS 57

- Macedonum vox** XIX. 825.
Rheginorum dialectus V. 6.
Περὶ τῆς Ρωμαϊκῆς δια-
λέξεων To. VII. p. 711.
Salaminiorum dialectus
XIX. 86.
 Sicula figura II. 186.
Sinopensis dialectus V. 461.
Diana exigitata a Junone XXI.
 not. 479. 492. conqueritur apud
 Jovem not. 497. **venatrix** XVI.
 189. Diana Ephesina cingulum,
 v. h. v. Diana, "Aq̄eas, irata
 Oenao, sprum in Calydonium
 agrum immisit" IX. 520.
Dicamma Exc. I. II. III. ad lib.
 XIX. digammi in media voce usus,
Exc. IV. ad lib. XIX. ibid. de
 singulis vocibus et locis, in qui-
 bus obviam sit, cf. Exc. VII. ad
 lib. I. (propter fo. in compositio-
 nis plerisque excluditur, ut ἐπερός
 ad I. 441. πάργην ἔνετο ad 565.
 Recensus vecum Hemicaratum,
 quae digammi vestigia servare vi-
 dentur To. VII. p. 726. digam-
 num juxta Pandari tempore exele-
 viisse To. VII. p. 754.
Diminutivum sine opprobrio
XVIII. 871.
Diomedes, ejus animus et virtus
 IV. 401. **ἀριστεία** V. pr. eius
 robur 302. Venerem vulnerat 855.
 inde ejus **ἀρεταία** 408. Diomedis
 atrops ab Portheo et Ganeo XIV.
 113. Diomedes a Paride vulnera-
 tus XIX. not. 53. XI. 368. XIV.
 29. Diomedes evadet prodire in
 aciem; notatur ejus ingenium
 XIV. 109. Argitorum dux II. 563.
 567. certat in ludis funebribus
 XXIII. not. 851. 861. columbam
 volantem trajicit XXIII. not. 850.
 868. 870. de Diomede in Aeneam
 irrente loca similia XVI. 703.
 discrepantia 710.
Dionysus fungatus a Lycurgo in
 mari praeceps a Thetido excipitur
 VI. 130. ejus **τιθῆναι** Gratiae,
 Echeclus XX. 474. Agenoris f.
Echins Trojanus XVI. 416.
Echepolus Thalyii f. IV. 458.
 XXIII. 296. 7.
- Nymphæ** cf. To. V. p. 716.
Ιαννοῦς XIV. 825.
Diores Amaryncei f. dux Spec-
 rum II. 622. IV. 517. XXIII. not.
 629. XXII. 429. plures hujus no-
 minis fuisse.
Dioscuri non interfuerunt bello
 Trojano III. 235. cf. Eustath. p.
 410. I. 15. Schol. V. 243.
Diphthongus clisa ante vocalem
Exc. II. ad lib. XVII.
Disciplina domesticæ prisorum
 Graecorum in puellarum custodia
 XXI. not. 510.
Discus v. Ludi funebres.
Dium Euboæ II. 538.
Dius Priami f. XXIV. 251.
Dodona II. 750. To. IV. p. 890.
 lib. XVI. 234. Jupiter Dodonæus
 XV. 233. XVI. 234. Dodonas
 duas fuisse dictas urbes To. VII.
 p. 288. Dôdona condita ab Pelas-
 gis p. 285. vastata p. 289. sacra
 quercus excisa ibid.
Dolos X. 314.
Δολούσια inscriptio libri X. To.
 VIII. p. 774.
Dolopes in Phthia Thessalicae IX.
 480. plures viros. Dolopes pro-
 priæ dictos, extitisse XV. 525.
 539. Dolops, Clyti f. XI. 572.
Dolia duo bonorum et malorum
 XXIV. not. 527.
Dores in Thessalia et quidem in
 Estiacotide II. 729. successerunt in
 Dryopidem quae hinc dicta est
 Doris II. 748.
Doricus v. Dialectus.
Dorium in dictione Nestoris II. 594.
Dryas Lapitha I. 268.
Dryops XX. 455.
Dnatis v. Numerus et Singulär.
Ducum sub Patroclo recensua
 XVI. 168.
Dulichium II. 625.
Duodenarius numerus I. 425.
 cf. Onwaroff lib. de Hercule. et
 infra: Numeras.
Dymas XVI. 718.

E.

- Echeclus** XX. 474. Agenoris f.
Echins Trojanus XVI. 416.
Echepolus Thalyii f. IV. 458.
 XXIII. 296. 7.
- Echinæ, Echinades** insulæ
 II. 625.
Echius XV. 839.
 Ection rex Cilicum in Theba Troa:

- dis VI. 896. plures hujus nominis
XVII. 575. XXI. not. 42.
Eionae II. 561. Argolidis.
Elei XXIII. 638. bellum Elacum
630.
Eleon Boeotiae II. 500. X. 266.
Elephenor dux Abantum II. 540.
IV. 464.
Elis II. 615. et Elei, 620.
Elisio XVII. 324. Td. VII. p.
400. ἀνό an clidatur XXI. 283.
Elonge Thessaliae II. 739.
Emilia XIV. 226.
Emphasis II. 749.
Encliticae de harum accentu in-
numera in Scholiis, ut ad I. 366.
II. 90. οὐ σε et οὐ εῖ, vid. ἡγε,
et XIX. 178. XX. 2. 106. 356.
418.
Enienes XV. 383.
Enomus Mysorum dux II. 358.
XI. 422. XVII. 217.
Enope Messeniae IX. 150.
Enopides, Ηρων. et Οίων.
XIV. 444.
Enyalinae II. 642. Mars.
Enyens rex Scyri, ab Achille cae-
sus IX. 664.
Enyo V. 333. Enyalius ibid.
Enispe Arcadiæ II. 606.
Epaltes Trojanus XVI. 425.
Epanalepsis frequens in Il co-
meli in Od. XXIII. 642.
Epeii II. 615. XI. 698. ex iis pro-
fugi Delichium v. To. VI. p. 548.
cam Pylii pugnantes XI. 687.
eorum dux et terra XV. 519.
Epeus Panopei f. XXIII. not.
665. 836.
Ephyra II. 659. Thesprotiae in
Epiro. alia Elidis ibid. cf. XV.
531. XVI. 179. Ephyre, Corin-
thiæ τὸ ποτῦ Ἀγύσος VI. 152.
Ephyri Thessaliae XIII. 301.
Epica poesis, v. Ind. Auctor.
Epidaurus II. 560.
Epigenes XVI. 571.
Epirus, Ἡπειρος καὶ Ἀριτάχαια,
non alia esse potest quam Acarn-
nia II. 636. cf. Strabo X. p. 698.
709. cf. VII. p. 495.
Episodium transpositum VI. 119.
cf. Homerus.
Epistrophus Phocensis II. 517.
alios Lyrnessius, Eveni f. II.
692. s. alius. Halizonus dux II.
856.
- Epitheta otiosæ apposita To.
VIII. p. 840. cf. Adjectivum.
Epula v. funebria. epula diis pa-
rata XXIII. 206. inter epulas
cantus Musarum I. not. 583.
Epytides XVII. 324.
Equis car ad currus bellicos, non
ad equitatum usi sint XV. not.
679. de Castore equis incidente
apud Hom. nihil ibid. equi dicun-
tur ζεσσίν δραμέζοτες XVI. 334.
equis mens tribuitur XVI. 393.
equi Achillis Xanthus et Belus
XVI. 143. cf. ad 153. et Exc. ad
eund. loc. cf. XIX. 399. Achillis
equi segentes XVII. 426. equi in
curro XVI. 507. ξεξεράθεν-
τες XVII. 476. equi jugati φερε
XVI. 371. cf. ζλητος. — ζεριδαι;
XVII. 440. equi in curru XVI.
507. equi a diis donati XVI. 531.
XXIII. not. 262. 277. cf. Peda-
sus et ad XVI. 475. et XIX. 399.
XVI. 150. 152. equorum habentes
XIX. not. 392. XXIII. 327. φε-
ρετος αρ' θερετος XVI. 810. — XIX.
not. 408. equi humano. sonores in-
structi XVII. 426. Antomedon
descensures ab equis, ut pugnat
XVII. 480. equus loquens XIX.
407. Laomedontis equa et cerva
corigota XIX. 133. equa gravida
ex asino XXIII. not. 266. ejus
protium 262. not. cf. not. 277.
equi loti et uacti XXIII. 281. —
XIX. 395. 4. 5. 401. de equorum
junctura. equi nobilissimi Erich-
thonii XX. not. 219. de equis et
equabus. XX. 221. etc. Pedasus
Suppl. XVI. 467. equorum lau-
des XXIII. not. 291. Ariou A-
drasti nobilis equus XXIII. not.
346. ars equatris et ariagandi
not. 304-sq. cf. ars. η ξεξερ not.
653. Menelai equi Aethe et Po-
dargus XXIII. 295. 483. Diomedes
equi XXIII. not. 377. ξεξερ
Trosai XVI. 398. ξεξερ Γεσσα-
λικος XXIII. 6. οφεργις. ξεξε
IX. 7. παροχοπος ίππος (Neben-
pferd) XXIII. 608. enarratio cur-
rus adornandi et equis iungendi
V. not. 720. Hectoris equorum
nominis VIII. 125. vescentes tri-
tico 188. et vino 189. equites
XY. 679.
- Erechtheus II. 547. confucus

H. INDEX LATINUS

(6)

- cum Erichthonio ibid. de ejus fabula To. VIII. p. 882.
- Eretria** Euboë II. 587.
- Ereuthalion** IV. 819. VIII. 186.
- Eriboëa** V. 889. ησθίωνα.
- Eriope**, Eriopis XV. 886.
- Erylaus** Trojanus XVI. 411. (Erialus).
- Eriophthonius** XX. not. 219. 230.
- Erigone** XXII. 29.
- Erinnyes** XV. 204.
- Eris**, Martis soror IV. 440. XI. 4. habens manu κόλπους, τρέφει, minitans pugnam XX. 48. cf. Indic. Graec.
- Erymantem** occidit Idomenus XVI. 845. alias illius nominis 415.
- Erinnys** evocata ex Erebo IX. 567. exaudit diras ibid. XV. 204. XIX. not. 258. XX. 418. cf. Fa-tum. ἔρωτος, uno ν, ibid. nuncidunt scelus XXI. not. 412.
- Erythrae** II. 498.
- Eteocles** Thebanus IV. 886. Tydeum excipit.
- Eteomis** II. 497. Boeotiae.
- Etyiologia** ex digammi usu patet. To. VII. p. 769.
- Euboëenses** copiae II. 586.
- Euchenor** Polydi f. XIII. 663. ejus genus ex Pherecyde To. VI. p. 648.
- Eudorus** XVI. 172. Mercurii f. 179.
- Euenus** Selepii f. Lyrneasius II. 693. Eueni neptis Cleopatra, filia Marpessa IX. 552. 558.
- Euippus** Trojanus XVI. 417.
- Eumeius** Pheretis nepos II. 763. Admeti f.
- Euneus** Iasonis et Hypsipyles f. VII. 468. XXI. not. 40.
- Euphemus** dux Ciconum II. 846. Trozeani f.
- Euphetes** XV. 582.
- Euphorbus** XVI. 808. Panthi f. XVII. init. interficitur XVII. 43 — 69.
- Europa e Iove** Minoem et Rhadamanthum parturit XII. 321. 2. Europa pater XIV. 821.
- Euryalus** Argivorum dux II. 565. Meicisthei f. 677.
- Eurydamas** somniorum interpres V. 149.
- Eurymedon** suriga IV. 228. VIII. 114. XI. 619. cf. Iuno XIV. 819.
- Eury nome** XVIII. 598. et ibid. Suppl.
- Euryplus** Euæmonis f. ex Ormenio Thessaliae II. 734. vulneratus a Paride VIII. 265. XI. 574. 580.
- Eurystheus** XV. 689. XVI. 188. XIX. not. 96. cf. Herculis mythus.
- Eurytus** Oechatiae in Mycenia rex II. 596. alias in Thessalia II. 780. Actoris f. II. 620. XXIII. not. 688.
- Eutresis** Boeotiae II. 502.
- Exadius** Lepitha I. 264.
- Excratio** Achillii XXII. 41.
- Exordium** v. Homerus.
- Expiationes** XXIV. 480.

F.

- Fabula**, de fabulis Homericis, cf. Homerus.
- Fame's** templum habuit XXIV. 582.
- Familiarum** vicissitudines fortunae VI. 149.
- Fatum** Homericum VIII. 73. XVI. 438. XVIII. 119. 828. 465. XXII. 209. 210. fortunae vicissitudines referuntur ad Iovem XV. 491. cf. Jupiter et alio. mala et bella a numinis ira XVIII. not. 298. Αὐτὸς ρόνηα XVII. 409. de Iovis decreto; fatum Jupiter differt, non tollit XVII. 821. 827. fatum pro Iove XVI. 850. ne deus quidem fatum effugit XVIII. 117.
- culpa iracundiae avertitur in fatalem necessitatem XIX. not. 74. 268. Jupiter tanquam auctor omnium rerum, etiam fatalium XIX. not. 87. cf. γάλαξια. *Molqa*, θεος, (Jupiter) pro τῷ θεῶν ibid. 410. *Ερωτος* ibid. not. 87. vid. Ind. Graec. et *Molqa*. XXII. 801. οὐτε ποίησι XX. 886. cf. 837. οὐτε μόροι explicatur XXI. not. 517. XXII. 5. μέραιμος mortalis XXII. not. 18. Fatum, mors fatalis, Parca XXIII. not. 79. per fatum licet mortem effigere XX. 902. fieri aliquid posse praeter fatum XX. not. 30. 802.

- deorum de fato Hectoris altercatio
XXII. not. 166. 202. 8. 12. Achil-
lis fatum XIX. not. 418. Parcae
II. not. 802. Parcae et Iuno fata
prohibent XIX. 418. cf. Ate.
Tēgē templum habuit apud Smyr-
naeos XXIV. 582. Κῆρες Ho-
mero nonnisi Κῆρες θαύματος
525.
- Ferarum nomina, masculino et
fem. genere promiscuo XVII. 133.
- Fibula;** in fibulis magnus ornatus
quaerebatur XIV. 180. 181.
- Fimbriae ab Aegidis ora depen-
dentes XV. not. 229. unde illa
ἀμφιθάσια dicitur XV. 209.
- Fluvius;** cum Hercule composi-
tus Achelous v. h. v. cum Achille
Scamander v. h. v. Fluvio litatum
et aram consecratam XXIII. not.
148. Fluvia coma consecratur
142. Fluvii mares caeduntur
147. cf. Sacrificium.
- Poederis fetiendi ritus** III. 270.
cf. iusinrandum.
- Foras** v. porta.
- Forum rerum venalium in oppi-
dis XXIII. 832. cf. Phoenices.
- Funebris** mos Thessalorum v. h.
v. funebres honores, epulas XXIII.
29. not. 27. 35. XXIV. not. 788.
ludi XXIII. not. 257. 851. com.
257. 858. Amaryncei not. 614.
629. in honorem Oedipi not. 679.
alii mores funebres com. 13. 14.
- not. 131. 133. 146. 148. 169. 170.
174. 184. 186. inferiorum mos di-
serte expositus not. 218. exequias
habent noctu not. 158. ritus fu-
nebres Graecorum et Trojanorum
communes not. 792. ossa duorum
eadem urna not. 57. 83. de urna
92. cf. 256. XXIV. 795. oscula-
gium XXIII. 240. XXIV. not. 783.
rogne XXIII. not. 109. 127. 129.
163. 192. 196. 226. in rogo loco
tumulus exstruitur not. 255. tu-
mulus XXIV. 795. 799. corpus
rogo comburitur not. 777. modus
legundi cineris XXIII. not. 226.
240. 249. lamenta solennia de ne-
cato Hectore XXIV. not. 719.
722. inhumatus Patroclus aliquis
XXIII. 71. 104. lamenta in in-
nero vetita VII. 427. cf. Lamenta
et: Infernarum mortui quomodo
in conclavi jaceant XIX. 212.
καταθάπτειν αὐτὶ τοῦ κατεῖ
XIX. 228.
- Futurum apud ἔξι XV. 363. ap.
ἄρει 382. cf. XVII. 417. ap. si-
ze Exc. II. ad lib. V. Futurum
pro imperativo XVIII. 266.
XXIV. not. 705. 778. solenni
more pro conjunctivo *cum* ἀ
XXI. not. 283. com. 56. XXIII.
359. cf. XVII. 728. XVIII. 376.
perfectum pro futuro XX. 18.
unde fut. in *avōe* a verbis exen-
tibus in *avōe* To. VII. p. 770.
- G.**
- Galactophagi** pro populo ha-
biti XIII. 6. 132. add. III. 371.
V. 748.
- Galea** eius partes IV. 371. V. 748.
X. 258. XI. 352. (cf. Plin. H. N.
VII. 2. p. 378. 22. male verbi Ho-
meri acceptis, Heyne.) κύμβαζος
in galea XV. 586. cf. not. 536. et
537. de anteriore parte galeae
XVI. 70. 106. 137. 333. 739. XVII.
96. 297. XVIII. not. 609.
- Ganymedes** Trois f. V. 266. ejus
pulchritudo XX. not. 284. my-
thus ibid. et 283. 285. nominis
etymon XXIV. 282.
- Garganus** XIV. 292. 852. G. Ida
VIII. 47. ad prospectum inde ad
campum et littus 51.
- Gerenia** urbe II. 886. cf. ad 601.
Genitivus absolutus sine sub-
stantivo XV. 191. G. in εὐρ.,
Θάραυρος, Θάρρους, Οὐδετέρη
XVII. 573. cf. Dialectus.
- Genus** fem. etiam ad masculinas
bestias transferri XX. 221. vid.
etiam XXI. 167.
- Geographia** v. Eratosthenes in
Ind. Auctorum. de Homericis
Troade XX. 53. geogr. non ac-
curata in Hom. 75. II. 494. cf.
Steph. Byzant. — XXI. not. 1.
de sinu inter Thraciam et
Chersonesum Thracicam XXIV.
79. Sphaeræ coelestes et ter-
restres, num Homeri tempore jam

extiterint, v. Astronomia in v.
Ars.
Gigantes, in pugna cum illis
Iupiter, usus pelle Amaltheae
XV. not. 809.
Glaphyrae Thessaliae II. 712.
Glaucus dux Lyciorum II. 876.
cum Diomedes confabulans VI.
119. Hippolochi f. 206. alias an-
tiquior Sisyphi f. 154. ex ejus
progenie reges Lyciae 211. ejus
stultitia in permundandis armis VI.
234. Sarpedonem ulturas XVI.
492. in Achivos irruit 580. Bathy-
clem interficit 594.
Glisas Boeotiae II. 504.
Gonoessa in Mycenarum ditione
II. 578.
Graea Boeotiae II. 498.
Graeci Γραιοι XVI. not. 234.
To. VII. p. 286. Graeci Asiatici
v. Dialectus. Graecismus XXIV.
not. 214. Graecia priaca leonibus
frequentata XVI. 756.
Gorgonis caput V. 741. VIII.
849. de quo nuper Böttiger egit,
ubi p. 107 sqq.
Grammaticorum. ineptiae in
singulis fere paginis, inter alia
tamen observata digna. Commenta-
ti sunt in libros singulos sele-

ctos ad suam operam, hinc quo-
que codd. singulos rhapsodiarum,
in quos communia et vulgaria
quisque transtulit. Heyne. Gram-
matici, qui singulos lib. commen-
tariis illustrarunt XVI. 822. cf.
VI. 414. grammatica nondum ab-
soluta XVIII. 64. ariolationes et
ineptiae XIV. 1. 5. 28. XV. 159.
161. XVI. 228. 288. 290. XVII.
539. 696. XVIII. 209. 458. XIX.
267. Sapplem. ad 222. XXIII.
860. quaedam observationes Exc.
II. ad lib. XVII. canon Gramma-
ticus XXI. 57. 151. Grammatico-
rum signa utinam colligerentur et
ad singula loca explorarentur v.
c. astericus quis sit. To V. p.
713. Grammatici ignari rei me-
tricae II. 187. Salebrae interpre-
tationis et criticae ex Gramma-
ticae Hom. imperfecta Exc. I. ad
XXIII. usus Grammaticorum ve-
terum in interpretatione Homerici
carminis Exc. II. ad XXIII.
Gratiae v. Charites.
Grūm voletus III. 3. 5.
Guneus ο Thessalia II. 748.
Gygaeus Iacus II. 866.
Gyges rex XX. 890.
Gyrtone Thessaliae II. 738.

H.

Hoc signum ubi et quando in-
ventum To. VII. p. 716. signum
numerale p. 743.
Hades et Persephone IX. 565.
Hades Homeri XVI. 855. 6. Ha-
des κλεόπολες 625. Hadis portae
XXIII. not. 71. an terrae fundus
subjectus XX. 64. μερι τῶν ἐν
ἄδων To. VIII. p. 571. cf. Demo-
critus in Ind. Auct.
Haemon IV. 296.
Haliartus II. 508.
Halizones Paphlagoniae II. 856.
Plin. V. 40. Serius in iis locis
Chaldaei ap. Strabonem memoren-
tur, forte tribus. Heyne.
Harma Boeotiae II. 499.
Harmonides faber V. 60.
Harpypiae XVI. 150. Exc. ad
eundem locum.
Hasta longae XI. cubitorum
et XXII. VI. 319. XV. 494. cf.

Armatura. hasta nobilis Pelias
XVI. 140. 144. cf. ad 144.
Hebe ministerium in equis Iuno-
nis jungendis V. 727. Hebe po-
cillatrix IV. 2.
Hec amede quee Nestori κυκλώνα
parat XI. 628. θερά λόστρος
XIV. 6.
Hector ad supplicationem Miner-
vae a media pugna discedit VI.
72. increpat Paridem 325. Hecto-
ris osa, Thebas translatas, tra-
dente Aristodemo ex Nysa XIII.
1. Hector cum Ajace congressum
vulnere accepto absportatur XIV.
402. interficit Patroclum et Sar-
pedonem XV. 64. hortatur Tro-
janos, ut persecuantur Achivos
346. 484. Hector et Ajax non ce-
dunt XV. not. 405. ejus robur et
impetus 605. Peripheten necat
638. acerrima Hectoris pugna ad

- navem 690. H. Ajacio bastam praesedit XVI. 114.
- Hector homicida XVI. 77. fugit 656. ejus gloriatio in Patroclum 890.
- Hector et Menelaus XVII. init. H. et Patroclus XVI. 727. ejus arma induit XVII. 186. interficit Hector Schedium XVII. 306.
- Hector Patrocli corpus servatur XVII. 210. Patrocli curru potiri studet 483. Achivos fugit 696.
- Hector et Coeranus XVII. 611. 617. Polydori caede exardescens in Achilleum progreditur XX. not. 419.
- Hectoris dictum inter characteres fortitudinis XXII. 100. H. ceceps, raptatus ter circa urbem XXII. 162. ejus cervix ab Achille transfigitur not. 806. ejus preces, ut corpus propinqüs trudatur not. 381.
- Hector ominatur ultiōnem XXII. not. 343. Hectoris corpori insultant XX. not. 369. com. 401. lamenta super Hectoris fato not. 405. 480. Hectoris corpus parvuri pondere redemptum 850. Hector corporis dignitate insignis XXII. 870.
- Hector inseptus XXIII. not. 1.
- Hectoris corpus canibus servatur XXIII. not. 168. 189.
- Hectoris corpus in lecto potatum XXIV. not. 719.
- Hectorum ex insidiis ab Achille interfectum narrant alii poetas XXII. 188. Hector natu major inter Priami filios 229.
- Hecuba XVI. 718. ejus immanitas, Hecuba mutata in canem XXIV. 212. Hecuba advocate a Priamo XXIV. not. 195. Hecuba religiosa mulier not. 283. lamenta de Hectoris neco 747. XXII. not. 79.
- Helenae invita rapta II. 356. 573. XXIV. not. 23. rapta cum ornatu III. 70. 154. — 356. amatam a Theseo et aliis ignorat Homeros III. 140. v. Schol. Lyoophr. 174. primatum congressu cum Paride in insula III. 445. Argiva, etsi Spartana, sed generali vocis Ἀργος nra VI. 820. objurgat Paridem maritum VI. 543. Helenae procidit To. VI. p. 647. ad lib. XIII. 517. Helenae epitheta XIX. 925. — XXIV. 725. ejus de Hectore lamenta XXV. not. 719.
- Helenus vates VI. 76. Priami f. Helice colit Neptunum VIII. 203. Heliconius deus XX. 404.
- Hellas Thessaliae urbs, eajus incolae primi dicti Hellenes XVI. 595. II. 688. 684. IX. 395. 474. 5. Hellas et Argos, Hellenes et Achaei, non: Hellenes et barbari in Hom. cf. Hesiod. Scut. Her. 880.
- Hellespontus (primitus "Elios μόνος") ad eum Thraces habitabant II. 845. οἰλορύς VII. 86. οὐαδόος XII. 30. XVII. 43. XXII. 2. latius patet ap. Hom. Helli v. Sell.
- Heleconiam XX. not. 404.
- Helos II. 584. 594.
- Hephaestias post Lemniam condita XIV. 230.
- Heptaporus s. Troadis XII. 20.
- Heracidae XIX. not. 96. II. 666. To. VIII. p. 825. 6.
- Hercules Iunonem vulnerat V. 892. et Platonem 895. Herodus mythus XV. 640. XIX. not. 96. 100. II. 659. XIV. not. 249. XIV. 249. X. 18. 29. H. Hesionem liberat XX. 146. XXIII. not. 348.
- Herculis stirps II. 666. Herculis expeditio contra Neteum et Pylios XI. 639. cf. To. VI. p. 633. 634. in redditu a Troja dectus naufragio in ins. Com XIV. 249. 256. XV. 18. 20. Λεπάστερος To. VI. p. 632. Herculis balteus pictus XIV. not. 214. — 256. XV. 26. 27. Herculem deum factus ignorat H. XVIII. 117. Astyages ab Hercule ducta XV. 531. Hercules Musageta To. VIII. p. 57. Herculem Trojam non expugnasse p. 579.
- Herculis facta epicis carminibus celebrata, vid. Ind. Auctor. Heraclia.
- Herculis equus XXIII. 846. de Hercule loca classica To. VIII. p. 883. Hercules apud Omphalica agens XXIV. 616. Herculis titus Tiepolemus II. not. 653.
- Hermione II. 560. Argolidis.

Heronis vita I. 470. **XXIV.** not. 124. 644. i. e. vita hominum antiquitatis, multa possim cf. **VII.** 467. heroes bigis vecti in pugna, at quadrigis in certaminibus **XI.** 698. carnis major portio in epulis **VII.** 821. cf. *Died.* V. 28. heroes duas hastas gestasse **XVI.** 189. 142. non vectos esse equo **XV.** 679. heroicarum actum genealogias notiones **XVI.** 173. heroes remigebant **XIX.** not. 42. herorum αὐτοδιακονου^η **XIX.** 315. omnes Achivi γῆραις 34. heroes proclives ad lacrimandum 5. heroicæ vitae simplicitas 218. **XX.** 180. heroes armanti **XIX.** 369. cf. **XX.** not. 438. instructi hastarum genere 418. heroes Dani **XV.** 732. — **VII.** not. 247. **XIX.** not. 206. herorum epitheta abierant in nom. prorr. **XXIII.** 581. actates 789. heroes piscibus handvesci **XVI.** 747. — **XXI.** not. 894. 439.

Hesione ab Hercule liberata **XX.** 146. **XXIII.** not. 348.

Hesporus **XXII.** 318.

Hexametri triginta formae **To.** **VIII.** p. 554. cf. *Voss Zeitmessenung*. hexametri versus virtutes **To.** **VIII.** p. 889. cf. *Homerus*, ubi de numero. anaspactus in hexametro **XXIII.** 194.

Hiatus I. 344. II. 33. IV. 412. V. 270. 465. ubi forte lectum fuit ἐς τὸν κτενέσθαι τὸν ἔπειον. hiatus forte in medio ferendus **XIV.** 299. Heyne. cf. *Exo.* ad lib. **XV.** duplex hiatus **XV.** 172. — 227. 232. 645. **XVI.** 127. 809. **XVII.** 45. IV. 156. V. 348. **XIV.** 285. 348. **XV.** 407. 447.

Hicetia on Priami frater, Melanippi pater **XV.** 645. 6. Laomedontis f. **III.** 147. 1.

Mippemolgi sunt intelligendi Sarmatae supra Thraces et Myaos versus Septentrimonem Europæ et Asiae degentes **XIII.** 5. Heyne. not. 1.

Hippodomas occiditur **XX.** not. 401.

Hippodamia Pirithoo nupta **II.** 742.

Hippocrates Amarynesi f. **XXXII.** not. 629.

Hippothous **XVII.** 217. Lethi

f. 238. dux Pelasgorum **II.** 842.

Hippotius **XIV.** 514.

Histiaca **II.** 587.

Hodius Paphiagonum dux **II.** 856. V. 39.

Homeridae v. Ind. Auctor.

Homerus, qui de Homero tradiderint **To.** **VIII.** p. 821. de ejus vita qui scripserint p. 822. Homeri magister, hospes p. 808. certamen cum Hesiodo **XIII.** 126 seq. οὐραὶ Ομήρος scripsit Theagenes Rhiginus **XX.** 68. Homerus novisse Anchisen 210. Homerum vixisse tertium a Troja excedio aetate **XX.** 808. de Homeri patria **To.** **VIII.** p. 824. Aeolensis Homerus lib. I. 459. Athenensis **XVIII.** 490. Homeri patria Came et Smyrna **To.** **VII.** p. 718. de Ionica Homeri dialecto *Exc.* ad **XXI.** cf. Dialectus. diverses Iliadis et Odyssae esse auctores **XVI.** 747. de diversis usiisque carminis auctoribus **XVIII.** 117. Iliadis diversus auctor 491. Ilias et Odyssæa a diverso auctore **XXI.** 550. cf. quæ Heyne in voc. Iris. Ilias divergit ab Odysseis in mythologia **XX.** 66. 372. utrumque carmen ejusdem poetae **XXII.** 621. cf. Mythus. add. Spohn de extrema Odyssæae parte cap. III et IV. Brevis Odyssææ et Iliadis comparatio in *Opp.* Lat. Nastii. 1821. tom. alt. cf. *Odyssæa* de Homero Iliadis auctore *Exc.* III. ad lib. **XXIV.** cf. **XVIII.** 895. Ilias opus coagumentatum **XXIII.** 257. cf. Ilias. de Iliade universitate et de ejus partibus *Exc.* II. ad lib. **XXIV.** (**To.** **VIII.** p. 770). ea quæ de Iliade historicæ fide tradita videri possunt **To.** **VIII.** p. 776. de Iliadis argumento et de partibus carminis p. 780. de Iliade per rhapsodias recitata **To.** **VIII.** p. 792. de rhapsodiarum compagine p. 799. tres modi quibus Ilias conderetur p. 802. de carminum Homericorum auctoritate recte constituenda *Exc.* V. ad lib. **XXIV.** oeconomicia carminis **XV.** 890. mira dicitur **XX.** 176. 144. de unitate carminis **XX.** not. 26 — 80. Iliadis summa **XVIII.** 314.

Ilias carmen e partibus vel poematis pluribus concinnatum 856. diversi mythi a diversis auctoribus in unum Iliadis carmen coierunt 895. antiquissimus carminis auctor 489. Te. VII. p. 583. l. 1. p. 586. m. d. male egerunt, qui sistema mythorum ex Il. et Od. contextere vellent, v. Mythus. item, qui philosophica placita et Allegoriae in poetam antiquissimum intulero XX. 64. Iliadis cardo XVIII. 810. totius argumenti Iliadis repetitio 846. suavitas etiam libri II. laudata Diod. III. 66. Macrob. V. 16. Heyne. genus cum speciebus junctum XV. 486. ars tenues res ormandi qualis fuerit I. 480. subtiliter dicta XIV. 18. 228. parum subtiliter 245. ηθικῶς dicta cum suavi irriatione XV. 505. sarcasmus (v. h. v.) cum foeditate jejunus et illiberalis XXII. 896. ironia XVI. 12. XX. 484. temporum permutatio Exc. I. ad lib. XXIII. Laconicum dicendi genus III. 218. 214. 215. dura personae mutatio XVII. 275. narrationis habitus et color mutatur XXI. 34. oratio inversa XIV. 98. XV. 410. ἀναζόλευθος AV. 686. modorum permutatio XXII. 245. 419. To. VIII. p. 550. cf. numerus, et: oratio. primitivum pro derivato XXI. 58. anachronismus XV. 679. praemonet H. quaedam Postiliaca XVI. 209. Homerum e suo tempore pugnas navales transtulisse XV. 389. res memoratae ab Hom. ex annis ante Iliadem et ex annis post Iliadem Exc. i. V. ad lib. XXIV. Iliadis tempora, quibus haec vel illa facta sint XVIII. 125. computatio dierum in Iliade et pugnarum per eos distributio Exc. I. ad lib. XVIII. cf. Chronologia. διάρροια quaedam historica XXI. 196. locus pulcherrimus III. not. 191. V. not. 871. 406. VI. 390. VIII. 561. XII. 463. XXIII. 116. 290. et al. innumeris locis a multis expressus XIII. not. 27. XIV. 847. XVI. 88. impeditus XIV. 370. XV. 451. XVII. 608. XVIII. 274. a Virgilio respectus XIV. 418. versus mobiles usu XXI. 107.

memorabilis ob mulierum tam temporis sensus XIX. not. 295. v. praestantissimus εἰς οἰστρος etc. XII. 243. ambigua narratio XVIII. 509. admiranda vis poetica XXIII. not. 364. vis carminis maxima XXII. not. 312. locus notabilis propter notiones hominum pricae aetatis XXI. not. 75. praeclarus locus de vita fragilitate XXI. 464. pars e splendidissimis XXI. 234. 257 XXII. 487. locus memorari solitus in notatione viastae deorum speciei not. 407. locus duplicitem interpretationem expertus XXI. 125. εἰς οἰστροις I. 609. Exc. I. p. 172. recensetur episodium descriptionem clipei Achillei exhibens XVII. 478. p. 518. episodium transpositum VI. 119. exemplum exordi bene compositi XIX. 217. de exordio et ipsa Iliade in universa XX. init. magna et sublimia phantasmatia XXI. not. 288. exordia librorum similia XVI. I. exordium Iliadis To. IV. p. 671. prooemiorum lex I. I. carm. epicoorum prooemia To. VIII. p. 795. versus a Cicerone versi VII. 89. versus Alexandri usu nobilitatus III. 179 quaedam εἴσω τὸν δραματο; XXIII. 290. exemplum ἐπαρχίας XXIII. 379. XXII. not. 191. 192. com. 28. 62. τὰ πάθη redditi εὐγένως et δεσμῶς XXII. 395. supinae orationis exempla XXI. 276. Homerum διὰ τὸ καιρότερον egisse XXIV. 761. Homerος κομψοτοιχία κατὰ τὸν Μαρού XVIII. 485. γοργῶς dicta XXIII. 14. 15. multa κατὰ τὸ στρατόν τον supplenda XXI. 17. 225. cf. Oratio. epilogus Iliadis XXIV. 486. locus ad res physicas pertinens, subtilius explicatus XIV. 892. 4. ad medicinam VIII. 329. XVI. 813. 824. cf. Medicina. ante Homerum carmina physica extitisse, cf. Physica. διαφήμια anatomica XXII. 397. mirabilis rerum species, magni ingenii inventum XIV. 392. quaedam artificio tractata XXII. 865. Homericā laus XVIII. 346. numeri admirabiles XVI. 276. 277. cf. liximeter, Metrum et Prosodia. me-

trum To. VII. p. 176. versus cum concen-
tatu vocum ad fons expressam
lib. XIII. 513. Hom. perfectus
orator et historicus To. VIII. p.
554. μηνος To. VIII. p. 564.
verba rebus consonantia XVIII.
385. rerum et locorum facies in
miraculum aucta XXI. not. 1. aut
absurde aut epice aucta XXII.
165. 205. partum decore adaptata
XVI. 818. impie de Diis dicta
XV. 18. dictum non satis accurate
478. mutat H. in dialogum, quae
simpliciter narrari poterant 245.
non bene dictum, Xanthum doum
dici δεκτητα XIV. 234. adjectivo
non bene usus H. 311. hyperba-
ton XV. 344. hyperbola inorebilis
XVIII. 230. reprehenditur
ab Aristacho XVII. 125. 205. ab
Heraclito XVIII. 107. a scholiasta
XXIII. 857. a Zenodoto XVIII.
366. reprehenditur Hom. a Pla-
tono v. h. v. cf. XIV. 844. XVI.
433. XVIII. 105. 107. XXIV. 10.
propter impietatem XXII. 15.
168. XXIII. 100. reprehenditur
a Plutarcho XVI. 847. XVIII.
12. XX. 242. XXIII. 24.
XXIV. 130. locus multorum
reprehensione, excusatione, de-
fensione, variis modis vexatus
II. 212. locus, qui tantum in
prisco poeta placere possit XVIII.
848. H. accusatur et defenditur
XVIII. 444. XIX. 302. XXII.
329. quedam ex judicio antiquo-
rum hominum obtusiora XXII.
not. 226. — III. 383. in intem-
perantiam Iovis invehit Sext.
Empir. XIV. 347. H. propter fa-
bulas de diis (cf. Deus) ab multi-
bus reprehensus To. VIII. p. 570.
versus exagitiati propter impian
sententiam XIX. 86. non bene
conveniunt personae dicta XIX.
175. Achillis personae XX. 356.
XXIII. 48. levitas Graecanica XX.
67. Iovis oratio parum elaborata
XXII. not. 182. de fabulis Homericis Heraclides Ponticus v. h. v.
in Ind. Auctor. reprehenditur nexus
sentientiarum XVIII. 259. XVII.
356. — 383. XX. 121. XXI. 228.
versus malae fabricae XXIII. 585.
— XVI. 847. 8. 9. 50. exiles XXII.
119. Homerici carminis interpre-

tatio veterum Grammaticorum Ext.
II. ad XXIII. Homeri Gramma-
tica imperfecta v. Grammatico-
rum etc. de stylo. Homeri To.
VIII. p. 780. inf. de subsidiis
studii in Homericis occupati (dg
edit. t.odd. Scholl. lexic. et glos-
sar.) To. III. p. III. de versione
Homeri Latina To. III. p. CXIII,
versus frequentati, quoties ar-
mantur heroes XVI. 180. a Py-
thagora canti XVII. 51. v. qui
bus Agesilatus natus IV. 510. Iu-
lianus Imperator VI. 442. Plu-
tarach. 429. VII. 108. Nero X.
585. Socrates IX. 863. de Allo-
goria Homerica Exc. ad XXIII.
allegorica interpretatio XIV. 844.
XIX. 221. interpretatio allegori-
ca, physica et cosmogenica XVIII.
478. cf. Symbolicus. anthon H. ex
ilio carmine hauserit V. 371. 392.
XIV. 344. carmina ante Hem. ex-
titisse physica XIV. 844. Home-
rum Orpheum exscriptissime XVII.
53. Homerum non primum fuisse
δοδόν To. VIII. p. 398. ante Ho-
merum Hercules, carmen epicum,
XIX. 19. v. Ind. Auctorum; He-
rcules et Epopoeia. et infra: Phy-
sica. codicium discrepantia XVI.
482. de antiqua lectione indagan-
da To. VIII. p. 820. et al. incerta
ante criticos Alexandrinos XXIII.
77. de versibus spuriis et suspectis,
de Odysseis versibus commenta-
rio citatis, de Hymnis aliisque
Homeri carminibus etc. vid. no-
men Homerum in Indice Aucto-
rum.

Horae ζελιγγοθέας XXI. 460.
Hōrē o Trojani non vescebantur
XXI. 76.

Hospitii iura VI. 174.

Hyades v. astronomia.

Hyampolis Phocidie II. 321.

Hyde vicus XX. 385. sub Tmolos
II. 864. To. IV. p. 438. Maco-
num XX. 335.

Hyle Boeotiae II. 500. V. 708.
VII. 221. XX. 385.

Hyllus XX. 390.

Hyperboraei qui ita dicti sint
To. VII. p. 288.

Hypereis ζεγγη. Vd. 457.

Hyperenor XIV. 616. XVII.
24. Panthi f.

- Hypersia in Mycenarum ditione
II. 578.
Hyperia fons Thessaliae II. 784.
Hyperion, Sol VIII. 480. Hyperionides — *ιερός*, *λόγος* ibid. XIV. 274.
Hypoplaesia regio VI. 396.

- Hypothebae II. 506.
Hyria Boeotiae II. 496.
Hyrmene Eliidis II. 616.
Hyrtacus pater Asii II. 857.
Hyrtius Mysorum dux XIV. 511.
cf. Supplam.

I.

- Iaimenus dux Orchomeniorum
II. 512.
Ialyssus Rhodi II. 656. Ἰάλυσος.
Iaones XIII. 685.
Iapetus XIV. 274. in Tartaro
VIII. 479. com. Crono.
Iasus XV. 382.
Iassias jas XXIV. not. 509.
Ida Iovi sacra III. 276. cur ibi
Iovis sedes esse dicatur XVI.
604. Ἰδαιων ὄρεστη XV. 169.
XVI. 677. Ἰδαια ὄρη, cum flu-
viis XII. 19. XXIII. 117. cf. ιο-
καύδαση. — νέφη λοι XIV. 293. cf.
Supplam. Idaea promontorium,
Lectum, XIV. 283.
Idaeus Daretis f. V. 11.
Idas conjux Marpesiae, rapta ab
Apolline IX. 554. quem versum
Antimachus repetit ap. Euseb.
Pr. Evang. X. 8. vid. fragmenta
Antimachi a Schellenberg col-
lecta p. 92. Heyne.
Idomeneus II. 645. IV. 251.
Erymantem occidit XVI. 345.
senecte gravatus XVII. 613. 608.
inter Idomena et Ajacem rixa
XXIII. not. 448 et sqq. Deucali-
f. XII. 117. XIII. 451. 2.
Illeus pro Oileus II. 527.
Ilias, de ea quaestiones ad pt.
vss. Iliadis et Exc. II. ad XXIV.
ordo rerum in ea, ad I. 18. cf.
Homerus supra et in Ind. Anctor.
Ilioneta caesus XIV. 501. Phor-
bantia f. unicus XIV. 489.
Ilium ubi situm XVIII. 256. mu-
ros ascensu faciles tentarunt Achivi
VI. 434. non longe aberat ca-
prificus.
Ilithyia XVI. 187. ποιοστόχος.
XIX. not. 108. Ilithyiae, σίλε-
σιαι XI. 270.
Ilus, Ilius: condidit XIX. 131.
214. XX. not. 306. Ili tumulus
XXVI. 489. XXII. 145. XI. 166.

- not. 371. Exc. ad lib. VI. p. 506.
add. p. 720. To. V. lib. XXIV. 544.
Imbrius Priami gener a Pedaeo
XIII. 172.
Imbrus insula Supplam. ad XIV.
585.
Imperfectum et Aorist. X. 545.
in exox XVII. 409. XX. 28.
XXII. 155. 501. XXI. 31. XXIV.
472. 750. II. 221. non bene locum
habet, attamen legitur XVIII.
84. 68. imperf. pro *τιθετ...*
XVIII. 309.
Indicativus variat cum con-
junctivo innumeris locis, in voc.
et, δια, δηρα, αι. Variat quo-
que futurum indicativi cum acri-
stis subjunctivi Exc. III. ad lib.
I. Heyne.
Induciae XXIV. not. 649. 657.
Infernarium rerum notiones
XXII. 362. 289. XXIII. not. 50.
104. com. 71. 30. 104. cf. Funebria.
Infinitivus pro imperativo aut
referendus ad *τιθετ* XV. 159. 230.
pendens ab adjektivo XXIV. 243.
Insidia, in insidiis sedero, he-
toum aetate honorificum I. 150. 227.
Inundatio propter homines im-
probos XVI. 386.
Iolcos II. 712.
Ionum nulla mentio in Iliade To.
IV. p. 326. 370. barbaris permixti,
ipse sermo Ionum plures dialectos
sortitus est. v. Herodot. I. 142.
cf. Dialetus. Iones sacrum fece-
rent Neptuno Heliconio XX. 403.
Apollo Panionius 404.
Iphens Trojanus XVI. 417.
Iphianassa, aliis: Iphigenia IX.
144.
Iphiclus Phylaci f. XXIII. not.
688.
Iphidamas Antenoris f. ab Agi-
memnone caesus XI. 221.
Iphition XX. 381. Otryatei f.

Iphitus Neubali f. II. 518. XVII.

306.

Ire, Ἰρή, Messeniae IX. 150.

Iris III. 122. XV. not. 47. 143.

169. ad Achillem missa XVIII.

166. 167. arcessit Thetidem XXIV.

not. 77. μύελος μετά θεαῖς XV.

144. ὥκεια διέκτατο 172. cur Iris,

non Apollo, ad Neptunum missa

sit a Iove 207. Iridis mendacium

XVIII. 176. Iris in Odysea non

occurrit, sed pro ea Mercurius,

quod arguit carminum diversitatem

VIII. 399. Heyne. Achillis

preces nuntiat ventis XXIII. not.

192. 198. com. 200. ad Aethiopes

profecta 206. ad Priamum missa

XXIV. not. 143.

Ironia cf. Homerus.

Irus unde derivatum To. VII. p.

760.

Ithace II. 632.

Ithome, alia Messeniae, alia

Thessaliae II. 729.

Iton Thessaliae II. 696. nobilis Mi-

nerva Itonia.

Itymonens Hyperochi f. Eleus,

a Nestore caesus XI. 671.

Iudiciorum genus XVIII. 497.

501. 2. 4. 5. 6. 7. 8.

Iugum XVII. 440.

Iuno ab Oceano et Thetye nutrita

XIV. 201. λευκάλενος et πόρεια

Exc. II. ad lib. I. πόρεσθα θεά,

σεμνή lib. XIV. 194. Junonis

ζώην XIV. 181. doli deae 187.

διέκτατο XV. 83. γενεόθρονος

XV. 5. ἀμύγχανος 14. adjectiva

eius commutarunt scribae XV. 78.

92. Iuno Samia To. VII. p. 589. a

Iove male misicata I. 587. cf. not.

suspensa de Olympo XV. 18.

Argiva IV. 8. ei est Sparta 52.

vulnerata ab Herculo V. 892. Iov-

em, ut avertat ab Achillis, ob-

sopire parat somno adducto XIV.

249. 158—253. ipsa blandimen-

ti assumptis Iovem in Ida seden-

tem adit 166. seq. To. VI. p. 673.

eius thalamus a Vulcano fabrica-

tus 166. ungit et ornat se 169.

vestit se 178. a Venere cestum

commodat 188. iter ab Olympo

154—225. per Pieriam, Ema-

thiam, per Atho montem, ad

Lemnum, Imbrum (de hac ultima

To. VI. p. 654. ad v. 251.)

230. in Somnum incidit — nuptiae

cum Iove, Ιπρὸς γάμος 290. 296.

338. amavit Euryomedontem gi-

gantem To. VI. p. 654. ad v.

295. ab illo compr. assa lib. XIV.

295. cf. Suppl. Iridi et

Apollini Iovis mandata exponit

XV. 143. cf. 78. Junonem nigri-

cantia supercilia habuisse not. 102.

tenuitatem deorum incusat 104.

Iuno et Minerva curru vectae in

pugnam prodeunt V. 720. Iuno

efficit, ut nox pugnae interveniat

XVIII. 289. — XX. not. 112.

Iupiter iter bello petitus et vincitus a

Cronidis, a Titanibus, a Ty-

phone ad I. 896. (p. 106.) 899. cf.

not. ad I. 5. Cronum in Tartarum

praecepit XII. 203. promissum

Thetidi datum I. 523. XV. 74.

seq. id easequitur II. pr. iisque

not. modo in Olympo, modo in

Ida XI. 183. 196. cf. XVI. not.

ad 431. Iovis profectio ad Aethi-

opes I. 428. seq. Iovis mendacium

II. 12. amores XIV. 317. Iupiter

cur amet Ganymedem XX. 294.

ad. Iovem referuntur viciisitudi-

nes fortunae XV. 491. Διός δὲ

τελεστὸς βούλη XV. 59. quas res

putarent Διόθεα, τὰ Διός eveniesce

XV. not. 487. fata aliorum deo-

rūm in Iovem transferunt XVII.

443. ὑπὲρ Διός αἰσχρού XVII. 821.

i. e. ὑπὲρ θεῶν 327. Zeὺς ὑπά-

τος μῆστας 889. Διός τόνυστ

429. cf. Fatum. Iuno et Iupiter

de Sarpedonis fato XVI. 431.

433. de Patrocli fato 646. Iupiter

exarsit Iunone conspecta XIV.

292. Junonem increpat strage

Trojanorum animadveras XV. 1.

vult ut Achilli satisfiat pro injuria

illata ab Agamemnone 47. Iovis et

Junonis alteratio XVII. 556.

Iovis ira 135. Iupiter tonat 377.

in summum discrimen ducit Achili-

vos 592. Iovis meus conversa

XVII. 546. Iovem nigricantia su-

percilia habuisse XV. not. 102.

dicitur Iupiter deturbare homines

de sana mente 724. Iunoni expro-

brat Achivorum studium XVIII.

556. etidem (v. h. v.) concutit

XVII. 593. Iupiter Τερψίσ XVI.

803. Αὐταλός XXII. 113. Idaeus

XVI. 604. Iavis ara in Ida et in

II: INDEX .LATINUS

scropoli Pergamo **XXII.** 170. Iovis Hercei ara **XVI.** not. 231. Jupiter Dodonaeus **XVI.** 233. cf. Exc. ad h. I. Bodonaeus To. VII. p. 235. Pelasgicus, Pelargicus ibid. Φηγεστος, ibid. p. 237. Polisticus ibid. Jupiter σπερχηγεστρα **XVI.** 239. Jupiter "Ορκιος **XIX.** 266.
Iusjurandum, ejus formula I. not. 234. III. 252. 276. **XIII.** 271. **XIV.** 271. 272. **XV.** 26. **XVIII.** 501. **XIX.** 258. 260. 261. sacrificia in jurejurando **XIX.** not. 266. 195. 197. 266.
 "Ορκος (perjurii) filius Vindicta **IX.**

498. γεροντεος ορκος **XXII.** not. 119. Iovis iusjurandum **XIX.** 108. μητρας ορκος per Stygem **XIX.** 118. 127. 187. ορκος διασθαι παρα τινος **XXII.** 119. ορκος κιστη **XXII.** 262. 266. mos jurandi cum symbolis **XXIII.** not. 531. II. 124. III. 73. 94. 252. 299. (Foedus,) perjurii poenae **XV.** not. 204. perjurium εκσεβασια **XVI.** 18. Iupiter ορκος **XIX.** 266. ritus antiquissimi in foedere feriendo **III.** 270.
Ixion ejus conjux Dia, e qua Pirithoum suscepit **Ixion** **XIV.** 317. p. 655. Heyne.

L.

Laas Laconiae **II.** 585.
Lacedaemon **II.** 581.
Laonis Subc. cf. ad **XVII.** 247.
Laercis f. Almedon **XVI.** 193.
Lamentorum triagenera **XVIII.** 816. lamenta poetarum **XXIV.** 720. mulierum 722. 725. Andromachae cf. 746. cf. Exc. I. ad **XXIV.**
Lampus Laomedontis f. **III.** 147.
 Priami frater pater Dolonis **XIV.** 525. cf. **XV.** 526.
Langaria, Laggeria **XXIII.** 554. cf. **XV.** 526.
Laudamia, Acasti, regis Iolci f. II. 700. Alcmæonis f. **XVI.** 174. **XV.** 516.
Laodice Priami f. **III.** 124. **VI.** 252.
Lapitharum pugnae duas cum Centauris I. 268. II. 743.
Laodocus Antenoris f. **IV.** 87. **XVII.** 699.
Laothoe filia Altis seu: Altæ **XXI.** not. 84.
Larissa plures ejus nom. urbes II. 840. Gouffier Voyage **XVII.** 301.
Latona a Iove amata **XIV.** 328.
 Latona inter Nymphas refertur **XX.** 8.
Lavare vulnera, servarum est **V.** 906. Hebe Martem lavat ibid. cf. Charites.
Lectum promontorium Idae **XIV.** 285. luctus **XXV.** not. 694.
Legatio Ulyssis et Mensiae ad

Trojanos **III.** 205. Antenor is castra ibid.
Leitor Boeotorum dux **XVII.** 601.
Leleges e Cariibus **X.** 429. ubi Schol. Ven. Strab. **XIII.** p. 909. D. 941. B. 976. A. add. To. VI. p. 627. κιλενούσου: ibid. p. 557. extr. not. **XX.** 96 — **XX.** 96. 86.
Lemnus ignibus subterraneis ardens I. 587. in ea mons, cf. Gouffier et Buttmann, Museum der Alterth. W. I. B. cf. II. 723. **VIII.** 230. αιγυδαλόεσσα **XXIV.** not. 753. sedes Somni 230. a Thoante regnatur ibid. non tam sedes Somni, sed potius locus in quo Iuno in Somnum per mortaliam sedes vagantem incidit. Erunt forte, qui causam occursum e Samothracis sacris petere volent. ubi Achivi mereatum faciebant **XXI.** not. 40. Lemnus, nihil ad Lucretiam **XVIII.** 395. **XXIV.** 753.

Leo igni territus **XI.** 553. loone in Graecia et Phrygia **XVII.** 756. **Leocritus** **XVII.** 344. Arisbanitis f. **XVII.** 344.
Leonidas, de eo quedam **XXL** 217. comm.
Leonteus dux Lapitharum **II.** 745. **XXIII.** not. 826. 836.
Lesbos expugnata ab Achille **IX.** 129. **XXIV.** 503.
Lethus Pelasgorum dux **II.** 283. 848. Hippothoi pater **XVII.** 283.
Leucippus **XIX.** 116.

Leucus IV. 491. Ulyssis sodalis,
 Libatio XVI. 220.
 Lilaes II. 523.
 Lindii XXIII. 186.
 Lindus II. 656.
 Litae deae IX. 498.
 Littera prouantiando duplicita
 XV. 123. litterae Graecorum et
 Latinorum To. VIII. p. 710. 711.
 de illis scripisse dicitur Tyrannio
 v. h. v.
 Locri II. 531. sagittis usi XIII.
 718.
Αόγος notio philosophica, Chris-
 tianica, XVIII. 485.
 Lustratio copiarum I. 513.
 Lycaon, Pandari pater II. 826.
 826. occiditur ab Achille XXXI.
 not. 84.
 Lycastus II. 647.
Ἄντηρες Apollo IV. 101. et
 Suppl. To. IV. p. 700.
 Lyci in Troade II. 824. Troja-

 notum socii II. 876. addo Strab.
 XIV. p. 988. Lycia sub Ida IV.
 108. cf. V. 172. Lyciorum arme-
 tura XVI. 419.—526.
 Lycomedes IX. 84. XII. 866.
 XVII. 845. 6. XIX. 240. Ani-
 bantes f.
 Lycon XVI. 835.
 Lycophontes IV. 895. idem Po-
 lyphontes Autophoni f.
 Lyctus Cretae II. 647. XVII. 697.
 Lycurgus Dryantis f. fugat Dio-
 nysium et sacra proturbat VI.
 101.
 Lynessus Troades, capta ab
 Achille, in qua Briseis (v. h. v.)
 capta II. 689. habitata a Cilici-
 bus. XVI. not. 57. XIX. 60.
Ἀγωνησόν more antiquo XIX.
 60. 217. XX. 92. 96. 191.
 Lyssander XXIII. 26.—Lycurgi
 de merita male XVIII. p. 807.
Ἄεις et *άνεις* XX. 26.

M.

Maeac, conditor Lesi XXIV.
 544.
 Macareus ibid.
 Machaon II. 751. Eueni f. occi-
 ditur ab Eurymalo. excedit pugna
 XI. 506. excipitur a Nestore 597.
 in castris. — IV. 198. XIV, pr.
 Maeander II. 869.
 Maenalus XVI. 194.
 Maeon Haemonis f. IV. 894. 8.
 Maones socii Trojanorum II.
 863. sub Tmol Lydiae.
 Magnetes Thessaliae II. 756.
 fragm. Apollod. p. 886. Strab.
 XIV. p. 958. ubi vox *Ἄλφων*
 corrupta videtur, forte: Dolopes
 fuere, *Δολόχων*. Heyne.
 Mantinea Arcadias II. 607.
Mārtis, *μαρτία* cum diversis ge-
 neribus IV. p. 82. 88.
 Maris XVI. 819. XIX. not. 96.
 Marpessa rapta ab Apolline et
 ab Ida recuperata IX. 557.
 Mars Iunonis ex Iove f. V. 896.
 ab Alcidis vinculis habitus 885.
Γενέσκεπτο XIV. 181. ejus θρά-κ

 μοντες, *Ἄλιος* et *Φέρβος* XV.
 119. cum Minerva pugnat XXI.
 not. 891. cf. Deusa Mars et Pallas
 auro effecti in Achillis clipeo
 XVIII. not. 516. *φερόρός* XXI.
 892.
 Mases II. 562.
 Mecisteus duo huic nominis
 XV. not. 889. *Μηκιστῆς* ut *Τυδῆς*
 ibid. XXIII. 679. 681. *Μηκιστῆς*.
 Medesicaste Priami f. nupta
 Imbrio XIII. 178.
 Medicinae partes, quae Home-
 rica aetate fuero XI. 515. cf. Eu-
 stath. p. 859. l. 45. ubi τὰ ἴερα
 πούμενα ἐπη ἐπὶ τῷ κορθήσαι de
 Machaone recitat, in quibus le-
 gas: *ἄναθεα λάσσεθαι* (pro *ἀνά-*
 θη). Heyne. cf. Homer. et XVI.
 508. XVII. 599. XXIV. 420. VI.
 64. medicina instillatur Achilli
 XIX. 347. medieus XXII. 825.
 medicorum cura ad chirurgiam
 spectabat I. not. 55.
 Medium, ejus primitiva vis XV.
 118. 128. 167. To. VII. p. 420.
 medium saepe et activam vocem
 eadem vi et loco esse XVII. 511.
 XVIII. 508.
 Medon Oilei f. II. 727. XV. 882.
 frater Ajacis XIII. 698. seq. To.
 VI. p. 649.

- Megarensium res descripsit
Dieuchidas v. h. v.
- M**ēgas Perini pater XVI. 695.
Mēgas Phylet f. II. 627. ducit
Epeos ex Dulichio XIII. 692,
To. VI. p. 648. lib. II. 620. 2.
XV. 520. 585. 589. XVI. 518.
XIX. not. 258.
- M**elanippus XV. 545. 6. 7. Hi-
cotaonis f. 553. XIX. 240.
- M**elas Porthei f. XIV. 116.
- M**elas sipes XXIV. 79.
- M**eleeager Oen. f. II. 642. Dia-
nae ira implacabili concitatus
bello Curetes reprimit, sed matris
diris exasperatus intra Calydonem
sa abdit cum uxore Cleopatra.
Tum aprum a Diana Aetoliae im-
missum venatione facta interimit
IX. 539. exuvia apri concessis
Atalantae Curetes oppugnant Ca-
lydonem. Heyne. recusat a Ca-
lydone repellere oppugnantes Cu-
retes IX. 528. tandem subvenit,
serius quam par erat, ejus sorores
590.
- M**elibœa Thessaliae II. 717.
- M**onelaus II. 536. seq. legatus
ad Trojanos III. 206. eus genua
213. Dolopem traxit XV. 542.
Euphorbum XVII. pr. advocatur
XVII. 508. alibi fortis, perhibe-
tur ignavus esse 582. Ἀρῆιος oc-
cidit Thoantem XVI. 811. cur M.,
maxime Patrocli curam habeat
XVII. 1. invitum ab Patrocli cor-
pore discedit 557. certat in ludis
funeribus XXIII. not. 851. 861.
- M**enephius Areithoi f. VII. 9.
- M**enesthius e Thessaliae XVI.
193.
- M**enestheus Petai f. II. 552.
IV. 827. XV. 331.
- M**enoctius cum filio Patroclo
aderant Phthias in domo Pelei,
cum is Trojam mittebatur XI.
764. seq. XVI. 14. Opunte ori-
undus XVIII. not. 825.
- M**entae personam induit Apollo
XVII. not. 73. plures hujus nomi-
nis ibid.
- M**ercurius inter deos Nomios
XIV. not. 487. cum ariete stans
ex aero XIV. 490. XXII. 862. ado-
lescentis ingenui personam induit
XXIV. not. 339. ducit Priamum
ad Achilleum 440. κίεστής 24.
- oomm. cur nolit cum Latona pa-
gnare XXI. 499.
- M**eriones dux Crotensium II.
651. Θεραπεὺς Idomenei Molis f.
XIII. 253. X. 269. 270. XV. 502,
XVI. 541. 603. XVII. 717. XIX.
288. certat in ludis funeribus
XXIII. not. 851. 861.
- M**ermarus XIV. 513.
- M**erops e Perote Troadis II. 891.
- M**esso II. 582.
- M**essois οὐρανοῦ VI. 457.
- M**esthios dux Macorum II. 864.
XVII. 216.
- M**estor XXIV. 258.
- M**etaplasmus v. numerus.
- M**ethone Thessaliae II. 716.
- M**etrum Ionicum a majori XXII.
138. ὅς 236. hexameter duodecim
syllabarum XXIII. 221. cf. Ho-
merus et Hexameter metri in-
coriosi veteres XXIV. 707. cf.
Grammatici. ὁμοία una syllaba I.
193. acentus pro metro 205.
μῆτη XXIII. 815. 440x, spon-
deus XXIII. 492.
- M**iletus Cretae II. 647. 863.
- M**ilitia, jus regum cogendi ad
illam XXIV. not. 400.
- M**inerva Ἀλεκτορῆς IV. 8.
Achilli affutata XV. 614. e Iovis
capite nata V. 880. VIII. 31.
XVIII. 895. Minervae signum
stantis, sedentis VI. 92. 303. pe-
plus ei consecratus pro iudamento
statuae. armat ac in patris domo
et ejus γένεσι induit VIII. 375.
885. 887. cf. XXIV. 251. Minerva
faciem gestans XX. 95. hostium
adventus nuptia XI. 713. pro-
creat Typhonem sola XVIII. 595.
mythus aleae a Minerva inventae
XVII. 53. ὄγκεια XV. 214. Tro-
janis adversa XVII. 896. XX. not.
81. et 48. sub Phoenicis forma
not. 548. Minervae fronde de-
ceptus Hector XXII. not. 157.
Achilleum Minerva confirmat not.
183. Minerva Deiphobi perso-
nam assumit ibid. et 226.
- M**inētros, **M**inētros XIX. 296.
- M**inos, Iovis ex Europa f. Minos
et Khadamanthus XIV. 921. 2.
Cretae XIII. 450. 1.
- M**inyrum opes IX. not. 581.
Minyas Orchomeni rex IX. 581.
- M**inyis II. not. 511.

Mollers, duo filii Actoris et Moliones: Cteatus et Eurytus XI. 708. 749. an ii συμφέρεις 750.
Molionidae XXIII. 638. not.
Mortis et Somni statuae XIV. 281. mortui quomodo in conclave jaceant XIX. 212. cf. Funebris. Οάνατος XVI. 334. 672. 682.
Mors et Somnus juncti auferunt corpus mortuum XVI. 454. gemelli sunt 672. mors λεγύαλεος v. h. v.
Morys XIV. 514.

Mulieribus potiri student obsecrantes XVIII. 265. muliebria opera edoctae seruae XVIII. not. 418. mulierum amictus XVIII. 122. muliebria ornamenta 401. mulieres Graecorum diversae ab Aegyptiis XX. 251. mulierum lamenta XXIV. 725.

Mulius Agameden Augæo f. duxerat XI. 718. XX. 472.

Munera ad redimendum Hectorem XXIV. not. 228.

Musæ in medio carmine invocatae XIV. 506. XVI. 112. XVIII. 39. — I. 603. de Musarum religione etc. To. IV. p. 187. Χάρισσε pro Musis βαθύγενεις IX. 690. Musarum numerum Homerus non novit. I. 1. in Epigr. Musæ γαπίεις γορός dictae (Hesiod. Scut. 205.) Hermann de Musis fluvialibus Epicharmi et Eumeni p. 13. Spohn Commentatio de extr. parte Odysseae etc. esp. III. p. 37 — 47. — Musæ saltantes XXIV. 616. Ολυμπιάδες βαθύχοικοι XVIII. 122. cf. II. 484. non mirum, unam tantum Musam memorari XIX. 108. cf. II. 484. 486. Musæ ἀρτιπειας XXII. 231. Musis sacrificium XXII. 391.

Musica veterum XXII. 391. cf. Ars. et XVIII. 570. 571.

Mycale II. 869.

Mycallissus Boeotiae II. 498.
Mycenæi XV. 643. Mycenarum regnum XIX. not. 96.

Mygdon III. 186.
Mynes ab Achille occisus, Thebe expugnata II. 690.

Myrica XXI. not. 18. 350.
Myrinna II. 814. Amazon. urbs Lemni sp. Apollon. I. 604. post Lemnum condita XIV. 230.

Myrmidones II. 684. cf. Plin. IV. 14. eorum incessus ordibus densis XVI. 210. Myrmidones et Achivi XXIII. 65.

Myrsinus Elidia II. 616.
Mysi socii Trojanorum II. 868. antiquitus tenuere Bithyniam Strab. XII. p. 849. Mysorum dux Hyrtius XIV. 511. cf. Supplum. Mysi Europæ, super Thracum sedes XIII. 5. Mysi e Thracum stirpe XIII. not. 1.

Mythus, et inventum poeticum ex mytho ductum diversi generis XIV. 160. 187. 213. Mythus vetus in formulam poeticam mutatus XXIII. 206. Mythi ex symbolicis enuntiationibus dueti ad I. 896. XV. 18. mythi Homericoi superstructi carminibus, quæ perierunt XVIII. 395. diversas ejusdem mythi inseruit Iliadi narrationes ibid. unde. quid colligi licet v. Homerus. peccarunt, qui systema aliquod mythorum ex Iliade et Odysea contextum condere voluerent XX. 64. de mythis Homericis Exc. I. ad lib. VIII. add. XIV. 201. 218. 344. Mythes Ganymedis, unde, v. Ganymedes. de mythis Homericis To. VIII. p. 564. 5. 772. mythi Platonici 573. Pindarici 575. mythi symbolici I. 896. 607. (cf. Homerus). mythicus cyclus To. VIII. p. 777. cf. p. 818. de fabulis Homericis Heraclides Ponticus v. h. v. in Ind. Auct. fabula de Θύει Neptuni et Apollinis apud Laomedontem etc. XXI. not. 442. fabula de natis o quercinis transiit hauminibus XXII. 126.

N.

Nephelcysticam, codd. nulla suctoritas ut IV. 181. Argutiae Grammaticae de eo existentes Exc. II.

ad lib. II. qu in fine versuum locum habeat, statim ad I. 2.

Nastes Cerum dux II. 867. 870.

Naufragium Achivorum et copiae, numerus et statio II. 493. recentius 494. seq. To. IV. p. 283 et 690. alias ordo, II. 558. *Naves* Ajacis ad Rhoeteum XIII. 688. Achillis ad Sigaeum VIII. 224. XIII. 675. XI. 498. p. 681 et 697. XII. 118. imitatus est Homerum Nonnus XIII. lib. in exercitando exercitu Bacchi in Indianum ducti. *Cassub.* ad Strab. XIII. pr. Heyne.

Navalis pugna XV. 885. 405. Trojanos bellum tempore nondum pugnas navales nosse 589.

Navis centum remigum XX. not. 247. navium ordines not. ad XIV. 30. cf. XV. 426. *navis media para* 780. *navis partes* 676. ignis in nave injicitur XVI. 124. quot purgantes in nave essent XV. 168. ναῦς ἀριθμούσαν XVIII. 3. de remigibus XX. 247.

Necys Homeri To. VIII. p. 571. τὰς δευτέρας *Nexiles* XXIII. 92.

Nelous, Nestoris pater X. 682, 691. de Neoptolemo fabularum fundus XIX. 326.

ei *Nestores* qui sunt I. 270.

Neptunus improbat vallum Achivorum VII. 445. cultus Aegis et Helice VIII. 208. *Neptuni* venerationis, deo. indigna XIV. 147. 151. *Neptuni* sedes mari ad Aegeas XIII. 21. equos sicut ad Samothracem XIV. 78. in specu XIII. 82. stans a partibus Achivorum Aiaces mittit ad pugnandum, assumpta persona Calchantis XIII. 48. seq. cf. XIV. 186. 6. 155. 6. *Tlloantie* XIII. 216. De love sopito nuntio scopto, Achivis multo magis instat ut vires exseruant 368. *Neptunus* ἀσφάλεος et θεμέλιος XXI. 447. ἔπειος XXIII. 806. γαγήρος XXIII. 584.

Heliconius XX. 403. 404. η Βοιωτία δέη. Ιερά Λεσβίδων, ibid.

Nereus II. 671. interfactus ab Eurylo. *Nereides* XVIII. 35. 402. *Nerum* Pontus progenuit XVIII. 140. cf. Suppl. XVIII. 58. XX. 207.

Nereidum nomina XVIII. 89.

Nestor II. 601. Pyli rex tactics auctor II. 362. IV. 297. Exc. I.

ad IV. p. 660. ejus res gestas bello Pyliorum et Eleorum XI. 670. add. VII. 132. ad Agamemnonem prodit armatus XIV. 1. *Nestor* inter Achivos deorum opem implorantes XV. 870. *Nestor* Genius XV. 870. XVI. 96. 47. *Nestoris* filii XIX. not. 238. iudicium in acie XVII. 378. *Nestoris* oratio ad Antilochum filium XXIII. 304.

Nilus comm. XVII. 263.

Niobe XXIV. 602. ejus liber 604. 613. 614. 617. 637.

Niphas ηδὲ γάλαξα XV. 170.

Nissa Boeotiae II. 508.

Nisyris insula II. 6764.

Nomen duplex ab hominibus aliud et a diis inditum. I. 409. XIV. 291.

Nomini unde dii sic dicti XIV. not. 491.

Nox mater Somni XIV. 259. v. Νύξ.

Nubes, aurea XIV. 344. XVIII. 205. νέφος θύεται, fragrans, ερέσσειον XV. 158. nube amictus Apollo praecedens in pugna, cur. XV. not. 308. caligo, νέφος εἰς ἄρθρα μῶν αἴσιον 40 ἡρη 668. menses πορφυρέη XVII. 547. 551.

Numerus novemarius apud poetam VI. 174. cf. Duodenarius n. de rhythmi numero v. *Homerus*, n. dualis et pluralis mixti L. 567. III. 279. XV. 125. XVI. 139. 422. XVII. 386. XVIII. 287. 510. XIX. 810. XXI. 388. cf. *Homerus*. Plural. ap. subet. neutr. VIII. 130. XXII. 15. XVIII. 130. 197. cf. *Aelian.* V. H. I. 6. cf. *Singularia*.

Nuptias, novis, novae aedes exstuebantur XVII. 36. nuptiae XVIII. 492. 604. nuptialis dona Suppl. XVI. 367. XXII. not. 470.

Nyxrecepta libri X. inscriptio, *Nymphae* de iis VI. 26. Orestides in tumulum serentes tilias VI. 420. coimtantur Thetidem XVII. 36. N. in Olympo XX. not. 7. *Nymphae* in natalibus Minervae XX. 7. *Nympharum* nomina XX. 8. rara est in II. mentio, in Od. frequentissima 8.

Nysa Thraciae VI. 133. de variis Nysis ibid.

O.

Obelo notati versus v. Spuria in
in Ind. Auct. sub Homero.

Ocalea Boeotiae II. 501.

Oceanus III. 5. Schol. Harlej.
*τινὲς μέντοι ἐνόμιζον ὠκεανὸν
μὲν λέγειν τὸν Νεῖλον.* Heyne.
pater deorum, pro *γενέτης πατήσ*
XIV. 201. XIII. 147. Oceanus et
Tethys iurges XIV. 295. not.
205. 209. (Neptunum Thethy-
duxisse XXI. 195.) Oceanus flu-
vius XIV. 245. XX. 7. XXIII. 74.
παρὰ δόσον Ὀκεανοῦ XVI. 1.
ἀφόρροος XVIII. 399. *Ὀκεανός*
i. e. *τὸ πέρας τῆς γῆς* XXIV. 12.
Oceanus regis XIV. not. 200. δάμα
βαθυρρέον *Ὀκεανοῦ* XIV. 511.

Ocheinus V. 343. Aetolus.

Odysseam et Iliadem non ab eo-
dem auctore To. VIII. p. 306. 7.
cf. supra: Homerus.

Oechalia II. 596. Euryti. Me-
seniae alia II. 780. Thessaliae.

Oedipus de ejus morte fama va-
ria XXIII. 679.

Oeneus II. 641. ejus filius Me-
leager XI. 756. Calydon habi-
tavit XIV. 116. VI. 216. IX. 528.
Dianae iram provocaverat; itaque
aper in agrum immensus IX. 581.
superates adhuc Calydon obessa
IX. 577. Heyne.

Oetylus Laconiae II. 585.

Oileus et Illeus II. 527. XII. 365.
XIV. 442. XV. 338. Medontias
pater II. 727. Ajax pater unde
Ajax Oiliades pro Oileides XIII.
203. 694. (*Iliades*)

Olae laudes XVII. 58.

Olenia Elidiae II. 617. Olenus
Aetolie II. 689.

Olizon Thessaliae II. 717.

Oloosson Thessaliae II. 739.

Olympus Homericus, regia De-
rum, Exc. VII. ad I. 494. of.
XIII. 754; in, ea δάμαται, δάμα
Διός I. 599. cf. not. XX. not. 4
— 30. lavis domus et prospectus
XVIII. 376. ut mons habet pro-
montorium XIV. 295. Pieriae in-
cubat coelam. Heyne. Olympus
ἀγάνθιος XV. 186. de monte
XIV. 154. 176. 225. 226. XVI.
364. οὐρανός et *Ολυμπος* disser-

nitur XV. 192. diverse habent
adjectiva 21. Olympus convallo-
sus XX. 5. 22.

Omina XV. 377. ominatur mor-
tis XXII. not. 343. omen fau-
stum XV. 376. omen poscit ut
pignus laeti eventus XXIV, not.
292. cf. praedictio.

Oves supra caput adstantes II.
26.

Optativus cum conjunctivo per-
petua permutatio contra Atticas,
tantum de usq; Homericis. XII.
48. I. 230. VI. 471. Heyne. op-
tat. apud ὄφρα Exc. III. ad lib.
IV. apud εἰς Exc. II. ad lib.
V. apud ὄφρα XV. 738. post ὄφρα
XVII. 463. 714. optat. et con-
junctivus ferfar XV. 46. 71. 781.
optat. pro fut. XV. 70. XVIII.
not. 122. varie explicatar XV.
82. XVI. 283. 725.

Olyzonia rhapsodia ita dicta
XVIII. pr.

Opus II. 580.

Oraculum Dodones. Exc. II. ad
lib. XVI. — XX. 507. Sibyllae
ibid.

Oratio gravissima, δενέτης ple-
na I. not. 225. ab oratione obliqua
transitor ad or. rectam XXIII.
866. oratio minus polita XV. 463.
varia XVII. 506. oratio narrantis
(διηγηματικός) transit in μητρ-
τικήν, i. e. dramaticam, non ad-
ditio: ταῦτα ἔγειρε διατέτη XVI.
208. XVII. not. 468. impedita
608. turbata pree dolore XVIII.
55. obscuratur not. 509. variatur
XXI. 525. cf. Homerus.

Orchestus cum Templo Neptuni
II. 506.

Orchomenus Arcadias II. 605.
opulentia urbis IX. 381. IX. not.
381. duplex II. 511. 512. 517.
594. 605.

Ordines densi aciei XVII. 357.
cf. Pugna.

Orithyia XVI. 181.

Ormenium Thessaliae, in Ma-
gnesia II. 734. IX. 448.

Ormenus avus Phoenicis, pater
Amyntoris X. 266.

- Orneae in Mycenarum ditione
II. 571.
Orsiliochus ejus genus, ex Phe-
ris Messeniae V. 542. cf. not. 546.
Orsippus Megarensis, non
Athaniensis XXIII. 638.
Ortho Thessaline II. 789.
Ossa i. e. alibi Φήμη, Ήγει II.
not. 93.
Ossa in patriam non reportata
VII. 86.

- Ostentum imbris exagniue XI.
54. ostentum a diis petitum XXIV.
312. — XXII. not. 30.
Ostreis vesci heroes XVI. 747.
Othryoneus Thrax XIII. 363.
Otreu III. 186. ab eo urbs O-
traca Strab. XII. p. 849. A.
Otus Epeorum dux XV. 512.
Οὐρανούσας V. 898. Titanes οὐρα-
νος nubes supra Olympum XXIV.
97.

P.

- Paeon cantus I. 478. 474.
Paederastia orta ab Lacodaemone-
niis XX. 234. To. VIII. p. 58. inf.
Paeon, παιών, Paeon I. 478. 4.
add. Schol. Platon. p. 44. nomen
genericum XXII. not. 891. Paeon
diversus ab Apolline V. 401. XV.
256. XVI. 365.
Paeones II. 848. XVIII. 287.
XXI. 156. dux Pyrachmee XVI.
287. et Suppl.
Paeonia XVII. 850.
Paeus, Apaeus V. 612. urbs ad
Hellespontum.
Palladium VI. 311. XIX. 181.
Pallene XV. 29.
Pandarus II. 857. Lycaonis f.
IV. 89. V. 168. sqq. dicit Lycios
V. 172. lequissimus homo. XX. 98.
Pandorae fabula XVIII. 419.
Παντάληνος II. 580. 684.
Panomphaeus Iupiter VIII. 230.
Panopeus, Πανόπεος II. 520.
urbs Phocidiae II. 520. XVII. 307.
Panthus III. 146. XV. 522. Pan-
thi filii XVII. 28. Euphorbus
ibid. init.
Paphlagones II. 851.
Paris cum Menelaop congressus
III. 340. a Venere creptus et ad
Helenam redactus domum 421,
adierat Sidonem VI. 290. ab He-
ctoro ad pugnam revocatur 325.
Σύγχρονος XIII. 769. Diomedem
vulnus XIX. 58. XIV. not. 30.
Parodia v. Ind. Auct.
Parrhasia Arcadiæ II. 608.
Parthenius fl. Paphlagoniac II.
354.
Pasithea Charis XIV. 267. 269.
Patroclus dolorosa XI. 179. Pa-
troclus ab Achille prospiciente Ne-

- storis. et Mackonis e pagina re-
ditum e tentorio evocatus XI. 601.
Achillis arma induit XVI. 190.
hortatur Myrmidores 263. ins-
quiritur Trojanos caede facta 851.
Patroclus lacrimabundus XVI. init.
ejus verba ad Achillem 21. recessus
copiarum ab P. eductarum XVI.
394. P. Merionem increpat 626.
juveiliter exultans, repulsa ab
Apolline 684—711. de Crebrio-
nis corpore pugnans 751. successu
ferociens mortem sibi arcessit, ab
Euphorbo vulneratus, ab Hectora
confectus 777—828. respondet
quaerentibus: quid ἡρῷ dubitatio-
nem injecarit, illinoen an seruis
P. occumberet 647. de Patroclio
occiso XVII. init. corpus Patrocli
125—139. XVIII. 281. reporta-
tur 785. Patroclus quatenus refe-
ratur ad Myrmidores XVII. 7.
XVIII. 10. Patrocli cadaver ser-
vatur XIX. ineunt. homos fune-
bris ei habitus XXIII. not. 1.
ejus umbra not. 104. ejus ossa
conduntur not. 249. ejus facies
XXIII. 86. Patroclum μεγαλό-
ρεῖ XVI. 847. ejus virtus et fer-
titudine XXIV. not. 6. mores
XVII. 671. XIX. 287. Παρό-
κλει To. VIII. p. 784, et sq. p.
818. lib. XXIII. 256. 7. To.
VII. p. 188.

- Patronymicum irregulare XV.
526. patronymici forma XVII. 603.
Pedaeum Troadis XIII. 102. di-
versa a Pedaso VI. 95.
Pedacus Antenoris f. V. 69.
Pedasus eversa cum Lynesso XX.
92. II. 687. XII. 445. XXI. 87.
et fl. Satnioenta aita VI. 36.

- XIV. 440. XX. 92. Messenias
IX. 152.
- Pedasus equus XVI. cf. Equi.
Pelangi II. 840. πλανῶμενος
Strab. XII. p. 857. extr. cf. lib.
XVI. 283. Exc. ad h. l. To. VII.
p. 711.
- Pelagonus XXI. 140.
- Pelens XVI. 15. ejus hasta 144.
P. ab Acasto pulsus XIX. 524.
ejus arma in nuptiis cum Thetide
a diis dono data XVII. 194. Pe-
lei senectus XVIII. 381. varia
fortuna XXIV. not. 534. com.
488. decrepitus senex XXIV.
com. 487.
- Pelius mons Thessaliae II. 743.
757.
- Pellene in ditione Mycenarum
II. 574.
- Pelopidae To. VIII. p. 831.
- Pelops regnum a Mercurio acce-
pit. Atreo reliquit II. 104. Pe-
logis filiae XIX. 116.
- Pelor gigas XVI. 175.
- Peneleos, Boeotorum dux II.
494. res gerit XIV. 487. 9. 506.
XVI. 385. XVII. 597.
- Peneus f. Thessaliae II. 752. 757.
- Peraibi Thessaliae II. 749. a
Lapithis expulsi.
- Percoete II. 831. 835. XI. 229.
et Percope urbs Thracum XV.
548. 576.
- Pergamum IV. 503. acropolis
XXII. 383. ibi arca Iovis.
- Perimus XVI. 695.
- Periphetes Coprei f. XIV. 515.
XV. 638.
- Periphates dno hujus nominis
XVII. 322. not. 323.
- Perseus e Danee Iovi natus XIV.
319. 320.
- Perseid filius II. 552. IV. 338.
- Phaeonops Asii f. XVII. 596.
- Phaeustus Cretae II. 648. Bori f.
e Maeonibus V. 48.
- Phalces XIV. 513.
- Pharis II. 582.
- Phegeus Daretis f. V. 11.
- Pheneus Arcadiæ II. 605.
- Pherae Thessaliae II. 711. Mo-
seniae V. 553. IX. 151.
- Pheres, Φῆρες, Centauri I. 268.
II. 743.
- Pheretiades Eumelus II. 763.
- Phiala XXIII. 253.
- Phidippus, Mercuris nepos,
Thessal. f. II. 678.
- Philocetes XXIII. 659. II.
718. Iaoens in Lemano vel Chrysa
721. quod hydro non a serpente
morsu (ὄφεως) mortuus ietus dicta-
tur, observat Pausan. VIII. 8. p.
613. extr. To. VIII. p. 832.
- Philotimus X. 10.
- Phlegyas Thessaliae XIV. 391.
add. To. VI. p. 645.
- Phineus VI. 188.
- Phobus (Φόβος Martis f.) XIII.
299. XIV. 119.
- Rhoenses Φωκεῖ II. 517. Φω-
κεῖων, Φωκῆων XVII. 307. Pho-
censis dux Schedius XV. 516.
- Phoenices mercatores XXIII,
not. 745.
- Phoenix factens verba IX. 432.
448. Amyntoris f. X. 266. pater
Europæ XIV. 321. nisi est Phoe-
nicia puella Φοίνιξ κοτέην. Phoe-
nicis formam induerat Minerva
XVII. not. 555. XVI. 196.
- Phorbas a Mercurio amatus, di-
ves gregibus, Trojanus XIV. 490.
plures h. n. XXIII. 660.
- Phorcys Phryges duxit II. 862.
XVII. 312. 218. 318.
- Phryges II. 862. eos cum Troja-
nis confuderunt et νεκύσας ibid.
XX. 216.
- Phrygia vitifera III. 184. ibi leo-
nes XVI. 756. Ph. magna XXIV.
545.
- Phthia Thessaliae II. 688. IX.
868. 895. XIX. 830. IX. 258.
μῆτηρ μῆλαν 475.
- Phthii in Thessalia XIII. 688.
II. 688.
- Phthires II. 868.
- Phylace II. 695. Phliotidos.
- Phylas pater Polymelae XVI.
179. 181.
- Phyleus Megetis pater XIII.
692. XV. 530.
- Phylides Meges V. 72. Phylei f.
- Phylus, Augæac f. XXIII. not. 637.
- Physica de iis ante Hom. car-
mina extitisse XIV. 344. an sub-
tilius illa prosecutus sit Hom.
392. cf. Homerus. Physicæ res
in rebus mythologicis XIV. not.
200. physica interpretatio XV.
189. 198. XVII. 547. XXI. 344.
354. clipei Achillie XVIII. 478.

- XX. 122. de rebus physicis
carmina ante Homerum extitisse
XIV. 344. To. VII. p. 589. 590.
XVIII. 107. 239. 351. de Solis
natura XXII. 186. To. VIII. p.
564. 572. 576. lib. XXII. 191.
qui scripserint de rebus physicis
To. VIII. p. 569. 580. 779.
Piezia in Thessalia II. 766. Ma-
sedomise, tunc Thraciae XIV. 226.
Pindarica forma II. 185. ubi
Schol. Theopompum laudant. cf.
Ind. Auctor.
Pirithous Iovis f. XIV. 317.
Pirone dux Thracum II. 844.
IV. 520.
Pisander XIII. not. 601. Mac-
nali f. XVI. 198.
Pisistratides, eorum merita de
Homeri carminibus To. VIII. p.
808. cf. Homerus.
Pityea Troadis II. 885.
Placius mons, cui adiacet Thebe
I. 866.
Placos seu tractus, seu mons
Troadis ad Theben VI. 896. un-
de ἔποικαις (γάρα) et ἔποικαι-
κος. XXII. 479.
Plataeae II. 504.
Plethrum XXI. 407.
Pleuron Aetoliee II. 639. tene-
batur a Theatio [Althaea] petre
IX. 523. duo Pl. XIV. 116.
Pluralis v. Numerus, rerum ab-
stractarum XXII. 247. pluralis
ἕρπετον τον θηρέαν XXIII. 157. pluralis
notionum abstractorum XXI.
513. XXIII. 422. 858.
Pluto v. Hades.
Plusquamperfectum inter im-
perfecta II. 93. sermone antiquo
insertum XVIII. not. 248. plus-
quamperfecti tercia persona ad
Ionicum et Atticam dialectum
revocata XIV. 412. plusquamper-
fectum pro futuro XXI. 80.
Podalirius II. 732.
Podarces, Protesilai frater, II.
704. Iphicli f. XIII. 698. 698.
Podarge una ex Harpyis XVI.
150. cf. Exe. ad h. l.
Podes XVII. 575. Ectionis f.
XVII. 876.
Poetica ars cf. ars.
Polites Priami f. II. 791.
Pollux contra Amycum pugnatu-
rus XXII. 817.
Polydamas predonus XI. 57. Pen-
thoi f. procedens in pugnam an-
gario sponitus recedit XII. 156.
seq. cum petit Ajax, illius jactan-
tia incensu; XIV. 458. Prothoe-
norem necat XIV. 449. 521. eque
praedictio XII. 223. cf. not. ad
XVI. 367.— XVIII. 249. 284.
Polydectes Suppl. ad XIV.
319.
Polydora Achille soror XVI.
175.
Polydorus plures h. n. XX. not.
407.— 18. XXI. not. 90. XXIII.
not. 637.
Polyidus V. 143. XIII. 663.
Polymela Eudori mater XVI.
179.
Polymelus Trojanus XVI. 417.
Polypoetes II. 740. Lapithis
imperat.
Polyphemus Lapitha I. 264.
Polypoetes XXIII. not. 836.
836.
Polyxenus II. 623. Agasthenis
f. Augias nepos.
Porta, πύλαι ipsas θύρας XXI.
531. fores σωλήνες non θύρα IX.
579. cf. clayis.
Portheus, stirps ejus XIV. 115.
in Aetolia.
Practium Troadis II. 885.
Praedictiones XVI. 842. et iux-
ta 26. 50. XII. 223. cf. Omina.
Praepositiones et particulas
serius in sermonem recipiuntur
V. 170. IX. 75. cum substant. vel
al. verbo compositas I. 103. II.
787. XV. 4. 144. 352. 557. XVI.
73. 106. 123. 145. 151. 183. 188.
199. 223. 252. 305. 392. 496. 533.
548. 572. 609. 636. XVII. 83.
437. 447. 573. 664. XVIII. 423.
XIX. 118. XX. 30. XXI. 517.
XXIII. 159. 718. XXIV. 161. 705.
a verbo separatae et postpositae
XVII. 528. 529. XIX. 562. XXI.
554. non omnes anastrophon ad-
mittunt XVI. 290. cf. XVII. 542.
XVIII. 400. XIX. 148. 326. XX.
253. XXI. 208. 251. 446. augmen-
tum in praepos. ἀπό XXI. 599.
Exe. ad h. l. praepos. separatae,
perspicuitatis causa XIV. 169.
Praesentis indicativi et futuri
indicativi vis eodem loco habita-
i. 141. 2. processus pro praeterito

- (v. Μάρτιος) I. 553. X. 449. XII. 168. prae. pro futuro XXIV. not. 181. XVI. 70. 852. XXIII. 20. 75. XX. 452.
- Praeterite** tempori adjungitur notio *fōs* solet XV. 272.
- Pramneum** vinum XI. 638.
- Pretes** solennes XXIII. not. 863.
- Pretia** rerum II. not. 449. auri et argenti VI. 28. XXIII. not. 262. 703. 5. talentorum XXIII. 269. 751. servi v. h. v.
- Priami** fratres XV. 554. — XX. 806. filii XXIV. 251. 258. 496.
- Priamus** hortatur Hectorem, ut in urbem se recipiat XXII. 25.
- Priamus** ut corpus Hectoris redimat, summa libri XXIV. vid. not. 22. se accingit ad illum redditum 189. not. supplex Achilli 468. μέγας 477. castra Achiverorum relinquit cum corpore not. 677. domum suam inducit corpus Hectoris not. 695.
- Primitiae** XIX. 254.
- Πρεσβύτερος** sal. ἀνέσεις II. 58. Aristotle 805.
- Prodigia** XIX. 407. cf. Omina.
- Proetus Argivus** VI. 157.
- Πρέσπαιοι** XVII. 857. ἐν πρέσπαιοι δύσαθρο XVII. 880. cf. Pugna.
- Promathus** Alegenoris f. vocatur XIV. 476.
- Pronomen** acutur, si ei prae-mittitur praepositio: μετὰ αὐτοῖς I. 568. cf. 418. II. 866. 843. IV. 497.
- Pronous** Trojanus XVI. 899.
- Proserpina** XIV. 326.
- Prosodia** Exc. III. ad lib. V. Exc. I. ad XVII. To. VIII. p. 452. To. VII. p. 400. laesa XIX. 179. cf. hiatus, v. breve XXI. 818. — III. 857. — XIV. 219. — XX. 255. producitur brevis vocalis ante sonum caninum XIX. 858. duplex prosodia Suppl. XVII. p. 407.
- I. 9. 15. 15. *tribrachys* XX. 42. cf. Hemerus et metrum.
- Protesilans** rex Phylaces II. 698. Iphicli nepos 704. XVI. 286. ad ejus navem pugna XVI. 286. ejus navis cremata XV. 706.
- Prothoenor** Areilyci f. XIV. 450.
- Prothous**, **Magnetes** ducit II. 758. XIV. 515.
- Protiaon** vel potius: **Protianor** XV. 456.
- Proverbium** XXII. 126. XVII. 821. XXIII. 441. XXIV. not. 54. XX. 247. XXII. 262.
- Pteleon** II. 594. sub Nestore, 697.
- Pugnandi** variii modi II. 822. XVII. 878. not. pugna singularis III. 846. pugnae ex provocatione VII. 88. pugnas inter Trojanos et Achivos cum fuga in castra v. in argumentis librorum Exc. ad lib. XI. — XX. 862. — militum in scie ordines (cf. b. v.) XVIII. not. 298.
- Pygmæi** III. 6.
- Pylaemenes** Paphlagonum dux II. 851. V. 676. XIII. 643.
- Pylaeus** dux Pelasgorum II. 842.
- Pylene** Aetolias II. 639.
- Pyliorum** et Epeorum βοηλασία et pugna XI. 670.
- Pylus** II. 591. ἐν Πύλῳ V. 397. vulnerat Hercules Plutonem. Ρ. γηραιότερος Messeniac IX. 153. Pylus Nestoris fuit Triphyliac, non Messeniac II. 591. XI. 681.
- Pyraechmes** Peconum dux II. 848. XVI. 87.
- Pyrasus** II. 695.
- Pyria** Trojanus XVI. 416.
- Pyrhi** nomen a: Pyres XIX. 827.
- Pythagorei** XXII. 891.
- Python** et **Pytho**, Delphæ II. 619.

R.

Reges non vectigalia, sed munera accipiunt IX. 155. 156.

Rhadamanthus Iovis f. ex Europa XIV. 821. 2.

Rhapsedia, specimen X. pr.

rhapsodias pars truncata XIX. 245. tempore quodam Iliam in rhapsodiam distributam XX. 2. — XVII. 755. de rhapsodiis Iialis compagine Ext. II. ad lib.

XXIV. maxime p. 799 de nominibus To. VIII. p. 788. de rhapsodia & doctorum virorum judicia Exc. I. ad lib. XXIV. rhapsodiae Odyseae To. VIII. p. 786. inf.
Rhapsodus, ῥαψῳδός Exc. II. ad XXIV. sect. III. rhapsodi locum cōminunem interposuere XX. 251. XXIV. 180. rhapsodus Cyneclus To. VIII. p. 795. alii, 794. rhapsodorum licentia et inserta sexcenties observata. hind

mirus dissensus plenariaque in minutiis Heyne.
Rhea XV. 187. ῥέαν δαιμονία XXII. 115.
Rheus X. 405. XII. 120.
Rhimus XX. 485.
Rhipe II. 606. Arcadiae.
Rhodus Troadis fl. XII. 20. Rhodus II. 654.
Rhoecus clarus arte aeris fundendi v. ars.
Rhytium II. 648. Crete.
Risus Sardoniis XV. 103.

S.

S Latinorum e Graecorum spiritu aspero ortum To. VII. p. 710. inf. 758. (ξεω) 768. inf.
Sacrificii ordo I. 447. 458. (in not. v. 464.) II. 410. 421. juvenes XII. sacrificantur XXIII. 181. Fluvii equi XXI. 181. Fluvio titatum XXIII. not. 148. cf. Fluvius. hecatombe, L. ova XXIII. not. 146. inferiae not. 169. 170. L. not. 64. — Sacrifica in jure jurando XLIX. not. 266. sacrificantes XXIV. not. 221.
Sagittarii non habent galeam XV. 480.
Salamin II. 557.
Saltatio XVIII. hot. 494. 559. 570. 571. chorica not. 590. 3. 5. 6. δορχητική κατὰ στροφάς 602. δορχητήρες κούραι 494. Ibidem citantur alii de hac re auctores, ita etiam 590. ibid. saltatio mimica 591. 592. saltationes Corybantum aliisque 597. saltatio bellica 572. κορυφαῖοι saltationis 604. σκαλιστιν, quae ἔμπονος saltatio est Suppl. ad VIII. 572. — XXII. 391. saltator i. e. nequam XXIV. not. 261. 2. γορότηκος ibid. περὶ γορῶν scripsisse Aristotelem To. VIII. p. 798.

Samos insula II. 626. 634. v. Samos, nunc Cephallenia Schol. A. φροντίου διὰ τῆς Κεφαλληνίας μέχοι τὸν Σάμος ὄχεο Ρωμαῖος φασι Κάστρος; tres insulae eo nomine To. VI. p. 641. Heyne. i. e. Samothrace XIII. 12. XXIV. 78. 758. Strabo: ἐκείτο δὲ η Σαμοθράκη Σάμος πόλις cf. Schel-

ling: fiber die Gottheiten von Samothrace p. 44.
Samothracia XIII. 12. in emon Saos vel Saoco.
Sangarius fl. Phrygiae III. 187. Suppl. ad XIV. 445. XVI. 714.
Sarcasmus (v. Homerus) XVIII. not. 300. 355. XXII. 371.
Sarpedon dux Lyciorum II. 376. VI. 199. congressus a. Tlepolemo V. 628. Sarpedonia virtus in oppugnando vallo XII. 290. 379. 392. Σαρπηδόνες in hoc libro solo, S. cum Patroclio congressus XVI. 419. — 429. 443. 462. 621. 563. 632.
Satniois, Troadis fl. VI. 34. XIV. 445. in finibus Lelegum, cf. Suppl. et XXI. not. 84. com. 87.
Satnius Enopei f. ex nympha Naide ad Satnioentem fl. XIV. 443. 4. 5.
Scae porta Troiae III. 145. 263. VI. 237. add. Strab. XIII. 853. C. ultra Scaeam portam non ausi erant procedere Trojani ante Achillium IX. 354. — XVIII. 453. XXII. 6. 350. XXII. 194. 413. (porta Dardanica dicta). XVI. 712.
Scamander et Simois V. 774. inter utrumque campus VI. 4. eorum cursus XX. not. 1. XXIV. 349. 692. Scamandri fluctus ac vortices XXI. not. 238. XXI. 1. 2. Scamandri cum Achille pugna 238. II. 467. V. 49. XII. 21. XX. 78. 74. de fontibus Scamandri XXII. 147. 148. Trojanos ad eastra Archivorum pervenientes Scamandro trajecto XIV. not. 453.

- cf. castra, de Scamandrio tamquam
To. IV. p. 654. 664. add. Spohn.
de h. r. cf. Ind. Graec.
- Scarphe** Locridis II. 532.
- Sceptrum**, antiquitas regni declarata per sceptrum a majoribus accepti I. 101. sq.
- Schedius** Phocensium dux II.
517. duo illius nominis extitunt
XV. 515. — XVII. 206.
- Schemata**: Pindaricum III. 185.
VII. 6. Chalcidense: Homericum
VI. 71. V. 878, et p. 714. genus
masc. cum fem. juncta VIII. 435.
- Schoenus** II. 497.
- Scholii** congesta temere ad loca
diversa ex uno et altero grammatico, itaque idem saepo et di-
versis locis legitur v. c. XIII.
203. XIV. 245. 344. 405. XV.
360. XVI. 21. 25. 74. 120. XVI.
175. 235. XVII. 652. XVIII. 165.
395. 410. 418. XIX. 15. XX. 5.
11. 20. Scholiorum inepta opera
To. VIII. p. 556.
- Scholiast** corrigitur XVI. 822.
Inepti Eustath. e. c. XVII. 625.
XVI. 367. 395. XVIII. 168. 224.
230. Scholiorum duas classes esse
XXII. init. argutiae XIV. 62. XV.
189. 378. Scholia codicis Mosc.
prorsus convenient c. Scholie
Ven. B. XVII. 1.
- Scripturae** specimen (Schrift-
stücke) Tb. I. p. LXII.
- Scutum τεργαθέληνυος** XV. 489.
ἄντρος τρίκλασις XVIII. 480. cf.
Armatura.
- Scyrus** insula XIX. 926.
- Sellae** aureae XVIII. not. 389.
- Selleis** fl. II. 659. Thesprotiae
in Epiro. fl. Troadis II. 839.
XII. 97. XV. 531. XVI. 234. cf.
Exc. ad h. l.
- Semele** a love amata Dionysii
mater XIV. 823. 825.
- Sepulcralis στήλη** XVII. 434.
cf. Funebris: sepulturae genera
XXIV. 795.
- Seriphii** Suppl. ad XIV. 319.
- Setvi** pretium XXI. not. 40. 79.
cf. Pretia.
- Sebamum** Paphisgoniae II. 853.
- Sestus** ad Hellespontum II. 886.
- Sicyon** tam in Mycenarum ditio-
ne, II. 571. 2. 3. in Agamemno-
- nis ditione XXIII. not. 297. To.
VIII. p. 796.
- Sidon** VI. 290. Tyrum non me-
morat. Heyne. Sidoniorum sol-
lertia XXIII. 742. 748.
- Signum** militare, purpurea vestis
VIII. 221. fumo et igne datum
XVIII. 207. 211.
- Simeis** XII. 22. XXI. not. 299.
com. 238, dicitur Scamander.
- Singularis** (v. Numerus.) verbā
apud dual. substant. XXIII. 477.
- Sinties** I. 594. Pelasgi.
- Sipylum** urbe XXIV. 615.
- Sisyphus** Acoli f. VI. 158.
- Sminthe** Sminthius I. 59. I. 431.
- Smyrna** unde dictum II. 813.
- Socus** XIX. not. 53.
- Sol** et videt et audit omnia III.
277. cf. Plin. II. 4. extr. aliter
Xenophanes apud Sextum Emp.
IX. 144.
- Solanum** lamenta XXIV. not.
719.
- Somnium** II. init. XXIII. 68.
- Somnus** Τύπος, frater mortis
XIV. 251. XVI. 672. 682. cf. 454.
a Iunone rogatus ut somno op-
primat Iovem XIV. 231. jam ante
Iovem sopierat, ut Hercules tem-
pestate opprimetur 249. a No-
cte servatur 260. — 269. 852. 855.
- Somni** sedes in insula Lemno
XIV. 230. Somni et mortis sta-
tuæ Spartæ 231. 267. sedes in
inferis not. 281. somno thronum
promissum a Iunone XIV. 238.
245. amor Pasithæe tenuit 267.
- Solymi** VI. 184.
- Sorus** cum fratre Charope Hippæi
filius XI. 427.
- Sparta** II. 574. 582.
- Spercheus** XVI. 176. XXIII.
142.
- Spiritus** in mediis verbis XV.
705.
- Stabula** et tuguria XVIII. not.
587.
- Stentor** V. 785.
- Sthenelus** II. 564. Archivorum
dux, Capanei f. IV. 367. St. di-
versus ab illo in lib. B. 564. XIX.
116.
- Stichius** et Schedius XIII. 195.
To. VI. p. 641. XV. 829.
- Stratic** Arcadiæ II. 606.
- Stymphalus** II. 608.

- S**tyra Euboëae II. 539.
Styx fl. e quo Titaresius profuit
II. 755. VIII. 869. Stygis ὅδως
άετος XIV. 271. per Stygem
juratus 272. 279. XV. 57. ubi
Στρυγός ὅδως pro Orco.
Superlativus c. negatione pro
summo affirmationis gradu XV.
11. superlativus δύκαμιαστεκώς
XX. 233.
Supplendum εὐλαβοῦμαι XVII.
98. ἐντὸς τῆς γηγενεῖτο XVI. 558.
ἐμάρτυρος, ἡμόντιος XXI. 161.
substantivum aliquod fem. pro
masculino XXI. 167. οὐνα XXIII.
71. 97. subjectum XXIII. 835.
Syllabæ breves productæ totæ
- S**ōδόνιαι XXIV. 425. to fin. e
Sōper XII. 216. 326. cf. Prosodia.
- S**ylleptice dictum XIV. 65.
116. 128. XVI. 24. XXI. 502.
- S**ymbolicus sermo et scriptora
I. 896. symbolica nomina apud
Smyrnaeos XXIV. 532. — LIX.
not. 92. 94. cf. To. VII. p. 704
v. Homerus.
- S**yne II. 671.
Sυρρεζουμές XIII. 130 seq. de
phalange.
- S**ynesis XV. 18. XVI. 31.
XVII. 89. 259. 324. 450. XIX.
226. XX. 188. 338. To. VII.
p. 400. lib. XXIII. 670.
- T.**
- T**abula Iliaca XVI. 202. et al.
Tacticos prima elementa IV. not.
294. φαλαγγῆδόν incedere XV.
360. tacticos suitor Nestor, ad
eum ref. XIII. 719. de Locroram
ordine. — tactica et aties Home-
rica Exc. I. ad IV.
Talentum XXIII. 269. 751. v.
Pretia. talenti pondus XVIII. 507.
Talthybius XXIII. 896. XIX.
250. not.
Tarpiæ in exercitu ad distribuen-
dum victum XIX. 44.
Tarne V. 44. Lydiæ.
Tarphe Locridis II. 533.
Tartarus ἡρόσις VIII. 15. 69.
431.
Teges Arcadiæ II. 607.
Tεργηδαξία liber XII. — XVI.
898. Exc. ad lib. XII. Multa in
ea sunt obscura, imprimis de ipsa
Trojanorum irruptione. Credere
licet accessum esse per ipsum
aditum et ingressum castrorum
factum; aditus videtur suisce para-
soli per et supra fossam, pontis
instar, quo perveniebant ad val-
lum. Irrupit hac parte Asini. Eodem
modo res geritur turmis
Trojanorum in intervallo intra
fossam et vallum explicitis, ut
Trojani undique vallum adori-
rentur To. VI. extr. p. 856. Sunt
verba hunc in modum refugenda
et p. 857. superiora parte paginas.
Heyne.
- T**εργονδία VII. 337. plurima men-
tio. τεργος vallum axis et turri-
bus eductum. VII. 440. VIII.
218. valli vestigia cur nulla ex-
tent XII. 4. τερεψ τεροψ educum
5. ante naues subductas in litus,
scilicet exóleos vel τερεψ τεροψ ή
XII. 64.
Templum, in templo recepti et
ibi educati heroes, σύρραι II.
546.
Tempora, Praesens et Aor. I.
conjunctioni saepe variant in codd.
ut I. 543. etiam optativi, II. 488.
I. 543. Praesens de re prasteria,
v. Praesens.
- T**enages XXIV. 544.
Tenodii Tennes XXIII. 851. Te-
nedus Εὔος Tērov XXIV. 544.
Tenthredo Prothoi pater II.
756.
Tereæ mons Troadis II. 829. ad
Hellespontum.
Testes in jurejurando, in judi-
cii, v. h. v.
Tethyn esse terram XIV. 201.
not. ad 200. 8. 4. 5.
Teucor, ejus res VIII. 266. 278.
Telamonis f. nothus 283. transfi-
git Chitum 445. Teutri sagitta
aberrat ab Hectore 465. Ajaci
pugnanti se adjungit XV. 478.
Glaucum vulnerat XVI. 511.
Tenthras, antis et anis, un-
de Tenthraia VI. 15.
Thalamus IX. 469. cf. Aedes.

- Thalia Nereis XVIII. 40.
 Thalpius Euryti f. II. 620.
 Thamyris II. 595.
 Thaumacia Thessalica II. 716.
 Theano Antenoris uxor V. 76.
 VI. 298. Cissei f. aacerdos. XI.
 224.
 Thebae θετάκυλοι IV. 406. ubi
 Schol. V. πρός γαρ έκτάγεσθον
 Ἀπόλετος λέγεται ηγεμόνεσθη. XIX.
 not. 99.
 Thebae in Aegypto θετάκυλοι
 IX. 382. 3.
 Thebe I. 18. 866. cf. not. ad II.
 638. 9. cf. Eurip. Androm. 1.
 Cilicum sub monte Placo VI.
 296. eam tenebat Eetion, pater
 Andromaches, diripiuit Achilles
 II. 690. 1. Heyne. capta XVI.
 153. XIX. 99. XXII. 479. not.
 The mide Iovem uti ad concilium
 convocandum XX. 4.
 Theodorus clarus arte aeris fun-
 dend, v. ars.
 Thespius XVII. 216.
 Thersites II. 212. ubi sub extr.
 p. 235. Chaerephonitis tragœdia
 Chaeremonis erit legendum, ut
 al. Heyne.
 Theseus I. 265. ejus facta a poe-
 tis celebrata v. Ind. Auctor.
 Thespia Thespiae II. 498.
 Thessalia, ex ea copiae et du-
 ces II. 681. ex interiore Th.
 729 sq.
 Thessalorum mos XXII. 397.
 Theseus, Trojans, Enopis f.
 XVI. 401.
 Thetis an ap. Pelennus I. 896. cum
 filio Achille agit I. 857. Iovem
 uidit 493. 555. XV. 598. Dionys-
 sum fugientem excipit in mari
 VI. 143. add. p. 716. infanti A-
 chilli immortalitatem parans XVI.
 86. Achilli nova arma apparet
 XIX. init. a Iove mandata acci-
 pit XXIV. not. 98. Thetidis in
 mari sedes not. 78. XVIII. 402.
 Iovis mandata fert Th. ad filium
 not. 120. Thetidi data a Baccho
 amphora XXIII. 92. Th. in varias
 se mutans formas XVIII. 484.
 Thisbe Boeotiae II. 502.
- Thoas dux Astolorum II. 638.
 IV. 527. (ejus personam induit
 Neptunus) Andraemonis f. XIII.
 216. alias in Lemno XIV. 230.
 — XV. 281. — Trojanus occidi-
 tur a Menelao XVI. 811. Troja-
 nus, non Aetolus. XIX. not.
 832.
 Thorax IV. 182. v. Armatura.
 XX. not. 414. XVII. 814.
 Thracæ II. 844. ad Hellespon-
 tum. X. 434. ιππόπολος XIV.
 227.
 Thracia ventorum sedes XXIII.
 290.
 Thrasymedes XVII. 377. 8.
 705. XIX. 288.
 Thrasymelus, Thrasydemus,
 Thrasybalus XVI. 463.
 Thronium Locridis II. 533.
 Thronus cur Somno a Ianone
 promittatur XIV. not. 238.
 Thryon II. 592.
 Thyestes regnum ab Atreo re-
 ceptum relinquit Agamemnoni II.
 106. 7.
 Thymbra Troadis X. 435.
 Thymoetes III. 146.
 Tibiae et fides XVIII. 495. 569.
 570. 604.
 Tir vox Persica XXII. 318.
 Tiryns II. 559.
 Titanæ οὐκορεπτάριοι θεοὶ XIII.
 279. XIV. 274. 279. Titanium
 bellum not. 200 et 202. XV. 224.
 juratur per Titanæ XIV. 279.
 Titanomachia, carmen, v. Ind.
 Auctor.
 Titanum Thessaliae II. 785.
 Titaresius fl. II. 751. 755. Thes-
 saliae, alias Euryctas.
 Tlepolemus Rhodiorum dux II.
 653. congressus cum Sarpedone
 V. 628. Damastorides XVI. 416.
 Tmolus nivibus conspersus XX.
 385.
 Topoύροι qui fuerint To. VII.
 p. 289.
 Trachin urbs II. 682.
 Tricea Thessalica II. 729. IV.
 202.
 Tripodes XVIII. not. 373. 375.
 XXIII. not. 262. 702. com. 264.
 267. 513. 702. 718.

II. INDEX LATINUS

Tροιγένεια Athene IV. 515.

Tροζεν II. 560.

Tροια, vaticinia de ea V. 64.
(*Τρωϊας* est a *Τρως*, heroe V.
220. *Τρωός*, V. 461. cf. p. 710.)
Troja ab Hercule capta V. 640.
Troicus campus v. Trojani. a
Troade diversa Phrygia XVI. 719.
XVIII. 291. III. 184. Troiae par-
tes XXII. not. 141. 145. ubi pro-
pugnatores starent not. 195. fluvii
XII. 18 sqq. v. Plin. V.

Trojan i, eorum copiae ex variis
urbibus et locis II. 815. item so-
ciorum To. IV. p. 407. 408. Troas
de Troade To. V. p. 720 sq. loca
ante Trojam, in quibus est pu-
gnatum Exc. I. ad VI. To. V. p.
302. !ib. XIV. 30. plaga littoralis,
amnium ostia, porta Scaea p. 303.
φρηγός. Scamander, Simois p. 304.
add. p. 720. sq. Omnia accura-
tius tradita a Lechevalier Com.
Gouffier. Lenz Ebene von Troja
To. VII. p. 578. Trojanis erum-
punt ex urbe VIII. 55. de quo
cf. Exc. ad lib. XI. To. V. p.
727. Trojanorum numerus com-
putatus per *πνευμάτα* excabantis exer-
citus X. 418. VIII. 556. copiae
dispositae in campo Trojano X.
428. sq. Trojanis casta adorun-
tur quinque agminibus XII. 87.

Troes Trojani proprie dicta II.
816. Trojanorum cum Achivis
proelium quartum Exc. ad lib.
XX. φαλαγγήθων incedunt Tro-
jeni XV. 360. irraunt in vallum
584. in fugam XX. not. 1. in
Achivos XVII. not. 626. Tro-
janorum strages XXI. not. 522.
Trojanorum sub ditione quae fac-
tient XXIV. 543. Trojanos θλι-
σθανούς XXII. 106. et jam prius
al. l.

Tros v. *Troja Aleotoris f. XII*
463.

Tubā non usos esse heroes, sed
Homerum nosse σάλκηγα XVIII.
219. sex tubarum genera ibid.
Suppl. XXI. 588.

Tumulus cæsorum communis
paratus VII. 588. cf. Funebria
XVI. 439. 456. tumulus cum co-
lumnis XI. not. 571.

Tydeus II. 641. Tydei tumulus,
quem probatum iverunt Thebanis
XIV. 114. cf. Suppl. Tydeus
legatus ad Thebanos missus IV.
384. sq. IX. 285. To. VIII. p.
880. Tydeus Oenei f. XIV. 114.
7. 9. vixit Argis, ducta Adrasti
filia ibid. ejus crudelitas in Me-
naliippum XXII. 347.

Tyrides v. *Diomedea*.
Typhoens II. 782. 5.

U.

Ulysses legatur ad Trojanos a
Menelao et ab Antenore exceptus
III. 205. — genus dicendi 216.
VIII. 94. *Οδυσσεῖα*. — ejus
ἀριστεία XI. 314. ejus pileus ab
Apollodoro pictore additus X.
265. (!o. VI. p. 626.) vulneratus
a Soco XI. 434. XIX. not. 53.
Ulysses objurgat Agamemnonem
XIV. 82. Achilles inceptum repre-
mit XIX. not. 154. 215. Ulyssis

verba probat 'Agamemnon not.
184. Ulysses munera Agamemno-
nis afferri curat XIX. 258. cum
Ajace luctatur XXIII. not. 725.
730. Ajace proiectior astato not.
790.

Un guentum XIV. 171. 2. 241.
cf. Ambrosia et λιταροπολέμαρος;
λιταροπολέμαρος. — XXIII. 186.
281.

Uxor emta XI. 244.

V.

Vallum v. *τείχος*, *τειχοτοίλα* in
Ind. Lat.
Vaticinandi ars I. 70. cf. Omen.
vaticinandi vis meritantum XVI.

854. XXII. not. 343. cf. 558. vi-
ticinandi vis poetæ tributa XI.
307. vaticinia XVII. 406. XIX.
418. XXI. not. 277.

- V**an Romanorum et ov To. VII. p. 710. 727. cf. Schneideri Gramm. Lat. I.
- V**eliae colónia Phocaeansium To. VII. p. 709. 710. 714. 744.
- V**entorum pugna XVI. 765. sedes in Thracia XXIII. 230. vita epulis exigitur XXIII. not. 200.
- V**enus servat Paridem a Menelao victum III. 874. Aeneam eripit Diomedi V. 312. vulneratur a Diomedie ibid. Cypria 422. Venus, cuius conjux, XXI. 416. Veneris cestus Exc. I. ad XIV. 193. (214. p. 620.) Venus in pugna prostrata XXI. not. 425. Venus, cuius novera Iuno est, ap. Homerum nusquam illam illo nomine compellat. XIV. 213. Venus Martis arma tractans ejusque balteo ornata To. VI. p. 621. inf. Venus nuda cum strophio p. 622. Venus a Gratiis lavata XIV. not. 170. cestum imitatus est Nonnus VIII. 123 sq.
- V**erbum, verba, quae duplēcēm habent pronuntiationem alteram brevi vocali, alteram longa, inde diversa quantitas in nonnullis temporibus, unde futurum secundum eum soristo altero penultima correpta extat (Heyne). I. 314. (v. ḥώ, ἔρω). verba composita divisim scripta Exc. V. ad lib. I. cf. ad II. 440. 702. verbum in quo ipsum substantivum repetendum καλλομένων XV. 191. verbo ipso studium solummodo exprimitur XIX. 312. verba in ꝑ, antiquior forma I. 278.
- V**ersus duo deinceps ne eodem modo exeant XVI. 22. de versibus spurciis v. Homeris in Ind. Auctor. cf. eandem v. supra.
- V**esta To. VII. p. 761. unde derivatum.
- V**estis picta III. 126. Plin. VIII.
74. Inepte Schol. Vindob. ex eo poplo Homerum pleraque petiisse. Heyne. vestimenta diversa XXIV. 229. vestis fibula in pectore jungitur non in Hom. XIX. 180.
- V**indemia descripta in Achillis clipeo v. h. v.
- V**inum ἔρεθρον antiquiores Graecos maxime in usu habuisse XIX. not. 38.
- V**ita hominum antiquorum v. Heros, Deus.
- V**ocalis longa in verbis — ιω et — υω (φωτ., ἐρω) I. 422. 488. II. 148. Vocales longas omnino a poeta corripi contendunt I. 66. II. 72. 258. V. 555. VII. 71. 72. XI. 319. cf. de pronuntiatione XVIII. 15. 199. 612. XIX. 189. XX. 365. XXI. 350. 602. XXII. 5. 9. XXIII. 194. Exc. ad h. lib.
- V**ulcanus, in Lemnum deturbatus I. 587. in mare projectus ibid. et XVIII. 395. sq. 697. v. Creuzer Symbol. T. III. p. 418. qui ad antiquioris physicae rudimenta docte haec refert. Heyne. Vulcanus Κύππασος XVIII. 371. claudicans, ejus mythi diversi I. 599. 697. XVIII. 395. 400. Vulcanus Scamandrum in Achillem irruentem coercet XXI. not. 322. Vulcani sedes Lemnus XIV. 230. ἀμφιγυνήεις 239. et ejus uxor Charis, et plures ejus uxores 295. cf. 280. secundum Hom. Vulcanus Iovis et Iunonis filius aliter ap. Hesiod. XIV. 384. Vulcani officina in Olympo XVIII. 142. not. Vulcani casus XV. 19. a Vulcano fabricata arma XVIII. 468. not. 128. 419. Vulcani opera artificiosa XVIII. 419. γαλχεύς XIII. 310. Achilli arma labrificat.
- V**ulnera δύνασται V. 589.

X.

Xanthus Lyciae fl. II. 877. Scamander, Iovis f. XIV. 439. XX. 1. 2. 40. 74. XXI. 332. Xanthus

v. equi Achillis XIX. not. 399. Xanthi pater Zephyrus XIX. 416. cf. XXI. 196.

F 2

II. INDEX LATI^NUS

Y.

"T^hη Lydiac To. IV. p. 339.

"Th^oraeas XVIII. 493. not. 492.

Z.

Zacynthus II. 634.

Zeloa Troadis II. 824. IV. 103.

adde p. 700. Te. IV.

Zephyrus inter ventos vehement-

tiores XXIII. 194. cf. Boreas.
cf. 200.

Zetemata et Zētēs IV. ad 1. 18.
et al. l. cf. Hemerus.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM.

A.

- Abron** **XXIII.** 727. **Abronius Silo**
v. **Silo.**
Aestodorus, **Aestorides**,
τῶν κατὰ οὐλῶν προθιάων λόγων,
To. **VII.** p. 287. **Acesidorus**
ibid.
Achillea **poema epicum** To. **VIII.**
p. 287. cf. *supra*: **Achilles.**
Achilles Tatius **XVIII.** 483.
485. **XX.** 284.
Acusilaus **XX.** 307. To. **VIII.**
p. 281. 284. **Argivus** 794. ἐν
τοῖς Γενναλογίαις lib. **XXIII.**
297.
Adriani Caesaris Epigr. in Her-
ctoris tumulum **XXIV.** 804.
Aelianus V. H. et H. A. I. 4.
59. 583. II. 481. 581. III. 5. 4.
23. 54. 873. IV. 101. 297. V.
83. 352. 838. VI. 510. VII. 435.
IX. 186. To. V. p. 518. lib. X.
68. 155. 274. XI. 125. 416. 638.
830. XII. 49. 52. 221. XIII. 27.
274. XIV. 238. XV. 287. 605.
XX. 181. 221. 223. 321. **XXIII.** 59.
65. 77. 81. 2. 3. 4. 90. 2. **XXIV.**
161. 604. To. **VIII.** p. 787. 807.
818. lib. **XVI.** 328. 407. **XVII.**
675. **XVIII.** 89. 56. **XIX.** 407.
XXL 577. **XXII.** 93. 94.
Aelius v. Dionysius.
Aemilius Portus To. **III.** p.
CXVII.
Aenigma **XXIII.** 664.
Aeschines **XVIII.** 9. 95. 97. 324.
329. 333. **XIX.** 308. **XXIV.** 511.
To. **VIII.** 790.
Aeschylus, **Prometheus** V. 373.
VII. 156. 422. VIII. not. 449. IX.
212. **XIII.** 5. **XV.** 393. **XXIV.**
540. **Septem ad Th.** I. 57. 268.
II. 24. 804. 876. III. 276. Sup-
plam. ad 243. lib. IV. 101. 468.
V. 190. 225. 352. 708. VI. 92. 271.
805. VII. 298. VIII. 70. 404. X.
56. XI. 306. XII. 243. XV. 369.
713. XVI. 312. 392. XIX. 105.
XX. 166. **XXII.** 285. **Persae** II.
502. IV. 517. To. IV. p. 678.
lib. V. 721. VIII. 169. IX. 241.
XII. 211. **XXIII.** 44. **Agamemnon**
To. IV. p. 688. lib. V. 401. Sup-
plam. ad V. 487. lib. XIV. 227.
Choephor. VIII. 266. XV. 207.
XIX. not. 85. 87. **Eumenid.** V.
586. **Supplices** I. 4. **Palamid.** IV.
319. **Semele seu Hydroph.** IV.
319. **Niobe** IX. 159. fragm. **XXIII.**
30. ἐν Φονῇσι vel ἐν "Εκτορος
λύτραις" **XXII.** 350. ἐν **Alcinae**
Supplam. ad **XVI.** 183. **Cercyone**
XX. 166. **tragoediae isagoras** IX.
571. **Doperd.** XI. 753. **XIII.** 198.
Supplam. ad 195. cf. I. 174. II.
862. 337. IV. 465. To. IV. p. 685.
lib. **XXII.** 209. fatum in trag.
Aesch. (cf. libellum Bluemneri)
To. **VIII.** p. 815. lib. **XVI.** 543.
et Supplam. ad 380. **XIX.** 87.
XXIII. 10. **XXIV.** 66. 285.
Aesopus Supplam. ad **XIX.** 406.
lib. **XXII.** 262. **Aesopiarum fa-**
bularum usus **XIX.** 407.
Agallias **Coryphaeus** **XVIII.** 552.
et jam antea, ut 490. cf. Supplam.
ad eund. I.
Agathargides V. 397.
Aesilaus **rerum mythicarum**
scriptor **XXI.** 195.

86 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- Agias rerum Argolicarum auctor
 XI. 689.
 Aglaosthenes VIII. 250.
 Alcaeus V. 31. Suppl. ad XIV.
 320. lib. XXII. 83. 332. To. VII.
 p. 730. inf.
 Alcmaeonis. VI. 416.
 Alcman I. 56. III. 248. 250. Ale-
 manicum Schema To. V. p. 523.
 lib. XII. 177. To. VIII. p. 813.
 Homeri imitator XIX. 407. Ae-
 licus poeta To. VII. p. 727. verba
 ejus Suppl. ad XVI. 236. XXI.
 485. 351. XXII. 305.
 Alexander ὁ Μάνδιος Supplem.
 XVI. 429.
 Alexander Astolus ἐν Ἀστρο-
 λογοταξις XXIII. 86.
 Alexandri Cotyaeensis (liber
 II. Exegeticorum) XIII. 359. To.
 III. p. LVIII. XVIII. 509. XIX.
 78. 80.
 Alexander Aphrodisius
 XXIII. 328.
 Alexander Pluvionius To.
 VII. p. 269. pl. I.
 Alexander Polyhistor IV. 109.
 Alexandrini V. 6. 509. 893.
 IX. 601. XIPI. 196. 822. To.
 VIII. p. 234. 788. 790. 814. 819.
 L 114. II. 6. 96. 461. XIV. not.
 434. To. III. p. LXI. lib. X. 537.
 XII. 127. 158. 340.
 Alexandridae vel Anaxandridae
 comoedia: Sosippus XXIII. 1.
 Alexio II. 523. VI. 519. IX. 449.
 Alexiphanes X. 457. XI. 105.
 Ἀμακονίς et Ἀμακονίκα III. 184. cf.
 Posidisi.
 Ammianus IV. 297. V. 83.
 Ammonius I. 61. 83. 340. 415.
 424. 464. II. 181. 205. 207. 218.
 453. 572. 765. III. 239. 277. 368.
 IV. 45. 128. 399. 438. 522. V. 1.
 587. 700. 878. VI. 76. 858. 378.
 VII. 171. VIII. 524. IX. 219. X.
 897. 398. XI. 635. 610. XIII. 645.
 XIV. 28. 216. XV. 412. 512. XVI.
 148. 352. 798. To. VII. p. 283.
 lib. XVII. 143. 144. XVIII. 255.
 277. XIX. 90. XXI. 204. XXII.
 266. 362. 422. 486. 504. 786. 791.
 826. XXIV. 118. 486. Ammonius
 in Aristot. κεφ. ἐργατικας III. 182.
 Ammonius κεφ. τῶν τὰ Ἡλ-
 ευνος μετεπηγενένων ἐξ Ὁμη-
 ρου, forte Ammonius ille anti-
- quior, ex Aristarchi schola IX.
 536. cf. XIX. 365. (ἐν τῷ κεφ.
 τῆς ἐπενδοθείσης διαρρόσεως π.
 Aristarchi).
 Anacharsis quando adierit Gra-
 ciam To. VII. p. 590. Anachari-
 dis dictum XV. 628.
 Anacreon Suppl. ad V. 26.
 lib. VIII. 307. XVIII. 26. Sup-
 pl. ad XIX. 21. lib. XXIII.
 88. fragm. XXIV. 278. To. VIII.
 p. 814.
 Analecta v. Anthologia.
 Anaxagoras To. VIII. p. 234.
 571. 572.
 Anaxarchus To. VIII. p. 819.
 Anaximander To. VIII. p. 234.
 798.
 Anaximenes To. VIII. p. 234.
 Andron ejus λεοπλα T. VII. p.
 238. inf.
 Androtien XIII. 685.
 Anonymus de spirit. ad calc. Am-
 monii XXIV. 113.
 Antchomerica VI. 289. XX.
 not. 187. comm. 23. XXIV. 253.
 Titanomachia et alia carmina XI.
 64. prisca carmina 74. — III. 205.
 cf. Homerus. et: epica poesis,
 necnon: carmina.
 Anthologia Graeca II. 451. V.
 749. IX. 469. XIII. 1. 390. 663.
 To. VI. p. 621. Suppl. ad IX.
 3. cf. lib. XI. 553. VII. 267. VI.
 507. To. IV. p. 700. lib. XVII.
 86. 98. XXIV. 617. 775. 804. XX.
 131. XXII. 371. XXIII. 518. 654.
 I. 572. 583. II. 269. 543. 704. III.
 108. XVII. 440. epigramma in Li-
 num Suppl. XVIII. 570. cf.
 To. VII. p. 727.
 Anticlides (ἐν νόστοις αἰτεί-
 τοῖς ἐγγυητικοῖς) VII. 44.
 Antidorus, Antodorus, Co-
 manus XXIII. 638.
 Antigonus Caryst. hist. min.
 . 607.
 Antimachus in Thebaide (q. voc.
 vid.) II. 850. IV. not. 389. XI.
 753. XV. 651. To. VIII. p. 232.
 768. 813. lib. XVII. 193. XXII.
 335.
 Antimachus Grammaticus IV.
 439. etiam I. 572. III. 197. V.
 384. XI. 188. XIX. 233. XXI.
 607. XXIII. 604. 870. pl. I. XXIV.
 753. et al. — Celophonius To.

- VIII. p. 571. de Homero tradidit
P. 821. 824.
- Antipatri** Epigr. XXIV. 617.
Antipater medicus XI. 115.
- Antiphanes** IX. 75.
- Antiphon** XIII. 5.
- Antisthenes** XXIII. 65. To.
VIII. p. 568.
- Antoninus** VI. 85. IX. 523. 543.
580. not. 559. XIV. 107. Suppl.
VI. 148. lib. XXIII. 65.
- Apion** I. 20. 59. 116. 573. II. 273.
392. 599. 670. 696. 764. 809. III.
222. 448. To. IV. p. 703. lib. IV.
297. 452. V. 10. 50. 99. 219. 245.
289. 499. 539. 656. 748. 856. 887.
VI. 24. VIII. 197. 367. IX. 147.
X. 10. 252. XI. 105. 385. 629. XVI.
390. 548. 558. XVII. 37. 307.
XVIII. 18. 410. XXI. 259. 542.
pl. I. XXI. 282. 519. XXII. 478.
XXIII. 30. 396. 716. XXIV. 228.
348. To. VIII. p. 819.
- Apollodorus** I. not. 404. III.
not. 175. IV. not. 376. 406. V.
not. 265. 359. 478. 466. VI. not.
147. 158. VII. not. 99. VIII. not.
12. 41. IX. not. 530. 584. X. not.
414. XI. not. 268. 596. 764. XIII.
not. 54. 172. 450. 663. XIV. not.
114. 249. 256. XV. not. 29. 638.
Comm. ad lib. I. 4. 396. 578. 594.
II. 212. 386. (libri XII. *περὶ τοῦ πατέρος*) 494. 496. 504. 508. 511.
582. 546. pl. I. 564. 572. 591. 592.
593. 595. 596. 599. 604. 609. 615.
620. 625. 627. 631. 641. 647. 658.
659. 676. 678. 682. 684. pl. I. 704.
731. 745. 748. 756. 763. 782. 813.
815. 816. (*περὶ νεών*) 862. III.
144. 146. 175. 184. 243. 250. 346.
456. IV. 171. 409. To. IV. p.
698. 702. lib. V. 125. 148. 269.
385. 387. 392. 397. 415. 586.
(fragm.) 640. 705. 741. VI. 92. 96.
129. 181. 152. 158. 155. 157. 160.
179. 186. 192. 199. 216. 465. VII.
44. 86. 185. 462. VIII. 195. (*περὶ τοῦ πατέρος Atheniensis*) 221—284. 368.
520. IX. 153. 378. 381. 448. 458.
480. 481. 523. 577. 580. 667.
Suppl. ad VI. 191. lib. X. 266.
268. XI. 225. 689. 691. 692. 699.
708. 749. 785. 831. XII. 26. 307.
XIII. 5. 27. 178. 301. 663. XIV.
40. 115. 121. 200. 256. 296. 319.
321. 323. Suppl. ad XI. 639.
- XIII. 663. XIV. 590. lib. XV.
26. 80. 536. 717. Suppl. ad
XV. 639. lib. XVI. 144. 179.
181. 328. 441. To. VII. p. 281.
282. lib. XVII. 218. not. XVIII.
39. 219. 398. 419. 486. 487. XIX.
116. 131. 407. Suppl. ad XVIII.
432. XIX. 123. 240. lib. XX.
not. 215. comm. 146. 218. 231.
236. 237. XXI. 195. 444. (fragm.)
454. XXII. 29. 53. 347. XXIII.
not. 348. 629. 633. 637. 638.
677. comm. 86. 142. 654. 681.
823. To. VIII. p. 564. lib. XXIV.
80. 258. 480. 544. 602. pl. I.
609. To. VIII. p. 822. 826. 834.
Apollodorus Atheniensis *τὸν γλωτταῖς* VI. 97. cf. XXIII. 270.
- Apollonius Rhodius** I. not.
8. 45. 460. 521. III. not. 122.
IV. not. 275. 365. 390. IV. not.
539. V. not. 5. 620. VII. not. 99.
VIII. not. 187. IX. not. 468. X.
not. 253. XIII. not. 18. 21. 22.
30. XV. not. 80. 254. Comm. ad
I. 4. 66. 104. 105. 114. 120. 205.
216. 245. 258. 292. 350. 353.
381. 393. 396. 449. 474. 486.
492. 529. 531. 541. 572. 581.
583. 591. 594. To. IV. p. 184.
185. 192. 198. pl. I. II. 1. 20.
44. 87. pl. I. 95. 148. 158. 219.
287. 312. 316. 486. 448. 450.
455. 461. 462. 470. 436. 581.
579. 591. 626. 676. 688. 684.
701. 712. 734. 816. 828. 881.
835. 853. 854. 855. III. 40. 42.
43. 57. 175. 410. IV. 75. 117.
161. 170. 171. 242. 276. 307.
316. 319. 359. 363. 435. 442.
446. 447. 450. 451. 483. To. IV.
p. 666. 667. 674. 685. 687. 693.
lib. V. 4. 61. 98. 215. 233. 337.
pl. I. 341. 393. 444. 488. 525.
566. 618. 656. 709. 721. 748.
869. 894. To. V. p. 177. lib. VI.
8. 111. 142. 194. 239. 242. 268.
344. 490. 496. 507. 509. 517.
VII. 39. 41. 99. 141. 144. 171.
235. 262. 306. 330. 353. 421.
435. 468. 479. VIII. 84. 85. 247.
266. 308. 352. 530. 585. 554.
IX. 60. 116. 147. 157. 178. 180.
189. 203. 241. 242. 309. 319.
469. 487. 535. 549. 555. 557.
566. 575. 589. 632. To. V. p.
699. Suppl. ad IX. 592. lib.

88 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- X. 1. 7. 66. 158. 216. 251. 334.
 361. 408. 410. 460. 493. 546.
 XI. 62. 101. 155. 238. 269. 363.
 306. 327. 390. 483. 536. 547.
 673. 676. 691. 704. XII. 21. 29.
 54. 105. 207. To. VI. p. 363.
 lib. XIII. 12. 21. 147. 203. 277.
 281. 316. 340. 389. 390. 481.
 441. 443. 458. 657. 707. 824.
 XIV. 16. 21. 119. 142. 155. 392.
 396. Suppl. ad XI. 460. lib.
 XV. 21. 26. 80. 171. 349. 365.
 498. 512. 520. 606. 619. 626.
 653. 709. 717. To. VII. p. 187.
 pl. I. lib. XVI. 145. 181. 183.
 188. 203. 212. 222. 362. 390.
 619. 755. 775. 779. XVII. 25.
 41. 51. 218. 268. 264. 424. 556.
 572. To. VII. p. 422. lib. XVIII.
 50. 110. 211. 220. 385. 417. 419.
 lib. XVIII. 494. 501. pl. I. 521.
 548. 571. 576. XIX. not. 100.
 116. comm. 27. 45. 68. 96. 104.
 258. pl. I. 264. 267. 814. 851.
 415. 416. 418. To. VII. p. 187.
 151. 718. 719. pl. I. 754. Suppl.,
 XVI. p. 413. infr. XX.
 com. 9. 65. 166. 170. 207. 228.
 234. pl. I. 259. 370. 425. 496.
 XXI. 39. 40. 128. 190. 259. 262.
 292. 319. 364. 386. 495. 541.
 XXII. not. 50. comm. 5. 44. 113.
 221. 279. 317. 325. 350. 402.
 428. XXIII. 18. 80. 62. 126.
 186. 225. 230. 384. 459. 486.
 490. 583. 598. 679. 688. pl. I.
 686. 690. 845. To. VIII. p. 558.
 lib. XXIV. 8. 60. 79. 163. 165.
 190. 192. 213. 219. 228. 272.
 409. 480. 506. 510. 524. 551.
 753.
Apollonii Lex. To. I. p. XIX.
 lib. I. not. 4. 139. 234. II. not.
 48. 75. 111. 276. 394. 419. To.
 III. p. LI. LIX. LXXX. LXXXV.
 CVIII. lib. I. comm. 1. 2. pl. I.
 3. 4. 8. 9. 10. 15. 21. 23. 32.
 34. 37. 39. pl. I. 44. 45. 59. 62.
 66. pl. I. 68. 81. 88. 99. 103.
 104. 105. 116. 120. 121. 124.
 129. pl. I. 131. 133. 136. 139.
 142. 148. 149. 155. 157. 159.
 162. 165. 169. 186. 191. pl. I.
 223. 228. 231. 237. 250. 254.
 258. 261. 268. 270. 278. 286.
 291. 292. 304. 314. 315. 316.
 517. 519. 521. 533. 556. 588.
 595. pl. I. 597. 403. 405. 420.
 423. 424. 426. 484. 486. 440.
 449. 454. 461. 462. 464. 467.
 478. 477. 492. 498. 513. 517.
 518. 522. 526. 529. 531. 538.
 554. 567. 569. 572. 573. 576.
 577. 581. 591. 594. 599. 606.
 607. 608. To. IV. p. 198. lib.
 II. 1. 2. 6. 12. 26. 43. 55. 57.
 74. 87. 93. 96. 99. 108. 111.
 112. 142. 148. 153. 154. 157.
 165. 169. 200. 205. 212. 217.
 218. 219. 235. 246. 264. 266.
 267. 269. 275. 276. 295. 308.
 318. 323. 325. 386. 342. 356.
 362. 378. 389. 392. 404. 408.
 414. 415. 417. 446. 448. 450.
 455. 470. 479. 548. 552. 559.
 573. 581. 609. 629. 654. 670. 672.
 684. 692. 697. 701. 707. 719.
 755. 765. 774. 776. 788. 791.
 793. 794. 797. 809. 811. 813.
 819. 833. 856. 869. 867. 868.
 To. IV. p. 441. 442. lib. III.
 init. 1. 2. 6. 7. 10. 18. 17. 23.
 24. 26. 28. 32. 35. 36. 39. 42.
 43. 49. 56. 60. 63. 64. 80. 95.
 105. 107. 108. 119. 126. 128.
 145. 152. 170. 172. 173. 175.
 180. 193. 196. 206. 213. 215.
 217. 218. 220. 221. 222. 228.
 242. 243. 272. 286. 292. 294.
 316. 381. 359. 362. 385. 391.
 410. 424. 436. 441. 449. 461.
 IV. 2. pl. I. 5. 8. pl. I. 11. 15.
 30. 23. 24. 32. 56. 60. 66. 79.
 83. 102. 105. 107. 109. 111.
 112. 117. — 22. 128. 132. 139.
 141. 142. 144. 166. 171. 174.
 182. 195. 215. 223. 227. 231.
 242. 246. 251. 259. 276. 286.
 296. 299. 302. 315. 328. 341.
 342. 347. 355. 362. 371. 384.
 398. 412. 431. 433. 435. 439.
 458. 461. 472. 478. 488. 485.
 486. 487. 504. 522. 533. 534.
 535. V. 1. 2. 3. 5. 21. 26. 50.
 53. 67. 73. 75. 83. 93. 96. 99.
 100. 113. 126. 138. 141. 153.
 158. 161. 166. 190. 214. 216.
 219. 222. 226. 238. 245. 253.
 271. 289. 293. 298. 306. 319.
 326. 335. 337. 358. 374. 387.
 388. 394. 397. 401. 403. 407.
 412. 415. 416. 417. 422. 424.
 434. 437. 459. 481. 486. 488.
 499. 509. 515. 521. 523. 525.

525. 531. 539. 548. 552. 556.
 576. 586. 587. 597. 598. 623. 633.
 639. 654. 656. 683. 690. 698. 721.
 724. 725. 728. 730. 734. 740. 745.
 744. 747. 748. 752. 761. 765. 778.
 798. 812. 823. 824. 830. 831. 886.
 888. 878. 880. 882. 889. 892. 894.
 898. 902. 903. VI. 1. 3. 5. 9. 18.
 22. 23. 26. 38. 44. 46. 48. 60. 62.
 68. 78. 79. 96. 111. 117. 123. 133.
 134. 135. 149. 158. 167. 168. 169.
 170. 179. 194. 195. 202. 211. 227.
 239. 243. 248. 251. 257. 264. 265.
 268. 270. 284. 290. 291. 306. 322.
 381. 340. 348. 349. 379. 396. 408.
 412. 414. 422. 434. 446. 480. 483.
 488. 491. 500. 506. 507. 509. 511.
 513. 516. VII. 1. 5. 12. 15. 26.
 44. 75. 81. 86. 97. 115. 135. 142.
 156. 196. 197. 198. 212. 219. 216.
 221. 228. 235. 238. 239. 240. 247.
 262. 264. 268. 270. 289. 298. 301.
 305. 312. 317. 319. 332. 333. 338.
 362. 366. 380. 384. 407. 422. 425.
 428. 433. 449. 463. 475. VIII. 1.
 2. 8. 14. 41. 42. 48. 57. 64. 72.
 80. 87. 103. 122. 131. 133. 150.
 164. 178. 206. 209. 217. 225. 227.
 232. 238. 240. 250. 276. 289. 297.
 307. 337. 340. 341. 361. 367. 370.
 399. 402. 405. 408. 409. 437. 441.
 444. 448. 480. 488. 488. 512. 520.
 527. 551. IX. 3. 4. 6. 7. 12. 15.
 33. 78. 88. 89. 109. 116. 119. 122.
 128. 125. 126. 137. 141. 143. 146.
 147. 153. 156. 165. 180. 188. 198.
 194. 208. 206. 208. 224. 241. 209.
 311. 319. 324. 336. 339. 364. 378.
 394. 404. 433. 440. 446. 462. 465.
 466. 468. 485. 487. 498. 512. 528.
 525. 530. 536. 586. 587. 588. 549.
 564. 566. 567. 575. 579. 589. 590.
 611. 617. 642. 643. 657. 694. 695.
 696. X. 7. 10. 12. 13. 15. 24. 44.
 56. 65. 66. 69. 82. 83. 84. 88. 96.
 124. 127. 134. 139. 158. 159. 160.
 188. 211. 216. 217. 223. 226. 246.
 256. 252. 258. 266. 289. 324. 335.
 335. 358. 360. 361. 375. 378. 383.
 401. 402. 408. 432. 450. 468. 467.
 470. 488. 485. 515. 516. 587. 545.
 557. 573. 576. 579. To. VII. p.
 111. 118. lib. XI. 1. 4. 11. 15. 26.
 27. 36. 39. 50. 51. 52. 55. 62. 69.
 76. 86. 95. 96. 98. 100. 104. 106.
 127. 140. 156. 165. 173. 176. 236.
 238. 248. 251. 252. 256. 259. 270.
282. 306. 307. 318. 334. 350. 352.
 354. 365. 371. 377. 385. 388. 389.
 390. 402. 416. 425. 427. 430. 454.
 476. 480. 486. 492. 495. 509. 525.
 532. 536. 537. 547. 549. 567. 578.
 592. 595. 600. 603. 627. 630. 639.
 647. 667. 673. 676. 685. 700. 704.
 708. 710. 725. 728. 753. 773. 786.
 792. 798. 801. 816. 817. 822. 834.
 842. 844. XII. 6. 8. 9. 12. 18. 26.
 83. 46. 54. 66. 70. 71. 82. 103.
 106. 118. 137. 157. 158. 160. 161.
 163. 167. 168. 175. 177. 180. 188.
 213. 225. 228. 240. 254. 255. 258.
 259. 260. 277. 280. 283. 285. 295.
 301. 326. 337. 339. 340. 353. 371.
 379. 380. 385. 393. 421. 431. 433.
 446. XIII. 5. 10. 11. 17. 20. 23.
 41. 45. 72. 75. 79. 85. 96. 103.
 115. 128. 134. 136. 137. 138. 147.
 158. 159. 199. 200. 233. 237. 260.
 276. 279. 286. 291. 298. 300. 301.
 310. 315. 340. 359. 374. 381. 390.
 393. 426. 431. 435. 441. 450. 470.
 473. 477. 484. 507. 543. 558. 562.
 564. 567. 569. 570. 588. 630. 658.
 707. 714. 723. 726. 745. 756. 793.
 798. 814. 824. 830. 831. XIV. 7.
 8. 16. 19. 25. 35. 37. 67. 78. 101.
 111. 117. 119. 125. 129. 142. 160.
 165. 172. 176. 179. 180. 181. 182.
 188. 184. 186. 208. 209. 218. 214.
 217. 219. 221. 248. 249. 252. 259.
 261. 271. 290. 294. 307. 308. 388.
 335. 346. 348. 379. 410. 427. 468.
 499. 500. 509. 510. 518. 521. XV.
 10. 21. 24. 96. 189. 194. 217. 252.
 273. 325. 363. 364. 365. 381. 392.
 398. 412. 428. 470. 479. 484. 498.
 505. 512. 520. 531. 544. 598. 607.
 635. 646. 658. 660. 676. 678. 681.
 637. 698. 709. 712. 712. 717. 729.
 730. XVI. 31. 44. 71. 94. 95. 106.
 107. 117. 128. 144. 168. 174. 180.
 188. 185. 187. 207. 212. 223. 224.
 235. 243. 260. 298. 314. 315. 324.
 341. 342. 347. 352. 361. 387. 374.
 375. 379. 390. 392. 395. 407. 442.
 453. 459. 464. 468. 449. 478. 474.
 481. 491. 518. 545. 518. 545. 548.
 549. 612. 642. 710. 786. 747. 748.
 752. 774. 776. 792. 808. 822. 856.
 857. To. VII. p. 239. lib. XVII.
 4. 19. 29. 37. 38. 47. 49. 54. 56.
 66. 75. 76. 109. 112. 185. 186.
 168. 204. 210. 213. 228. 233. 295.
 314. 330. 361. 367. 376. 431. 432.

90 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

450. 469. 481. 549. 564. 572. 599.
 637. 671. 694. 695. 716. 722. 767.
 XVIII. 9. 23. 32. 54. 77. 93. 100.
 pl. I. 175. 178. 219. 236. 259. 313.
 319. 327. 329. 331. 352. pl. I.
 376. 386. 392. 401. 405. 407. 411.
 417. 421. pl. I. 432. 434. 470. 471.
 477. 485. 489. pl. I. 498. 500. 501.
 pl. I. 505. 506. 507. 519. 521. 528.
 531. 535. 541. 546. 553. 572. 575.
 576. 584. 612. XIX. 13. 26. 30.
 42. 62. 67. 68. 77. 79. pl. I. 80.
 91. 94. 97. 118. pl. I. 149. 150.
 165. 166. 171. 179. 189. 218. 222.
 233. 247. 248. 263. 276. 294. 309.
 314. 317. 323. 325. 346. 350. 361.
 367. 375. 387. 398. 402. To. VII.
 p. 745. lib. XX. 2. 4. 9. 11. 36.
 38. 65. 71. 72. 145. 157. 162. 166.
 168. 170. 172. 188. 198. 204. 207.
 218. pl. I. 229. 234. 277. 278. 240.
 409. 440. 467. 471. 490. XXI. 38.
 39. 41. 70. pl. I. 75. 78. 80. 98.
 110. 123. 138. 156. 162. 163. 172.
 186. 190. 221. 259. pl. I. 260. 262.
 271. 282. 302. 303. 319. pl. I. 321.
 356. 361. 362. 363. 366. 369. 388.
 392. 394. 397. 405. 465. 495. 509.
 541. 542. 543. XXII. 11. 44. 48.
 61. 61. 68. 66. 67. pl. I. 70. 80. 89.
 88. 89. 107. 123. 127. 146. 151.
 251. 254. 255. 257. 261. 270. 281.
 294. 310. 325. 328. 333. 335. 349.
 355. 376. 411. 414. 425. 441. 446.
 469. 475. 476. 490. 496. 502. 508.
 504. XXIII. 9. 26. 29. 30. 34. 37.
 81. 91. 102. pl. I. 107. 118. 116.
 119. pl. I. 126. 131. 135. 160. 186.
 187. 200. 208. 205. 214. 225. 240.
 246. 252. 255. 267. 270. 278. 283.
 340. 342. 365. 367. 382. 383. 393.
 396. 415. 420. 422. 433. 458. 468.
 473. 475. 481. 485. 500. 505. 508.
 523. 531. 536. 551. 588. 587. 608.
 604. 615. 638. 648. 649. 653. 666.
 678. 688. 686. 698. 705. 711. 716.
 724. 726. 744. 777. 791. 793. 800.
 806. 821. 826. 845. 863. 872. 888.
 885. 886. To. VIII. p. 558. lib.
 XXIV. 1. 3. 8. 12. 19. 22. 23. 24.
 33. 65. 80. 81. 94. 110. 117. 123.
 134. 157. 163. 165. 190. 192. 228.
 228. 235. 241. 258. 254. 267. 269.
 270. 272. 277. 293. 316. 335. 347.
 348. 352. 354. 370. 417. 419. 489.
 463. 454. 469. 510. 522. 540. 542.
 570. 577. 635. 658. 701. 725. 753.
 784. 795. 797. 804.
 Apollonius de Syntaci I. 3. 20.
 pl. I. 101. 114. 336. 363. 415. 493.
 541. To. IV. p. 184. lib. II. 1.
 107. 772. 877. III. 178. 244. 333.
 382. IV. 64. 174. 178. 343. 497.
 To. IV. p. 675. lib. V. 64. 118.
 190. 219. 237. 249. 378. VI. 323.
 336. 356. 396. 500. VII. 125.
 153. 280. 473. VIII. 7. 37. 97.
 402. IX. 60. 247. 249. 392. 421.
 X. 82. 204. 242. 406. 429. XI.
 101. ἐν τῷ περὶ μετόπεσι. 270.
 607. XII. 204. XIII. 1. XX. 171.
 To. III. p. LVII. To. IV. p. 624.
 To. V. p. 182. 523. To. VII.
 p. 231. lib. XVI. 353. 753. 799.
 XVII. 556. To. VII. p. 422. 710.
 718. 768. lib. XVIII. 36. 460.
 XIX. 4. 105. 174. 362. 384. XX.
 234. XX. 235. 261. 357. XXI.
 194. 323. XXII. 403. XXIII.
 231. 337. 724. XXIV. 243. 292.
 486. cf. etiam V. 800. Suppl.
 ad X. 242. 408. lib. XV. 87. 155.
 226.
- Apollonius Theonis f. XX. 234.
 (p. 58.)
- Apollonius Chaeridis f. III.
 448.
- Apollonius pictor X. 265.
- Apollonius Tyanensis XXII. 13.
- Apollonius aliquis, Porphyri
 magister XIX. 80. cf. XVI. 496.
- Appianus I. 408. VI. 448. VIII.
 51. XI. 543. XVI. 349. XVIII.
 98.
- Aratus XV. 302. 628. XVI. 30.
 104. 642. XVII. 52. 58. To. VII.
 p. 421. lib. XVIII. 486. Suppl.
 ad 488. lib. IX. not. 97. com.
 311. lib. III. 5. IV. 315. I. 567.
 VIII. 441. XIV. 145. XI. 228.
 XX. 207. 227.
- Archias Epigr. VIII. 441. Epa-
 phroditii magister XIX. 78.
- Archilochus V. 31. 394. VI.
 507. VII. 243. IX. 116. 378.
 XXIV. 81. Homeri aequalis To.
 VIII. p. 828. et 813. 795. lib.
 XIX. 407. cf. Suppl. — XXI.
 237. XXIII. 186. 191. 199. To.
 VIII. p. 570. 571.
- Arctinus in Aethiopide II. 212.
 552. III. 144. fragm. XL 515.
 To. VI. p. 631. Suppl. ad XI.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 94

515. Milesius To. VIII. p. 777.
Memnonis res complexus erat
To. VIII. p. 813. cf. lib. XXII.
859.
- Aretades XXIV. 110.
Aretaeus V. 828. de morbis diu-
turn. XX. 224. Cappadox To.
VIII. p. 234.
- Argolici scriptores XXIII. 142.
cf. Dialectus.
- Ariaethus, de rebus Arcadicis
IV. 819.
- Aristarchi altera recensio XIX.
865. falsa persuasio ibid. 78. cf.
To. VIII. p. 824. 828.
- Aristiae fragm. XXIII. 30.
- Aristides I. 8. 263. 272. 408.
472. II. 213. 371. 555. 655. III.
59. 224. IV. 282. 386. 442. V.
117. VI. 160. 488. VIII. 1. 22.
25. 81. IX. 138. 189. 378. 493.
589. XII. 137. 281. XIII. 115.
237. 321. XIV. 214. 522. XV.
198. 128. XVI. 857. XVII. 279.
XIX. 222. 365. XX. 59. 336.
XXI. 401. 670. XXII. 158. XXIII.
116. 895. 536. 684. 635. 672. 774.
828. XXIV. 66. To. I. p. XXI.
- Aristocles I. 583. ἐν τῷ περὶ
ζῷον To. VIII. p. 799. Rhodius,
grammaticus ex Augusti
aestate XIX. 218.
- Aristodemus Nysaeus IX. 453.
cf. II. 60.
- Aristonicus III. 193. IV. 540.
To. III. p. LXXXI. lib. X. 898.
τῷ τοῖς σημείοις VII. 255. VIII.
28. 585.
- Aristophanes Plut. I. 70. 314.
II. 748. III. 359. 588. IV. 73.
To. IV. p. 674. lib. V. 887. IX.
378. XVI. 574. XVIII. 494. XXIII.
361. Nub. I. 39. 70. 570. II. 269.
742. 867. III. 185. 217. V. 213.
VI. 239. XVI. 336. XVII. 263.
To. VII. p. 420. lib. XXIII. 30.
724. XXIV. 5. Equit. II. 867.
VI. 261. XXI. 471. XXIII. 160.
Suppl. ad 144. Ran. I. 233.
863. II. 765. III. 356. To. V. p.
703. lib. XVII. 186. XXIII. 760.
Acharn. IV. 223. 458. V. 239.
XI. 390. XVIII. 414. Vesp. To.
IV. p. 679. lib. V. 499. To. V.
p. 704. lib. XIV. 241. Pace I.
39. 464. To. IV. p. 681. lib. IX.
63. 537. XI. 628. not. 637. XVI.
301. XVII. 324. Aribus II. 371.
III. 185. IV. 5. V. 778. VI. 145.
147. To. VIII. p. 763. lib. XXIII.
419. Ecoles. II. 219. XXI. 499.
Themoph. To. IV. p. 674. lib.
IX. 376. Lysistr. XXI. 195. ex
Cocalo verba XXI. 195.
- Aristophanes grammaticus By-
zantinus To. V. p. 181. cf. To.
VIII. p. 821. et mult. al. I. (τὸ
ταῦτα γλωσσας) I. 467. θρομεγά-
μετα I. 133. ἐν τῷ περὶ ὄνομα-
τος ηὔπεμψ IX. 535.
- Aristoteles, Ars poetica I. not.
I. 11. 18. 50. 195. 224. 481.
comm. 599. II. 2. 15. 53. 722.
III. 236. 276. IV. 93. 187. To.
III. p. CIV. To. IV. p. 689. To.
V. p. 894. lib. X. 1. 11. 13. 158.
252. 316. XVII. 263. XVIII. 192.
489. XX. 234. 272. XXI. 297.
592. XXII. 165. 205. XXIII. 328.
XXIV. 671. To. VIII. p. 766. 796.
799. 800. 816. 821. artis poet. ter-
tius liber To. VIII. p. 823. inf.
et 824. Rhetor. I. 82. 125. 255.
303. 356. To. IV. p. 182. lib.
II. 160. 169. 176. 188. 196. not.
298. 570. 649. 673. IV. 126. To.
IV. p. 690. 691. lib. IX. 885. 522.
588. 589. 644. X. 542. 575. XII.
243. XIII. not. 795. com. 798. XV.
548. XVII. 99. XXII. 100. XXIII.
108. XXIV. 259. 507. To. VII.
768. Hist. Anim. II. 305. 319.
III. 8. 5. 28. not. 151. V. 74.
778. VII. 315. 337. IX. not. 445.
535. X. 274. 335. 431. 568. XI.
not. 478. XIII. 547. 705. XIV.
290. Suppl. ad XI. 118. lib.
XVI. 150. XVII. 757. Suppl.
ad XVI. 407. XVIII. 318. lib.
XX. 74. 166. XXI. 252. landa-
tur liber περὶ ζώντων et in. Hist.
Anim. nihil reperitur, of. XXII.
98. XXIV. 316. Republ. II. 571.
391. 498. IX. 68. 819. 575. 644.
649. Suppl. ad V. 258. lib.
XVIII. 376. 501. 514. XXIV.
347. Ethic. II. 391. III. 156. VI.
236. VIII. 148. X. 224. XIV. 217.
XV. 348. XVI. 529. — 854.
XVIII. 107. 109. XXII. 62. 100.
XXIV. 180. 259. Soph. Elench.
II. 15. XXIII. 308. Polit. II. 126.
Metaphys. II. 204. Epigr. Sup-
pl. IX. 3. Epitaph. II. 702.

92 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- To. IV. p. 698. pl. I. Interpret.
 III. 182. Problem. V. 75. VI.
 201. VII. 67. 237. X. 252. de
 Anima V. 319. X. 404. de Animant. VIII. not. 21. Meteor. IX.
 141. To. VII. p. 286. 288. Quæst. methan. IX. 187. de part. Animant. I. 103. X. 457. — XI. 115.
 385. — de Mundo XV. 192. *της Σωματοδοκείας πόλεων* XIII.
 12. Aristoteles versu Homericu
 ntitur adversus Callisthenem ap.
 Diog. Laert. XVIII. 95. — XIX.
 103. Suppl. ad XVI. 283. —
 XX. 370. XXI. 122. XXXIII. 130.
 186. XXIV. 15. 81. 840. 420. 496.
 dicit Achillius ἡθος esse αριστα-
 ñon XXIV. 569. To. VIII. p. 818.
 820. de Homero scripsit To. VII.
 p. 579. curavit Homeri διόρθω-
 σιν et scripserat ἀκορηματα 'Ο-
 μηρικα. To. VIII. p. 821. A. fu-
 git in interpr. Homero antiquitatis
 sensu et ratio p. 562. Arist. in-
 terpretatio prodit ex ejus Θεο-
 γονικών Τρ. VIII. p. 575.
- A**rrianus II. 700. 813. 824. 835.
 856. XIII. 5. 281. To. IV. p.
 682. cf. lib. VI. 492. X. 93. 280.
 778. IX. 321.
- A**rtemidorus X. 122. 352. cf.
 V. 423. XVIII. 21. XVI. 854. II.
 148. III. 108.
- A**rtemis Milesius XVI. 854.
- A**scle piades επ τραγῳδουμένοις
 VI. 155. A. Myrleanus επ τῷ
 περὶ Νεαρογέδος XI. 632.
- A**thenaeus I. 5. 219. not. 246.
 com. 842. 462. 464. 467. 470. 471.
 574. To. IV. p. 191. lib. II. 305.
 408. 409. III. 119. 136. 156. 158.
 172. 184. 387. 392. IV. 1. 2. 4.
 48. 262. To. IV. p. 681. 695. lib.
 V. 83. 292. 340. 905. VI. 138.
 176. 266. 479. VII. 321. 467. VIII.
68. 231. 250. 305. 441. IX. 119.
 128. 200. 203. 224. 225. 324. 578.
 657. Suppl. ad VII. 220. et ad
 IX. 177. 219. lib. X. 13. 98. 572.
 XI. 319. 477. 514. 553. 623. 631.
 632. 634. 638. 689. 749. 785. XII.
 208. XIII. 203. 493. XIV. 171.
 172. XV. 512. 729. XVI. 407. 419.
 617. 642. 745. 577. 588. XVIII.
 pr. 495. 604. To. VII. p. 537. lib.
 XIX. 137. 167. 168. 251. To. VII.
 p. 711. 765. lib. XX. 234. pl. I.
 XXI. 358. 362. XII. not. 82. com.
 83. 149. 391. pl. I. 392. XXIII.
 80. 84. 186. 270. 518. 654. XXIV.
 58. 124. 262. 302. 304. 476. 496.
 XXV. 640. 645. To. VIII. p.
 795. 796. 798.
- A**thenagoras II. 820. IV. 23.
 24. V. 91. 876. 858. IX. 495.
 XIV. 246. 315. 318. 327. XVI.
 433. 522. To. VIII. p. 572. 576.
 577.
- A**thenian comicus XVI. 718.
 ibid. Suppl.
- A**thenocles επ τῷ περὶ 'Ομηρού
 VI. 71.
- A**thenocritus XXII. 51.
- A**ttius (Accius, vid. Schneideri
 Gramm. Lat. P. I.) I. 487. Labeo
 IV. 86.
- A**ugia Nóstros scriptore To. VIII.
 p. 818.
- A**usonius III. 221. VI. 201.
- A**utochthon X. 252.
- A**uctor, auctor proverbiorum I.
 101. auctor de soloecis I. 383.
 auctor inscriptionis Herodis Attici
 in Regillam I. 572. autores de
 Homero qui tradiderint To. VIII.
 p. 821. de vita Homeri p. 822.
 auctor libelli de Dea Syria To.
 VIII. p. 234.
- A**vianus Perieg. II. 581.
- A**xiochus XVII. 446.

B,

- B**acchylidas XII. 207. XIV. 321.
 To. VIII. p. 624.
- B**atrachomyomachia T. I. p.
 XXXVII. To. III. p. VII. X.
- XII. XIII. XIV. XV. XVI.
 XXVII. XCII. lib. XVIII. 575.
 To. VIII. p. 417.
- B**iesa L. 611. X. 355. 375.

C.

- Callianactis medici versus** **XXI.**
107.
- Callimachus** in Iov. I. 175. II.
6. 661. 855. III. 42. V. 555. VI.
187. VIII. 247. IX. 414. XV. 1.
89. To. VII. p. 718. 719. pl. I.
lib. XX. 370. XXII. 382. XXIII.
382. Dian. I. not. 45. 498. 501.
527. 528. 583. II. 448. III. 156.
406. 409. IV. 274. not. 589. V.
407. 656. 709. 894. VI. 467.
VIII. 483. IX. 124. 193. not. 581.
535. XII. 66. XIII. 5. 740. XVI.
185. 419. XVIII. 570. XXI. 364.
XXIII. 102. 203. Del. II. 357.
573. 575. 605. 626. IV. 46. V.
509. VI. 877. VIII. 535. IX. not.
141. 537. XI. 98. XII. 281. XIII.
57. 477. XVI. 236. XVII. 481.
570. 571. XIX. 1. XX. 227. 404.
XXIII. 280. To. VII. p. 718.
Apoll. II. 647. III. 355. V. 751.
IX. 106. 404. 657. X. 216. Cer.
II. 700. IV. 433. 442. To. IV.
p. 681. lib. VI. 160. IX. 482.
XV. 512. XVIII. 535. 540. XXI.
259. 351. XXII. 22. XXIV. 532.
Epigr. To. IV. p. 679. Fragm. I.
98. II. 824. 828. To. VII. p. 287.
Suppl. ad XVI. 239. lib. XIX.
86. 382. XX. 425. XXI. 12. 163.
368. 454. XXII. 43. 56. 818.
XXIII. 422. XXIV. 254. To.
VIII. p. 795. cf. etiam XVII. 58.
855. To. VII. 718. pl. I. 719. lib.
XX. 127. XXI. 536. XXII. 397.
452. XXIII. 264. 266.
- Callimachus** fragm. περὶ ἑρμόνων X. 274. Grammaticus To.
VIII. 821. inf. ἐν τοῖς διορθωτικοῖς Suppl. ad XIV. 255.
- Callinus** II. 688.
- Callisthenes** II. 854. 855. To.
VIII. p. 819. lib. XXI. 107.
- Callistratus** Samius VII. 185.
(ἐν τῷ περὶ Πλάτονος) II. 131.
435. XXI. 126. ἐν τοῖς διορθωτικοῖς XIV. 255.
- Carmina** prisca ante Hom. V.
not. 371. 392. epica perdita (cf.
Antehomerica) I. 425. III. 144.
184. carmen τῶν ἡστῶν Te. V.
p. 521. carmina antiquorum XVIII.
895. 400. cf. Epica poesis, Cy-
prica et: Cypria carmina.
- Caryophilus** de clipeis VIII. 192.
Catullus Suppl. ad XVI. 867.
— XVIII. 58. XXII. not. 470.
IV. not. 422. VII. not. 16. et
lib. II. 701. IX. 14.
- Cephalio** To. VIII. p. 580.
- Cercidas** qui Megalopolitanus le-
ges scriptis II. 494.
- Chaerephonitis** tragodis Ἀγη-
λεύς Θεατροφόρος II. 212.
- Chamaeleon** de Homero tradi-
dit To. VIII. p. 821. lib. XXIII.
94.
- Charax** Suppl. ad IX. 160.
lib. II. 606. lib. XXIII. 724.
- Chariton** XXII. 390. XXIII. 71.
- Choeroboscus** II. 504.
- Chrestodorus** ἐν τοῖς Αὐδία-
ζοις II. 461.
- Chrysippus** XXI. 484. Stoicē
XIII. 41. I. 128. XXIII. 65.
- Cicero** de Or. VIII. 94. IX. 443.
Brut. III. 213. 214. Or. II. 206.
309. 312. 316. 318. 321. 323. 330.
III. 220. To. VIII. p. 809. Ver-
rin. V. 401. pro Arch. X. 8.
Philipp. XII. 322. XX. 336. ad
Div. I. 175. IX. 236. Suppl.
ad VII. 130. lib. X. 224. XVI.
435. XVIII. 309. XXII. 305. ad
Attic. III. 42. To. IV. p. 702.
lib. V. 428. VI. 236. 442. IX.
223. 230. Suppl. VII. 98. lib.
X. 93. X. 224. XII. 658. XII. 243.
XVI. 60. XVIII. 96. 182. 188.
XXII. 100. 159. 268. XXIV. 369.
ad Quint. frat. XVI. 386. Quaest.
Tusc. VI. 201. 202. VII. 216. IX.
642. XI. 322. XVIII. 236. 223.
XX. 234. Nat. Deor. To. VIII.
p. 568. 577. So. Scip. I. 425. Se-
nect. I. 249. II. 371. XII. 243.
de Div. II. not. 299. 305. IX.
368. XII. 200. 237. XVI. 355.
XXIII. 358.
- Claudius** philosophus X. 274.
- Cleander** Syracuseus ἐν τῷ πε-
ρὶ ὀρθοστος V. 5.
- Cleanthes** III. 276.
- Cleararchus** ἐν τοῖς γλώτταις
XXIII. 81.
- Clemens** Alexandrinus I.
218. 248. 580. II. 218. 269. 872.
III. 34. 215. 244. 407. IV. 442.
V. 127. 336. 739. VI. 184. 145.

94 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM.

146. 146. 147. 174. 488. VII. 99.
102. VIII. 69. Suppl. ad VI.
483. lib. XII. 322. 328. XIII. 781.
XVI. 235. 488. XVII. 53. XVIII.
309. 485. To. VII. p. 589. XX.
248. XXII. 8. XXIII. 315. XXIV.
45. 54. To. VIII. p. 828.
Cleomedes V. 770.
Cleophylus v. Creophylus.
Clitarchus XXII. 441.
Colamella X. not. 215. lib. V.
comm. 902. XVII. 54. cf. Rei
Rusticae scriptores.
Coluthus XXII. 491. et iam II.
462. V. 62. 68. VI. 290.
Comarus XII. 26. XIII. 157.
158.
Comœdia Alexandridæ vel
Anaxandridæ XXIII. 1.
Conon narrat. II. 219. III. 205.
XIX. 302.
Constantinus Porphyrogenita
V. 172.
Cornelius Nepos To. III. p.
XXV.
Cornutus de Nat. Deor. To.
VIII. p. 577. 580. cf. Phurnutus.
Crates III. 155. IX. 460. XII.
25. XIV. 31. (Mallotes) XV. 64.
198. 496. XVIII. 486. 489. XXI.
558. XXIII. 361. XXIV. 282. To.
VIII. p. 822.
Κρατήτος dicitur Zenodotus
XXIII. 78.
Cratinus ἐν Πανόπτειος IX. 77.
ἐν τῷ ἔπειρῳ τῶν Βασιλίδων
- περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως II. 313.
— IX. 469.
Creophylus Samius, auctor car-
minis *Olgaliæ ἄλωσις* T. VIII.
p. 807. 808. (i. e. Cleophylus)
823. 824.
Crinagoræ Epigrammata XX.
425.
Ctesicæ in Indicis dialectus To.
VIII. p. 254.
Curtius II. 377.
Cyclici poetae I. 1. not. II. 724.
731. 852. III. 184. IV. not. 406.
V. 64. IX. 20. not. 588. XVI. 222.
XXII. 162. 859. XXIII. 92. 660.
XXIV. 765. To. V. p. 400. To.
VII. p. 519. 717. To. VIII. p.
232. 800. 818. 814. 815. 816. 833.
Cynaethus Chius To. VIII. p.
774. rhapsodus p. 792. 793. 795.
809. 811.
Cypria carmina III. 70. 205. 243.
VI. 290. 481. IX. 129. 144. not.
252. com. 855. 664. XI. 12. XVI.
144. XIV. 327. To. VII. p. 717.
οἱ τῶν Κυπρίων ποιηται Suppl.
ad XVI. 57. carminis Cy-
prii auctor Stasinus To. VIII. p.
777. 778. 813. 821. Κυπρίων τῶν
ἐν Σαλαμῖνι λέξει lib. XXIII. 1.
cf. Dialectus in Ind. Lat.
Cypseli arca v. Ind. Lat.
Cyrillus To. IV. p. 699. Suppl.
ad lib. VI. 57. ad VII. 108.
lib. IX. 445. 493. XV. 36. XVI.
440. XX. 67. XXII. 305.

D.

- Dares Phrygius** de bello To. III.
p. XXV. **Dares Sophista** XXII. 359.
Demetrius Phalereus de elocut.
II. 494. 673. III. 211. IV. 126.
452. To. IV. p. 686. lib. V. 684.
IX. 498. XII. 208. XIII. 339.
XIV. 483. XVI. 358. XX. 53. pl.
I. XXI. 257. 388. To. VIII. p.
283. lib. XXIII. 116. 154. 379.
To. VIII. p. 798.
Demetrius Scepsius II. 294. 500.
596. 701. 851. 856. X. 266. XI.
756. XII. 19. XIII. 5. XII. 148.
To. VIII. p. 841.
Demetrius περὶ Ἐρυθραίας
XXII. 183. Demetrius quidam
Suppl. ad XVI. 427. D. qui-
dam, qui de dialectis scripsit VI.
414. **Demetrius Ixion** 437. D. ε
Γοργοπέδης (Γοργοπέδης) XIII.
137. Suppl. ad XV. 683.
Demo, aliqua, quae fabulas Homericas physice exposuisse dicitur
To. VIII. p. 580. Pythagoræ fa-
lia, subtilis interpres XVIII. 478.
cf. V. 835. 722.
Democrites quidam II. 744.
Democritus περὶ τῶν ἐν ἀρχαι
To. VIII. p. 571. cf. p. 233. 234.
Demodocus To. VIII. p. 793.
805.
Demon historiographus To. VII.
p. 288.
Demophilus, qui Ephorum pa-

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 95

- trem continuaverat Suppl. ad XIII. 801.
- Demosthenes** III. 144, 213. 859. V. 146. 868. VI. 884. 488. VII. 125. IX. 589. XII. 243. 322. XV. 496. XXIV. 556.
- Dercyllus** ἐν Ἀργολικοῖς XI. 689.
- Dicaearchus** To. VIII. p. 796.
- Dictys** III. 147. 205. (*Τρωϊκά*) To. IV. p. 678. lib. IX. 129. XVII. 719. XXII. 188. 859. pl. I. XXIV. 486. To. V. p. 809.
- Didymi Scholia** To. III. p. XXIX. LXII. LXIII. LXIX. LXXI. LXXII. lib. II. 111. 206. To. IV. p. 689. lib. VII. 185. lib. III. 879. (*ἐν τῷ διερθώσατε*) XIX. 116. To. VII. p. 710. lib. XXI. 110. περὶ τῆς τελευτῶν οὐμένης λέξεως XXI. 195. interpretator Homeri XXII. 126. XXIII. 270. XXIV. 556. 640. 668. cf. lib. V. 897. et mult. al. l.
- Dieuchidas**, rerum Megarensium scriptor To. VIII. p. 809. pl. I.
- Dio Cassius** II. 488. VI. 57. XI. 163. XXI. 888. XXIII. 724.
- Dio Chrysostomus** To. III. p. VII. p. LV. lib. I. 1. 29. 154. 249. To. IV. p. 695. 260. 265. 272. 288. 528. II. 144. 204. 206. 868. 412. 481. 489. 872. III. 40. 54. IV. 442. 452. 640. VII. 171. 352. IX. 106. 109. 189. 888. 443. 636. X. 18. XI. 67. 890. XII. 113. 696. 711. XVI. 180. 860. 689. To. VII. 238. To. VIII. p. 579. lib. XVII. 176. 446. XVIII. 475. XIX. 886. XX. 52. 248. 249. 254. XXI. 279. 889. XXII. 62. 67. 862. 875. 402. XXIII. 870.
- Diocles** XXII. 208.
- Diodorus** I. 423. 425. II. 494. 617. 659. 671. 788. 864. III. 146. IV. 40. V. 269. 688. VI. 801. IX. 241. 888. 404. X. 266. XII. 243. 457. not. XIII. 12. XIV. 120. 296. 802. 488. To. VII. p. 286. 289. XIX. 407. XX. 882. XXI. 454. XXIV. 544.
- Diogenes Laert.** To. III. p. LIV. lib. I. 81. 591. II. 52. 114. 558. III. 65. 152. 182. V. 83. 319. 840. VI. 146. 181. 211. IX. 868. XI. 404. XV. 18. XVII. 70. XVIII. 95. 892. XX. 248. 249. 250. XXI. 106. XXII. 282. XXIV.
655. To. VIII. p. 570. 571. 576. 789. 793. 797. 808. 809.
- Diogenes** (Cyzicenus an Tharsensis) ἐν τύχομνήμασι VIII. 296.
- Diomedes** To. IV. p. 675. pl. I. p. 681. 698.
- Dionysius Hal.** I. 89. 59. 70. 76. 85. 193. 238. 396. 898. 407. 419. 449. 503. II. 56. 72. 73. 110. 111. not. 140. comm. 188. 193. 196. 193. 207. 210. 212. pl. I. 216. 221. 228. 284. 337. 389. 356. 862. 363. 370. 375. 377. 391. 494. 683. 742. III. 214. 215. IV. 412. 452. 453. not. 539. To. III. p. LVIII. V. 115. 891. IX. 32. 37. 53. 67. 69. 104. 106. 434. 620. 636. 641. X. 483. XI. 86. 259. 272. 647. XII. 207. 433. 434. XIII. 893. To. VI. p. 622. lib. XV. 201. 705. XVI. 883. 861. To. VII. p. 593. lib. XVII. 263. XVIII. 225. 494. 590. XIX. 197. 217. 218. 221. 222. 225. 229. 282. 288. 290. 300. To. VII. p. 710. 723. 734. 744. pl. I. 747. 763. XX. not. 215. 807. XXI. 196. 242. XXII. 221. 395. 476. XXIII. 621. 683. 685. XXIV. 124. 130. 465. 486. 544. To. VIII. p. 828. 824. 787.
- Dionysius** aliquis To. VII. p. 582.
- Dionysius Olynthius** To. VIII. p. 571. de Homero tradidit ἐν γραπτοῖς To. VIII. p. 821.
- Dionysius Sidonius** I. 8. 364. 424. II. 192. IV. 117. To. IV. 682. 695. lib. V. 56. XIV. 40. XV. 229. 308. cf. To. III. p. XLIX. LVIII. lib. XII. 86. XIX. 78. 80. 865. XXIV. 163. 556.
- Dionysius Scytobrachion** III. 40.
- Dionysius Thrax** To. III. p. LVIII. lib. I. 607. II. 269. To. IV. p. 675. 681. lib. V. 188. 734. To. V. p. 180. lib. VIII. 221. IX. 460. XI. 160. XII. 158. 801. XIII. 41. XV. 86. 712. 741. XVII. 125. XVIII. 207. 576. XIX. 49. dicitur idem ὁ τετραπόδιος XIX. 888. Suppl. ad XVI. 93. lib. XX. 307. XXI. 122. XXII. 68. 879. XXIII. 160. 270. XXIV. 514. To. VIII. p. 824.
- Dionysius Perieg.** II. 461. 512. XI. 673. XIII. 5.
- Dionysius Aelius** IV. 501.

96 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

Dionysii tyranini drama Suppl. ad XI. 515.

Diorides Samius XIX. 886.

Dioscorides Isocratis discipulas XIX. 187. ἐν τῷ καὶ τῷ

τῷ' Ὀρήσεων ιώμαν IX. 119.
cf. V. 749. X. 467. XI. 634.

Dodenaeus V. not. 196.

Dominicus, chronographus, nisi
duo h. n. To. VIII. p. 590.

Dyscolus To. VIII. p. 542.

E.

Empedocles II. 548. V. 391. To. VIII. p. 572. 779. lib. XXIV. 54.

Eunius XI. 425.

Euphronitus ἔργοντης τῆς Πλάτωνος To. VIII. p. 284. 287.
— lib. XVIII. 546. cf. Suppl. ad h. l. ejus magister Archias XIX. 78. 80. — XIII. 599. et II. 582.

Euphronius comicus XIX. 167.

Euphorius II. 856.

Euphorus IV. 520. VII. 185. IX. 381. XXI. 195. Cumaeum de Homero tradidit To. VIII. p. 821. 823. 824.

Epica poesis, spicis Ionicum sermonem convenire v. Dialectua. epicae actionis dierum numerus To. VII. p. 573. inf. epica rei species XXIV. not. 22. oeconomia epica ibid. ἐπει γάρ ante Homerum XIV. not. 249. cf. Antehomerica. Hercules celebratus carminibus XIV. not. 249. comm. 18. 23. cf. Hercules et: Heraclea. Achillea v. supra. Patrocles To. VIII. p. 818. cf. Ind. Lat. Thesei facta a poetis celebrata To. VIII. p. 816. Titanomachia v. h. v. Homeridae To. VIII. p. 798. sqq. cf. Homerus, in Ind. Lat. et supra. v. etiam: Hesiodus, et: Perseis.

Epicharmus IV. 105. XVII. 570. epigramma in Epicharmum, forsitan parodie XXII. 414. — XXIII. 481.

Epicteti enchiridion Suppl. ad V. 128. lib. X. 15.

Epicurus XXIV. 54. 525.

Epigramma To. IV. p. 698. 700. cf. Anthologia.

Erasius Philo III. 359.

Eratosthenes III. 215. IV. 501. VIII. 250. XVI. 407. XVIII. 481. 486. 487. XIX. 838. Suppl. XIX. 228. ἐν τῷ καὶ τῷ

τῷ στέρεως lib. XXII. 29. XXIV. 24. 228. 232. To. VIII. p. 822.

Eren v. Hermon.

Erotianus I. 106. II. 10. 218. 266. IV. 467. V. 87. 122. 425. VIII. 104. IX. 311. XI. 561. XIV. 122. 124. XIX. 27. cf. Suppl. cf. lib. XXI. 163. XXI. 257. XXII. 469. XXIII. 327.

Erycias XIII. 390.

Etymologicum M. To. I. p. XIX. To. III. p. LIX. lib. I. 2. 8. 4. 31. 34. 41. 45. 48. 51. 53. 57. 59. 66. 66. 70. 77. 80. 83. 103. 105. 106. 118. 114. 116. 129. 131. 133. 136. 142. 147. 148. 149. 156. 165. 168. 169. 171. 173. 175. 180. 192. 205. 216. 217. 219. 223. 243. 245. 250. 254. 255. 261. 268. 270. 272. 273. 275. 277. 278. 291. 292. 305. 314. 316. 317. 328. 342. 350. 356. 359. 365. 389. 398. 416. 449. 465. 467. 469. 481. 498. 513. 517. 518. 519. 524. 530. 531. 554. 564. 567. 572. 573. 574. 581. 584. 591. 594. 600. 606. 608. II. 1. pl. I. 2. 6. 12. 19. 34. 41. 43. 56. 74. 98. 95. 99. 112. 135. 148. 158. 154. 157. 169. 170. 179. 200. 205. 207. 212. 218. 219. 235. 237. 250. 251. 258. 262. 266. 267. 269. pl. I. 273. 275. 300. 308. 309. pl. I. 314. 316. 317. 318. 323. 325. 336. 342. 353. 354. 356. 373. 381. 389. 392. 393. pl. I. 414. 415. 423. 435. 439. 448. 455. 461. 467. 470. 473. 479. 494. 496. 497. 499. 504. 511. 520. 548. 552. 581. 584. 605. 617. 655. 681. 692. 696. 765. 774. 777. 788. 794. 797. 889. 867. 868. To. IV. p. 190. 191. 193. 441. 442. 447. lib. III. 7. 13. 26. 28. 35. 42. 47. 56. 60. 80. 99. 107. 108. 126. pl. I. 145. 150. 152. 158. 160. 173. 180. 182. 183. 189. 196. 197. 213. 215. 218. 219. 220. 236. 240. 272. 273. 280. 292. 296. 297. 327.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 97

344. 355. 357. 359. 382. 385. 388.
 391. 400. 409. bis. 410. 415. 419.
 421. 436. 446. 448. IV. 2. 3. 5.
 8. 11. 15. 22. 27. 36. 42. 60. 66.
 105. 117. 122. 126. 132. 142. 165.
 171. 190. 208. 222. 223. 242. pl. l.
 251. 253. 259. 296. 321. 328. 351.
 355. 362. 367. 372. 383. 384. 412.
 420. 433. 435. 436. 439. 449. 465.
 472. 482. 481. 483. 488. 501. To.
 IV. p. 674. 687. lib. V. 1. 6. 21.
 24. 31. 36. 53. 56. 66. 70. 89.
 97. 99. 117. 125. 126. 138. 142.
 153. 166. 196. 216. 219. 226. 245.
 284. 289. 293. 298. 302. 322. 326.
 333. 334. 337. 340. 352. 356. 364.
 369. 374. 387. 388. 398. 395. 397.
 401. 408. 407 bis. 415. 416. 437.
 440. 441. 448. 453. 483. 486. 499.
 509. 515. 523. 525. 533. 539. 543.
 548. 546. 566. 567. 586. bis. 587.
 594. 597. 598. 612. 654. 656. 683.
 690. 697. 698. 706. 709. 721. 723.
 724. 725. 734. 744. 752. 770. 777.
 812. 823. 830. 831. 836. 876. 886.
 887. 892. 894. 898. To. V. p. 178.
 lib. VI. 22. 40. 44. 48. 87. 92. 94.
 113. 117. 132. 133. 134. 135. 146.
 153. 155. 179. 189. 194. 202. 229.
 248. 268. 270. 285. 292. 301. 320.
 331. 335. 348. 377. 400. 401. 412.
 14. 415. 422. 424. 433. 434. 442.
 463. 480. 488. 496. 500. 506.
 507. 508. 511. 518. 516. 517. 523.
 VII. 12. 15. 26. 39. 41. 63. 75. 85.
 93. 156. 171. 197. 198. 212.
 216. 228. 235. 238. 239. 240.
 260. 289. 298. 301. 310. 312. 332.
 337. pl. l. 353. 380. 407. 418. 422.
 425. 428. 433. 468. 475. VIII. 2.
 9. 42. 47. 48. 85. 124. 131. 133.
 135. 143. 157. 164. 178. 209. 217.
 227. 238. 240. 250. 297. 304. 337.
 341. 352. pl. l. 361. 366. 369. 409.
 429. 437. 441. 474. 480. 483. 517.
 519. 520. 527. IX. 7. 13. 15. 63.
 73. 82. 88. 119. 120. 122. 123.
 124. 125. 137. 141. 144. 147. 154.
 160. 167. 169. 180. 183. 193. 203.
 206. 208. 214. 232. 242. 247. 248.
 300. 309. 311. 320. 323. 324. 325.
 378. 381. 404. 426. 462. 466. 469.
 472. 487. 498. 512. 525. 580. 585.
 549. 557. 567. 575. 579. 582. 589.
 590. 611. 628. 643. 695. T. V. p. 699.
 lib. X. 8. 44. 56. 65. 96. 109. 118.
 124. 127. 184. 185. 153. 156. 159.
160. 164. 173. 188. 196. 204. 212.
 216. 217. 252. 258. 274. 290. 293.
 298. 324. 334. 339. 355. 360. 373.
 375. 402. 450. 467. 476. 483. 585.
 498. 515. 587. 573. 576. 577. To.
 VI. p. 110. 113. lib. XI. 36. 53.
 62. 86. 137. 140. 156. 165. 173.
 176. 238. 244. 248. 256. 258. 270.
 268. 334. 343. 352. 358. 371. 385.
 390. 395. 416. 454. 461. 480. 486.
 492. 495. 503. 536. 546. 547. 597.
 600. 630. 639. 647. 658. 679. 700.
 704. 743. 757. 778. 798. 817. XII.
 26. 38. 70. 71. 82. 108. 139. 147.
 148. 163. 178. 201. 218. 225. 255.
 258. 283. 284. 340. 346. 380. 385.
 463. XIII. 8. 5. 12. 27. 41. 64.
 82. 96. 103. 128. 137. 159. 162.
 199. 212. 277. 283. 291. 298. 301.
 307. 315. 340. 351. 368. 374. 381.
 389. 390. 458. 478. 477. 484. 515.
 516. 548. 564. 577. 545. 756. 772.
 798. 798. 824. XIV. 7. 8. 16. 48.
 55. 81. 86. 101. 108. 128. 142.
 168. 168. 180. 183. 184. 213. 214.
 229. 271. 290. 308. 396. 463. 465.
 509. XV. 10. 17. 24. 75. 82. 128.
 194. 198. 273. 318. 320. 364. 365.
 389. 392. 440. 469. 470. 512. 518.
 520. 516. 571. 607. 625. 676. 678.
 679. 681. 693. 729. 780. XVI. 31.
 71. 86. 117. 149. 163. 173. 174.
 183. 224. 260. 290. 319. 350. 363.
 372. 374. 379. 390. 395. 407. 408.
 419. 428. 442. 465. 468. 470. 473.
 475. 491. 519. 542. 548. 688. 642.
 737. 745. 747. 748. 752. 767. 775.
 798. 808. 856. 857. To. VII. p. 287.
 pl. l. lib. XVII. 4. 25. 38. 42.
 44. 47. 52. 54. 56. 58. 65. 66.
 75. 76. 83. 105. 110. 112. 185.
 136. 143. 174. 197. 202. 204. 211.
 213. 250. 324. 330. 359. 415. 481.
 440. 581. 572. 577. 643. 670. 676.
 694. 695. To. VII. p. 407. lib.
 XVIII. 3. 11. 12. 13. 50. 54. 77.
 93. 100. 211. 236. 264. 319. 351.
 370. 392. 401. pl. l. 410. pl. l.
 411. 434. 458. 477. 481. 501. 630.
 521. 531. 540. 543. 546. 550. pl.
 l. 553. 563. 572. 573. 575. 576.
 593. 599. 600. 612. XIX. 25. pl.
 l. 27. 43. 62. 78. 80. 87. 95. 124.
 149. pl. l. 163. 179. 188. 209. 221.
 288. 263. 267. 325. 338. 342. 350.
 387. 400. 402. pl. l. 411. To. VII.
 p. 758. 761. lib. XX. 3. 9. 11. 38.

G

51. 65. 66. 72. 140. 154. 166. 171.
 183. 193. 204. 207. 229. 234. 251.
 254. 302. 382. 387. 386. 467. 478.
 492. 496. 505. XXI. 6. 12. 17.
 81. 88. 57. 80. 123. 125. 156. 166.
 186. 190. 194. 221. pl. I. 232. 249.
 259. 282. 283. pl. I. 319. 321. 322.
 337. 351. 361. 363. 394. 397. 405.
 442. 454. 495. 555. 541. XXII. 2.
 19. 44. 45. 51. 70. pl. I. 93. 113.
 127. 221. 248. 257. 261. 281. pl.
 I. 810. 325. 328. 349. 354. 402.
 428. 464. 469. 491. 495. 496.
 XXIII. 7. 30. 37. 74. 81. 90.
 102. 116. 135. 144. 160. 164.
 169. 202. 203. 244. 255. 261.
 266. 270. 291. 300. 317. 361.
 pl. I. 399. 396. 413. 422. 431.
 458. 481. 500. 504. 508. 531.
 536. 603. 649. 652. 655. 660.
 666. 679. 688. 695. 702. 712.
 716. 758. 791. 806. 821. 845.
 886. XXIV. 30. 39. 58. 65. 94.
 190. 192. 228. pl. I. 230. 281.
 249. 253. 261. 262. 272. 304.
 343. 347. 367. 453. 486. 487.
 532. 540. 556. 570. 536. 647.
 649. 701. 745. 753. 757.
Etymologicum Gudianum To.
 V. p. 523. lib. II. 818. 327.
Bubulus quidam XXII. 162.
Eudemus phares h. n. medici
 XIII. 498.
Eudocia To. VIII. p. 824.
Eunapius To. I. p. XX. lib. I.
 218.
Euphorion II. 212. IX. 206.
~~περὶ Ἀλευαθῶν~~ To. VIII. p.
 828.
Eupolis XIV. 241 (ἐάνθεδος).
 Suppl. ad XV. 412. To. IV.
 p. 688. sup.
Euripides Hec. III. 39. 144.
 IV. 123. 128. V. 478. XI. 331.
 XVI. 718. XX. not. 407. XXIV.
 258. Orest. I. 5. II. 135. 592.
 To. IV. p. 441. 442. lib. III. 39.
 218. 220. IV. 453. To. IV. p.
 698. 697. 703. lib. V. 265. 352.
 446. 800. 876. VI. 301. IX. 144.
 337. 469. XV. 498. XVII. 104.
 XVIII. 504. 570. Suppl. ad
 XVIII. 319. XXI. 468. XXII.
 161. XXIV. 54. 525. Phoen. I.
 not. 284. com. 316. 363. 576.
 II. 353. 493. III. not. 166. V.
 not. 293. To. III. p. XLVII.
 lib. III. 236. IV. 137. V. 62. VI.
 349. 458. VII. 264. VIII. 24. 183.
 349. IX. 469. X. 224. 290. XI.
 546. XIII. 21. 339. XVI. 368.
 879. XVIII. 219. XXIII. 674.
 XXIV. 280. 725. Med. L 82.
 To. IV. p. 685. lib. VIII. 455.
 To. VII. p. 409. Suppl. ad
 XXIII. 144. Hippol. I. 263. II.
 855. (anachronismus castig.)
 III. 368. IV. 140. 350. 399. 412.
 540. To. IV. p. 698. V. 215. 74.
 VIII. 223. XIII. 772. XV. 273.
 498. XVII. 112. XXIV. 45. Al-
 cest. I. 527. To. IV. p. 682. P.
 701. lib. V. 397. 830. Suppl. ad
 IX. 401. lib. XVI. 457. XVII.
 249. 250. 557. To. VII. p. 400.
 XVIII. 572. XX. 166. XXIV.
 551. To. VIII. p. 797. Androm.
 VI. 479. IX. 14. Suppl. ad V. 15.
 lib. X. 216. XV. 773. Suppl. ad
 XIV. 235. lib. XVIII. 351. XVI.
 195. XXIV. 12. Suppl. IV.
 409. IX. 408. Iphig. Aul. IX.
 not. 807. VI. 4. VII. 186. et.
 To. IV. p. 690. Rhea. X. 30.
 252. 547. XII. not. 37. II. 6.
 859. VI. 479. X. 8. 252. 282.
 884. 495. XIII. 729. Troad. I.
 not. 31. VI. 448. XIX. 324. To.
 VII. p. 706. lib. XXIV. 28.
 Bacch. I. 89. VI. 183. XIV. 32.
 XXI. 195. To. VIII. 227. Cyc.
 IX. 378. XVL 890. Herac. V. 50.
 X. 8. Helen. III. 4. 70. 410. Tu.
 IV. p. 671. To. VI. p. 112. Ict.
 I. 70. IV. 171. XIII. 257. XVI.
 235. XVIII. 211. ⁴Herc. for. To.
 IV. p. 446. Electr. XVIII. 47.
 Antiop. IV. 288. To. IV. p. 688.
 lib. XI. 773. Philisthen. IV. 319.
 Polyid. V. 148. Erechtheus XVI.
 235. XXIV. 45. Hypsipyle VII.
 468. Phoenix IX. 452. Melas.
 IX. 530. 567. Τέρψης XXII. 532.
 alia fragm. VI. 239. XIV. 300.
 XV. 207. XVI. 234. 235. Suppl.
 ad XVI. 718. XX. 172.
 216. To. VIII. p. 578. Euripides.
~~κατ' Εὐριπίδην~~ ἔθεσις 'Ομηρ.
 κή II. 865.
Eusebius To. VIII. p. 321. lib.
 XX. 33. XXIII. 689.
Eustathius To. III. p. VI. XVI.
 XXII. LXVI. ad Odys. XVII.
 748. XXI. 351. 454.

F.

estus XIV. not. 214.

ragmenta Homeri, v. h. v. va-

riorum auctorum XX. 68. cf. au-
ctorum nomina.

Fulgentius XV. 18.

G.

alenus I. 82. 117. II. 2. 142.
266. 349. 448. 450. 452. 678.
761. IV. 24. 164. 314. 401. 451.
To. IV. p. 681. 686. lib. V. 125.
428. VI. 64. 201. 490. VII. 68.
99. VIII. 188. 625. 632. X. 9.
16. 91. 220. 244. XI. 514. XIII.
73. 115. 349. 393. 494. 547. 572.
685. XIV. 87. 196. 288. 315.
359. Suppl. ad XI. 629. lib.
XV. 24. 321. XVI. 392. XVII.
32. 52. 570. XVIII. 108. 539.
XIX. 88. 137. 407. XX. 20.
XXI. 107. 163. 347. 366. XXII.
70. 328. XXIV. 212. 369. 513.
550. 551. 679.
Bellus Noct. Att. II. 8. 185.
212. III. 8. 218. 215. 221. 448.
IV. 228. 350. To. IV. p. 681.
lib. VII. 89. 279. VIII. 899.
XI. not. 163. XII. 237. XV. 583.

XVII. 133. XVIII. 318. XX.
336. XXII. 152. 328. XXIII.
281. 382. XXIV. 548. 604. To.
VIII. p. 824.

Glossographi XXIII. 660.

Gnomici poetae To. VIII. p. 232.
gnomici cuiusdam poetae versus
XX. 250.—XX. 370.

Gregorius Corinthius To.
III. p. CVIII. lib. I. 15. 59. 70.
77. 185. 168. 175. 245. 275. 299.
302. 403. 465. 490. II. 278. 742.
III. 2. 152. 211. 325. 865. IV.
20. 66. 210. V. 2. 395. 744. To.
V. p. 175. lib. VII. 1. X. 7. 88.
284. XI. 86. 163. 595. XV. 354.
XVI. 848. XVII. 197. XIX. 1.
To. VII. p. 714. 729. 758. 770.
lib. XXI. 351. XXII. 51. XXIII.
90. 119. XXIV. 58. 221. 248.

H.

Harpocrates I. 607. V. 415.
Harpocration I. 50. 151. II.
683. 739. III. 337. IV. 520. V.
203. 387. VIII. 304. IX. 453.
XVIII. 507. cf. To. V. p. 175.
lib. VI. 334. X. 7. XI. 11. XI.
638. XIII. 5. XV. 689.
Hecataeus II. 852. III. 8. XIII.
599. XXIV. 228. To. VIII. p.
233. 234.
Hegemo Thasius VI. 479. cf.
parodia.
Hegesias comoedus To. VIII.
p. 798.
Heliodorus I. 462. III. 448.
IV. 8. 171. V. 219. 297. 298.
XIII. 72. XIV. 188. XXIII.
281. XXIV. 348.
Helladius IV. 412.
Hellanicus Grammaticus, Ale-
xandrinus XIX. 90. cf. II. 688.
818. 856. III. 75. 144. 250. V.
269. 640. (liber: *dięs solvutu-*

zia) XV. 18. 651. XX. 146.
231. 236. Hellanicus antiquissimus.
scriptor narrat de Achille XXI.
238. 240. fragm. memorabile 242.
269. *ἐν β' Τρωϊκῷ ubi de bello*
Trojano egerat.

Hephaestion XXII. 188.

Heraclea, carmen epicum, vid.
Epica poesis. Heraclia *Ἐπη*, Her-
culis facta celebrata a poetis XIV.
not. 249. To. VIII. p. 816. lib.
XVIII. 395. XIX. 99. Heracleo
auctor To. VIII. p. 777. 818.
Pisander Camirensis. Panyasis p.
818. *Ἡρακλείσθα* scripsit XIV.
libris. Rhianus XIX. 116. Her-
culem ante Homerum carminibus
celebratum XIV. not. 249. XV.
18. 23. quid contigerint ista
carmina I. 425. 587. 594. III.
184. V. not. 392. c. 738. 741.
VI. 216. VIII. not. 362. IV. c.

G 2

100 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

515. V. 392. 398. XI. 682. 689.
cf. Panyasis et Rhianus.
- Heracleensis** tabula To. VII.
p. 714. 720.
- Heracleon** VI. 319. 638. XXI.
581. ὑπομνήματα Πιάδες XVIII.
575. Suppl. ad XVIII. 546.
Grammaticus XXIV. 45. cf. I.
298. II. 582. Glauci f. 683. XIV.
81.
- Heraclides**. Ponticus necnon
alii I. 46. 48. 193. 194. 200.
479. 592. II. 426. 649. III. 276.
279. 388. 428. IV. 101. 439. 442.
To. IV. p. 67. lib. V. 88^a. 509.
864. VI. 192. VI. 513. VII. 446.
VIII. 16. 18. 81. 368. 480. 485.
IX. 498. XI. 68. X. 394. XIII.
12. XIV. 158. 160. 172. 177. 344.
(Heraclitus, non Heraclides) XIV.
201. XV. 18. 191. XVI. 459.
XVIII. 289. 474. 478. 481. pl. I.
533. XIX. 222. 398. XX. 33. 68.
269. XXL 844. 851. 866. 426.
To. VIII. p. 556. 564. 570. inf.
577. (Heraclitus dicitur v. h. v.)
Alexandrius XI. 633. 279. et
al. I. epi Milesius seu Alexandri-
nus VIII. 448. Heraclides Ponti-
cus ἐν ταῖς ζωτικαῖς To. VIII.
p. 776. 807. — de fabulis Homeriois To. III. p. XXI.
- Heracliti** sententia per "Egyp" or-
tam esse rerum naturam XVIII.
107. — 251. 489. Heraclitus Ephesi-
eus To. VIII. p. 570. cf. p. 238.
294. 822. lib. XXIV. 54. 263.
lib. VII. 99.
- Hermapias** XI. 826. Hermappias
IV. 235. XIII. 157. XXIV. 556.
- Hermasias**: v. Hermapias.
- Hermippus** IV. 171.
- Hermodamus** To. VIII. p. 808.
- Hermodorus** rhapsodus XXI. 26.
- Hermogenes** L 880. II. 298. To.
IV. p. 675. 677. 687. 696. lib. V.
586. IX. 219. 589. Suppl. ad
V. 749. XI. 269. 272. XII. 433.
438. 434. XIII. 27. 593. περὶ μα-
θόδου δεινότητος XV. 1. 10. To.
VIII. p. 554. lib. XX. 372.
XXIII. 77. ἐν τῷ περὶ τῶν κρο-
βημάσιν, qui liber alibi memo-
ratus non sit, XXI. 368. de for-
mis orat. XXII. 133.
- Hermon Delius** X. 274.
- Hermophantus** To. VIII. p. 798.
- Herodianus**, ἐν ἑκατονταρχοῖς,
τοῖς περὶ συγμάτων, προσῳδίᾳ,
περὶ καθέτη, de orthographia etc.
I. 129. 192. 273. 576. II. 269. 318.
— 701. 830. 461. 498. 561. 839.
III. 20. 158. 198. 289. 272. 559.
IV. 212. 235. To. IV. p. 699. lib.
V. 10. 76. 297. 656. 690. VI. 170.
267. 414. 422. To. III. p. LXXXI.
LVII. LXXX. To. V. p. 132.
VIII. 109. IX. 78. 498. 576. XII.
106. XVI. 390. Suppl. ad 57.
XVI. 768. 470. 515. To. VII. p.
288. XVII. 110. XVIII. 352. 410.
Suppl. XIX. 267. 87. 104.
XX. 30. 114. XXI. 137. 232.
242. 279. XXII. 69. XXIII.
270. 361. 420. 461. 724. XXIV.
318. 704.
- Herodicus** I. 574. IV. 480. To.
IV. p. 703. lib. XIII. 29. XX. 53.
XXII. 385.
- Herodorus** ὑπομνήματα I. 20.
59. 116. 578. II. 696. 764. 809.
III. 219. 448. IV. 297. 452. 452.
V. 245. 499. XVI. 548. 555. XVII.
307. XXI. 232. XXII. 473. (τοῖς
εἰς τὰ Ὀμήρου) II. 599. (nisi
Heliodorus) XVIII. 489.
- Herodotus** I. not. 37. comm.
56. 77. 117. 159. 271. 423. 465.
583. 594. II. 1. 11. 20. 55. 124.
218. 219. 332. not. 362. comm.
461. 504. 520. 522. 586. 546. 572.
pl. I. 626. 637. 682. 748. 749. 810.
824. 828. 835. 846. 852. 856. 877.
pl. I. To. IV. p. 445. pl. I. 447.
lib. III. 4. 40. 152. 158. 205. 248.
IV. com. 437. 515. To. IV. p.
674. 680. 691. 701. 703. V. init.
et 10. 113. 138. 395. not. 203.
238. comm. 425. 509. 662. 796.
823. 887. To. V. p. 175. lib. VI.
211. 289. 291. 301. 488. To. V.
p. 369. lib. VII. 25. 310. 428.
451. 478. VIII. 25. not. 75. comm.
192. 266. 428. lib. IX. 18. 183. 378.
382. 383. 469. 498. Suppl. ad VI.
81. Suppl. ad VII. 122. IX. 7. 177.
lib. X. 57. 173. XI. 307. XII. 66.
258. XIII. 128. 137. bis. 543. 685.
XIV. 83. 95. 124. Suppl. ad
X. 463. XI. 460. XIII. 783. lib.
XV. 491. 567. XVI. 745. To.
VII. p. 285. 288. lib. XVII. 133.
440. XVIII. 56. 542. 543. 570.
To. VII. p. 571. 587. lib. 99.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 101

XIX. 172. 314. 407. To. VII. p. 708. 709. 717. 740. 767. Suppl. ad XIX. p. 755. XXI. 221. To. VIII. 229. 230. 233. pl. I. 284. lib. XX. 251. 332. 390. pl. II. XXI. 364. XXII. 148. 161. 370. 411. XXIII. 341. 377. To. VIII. p. 564. Vita Homeri addicta Herodoto et Plutarcho v. h. voc. ibid. de vita Homeri, auctor eius dicitur ineptus To. VII. p. 713. Herodoti avunculus seu patruelis To. VIII. p. 818. cf. etiam lib. XXIV. 418. 480. 710. To. VIII. p. 778. 787. 798. 811. 812.

Hesiodus Opp. et d. I. 315. 583. II. 269. 470. III. not. 151. com. 4. IV. 442. 478. V. Suppl. 487. VI. 138. 169. 270. 325. 349. VII. 70. VIII. 455. IX. not. 101. X. 265. 304. 353. XI. 680. 773. not. 8. XII. 28. XIII. 27. 41. 174. 783. XIX. 19. XV. 79. 172. 203. 491. 626. 713. not. 854. 491. XVI. 387. 392. 748. XVII. 32. 112. 461. 462. Suppl. ad 147. XVIII. 351. 419. pl. I. XIX. 221. 260. XX. 259. 281. XXIII. 793. XXIV. 80. 45. 63. 277. 370. 420. 525. 527. 611. To. IV. p. 177. To. VI. p. 364. To. VII. p. 421. bis. et jam (de Hesiode in universeum) 402. 737. Scut. Merc. I. 105. 263. 393. II. not. 302. comm. 98. 154. 219. 312. 536. 579. 696. III. not. 23. 151. comm. 152. 330. 348. IV. not. 130. comm. 174. 481. 489. V. not. 788. 835. 845. 854. comm. 239. 388. 392. 386. VI. 234. 465. VIII. 476. XI. not. 3. 40. 52. comm. 24. 50. 416. XII. 71. 322. XIII. 713. 820. not. 137. 494. 636. XV. 119. 453. XVI. 208. 812. 429. 459. 475. 757. 803. 822. XVII. 440. XVIII. 417. 478. P. 619. lib. XVIII. 481. 493. 504. 509. 514. pl. I. 535. 539. 553. 567. 570. 606. 612. XIX. 96. 118. 137. 179. 265. 342. 865. 402. XX. not. 165. 170. 172. 492. XXI. 385. XXII. not. 322. comm. 402. XXIII. 334. 346. XXIV. 7. 165. 316. 570. 578. To. IV. p. 179. Theog. I. not. 404. comm. 264. 393. 396. 538. 608. II. 93. 546. 782. 783. 813. 820. 821. 864. 867. III. 205. 424. IV. 307. 439. V.

not. 398. comm. 158. 338. 391. 429. 501. 880. 885. VI. 26. 155. 181. 183. VII. 139. VIII. 16. 369. 480. not. 412. 478. IX. 124. not. 97. X. 515. XI. 85. 6. not. 268. XII. 207. 280. 334. XIII. 203. 441. not. 558. XIV. 22. 231. 246. 279. not. 258. 275. XV. 18. 119. 189. 224. XVI. Suppl. ad 174. 763. XVII. Suppl. 550. XVIII. 89. 46. 50. 396. 419. 470. 506. 531. Suppl. ad 38. 399. 570. 572. XIX. not. 92. comm. 96. 99. 113. 116. 398. 407. Suppl. ad 240. 406. XX. not. 56. 64. 65. 154. comm. 227. XXI. not. 355. comm. 194. 388. 523. XXII. 126. 281. XXIII. 99. 160. 338. 623. 638. 679. 821. XXIV. 428. 544. 616. To. IV. p. 675. To. V. p. 699. To. VII. p. 280. 754. 761. To. VIII. p. 231. 234. 564. 763. 794. 795. 798. 814. 817. 824. 825. 827. Hesiodei fragmenta ex Κατάλογος, 'Ηολαίς, etc. II. 594. etc. XI. 682. 749. XIV. 200. To. III. p. XXII. To. VII. p. 288. lib. XVI. 284. XVII. 386. lib. XVIII. 570. XX. 342. XXIII. not. 629. 638. 683. de Iphiclo XX. 227. Hesiodea confusa videntur cum Home-ricis I. 400. 608. cf. II. 496. 507. 527. IV. 17.

Hesychius To. III. p. LXXXV. CVIII. lib. I. 3. 4. 20. 22. 27. 31. pl. I. 32. 39. 41. 45. 47. 50. 51. 53. 56. 57. 65. 66. 68. 77. 103. 105. 106. 108. 113. 114. 116. 120. 124. 129. 131. 142. 146. 149. 151. 159. 165. 171. 186. 189. 191. 223. 228. 234. 235. 239. 248. 250. 254. 260. 268. 273. 278. 291. 292. 308. 316. 328. not. 334. com. 342. 348. 359. 369. 389. 405. 423. 434. 445. 454. 465. 467. 471. 477. 481. 482. 488. 492. 498. 517. 529. 531. 554. 558. 561. 564. 567. 569. 570. 572. 579. 580. 581. 582. 584. 591. 594. 597. 600. 606. 607. 608. To. IV. p. 190. lib. II. 2. 6. 12. not. 15. com. 73. 74. 87. 88. 93. 95. 99. 108. 117. 124. 138. 148. 150. 153. 154. 157. 170. 179. 190. 196. 205. 212. 218. 219. 235. 237. 246.

266. 267. 269. pl. I. 275. not. 282.
 com. 285. 295. 308. 309. 314.
 316. 318. 325. 340. 356. 362.
 367. 380. 381. 389. 393. 398.
 403. 404. 408. 412. 414. 415. 418.
 426. 448. 461. 473. 526. 528.
 548. 548. 579. 581. 584. 599.
 600. 604. 617. 625. 654. 675.
 684. 697. 729. 746. 765. 774.
 777. 788. 794. 797. 851. 860.
 867. pl. I. 868. 873. To. IV. p.
 441. 442. lib. III. 18. 22. 39. 40.
 48. 49. 56. 57. 59. 60. 80. 95.
 107. 108. 126. 145. 149. 154.
 178. 175. 180. 182. 188. 189.
 211. 217. 218. 220. 240. 243.
 244. 260. 268. 272. 292. 296.
 316. 325. 326. 355. 357. 382.
 385. 388. 406. 410. 416. 424.
 436. 441. 448. 458. IV. 2. 3. 6.
 11. 15. 20. 22. 24. 27. 32. 36. 42.
 56. 68. 66. 77. 105. 110. 112. 117.
 122. 126. 128. 132. 141. 151. 156.
 171. 182. 191. 202. 214. 228.
 228. 242. 251. 269. 260. 262.
 277. 281. 294. 315. 324. 328.
 334. 342. 348. 355. 359. 362.
 363. 372. 381. 392. 410. 412. 419.
 420. 426. 431. 432. 435. 437. 439.
 449. 472. 483. 488. 499. 504. 508.
 522. 534. 541. To. IV. p. 685.
 687. lib. V. 5. 26. 31. 44. 49. 50.
 53. 70. 89. 99. 100. 113. 117. 118.
 126. 137. 140. 141. 155. 158. 166.
 182. 190. 196. 215. 214. 216. 226.
 235. 238. 245. 252. 272. 284. 287.
 289. 291. 298. 297. 319. 323. 326.
 333. 340. 348. 352. 357. 358. 371.
 374. 377. 387. 393. 395. 403. 407.
 412. 417. 424. 434. 437. 444. 448.
 458. 460. 485. 486. 499. 501.
 515. 525. 539. 548. 556. 566.
 567. 585. 587. 597. 612. 618.
 639. 648. 690. 697. 699. 707.
 709. 721. 721. 728. 724. 725.
 784. 787. 740. 743. 744. 747.
 748. 752. 756. 761. 765. 770.
 778. 800. 808. 812. 823. 830.
 831. 834. 836. 838. 845. 856.
 873. 875. 879. 886. 892. 894.
 898. 902. 908. To. V. p. 178. lib.
 VI. 1. 5. 24. 26. 44. 48. 61. 79.
 86. 87. 90. 94. 111. 118. 125. 132.
 134. 135. 167. 179. 181. 184. 189.
 194. 195. 202. 211. 237. 243. 248.
 250. 251. 253. 261. 264. 268. 270.
 232. 296. 301. 320. 322. 325. 331.
 336. 340. 344. 349. 373. 396.
 401. 406. 412. 417. 422. 424.
 458. 481. 442. 463. 469. 474.
 480. 483. 490. 496. 504. 506.
 509. 511. 513. 516. 517. 521.
 528. VII. 12. 15. 26. 39. 41. 63.
 75. 80. 85. 86. 134. 142. 147. 156.
 196. 197. 198. 206. 212. 216. 217.
 228. 231. 235. 238. 262. 289. 310.
 332. 336. 338. 362. 380. 407. 410.
 422. 425. 428. 433. 447. 449. 463.
 VIII. 2. 8. 9. 14. 84. 41. 42. 66.
 85. 94. 122. 133. 135. 143. 164.
 166. 178. 192. 209. 217. 227.
 240. 250. 266. 289. 297. 304.
 311. 337. 340. 341. 352. 353.
 361. 367. 369. 405. 437. 441.
 474. 480. 512. 513. 517. 527.
 IX. 2. 3. 4. 7. 15. 30. 56. 60. 63.
 73. 102. 109. 116. 119. 120. 122.
 123. 124. 125. 137. 141. 147.
 150. 156. 160. 164. 165. 167.
 169. 178. 180. 183. 194. 203.
 206. 208. 214. 230. 241. 242.
 246. 248. 309. 310. 311. 313.
 320. 322. 323. 324. 327. 336.
 364. 373. 394. 404. 406. 412.
 438. 440. 443. 445. 446. 457.
 462. 464. 468. 485. 487. 498.
 512. 525. 580. 535. 536. 537.
 538. 549. 557. 567. 575. 579.
 589. 590. 617. 629. 642. 643.
 657. 695. 696. To. V. p. 699.
 lib. X. 7. 8. 15. 16. 24. 44. 48.
 51. 65. 69. 79. 84. 85. 96. 127.
 134. 135. 139. 158. 156. 159. 164.
 173. 183. 212. 213. 216. 217.
 221. 226. 252. 257. 258. 266.
 290. 298. 304. 324. 335. 351.
 353. 354. 355. 360. 361. 375.
 383. 391. 394. 408. 460. 463. 466.
 467. 475. 476. 480. 483. 485.
 498. 515. 516. 521. 534. 544.
 565. 573. 576. 577. To. VI. p.
 111. 112. 113. lib. XI. 11. 24. 26.
 39. 45. 50. 51. 52. 53. 69. 130.
 187. 140. 156. 162. 165. 176. 243.
 252. 256. 258. 270. 282. 302. 306.
 307. 308. 318. 327. 334. 352. 354.
 358. 365. 371. 385. 390. 430. 437.
 461. 477. 494. 495. 508. 589. 547.
 549. 553. 578. 595. 620. 627. 630.
 639. 667. 675. 676. 684. 685. 700.
 711. 728. 778. 792. 817. 844. XII.
 5. 8. 22. 26. 38. 43. 46. 54. 66.
 70. 71. 82. 105. III. 121. 124. 157.
 147. 148. 156. 161. 163. 167. 177.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 103

178. 202. 213. 225. 240. 247.
 255. 258. 259. 277. 274. 283.
 301. 320. 326. 384. 385. 380.
 385. 431. 438. 438. 446. 462.
 463. XIII. 3. 5. 12. 17. 21. 27.
 41. 72. 75. 82. 97. 102. 103. 125.
 128. 187. 188. 158. 162. 199. 203.
 225. 233. 235. 257. 260. 276.
 281. 291. 293. 300. 301. 315.
 317. 340. 354. 374. 381. 383.
 389. 390. 391. 414. 431. 441.
 450. 456. 458. 478. 477. 484.
 498. 507. 515. 516. 548. 564.
 568. 612. 680. 707. 726. 756.
 772. 798. 824. 880. XIV. 7. 8.
 16. 25. 35. 37. 78. 86. 99. 101.
 104. 107. 108. 111. 117. 119. 142.
 163. 164. 167. 171. 180. 182.
 188. 184. 186. 208. 213. 214.
 216. 217. 219. 234. 241. 249.
 259. 273. 290. 294. 308. 332.
 383. 385. 372. 387. 406. 410. 465.
 521. XV. 4. 10. 14. 17. 21. 24.
 89. 82. 93. 153. 180. 194.
 198. 207. 228. 238. 241. 252.
 261. 272. 273. 309. 320. 344.
 364. 381. 389. 392. 410. 412.
 464. 467. 469. 470. 505. 512.
 520. 546. 598. 607. 626. 635.
 653. 676. 678. 681. 698. 709.
 713. 729. 730. 740. XVI. 81.
 47. 71. 94. 95. 100. 106. 117.
 120. 124. 126. 184. 149. 174.
 180. 188. 185. 188. 202. 224.
 234. 235. 248. 260. 298. 315.
 341. 352. 361. 371. 374. 375.
 379. 390. 392. 395. 407. 419.
 421. 428. 441. 442. 457. 459.
 468. 469. 470. 474. 475. 481.
 491. 494. 518. 549. 558. 574.
 589. 612. 642. 702. 703. 747.
 748. 775. 803. 822. 884. 886.
 856. 857. XVII. 4. 19. 20. 25.
 37. 47. 52. 54. 65. 66. 75. 76. 89.
 26. 105. 112. 135. 136. 149. 197.
 204. 210. 211. 213. 268. 268.
 295. 297. 321. 327. 380. 381.
 390. 424. 431. 437. 440. 469.
 481. 564. 572. pl. I. 577. 599. 687.
 676. 695. 748. 750. XVIII. 3. 9.
 18. 23. 25. 34. 54. 77. 93. 107.
 175. 178. 211. 219. 236. 264. 274.
 292. 301. 316. 319. 329. 367.
 376. 392. 401. 405. 410. 411.
 417. 421. 434. pl. I. 470. 471.
 477. 480. 484. 489. 501. 502.
 505. 512. 519. pl. I. 521. 525.
 528. 540. 541. 542. 546. pl. I.
 550. pl. I. 553. 560. 563. 571.
 578. 575. 576. 580. 584. 598.
 599. 604. XIX. 21. 25. 26. 27.
 43. 62. pl. I. 80. 87. 90. 95. 118.
 pl. I. 124. 138. 149. 150. 168. 179.
 189. 205. 209. 212. 218. 221. 222.
 223. 229. 233. 238. 261. 263. 267.
 284. 294. pl. I. 314. 342. 368.
 361. 387. 400. 401. 402. pl. I.
 411. To. VII. p. 769. lib. XX.
 com. 9. 27. 84. 88. 88. 59. 65. 70.
 72. 137. 145. 151. 154. 157. 166.
 171. 183. pl. 190. 193. 200. 204.
 207. 227. pl. I. 229. 234. 247. 277.
 278. 332. 362. 409. 424. 464.
 467. 471. pl. I. 478. 483. 490.
 492. XXI. 12. 31. 41. 70. pl. I.
 75. 80. 102. 110. 122. 123. 126.
 pl. I. 138. 156. 166. 167. 172.
 188. 190. 221. 244. 249. 252.
 259. pl. I. 250. 262. 271. 282.
 283. 308. 312. 319. pl. I. 321.
 323. 335. 337. 351. 356. 361.
 363. pl. I. 364. 369. 386. 394.
 395. 397. 398. 445. 455. 465.
 471. 478. 485. 495. 511. 521.
 541. 542. 553. 588. 599. XXII.
 2. 5. 19. 51. 67. 70. 80. 98. 118.
 123. 126. 127. 128. 140. 146. 158.
 221. 243. 254. 255. 257. 261.
 281. pl. I. 285. 301. 310. 322.
 325. 328. 346. 349. 354. 356.
 358. 376. 391. 411. 414. 425.
 428. 431. 447. 464. 469. bis. 475.
 476. 489. 490. 495. 496. 504.
 XXIII. 10. 16. 26. 26. 29. 30.
 34. 37. 62. 78. 81. 88. 90. 91.
 102. pl. I. 116. 119. pl. I. 126.
 135. 147. 160. 164. 169. 209.
 214. 223. 225. 227. 244. 246.
 252. 266. 270. 276. 281. 288.
 311. 316. 317. 318. 338. 382.
 388. 393. 413. 420. 422. 480.
 431. 436. 444. 468. 473. 475.
 481. 483. 495. pl. I. 500. 502.
 508. 523. 581. 574. 583. 603.
 604. 688. 645. 679. 638. 697.
 698. 702. 711. 726. 735. 758.
 760. 768. 826. 845. 851. 863.
 879. 885. 886. 891. XXIV.
 3. 24. 58. 65. 80. 81. 84.
 110. 117. 128. 134. 157.
 168. 190. 192. pl. I. 205.
 218. 228. 230. 239. 240. 258.
 268. 269. 270. 277. 293. 316.
 367. 409. 418. 419. 420. 460.

104 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

454. 510. 532. 540. 541. 570.
 577. 647. 648. 649. 725. 758.
 757. 795. 804.
Hieronymi Rhodii comment.
 histor. To. VIII. p. 470. lib. XV.
 18. ὑκομητήσα XI. 1.
Hippiae Thasius II. 15. XXIII.
 328.
Hippocrates I. 271. 531. II.
 218. 542. 526. To. IV. p. 444.
 694. lib. III. 158. V. 586. 828.
 XIII. 599. Suppl. ad VIII. 525.
 528. lib. X. 577. XIV. 124. XVI.
 503. Hippocratica scripta To. VIII.
 p. 227. 229. H. Coss. 234. cf. lib.
 XVIII. 371. XIX. 802.
Hippostratus, (*τε καὶ Σπείλεος γενεαλογῶν*) To. VIII. p. 811.
Homerus To. I. praef. de indole
 poeseos Homericæ To. I. p.
 XXXI. de subsidiis studii in Ho-
 mericis occupati To. III. a) de
 editionibus Homeri p. III. b) de
 codicibus p. XXXVI. c) de scho-
 liis, lexicis et glossariis p. LIII.
 d) subsidiis nova hujus editionis
 p. LXXXIII. cf. To. I. praef.
 et ibid. LIX. e) de versionibus
 To. III. p. CXIII. cf. Homerus
 in Ind. Lat.
 Iliadæ loci suspecti et spurii I.
 I. 4. (et 3.) 21. 46. 65. 80. 95.
 110. 115. 139. 147. 192. 195.
 205. 225. 244. 295. 565. 572.
 400. 424. 425. 438. 448. 467.
 488 — 492. 536. usque ad finem.
 II. 10. 27. 76. 124. 130. 138.
 143. 147. 156. 160. 192. 193.
 206. 220. 281 — 4. 252 — 6. 262.
 486. 528. 529 — 80. 547. 553 —
 5. 579. 617 — 14. 641. 669. 673
 — 5. 686 — 94. 720. 724. 715.
 788. 789. 791 — 5. 807. III. 3. 5.
 19 — 20. 78. 144. 224. 276.
 383. 452. 457. de 57 et 58. vid.
 Suppl. To. IV. p. 695. lib. IV.
 88. 195. 376. 518. V. 58. 64. 188.
 187. 204. 249. 302. 337. 341.
 377. 398. 424. 734. 805. 828.
 893. 906. VI. 181. 386. 433 —
 89. 493. VII. 195. 228. 334. 497
 — 441. 482. VIII. 14. 25. 28.
 189. 183. 371. 381. 396. 498.
 685. 553. IX. 126. 148. 153. 257.
 457. 543. 684 — 88. 801. XII.
 4. 23. 127. 175 — 180. 450. XIII.
 88. 115. 316. 322. XIV. 50. 186.
142. 148 — 152. 154. 173. 208.
 246. 269. 301 et 304. 317. 376.
 451. 466. 500. 509. XV. 15. 18
 — 80. 88. 56 — 78. 147 — 8. 166
 — 7. 172. 182 — 3. 212 — 17.
 225. 231 — 235. 262. 265 — 268.
 378. 385. 409 — 51. 460. 411.
 562. 578. 618 — 614. 668 — 71.
 712. XVI. 36 — 45. 82. 93 — 96.
 97 — 100. 140 — 44. 237. 261.
 272. 370. 371. 383. 402 — 404.
 482. 512. 528. 567. 689. 690.
 752 — 4. 847. XVII. 22. 90. 150.
 151. 153. 163. 172. 191. comm.
 ad 242. 251. 252. 260. 277 — 577.
 366. 685. 414. 420. 527 — 9. 546.
 comm. ad 603. 683. 739. 755.
 (para Περιπολίας) XVIII. 1. 3 —
 16. 34. 39 — 49. 149 — 151. 185 —
 186. 200 — 1. 218 — 30. 236. 265.
 356 — 368. 444 — 56. 488 — 607.
 695. 540. 600. XIX. 4. 77. 102. 125
 — 28. 185. 195 — 98. 205 — 9.
 224. 235. 246 — 250. 251. 255.
 289. 317. 322 — 24. 333. XXI.
 21. 126. 130. 158. 194. 228. 290.
 322 — 3. 328. 331. (ubi dicitur
 est: improbaro) 344. 385. 388.
 421. (418 — 434). 453. 455. 464.
 471. 475 — 7. 562. 570. 594.
 XXII. 31. 69. 125. 128. 162. 165.
 182. 199. 301 — 8. 329. 375. 393.
 460. 487 — 499 (ubi dicitur est:
 improbare). XXIII. 21. 48. 49.
 50. 176. 259 — 61. 274. 360. 405.
 479. 533. 537. 804. 806. 809.
 817. 824. 825. XXIV. 6. 7. 8. 9.
 21. 23. 28. 29. 45. 71. 72. 73. 86.
 124. 130 — 2. 205. 304. 335. 369.
 423. 476. 514. 556 — 8. 586. 588.
 594. 614 — 7. 720. 725. 765.
 Odysseæ quædam editiones
 To. III. p. VII. IX. X. XII.
 XIII. XIV. XV. XVI. XIX.
 XXI. XXII. XXIV. XXVI.
 XXVII. XXVIII. XXIX. XXX.
 XXXI. XXXIV. codd. XL. XII.
 Odysseæ loci collati et correcti
 lib.

Od. A.

- I. not. 31. comm. 62. 66. 85. 106.
 159. not. 160. 163. comm. 253.
 273. 428. 555. To. IV. p. 178. lib.
 II. 87. not. 93. comm. 154. 459.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 105

546. III. 156. 158. not. 148. 164.
comm. IV. 16. 46. 850. 409. V. 70.
332. 491. not. 552. comm. 746. VI.
154. 160. 195. 242. 248. 356. 425.
446. 488. 490. 492. VII. 58. 108.
301. To. V. p. 408. lib. VIII. 441.
547. IX. 146. 225. 309. 353. not.
605. comm. 521. 578. 657. To. V.
p. 698. 694. 701. 702. 706. lib. X.
57. 204. 214. 248. 408. 463. To. VI.
p. 110. 112. lib. XI. 610. 648. not.
776. XII. 207. To. VI. p. 364. lib.
XIII. 728. 734. XIV. 38. 104. 215.
Suppl. ad X. 152. Suppl. ad
XIV. 298. XV. 112. 168. 368. 393.
554. lib. XVIII. 392. XIX. 68. 84.
142. 174. To. VII. p. 747. 751. 752.
Suppl. ad XVIII. 443. lib. XX.
17. 30. 299. 338. XXI. 126. 269.
XXII. 263. 458. XXIII. 58. 514.
741. 745. To. VIII. p. 548. lib.
XXIV. 172. 304. 334. 428. 527.
569. To. VIII. p. 805. 826.

Od. B.

I. 8. 14. 57. 105. 122. 193. 194.
410. 483. To. IV. p. 186. lib. II.
not. 93. lib. III. 216. 279. IV. 182.
528. To. IV. p. 676. lib. V. 218.
422. 567. VI. 151. VII. 407. VIII.
400. To. V. p. 522. lib. IX. 146.
309. 322. 489. 464. 502. 514. To.
V. 698. 694. lib. X. 251. 328. 332.
463. lib. XI. 347. XII. 207. 228.
334. 428. 444. XIII. 29. 301. 314.
835. not. 355. XIV. 280. XV. 128.
Suppl. ad 15. cf. Suppl. ad
581. lib. XVI. 651. XVII. 202. 446.
572. To. VIII. p. 408. 414. lib.
XVIII. 446. 478. 505. 506. XIX.
30. 105. 276. To. VII. p. 784. 740.
743. 744. 747. 754. 755. 757. 758.
lib. XX. 4. XXI. 269. 281. 585.
563. XXII. 80. pl. I. 356. 613.
XXIII. 567. To. VIII. p. 553. lib.
XXIV. 8. 319. 765.

Od. F.

I. not. 31. comm. 117. 289. 294.
306. 464. 470. 471. 572. 588. To.
IV. p. 179. 189. lib. II. 78. 861.
855. 877. III. 59. 183. 262. 282.
367. 410. not. 173. 175. 457. IV.

187. 235. 242. 315. 345. To. IV.
p. 680. 681. lib. V. 43. 407. not.
541. comm. 567. 813. 905. To.
V. 174. lib. VI. not. 158. comm.
152. 165. 260. 301. 447. VII. 53.
169. 316. VIII. 443. IX. 175. 194.
322. 323. 353. 456. 468. 493. 690.
not. 605. To. V. p. 693. 701. 704.
705. Suppl. ad lib. V. 542. lib.
X. 247. 251. XI. 685. XIII. 116.
144. XIV. 58. 114. 154. 485. XV.
119. XVI. 248. 272. XVII. 223. To.
VII. p. 407. 415. lib. XVIII. 151.
182. 188. 504. 510. 591. 596. 602.
XIX. 30. 91. 254. 299. 350. To.
VII. p. 789. 742. 745. 751. 755.
756. 766. lib. XX. 181. 259. 478.
pl. I. XXI. 59. 186. 221. 366. XXII.
100. 129. XXIII. 214. 385. XXIV.
253. 657.

Od. A.

I. 103. 141. 193. 273. 395. 473.
486. To. IV. p. 192. lib. II. 20.
264. 351. 581. 787. III. 39. 59.
205. 215. 219. 252. 387. 409. IV.
24. 423. To. IV. p. 667. 681. lib.
V. 115. 356. 638. 709. 880. 905.
VI. 133. 151. 174. 195. 289. 242.
349. 528. VII. 400. not. 111. To.
V. p. 405. lib. VIII. 85. 233. 414.
485. 530. 544. IX. 67. 75. 155.
196. 225. 241. 260. 324. 418. 657.
To. V. p. 698. 701. Suppl. ad
lib. VIII. 316. ad lib. IX. 443. lib.
X. 122. 576. XI. not. 115. 173.
270. 668. 690. 725. 766. XII. 303.
340.

Od. E.

I. 103. 158. 193. To. IV. p. 179.
191. lib. II. 447. 470. 506. III. not.
12. comm. 197. 367. 441. IV. 126.
To. IV. p. 666. lib. V. not. 5.
comm. 468. 698. To. V. p. 174.
175. lib. VI. not. 3. 517. comm.
130. 184. VII. not. 4. 118. comm.
53. 312. 421. To. V. p. 407. lib.
VIII. 84. 51. 361. 441. 448. IX.
18. 75. 124. 393. 414. 446. 566.
X. 101. 290. 351. 338. 391. 480.
not. 518. XI. 187. 306. 347. 408.
XII. 80. 237. 303. 347. XIII. 29.
103. 118. 257. 772. 778. XIV. 1.

106 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

195. 196. 225. 310. 398. Suppl. ad X. 252. lib. XV. 10. 36. 49. 127. 171. 278. 410. 621. not. 679. Suppl. ad 158. lib. XVI. 212. 374. 390. 395. 542. 737. XVII. 268. 264. pl. I. 719. To. VII. p. 414. 415. lib. XVIII. 385. 386. 487. 542. 545. XIX. 27. 72. 183. 247. 258. 265. To. VII. p. 744. 745. 746. 747. 755. 759. 761. 762. 890. lib. XXI. 2. 190. 281. 345. 541. XXII. 255. 356. 475. XXIII. 80. 317. XXIV. 8. 33. 79. 165. 251. 349. 384. 340. 418. 680. To. VIII. p. 833.

Od. Z,

I. not. 167. comm. 420. To. IV. p. 178. 179. 188. lib. II. 125. 559. 751. III. not. 7. comm. 23. 126. 173. 419. IV. 137. V. 216. 448. VI. 92. VIII. 435. IX. 75. 146. 464. To. V. p. 698. 700. lib. X. 44. 98. 500. 577. To. VI. p. 110. lib. XI. 187. 462. 620. XII. 23. XIII. 293. 316. Suppl. ad XIV. 167. lib. XV. 10. 631. XVI. 519. 688. XVII. 871. XVIII. 64. 434. pl. I. 550. XIX. 172. 255. To. VII. p. 721. 741. 743. 746. 761. Suppl. XVII. 51. lib. XX. 3. XXI. 41. 250. XXII. 87. 153. 268. XXIII. 61. 214. 244. 255. 712. XXIV. 190. 514. 699.

Od. H.

I. 105. not. 170. comm. 270. 283. 315. 425. 471. 581. 603. To. IV. p. 177. 189. lib. II. 138. 546. To. IV. p. 677. lib. V. 6. not. 89. comm. 109. VI. 149. 151. 195. 242. 349. VII. 6. 420. VIII. 189. 552. IX. 128. 177. 413. 414. 468. To. V. p. 694. 697. lib. XI. 55. 503. 773. XII. 33. XIII. 265. 363. XIV. 123. Suppl. ad XIII. 2. lib. XV. 30. XV. 240. not. 80. To. VII. p. 401. 414. 419. 546. 596. XIX. 124. To. VII. p. 743. 745. 752. lib. XX. 127. 181. 182. XXI. 7. 186. XXII. 124. 356. XXIII. 90. 92. 223. 288. XXIV. 227. 649. 707. To. VIII. p. 832.

Od. O.

I. not. 5. comm. 20. 128. 141. 398. 530. 555. 587. 594. 599. II. 8. 219. 271. 278. 330. 351. not. 384. comm. 525. 596. 599. 667. III. not. 7. comm. 59. 100. 178. IV. 362. not. 334. To. IV. p. 691. lib. V. 89. 320. 341. 468. 567. 892. VI. 212. 355. 488. VII. 41. 267. 301. 316. 453. VIII. 104. 331. IX. 67. not. 69. 112. 404. comm. 146. 182. 189. 346. 358. 425. 638. 675. 694. To. V. p. 693. 697. 701. lib. X. 58. 252. 286. 515. 529. XI. not. 775. XIII. 310. 315. 340. 728. 729. 734. not. 731. XIV. 40. 53. 215. 230. 288. 333. not. 170. Suppl. ad XI. 313. 315. ad XIV. 167. lib. XV. not. 71. XVI. 128. 170. 669. XVII. 204. 705. XVIII. 89. 237. 344. 347. 376. 382. pl. I. 392. 429. 571. XIX. 5. 30. 105. 331. 347. To. VII. p. 740. 745. 747. 752. 758. 764. 771. lib. XX. 34. 84. XXI. 75. 454. XXII. not. 879. 894. XXIII. 269. 300. 431. 547. 562. 621. 753. 826. 843. 859. XXIV. 61. 261. 347. 527. 701. 753. To. VIII. p. 793. 805. 826. 836.

Od. I,

I. 41. 48. 435. 528. To. IV. p. 178. 179. 184. 191. lib. II. 468. 611. 621. 632. 844. III. 18. 300. 887. IV. 187. 223. 435. To. 669. lib. V. 49. 352. 642. not. 726. comm. 905. VI. 48. 153. 174. 488. To. V. p. 405. p. 421. lib. IX. 322. 393. 457. 498. 502. 535. To. V. p. 695. 701. 362. 485. 502. lib. XI. 53. 142. 704. XII. 239. 240. XIII. 225. 239. 612. 822. XIV. 77. 108. 141. 183. 254. 308. 392. XV. 4. 193. 365. XVI. 178. 353. 384. 481. 581. 630. XVII. 48. 644. To. VII. p. 408. 410. lib. XVIII. 63. 255. 341. 342. 410. 568. XIX. 407. To. VII. p. 738. 739. 742. 746. 747. 757. 763. Suppl. ad XVI. 8. ad XVII. 564. lib. XX. 254. XXI. 292. 323. 456. XXII. 44. 129. 263. 279. 323. 329. XXIII. 104. 266. 393. 721. 731. XXIV. 5. 12. 63. 165. 418. 434. 556. 608.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 107

Od. K.

I. 105. 173. 403. 532. 537. To.
 IV. p. 179. lib. II. 271. 755. 805.
 III. 206. 367. IV. 181. 350. 412.
 238. 555. 749. 774. To. 174. lib.
 VI. 26. 319. VII. 815. VIII. 164.
 189. 441. IX. 128. 319. 336. 414.
 457. 582. To. V. p. 695. 698. lib.
 X. 7. 258. 290. 332. 449. 573. XI.
 36. 547. 638. not. 628. XII. 54.
 239. 240. XIV. 8. 84. 280. 466.
 not. 386. Suppl. ad XIV. 227.
 Suppl. ad XV. 29. lib. XVI.
 264. 469. 481. XVII. 4. 221. 368.
 694. To. VII. p. 410. lib. XVIII.
 34. 50. 215. 351. XVIII. 446. 572.
 XIX. 80. 68. 407. To. VII. p.
 730. 748. 747. 755. 758. 761. Suppl.
 ad XVIII. 514. lib. XX. 64.
 138. 312. 483. XXI. 101. 279. 351.
 651. XXII. 93. 387. 410. XXIII.
 74. 119. 200. 698. XXIV. 352. To.
 VIII. p. 767.

Od. A.

I. not. 4. comm. 5 bis. 15. 47.
 not. 48. comm. 129. 168. 239. 351.
 467. 518. To. IV. p. 183. 198. lib.
 II. 520. 597. 714. 763. 768. III.
 22. 144. 185. 196. 215. 242. 243.
 287. 367. IV. 2. 190. V. not. 5.
 comm. 53. 141. 387. 385. 404. 491.
 598. 601. 638. 741. 818. 905. VI.
 not. 194. comm. 195. 242. 303. 336.
 349. 481. 465. 493. VII. not. 4.
 comm. 70. 86. 389. VIII. 105. 233.
 IX. 2. 102. 116. 241. 819. not.
 411. 491. 580. comm. 435. 457.
 514. 667. To. V. p. 693. 701. Suppl.
 ad VIII. 316. lib. X. 324.
 XI. not. 29. 452. comm. 127. 168.
 658. 639. 691. XII. 48. 891. 486.
 XIII. 29. 138. 456. 570. 661. XIV.
 84. 506. not. 214. Suppl. ad XI.
 689. ad XIV. 286. lib. XV. 482.
 510. XVI. 548. 263. 279. 395. 557.
 To. VII. p. 401. lib. XVIII. not.
 117. comm. 191. 381. 351. 448.
 506. XIX. 94. 95. 326. 331. 375.
 To. VII. p. 730. 731. 741. 743.
 Suppl. ad XVIII. 117. lib. XX.
 not. 306. lib. XX. 17. 64. 336.
 370. XXI. 71. 110. 326. 332. 455.
 XXII. 281. 305. 358. XXIII. 71.

72. 408. 623. 703. XXIV. 49. 359.
 548. 614.

Od. M.

I. 117. 461. 465. 523. II. 489. 802.
 III. 211. IV. 174. To. IV. p. 669.
 lib. V. not. 5. comm. 407. 444.
 487. 812. VII. 67. 70. 198. 801.
 not. 281. To. V. p. 409. lib. VIII.
 185. VIII. 231. 441. 480. 527. 547.
 IX. 7. 324. 414. 502. lib. X. 98.
 463. XI. 2. 239. not. 371. XII. 54.
 117. not. 385. XIII. 359. XIV. 25.
 234. Suppl. ad XIII. 168. ad
 XIV. 410. lib. XV. 4. 49. 423.
 511. 512. 676. Suppl. ad 29. 103.
 747. 822. XVII. 54. pl. I. To. VII.
 p. 410. 414. 422. lib. XVIII. 222.
 257. 410. 506. XIX. 228. 255.
 398. To. VII. p. 740. 747. 754.
 763. 766. Suppl. ad XVII. 54.
 lib. XX. 229. XXI. 167. 252. 363.
 XXII. 51. 141. 329. 379. 468. 427.
 598. 791. XXIV. 31. 82. 108. 218.
 540. 584. To. VIII. p. 83. 884.

Od. N.

I. 4. 24. 29. not. 31. comm. 89.
 203. 455. 464. 581. 555. To. IV.
 p. 183. lib. II. 74. 271. not. 305.
 comm. 312. 615. III. 10. 28. 126.
 279. IV. 112. 190. To. IV. p. 674.
 676. 682. 905. VI. 26. 151. 493.
 523. VII. 228. 316. To. p. 405.
 lib. VIII. 73. 185. 189. 233. To.
 V. p. 528. lib. IX. not. 183. comm.
 258. 393. 594. 601. 657. To. V.
 p. 702. lib. X. not. 279. comm.
 290. XI. 53. 98. 192. 634. 695.
 698. 704. XII. 54. 239. 444. XIII.
 59. 316. 364. XV. 740. not. 517.
 Suppl. ad 451. lib. XVII. 376.
 535. XVIII. 521. XIX. 105. To.
 VII. p. 734. 789. 740. 744. 746.
 747. 749. 750. 755. 759. 763. lib.
 XX. 245. 353. XXI. 71. 820. 541.
 XXII. 281. 318. XXIII. 226. 313.
 408. XXIV. 30. 117. 165. 201.
 347. 359.

Od. E.

I. 5. 56. 99. not. 151. comm.
 159. 170. 203. 226. 587. To. IV.
 p. 179. lib. II. 56. 73. 87. not.

108 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

134. III. 28. 77. IV. 232. 349. 599.
 468. 474. V. not. 5. 738. comm.
 215. 888. 887. VI. 151. VII. 321.
 To. V. p. 895. lib. VIII. 512. 582.
 547. IX. 208. 219. 224. 246. 312.
 414. 464. 502. 566. To. V. p. 700.
 703. Suppl. ad VII. 233. lib. X.
 7. 142. XI. 677. 678. XIV. 54. XV.
 240. 498. Suppl. ad 125. lib. XVI.
 128. 429. 481. To. VII. p. 283. 288.
 XVII. 19. 226. 748. To. VII. p.
 405. p. 408. lib. XVIII. not. 560.
 comm. 100. 108. 493. 599. XIX.
 not. 117. comm. I. 222. 258. To.
 VII. p. 780. 749. 754. 755. 760.
 767. lib. XX. 232. 812. XXI. 40.
 819. 456. XXII. 15. 253. 387. 391.
 XXIII. 144. 291. 361. 652. 686.
 XXIV. 17. 111. 374. 802.

Od. O.

L. 14. 25. 283. 308. To. IV. p.
 178. 189. lib. II. 148. 591. III. 180.
 887. IV. 9. 223. 399. To. IV. p.
 666. lib. V. 148. 219. not. 541. VI.
 242. 288. 292. VII. 185. VII. 411.
 VIII. 189. IX. 146. 246. 696. To.
 V. p. 597. 701. 706. lib. X. 159.
 392. XI. 86. 140. 868. XII. 48. 380.
 XIII. 316. not. 821. XIV. 84. 208.
 Suppl. ad XIII. 337. lib. XVII.
 225. 226. 708. To. VII. p. 407. 415.
 lib. XIX. 5. 189. To. VII. p.
 705. 742. 743. 749. 758. 769.
 lib. XX. 183. 234. pl. I. 235. XXI.
 not. 79. comm. 40. 187. 236. XXII.
 91. 124. 253. 494. XXIII. 10. 71.
 422. 500. 743. 785. 791. To. VII.
 p. 548. lib. XXIV. 56. 190. 228.
 425. To. VIII. p. 828.

Od. II.

I. 83. 141. 270. 303. 528. 581.
 583. To. IV. p. 179. 180. lib. II.
 302. 342. 381. III. 206. 206. IV.
 282. 359. To. IV. p. 680. lib. V.
 638. VI. 79. 242. 463. 465. VI. 45.
 VII. 62. 416. 432. VIII. 229. To.
 V. p. 529. lib. IX. 7. 146. not. 404.
 478. comm. 468. 484. 603. To. V.
 p. 69. lib. X. 424. XI. 319. T. VI.
 p. 368. XII. 59. 315. 390. 485.
 608. 729. XIV. 217. Suppl. ad 485.

lib. XVI. 197. 428. To. VII. p. 239.
 415. lib. XVIII. 257. XIX. 4. 16.
 62. 189. 262. To. VII. p. 736. 740.
 741. 747. 767. Suppl. XVII. 31.
 lib. XX. 31. XXI. 221. XXII. 458.
 XXIII. 97. 479. XXIV. 100. 124.
 269.

Od. P.

I. 14. not. 78. comm. 117. 131.
 168. 247. 581. 597. To. IV. p. 178.
 179. lib. II. not. 19. comm. 269.
 III. 23. 45. 172. IV. 208. V. 397.
 905. VI. 130. VII. 448. IX. 165.
 not. 404. comm. 327. 335. 396.
 578. To. V. p. 698. lib. X. 158.
 247. XI. 69. 266. 308. XII. 274.
 384. not. 329. XIII. 293. 728. XIV.
 84. 457. XV. 10. 593. To. VII. p.
 405. lib. XVIII. 100. 321. 392.
 589. XIX. 232. 384. To. VII. p.
 751. 744. 754. 758. 764. Suppl.
 ad XVII. 147. 812. lib. XXI. not.
 79. comm. 185. XXII. 221. 329.
 494. 496. XXIV. 45. 161. 164.

Od. Σ.

I. 19. 48. 105. 258. 410. 471.
 576. II. 269. 271. not. 282. III.
 213. 351. 387. 392. IV. 134. 141.
 399. V. 352. VI. 13. 128. VII. 108.
 216. VIII. 558. IX. 141. not. 573.
 comm. 572. XIII. 60. 657. 728.
 XIV. 84. 170. 172. 181. 182. 183.
 223. 359. XV. 86. 107. XVI. 272.
 XVII. 446. 599. XVIII. not. 325.
 comm. 434. pl. I. 473. XIX. 27.
 To. VII. p. 736. 742. 749. 757. 759.
 765. 766. lib. XX. 269. 269. XXI.
 37. 122. 163. 363. 364. XXII. 85.
 98. 354. XXIII. 635. 690. 709. 886.
 XXIV. I. 261. 522. 665. 763.

Od. T.

I. 465. 457. 554. 606. lib. II.
 184. III. 89. 126. 180. 223. 260.
 367. 391. IV. 190. 485. To. p. 702.
 lib. V. 326. 523. 905. VI. 351. VII.
 243. 313. 314. 315. 316. VIII. 248.
 IX. 448. not. 455. 540. comm. X.
 266. XI. not. 268. comm. 385. 792.
 798. XII. 326. 391. XIII. 27. 307.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 109

390. 406. 473. 728. XIV. 90. 463.
 XV. 240. 666. XVI. 177. 469. 803.
 To. VII. p. 283. lib. XVII. 37 bis.
 93. 135. 192. 213. 225. 298. 564. pl.
 I. XVIII. 257. 351. XIX. 4. 270.
 312. To. VII. p. 757. pl. I. 740.
 744. 753. 756. 760. 762. 771. lib.
 XX. 95. 259. 317. 424. 425. 456.
 To. VIII. p. 229. lib. XXII. 51.
 126. XXIII. 81. 388. 486. 488.
 721. XXIV. 51.

Od. T.

I. 81. 97. 105. 529. 599. II. 113.
 III. 28. 388. IV. 48. 190. 399. V.
 not. 21. VI. 346. VII. 482. VIII.
 not. 75. 853. comm. 488. To. V. p.
 703. lib. X. 466. XI. 269. 302.
 441. 704. XII. 274. 286. 431. XIII.
 707. not. 821. XIV. 154. 308. XV.
 10. To. VII. p. 282. 288. lib. XVII.
 134. 263. 446. 465. To. VII. p. 401.
 lib. XVIII. 104. 420. XIX. 26. 312.
 To. VII. p. 741. 745. 746. 753. 756.
 lib. XX. 30. 169. XXI. not. 79.
 comm. 195. 518. XXII. 251. XXIII.
 30. XXIV. 84. 314.

Od. Φ.

I. 34. 268. 471. 536. 583. 597. II.
 271. 518. 582. 591. 802. 287. IV.
 22. not. 105. comm. 112. 307. 357.
 424. 546. V. 656. not. 541. VI. 490.
 493. VII. not. 4. comm. 1. 238.
 VIII. 47. 352. To. V. p. 521. lib.
 IX. 75. 88. 175. To. V. p. 698.
 Suppl. ad lib. V. 339. 542. lib.
 X. 281. XI. 180. 334. 375. not. 685.
 comm. 689. 696. XII. 66. 416. XIII.
 298. XIV. 168. XV. 94. XVI. 468.
 XVII. 192. To. VII. p. 409. lib.
 XVIII. 34. 410. 501. XIX. 18. 140.
 To. VII. p. 707. 744. 745. 749. 760.
 Suppl. ad XIX. 298. lib. XXI.
 176. 177. 286. 563. XXII. 281. 305.
 379. XXIII. 8. 341. 432. 459. 652.
 802. 343. XXIV. 165. 285. 359. To.
 VIII. p. 830.

Od. X.

I. 47. 97. 159. To. IV. p. 182.
 lib. III. 102. 156. 359. IV. 11. To.

IV. p. 687. lib. V. 59. 109. 141.
 487. VI. 228. 268. VII. 81. VIII.
 108. 435. IX. not. 112. comm. 282.
 468. To. V. p. 699. lib. X. 159.
 433. 557. XII. 48. 72. 274. 286.
 334. 416. XIII. 121. 192. 388. XIV.
 36. 485. 506. 521. not. 30. XV. 18.
 147. XVI. 291. 297. XVII. 594.
 638. XVIII. 434. XX. 154. XXI.
 not. 6. XXII. 268. XXIII. 408.
 721. XXIV. 51.

Od. Ψ.

I. 39. 235. 261. To. IV. p. 178.
 179. 191. lib. II. 271. III. 89. 228.
 IV. 149. To. IV. p. 687. 704. lib.
 V. 256. 337. VI. 169. VII. not. 4.
 comm. 81. VIII. 143. 559. IX. 324.
 To. V. p. 693. 701. lib. X. 69. To.
 VI. p. 368. XIV. 141. 160. XV. 86.
 98. 147. To. V. p. 133. lib. XVI.
 185. 227. 531. XVII. 142. 237.
 XVIII. 12. 287. 417. 591. XIX.
 812. 361. To. VII. p. 705. 738.
 Suppl. ad XVI. 515. ad XVII.
 550. lib. XXII. 53. 268. 279. 356.
 XXIII. 423. XXIV. 239. 707. 720.
 To. VIII. p. 765.

Od. Ω.

I. not. 276. comm. 343. 603. II.
 not. 93. comm. 314. III. 28. not.
 109. comm. 125. 287. IV. not. 16.
 comm. 351. 353. To. IV. p. 702.
 lib. V. 141. 315. 326. not. 595.
 comm. 905. VI. not. 59. 394. comm.
 136. 195. 209. 222. VII. not. 4.
 comm. 420. To. V. p. 407. lib.
 VIII. 293. IX. 67. 89. 463. To. V.
 p. 698. lib. X. 48. 51. 228. 254. 408.
 488. XI. 785. not. 452. XII. 33. 82.
 XIII. 136. 390. not. 108. XIV. 84. 723.
 457. 506. XV. 86. 963. XVI. 185.
 776. 836. XVII. not. 643. 518. To.
 VII. p. 410. lib. XVIII. 493. 504.
 528. XIX. not. 24. To. VII. p. 736.
 740. 741. 768. lib. XX. 181. XXI.
 281. XXII. 53. 305. 362. 475. XXIII.
 not. 83. 92. comm. 74. 100. 185.
 258. 537. 854. 885. 616. 795.
 Homerici hymni IX. not. 97.
 To. III. p. VII. X. XII. XIII.
 XIV. XV. XVI. XVII. lib. IX. 102.
 XIX. 382. XXII. 391. in Ven. III.
 not. 396. X. 391. XIV. 172. XVIII.

110 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

401. **XX.** 234. 285. 307. **To. VII.**
p. 402. in **Apoll.** I. 471. 473. 486.
567. 607. 611. **II.** 148. 498. 501.
506. 522. 591. 626. **III.** 231. **IV.**
77. **V.** 778. **VIII.** 284. not. 478.
IX. not. 568. **XI.** 270. **XII.** 280.
XIII. 21. 301. 359. 685. **XV.**
not. 80. 458. **XVIII.** 895. **XIX.**
119. **XX.** 249. **XXI.** 866. **XXIII.**
80. 303. 317. **XXIV.** 544. 758. **To.**
VIII. p. 779. in **Merc.** I. 588. 597.
III. 458. **IV.** 5. **IX.** 589. **X.** 51.
XV. not. 87. **XVIII.** 222. 570. **XIX.**
27. 242. in **Cer.** I. 529. 588. **To.**
IV. p. 192. lib. II. 697. **III.** 410.
pl. I. V. 509. **XI.** 536. **XVIII.** 882.
XXIII. 186. in **Vest.** I. 588. in
Nept. **XX.** 404. — liber de Homeri
Homeri et de vita Homeri vid. Hero-

dotus et Plutarchus. **Fragments** V.
595. **XIX.** 137. 560. 399. **XX.** 66.
Homeridae **To.** **VIII.** p. 776. 793.
et sq.
Horatius I. not. 8. **III.** 54. 151.
409. **V.** 892. **VI.** 181. **VII.** 32.
IX. 2. 18. **X.** 98. **XI.** 67. 336.
881. not. 305. **XII.** 213. **XIII.**
59. not. 358. **XIV.** not. 434. **XV.**
558. **XVII.** 7. 42. 52. 228. **XVIII.**
9. 399. 571. **XIX.** 32. 165. 298.
not. 209. **XX.** 26. 30. **XXII.**
not. 126. comm. 359. **XXIV.** 180.
243. 532. **To.** **VII.** 721. 758. **To.**
V. p. 304.
Hyginus **II.** 494. 689. 700. 702.
722. **III.** 144. **V.** 387. **VII.** not.
305. **XIV.** 146. **Supplem.** ad X.
266.

I.

A

Iacobii epistola **XXIV.** 775.
Iamblichus de vita Pythagorica
XVII. 51.
Ibycus **XXII.** 23. **To.** **VIII.** p.
814. **Rheginus** lib. V. 6. cf. **XI.**
708. 750. **Supplem.** ad **XIII.** 517.
Inscriptio Heracleensis **II.** 816.
Herodias Attici **II.** 546. **IX.** 575. in
Regillam **XI.** 807.
Iosephus **XIV.** 201.
Irenaeus **XXIV.** 327. 328.
Isocrates Paneg. **To.** **VIII.** p.
818. — lib. **XXIII.** 615. **XXIV.**
556.
Julianus **II.** 101. 107. 448. 761.

768. **IX.** 203. 378. 383. 444.
XIII. 29. 827. **XVII.** 279. **XIX.**
55. 56. 885. **XX.** 221. 379. 425.
XXIV. 544. 664.
Iustini Coh. et Apol. I. I. **To.**
IV. p. 678. lib. **VII.** 99. **Supplem.**
ad VI. 81. lib. **VIII.** 25. **IX.** 293.
498. **XIII.** 464. **Supplem.** ad **XIV.**
590. lib. **XVI.** 439. **XVIII.** 485.
XIX. 224. **Supplem.** ibid. lib.
XX. 67. **XXII.** 168. **XXIV.** 54.
Iustinus hist. **XXI.** 141.
Ixion (*εν τῷ κρός τὰς ἀγηγέσεις*)
I. 424.

L.

Laurentius Philadelphien-
sis **XXIV.** 617.
Leptines quidam **XXII.** 397. —
XXIII. 781.
Lesbonax de figuris **I.** 262. 298.
368. 423. **II.** 10. 185. 186. 358.
III. 211. 276. **V.** 6. 245. 460.
774. 875. **VII.** 113. 388.
Leschei Ilias **IX.** not. 252. **II.**
comm. 552. 627. 722. **III.** 144.
205. 846. **IX.** 84. **To.** **VIII.** p.
777. Lescheus Lesbicus p. 818.
Libanius I. 19. **II.** 24. 212. **III.**
204. **XVIII.** 324. **XXII.** 477. **To.**

VIII. p. 579. Lini, ab Apolline
occisi fabula **XVIII.** 578.
T. Livius **II.** 532. 533. 537. 614.
634. **XIII.** 729. **XVI.** 744. **To.**
VII. p. 289. lib. **XX.** 249. **XXII.**
825.
Longinus I. 189. **IV.** 442. **V.**
85. not. 770. **XIII.** 8. 27. 30. not.
15. **XV.** 346. 347. 348. 605. 624.
625. 628. 697. **XVII.** 645. **XIX.**
242. **Supplem.** ad **XVIII.** 376.
XX. 61. 62. 170.
Lucanus **II.** 755. **XX.** not. 165.
comm. 169.
Lucianus I. 523. 591. **II.** 1. 2. 56

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 111

108. 202. 208. 219. 246. 408. 468.
695. not. 41. III. 57. 65. 152.
156. 226. IV. not. 49. comm. IV.
20. 161. 262. V. 127. 128. 262.
428. VI. 112. 150. 164. 165. 170.
VII. 99. VIII. 7. 18. 108. 222.
282. 298. IX. 147. 160. 191. 215.
225. 312. 319. 320. 325. 414. 416.
557. X. 378. 447. XI. 163. 785.
XII. 243. XIII. 637. 669. 731.
XV. 137. XVI. 252. 617. 847.
848. XVII. 52. 170. XVIII. 117.
809. 494. 507. 590. 604. XX. 7.
227. 284. 247. 386. XXII. 159.
495. XXIII. 88. 90. 100. 724.
XXIV. 23. To. VIII. 568. 789.
797. 828.

Lucretius I. 816. II. not. 19.
V. not. 85. XIX. 362. XXI. 107.
XXIV. 525.

Lyophron I. 400. 465. 506.
813. III. 70. 144. 445. V. 62. 448.
509. 586. 898. VI. 18. 252. 311.
VII. 212. IX. 378. 667. X. 460.
XI. 778. XIII. 1. 798. 894. XIV.
142. XVI. 259. 617. XXII. 859.
402. 469. XXIII. 92. 654. 679.
To. VIII. p. 580. lib. XXIV.
228. 251. 699.

Lycurgus, oratio contra Leocratem IX. 116. XV. 492. 497.
498. 499.

Lycus Empiricus Suppl. ad VI. 265.

Lysanias Cyrenensis IX. 378.

Lysias I. 97. II. 776. III. 213.
To. V. p. 175. Suppl. ad XIII.
289. fragm. To. VI. p. 645.

M.

Macedonii Epigr. XXIV. 775.
Macrobius I. 425. II. 12. 578.
594. IV. not. 422. comm. 101. 123.
To. IV. p. 681. lib. VI. 24. VIII.
47. Suppl. ad V. 749. lib. XII.
201. XIX. 221. XXI. 195. pl. I.
447. XXII. 209. 410. 411. XXIII.
769. To. VIII. p. 556. 575.
XXIV. 23. To. VIII. p. 799.
820.

Μαγνητικά III. 184.

Manilius XVIII. 489.

Marcelli carmen in Regillam
XX. 95.

Martialis IX. 203.

Matronis parodiae XVI. 174. cf.
Parodia.

Maximus Tyrius I. 39. 50. 55.
197. 412. 527. II. 24. 113. 188.
196. 204. 212. 46². 495. 582.
632. 754. III. 40. IV. 146. 297.
450. V. 2. 128. 265. VI. 152.
234. VII. 179. 474. VIII. 7. 42.
94. 116. IX. 493. 537. 589. 604.
X. 18. 69. 248. XI. 515. 831.
XIII. 27. XIV. 80. Suppl. ad XI.
881. lib. XV. 189. XVI. 433.
XVIII. 54. 490. XIX. 81. XX.
74. 214. 221. 303. XXI. 354.
XXII. 212. 262. 416. 495. XXIII.
838. XXIV. 528. **Maximus περὶ**
παταρῶν XVIII. 494.

Megaclides τὰ εἰς Ὀμῆρον X.
274. XVI. 140. XXII. 36. 205.
To. VII. p. 821.

Megasthenes To. IV. p. 694.

Mela, Pomponius I. 366.

Melanippides, **Lyricus**, ejus
Sphaero, Suppl. ad XVIII.
570.

Menaechmus To. VIII. p. 795.

Menander IX. 894. XV. 491.
XXI. 31. 890.

Menecles quidam To. VIII. p.
579.

Menecrates II. 840. **Milesius**
IV. 94.

Menogenes illustravit **Catologum**
navium XXIII. libria. II.
494.

Methodius To. V. p. 699.

Metrocles XVIII. 592.

Metrodorus, **Lampsacenus** ἐν
τῷ περὶ Ὀμῆρον To. VIII. p.
576. pl. I. plures fuere ejusdem
nominis ibid. et 577.

Mimnermus XI. 225. To. VII.
p. 713. Suppl. ad lib. XVI.
287. To. VIII. p. 795.

Mhasalcae epigr. Suppl. IX. 3.

Mnesimachus comicus XIV.
231. Suppl. ad XIV. 227.

Moeris II. 701. III. 158. XI.
238. XII. 211. XIV. 219. XX.
200. XXIII. 113.

112 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

Moschus VIII. 85. X. 375. XIII.

636.

Mosis scripta XIX. 242. eorum

varietas To. VII. p. 756.

Musaeus carmen de Heros III.

406.

Myro poetria VIII. 250.

N.

Neoteles VIII. 828. ($\pi\epsilon\varrho\lambda\tau\eta\varsigma$
 $\chi\alpha\tau\alpha\tau\omega\varsigma\eta\varphi\omega\varsigma\tau\omega\varsigma\iota\alpha\varsigma$) 826.
XXIV. 110.

Neoptolemus Parianus XIV.
235.

Nepos V. 576. XVI. 481.

Nicander II. 219. 468. 506. 776.
III. 152. 196. IV. 174. 859. V.
898. 902. VII. 26. IX. 385. not.
445. X. 457. XI. 779. XIII. 12.
890. 105. 824. 495. XIV. 188.
499. XV. 789. XVI. 642. XVII.
25. 56. 143. XX. 227. 832. XXI.
895. 495. XII. not. 98. comm.
94. XXII. 441. comm. et not.
XXIII. 84. 473. 726. XXIV. 420.

Nicander Colophonius To. VIII.
p. 824.

Nicanor de interpunctione To.
III. p. LXXXI. et LXXXII.

Nicias IV. 212. 428. V. 638. IX.
6. XXIV. 235.

Nicostrates, Nicostratus Suppl.
ad XIII. 20.

Nonnus IV. 190. 219. 442. VI.
145. XI. 238. XIII. 793. To. VI.
p. 622. lib. XX. 170. XXIII.
760.

Noctes XIX. 326. To. VIII. p.
813. lib. II. 676. XL 20.

Numenius XX. 38.

O.

Olympiodorus I. 249. V. 127.
vita Platonis XVIII. 392.

Onati Αμαζονικά III. 184.

Onomacritus To. VIII. p. 811.

Oppianus XIV. 40. XV. 24.
XXIII. 102. 315. XXIV. 78. 79.
Suppl. ad XVIII. 572.

Origines in Celsum To. IV. p.
687. bis.

Orion $\pi\epsilon\varrho\lambda\tau\eta\varsigma\theta\omega\varsigma\iota\alpha\varsigma$ X. 290.
XI. 178.

Orphens I. I. not. 71. 366. To.
IV. p. 444. lib. III. 410. 416. V.
555. VI. 184. 484. VIII. 530. X.
408. XI. 590. 778. XIV. 246.

XVII. 53. XVIII. 570. Suppl.
ibid. XXII. 891. XXIII. 62.

Ovidius I. not. 366. IX. not.
581. I. comm. 205. 263. 264.
745. III. 216. 217. V. 62. 412.
VI. 35. VII. 443. To. V. p. 400.
lib. VIII. 97. IX. 255. 528. 543.
557. Suppl. ad VII. 247. lib.
X. 457. Suppl. ad XIV. 317.
lib. XVII. 719. XVIII. 485.
XIX. 119. Suppl. ad XVI.
867. lib. XX. 267. XXI. 351.
XXII. 209. 359. XXIII. 10. 43.
660. 683. XXIV. 15. 496. 544.
602. Suppl. ad XXII. 397.

P.

Palaephatus To. VIII. p. 578.
lib. XXIV. 602.

Pamphilus II. 557. XI. 658.

Panyasis V. 385. 892. VI. 179.

Heracleae (q. w. v.) auctor To.
VIII. p. 818. fragm. p. 282.

Παραλίηλα opus Grammaticum To.
IV. p. 704.

Parianus XXIII. 481.

Parmenides Eleates To. VIII.
p. 288. cf. p. 779.

Parmeniscus V. 638.

Parodia I. 591. VI. 181. XXII.

898. cf. Hegemo. et : Matron.
versus Homericos $\pi\epsilon\varrho\lambda\tau\eta\varsigma\theta\omega\varsigma\iota\alpha\varsigma$ Lucianus
XX. 7. Timonis par. XXII.
893.

Paroemiographi XXIII. 6.

Paulus Aegineta $\pi\epsilon\varrho\lambda\tau\eta\varsigma\theta\omega\varsigma\iota\alpha\varsigma$
 $\xi\alpha\varphi\epsilon\sigma\epsilon\omega\varsigma$ XI. 514.

Paulus Silent. V. 487.

Pausanias I. 158. 205. 62. 314.
607. II. 6. 101. 117. 148. 308.
356. 479. 497. pl. I. 499. 502.
508. 504. 505. 506. 507. 508.
511. 517. 519. 520. 521. 522.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 113

531. 533. 535. 552. 559. 564.
 570. pl. I. 571. 672. 573. 575.
 581. 582. 583. 84. 585. 591.
 596. 603. 604. 605. 606. 608.
 609. 610. 614. 615. 617. 620.
 627. 683. 684. 729. 731. 733.
 828. 877. T. IV. p. 440. lib.
 II. 70. 144. 205. 445. IV. 2. 8.
 194. V. 99. 143. 395. 397. 509.
 545. 546. 709. VI. 92. 252. 257.
 400. 457. not. 541. VII. 135.
 138. 203. VIII. 366. 368. 369.
 IX. 84. 144. 150. 381. 457. 557.
 567. not. 381. 404. 498. X. 268.
 XI. 244. 252. 258. not. 268.
 291. XII. 80. 208. XIII. 1. 173.
 301. 685. 718. XIV. 114. 231.
 275. 279. 490. Suppl. ad XI.
 699. XV. 36. 455. 517. XVI.
 185. XVII. 70. 312. XVIII. 140.
 382. To. VII. p. 519. lib. XVIII.
 570. XIX. 3. 197. 266. 327. To.
 VII. p. 717. Suppl. ad XVIII.
 399. XX. 131. 404. 474. XXI.
 195. pl. I. 446. XXII. 591. XXIII.
 not. 629. 633. 637. comm. 142.
 pl. I. 186. 358. 584. 585. 679.
 683. 753. XXIV. 480. 609. 616.
 To. VIII. p. 795. 810. 824.
Pausanias e Grammatici Lex.
 XXIII. 119. 753. 826.
Persicus V. 733. 741. quid con-
 tinuerit hoc carmen I. 425.
Petronius XIV. 847. Suppl.
 ad XI. 629.
Phalaridis Ep. VIII. 524.
Phanias ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σι-
 κελίᾳ τυράννον̄ XXIII. 513.
Phanocles elegi XI. 785.
Phavorinus II. 218. XX. 382.
 XXIV. 548.
Phemius To. VIII. p. 805.
Pherecrates XVIII. 26.
Pherecydes II. 212. 877. V.
 125. 397. VI. 92. 158. VII. 135.
 XI. 708. XIV. 256. Atheniensis
 (in Historiis) II. 592. — Suppl.
 ad VII. 9. 183. lib. XIII. 301.
 XIV. 120. 121. XVI. 175. To.
 VII. p. 539. lib. XIX. 58. 116.
 Suppl. ad XVI. 718. XIX. 53.
 XXIII. 86. **Syrius** To. VIII. p.
 571. lib. XXIV. 251. 258. 343.
 617. XXIII. 638. To. VIII. p.
 772. p. 814.
Phidias I. not. 529. comm. 528.
 unde divinum Iovis signum ad-
- umbrarit. — de Minerva clipeo
 ornata To. VII. p. 519.
Philemon III. 175. VI. 448. XIV.
 183. Cretenis II. 253. IV. 166.
 — X. 152. comicus XXIV. 617.
 — XXII. 93. XXIV. 804.
Philetas II. 111. 269. XXI. 126.
 fragmentum a Kaysero omissum
 XXI. 179. 252. XXII. 308.
Philo XXI. 394.
Philochorus Atheniensis, de
 Homero tradidit To. VIII. p. 794.
 821. Suppl. ad XVIII. 570.
Philoponus ad Aristot. V. 319.
 XI. 404. To. VII. 414.
Philostephanus VII. 86. X.
 334.
Philostatorum opera To. III.
 p. LV. lib. I. comm. 80. 157. II.
 412. II. 701. IV. 401. 450. VI.
 127. IX. 313. 401. 586. 694. To.
 IV. p. 680. 690. 700. lib. VIII.
 185. XIII. 61. Suppl. ad XIV.
 20. lib. X. 535. XI. 36. XXII. 13.
 XXIII. 100. 660. To. VIII. p. 579.
 XVIII. 478. 498. 507. 509. 528.
 570. not. 569. XX. 7. XXIII. 772.
Philoxenus V. 887. περὶ μορο-
 γελάσθων X. 290. — dramat. IX.
 219. (*ἐν τῷ περὶ προσθέσθαι*) I.
 231. II. 212. 269. V. 638. —
 XXIV. 665. plures eius libelli
 XX. 471. — To. VII. p. 288.
Phocion XXIII. 396.
Phocylides To. VIII. p. 795.
Rhoronidis locus XX. 72.
Photius To. VIII. p. 284. 579.
 To. VII. p. 287. lib. XVII. 52.
 XXIII. 485.
Phrynicus IV. 522. XIII. 564.
 ἐν Πλευρωταῖς IX. 567. — XXII.
 490.
Phurnutus I. 205. XV. 18. cf.
 Cornutus.
Pindarus Olymp. I. 15. 80. 81.
 not. 170. comm. 400. 425. 459.
 567. 575. 583. II. not. 98. 658.
 comm. 135. 237. 275. 527.
 531. 570. 604. 606. 639. 658.
 656. 658. 661. 669. 670. 684.
 839. 877. III. 126. 182. 410. IV.
 16. 320. 437. To. IV. p. 682. 688.
 bis. lib. V. comm. 148. 158. 358.
 392. 397. 659. VI. 188. 153. 191.
 200. 201. 349. 431. 479. VII. 171.
 450. VIII. 404. 434. 480. 558.
 IX. 601. Suppl. VIII. 478. XI.

269. 708. XII. 920. XIII. 128.
 826. Suppl. ad X. 585. ad
 XV. 410. lib. XVIII. 207. 328.
 419. XIX. 103. 181. 140. To.
 VII. p. 592. 754. 770. Suppl.
 ad XVIII. 126. 210. lib. XXI.
 net. 448. XXII. 805. 510. XXIII.
 883. 387. 479. 679. 885. XXIV.
 149. 277. 848. 615. 640. 757.
 Pyth. I. 149. not. 176. comm.
 474. 580. 581. 588. II. 237. 484.
 548. 648. 659. 711. 704. 781.
 748. 776. III. 65. 196. 277. IV.
 86. 219. 436. 588. 535. To. IV.
 p. 702. lib. V. comm. 196. 258.
 428. 723. 724. 774. 799. 800.
 VI. 182. 152. 205. 800. VIII.
 85. IX. 18. 141. 590. X. 44.
 XI. 556. XII. 218. XIII. 88. 301.
 359. Suppl. ad XIII. 212. XV.
 207. XVII. 207. 226. 550. To.
 VII. p. 707. 709. 720. lib. XXI.
 270. XXII. 2. 106. 281. XXIII.
 532. 879. XXIV. not. 584. comm.
 49. 62. 628. 586. 611. 734. 757.
 To. VIII. p. 858. Nem. To. IV.
 p. 189. II. 564. 571. 572. 712.
 768. III. 57. 248. IV. 51. 828.
 409. V. 348. 531. 800. VI. 152.
 216. IX. Suppl. VIII. 97. XI.
 667. XII. 433. XIII. 281. 477.
 636. 689. 729. XVI. 183. 315.
 365. 457. XVII. 51. 207. 243.
 481. 648. 719. XVIII. 809. 484.
 XX. 147. XXI. 864. XXII. 805.
 XXIII. 599. 680. 679. 783. XXIV.
 not. 584. XXIV. 248. 615. To.
 VIII. p. 777. 792. 794. Isth. I.
 66. II. 160. 774. III. 367. 410.
 IV. 585. To. p. 682. lib. V. 640.
 VI. 194. VIII. 284. XI. 667.
 Suppl. ad XIV. 850. 280. XXIII.
 164. 828. XXIV. not. 584. comm.
 60. To. VIII. p. 778. 795. 841.
 Fragm. et de dialect. I. 268. V.
 24. 537. XI. 480. Suppl. ad
 X. 435. lib. XVI. 234. Suppl.
 ad XVI. 170. lib. XXI. 22.
 XXII. 51. 87. XXIII. 80. 861.
 XXIV. 100. To. VIII. p. 238.
Pindarus Smyrnaeus To. VIII.
 p. 824.
Pisander Camirensis, Heracleo
 (q. v.) auctor To. VIII. p. 282.
 777. 813.
Pittacus X. 249.
Pius Grammaticus XI. 100.

Plato. Phaedr. II. not. 805. I.
 comm. 403. To. VIII. p. 793.
 Protag. XXI. 808. XXIV. 328.
 Lach. V. 225. VIII. 108. Charon.
 III. 359. Euthyphr. XV. 658. XX.
 33. Apol. Socr. XVI. 854. XVIII.
 95. 99. 104. XXII. 126. Crito.
 IX. 868. Ion. XII. 200. 206.
 Suppl. ad XI. 629. lib. XXII.
 884. 386. 888. 339. To. VIII.
 p. 576. 795. 796. 798. 799. lib.
 XXIV. 80. 81. 82. Hippias pr.
 IX. not. 307. I. comm. 169. IX.
 308. 310. 313. 314. 357. 649.
 650. To. VIII. p. 808. Hipparch.
 To. VIII. p. 808. Alcib. II. To.
 IV. p. 699. lib. V. 127. VIII.
 547. Suppl. ad V. 128. Gorg.
 VI. 211. XV. 187. XXII. 61.
 Theaet. III. 172. VIII. 25. XIV.
 201. To. VIII. p. 815. Cratil.
 I. 408. II. 420. VI. 157. 265.
 401. VII. 79. IX. 641. 646. XIV.
 201. 290. XX. 74. XXII. 506.
 To. VIII. p. 574. 775. 787. So-
 phist. VII. 243. Polit. IV. 94.
 V. 888. Symp. I. 597. II. 71.
 408. X. 224. 432. XI. 514. 785.
 XV. 262. XVII. 32. 588. XVIII.
 98. 100. XIX. 92. 93. Phaedr. I.
 105. IV. 496. VIII. 13. XVI.
 856. Phileb. IV. 453. Rep. I.
 14. 18. 22. 28. 29. 32. 39. 131.
 149. 225. 587. 589. II. 12. IV.
 66. 93. 218. 412. 431. XI. 623.
 629. XII. 296. 314. XVI. 432.
 433. 747. 856. 857. not. ad XVIII.
 369. comm. 22. 24. 54. XX. 39.
 pl. I. XXII. 15. 20. 165. 168.
 328. 362. 414. XXIII. 100. 103.
 150. To. VIII. p. 568. 571. pl.
 I. lib. XXIV. 10. 12. 66. 527.
 528. To. VIII. p. 793. 815. 824.
 841. Legg. VII. 61. XIV. 96. et
 sq. XIX. 167. XX. not. 216.
 comm. 218. pl. I. To. VII. p.
 798. Tim. I. 478. III. 217. IX.
 368. XII. 466. XX. 20. Placita
 Platonis XVII. 570. XVIII. 108.
 109. XIX. 187. XX. 20. XXIV.
 525. cf. XVI. 407. XX. 216.
 Platonem poemata sua concre-
 masse XVII. 263. cur XVIII.
 392. Plato unde petierit tripli-
 cem animam XVIII. 108. Plato-
 nis vita Olympiodori v. h. v.
Plautus Cas. To. IV. p. 671.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 115

- Plinius H.** N. I. 423. 501. 523.
 pl. I. II. 684. 755. 855. III. 3.
 IV. 141. not. 275. To. IV. p.
 682. 686. 690. 691. 692. bis. 693.
 pl. I. 694. 696. 697. lib. V. not.
 196. comm. 887. 902. Suppl.
 ad V. 196. 902. VI. not. 39.
 comm. 168. 235. Suppl. ad
 VII. 473. To. V. p. 803. To.
 VII. p. 519. lib. X. 265. XI.
 546. 553. 881. XII. not. 239.
 comm. 19. XIV. 290. Suppl.
 ad XII. 880. XIII. 735. XIV.
 848. XVI. 144. 224. XX. 166.
 not. 170. XXI. 845. To. VIII. p.
 835. Suppl. ad XVII. 52. XVIII.
 548. XXII. 444. XXIV. 81.
Plinius Epp. To. IV. p. 678.
Plutarchus Vit. Sol. II. 558.
 XVII. 263. Cleomen. I. 491. III.
 172. IV. 491. To. IV. p. 696.
 Ag. IV. 491. XV. 657. Arat. IV.
 702. XXII. 370. Alex. V. 340.
 XX. 1. 407. Thes. II. 542. 552.
 VI. 252. VII. 381. IX. 667. X.
 804. XVIII. 590. Pomp. XI. 543.
 XV. 189. XXII. 207. Lycurg. To.
 VIII. p. 807. Pyrrh. I. 491. XII.
 243. Camill. I. 408. Brut. I. 259.
 VI. 429. XVI. 849. Coriol. I. 55.
 189. VI. 160. IX. 457. Galba VII.
 855. Philopoem. Suppl. ad XIX.
 965. Demosth. XX. 467. Mar. II.
 314. XVI. 128. Pelop. II. 363. de
 aud. poet. I. 5. 25. 90. 129. 169.
 225. 849. 498. II. 189. 227. III.
 276. 365. 441. IV. 84. 104. 306.
 357. 401. 451. To. IV. p. 677.
 686. lib. V. 352. 428. VI. 160.
 448. VII. 215. 226. 231. 330. 358.
 VIII. 69. 198. IX. 69. 457. X.
 324. XI. 90. 315. 542. XIII. 121.
 354. 355. XIV. 187. 216. XV. 82.
 XVI. 857. To. VII. p. 284. lib.
 XVII. 142. 170. 171. 671. XIX.
 224. 825. XX. 242. XXI. 331.
 XXII. 209. 210. 213. 257. 362.
 XXIII. 24. 474. 488. 570. 660.
 To. VIII. p. 569. 577. XXIV.
 180. 525. 528. 560. 584. Princip.
 erud. X. 183. XIX. 242. de
 discrim. Adulat. V. 171. VIII.
 284. de sera numinis vindicta XV.
 642. XVI. 856. de Is. et Os. I.
 264. II. 623. IV. 91. VIII. 22.
 Suppl. ad VI. 168. lib. XIII.
 355. 810. XVIII. 107. Quaest. I.
 185. 361. II. 55. 578. III. 423. IV.
 8. V. 336. XI. 64. XV. 460. To.
 VII. p. 422. lib. XVI. 432. XVIII.
 536. XIX. 325. XX. 147. XX. 325.
 XXIV. 100. 124. de Garrul. X.
 457. de Et apud Delph. I. 70. Apoth-
 thegm. To. VIII. p. 818. Sympo-
 sium I. 157. II. 363. 581. III. 69. 90.
 101. 138. III. 255. 282. 308. 365.
 367. 375. 450. 457. V. 424. VI. 142.
 VII. 12. 59. 324. IX. 69. 75. 205.
 214. Suppl. ad VI. 265. lib. X.
 545. XI. 6. 36. 573. 629. 847. XII.
 811. XIV. 171. XXIII. 191. 231.
 508. 504. 621. 634. de profect.
 virt. I. 1. XXIV. 80. de aere alien.
 I. 154. placit. philos. I. 103. IV.
 75. XVII. 547. de util. ex host. I.
 255. de tranquill. I. 335. 607. II.
 111. IH. 182. V. 484. VI. 142. X.
 88. XVIII. 104. 105. de Mus. I.
 472. 491. IX. 185. 187. 189. de
 nobil. II. 20. V. 545. XX. 205. 214.
 de iqvid. et od. sub f. II. 220. an
 seni resp. ger. II. 371. IX. 55. XIX.
 165. de superstit. II. 414. XXII.
 20. XXIV. 212. 604. III. 179. V.
 340. IX. 325. X. 407. de glor.
 Ath. II. 547. de Socr. Gen. VII.
 44. 58. adv. Colot. VII. 182. XVIII.
 535. de virt. mor. V. 185. VII. 95.
 XIII. 184. XV. 262. XX. 110.
 de fort. Alex. II. 478. cf. 479. III.
 179. V. 340. IX. 325. X. 407. de virt.
 Alex. XI. 265. Amator. II. 548.
 Suppl. ad VII. 122. lib. XIII. 181.
 de sollicit. anim. II. 614. V. 85.
 487. XVI. 407. XXIV. 80. 81. de
 exil. II. 625. V. 891. IX. 667.
 XXIV. 527. 544. de Pyth. orac.
 IV. 73. de def. orac. X. 394. XIV.
 232. XV. 787. de facie lunae VIII.
 18. IX. 212. XIV. 246. XX. 65.
 de sui laude IV. 371. VI. 127. IX.
 323. XVI. 847. XXII. 379. XXIII.
 670. de vitios. pud. XXIV. 45.
 Conviv. sept. Sap. IV. 462. V. 341.
 X. 249. de amor. prol. XI. 269.
 270. XVII. 134. 446. de praecept.
 reip. ger. IV. 131. V. 800. VII.
 358. IX. 443. XVII. 157. de cohib.
 ira V. 216. IX. 120. XV. 657.
 XVIII. 22. XXIV. 239. adv. Stoic.
 XV. 441. VII. 18. de Stoic. XV.
 109. de adulat. V. 800. VI. 326.
 347. VH. 108. VIII. 282. IX. 109.
 110. X. 243. 249. XI. 313. 653.

116 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- XIII. 116. 118. XIV. 196. de amic.
mult. III. 175. XXIII. 77. de frat.
am. VI. 142. 227. X. 122. de consol.
VI. 145. 486. 488. XI. 452.
480. XIV. 231. XVII. 7. XXI.
468. 464. 466. XXII. 56. 57.
61. 62. 65. 66. 69. XXIII. 222.
XXIV. 210. 522. 524. 525. 528.
744. conjung. praecept. XIV. 205.
de primo frigido XVII. 650.
XXI. 344. Vit. Hom. Plutarcho
tributa et Herodoto, q. voc. vid.
cf. To. III. p. III. VII. pl. I.
IX. lib. I. 469. II. 547. 558. V.
83. 788. VI. 30. Suppl. ad XV.
220. lib. IX. 64. X. 101. XII. 322.
328. 435. XVI. 886. XVIII. 12.
Suppl. ad XIX. 105. lib. XX.
4. XXI. 335. 344. 389. XXIV. 23.
30. 129. 376. 720. 744. To. VII.
p. 718. To. VIII. p. 788. 821. 822.
824. 827. lib. de Hom. poesi (idem
et Herodoto tributa) II. 895. 426.
461. VI. 320. III. 2. 152. 214. IV.
217. 401. 452. 478. VII. 216. VIII.
455. XII. 822. IX. 818. 324. XI.
542. 557. XIV. 249. XVIII. 12.
Poesis v. Ind. Lat. et Epica Poesis.
Poetae Lat. min. IV. 36. XII. not.
289.
- Polemo III. 248.
- Polyaeus VI. 153.
- Polyidus To. III. p. CVI. (Polyides) περὶ σημείων lib. XXIV.
804.
- Pollux I. 597. III. 126. 141. 243.
IV. 501. V. 589. 725. VI. 170. 236.
484. VII. 267. 438. 475. VIII. 69.
164. 324. 435. IX. 148. 414. 469.
X. 154. 258. 304. 576. XI. 100. 385.
693. XIII. 388. 547. XIV. 176. 183.
200. 466. 499. XV. 309. 389. XVII.
52. 440. 577. XVIII. 504. 507. pl.
I. 542. 550. 590. XX. 438. XXI.
259. 337. 362. 573. XXII. 25. 325.
828. 386. 391. 469. 494. XXIII.
119. 332. 426. 758. 760. 796.
XXIV. 81. 190. 230. 231. 270.
272. 453. 852. 656. 720.
- Polybius I. 366. 528. II. 312. 352.
III. 108. IV. 297. 437. V. 390. VI.
448. X. 224. To. V. p. 408. 518.
XIII. 181. To. VII. p. 299. To.
VIII. p. 233. 574. lib. XXII. 305.
XXIII. 246. To. IV. p. 666. lib.
VIII. 404. IX. 68
- Polygnoti tabula I. 262. II. 517.
564. 626. 733. III. 144. V. 99. IX.
84. XI. 252. XIII. 173. XV. 455.
XX. 474. XXIII. 654.
- Porphyrius Quaest. Hom. et
al. To. III. p. LXIII. LXIV.
LXXX. LXXXVII. CIII. CIV.
To. IV. p. 172. 676. 679. 698.
lib. I. not. 211. comm. 69. 105.
106. 250. 524. 526. 607. II. 1. 2.
6. 43. 52. 88. 89. 212. 293. 294.
308. 367. 428. 455. 554. 573. 627.
649. 806. 816. III. 105. 144. 166.
175. 441. III. 175. IV. 6. 43. 52.
186. 275. 277. 362. 457. To. IV.
p. 172. 676. 679. 694. 695. 696.
697. 698. 708. lib. V. 187. 341.
385. 458. 458. 500. 586. 770. VI.
18. 172. 230. 252. 265. VII. 63.
336. 393. VIII. 1 et sq. 233. IX.
4. 5. 7. 813. XI. 155. 269. 303.
XII. 281. 334. XIII. 41. 340. 470.
XIV. 16. XV. 82. 598. 630. XVI.
127. 174. 374. 558. XVII. 51. 59.
98. 142. 263. XVIII. 98. 100. 303.
465. 489. 490. 509. XIX. 72. 76.
30. 221. XX. 269. 307. longum
scholium servatum XXI. 126. 252.
363. XXII. 132. 143. 183. 350.
509. XXIII. 422. 504. XXIV. 1.
172. 192. To. VIII. p. 558. cen-
sentur ξητήματα Porphyrii To.
VIII. p. 556. cf. To. IV. p. 65.
Scholia P. a quo edita XXIV. init.
- Posidippi Epigr. II. 824. XI.
101.
- Posidis epos Ἀμαζονίς et τὰ
Μαγνητικά III. 184.
- Posidonius VI. 511. X. 158.
XIII. 5. XV. 229. περὶ φυγῆς Suppl.
ad XII. 386. lib. XXII. 325.
- Posthomerica XIX. 326.
- Priscianus II. 512. XIII. 5. To.
VII. p. 710. 727. 729. 765. inf.
- Praxagoras nobilis medicus ἡ
τῆ Αἰατοῦ XXII. 325.
- Proclus II. 722. III. 70. 205.
243. IV. 94. V. 64. 838. IX. 667.
Suppl. ad XI. 515. To. VIII. p.
324. 876. lib. XVI. 144. XVII.
719. XX. 83. 250. XXII. 359.
- Prodicus Suppl. XVI. 595.
- Propertius VI. 429. VI. not.
117. II. comm. 527. XVII. not. 53.
- Protagoras X. 224.
- Protogenes grammaticus XXII.
328.
- Psalmus XIX. 242.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 117

Ptolemaeus I. 211. 396. 423.
465. II. 162. (ὅς ἐκιδέτης ἐν τῷ
ά περὶ Ἰλιάδος) 196. 363. 427.
592. 889. 877. ἐν τῷ περὶ τῆς οὐρ-
αλοιφῆς) 461. (ἐν τῷ περὶ τῶν
παραλειμμάτων τῷ ποιητῇ ὄνο-
μάτων) III. 250. XIX. 384. As-
calonita II. 662. III. 155. 198.
IV. 212. 295. 452. V. 76. 138.
293. 887. IX. 608. To. IV. p. 703.
To. V. p. 132. et mult. al. I.
Ptolemaeus Oroandae f. X. 292.
(ἐν τῷ γ' τῶν Ὀμηρικῶν ὑπόδει-
γμάτων) I. 120. — V. 690. (ἐν τῷ
περὶ τὸν Ὀμηρικοῦ χαρακτῆρος)
VIII. 389. — (περὶ τῆς ὀπλοποιίας)
V. 136. — XVIII. pr.

Ptolemaeus Pindario XXI. 336.
Suppl. ad 242.

Ptolemaeus Aristonici f. IV.
423.

Ptolemaeus Hephaestionis f. To.
VIII. p. 579.

Pythagorica schola I. 103. —
IV. 173. — Pythagorens Teles v.
h. v. Suppl. ad V. 749. — XV.
18. — Pythagorae magister To.
VIII. p. 808. — p. 814. — p. 570.
lib. XXIV. 129. — Pythagorae
placita Suppl. ad XVI. 854.
Scholae Pythagorae dialectus To.
VIII. p. 234.

Pythocles grammaticus XXI. 18.

Q.

Quintilianus I. not. 1. 18. comm.
124. II. not. 110. comm. 198. 558.
III. not. 156. comm. 218. 215.
216. 221. IV. 126. IX. 443. 528.
XVI. 194. XVIII. 20. 411. To.
VII. p. 711. lib. XXI. 196. 388.
To. VIII. p. 884. lib. XXIV. 486.
556.

Quintus Smyrnaeus To. III. p.
XL. lib. I. not. 37. 460. comm.
47. 148. 235. 425. 572. II. 212.
218. 220. 317. 579. 689. 701. 781.

854. III. 210. 146. 184. 205.
IV. 158. 170. 439. To. IV. p. 185.
191. 192. 679. lib. V. 158. VI.
186. 145. 252. VII. 100. 285. VIII.
85. IX. 3. 487. X. 94. XI. 4. XII.
27. XIII. 41. XV. 119. 626. 628.
XVI. 259. 792. XVII. 268. 478.
XIX. 91. 302. XX. 490. XXI.
262. 361. XXII. 84. 209. 858. 359.
393. 489. XXIII. not. 741. comm.
92. 300. 315. 690. 754. XXIV.
163. To. VIII. p. 817.

R.

Rei rusticae Scriptores
XVII. 58. XVIII. 576.
Rhianus auctor Heracleidis (q.

voc. vid.) XIX. 116. Suppl. ad
XVIII. 23. lib. XXL 607. XXIII.
81. XXIV. 85. 584. et I. 97. 553.

S.

Sappho IX. 469. XIV. 241. Sup-
pl. ad 298. To. IV. p. 684. To.
VIII. p. 813. fragm. ap. Longin.
To. VII. p. 710. — 720. lib. XX.
284.

Scholia in Aeschylum: II. 816.
III. 276. IV. 517. To. IV. p. 688.
lib. V. 226. 373. 586. VI. 92. 271.
IX. 498. Suppl. ad VI. 87. To.
VII. p. 287. in Anacr. XXI. 470.
in Apollon. Rhod. I. not. 459.
comm. 51. 292. 578. 594. To. IV.
p. 185. lib. II. 426. 506. 508. 596.
603. 689. 681. 684. pl. I. 696. 730.
824. 828. 881. 840. 851. 852. 858.

854: III. 175. 410. IV. 56. 171.
363. 446. V. 37. 613. VI. 181.
VIII. 203. 480. 481. IX. 649. XI.
682. XII. 400. XIII. 450. XIV.
137. XV. 167. 207. 676. XVI.
223. 456. XVIII. 388. XIX. 43.
XX. 11. XXII. 370. XXIII. not.
688. in Aristoph. I. 1. 89. 70. 181.
185. 268. 357. 465. 570. II. 340.
461. 571. 742. 748. 756. 765. III.
185. 217. 336. 359. 383. IV. 5.
71. 223. 458. 695. V. 289. 499.
887. VI. 239. 261. VII. 358. VIII.
352. IX. 485. 694. X. 944. XI.
11. 21. 104. 176. 558. 689. 723.

118 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- XII. 279. XIII. 180. 288. 354.
 493. XIV. 171. 290. XV. 46. 102.
 697. Suppl. ad XV. 103. lib.
 XVI. 147. XX. 157. XXI. 282.
 361. 366. XXII. 263. XXIII. 8.
 119. 144. 169. 255. 409. 485.
 XXIV. 90. 192. in Callimach. II.
 576. Didymi Scholia et Veterum
 To. III. p. XXIX. brevia p.
 LXII. *xalata* p. LXXII. de Schol.
 ineditis diss. Valckens lib. XVII.
 263. XVIII. 356. XX. 234. XXI.
 221. To. VII. p. 283. 285. Schol.
 in Euripideu I. 80. 81. 211. 269.
 881. II. 185. 493. 592. 855. To.
 IV. p. 440. inf. lib. III. 144.
 213. 220. 236. 368. IV. 140.
 458. To. IV. p. 682. 697. 708.
 lib. V. 62. 268. 445. 800. 830.
 VII. 111. 394. IX. 144. 498.
 Suppl. ad IX. 446. lib. X. 7.
 43. 224. 298. XI. 779. XV. 718.
 XVI. 360. XVIII. 867. XIX.
 292. XX. 7. 221. XXI. 237. XXII.
 469. XXIII. 256. 536. XXIV. 49.
 450. 604. 720. in Hom. Odyss.
 XXI. 156. in Hesiod. I. 240. II.
 788. V. 501. VIII. 474. XVI.
 422. in Lycophr. II. 508. 542.
 678. 701. 722. 798. 744. 748.
 756. 818. 868. III. 70. 188. 189.
 445. To. IV. p. 693. 696. lib.
 V. 394. 587. VI. 155. 248. 252.
 344. VIII. 66. IX. 144. 447. 451.
 455. 456. XI. 765. 769. 780. XII.
 208. To. VII. 717. lib. XVIII.
 219. in Nicand. IV. 174. V. 902.
 VI. 468. XVI. 747. XIX. 86.
 XXI. 495. in Pindar. I. 31. 37. 53.
 103. 151. 365. 400. 459. II. 160.
 220. 246. 353. 499. 504. 506. pl.
 I. 571. 572. 606. 639. 648. 656.
 659. 661. 669. 711. 731. 746. 768.
 776. 877. III. 65. 126. 182. 207.
 277. IV. 51. 320. 328. 486. 487.
 535. To. IV. p. 679. 702. lib. V.
 196. 258. 337. 358. 397. 428. 531.
 640. 728. 724. 774. 799. 800. VI.
 132. 152. 191. 194. 201. 205.
 216. 800. 484. VII. 198. VIII.
 560. IX. 249. X. 521. XI. 11. 20.
 244. 269. 532. 572. 647. 845. XII.
 244. XIII. 18. 301. 354. 874.
 663. 664. 731. XIV. 19. 174. 856.
 Suppl. ad XI. 515. lib. XV.
 23. 37. 189. 273. 305. 639. 640.
 XVI. 234. 630. XVII. 82. 56.
 XVIII. 419. 432. 482. 492. 496.
 XIX. 91. 131. 390. Suppl. ad
 XVI. 142. To. VII. 709. lib.
 XX. 235. 247. 258. 425. XXII.
 359. 360. 405. 469. XXIII. 142.
 519. XXIV. 528. 530. 640. To.
 VIII. p. 793. 794. 796. 797. 811.
 in Platon. III. 359. To. IV. p.
 681. 688. 691. Suppl. ad V.
 808. lib. XXIII. 84. Scholia Se-
 nachirim vid. h. voc. Schol. in
 Sophocl. I. 131. 232. II. 93. 393.
 527. 528. 742. III. 236. 288.
 327. IV. 52. 404. 535. 539. To.
 IV. p. 690. lib. V. 255. 352.
 531. VI. 408. 415. 418. 429. IX.
 144. 312. 313. 322. 628. X. 8. 223.
 278. 352. XI. 241. 328. 676. XII.
 462. XIII. 517. 569. XV. 39.
 XVI. 234. To. VII. p. 287. 288.
 lib. XXI. 221. 237. 278. 485.
 XXII. 81. 424. XXIV. 54. 454.
 524. 725. in Theocr. I. 44. 344.
 II. 56. 147. 529. 594. 604. III.
 126. 184. To. IV. p. 690. VI.
 242. 468. VIII. 99. 488. IX.
 108. 530. 538. X. 2. XI. 69.
 104. XIII. 389. 493. 516. 798.
 XIV. 296. XVI. 459. XVIII.
 418. XIX. 862. XXII. 441. 469.
 XXIII. 116. 147. in Thmeyd. I.
 61. 185. 255. 270. 576. 554. III.
 213. 450. V. 531. VI. 209. VIII.
 307. IX. 630. X. 401. XI. 704.
 XIV. 108. XVII. 330. XIX. 116.
 XX. 434. XXII. 410. XXIII. 683.
 Scriptores rei rusticae XXIII.
 760. 525.
 Seleucus I. 211. 381. III. 57. 343.
 Senachirim VII. 342. To. III.
 p. LXXV. lib. XIX. 218. 292.
 XXI. 76. XXII. 375. 507. XXIV.
 113.
 Seneca Ep. III. 221. — XVIII.
 600. XIX. 226. 365.
 Seneca Herc. Fur. V. 397. Troad. I.
 not. 87.
 Seneca Suas. V. 340. XXII. 393.
 Servius ad Aeneid. Tom. VII. p. 239.
 Sextus Empiricus L. 333. 587.
 II. 114. 185. 554. III. 156. IV.
 383. To. IV. p. 697. lib. VII. 99.
 IX. 186. 187. 188. XIV. 201. 216.
 347. XV. 18. 187. 201. XVI. 854.
 XVIII. 356. XX. 64. XXI. 163.
 XXII. 62. XXIII. 102. XXIV.
 64. — XI. 785. To. VIII. p. 577.

III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM 119

- Silius** VII. 474. XX. 307. XXII. 358.
Sillographus Timo q. voc. vid.
Silo, Abronus, Homericus vertit
 XXII. 893. cf. Abron.
Simonides II. 219. Suppl. ad
 XIII. 517. et ad XVIII. 399.
 Homeri interpretator in deper-
 ditis, lib. II. 872. — VI. 142.
 145. — elegi VI. 146. — XII. 256.
 552. — XIX. 226. XXI. 126. (p.
 185.) XXII. 281. 654. pl. I.
 XXIV. 5. 228. To. VIII. 282.
 796. 814. 824.
Socrates To. VIII. p. 578.
Solonis de Homero merita To.
 VIII. p. 809. 810.
Sopater XXIII. 726.
Sophocles Ajax I. 4. 232. II.
 not. 182. comm. 626. 768. III.
 278. V. 800. 815. VI. 264. 407.
 413. 418. 429. 426. IX. not.
 827. comm. 410. To. V. p. 709.
 Suppl. ad VII. 805. lib. IX. 254.
 XII. 87. XIII. 158. 237. XV.
 561. XVII. 354. To. VII. p.
 411. 418. lib. XX. 65. XXII.
 397. 489. XXIII. 150. XXIV.
 157. 536. 592. Elect. II. 537.
 III. 89. IV. 52. 585. To. IV. p.
 669. lib. V. 255. VII. 180. IX.
 88. 144. To. V. 695. 697. lib.
 XV. 128. XIX. 288. XX. 425.
 XXI. 26. XXII. 288. 384. 362.
 392. XXIV. 524. 551. Oed. R.
 I. 572. II. 54. 93. III. 59. To.
 IV. p. 690. lib. V. 352. 880. VI.
 523. VIII. 441. IX. 183. X. 121.
 224. 280. XI. 111. XIV. 261.
 XVI. 125. XVIII. 477. XXI.
 163. To. VIII. p. 227. 797. 800.
 815. lib. XXII. 294. XXIII. 427.
 542. Antigona I. not. 460. II.
 comm. 893. V. not. 293. comm.
 531. VI. 133. VII. 409. IX. 116.
 Suppl. ad 549. lib. X. 573.
 XIII. 796. XIV. 16. XV. 678.
 Oed. Col. I. 517. II. 581. III.
 286. 288. IV. 404. To. IV. p.
 687. lib. XVII. 104. To. VII. p.
 420. Trachin. II. 527. 528. 541.
 730. 742. IV. 539. To. IV. p. 709.
 lib. V. 255. VI. 407. X. 521.
 XIII. 147. XVI. 284. 235. 492.
 Suppl. ad XVIII. 443. lib.
 XIX. 292. XX. 70. Philoct. I.
 181. II. 212. 893. 720. 722. 725.
 724. IV. 464. To. IV. p. 686. 687.
 lib. IX. 312. 313. XI. 673. XIV.
 230. XXIV. 531. 753. Fragm.
 XI. not. 557. Suppl. ad XV.
 103. ex Epigonii et Thamyri, fa-
 bulis, II. 581. 595. e Tyro VI. 510.
 XIV. 40. Leoc. IV. 489. Alexand.
 V. 158. Creusa IX. 313. Meleg.
 IX. 567. 570. XIV. 893. Tereus
 XV. 705. Aethiopes XVII. 52.
 Troilus XIX. 95. XXIV. 256.
 Oenomus XXII. 410.
Sophron XI. 385.
Sosibius ὁ λυτρός XI. 635.
Sosigenes I. 91. 124.
Sosippus, comoedia XXIII. 1.
Sotadis Ilia XI. 138.
Staphyli Γ. Θεσσαλικῶν XVI.
 175.
Stasinus carminis Cyprii auctor
 To. VIII. p. 777. 813. cf. lib.
 I. 5. To. IV. p. 671.
Statius To. VIII. p. 838. cf. lib.
 IV. not. 889. 893. VII. not. 270.
 XIII. not. 18. IV. comm. 395.
 409. VI. 510. Suppl. ad VII.
 247. lib. XI. 4. 891. XXII. not.
 470. XXIII. 690.
Stephanus Byz. I. not. 866.
 commun. 49. 270. II. 461. pl. I.
 (Ιωνικῶν auctor) 494. pl. I. 496.
 498. 499. 500. 502. 504. 505.
 506. 507. 508. 511. 519. 520.
 521. 531. 537. 559. 562. 570.
 581. 583. 584. 585. 591. 593.
 594. 596. 608. 615. 617. 625.
 633. 640. 647. 671. 676. 681.
 696. 697. 712. 716. 729. 731.
 735. 738. 748. 749. 813. 824.
 828. 835. 840. 841. 849. 850.
 851. 858. 854. 855. 856. 862.
 868. 877. V. 44. 612. VI. 84.
 85. VII. 195. VIII. 304. IX.
 150. 895. 667. X. 268. XI. 682.
 XII. 218. XIII. 5. 12. 21. 301.
 XV. 71. To. VII. p. 283. 284.
 287. pl. I. 288. pl. I. XVIII.
 519. XX. 234. XXIII. 6. 500.
 XXIV. 545.
Stesichorus Suppl. ad XV.
 58. lib. II. 527. III. 144. V. 31.
 Suppl. VI. 507. To. VIII. p.
 814. lib. XXI. 575. XXIII. 92.
 654. pl. I. ejus patria et fragm.
 ibid.
Stesimbrotus XV. 198. Tha-

120 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- sius, historicus To. VIII. p. 571.
 bis. 798. 821.
Sthenelus VI. 257.
Stobaeus I. 114. 423. 493. 527.
 II. 24. 53. 196. 204. 671. III.
 108. 172. To. IV. p. 681. 687.
 VI. 146. 488. VII. 79. 86. 99.
 VIII. 16. 18. 23. IX. 146. 488.
 VII. 79. 86. 99. VIII. 16. 18. 23.
 IX. 63. 159. 318. 408. 410. 414.
 416. 475. 493. 495. 497. 589. lib.
 X. 56. 470. XI. 514. not. 757.
 XII. 243. 244. XIII. 279. XIV.
 246. 283. 288. XV. 189. 201. 494.
 623. 657. XVI. 386. 456. XVII.
 424. 446. XVIII. 328. XIX. 98.
 226. 229. XX. 242. XXI. 463.
 464. XXII. 60. 62. 64. 185. 284.
 XXIII. 9. 46. 65. 71. 78. 479.
 XXIV. 46. 49. 525. 549. 550.
 604.
Strabo I. not. 13. 37. 45. 366.
 comm. 3. 30. 34. 38. 39. 65. 268.
 270. 366. 423. 424. 481. 482. 489.
 527. 528. 594. II. not. 198. 461.
 511. comm. 6. 77. 108. 144. 198.
 298. 312. 336. 461. 494. pl. I.
 496. 497. 498. 499. pl. I. 500. pl.
 I. 502. 503. 504. 505. 506. 507.
 pl. I. 508. pl. I. 511. 519. 520.
 521. 522. 528. 531. 533. 535. 536.
 542. 543. 546. 557. 558. 559. pl.
 I. 562. 569. 570. pl. I. 573. 575:
 581. 582. 584. 585. 591. pl. I.
 592. 593. 594. 595. 596. 608. 606.
 615. pl. I. 616. 617. 618. 625.
 628. 631. 632. 633. 634. 635. 639.
 640. 641. 645. 646. 647. 648. 649.
 653. 656. 659. 661. 669. 670. 676.
 pl. I. 678. 681. pl. I. 682. 683.
 684. 689. 692. 695. 696. 697. 701.
 711. 714. 716. 729. 730. 734. 738.
 pl. I. 744. 748. pl. I. 754. 755. 756.
 757. 783. 792. 793. 813. pl. I. 815.
 819. 824. 828. 831. 835. 840. 842.
 846. 849. 850. pl. I. 851. 852. 853.
 854. 855. 856. pl. I. 858. 862. 864.
 867. pl. I. 859. 877. pl. I. To. IV.
 p. 441. 442. lib. III. 2. 4. 5. 8.
 64. 184. 187. 188. 202. 221. 235.
 363. 456. IV. 8. pl. I. 40. 52. 103.
 163. 171. 319. 327. 426. 468. 500.
 To. IV. p. 690. lib. V. 43. 44.
 50. 118. 196. 222. 509. 545. 546.
 612. 641. 642. 703. 709. VI. 4.
 13. 51. 92. 145. 179. 184. 203. 208.
 523. 395. 396. 414. 420. 431. 433;
 457. VII. 185. 221. 337. 422.
 VIII. 14. 47. 199. 203. 485. 488.
 To. V. p. 518. lib. IX. 5. 7. 729.
 141. 150. 158. 228. 352. 354. 381.
 383. 404. 443. 448. 455. 474.
 480. 525. 664. Suppl. ad VI.
 309. lib. X. 209. 266. 268. 428.
 439. XI. 166. 221. 306. 676.
 681. 685. 697. 699. 710. 721.
 725. 737. XII. 15. 19. 20. 239.
 XIII. 9. 5. 12. 21. 301. 363. 450.
 461. 631. 685. 700. 713. 792.
 XIV. 36. 116. 200. 443. 444.
 XV. 518. 531. XVI. 142. 233.
 234. 235. 717. 750. To. VII. p.
 504. lib. XVII. 301. XVIII. 256.
 600. XIX. 193. 194. 195. 243.
 297. 392. To. VII. p. 711. 713.
 Suppl. ad XVI. 301. lib. XX.
 51. 52. 83. 191. 214. 216. 218.
 pl. I. 224. XX. 234. 307. 385. 390.
 403. 404. pl. I. XXI. 84. 86. 87.
 195. XXII. not. 479. comm. 148.
 149. 162. 477. XXIII. 6. 631.
 654. 748. To. VIII. p. 574. lib.
 XXIV. not. 849. comm. 543. 545.
 758. To. VIII. p. 787. pl. I. p.
 794. 808. 819. 825. 834.
Suetonius VII. 215. X. 246.
 535. XXIII. 724. XXIV. 358.
 369. pl. I.
Suidas To. III. p. LXXXV. lib.
 I. 27. 31. 41. 66. 77. 97. 99. 106.
 113. 131. 140. 234. 240. 404. 426.
 464. 470. 481. 564. 591. 606. 607.
 II. 6. 98. 95. 99. 117. 148. 159.
 213. 219. 278. 362. 480. 697. 739.
 763. 765. 864. 867. III. 10. 64.
 103. 108. 126. 163. 175. 272. 353.
 359. 415. IV. 11. 22. 24. 48. 56.
 100. 117. 126. 166. 372. 404. 436.
 478. 522. 535. To. IV. p. 672.
 573. 632. 635. 693. V. 51. 59. 125.
 141. 178. 196. 289. 298. 387. 392.
 449. 509. 523. 543. 548. 597. 695.
 639. 707. 709. 724. 743. 749. 751.
 VI. 24. 26. 87. 96. 138. 189. 248.
 251. 264. 301. 320. 322. 434. 507.
 VII. 63. 85. 95. 262. 267. 310.
 346. 422. 471. 475. VIII. 122. 367.
 411. 416. 461. 474. 512. IX. 14.
 117. 119. 133. 157. 203. 213. 313.
 322. 404. 406. 446. 498. 512. 530.
 549. 601. 628. X. 48. 122. 251.
 253. 335. 375. 383. 391. 485. 515.
 XI. 11. 45. 69. 94. 115. 137. 176.
 335. 390. 430. 592. 600. 639. 700.

- XII. 63. 66. 178. XIII. 12. 109.
 128. 136. 158. 203. 277. 281. 339.
 354. 493. 517. XIV. 35. 37. 188.
 214. 216. 249. 509. Supplm. ad
 X. 7. lib. XV. 96. 108. 189. 193.
 209. 229. 412. 512. 626. 678. 679.
 697. 729. Supplm. ad XV. 103.
 lib. XVI. 153. 188. 365. 392. 407.
 630. 642. 745. 768. 856. To. VII.
 p. 285. bis. 286. inf. 287. lib.
 XVII. 37. 65. 86. 204. 327. 390.
 390. 440. 564. 677. 694. 695.
 XVIII. 80. 211. 236. 892. 429.
 471. 478. 512. 540. 550. 567.
 570. 593. 595. XVIII. 80. 211.
 236. 892. 429. 471. 478. 512.
 540. 550. 557. 570. 593. 595.
 604. XIX. 1. 25. 26. 62. 80. 85.
 87. 149. 163. 183. 209. 225. 229.
882. To. VII. p. 711. Supplm.
 ad XVI. 174. ad XLIX. 126. lib.
 XX. 3. 9. 70. 84. 154. 157. 166.
 XXI. 6. 7. 110. 151. 168. 221.
 249. 260. 282. 319. 361. 363. 394.
 439. 485. 490. 538. To. VIII. p.
 231. lib. XXII. 15. 93. pl. I. 261.
 318. 322. 356. 411. 412. 467. 495.
 XXIII. 6. 30. 122. 135. 159. 160.
 164. 209. 270. 332. 382. 398. 413.
 422. 426. 485. 500. 574. 688. 759.
 777. 885. XXIV. 1. 81. 90. 163.
 165. 190. 367. 419. 420. 524. 544.
 648. 720. 804. To. VIII. p. 811.
 824. 843.
 Syncesius XXI. 281. 459. XXII.
 390. 402.
 Syntipas XXIV. 316.
 Σνοθηρών carmen XXI. 575.

T.

- Tacitus XIX. 302.
 Tatianus VIII. 87. To. VIII. p.
 571. 821. 828.
 Teleclides comicus XVI. 718.
 et Supplm. ibid.
 Teles Pythagoreus IX. 475.
 Telesarchus rerum Argolicarum
 auctor XI. 639.
 Terentianus To. VII. p. 752.
 755. 759. 760 duob. l.
 Terpander Antissaeus XXII. 391.
 To. VIII. p. 813.
 Tertullianus III. not. 122.
 Thaletes To. VIII. p. 234. 814.
 Theseogenes I. 381. Rhiginus
 $\pi\sigma\tau\Omega\mu\eta\varphi\sigma\tau$ XX. 68. To. VIII.
 p. 571. pl. I. scripsit tempore Cam-
 bysis p. 821.
 Thebaeis vetus IV. not. 389. An-
 timachi ibid. Luciani ibid. cf. An-
 timachus.
 Themistius I. 53. 103. 175. 260.
 527. 528. II. 24. 344. 371. 382.
 400. 875. III. 169. 182. VI. 48.
 470. 479. VII. 5. 301. VIII. 224.
 528. IX. 75. 109. 481. 604. X.
 226. 280. 291. XIII. 102. XXIII.
 315. XXIV. 259. 348.
 Theoclytus XXI. 464.
 Theocritus I. 56. 298. 470. 555.
 583. II. 147. 219. 269. 594. 604.
 III. 107. 126. 184. 211. 236. 410.
 IV. 242. 307. 363. 433. 442. 480.
 485. 488. To. IV. p. 690. 697.
- lib. V. 289. 387. 707 VI. 268.
 463. VII. 141. 156. 235. VIII.
 448. IX. 383. 385. 530. 644. 649.
 not. ad 97. lib. XI. not. 67.
 comm. 69. 239. 632. 634. XIII.
 450. 824. XIV. 110. 272. 294.
 XV. 272. 493. VII. 186. 481. 550.
 To. VII. p. 422. lib. XVIII. 56.
 561. XIX. 15. pl. I. Theocritea
 To. VII. p. 720. Theocriti dia-
 lectus Dorica p. 720. 759. — lib.
 XX. 168. 404. 425. XXI. 259. 351.
 364. XXII. 93. 441. XXIII. 30.
 81. 119. 603. 690. 760. XXIV.
 124. 347. 496. 640.
 Theocritus Chius V. 83.
 Theodorus Gaza I. 257. 273.
 XIII. 127. XIV. 472.
 Theognis IX. not. 97. XVIII.
 828. XXII. 350. farrago ex plu-
 ribus To. VII. p. 720. To. VIII.
 p. 232.
 Theon. Progymn. II. 270.
 Theophilus ad Autolycum XX.
 214. 242.
 Theophrastus I. 62. XI. 623.
 634. XXI. 169. XXIII. 323.
 Theopompus To. IV. p. 685.
 lib. XII. 322. XXIV. 428. To.
 VII. p. 587. (Philippicae histo-
 riae) To. VIII. p. 828. citatur al.
 Scholiasta II. 135.
 Theseis epes (v. poesis epica
 III. 184. To. VIII. p. 816.

122 III. INDEX AUCTORUM ET LITTERARUM

- Thomas Magister I. not. 114. II. 190. 264. 720. III. 367. IV. 123.
To. IV. p. 686. lib. V. 46. 557.
To. V. p. 176. lib. VI. 46. XI. 269. XII. 208. XV. 128. XVI. 148.
- Thrasybulus τῶν μεθικῶν au-
tor To. VII. p. 287.
- Thucydides. I. 158. 541. 594.
II. not. 842. comm. 107. 493.
494. 498. 507. 570. 581. 610. 638.
640. 684. pl. I. 846. 867. To. IV.
p. 441. 443. lib. III. 160. 218.
359. IV. 371. 450. To. IV. p. 692.
lib. V. 530. 581. VI. 209. 239.
VII. 448. IX. 895. 667. X. 6°.
178. 207. 252. 577. XI. 238. XIII.
772. XIV. 87. XVIII. 509. XIX.
116. 166. XXII. 161. 410. 683.
pl. I. To. VIII. p. 778.
- Tiberius de schemat. II. 284.
- Tibullus I. 607. IV. not. 48. V.
499. VI. not. 117. comm. 92. VII.
195. XV. 71°. XX. not. 496. XXII.
82. XXIV. not. 296. comm. 710.
- Timaeus I. 518. II. 93. 300. IV.
not. 144. V. 255. 552. VI. 465.
VIII. 453. XI. 573. XII. 105.
XIII. 564. 572. XVII. 65. 21°.
550. XIX. 189. XX. 200. XXIII.
281. To. VIII. p. 569.
- Timarchus XXI. 122.
- Timo Philius Sifographus III.
152.
- Timodemus To. VIII. p. 794.
- Timogenes (τιμοφρόσις) XVI.
150.
- Timotheus (dramat.) IX. 219.
- Titanomachia XX. 64. XXL
885
- Tragoediae Iagelae IX. 571.
- Trismegistus I. 527.
- Tryphiodorus To. IV. p. 191.
lib. II. 148. 206. III. 205. 216. V.
487. 881. VI. 252. To. V. p. 899.
p. 404. lib. VII. 262. VIII. 455.
IX. 524. XII. not. 57. comm.
108. XIX. 348. XXI. 541. XXIII.
714.

*Sumtibus librariae Weidmanniae prodierunt
Lipsiae:*

- Aristophanis Nubes**, fabula nobilissima integrior edita auctore Carolo Reisigio, Thuringo. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 Thlr.
— Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 6 gr.
* — Idem liber, charta membran. 1 Thlr. 16 gr.
- Aristophanis Comoediae** auctoritate libri praeclerissimi saeculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. LXI Pars I. Supplementa Commentariorum, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.
Etiam sub titulo:
Commentarii in Aristophanis Comoedias. Collegit, digessit, auxit Guil. Dindorfius. Vol. VII Pars Ia. Supplementa Commentariorum. 8 maj. Charta script. 8 Thlr. 12 gr.
* — Idem liber, charta belg. opt. 6 Thlr.
- Aristophanis Comoediae** etc. Vol. Xum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj. 1822.
Etiam sub titulo:
Scholia graeca in Aristophanis Comoedias. Edidit Guil. Dindorfins. Vol. Ium. 8 maj. Charta script. 8 Thlr. 20 gr.
* — Idem liber, charta belg. opt. 6 Thlr. 16 gr.
- Aristophanis Pax**. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1820.
Charta impress. 15 gr.
— Idem liber, charta script. gall. 18 gr.
* — Idem liber, charta membran. 1 Thlr.
- Aristophanis Equites**. Ex recensione Guil. Dindorfii. 8 maj. 1821.
Charta impress. 15 gr.
— Idem liber, charta script. gall. 18 gr.
* — Idem liber, charta membran. 1 Thlr.
- Aristotelis de arte poetica** librum denuo recensitum commentariis illustratum, recognitis Valettii, Hermanni, Tyrwhitti, Buhlii, Harlesii, Castelvetri, Robortelli aliorumque compilantium editionibus edidit cum prolegomenis et notitiis indicibus Ern. Aug. Guil. Graefenhan. 8 maj. 1821. Charta impress. 1 Thlr. 12 gr.
— Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 18 gr.
* — Idem liber, charta membran. 2 Thlr.
- Benedicti, Traug. Fred.**, Observations in septem Sophoclis Tragoedias. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 Thlr. 6 gr.
— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.
* — Idem liber, charta membran. 2 Thlr. 8 gr.
- Choerili, Samii**, quae supersunt. Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poesi aliisque Choerilis dissernit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressoria. 1 Thlr. 6 gr.
— Idem liber, Charta scriptoria. 1 Thlr. 12 gr.
- Demosthenis Philippica I. Olynthiacae III. et de Pace**, selectis aliquorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. 1819. Charta impress. 21 gr. et 1 Thlr.
— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 4 gr.

- Göller**, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explicandam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adjectit. Acced. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. 1818. Charta impress. 1 Thlr. 12 gr.
 —— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 18 gr.
- Hesychii**, Milesii, Opuscula duo quae supersunt, I. de hominibus doctrina et eruditione claris. II. de originibus urbis Constantinopolis, et Cardinalis Bessarionis epistola de educandis filiis Joannis Palaeologi lingua graeca vulgari scripta. Graece et Latine. Recognovit, notia Hadr. Junii, Henr. Stephanii, Joa. Menrsii, Petri Lambecii, Gisb. Cuperi, F. J. Bastii aliorumque et suis illustravit Joa. Conr. Orellius. Cum indicibus necesse. 8 maj. 1820. Charta impress. 1 Thlr. 18 gr.
- Idem liber, charta script. 2 Thlr.
 * —— Idem liber, charta membr. 2 Thlr 8 gr.
- Phrynicus** Elegiae nominum et verborum Atticorum. Cum notis P. J. Nunnerii, D. Höschelii, J. Scaligeri et Conr. de Pauw partim integris partim contractis edidit, explicuit Christ. Aug. Lobeck. Accedunt fragmentum Herodiani et notae, prefationes Nunnerii et Pauwii et Parerga de vocabulorum terminatione et compositione, de sororibus verborum authypotactorum etc. 8 maj. 1820. Charta impress. 3 Thlr. 12 gr.
- Idem liber, charta script. gall. 4 Thlr. 8 gr.
 * —— Idem liber, charta membran. 6 Thlr.
- Polybii** editionis Schweighaeuseriana Supplementum, continens Aeneae, Tactici, Commentarium de toleranda obsidione addit. mss. et editionum fidem recensitum, Is. Casauboni aliorumque et suis annotat. illustratum edidit Jo. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 maj. 1818. Charta script. 1 Thlr. 16 gr.
 * —— Idem liber, charta belg. opt. 2 Thlr. 12 gr.
- Spitzner**, M. Francisc., de versu Graecorum heroico, maxime Homericu. Acced. Ejusdem Mantissa observatt. crit. et grammatic. in Quinti Smyrnæi Posthomericorum libros XIV et M. Frider. Traug. Fridemannii Dissertation de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 16 gr.
- Idem liber, charta scriptor. 2 Thlr.
 * —— Idem liber, charta membran. (velin) 4 Thlr.
- Spohn**, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. Ψ versu CCXCVII aevio recentiore orta, quam Homericu. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 Thlr. 8 gr.
 —— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 12 gr.
 * —— Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr.
- Theocriti Reliquiae**. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. Harlesii, Jo. Christ. Dan. Schreberi, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus Kiessling. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola lac. Morelli ad Harlesium et indices. 8 maj. 1819. Charta impress. 3 Thlr. 16 gr.
- Idem liber, charta script. gall. 4 Thlr. 12 gr.
 —— Idem liber, charta membranacea. 6 Thlr. 16 gr.

